

ÔNG XÃ
CẢM THÚ
KHÔNG TIN
ĐANG ♡?

Edit:
Nhóm Editor
ĐDLQĐ

ÔNG XÃ CẦM THÚ KHÔNG ĐÁNG TIN

Quần Quần Hữu Yêu

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Sủng

Edit: Nhóm Editor Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Tống An Cửu sinh ra trong gia đình quyền thế nhưng cha mẹ lại ly hôn, không ai quan tâm tới cô, khiến cô tự tạo ra cho mình một lớp vỏ bọc mạnh mẽ, phá phách, cô lại thích học lại lớp 12 không muốn lên đại học. Cũng vì vậy mặc cho cha mẹ phản đối kịch liệt cô vẫn quyết định kết hôn với Phó Thần Thương một người mà cô không quen biết chỉ mới gặp một lần. Liệu cuộc hôn nhân này sẽ đi tới đâu?

Trích đoạn nhỏ:

(1)

“Cầm thú! Tôi còn là học sinh cấp ba!”

“An Cửu, nếu như vậy tôi còn không có phản ứng, đó chính là không bằng cầm thú! Lại nói em già như vậy còn là học sinh cấp ba?”

“Lại! Già! Vậ! Còn! Không! Già! Bằng! Anh!”

(2)

“Hút thuốc lá?”

“Tuyệt đối không có!”

“Vị giác tới nơi tới chốn của tôi còn không mất tác dụng! Tiền tiêu vật tháng này cắt năm trăm.”

“Tại sao a a a!”

“Uống rượu cắt một ngàn.”

“Anh không phải người!”

“Măng chửi người một chữ ba trăm.”

“ ... ”

“Nếu như để cho tôi thấy được em đi xem mắt, cắt toàn bộ tiền tiêu vật, mặt khác bồi thường phí tổn thất tinh thần cho tôi ba ngàn đồng, không có tiền tôi cũng không ngại dùng thịt bồi thường.”

“ ... ”

Mục lục

- Chương 1: Gây họa
- Chương 2: Hộp phụ huynh cho bà xã
- Chương 3: Tuyệt vọng
- Chương 4: Nghịch chuyển
- Chương 5: Em là bà xã của tôi
- Chương 6: Già mà không kính
- Chương 7: Quét dọn
- Chương 8: Tôi thế này mà anh cũng nuốt trôi được cơ đấy?
- Chương 9: Miễn cưỡng cho vào miệng
- Chương 10: Vẫn còn tinh lực để lăn qua lăn lại
- Chương 11: Kỹ năng nghịch thiên
- Chương 12: Em thích thích nó?
- Chương 13: Chỉ mong ngủ mãi không tỉnh nữa
- Chương 14: Làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng mặt
- Chương 15: Em muốn ly hôn!
- Chương 16: Cảm động vô hình
- Chương 17: Ngày đó
- Chương 18: Quyền sở hữu
- Chương 19: Không thì chuyển qua với tôi
- Chương 20: Có đồng ý gả cho anh hay không?
- Chương 21: Nhất kiến chung tình (1), lưỡng tình lương duyên (2)
- Chương 22: Gánh nặng đường xa
- Chương 23: Cậu ăn mặc như con gái, rốt cuộc cậu có ý định gì?
- Chương 24: Vì đàn ông?
- Chương 25: Anh hai, khẩu vị của anh hơi nặng đó
- Chương 26: Tôi chỉ lấy lại thứ vốn nên thuộc về tôi
- Chương 27: Tình thế bắt buộc
- Chương 28: Làm đến khi trời sáng
- Chương 29: Chú
- Chương 30: Vợ một người không dám ngủ
- Chương 31: Kế hoạch

Chương 32: Cô! Chết! Chắc! Rồi!
Chương 33: Nhẹ nhàng áp sát từ từ về nấn
Chương 34: Lo lắng
Chương 35: Phá băng
Chương 36: Điều trị
Chương 37: Bắt cóc
Chương 38: Tìm người
Chương 39: Anh là anh rể em
Chương 40: Được chồng như thế
Chương 41: Anh rể đẹp trai hơn
Chương 42: Cảnh sát tìm đến cửa
Chương 43: Tôi sẽ muốn đưa trẻ không phải do mình sinh ra sao?
Chương 44: Em nói này bảo bối à, chị thật sự rất đáng yêu!
Chương 45: Tốt bụng?
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50: Ván đã đóng thuyền
Chương 51
Chương 52
Chương 53: Xù lông
Chương 54
Chương 55: Vợ người ta
Chương 56: Cô ấy ở chỗ cháu
Chương 57: Có thể xâm phạm
Chương 58
Chương 59: Tay mỗi nhừ
Chương 60: Trước có sói sau có hổ
Chương 61: Quan hệ vợ chồng
Chương 62: Bạn trai cũ
Chương 63: Gian thương
Chương 64: Lưu luyến

Chương 65: Yêu nghiệt phương nào
Chương 66: Đòi người thật sự lạnh lẽo như tuyết
Chương 67: Đòi người đâu đâu cũng có bất ngờ
Chương 68: Thật ra không muốn đi, thật ra tôi muốn ở lại
Chương 69: Đi khắp nơi nhiều chuyện
Chương 70: Gió bắc cuốn bay nhanh cỏ trắng
Chương 71: Có ý nghĩa như thế nào
Chương 72: Không muốn bị chạm
Chương 73: Âm cự ly [1]
Chương 74: Uống say
Chương 75: Em không nở
Chương 76: Nếu như yêu
Chương 77: Một lần sờ là đính ước
Chương 78: A! Lĩnh ngộ đau đớn cỡ nào.
Chương 79: Vật nhỏ không tim không phổi
Chương 80: Anh ôm em một cái
Chương 81: Móng vuốt để ở chỗ không nên để
Chương 82: Ngọt như mật
Chương 83: Không cần không cần em
Chương 84: Đã nói là phân giường ngủ đâu
Chương 85: Anh là dã nam nhân?
Chương 86: Mười năm
Chương 87: Nghiện
Chương 88: Ngoan
Chương 89: Đau
Chương 90: Nhục
Chương 91: Chạy trốn
Chương 92: Đuổi Theo
Chương 93: Tranh đoạt
Chương 94: Uy hiếp
Chương 95: Ly hôn
Chương 96: Khiêu khích
Chương 97: Nguyên nhân của cô

Chương 98: Anh không ngủ được, em cũng không được ngủ

Chương 99

Chương 100: Em là của tôi

Chương 101: Làm trò hề

Chương 102: Người lớn ký tên

Chương 103: Không ngờ tôi chính là tới thay cô canh đũa bé?

Chương 104: Cầu hôn

Chương 105: Con cò

Chương 106: Đây chính là câu trả lời chắc chắn mà anh cho em?

Chương 107: Con là con dâu nhà họ Phó

Chương 108: Hôn lễ

Chương 109: Chia tay thua thiệt là chính em

Chương 110: Làm với tôi một lần, đổi lấy tự do cho cô

Chương 111: Đêm hôm trước

Chương 112: Chẳng lẽ anh không muốn?

Chương 113: Kiêu diễm

Chương 114: Khó giải

Chương 115: Ngủ yên

Chương 116: Chờ anh đến đón em

Chương 117: Rời đi

Chương 118: Bỏ con

Chương 119: Thất bại

Chương 120: Chính quĩ

Chương 121: Lạc lối

Chương 122: Ngủ chung

Chương 123: Hẹn gặp

Chương 124: Tâm tư

Chương 125: Gặp nhau

Chương 126: Không phản bác được, dùng môi chặn lại

Chương 127: Ánh trăng sáng

Chương 128: Phản công

Chương 129: Anh muốn đánh em à

Chương 130: Nhéo

Chương 131: Bị ép đến sắp điên
Chương 132: Thu phục
Chương 133: Khó lường trước được hậu quả
Chương 134: Nước mắt
Chương 135: Dụ dỗ
Chương 136: Cắt đứt
Chương 137: Tò tình
Chương 138: Tang lễ
Chương 139: Một mình
Chương 140: Thì ra là vậy
Chương 141: Con cừu nhỏ nghịch ngợm thứ gì đó rất hung ác
Chương 142: Cục cưng
Chương 143: Khó giải thích
Chương 144: Mộng
Chương 145: Cạm bẫy
Chương 146: Ôm cây đợi thờ
Chương 147: Nghe được cả tiếng thờ
Chương 148: Không để yên
Chương 149: Hỗ trợ
Chương 150: Lên trang nhất
Chương 151: Đặc biệt yêu thích
Chương 152: Một sai lầm để hận mãi mãi
Chương 153: Tai nạn
Chương 154: Cô làm chuyện không bằng cầm thú
Chương 155: Giải thích
Chương 156: Gọi anh là chú hai
Chương 157: Dây dưa
Chương 158: Giá cao [6000]
Chương 159: Cái gọi là thù lao
Chương 160: Anh đối
Chương 161: Thuốc đến bệnh trừ
Chương 162: Oan gia ngõ hẹp
Chương 163: Anh dạy em làm

Chương 164: Âm hồn không tan
Chương 165: Hàng xóm mới
Chương 166: Không có em, anh không ngủ được...
Chương 167: Anh là cái đồ Tai họa
Chương 168: Mèo con ham ăn
Chương 169: Bỏ quá không tiêu được
Chương 170: Scandal ngoài ý muốn
Chương 171: Nhìn rõ sự thật
Chương 172: Không phải em thì không lấy
Chương 173: Một kích cuối cùng
Chương 174: Ngàn y trăm thuận
Chương 175: Ôm ấp yêu thương
Chương 176: Mọi tim móc phổi
Chương 177: Chắc chắn đồng ý
Chương 178: Ai đúng ai sai?
Chương 179: Sợ hãi gần tình thân
Chương 180: Kích thích cơ thể
Chương 181: Đoàn Đoàn sinh bệnh
Chương 182: Ngang ngược cùng đổ kị
Chương 183: Sinh đôi
Chương 184: Đấu tranh trong gia đình
Chương 185: Thăm bệnh
Chương 186: Ở Nhà Một Mình
Chương 187: Trận chiến mở màn
Chương 188: Danh chính ngôn thuận
Chương 189: Cố tình gây sự
Chương 190: Thân kinh bách chiến
Chương 191: Cuộc gặp ngẫu nhiên
Chương 192: Đứa trẻ có cha
Chương 193: Một nhà bốn người
Chương 194: Là một kẻ biến thái
Chương 195: Lớn tuổi
Chương 196: Bị cắn ngược một cái

Chương 197: Lấy lui làm tiến
Chương 198: Lấy lui làm tiến (2)
Chương 199: Dạ tập
Chương 200: Say rượu
Chương 201: Nhà tù
Chương 202: Lừa gạt cưới
Chương 203: Điên cuồng
Chương 204: Nhất niệm
Chương 205: Thoải mái
Chương 206: Sống chung [1 vạn chữ]
Chương 207: Hoà hợp [Hồi cuối]
Chương 208: Ngủ say
Chương 209: Chọc giận
Chương 210: Dịu dàng
Chương 211: Món điểm tâm ngọt
Chương 212: Kế hoạch cầu hôn
Chương 213: Về nhà
Chương 214: Qua đêm
Chương 215: Đặt tên
Chương 216: Mất khống chế
Chương 217: Đại kết cục (1)
Chương 218: Đại Kết Cục (2)
Chương 219: Đại kết cục (3)

Chương 1: Gây họa

Editor: Puck - Diễn đàn

“Vừa đúng ngày mai tổ chức họp phụ huynh, kêu phụ huynh của em cần phải tới đây!”

“Em không có phụ huynh!”

Chủ nhiệm lớp đau đầu không dứt nhìn học sinh có vấn đề ở trước mặt rõ ràng trong nhà có thể tìm quan hệ vào bất cứ một trường đại học nào của thành phố A, lại đổ thừa không chịu đi, cứ thế học lại hai năm lớp mười hai, bây giờ còn chuẩn bị học lại năm thứ ba.”

“Bạn học Tống An Cứu, tôi cũng cần nói một chút với phụ huynh của em!”

Hôm nay đánh giá học phần, hùng hài tử * này lại sáu môn cộng lại là một con số, quả thật đập bể sên của ông. Quan trọng nhất là, hôm nay con bé còn chọc phải một cái sọt lớn.

(*) hùng hài tử: đứa nhỏ nghịch ngợm, xáo trộn mọi thứ, phá hủy và không tuân theo quy tắc

Bối cảnh của cô học sinh này thật sự hơi phức tạp. Trong nhà là nhân vật nổi tiếng của thành phố A, khi còn nhỏ cha mẹ đã ly hôn, hiện giờ mỗi người đều có gia đình riêng, cũng đều vừa sinh đứa bé, ít quản con bé.

Chỉ có điều cũng trách chính con bé thật sự quá phản nghịch, vô

pháp vô thiên, không ai quản được.

Chuyện gì không thể làm con bé cố tình đi làm, ví dụ như con bé có sở trường về khoa xã hội, lại cứ chọn khoa tự nhiên; mái tóc dài thẳng đẹp là thế, lại muốn cắt bỏ giống như một tomboy, còn nhuộm thành màu vàng, mặt khác hút thuốc lá say rượu đánh nhau của trai đẹp, chuyện học sinh xấu làm đều không sót một cái.

“Muốn kêu chính thầy kêu!” Tống An Cửu tỏ vẻ không nhịn được, xoay người rời đi.

Chủ nhiệm lớp vỗ bàn một cái, “Đứng lại, em đây là có thái độ gì! Hôm nay em đánh bạn học Tiết Hạo thành như vậy, đến bây giờ trong năm nay đã bị ghi ba lỗi nặng! Lần này nếu xử lý không tốt, trường học hoàn toàn có thể đuổi học em! Chúng tôi phải cho đối phương một công đạo!”

“Tôi biết rõ trong nhà em có tiền có thế, nhưng người bị em đánh cũng không trêu chọc! Đến lúc đó thật sự náo loạn lên, ai cũng không thể lưu em lại!”

Nét mặt không thêm đếm xỉa tới của Tống An Cửu cuối cùng cũng xuất hiện một vết nứt, cô quả thật cái gì cũng không quan tâm, cũng không quan tâm sự kiện đuổi học này bao nhiêu.

Nhưng mà, cô không muốn rời khỏi trường học. Chỉ có chuyện này không muốn.

Nhưng mà, mới vừa hoàn toàn trở mặt với bên kia, cô tuyệt đối sẽ không trở về yêu cầu bọn họ, cầu xin cũng chỉ có quả trách không phân tốt xấu.

Chủ nhiệm lớp thở dài, “Em cũng nên trưởng thành, chẳng lẽ chuẩn

bị cứ không cam chịu cầu tiến như vậy sao?”

Về mặt Tống An Cửu hơi hoảng hốt, trên thế giới này, có lý do để cho cô không cam chịu cầu tiến sao?

Có một người như vậy, khiến cho cô trở nên tốt đẹp, biến thành dáng vẻ người thích sao?

Không có.

Cố gắng nữa lại có ý nghĩa gì?

“Biết rồi.” Tống An Cửu bỏ lại một câu lập lờ nước đôi, xoay người đi ra phòng làm việc.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ----- -----

Sau khi tan học, trở lại căn phòng trống không, phòng cưới của cô.

Ngây ngốc thật lâu mới gọi điện thoại.

“A lô...”

“An Cửu?” Bờ bên kia đại dương, người đàn ông ở đầu điện thoại bên kia hiển nhiên hơi ngoài ý muốn, không ngờ cô sẽ chủ động gọi điện thoại cho mình.

“...” Tống An Cửu đột nhiên không biết nên mở miệng như thế nào.

Một tuần trước, cũng chính là vào ngày sinh nhật hai mươi tuổi, cô mới vừa đi cục dân chính lĩnh giấy đăng ký kết hôn với người đàn ông này, ngày đó anh có việc gấp đi nước ngoài công tác, vừa đi chính là một tuần lễ.

Trên thực tế, cô cũng mới chỉ gặp người chồng trên danh nghĩa này có một lần.

Tất cả đều giống như một cơn mơ hoang đường không kiểm chế được.

Lấy thân phận của học sinh lớp mười hai kết hôn với người đàn ông mới quen hơn nữa lớn hơn mình tám tuổi, đây đại khái là một lần phản nghịch long trọng nhất trong cuộc đời của cô.

Mà lý do rất đơn giản, cô hận mọi người phản đối, cô tự nhiên sẽ không từ chối!

Tống Hưng Quốc phản đối, Chu Tĩnh Di phản đối, Lương Giai Giai càng thêm phản đối mãnh liệt, thậm chí tuyệt thực chống lại, huyền não túi bụi với trong nhà.

Khoảnh khắc khi cô đồng ý người đàn ông kia, trên mặt Lương Giai Giai ùn ùn kéo đến ý hận, nghe cha mẹ chỉ trích chất vấn, có khoái cảm biến thái.

Cô sung sướng tràn trề mà hưởng thụ! Hưởng thụ tư vị sa đọa, hơn nữa sa đọa này còn có thể khiến cho bọn họ cảm thấy khổ ở!

Chương 2: Họp phụ huynh cho bà xã

Editor: Puck - Diễn đàn

“Thế nào?”

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông khiến cho cô phục hồi tinh thần lại.

“Anh... Khi nào trở lại?”

“Có chuyện gì sao?”

“Ừ, có chút.” Tống An Cửu không sợ trời không sợ đất lần đầu tiên quẫn bách, cuối cùng vẫn nhắm mắt mở miệng, “Ngày mai tôi họp phụ huynh.”

“Hả?”

Tống An Cửu hơi tức giận, đã nói rõ ràng như vậy còn chưa rõ sao?

“Anh có thể tới họp phụ huynh giúp tôi không!” d.đ.l.q.đ Giống như chịu nhục, cô cắn răng nghiêng lợi gần từng chữ.

Bà xã mình vừa mới kết hôn kêu anh đi họp phụ huynh giúp, người đàn ông ở đầu điện thoại bên kia trầm mặc thật lâu, hình như thật sự không ngờ tới.

Tổ chức họp phụ huynh cũng không phải chuyện ly kỳ gì, ly kỳ chính

là anh lần đầu tiên đi dự họp phụ huynh, không phải cho con của mình, mà là cho bà xã của mình.

Một hồi lâu sau, anh đáp lại: “Có thể.”

Anh lại... Đồng ý?

Gọi số điện thoại chính là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, cô vốn không ôm hy vọng gì.

“Máy giờ?” Anh hỏi.

“Hà?”

“Máy giờ đi họp?”

“A, hai giờ chiều mai.”

“Biết rồi.”

Ngay sau đó, cô nghe thấy anh ở đầu điện thoại bên kia kêu trợ lý đặt chuyến bay.

“...”

“Còn có việc gì sao?”

“Không có nữa.”

“Ngày mai gặp ở trường học.”

“Ừ.”

Tống An Cửu kinh ngạc cúp điện thoại, trong lòng ít nhiều có chút cảm kích, anh không chỉ đồng ý, còn không hỏi cô vấn đề giống như tại sao không kêu cha mẹ đi họp phụ huynh, trên thực tế anh một câu cũng không hỏi nhiều.

Đột nhiên hơi thấp thỏm, cô còn chưa nói cho anh biết, không chỉ đi họp phụ huynh, cô còn gây họa...

Buổi tối, Tống An Cửu mất ngủ.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hai giờ chiều ngày hôm sau, Tống An Cửu đến trường học, đợi ở cửa.

Cuộc họp phụ huynh hôm nay chủ yếu vì trao đổi với phụ huynh về vấn đề điề nguyện vọng. Nếu như không phải bởi vì đánh người, cô vốn không cần mời phụ huynh.

Phụ huynh lục tục tới, thấy cô một thân ăn mặc lung tung lộn xộn đều chán ghét nhíu mày.

“Sao Thịnh Căn lại có học sinh như vậy?”

“Chắc không phải của Thịnh Căn! Có phải của Minh Huy ở bên cạnh không?”

“Có thể đi!”

“Ai nói, con bé chính là học sinh của Thịnh Căn, nổi danh treo đuôi xe *, lớp mười hai cũng đã học lại hai năm rồi!”

(*) Treo đuôi xe: ý định ban đầu để treo trang trí ở phía sau xe ngựa,

có nghĩa là chân cuối cùng hoặc chân sau, bao gồm cả ý xúc phạm.

“Hả? Thật sao? Sao Thịnh Cần lại thu cả người như vậy? Đừng làm hư đứa bé!”

“Là...”

Tống An Cửu dựa nghiêng vào cổng chính, trong miệng còn ngậm miếng thuốc lá, hoàn toàn mất điếc tai ngơ với mấy lời này.

Các phụ huynh tụ tập càng lúc càng nhiều, cho đến khi họp phụ huynh bắt đầu, thỉnh thoảng có một hai phụ huynh vội vàng chạy tới.

Thời gian chậm rãi trôi đi, đảo mắt đã qua một giờ.

Trên đường Tống An Cửu gọi điện thoại qua, thông báo tắt máy.

Có lẽ vẫn còn trên máy bay đi.

Hai giờ, ba giờ...

Cuối cùng chờ đợi đến khi họp phụ huynh kết thúc anh vẫn không tới.

Ánh sáng chờ đợi giống như đầu mẫu thuốc lá trong tay mai một từng chút một, lòng thấp thỏm cũng hoàn toàn bình tĩnh lại.

Có lẽ điên rồi, lại có thể biết đi tin tưởng lời một người xa lạ nói...

Cuối cùng, chờ tới là chủ nhiệm lớp, “Rất cuộc tìm được em, đi vào phòng hiệu trưởng với tôi.”

Chương 3: Tuyệt vọng

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong phòng hiệu trưởng, mẹ Tiết Hạo ngồi trên ghế sa lon, dáng vẻ hưng sư vấn tội.

Phó hiệu trưởng, giáo viên chủ nhiệm tất cả đều ở đây, cẩn thận từng ly từng tí cầu xin tha thứ.

“Đây là xảy ra chuyện gì? Đợi một ngày cũng không đợi được một giải thích, con trai của tôi cứ bị đánh không như vậy sao? Bị thương còn ở chỗ đó! Vậy nếu lỡ như sau này có chuyện gì, mấy người ai chịu trách nhiệm được!” Tiết phu nhân vênh váo hung hăng chỉ vào lỗ mũi người mà mắng.

Thấy Tống An Cửu đi vào, càng thêm giận dữ sợ, “Mấy người nhìn dáng vẻ con bé xem, còn giống như một học sinh sao? Lại lưu hạng người như thế ở trường học! Trường học các người có phải quá không chịu trách nhiệm không!”

Nói xong chuyển sang An Cửu, “Thật sự không biết cha mẹ cô dạy cô như thế nào!”

Rất dễ nhận thấy trường học đã sớm liên lạc với người nhà của cô trước, nhưng không ai chịu ra mặt mà thôi, cho nên không thể làm gì khác hơn là dẫn bản thân cô tới chịu đựng cơn tức giận của phụ huynh học sinh bị đánh.

Giáo viên chủ nhiệm lúng túng hỏi, “Vậy... Ngài muốn xử lý như thế

nào?”

Tình huống bây giờ thật sự khiến cho ông đau đầu nhức óc, hai phe đều không dễ chọc, nhưng mà nếu như cha mẹ của Tống An Cửu mặc kệ, ông đương nhiên nghiêng về phía bên nhà họ Tiết.

Tiết phu nhân nhìn cô giống như nhìn một thứ gì đó đáng ghét, “Nghe nói năm nay cô ta còn phải tiếp tục học lại? Mặc dù Hạo Hạo của chúng tôi năm nay thi không tệ, nhất định có thể vào trọng điểm, về sau không cần ở chung một hoàn cảnh với hạng người như thế, nhưng tuyệt đối không thể khiến thứ người như thế hại nhiều đứa nhỏ hơn!”

“Dạ dạ, chúng tôi biết, cho dù Tiết phu nhân không nói, chúng tôi cũng chuẩn bị xử lý như vậy, theo quy định của trường học, chúng tôi sẽ khai trừ học bạ của học sinh này. Điểm này không thể nghi ngờ, ngài đại khái có thể yên tâm!”

Đôi môi Tống An Cửu run lên, sắc mặt trắng bệch.

Sắc mặt Tiết phu nhân hơi đổi, “Còn có tiền thuốc thang, phí bồi bổ, phí tổn thất tinh thần... Những thứ này cũng cần trả đi! Quan trọng nhất là, tôi muốn phụ huynh của cô ta mang theo cô ta tự mình tới cửa nói xin lỗi! Nếu không chúng ta lên tòa án, để cho cô ta chịu trách nhiệm hình sự, hơn nữa phải xử phạt nặng! Nếu như tôi nhớ không lầm, cô nhóc này đã trưởng thành đi! Hừ, học lại hai năm, dĩ nhiên trưởng thành!”

Người thành phố A nào không biết nhà họ Tiết và nhà họ Tống là kẻ địch lâu năm trên trường kinh doanh, có cơ hội này, sao có thể không cẩn thận lợi dụng ghê tởm đối phương một phen.

“Chuyện này...” Phó hiệu trưởng khó xử lau mồ hôi, “Bà cũng biết

tình hình nhà họ Tống, chuyện này chúng tôi cũng không có cách nào. Gọi điện thoại qua, người bên kia chỉ nói về sau chuyện của Tống An Cửu không liên quan gì tới bọn họ. Huống chi đứa nhỏ này, cũng thật đáng thương...”

Không liên quan gì tới bọn họ sao?

Tròng mắt Tống An Cửu giống như đầm sâu tĩnh mịch.

“Cô ta đáng thương? Chúng tôi bị đánh không đáng thương ngược lại cô ta đáng thương! Còn nữa, cái gì gọi là mấy người không có cách nào! Chuyện xảy ra ở trường, các người sẽ phải phụ trách liên lạc với phụ huynh của đối phương! Phụ trách giải quyết vấn đề! Các người đây là định trốn tránh trách nhiệm sao?”

“Loại người cặn bã thoái hóa đó...” Đang cúi đầu, Tống An Cửu bật môi cười khẩy, “Cậu ta tự làm tự chịu, tôi nên dùng sức một chút đánh gãy gốc rễ của cậu ta khiến nhà họ Tiết tuyệt hậu mới đúng...”

Từng câu từng chữ, hết sức rõ ràng, hoàn toàn đốt lửa giận của Tiết phu nhân lên.

“Ồ ồ tiện mày nói gì...” Trong cơn giận dữ Tiết phu nhân vung tay lên.

Nhưng mà, tay kia lại chậm chạp không rơi xuống.

Đầu tiên rơi vào trong mắt chính là một ống tay áo tinh xảo, sau đó một đôi tay có lực, vững vàng giữ cổ tay Tiết phu nhân lại.

Ngay sau đó là khuôn mặt tuấn tú ngược sáng như đao khắc của đàn ông, trong tròng mắt thoáng qua tia sáng nguy hiểm, vẻ mặt lại lạnh lùng làm cho người ta run sợ.

Anh đứng ở phía sau cô, bàn tay rơi lên đỉnh đầu vàng hoe không chịu nổi của cô vuốt ve, giống như đối xử với vật báu hiếm có, “Xin lỗi, anh tới trễ.”

Đã không nhớ rõ tư vị của nước mắt, nhưng mà, trong chớp nhoáng này, cô lại cảm thấy hốc mắt chua xót.

Chương 4: Nghịch chuyển

Editor: Puck - Diễn đàn

Bị khí thế của người tới làm cho khựng lại, người trong phòng mất hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại.

“Mày là ai?” Tiết phu nhân thét chói tai.

“Người giám hộ của Tống An Cửu.” Anh cũng không nói ra thân phận chân thật, dù sao bây giờ cô còn đang đi học, nói ra sẽ có ảnh hưởng không quá tốt cho cô.

“Mày tới vừa đúng! Nhà họ Tống mấy người đều giáo dục con cái như thế nào.”

Phó Thần Thương vốn không để ý tới người phụ nữ kêu gào ở đối diện, chỉ hơi cúi đầu hỏi người trong ngực, “An Cửu, tại sao đánh người?”

“...” Cô không muốn nói, bởi vì nói cũng sẽ không có ai tin, sẽ không có ai tin tưởng cô.

“Trả lời.” Giọng điệu của anh cứng rắn.

“Đánh chính là đánh, có gì tốt mà hỏi?” Tiết phu nhân chen miệng, sau đó còn định nói gì nữa, lại bị ánh mắt của Phó Thần Thương bức lui.

“Nói chuyện.” Phó Thần Thương thúc giục.

“... Cậu ta bắt nạt tôi trước.” Tống An Cửu rốt cuộc mở miệng.

Tiết phu nhân kích động nháy ra, “Đùa gì thế? Chỉ có mày bắt nạt người khác, ai có thể bắt nạt tới mày? Lại nói bị thương chính là Hạo Hạo nhà tao! Bớt vu cáo người đi!”

Phó Thần Thương không biến sắc, tiếp tục hỏi, “Ở đâu?”

“Bãi đậu xe của trường học.”

Lúc này Phó Thần Thương mới hài lòng ngẩng đầu lên, nhìn về phía người phụ trách, “Bãi đậu xe có camera, lấy băng ghi hình ngày hôm đó!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người sửng sốt, bao gồm bản thân Tống An Cửu.

Không chỉ có người khác xác định không phân rõ tốt xấu cho cô, thậm chí ngay cả chính cô đã thành thói quen, cho nên chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn chứng minh trong sạch.

“Xem ra tôi không đoán sai, mấy người vốn không biết rõ nguyên nhân hậu quả đã định tội cho người khác. Nếu sự tình đúng như An Cửu nhà tôi nói, tôi hy vọng trường học công khai nói xin lỗi trước toàn trường!”

An Cửu nhà tôi...

Bốn chữ, khiến lòng dạ hung ác của Tống An Cửu chấn động một cái.

Phó hiệu trưởng, giáo viên chủ nhiệm, chủ nhiệm lớp đều đã mồ hôi

lạnh, lữ như... Lữ như Tống An Cửu không nói dối thì phiền toái.

Tiết phu nhân cũng hơi chột dạ, chỉ có điều nghe lời nói vừa rồi của cậu ta không tìm mình gây phiền toái, cho nên vẫn tồn tại một tia may mắn.

Đang bế tắc, một người vội vội vàng vàng đi vào.

Vừa vào tới cửa còn liên tiếp tươi cười, “Phó tiên sinh! Ha ha, chút chuyện nhỏ này sao có thể làm phiền ngài tự mình ra mặt, yên tâm, tôi sẽ xử lý tất cả.”

Người đến là hiệu trưởng của Thịnh Cảnh, bình thường rất ít khi ra mặt, đều giao cho phó hiệu trưởng xử lý, không nghĩ tới hôm nay lại có thể biết vội vàng chạy tới như vậy.

Ánh mắt Tiết phu nhân nhìn Phó Thần Thương đã hơi sợ hãi, mới vừa rồi đã cảm thấy cậu thanh niên này không tầm thường, chẳng lẽ thật sự có lai lịch lớn?

Người giám hộ? Nhìn cậu thanh niên này rõ ràng có dáng vẻ không lớn lắm...

Không nghe nói tới nhà họ Tống hay bên Chu Tĩnh Di kia có một nhân vật như vậy?

“Không cần, đã đến như vậy rồi, giải quyết ngay bây giờ đi!” Phó Thần Thương hiển nhiên không cho mặt mũi, chuẩn bị truy cứu tới cùng rồi.

Nhìn người phụ nữ của mình bị bắt nạt thành như vậy, sao anh có thể nhẹ nhõm bỏ qua cho bọn họ được.

Cuối cùng vẫn theo yêu cầu của Phó Thần Thương lấy ra băng ghi hình ngày hôm đó, trong băng hình, Tiết Hạo cản đường Tống An Cửu khiêu khích mấy lượt, Tống An Cửu bỏ mặc, định đi, Tiết Hạo lại không cho, bắt đầu động tay động chân, cho đến khi bàn tay Tiết Hạo đưa lên ngực cô, Tống An Cửu mới không thể chịu đựng được nhấc đầu gối lên, hung hăng nện cặp sách lên mặt cậu ta, sau đó một trận quyền đấm cước đá...

Lúng túng trầm mặc kéo dài mười mấy giây.

Phó Thần Thương ôm lấy Tống An Cửu đứng lên, “Hy vọng ngài mai trường học có thể triệu tập tất cả phụ huynh học sinh công khai giải thích chuyện này.”

Hưng sư động chúng như vậy, rõ ràng cố ý muốn bôi xấu Tiết Hạo rồi.

“Pháp luật quy định công dân hoàn toàn gánh chịu trách nhiệm khi tròn mười sáu tuổi. Tội nói xấu là tù có thời hạn ba năm trở xuống, quản chế hoặc tước đoạt quyền lợi chính trị. Tội dâm ô là tù có thời hạn năm năm trở xuống hoặc tạm giam.” Phó Thần Thương không nhanh không chậm nói, từ vừa rồi xem xong băng ghi hình sắc mặt vẫn lạnh đến dọa người.

“Mày... Mày định làm gì? Chỉ là não loạn nho nhỏ của tụi nhỏ mà thôi, não loạn đến trước mặt tòa án có phải thật quá đáng không!” Sắc mặt Tiết phu nhân như màu đất, hoàn toàn quên mới vừa rồi là ai luôn miệng kêu gập trên tòa án.

“Có lời gì mời nói với luật sư của tôi.”

Phó Thần Thương nói xong chuyển sang mấy vị giáo viên, thái độ khiêm nhường ôn hòa, “Chuyện lần này, An Cửu nhà tôi cũng có lỗi,

nếu như không phải bình thường cô ấy không ngoan, các giáo viên cũng sẽ không hiểu lầm. Sau này còn phải phiền các vị chăm sóc nhiều.”

“Đâu có đâu có, là nên làm! Thật ra thì bạn học Tống cũng rất thông minh, chính là không quá cố gắng, tin tưởng chỉ cần có thể tập trung học tập nhất định sẽ có chút triển vọng!” Hiệu trưởng được sủng mà kính sợ, vội vàng khách khí nói.

Biết ý của lời này không phải truy cứu trường học, hiệu trưởng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng ông biết rõ ràng, cho dù Phó Thần Thương có đáng về không buông xuống, có anh ta bao bọc, trường học cũng tuyệt đối không dám cho Tống An Cửu “Mang giày chật”, nhưng anh ta cố ý làm như vậy, có thể thấy được cô bé này có chút phân lượng với anh ta.

Từ đầu tới cuối Tống An Cửu chỉ núp trong ngực Phó Thần Thương, không nói một lời, nhìn anh ra lệnh vào đâu ra đấy, lật nghiêng cục diện hoàn toàn ngược lại, kéo cô từ trong vũng bùn lên

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 5: Em là bà xã của tôi

Editor: Puck - Diễn đàn

Mở cửa xe, để cô ngồi vào vị trí tay lái phụ.

“Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện... Xin lỗi, mới quen đã cho anh thêm phiền toái, cảm ơn anh giúp một tay.”

“Không cần nói cảm ơn, em là bà xã của tôi.”

Hoàn toàn không ngờ anh sẽ trả lời như vậy, trong lòng Tống An Cừu chợt giật mình.

Bà xã? Cho tới bây giờ cô vẫn không có cảm giác chân thật! Lúc ấy chỉ kích động giận dữ, chưa bao giờ nghĩ tới cái khác...

Anh vậy mà csai gì cũng không hỏi, không hỏi cô tại sao không giải thích ngay từ đầu, hình như đã sớm nhìn thấu, hiểu rõ tất cả về cô.

Sau đó, Phó Thần Thương không cố kỵ chút nào mang cô đi nhà hàng cao cấp nhất thành phố A, nếu không phải nhìn khuôn mặt như giấy chứng nhận thông hành này của Phó Thần Thương, một mình cô đứng ngoài cửa có thể bị đánh đi một trăm lần.

Cơm nước xong, Phó Thần Thương mang cô đi tới một hội sở tạo hình.

Nhìn anh vẫn đánh giá tóc của mình, Tống An Cửu vội nói, “Tóc của tôi vừa mới cắt, không cần sửa.”

“Vào đi thôi!”

Vẫn bị dẫn theo vào, mới vừa rồi nợ anh một nhân tình lớn, Tống An Cửu cũng không tiện từ chối, không thể làm gì khác hơn là đi vào theo anh, không biết anh định làm gì.

Vừa tiến vào thì có thợ trang điểm quen biết tiến lên đón.

“Phó tiên sinh, sao hôm nay có rảnh rỗi qua...” Lời nói còn chưa dứt, nhìn thấy Tống An Cửu đi theo sau lưng anh, kinh ngạc đến miệng có thể nhét được một trái trứng gà, nhưng tu dưỡng chuyên nghiệp tốt đẹp khiến cho anh nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, “Vị này là?”

Phó Thần Thương không trả lời, “Bố trí một nhà tạo hình nữ tới đây.”

“Xin chờ một chút.”

Rất nhanh có một người phụ nữ tới, “Xin chào ngài, tôi là Tina! Xin hỏi Phó tiên sinh có cần dặn gì?”

“Màu sắc này có thể tẩy đi không?” Phó Thần Thương hỏi. Bàn tay đặt trên tóc Tống An Cửu như có bất mãn xoa nhẹ hai cái.

Tina khó xử nói, “Tẩy không sạch, chỉ có thể nhuộm.”

“Vậy thì nhuộm thành màu đen.”

“Tôi không muốn!” Tống An Cửu nghe vậy lập tức từ chối, lại bị hai bàn tay to lớn đè bả vai lại không thể động đậy.

“Học sinh nên có dáng vẻ của học sinh!”

“Tôi có dáng vẻ gì không cần anh quan tâm!”

Quả nhiên, anh không khác gì người khác! Tống An Cửu lập tức rơi vào tình trạng báo động.

Thợ trang điểm bị dọa đến im lặng không nói, cô còn chưa từng gặp ai dám nói chuyện như vậy với Phó Thần Thương! Toàn thân kim loại nặng quê mùa này, kiểu tóc bờm ngựa không hợp thời, người phụ nữ có kiểu tóc cắt nhuộm khoa trương này rốt cuộc là ai?

“An Cửu!” Phó Thần Thương cau mày.

“Anh nhìn không quen có thể không nhìn! Ai cho anh nhìn!”

“Tống An Cửu!” Từng câu từng chữ tỏ rõ chủ nhân của nó giờ phút này bất mãn mãnh liệt.

Cô càng ngày càng kích động, “Anh cho rằng anh là ai! Tại sao lại vung tay múa chân với tôi! Anh...”

Một giây kế tiếp, không khí trầm mặc, môi Tống An Cửu bị người che lại.

Hung hăng mút hút cắn môi cô, tiếp theo dùng vài phần sức lực, cảnh cáo nắm lấy cằm của cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị lớp trang điểm đậm che phủ, “Em nói tôi là ai? Tống An Cửu, hình như em còn chưa nhận rõ thân phận của mình!”

A a a! Trái tim thủy tinh của tất cả thợ trang điểm nhìn lén tan nát rơi đầy đất rồi!

Son môi giá rẻ của nhan sắc quý dị kia có độc hay không! Mẹ nó
khẩu vị của Phó Thần Thương lúc này trở nên nặng như vậy rồi! Quá
nặng mẹ nói rồi! Lại có thể hôn lên khuôn mặt như thế này! Quỳ lạy!
Điều này khiến cho bọn họ lẫn lộn trong ngành thời trang như thế
nào!

Chương 6: Già mà không kính

Editor: Gà

"Nếu cứ tiếp tục không nghe lời tôi... tôi không ngại tiễn em về nhà họ Tống, hoặc nhà họ Lương đâu?"

Tống An Cửu tức giận đến cả người phát run, không nói nên lời.

"Lần trước đi vội quá, chưa kịp xử lý em! Bây giờ, chúng ta cứ từ từ thôi!" Phó Thần Thương ngồi xuống ghế sa lon, cầm tờ báo khoan thai đọc.

"Giúp cô ấy nhuộm màu."

"Tháo trang sức."

"Chăm sóc da cơ bản là được."

"Thay quần áo."

"Bộ màu hồng kia."

"Đáy bằng."

"Ừ..... Màu hồng luôn."

"Màu hồng."

.....

Một câu là một mệnh lệnh, Tina và nhóm trợ lý loay hoay xoay quanh, tượng gỗ Tống An Cửu để mặc cho người định đoạt, ánh mắt lại oán hận nhìn anh chằm chằm.

"Anh Phó, xong rồi." Tina hài lòng đánh giá Tống An Cửu đã hóa trang xong, trong mắt đều là sự sùng bái sâu sắc với Phó Thần Thương.

Ánh mắt phải sắc bén lắm mới có thể nhìn ra đây là ngọc thô chưa được mài dũa đấy! Bây giờ nhìn lại cô bé này quả thật chính là một búp bê lạnh lợi vô cùng. Mắt to, môi nhỏ, sống mũi cao, sắc môi anh đào trông rất đẹp, lông mày rất cao, cho nên trông càng trẻ con. Vóc dáng không cao, nhưng trước sau lồi lõm, hai chân thon dài thẳng tắp, tỷ lệ hoàn mỹ. Nhưng vì da trang điểm quá nhiều không dưỡng, ở tuổi này của cô chỉ cần bảo dưỡng một chút có thể hoàn toàn khôi phục, nhìn làn da trên cổ cô cũng biết, hầu như không thấy được lỗ chân lông, hơi chạm thử sẽ để lại dấu vết, trời sinh vô cùng mịn màng. Gen này, ít nhất trong nhà ba đời trở lên đều là nhân vật nổi tiếng.

Trái với sự kinh ngạc của người khác, giờ phút này nhìn mình trong gương từ đầu đến chân là váy thực nữ màu hồng và nơ con bướm cũng màu hồng trên tóc, suýt nữa Tống An Cửu đã lật ngược cái bàn trang điểm rồi.

Chú ý đến ánh mắt thoáng kinh ngạc và híp mắt không có ý tốt đánh giá mình của Phó Thần Thương, cô có chút không rét mà run: "Anh còn muốn thế nào nữa?"

Sau một khắc, bàn tay anh với đến, nắm được lỗ tai cô.

Tống An Cửu như mèo bị đập đuôi che lỗ tai nhảy thật xa ra phía

sau, suýt nữa đụng ngã một hàng quần áo, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Phản ứng hình như hơi quá.

Phó Thần Thương nhíu mày liếc cô: "Chỗ mẫn cảm à?"

Tống An Cửu trừng anh! Già mà không kính! Cường sắc * tình!

"Đến đây."

"Không đến!"

"Đừng để tôi nói lần thứ hai."

"Không! Đến!!!" Cô cố tình nói, trong mắt phun lửa.

Phó Thần Thương giận quá hóa cười, hình như cảm thấy thú vị vì chưa từng có người phản kháng anh như vậy.

Tay dài duỗi ra như gông cùm xiềng xích túm lấy cô đến trước mặt khiến cô không thể động đậy.

Tai phải cô có một lỗ, tai trái có khoảng bảy lỗ, thấy vẻ mặt như sương lạnh của anh, anh tháo xuống tất cả đồng bông tai giá rẻ trên lỗ tai cô xuống.

Tống An Cửu cảm giác dường như từ trên xuống dưới tất cả của mình đều bị lột sạch, lớp vỏ bảo vệ của cô, màu sắc tự vệ của cô, toàn bộ.

Dáng vẻ cô mờ mịt luống cuống không có cảm giác an toàn khiến Phó Thần Thương có chút đau lòng, buông lỏng sức lực ôm cô.

"Em sợ cái gì?"

"Sợ em gái anh! Ai sợ?"

Phó Thần Thương cười khế: "Sắp tới tôi có một tháng nghỉ kết hôn, vừa đúng lúc em được nghỉ hè, muốn đi đâu không?"

"Nghỉ hè trường cho học thêm!"

"Ừ, vậy tôi ở nhà với em."

Ở nhà giày vò cô thì có!

"Không cần." Cô cũng không muốn bị lột một tầng da nữa, hướng chi ghét nhất có người quản mình. Tên đàn ông này tuyệt đối không phải dạng hiền lành! Cảm giác tốt đẹp ban đầu giúp mình giải vây kia đều không còn một mống.

"Chẳng lẽ em muốn Lương Giai Giai hả hê khi tôi mới vừa kết hôn đã lạnh nhạt em?"

"Tôi còn lâu mới quan tâm!"

"Không quan tâm?" Mặt Phó Thần Thương trầm như nước.

"Ước gì anh lạnh nhạt tôi đấy!" Trông cậy vào Tống An Cửu hoàn toàn không thèm nhìn sắc mặt người khác để thỏa hiệp là điều không thể.

"Được! Tôi sẽ đi ngoại tình!" Phó Thần Thương sửa sang lại ống tay áo: "Với em gái của em."

"Quay lại đây!!!"

"Hả?"

"Tôi nghe lời." Tống An Cửu quay đầu ra.

Nhục thật mà!

Chương 7: Quét dọn

Editor: Gà

Về đến nhà, căn phòng bỏ trong một tuần lễ đã thành một đống hỗn độn. Hộp thức ăn mua ngoài ăn còn dư lại, bình nước, vớ bẩn..... Có thể thấy được ở khắp nơi.

Phó Thần Thương xoa mi tâm, mặc dù đã sớm đoán được, nhưng không ngờ ‘Tình hình tai nạn’ nghiêm trọng như thế: "Trong vòng hai tiếng phải dọn dẹp xong."

Nói xong rồi tự mình bỏ đi tắm, dáng vẻ khiến cô không dám phản đối.

Tống An Cửu dồn khí đan điền, vượt ngực một cái, đây chính là do cô làm, quả thật nên do cô dọn dẹp, nhưng mà, tên kia mang dáng vẻ đại gia, giọng ra lệnh, không khác gì chạm vào váy ngực của cô, làm cô bỗng muốn phản kháng.

Trong lúc đó, Phó Thần Thương tắm xong lau tóc đi qua đi lại trong phòng, thỉnh thoảng vung tay múa chân, khăn lau phải ngâm trong nước sát trùng, sàn nhà ít nhất phải lau ba lần, ngay cả sợi tóc cũng không được bỏ qua, đồ ăn vặt, mỹ phẩm bị ném hết sạch, cô kìm nén đến mức bóp chặt quả đấm vang lên tiếng răng rắc.

Cứ liên tục nhắc nhở bản thân không thể kích động, không thể nổi giận, dưới tình huống này nhất định phải tỉnh táo, hoàn toàn không hiểu rõ người này, yên lặng theo dõi biến hóa mới là thượng sách, không tin anh không có nhược điểm.

Sau đó còn quá đáng hơn, không biết tên kia tìm ra tạp dề vẽ con HelloKitty ngu ngốc này từ đâu, lúc cô không kịp tránh đã nhanh chóng mặc cho cô: "Không nên làm bản mình."

Tốt cuộc Tống An Cửu không thể nhịn được nữa đưa tay muốn tháo ra: "Đừng cho tôi mặc mấy cái thứ đàn bà này!"

Phong cách của đại tiểu thư nhà họ Tống dững mãnh, mọi người đều biết cô còn đàn ông hơn cả đàn ông.

Phó Thần Thương khẽ cười một tiếng, không nhanh không chậm cầm tạp dề bị ném trên mặt đất lên, run run, mặc vào cho cô lần nữa: "Thật sự nghĩ mình là đàn ông à?"

Tống An Cửu tiếp tục kéo, Phó Thần Thương thuận thế ôm cô từ phía trước, khóa đôi tay cô ở phía sau: "Tôi mặc kệ trước kia em như thế nào, là hạng người gì, bắt đầu từ khoảnh khắc em gả cho tôi, cuộc sống sau này của em do tôi tiếp nhận."

Đối với tiếp xúc thân mật của anh, Tống An Cửu vô cùng phản cảm, càng ác cảm với việc bị uy hiếp nhưng không thể phản kháng.

Chỉ mới quen thôi mà, tại sao anh có thể ôm cô như điều đương nhiên vậy, tại sao lại nói sẽ tiếp quản cuộc đời cô như thế!

"Phó Thần Thương, rốt cuộc tại sao anh cưới tôi?" Tống An Cửu thờ dãi, có chút bất lực.

"Tôi nghĩ lúc tôi cầu hôn đã nói rất rõ." Về mặt Phó Thần Thương khó lường.

"Vừa thấy đã yêu?" Tống An Cửu cười hỏi.

Lý do này không khỏi quá hoang đường. Phải biết, lúc ấy cô mới vừa đưa xe về, vấp ngã, toàn thân máu bụi, hơn nửa cách ăn mặc hoàn toàn không nhìn ra là một phụ nữ. Ban đầu lúc anh ta nói ra lý do cưới cô trước mặt mọi người thì không chỉ có cô, cảm của tất cả mọi người cũng rớt xuống.

"Anh chắc chắn mình không phải GAY, bởi vì không thể cưới đàn ông, cho nên mới cưới tôi đấy chứ?" Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có khả năng này thôi.

Phó Thần Thương rất bình tĩnh đánh giá cô: "Dù tôi có tìm đàn ông, cũng sẽ không tìm người như em đâu."

"....." Xem như anh lợi hại.

*

Cuối cùng từ trên xuống dưới cũng quét dọn xong, Tống An Cửu đã mệt mỏi đến eo cũng không thẳng lên nổi nữa rồi.

Tắm xong, đi đến cửa phòng ngủ, thấy Phó Thần Thương còn chưa ngủ, mặc màu áo ngủ xám nhạt tựa vào đầu giường, đeo cặp mắt kiếng, cầm quyển sách trong tay.

Tống An Cửu ngây dại, xong rồi, mới phản ứng kịp cô đã kết hôn rồi, đừng nói sẽ phải ngủ chung một giường với anh đấy?

Chương 8: Tôi thế này mà anh cũng nuốt trôi được cơ đấy?

Editor: Gà

Tống An Cửu dậm ở cửa chầm chạp không dám vào, cuối cùng nắm quyền một cái, sợ gì chứ? Cô vốn nổi tiếng là học sinh bất lương, nữ lưu manh, bạn trai cũ có thể bằng vài vòng sân trường.....

Thật vất vả lấy dũng khí đi đến, vừa định nằm xuống, mắt Phó Thần Thương cũng không nhắc lên, nói: "Đi lấy khăn lông để gối đầu, tóc em mới vừa nhuộm có thể sẽ phai màu, còn nữa, sau này không được ăn gì trên giường."

Lúc này Tống An Cửu mới phát hiện ra tất cả ga giường và gối đầu đều bị đổi hết.

Cô đã có thể tưởng tượng cuộc sống tương lai sẽ có nhiều đen tối lắm đây, mới vừa rồi cô đã cảm thấy có gì không đúng, quả nhiên, tên này lại có bệnh thích sạch sẽ!

"Phó Thần Thương, hay chúng ta vẫn ở riêng thôi. Nếu không không phải anh ép chết tôi, thì tôi cũng sẽ làm anh tức chết."

Ngay cả nghĩ cũng không, Phó Thần Thương thẳng thừng bỏ qua đề nghị của cô: "Đi lấy khăn lông."

Tống An Cửu nện bước nặng nề đi vào phòng vệ sinh cầm tấm khăn lông khô, không quên vung vẩy giã chết: "Hay chúng ta chia phòng ngủ? Thật ra thì tướng ngủ của tôi không tốt lắm."

"Nếu em biểu hiện tốt, có thể suy nghĩ."

"À? Thật sao?"

Còn tưởng rằng anh nhất định sẽ từ chối, không ngờ có thể xoay chuyển. Nhưng mà.....

"Biểu hiện tốt là có ý gì? Đây cũng quá không rõ ràng rồi!"

"Trong vòng ba tháng không gây ra sai lầm lớn, em có thể đưa ra một yêu cầu."

"Bất kể là yêu cầu gì?"

"Ngoại trừ ly hôn."

"Ặc....." Ý định dễ dàng bị nhìn thấu.

Tống An Cửu suy nghĩ một lát, cảm thấy chuyện này không có hại gì với bản thân, dù thế nào, cuối cùng vẫn có chút hi vọng.

"Được, cứ quyết định như vậy."

Phó Thần Thương nghe vậy, khoe môi khế nhếch. Ép ác quá sẽ chỉ càng làm cô bấn ngược, lúc này thích hợp có thể cho cô ít cảm giác hứng thú để kích thích tính năng động của cô.

Mặc dù cô nhóc này trông có vẻ cương quyết bướng bỉnh, không muốn bị quản giáo, nhưng ý định hung ác quá đơn thuần, chuyện gì cũng lộ rõ trên mặt.

Tống An Cửu chậm chạp bò lên, mặc dù rất không muốn đối mặt với

anh, nhưng mà, lộ lưng cho kẻ địch càng không được, sau khi cân nhắc đành phải nằm ngửa, đôi tay vúi vào tấm chăn mỏng, cách một khoảng không gần không xa, xa vừa đủ không đụng đến anh, cũng sẽ không ra vẻ mình sợ anh.

Nhìn rõ đáy mắt thấy chết không sờn lại cố làm ra vẻ thoải mái mà nằm xuống cạnh mình của cô, Phó Thần Thương có chút buồn cười nhíu mày.

Anh đột nhiên nhúc nhích, cả người Tống An Cửu đều cứng ngắc, vội vàng mở mắt trừng anh, lại phát hiện anh hoàn toàn không nhìn cô, cho đến khi xác định anh chỉ đổi tư thế mới thở phào một hơi.

Tống An Cửu khẩn trương cao độ, chốc lát không thể buông lỏng. Từ nhỏ đến lớn cô luôn ngủ một mình, ban đầu thì không được, nhưng càng về sau đã hình thành thói quen chỉ có thể ngủ một mình, có người bên cạnh thì tuyệt đối không ngủ được.

Càng nghĩ càng bi thương, ***! Còn có ba tháng, phải trôi qua cuộc sống này thế nào đây!

"Không ngủ được thì đọc sách đi."

Tống An Cửu chép miệng vẫn không nhúc nhích.

Hay là thôi đi! So với đọc sách, cô tình nguyện không ngủ được thì hơn!

Phó Thần Thương liếc cô một cái, đặt sách trong tay vào tủ đầu giường, nghiêng người nằm xuống, cúi người ở phía trên cô: "Không đọc sách, vậy thì làm chuyện khác."

"Anh..... Anh làm gì thế?"

"Em nói xem? Không phải đang nghĩ tôi cưới em về chỉ để trưng bày chứ?"

"Phó Thần Thương, không phải phẩm vị của anh rất cao sao?"

"Cho nên?"

"Tôi thế này mà anh cũng nuốt trôi được cơ đấy?" Tống An Cửu lòng đầy căm phẫn, phẫn nộ bắn ra ngoài.

Chương 9: Miễn cưỡng cho vào miệng

Editor: Gà

"Miễn cưỡng cho vào miệng." Phó Thần Thương cau mày, giọng nói có chút buồn rầu.

Thì ra tối nay anh dẫn cô đi giày vò một phen, là vì bề ngoài tốt một chút, không đến nỗi không thể hạ miệng sao?

Tống An Cửu cố nén tức giận: "Không cần miễn cưỡng như vậy đâu, cảm ơn!"

"Đây trách nhiệm của tôi." Phó Thần Thương nghiêm trang trả lời, sau đó làm từng bước, vừa hôn, vừa cởi áo ngủ của cô.

"Đợi..... Đợi đã nào...! Phó Thần Thương, tôi còn chưa chuẩn bị xong!" Hai tay Tống An Cửu đẩy ngực anh, rốt cuộc không chịu nổi chuyện sắp ập lên đầu rồi.

Khoảnh khắc bàn tay chạm vào làn da trên eo cô, sống lưng xuất hiện cảm giác run rẩy, khó có thể tưởng tượng dưới bề ngoài này là thân thể như vậy, xúc cảm quá trơn nhẵn nồn nà làm người kinh ngạc, hơn tất cả những phụ nữ mà anh từng chạm.

Ban đầu quả thật chỉ vì phải làm thôi, mà bây giờ là thực tủy tri vị [1] khiến anh trầm mê trong đó, hai mắt anh nhắm một tầng sắc đục, khàn giọng: "Em không cần chuẩn bị gì cả, giao cho tôi là được rồi."

[1] thực tủy tri vị: đại khái là “ăn” được một lần thì càng muốn ăn thêm nữa

Tống An Cừ nhạy cảm nỗi một tầng da gà, vốn không muốn trở mặt với anh, hiện giờ cũng không lo được nhiều như vậy, đánh một quyền, thừa dịp anh tránh né nhanh chóng lăn qua bên cạnh, không ngờ đã quên bên hông còn một cái tay, dễ dàng lại bị kéo trở về, vì vậy lại uốn gối giãy dụa, sau khi vùng vẫy không có hiệu quả thì thờ hốt hển không cử động nữa nhưng thừa dịp anh ý loạn tình mê trong nháy mắt lại ra tay..... Trong chốc lát hai người đã đánh mười mấy chiêu.

Cuối cùng, Phó Thần Thương vững vàng giữ chặt cô, nhìn ánh mắt cô như con thú nhỏ tức giận không cam lòng, mặt lộ vẻ tán thưởng: "Quả thật có tài, rất thông minh, ra tay cũng rất linh hoạt, hơn nữa phản ứng khá nhanh. Tuy nhiên, hôm nay tôi muốn dạy em một chuyện, trước người có thực lực tuyệt đối, bất kỳ kỹ xảo gì em làm cũng đều vô dụng thôi, phải để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, trước đó, tốt nhất không nên không biết tự lượng sức mình."

Đây là uy hiếp trắng – trợn! Cảnh cáo cô không được chống trả.

Tống An Cừ tránh thoát không ra, kháng nghị nói: "Cái này không khoa học! Trên sách viết dưới tình huống này, đàn ông đều nên lấy lui làm tiến thẳng được lòng của phụ nữ!"

"Lui?" Phó Thần Thương cười nhạo một tiếng, nhưng động tác hoàn toàn ngược lại.

Đôi tay Tống An Cừ đột nhiên cầm chặt ga giường phía dưới, đau đến cả người đều run rẩy: "Khốn kiếp, chắc chắn anh không phải nam chính, là vật hy sinh....."

Phó Thần Thương có chút kinh ngạc cảm thấy có một lớp cảm, tiếng nói kích động vui vẻ: "Cô gái ngoan."

Cô đã nói không ra lời, vẫn cậy mạnh sáng giọng: "Ng ngoan em gái anh!"

"Á....."

Thật là một con mèo nhỏ miệng lưỡi bén nhọn, nhưng không sao, anh có nhiều thời gian từ từ dạy – dỗ.

.....

*

Sau đó, lúc nửa đêm Tống An Cửu mơ màng tỉnh lại một lần, phát hiện Phó Thần Thương không ngủ, đang chống đầu nhìn mình.

Cô nửa mở mắt, mông lung hỏi anh: "Nếu vẫn là dáng vẻ như buổi sáng, anh vẫn làm chuyện này với tôi sao?"

Không biết vì sao, đột nhiên cô hơi để ý vấn đề này.

"Không biết."

"....." Trả lời thật dứt khoát mà, khốn kiếp!

Tống An Cửu buồn bực vùi đầu rúc vào trong chăn, cảm giác hình như cách chăn trán bị cái gì chạm vào.

"Mặc kệ thế nào, cũng vẫn là em."

"Dối trá!"

"Nếu một quả táo rớt vào vũng bùn em có nhặt lên ăn ngay không? Tuy người khác không cần, nhưng tôi sẽ nhặt lên rửa sạch sẽ rồi ăn hết thôi!"

"Ngụy biện!"

Nhưng mà, có vẻ rất có đạo lý.....

【Tiểu kịch trường trị ác】

Quần Quần: Phó Thần Thương, con là tên khốn kiếp quá nóng lòng rồi? Lãnh Tư Thần chương 167 mới ăn được Hạ Úc Huân, Cố Hành Thâm chương 102 mới ăn được Cung Tiểu Kiều, con được lắm, chưa đến chương 10 đã được khai trai rồi! Làm hại hố mẹ vừa mở đã phải viết H! Mẹ không thể viết H a a a! Con bảo mẹ viết thế nào mới có thể viết để người ta không nhìn ra là H!

Phó Thần Thương: Mẹ, ăn vào miệng mới là của mình chứ! Hơn nữa, xin làm rõ ràng một chút, so với hai đứa con rể quan hệ trước hôn nhân kia của mẹ, con là người duy nhất hợp pháp!

Quần Quần: Ặc..... Con rể thứ ba à, con vậy mẹ rất khổ sở! Con vừa đến mà khẩu vị đã nặng như vậy, cho độc giả ăn no rồi, mẹ còn lấy cái gì để nhử nữa!

Phó Thần Thương: Mẹ có thể lựa chọn mỗi ngày đều cho bọn họ ăn thật no!

Quần Quần: Ah? Thật sự rất có lý!

An Cửu: Có lý em gái anh! Mẹ, mẹ bị ngốc à!

Quần Quần: Con gái, sao con có thể nói vậy, mẹ là mẹ con mà!

An Cửu: Chắc chắn không phải ruột!

Quần Quần: Đứa nhỏ này mẹ dạy không nổi!

Phó Thần Thương: Mẹ, giao cho con.

Quần Quần: Ngoan, dắt đi đi! Thấy nó mẹ lại nhúc đầu!

An Cửu: Chửi thề một tiếng! Nguyên rủa truyện mới của mẹ không ai thèm đọc!

Phó Thần Thương: Mỗi đêm anh đều cố gắng thì sẽ có.

Quần Quần: Thật sự là chiếc áo bông nhỏ thân thiết của mẹ.

An Cửu: Mẹ à mẹ tỉnh lại đi! Rõ ràng mẹ đến để phạt anh ấy vì hại mẹ viết H mà! Tại sao đến cuối cùng mẹ lại muốn viết nhiều H hơn.....

Quần Quần: O__O"...!!! Yên tâm, con quên có một loại tác giả gọi là Lạp Đăng Đăng [2] sao!

[2] Lạp Đăng Đăng: có nghĩa là đăng kéo đèn, cái này ý nói cách viết cố ý bỏ qua H, ví dụ đến lúc H thì tác giả sẽ viết kiểu trùm mền đắp chăn rồi xong đến sáng hôm sau.

Chương 10: Vẫn còn tinh lực để lăn qua lăn lại

Editor: Gà

Rạng sáng bốn giờ rưỡi, Tống An Cửu đang ngủ say, ngay cả chuông báo thức của điện thoại cũng không nghe thấy.

Phó Thần Thương cau mày đưa tay sờ điện thoại di động của cô rồi nhấn tắt chuông báo thức, dậy sớm như vậy chắc chắn chuẩn bị làm gì đây?

Dù sao xác định không có chuyện gì tốt.

Năm giờ rưỡi, điện thoại di động bắt đầu rung, lần này Tống An Cửu tỉnh lại.

Vừa nhìn tên hiển thị cuộc gọi đến, lại nhìn thời gian, nguy rồi!

Vốn đang chuẩn bị ra ngoài, nhưng vì bên eo có một bàn tay đặt lên, để tránh động làm anh thức giấc, không thể làm gì khác hơn đành hạ thấp giọng: "A lô, Thẩm Hoán....."

"Cửu ca, sao anh còn chưa đến?"

"Khụ, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn!"

"Mau đến đây! Tên khốn Hứa Tư Thông kia nói anh là con rùa đen rút đầu sợ gã nên không dám đến kìa!"

"Cho gã đi ăn....." Kiêng dè liếc nhìn Phó Thần Thương bên cạnh, nuốt từ phía sau kia vào, buồn bực nói: "Đợi lát, tôi lập tức đến đây!"

"Vòng sáu, chỗ cũ. Xe anh em đã kéo qua rồi."

"Biết rồi." Tống An Cửu khẽ nguyên rửa cúp điện thoại. Bây giờ toàn thân cô đau nhức, hoàn toàn không muốn nhúc nhích.....

Giờ phút này cơ thể dưới chần mỏng hoàn toàn trần như nhộng, da thịt kề nhau với anh, ý thức được điều này, Tống An Cửu khẽ cắn môi, gương mặt nhanh chóng nóng lên.

Cẩn thận dè dặt quan sát anh một lát, xác định anh không có dấu hiệu tỉnh lại, rón rén từ từ kéo tay anh ra.

Hơn nữa..... Đáng vẻ người này thật sự rất đẹp mắt! Ngũ quan tinh tế kỳ lạ! Nếu như trẻ lại mười tuổi, tuyệt đối là thiếu niên yêu nghiệt xinh đẹp khó phân biệt nam nữ. Mà bây giờ vì năm tháng nên nhuốm dấu vết của sự từng trải nghiêm trang trong trẻo lạnh lùng khiến cho gương mặt dễ nhìn này hoàn toàn không nhìn ra vẻ dịu dàng đáng yêu, ngược lại như người lạ dừng vào, cao cao tại thượng, nhưng khi đang ngủ tháo xuống sự phòng bị nên trông khá thuận mắt.

STOP! Sai trọng điểm rồi! Tống An Cửu tiếp tục cẩn thận đặt tay anh xuống, sau đó vén chần xuống giường, tiếp đó nhặt quần áo lên chạy như một làn khói ra ngoài.

Đi đến phòng khách, bắt đầu tìm quần áo mình thay ngày hôm qua, nếu mặc bộ Phó Thần Thương mua cho cô kia còn không hù chết đám người sống kia à.

Cuối cùng tìm được túi quần áo trên ghế sofa, vội vàng lấy ra nhanh chóng thay.

Lúc đứng dậy quá nóng nảy, cơ thể lập tức đau đớn kịch liệt, cô cắn răng chịu đựng vịn eo, vén quần áo lên xem xét, một dấu tay tím bầm đặc biệt rõ ràng đập vào mắt. Đáng chết! Cầm - thú.....

Trừ thất lưng, chỗ xanh tím trên người còn có rất nhiều, mùa hè nên mặc ít, làm hại cô không thể che hết. Tống An Cửu kéo cổ áo da màu đen dựng đứng lên, thôi, trước cứ như vậy đi! Hiện giờ chỉ có cánh tay lộ ra ngoài, dù sao trên người cô vốn có không ít vết thương cũ, trông cũng không quá rõ ràng.

Nên nhanh lên một chút! Tốt nhất có thể chạy về trước khi Phó Thần Thương tỉnh lại.

"Vẫn còn tinh lực lăn qua lăn lại, xem ra tối hôm qua tôi không nên đau lòng tha cho em."

Giọng nói bất ngờ vang lên, Tống An Cửu bị dọa sợ đến sống lưng cứng đờ, chậm chạp xoay đầu lại, chỉ thấy Phó Thần Thương ôm ngực, nghiêng người dựa vào cửa phòng ngủ, không biết đứng đó nhìn bao lâu rồi.

Thúi lắm! Tối hôm qua lúc nào anh yêu thương cô hả! Cô câm nín còn anh cũng không hề động đậy.....

Chương 11: Kỹ năng nghịch thiên

Editor: Dungpro.

"Nói đi, đi làm gì?" Phó Thần Thương liếc cô một cái, nhìn cô không nói lời nào, khẽ nói: "Nói cho anh biết, có lẽ anh sẽ suy nghĩ việc cho em đi."

"Thật?" Tống An Cửu vội vàng nói tất cả mọi chuyện đã xảy ra, đơn giản là một lần cô tham gia một cuộc đua xe trái pháp luật khi kết thúc giành được 10 vạn, kết quả lại đoạt lấy danh tiếng hư hỏng của người khác, bị người ta ghen ghét yêu cầu một đấu một.

Một giây sau đó, Phó Thần Thương cự tuyệt không chút do dự, "Không cho đi."

Tống An Cửu xù lông, "Chí ít cũng phải cân nhắc đã rồi mới trả lời chứ! Không phải anh đã nói sẽ xem xét sao? Chuyện này cũng không phải là lỗi của em, là người khác khiêu khích!"

"Được, anh hỏi em, không đi gặp thì thế nào?"

"Sẽ..... Sẽ rất mất mặt!" Cô ngập ngừng.

"Sau này em sẽ đoạn tuyệt tất cả quan hệ với những người đó, cho nên giả thiết này không thành lập."

"Ai nói em sẽ đoạn tuyệt tất cả quan hệ với những người đó?"

"Anh nói." Nói xong trực tiếp ôm lấy eo nhỏ của cô.

"Phó Thần Thương, buông em ra!"

"Nhớ anh đã nói gì không, em cứ tiếp tục động đậy đi!" Hơi thở mập mờ phun ở bên tai của cô.

"Anh....."

Tống An Cửu hung hăng nhìn anh chăm chăm, toàn thân đều run rẩy, thật là tức chết rồi.

Phó Thần Phương vuốt vuốt mi tâm, bàn tay đặt sau lưng cô vuốt vuốt giúp cô thuận khí, "Em không mệt mỏi sao? Thật cứ muốn đi như vậy?"

Mệt mỏi! Làm sao có thể không mệt! Có quý mới muốn đi! Việc này cũng đành bó tay chịu trời thôi!

"Nếu không muốn đi, tại sao còn miễn cưỡng bản thân?"

Anh cho rằng em nguyện ý sao!

"An tâm nghỉ ngơi cho tốt không được sao? Anh bảo đảm sau khi em tỉnh ngủ, chuyện này sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào với em."

Rõ ràng là anh ta không để cho cô đi, hiện tại sao lại thành chính bản thân cô không muốn đi, mà anh ta chỉ có lòng tốt giúp cô quyết định.

Càng nghĩ càng phiền muộn, lần một lần hai còn chưa tính, tại sao mỗi lần người đàn ông nói vài ba lời thì đã đổi ngược hoàn toàn thế cục vậy, còn làm cho người ta không thể không tin, bản lĩnh đổi trắng thay đen cũng quá nghịch thiên!

Không phải là ông trời phái tới thu phục cô chứ!

"Ngoan, ngủ đi!"

Giọng nói trấn định lòng người cùng với bàn tay ấm áp sau lưng khiến cô dần dần an tĩnh lại, bởi vì thực sự quá mệt mỏi, một khi gánh nặng được tháo xuống, sẽ lập tức tiến vào giấc ngủ.

Buổi sáng, Phó Thần Thương đang làm bữa ăn sáng, tiếng chuông cửa vang lên.

Ngày hôm nay thực là không yên tĩnh.

Ngoài cửa.

"Cha, sao cha không tin con? Tống An Cửu dáng dấp thật giống khủng long, lấy ánh mắt con trai cha làm sao có thể đi chiếm tiện nghi của cô ấy!"

"Tiểu tử thúì, con câm miệng cho ta! Ta nào biết gân của con không bình thường!"

Đúng a! Hãn quả thật rút gân mới có thể đánh cược với người khác đi trêu chọc quái vật kia, làm hại hãn bây giờ sắp tốt nghiệp rồi cũng không được sống yên ổn. Cả trường học đều đang đồn đại hãn đôi bụng ăn quàng coi trọng đệ nhất hoa tuyệt thế nữ*, mặt mũi hãn cũng vút sạch.

*Đệ nhất hoa tuyệt thế nữ: Chỗ này ta theo bản convert, vốn dĩ cụm 第一奇葩女 (đệ nhất kì ba nữ) này có ý nghĩa gốc là chỉ các cô gái đặc biệt xinh đẹp, xuất chúng....nhưng bây giờ hiểu theo nghĩa khác: cô gái đặc biệt khác người. Trong truyện chỉ nữ chính nghịch ngợm,

nổi loạn.

Lúc Phó Thần Thương mở cửa hai cha con đang âm ỉ còn chưa kết thúc.

Tiết Chấn Sở nhìn Phó Thần Thương đang mặc cái tạp dề in hình gấu con thì hơi sững sốt một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục tinh thần, kéo đứa con nhà mình ở phía sau ra, "Phó tiên sinh, xin lỗi quấy rầy cậu sớm như vậy, hôm nay tôi mang tiểu tử thú này tới xin lỗi An Cửu!"

"Cha, muốn nói xin lỗi thì cha xin lỗi đi, con sẽ không xin lỗi quái vật kia....."

"Pằng" Tiết Chấn Sở giáng một cái tát xuống, Tiết Hạo bùm mặt không thể tin, từ trước tới nay cha chưa từng đánh cậu ta. Tống An Cửu đáng chết! Hôm nay Lương Tử* này đã định rồi! Không khiến cô chết thì tên của tôi không phải là Tiết Hạo!

*结梁子(Kết Lương Tử): Đây là một tích xuất phát từ câu chuyện về Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, sau này có hai ý nghĩa: Một là: Kết lương duyên cho con cái hai bên gia đình; Hai là: Kết thù giữa hai người.

Bên ngoài ồn ào, Tống An Cửu nghe tiếng động, xỏ dép, trong ngực ôm cái gối, mơ mơ màng màng đi ra, lúc này cô để mặt mộc không trang điểm, trên người mặc bộ áo ngủ cotton hoa nhỏ màu hồng mà Phó Thần Thương chuẩn bị ở đầu giường.

Rõ ràng là đầu óc cô còn chưa tỉnh táo, nếu không có đánh chết cô cũng sẽ không mặc bộ áo ngủ kia.

Thấy gương mặt của Tiết Hạo, cô lập tức tỉnh táo, nháy mắt đã đổi

sang bản mặt bất cần đời muốn ăn đòn, "Ôi! Đây không phải là Tiết thiếu sao? Thế nào? Hôm trước bị đánh còn chưa đủ?"

Chương 12: Em thích thích nó?

Editor: Dungpro.

Nhìn thấy Tống An Cửu bất ngờ đi ra, nhìn cô mặc đồ ngủ còn đồ mặtcăn bản Tiết Hạo không nhận ra cô, nhưng khi nghe thấy cô mở miệng nói chuyện, trong nháy mắt quả thực hấn giống như bị sét đánh.

"Tống..... Cô là Tống An Cửu?"

Cái này không thể nào! Nhất định là hấn cách hấn mở mắt có vấn đề! Cô bé trước mắt đáng yêu trong sáng giống như đóa hoa bách hợp, hoàn toàn là loại hấn thích, quả thực là nữ thần trong cảm nhận của hấn!

" Chào buổi sáng bạn học An Cửu....." Tiết Chấn Sở cũng có chút sửng sốt, tiểu tử thúì, biết ngay là nó đang gạt mình, còn nói người ta lớn lên giống như khủng long.

Phó Thần Thương cau mày, mặt không biến sắc đẩy Tống An Cửu ra phía sau, "Không liên quan gì tới em, đi vào ngủ tiếp đi, cơm chín anh gọi em."

"Ừm." Tống An Cửu ngượng ngùng lui về. Nếu anh ta muốn xử lý thì giao cho anh ta là được, dù sao cô cũng không muốn cùng nói nhảm với Tiết Hạo.

"Chú à thật xin lỗi, chú à đều là sai lầm của cháu, chú à cháu không

dám nữa đâu, về sau nhất định cháu sẽ đối tốt với bạn Tống An Cửu! Xin chú yên tâm đi!" tầm mắt Tiết Hạo vừa nhìn theo Tống An Cửu vừa nói một hơi, chỉ thiếu chút nữa là nói câu"Cháu sẽ phụ trách, làm ơn để cho cháu phụ trách đi".

Tiết Chấn Sở không thể tin nhìn đứa con nhà mình, tiểu tử này uống nhầm thuốc sao?

Đột nhiên Phó Thần Thương có chút hối hận đối với việc Tống An Cửu thay đổi, trước kia chỉ có cô đùa giỡn người khác, mà bây giờ, cô còn có thể bị người khác đùa giỡn.

Kết quả cuối cùng, Phó Thần Thương không tiếp tục truy cứu, trường học lấy danh nghĩa mừng lễ tốt nghiệp mời tất cả phụ huynh học sinh đến, tìm thời cơ thích hợp giải thích việc Tống An Cửu đánh người, Tiết Chấn Sở cũng tự mình ra mặt xin lỗi mọi người.

Nhưng mà người trong cuộc là Tống An Cửu lại không tới, bởi vì tối hôm qua không ngủ được, sáng nay lại bị quấy rầy nhiều lần, lúc này còn đang ngủ bù. Phó Thần Thương nói không đi cũng không sao, cô cũng vui vẻ không đến trường học, dứt khoát tắt điện thoại, ngủ đến trời đất mù mịt.

Khi tỉnh lại đã có thức ăn nóng hổi chờ cô, Tống An Cửu vốn đang đặc biệt sợ hãi, cuối cùng một khi ăn lại ăn đến hí hửng, ăn hai bát còn chưa đủ, lại xới thêm một bát nữa, hoàn toàn mặc kệ cái định luật gì mà.....không có việc mà ân cần thì không phải phản tặc cũng là trộm cướp.

"Ăn no rồi?" Phó Thần Thương đã buông đũa từ lâu, ngồi trên ghế salon đọc sách, nhìn cô cuối cùng cũng dừng tay, ngẩng đầu hỏi.

"No rồi." Tống An Cửu thỏa mãn sờ bụng một cái, người đàn ông này

cũng không phải cái gì cũng tốt! Ít nhất tay nghề cũng không tồi.

"Ngồi."

Tống An Cửu cả kinh, ném đôi đũa, "Lại làm?"

"Trong đầu nghĩ cái gì đó?" Phó Thần Phương vỗ vỗ ghế salon bên cạnh, "Tới đây ngồi, chúng ta nói chuyện một chút."

"Không muốn!" Tống An Cửu ghét nhất chính là bốn chữ "Chúng ta nói chuyện một chút"*.

*我们谈谈: wǒmen tán tán: Chúng ta nói chuyện một chút. Dịch sang tiếng Việt thành 6 chữ rồi!!!!

Phó Thần Phương không cử động, hỏi thẳng, "Ngày hôm qua họp phụ huynh để nói nguyện vọng công việc?"

"Ừ, cái này anh cũng không cần quan tâm." Bởi vì cô điểm số của cô không cần suy tính đến vấn đề nguyện vọng.

"Em định cứ tiếp tục như vậy? Chờ ba mươi tuổi vẫn còn học cấp III, đến cuối cùng học cùng lớp với con trai, rất thú vị sao?"

Khóe miệng Tống An Cửu giật giật, thật là độc.....

"Xa không nói thì nói gần, năm nay Lương Giai Giai cũng sắp lên lớp 12."

"Anh đừng lấy chuyện cũ ra để nói chuyện này!"

"Hơn nữa rất có thể sẽ học cùng lớp với em!" Phó Thần Phương nói tiếp.

"Cái miệng quạ đen của anh, không nên nói lung tung!" Chỉ là giả thiết cô cũng không chịu được.

"Em vứt bỏ được nhân phẩm, anh không vứt bỏ được."

Tống An Cửu nâng cằm lên hờn dỗi, "Ai cần anh lo!"

"Sang năm phải thi đậu đại học A." Phó Thần Phương liếc nhìn cô một cái, khép sách trong tay lại, kết thúc cuộc nói chuyện.

Tống An Cửu lập tức nhảy lên, "Cái gì? Anh giết em đi!"

Thi đậu coi như xong, còn là đại học A? Đùa gì thế!

"Theo anh được biết, trước đây thành tích của em không kém như vậy, ít là lúc thi vào Thịnh Cảnh là tự em thi được."

"Đó là bởi vì lúc thi vào, ngồi bên cạnh em là bạn đứng nhất toàn thành phố." Tống An Cửu nói qua loa.

"Người đứng nhất toàn thành phố là cháu anh, nó ghét nhất là bị chép bài, cho nên bài thi của nó không ai có thể nhìn được."

"Sẽ không trùng hợp chứ? Phó Cảnh Hi là cháu của anh?" Nhịp tim Tống An Cửu lỡ nửa nhịp, ánh mắt né tránh.

Phó Thần Thương nhìn cô nghiên cứu, "Em thích nó?"

Chương 13: Chỉ mong ngủ mãi không tỉnh nữa

Editor: Dungpro.

"Anh..... Anh nói bậy!"

Đáp án đã sớm viết ở trên mặt cô rồi, Phó Thần Phương cười khế, "Vốn đang không hiểu, hiện tại hình như nói xuôi được, em vào Thịnh Căn là vì nó?"

"Em mới không có! Anh không cần tự biên tự diễn!"

Cô ấu trĩ đến nỗi chỉ biết phủ định, ngay cả che giấu cũng không biết.

Vốn dĩ cô thích thích thôi, cũng không cảm thấy là chuyện gì mất mặt, nhưng thừa nhận trước mặt Phó Thần Phương, cô cảm thấy rất mất mặt.

Hình như Phó Thần Phương đã nghĩ tới điều gì, trầm ngâm, "Chẳng lẽ....."

Thần kinh Tống An Cửu căng thẳng, gắt gao nhìn anh chăm chăm. Trực giác nói cho cô biết sau đây hẳn lại muốn nói chuyện kinh người gì rồi.

"Phòng của Cảnh Hi ở kí túc xá mỗi ngày chín đóa hoa hồng, buổi trưa có cơm tình yêu, hơn mười cái khăn quàng cổ màu sắc không giống nhau đều là em làm?"

Tống An Cửu cầm đầu ngã quy.

Chỉ mong ngủ mãi không tỉnh nữa!

Cô không còn mặt mũi nhìn người!

Một lát sau, Phó Thần Phương khẽ xì một tiếng, "Ngây thơ."

Tống An Cửu xù lông, "Anh mới ngây thơ, cả nhà anh đều ngây thơ!"

"Cả nhà của anh cũng bao gồm cả Phó Cảnh Hi."

"Anh....." Khóc chết! Gãi tường! Cãi không lại anh ta!

"Tại sao thích nó?" Phó Thần Phương rất hứng thú hỏi.

"Mắc mớ gì tới anh!"

"Lấy thân phận chồng em hỏi."

"Em có quyền không trả lời."

Vẻ mặt Phó Thần Phương giống như con hồ ly, tuyệt đối là lão hồ ly gian xảo, "Vậy thì lấy thân phận chú hai của Phó Cảnh Hi, tại sao lại thích cháu anh? Có lẽ anh có thể giúp em nói vài lời có ích trước mặt anh trai anh."

"Thật..... Thật không biết xấu hổ!" Biết rõ việc này tuyệt đối không thể nào, làm gì có ai tự cầm lên đầu mình một cái sừng, thật thua thiệt như vậy anh ta cũng nói được.

"Nói một chút coi." Phó Thần Phương nâng cằm lên, tiếp tục đồ dành, hiển nhiên là rất hứng thú.

Tống An Cửu quay đầu ra, xoay xoay vắn vắn nói: "Cậu ta..... Đáng đấp đẹp! Em vừa thấy đã yêu!"

Phó Thần Phương bật cười, "Cứ như vậy?"

"Thế nào thế nào! Chỉ cho anh vừa thấy đã yêu, em không thể gặp một lần chung tình sao?"

Ngược lại cô không dối, lần đầu nhìn thấy cậu ta ở điểm thi đã nhớ thương là sự thật, sau này gặp lại càng cảm thấy duyên phận không mỏng trùng mục tiêu đã định sẵn.

"Ừ, sau đó thì sao?" Phó Thần Phương gật đầu một cái tiếp tục hỏi.

"Sau đó..... Sau đó chúng ta ngồi cùng bàn, cậu ta là lớp trưởng, vẫn rất chăm sóc em, bình thường em làm loạn cậu ta cũng sẽ che chở em, bệnh vực em. Cậu ấy là người tốt!"

Nhắc tới Phó Cảnh Hi, trên mặt Tống An Cửu lộ ra một tia xấu hổ và thông minh.

"Phó gia không có một người nào người tốt." Giọng Phó Thần Phương bỗng nhiên chuyển lạnh.

Tống An Cửu hết ý kiến, vì mắng người khác cũng không tiếc đem mình chửi luôn, thói xấu gì vậy?

"Những việc này, sau này không cho làm tiếp."

"Tại sao? Lại không làm phiền anh!"

"Không nên quên thân phận của em bây giờ là gái có chồng."

Tống An Cửu ngẩn ngơ, có chút mất mát, "em lại không nghĩ tới cùng cậu ấy như thế nào! Chưa bao giờ nghĩ tới! Cậu ấy rất tốt với em, em chỉ đối tốt với cậu ấy! Cái gì em cũng có thể làm!"

"Không cho em đối tốt với cậu ta, về sau em chính là thím hai của cậu ta, làm trưởng bối, lẽ ra em nên thương yêu cậu ta thật tốt." Phó Thần Phương không nhanh không chậm nói.

Tống An Cửu cảm giác có một tiếng sấm sét giữa trời quang đổ ập xuống oanh tạc cô.

Thím hai — —!!!

Đây không phải là thật!

Chương 14: Làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng mặt

Editor: Dungpro.

A đại, phòng ngủ nam sinh.

"A Liệt? Cứu muội hôm nay không đến?" Phó Cảnh Hi nằm trên giường bạn cùng phòng Tô Mộc Dương lật tạp chí, nhìn đồng hồ trên tường. Đã là thời gian ăn cơm trưa, thường ngày lúc này nha đầu kia đã như một cơn gió xông tới.

Bởi vì cách ăn mặc của cô, rỗng rã hai năm, chú quản lí kí túc xá dưới lầu không phát hiện cô là con gái, mỗi lần cô tới nơi này đều dễ dàng.

Đối diện Chu Mông* vô cùng đau đớn móc ví ra đếm tiền, "Xem ra hôm nay tớ phải tự mình đi mua hoa hồng rồi."

*Chữ 'Mông' này là mông muội, tối tăm, ngu dốt nhé. Không phải 'hậu đài' đâu nhé.

Tô Mộc Dương khinh bỉ giơ ngón tay giữa, "Cả ngày Cứu muội tìm cách dụ dỗ học muội đem hoa đến, cậu còn không biết xấu hổ!"

"Tuần hoàn lợi dụng không phải sao! Cảnh Hi nhận được tâm ý không phải xong rồi sao. Lại nói dù thế nào đi nữa cậu cũng không thích cô ta. Đúng không Cảnh Hi?"

Phó Cảnh Hi đang sửa sang lại bàn đọc sách động tác dừng một chút, không biết đang nghĩ cái gì.

"Gọi điện thoại hỏi thăm chứ? Nói không chừng đã xảy ra chuyện gì!" Hà Tiểu đi xuống lầu mua cơm trở về nghe được bọn họ thảo luận thì đề nghị.

Chu Mông vừa thấy cơm tới, nôn nóng sốt ruột xông lên lấy phần của chính mình, "Còn cần hỏi sao, nhất định là bụng tay rồi! Người ta khổ công theo đuổi hai năm Cảnh Hi cũng không đồng ý. Chỉ là đồng ý mới là kỳ quái, ha, loại người như vậy....."

Từ đầu tới đuôi vẻ mặt Phó Cảnh Hi cũng không thay đổi, chỉ là nhàn nhạt nói một câu, "Chúng ta chỉ là bạn bè."

Ba người thốn thức không dứt, người ta cũng không định xem cậu như bằng hữu.

Cô gái này mặc dù dáng dấp có chút khó coi, hơn nữa phẩm vị lại là hoa tuyệt thế, tính tình lại có chút ngu ngốc, nhưng tấm lòng chân thật thì không gì nói được, đói bụng đưa cơm, trời mưa đưa ô, ốm đưa thuốc, đối với Phó Cảnh Hi được gọi là một lòng chung thủy, ngay cả đối với những thằng bạn cùng bọn họ cũng đặc biệt tốt.

Con gái theo đuổi Phó Cảnh Hi tuyệt không phải chỉ có một mình cô, chỉ là cô tương đối đặc biệt! Không chỉ có là đặc biệt một lòng chung thủy, còn đặc biệt.....

Xấu xí! Tuy nói vậy có chút không phúc hậu, nhưng thật sự là xấu xí đến khiến người không thể nhìn thẳng..... Cũng khó trách trang điểm dày như vậy, chỉ sợ tẩy trang đi lực sát thương càng thêm mạnh.

Trong trường, ngoài trường không có một chút sắc đẹp ai dám đuổi theo Phó Cảnh Hi? Cũng chỉ có cô dám dùng cái dung mạo đó kiên trì hai năm, làm hại năm nhất A Đại truyền đến tin đồn có một tên ‘thằng’* quấn chặt lấy Phó Cảnh Hi.

*Gay đó, đại khái là nữ chính rất mạnh mẽ và hay ăn mặc như con trai nên bị hiểu nhầm.

Lấy diện mạo và sự thông minh, tính tình còn siêu cấp hoàn mỹ như thần của Phó Cảnh Hi, thật sự coi trọng cô mới là thiên lý bất dung.

Đã mấy ngày không có thấy Phó Cảnh Hi, Tống An Cửu ăn không ngon không ngủ ngon, hoàn toàn bộ dáng cà sượng*.

*Đại khái là quả cà, hay bất cứ quả gì, cho đông đá rồi bỏ ra, lúc đầu sẽ có một lớp sương băng mỏng bao phủ, rồi đông nó sẽ bị rúm lại đó.

Nguồn:

Tất cả đều bởi vì một tên biến thái nhất cô ở nhà không cho đi, nói hoa mỹ là để cô rèn luyện định lực.

Cô bị nuôi thả quá lâu, mà bây giờ để cô có thể thích ứng với việc ở nhà học tập bước đầu tiên là phải"Trạch* được"!

*Chữ Trạch này theo ta là “trạch nữ” đó, từ này để chỉ những cô gái thích rúc trong nhà, trong phòng đọc truyện, xem phim, đọc sách, online.....

"Phó Thần Phương, trả điện thoại cho em đi! Cảnh Hi không liên lạc

được em nhất định sẽ lo lắng!" Tống An Cửu ỉu xìu nằm trên ghế salon cạnh Phó Thần Phương, bị giam đến độ không còn cách nào khác.

Phó Thần Phương đang xử lí một đống lớn tài liệu sáng sớm trợ lí mang đến, nghe vậy khẽ xì một tiếng, "Không nên tự mình có cảm giác hài lòng như vậy, điện thoại di động của em không có Phó Cảnh Hi gọi tới, chỉ có một cuộc gọi của Thẩm Hoán."

"Anh gạt người! Mỗi ngày em đều đi tìm cậu ta, đột nhiên không đi cậu ta làm sao có thể không liên lạc với em?"

"Chỉ sợ là đã sớm cảm thấy phiền, ước gì em không đến đi."

Tống An Cửu bị đâm một kích sắc mặt trắng bệch, kích động đứng lên, "Anh nói bậy!"

Nói xong lại do dự cẩn thận từng li từng tí hỏi, "Có phải Cảnh Hi nói gì với anh hay không?"

Phó Thần Phương liếc về mặt cô sắp khóc, trầm mặc một hồi trả lời, "Không có."

Trong trong nháy mắt cô thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói, "Cảnh Hi là ta bạn tốt nhất của em."

Đang khi nói chuyện thì điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, cái đó là tiếng chuông à — —

"Điện thoại của Cảnh Hi!" Nói xong liền đi qua muốn móc điện thoại trong túi Phó Thần Phương.

Chương 15: Em muốn ly hôn!

Editor: Dungpro.

Phó Thần Phương hai ba lần giữ chặt cô ngồi ở trên đui, "Có thể nhận, mở loa ngoài lên."

Tống An Cửu không ngừng đồng ý, chỉ muốn nhanh một chút nghe điện thoại.

Phó Thần Phương nhấn hai cái, đưa di động đưa cho cô.

"Này, Cảnh hi!"

Nghe thấy giọng cô vui mừng trong điện thoại, trái tim Phó Cảnh Hi vốn là đang giữa không trung không khống chế được nhảy lên sau đó trở về chỗ cũ, "Xảy ra chuyện gì sao?"

Giọng nói ấm áp khiến Tống An Cửu thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt, mấy ngày nay cô bị đối xử cực kỳ tàn ác, đột nhiên xảy ra biến cố lớn khiến cô không biết làm sao, mặc dù rất muốn bày tỏ với cậu ấy, nhưng vừa nghĩ đến nếu như nói thật Phó Cảnh Hi sẽ phải gọi mình thím hai, cô cũng không cách nào mở miệng được.

Mong muốn ban đầu của cô là muốn chọc tức những người đó, cũng không muốn khiến Phó Cảnh Hi tức giận. Nếu như cậu ấy biết mình gả cho một người xa lạ một cách lỗ mãng như vậy, người này là chú hai của cậu ấy, cậu ấy sẽ nghĩ mình như thế nào.

"Có xảy ra chút chuyện, nhưng mà bây giờ cũng đã giải quyết." Cô

mạnh mẽ chống đỡ trả lời.

"Vậy thì tốt. Buổi tối cùng nhau ăn cơm?" Phó Cảnh Hi muốn chuẩn bị gặp mặt hỏi kỹ.

Nghe đến đó, Phó Thần Phương rất là ngoài ý muốn nhượng mày, anh còn chưa từng nghe nói Phó Cảnh Hi chủ động hẹn hò cô bé nào cùng nhau ăn cơm. Hơn nữa không phát hiện giọng nói dịu dàng tuyệt đối không phải là giả vờ.

Bên này vợ nhỏ của anh đang cười thành một đóa hoa loa kèn, "Tốt lắm tốt lắm tốt lắm! A — —"

"Sao vậy?" Âm thanh đầu điện thoại bên kia hỏi.

Thân thể Tống An Cửu run rẩy, cả khuôn mặt đỏ bừng, rút tay của kẻ không biết từ lúc nào đã âm thầm chui vào trong áo cô ra, oán hận liếc mắt trừng mắt, lại không có cách nào làm như không nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của hắn, sợ nhất là Phó Cảnh Hi phát hiện, cuối cùng vẫn cố gắng ổn định giọng nói trả lời, "Không có việc gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới tối nay mình còn có việc, không đi được."

Miễn bàn là giọng nói kia như đưa đám.

"Không sao, lần sau đi!" Phó Cảnh Hi mơ hồ phát hiện có gì đó không đúng, nhưng lại không nói được không đúng chỗ nào.

"Ừ, bái bai."

Cúp điện thoại, Tống An Cửu trầm mặt, "Anh hài lòng chưa?"

"Ở trước mặt chồng đồng ý lời mời hẹn hò của người con trai khác, em cảm thấy mình rất có lý?" Giọng nói Phó Thần Phương lạnh như

mảnh băng vụn.

"Em.... " Tại sao chỉ gặp bạn mà thôi lại có thể bị hấn nói đến kinh khủng như vậy.

"Dù sao chuyện gì cũng đều là anh có lý!" Tống An Cửu không phục la ãm lên.

"Sự thật như thế.

"Sự thực là anh nhốt em! Tại sao anh không cho phép em gặp bạn, anh dựa vào cái gì cấm em liên lạc với bên ngoài!"

Phó Thần Phương dùng ánh mắt như mắt con phù du* quan sát cô, "Dựa vào anh thích."

*Con phù du giống như con chuồn chuồn nhưng nó nhỏ xíu và sống rất ngắn, vì thế hay có câu đời như phù du để chỉ cuộc sống ngắn ngủi. Seach gg là ra ngay đó.

Tống An Cửu thiếu chút nữa xỉu vì tức, "Em muốn ly hôn!"

"Em nói lại lần nữa!"

"Em muốn li hôn, em muốn li hôn, em muốn li hôn!"

Đối với cô la lối om sòm, Phó Thần Phương chẳng thèm ngó tới, "Dẹp suy nghĩ này đi, không có sự đồng ý của anh, cả đời em chỉ có thể là của anh."

"Vậy chúng ta gặp nhau trên tòa án, cuộc hôn nhân này em nhất định phải bỏ, coi như bị Lương Giai Giai cười nhạo châm chọc em cũng muốn ly hôn!" Rốt cuộc cô cũng phát hiện trên đời này tên này đáng

ghét hơn Lương Giai Giai vài phần, hiện tại một phút cô cũng không muốn đi cùng với anh ta, chỉ muốn rời đi, không tiếc bất cứ giá nào. Có câu họa từ miệng mà ra, nhưng vì tự do, tất cả đều có thể ném!

"Em có thể thử xem."

"Phó Thần Phương, tốt nhất không nên để cho em bắt được cái đuôi của anh!" Cô cũng không tin anh ta hoàn toàn không có sơ hở.

Hoặc là lừa anh ta đánh mình một trận, đã nói là bạo lực nhà đình? Không được không được, cái này quá dữ!

Vậy thì nói anh ta có tiểu tam bên ngoài! Đúng! Coi như không bắt được tiểu tam cũng muốn tạo ra một tiểu tam để bắt. Nghĩ như vậy, Tống An Cửu lập tức có động lực.

Chương 16: Cảm động vô hình

Editor: Đường Thất Công Tử

Từ lúc Phó Thần Phương tốt bụng không tiếp tục dày vò cô nữa, thành ra Tống An Cửu lại bắt đầu mất ngủ.

Cô cũng đề cập với anh chuyện không có thói quen ngủ chung với người khác này, nhưng mà trước giờ anh không có ý định chia giường ngủ nào, còn nói là thói quen tốt.

Còn lâu cô mới đồng ý với kiểu thói quen đi ngủ với anh như vậy!

Giấc ngủ quá ngắn, lúc nửa đêm tỉnh lại, phát hiện đầu giường có ánh sáng, Phó Thần Phương còn chưa ngủ, đang cầm một chồng tài liệu lớn nhìn gì gì đó, dưới ánh đèn êm dịu, dáng vẻ đeo kính chuyên tâm rõ là nhìn thế nào cũng quyến rũ.

Say khi ý thức được trong nội tâm dùng từ hình dung anh Tống An Cửu lập tức âm thầm bậy một câu, quyến rũ cái quý, rõ ràng là người có văn hóa bị biến chất.

Lại nói nếu anh bận rộn như vậy, nửa đêm cũng muốn làm việc, tại sao không đi làm, lại phải cố tình ở nhà chứ?

Anh quả là có nhiều thói quen kì quặc dẫn dắt mình!

Tống An Cửu tò mò lặng lẽ nâng mắt quan sát đồ Phó Thần Phương cầm trong tay, liếc về cái bảng, con số loáng thoáng trong bảng là: 7, 8, 22, 3, 0, 0.....

Tại sao cảm thấy số kí tự này có phần quen thuộc khó tả chứ?

Ồ! Cô nghĩ, đây không phải là thành tích tất cả môn thi tốt nghiệp trung học của cô sao?

Tống An Cửu sợ hết hồn, tiếp tục xem tiếp, phát hiện không chỉ có năm ngoái, tấm bảng gần như bao gồm thành tích từ nhỏ đến lớn của cô, thậm chí ở sau bảng còn có từng đánh giá của mỗi một chủ nhiệm lớp với cô.....

Tống An Cửu ngạc nhiên nghi ngờ, trong lòng giống như mèo cào tò mò khó chịu nhiều hơn, vì vậy khẽ chống tay muốn nhìn tiếp xuống, đã thấy Phó Thần Phương lật một trang, bất ngờ đập vào mắt chính là tài liệu mỗi một khóa của cô, bên trong la liệt các loại tội xấu đập vào mắt.....

"Bảo bối, làm đủ chuyện xấu mà có thể không rớt, xem như em cũng bản lĩnh(1)."

(1) Bản lĩnh: tính cách của người có năng lực và tự tin, dám chịu trách nhiệm, không lùi bước trước khó khăn, trở ngại

Cả người cô sợ hãi, vừa ngẩng đầu thấy Phó Thần Phương không biết đã phát hiện cô thức dậy lúc nào, đang cười như không cười nhìn cô.

Tống An Cửu bị ghen, khó thở, chỉ là vào lúc này cũng không còn công phu(2) tranh cãi với anh, hoàn toàn bị đè trên tay của anh lay động thần kinh, người định trở mình đứng lên, lo lắng không yên mà lại gần nhìn.

(2) Công phu: công sức và thì giờ bỏ ra, thường là nhiều, để làm việc

gì

Phó Thần Phương cười khẽ, cũng không che giấu, tiện thể đưa cho cô từ từ xem.

Những tài liệu kia thật đầy đủ làm cho người khác chép miệng, rất nhiều chuyện đến cả cô cũng không nhớ rõ!

Ví dụ như năm thứ ba tiểu học lột quần con nhà người ta xuống để nghiên cứu cấu tạo chỗ gì gì đó(-.-); năm lớp sáu tiểu học dụ dỗ con trai xinh đẹp lại mặc kệ người ta, sau này người con trai kia ngồi ở trên tầng cuối trường học âm ỉ tự sát toàn trường đều biết; lần đầu trêu chọc thầy giáo vừa tới thực tập, làm người còn sống sợ chạy..... Về phần lúc học cấp hai, liên tục đổi tám lần bạn ngồi cùng bàn, cho đến khi Phó Cảnh Hi ngồi ở bên cạnh cô mới sống yên ổn, những cái khác không phải là đáng nhau, đua xe, trốn học, yêu đương linh tinh thì đúng là không rớt một môn.

Mặt Phó Thần Phương lặng yên suy nghĩ, xem tài liệu từ cấp hai đến đây, mặc dù cô thẳng thắn mình năm đó và Phó Cảnh Hi vừa gặp đã yêu, nhưng thực sự chỉ coi anh ta là anh em, không có ý tranh giành quyền lợi, nếu không cũng sẽ đổi bạn trai từng người một. Mà nếu lần đầu tiên cô nhìn thấy Phó Cảnh Hi ở giữa trường thi khảo sát, như vậy cô và Phó Cảnh Hi chính là tình cờ gặp ở trường học, đột nhiên cấp ba lại cố gắng học tập chắc chắn có lí do khác.

Lúc này Tống An Cửu càng nhìn càng ngạc nhiên, không thể tưởng tượng nổi nói, "Sao anh lấy được những thứ này?"

"Em không cần phải biết rõ điều đó."

"Có liên quan tới em, tại sao em không thể biết! Anh điều tra em như thế nào!" Tuy Tống An Cửu nói ra không vừa lòng, nhưng rõ ràng

thiếu tự tin.

Vốn là cô tức giận cực kỳ chuyện riêng tư của mình bị vạch ra trước mặt người khác như vậy, nhưng mà cô lật đến phía sau lại thấy được một kế hoạch phân tích viết tay, nhìn ra là nét chữ Phó Thần Phương, tuy chỉ có lúc làm giấy kết hôn mới thấy chữ của anh, nhưng kiểu chữ rắn rỏi, mạnh mẽ của anh, khí thế kia dường như được hiện ra trên tờ giấy, cô liếc mắt đã nhận ra.....

Cô lớn như vậy nhưng chưa từng có bất cứ ai để tâm mà chú ý chuyện của cô như thế, cho dù kết quả học tập của cô, hơn nữa cô lập ra kế hoạch, kế hoạch tương lai. Đến nay cô vẫn nhớ rõ năm ấy, cô cầm thư thông báo trúng tuyển cẩn thận ngu ngốc chờ đợi một câu cổ vũ của người lớn, nhưng cuối cùng chờ đến khi bị mọi người coi thường.....

Chương 17: Ngày đó

Editor: Đường Thất Công Tử

Mẹ An Cửu - Chu Tĩnh Di mấy đời dòng dõi thư hương, năm xưa tang lễ cha, để lại gia sản lớn như thế cho một mình mẹ Nguyễn Quân lo liệu, lại dồn tất cả tâm huyết trên người con gái Chu Tĩnh Di này, trước khi Chu Tĩnh Di gả cho Tống Hưng Quốc có một người yêu thanh mai trúc mã là Lương Đông, bởi vì hoàn cảnh gia đình không tốt, lại luôn đầu cơ trục lợi (lợi dụng cơ hội để kiếm lợi riêng một cách không chính đáng.), Nguyễn Quân không thích. Dưới sự kiên quyết phản đối của Nguyễn Quân, cuối cùng Chu Tĩnh Di vẫn phải gả cho người mẹ lựa chọn - Tống Hưng Quốc.

Một người thanh cao (trong sạch và cao thượng) kiêu ngạo, là một người đàn ông chủ nghĩa lớn, cuộc sống sau khi cưới có thể tưởng tượng được. Bởi vì dẫn đo sẽ ảnh hưởng đến cổ phiếu của công ty, mẹ vẫn kiểm chế, bởi vì sau đó lại có An Cửu, cộng thêm hàng năm Tống Hưng Quốc đi chi nhánh công ty ở nước ngoài, Chu Tĩnh Di cũng làm việc ở bên ngoài, quan hệ của hai người có chút nới lỏng.

Cho đến khi An Cửu vừa được ba tuổi, Chu Tĩnh Di và Lương Đông lén lút yêu đương, lại giấu diếm chuyện lén sinh một đứa con gái ở ngoài bị mọi người phát hiện, mâu thuẫn càng trở nên gay gắt. Nguyễn Quân xụ mặt tự mình đi nhận lỗi với nhà họ Tống, thề thốt không cho Chu Tĩnh Di và Lương Đông sinh ra con gái riêng nữa, cũng hứa hẹn không ít chỗ tốt, mới không đến bước ồn ào ly hôn.

Sau lần đó mặc dù Chu Tĩnh Di bị người nhà họ Tống nhốt, nhưng trái tim người phụ nữ lại ở chỗ Lương Đông ấy. Một là phá hủy hạnh

phúc cả đời của cô sinh đứa con gái chồng có cũng được mà không có cũng được, một là sinh đứa con gái với người đàn ông yêu thích không đủ khả năng hẹn gặp, trong đó người thân vừa nhìn thì biết.

Từ đó về sau, Tống Hưng Quốc cũng quang minh chính đại (ngay thẳng, rõ ràng, không chút mờ ám) tìm đàn bà ở bên ngoài, có lúc vì khiêu khích Chu Tĩnh Di còn công khai mang về nhà qua đêm, Chu Tĩnh Di đã sớm không ôm hi vọng vào Tống Hưng Quốc, chỉ mắt nhắm mắt mở. Có lần bé An Lâu vì bảo vệ mẹ mà trêu đùa người đàn bà kia, bị Tống Hưng Quốc đánh cho một trận tàn nhẫn, ngay lúc đó lòng Chu Tĩnh Di chan chứa nhớ tình một đêm với Lương Đông đẹp trai, chỉ coi An Cửu nghịch ngợm rước lấy phiền phức cho bà ta, ngoài một câu bực dọc ra cũng chưa từng bảo vệ.

Tình huống như thế vẫn duy trì đến khi năm An Cửu mười tuổi ấy, một năm kia, Lương Đông bệnh nặng, mạng sống bị đe dọa, thiếu chút nữa không thể cứu trở về, cũng vì chuyện đó làm cho tình mẹ của Chu Tĩnh Di mở ra, lấy dũng khí không nghe lời Nguyễn Quân, không tiếc tất cả hậu quả ly hôn với Tống Hưng Quốc trở về người phụ nữ bên cạnh Lương Đông. Lúc đó chuyện âm ỉ này rất khó nhìn, Nguyễn Quân giận dữ đau tim, một cơn bệnh không dậy nổi, sau đó thân thể vẫn không tốt, vừa qua đời mấy năm trước.

Trong nhà này, người chỉ bảo vệ An Cửu, chỉ có thể để cho An Cửu nghe lời ngoan ngoãn đứng yên cũng đã chết.

Sau đó, Tống An Cửu phản nghịch đến đỉnh cao nhất.

Nếu như không phải là lúc ấy có Phó Cảnh Hi tồn tại thảnh thơi nhắc nhở tâm thiếu nữ của cô, có lẽ bây giờ cũng phải âm ỉ quá mức hơn.

Sau khi cha mẹ ly hôn, An Cửu thuộc về Tống Hưng Quốc, nhưng cô

thật sự không cho người khác bớt lo, nhà cửa cãi nhau không yên, cộng thêm vợ bé gối đầu thổi một chút gió vào tai ông ta(trèo lên giường nói bóng gió đây mà-.), Tống Hưng Quốc quyết định bỏ quyền nuôi dưỡng Tống An Cửu.

Con gái không phải là của ông, tại sao lại do một mình ông dạy, dạy tốt rồi không ai nói ông được, dạy không tốt thì tất cả đều là lỗi của ông, ông là một thành viên hội đồng quản lí thị trường, đầu tiên là phụ nữ bên ngoài, nữa là con gái khác người, sắc mặt cũng mất nhanh. Cưới vợ rất khó khăn, còn sinh một thằng con mập mập, ông nhất định sắp xếp qua tất cả, bắt đầu một cuộc sống mới.

Sau khi biết được tính toán của Tống Hưng Quốc, Chu Tĩnh Di tự nhiên không chịu, cô không tiếc bất cứ giá nào đổi cuộc sống mình muốn, làm sao chịu đón nhận cục diện rối rắm này nữa, làm khó cho Lương Đông sao?

Mà một ngày kia Phó Thần Phương xuất hiện, chính là cha mẹ ruột thịt của An Cửu, mẹ ghẻ cha ghẻ, em trai em gái, ngày đó mọi người tề tụ một nhà thảo luận vấn đề quyền sở hữu An Cửu.

Chương 18: Quyền sở hữu

Edior: Đường Thất Công Tử

Ngày đó, Tống Hưng Quốc mang theo vợ bé tìm tới cửa, Chu Tĩnh di tức giận liên tục gọi hơn chục cuộc điện gọi Tống An Cửu đang đưa xe ở bên ngoài trở về gấp.

Lúc ấy trong lòng An Cửu phiền muộn, lúc đưa xe không cẩn thận thì lật xe xuống, may mắn khả năng phản ứng nhanh nhẹn nên không đáng ngại, cũng không quan tâm Thẩm Hoán sợ hãi mà muốn kéo cô đi bệnh viện, sững sờ tại chỗ thì lôi lên xe mô - tô bên ngoài đường cái, sau đó trực tiếp phi nhanh đến chỗ ở của Lương Đông.

Quản gia ở phía sau liền hét sợ hãi khuyên cô nên đổi quần áo thì tốt hơn, cứ dáng vẻ đầy bụi đất này đi thẳng vào trong. Không ngoài dự liệu chân vừa mới bước đi vào thì bị Tống Hưng Quốc đập một chén trà xuống.

"Mày xem bộ dáng mày giống cái gì!" Tống Hưng Quốc nhìn cô khó khăn lắm tránh qua chén trà này, nghe tiếng nện vỡ vụn trên sàn nhà càng tức giận hơn.

An Cửu liếc mắt không chút để ý, Chu Tĩnh Di thấy cô tránh không kịp và Lương Giai Giai vui sướng khi người gặp họa, ngoài ra còn có vẻ mặt chẳng phân biệt được Lương Đông và mẹ ghẻ Phương Như.

Trường hợp ngày hôm nay này Lương Giai Giai vốn làm người đi sau không nên có mặt ở đây, nhưng cô quá lo lắng Chu Tĩnh Di sẽ nhất thời mềm lòng nhận lấy quyền nuôi dưỡng Tống An Cửu, giới

những nhẽo.

Kéo dài thời gian trốn tránh không muốn trở về, cô muốn tự mình kiểm tra, tóm lại nhất định không thể cho cô ta vào cửa nhà họ Lương, đó là nhà của cô.

An Cửu tùy tiện kéo cái ghế ngồi xuống, "Hôm nay ông lại sòng phẳng, ít nói nhảm, gọi tôi trở về có chuyện gì nói thẳng đi!"

"Khốn kiếp!!! Mà cho rằng mà đang nói chuyện với ai!" Nếu như trong tay vẫn còn chén trà, Tống Hưng Quốc khẳng định một lần nữa lại ném ra ngoài.

"Chu Tĩnh Di cô nhìn đi! Đây chính là con gái tốt cô sinh! Tóm lại tôi không dạy được! Nếu nó ngoan còn chưa tính, cô xem cái bộ dáng này của nó, nếu cô tốn tâm tư sẽ không như vậy?"

"Lúc ly hôn tòa án đã xử An Cửu thuộc về ông, bây giờ cưới vợ sinh con thì rảnh rồi muốn đẩy phiền phức cho tôi, thật ra ông nghi được đấy! Tôi cho ông biết, không thể nào! Còn nữa, cái gì gọi là tôi sinh con gái tốt, chẳng lẽ không phải con gái ông sao?"

Tống Hưng Quốc liếc Lương Đông một cái, lộ một nụ cười ác độc, "Ai biết có phải con gái của tôi hay không!"

"Tống Hưng Quốc, ông đừng khinh người quá đáng! Có nhiều người cha có cái gì đó với con gái! Cuối cùng nó là con gái của ai nhìn mặt mũi ông cũng biết!" Chồng trước mang theo vợ bé tìm tới cửa, ngay trước mặt chồng và con gái vũ nhục mình, Chu Tĩnh Di đã hoàn toàn không cách nào nữa duy trì dáng vẻ cao quý xinh đẹp, nói chuyện cũng bắt đầu không lựa lời nói.

"Cô ít dội nước dơ lên người tôi đi. Nếu muốn người không biết trừ

phi mình không làm! Cô làm chuyện tốt, còn sợ người ta nói sao?"
Tống Hưng Quốc bình thường cũng coi là một nhân sĩ (người có học thức thuộc tầng lớp trên trong xã hội cũ), nhưng vừa gặp phải Chu Tĩnh Di nuôi dạy những thứ kia thì hoàn toàn quên hết đi.

"Ông....." Chu Tĩnh Di mất khống chế còn muốn nói, lại bị Lương Đông kéo.

Không thềm để ý lời nói bình thường của Tống Hưng Quốc chút nào, Lương Đông bình tĩnh hòa nhã nói: "Tất cả yên tĩnh một chút, hôm nay chúng ta đến giải quyết vấn đề."

Bây giờ Lương Đông đã xưa đâu bằng nay, nói chuyện cũng có một chút lo lắng.

"Vậy ông nói làm thế nào?" Chu Tĩnh Di chán nản hỏi.

"Không bằng, hỏi ý kiến An Cửu một chút, hỏi nó muốn ai?" Lương Đông giống như thân thiện đề nghị.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt của mọi người đều dừng trên người Tống An Cửu, Lương Giai Giai lại lo lắng thẳng thắt lưng dậy, mặt cảnh cáo nhìn cô chăm chăm, chỉ sợ cô nói muốn Chu Tĩnh Di.

Chương 19: Không thì chuyển qua với tôi

Editor: Đường Thất Công Tử

An Cửu nâng cằm lên, nghe bọn họ âm ỉ nửa ngày cuối cùng hiểu là vì chuyện gì.

Không phải hai bên đều không muốn cô sao.

Liếc nhìn những người đối diện đó từng ánh mắt của từng người một lo lắng không dứt, cho nên bây giờ như thế nào? Quyền lựa chọn đến trong tay cô?

Có đúng cô định nói hay không, nói là người nào thì cũng có thể kéo cô vào địa ngục?

Cảm giác tay cầm quyền lớn sinh sát thật sự vui vẻ. Chỉ là, không đủ, chỉ kéo một thì làm sao đủ đây!

"Không bằng lần lượt đến cái lẽ...!"

An Cửu chậm rãi trả lời bị tất cả mọi người phản đối.

Tiếp đó lại là một vòng cãi nhau dài lâu không dừng.

"An Cửu, không phải mẹ không muốn con...con đi theo cha cuộc sống sẽ tốt hơn, mẹ là vì tốt cho con!"

"Cái người đàn bà này, ít giả mù sa mưa(giả ngu để che mắt thiên

hạ)! Lương Đông giàu to khoản tiền bất chính rồi, kiếm nhiều tiền như vậy chẳng lẽ nuôi mồm ngoài cũng không nuôi nổi?"

"Tổng Hưng Quốc ông còn không biết xấu hổ, ban đầu là ông muốn giành quyền nuôi dưỡng An Cửu với tôi."

"Ít đi! Bà cho rằng tôi muốn, đây không phải là bà - con mẹ nó - ép - đấy!"

.....

Trên mặt An Cửu vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng, nhìn bọn họ cãi vã, cũng đã không nghe được bọn họ cãi vã cái gì, chỉ biết là, mỗi một chữ mỗi một câu của bọn họ lại muốn cố gắng dốc hết tất cả ngăn cách bản thân cô với thế giới bên ngoài, một câu như một đao, chặt được cô sẽ ít đi một phần rắc rối.....

Lúc này, đột nhiên sau lưng truyền đến giọng người đàn ông chế nhạo không đúng lúc...

"Nếu hai bên đều làm khó nhau như vậy, không bằng chuyển qua với tôi thì sao?"

Lương Đông vừa nhìn người đàn ông không biết đứng dựa nghiêng trên khung cửa phòng khách bao lâu, lập tức bày ra vẻ mặt ảo não không thôi, nhưng rất nhanh thì cố gắng bình tĩnh lại, sợ hãi mà lúng túng nói, "Cậu Phó đã tỉnh rồi hả? Tối hôm qua ngủ như thế nào?"

Gần đây công ty của bọn họ nhận một đơn đặt hàng lớn, phía trên giao cho ông đi tiếp đãi ngài Phật tổ này -- Cậu hai tập đoàn EK - Phó Thần Thương. Vốn khách sạn đã sắp xếp tốt rồi, Phó Thần Thương lại nghe nói ở chỗ ông yên tĩnh, nói muốn ở nhà ông vài ngày.

Lương Đông vừa nghe có thời cơ làm quen với nhân vật lớn sẽ tự nhiên chắc chắn không từ chối, hơn nữa ông rất có lòng tin với thường thức của vợ, ban đầu ở trên sườn núi mua một khu đất, từ trong gia ngoài phòng ốc đều là bà thiết kế, mọi người khen không dứt miệng, ông cũng rất có mặt mũi.

Quả nhiên Phó Thần Thương rất hài lòng, cộng thêm Giai Giai thiên chân hồn nhiên sẽ khiến lòng người vui vẻ, không khí vẫn luôn rất tốt, mọi thứ ban đầu cũng tiến hành được rất thuận lợi, không ngờ Tống Hưng Quốc biết lúc này tới gây chuyện, khuyên như thế nào cũng không muốn hôm khác, nhất định vào giờ phút này kết thúc truyện nơi đây.

May mắn đêm qua Phó Thần Thương ở bên ngoài uống rượu đến rất khuya mới trở về, đến bây giờ cũng chưa có tỉnh, ông chỉ có thể cố bình tĩnh làm không khí hòa hoãn, hi vọng trước khi Phó Thần Thương tỉnh lại giải quyết chuyện kia xong, không nghĩ tới vẫn là làm cho người ta chế giễu, cũng không biết có thể lưu lại ấn tượng xấu hay không, bởi vì ảnh hưởng đến hợp tác ngày sau.

"Đúng vậy." Phó Thần Thương chỉ đơn giản trả lời Lương Đông một câu, ngay sau đó ánh mắt vẫn như cũ cảm thấy thích thú khóa chặt Tống An Cửu, "Bé con thấy sao?"

Lương Đông vội vàng nói, "Cậu Phó chớ có nói đùa."

Mặc dù chỉ là cười giỡn, Chu Tĩnh Di còn nhú mày, cảm thấy anh nghe lén việc nhà của người khác không tốt, giờ phút này lên tiếng nhạo báng càng thêm không quá tôn trọng, nhưng vì ngại thân phận của anh cũng không nói được cái gì, không thể làm gì khác hơn là đổi đề tài, "Phòng bếp chuẩn bị canh giải rượu, cậu Phó muốn đi uống một chút hay không?"

"Anh Phó, em dẫn anh đi!" Lương Giai Giai vội vàng nghênh đón, rõ ràng không muốn Phó Thần Thương có quá nhiều tiếp xúc với Tống An Cửu.

Chương 20: Có đồng ý gả cho anh hay không?

Editor: Đường Thất Công Tử

Vừa nghe được anh nói đùa mập mờ, tim Lương Giai Giai như bị dao cắt. Người đàn ông hoàn mỹ giống thiên thần như vậy và Tống An Cửu dính líu quan hệ nhất định là vũ nhục với anh. Sau mấy ngày chung sống với nhau, cô ta càng ngày càng kính trọng Phó Thần Thương, cảm thấy không biết anh và những người con trai kia có sức hấp dẫn gấp bao nhiêu lần, hơn nữa, cô ta có thể cảm giác mình rất thích Phó Thần Thương.

"Không vội." Ánh mắt Phó Thần Thương vô tư, từ đầu tới cuối đều đặt trên người Tống An Cửu. Ánh mắt kia khiến Lương Giai Giai hận đến thiếu chút nữa nghiêng nát răng.

Thật ra thì từ khi tiếng chén trà rơi xuống đất anh bắt đầu tirng dậy, nghe được rõ ràng mỗi một câu tranh luận của bọn họ. Từng chữ từng câu đâm vào miêng lòng người, cô gái này từ đầu tới cuối lại chỉ nói hai câu, ngay cả một câu chống lại cũng không có, chỉ có khinh thường.

Coi thường cô ăn mặc và trang điểm chẳng ra cái gì cả rõ ràng đây mắt là tuyệt vọng hận ý đâu thương ùn ùn kéo đến, nhưng vẻ mặt không phải sắp khóc, mà là hoàn toàn ngược lại phách lối và kiêu ngạo.

Cuối cùng cô làm như thế nào?

Ngụy trang theo sắc thái mạnh mẽ độc ác tuyệt diệu như thế, đôi mắt không thèm để ý chút nào yên lặng che giấu làm cho người khác đau lòng đến tận xương tủy.

Đã không nhớ rõ mình máu lạnh bao nhiêu năm. Giờ khắc này anh thật sự cảm thấy đau lòng.

"An Cửu, có đồng ý gả cho anh hay không?" Anh hành động trước khi suy nghĩ nói ra câu nói kia.

-- Một viên đá làm gợn nhiều tầng sóng.

Tống An Cửu ngơ ngác nhìn anh, sau đó nháy mắt, lại nháy một cái, có lẽ là một loại ánh mắt nhìn ngốc nghếch.

Phó Thần Thương lại không để ý chút nào, cười khế, nếu cười lên như tên nhúng độc mê hoặc.

"Gả cho anh, em có thể rời khỏi cái nhà này."

Đột nhiên Tống An Cửu ngẩng đầu lên, ánh mắt không còn thờ ơ, chút để ý, mà là mang theo xem xét.

"Anh thề là anh nghiêm túc. Chỉ cần em gật đầu đồng ý, anh có thể lập tức dẫn em đi, không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản." Phó Thần Thương giọng điệu kiêu ngạo tự tin, mặt người hiền lành, không hề cảm thấy dụ dỗ thiếu nữ.

Hoa độc này điên cuồng nở rộ, trùng điệp lan tràn đi đến bức tường lòng của cô.

"..... Thật sao?" Tống An Cửu vô ý thức ngẩn ngơ mở miệng.

"Dĩ nhiên, sau này sẽ không có ai quản em."

Lương Đông nghe được sợ hết hồn hết vía, không ngừng lau mồ hôi, "Khụ, cái đó, cậu Phó, chuyện vui đùa này cũng không được!"

Chu Tĩnh Di cũng vội vàng đến kéo Tống An Cửu ra, "Chẳng qua có lẽ cậu Phó cảm thấy chơi tốt trong chốc lát thôi! Con bé này không hiểu chuyện, nếu thật sự dây dưa lên người thì rắc rối."

Lương Giai Giai gấp đến độ không biết như thế nào cho phải, bất cứ giá nào lớn mật khoác lên cánh tay của anh, "Đúng! Anh Phó đừng chơi! Cẩn thận bị người ta dây dưa!"

Nói xong lại nói về phía Tống An Cửu, "Cô còn đứng ngây ra đó làm gì! Hôm nay có khách ở đây, cô không mất công tiếp đãi...hay là cô đi về trước đi!"

Tống Hưng Quốc và Phương Như không hiểu ra sao, bởi vì không rõ ràng lắm thân phận của Phó Thần Thương, lại nhìn thái độ của Lương Đông và Chu Tĩnh Di lo lắng như vậy, cảm thấy lai lịch không nhỏ, cho nên giờ phút này cũng cẩn thận không chen vào nói, bình tĩnh nhìn tình thế phát triển.

Tống An Cửu nghe không vào lời nói của bất cứ ai, trong đầu một mực vọng về lời nói của Phó Thần Thương, bởi vì quá khát vọng quá ao ước, cho dù là ảo tưởng, cho dù sau khi tỉnh lại đau khổ hơn cô cũng không cách nào tự kiềm chế mà rơi vào.

Phó Thần Thương không biến sắc kéo ra tay của Lương Giai Giai, cũng không để ý tới hai vợ chồng Lương Đông om sòm, đi từng bước một đến trước mặt Tống An Cửu, đôi mắt tựa như đằm sâu hút cô vào, bên trong không chút ý định trêu chọc nào, "Đồng ý không?"

"Anh Phó!" Lương Giai Giai gấp đến độ dậm chân, lại đi cầu Chu Tĩnh Di, "Mẹ xem đi!"

Tin đồn cậu hai Phó gia này bụng dạ cực sâu, làm việc quỷ bí làm cho người ta nhìn không thấu. Chuyện ngày hôm nay này cũng không biết cuối cùng anh có ý gì. Hai vợ chồng cũng không biết nên làm cái gì, Tống Hưng Quốc hoàn toàn là một bộ dáng "Đây là địa bàn của các người, xảy ra chuyện gì dĩ nhiên là các người xử lý", cũng không quản người trong cuộc là con gái ruột của mình.

Chương 21: Nhất kiến chung tình (1), lưỡng tình lưỡng duyệt (2)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

(1) Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu, từ giây phút đầu tiên nhìn thấy nhau tưởng như gặp được nửa kia của mình.

(2) Lưỡng tình lưỡng duyệt ý là hai bên cùng tình nguyện.

"Em chấp nhận gả." Tống An Cửu có chút run rẩy đưa tay ra, đồng thời cũng trả lời với khí thế hùng hồn, mạnh mẽ.

Từ chối à? Tại sao lại từ chối? Nếu vậy, chẳng phải so với hiện tại càng bết bát hơn sao?

"Bảo bối, ngoan, lại đây." Phó Thần Thương nhếch môi nở nụ cười, mà nụ cười kia phảng phất như toàn thế giới hoa đồng thời nở rộ khiến người khác ngạc nhiên, say mê, đắm chìm trong đó.

Lúc này Chu Tĩnh Di mới hoảng hồn nói: "An Cửu, con điên rồi! Con biết cậu ta là ai không?"

Lúc này cô không còn nhìn thấy cũng không nghe được gì, mà cô như đang đắm chìm trong ánh mắt của Phó Thần Thương, không muốn nhìn cũng không muốn nghe...

Phó Thần Thương rất tự nhiên nắm tay cô nói: "Quấy rầy đã lâu, giờ

cũng nên đi rồi."

Từ nãy đến giờ Lương Đông luống cuống, đến hiện tại cũng còn chưa tỉnh táo lại được. Sự tiến triển của tình hình thực sự đã vượt qua lẽ thường. Cách giải thích duy nhất đó là Phó Thần Thương cố ý nói như vậy, hay nói cách khác cũng có thể từ trước đến giờ anh ta cũng chỉ xem An Cửu là một cô bé, nhất thời hứng thú muốn vui đùa một chút.

Lẽ dĩ nhiên Chu Tĩnh Di cũng không muốn như vậy, tuy rằng con gái luôn làm những việc khiến bà rất đau đầu nhưng dù sao cô cũng là con gái của mình. Nếu như cứ bị người đàn ông xa lạ này đưa đi trước mặt mình như thế thì sau này nếu truyền ra ngoài thì bà có còn đứng thẳng lưng, ngẩng cao đầu nhìn mọi người nữa hay không?

"Tổng Hưng Quốc, ông có phải là đàn ông hay không? Con gái đã sắp bị người ta mang đi rồi."

Lúc này Tổng Hưng Quốc mới có phản ứng: "Vị Phó tiên sinh này, ngay ở trước mặt cha mẹ mà liền đem con gái nhà chúng ta đi như thế, thật là hoang đường."

"Nói như vậy, ông đồng ý tiếp tục nuôi dưỡng cô ấy?"

Lúc này Tổng An Cửu mới có phản ứng cực nhanh: "Ba, thực ra con muốn ở bên cạnh ba."

Chu Tĩnh Di vui mừng khôn xiết nhưng Tổng Hưng Quốc lại kinh hãi đến biến sắc.

"Mẹ, mẹ sao vậy? Mẹ muốn níu kéo con ở lại đây sao?"

Tổng An Cửu cũng chưa từng gọi ba mẹ có thứ tự đến như thế.

Mà đột nhiên lúc này hai người đều trầm mặc.

Phó Thần Thương nhìn hai người: "Không hiểu tình yêu làm sao lại tồn tại trên thế giới này? Có mấy người nhận thức cả đời không yêu, có mấy người chỉ một chút liền tìm đến lẫn nhau. Cháu và An Cửu chính là nhất kiến chung tình, lưỡng tình lương duyệt(3), hi vọng hai bác đồng ý."

(3) Xem lại (1) và (2) ở phần tiêu đề.

Phó Thần Thương đột nhiên đằng hoàng trịnh trọng nói một tràng dài giống như anh đã trúng mũi tên tình yêu, tựa như tình yêu chân thành đang tìm tới anh. Còn Tống An Cửu cũng bị thái độ của anh doạ sợ đến sững sờ.

Chờ khi Tống Hưng Quốc và Chu Tĩnh Di phản ứng lại muốn đuổi theo thì hai người cũng đã sớm lên xe rời đi.

Lương Giai Giai tức giận đến nỗi khóc lóc chạy lên lầu trốn vào phòng.

"Sao... Làm sao bây giờ?" Lương Đông có chút bất an, dù sao người cũng là do anh mang về.

"Còn có thể làm sao? Nhìn anh ta ra dáng một đại thiếu gia như vậy, phỏng chừng đang cảm thấy cô ấy còn mới mẻ, chơi mấy ngày liền chán thôi"

Lương Đông chà xát tay mình "Em thấy chúng ta có nên nhờ An Cửu nói vài lời hay trước mặt anh ta hay không? Chuyện ngày hôm nay thực sự ầm ĩ không chịu được, anh sợ ảnh hưởng đến cái kia tờ đơn kia."

Chu Tĩnh Di tức giận không thôi "Lời này mà anh cũng nói được sao? Anh còn không mau mau đi giúp em tìm người trở về, chẳng may An Cửu xảy ra chuyện gì thì làm sao?"

Lương Đông không phản đối "Góc nhìn của em thật hạn hẹp. Phó Thần Thương là ai? Nhị công tử tập đoàn EK, cũng là người thừa kế "hot" nhất hiện nay, bao nhiêu phụ nữ phí hết tâm tư muốn bò lên giường của cậu ta mà An Cửu cũng không biết có vận may thế nào mà được cậu ta coi trọng. Chỉ tính phí chia tay cũng đủ cho nó ăn mặc sung túc cả đời."

Lúc này Chu Tĩnh Di mới hơi có chút an tâm nhưng lại không hề nghĩ rằng, nếu như hôm nay người bị mang đi chính là Lương Giai Giai thì hiện tại bà có an tâm như vậy hay không, sợ là đã sớm liều mạng đi bảo vệ nó rồi.

Đến lúc này khi Tống Hưng Quốc biết thân phận thật sự của Phó Thần Thương thì lấy làm kinh hãi vì ông thật sự không ngờ lại gặp cậu ta ngay ở chỗ này. Phó Thần Thương đã ở nước ngoài nhiều năm cũng rất ít khi xuất hiện nên ông cũng không nhận ra. Vì thế, lúc này trong lòng ông âm thầm vui mừng vì mới vừa nãy ông không nói ra lời gì đắc tội đến cậu ta.

*

Vừa rời khỏi nhà họ Lương, An Cửu cũng liền tỉnh táo trở lại, khi nãy cô vốn chỉ muốn giúp người này giải vây mà thôi, lại không nghĩ rằng bị anh ta dẫn dắt ra khỏi nhà, lại như người mộng du đưa cho anh giấy tờ tùy thân, rồi thậm chí còn theo anh đến cục dân chính để làm thủ tục hợp pháp. Quyển sách nhỏ màu đỏ này giống như đang chế giễu cô "Chúc mừng cô bán mình thành công".

Nhanh chóng cầm lấy quyển sổ, anh để cô ở nhà một mình rồi biến mất một tuần, mãi đến tận khi cô gặp phiền phức thì anh mới xuất hiện.

Chương 22: Gánh nặng đường xa

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Hành động đáp trả cho câu nói "Sau này không ai được phép để ý đến em" là thái độ bị anh quản lý gắt gao. Lúc trước còn cho rằng có cũng được mà không có cũng chẳng sao nhưng lúc này cô nhìn người đàn ông đang nằm mê man trên giường lại chợt cảm thấy mình hoàn toàn không thể nhìn thấu anh đang suy nghĩ gì. Dù đã có mối quan hệ thân mật như vậy nhưng cô cũng không biết rốt cuộc anh là ai, là người thế nào? Cô chỉ biết trên thế giới này sẽ không có ai có điều kiện tốt và hoàn hảo như anh đây.

Tại sao anh lại vì cô làm những việc này? Tống An Cửu bắt đầu tra những tư liệu kia, thấp giọng lầm bầm "Tôi là một đứa xấu xa, ba mẹ cũng không muốn tôi hưởng chi bọn họ đều có con gái riêng. Lẽ nào anh muốn nhìn thấy bọn họ phân chia tài sản cho tôi sao? Xem như tôi giỏi lừa gạt nhưng tôi cũng không muốn người khác cũng lừa gạt mình như vậy."

Cô lại bày ra dáng vẻ "lợn chết không sợ bóng nước sôi"(4), một bộ dáng không sợ trời, không sợ đất.

(4) Điều đó có nghĩa là đã có đủ chuẩn bị tâm lý để đối mặt với những khó khăn, hoặc giữ một thái độ thờ ơ với những điều dường như khó khăn, thường là để tự chê trách hoặc chế giễu. Phép ẩn dụ về việc không cảm thấy có gì lố bịch về việc làm của mình.

"Tôi muốn biết lý do anh muốn kết hôn với tôi là gì?"

"Anh không có gì ngoài tiền, vậy lẽ nào em không tin anh thực sự mê sắc đẹp của em sao?" Phó Thần Thương nhẹ nhàng vuốt tóc cô có chút xúc động nói, lại cúi đầu trụ môi cô, đầu lưỡi tiến sâu vào khoang miệng cô day dưa không dứt, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô như muốn nói "Trên toàn thế giới này, em là quan trọng nhất".

Một luồng khí ấm nóng bỗng từ đâu xông thẳng từ lòng bàn chân lên trán Tống An Cửu khiến cô choáng váng, đỉnh đầu như có khói bốc lên. Xưa nay đều là cô đùa giỡn người khác, chưa từng bị ai đùa giỡn qua, huống hồ Phó Thần Thương có cấp độ cáo già cao như thế thì cô đã biết quá rõ, trái tim nhỏ này của cô thật sự không chịu nổi.

Không biết từ lúc nào một bàn tay không an phận đặt lên nơi mềm mại của cô khiến trái tim trong lồng ngực cô chấn động. Anh khẽ cười nhẹ nói "Tim đập thật nhanh."

Tống An Cửu cảm thấy càng quẫn trí đến nỗi mắt cũng không biết nhìn về hướng nào. Người đàn ông này thực sự là... khiến người khác cảm thấy chán ghét.

Nhìn cô giận dữ và xấu hổ đến nỗi hận không thể chết ngay tức khắc, tâm tình trong lòng của Phó Thần Thương sung sướng, hài lòng xoa đầu cô nói: "Thật xin lỗi, đã bắt nạt em."

Lời này có phải biểu thị cho việc anh đã đùa giỡn với cô xong rồi chứ? Tống An Cửu vừa mới thở phào nhẹ nhõm liền có cảm giác hình như quần lót của mình đang bị người này lấy đi rồi.

Xin lỗi, nội dung vở kịch phát triển có chút logic được không?

"Phó Thần Thương!!!"

"Hà?"

"Anh... A!"

Quên đi, đời nào mà anh ta lại nghe lời cô kháng nghị lúc này chứ?

...

...

"Ở dưới thân anh, em luôn có dáng vẻ giận dữ như thế này sao? Kỹ thuật của anh cũng không kém, em cũng nên hưởng thụ một chút thôi. "

"Ít nói nhảm lại đi! Giờ có muốn làm hay không?" Cánh tay Tống An Cửu che ngang hai mắt, thân thể khẽ run làm hiện ra bầu không khí nhàn nhạt mê người. Cuối cùng, sau khi kết thúc, cô trở mình một cái lăn tới bên kia, lấy chăn bao lấy mình và co lại trong góc giường.

Không ngờ tiểu nha đầu này không có kinh nghiệm trong chuyện này thật, cô vẫn dễ dàng thẹn thùng như thế. Thế nhưng rõ ràng là đang thẹn thùng lại còn cố tình bày ra bộ dáng lưu manh liều chết không vâng lời.

Từ lúc mới vừa gặp mặt, từ một em gái bất nam bất nữ (ý là nam không ra nam, nữ không ra nữ) cho đến khi cô trở thành một cô gái thuần khiết uyển chuyển phục vụ anh...không thể không nói, anh nuôi cô thành ra như vậy cũng có chút cảm giác thành công.

Đương nhiên, băng dày ba thước không chỉ một ngày có thể tạo nên, muốn cô thật sự hoàn toàn thay đổi, trọng trách còn rất nặng mà đường còn rất xa.

"Ngày mai bắt đầu học bù, chương trình học vừa nãy của em, anh cũng đã xem qua rồi."

Tống An Cửu buồn bực lấy mái tóc mình xoắn thành một mớ bòng bong rối rắm "Nhất định phải như vậy sao? Ngoại trừ đọc sách, anh muốn em làm gì cũng được."

"Mọi thứ anh muốn thì em đều phải vâng lời kể cả việc đọc sách."

Con người Tống An Cửu khế chuyển động, dù rất muốn phá thiên hoang địa (ý là ngang bướng phá tan hết bất chấp chuyện gì xảy ra) nhưng cô cũng không phản bác lại lời anh, dù sao đi học cũng phải lên lớp mà. Bất quá nếu trốn học cũng còn hơn bị giam trong nhà đá.

Quá tốt rồi! Ngày mai sẽ có thể đi ngắm cảnh... hi...hi

Chương 23: Cậu ăn mặc như con gái, rốt cuộc cậu có ý định gì?

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng Tống An Cửu liền bị người nào đó đang có tinh thần vui vẻ làm cho tỉnh giấc.

"Dậy đi học nhanh kẻo muộn."

Người phía sau trầm mặc vài giây, thấp giọng nói một tiếng "Đáng chết" thể hiện các loại bất mãn, đứng lên mặc quần áo.

Đây là lần đầu tiên Phó Thần Thương chịu ăn quả đắng thể này, nhất thời Tống An Cửu cảm thấy cả người khoan khoái.

"Mặc đồng phục học sinh."

"Học bù nên không cần mặc đồng phục học sinh."

"A, vậy thì mặc bộ này." Phó Thần Thương lại đứng bên cạnh chụp lấy một bộ quần áo có nút buộc. Đây là một trong những bộ quần áo được lấy ra từ chõng quần áo được sắp xếp gọn gàng kia, mà nhìn ra trên bộ y phục này có ít nhất hơn trăm cái nơ con bướm.

"Tôi vẫn nên mặc đồng phục học sinh thôi!" Tống An Cửu cũng nhanh chóng đi tìm bộ đồng phục học sinh mặc vào.

Bộ y phục này vẫn là mới nhất, cô chưa từng mặc qua lần nào, vừa nãy lại lấy nó từ trong chiếc rương kia ra.

Trước tiên, cứ ăn mặc như thế đã. Đợi khi đến trường học, xem cô có thể cướp một bộ quần áo của nam sinh nào đó hay không?

Phó Thần Thương chấn động, tâm tình hưng phấn bưng bưng nhìn bóng dáng cô trong bộ quần áo kia. Lúc này trông cô thật trẻ trung tựa như thủy thủ, trong ánh mắt lại liều linh phát ra ánh sáng màu xanh lục. Tuy rằng cô không cử động nhưng anh đoán trong đầu cô đang phải suy nghĩ ra điều gì đó để hành động.

Tống An Cửu khinh bỉ lườm anh một cái, sau đó tự mình phi nhỏ liếc nhìn mình như con thỏ trắng nhỏ phản chiếu trong gương.

*

Ăn sáng xong, Tống An Cửu cũng nhanh chóng vội chạy ra bên ngoài nhưng lại bị Phó Thần Thương nắm cổ áo lại, giúp cô thất nơ "Em cứ như thế đi học sao?"

"Vậy anh còn muốn thế nào?" Tống An Cửu có hơi không kiên nhẫn.

Phó Thần Thương xoay người bước vào phòng ngủ đưa túi xách cho cô, nhìn qua chắc cũng nặng lắm.

"Văn phòng phẩm ở trong túi xách này, đều rất mới. Anh cũng giúp em bỏ thời gian biểu, chương trình học, dụng cụ, sách tập vào rồi." Nói xong, anh lại kín đáo đưa cho cô một bó tiền "Đây là tiền học phí và tiền tiêu vặt của ngày hôm nay. Vốn là muốn đưa em tới nhưng sợ em bị người khác làm khó dễ, em tự mình ngồi xe buýt được chứ?"

Tống An Cửu cũng không biết làm sao nên chỉ đành đứng đó không có phản ứng gì, lại tùy tiện gật đầu.

"Tối nay em muốn ăn gì? Anh làm cơm cho em."

"VẬY... Cứ tùy anh!" Tống An Cửu càng ngày càng chột dạ, vừa định chạy đi lại bị người kia ôm eo trở về triền miên hôn khắp khuôn mặt cô, ánh mắt giằng co như lưu luyến "Tan học nhớ về sớm một chút."

Khuôn mặt Tống An Cửu đỏ tới mang tai, chạy trốn chết.

Cô sắp không thể chịu được cảnh người khác đối với cô như thế, từng chút từng chút một, cô cũng không biết nên làm thế nào mới tốt đây. Vậy đại khái cô chỉ còn cách lấy tính cách tùy tiện báo lại nguyên nhân với Phó Cảnh Hi thôi.

Vừa ra khỏi cửa, vốn là muốn ngay lập tức đi tìm Phó Cảnh Hi nhưng vào lúc này cô cũng không tiện tới đó.

Để đáp lại anh, ngày hôm nay cô sẽ không trốn học, tan học cũng sẽ trở thành bé ngoan về nhà sớm. Vậy đã được chưa?

Nhìn bóng lưng cô rời đi, khóe miệng vốn lúc nãy còn dịu dàng của Phó Thần Thương chợt biến mất mà thay vào đó là thần sắc phức tạp, không biết anh đang suy nghĩ gì.

*

Vì cũng khá quen thuộc đường đi nước bước trong sân trường, đã từng nghênh ngang đi tới đi lui không sợ trời không sợ đất, thế nhưng lúc này trong lòng Tống An Cửu lại xuất hiện các loại cảm giác không dễ chịu, cô thậm chí mong tốt nhất đừng ai nhận ra cô.

Lúc đi đến trước cửa phòng học lại nhìn thấy phía trước có bóng người quen thuộc.

Người kia không phải Thẩm Hoán sao? Thẩm rồi, sáng sớm hôm nay mới vừa cầm điện thoại di động lên lại bị Phó Thần Thương làm hôn mê đến thất điên bát đảo, sau đó lại quên điện thoại lại cho cậu ta rồi.

Mắt thấy Thẩm Hoán đi dần đi tới trước mặt mình, Tống An Cửu vừa định chào hỏi nhưng lại nhìn thấy ánh mắt anh ta lại trực tiếp lướt qua mình, ánh mắt ấy lại dừng trên người một tên nam sinh đứng chắn trước mặt cô.

"Bạn học, bạn có thấy Tống An Cửu hay không?"

Tên nam sinh kia vừa đi vừa giơ cao quyển sách lên, nhất thời không phản ứng lại.

"Tự nhiên dờ ra làm gì? Tôi đang hỏi cậu đấy!" Thẩm Hoán vốn đang buồn bực mất tập trung, thấy đối phương như thế lại thẳng thừng đánh ra một cái tát đập vào gáy tên nam sinh đeo mắt kiếng to đùng kia.

"Tại sao cậu dám đánh tôi?"

"Tôi đánh đó thì sao?" Nói xong lại tiếp tục nắm chặt cổ áo tên nam sinh kia.

Lúc này trên trán Tống An Cửu bắt đầu nổi gân xanh, thực sự cô không còn nhịn nổi nữa nên xuất một cái tát hướng người phía trước đập tới.

Thẩm Hoán bưng trán mình bối rối vì bị đánh bất ngờ. Sau khi anh

lấy lại tinh thần, khí thế ngất trời ngẩng đầu lên xem là ai. Trong lúc đang muốn phát hỏa, anh lại nhìn thấy một nữ sinh đáng yêu thì anh cũng lập tức hòa hoãn không khí, dùng giọng hòa ái dễ gần nói "Bạn học này, có chuyện gì?"

"Thẩm Hoán, cậu không có mắt sao?"

Thẩm Hoán lạ lùng chỉ tay vào cô quát to một tiếng "Tống An Cửu? Cậu ăn mặc giống con gái để làm gì?"

Chương 24: Vì đàn ông?

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

"Câm miệng, nhỏ giọng một chút! Cậu muốn la lên cho tất cả mọi người đều biết sao?" Tống An Cửu che mặt kéo Thẩm Hoán trốn đến một chỗ không có ai.

Trong lúc đang muốn nói chuyện tử tế lại phát hiện khuôn mặt Thẩm Hoán đỏ cả lên.

Tống An Cửu cũng buông tay đang kéo cậu ta, thay vào đó lại cho cậu một cái tát "Khuôn mặt cậu đỏ cái rắm á!"

"Ai bảo cậu đột nhiên ăn mặc như vậy..." Thẩm Hoán lúng túng lén lút giương mắt nhìn cô, lần đầu tiên nắm tay cô lại không ngờ mềm mại và nhỏ nhắn đến như vậy. Từ khi biết cô đến giờ, cậu cũng chưa từng nhìn thấy cô ăn mặc như con gái giống như lúc này. Từ trước đến nay, cậu vẫn xem cô như anh em, thậm chí cả một thời gian lâu dài cậu hầu như quên luôn giới tính của cô.

"Điện nhiều cuộc cho tôi như vậy là có chuyện gì?"

"Cậu còn nói vậy? Không nói một tiếng lại biến mất nhiều ngày như vậy, cậu có biết tôi lo lắng cho cậu nhiều đến thế nào hay không? Tôi còn tưởng rằng cậu đã xảy ra chuyện gì rồi. Không đúng, cậu... khẳng định là đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không sao tự nhiên cậu lại biến thành ra như thế này?" Thẩm Hoán với bộ mặt chắc chắn nói.

"Cửu Ca này, rốt cuộc cậu bị cái gì kích thích, cậu cũng đừng nên

nghĩ không ra."

"Sao lại nhiều chuyện như vậy? Hiện tại là tôi đang hỏi cậu."

Thẩm Hoán ngượng ngùng nói: "Cũng không chuyện gì, ngày đó cậu không đến, bọn người Hứa Tư Thông kêu gào mấy ngày, thấy không ai có phản ứng cũng liền yên tĩnh lại. Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là vì không liên lạc được với cậu nên tôi lo lắng."

Trong nhất thời, Tống An Cửu không biết nên nói như thế nào, cuối cùng lại mở miệng nói: "Cậu có thuốc lá không?"

"Sao?"

"Thuốc lá!"

"Há, à, có!" Thẩm Hoán móc ra điếu thuốc và đốt cho cô, lại do dự nói "Hay là thôi đi."

Không biết vì sao cậu luôn có cảm giác phá phong cảnh.

Tống An Cửu lờm cậu một cái "Mới mấy ngày không gặp mà cậu làm sao cứ đông dài như vậy?"

Thẩm Hoán bĩu môi, tôi lẽ mề? Cậu còn đột nhiên biến thành con gái!

"Vậy rốt cuộc là có chuyện gì? Chuyện Tiết Hạo kia cuối cùng giải quyết như thế nào? Lẽ nào người nhà cậu lấy đây là điều kiện ép cậu phải đọc sách?"

Tống An Cửu hít sâu một hơi nói: "Cậu nghĩ quá nhiều."

"Vậy xảy ra chuyện gì?" Thẩm Hoán dừng lại trong chốc lát, thừ dờ

xét nói: "Vì đàn ông?"

Ngón tay Tống An Cửu đang cầm điều thuốc run lên.

"Quả nhiên là vậy." Thẩm Hoán làm ra dáng vẻ đã rõ ràng mọi chuyện, lại hỏi tiếp: "Vì Phó Cảnh Hi sao?"

Tống An Cửu nhìn cậu ta một chút "Nói đúng một phần ba."

"Hà? Một phần ba là đúng chỗ nào?"

Tống An Cửu cũng không có ý trả lời cậu.

Ý của một phần ba không phải là trong ba chữ thì cậu đã nói đúng một chữ sao?

Thẩm Hoán đã sớm nhận định mình không nói sai "Không phải tôi chê bai cậu nhưng nếu cậu mặc như thế sớm một chút thì Phó Cảnh Hi đã không phải khổ sở rông rã trong năm năm qua. Mà đó là kỹ thuật trang điểm sao? Tôi thấy giống cải trang hơn."

"Cậu thật nông cạn, chỉ trông mặt mà bắt hình dong. Cảnh Hi sẽ không để ý đến hình dáng tôi ra sao cả. Huống chi chúng tôi chỉ là bạn bè. Nếu cậu lại nói bậy, tôi sẽ không ngần ngại đánh cậu chết ngay tại chỗ."

Thẩm Hoán cũng xoa hai bên lỗ tai nói: "À, chỉ là bạn bè sao? Tôi đã nghe câu nói này rất nhiều lần đến nỗi lỗ tai tôi đều đã chai sạn. Cậu đó, không sợ trời không sợ đất, chỉ có sợ một mình Phó Cảnh Hi. Cả ngày cậu bịt tai trộm chuông(5) rất thú vị sao?"

(5) Ý là tự dối mình chứ không thể dối người khác được.

Bị tai trộm chuông

Có một tên trộm đến nhà người họ Phạm, nhưng khi đến nơi thì mọi thứ trong nhà đều đã dọn đi cả, không có gì để lấy, chỉ còn lại một cái chuông lớn trong sân. Tên trộm nghĩ: Cái chuông này có thể bán kiếm được chút tiền, thế là hấn nhấc lên thử nhưng nó quá nặng, không cách nào chuyển đi nổi.

Hấn suy tính: Nếu đập vỡ cái chuông ra từng mảnh thì có thể đem về được, thế là hấn tìm một cái búa gỗ nhẹ một cái, nhưng âm thanh lại vang đi rất xa. “Chết rồi! nếu bị hàng xóm nghe được thì làm sao đây?”

Nghĩ thế, hấn liền bị hai tai mình rồi nện vào chuông. Người dân xung quanh nghe thấy tiếng chuông đổ xô vây bắt tên trộm.

Tên trộm cho rằng mình không nghe thấy tiếng chuông thì người khác cũng không nghe thấy. Hấn tự dối được mình, nhưng có thể dối được người khác chẳng!

Ongbachau.vn (sưu tầm)

Nói xong, theo thói quen cậu dường như muốn nói gì nữa nhưng cuối cùng vẫn thu hồi lại gãi đầu nói: "Đi thôi! Đi uống rượu thôi!"

"Ban ngày mà uống rượu gì?"

"Vậy thì đi đưa xe, lúc này nhất định phải rửa sạch nhục nhã."

"Không đi."

"Vậy cậu muốn làm gì?"

"Đi học."

"..."

Mãi đến tận khi Tống An Cửu đã đi thật xa, Thẩm Hoán mới tỉnh lại chạy đuổi theo cô phía sau "Cửu ca à, cậu đừng như vậy. Chỉ là một người đàn ông mà thôi, cũng không cần làm tới mức độ này chứ? Không phải chính cậu nói Phó Cảnh Hi sẽ không để ý đến những chuyện này hay sao? Nếu anh ta thật lòng yêu thích cậu thì cũng nên yêu thích cả dáng vẻ vốn có của cậu mới đúng chứ."

"Còn trẻ không cố gắng học tập thì cũng giống như đang tự xử án treo cho chính mình. Nếu muốn tốt cho tôi thì đừng ngăn cản con đường học tập của tôi." Tống An Cửu suy nghĩ một chút vẫn quyết định nói ra để cậu ta không hiểu lầm mình như thế mãi được. Còn sự thật thế nào thì cô cũng chẳng muốn giải thích, mà dù có giải thích thì cô cũng sẽ không giải thích rõ ràng được.

Thẩm Hoán choáng váng, Tống An Cửu giống như "Nhân sinh đắc ý cần tận hoan, mạc khiến kim tôn đối nguyệt(6)"

Trích từ bài thơ "Thương tiến tửu" của Lý Bạch

(6)Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

Dịch nghĩa:

Trời sinh ra ta có tài thì ắt sẽ được dùng

Ngàn vàng tiêu sạch hết rồi sẽ có trở lại

Chương 25: Anh hai, khẩu vị của anh hơi nặng đó

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Sau khi đuổi Thẩm Hoán đi, Tống An Cửu vốn nghĩ ngày hôm nay sẽ rất thuận lợi nhưng vào tiết học cuối cùng lại vẫn bị người khác quấy rầy.

Ngay hàng ghế trước, một tên nam sinh làm rơi cây bút nên cậu ta nhờ cô giúp đỡ tìm giúp cậu ta.

Tống An Cửu cũng đồng ý giúp cậu ta lượm.

Chẳng được bao lâu, bút của cậu lại rơi lần nữa.

Hết cách rồi, cô lại lượm một lần nữa.

Lần thứ ba, lại tìm giúp.

Lần thứ tư, cuối cùng không còn nhịn được nữa, Tống An Cửu vỗ bàn đứng dậy, trực tiếp tóm chặt cổ áo người nam sinh kia "Cậu đang tìm có đúng không?"

Toàn trường ồ lên, còn người nam sinh kia bày ra vẻ mặt khó mà tin nổi. Cậu cũng không ngờ rằng một cô gái có bề ngoài ngoan ngoãn như thế lại có một tính cách mạnh mẽ đến thế. Cuối cùng cậu ta cũng nhường bước.

Sau khi tan học về nhà, cô nói ra việc này với Phó Thần Thương

nhưng Phó Thần Thương chỉ cười ám muội không rõ "Đừng quên em đã có anh, sau này bất kể là ai theo đuổi, em cũng không được phép đồng ý."

Tống An Cửu không hiểu, tại sao đang yên đang lành lại trở thành ra thế này.

Buổi tối, Phó Thần Thương ngồi trên ghế salông kiểm tra bài tập cho cô thì đột nhiên chuông cửa vang lên.

Phó Thần Thương đứng lên mở cửa, mới vừa mở ra lại đột nhiên đóng lại nhưng lại bị người ngoài cửa gắt gao chặn lại.

"Anh hai, anh chào đón em vậy sao?"

Người đến chính là tam thiếu gia nhà họ Phó – Phó Hoa Sanh.

"Làm sao em biết nơi này?" Khuôn mặt của Phó Thần Thương lạnh như băng, lúc này cửa chỉ khép hờ và hiển nhiên anh không có ý định để cậu ta đi vào.

Phó Hoa Sanh không đáp "Anh à, về nước mà cũng không trở về nhà sao? Còn ở đây kim ốc tàng kiều (nhà vàng cất người đẹp) nữa. Nơi này có vẻ như cách trường học của cô bé kia rất gần. Mấy ngày trước anh còn cố ý tiếp cận Lương Đông, rốt cuộc anh đang có mưu tính gì?"

"Không liên quan đến em."

"Anh sẽ không động tâm chứ?" Phó Hoa Sanh như nghĩ ra chuyện gì đó nhưng lại cảm thấy không có khả năng xảy ra.

"Cái gì?"

"Đừng giả vờ ở trước mặt em. Anh à, em hi vọng anh nên giữ khí tiết (chí khí kiên cường trong việc bảo vệ giá trị và danh dự của mình) một chút vì em không muốn phải cạnh tranh bất chính với anh." Phó Hoa Sanh dùng những lời nói chính nghĩa quyết định lừa anh trai mình một phen.

"Hôm nay em lại đến nhà anh nói về chuyện khí tiết đấy."

Phó Hoa Sanh ngỡ ngàng ngừng có cảm giác không đứng vững "Khụ, em thấy anh không nên đối xử tàn nhẫn với mình như thế. Anh không thấy thằng nhóc Cảnh Hi kia đang trong tình trạng "Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt"(7)sao?"

(7)Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt, hướng dương hoa mộc táo phùng xuân.

Lầu gần mặt nước sớm trắng, cây gần ánh nắng chồi xuân nảy nhiều.

"Làm sao em biết cậu ta bị bỏ mà không phải cậu ta cố ý làm em thất vọng cảnh giác?" Phó Thần Thương hỏi ngược lại.

Phó Hoa Sanh đột nhiên nở nụ cười, ung dung ôm lấy Phó Thần Thương kiên định nói: "Được, mới vừa rồi em nói đùa với anh đấy. Đề nghị của ông nội thật kỳ lạ, ai sẽ ngốc đến nỗi thật sự muốn kết hôn với một sinh vật ngoài hành tinh kia? Mà không phải anh cứ muốn đứng nói chuyện với em ngoài cửa này chứ?"

Phó Thần Thương không nói để Phó Hoa Sanh vào, cũng không nói không cho phép vào, anh chỉ trầm mặc không biết đang suy nghĩ gì.

"Lẽ nào bên trong có phụ nữ?" Tâm tư Phó Hoa Sanh đang bắt đầu

suy đoán, sau đó cũng lập tức cười xấu xa "VẬY em càng muốn đi vào, để xem người phụ nữ nào lại có bản lĩnh khiến anh lại "kim ốc tàng kiều" (nhà vàng cất người đẹp) như vậy."

Lần này Phó Thần Thương cũng không ngăn cản mà trực tiếp đi vào trong nhà. Thấy vậy, Phó Hoa Sanh cũng lập tức hào hứng đuổi theo đi vào, kết quả vừa đi vào liền sững sốt. Anh đang nhìn thấy cảnh tượng Tống An Cửu đang nằm nhoài trên khay trà làm bài tập mà như đang bị ai khổ cực tra tấn. Vào lúc ấy, Tống An Cửu cũng nhìn thấy anh ta, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Phó Thần Thương nhìn Tống An Cửu ăn mặc đồ ngủ đơn bạc thì nhíu mày nói: "Vào phòng đi."

"Ồ." Tống An Cửu tò mò lén lút liếc nhìn người kia, không biết anh ta giống Phó Thần Thương đến mấy phần nhưng xem ra cũng là một tên đàn ông rất khinh bạc không giống người tốt. Sau khi thu dọn đồ đạc xong, cô đi vào thư phòng, trong lòng thầm mắng, có khách lại không nói sớm còn bày ra dáng vẻ khó chịu với cô.

Khuôn mặt anh tuấn của Phó Hoa Sanh như đang bị một cỗ khí phách hèn mọn phá hoại vẻ đẹp "Anh à, khẩu vị của anh hơi nặng nha. Vị thành niên cũng ra tay? Nếu cô gái kia là con gái nhà họ Tống thì năm nay cũng hai mươi tuổi rồi."

Phó Thần Thương cũng không giải thích "Nơi này không phải chỗ nói chuyện."

"Đi ra ngoài?"

Phó Thần Thương cầm áo khoác, xem như là đồng ý.

"An Cửu!"

Tống An Cửu nghe được Phó Thần Thương gọi mình nên từ thư phòng lén lút đưa đầu đi ra.

"Anh đi ra ngoài có chút việc, em ở nhà một mình..."

"Không thành vấn đề!" Tống An Cửu vội vàng mở miệng.

"Làm xong bài tập đi, anh về sẽ kiểm tra."

"Biết rồi." Tống An Cửu thất vọng rụt cổ trở lại.

Phó Hoa Sanh kinh hãi đến biến sắc "An Cửu? Là Tống..."

"Đi ra ngoài nói." Ánh mắt Phó Thần Thương lạnh lẽo ngăn cản lời anh ta nói.

Chương 26: Tôi chỉ lấy lại thứ vốn nên thuộc về tôi

Hai người đi đến một quầy rượu nằm dưới danh nghĩa của Phó Hoa Sanh.

Vào phòng, Phó Hoa Sanh nôn nóng gọi quản lý ra, dặn ông ta không được để bất kỳ ai quấy rầy, sau đó mới lửa giận bùng bùng chất vấn: “Anh hai, anh có ý gì?”

Phó Thần Thương vân đạm phong khinh (1) ném ra một quả bom nặng kí: “Tôi muốn vị trí chủ tịch của SK.”

Phó Hoa Sanh giận đến cười thành tiếng "Anh hai, anh đang nói đùa?"

"Cậu nghĩ vậy sao?"

Phó Hoa Sanh cười lạnh: “Anh cho rằng người đàn bà kia dễ giải quyết đến vậy?”

"Nửa tháng trước, chúng tôi đã lấy chứng nhận kết hôn."

Phó Hoa Sanh cả kinh nói không ra lời, sắc mặt âm u: “Bây giờ anh muốn tranh cùng tôi?”

"Tôi chỉ lấy lại thứ vốn nên thuộc về tôi."

"Anh vẫn trách tôi chuyện lần trước, vì tôi không đứng ra giúp anh?"

Sắc mặt bỗng chuyển thâm, trong phút chốc chính là trời băng đất tuyết, Phó Thần Thương đáp lời: “Người không vì mình, trời chu đất diệt, cho dù là anh em ruột thịt thì cũng thế thôi.”

"Được! Tôi nhận, nhưng mà, tôi hi vọng có thể cạnh tranh đường đường chính chính với anh, anh cần gì phải dùng mấy thủ đoạn hạ lưu đó! Anh hai, tôi không thể nhìn nổi anh!"

Phó Thần Thương chẳng thèm để ý chút nào, nhếch miệng nở nụ cười khinh miệt: “Thật sao? Thủ đoạn hạ lưu? Cưới một đứa bé không có thuốc chữa bệnh, trong vòng một năm bồi dưỡng cô ấy đưa vào đại học A bằng thực lực chính mình, không thể ly hôn trong vòng năm năm, nếu không sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hai bàn tay trắng!” Nói đến đây, phó thần thương dừng lại một chút: “Nếu không, cậu có thể thử một chút?”

Bị nói trúng tim đen, sắc mặt Phó Hoa Sanh xanh mét, hấn thừa nhận, loại mạo hiểm lớn như vậy, hấn không muốn dính đến. Đối với chuyện này, hấn tình nguyện dành thời gian năm năm để thực hiện những việc quan trọng hơn mà không phải để đặt lên một người phụ nữ không biết từ đâu ra.

Vậy nên, cho dù ban đầu lão già kia trực tiếp đưa ra 20% cổ phần SK, điều kiện mê người như vậy nhưng hấn cũng không dám dễ dàng đồng ý. Mà ngay sau khi hấn điều tra cận kề về Tống An Cửu, ý định từ bỏ ngày càng lớn, lão đại Phó Cảnh Hi và Tống An Cửu vốn có quen biết, việc này không phải không có nguy hiểm. Huống chi, người nào không biết Tam thiếu Phó gia thích nhất là phụ nữ biết chưng diện, bắt anh ta cưới một người phụ nữ xấu xí làm vợ thì thà đi chết còn hơn!

Điều khiến Phó Hoa Sanh không thể hiểu được, đó chính là, tuy cô gái vừa rồi cũng thoáng có nét giống Tống An Cửu, nhưng lại khác

nhau một trời một vực với Tống An Cửu của một tháng trước mà hẳn biết. vậy mà Phó Thần Thương nói chắc như đinh đóng cột rằng đó chắc chắn là Tống An Cửu, không sai.

Phó Chính Huân – người sáng lập tập đoàn SK có ba người con, con trai lớn Phó Hoằng Văn do vợ trước Doãn Đình Lan sinh ra, cũng chính là cha đẻ của Phó Cảnh Hi. Sau đó, ông ly hôn ở tuổi bốn mươi mốt và cưới Phùng Uyển gần mười tám tuổi, đó cũng chính là mẹ ruột Phó Thần Thương và Phó Hoa Sanh. Vừa bước chân vào hào môn, chuyện tranh đoạt tài sản là không thể tránh khỏi. trong ba người con trai, Phó Hoằng Văn làm việc quá mức cố hủ, cũ kĩ, Phó Hoa Sanh thì phong lưu táo bạo, chỉ có Phó Thần Thương là có thiên phú cao nhất, trầm ổn kín kẽ, ánh mắt tinh chuẩn, chỉ tiếc chí hướng không nằm ở chỗ này. Phó Chính Huân vẫn vô cùng tiếc hận vì điều này, nhưng ông đã dùng hết mọi phương pháp mà con trai vẫn không chịu quản chuyện công ty. Cho đến khi Phó Cảnh Hi dần dần lớn lên, ưu tú hoàn mỹ, gần như xuất sắc, mặc dù không được khôn khéo, lão làng như Phó Thần Thương nhưng cũng coi như an ủi Phó Chính Huân một chút.

Ba tháng trước, người vốn một mực định cư tại nước ngoài – Phó Chính Huân dọn trở về thành phố A, đồng thời khẩn cấp triệu hồi bốn người Phó Hoằng Văn, Phó Cảnh Hi, Phó Thần Thương và Phó Hoa Sanh.

Mặc dù đã gần bảy mươi tuổi nhưng tinh lực ông vẫn rất dồi dào, mặt lạnh thiết huyết, không chút dáng vẻ già nua, nhưng lúc đó, chỉ sau một đêm, Phó Chính Huân nhìn qua dường như già đi gần mười tuổi.

Lúc bắt đầu, Phó Chính Huân chỉ nói đây là việc xấu trong nhà, kể ra mới biết ông có một người bạn cũ, mấy năm trước đã qua đời, mà người bạn này cũng là một trong những người năm đó sáng lập ra SK, những đồng tiền đưa vào vận hành đầu tiên cũng từ tay bà ấy

góp vốn, còn lý do tại sao sau này bà ấy rời đi, ông không nói, bọn họ cũng không hỏi đến.

Câu chuyện vừa chuyển, ông liền nhắc đến đứa cháu gái của người bạn cũ này, năm nay hai mươi, cuộc sống không tốt, tình cảnh tương đối bi thảm. mà nỗi nuối tiếc lớn nhất của người bạn kia chính là đứa cháu này.

Người bạn cũ này là Nguyễn Quân, bà ngoại Tống An Cửu.

Chương 27: Tình thế bất buộc

Ông cụ nói, trong ba người Phó Cảnh Hi, Phó Hoa Sanh, Phó Thần Phương, chỉ cần ai nguyện ý cưới Tống An Cửu và chăm sóc cô ấy thật tốt thì có thể lấy được hai mươi phần trăm cổ phần SK, bởi cô gái này không hiểu chuyện kinh doanh, ông không thể qua loa chuyển giao trực tiếp cổ phần cho cô được, nên mới nghĩ đến cách này. Tất nhiên, chuyện kết hôn không hề đơn giản như vậy, họ còn phải bồi dưỡng cô, trong vòng một năm để cô có thể sử dụng thực lực thật sự của mình thuận lợi tiến vào đại học A, sau đó thuận lợi tốt nghiệp, biến một đứa con gái còn đờ thành một thực nữ xứng đáng bước vào nhà họ Phó. Trong vòng năm năm kết hôn không được ly hôn, năm năm sau mới có thể lấy được cổ phần, nếu không sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Dĩ nhiên, kết hôn, thi đại học, thứ tự tùy thích. Ví dụ, Phó Cảnh Hi còn nhỏ tuổi, vậy thì không cần gấp gấp kết hôn, hai người có thể xác định quan hệ trước.

Những điều kiện này, có thể nói là nghiêm khắc, nhưng hai mươi phần trăm cổ phần cũng đủ để làm cho con người ta động lòng.

Vốn dĩ, với thân phận của bọn họ, hôn nhân không ai có thể làm chủ, bây giờ, ông cụ đã dự định thí sinh, hơn nữa, điều kiện đặt ra lại mê người như vậy, bất kể khó khăn ra sao, họ cũng không ngại thử một lần.

Dĩ nhiên, ngoại trừ kẻ không tham dự tranh quyền, cũng không chịu sự định đoạt của ông cụ - Phó Thần Phương.

Phó Thần Phương đã sớm có bạn gái, bên nhau cũng được mười năm, hai người cũng đã trù tính đến việc kết hôn, mặc dù ông cụ vẫn không thích cô gái kia, nhưng cũng hết cách với anh.

Lần này gọi Phó Thần Phương đến cũng chỉ là để cho có mà thôi.

Về phần Phó Cảnh Hi, vốn dĩ, cậu ta là người có lợi thế lớn nhất, thế nhưng, không ngờ ngay khi đó, cậu lại mắc sự ngăn trở của cha mà lập tức cự tuyệt.

"Tại sao? Con và cô bé ấy không phải bạn học sao?" Lúc ấy, ông cụ hỏi thế.

"Chính là bởi vì hiểu rõ, cho nên mới cự tuyệt." Phó Cảnh Hi hồi đáp, không kiêu ngạo, không tự ti.

Thế này chẳng khác nào mình ta tranh hong? Phó Hoa Sanh quả thật hả hê vô cùng, vó ngựa phóng nhanh (2)!

Anh em ruột thịt vốn không quan tâm, dính líu đến chuyện này, giờ đây, nhanh như vậy lại áp đảo được một đối thủ.

Sự hài lòng của Phó Hoa Sanh chấm dứt ngay sau khi anh xem xong tư liệu về Tống An Cửu, rồi chuyển thành tuyệt vọng khi nhìn thấy Tống An Cửu ngoài đời.

Thôi, anh tình nguyện tiếp tục từ từ đấu với anh cả. cuộc sống có thể có mấy cái năm năm chứ, cần gì phải hành hạ chính bản thân mình! Dù cô gái kia có nửa phần có thể bước vào mắt, anh cũng có thể cố thử một chút. Nhưng thật sự đây quả là khiêu chiến cực hạn.

Bước ngoặt mọi chuyện xảy ra tại hai tháng trước, cha Tô Hội - bạn gái Phó Thần Phương bị bỏ tù do tham nhũng nhận hối lộ. Phó Thần

Phương không tranh quyền tranh thế, tất nhiên cũng không có quyền có thế, cầu xin mọi người cũng không thể cứu được cha Tô Hội ra ngoài.

Nghĩ đến tình cảnh khi đó, Phó Thần Phương gần như tuyệt vọng chạy đến tìm mình, một người cao ngạo như vậy, giờ đây lại phải cúi đầu trước bản thân, trong lòng Phó Hoa Sanh... vô cùng sáng khoái.

Đúng, rất sáng khoái! Từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ bằng được anh ta, luôn bị đưa ra so sánh cùng anh, ngay cả quyền thừa kế mà anh nhận được, cũng như thể là do được anh ta đem tặng đứa em trai này, không ai nhìn được đến sự cố gắng của anh, cộng thêm thái độ kiêu ngạo tự phụ, coi trời bằng vung của người kia, thật sự, anh không thể yêu thương nổi người anh trai này. thế nhưng, cũng không phải là anh thấy chết mà không cứu, lúc ấy, Phó Chính Huân đã đưa ra tối hậu thư, ai cũng không được giúp nó, anh sao còn có lá gan làm trái chứ.

Kết cục cuối cùng của chuyện này chính là, vì cứu cha, Tô Hội trở thành người tình của Sở Mạch chủ tịch tập đoàn đối đầu với SK.

Lúc ấy, Phó Thần Phương tự giam mình trong phòng bảy ngày bảy đêm. Phó Chính Huân cũng nổi lòng dạ độc ác, ngăn cản Phùng Uyển, không cho phép bất cứ ai quản.

Sau đó, đứng ở trước mặt anh chính là Phó Thần Phương của ngày hôm nay.

Không nói tiếng nào cưới Tống An Cứu Phó Thần Phương, nói với anh muốn vị trí tổng giám đốc SK Phó Thần Phương.

Hai anh em đều trầm mặc không nói một lời.

Từ không thể tin, phần nỡ cho đến bây giờ là thần thờ thờ dài, Phó Hoa Sanh nói:” Anh Hai, cần gì.....”

Phó Thần Phương dựa ngửa người lên ghế sofa, mặt không thay đổi nhìn biểu cảm bi thống của người đối diện:” Không cần đùa bốn mấy trò mèo này nữa.”

Sự áy náy và đau lòng trên mặt Phó Hoa Sanh nháy mắt rút đi:”Ha ha! Thôi, quả nhiên không lừa được anh! Đã như vậy, anh Hai, anh cũng đừng trách em trai độc ác.”

Vốn còn định dờ chút tình thân ra để anh ta mũi lòng không rat ay quá hung ác, nhưng quả nhiên con người này chẳng định chừa chút thể diện nào cho mình nữa.

Phó Thần Phương lướt mắt nhìn anh, "Tình thế bắt buộc mà thôi."

Phó Hoa Sanh hận nghiêng răng nghiêng lợi, cái vẻ mặt tự phụ, cả ngày một bộ “Không có thứ ta không có được, chỉ có thứ ta không muốn.” này quả thật khiến anh khó chịu vô cùng.

Hài lòng cái gì! Ròng rã năm năm! Tôi có rất nhiều cơ hội nạy góc tường của anh! Hơn nữa, tiểu gia đây trẻ khỏe cường tráng, phong hoa lỗi lạc như này, người phụ nữ anh có thể làm được, chẳng lẽ tôi không thể? Chỉ có điều, tiểu gia không muốn ăn mà thôi, chứ không có thứ tiểu gia đây chưa nhai được!

Chương 28: Làm đến khi trời sáng

Thật vất vả có được một buổi tối Phó Thần Phương không trở về để được ngon giấc, ấy vậy mà vừa mới vào giấc thì có tiếng gõ cửa thùng thùng vang lên.

Tống An Cửu lười cả bật đèn, khó chịu đi mở cửa, vừa định xoay người lại ngủ tiếp thì bất ngờ bị một vật nặng đập ngã xuống đất.

"Mẹ nó! Cái eo!" Tống An Cửu đau đến hô to gọi nhỏ, tối qua bị dày vò đến đau nhức cả người!

Phó Thần Phương cau mày, hơi thở nóng rực khác thường phun lên vành tay nhạy cảm của cô: "Bảo bối không được ăn nói thô tục....."

Tống An Cửu bị mùi rượu nồng nặc hun đến phải bịt mũi: "Kêu ai là bảo bối? Đi đến đâu phong lưu vui vẻ uống đến thành như vậy! Làm ơn lần tới trước khi ra cửa thì mang chìa khoá theo được không?"

"Không mang theo. Em ra mở cửa cho anh." Phó Thần Phương nói với vẻ đương nhiên. Tối nay, hai anh em xé rách mặt nạ của nhau, sau đó sáng khoái uống rượu. Phó Hoa Sanh say khướt đòi phải đến nhà anh ngủ, bị Phó Thần Phương gọi phụ tá đến đưa đi, từ chỗ nào đến thì quảng về chỗ đó đi.

Tống An Cửu giận đến nổi điên, vành tai càng bị hơi thở kia phát đến tâm phiền ý loạn, chỉ là cả cơ thể bị người đàn ông đè ép đến mức không thể động đậy.

"Này, đứng lên a! Anh không định ngủ tối trên hành lang đấy chứ!"

"Không, ngủ trên người em." Phó Thần Phương lại gần khuôn mặt cô, nắm với vẻ mặt thoải mái.

"Khốn kiếp, anh giả bộ say! Uống say mà còn có thể hỏi đáp mạch lạc rõ ràng như vậy, định để tôi tức chết?"

"Không say, bảo bối, em phải ngoan ngoãn nghe lời biết không?"

"Vậy có thể làm phiền ngài ngoan ngoãn nghe lời đứng lên trước được không?"

Cuối cùng, Phó Thần Phương cũng đại phát từ bi bò dậy, Tống An Cửu cũng đỡ eo đứng lên, nhân tiện bật đèn trong phòng.

Chỉ thấy cổ áo Phó Thần Phương mở rộng, quần áo xốc xếch, tóc mái rối tung, cặp mắt che một tầng sương mù, hoàn toàn khác với hình tượng cẩn thận tỉ mỉ thường ngày, nhưng lại mang một vẻ mỉa mai hoặc lạ lùng.

Phó Thần Phương đi đến ghế sofa ngồi xuống, xoa xoa ấn đường: "Nước."

Khốn kiếp, sai bảo mình thật thuận tay nha! Tống An Cửu tức giận đi rót chén nước lạnh cho anh.

Phó Thần Phương uống hai ba ngụm là xong, dường như đã tỉnh táo đôi chút, ánh mắt dần có tiêu cự.

"Bài tập làm xong chưa?"

Tống An Cửu trợn tròn mắt, "Hả?"

"Lấy ra anh kiểm tra!"

"Không phải chứ! Anh đã uống đến như vậy còn đòi kiểm tra cái gì chứ, làm ơn, hãy sống yên ổn một chút, tắm rửa rồi đi ngủ đi được không?"

"Đi lấy." Giọng nói mang theo sự uy nghiêm không thể kháng cự.

Lòng bàn chân run lên, Tống An Cửu không chút tiền đồ, hì hà hì hục chạy đi lấy sách bài tập ra.

Rõ ràng mới vừa nãy còn là con quý say mềm, đảo mắt đã hai mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm quyển sách, bắt đầu giày vò cô.

Tống An Cửu nơm nớp lo sợ ngồi ở một bên nhìn anh phê chữa.

Chỉ thấy sắc mặt Phó Thần Phương càng ngày càng khó coi, cuối cùng đã là gió thổi báo giông tố sắp đến, "Pằng" một tiếng đem sách bài tập của cô quăng lên khay trà:"Mười đề toán chỉ làm năm, cả năm đều lỗi, bài thi Anh ngữ thì chọn tất cả đáp án B, điền từ vào chỗ trống thì điền loạn hết, viết văn..."

Tống An Cửu càng nghe càng chột dạ, "Em không biết làm!"

"Chắc là không biết hay là không muốn làm?"

Được rồi! Là do cô không muốn làm, nhưng quả thật là cô không có tâm trí để học tập thật, thấy mấy bài thi kia là não lại bắt đầu choáng váng.

"Làm lại toàn bộ."

"Cái gì? Hiện tại?"

"Làm không xong không cho ngủ."

"Em không làm!"

"Vậy chúng ta sẽ làm cái khác!"

Vậy chúng ta sẽ làm cái khác... Khác em! Gái! Anh! Hận nhất chính là câu này! không thể đổi chiêu khác sao?

Tống An Cứu sợ hãi trong lòng, che lại cái eo đau:" Làm thì làm."

"Làm" này tất nhiên là làm bài tập.

Phó Thần Phương đã sớm đi vào phòng ngủ ngủ, cô còn phải thức đêm, vừa luống cuống chân tay xem sách hướng dẫn, vừa theo đó dựa vào mà làm bài. Tiếng anh, vì có quá nhiều từ đơn không biết, thafh ra gần như tra từ điển suốt đêm, ngón tay mài giấy đến sắp thành kén, số học thì khỏi phải nói đến.

Làm làm liền làm đến sáng.

Chương 29: Chú

Buổi sáng Phó Thần Phương tỉnh dậy liền thấy bộ dáng ngủ gục trên bàn trà của Tống An Cửu.

Rút bài thi và sách bài tập của cô, nhìn lướt qua, vẫn là kết quả thảm không nở nhìn, nhưng ít ra lần này còn có tâm học tập, anh hài lòng gật đầu: "Coi như nghe lời."

Vừa mới chuẩn bị ôm cô đến giường ngủ thì Tống An Cửu tỉnh, đôi mắt thâm quầng, chân tay cô luống cuống lật từ điển: "Em lập tứ đi làm! Chỉ còn mấy đề nữa thôi!"

"Miễn cưỡng vượt qua kiểm tra, đi ngủ đi! Buổi sáng không có lớp, có thể ngủ thêm một lát nữa."

Một câu vượt qua kiểm tra, thiếu chút nữa khiến Tống An Cửu kích động đến lệ nóng vòng quanh.

Còn chưa cảm động xong liền nghe được Phó Thần Phương nói, "Cái gốc của em quá kém, chỉ đến trường học thêm là không đủ, anh sẽ mời cho em một gia sư, buổi tối đến dạy kiến thức lớp mười một cho em."

Tống An Cửu mới vừa đứng lên liền vô lực ngất đi, "Phó Thần Phương đòi trước tôi bố trí một tổ tiên nhà anh sao mà bây giờ anh đối xử với tôi như vậy!"

Oan nghiệt a!

Mặc kệ cô nói gì, chuyện anh đã quyết định thì chắc chắn sẽ không thay đổi.

Gia sư dạy tối đến ngay trong hôm đó. Đó là một nữ giáo viên trẻ rất đặc biệt.

Tống An Cửu vừa nằm ở đó đọc sách, vừa oán thăm, sẽ không phải là mang danh nghĩa cho cô học thêm để thoả mãn tư dục bản thân đi!

"An Cửu, chào em."

Tống An Cửu nhanh chóng để bút xuống đi đến: "Chào cô giáo!"

"Tống An Cửu! Xin chào, tôi là Ngải Hinh, em có thể gọi tôi là cô Ngải là được. Phó tiên sinh đã trao đổi tình trạng của em cho tôi, hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu học! sau đây, tôi sẽ nói cho em lịch làm việc của chúng ta trong hai tháng này."

Chật chạt, âm thanh dịu dàng, người nghe mà xương cũng mềm!

Tống An Cửu khéo léo trả lời, "Cô Ngải, mong chúng ta sẽ học tập hiệu quả."

Phó Thần Phương xoa xoa đầu cô: "Tối nay anh đi ra ngoài có chuyện, em ở nhà nghe lời cô giáo nghe chưa."

"Ồ." Hai mắt Tống An Cửu rục lên.

"Nếu như bướng bỉnh, em cũng biết hậu quả."

Mỗi lần trước khi ra cửa đều uy hiếp cô! Tống An Cửu lau hàng lệ chua xót, một bộ chim cú, uể oải tiễn anh đi, ngược lại, Ngải Hinh

bên kia nhìn bóng người rời đi không dờn mắt.

Vóc người đẹp mắt, tính tình dịu dàng, lại đặc biệt cso kiên nhẫn, Ngải Hình lên lớp không tòi, chỉ là khi dạy cứ có chuyện gì muốn nói lại thôi.

Sau khi kết thúc khoá trình, cuối cùng, cô ta cũng không nhịn được nói: "An Cửu, chú em thật đẹp trai, bạn gái chắc canh cũng rất xinh đẹp nhỉ!"

Chú? Có vẻ Phó Thần Phương không nói rõ quan hệ giữa hai người rồi, An Cửu cắn cắn đầu bút: "Không có bạn gái."

"Thật?" Cả khuôn mặt Ngải Hình đột nhiên toả sáng, thiếu chút nữa loé mù mắt cô.

"Tôi lừa cô làm gì!" Cô cũng không nói dối, anh ấy vốn không có bạn gái, chỉ có vợ mà thôi.

Ngải Hình ra vẻ tùy tiện hỏi một chút: "VẬY em biết anh ấy thích loại hình phụ nữ nào sao?"

"Ừm, chủ động to gan!" Tống An Cửu nghĩ phỏng chừng Phó Thần Phương nhàn đến không có việc gì làm mới lấy cô làm đồ chơi tiêu khiển, bây giờ cô đưa cho anh ta một người phụ nữ xem anh còn có tinh lực đi đùa giỡn cô không, không chỉ như thế, cô còn có thể nhân cơ hội thu gom chứng cứ anh "lạc lối"!

Chậc, Tống An Cửu, sao mà có thể thông minh như vậy! Càng nghĩ càng đẹp, vì vậy càng thêm cố gắng nói.

"Thật, tôi hiểu rõ chú ấy nhất! chú từ trước đến nay vẫn chưa có bạn gái, có lẽ là bởi vẻ mặt người la chớ gần nên không có cô gái nào

dám theo đuổi!" Tống An Cửu mở miệng một câu chú, đóng miệng một câu chú, nhắc nhiều đến quen miệng hẳn.

Đang nói, Phó Thần Phương trở lại.

Tâm tình Tống An Cửu không tệ, cho nên đặc biệt ân cần chạy tới cầm giày đổi cho anh, Phó Thần Phương có chút ngoài ý muốn liếc cô một cái, "Ngoan."

Sau đó hỏi Ngải Hinh, "Như thế nào?"

"vẫn được, tuy gốc kém nhưng học được khá nhanh." Ngải Hinh bày ra bộ dáng chuyên nghiệp, chỉ có đôi mắt đầy tình ý là tiết lộ tâm sự, khát vọng của thiếu nữ.

Phó Thần Phương gật đầu một cái, "Tôi đưa cô về."

Anh ấy cố ý trở về để đưa cô đi sao? Ngải Hinh tỏ vẻ thụ nhược sùng kính, hai mắt không che giấu được sự mừng rỡ, dè dặt nói:" Tự tôi có thể về được."

"Quá muộn." Phó Thần Phương cất giọng chân thật đáng tin.

"Vây..... Cám ơn!" Ngải Hinh lòng của đều muốn phiêu lên rồi.

Phát triển thuận lợi như vậy, Tống An Cửu cũng hưng phấn đến mức trái tim cũng bay lên rồi.

Chương 30: Vợ một người không dám ngủ

Phó Thần Phương dùng một tháng để cõng một lớp da của Tống An Cửu.

Một tháng này, chuyện gì anh cũng không làm, toàn bộ trọng tâm đều đặt lên người cô, hiệu quả thể hiện rõ rệt.

Huấn luyện ma quỷ kết thúc, Phó Thần Phương bắt đầu phải thường xuyên đi công việc, xã giao, thường xuyên kín lịch, nhưng cô cũng không lúc nào được thư giãn.

Bên trong phòng VIP Thịnh Tước, một mảnh khói mù lượn lờ, kiêu diễm. ngoài trừ Phó Thần Phương thì bên cạnh ai cũng đều có một hai vị mỹ nữ, tất cả người ở đây đều là nhân vật thường xuất hiện trên màn ảnh. Bộ ba danh hiệu ảnh, ca, tài tử hot nhất làng giải trí Kha Lạc đang thể hiện giọng hát, ngồi bên cạnh Phó Thần Phương, hưởng thực ly rượu mỹ nữ dâng lên chính là công tử nhà thị trưởng thành phố A – Kỳ Bạch, những người khác đều là mới nổi trong vòng.

Kỳ Bạch hớp một hớp rượu người đẹp đưa đến, lại nuốt trọn một trái nho thủy tinh, thuận thế mập mờ mút ngón tay mỹ nữ, chọc cho cô nàng nũng nịu không dứt, xong liền lắc đầu thờ dài liếc Phó Thần Phương, một bộ " Anh thật không biết hưởng thụ".

"Thật chuẩn bị trở về? Vậy công ty kia của cậu thì sao?"

"Giao cho Lục Thuyền rồi."

Kỳ Bạch đẩy người đẹp bên phải ra, ngồi sát lại gần Phó Thần Phương một chút:” Nói thật, bây giờ cậu còn muốn trở về chỉ sợ quá muộn rồi! hai an hem nhà cậu, có ai là đèn cạn dầu đâu? Kể cả không tính đến việc đó thì bao nhiêu năm như vậy, địa vị bọn họ đã ăn sâu bén rễ, còn chỗ để cậu chen chân sao? Bên Phó Hoằng Văn còn có thằng cháu cố phiếu tiềm năng Phó Cảnh Hi. tôi thấy, việc lật đổ Sở Mạch quả thật là vô vọng. chỉ riêng môi quan hệ nát bét của cậu và ông già đã đủ làm người ta đau đầu rồi! muốn đi thì đi, muốn về thì về, nơi nào có chuyện dễ dàng như vậy, với tính cách lão già kia thì có cho cậu vào nhà cũng để cậu ăn không ít khổ!”

Kỳ Bạch nói có chút khó nghe, nhưng lại chính là tình hình thực tế. song, trên mặt Phó Thần Phương vẫn chẳng có chút buồn rầu nào, tư thái uống rượu trấn định, tự nhiên.

Kỳ Bạch không nhìn ra được cái gì, suy tư sờ cằm:” Tôi xem bộ dạng này của cậu giống như đang tính toán cái gì a! bắt được con át chủ bài nào sao?”

Phó Thần Phương không đáp, chỉ liếc nhìn đồng hồ đeo tay, "Các người cứ chơi đi, tôi đi trước."

Kỳ Bạch nóng nảy, "Ai ai, sao lúc này lại đi chứ?"

Lúc này Kha Lạc đã hát xong một bài, bùng ly rượu tới, thấy anh phải đi cũng kinh ngạc hỏi:” Sao về sớm vậy?”

Những người khác cũng rối rít khuyên anh ở lại chơi nhiều một chút, khó khăn lắm mới họp gặp mặt nhau một lần, lúc này mới hơn chín giờ, buổi chiếu phim tối vừa mới bắt đầu, làm sao có thể đi ngay lúc này chứ.

"Một mình vợ tôi ở nhà không dám ngủ." Phó Thần Phương mở mắt nói mò mà không hề gánh nặng.

Mọi người phát ra tiếng "a....." dài ngàm hiểu.

Mấy tháng trước, Tô Hội thường xuyên xuất hiện bên người Sở mạch, đi các trường hợp công khai, thêm vào đó là các loại làm trò ân ái với nhau, trong khoảng thời gian ngắn, kể cả muốn không biết Phó Thần Phương thất tình cũng không được. ngay sau đó, một tờ báo giải trí đăng tải tin Phó Thần Phương gấp rút thành hôn, cô dâu không rõ thân phận. câu chuyện này đã từng xuất hiện quá nhiều lần rồi nhưng đợt này còn có thể tin được vài phần.

Phó Thần Phương cũng không có ý định giấu giếm, cho nên bạn bè trong giới cũng biết đây là sự thật, nhưng nhà gái là ai, Phó Thần Phương không nói rõ, bọn họ cũng không tiện hỏi nhiều. chỉ biết hình như Phó Thần Phương vô cùng để ý đến người phụ nữ đó, từ việc bắt kể tham gia tiệc tùng xã giao gì, anh cũng đều đều đặn về nhà đúng chín giờ, vả lại, cũng không gọi người đẹp đến ngồi cùng là có thể thấy.

Kỳ Bạch không nhịn được nữa bất ngờ văng tục, "Người càng già lại càng hiểu kì! Vợ cậu rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Đâu chỉ là Kỳ Bạch, quần chsung cũng sớm tò mò, thử nghĩ xem, người đàn ông nào có người yêu hoàn mỹ như Tô Hội lại có thể trong vòng ba tháng ngắn ngủi vui vẻ với người mới, kết tình duyên ương, còn cứng chiều vô biên như vậy?"

Kỳ Bạch cố gắng hỏi thăm, "Ai, có rãnh thfi đem chị dâu đến làm quen với chúng tôi nha!"

Chị dâu mới..... Cũng chỉ có Kỳ Bạch mới dám trêu chọc Phó Thần

Phương.

Sắc mặt Phó Thần Phương như thường, không đụng vào ranh giới thì anh mặc kệ:" Cô ấy còn đang bận tốt nghiệp rung học, trong khoảng thời gian ngắn không rảnh."

"Phốc — —" một ngụm rượu phun ra ngoài, Kỳ Bạch nói:" Khụ khụ, thi tốt nghiệp trung học?! vợ anh bao nhiêu tuổi hả? Mấy ngày trước đụng phải Phó Hoa Sanh, nói khẩu vị anh quá nặng, quá biến thái tôi còn không tin! Sẽ không thật như vậy..... Như vậy đi! Người ta hiện tại hỉ tìm sinh viên, anh hay lắm, vờn cả tay đến học sinh cấp ba nữa?"

1. vân đạm phong khinh - không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi
2. vó ngựa phóng nhanh – gấp rút, nhanh chóng.

Chương 31: Kế hoạch

Phó Thần Thương để mặc cho bọn họ hiểu lầm, đi luôn không thêm giải thích.

Buổi tối uống hơi nhiều, đầu có cảm giác hơi hơi đau nhức, nóng nực kéo phanh áo sơ mi, mặc cho cà vạt xoắn xếch. Đi ra khỏi phòng, đứng trước cửa sổ nơi hành lang hứng gió đêm thổi vào một lát mới khá hơn chút.

"Evan....."

Giọng nói quen thuộc phía sau khiến sống lưng vốn dĩ đã được thả lỏng của Phó Thần Thương chột cứng ngắc.

Chỉ dựa vào một bóng lưng mơ hồ mà có thể nhận định là anh, có lẽ cũng chỉ có cô thôi!

Xoay người, vẫn là gương mặt xinh đẹp tuyệt trần trong trí nhớ, chẳng qua, lúc này cô đang dùng cơ thể đỡ lấy Sở Mạch đã uống đến say như chết, mái tóc dài đen nhánh hơi rối, nhìn có vẻ hơi nhếch nhác, nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp động lòng người của cô chút nào.

Sở Mạch cũng phát hiện ra anh, nở nụ cười giống như cực kỳ vui vẻ, ngay sau đó dưới ánh mắt gần như sắp cháy lên ngọn lửa của Phó Thần Thương xoay cầm của Tô Hội Lê, khiêu khích mà hôn xuống.

Mà Tô Hội Lê..... Cũng không hề cự tuyệt.

Hai tay của Phó Thần Thương nắm chặt lại rồi buông ra ngay, sau đó trong đáy mắt đã là vẻ không hề bận tâm.

"Ông xã em sai rồi, ông xã em không dám nữa, ông xã em sai rồi, ông xã em không dám nữa đâu....." Tiếng chuông điện thoại bị ép buộc sao chép lại dành riêng cho Tống An Cửu phá vỡ sự im lặng.

Mỗi lần tiếng chuông làm ra vẻ đáng thương nhận sai vang lên luôn có thể khiến Phó Thần Thương sáng khoái tinh thần.

"A lô?" Phó Thần Thương nhận điện thoại.

"Bao giờ anh về?" Tống An Cửu có chút vội vàng hỏi.

"Làm sao?"

"Em rất nhớ anh!"

"Là nhớ anh hay là muốn ăn khuya?" Phó Thần Thương khẽ nhếch môi, ngay cả chính bản thân anh cũng không phát hiện ra, lại làm cho Tô Hội Lê nhìn thấy mà sắc mặt trắng bệch.

Mỗi ngày ban đêm khi về nhà anh đều mang theo rất nhiều thức ăn ngon, nếu như cô biểu hiện tốt thì sẽ khao cô, biểu hiện không tốt thì sẽ phải nhìn anh ăn một mình.

"Đương nhiên là nhớ anh rồi." Tống An Cửu nói như đinh đóng cột.

"Nói lời thật lòng."

"Nhớ anh cũng muốn ăn khuya!"

"Nói thật."

"Ăn khuya....."

Phó Thần Thương bật cười, "Đã kết thúc, một lát nữa sẽ về."

"Một lát là bao lâu vậy?" Tống An Cửu dài giọng hỏi.

Hơi kinh ngạc vì tối nay cô có vẻ dính người, có lẽ là quá đói rồi, Phó Thần Thương không có suy nghĩ nhiều, "20".

Bên kia Sở Mạch đang diễn cảnh thân mật để kích thích anh, nhưng Phó Thần Thương lại giống như đang thấy người xa lạ, chỉ để ý nói chuyện điện thoại, mắt nhìn thẳng đi qua người bọn họ.

Sở Mạch khế cười giấu cợt, "Thấy không? Đây chính là người đàn ông mà em yêu!"

Tô Hội Lê cắn môi không nói.

"Đau lòng sao? Thế nhưng anh ta không hề khổ sở chút nào vì mất đi em! Nghe nói vừa chia tay với em thì đã vui vẻ với người mới cưới vội vàng kia rồi, cuộc điện thoại vừa rồi....."

"Đừng nói nữa!" Tô Hội Lê mắt khống chế cắt đứt lời nói của anh ta.

"Anh chỉ mong em nhìn nhận rõ sự thật!"

"Nhận rõ thì thế nào? Cho dù anh ấy không yêu tôi, thì tôi cũng sẽ không yêu anh!"

Đáy mắt Sở Mạch đầy vẻ âm ngoan.

*

Tìm cách nhiều ngày như vậy, tối nay, cuối cùng Tống An Cửu cũng chuẩn bị khai hỏa phát súng đầu tiên.

Bên cạnh tay cô để một chén canh đậu xanh, vùi đầu viết bài tập, thật ra thì tâm tư của cô hoàn toàn không ở đây, mà vẫn luôn lén lút để ý thời gian trên đồng hồ đeo tay.

20", từ trước đến nay Phó Thần Thương đều rất đúng giờ.

Mười lăm phút sau, Tống An Cửu rất có kỹ xảo làm ra vẻ không cẩn thận giơ tay lên đánh đổ chén canh đậu xanh, toàn bộ chén canh đậu xanh đều hất lên trên váy của Ngải Hình.

Ngải Hình kinh hoàng luống cuống kêu khẽ một tiếng, Tống An Cửu không ngừng nói xin lỗi sau đó đẩy cô ấy vào phòng tắm, nói dối sẽ tìm quần áo tắm rửa giúp cô ấy, thật ra thì len lút dấu tất cả quần áo cô ấy thay ra đi, cả phòng tắm ngay cả cái khăn lông cũng không lưu lại.

Sau khi làm xong những việc này, Tống An Cửu Cầm máy ảnh cao cấp Single Lens Reflex mượn được từ chỗ Thẩm Hoán Na lên, kéo công tắc nguồn điện, trốn đi.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, cô nghe thấy tiếng động cơ xe hơi, sau đó là tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Cho tới bây giờ Phó Thần Thương cũng chưa bao giờ có thói quen mang theo chìa khóa, sau đó anh nhấn chuông cửa, cô giả vờ không có ở đây không đi mở cửa, Ngải Hình biết lúc này người nhấn chuông cửa nhất định là Phó Thần Thương, nếu như cô ấy muốn quyến rũ anh, thì đây đúng là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, cho nên cho dù không có quần áo mặc, cô ấy cũng sẽ tương kế tựu kế mà ra

mở cửa, sau đó thì sẽ lửa gần rơm.....

Chương 32: Cô! Chết! Chắc! Rồi!

Sự thật chứng minh mưu kế mà Tống An Cửu vắt óc suy nghĩ hao hết tế bào não bày ra thực sự không hề phí công.

Ngải Hình thực sự làm theo đúng kịch bản, ngoài cửa truyền đến tiếng nói nhỏ của Ngải Hình, nghe không quá rõ ràng, có lẽ là "em thích anh" gì đó, ngược lại lại không hề nghe thấy giọng nói của Phó Thần Thương, sau đó có tiếng sột sột soạt soạt của quần áo ma sát truyền đến bên tai cô, sau đó là tiếng quần áo bị cởi hết ném lên mặt đất, sau âm thanh răng môi quần quít nước đọng là tiếng động hai người nặng nề ngã lên ghế salon.....

Hừ hừ quả nhiên trên thế giới này đặc biệt không có người đàn ông nào không ăn vụng! Huống chi là phụ nữ đưa tới tận cửa, mà người phụ nữ này lại còn không xấu nữa!

Kế hoạch thuận lợi đến mức không thể thuận lợi hơn nữa, nhưng Tống An Cửu lại không hiểu vì sao trong lòng mình lại không dễ chịu, chứ đừng nói đến sự hưng phấn sau khi thành công nữa.

Thanh âm ám muội của nam nữ dây dưa càng ngày càng rõ ràng, mặc dù không có đèn, nhưng rèm cửa sổ không kéo, ngọn đèn dầu ở phòng ngoài chiếu vào có thể nhìn rõ ràng hình ảnh người đàn ông và người phụ nữ quần quít với nhau, Tống An Cửu mặt đỏ tai nóng, bên tai như bị người thả một cây đuốc vậy, vừa nghĩ tới anh cũng từng đối với cô như vậy, trong lòng cô càng giống như có một cây gai trong đó.

Tống An Cửu hơi ổn định tâm trạng lại, rón rén lần mò đến nơi công tắc điện, trong nháy mắt khi tiếng kéo khóa quần không hề có tiết tháo của tên khốn kiếp Phó Thần Thương vang lên cô bỗng kéo công tắc điện, đèn trong nhà bỗng sáng rực lên, Tống An Cửu nhanh chóng chạy như bay đến góc độ cao nhất bắt đầu chụp ảnh rắc rắc rắc.....

"A — —" Ngải Hinh bị sợ hãi trước sự cố bất ngờ này mà hét chói tai.

Hừ hừ tốt nhất bị dọa sợ đến mức khiến tên kia bất lực đi! Tống An Cửu hung tợn nhìn chằm chằm sống lưng trần truồng trên ghế sa lon.

Vậy mà, một giây sau, Tống An Cửu bỗng trợn to cặp mắt nhìn người đàn ông đang lười biếng xoa tóc quay đầu lại kia, giống gương mặt của Phó Thần Thương quá!

"Tại sao lại là anh!!!" Tống An Cửu ngây ngẩn cả người, đây không phải là người đàn ông lần trước tới nhà gọi Phó Thần Thương đi uống rượu đó sao?

Phó Hoa Sanh hơi tỉnh táo lại được một chút, nhìn cô lại nhìn người phụ nữ dưới thân thể mình, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người cô, "Vèo" một tiếng bò dậy kéo khóa lên, "Sao..... Chuyện gì xảy ra? Sao lại không phải là cô....."

Cùng lúc đó, vang lên tiếng cửa mở, vốn dĩ là nhân vật chính Phó Thần Thương trong tay treo cái áo khoác cầm xâu chìa khóa, thản nhiên đi vào.

Phó Thần Thương nhíu mày liếc nhìn tình huống trong phòng, Ngải Hinh ôm gối run lẩy bẩy trốn trên ghế sa lon, Phó Hoa Sanh say khướt để trần nửa thân trên, Tống An Cửu vè mặt đờ đẫn cầm máy

chụp hình trong tay.

Vừa rồi anh ở cách đây không xa bỗng thấy đèn nhà mình tắt hết, ngay sau đó lại bừng sáng lên kèm theo một tiếng thét, trong lòng kinh nghi bất định cho nên không làm chậm trễ mà tự mình mở cửa. Thật ra thì cho tới bây giờ lúc nào anh cũng đều mang chìa khóa, chẳng qua là cố tình muốn để cô ra mở cửa mà thôi.

Giờ phút này anh kết nối tất cả đầu mối cùng một chỗ, dễ dàng đưa ra được kết luận, cười mỉa mai với Tống An Cửu, "Em có thể đem phân nửa những tâm tư này đến phương diện học tập thì sẽ không phải học lại những hai năm!"

Phó Hoa Sanh mặc dù vừa rồi bị dọa sợ đến mức phản ứng chậm nửa nhịp, nhưng cũng rất nhanh hiểu rõ sự kỳ quặc trong này rồi.

Người phụ nữ anh vừa ôm ấp yêu thương này coi anh như Phó Thần Thương, mà anh lại coi người phụ nữ này trở thành Tống An Cửu. Còn Tống An Cửu lúc này đột nhiên nhảy ra là có ý tứ gì?

Đáng chết! Uống đến không tỉnh táo rồi, lại có thể để xảy ra chuyện xấu này! Anh đã nói sao vận khí của mình lại tốt như vậy chứ, còn chưa ra tay, mà Tống An Cửu đã không chịu nổi tịch mịch chủ động đưa tới cửa rồi!

Cũng đừng lưu lại một ấn tượng xấu mới được! Phó Hoa Sanh uất uất ức ức liếc nhìn Tống An Cửu, "Chị Hai! Lần đầu tới cửa, món quà này của chị cũng quá đặc biệt rồi! Theo suy nghĩ của chị, thì em lại không có tiết tháo đến vậy sao?"

Tống An Cửu ngã ngời xuống đất, dốc hết lửa giận của đời người về phía Phó Hoa Sanh, "Tôi thấy anh còn rất thích đấy!!!"

Phát giận xong liếc mắt về phía Phó Thần Thương đang tỉnh bơ nhìn cô, cười đến phải gọi là Phong Hoa Tuyết Đại khuynh quốc khuynh thành dịu dàng thoải mái.....

Chỉ liếc mắt một cái, Tống An Cửu biết.....

GAMEOVER!

Cô! Chết! Chắc! Rồi!

Chương 33: Nhẹ nhàng áp sát từ từ về nhà

Những người không có nhiệm vụ đều đã rời đi hết, tất cả đều kết thúc, trong phòng khách yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Tống An Cửu uể oải ngồi trên ghế sa lon, cúi thấp đầu, đôi tay đặt ở trên đầu gối, dáng vẻ u oán "Sống có gì vui chết có gì khổ muốn chém giết muốn róc thịt đều tùy anh".

Phó Thần Thương tắm xong, lấy chai nước suối trong tủ lạnh ra uống vài ngụm, sáng khoái tinh thần ngồi xuống bên cạnh cô, "Tại sao không nói gì? Đầu lưỡi bị mèo tha đi rồi?"

Hơi thở nóng ẩm xâm nhập ngay vào giác quan của cô, thân thể Tống An Cửu cứng đờ, tự giác tiếp nhận khăn lông trong tay anh lau mái tóc còn ướt giúp anh.

Phó Thần Thương cũng không từ chối, để mặc cho cô phục vụ.

Tống An Cửu nhẫn nhịn một lúc thật sự không chịu được nữa, "Phó Thần Thương, cho tôi thống khoái đi!"

Dáng vẻ vì đại nghĩa diệt thân giống như dũng sĩ bị bắt nơi chiến trường vậy.

Phó Thần Thương bóp chặt chai nước suối, giọng nói cực kì dục dằn, "Làm sao lại như vậy chứ? Hiếm khi bảo bối em liều mạng cố gắng động não bày mưu tính kế vì anh như vậy! Dĩ nhiên anh phải

yêu thương em cho tốt chứ!"

Tống An Cửu bị tức giận nói: " Có thể đừng kỳ lạ như vậy được sao? Chuyện đêm nay là do tôi sắp đặt, dù sao không phải là cũng không thành công sao?"

Phó Thần Thương cười, "À? Vậy nếu như không có Phó Hoa Sanh số đen hơn em bị trúng kế thì đã để cho em thành công rồi? Có phải em rất vui về khi anh có người phụ nữ khác không?"

Tống An Cửu mím chặt môi không nói.

"Tống An Cửu, có phải em không có đầu óc hay không?"

Một câu nói khiến Tống An Cửu quá tức giận, suýt chút nữa giật hết tóc của anh lên, "Ai không có đầu óc chứ?"

Cảm giác một cơn đau từ da đầu truyền đến, Phó Thần Thương liếc cô một cái, trầm giọng nói, "Tay cũng tàn tật rồi hả?"

Tống An Cửu phải hít sâu rất nhiều lần mới đè được cơn tức giận xuống, thu lại sức lực trên tay.

Phó Thần Thương rút lấy khăn lông trong tay cô, "Không phải không có đầu óc thì là cái gì? Chỉ nghe nói qua người vợ trăm phương ngàn kế giữ chặt trái tim của chồng, em đã từng nghe qua có người nào hao tâm tốn sức để đưa người phụ nữ khác lên giường của chồng mình lại còn chụp hình lưu niệm nữa sao? Anh đẹp trai nhiều tiền không có sở thích xấu lớn hơn em tám tuổi có thể quan tâm chăm sóc tốt cho em nghiêm khắc đối với em cũng là vì muốn em đi đúng đường cưới em là vì muốn bảo vệ em không bị tổn thương, tóm lại em còn điểm nào không hài lòng nữa?"

Tống An Cửu xoắn hai tay vào nhau không nói được câu nào.

"Lớn tuổi rồi còn học bọn trẻ chơi trò thời kỳ phản nghịch, như vậy có ngậy thơ hay không ngậy thơ!"

Tên khốn này! Một ngày không lời nói ác độc sẽ chết sao! Sẽ chết sao? A?

Tống An Cửu tức giận máu vọt lên đầu, nói bừa nói, "Tôi hối hận không được sao?"

"Hối hận? Biết cái gì gọi là hối hận không?"

Tống An Cửu rụt cổ lại, thềm kêu hồng lét.

Cô biết tối nay nhất định là tránh không khỏi bị Phó Thần Thương giày xéo, nhưng, cô đoán được mở đầu, lại không đoán được kết thúc.

Giống như sự nguy hiểm trong mắt anh vừa rồi đều là ảo giác, nụ hôn triền miên lưu luyến không chút tức giận nào gần như hít lấy tất cả không khí của cô làm cô hít thở không thông, răng môi lướt qua đều để lại dấu vết mập mờ, từ trước đến giờ Phó Thần Thương đều là trực lai trực vãng có lúc thậm chí còn có chút bạo lực, mà giờ khắc này lại nhẹ nhàng áp sát từ từ xoa nắn, anh chưa từng dịu dàng như này, Tống An Cửu gần như không hề có sức lực chống đối đã buông súng đầu hàng.....

Quần áo của cô bị cởi sạch, thế nhưng quần áo của anh lại vẫn chỉnh tề. Phó Thần Thương nhìn ánh mắt mê ly của cô khẽ mỉm cười, sau khi trêu chọc đến cực điểm lại đứng dậy sửa sang lại cổ áo không hề lưu luyến chút nào, lại cứ trêu chọc cô cả người là hỏa sau đó không hề làm gì mà đi ô-tô rời khỏi nhà như vậy.

Thật lâu sau Tống An Cửu mới phản ứng lại được bản thân bị làm nhục rất lớn, điều này thực sự khiến cô khó chịu hơn là đánh cô một trận. Cơ thể 1 giây trước còn lửa nóng mà giờ khắc này đã như rơi vào hầm băng, run rẩy mặc từng món quần áo vào, ôm đầu gối co rút thành một cục.

Chương 34: Lo lắng

Đúng, cô hối hận.

Lúc bắt đầu, cô cho rằng, kết quả xấu nhất cũng chỉ là từ một hố lửa này đến một hố lửa khác.

Chính cô cũng làm không rõ mình đang nghĩ cái gì, hạnh phúc tới quá là đột nhiên, khiến cho cả người cô đều giống cây cung bị kéo căng ra, còn khiến cô kinh hồn bạt vía hơn so với tình cảnh trước kia. Nếu như một người từng ăn xin trên đường trong thời tiết lạnh giá, đột nhiên có một ngày bị một người khác lấy một lý do qua loa lấy lệ đưa về cung ứng cấm y ngọc thực, dỗ dành như bảo bối trong lòng, thì người đó có thể ăn được ngủ được hay sao? Người đó sẽ chỉ cảm thấy là muốn nuôi cho béo mập rồi mang cơ thể đi làm thí nghiệm biến thái gì đó.....

Đối mặt với cảm giác nguy hiểm không rõ như vậy, tâm trạng lo lắng đến mức sắp điên nhưng không thể nói được với ai như vậy.

Càng làm cho cô sợ hãi, là bản thân cô sắp không giữ được rồi, trái tim từng chút từng chút sa vào nơi nguy hiểm nhưng ấm áp này, càng ngày càng không bị khống chế, càng ngày càng lo được lo mất.

Chỉ có trời mới biết cô thích sự sắp xếp cẩn thận tỉ mỉ của anh đối với cuộc sống học tập của cô như thế nào, rất yêu thích đáng về anh nói những lời ác độc buộc cô phải học tập, cho dù là những lời trách móc miệt hèn của anh cô cũng rất ưa thích.....

Cô muốn, lại không dám tiếp nhận. Sợ anh rời đi, lại cứ muốn đẩy

anh ra xa.....

*

Phó Thần Thương tâm phiền ý loạn, suốt ba ngày đều không về nhà.

Lúc này cô nên vui vẻ thoải mái, điên khùng đến vô pháp Vô Thiên đi!

Cô nhóc này thật sự đã kích mạnh mẽ sự tự tin của anh.

Thời gian năm năm, anh thật sự có thể chịu được năm năm nữa không? Lần đầu tiên Phó Thần Thương có điều không thể xác định.

Trong đầu lại hiện ra hình ảnh Sở Mạch khiêu khích hôn Tô Hội Lê, suýt mất khống chế bóp nát chén nước, rất nhanh hình ảnh kia lại trở thành Tống An Cứu giương nanh múa vuốt nhảy lên nhảy xuống, lông mi mệt mỏi nhú chặt lại thật lâu không thể giãn ra.

Lúc Hứa Đông gõ cửa tiến vào liền thấy được vẻ mặt vừa khóc vừa cười không biết làm thế nào của ông chủ anh, trong một tháng này, anh đã thấy qua vẻ mặt như vậy rất nhiều lần.

Những năm này đi theo Phó Thần Thương, biết anh từ trước đến giờ là một người không biểu lộ ra ngoài, cho dù là kích thích như thế nào, đến trên người anh, phản ứng lại chỉ có vẻ lạnh lùng lạnh nhạt vạn năm không đổi, một cốc nước dù có ném vào một viên đá to cũng không bắn lên nổi một giọt nước. Có thể khiến một người vui buồn không biểu hiện ra thường xuyên lộ vẻ mặt hao tổn tinh thần như vậy, xem ra bà chủ mới là một nhân vật rất lợi hại!

"Ông chủ, tư liệu của tạp chí Tự Tinh đều ở đây."

Phó Thần Thương khoát khoát tay, Hứa Đông hiểu ý để tài liệu

xuống rời đi.

Phó Thần Thương lật xem tài liệu một lát, cuối cùng vẫn bị cô nhóc trong đầu quấy rối đến không có một phút an bình, cầm chìa khóa xe đi xuống lầu.

Ba ngày không đánh, nhảy lên đầu lật ngói.

Hăng quá hoá dở, anh lạnh nhạt mấy ngày nay như vậy cũng đủ rồi.

*

Trên đường Phó Thần Thương chạy xe với tốc độ rất nhanh, về đến nhà, ấn chuông cửa, không ai đáp lại, đúng là không có ở đây rồi.

Đẩy cửa đi vào, cửa ban công mở rộng, rèm cửa sổ sáng màu bị gió ngoài cửa sổ thổi tung lên, lại rơi xuống, mấy ngày nay mưa to, vậy mà cửa sổ không đóng, đi tới phòng khách là một cảnh hỗn độn nước đọng thành vũng.

Đột nhiên, ánh mắt Phó Thần Thương hơi chậm lại, dừng lại trên bóng dáng nho nhỏ cuộn lại trên ghế sofa, trên người cô vẫn còn mặc bộ quần áo hôm đó, áo thiếu hai viên nút áo do đêm đó anh giật xuống, trên cổ trắng nõn vẫn còn dấu vết bị anh mút - cắn, giờ phút này cô đang nằm yên ở nơi đó, không hề có động tĩnh gì, sắc mặt tái nhợt dọa người.....

Lòng Phó Thần Thương chợt lạnh, bước nhanh tới, sờ lên trán Tống An Cửu, nóng bỏng đến kinh người!

Liên tục vượt qua nhiều cái đèn đỏ đưa cô đến bệnh viện, cuối cùng đưa cô vào phòng cấp cứu, Phó Thần Thương phanh cổ áo thở hổn hển.

Chương 35: Phá băng

Tống An Cửu mở mắt, giật giật tay gấn ống truyền dịch, nhìn trần nhà màu trắng, ánh mắt đờ đẫn.

Phó Thần Thương đang dùng tăm bông thấm nước làm ướt đôi môi khô nứt của cô, thấy cô mở mắt ra, sờ sờ đầu của cô, "Bị sốt đến ngu rồi sao?"

Tống An Cửu từ từ chuyển động cổ, tầm mắt chuyển đến trên người anh. Một khuôn mặt nhỏ gầy như gầy gò, lộ ra đôi mắt có vẻ rất lớn, trong nháy mắt khi cặp mắt to kia nhìn thấy anh bỗng nhiên liền ngập nước, ngăn không được mà không tiếng động chảy xuống, nói cũng không thể nói hết được sự uất ức.

Cho dù là dưới tình cảnh khi lần đầu tiên nhìn thấy cô cũng chưa từng thấy cô khóc, trái tim của Phó Thần Thương như bị ngàn vạn con côn trùng nhỏ đang gặm nuốt, đưa tay muốn chạm vào mặt cô, cô lại rúc ngay cả người vào trong chăn.

Tay Phó Thần Thương đưa ra hơi cứng ngắc, cười khổ một tiếng, "Em còn uất ức? Anh bị em giao cho người phụ nữ khác mới uất ức, về đến nhà suýt thì bị em dọa sợ gần chết....."

Tống An Cửu càng rúc sâu vào bên trong.

Phó Thần Thương hơi tức giận, "Đúng là một người tàn nhẫn!"

Tống An Cửu không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, Phó Thần Thương đứng lên, như muốn rời đi, trong nháy mắt muốn bước đi lại bị Tống An Cửu ôm chặt từ phía sau, chỉ trong chốc lát sau lưng đã ướt.

Trong thoáng chốc, thật giống như có tiếng vỡ tan của lớp băng.....

Phó Thần Thương giật mình, từ từ xoay người lại, bàn tay khẽ vuốt ve mái tóc xù của cô, "Không phải là không thỏa mãn em thôi sao, đau lòng đến như vậy? Buổi tối bồi thường cho em có được hay không?"

Tống An Cửu càng khóc đau lòng hơn, lúc này là bị chọc tức.

Cố chủ động khiến trong lòng Phó Thần Thương được an ủi không ít, phiền muộn suốt mấy ngày liền đều trở thành hư không.

"Rất giỏi đấy! Sốt cao đến hôn mê liên tục bảy ngày không hạ, tất cả bác sỹ đều cho anh thông báo bệnh tình nguy kịch rồi, Tống An Cửu sao em cứ biết làm khổ người khác như vậy chứ?" Giọng nói của Phó Thần Thương đầy mệt mỏi, nhớ ngày đó, công ty bị cha anh chèn ép mạnh mẽ, anh vất vả suốt mười ngày liên tục không ngủ mới ổn định được cục diện, cuối cùng thành công đưa ra thị trường ở nước Mỹ, vào sinh nhật của Phó Hoa Sanh cha anh tiện tay sẽ tặng Phó Hoa Sanh một chiếc xe thể thao còn đắt hơn so với tổng giá trị công ty vừa đưa ra thị trường của anh để miệt thị tâm huyết của anh cũng không có mệt mỏi như này.

Mặc dù nói lời trách cứ, nhưng động tác ôm cô lên thả lại giường bệnh đắp chăn lại hết sức dịu dàng.

Tống An Cửu nằm ở trên giường, vẻ mặt hơi phiền muộn, trong lòng giống như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói nhưng lại không nói ra được, từ trước đến giờ cô đều không phải là người biết nói chuyện,

cũng sẽ không làm nũng, càng sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, vừa rồi không biết quý thần xui khiến thế nào mà cô lại nhào tới chứ? Cô chỉ vừa nghĩ đến mình sẽ bị từ bỏ, lúc phản ứng lại được thì thân thể đã làm ra phản ứng rồi.

Chuông điện thoại di động đánh vỡ sự yên lặng, Phó Thần Thương liếc nhìn ba chữ “Phó Chính Huân” hiển thị trên màn hình điện thoại di động, vẻ mặt không thay đổi, "Anh nhận điện thoại đã."

Hành lang bệnh viện.

"Alo."

"Mỗi lần nói chuyện điện thoại nhiều lời một chữ sẽ chết?"

Phó Thần Thương yên lặng một lát, "Cha."

Phó Chính Huân hừ hừ, rõ ràng còn rất bất mãn, "Trở lại một chuyến ngay cho tôi."

Phó Thần Thương cau mày, "Bây giờ không được, An Cửu không thể rời người được."

Cha anh vừa nghe nói liền giận, "Anh còn có mặt mũi nói An Cửu! Anh nói cho tôi nghe một chút cuối cùng thì anh đã làm gì với con bé, bây giờ mới được mấy ngày, mà người vừa vào phòng cứu cấp ngay cả thông báo bệnh tình nguy kịch cũng đã thông báo xuống rồi!"

Phó Thần Thương không hề kinh ngạc việc Phó Chính Huân sẽ biết, chẳng qua lúc này anh thật oan uổng, anh hoàn toàn không làm cái gì.

Dừng một chút, "Chờ An Cửu khỏi bệnh con đưa cô ấy cùng đi thăm

cha."

"Hừ!" Đây coi như là cha anh đồng ý rồi. Hai bên đều lùi một bước.

Chương 36: Điều trị

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong phòng bệnh.

Phó Thần Thương đang đút An Cửu uống từng ngụm cháo nhỏ.

Trong miệng sắp nhạt đến đờ bờ (câu chữ) rồi, lại còn cho cô uống thứ này, An Cửu tỏ vẻ ghét bỏ... Uống vài chén.

“Dưỡng bệnh cho tốt, chờ hết bệnh dẫn em về nhà một chuyến.”

Tống An Cửu nháy cảm ngẩng đầu lên, “Nhà” trong miệng anh không phải là Lăng Hi Viên của bọn họ.

Phó Thần Thương hiểu suy nghĩ trong lòng cô, “Yên tâm, không phải nhà họ Tống, cũng không phải nhà họ Lương, là nhà tôi.”

Tống An Cửu lấy làm kinh hãi, nhà anh?

Lòng kinh hoàng, cho tới nay cô để ý nhất chính là Phó Thần Thương không rõ lai lịch, thậm chí ngay cả lời giải thích của chú hai anh Phó Cảnh Hi cũng không thể tin, mà cũng là một trong những nguồn lo lắng quan trọng của cô, rốt cuộc sẽ phải cời màn sương mù này ra rồi sao?

Tống An Cửu thấp thỏm không thôi.

Có một số việc, không nói không có nghĩa rằng cô không biết.

Cho tới nay cô đều khóa mình lại không thềm nghĩ tới những thứ đó nữa, không thềm nghĩ tới thái độ tôn kính của Lương Đông và Chu Tĩnh Di với anh, không nghĩ tới khí chất cao quý bẩm sinh của anh, không nghĩ tới xe sang trọng nhà cửa xa hoa của anh, không thềm nghĩ nữa... Bản thân mình như vậy, người nhà của anh sao có thể tiếp nhận?

Thấy sắc mặt của cô không tốt, Phó Thần Thương để chén xuống, lau khóe miệng của cô, “Không cần lo lắng, tất cả có tôi.”

Ánh nắng sáng sớm rơi vào, giờ phút này khuôn mặt yêu nghiệt của Phó Thần Thương xem ra có vài phần thần thánh. Mặc dù cảm hiện đầy râu ria xanh, giữa hai chân mày cũng hiện vẻ mệt mỏi, xem ra nhìn cũng không thuận mắt.

Người đàn ông này, lại là chồng của mình...

Cô luôn cho rằng kết hôn cho tới bây giờ đều không phải chuyện của một người, đến cuối cùng khổ sở cũng không chỉ hai người. Trước đó, cô chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có một ngày kết hôn, mãi cho đến khi anh xuất hiện, cường thế xông vào thế giới của cô, vung tay lên hủy diệt những đất đai mục nát kia, trồng hoa trồng cỏ tưới nước bón phân, ngẫu nhiên cấp cho chút ánh mặt trời, cũng sẽ vô tình loại bỏ những cành lá dư thừa kia...

Khi Tống An Cửu học lớp mười thì chủ nhiệm lớp có dáng dấp vô cùng đẹp trai, cho nên cô cũng sẽ cực kỳ nể mặt một tí, lời của thầy sẽ nghe có chọn lọc vài câu, kể từ sau khi chủ nhiệm lớp vì để ngăn chặn yêu sớm đã để cho bọn họ nghe một câu lời mẹ từng nói “Trên thế giới này hoa hồng duy nhất không có gai chính là tình yêu của cha mẹ” thì cô không bao giờ nghe thầy giáo nói lời vô ích nữa.

Cho dù là cha mẹ ruột thịt mang cô tới thế giới này cũng có thể tuyệt tình như thế, người xa lạ bèo nước gặp nhau vì cô một tay xây dựng thế giới, có thể duy trì mấy ngày?

Không có mong đợi, cũng không có phiền não. Nếu là Tống An Cửu lúc trước, tuyệt đối sẽ không lè mề dài dòng giống phụ nữ như thế.

Vẻ mặt Tống An Cửu thay đổi liên tục, khi bưng tỉnh, lúc phản ứng lại Phó Thần Thương đã động cơ không tốt nghiêng người đề tới.

Ý niệm lung tung lộn xộn trong đầu Tống An Cửu trong nháy mắt bỏ chạy không còn bóng dáng, “Tôi là bệnh nhân!”

Tại sao mỗi khi người này làm đều không hề có một chút điểm báo trước..

“Hơn nữa còn là một bệnh nhân không vui. Vận động có lợi cho tâm tình vui vẻ, cả người khỏe mạnh.” Phó Thần Thương nghiêm trang, lý do cũng đường hoàng.

“Ở đây là bệnh viện! Hơn nữa còn là ban ngày!!!”

“Cho nên tôi đang điều trị bệnh thay em, ra một thân mồ hôi là tốt, bảo đảm có tác dụng hơn bất cứ thuốc gì.”

Đối xử với phụ nữ, nhất là người phụ nữ suy nghĩ lung tung, nói một vạn lần anh yêu em đều vô ích, phương thức trực tiếp nhất tương đối có ích.

“Tôi! Không! Muốn!”

“Ngoan, tiêm xong là được rồi.”

Ý thức được tầng hàm nghĩa sâu của câu nói này, trong nháy mắt Tống An Cửu bị đốt cháy, “Anh biến thái!!!”

Khi Phó Thần Thương móc ra cái bao thì Tống An Cửu đã hoàn toàn hết ý kiến, người này lại tùy thân mang theo vật này!

Cái gọi là đàn ông, cởi quần áo chính là cầm thú; mặc quần áo vào chính là áo mũ cầm thú.

Chương 37: Bắt cóc

Editor: Puck - Diễn đàn

Hung hăng ra một tầng mờ hôi, tắm rửa sạch sẽ, ngủ một giấc, tỉnh lại lần nữa quả nhiên cảm thấy tinh thần tốt chút ít, đầu óc đã không hề có cảm giác nặng nề giống hệt như bọt biển hút đầy nước gì đó, chỉ có điều trên người vẫn mềm nhũn không có hơi sức gì.

Cân nhắc đến tính tình hoàn toàn ra bài không theo lẽ thường tình đó của Phó Thần Thương, để tránh tình hình tương tự một lần nữa xảy ra, Tống An Cửu mãnh liệt yêu cầu ra viện, mới vừa rồi khi hộ lý tới đây thu dọn ga giường cô quả thật xấu hổ muốn chết, tên khốn kia lại bình chân như vại hoàn toàn không có vẻ xấu hổ, không hổ là ông chú đã duyệt nhân vô số.

(* Duyệt nhân vô số: chỉ được gặp rất nhiều người, từng được kết giao với rất nhiều người, kinh nghiệm xã hội phong phú, nhìn người rất chuẩn. Mang ý tốt.

Vào lúc này Phó Thần Thương đã đi tiến hành làm thủ tục ra viện rồi, Tống An Cửu nhàm chán đến liếc nhìn điện thoại di động.

Suốt cả một tháng, liên lạc với Cảnh Hi thật ít ỏi.

Cô không biết đối mặt với anh như thế nào, chỉ có thể tránh một ngày là một ngày.

Sau đó mới nghe Phó Thần Thương nhắc tới, một nhà anh cả Phó Thần Thương ở cùng một chỗ với ông cụ nhà họ Phó, cộng thêm

Phó Cảnh Hi được nghỉ hè cũng trở lại, nếu như đi chỗ đó, xác suất đụng phải anh ấy gần như trên 90%. Nghĩ tới đây, Tống An Cửu càng thêm tâm phiền ý loạn.

Điện thoại di động ở đầu giường vang lên tiếng rì rì chấn động, Tống An Cửu liếc nhìn ba chữ “Tống Hưng Quốc” ở trên màn hình, tâm tình càng thêm hồng hét.

Tống An Cửu không nhận, cho đến khi điện thoại di động chấn động lần thứ tư.

Đè phím kết nối, vang lên cũng không phải là giọng của Tống Hưng Quốc, nhưng mà còn ghét hơn Tống Hưng Quốc.

“Tống An Cửu! Mà chính là không phải người? Có tức giận gì tất cả đều nhằm vào tao, An Bình vẫn còn nhỏ như thế, nó cái gì cũng không biết, sao mà xuống tay được! Mà trả An Bình lại cho tao...”

Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói điên cuồng của Phương Như.

Tống An Cửu khẽ đưa điện thoại ra xa một chút, hỏi, “An Bình như thế nào?”

“Mày còn giả bộ! Dù gì An Bình cũng gọi mày một tiếng chị, sao mày có thể ác như vậy!”

“Tôi không hiểu bà đang nói gì.” Tống An Cửu cau mày.

“Mày muốn tiền đúng không? Nói đi! Mày muốn bao nhiêu!”

Hai bên huyết thái dương của Tống An Cửu giật giật đến đau, dần tỉnh tình lại hỏi, “An Bình rốt cuộc như thế nào?”

“Hung Quốc, tôi đã sớm nói rồi, nó chính là muốn khiến cho tôi khổ sở, An Bình bây giờ không biết đã bị giày vò như thế nào, nếu thằng bé xảy ra một chút gì không hay tôi cũng không sống được! Ông còn nói chuyện thay đồ đê tiện đó..” Tiếng nhục mạ khó coi và tiếng kêu khóc của Phương Như xa dần, điện thoại di động bên kia đổi thành Tống Hưng Quốc, “An Cửu! Lần này con thật sự quá đáng quá! Bây giờ trả An Bình lại, cha có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra.”

“Tôi không hiểu mấy người đang nói gì!!! Con mẹ nó ông không nghe hiểu tiếng người?” Tống An Cửu rớt cuộc mất khống chế.

“Đồ súc sinh! Mà cho rằng mà đang nói chuyện với ai! Tao cho mà biết, lời hay tao nói tới đây, mà còn quá mức cứng đầu, đừng có trách tao không niệm tình cha con!”

“Thì ra chúng ta còn tình cha con?” Tống An Cửu cười nhạt.

Bên kia lại truyền đến giọng nói oán trách của Phương Như, “Hung Quốc, ông còn nói nhảm với nó làm gì? Chỉ có nó mới có chìa khóa trong nhà, ngay cả bảo mẫu cũng nói thấy nó đi vào. Đây là bắt cóc! Tôi muốn báo cảnh sát! Bây giờ tôi phải báo cảnh sát...”

Bên đầu điện thoại bên kia khiến cho trên trán cô đau nhói khó chịu, không thể nhịn được nữa “Tút” cúp điện thoại di động.

Tống An Cửu phẫn nộ đến run rẩy thật lâu mới thờ bình thường lại.

Không thấy An Bình, bọn họ hoài nghi cô bắt cóc rồi.

Rõ là... Buồn cười!

Nằm cũng trúng đạn!

Khi Phó Thần Thương trở lại liền nhìn thấy Tống An Cửu trước khi anh đi còn gương mặt đỏ bừng tinh thần thật tốt, lúc này giống như bông hoa khô héo bị rút khô chất dinh dưỡng.

Thấy cô loạng choạng đứng lên thiếu chút nữa ngã xuống, Phó Thần Thương đuổi nhanh chân dài, cất bước qua, “Xảy ra chuyện gì?”

Tống An Cửu lắc đầu một cái đẩy anh ra, “Không thấy An Bình.”

Sợ Phó Thần Thương không biết, cô lại tăng thêm một câu, “Con trai của Tống Hưng Quốc.”

“Cho nên?”

Tống An Cửu trầm mặc không nói, sao khiến cho cô nói ra được, chuyện của mình hoài nghi cô bắt cóc con trai của ông.

Chương 38: Tìm người

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngón trỏ của Phó Thần Thương hơi cong đờ cứng, trầm ngâm nói, “Cho nên, ông ta hoài nghi do em làm?”

Tống An Cửu lắc đầu một cái, “Không phải hoài nghi, là xác định.”

Cô bị một người đàn ông xa lạ mang đi suốt cả một tháng ông đều không có một cuộc điện thoại, một lần tìm cô chính là đội cái bô lên đầu cô.

“Vậy bây giờ em đây là định đi đâu?”

“Đi tìm An Bình.” Mặt Tống An Cửu lộ vẻ lo lắng, tự lẩm bẩm, “Nếu thật sự là tôi bắt cóc thì tốt...”

“Thân thể em còn chưa khỏe, không nên chạy lung tung.” Phó Thần Thương nghĩ tới quan hệ giữa cô và em trai cùng cha khác mẹ này chắc cũng không phải rất tốt, cho dù không vui sướng khi người gặp họa cũng tuyệt đối sẽ không nhúng tay, không ngờ cô lại định hỗ trợ đi tìm người.

“Không được, An Bình mới bốn tuổi, nếu như không phải do tôi làm, vậy rất có thể gặp phải nguy hiểm gì đó.” Tống An Cửu kiên trì.

Cuối cùng Phó Thần Thương vẫn thỏa hiệp, lái ô tô mang theo cô bắt đầu tìm từng chỗ, từ rừng cây nhỏ phía sau lưng núi chỗ nhà họ Tống tìm đến chỗ bà cụ bán kẹo đường ở cửa công viên điêu khắc;

từ chỗ ngựa gỗ xoay tròn ở khu vui chơi tìm đến cầu tuột ở nhà trẻ...

Nó một thằng nhóc, nếu như tự mình lạc đường, khẳng định ở gần nhà. Sợ rằng không phải.

Vì vậy Phó Thần Thương lại mở rộng phạm vi tìm kiếm, Tống An Cửu tập trung tinh thần tìm kiếm mỗi một góc ở phố lớn ngõ nhỏ, nhìn đến hoa mắt.

Ánh chiều tà le lói, dần có đèn đường sáng lên.

Phó Thần Thương liếc nhìn Tống An Cửu dựa đầu trên cửa sổ xe, rõ ràng mặt đã mệt mỏi lại không chịu nghỉ ngơi, “Trời sắp tối rồi, cứ tìm không có mục đích như vậy không có khả năng tìm được.”

“...” Cô còn không có hơi sức nói chuyện.

“Bên chỗ nhà họ Tống cũng đã báo cảnh sát, bây giờ có lẽ chúng ta nên trở về chờ tin tức thì tốt hơn. Còn nữa, em nên giải thích rõ với bọn họ chuyện này không phải do em làm, nếu không bọn họ đặt trọng điểm lên người em sẽ làm trễ nải chuyện tìm được thằng bé.” Phó Thần Thương tỉnh táo phân tích.

“Chỉ có thể phí lời.” An Cửu lướt lướt điện thoại di động, cuối cùng vẫn lướt đến số điện thoại của Tống Hưng Quốc.

Đang chuẩn bị nhấn phím gọi, hình như mới vừa xẹt qua cái gì, hai mắt Tống An Cửu đột nhiên tỏa sáng, “Dừng một chút! Quay ngược lại!”

“Sao vậy?”

“Ngược trở lại cổng trường học Thịnh Cảnh.”

“Ở đây không thể quay đầu.”

Tống An Cửu chỉ đành phải lòng như lửa đốt chờ Phó Thần Thương vòng một vòng trở lại Thịnh Cảnh.

Chạy tới gần vừa nhìn, quả nhiên có một đứa bé mặc quần yếm cao bồi, đội cái nón arale màu xanh có cánh nhỏ màu trắng, đeo ba lô in rất nhiều hình Doraemon lớn hơn rất nhiều so với thân thể của cậu bé đứng ở đó.

Tống An Cửu nhanh chóng xuống xe, vừa định chạy tới lại bị Phó Thần Thương kéo lại, “Đừng nóng vội, bình tĩnh một chút. Đừng hù tới thằng bé.”

Tống An Cửu gật đầu một cái, “Biết rồi.”

Nói xong vừa chạy vừa lấy khí thế tràn đầy quát lên, “Tống An Bình! Em nhất định phải chết! Không đánh gãy chân em chị liền cùng họ với em!”

Phó Thần Thương nâng trán, vốn không nghe vào lời của anh.

Hai bàn tay nhỏ của Tống An Bình vốn bám lấy cửa cổng trường học chạy bằng điện, vừa nghe thấy giọng nói sau lưng, lập tức vui sướng xoay người, bước chân ngăn bổ nhào qua.

“Chị -”

Tống An Cửu nặng nề đánh lên mông thằng bé, “Còn dám cười!”

Tống An Bình bị đánh cũng không hề để ý, vội vàng lôi ba lô sau lưng ra đằng trước, lôi hết đồ ở bên trong ra, nhét vào trong ngực Tống

An Cửu.

“Chocolate ăn ngon, kẹo đường ăn ngon, khoai tây chiên ăn ngon ăn thật ngon, cái này cũng ăn thật ngon, đây là chị thích ăn nhất... Sách, chị cho em đọc...” Tống An Bình gần như cả cái đầu nhỏ cũng vùi vào trong ba lô rồi, rất phí sức lấy từng món đồ ra, nói chuyện đã mệt đến thở hồng hộc.

Rốt cuộc cầm xong toàn bộ, vui vẻ đến ôm cổ An Cửu, “Chị, em rất nhớ chị nha! Chị không ở đó cũng không có ai chơi với em rồi!”

“Ai cho một mình em chạy đến? Em có biết người nhà lo lắng bao nhiêu không?” Tống An Cửu nghiêm mặt.

“Nhưng mà... Chị chị luôn không trở về... Chị đã rất lâu không trở về...” Tống An Bình nước mắt rùng rùng.

“... Nhóc thúii!!!” Tống An Cửu hít mũi một cái, ôm lấy tiểu An Bình.

“Chị sao chị khóc? Có phải chị cũng nhớ An Bình không?”

“Nhớ cái đầu em!”

Chương 39: Anh là anh rể em

Editor: Puck - Diễn đàn

Vừa thấy Tống An Cửu móc điện thoại di động ra, tiểu An Bình lập tức cướp lấy điện thoại di động gắt gao ôm vào trong ngực, vẻ mặt sắp khóc, “Chị...”

“Làm gì? Trả lại cho chị!”

“Chị, không được để cho bập bập tê tê * tới đón em!” Hạt đậu vàng tí tách lăn xuống.

(* Bập bập: 拔拔, phát âm [bá bá] giống với cha 爸爸 [bà-ba]; Tê tê: 麻麻, phát âm [mā mā] giống với mẹ 妈妈 [mā·ma] - giọng nói ngọt của đứa bé học nói

Tống An Cửu ho nhẹ một tiếng, “Khóc cũng vô dụng, lấy ra!”

Phó Thần Thương đi tới, “Thôi, không gấp gấp lúc nhất thời. Chị em hai người tụ họp.”

Vốn còn tưởng rằng Tống An Cửu rất ghét người em trai này, không ngờ xem ra quan hệ không tệ.

Tống An Cửu trừng mắt nhìn anh, “Sao không gấp? Nếu bọn họ đi tìm rồi nói tôi bắt cóc người thì làm như thế nào? Đó chính là nhân chứng vật chứng đều có đủ!”

Phó Thần Thương cười nhẹ, “Vậy thì thế nào? Có tôi ở đây, cho dù

em thật sự bắt cóc, ông ấy cũng không nhúc nhích được em.”

Tống An Cửu: “...”

Người đàn ông này đúng thật là dám nói, chỉ có điều, cô nghe xong lại thật sự yên tâm rồi. Bây giờ cũng thế, nếu như không có anh, cô cũng không biết làm sao thuận lợi tìm được An Bình.

An Cửu bỏ xong tất cả đồ vào trong ba lô, định ôm tiểu An Bình lại ôm không được còn thiếu chút nữa ngã xuống, may mà có một đôi tay ở sau lưng đỡ lấy ôm, ôm ổn một lớn một nhỏ vào trong ngực.

Tiểu An Bình lập tức gác đầu lên vai An Cửu thò đầu ra nhìn Phó Thần Thương, trong tròng mắt đen lúng liếng tràn đầy cảnh giác, “Chị, mẹ nói chị chạy với đàn ông, không cần An Bình nữa rồi! Chị, anh ta chính là người đàn ông kia sao?”

Tống An Cửu đổ mồ hôi lại đổ mồ hôi, thật sự không biết nên giải thích làm sao.

Phó Thần Thương sờ đầu nhỏ của thằng bé, “Anh là anh rể của em.”

Tống An Cửu: “...”

Tiểu An Bình làm như có thật gật gật đầu.

An Cửu im lặng, “Gật đầu cái gì, em hiểu?”

Tiểu An Bình suy nghĩ hồi lâu không biết biểu đạt như thế nào, “... Anh rể chính là người sẽ đối xử tốt với chị.”

Tâm tình của Phó Thần Thương không tệ, “Ừ, em nói rất đúng. Tới đây anh rể ôm, chị của em không ôm em nổi.”

“Anh rẽ ôm!” Tiểu An Bình dang hai tay ra.

Nhanh như vậy đã buông đao đầu hàng, thẳng nhóc thú tiết tháo của em đâu!

(*) tiết tháo: chí khí cương trực và trong sạch, khí tiết.

Phó Thần Thương đón thẳng bé qua, Tống An Cửu bỗng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Thẳng nhóc thú mập mạp này, còn nói nhớ cô, nhớ đến tăng thêm mấy cân thịt?

“Anh rẽ sẽ đối xử tốt với chị sao? Mẹ nói người đàn ông lừa chị chính là người đàn ông xấu! Còn nói chị... Nói chị... Không để cho An Bình chơi với chị...” Nói xong nước mắt lại rùng rùng rồi.

“Đây là hai khái niệm khác nhau, anh rẽ có ý tứ là...” Phó Thần Thương nghiêm trang giải thích.

An Cửu không nói xách theo ba lô đi theo phía sau, hai người này trao đổi rất trôi chảy.

Trên xe, Phó Thần Thương nói ra nghi ngờ.

“Nó là một đứa bé mới bốn tuổi sao có thể chạy xa như vậy?”

Tống An Cửu ôm tiểu An Bình đã ngủ, thuận miệng mà đáp, “Chỉ cần trên đường kéo một người nói ‘Dì con lạc đường, nhà con ở chỗ trường trung học Thịnh Cảnh’, chính xác sẽ có người đưa thẳng bé tới chỗ nó muốn đi.”

Mặt Phó Thần Thương tỏ vẻ tán thưởng, “Đứa nhỏ này rất thông minh.”

“Tôi dạy đấy!” Tống An Cửu tự hào nói.

Trong nháy mắt mặt Phó Thần Thương xạm lại, “Không có việc gì dạy đứa bé bỏ nhà ra đi như thế nào! Tống An Cửu em đúng là...”

Tự biết lỡ lời, Tống An Cửu lúng túng vò đầu.

Tự mình làm bậy thì không thể sống được, sớm biết đã không dạy thẳng bé rồi!

Nhưng khi đó cô chỉ nói lịch sử anh hùng của mình khi còn bé thôi, nào biết thẳng bé sẽ học để dùng, khiến cho cô tự nâng đá đập vào chân mình.

Chương 40: Được chồng như thế

Editor: Puck - Dẫn đàn

Nếu như nói lúc trước chỉ là tiếp nhận, bây giờ Phó Thần Thương dùng một bữa cơm tối hoàn toàn thu mua lòng tiểu An Bình.

Một đứa bé kiêng ăn như vậy lại không cần thúc giục không cần bón, tự động tự giác ăn hai chén cơm.

Sau bữa cơm chiều, hai chị em ngồi trên chiếu Tatami nói chuyện phiếm, trên bàn vuông ở giữa để các loại điểm tâm tinh xảo sau khi ăn cơm xong.

Tống An Cửu đã sớm tắt điện thoại, tránh khỏi luôn luôn rung.

Tiểu An Bình tỏ vẻ chán nản oán giận, “Chị, em ghét làm đề toán học! Ngày hôm qua làm sai đề toán, tê tê lại mắng em ngốc!”

Tống An Cửu hiểu rất rõ, “Chị cũng vậy, một trong những thứ phiền nhất chính là toán học!”

“Em không muốn làm bài tập, nhiều bài tập như vậy!”

“Chị cũng không muốn làm!”

“Tê tê lại mời một giáo viên cho em, viết xong bài tập không thể chơi!”

Tống An Cửu gật đầu liên tục, nhân tiện còn trừng mắt Phó Thần Thương, “Đúng vậy đúng vậy! Chị cũng vậy! Thật sự quá không nhân đạo rồi!”

Phó Thần Thương đang ở trong phòng bếp rửa chén, “...”

Cuối cùng đã hiểu được tình hữu nghị của hai đứa bé này tạo dựng lên như thế nào rồi.

Tống An Cửu nâng cằm lên, siết chặt thịt trên mặt tiểu An Bình, “Này, em chuẩn bị khi nào về nhà? Cha mẹ em sẽ lo lắng đấy!”

Thằng bé là bảo bối cứng cựa của Tống Hưng Quốc, vào lúc này nói không chừng đang nghiêng trời lệch đất đến truy nã cô! Cô cũng không phải gấp gáp thay ông ta, chỉ có điều đơn thuần hiểu được lòng lo lắng cho con cái của cha mẹ.

Tiểu An Bình hơi ghen ghét nhìn về phía Phó Thần Thương, “Chị, chị muốn đuổi An Bình về sao? Có phải chị thích anh rể không thích An Bình rồi không?”

Tống An Cửu trợn trắng mắt, “Một chị cũng không thích! Em tốt nhất trở về nhanh lên một chút cho chị, đừng thêm phiền toái cho chị! Lại nói chị đây không có gì chơi hay cho em chơi!”

Tiểu An Bình thừa nhận nửa câu đầu, “Vậy chị chơi quá gia gia * với em có được không?”

(*) Quá gia gia: một trò chơi nhập vai của con nít. Chơi cùng với nhóm bạn chia ra sắm vai một thành viên trong gia đình, như ‘bố’, ‘mẹ’, ‘vật cứng’..., sử dụng đạo cụ đơn giản (cũng có thể không cần), bắt chước các hoạt động hằng ngày của người trưởng thành trong gia đình, ví dụ như nấu cơm, chăm sóc con, kết hôn.

“Cái gì?”

“Chị có được không? Có được không chị?” Tiểu An Bình nắm lấy cánh tay của cô lắc lắc, “Chị đã rất lâu không chơi với An Bình!”

Trong tròng mắt ướt nhẹ của thằng nhóc tràn đầy mong đợi.

Đứa bé đáng ghét này!

Tống An Cửu vuốt mặt, “Chơi như thế nào?”

“An Bình là cục cưng, chị đóng vai tê tê...” Nói xong ngón tay út chỉ về phía Phó Thần Thương đang bung hai ly sữa tươi đi tới, “Anh rể là bặt bặt!”

Khóe miệng Tống An Cửu giật giật, “Không có tiền đồ! Chơi cái gì mà quá gia gia, em cũng không phải cô bé! Đổi trò khác!”

Phó Thần Thương đưa sữa tươi cho cô, “Trò chơi này rất hay.”

Tiểu An Bình nhận được khẳng định hưng phấn đến khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, trong nháy mắt tiến vào trạng thái, “Bặt bặt, bặt bặt phải đi làm!”

Phó Thần Thương tương đối phối hợp, sờ cái đầu nhỏ của thằng bé, “Ừ, cục cưng ngoan, bặt bặt đi làm.”

Tiểu An Bình kéo tay An Cửu, “Tê tê phải hôn tạm biệt bặt bặt!”

Hmm! Ha ha! Ha ha ha! Hôn tạm biệt!!! Mệt cho thằng nhóc nghịch ngợm này còn biết từ hôn tạm biệt này!

“Tê tê nhanh lên một chút!” Tiểu An Bình thúc giục.

Phó Thần Thương ung dung nhìn cô.

Tống An Cửu vò loạn tóc rối, “Giết tôi đi hai người khốn kiếp này!”

“Phó Thần Thương, anh có thể đừng gây thơ như vậy không?”

“Không cảm thấy.”

“...” Như vậy còn không cảm thấy gây thơ, được chòng như thế, cô còn có thể nói gì?

Chương 41: Anh rể đẹp trai hơn

Editor: Sư Tử Cưỡi Gà

Thời điểm máu chốt, tiếng chuông cửa cứu cô.

"Tôi đi mở cửa!"

Tống An Cửu như lửa thiêu mông choáng váng chạy đến mở cửa ra, trong nháy mắt thấy gương mặt ngoài cửa đó lại nhanh chóng đóng sầm cửa lại.

Người ngoài cửa đưa một chân ra chặn cửa lại, kết quả là đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng: "Ặc — — chị dâu, chị gả cho anh ấy mới có mấy ngày thôi! Sao làm ra chuyện giống nhau như đúc vậy!"

"Anh đến làm gì?"

Phó Hoa Sinh cười hì hì đẩy một bó hoa Bách Hợp to ra trước mặt cô: "Chị dâu, không phải em đây nghe nói chị bị bệnh sao, cố ý đến đây thăm bệnh. Thuận tiện xin lỗi chuyện lần trước luôn!"

Nói xong lại len lén kề sát tai cô: "Chị dâu, em hiểu chị! Em có thể giúp chị!"

Tống An Cửu bị mùi nước hoa xông vào làm hắt hơi một cái, anh ta hiểu? Người này là em trai ruột của Phó Thần Thương, làm sao có thể đứng chung một chiến tuyến với cô.

"Ma ma, có phải có khách không?" Lúc này, tiểu An Bình đã bu lại.

Em bé gấu này thật sự đã quá nhập vai rồi.

Phó Thần Thương theo sát phía sau.

"Bạt bạt [1], có khách đến, ba phải đi châm trà. Ma ma, nhanh mời khách vào....."

[1] Bạt bạt (lũ trẻ gọi): ba ba

Tiểu An Bình chỉ huy này kia, cả người bận rộn, không hề hay biết 'khách' trong miệng bé đã ngổn ngang trong gió hóa đá khi bé hô "Bạt bạt ma ma".

Qua hồi lâu Phó Hoa Sinh mới phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt bi phần cực hạn: "Phó hai! Anh là tên gian thương! Đây là chuyện gì? Thiệt cho em còn tưởng anh rất thanh cao! Âm hiểm quá âm hiểm! Thậm chí con trai đã lớn như vậy, chẳng lẽ anh....."

Phó Thần Thương nhẹ nhàng liếc cậu một cái, Phó Hoa Sinh lập tức thức thời ngậm miệng, để tránh nhiều chuyện hơn.

Tống An Cửu chỉ chú ý cậu hiểu lầm An Bình là con trai của mình và Phó Thần Thương: "Này, anh chém gió gì đấy! Đây là em trai tôi!"

"Gạt người! Vậy tại sao nhóc gọi các người là bạt bạt ma ma?" Phó Hoa Sinh còn cố ý bắt chước giọng của An Bình.

"Đó là bởi vì chúng ta đang chơi trò chơi gia đình mà! Anh có muốn chơi cùng không ạ?" Tiểu An Bình ngược đầu nhỏ giải thích, hơn nữa còn mời.

Phó Hoa Sinh cười ác ý: "Ha, được! Vậy anh làm bặt bặt của nhóc được không? Thấy thế nào anh hơi đẹp trai đấy!"

Tiểu An Bình rất kiên định lắc đầu: "Anh rể đẹp trai hơn!"

Phó Thần Thương tán thưởng sờ đầu bé: "Ngoan."

Phó Hoa Sinh hận nghiêng răng nghiêng lợi: "Thằng nhóc xấu xa, mắt kiêu gì thế! Anh ấy đã một bó tuổi rồi đã có nếp nhăn rồi làm gì đẹp trai hơn anh được!"

Vẻ mặt tiểu An Bình vô tội: "Trẻ con không thể nói dối đâu!"

Phó Hoa Sinh: "....."

Cuối cùng không thể làm gì khác hơn đành thỏa hiệp: "Vậy cũng được, nhóc muốn anh giả thành gì?"

Tiểu An Bình suy nghĩ một chút: "Người đưa thư nhé!"

"Cái gì?!" Phó Hoa Sinh cảm thấy nhân cách của cậu bị sỉ nhục nghiêm trọng.

"Phốc — —" Tống An Cửu thật sự không nhịn được bật cười.

Nhận thấy được cậu không quá vui vẻ, tiểu An Bình do dự nói: "Thú cưng có được không? Nhưng trong nhà em có con Toby mà em thích rồi!"

"Chị dâu, em trai chị quá khi dễ người rồi! Đây là công kích người thân!"

"Tôi cảm thấy ánh mắt em trai không tệ."

"Chị dâu, sao chị có thể như vậy! Chị không thương em rồi, chíp chíp chíp....."

"Éc....."

Lúc này đến lượt Tống An Cử ngổn ngang trong gió rồi, người nhà họ Phó thật sự là người này còn ngây thơ hơn người kia. May thay có Cảnh Hi giữ thể diện, nâng cao trình độ tổng thể. |

Chương 42: Cảnh sát tìm đến cửa

Editor: Sư Tử Cưỡi Gà

Lúc cảnh sát tìm đến cửa, thì ba người đang ở nhà chơi trò trẻ con với Tiểu An Bình.

Tống An Cửu liều mình bởi 'tiểu nhân', Phó Hoa Sinh thì chết cũng không nói mình là trò cưỡi của người khác, hình như chỉ có Phó Thần Thương thật sự thích đứa bé, tối khuya còn cố ý gọi điện thoại cho trợ lý mua một đồng hồ chơi đưa đến. Dù sao cũng đã sắp 29 tuổi rồi, ở cái tuổi này chắc đã khao khát có một đứa con.

Chuông cửa vang lên càng ngày càng gấp, Tống An Cửu đang muốn đi mở cửa, Phó Thần Thương kéo cô lại, nhìn về phía Phó Hoa Sinh đối diện đang có ý đồ xấu xa muốn đẩy ngã trò xếp gỗ của Tiểu An Bình: "Lão tam, đi mở cửa."

Phó Hoa Sinh bất động: "Tại sao bảo em mở? Em chính là khách."

"Bởi vì không nghĩ em là người ngoài."

Ừm, lời này làm cậu thoải mái, Phó Hoa Sinh gắng gượng đứng dậy đi mở cửa. Nghe thấy tiếng chuông cửa không ngừng thì không nhịn được lẩm bẩm: "Ai vậy chứ? Khuya khoắt như vậy còn ầm ĩ!"

Trong nháy mắt Phó Hoa Sinh mở cửa ra, cảnh sát ngoài cửa mặt nghiêm túc khí thế hung hăng lập tức kinh ngạc trợn to đôi mắt, ngay sau đó sợ hãi không dứt nói: "Phó..... Phó thiếu! Tại sao ngài lại ở

đây?"

"Đây là chỗ của anh hai tôi, tôi không thể ở đây, chẳng lẽ anh có thể à?"

Lương Hựu đứng thẳng ngoài cửa, phía sau Lương Hựu là hai đồng nghiệp mặc cảnh phục giống nhau, sau lưng còn có chủ tịch tập đoàn Tổng thị Tổng Hưng Quốc và vợ của ông.

Thấy tình cảnh như vậy, Phó Hoa Sinh cũng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã hiểu được. Phó Thần Thương đáng chết, đã nói mà anh đâu có biết nói mấy câu tốt đẹp như vậy, thì ra đang chờ cậu!

Hóa ra do gặp phải phiền toái gì đó nên kinh động đến cảnh sát, bản thân anh không lộ diện, cảnh sát thành phố A không biết anh, đây đang xem mình như môn thần [1] để sử dụng mà.

[1] môn thần: tranh hộ pháp dán trên cánh cửa

"Cái..... Cái gì? Nhị gia cũng ở đây?" Lương Hựu hung hăng lau mồ hôi trên trán.

Tại sao đường đường là nhị gia nhà họ Phó lại ở đây mặc dù đối với người bình thường nơi này rất xa hoa, nhưng tuyệt đối không thể nào xứng với thân phận của anh? Anh và vị thiên kim 'thanh danh lan xa' của nhà họ Tống có quan hệ gì?

Tổng Hưng Quốc cũng không nói cho anh ta biết chuyện này, làm hại bây giờ anh ta phải chịu áp lực lớn không nói, còn không hiểu tình trạng thế nào.

Lương Hựu chào một cái, nói tất cả mọi chuyện ra một lần.

Phó Hoa Sinh quay đầu lại liếc nhìn trong nhà, bưng tỉnh: "Thì ra là như vậy."

Tống Hưng Quốc thấy Phó Hoa Sinh đi ra từ trong nhà đã sớm bối rối, ông đã hỏi giáo viên ở trường học mới biết địa chỉ này, cá nhân cho rằng căn này là phí chia tay của An Cửu, nào biết bên trong cất giấu hai vị Phật lớn như vậy. Ở thành phố A không ai không biết Phó Hoa Sinh, Kỷ Bạch, và Kha Lạc nổi tiếng, Tống Hưng Quốc đã từng lui tới với cậu vài lần, dĩ nhiên là biết.

"Đồng sự Tống, đã lâu không gặp!" Phó Hoa Sinh chủ động lên tiếng chào.

"Phó thiếu khách khí. Xin hỏi, con gái tôi có ở bên trong không?" Trong lòng Tống Hưng Quốc không ổn.

Hi vọng không có ở đây.

"Có đó!" Phó Hoa Sinh dứt khoát trả lời.

Phương Như vừa nghe, lập tức kéo quần áo Tống Hưng Quốc giục ông đòi người.

Tống Hưng Quốc phiền lòng không dứt, nhắm mắt nói: "Đây là chuyện nhà của Tống mỗ, kính xin Phó thiếu không nên nhúng tay."

Phó Hoa Sinh cười đến ý vị không rõ: "Đây cũng là chuyện nhà của tôi, đương nhiên phải nhúng tay."

Chương 43: Tôi sẽ muốn đưa trẻ không phải do mình sinh ra sao?

Editor: Sư Tử Cưỡi Gà

Rất dễ nhận thấy Tống Hưng Quốc không hiểu ý cậu, thế nào ông cũng không nghĩ ra hơn một tháng sau An Cửu có quan hệ với Phó Thần Thương, không chỉ có thể, còn có liên hệ không tầm thường với Phó Hoa Sinh.

Liếc nhìn Phương Như ở một bên đang thúc giục Tống Hưng Quốc, mắt Phó Hoa Sinh tối xuống, khí thế ép người: "Tống Hưng Quốc, tốt xấu gì ông cũng là đồng sự của một công ty trên thương trường, sao lại bị phụ nữ nắm mũi dẫn đi? Già nên hồ đồ rồi sao?"

Phó Hoa Sinh là tiểu diện hổ nổi danh trên thương trường, giờ phút này thẳng thừng trở mặt, có thể thấy được thật sự rất tức giận.

Trong lòng Tống Hưng Quốc càng không nắm chắc, không thể làm gì khác hơn đành đánh chiêu bài thân tình: "Hi vọng Phó thiếu tha thứ cho tấm lòng của người làm cha như tôi."

Phó Hoa Sinh đang muốn nói, Tống An Cửu đã dắt tiểu An Bình đi ra, Phó Thần Thương đi theo phía sau.

"An Bình ——" Phương Như vừa thấy con lập tức vội vàng chạy đến.

"Ma ma ~"

"An Bình con có sao không? Chị có làm con bị thương không?"

"Ma ma, An Bình không có bị thương, không phải chị mang An Bình đi ra. Là An Bình nhớ chị, tự mình đi tìm chị." Thằng bé giải thích mạch lạc rõ ràng.

Phương Như kiêng kỵ liếc nhìn Tống An Cửu sau lưng Phó Thần Thương: "Sao một đứa bé như con có thể chạy xa vậy được, có phải An Cửu bảo con nói vậy không? An Bình, con phải nói thật, mẹ ở đây, không ai còn dám tổn thương con đâu."

"Câm miệng!" Đàn bà ngu xuẩn! Tống Hưng Quốc vội vàng ngăn lời nói bậy của Phương Như. Nhìn tình hình bây giờ, An Cửu đi cùng với hai vị nhà họ Phó, cơ hội bắt cóc An Bình là con số không, nếu không, chẳng lẽ hai vị nhà họ Phó cũng là đồng phạm hay sao? Nghĩ đến có lẽ con trai nói thật.

Trên mặt Tống Hưng Quốc lộ ra lúng túng: "Chuyện này có lẽ do tôi hiểu lầm."

Phó Hoa Sinh cười lạnh: "Ông nên trở về tra hỏi bảo mẫu tận chức tận trách ở nhà ông thì tốt hơn đấy."

Vừa rồi cậu nghe Lương Hựu nói thì đã biết vấn đề xuất hiện ở đâu rồi, không phải bảo mẫu nhà ông nói dối, thì chắc chắn bảo mẫu nhà ông bị người chỉ điểm nói dối.

Hiển nhiên giờ phút này Tống Hưng Quốc đã kịp phản ứng.

Nhận thấy ánh mắt hoài nghi của Tống Hưng Quốc, Phương Như vội vàng giải thích: "Tôi không biết gì cả, do bảo mẫu nói thấy An Cửu, cô ta nhất định sợ gánh trách nhiệm nên mới nói thế! Thiệt cho tôi

còn đối xử với cô ta tốt như vậy!"

Tống Hưng Quốc giận dữ mắng mỏ: "Lúc ấy sao bà không hỏi rõ ràng!"

Tống An Cửu nghiêng một bên lành lạnh giễu cợt: "Tôi sẽ muốn đưa trẻ không phải do mình sinh ra sao? Còn cần phải đến trộm của bà?"

Phó Thần Thương nghe vậy.

"Con nói gì thế!" Tống Hưng Quốc vốn thấy dáng vẻ khéo léo dễ thương của Tống An Cửu còn có vài phần mềm lòng, vừa nghe cô nói đã lập tức lửa giận công tâm.

"Sự thật thôi mà."

Nhìn mắt Phó Thần Thương, cuối cùng Tống Hưng Quốc nhịn cơn tức này không dám mắng tiếp.

Tống Hưng Quốc tận lực châm chước chọn lọc từ ngữ: "Thật xin lỗi, những ngày qua con gái tôi đã làm phiền các cậu rồi. Tôi sẽ mang con bé trở về quản giáo thật nghiêm."

Đây là ý gì? Mang con trai đi không nói, cả con gái cũng muốn dắt đi?

Nhìn dáng dấp nhà họ Tống còn không biết con gái ông ta trèo cao bao nhiêu à. Phó Hoa Sinh cảm thấy bất ngờ nhìn mắt Phó Thần Thương, muốn xem anh có phản ứng gì.

Chương 44: Em nói này bảo bối à, chị thật sự rất đáng yêu!

Editor: Sư Tử Cưỡi Gà

Phó Thần Thương còn chưa lên tiếng, Tống An Cửu đã xù lông trước: "Ai muốn trở về với ông! Không phải ông không cần tôi nữa sao? Cầu xin ông làm người đừng chỉ biết làm tình, không biết uy tín được không!"

Tống An Cửu vừa dứt lời, mấy cảnh sát vây xem đều hắc tuyến đầy đầu, nghe danh không bằng gặp mặt, quả nhiên đại tiểu thư nhà họ Tống này không phụ tiếng thơm.

Phó Thần Thương thành thói quen vượt ấn đường, Phó Hoa Sinh vui vẻ ôm vai Tống An Cửu: "Em nói này bảo bối à, chị thật sự rất đáng yêu!"

Ánh mắt chứa đao của Phó Thần Thương bay đến, Phó Hoa Sinh ngượng ngùng thu móng vuốt lại.

Suýt nữa Tống Hưng Quốc đã giận đến mạch máu nổ tung, cố nén tức giận, trước khách khí nói cảm ơn, bảo mấy vị cảnh sát tránh đi trước, sau đó chuẩn bị tiếp tục khuyên Tống An Cửu.

Vì mới vừa rồi Phương Như bị người ngoài thấy mà thẹn quá hóa giận, cũng không dám mắng mỏ ngay trước mặt hai người Phó Thần Thương và Phó Hoa Sinh, nhỏ giọng nói: "Không biết xấu hổ! Bại hoại gia phong!"

Thật khó hiểu, khẩu vị của đàn ông nhà họ Phó ai cũng đặc biệt như vậy sao? Mặc dù lúc bình thường con nhóc này vẫn ưa nhìn, nhưng tuyệt đối không phải kiểu khuynh quốc khuynh thành, phụ nữ bên cạnh bọn họ ai cũng xinh đẹp hơn so với cô.

Một người phụ nữ ở cùng một nhà với hai người đàn ông này, cộng thêm câu mới vừa rồi của Phó Hoa Sinh mập mờ như là bằng chứng.

Tất cả khó tránh khỏi làm người ta có ý nghĩ kỳ lạ, trước cô đi theo Phó Thần Thương bây giờ lại ở với Phó Hoa Sinh? Hay là hai anh em đang cùng nhau chơi?

Rất dễ nhận thấy suy nghĩ của Tống Hưng Quốc và Phương Như đã một đi không trở lại đến chỗ nào đó không hài hòa rồi.

"Cho dù bại hoại, thì cũng hủy gia phong nhà tôi, liên quan cái P gì đến bà!" Ngay trước mặt tiểu An Bình, Tống An Cửu thật sự không muốn làm quá khó xem, thế nhưng lại không nhịn được tính khí hung dữ.

"Hưng Quốc, ông xem nó kìa! Tôi đã gả cho ông nhiều năm như vậy....."

Tống Hưng Quốc cau mày: "Bà dẫn An Bình về trước."

Phương Như bất mãn rì tai: "Ông làm gì đấy? Thật sự muốn mang nó trở về à?"

"Đi về!" Giọng nói Tống Hưng Quốc nghiêm nghị.

Hiếm khi Tống Hưng Quốc nói chuyện với bà ta kém như vậy, Phương Như uất ức hốc mắt ửng đỏ, lại không dám không vâng lời.

Tiểu An Bình giùng giảng không chịu đi, muốn nói chuyện với An Cửu: "Chị ơi! Chị ơi!"

Phương Như trợn mắt nhìn con trai bảo bối một cái, thẳng nhóc không chút hối cải: "Chị ơi, lần sau em lại đến thăm chị nha!"

Phương Như còn chưa lên tiếng, Tống An Cửu đã kinh sợ như lâm đại địch: "Đừng! Em đừng quay lại!"

Tiểu An Bình uất ức: "Chị, chị hết thích An Bình rồi đúng không? Ma ma không thích chị nhưng An Bình thích chị."

Phương Như bị thẳng nhóc khuỷu tay rẽ ra ngoài này làm giận đến không chịu nổi, nhưng vừa tìm được bảo bối thất lạc, không nỡ đánh, không nỡ mắng.

Tống An Cửu bất đắc dĩ: "Được, đừng dùng thuốc mê với chị, tóm lại không được một mình chạy đến đây."

Sau khi nói xong, nhìn ánh mắt đáng thương của tiểu An Bình nói thêm một câu: "Có rảnh rồi thì chị sẽ quay về thăm em."

Lúc này tiểu An Bình mới cười rộ lên ngoan ngoãn đi theo Phương Như.

Tống Hưng Quốc thấy quan hệ giữa con trai và con gái không tệ, trong lòng được an ủi, giọng nói cũng mềm nhũn vài phần: "An Cửu, đừng quậy nữa, theo ba trở về đi!"

Không biết Tống Hưng Quốc này đang tính toán cái gì, trước đây không lâu còn tránh cô như tránh bò cạp, lúc này lại muốn trói cô mang về.

Chương 45: Tốt bụng?

Editor: Sur Tử Cưỡi Gà

Quản ông ta tính chuyện khỉ gió gì, Tống An Cửu hoàn toàn không liếc mắt nhìn ông: "Muốn tôi đi thì tôi đi, muốn tôi trở về thì tôi phải trở về, ông cho rằng ông là ai?"

"Ba là ba con!"

Tống An Cửu mệt mỏi không nói nên lời, ngay cả gậy gổ cũng mất hứng: "Bye bye không tiễn, hôm nay không có tâm trạng âm ỉ với ông."

Thấy cô muốn bước đi, Phó Thần Thương săn sóc vịn hai vai cô, không nhanh không chậm hỏi: "Không biết đồng sự Tống dẫn An Cửu trở về có chuyện gì?"

Tống Hưng Quốc sừng sốt một chút, ngay sau đó đúng lý hợp tình nói: "Con bé là con gái tôi, tôi mang con bé về còn cần lý do sao?"

"Làm cha mẹ đương nhiên đều hy vọng con cái sống tốt, mặc dù Tống Hưng Quốc tôi không có tài đại khí thô [1] như Phó thị, nhưng con gái tôi cũng không phải có thể để các người tùy tiện đùa bỡn đâu!" Lời này có thể nói là không sợ cường quyền rồi.

[1] tài đại khí thô: có tài nhưng khí chất thì thô thiển, khoe khoang thô tục

Tống An Cửu dùng ánh mắt như gặp quỷ liếc nhìn Tống Hưng Quốc.

Tống Hưng Quốc có thể nói ra những lời này, quý nhập vào người à?

Phó Thần Thương cũng không muốn giải thích với ông ta, lười nói nhiều thêm một câu, xem thường đến cực điểm: "Chờ ông có bản lĩnh dẫn người đi thì đến nói chuyện với tôi, mời về."

Anh còn quang minh chính đại, lấy quyền đè người xem như chuyện đương nhiên.

"Cậu....." Mặt Tống Hưng Quốc lập tức biến sắc như màu gan heo, hất tay nói: "An Cửu, tốt nhất mày nên nghĩ kỹ đi!"

Mọi người đi hết, Phó Hoa Sinh hào hứng, còn tưởng rằng đang xem kịch hay nữa!

Mới vừa rời sắc mặt Tống Hưng Quốc thật đặc sắc mà! Từ trước đến giờ anh hai của cậu có bản lĩnh đao chưa ra khỏi vỏ đã làm người ta giận đến sống không bằng chết rồi.

Tống An Cửu nhìn Tống Hưng Quốc bị chọc tức rời đi, ánh mắt phức tạp.

Phó Thần Thương sờ trán cô, xác định nhiệt độ bình thường không còn phát sốt nữa mới yên tâm: "Mệt không?"

Tống An Cửu gật đầu một cái.

Hôm nay thật sự đủ rồi! Bây giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, cái gì cũng không muốn nghĩ. Vì sao đột nhiên Tống Hưng Quốc thay đổi thái độ, tại sao Phó Thần Thương không giải thích quan hệ với cô.....

Phó Hoa Sinh chế nhạo: "Dù sao ông ta cũng là bề trên, đối xử với

ông ta như vậy được không?"

Tống An Cửu bày tỏ đồng ý: "Tôi cũng cảm thấy không tốt."

Phó Hoa Sinh lập tức hưng phấn nói: "Đúng không đúng không!"

Tống An Cửu: "Nên thả chó cắn ông ta mới đúng, tiện nghi cho ông ta rồi."

Phó Hoa Sinh: "....."

Phó Thần Thương ôm ngang Tống An Cửu lên, nói với Phó Hoa Sinh: "Em cũng trở về đi."

Bị Phó Thần Thương ôm kiểu công chúa trước mặt người ngoài, Tống An Cửu hơi xấu hổ, dứt khoát chôn đầu ở ngực anh giả chết.

Phó Hoa Sinh giận đến nghiến răng: "Này này, Phó hai anh cũng quá không hào phóng rồi, dùng em xong thì ném đi! Anh nghĩ em là bao cao su à!"

Lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng, ngược lại Phó Hoa Sinh và Tống An Cửu có điểm khá giống nhau.

Tống An Cửu cũng không biết nói gì cho phải, thật là núi cao còn có núi cao hơn.

Vợ chồng son người ta ngọt ngào như mật chàng chàng thiếp thiếp, bóng đèn như cật thật sáng quá rồi.

Thật sự không thể nhìn nổi Phó Thần Thương này ôm được người đẹp về, tiểu nhân đặc chí tài sắc đều có đủ, Phó Hoa Sinh quay đầu

trốn mất.

Anh đặc chí đi! Trước có Phó Cảnh Hi cản đường, sau có Tô Hội Lê đánh bất ngờ, nội bộ mâu thuẫn không ngừng, tiểu gia em ngồi chờ ngư ông đắc lợi, xem anh có thể phách lối đến đâu!

Chương 46

Từng được yêu chiều như thế

Gia sư đầu tiên "bỏ mình", tất nhiên sẽ phải có người thay thế.

"Đổi giáo viên, là nam." Phó Thần Thương bổ sung, "Lớn tuổi."

"Thuộc hạ cho rằng giáo viên nữ đã về hưu sẽ thích hợp hơn." Trợ lý Tề Tấn ở đầu bên kia đề nghị.

Phó Thần Thương hơi suy tư liền hiểu ý anh ta, "Cứ theo lời cậu mà làm."

Người An Cửu tôn kính duy nhất chỉ có bà ngoại đã qua đời, có lẽ trước mặt người cùng tuổi bà thì sẽ nghe lời hơn.

An Cửu mơ màng chui ra khỏi chăn, kết quả vừa tỉnh lại đã nghe Phó Thần Thương gọi điện đổi gia sư cho cô, tâm tình lúc sáng liền lập tức rơi xuống đáy cốc.

"Tỉnh rồi?" Phó Thần Thương sờ tóc cô.

"Phó Thần Thương, tôi vẫn đang bệnh." Tống An Cửu cầu nhào.

"Ừ, tôi sẽ đưa đón em đi học."

"Anh không thể cho tôi rảnh rỗi được hả?"

"Học là quá trình cần duy trì liên tục, không dễ để dưỡng thành thói

quen tốt, đừng ngắt quãng, ốm thì học ít đi nhưng không thể không học."

Tống An Cửu chui vào chăn không nói tiếng nào, dù sao cũng không nói lại anh, im lặng kháng nghị còn hiệu quả hơn.

Phó Thần Thương kiên nhẫn dạy bảo, "Tôi từng biết một người đàn anh khóa trên, khi quân huấn tắt đèn, cậu ta liền đốt hương để đọc sách, sau này cậu ta..."

"Sau này mắt anh ta mù rồi hả?" Tống An Cửu nói tiếp.

"..."

Phó Thần Thương thở dài, "Được rồi, cho em nghỉ ba ngày. Sắp tới tôi sẽ hơi bận, em ngoan một chút, được không?"

Tống An Cửu nhăn nhó nhí nhí ừ một tiếng, cho dù biết việc anh làm là muốn tốt cho mình, nhưng băng dày ba thước không phải chỉ một ngày, cô đã hoang đường nhiều năm như vậy, sao có thể lập tức sửa đổi.

Quả nhiên Phó Thần Thương bắt đầu bận rộn, mấy ngày liền đều rất khuya mới về, song chưa từng có đêm nào không về, ít nhất mỗi lần cô ngủ đến nửa đêm đều được người ta dịch chăn đắp lên người. Thỉnh thoảng đang ngủ thì dục vọng tắc nghẽn bùng phát làm động tác mãnh liệt, đổi lại là sự giãy vò đa dạng, mãi đến khi cô tỉnh lại xin tha mới thôi...

Thời gian này, Tống Hưng Quốc lại gọi cho cô mấy cuộc điện thoại, cô không nhận, ông ta thậm chí còn nhắn mấy tin nhắn cảm động lần

đầu tiên cô thấy trong đời.

Tống An Cửu vừa cắn khoai tây chiên vừa hờ hững mở ra xem từng tin một.

"Con gái, nghe điện thoại đi."

"Bảo bối, trước kia là ba không tốt."

"Bảo bối, ba biết con không chịu tha thứ cho ba, nhưng ba không thể nhìn con tự hủy hoại chính mình."

"Bảo bối, về nhà đi có được không? An Bình lúc nào cũng âm ỉ nhớ chị nó."

"Bảo bối, ba cam đoan sau này sẽ không để con chịu uất ức nữa."

"Bảo bối, ba không phải không nhớ con... Chỉ là, ba có chuyện khó xử của mình."

...

Mỗi câu đều là những lời cô từng rất muốn nghe, còn cả cách gọi "bảo bối" này, cô có lẽ đã quên, mình cũng từng được yêu chiều như thế.

Tống An Cửu ôm đầu gối ngồi trên giường, xem hết một lần, cười trầm mà còn khó nghe hơn cả khóc.

Nửa tiếng sau, Tống An Cửu trở lại ngôi nhà từng thề sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Chương 47

Không phải con có rồi chứ?

"Chú Trương, ông già có nhà không?"

Cho dù xưng hô với người giúp việc trong nhà cũng lễ độ hơn với khi xưng hô với Tống Hưng Quốc.

Quản gia Trương nhìn Tống An Cửu từ trên xuống dưới, sừng sốt thật lâu mới gọi giúp việc nữ bên cạnh, "Mau, mau đi nói cho ông Tống, đại tiểu thư đã về!"

"Đại tiểu thư, thật sự là cô?" Quản gia kích động hỏi.

"Vâng."

"Cô thế này... Rất xinh đẹp." Quản gia nói từ đáy lòng.

Mặc dù cô bé này ngang ngược bướng bỉnh, xấu tính nhưng chưa từng làm khó người làm bọn họ, ngược lại nữ chủ nhân Phương Như mới tới kia, khi vui thì thưởng cho ít tiền, khi không vui thì hoàn toàn không coi họ là người, bảo mẫu mới bị xa thải cũng là vì hiểu rõ ngộ nhỡ bị bà ta phát hiện mình không trông thẳng bé sẽ có kết quả gì nên mới nói dối.

"Cám ơn chú." Tống An Cửu cất bước đi vào cửa nhà.

Hơn một tháng không quay về, cứ như cách một đời.

"An Cửu đã về!"

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Tống Hưng Quốc dùng khuôn mặt vui cười chào đón cô, ngay đến Phương Như cũng không bày ra vẻ mặt cau có.

"An Bình đi học mỹ thuật, còn chưa về. Ngồi xuống ăn cơm trước đã! Ba bảo nhà bếp làm thêm hai món."

"Không cần."

"Sao lại không cần, hôm nay ba tự xuống bếp làm cho con, không phải con thích nhất món cánh gà rán sốt coca và ớt cay da hổ mà ba làm sao?"

Mệt cho ông ta còn nhớ hai món ăn này, đó là bởi vì chỉ có hai món này ông ta làm mới có thể vào miệng, hơn nữa lần làm cuối cùng đã không biết là bao nhiêu năm trước.

Tống Hưng Quốc mặc tạp dề nấu ăn trong bếp, Phương Như làm trợ thủ, An Cửu ngồi ở sofa xem ti vi, người giúp việc bưng cho cô một bát chè đậu xanh ngân nhĩ, trên đĩa không có hạt dưa hấu.

"Đồ ăn xong rồi! Mau qua nếm thử tay nghề của ba! Đã nhiều năm không xuống bếp rồi."

Trên bàn cơm, Tống An Cửu rất phối hợp gấp một cái cánh gà.

"Thế nào?"

"Rất ngon."

Tống Hưng Quốc cười vui mừng, "Ba rất vui khi thấy con về."

"Đúng thế! Ngày đó ba con đã cố gắng ngăn cản mà vẫn chậm một bước, mấy ngày nay luôn lo cho con." Phương Như gấp một miếng bóng tôm [1] cho cô.

[1] Một món ăn bình dân ở vùng Vũ Hán Hồ Bắc.

Tống An Cửu không nói chuyện, chỉ vùi đầu ăn cơm.

Tống Hưng Quốc và Phương Như liếc mắt nhìn nhau, không ai tức giận vì thái độ không lạnh không nhạt của cô. Cô không như trước lời vừa ra khỏi miệng đã khiến không khí bế tắc, bây giờ ngoan ngoãn ngồi ăn cơm với bọn họ đã gọi là kỳ tích rồi.

Tống Hưng Quốc không ngừng gấp thức ăn cho cô, tỏ vẻ đau lòng, "Hiếm khi thấy tính tình con thu liễm nhiều thế này. Những ngày qua có phải con đã phải chịu khổ bên ngoài? Gày đến thế này, sắc mặt cũng không tốt!"

"Cũng tạm." Tống An Cửu hàm hồ đáp.

"Sau này dọn về nhà ở đi?"

Phương Như phụ họa, "Đúng thế! Phòng con ngày nào mẹ cũng cho người dọn dẹp. Chung quy ở bên ngoài cũng không tốt, người không biết còn tưởng mẹ không tốt với con."

Tống An Cửu đột nhiên che miệng lại, kiềm chế cơn cuồn cuộn trong dạ dày.

"Sao vậy?" Tống Hưng Quốc lo lắng hỏi.

"Không có việc gì."

Sắc mặt Phương Như trở nên rất khó coi, "An Cửu, không phải con... có rồi chứ!"

Chương 48

Người si nói mộng

Tống Hưng Quốc khẩn trương thiếu chút nữa rơi đũa, "An Cửu con..."

"Dạ dày không thoải mái thôi." An Cửu hờ hững trả lời.

Tống Hưng Quốc thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không yên tâm, "An Cửu, đừng hờn giận với ba nữa, hai người đàn ông đó không có ai là kẻ lương thiện cả."

Phương Như nói tiếp, "Đúng thế! Có lẽ con không biết, Phó Thần Thương kia thật ra đã kết hôn rồi."

Quả nhiên Tống An Cửu đang giữ cảm xúc không dao động lớn liền đổi sắc.

Phương Như thấy thế tưởng lời mình nói có hiệu nghiệm, vì thế không ngừng cố gắng, "Con gái phải giữ tự trọng, trước kia nhất định con bị tướng mạo của cậu ta lừa, bây giờ biết rồi thì không thể qua lại với cậu ta nữa. Phó Hoa Sinh kia là dân chơi có tiếng ở thành phố A, càng không chấp nhận được, cậu ta không thể nào thật lòng với con. Con gái có bao nhiêu năm tuổi trẻ? Tiêu tốn tuổi xuân trên người những kẻ này thật không đáng giá."

Tống Hưng Quốc thành khẩn thắm thía vỗ tay cô, "An Cửu, ba lưu ý đối tượng cho con rồi, đối phương tuần tú lịch sự gia thế lại tốt, hôm nào đó dẫn con đi gặp, nhất định con sẽ thích. Đúng rồi, cậu ấy hình

như học cùng trường con, tên là Tiết Hạo, nói không chừng con cũng biết."

Khỏe miệng Tống An Cửu hơi nhướng lên, khuôn mặt thất vọng, nhưng hơn nửa là như trút được gánh nặng.

Rốt cục, rốt cục vẫn phải nói ra chân tướng sao?

Cô nhin đến bây giờ, nhẫn nại đến mức muốn ói, kết quả đợi được... Thật đúng là làm cô hết sức an tâm.

Như vậy mới đúng, như vậy mới là người ba mà Tống An Cửu biết.

Cô vẫn cảm thấy mình tồi tệ, cho nên mới bị vứt bỏ vô tình.

Mà bây giờ, Tống Hưng Quốc rốt cục vắt óc suy tính nghiền ép cô tới tận giá trị cuối cùng - liên hôn.

Trông thấy điệu cười của con gái, Tống Hưng Quốc tưởng cô cảm động, tiếp tục nói ra điều kiện tự cho là hấp dẫn, "Ba biết con không thích đi học, không thích thì sau này nghỉ, ngày mai ba giúp con làm thủ tục nghỉ học, mấy ngày nữa mời giáo viên đến dạy lễ nghi cho con."

Nghe nói Phó Thần Thương mới kết hôn không lâu, không biết là thiên kim nhà ai, nhưng thân phận tuyệt đối sẽ không thấp, còn về Phó Hoa Sinh, ông ta tuyệt đối không tin An Cửu chịu được cậu ta. Tống Hưng Quốc rất rõ gia thế nhà họ Phó thế nào, cho dù mình ngựa đứt cổ cũng không với nổi, làm không tốt đến cuối cùng không trèo nổi nhà danh gia còn bị người ta nhạo báng.

Cho nên, ở tiệc rượu mấy ngày trước, khi Tiết Chấn Sở thời gian qua lạnh nhạt với ông ta chủ động bắt chuyện, cũng không rõ ràng nhắc

tới An Cửu với ý kết thân, ông ta lập tức quyết định đây là hôn sự tốt nhất. Ông ta và công ty của Tiết Chấn Sở luôn cạnh tranh quyết liệt, nếu có thể có mối quan hệ này, hóa thù thành bạn hai bên cùng có lợi, liên hợp của hai kẻ mạnh tuyệt đối là trăm lợi không có hại.

Bên đây, Tống Hưng Quốc đang nghĩ tới tương lai sau này, đối diện, Tống An Cửu nhìn ông ta, gần từng chữ, "Tống Hưng Quốc, ông đúng là người si nói mộng!"

"Con..." Tống Hưng Quốc trợn to mắt, không ngờ Tống An Cửu lại đột nhiên giở giọng.

Trong con người Phương Như thoáng qua tia tức giận, nhưng vẫn giữ giọng dịu dàng khuyên nhủ, "An Cửu, con làm sao vậy? Ba con đều vì tốt cho con!"

"Bà im miệng cho tôi, ở đây không có phần cho bà nói." Tống An Cửu không nhìn bà ta lấy một cái, giương mắt nhìn chăm chăm Tống Hưng Quốc.

Phương Như luôn mang vẻ kiêu ngạo ác liệt sợ tới mức im lặng, cuối cùng không dám tiếp tục nhiều chuyện. Tống An Cửu không dễ đối phó, bà ta đã sớm biết.

"An Cửu, sao con không hiểu chứ, ba chỉ mong con được sống tốt thôi." Tống Hưng Quốc vẫn cố gắng khuyên giải như trước.

"Ha! Tống Hưng Quốc, con mẹ nó sao ông đạo đức giả thế! Ông cứ nói thẳng với tôi này, tôi "ở nhà chỉ lãng phí lương thực, ở ngoài cũng chỉ làm ông mất thể diện, tác dụng duy nhất chỉ có liên hôn, đừng có không biết xấu hổ" tôi còn có thể tin ông là đàn ông. Lúc không có chuyện gì thì chỉ mong tôi chết bên ngoài, khi có việc liền nhớ ra ông còn có đứa con gái hả? Lúc tôi bị người ta bắt nạt ở

trường thì sao ông không nhớ? Khi tôi sốt cao 40 độ sao ông không nhớ?"

Tùy tiện gả cô cho người nào đó, chẳng những có được trợ lực lớn mà còn có thể giải quyết được một phiền toái lớn, cũng thành toàn thanh danh của ông ta, không hổ là Tống Hưng Quốc, đúng là tính toán chặt chẽ!

Chương 49

tieu_hao

Trừ khi tôi chết

An Cửu ngang bướng thì ngang bướng, nhưng ngay từ đầu không có phản nghịch và bạo lực như thế, mãi đến khi cô nhận ra không ai giúp mình, mới biết để không bị bắt nạt thì chỉ có xấu xa hơn, bắt nạt kẻ khác. Cô không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể dùng cách này để bảo vệ bản thân.

Thể chất của cô rất dễ sốt, hơn nữa lần nào tới cũng ốm nặng. Từ sau khi bà ngoại chết, người duy nhất chăm sóc khi cô sốt cao chỉ có Phó Thần Thương mà thôi.

Tống Hưng Quốc không ngờ không nổi cơn tam bành, dù sao cũng là con gái ruột thịt, ông ta đã sớm có chuẩn bị với tính cách của nó.

Tống Hưng Quốc giơ tay lên, hai vệ sĩ cao to nhanh chóng chặn cửa.

An Cửu không sợ hãi nhìn hai gã vệ sĩ, "Tống Hưng Quốc, ông đúng là không có giới hạn của mình."

Tống Hưng Quốc biết mình không nói lại đứa con gái miệng lưỡi bén nhọn này, sắc mặt âm trầm tỏ ý hai gã động thủ, hiển nhiên mềm không được thì phải cứng.

Tống An Cửu cười giễu, dễ dàng tránh được bàn tay định tóm lấy cổ tay cô. Gã vệ sĩ chỉ nghĩ là trùng hợp, sau mấy chiêu thì càng ngày

càng kinh ngạc, vì vậy nghiêm túc chờ đợi, không dám coi khinh.

Tống An Cửu chỉ cao 1m6 mà lại có thể ngang tài với hai vệ sinh cao to cơ bắp cao 1m8, hơn nữa còn thiếu chút nữa là để cô chạy được. Cô gái nhìn gầy yếu mà khi vung quyền thì đầy uy lực, càng khó hơn là cơ thể cô linh hoạt, ra đòn không như lẽ thường, đùa bốn hai gã chạy vòng vòng.

Thấy hai gã vệ sĩ mắt nổ đom đóm, cuối cùng Tống Hưng Quốc không thể nhịn được nữa đưa mắt với một người trong số đó.

Tống An Cửu bỗng thấy phần thái dương hơi lạnh, một gã vệ sĩ móc súng đề lên trán cô.

Ngay giây trước còn ăn nói ngon ngọt, ngay giây sau đã bảo người ta cầm súng chỉ vào con gái ruột của mình.

Tống An Cửu im lặng nhìn Tống Hưng Quốc, trong đôi mắt trống rỗng như có ánh sáng đang lụi tàn, chỉ còn một mảnh đen kịt.

Tống Hưng Quốc có chút không đành lòng quay đầu đi, tránh né ánh mắt cô, "Ba thừa nhận con nói không sai, nhưng ba cho rằng ba làm sai. Đối với con thì kết cục tốt nhất bây giờ chỉ có lập gia đình."

"Phải vậy không? Ông có biết, Tiết Hạo từng dâm ô tôi ở trường không? Chính là cái lần chủ nhiệm lớp nói tôi gặp rắc rối đánh bạn học muốn gặp ông."

Tống Hưng Quốc giữ thần sắc bình tĩnh, lông mày nhíu lại, đúng là ông ta biết chuyện này.

"Trẻ con nghịch ngợm không phải thật! Tiết Hạo rất xuất sắc, năm nay còn thi đậu Đại học B. Tuy con lớn hơn nó hai tuổi, nhưng đối

phương không chê con, còn nói ẩn tượng về con rất tốt, con có biết điều này khó có được thế nào không? Bây giờ cũng không bắt con kết hôn ngay, chỉ đính hôn mà thôi, hai đứa có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm."

Tống An Cửu cười tự giễu, bản thân mình đúng là không biết hối cải, lúc này còn nói mấy lời nhảm nhí đó với ông ta làm gì.

An Cửu không nhanh không chậm cầm họng súng, sự điên cuồng hiện lên trong con ngươi, chậm rãi nói, "Hôm nay trừ khi ông nổ súng bắn chết tôi."

"Con..." Tống Hưng Quốc bị chọc tức run rẩy chỉ tay về phía cô.

"Sao hả? Không dám?" Tống An Cửu cười lạnh, không lùi mà tiến tới, thình lình đè lên ngón tay để trên cò súng của gã vệ sĩ.

Tống Hưng Quốc thấy động tác nguy hiểm của cô, kinh hãi há hốc mồm, "Con muốn làm gì?"

Ngay sau đó vang lên một tiếng "cạch", động tác của Tống An Cửu cực nhanh, cùng lúc giữ tay gã vệ sĩ giữ súng trên trán mình.

Chương 50: Ván đã đóng thuyền

tieu_hao

Tống Hưng Quốc sợ tới mức hồn bay phách tán, Phương Như hét lên thiếu chút nữa ngất đi.

Nhưng kế tiếp không phải thấy xác Tống An Cửu, mà là không xảy ra chuyện gì cả.

Họng súng bắn vào khoảng không.

An Cửu nhìn đồng phục đã sớm đoán được hai gã vệ sĩ là người của công ty vệ sĩ Phong Hình Đặc Vệ, cô biết một người bạn sau khi giải ngũ xin làm vào công ty này, quy định hiện nay của công ty tuyệt đối không cho phép nhân viên mang súng và kiểm soát công cụ, chí ít thì đó là tử luật ở công ty chỗ cậu ta. Những khẩu súng này chỉ để khách hàng yên tâm, thật ra đều là giả, hoàn toàn không có đạn. Nhưng ngay cả vậy, cũng không phải khẳng định 100%, vẫn phải chấp nhận rủi ro, cho dù chỉ có 1%, điều này liên quan tới sống chết.

Khoảnh khắc bóp cò súng, cô thật sự có niềm thôi thúc được giải thoát.

Thật sự muốn biết, khi mình chết trước mặt Tống Hưng Quốc thì ông ta sẽ có vẻ mặt thế nào.

Tất nhiên cô không thật sự tìm chết, cái chết có cái nặng như Thái Sơn có cái lại nhẹ như lông hồng, nếu cô mà chết chẳng ra làm sao

thì chẳng phải đến cái rắm cũng không bằng.

Gã vệ sĩ hiển nhiên không biết Tống An Cửu biết tin tức, mặc dù súng không có đạn nhưng vẫn bị hành động của Tống An Cửu dọa cho không nhẹ.

"Ôi... Thật đáng tiếc!" Tống An Cửu than thở, dường như có chút tiếc nuối, "Tuy không chết, nhưng vừa rồi coi như tôi trả cái mạng này cho ông đấy! Sau này, ông không còn là ba tôi nữa, chúng ta không thiếu nợ nhau, ông không có tư cách ép tôi làm gì cả, cũng không có tư cách làm - việc - tốt - cho - tôi!"

Tống An Cửu quay người định đi, chợt có hơi sương gay mũi phun tới, sau đó đầu ngày càng nặng, cả căn phòng như lung lay, nhanh chóng mất đi tri giác.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn không thể chơi đùa Tống Hưng Quốc.

So về vô liêm sỉ, cô mặc cảm.

Thấy sắc mặt Tống Hưng Quốc không tốt, Phương Như cẩn thận khuyên, "Hưng Quốc, đừng lo, ông làm những việc này đều là vì tốt cho nó, một ngày nào đó nó sẽ cảm ơn ông. Ông cũng biết, trước kia đều do ôm mềm lòng, không dùng phương pháp đặc biệt thì không thể đưa nó đi vào con đường chính đáng, nếu không chẳng lẽ để nó tiếp tục ở lại trường? Bây giờ luẩn quẩn trong lòng, chỉ cần Tiết Hạo đối tốt với nó, sớm muộn gì nó cũng đổi ý."

Tống Hưng Quốc vẫn không nói gì, cơ thể hơi run rẩy.

Ông ta không ngờ đứa con gái này lại hận mình đến mức này, càng không ngờ, tàn nhẫn đến thế, An Cửu không chỉ giỏi mà còn hơn ông ta, có điều, ông ta tàn nhẫn với người khác, thậm chí với cả máu mủ,

nhưng nó còn tàn nhẫn với cả bản thân.

Sự việc đã phát triển tới mức này, ông ta chỉ có thể tiếp tục. So với lợi ích to lớn đằng sau liên hôn, ông ta phải dùng mọi thủ đoạn. Huống hồ ông ta vì tốt cho nó.

Sáng hôm sau, An Cửu bị đưa đến một căn phòng Vip trong một khách sạn xa hoa ở thành phố A, địa điểm xem mắt được chọn thật nhanh.

Cô không phải không muốn nói cho Tống Hưng Quốc biết cô đã kết hôn, đối tượng là Phó Thần Thương. Nếu nói thật như vậy, sợ là ông ta sẽ coi mình là kẻ điên.

An Cửu nhàn nhã nằm trên chiếc giường rắc đầy cánh hoa, Tiết Hạo ngồi ở sofa đối diện mặc trang phục trang trọng, dáng vẻ bức rức bất an. Tống An Cửu thình lình giơ tay lên làm cậu ta co rụt lại.

Cô chỉ cầm lấy cốc nước hoa quả kỳ lạ ở đầu giường, lắc lắc rồi cười nói, "Tống Hưng Quốc tiêm tôi một mũi khiến tôi toàn thân vô lực, nhưng có thể khiến cậu không nhúc nhích được."

Chương 51

tieu_hao

Người chú giám hộ chính trực

Tiết Hạo lúng túng, "Xin lỗi."

"Dù sao, cậu có thể động là được."

Nghe ý khác của cô, đầu tiên Tiết Hạo đỏ bừng cả mặt, sau đó thì tức giận nói, "Chuyện gặp mặt này trước đó tôi cũng không biết! Còn nữa, chuyện lần trước là tôi không đúng, tôi không nên cá cược với người khác làm chuyện ấu trĩ đó. Nhưng tôi thật sự thích cậu, tôi tuyệt thực hết ba ngày ba đêm ba tôi mới đồng ý. Cậu xem tôi đói đến mức gầy thế nào này!"

Tiết Hạo chỉ vào khuôn mặt mình.

"Tôi nói thật, lần trước từ biệt, tôi nhớ mãi không quên." Tiết Hạo nói chắc nịch, muốn nắm lấy tay cô, nhưng tuyệt đối không nên thật sự làm thế.

Chuyện phát triển bây giờ thật ngoài dự đoán của cô, An Cửu tưởng rằng Tiết Hạo bị ép, hoặc chỉ vì chuyện lần trước nên ghi hận muốn làm nhục mình, cho nên khi nghe cậu ta kể liền bị dọa giật mình.

"Mẹ cậu không cản cậu?" Không nói đến lời Tiết Hạo là thật hay giả, cô có thể xác định là, bà Tiết tuyệt đối sẽ không đồng ý cho cô bước vào cửa.

Tiết phiến muện nói, "Đều tại tôi mới khiến ấn tượng của mẹ tôi về cô không tốt, nhưng tôi đã khuyên bà, bà đã đồng ý cho tôi quen cậu. Tôi thật sự nghiêm túc, cậu xem tôi bị mẹ đánh đây."

Tiết Hạo nói xong liền cởi toàn bộ áo khoác áo lót trên người, quả nhiên trên cơ thể có không ít vết thương.

Tống An Cửu trừng mắt nhìn, vết thương kia đúng là thật.

Tiết Hạo bị cô nhìn chăm chăm đến mức, "Bên dưới còn nữa mà không thể cho cậu xem. Nhưng mà, nếu cậu muốn xem, tôi cũng có thể..." Cởi.

Tống An Cửu vô lực đỡ trán, "Mẹ cậu đánh đúng, tôi thấy đánh là còn ít! Cậu trúng gió phải không? Đang yên lành lại đi thích tôi?"

Tiết Hạo gãi đầu, "Thật ra tôi cũng không biết, hôm đó tôi đến nhà cậu, à không, là nhà chú cậu để giải thích sau lần gặp đó xong thì đã nhớ cậu. Rồi biết cậu muốn học thêm, tôi giả vờ làm học sinh chui vào trường luyện thi của cậu, nhưng tôi không dám nói chuyện với cậu, chỉ dám đứng ở hàng cuối nhìn lên cậu. Tóm lại, tôi tuyệt đối sẽ không làm gì cậu, nếu cậu thật sự không muốn, tôi sẽ về nói rõ với ba tôi. Ban đầu tôi nói với họ chỉ để nhận được sự đồng ý của họ thôi, không ngờ họ lại làm tới mức này, thật sự rất xin lỗi!"

Tên này không ngờ lại nhìn trộm cô một tháng, thế mà cô chẳng phát hiện chút nào...

Tống An Cửu đã mệt mỏi khắp người, đầu cũng hỗn loạn, bây giờ thì càng rối tung, dạo này có chuyện gì thế này, tất cả hoa đào nở rộ bất thường, tận một hai người thích cô với lý do chẳng hiểu ra làm sao cả.

Cô không nhanh không chậm để cốc thủy tinh xuống, dù thế nào thì tạm thời mệnh căn của cậu ta được bảo vệ.

Tiết Hạo nói tiếp, "Nhà tôi quản tôi rất nghiêm, nhất là phương diện bạn gái, nếu tôi muốn theo đuổi cậu thì trước tiên phải được ba mẹ đồng ý, đầu tiên tôi nói với ba, lúc đầu ba tôi không đồng ý, còn mẹ tôi thì dùng roi quất tôi một trận. Sau đó tôi bắt đầu tuyệt thực, đói bụng ba ngày ba đêm ba tôi mới cân nhắc, còn nói phải đính hôn sớm, bằng không thì..."

"Bằng không thì cái gì?" Tống An Cửu hỏi.

Dường như Tiết Hạo có điều cố kỵ, khó mà nói ra miệng.

"Nói đi! Đừng có ngậm ngừng như đàn bà thế." Tống An Cửu không kiên nhẫn hét lên.

Tiết Hạo rụt lại như cô dâu nhỏ, "Bằng không sẽ muộn. Ba tôi nói... Quan hệ giữa cậu và chú cậu không tầm thường..."

Bổ sung hết câu vừa rồi, Tiết Hạo vội giải thích, "Cái đó, ba tôi nói lung tung, cậu đừng để trong lòng. Chú ấy là người giám hộ của cậu, sao có thể đối với cậu như thế được! Tôi thấy chú ấy rất bảo vệ cậu, con người thoát nhìn cũng rất chính trực."

Bên này sắc mặt Tống An Cửu đang thay đổi không ngừng, cánh cửa căn phòng liền bị đẩy ra.

"Đã chậm rồi."

Người tới chính là "người chú giám hộ chính trực" trong miệng Tiết Hạo.

Chương 52

tieu_hao

Mất khống chế

"Người chú giám hộ chính trực" dưới cái nhìn ghen họng trần trời của Tiết Hạo hôn lên khóe miệng An Cửu, "Nghịch đủ chưa?"

"Làm sao anh biết..." Tôi ở đây.

Tống An Cửu còn chưa nói hết câu đã bị anh dùng cà vạt che mắt lại, "Em không cần biết."

Cô đưa tay lên định bỏ xuống thì nghe bên tai truyền đến tiếng cảnh cáo, "Em dám bỏ ra thử xem."

"-.-..." Cô không dám.

Phó Thần Thương rất bình tĩnh nhìn Tiết Hạo đối diện đã cởi bỏ phần trên, đang chìm trong đá kích khi mới thấy anh hôn An Cửu, không nói một câu ôm An Cửu ra khỏi căn phòng.

Nghe được sau lưng tiếng kêu thảm thiết của Tiết Hạo, Tống An Cửu có chút bận tâm, "Phó Thần Thương, Tiết Hạo thật sự không làm..."

"Muốn cậu ta chết thì tiếp tục cầu tình."

"..."

Sau đó không lâu, Phó Thần Thương khiến Tiết Chấn Sở cảm thụ sâu sắc mình đã phạm sai lầm lớn thế nào.

Sự thực nói cho chúng ta biết, cướp mồi trước miệng cọp phải trả một cái giá nặng nề.

Còn về Tống Hưng Quốc, hoàn toàn không cần ra tay, e rằng chỉ sự thật người phụ nữ Phó Thần Thương lấy là An Cửu đã khiến ông ta muốn tự sát 100 lần vì hành vi hôm nay.

Hai vai An Cửu bị lắc đến đau nhức, cũng không dám hé răng. Bởi vì mắt bị che kín nên đi lảo đảo, Phó Thần Thương không chút thương tiếc ném cô vào xe rồi phóng vùn vụt về nhà, áp suất thấp dọc đường đi cũng có thể làm thay đổi thời tiết.

Vừa đến nhà Phó Thần Thương đã kéo cô vào phòng tắm, "Tắm sạch sẽ, tôi không thích người khác chạm vào đồ của mình, hi vọng em hiểu."

An Cửu kéo cà vạt trên mắt xuống, lông mi run rẩy, mở nước, "Bản thì anh có thể ném đi."

Phó Thần Thương cầm vòi nước lạnh từ cô, điều chỉnh sang nước nóng, "Em đang tức giận với ai hả? Bị ức hiếp nhiều lần thế rồi còn không hối cải, thích tự làm khổ mình vậy à?"

An Cửu mím môi không giải thích một câu.

Anh nắm cầm cô ép cô nhìn mình, "Bây giờ đã biết chưa? Người em có thể dựa vào chỉ có mình tôi, người có thể tin cũng chỉ có mình tôi, không tin cũng phải tin, không có lựa chọn nào khác."

Khoảnh khắc cô đến nhà họ Tống thì anh đã nhận được tin, nếu

chính cô không cắt đứt được, vậy anh đành phải tự ra tay. Không lập tức xuất hiện chỉ vì để cô nhận rõ sự thật, chặt đứt toàn bộ đường lui của cô.

Hiếm khi An Cửu không cãi lại một câu, nhưng chẳng biết tại sao Phó Thần Thương không nguôi giận được chút nào, ngọn lửa vô danh trong lồng ngực càng ngày càng lan rộng.

"Ngày mai theo tôi về nhà."

An Cửu cuối cùng hoang mang nói, "Nhanh vậy?"

"Sao hả?" Phó Thần Thương lạnh lùng nhìn cô.

"Không có."

"Em có chuyện gì giấu tôi?"

"Không có!"

"Nói thật."

"Tôi, chỉ là sợ..."

"Sợ?" Phó Thần Thương cười lạnh, là sợ Phó Cảnh Hi biết!

An Cửu hít sâu một hơi, chủ động ngẩng đầu nhìn anh, "Tôi chắc chắn người nhà anh tuyệt đối sẽ không chấp nhận tôi, trừ phi bọn họ cũng mù mắt như anh. Phó Thần Thương, tôi không muốn anh khó xử, không muốn anh vì tôi mà khó chịu."

Phó Thần Thương thảng thốt giật mình, nét mặt thay đổi mấy lần, sau một lúc, nheo mắt nhìn cô nghiên cứu.

Ánh mắt kia giống hệt đèn pha không buông tha từng góc ngách hẻo lánh cô giấu trong bóng đêm.

"Em..." Phó Thần Thương ngừng một lúc, dường như có chút không xác định, "Em trở về nhà họ Tống là vì tôi?"

Chương 53: Xù lông

Sắc mặt Tống An Cửu thay đổi, như con mèo bị dẫm phải đuôi khiến lông cả người xù lên, tiến vào trạng thái báo động, "Chuyện này có liên quan gì với chuyện tôi về nhà họ Tống, không hiểu anh đang nói gì cả!"

Cơn bực bội và lửa giận mới rồi đè ở ngực Phó Thần Thương liền bị cơn gió nhẹ thổi đi, lát sau liền biến mất không còn tung tích, chỉ còn sót lại từng dòng nước ấm.

"Ngu ngốc."

"Anh mới ngu ngốc!"

"Không phải ngu ngốc thì là gì? Em tưởng em có quan hệ tốt với nhà họ Tống thì khả năng em được người nhà tôi chấp nhận sẽ lớn hơn? Bây giờ nước tới chân mới nhảy có phải quá muộn rồi không?" Lời nói của Phó Thần Thương vẫn độc địa như cũ.

Chưa bao giờ khó chịu thế này, bị người ta trắng trợn nói toạc ra, không còn chút thể diện nào ở lại, điều khó nói nhất hoàn toàn bị phơi bày...

Có lẽ cô điên rồi mới nói chuyện này với anh, rốt cục Tống An Cửu bạo phát, "Phó Thần Thương, anh bỏ tay ra! Bây giờ mới ghét tôi ngu ngốc, ghét tôi làm anh mất mặt, sớm biết thế thì đừng làm!"

Tất nhiên Phó Thần Thương không buông, ngược lại ôm cô chặt hơn, "Tuy ngu ngốc, nhưng mà, rất đáng yêu."

Tống An Cửu phát điên, "Đáng yêu em gái anh! Tôi cũng chưa nói có, không có là không có! Anh tưởng tôi vì anh mới chạy tới đó nhận ngược đãi? Phó Thần Thương, anh nghĩ nhiều quá rồi đấy, tôi chỉ xem anh là người từng giải vây cho tôi mới có lòng nhắc anh một câu, đến nhà họ Tống là do não tôi đang nghĩ luẩn quẩn, không có quan hệ gì với anh, tự kỷ thì cũng có mức độ thôi, tưởng mình là độc nhất vô nhị trên đời nên ai cũng muốn vây quanh sao... Tôi nói anh có nghe không hả? Tôi - còn - lâu - mới - làm - vì - anh!"

Tống An Cửu đỏ bừng cả mặt, thở hồng hộc, hung hăng trừng mắt nhìn anh, giống như cái đầu máy xe lửa chuẩn bị xì khói.

"Chà..." Phó Thần Thương chỉ cứng chiều nhìn cô, sóng mắt mênh mông phản chiếu dáng vẻ đáng yêu đang ra sức phủ nhận, hơi cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang lái nhai, hung hăng mút vào, khao khát nuốt sạch sự nhiệt tình đó vào bụng.

Đúng là cô bé ngốc, ngốc đến mức phải lo cho IQ của cô, nhưng ngốc như vậy lại làm người ta động lòng.

Anh đã sớm phát hiện Tống Hưng Quốc có ý đồ không tốt, nhưng không có nhúng tay, để tự cô đưa ra lựa chọn.

Kết quả, cô thà lựa chọn những người gọi là thân nhân đó để chịu ngược đãi.

Anh thất vọng, phẫn nộ, mất khống chế, anh tưởng rằng cô không có tim không có phổi, cuối cùng lại bị cô làm cảm động; anh tưởng rằng người duy nhất cô xem xét chỉ có Phó Cảnh Hi, thì ra mình vẫn được đặt ở trước. Nhận thức này mới là nguyên nhân khiến anh vui vẻ nhất.

Chẳng qua, tâm trạng bây giờ rối cuộc vì cách thành công ngày càng gần, hay là bởi vì, cách trái tim cô ngày càng gần...

"Đau..."

"Tôi còn chưa vào..."

"Cầm thú, tôi đau chân!"

Phó Thần Thương giờ mới phát hiện chân cô sưng to, có lẽ vừa rồi đi nhanh nên không cẩn thận bị trật.

"Xin lỗi."

Coi như anh còn có chút lương tâm.

Tống An Cửu mới nghĩ vậy lại bị anh bế lên, hai chân vòng quanh eo anh, lưng chống lên tường phòng tắm.

"Vậy là được rồi."

"Anh - là - tên - khốn - kiếp!"

Rõ ràng cô đang giận mà! Rõ ràng vẫn còn đang tức giận mà! Rõ ràng vừa nãy họ còn đang cãi nhau mà! Có thể đừng đem chuyện làm hay không dính dáng đến chuyện vừa nãy không?

"Em không muốn?"

"Tất nhiên không muốn!"

"Miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo."

"Không phải cái đầu anh! Bây giờ tôi chỉ muốn ngủ!"

"Không phải Tống Hưng Quốc đã bỏ thuốc cho em sao?"

"Tưởng tôi ngu lắm sao! Nước hoa quả đấy tôi không uống!"

"Ồ." Giọng điệu kia hình như còn rất tiếc. Sau đó là tiếp tục làm như cũ.

"..."

Chương 54

Không va chạm còn tốt

Cái tên này, lúc thì dẹt dẹt chết người, lúc thì làm người ta tức chết.

Nhưng mà giờ cô mới phát hiện, nói thẳng như thế tuy đôi lúc rất khó chấp nhận, nhưng còn hơi giấu giấu điểm điểm để cô thoải mái.

Sự xuất hiện của Phó Thần Thương quá bất ngờ, bất ngờ đến nỗi cô bối rối, dùng cách trốn tránh ứng đối. Sự ngang bướng trong xương tủy làm cô không cam chịu, không thử thì sao biết không thể?

Ban đầu cô định mặc kệ Tống Hưng Quốc có suy tính gì, chỉ cần không quá phận cô cũng có thể thỏa hiệp. Nhưng không ngờ cô còn đánh giá thấp mức độ vô liêm sỉ của ông ta.

Phó Thần Thương rất có tâm, cẩn thận tắm cho cô rồi ôm lên giường thay đồ. Trước tiên lấy điểm tâm trong tủ ra cho cô, sau đó cầm hộp thuốc ngồi cuối giường, bôi dầu xoa bóp cho chân cô. An Cửu tựa vào đầu giường, cầm hộp bánh trong suốt có bánh flan vàng óng hấp dẫn do Phó Thần Thương tự mình làm, mắt nhìn tên này từ trạng thái quý súc [1] sang trạng thái thiên sứ thật đáng sợ -_-!!!...

[1] Quý: ma quỷ; Súc: động vật, con vật

"Lần này em quá lỗ mãng, nếu tôi không tới thì em định làm sao?"

An Cửu bĩu môi, lấy bánh ra, "Không làm gì cả, dù sao tôi lúc nào chả xúc động như thế, làm việc chưa bao giờ nghĩ tới hậu quả."

Lực đạo trên tay Phó Thần Thương nháy mắt tăng thêm.

An Cửu kêu thảm, nhanh chóng nói, "Bởi vì cảm thấy có chỗ dựa, tin rằng anh nhất định sẽ tới cứu tôi."

Phó Thần Thương nhướng môi, thế mới giãn mặt ra, hiện lên vẻ "Coi như em thức thời", "Ngủ một giấc, ngày mai..."

An Cửu nghe đến "ngày mai" liền đau đầu, "Có thể đổi ngày khác không?"

"Không thể."

"Vậy anh có thể nói trước cho tôi biết rốt cuộc nhà anh làm gì, trong nhà có bao nhiêu người, tổ tiên là Thần Thương nào, để tôi chuẩn bị tâm lý."

"Đi rồi biết." Nếu để cô sớm biết, không chừng tối nay sẽ bỏ chạy suốt đêm.

"Vì sao không thể nói thẳng cho tôi biết chứ? Tôi thấy hình như mọi người đều rất sợ anh, không phải anh là lão đại xã hội đen lừa tôi làm áp trại phu nhân chứ?"

Phó Thần Thương liếc xéo cô, "Em từng thấy áp trại phu nhân nào khó coi thế này chưa?"

Tống An Cửu tức giận đập anh một cái, kết quả bản thân đau đến nỗi nhe răng trợn mắt.

"Muốn tôi nói bao nhiêu lần mới hiểu, em không phải lo nghĩ gì cả, vả lại em nghĩ cũng vô ích."

"Sao lại vô ích?"

Phó Thần Thương khoan thai nói, "Bởi vì trong đầu em không phải đều là nước!"

"Trong đầu tôi vốn không phải tất cả đều là nước!"

"Ừ, một nửa là nước, một nửa là bột mì. Không va chạm thì tốt, chạm nhau thì tất cả sẽ thành bột nhão."

"..." Không bao giờ muốn nói chuyện với anh nữa.

"So với việc này, tôi còn một chuyện muốn hỏi em."

"Chuyện gì?" Tống An Cửu đột nhiên có dự cảm không tốt.

Phó Thần Thương cất hộp thuốc, ném hai thứ tới.

Tống An Cửu tập trung nhìn vào, trợn tròn mắt.

Một thứ là khăn quàng, một thứ là "Luật Hôn Nhân" cô lén mua, trang đánh dấu là quy định ly hôn...

Chương 55: Vợ người ta

"Anh anh anh... rõ ràng tôi đã giấu dưới đồng đồ lót, vì sao anh lại phát hiện được!" An Cửu vội vàng ôm đồng khăn vào ngực.

Tên đáng khinh!

"Đồ đặc của em có gì mà tôi không thể xem."

Tên này lại bắt đầu triển khai khí thế mình ta là nhất.

"Giải thích."

Tang chứng cũng bị lấy ra, cô còn gì mà giải thích.

"Đã từ bỏ việc giải thích, vậy tôi tuyên án luôn. Trước khai giảng phải đan cho tôi một chiếc áo len, học thuộc lòng công thức toán lý hóa. Tôi sẽ kiểm tra."

"Tôi kháng nghị!"

"Kháng nghị vô hiệu." Phó Thần Thương nói xong vút cuốn sách vào hộp, sau đó đem cái hộp đi.

An Cửu khẩn trương nói, "Anh muốn làm gì?"

"Tiêu hủy tang chứng."

An Cửu dùng ánh mắt giết người vùng vẫy, "Có thể để lại khăn quàng cổ không, tôi đã đan rất lâu..."

Phó Thần Thương giận quá thành cười, "Không ngờ ngay dưới mắt tôi mà em còn đan khăn tình yêu cho người đàn ông khác, chia ra mỗi ngày đan một ít... Thật là trái tim kiên trì! Sao lúc học không thấy em kiên trì như thế? Còn nữa, đây là gì? Chưa bao giờ chủ động đọc sách lại vì tôi mà khắc khổ nghiên cứu "Luật Hôn Nhân", muốn bội tình bạc nghĩa với tôi vậy à?"

An Cửu tự biết mình sai, "Tôi sẽ sửa."

Thấy thái độ cô nhận sai, cơn giận của Phó Thần Thương thu lại, "Biết ngày mai nên làm thế nào chưa?"

"Tôi sẽ cố gắng thể hiện tốt."

"Còn mấy cái này?"

"Tự tôi sẽ vứt đi."

Ra khỏi nhà, An Cửu xoắn xuýt ôm cái hộp đứng trước thùng rác.

Chiếc khăn quàng cô lén lút che dấu Phó Thần Thương, thừa dịp anh không ở nhà mới đan. Lần nào cũng có thể khiến trái tim buồn phiền của cô bình tĩnh trở lại.

Bây giờ bảo cô ném, thật sự là không nỡ.

Nhưng mà, có những cái đã không thể thuộc về mình thì cũng đến lúc buông tay.

"Bịch bộp", giống như tiếng tim đập, cái hộp rơi vào thùng rác tối tăm.

An Cửu buồn bã, lại như trút được gánh nặng.

Giống như Phó Thần Thương nói, cô đã kết hôn rồi, cho dù không có ý nghĩ đó, cũng không nên làm ra những chuyện này. Bị phát hiện đan khăn quàng cho người đàn ông khác, hơn thế còn đan mấy chục cái, không rút roi đánh cô đã là từ bi rồi. Tất nhiên, cũng không loại trừ khả năng anh vừa mới "ăn uống no đủ" nên tâm trạng tốt. Nếu là bình thường thì một trận đòn là khó tránh. Vừa nghĩ tới lần ngu ngốc đối nghịch không hoàn thành bài tập đúng hạn, kết quả bị đè ra sofa đánh mông mấy chục cái làm tim cô thất lại. Quá tàn bạo!

Hít sâu một hơi, An Cửu thầm hạ quyết tâm, cô phải nhận rõ chuyện mình đã là vợ người ta, bước đầu tiên là bảo vệ tiết tháo đoạt tuyệt với Cảnh Hi.

Lúc này, di động rung lên, An Cửu đang nghĩ đến tâm sự, chưa nhìn gì cả đã bắt máy.

"Alo?"

"An Cửu."

"Cảnh... Cảnh Hi!!! Tớ đây!"

"Có thể gặp cậu được không? Tớ chờ cậu chỗ cũ."

"20 phút nữa tớ tới ngay!"

"Ừ."

Cho đến khi tắt máy, trái tim đập loạn của An Cửu mới bình thường trở lại, đồng thời phản ứng ra mình vừa làm cái gì.

Tống An Cửu! Tiết tháo của mày đâu hết rồi!!

Chương 56: Cô ấy ở chỗ cháu

20 phút nữa lập tức tới ngay!

Tới cái em gái mi à!

Phó Thần Thương đang ở nhà đấy! Sao cô có thể tới trong vòng 20 phút được cơ chứ!

Tống An Cửu thật muốn tát cho mình hai cái, hơn nữa còn thật sự làm vậy.

"Làm gì thế chị dâu? Lại bị anh em phạt hả?"

Tống An Cửu xoay lại, trông thấy Phó Hoa Sinh không biết đã đến từ lúc nào, mặc áo sơ mi hồng bảnh bao, tay cầm chìa khóa xe.

"Đang phiền đây, đừng nói chuyện với tôi."

Phó Hoa Sinh hiếm khi không bát quái như thế, chỉ nhún vai gõ cửa vào phòng, không tới mấy giây thì đi cùng Phó Thần Thương ra ngoài.

Thấy Phó Thần Thương mặc âu phục, An Cửu đè nén kích động, "Anh phải ra ngoài à?"

"Ừ, có buổi tiệc xã giao, tối nay có thể không về. Tám giờ sáng mai, đừng quên."

"Biết rồi." An Cửu ngoan ngoãn đáp.

Trước khi hai người đi, Phó Hoa Sinh ý vị thâm trường nhìn cô một cái làm cô không hiểu sao thấy chột dạ. Chẳng lẽ anh ta biết cái gì?

Không thể nào đâu!

Nhưng vẫn phải cảm ơn anh ta xuất hiện kịp thời!

Đây có lẽ chính là thiên ý!

An Cửu nắm chặt tay, nhân cơ hội này nói rõ ràng đi! Đỡ phải đến lúc đó gặp nhau càng khó xử!

Đại học A.

Gió đêm hơi lạnh, An Cửu mặc bộ đồ thể thao màu hồng, đứng ở đường chạy ngẩng đầu nhìn bóng lưng đang chống tay đứng ở lan can trên khán đài.

"Cảnh Hi..." An Cửu chạy đến khán đài, khi đến gần thì thả chậm tốc độ.

Khoảnh khắc Phó Cảnh Hi quay đầu lại thiếu chút nữa làm An Cửu nghẹt thở. Có một số việc là bản năng, có ép kiểu gì cũng không thay đổi được, ngược lại càng ép thì nó càng đến dữ dội.

"Qua đây."

An Cửu bình ổn tâm trạng, lẩm nhẩm mấy lần "mày là vợ người ta
mày là vợ người ta" sau đó nói, "Ừ, tìm tở vội thế này, có việc gì gấp
sao?"

An Cửu vừa dứt lời, di động lại bắt đầu rung, xem màn hình thì là -

Phó! Thần! Thương!

An Cửu khẩn trương, cầm điện thoại suýt thì rơi.

"Đưa cho tớ." Phó Cảnh Hi lên tiếng.

"Hả?" Giọng nói của Phó Cảnh Hi hoàn toàn có thể thao túng lòng người, nếu không thì sao cô có thể dằn độn thật sự đưa di động cho cậu!

Tiếp đó cô mắt mở trừng trừng nhìn Phó Cảnh Hi bấm phím nghe, đồng thời nói câu "Cô ấy ở chỗ cháu" rồi cúp điện thoại, tháo pin, hơn thế còn không có ý trả lại di động cho cô.

Vừa rồi, hình như đã xảy ra chuyện trầm trọng!

Cứ như có một vụn con Thảo Nê Mã phi nước đại trong đầu, An Cửu ngây người, cho nên cứ đứng thẫn thờ như du hồn nói, "Xong rồi, lần này thực sự chết chắc..."

Người làm bậy là Phó Cảnh Hi, cô không hề nói một câu.

"Bây giờ, tớ hỏi cậu một vấn đề, cậu trả lời tớ." Phó Cảnh Hi nhìn cô nghiêm túc chưa từng có.

Trái tim nhỏ của An Cửu run rẩy không ngừng, "Có... có phải cậu đã biết? Anh ta thật sự là chú Hai của cậu?"

Sắc mặt Phó Cảnh Hi trở nên vô cùng khó coi, trong bầu trời đêm lờ mờ có vẻ còn tái nhợt.

Cậu không trả lời, chẳng khác nào thừa nhận.

Phó Cảnh Hi khôi phục lại sự trấn định, nói, "Cậu quen biết chú ấy từ khi nào?"

Tuy Phó Thần Thương đã sớm nói với cô Cảnh Hi là cháu anh, nhưng cô vẫn còn hi vọng, bây giờ Phó Cảnh Hi xác nhận việc này, An Cửu chịu đả kích không nhỏ, ỉu xìu trả lời, "Khoảng hơn một tháng trước."

"Từ lúc cậu không tới Đại học A?"

"Ừ."

"Ở đâu?"

"Nhà họ Lương."

"Tại sao quen biết?"

"Ngày đó ba mẹ tớ ở đó thương lượng xem ai nuôi tớ, đúng lúc Phó Thần Thương làm khách ở nhà họ Lương bắt gặp, sau đó nói không bằng để tớ theo anh ta, khi ấy tớ nhất thời xúc động liền đi với anh ta, tớ tưởng anh ta nói đùa, tớ thật sự tưởng anh ta nói đùa, ai ngờ đã nhận giấy kết hôn rồi..."

Phó Cảnh Hi đau đầu mà không thể làm gì xoa mi tâm, biểu cảm "đã sớm biết Nhị thiếu chú mà không ngờ chú có thể làm đến mức này": "Vì sao giấu tớ? Tớ từng nói có việc gì nhất định phải nói với tớ mà."

An Cửu cực kỳ bi thương, "Tớ... tớ không muốn nghe cậu gọi tớ là thím Hai!"

Chương 57: Có thể xâm phạm

An Cửu cực kỳ bi thương: "Tớ... tớ không muốn nghe cậu gọi tớ là thím Hai!"

Phó Cảnh Hi: "..."

"Cái đó..." An Cửu giơ tay lên, yếu ớt nói, "Tớ có thể nói một chuyện không?"

"Nói."

"Khụ, Cảnh Hi, vì sao cậu muốn hỏi rõ ràng như thế, cậu hỏi thế, tớ sẽ hiểu lầm."

"Hiểu lầm cái gì?" Phó Cảnh Hi ngược mắt nhìn cô.

"Hiểu lầm cậu thích tớ!" An Cửu xấu hổ.

"Cậu hiểu lầm." Phó Cảnh Hi bình tĩnh nói.

"~~O(>_<)O~~...""

Một cơn gió lạnh thổi qua, Phó Cảnh Hi cởi áo khoác khoác lên người cô, "Trước kia cậu điên khùng thế nào tớ cũng có thể mặc kệ. Nhưng chuyện lần này, cậu quá ấu tả."

An Cửu bực bội vò rối tóc theo thói quen, "Tớ biết tớ biết! Tớ biết chuyện này hoang đường! Tớ cũng từng nghĩ đến việc bỏ cứu, tớ cố gắng đọc "Luật Hôn Nhân", tớ còn cố ý bày trò mưu đồ bắt được

việc anh ta ngoại tình để chấm dứt trò khôi hài này, nhưng tất cả đều thất bại."

"Muốn phá bỏ từ việc đó là không thể." Giọng điệu của Phó Cảnh Hi rất khẳng định, dừng một chút rồi nói, "Cũng không phải chỉ có cách làm chú ấy ngoại tình."

"Ý gì?"

"Cậu cũng có thể."

An Cửu trừng mắt nhìn, chỉ vào mình, "Tớ? Tớ có thể ngoại tình với ai chứ!"

"Tớ." Phó Cảnh Hi đáp.

"Phụt ---" An Cửu thiếu chút nữa hộc máu đen, liên tục xoa tay, "Không được tuyệt đối không được!"

"Tại sao không được?" Phó Cảnh Hi nhíu mày khó hiểu.

An Cửu xấu hổ, nhưng giọng nói nghiêm túc, "Bởi vì cậu... cậu là hình ảnh thiên liêng không thể xâm phạm trong lòng tớ."

"Có thể xâm phạm." Phó Cảnh Hi lời lẽ hết sức đương nhiên và bình tĩnh trả lời.

"T-T..." An Cửu bung trán, ngơ ngác, hóa đá.

Ban nãy, ban nãy đại thần nói gì? Cô có cảm giác như cả thế giới sụp đổ.

"Đại thần, cậu đừng đùa." An Cửu ôm lấy trái tim nhỏ bé cầu xin.

"Tại sao không thể." Phó Cảnh Hi nghiêm túc hỏi.

"Tớ nói rồi! Bởi vì cậu là hình ảnh thiêng liêng không thể xâm phạm!"
An Cửu vô lực che mặt.

"Thiên liêng?"

"Dĩ nhiên! Trong lòng tớ cậu là tồn tại hoàn mỹ như thần. Trước mặt cậu, tớ có thể thoải mái, có cảm giác chúng sinh bình đẳng như trước Phật Tổ, đơn giản chính là được ánh sáng của Phật cứu thoát!" An Cửu có hơi kích động, sau đó xòe tay, "Cậu xem, dù tớ có bộ dạng thế nào cậu cũng không có phản ứng gì đặc biệt, sau khi tớ trông như quỷ cậu không khinh thường tớ chán ghét tớ, bây giờ tớ đứng trước mặt cậu với bộ dạng này cậu cũng không ngạc nhiên hoặc đột nhiên thay đổi thái độ với tớ như người khác."

An Cửu phỏng đoán có phải vì lần đó rơi xuống nước để Phó Cảnh Hi thấy khuôn mặt mình nên lần này thấy mình mới không ngạc nhiên, nhưng dù sao cũng là chuyện năm năm trước, bây giờ cậu ấy thấy mình thế này vẫn cực kỳ bình tĩnh làm cô vô cùng sùng bái, quả nhiên đại thần không thể so sánh với người thường.

"Phải vậy không?" Phó Cảnh Hi nói rồi chọt cầm tay cô để lên ngực mình.

Trong nháy mắt An Cửu cảm giác như ba hồn xuất khiếu, bảy phách thăng thiên.

Thật cảm động, khi còn sống lại có thể chạm vào ngực đại thần!

Vóc dáng đại thần thật đẹp!

Kích động xong dần cảm nhận được trái tim dưới bàn tay hình như...
đập hơi nhanh.

"...A?"

Cái này, đây là ý gì?

T-T thật muốn khóc quá!

Đã nói là tớ sẽ hiểu lắm nên đừng có làm những chuyện càng khiến
tớ hiểu lắm nữa mà!

Chương 58

tieu_hao

Tôi lên trước, khi xuống đưa em lên

"An Cửu, tớ cũng là người."

"Ừ, là người là người." An Cửu qua loa. Nếu lúc này bị phát hiện không chịu nổi kích thích mà chảy máu mũi thì thật mất thể diện.

"Đại thần, tớ có thể bỏ tay tớ ra khỏi ngực cậu chưa?"

Lần này cô quyết định không dám nói câu kiểu như "hiểu lầm cậu thích tớ", sẽ dễ dàng hiểu lầm đó cũng là hiểu lầm, phải ghi nhớ.

"Ừ." Phó Cảnh Hi buông tay cô ra.

"Cái đó... Cảnh Hi à! Có thể trả di động cho tớ được không?" An Cửu cẩn thận hỏi.

"Không được."

"Vì sao chứ?"

Phó Cảnh Hi phức tạp nhìn ra bầu trời đêm đen như mực nơi xa, tay áo màu trắng tung bay trong gió sau khoảnh khắc như chìm vào bóng đêm, bị đêm đen thôn tính không còn gì cả...

An Cửu bỗng hoảng hốt, vô thức nắm lấy góc áo cậu.

Im lặng rất lâu, Phó Cảnh Hi mới nói, giọng hơi bay bổng, "Hình như tớ chưa từng kể cậu nghe chuyện gia đình."

An Cửu nghĩ một lúc, gật đầu.

Thời gian qua cô chỉ ăn chơi đánh nhau gặp rắc rối, những chuyện bên ngoài cực kì ít để ý, cho dù là Thẩm Hoán và Phó Cảnh Hi có quan hệ khá thân.

Thẩm Hoán, cô chỉ biết gia cảnh thằng nhóc đó không tệ, là một Phú Nhị Đại [1]. Còn Phó Cảnh Hi như một vương tử, tính cách ôn hòa như ngọc, tài giỏi hơn người cũng không cậy tài khinh người mà ngược lại rất thân thiết với người xung quanh. Bình thường chi tiêu ăn mặc rất ít, thậm chí có thể gọi là tiết kiệm. Trong ấn tượng, cậu chưa từng đề cập đến gia thế, điều duy nhất cô chắc chắn là cậu là một gia sư rất tốt, mọi hành động đều mẫu mực, mà cậu còn rất tự nhiên, không chút ra vẻ, cứ như là trời sinh đã vậy.

[1] Con ông cháu cha.

A? Bây giờ Cảnh Hi định nói cho cô biết về gia đình cậu sao?

Gia đình cậu không phải là gia đình Phó Thần Thương?

Trăm phương ngàn kế để biết được chuyện từ miệng Phó Thần Thương thì bây giờ đã được biết? Cô bỗng có hơi thấp thòm.

"Cậu biết tập đoàn SK không?" Giọng nói của Phó Cảnh Hi như cơn gió bay vào tai cô.

Câu này vừa ra khỏi miệng chính là ngũ lôi oanh đình.

Một vạ con Thảo Nê Mã vừa chạy qua bây giờ lại quay lại chà đạp cô.

An Cửu gần như không nói được một lời, mãi mới mở miệng được, răng trên răng dưới còn va vào nhau, "Không... không phải cậu nói đến nhà giàu nhất thành phố X, tập đoàn xuyên quốc gia SK đấy chứ?"

"Ừ."

"Chủ tịch SK Phó Chính Huân là..."

"Là ông nội tớ."

An Cửu đỡ lấy lan can để ổn định, cô trước giờ không bát quái, mà cái tên Phó Chính Huân cũng biết từ phía Thẩm Hoán, đâu có thể đi chú ý con trai cháu chắt tên ông ấy là gì, ngẫu nhiên nghe Thẩm Hoán nhắc tới mấy người thừa kế cũng đều là tên tiếng anh. Đánh chết cô cũng không nghĩ ra chữ "Phó" trong tên "Phó Thần Thương" lại là chữ "Phó" trong tên "Phó Chính Huân"

An Cửu nuốt nước bọt, nhớ lại lời Thẩm Hoán, "Nghe đồn Chủ tịch SK cực kỳ đáng sợ, bao nhiêu cô gái muốn vào cửa nhà họ Phó, bởi vì Phó lão Tam tính cách phong lưu, cho nên đa số phụ nữ đều ra tay từ phía anh ta, phụ nữ chủ động lên giường với anh ta tưởng như tre già măng mọc, bọn họ dùng hết biện pháp để có được cốt nhục của nhà họ Phó, hơn nữa còn không ít lần đã thành công, nhưng mà, dù là người quyến rũ con trai ông ta, hay là con trai ông ta chủ động trêu chọc người ta, kết quả cuối cùng của những người phụ nữ đó đều là sinh non, thậm chí còn một thi hai mạng..."

Khó trách! Khó trách lúc Tống Hưng Quốc nghe mình có thai không hề vui vẻ mà là phản ứng đó. Khó trách dù là Tống Hưng Quốc hay

Chu Tĩnh Di đều chắc chắn Phó Thần Thương chỉ chơi đùa, nhất định cô sẽ chẳng chiếm được cái gì.

Mọi người đều biết, lão gia tử nhà họ Phó hận nhất là loại phụ nữ không từ thủ đoạn tự cho là đúng, nhất là người có thân phận địa vị tầm thường mà không biết tự lượng sức mưu toan bước vào nhà giàu có bô nhọ huyết thống nhà họ Phó. Ông ấy có yêu cầu khắc nghiệt gen cho thế hệ sau, tuyệt đối không cho phép phụ nữ không phù hợp với điều kiện của ông ấy sinh con. Người phụ nữ có thể vào được cửa nhà họ Phó phải quá ngũ quan, trăm lục tướng, cửu tử nhất sinh.

Không ngờ cô không biết sống chết dụ dỗ con trai ông ấy, tuy không phải cô chủ động, nhưng đó không phải trọng điểm.

Trọng điểm là cô không những dụ dỗ mà còn không nói một tiếng đã kết hôn, cô đã trông thấy cánh cửa địa ngục mở ra với mình rồi.

Phó Cảnh Hi nhìn dáng vẻ chết đã đến nơi của cô, "Bây giờ cậu hiểu chưa?"

Tâm tình An Cửu nặng trĩu gập đầu, quả nhiên kiếp trước mình đã đào phần mộ tổ tiên của Phó Thần Thương.

"Làm sao bây giờ? Liệu tớ có bị giết người diệt khẩu hủy thi diệt tích từ nay về sau biến mất khỏi thế gian không?"

"Ly hôn." Phó Cảnh Hi trả lời.

Nghe đến hai từ này, An Cửu bỗng im lặng.

Chỉ có vậy thôi sao?

Khoảnh khắc trước cô còn thề son sắt ngày mai sẽ cố gắng biểu hiện, mới quay người đã trở về như cũ.

Hình ảnh Phó Thần Thương như dờn núi lấp biển hiện lên, vẻ miệng hùm gan sứa của anh, vẻ thương yêu bất đắc dĩ của anh, lúc anh nhíu mày, lúc anh độc miệng, lúc anh nói tất cả còn có tôi... Tất cả hiện lên chân thực như thế.

Chân thực đến nỗi trên da thịt còn sót lại hơn ấm của anh một tiếng trước.

Vì sao trong nháy mắt đã trở nên xa vời như thế...

Nhận ra biểu hiện do dự đấu tranh của cô, Phó Cảnh Hi dờn mắt, "Cậu yêu chú ấy?"

Trong lòng An Cửu lộp bộp, "A, sao có thể... Tớ đang hối hận biết không! Nếu không phải anh ta luôn dùng Lương Giai Giai uy hiếp tớ, còn đe dọa đem tớ trở về nhà họ Tống nhà họ Lương, còn..."

Cô không nói được nữa rồi.

Phó Cảnh Hi mặt không thay đổi đưa khăn tay cho cô, cô mới giật mình khi không biết bản thân đã rơi đầy nước mắt từ khi nào.

An Cửu bỗng thấy mình quá buồn cười, chẳng trách Phó Thần Thương nói không cần quan tâm đến số tiền của nhà họ Tống, chẳng trách nói cô mượn hơi nhà họ Tống không có tác dụng. Tống Thị đứng trước mặt SK quả như một hạt bụi.

Còn cô? Cô có lẽ chính là người phụ nữ thân phận địa vị tầm thường còn không biết lượng sức mưu toan vào nhà giàu bôn họ huyết thống cao quý của nhà họ Phó.

"Vì tình cảm bất hòa nên ly thân, đủ hai năm có thể tự động ly hôn."

Lời của Phó Cảnh Hi không thể nghi ngờ là cho con thú bị vây hãm trong lòng cô một cửa ra.

Bốn từ "Tình cảm bất hòa" rất chủ quan, tùy người nói nó thế nào, hướng hồ tình hướng của hai người rất phù hợp, cho nên, chỉ cần cô rời khỏi anh, chẳng những ngày mai có thể không cần đối mặt với Phó Chính Huân đáng sợ, mà hai năm sau cũng có thể kết thúc cơn ác mộng hoang đường này.

Sáng hôm sau, nhà họ Phó.

"Thế nào? Tìm được bà xã chưa?" Phó Hoa Sinh vừa uống sữa vừa bước xuống chậm chậm, nhìn Phó Thần Thương trở về một mình, giọng điệu ti tiện thế nào thì khỏi phải nói.

Chiều điệu hổ ly sơn tối qua quá hoàn mỹ, hại anh ta mất bao chất xám, tin rằng dưới kế hoạch tỉ mỉ này nhất định sẽ rục rở trở mình. Phó Hoa Sinh mài dao soàn soạt cố ý đợi thời cơ này nói cho Phó Cảnh Hi còn chưa biết chuyện, sau đó sắp xếp một bữa Hồng Môn Yến đúng lúc kéo Phó Thần Thương đi, mặc dù Phó gian thương không hổ là Phó gian thương, xe đi nửa đường đã phát hiện, nhưng thế thì sao, tất cả đã định rồi.

Anh ta còn tưởng Phó Thần Thương sẽ nổi cơn tam bành huy động nhân thủ sục tìm long trời lở đất khắp thành phố, không ngờ anh lại chẳng làm gì, sáng nay còn một mình quay về, bộ dạng còn như chưa từng xảy ra chuyện gì, hồn nhiên không biết chiếc sừng trên đầu mình chói mắt thế nào.

Phó Hoa Sênh giễu cợt, "Em khuyên anh tốt nhất đừng thử thách nhân tính, chẳng lẽ trông cậy chính cô ta quay về sao?"

Phó Thần Thương châm thuốc, "Cá không?"

Phó Hoa Sênh hứng thú hỏi, "Cá gì?"

"Cá cô ấy có tới hay không."

"Nếu cô ta tới em sẽ chặt đầu mình xuống cho anh làm gạt tàn!"

Phó Thần Thương liếc mắt qua, ánh mắt ghét bỏ rõ ràng đang nói "Cái não đấy của em không đủ dung lượng làm gạt tàn".

"Nếu anh thắng, anh muốn chiếc Bugatti của em."

Phó Hoa Sênh nhíu mày, "Chiếc xe ông già tặng sinh nhật em? Hmm, anh đúng là vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện đó nhỉ! Không thành vấn đề! Nhưng mà, nếu em thắng?"

"Tùy em muốn gì cũng được." Phó Thần Thương không nghĩ ngợi đáp.

Phó Hoa Sênh thật muốn cào hai cái lên khuôn mặt kiêu ngạo đó, "Được, nếu em thắng, sau này anh phải gọi em là anh!"

Phó Thần Thương trừng mắt không nói.

"Em chỉ có chút tiền đồ này" - cái nhìn của anh chính là muốn nói điều này, Phó Hoa Sênh chưa bao giờ cảm ghét tại sao mình lại hiểu rõ tên khốn kia như thế.

"Gian thương chết tiệt, cho anh thiệt chết!"

Ngôi nhà của nhà họ Phó bây giờ chỉ có Phó Chính Huân và Phùng Uyển, ngoài ra khi Phó Cảnh Hi được nghỉ hè cũng ở đây, Phó Hoa Sinh thì chỉ khi bị Phùng Uyển buộc về tận hiếu lấy lòng ông già mới về, Phó Hoằng Văn và Tô Nhu về ở với lão gia tử mấy ngày cũng quay về thành phố S.

Bây giờ Phùng Uyển đã đi tập thể dục buổi sáng với Phó Chính Huân, thời gian dần trôi, sắp đến giờ hạn với lão gia tử, nên biết Phó Chính Huân rất chú trọng thời gian, chỉ muộn một giây thôi cũng không cần gặp nữa.

"Bảy giờ năm mươi, ông già sắp về rồi." Thấy Phó Thần Thương còn nhàn nhã ăn sáng, Phó Hoa Sinh nghiêng răng nghiêng lợi, không cam lòng nhắc nhở.

Lúc này, âm thanh cửa mở vang lên, bên ngoài có tiếng bước chân của hai người, Phó Hoa Sinh lập tức hả hê, "Chờ gọi em là anh đi!"

"Xin lỗi, tôi đến trễ."

Phó Hoa Sinh nhìn thấy Tống An Cửu đứng ở cửa như thấy quỷ, lại nhìn Phó Cảnh Hi bên cạnh, mắt sắp lòi ra ngoài đến nơi.

"Nén bi thương." Phó Thần Thương rất có lòng an ủi, sau đó nhắc nhở, "Đừng quên đưa chìa khóa cho anh."

Phó Hoa Sinh há to miệng, sừng sốt giận đến mất tiếng, một câu cũng không nói nên lời.

"Phó... Phó Thần Thương..." An Cửu không dám nhìn anh, vặn xoắn tay, muốn nói nhiều lắm, lại nhất thời không biết bắt đầu từ đâu,

không biết giải thích thế nào.

Vừa rồi, cô đứng trước cửa mà hai chân run rẩy.

Căn nhà cổ xưa trong mắt cô nghiễm nhiên đã là một cái động ma.

Nhưng mà, ở đây có người đã nói với cô "Tất cả đã có tôi". Cô nhớ đến một câu cảm thấy cực kỳ cao đẹp "Nơi có anh, cho dù Địa Ngục cũng là Thiên đường".

Phó Thần Thương vẫn luôn giả bộ lúc này nghe tiếng An Cửu gọi liền... nghiêng đầu qua.

Khí thế của anh đâu! Cao quý lãnh diễm của anh đâu?

Biểu cảm như trẻ con giận dỗi đó thiếu chút nữa chọc mù mắt chó của Phó Hoa Sinh.

Đột nhiên vang lên một tiếng "vút", một vật thể không rõ là gì bay đến, Phó Thần Thương nhanh chóng tiến lên ôm eo An Cửu quay một vòng, thoát khỏi nguy hiểm.

Một giây sau, cái ấm Tử Sa vỡ vụn dưới đất.

Phó Hoa Sinh giận điên người, anh quay cái gì mà quay, một người quay thì thôi, còn ôm An Cửu quay nữa, làm như anh hùng cứu mỹ nhân ấy, người ông già muốn nện chính là anh đó! Với lại thủ bút của ông già cực kỳ chính xác, muốn đập đầu tuyệt đối không đập mặt, đập lão Tam tuyệt đối không đập lão Nhị, điểm này anh ta cực kỳ có kinh nghiệm, bởi vì anh ta bị đập quen rồi.

Mặc dù An Cửu đã chứng kiến cảnh này vô số lần ở nhà họ Tống, nhưng đây là lần đầu tiên cô kinh hồn bạt vía, toàn thân như nhũn ra,

tay chân vô lực, phản ứng chậm chạp đến nỗi quên cả tránh.

Quả nhiên, cùng một sự việc nhưng đối người làm hiệu quả hoàn toàn không giống nhau.

Lúc này, bên tai như có tiếng nổ vang.

"Mày còn dám về!"

Ông cụ trung khí mùi phần, mặt mũi tức giận, ánh mắt sắc bén khiếp người chính là đại Boss cuối cùng trong mắt An Cửu - Phó Chính Huân.

Vừa xuất hiện đã ra đại chiêu, quả nhiên hung bạo như trong truyền thuyết, Phó Thần Thương, tôi da mỏng phòng thủ thấp nên anh nhất định phải kéo thù hận đấy.

"Ba bảo con về." Phó Thần Thương trả lời.

Phó Thần Thương quyết đoán trào phúng! Làm rất tốt! An Cửu thầm khen.

"Cút ngay cho lão tử!!!"

Quả nhiên, Phó Chính Huân không vội tìm cô gây phiền phức mà tìm Phó Thần Thương làm khó dễ, cô vẫn còn thời gian tăng Buff (tăng trạng thái).

Mỗi người vợ Phó Chính Huân từng lấy đều là những người phụ nữ cao quý tao nhã, dịu dàng sẵn sàng, nhưng không có nghĩa ông ấy là người lương thiện. Hồi trẻ khi mới xây dựng sự nghiệp ông cũng từng đi con đường bất chính, được người ta gọi là Lãng Lý Hắc Long, danh hiệu với tính cách nóng như lửa. Những năm qua buôn

bán nên thu liễm rất nhiều, nhưng sau khi lên đỉnh phong thì không cần phải thu liễm nữa, cho nên ngược lại sẽ bộc lộ bản tính.

Phó Chính Huân nổi giận đùng đùng lên lầu, người đỡ Phó Chính Huân là Phùng Uyển, cũng chính là mẹ ruột của Phó Thần Thương và Phó Hoa Sinh, mẹ chồng lần đầu tiên gặp hình như dành cho cô một ánh mắt động viên.

Tuy mẹ chồng thoát nhìn có vẻ không khó chung sống, nhưng người phụ nữ ưu tú nhất có thể đạp lên vô số "thi thể" để vào được cửa nhà họ Phó thì tuyệt đối sẽ không đơn giản.

"Tôi lên trước, khi xuống... sẽ tìm em tính sổ." Phó Thần Thương nói nhỏ, răng nanh sắc bén lúc nói như vô tình chạm vào vành tai mất cảm của cô.

An Cửu rụt cổ, ngoan ngoãn vẫy tay đưa mắt nhìn anh đi đấu Boss một mình.

Thật ra vừa rồi An Cửu cảm thấy dẫn đo, giữa hai câu nói của Phó Thần Thương còn gì đó nữa.

Câu anh muốn nói đầy đủ phải là "Tôi lên trước, khi xuống sẽ mang em lên"... O(>_<)O

Sau khi Phó Thần Thương lên lầu, Phó Hoa Sinh lập tức chạy tới, vô cùng đau đớn, "Chị dâu! Chị dâu chị tội gì phải thế! Đi cũng đi rồi, tại sao lại trở về chứ?"

An Cửu hiếm khi nhìn anh ta đầy sắc bén, "Vì sao các anh đều muốn tôi đi?"

Phó Hoa Sinh trừng mắt nhìn, phản ứng rất nhanh, "Không phải bọn em vì muốn tốt cho chị đó sao? Tốt xấu gì Cảnh Hi cũng là bạn học với chị, em sao, mặc dù không quen chị, nhưng em là người rất chính nghĩa, thật sự không muốn thấy chị lọt vào động ma, em cũng là có lòng giúp chị thôi. Không phải em nói chứ, anh Hai thật sự không hiền lành chút nào, đã biết rõ tính tình của ông già, đây không phải ném chị vào hố lửa sao?"

"Cám ơn, anh vẫn nên đừng giúp tôi, không sợ đối thủ như thần chỉ sợ đồng đội như heo. Còn nữa, cậu Ba tập đoàn SK đã đẩy không biết bao cô gái vào hố lửa không có tư cách nói những lời này." Tống An Cửu tức giận.

Phó Hoa Sinh nghẹn họng không trả lời được, anh ta có dự cảm cực kỳ xấu, An Cửu càng lúc càng giống Phó Thần Thương, phải làm sao bây giờ!

Đau lòng quá đi mất!

Bên kia, Phó Cảnh Hi luôn im lặng không nói ngời xuống trước bàn ăn, trên gương mặt không có biểu cảm gì đặc biệt.

"Đừng lo, chú Hai sẽ xử lý tốt, qua đây ăn gì đó đi."

Phó Cảnh Hi vẫn biết sẵn sóc trước sau như một, cứ như không xảy ra gì cả.

An Cửu "ừ" một tiếng rồi ngời xuống, ít nhất, cô phải giữ gìn sức khỏe.

Phó Hoa Sinh nhìn An Cửu lại nhìn Phó Cảnh Hi, trong lòng buồn bực khỏi phải nói.

Làm sao anh ta cũng không ngờ sự việc lại phát triển thế này, cho dù Phó Cảnh Hi thật sự không muốn ủy khuất chính mình cưới Tống An Cửu, vậy tối qua ít nhất nó có thể khiến Tống An Cửu rời xa Phó Thần Thương mà.

Lại phải xem dáng vẻ tiểu nhân đặc ý của Phó Thần Thương, Phó Hoa Sinh sắp nôn hết toàn bộ sữa tươi uống buổi sáng ra rồi.

Thư phòng lần hai.

"Ai cho phép con động vào cô bé ấy?" Phó Chính Huân đang chấp tay đưa lưng về phía anh, nói xong thì quay người lại, đập bàn lườm mắt với thằng con trước mặt, tiếng vỗ bàn gần như khiến cả căn nhà ba tầng chấn động.

"Ba." Phó Thần Thương đáp.

Phó Chính Huân tức giận dựng râu trùng mắt, tay chỉ vào anh rất lâu mới nặng nề bỏ xuống, "Nếu đã cưới An Cửu, tốt nhất hãy cắt đứt hoàn toàn với bên kia đi cho ta."

Ánh mắt Phó Thần Thương chuyển sang lạnh lẽo, "Việc này không cần ba bận tâm."

Phó Chính Huân mệt mỏi ngồi xuống, ông hiểu rõ đứa con trai này, cũng hoàn toàn biết tính toán của nó thế nào. Chưa từng mong đợi nó thật sự từ bỏ người đàn bà kia, nhưng mà, cho dù nó có ý định gì, chỉ cần nó bằng lòng quay về thừa kế gia nghiệp, những việc khác ông cũng có thể mở một con mắt nhắm một con mắt.

Bây giờ Phó Thần Thương là Mãnh Hổ xuống núi Giao Long về biển, An Cửu lại càng giống như cường lực siêu cấp nghịch thiên bên cạnh, hỗ trợ nó như hổ mọc thêm cánh.

Phó Chính Huân biết rằng, loại bỏ Tô Hội Lê chính là cởi bỏ phong ấn với Phó Thần Thương. Ông biết mình càng ngày không thể áp chế nổi đứa con trai này, song, ông vẫn phải tuyên bố lập trường của mình.

Phó Chính Huân lấy ra uy nghiêm của một người cha, trầm giọng nói, "Ta biết con không thể nào thích cô bé ấy, nhưng mục kệ con thật lòng hay toan tính, nếu đã cưới nó, cho dù lừa nó cũng phải lừa nó cả đời cho lão tử, nếu không thì con đừng mong có được cái gì! Về phần người phụ nữ bên ngoài, vĩnh viễn chỉ là người phụ nữ bên ngoài, lão tử chỉ biết một người con dâu là An Cửu!"

Thấy Phó Thần Thương như muốn nổi giận, Phùng Uyển kịp thời đi ra hòa giải, "Ông à, ông cũng đừng bi quan như thế, tôi mới thấy cô bé kia không tệ, cũng không bất trị như lời đồn. Bọn trẻ chung sống với nhau rồi sẽ có cảm tình. Thần Thần con nói có đúng không?"

Phó Chính Huân lờm Phó Thần Thương, cũng không mong đợi nó sẽ trả lời "Vâng", nói với Phùng Uyển, "Bà đi gọi cô bé kia lên đây đi!"

Lúc này An Cửu đang đếm từng hạt trong bát cháo, nghe Phó Chính Huân gọi cô lên, chân lập tức mềm nhũn, vô thức nhìn Phó Cảnh Hi cầu cứu, muốn nhờ đại thần thêm máu hoặc ném ra Buff gì đó, nhưng thật sự không còn mặt mũi, tối qua Cảnh Hi giúp cô như thế, thậm chí không tiếc chủ động hiến thân, cô lại không biết điều.

Còn về Phó Hoa Sinh, thôi quên đi, anh ta không De Buff cô thì cô đã phải cảm ơn trời đất rồi.

Thấy An Cửu bị gọi lên rồi, Phó Hoa Sinh vội bê ghế sang ngồi cạnh Phó Cảnh Hi bắt quái chuyện tối qua.

"Có chuyện gì thế? Thiệt cho chú còn cố ý giúp cháu kéo Phó Thần Thương đi, sự việc như ván đã đóng thuyền này sao lại thất bại!"

"Hình như chú giúp nhầm người rồi." Phó Cảnh Hi nói trúng tim đen.

Phó Hoa Sinh sửng sốt, bàn về thân sơ quả thực anh ta thân với Phó Hoa Sinh hơn, cho nên đang mắng anh ta "chìa tay ra bên ngoài" sao?

Có ông anh đáng ghét như vậy, cánh tay kia cũng phải ngoặt lại!

Mặc kệ thế nào cũng nhất định phải thắng một lần, hơn hai mươi năm rồi, cơn tức này của anh ta phải bộc ra.

"Cầu người không bằng cầu mình, xem ra chỉ có tự tiểu gia này hiển thân." Giọng điệu Phó Hoa Sinh vẫn ngả ngớn như cũ, nhưng ánh mắt thì nghiêm túc chưa từng có.

Trước khi đến thì sợ muốn chết, khi thực sự đứng trước mặt nhân vật trong truyền thuyết này thì ngược lại An Cửu bình tĩnh hơn, chẳng những vậy mà cảm thấy trạng thái yên lặng trước cơn bão của Phó Thần Thương còn đáng sợ hơn cả Phó Chính Huân.

Phó Chính Huân chăm chú quan sát An Cửu, An Cửu cố gắng quan sát sắc mặt đoán ý ông nhưng hoàn toàn không nhìn ra chút manh mối nào trên gương mặt không giận mà uy vui buồn không lộ ấy.

Phùng Uyển ho nhẹ một tiếng phá vỡ im lặng, Phó Chính Huân mới

lên tiếng, "Cháu cũng biết, gia thế của cháu ta không hài lòng, nhưng Thần Thương đã cam đoan với ta sẽ để cháu đạt được yêu cầu của ta, cho nên ta mới cho hai đứa cơ hội."

An Cửu nghe xong âm thầm lau mồ hôi, đạt được yêu cầu của ông ấy? Rốt cuộc Phó Thần Thương có lòng tin từ nơi nào. Tuy tạm thời tránh được một kiếp, nhưng không sớm thì muộn vẫn phải chết.

Phùng Uyển đứng bên kéo tay cô vồ nhẹ, rồi đeo vào tay cô một chiếc vòng vàng thoạt trông có tuổi đời đã lâu được điêu khắc tinh xảo, "Chuyện của con mẹ đã nghe rồi, ai mà không có quá khứ, đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân. Mẹ tin Thần Thần, cũng tin con là một cô bé ngoan. Việc học dĩ nhiên quan trọng, nhưng còn có chuyện quan trọng hơn, mẹ à, bây giờ chỉ mong con sớm sinh cho Thần Thần một đứa bé để mẹ được ôm cháu."

Nửa câu đầu An Cửu nghe rất cảm động rất thư thái, nửa câu sau đã trực tiếp chém đứt nửa thang máu của cô.

Quả nhiên, Phùng Uyển không phải đèn đã cạn dầu.

Phó Chính Huân nhíu mày, "Con cái không vội, thanh niên phải lấy sự nghiệp làm chủ, tình huống hiện tại của An Cửu cũng không thích hợp có con."

Tới rồi đây, cô biết không dễ vượt qua cửa ải vậy mà, Phó Chính Huân quả nhiên đi theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Mặc dù cô chưa muốn có con, nghe ông nói vậy trong lòng vẫn rất ấm ức. Có phải chưa đến ngày cô thỏa mãn được dáng vẻ ông ấy thích thì không thể sinh con cho Phó Thần Thương không?

An Cửu nghĩ đi nghĩ lại liền cảm thấy không đúng, bỗng mặt nóng lên, phì phì, dừng dừng, tại sao mình lại nghĩ đến điều đó, cứ như...

mình rất muốn sinh con cho người ta.

Cuối cùng, hai trưởng bối dặn dò vài câu, Phó Chính Huân đưa cho cô một cái hộp nhỏ được bọc trong giấy đỏ, mở ra xem, bên trong là đồ trang sức bằng ngọc tinh xảo, trong suốt, nhìn thôi đã biết là vật quý, mà còn được mài dũa đồng nhất, giá trị càng cao.

Tóm lại, hôm nay cô không bị đuổi thẳng ra khỏi cửa mất hết mặt mũi không còn chỗ đứng ở thành phố A mà còn được nhiều lợi ích thế này, quả nhiên là nhân phẩm bạo phát, hệ thống có Bug.

Trong lòng An Cửu không hiểu sao hiện lên câu "Tin gian thương thì sẽ bất tử"

Nhưng mà, nguy cơ còn chưa giải trừ, Phùng Uyển nhiệt tình mời họ ở lại nhà một đêm, bà ấy muốn xuống bếp làm đồ bổ cho bọn họ, cô hết hoảng nghe được Phùng Uyển hình như lên dặn người giúp việc mua tôm non hào vàng sừng hươu hải mã ngư tiên...

Sao mà càng nghe càng không bình thường =0=...

Chân trước hai người vừa từ thư phòng bước ra, chân sau An Cửu đã bị Phó Thần Thương kéo vào một căn phòng, nhìn thì là phòng của Phó Thần Thương ở đây.

"Cạch", cửa bị khóa trái, Tống An Cửu bị đè lên cửa không động đậy được, chớp mũi chống lên chớp mũi, hơi thở quấn quít nhau, "Anh muốn làm gì? Việc này không thể trách tôi, ai bảo anh ngay từ đầu đã không nói rõ với tôi nhà anh đáng sợ thế này..."

"Đó không phải lý do em có thể ở cả đêm với người đàn ông khác

mà không phải chồng mình." Trong ánh mắt Phó Thần Thương như có ngọn lửa, An Cửu kinh hồn bạt vía muốn thổi một hơi dập tắt nó.

Ngón tay Phó Thần Thương gầy nhẹ sau lưng cô, An Cửu lập tức cảm thấy ngực mát lạnh, áo lót bị cởi ra, trên ngực có thêm một cái móng vuốt.

Kỹ năng thật đúng là thành thạo -0-III

Giống như công tắc ký ức được bật lên, đột nhiên nghĩ đến cái đêm anh tức giận làm mình, cơ thể An Cửu run rẩy.

"Tôi đã đấu tranh tâm lý cả đêm đó có được không! Cũng đâu phải đi phong lưu khoái hoạt!" Giọng cô rầu rĩ, oán hận kéo móng vuốt của anh ra, Phó Thần Thương lại để lên, lại kéo ra, để lên lại kéo ra...

An Cửu: "..."

"Em bạo gan lắm." Phó Thần Thương hừ lạnh, khóa hai tay cô ra sau, ép cô đứng thẳng người, khiến cho hai vật mềm mại run rẩy đáng thương nở rộ trước mặt, những ngón tay cùng răng môi tùy ý chơi đùa.

Cùng một chiêu cô không đấu được lần thứ hai, An Cửu quật cường không rên một tiếng, nhìn bức tranh trên tường đối diện để phân tán sự chú ý, kết quả nhìn từ khung ảnh trong suốt thấy dáng vẻ mặc vua hái của mình, nháy mắt một ngọn lửa chạy từ chân lên đến đỉnh đầu...

Khi vũ trụ nhỏ của An Cửu bạo phát chuẩn bị cá chết lưới rách, không biết Phó Thần Thương khi dễ đã đủ hay là đang nghĩ đến chủ ý biến thái gì, lưu luyến ngẩng lên khỏi ngực cô, nét mặt toát lên vẻ lười biếng cực kỳ cuốn hút, "Yên tâm, hôm nay tôi không động vào

em."

Như nghe được tiếng trời, An Cửu thở phào nhẹ nhõm, sau lưng đã ướt đầm như mới được vớt lên từ trong nước.

Cô đoán anh vẫn còn cố kỵ đây là nhà ba mẹ, hơn nữa còn là ban ngày ban mặt.

Vừa nghĩ tới mấy người Phó Cảnh Hi đang ở bên ngoài, đầu cô lại thối còi "tít tít tít" như xe lửa.

"Như thế sẽ chỉ làm em thoải mái, không lên được thì mới đạt được hiệu quả trừng phạt." Phó Thần Thương nghiêm trang phân tích.

Mẹ! Nhà! Anh! Đánh! Giá! Tiết! Tháo! Cmn! Cao! Quá! Đấy!

Trên trán Tống An Cửu nổi gân xanh, rút áo lót rơi xuống ngang lưng ném vào mặt anh, "Thoải mái em gái anh! Rốt cuộc ai mới là người thoải mái hả!"

Nếu không phải cô từng luyện tập kỹ năng, cơ thể mềm dẻo thì đã sớm gãy xương N lần rồi biết chưa? Người bình thường có thể chịu được những tư thế có độ khó không tưởng đấy sao...

Phó Thần Thương cực kỳ bình tĩnh bắt lấy áo lót, sau đó đẩy cao vạt áo cô lên giúp cô mặc lại, vén mái tóc rối của cô ra sau tai --"Chúng ta đổi sang chơi trò kích thích hơn."

Chương 59: Tay mới như

Kích thích bình thường thôi đừng có quá kích thích được không!

Phó Thần Thương gọi một cuộc điện thoại, trợ lý Tề Tấn liền mang tới một núi bài tập hóa thành Ngũ Chi Sơn đè lên cô.

Người kia hai tay khoanh trước ngực nhìn cô, "Trước bữa cơm tối nay phải làm xong toàn bộ."

An Cửu ôm bắp đùi, mắt như những vì sao, "Anh vẫn nên chơi tôi đi."

Phó Thần Thương rất vô sỉ đá văng cô ra, ban cho cô gò má lãnh diễm cao quý của mình, cài lại khuy áo mới cởi ra vừa nãy, "Đó là phần thưởng, biểu hiện tốt thì tôi còn cân nhắc."

"Không cần cảm ơn." An Cửu lén giơ ngón giữa, cầm một quyển bài tập phui phui bàn, quét hết tiết tháo Phó Thần Thương vừa rơi xuống, sau đó bày ra dáng vẽ bắt đầu làm bài.

Không phải chỉ làm xong là được sao! Chuyện này chỉ cần mấy phút.

"Sai một bài thì đánh tay mười cái." Giọng nói khoan thai của Phó Thần Thương hóa thành những mũi tên xương trong suốt "phốc" một cái cắm vào đầu gối cô.

"Cạch" cây bút bị cô bẻ gãy, "Sao anh có thể dùng cách xử phạt thể xác học sinh thế chứ!"

"Vì sao không thể?"

"Anh đây là bạo hành gia đình!"

"Cho nên?"

"Cho nên..." Cắn cắn môi, An Cửu bi ai phát hiện trong nhà này cô không có ai để xin cứu trợ, càng bi ai là, thật ra cô có rất nhiều cách để Phó Thần Thương đau đớn hối hận, nhưng mà, cô không muốn cũng không thể làm như vậy.

Phó Thần Thương châm một điếu thuốc, nhìn dáng vẻ ghen khuất của cô, nhíu mày, "Đối đầu với tôi thú vị lắm à?"

"..." An Cửu bấm bút, thú vị em gái anh! Vì tranh cãi với anh mà tế bào não của cô sắp chết sạch, thậm chí là chưa thắng được một lần.

"Em có thể lấy ra một nửa sức lực khi thi vào lớp 9 thì nó cũng không là vấn đề."

An Cửu giận dữ phản bác, "Nói thì dễ, anh làm sao biết một năm đó tôi phải sống không bằng heo chó thế nào. Hơn nữa, nếu muốn làm gì cũng có thể làm được thì còn là người không?"

"Vì sao không phải?" Phó Thần Thương hỏi lại.

Chớ nên giao tiếp với loại người phi nhân loại!

An Cửu càng nghĩ càng tức giận, cuối cùng vẫn là không kiên định, đem hết lời nói ra, "Đừng lấy tiêu chuẩn của anh để so sánh với tôi! Tôi chính là gỗ mục không thể đẽo bunn nhão không thể trát tường! Anh dựa vào cái gì hứa hẹn như thế với ba anh, dựa vào cái gì một bên tình nguyện biến tôi thành bộ dạng các người thích? Anh có biết

áp lực tôi phải chịu rất lớn không!!! Nếu tôi có thể khiến người khác yêu thích thì đã không đến ngày hôm nay; nếu tôi có thể khiến người ta thích thì đã không phải Tống An Cử, càng không phiền anh cưới tôi quản tôi! Ai nói với tôi, tôi không cần để ý gì cả? Bây giờ không phải anh cũng gây áp lực cho tôi, buộc tôi phải thỏa mãn mấy người sao!"

Lòng ngực kích động phập phồng dữ dội, cuối cùng khóe môi biến thành nụ cười tự giễu, "Nếu tôi không làm được thì sao? Có phải sẽ vứt bỏ tôi? Thế thì tôi đi theo nhà họ Tống có gì khác biệt? Anh và Tống Hưng Quốc có điểm nào khác nhau đâu?"

Phó Thần Thương muốn chạm vào cô lại bị hận ý trong con ngươi như con thú nhỏ bị thương của cô ép lùi lại, tư thế chuẩn bị bạo phát giống như chỉ cần anh tới gần, cô sẽ lao đến cắn anh.

Phó Thần Thương thu tay lại, đứng ở khoảng cách an toàn, để cô tỉnh táo lại, "Em không cần lấy lòng bất cứ ai, việc này đang giúp chính em. Nếu em lớn mạnh thì hoàn toàn không cần người khác thích em."

An Cử lập tức đáp lại anh, "Tôi không mạnh cũng không cần người khác yêu thích tôi."

"Phải vậy không? Vậy tôi cho em biết, không mạnh thì chỉ có bị người ta ức hiếp.. Giống như vậy!" Phó Thần Thương vừa dứt lời, không để ý tới sự giãy giụa của cô, nắm lấy cằm cô, cúi người cắn mạnh lên môi cô, trừng phạt không chút thương tiếc.

Anh lau đi sọt chỉ bạc nơi khóe miệng cô chưa kịp nuốt xuống, chống lại đôi mắt lửa giận hừng hực, "Có lẽ em đúng là không cần người khác thích. Nhưng chỉ có mạnh, người không thích em mới không làm tổn thương được em."

An Cửu chấn động, câu nói của Phó Thần Thương như những lời dạy phát ra ánh sáng của thần linh vỡ xuống đầu, từng thiên sứ với đôi cánh trắng tinh cầm đàn bay múa xung quanh...

Phó Thần Thương vô sỉ xuất ra tuyệt chiêu!!!

An Cửu lắc đầu thật mạnh còn tát cho mình một cái, vứt bỏ những ảo giác đáng sợ kia, trong lòng nâng khiên lên, cảnh giác nhìn chăm chăm anh.

Thấy phản ứng của cô, Phó Thần Thương biết cô đã nghe lọt tai lời mình nên tiếp tục, "Nếu bây giờ đã có cơ hội, có tôi giúp em, vì sao không thử một lần? Không phải vì ai khác, chỉ vì mình em. Chẳng lẽ em muốn cả đời chìm trong thân phận bi thảm, ở dưới bóng ma của ba mẹ? Những nỗ lực năm lớp 9 của em không phải trôi theo dòng nước, càng không nên sa sút tinh thần vì bà ngoại mất, chí ít em cũng đã đổ vào Thịnh Cảnh trước khi bà mất để bà an tâm."

Mắt cô lóe lên, anh từng bước tới gần, "Có phải em cảm thấy trên đời này đã không còn ai đáng để em trả giá, không còn ai đáng để em cố gắng? Có phải thế sự xoay vần, coi trời bằng vung?"

An Cửu liên tiếp bại lui, chỉ mong bịt tai chống lại từng câu như lọt da róc xương của anh, mổ xẻ tàn nhẫn và hoàn toàn con người cô.

Phó Thần Thương nói chậm lại, "Chính xác, kể cả tôi cũng không có tư cách bắt em làm gì! Nếu em thật sự không quan tâm, cho dù bị sỉ nhục cũng không mắng không giận tâm như dòng nước thì tôi không còn gì để nói. Nhưng như em nói, nếu muốn làm gì cũng có thể làm được thì còn là người không? Con người không phải cỏ cây, Tống Hưng Quốc lợi dụng em, em đau lòng; Lương Giai Giai hãm hại em, em còn biết phản nộ; em rõ ràng sợ hãi, nhưng không phải vì tôi mà

tới đây sao? Em thật sự không muốn cá muối xoay người lột xác rục rở để những người ghét em không thích em hối hận không kịp sao? Em thật sự không muốn có thể đường đường chính chính đứng bên cạnh tôi sao?"

"Ai là cá muối! Ai muốn đứng bên cạnh anh, đang là một đóa hoa đẹp cũng có thể bị anh nói cho thành lá vụn!" An Cửu trợn mắt nhìn che dấu trái tim sắp không vững tâm được nữa.

Chết tiệt! Tên này đúng là cái máy ghi! Nào có ai tẩy não như thế! Cô sắp bị anh định dạng thành số liệu rồi.

Thấy tốt liền thu, Phó Thần Thương cũng không vạch trần cô, "Được rồi, bây giờ nói cho tôi biết, trưởng thành rồi em muốn làm gì?"

An Cửu lờm nguýt anh, đáp lại, "Nhà khoa học!"

Còn trưởng thành cái gì, cô đã trưởng thành rồi có được không. Đã bao nhiêu tuổi mà còn đi hỏi câu hỏi mà mấy giáo viên nhà trẻ mới hỏi.

Phó Thần Thương: "Thực tế một chút."

Tống An Cửu: "Tay đua xe."

Phó Thần Thương: "..."

Tống An Cửu: "Được rồi! Tôi biết không thể làm! Diễn viên?"

Phó Thần Thương: "Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Tống An Cửu: "Phóng viên thời sự?"

Phó Thần Thương: "Quá nguy hiểm!"

Tống An Cửu: "Y tá?"

Phó Thần Thương: "Đến bản thân còn không chăm sóc được tốt còn đòi chăm sóc bệnh nhân."

Tống An Cửu: "Nhà văn?"

Phó Thần Thương: "Công việc dễ dàng khiến tâm thần phân liệt."

Tống An Cửu: "Nhà thiết kế?"

Phó Thần Thương: "Em muốn lao lực đến chết?"

Tống An Cửu: "Giáo viên?"

Phó Thần Thương: "Đừng tàn sát thế hệ sau thì hơn."

An Cửu bối hóa, "Vậy rốt cuộc anh muốn tôi làm gì?"

"Không phải tôi muốn, mà là em muốn làm gì?"

"Tôi! Không! Biết!"

Phó Thần Thương đau đầu, nháy mắt có cảm giác mình già đi mấy tuổi, "Em không thể ngoan chút được à, tôi hỏi em trả lời, đâu bảo em cãi nhau với tôi?"

An Cửu thản nhiên nói, "Bây giờ anh còn sống cũng đủ để chứng minh tôi ngoan thế nào!"

"Phụt ---"

An Cửu và Phó Thần Thương nghe tiếng ngoảnh lại, trông thấy Phó Hoa Sinh đẩy cửa vào, cũng không biết anh ta đã ở ngoài cửa nghe bao lâu.

"Anh Hai, ba gọi anh đi câu." Phó Hoa Sinh nín cười.

"Biết rồi." Phó Thần Thương nói xong nhìn về phía An Cửu, "Bài tập tôi giao không nhiều, chỉ cần em cố gắng, nhất định có thể hoàn thành trong thời gian quy định."

Thế mà còn không nhiều! Chỉ lật sách thôi cô cũng không biết có kịp giờ không kìa!

Thấy Phó Hoa Sinh còn đứng ở đây, An Cửu tức giận trút sang anh ta, "Tại sao anh còn chưa đi!"

"Để bày tỏ sự sùng bái của em với chị đó! Lần đầu tiên em thấy có người chọc tức anh ấy như thế mà còn sống." Phó Hoa Sinh cố tình bắt chước giọng điệu cô vừa mới nói với Phó Thần Thương.

Khóe miệng An Cửu co quắp, "Có khoa trương như vậy không? Rõ ràng là anh ta chọc tôi trước!"

"Tại sao không? Chị không biết trước kia anh ấy đáng ghét thế nào đâu, với ai cũng chỉ dùng mắt nói chuyện, ngay đến tự một chữ cũng không bố thí, chẳng ngờ sau khi bị chị lớn tiếng thế mà không dùng ánh mắt giết chị, còn nói với chị nhiều lời vô nghĩa như thế!"

Hiển nhiên sờ dĩ Phó Hoa Sinh có thể dùng mắt là hiểu ý mà Phó Thần Thương muốn biểu đạt cũng là do quanh năm suốt tháng tôi luyện.

"Tôi không hiểu được ánh mắt anh ta." An Cửu trả lời.

Phó Hoa Sinh nghe vậy lập tức hiểu, bởi vì chỉ số IQ của Tống An Cửu thật sự có hạn, loại chuyện như quan sát sắc mặt đoán ý không thể nghi ngờ là có độ khó cao, câu nói đầu tiên nói bót từ đi không nhất định cô có thể hiểu được, nếu không giải thích rõ từng câu thì sao cô có thể hiểu, càng đừng hy vọng cô nhìn mắt mà hiểu được.

Phó Hoa Sinh nhìn có chút hả hê lau nước mắt cay cay, đúng là làm khó tên kia!

Thấy An Cửu bắt đầu mở sách làm bài, Phó Hoa Sinh trêu chọc, "Thật sự định quyết chí tự cường nữa à?"

"Không được sao?"

"Được được được, em đi đây, không quấy rầy chị học nữa."

"Anh đừng đi vội." An Cửu đột nhiên gọi anh ta lại.

"Sao thế?"

An Cửu gãi đầu, "Xem giúp tôi một chút, đề này anh có biết làm không?"

Phó Hoa Sinh cầm lấy đề bài, "Bài tập cấp 3 tất nhiên em biết làm."

An Cửu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh ta.

Phó Hoa Sinh thấy mình bị vũ nhục, "Ánh mắt đó của chị là gì, hỏi đấy em là thủ khoa thi vào Đại học A đấy biết chưa?"

An Cửu đồng ý gật đầu, "Cũng đúng, dù sao anh cũng là chú ba của

Cảnh Hi."

Khuôn mặt Phó Hoa Sinh lập tức đen xì, được, hoàn toàn không phải tin tưởng anh ta, chỉ là dính được ánh sáng của Cảnh Hi mà thôi.

An Cửu nghĩ một lúc rồi hỏi, "Bây giờ anh có rảnh không?"

"Không có việc gì."

"Vậy anh có thể ngồi đây giải đáp thắc mắc giúp tôi chứ? Chỉ cần dạy tôi làm toán là được."

Nếu cô tự làm, cho dù hoàn thành thì điểm nhất định thê thảm. Không còn cách nào, đành phải yêu cầu viện trợ, dù sao Phó Thần Thương cũng không nói không được nhờ người khác trợ giúp, cô khiêm tốn xin chỉ bảo không có vấn đề gì nhỉ!

Lúc này bảo cô đi tìm Cảnh Hi, cô không có mặt mũi nào cả, đúng lúc Phó Hoa Sinh đưa tới cửa, khỏi cần uổng công.

"Cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực." Phó Hoa Sinh đang lo không có chỗ nào ra tay, nếu cô đã chủ động nhờ anh ta hỗ trợ, tất nhiên anh ta sẽ không từ chối.

Thời gian nhanh chóng qua đi, có lúc Phó Cảnh Hi sang gặp cô, thấy Phó Hoa Sinh làm bài giúp cô cũng không nói gì.

"Hiểu chưa?"

"Ừ. Cái đó..." An Cửu muốn nói lại thôi.

"Cái gì?"

"Cám ơn."

"Nói cám ơn thì khách sáo quá." Phó Hoa Sinh không thèm để ý chút nào, "Em đi tắm đây, có việc gì thì gọi em!"

"Ừ."

Phó Hoa Sinh hình như cũng không phải không đáng tin, còn rất thân thiết với cô. Cô thừa nhận mình hay mang thành kiến nhìn người khác, nhưng, dù là ai sau khi biết thân phận bọn họ chỉ e không thể bình tĩnh nổi.

Cuối cùng cũng làm xong bài cuối cùng, đúng lúc Phó Thần Thương đi câu với lão gia tử trở về, An Cửu vội đi tìm anh nghiệm thu.

Nửa tiếng sau, thư phòng lâu hai truyền đến những tiếng kêu thảm đứt quãng, sau đó là những âm thanh "lộc cộc" chạy xuống...

Tống An Cửu như một cơn cuồng phong lao tới, lòng bàn tay bị đánh đỏ ửng cả lên cầm lấy bài tập toán, gương mặt bi phẫn, "Phó! Hoa! Sinh! Tôi! Không! Tha! Cho! Anh! Đây!"

Cô nổi giận ùng ùng đập cửa phòng Phó Hoa Sinh, định lao tới thì bị một tấm da đập vào mắt, An Cửu vội vã bịt mắt quay người, "Anh mặc quần áo vào cho tôi!"

Phó Hoa Sinh vừa tắm xong đi ra, trên hông chỉ buộc cái khăn tắm, thấy cô đột nhiên xông vào cũng hoảng sợ, "Chị dâu? Chị vội vã tìm em như vậy có chuyện gì?"

"Anh còn dám hỏi! Tự mình xem đi!" Tống An Cửu vò bài tập ném ra sau, chuẩn xác nện trúng đầu Phó Hoa Sinh, "Không phải anh nói toán cấp ba không phải vấn đề ư, không phải anh nói anh là thủ khoa thi vào Đại học A ư? Thủ khoa mà làm 43 bài có thể sai tới 22 bài? Đáng nhẽ bài làm ban đầu của tôi đúng, anh còn sửa! Thành! Sai!"

Tống An Cửu càng nói càng căm giận.

"Ớ! Không phải chứ!" Phó Hoa Sinh nhìn bài tập bị gạch đỏ chi chít sờ cảm, nhỏ giọng nói, "Sao mà sai được, rõ ràng mình nắm chắc 50% đúng mà, làm như thế mới đúng..."

An Cửu không nghe nổi nữa, không kiên nhẫn hét to, "Mặc quần áo!!!"

"Không mặc! Em mặc quần áo tử tế chị nhất định sẽ đánh em." Phó Hoa Sinh rất vô sỉ cứ để thân trên lỏa lồ ngồi xuống giường.

An Cửu giận sắp điên lên, "Rốt cuộc anh có mặc hay không!"

Trước khi Phó Chính Huân đi câu về, cô nhất định phải thu thập xong tên này, bằng không cô không thể đảm bảo lúc ăn cơm có đồ cả bát canh lên đầu anh ta hay không.

"Đánh chết em cũng không mặc!" Phó Hoa Sinh vốn muốn lôi kéo làm quen, nào ngờ trộm gà không được còn mất năm gạo, bây giờ cũng đang buồn bực đây!

An Cửu thỉnh linh quay lại, lao tới như hổ vồ mồi, "Thế thì tôi đánh chết anh, cái tên lừa đảo! Bà đây có cái gì chưa từng nhìn, anh tưởng anh không mặc tôi không dám quay lại, anh dám cởi thì tôi dám nhìn!!!"

Nói xong từng cú đấm đổ ập xuống, cô cũng mặc kệ tay đau, xá ngục ác khí này quan trọng hơn, bằng không cô sẽ đi đờn nhà ma vì tức.

Khi Phó Thần Thương nghe thấy tiếng động qua đó thì trông thấy cảnh cô vợ nhỏ của anh đang ngồi trên lưng Phó Hoa Sinh quyền đấm cước đá...

Trong con người Phó Thần Thương thoáng hiện lên tia giận, xách cô lên như gà con, sau đó túm lấy chăn che kín Phó Hoa Sinh từ đầu đến chân.

"Làm loạn đủ chưa?" Phó Thần Thương dùng một tay ôm eo cô.

An Cửu giùng giảng còn muốn lao tới đánh, "Phó Thần Thương anh đừng cản tôi! Còn thiếu năm mươi cái nữa chưa xong đâu!"

Phó Hoa Sinh trốn trong chăn không dám di động, chỉ lén kéo một góc lộ ra đôi mắt, vừa tiếp xúc với ánh mắt giết người của An Cửu liền trùm lại, khỏi phải nói trông đáng thương thế nào.

Phó Thần Thương quay cô lại, nghiêm mặt khiển trách, "Ai bảo trụ cột của em không vững, người khác tùy tiện nói mấy câu đã nghe. Bản thân em không có đầu óc à? Hôm nay coi như cho em một bài học."

Tay An Cửu vừa đau vừa tê, ban nãy lúc đánh người không cảm thấy gì, bây giờ dừng lại liền đau như kim đâm, Phó Thần Thương còn mắng cô, đến mức nước mắt cũng chảy ra, "Anh... các anh đều bắt nạt tôi!"

Mẹ nó nhà họ Phó quả nhiên cũng chỉ có Cảnh Hi đáng tin!

Thấy dáng vẻ đáng thương của cô, Phó Thần Thương tuy vẫn giữ vẻ lạnh lùng nghiêm túc nhưng ý cười trong đáy mắt đã bán rả tâm tình thật sự của anh, "Sao tôi lại bắt nạt em? Em bắt nạt tôi mới đúng!"

"Tôi bắt nạt anh?" An Cửu không thể tin mở to mắt.

Phó Thần Thương nhếch miệng, khó khăn nói, "Em có biết mỗi lần đánh em mấy trăm cái tôi cũng mệt lắm không, tay mỏi như rời đây!"

Té!!! An Cửu chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét!

"..." Mệt mỏi quá, chẳng muốn yêu nữa...

Lúc ăn cơm tối vì hai tay An Cửu đều đau đến tê rần nên gấp thức ăn rất khó khăn, Phó Thần Thương mèo khóc chuột giả từ bi liên tục gấp cho cô. Phó Chính Huân và Phùng Uyển không biết chuyện đều cho rằng hai người đằm thắm.

Thật ra cũng không thể hoàn toàn trách Phó Thần Thương, tuy mấy trăm roi nghe thì rất đáng sợ, nhưng anh xuống tay không nặng, sờ dĩ đau như thế, nguyên nhân rất lớn là vì cô đánh Phó Hoa Sinh bị phản lực.

Trên bàn cơm, Phó Hoa Sinh ỉu xiu héo rữa, luôn trốn tránh cái nhìn máu tanh như hình với bóng của An Cửu.

Tất nhiên Phó Cảnh Hi có thể nhìn ra gió tanh mưa máu bất thường giữa họ, trên thực tế, từ lúc cậu thấy Phó Hoa Sinh làm bài giúp cô đã liệu đến kết quả này, khi đó cậu lại không nhắc nhở cô.

Chính cậu cũng ngạc nhiên mình lại có hành động nhỏ nhen đấy, vì

cô thà thỉnh giáo Phó Hoa Sinh chưa thân thuộc mà không tìm cậu, điều này khiến cậu hơi để ý.

Tối hôm qua, có lẽ đã dọa cô...

Bây giờ Phó Hoa Sinh đang đau lưng, trừ mặt không bị đánh ra thì mỗi tấc trên lưng đều hưởng nắm tay của An Cửu, mà lúc đó anh ta còn không mặc áo, còn bị cào ra cả máu.

An ta đâu có cố ý, chỉ là có lòng giúp đỡ thôi, không ngờ lại xuống tay ác như vậy, những cô gái bên cạnh đều nâng niu anh ta dụ dỗ, đến cả lúc ân ái anh ta cũng tuyệt đối không cho họ cào lên thân thể hoàn mỹ của mình, ngày hôm nay chẳng những bị cưỡng hiếp lên người còn bị chà đạp...

Càng nghĩ càng bực mình, Phó Hoa Sinh hóa bi phẫn thành ham muốn ăn uống, đang ăn thì "bộp", đĩa đang gấp rau thì bị gõ một cái, sừng hươu rơi trở lại đĩa, Phùng Uyển gấp cho anh ta một miếng sườn, "Ăn cái này đi! Cái đó là dành cho anh Hai con bồi bổ thân thể!"

"Con cũng muốn bồi bổ thân thể!" Phó Hoa Sinh khó chịu.

Phùng Uyển còn chưa nói gì, lão gia tử đã nổi giận, "Vô liêm sỉ! Bỏ cái gì mà bồi! Còn ngại mình chộc chưa đủ phụ nữ hay sao!"

An Cửu lau mồ hôi, cách nói chuyện của lão gia tử đúng là dững mẫn! Chẳng chừa chút thể diện nào cho con trai!

Lạ chỗ An Cửu ngủ không yên, cho nên tuy mười giờ đã nằm nhưng mãi đến mười hai giờ cũng chưa ngủ được.

Đang lăn lộn bực bời, bên eo liền có thêm một bàn tay nóng như lửa, An Cửu không khách khí chút nào hất ra, sau đó người kia bắt đầu không biết xấu hổ cọ cọ, sờ soạng đủ kiểu qua lớp quần áo.

Buổi tối Phùng Uyển không ngừng gấp thức ăn cho anh, tất cả đều là bồi bổ ***, cũng khó trách anh không chịu được. Nhưng mà liên quan gì tới cô chứ!

"Làm gì vậy! Không công tiện nghi cho tôi nhiều không tốt!" An Cửu cố tình nói kháy anh.

"Yên tâm, tôi không chạm vào em." Phó Thần Thương ôm cô từ phía sau, giọng trầm đục.

Lại là câu này, lần trước lúc anh nói đã mang đến đả kích hủy diệt, lần này lại có cái gì?

Phó Thần Thương có chút bất đắc dĩ, "Mẹ tôi đã thu hết bao cao su trong phòng tôi rồi."

"..." Đầu An Cửu đầy vạch đen, "Bảo sao tối nay anh yên tĩnh như thế!"

"Thật ra, dùng cách khác cũng được..."

"Cút!"

Chương 60: Trước có sói sau có hổ

Phó Thần Thương tiếc hận thở dài, cắn cắn phần da ở sau cổ cô, "Thật sự không được?"

Mặc dù An Cửu không có kinh nghiệm thực tiễn, nhưng do luôn qua lại với đám nam sinh nên những chuyện đó cũng hiểu rõ, tất nhiên biết Phó Thần Thương có ý gì, xoay người lại, giơ đôi tay được thoa đầy thuốc mỡ lên trước mặt anh, "Anh nhất định phải dùng sao?"

"..."

Trông thấy biểu cảm yếu lòng của Phó Thần Thương, An Cửu khoan khoái ngửa người ra ngủ. Cái này gọi là tự gây nghiệt không thể sống, tự vượt đi ông chú!

Nửa đêm An Cửu vẫn ngủ không yên, khoảng ba giờ sáng tỉnh lại, kết quả phát hiện bên cạnh không có ai, mơ mơ màng màng trông thấy Phó Thần Thương đứng ở cửa sổ không biết đang nói chuyện cùng ai, chỉ trò chuyện mấy giây, Phó Thần Thương cúp điện thoại, sau đó cầm áo khoác ra ngoài.

Đã muộn thế này mà còn đi đâu?

An Cửu cũng không có nghĩ nhiều, đoán có lẽ công ty xảy ra chuyện. Cô cũng mới biết Phó Thần Thương đã thu mua Truyền thông Tự Tinh từng là lão đại trong ngành, nay vì kinh doanh không tốt và gây bất hòa với một loạt ngôi sao khiến họ bỏ đi dẫn đến gần như phá sản.

Ngủ xuẩn.

Mười phút sau, công viên Cẩm Tú.

Bên dưới công trình ngắm cảnh cao chín tầng đại diện công viên mơ hồ có bóng người đi qua đi lại, người kia vừa thấy Phó Thần Thương liền vội vàng chạy đến, thái độ tuyệt đối gọi là không chút khách khí, "Xem như anh còn có chút lương tâm!"

Phó Thần Thương ngẩng đầu nhìn bóng người trên đỉnh, nét mặt không rõ là gì.

Người lo lắng đứng dưới tháp tên Lâm Huyền, là bạn thân chốn khuê phòng của Tô Hội Lê.

"Tối nay tôi thấy tâm trạng cô ấy không tốt nên ngủ cùng cô ấy, ai ngờ đang nửa đêm thì cô ấy chạy tới đây, tôi lại không dám đánh thức cô ấy, đành phải lặng lẽ đi theo..."

Trong lời của Lâm Huyền thật ra rất có thâm ý, thứ nhất là nói cho anh biết gần đây Tô Hội Lê có áp lực rất lớn nên bệnh tái phát; thứ hai là nói cho anh biết Tô Hội Lê luôn ngủ một mình, không có ngủ cùng Sở Mạch.

Phó Thần Thương không nói câu gì, không nhanh không chậm đi tới tháp ngắm cảnh.

Lâm Huyền đứng sau nhìn theo bóng lưng Phó Thần Thương, tuy anh vẫn tới, thế nhưng hoàn toàn không nhìn ra anh đang nghĩ gì, cũng không biết rốt cuộc anh còn để ý tới Tô Hội Lê hay không. Không quan tâm thì sao lại tới, quan tâm thì sao lại phong khinh vân đạm như thế, giống như chỉ đến công viên để tản bộ mà không phải

cứu người.

Ở tầng tháp ngắm cảnh cao nhất, trong bóng tối, người phụ nữ với mái tóc dài phất phơ, bóng lưng ốm yếu, im lặng ngồi ở băng ghế cạnh lan can, ở độ cao này đèn không chiếu tới được, chỉ có ánh trăng mờ hồ phác họa lên bóng cô.

Bước chân Phó Thần Thương nhẹ vô cùng, giọng nói lắng xuống, "Hội Lê."

Người phụ nữ không có chút phản ứng, hoàn toàn chìm trong thế giới của mình.

Phó Thần Thương không tiếp tục gọi cô, mà chỉ yên lặng ngồi xuống bên cạnh.

Năm phút sau, một chiếc xe lái qua tháp, có mấy người nhanh chóng đi ra trải đệm khí dưới tháp rồi sau đó vào xe. Quá trình trôi chảy, từ đầu tới cuối không ai nói một câu, ban đêm yên tĩnh như chưa xảy ra chuyện gì.

Phó Thần Thương nhìn cho Lâm Huyền chờ bên dưới --- "Khổ cực rồi"

Ba chữ, từ trong đó có thể thấy anh vẫn đưa Tô Hội Lê vào trong phạm vi bảo vệ của mình.

Lâm Huyền trả lời --- "Hội Lê là người bạn tốt nhất của tôi, đây là chuyện tôi phải làm. Có thể tôi nói như vậy làm anh không vui, nhưng anh thật sự quá tàn nhẫn! Cô ấy theo anh suốt mười năm, chẳng lẽ tình cảm cô ấy với anh như thế nào anh còn không rõ? Anh biết lần này cô ấy bị bắt đắ dĩ, sao có thể không nghe cô ấy giải thích, đảo mắt đã cưới người phụ nữ khác! Anh có biết cô ấy đi theo Sở Mạch

chịu biết bao ủy khuất không, có biết mỗi ngày trong lúc ngủ mơ cô ấy gọi tên ai không..."

Phó Thần Thương không trả lời lại, Lâm Huyền ngẩng đầu nhìn lên trên, thấy anh không có phản ứng, bản thân ở đây cũng không có tác dụng gì, tức giận dậm chân rời đi. Tuy đã sớm quen với vẻ xa cách với mọi người của anh, nhưng trong lòng vẫn rất thất vọng, đêm nay anh thậm chí không nhìn cô ta lấy một cái. Người đàn ông này đúng là khó trị trước sau như một!

Mấy giờ sau, Tô Hội Lê vẫn bảo trì tư thế nhìn bầu trời dần sáng lên phía xa, Phó Thần Thương một mực ngồi bên cạnh, đến sáu giờ thì giờ tay lên nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy, "Tự đi hay để anh ôm em?"

Sống lưng Tô Hội Lê có chút rung rung, khẽ cắn môi, sau một lúc lâu chậm rãi bám vào trụ tháp màu đỏ đứng lên, quả nhiên chân đã tê rần, lúc đứng dậy thì cơn đau kịch liệt truyền lên từ chân, cô chỉ cắn môi không nói tiếng nào.

Phó Thần Thương trầm mặc đỡ cô ngồi xuống, sau đó cúi người thuần thục xoa bóp bắp chân cho cô.

Tô Hội Lê ngẩng mặt lên ép lui nước mắt, thì ra anh còn nhớ đến thời gian mình tỉnh lại khỏi cơn mộng du, còn nhớ chân cô sẽ bị chuột rút.

Hai người quen thuộc như thế, nay gần nhau mà như cách cả chân trời.

Anh vẫn sẽ đến, vẫn sẽ biết cách bảo vệ cô, vẫn ở bên cạnh cô, thậm chí giống như bây giờ cúi mình xoa bóp cho cô, tất cả đều như cũ, nhưng đây chỉ là cảnh tượng huyền ảo, mọi thứ không thể trở về như cũ.

"Đủ rồi." Cô bỗng đẩy anh ra, khuôn mặt tái nhợt, bước chân hư vô gần như không chạm đất, như một cái xác không hồn bước từng bước xuống cầu thang...

Phó Thần Thương không nói một lời đi theo đằng sau.

Cuối cùng xuống đến cuối tháp, cô gần như thoát lực.

"Lên xe." Phó Thần Thương mở cửa xe.

Tô Hội Lê đưa lưng về phía anh, "Anh đi đi."

"Lên xe!" Anh lặp lại.

"Em tự về!"

Phó Thần Thương mặt không thay đổi kéo cô vào xe, động tác nhìn như thô bạo nhưng hoàn toàn không làm đau cô.

Chiếc xe chạy êm ả trên quốc lộ buổi sáng, ánh mặt trời sáng rõ, không khí tươi mát, vì sao cô lại cảm thấy như bị đè nén.

Phó Thần Thương lái xe đưa cô về căn biệt thự ở Thành Nam, lấy chìa khóa mở được cửa, cô vẫn không đổi khóa.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi mực mùi thuốc màu nồng nặc, những tờ giấy lộn vương vãi, tranh vẽ ngổn ngang, hoàn toàn không giống tính cách ngăn nắp của cô ngày xưa, trên giá vẽ là một bức tranh màu đen khổng lồ nguệch ngoạc, nhưng nhìn kỹ thì thấy không phải dùng nước sơn đen vẽ mà là dùng đủ nước màu tô chồng chéo lên

nhau, hết lớp này đến lớp khác, cuối cùng hỗn hợp thành một màu đen, màu đen nặng nề tới mức làm người ta ghê sợ...

Nhìn đồng bừa bộn trong nhà, Phó Thần Thương thích sạch sẽ nghiêm trọng cũng chỉ hơi nhăn mày.

Đây đã từng là ngôi nhà sạch sẽ không có lấy một hạt bụi...

Tô Hội Lê không thèm để ý chút nào đi qua đồng tranh bừa bãi, quần áo vút lung tung cùng vỏ chai rượu... ngồi xuống sofa.

Tiện tay cầm ly rượu đỏ đã uống một nửa trên bàn, "Tùy tiện ngồi."

Phó Thần Thương không ngồi, ngón tay giật giật, tháo một chìa trong chùm chìa khóa ném lên mặt bàn trà.

Vẻ mặt bình tĩnh của Tô Hội Lê cuối cùng bị phá vỡ, cầm chặt nó, móng tay cắm vào thịt, "Có ý gì?"

Phó Thần Thương không trả lời, quét mắt qua bức tranh kia, nói, "Đừng giày vò bản thân nữa."

Tô Hội Lê cười khổ, "Anh sẽ quan tâm sao?"

"Điều này không quan trọng."

Ngay khoảnh khắc Phó Thần Thương cất bước rời đi liền bị Tô Hội Lê đuổi theo ôm chặt lưng, "Đừng đi..."

Nhìn gương mặt ngày đêm tưởng niệm, cảm nhận nhiệt độ chân thực của anh, máu đã lạnh liền sôi trào, nhịp tim tăng nhanh, lúc này cô mới cảm giác mình còn sống.

Phát hiện anh lại muốn gỡ tay mình ra, tim Tô Hội Lê như bị dao cứa, hận ý trong lòng hóa thành kích động, thỉnh linh ôm cổ anh, muốn hôn lên môi anh...

Phó Thần Thương đưa tay lên giữ người cô không động đậy, hình như đang giúp cô giữ lại thể diện cuối cùng. Cho dù dưới tình huống này vẫn bình tĩnh như thế, mà chính điểm này cũng làm cô hết sức thống hận.

Anh không khước từ, nhưng cũng không tiếp nhận, cô tiến thoái lưỡng nan, vô cùng khó xử, lại không cam lòng để anh đi. Bàn tay mềm mại đặt lên cổ áo anh, thử cởi bỏ cúc áo đầu tiên, không bị ngăn cản liền ngừng thở, trong ánh mắt thâm thúy của anh tiếp tục, cho đến cúc áo cuối cùng, bàn tay hơi lạnh như con cá nhỏ trượt xuống vùng tam giác khiến người ta đỏ mặt nóng tai...

Cô đánh bực tất cả, vịn vịn người dùng tư thế hèn mọn nhất và khiến đàn ông điên cuồng nhất ngồi xuống trước mặt anh, cái miệng anh đào mê người thờ dốt...

Hơi thở của Phó Thần Thương cũng dần loạn, khi tay cô chạm vào khóa quần thì mặt liền cứng lại, ngăn cản động tác của cô...

Trái tim "thình thịch" rơi xuống mặt đất, Tô Hội Lê cúi thấp đầu, cười tự giễu, ngay cả làm đến mức này mà anh cũng không muốn chạm vào mình? Vì sao!?

Anh quay người đi, không chút lưu luyến, cô không tin nhìn theo, níu lấy ống tay áo anh, "Evan..."

Phó Thần Thương nhíu mày, vẻ mặt đã có chút không kiên nhẫn, "Hội Lê, đây không giống tính cách em. Nếu đã lựa chọn thì đừng dây dưa nữa."

Tô Hội Lê khẩn trương giải thích, "Anh ghét bỏ em sao? Em không cần để anh ta chạm vào em!"

Phó Thần Thương ngăn người, cuối cùng kéo tay cô xuống, "Không liên quan gì đến anh."

"Xin lỗi..." Môi cô run rẩy.

Phó Thần Thương trực tiếp cắt ngang, "Em cũng không sai."

Tô Hội Lê không ngừng lắc đầu, lại không biết nên giải thích như thế nào.

Người đàn ông này quá hoàn mỹ, gần như không gì làm khó được, cho dù được ánh sáng của nhà họ Phó bao phủ, cho dù anh không tranh không đoạt thì vẫn không thể che đậy ánh sáng trên người anh. Nhưng đối mặt với chuyện gì anh cũng có vẻ thiếu hào hứng, kể cả đối với phụ nữ. Đi theo anh mười năm, cô thậm chí hoài nghi anh hoàn toàn không có yêu mình, chỉ bởi vì thói quen, cho dù vào lúc thân mật nhất, từ trong mắt anh cô cũng không thấy chút nào cuồng nhiệt và tình yêu.

Không phải nói anh không tốt với mình, chẳng qua... Cô không thể nói rõ cảm giác ấy, anh có thể dịu dàng săn sóc cô, nhưng hoàn toàn giống hành động được lập trình, giống như anh chỉ cần một người bạn đời cố định, mà người này, cũng không phải bắt buộc là cô, chẳng qua cô chỉ đúng lúc phù hợp, mà có thể bị thay thế bất cứ khi nào.

Cảm giác đó không khi nào không tra tấn cô, sau khi ba vào tù, thái độ lạnh lùng của anh đã trở thành mồi dẫn lửa khiến họ chia tay.

Cô tưởng anh sẽ hối hận, sẽ tìm đến mình, nhưng như thế nào cũng không nghĩ ra trong một đêm long trời lở đất, điều chờ đợi được là tin tức anh kết hôn.

Quả nhiên là người bất cứ lúc nào cũng có thể bị thay thế...

Nhưng, nếu đã không có quan hệ gì với anh, vì sao lại tiếp nhận Truyền thông Tự Tinh bị Sở Mạch lật đổ; tại sao anh nóng lòng muốn nắm quyền, ở đâu cũng đối nghịch với anh ta; vì sao biết em gặp nguy hiểm vẫn sẽ chạy tới đầu tiên...

Khi Phó Thần Thương trở về nhà lớn An Cửu mới rời giường, lúc này đang đánh răng, ngẩng đầu liền thấy gương mặt Phó Thần Thương trong gương, sợ tới mức nuốt cả bọt trong miệng.

"Ang uống ết à..." An Cửu phẫn nộ lườm anh.

"Nói tiếng người." Cơ thể cao lớn của Phó Thần Thương nghiêng nghiêng dựa vào cửa, áo vắt trên cánh tay, xem ra vừa mới trở về.

An Cửu nhổ bọt ra khỏi miệng, "Anh muốn chết à! Tự dung đứng sau lưng muốn hù chết tôi phải không?"

Nói xong liếc Phó Thần Thương, tiếp đó nhìn mắt, sau đó cúi đầu, chẳng được bao lâu lại ngẩng lên nhìn trộm anh trong gương.

"Làm gì thế?" Phó Thần Thương nhíu mày.

An Cửu sờ cằm, trầm ngâm nói, "Phó Thần Thương, sắc mặt anh thật tệ, tâm trạng có vẻ rất nặng nề, chẳng lẽ tối qua lén đi gặp tình nhân kết quả bà dì tình nhân đến hả?"

Phó Thần Thương: "..."

"Bị tôi đoán trúng đúng không?" An Cửu hưng phấn không thôi, xem ra chỉ số thông minh của mình có tiến bộ.

Vốn sắc mặt Phó Thần Thương đã khó coi nay càng khó coi hơn, "Sao? Em đoán đúng nên vui lắm hả?"

Đầu óc An Cửu xoay vòng, đúng thế! Tại sao cô lại vui! Nếu đoán đúng, chẳng phải nói rõ tối qua anh đi tìm tiểu tam hay sao. Thế là liên tục lắc đầu.

Phó Thần Thương cười lạnh tiến tới từng bước, cho đến khi chống hai tay lên bực rửa mặt khóa cô bên dưới người không thể động đậy, "Thật sự mất hứng? Không phải rất hi vọng tôi đi trịch đường ray hay sao? Có muốn lần sau tôi dẫn em đi cùng cho em chụp không?"

An Cửu vỗ lên trái tim nhỏ đã chịu đủ kinh hãi, "Phó Thần Thương, anh ăn thuốc nổ hả?"

"Khoogn ăn thuốc nổ, ăn em!" Người kia vừa nói vừa cực kỳ vô sỉ cắn cổ cô.

Mặc dù quá trình hình như đã đoán sai, nhưng kết quả ngược lại giống nhau, quả nhiên anh chưa thỏa mãn dục vọng.

An Cửu vén cổ áo lên, nghiêng đầu nhìn cạnh gáy, quả nhiên có một dấu đỏ rõ ràng, bực bội đẩy anh, "Má! Đã nói bao nhiêu lần là không được cắn cổ tôi, chỗ nào lộ ra ngoài là không được! Anh bảo tôi lên đi học thế nào!"

Nói xong liền thấy không đúng, lại bổ sung, "Chỗ không lộ ra bên

ngoài cũng không được!"

Phó Thần Thương không chút hối hận, để đầu lên vai cô, tay ôm eo cô, gần như cả cơ thể treo lên người cô, "Không cần cũng được, trong vòng một phút đổ tôi vui."

Tôi đổ em rể anh ấy!

Thật muốn trát lên cái mặt anh ta!

Mắt cô bị mù hay sao mà lại đi gả cho tên tai họa này!

"Hôm qua tôi không chạy còn chưa đủ để anh vui sao?" An Cửu tức giận nói.

Những lời này cũng uyển chuyển làm anh an lòng, nếu bây giờ cô vẫn muốn ly dị thì hôm qua đã không tới nhà họ Phó rồi.

"Vì sao không đi?" Phó Thần Thương hỏi.

Mặc dù biểu hiện ra vẻ đã tính trước ở trước mặt Phó Hoa Sinh, thật ra trong lòng anh hoàn toàn không nắm chắc. Khoảng thời gian không đến hai tháng, anh không nắm chắc giành được sức nặng hơn Phó Cảnh Hi trong lòng cô.

Cho dù anh nói 100 câu cũng không bằng Phó Cảnh Hi nói một câu, cho dù anh làm 100 việc tốt cũng không bằng một câu anh là người xấu của Phó Cảnh Hi.

Giống như đánh cuộc chiếc xe với Phó Hoa Sinh, anh cũng đang đánh cuộc với cô.

Không nắm chắc - cụm từ này thật đúng là vừa lạ lẫm vừa kích thích

anh.

"Tôi không quen thiếu nợ người khác." An Cửu trả lời rất dứt khoát.

Cô không nói dối, dù nguyên nhân rất lớn là Phó Thần Thương đối xử rất tốt với cô, ai đối tốt với cô, cô nhất định sẽ dùng hết khả năng để hồi báo, nếu anh đã hi vọng mình tin tưởng anh, vậy cô sẽ tin tưởng anh, bằng không cứ đi như vậy cả đời cô cũng sẽ không an tâm. Nguyên nhân còn lại thì cô không nói, lúc Cảnh Hi nhận điện thoại của Phó Thần Thương, nếu cô cứ đi như vậy, Phó Thần Thương dám chắc biết Cảnh Hi làm, đến lúc đó chẳng phải sẽ hiểu lầm cậu ấy.

Phó Thần Thương đang định nói thì An Cửu bỗng trợn mắt nhìn sau lưng anh, chui ra khỏi hai cánh tay anh, kết quả luống cuống trượt chân, một giây trước khi ngã xuống, có hai cánh tay đồng thời nắm lấy eo cô.

"Em đột ngột chạy thế làm gì?"

"Không sao chứ?"

Giọng nói khiển trách của Phó Thần Thương và lo lắng của Phó Cảnh Hi đồng thời vang lên.

An Cửu vô cùng lúng túng nương theo cánh tay hai người đứng lên, cười khan chấp tay trước ngực, "Gomen nasai ~" (Xin lỗi)

Dáng vẻ ông chú bỉ ổi vừa nãy của Phó Thần Thương khi thấy Phó Cảnh Hi liền lập tức trở về cao quý lãnh diễm, lạnh lùng nhìn cô, "Cần kích động như thế không?"

An Cửu mặc kệ anh, cẩn thận giải thích với Phó Cảnh Hi, "Cảnh Hi,

cậu đừng hiểu lầm..."

Bộ đồ ngủ trên người cô nhăn nhúm, dấu hôn trên cổ lại rõ ràng như thế, động tác mập mờ của hai người càng là chứng cứ rành rành, hoàn toàn không có chút sức thuyết phục.

Khốn kiếp! Hình tượng của cô!

Không cần phải nói Phó Thần Thương cũng biết trong đầu cô đang nghĩ gì, không chút lưu tình giễu cợt, "Hồi đó đối bạn trai sao không nhớ đến hình tượng? Bây giờ thân mật quang minh chính đại với ông xã lại chú ý đến hình tượng. Hiểu lầm? Em nói xem hiểu lầm chỗ nào?"

An Cửu thật hận không thể cắt cái lưỡi độc địa để vĩnh tuyệt hậu hoạn, "Anh không phá bệ của tôi thì chết à?"

Ai mà không có tuổi trẻ khinh cuồng, hồi đó cô đã làm không ít chuyện hoang đường, nhưng thật sự chẳng làm gì với mấy cậu nam sinh đó cả! Chứ đừng nói đến việc trình diễn hình ảnh không chịu nổi này trước mặt Cảnh Hi.

"Sợ cậu dậy muộn nên lên đây gọi." Phó Cảnh Hi thoát nhìn không để ý đến đối thoại của hai người, chỉ bất đắc dĩ nhìn cô, sau đó chuyển ánh mắt sang Phó Thần Thương, giọng điệu khiêu khích không dễ phát giác, "Chú Hai mới về?"

Lời này rõ ràng cho thấy có ý định hưng sư vấn tội.

Phó Thần Thương hí mắt, chứng tỏ chủ nhân chúng lúc này cực kỳ không vui, nó có tư cách gì, thân phận gì chất vấn anh?

Vì vậy hai người không ai nói gì, cứ chú nhìn cháu "chân thành thâm

tình" như thế.

Ba người giằng co trong phòng, Phó Hoa Sinh cách vách đi dép lê ngáp dài đi đến, "Ầm ĩ chết đi được, mới sáng sớm có để người ta ngủ hay không đây!"

"Phó! Hoa! Sinh!" An Cửu gầm lên giận dữ.

Im lặng ba giây, hai người cô đuổi tôi chạy vòng quanh Phó Cảnh Hi, phòng vệ sinh chật hẹp lập tức hỗn loạn.

"Anh đứng lại đó cho tôi!"

"Chị dâu, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ nha! Hôm qua không phải đã đánh một trận rồi mà, sao vẫn còn tới nữa!"

"Còn thiếu 50 cái nữa! Bà đây có nợ phải báo, thiếu một cái cũng không được!"

Phó Hoa Sinh thở hồng hộc trốn sau lưng Phó Cảnh Hi, bị ép cho phải cầu cứu Phó Thần Thương, "Anh, anh Hai, anh quản chị ấy đi chứ!"

Tuy không đồng tình chút nào với Phó Hoa Sinh, nhưng không ưa cô xoay quanh Phó Cảnh Hi, Phó Thần Thương lên tiếng, "An Cửu, đừng hồ nháo."

An Cửu đâu nghe, một tay chống nạnh một tay chỉ Phó Hoa Sinh không biết xấu hổ núp sau Phó Cảnh Hi, "Anh lăn ra đây cho tôi!"

"Không lăn."

Vì vậy hai người lại cô đuổi tôi chạy, kết quả kéo cả Phó Cảnh Hi

vào, ba người lăn dưới đất.

Cái mông An Cửu đè lên bụng Phó Hoa Sinh, hai tay chống lên ngực Phó Cảnh Hi, ngã trái ngã phải...

Phó Thần Thương không thể nhịn được nữa, tay chụp tới khiêng cô lên vai, "Về nhà."

Trước có sói sau có hổ, cái nơi rách nát này không thể ở thêm một giây.

Chương 61: Quan hệ vợ chồng

Editor: Puck - Diễn đàn

Thời gian thắm thoát, thời gian như mũi tên, đảo mắt đã tới ngày một tháng chín cực kỳ độc ác.

Tự trường chưa tới một tuần lễ, An Cửu đã trở thành một nhân vật hấp dẫn mà mọi người ở Thịnh Cửu đều biết đến, từ học đệ học muội vừa vào lớp mười, đến người kỳ cựu lớp mười một mười hai, trà dư tửu hậu * không khỏi đặt ở khóe miệng, khiến cho cuộc sống học tập của mọi người thêm chút đề tài nói chuyện bất quái.

(*) Trà dư tửu hậu: Nghĩa đen chỉ dư vị ngọt ngào sau khi uống xong còn lưu lại trong miệng và cảm giác êm đềm lâng lâng say ngà ngà sau khi uống rượu còn tồn lại. Nghĩa bóng để chỉ câu chuyện phiếm về đủ mọi đề tài giữa bạn bè sau khi đã thưởng trà hay uống rượu. Hiện nay chỉ nói chuyện phiếm (buôn dưa lê) khi rảnh rỗi.

Nguyên nhân gây ra chính là ngày đầu tiên khai giảng dán thông báo chia danh sách lớp mười hai lên bảng tin.

Thịnh Cẩm cũng không chia lớp tốt trung kém, nhưng sẽ lấy thành tích của cuộc thi cuối kỳ lớp mười hai để chọn lựa ra sáu mươi học sinh đứng đầu tạo thành lớp đặc biệt ưu tú bồi dưỡng trọng điểm, Thịnh Cẩm gọi là lớp mười hai A. Thầy giáo và điều kiện dạy học của lớp A cao hơn lớp phổ thông rất nhiều, quan trọng hơn là thực lực của mỗi học sinh đều là hàng thật giá thật.

Thịnh Cảnh là trường học nổi tiếng có lịch sử trăm năm, không chỉ ở thành phố A, ở trong cả nước đều rất có uy tín. Lớp mười hai A được thiết lập từ năm thứ ba mươi ba, hàng năm thi tốt nghiệp trung học sáu mươi học sinh cả lớp đều thi vào trường trọng điểm cả nước và lại đều trúng tuyển nguyện vọng một, đều không ngoại lệ.

Trường học có danh tiếng lớn, tự nhiên kẻ có tiền liền nhiều hơn, trên sân tập thể dục một cái gạt chân tùy tiện như gió lốc xoáy cũng có thể gạt ngã bảy tám phú nhị đại *, nhưng chỉ có lớp A cho dù bạn có nhiều tiền hơn nhiều quyền hơn nữa, chỉ cần thành tích không đạt tới yêu cầu cũng không vào được.

(*) phú nhị đại: thế hệ giàu có thứ hai, chỉ con nhà giàu

Mà bây giờ, chốn niết bàn lớp A này bị làm dơ bẩn rồi, trên bảng thông báo rõ ràng xuất hiện cái tên thứ sáu mươi mốt – Tống An Cửu.

Ngày hôm sau, phụ huynh của sáu mươi em học sinh khác lớp A liền liên kết lại viết một tờ đơn phản đối, tập thể ầm ĩ đến cửa phòng hiệu trưởng bị bảo vệ ngăn cản. Con em chúng tôi đều dậy sớm mò mẫm liều sống liều chết thi vào, dựa vào cái gì cô ta một hạng nhất đếm ngược toàn trường lại có thể học chung một lớp với bảo bối của chúng tôi, hiệu trưởng đại nhân, ngài không hiểu đạo lý một cục phân của con chuột phá hư một nồi cháo sao?

Những phụ huynh học sinh khác, nhất là phụ huynh của nhóm học sinh từ thứ sáu mươi mốt đến một trăm huyên não càng lợi hại hơn nữa, phụ huynh học sinh thứ sáu mươi mốt đã cầm thư bằng máu chạy tới rồi, ngài để cho con tôi cũng đi vào tôi sẽ không làm khó, nếu không tôi sẽ não loạn đến cùng, tôi không chỉ một mình não loạn, còn mang theo mọi người cùng nhau não loạn!

Mấy hội đồng quản trị trường học * cũng không nén được tức giận, rối rít không chịu cô đơn chạy tới phản đối, cô ta là ai mà có mặt mũi lớn như vậy, con trai bảo bối của ông đây còn không chen vào được cô ta lại tự nhiên được chen vào! Hiệu trưởng ngài nói rõ ràng cho tôi, không phải cái gì mà quy củ không phải vấn đề tiền, bao nhiêu tiền cũng không cho tiến vào sao?

(*) hội đồng quản trị trường học: Là người bỏ vốn chủ yếu ở trường bán công hoặc tư thục (đầu tư tài chính hoặc đầu tư môn học), cấu thành hội đồng quản trị trường học, có thể quyết định công việc ở mức độ quan trọng trong trường học.

Giáo viên già dạy ngữ văn hơn bốn mươi năm càng thêm nước mắt giàn giụa, học sinh thứ sáu mươi mốt này sẽ khiến danh dự hơn trăm năm của Thịnh Cảnh bị hủy trong chốc lát!

Lại nói Thịnh Cảnh còn có danh dự sao? Được rồi! Ít nhất lớp A được công nhận không được cho phép nhúng chàm. Là ánh sáng hy vọng và chính nghĩa.

Cuối cùng, hiệu trưởng để mỗi phía cử một đại diện tới đây cùng nói chuyện một chút.

Nếu hiệu trưởng dám để cho bọn họ đi vào, dĩ nhiên đã sớm có chuẩn bị. Vào lúc này đang khí định thần nhàn * ngồi trước bàn làm việc, nhìn bọn họ đi vào, thở dài, “Tôi đã già, cũng nên về hưu.”

(*) khí định thần nhàn: tâm lý và trạng thái tự nhiên tự tại trấn định.

Mọi người không hiểu, lão ngài muốn về hưu làm gì còn phải ra một bút khiến cho khí tiết tuổi già khó giữ được, cũng chính trường học đến không khí ngột ngạt.

Hiệu trưởng không nhanh không chậm uống một ngụm trà, “Người thứ sáu mười một này do hiệu trưởng mới nhậm chức ghi vào, chuyện như vậy tôi không quản được, mọi người ấy, muốn tìm thì tìm người đó đi.”

Lần này tất cả mọi người trợn tròn con mắt, hiệu trưởng mới?

Hiệu trưởng Vương quả thật sắp về hưu, chỉ có điều không phải còn chưa lui sao! Bọn họ nghĩ tới ít nhất phải hai ba năm nữa mới có thể lui về, nghe ý tứ này của ông ấy giống như lập tức sẽ bàn giao. Hiệu trưởng mới tới rồi cuộc có lai lịch gì, bọn họ lại một chút tiếng gió cũng không nghe thấy.

Phụ huynh học sinh âm thầm căm hận trong lòng, Tống Hưng Quốc kia lại có thông tin nhanh như vậy, không nói một tiếng liền dứt lốt xong cho hiệu trưởng mới, cũng không tiết lộ một chút. Hai đại biểu của phụ huynh học sinh, một người trong đó có quan hệ với Tống Hưng Quốc không tệ lắm, trong lòng thầm mắng ông ta mấy trăm lần.

Đại biểu hội đồng quản trị trường học nổi giận, “Lão Vương ông làm gì vậy? Sao tôi không biết phải thay đổi hiệu trưởng? Tên vương bát cao tử nào có gan dám chen người ông đây bảo hộ đi!”

Hiệu trưởng Vương ho nhẹ một tiếng, phất tay ý bảo ông ấy ngồi xuống, “Quản trị Hùng, tinh táo một chút, lời này không thể nói lung tung.”

Quản trị Hùng trước kia lăn lộn trên đường, chưa từng đi học, trình độ học vấn cao nhất là năm thứ hai tiểu học, bây giờ làm ăn buôn bán lớn, có tiền, vì muốn tẩy trắng mình, làm học vị tiến sĩ một đại học nổi danh ở nước ngoài, còn tìm quan hệ vào hội đồng quản trị của trường học Thịnh Cảnh, bình thường thích xài tiền nhất, thích người khác nói ông là người làm công tác văn hóa nhất, nhưng đưa

con nhà mình không có tiền đồ, ông bí mật kéo mặt mo cầu xin hiệu trưởng châm chước một chút, nhưng đụng phải cây đinh mềm, tuy rằng mất hứng, nhưng nghĩ tới quy củ ba mươi ba năm cũng chưa phá, liền không làm khó người khác, ai biết quay người lại liền nghe nói đến học sinh danh hiệu hạng nhất đếm ngược toàn trường chen vào, cha con bé kia cũng không phải có tiền nhiều nhất có thể to nhất ở thành phố A, dựa vào cái gì liền cho con bé vào không để cho con của ông tiến vào.

Quản trị Hùng đè nén tức giận, “Tóm lại hôm nay ông phải nói rõ ràng cho tôi.”

Hiệu trưởng Vương đặt tách trà xuống, hai cùi chỏ chống trên mặt bàn, “Tôi cũng không đối gạt mọi người, chuyện như vậy vốn định công bố vào ngày một tháng mười kỷ niệm trăm năm ngày thành lập trường, nếu bây giờ thành như vậy, tôi phải cho mọi người một công đạo.”

“Vậy ông cũng nên nói sớm cho chúng tôi biết, dù sao chúng tôi cũng là hội đồng quản trị trường học, ông đây không phải chuyên chính độc quyền sao?” Quản trị Hùng bất mãn nói.

Hiệu trưởng Vương từ từ liếc nhìn ông ta, “Đúng rồi, quên nói cho mọi người biết, từ sau khi hiệu trưởng mới tới, hội đồng quản trị trường học cũng sẽ hủy bỏ.”

“Ông nói cái gì?” Quản trị Hùng mạnh mẽ vỗ bàn một cái, tách trà trên mặt bàn cũng bị rung động đến rơi xuống đất.

Người ở ngoài phòng hiệu trưởng chờ tin tức nghe thấy âm thanh bên trong đều hết sức tò mò đã xảy ra chuyện gì, chỉ có điều ngược lại không hề lo lắng gì cả, bọn họ nhiều người cùng nhau náo loạn, hiệu trưởng còn có thể không thỏa hiệp sao?

“Nó là thằng nhóc từ đâu tới, một câu nói giải tán liền giải tán, tiêu tốn hàng năm của trường học chẳng lẽ do một mình nó ra?”

Trong hội đồng quản trị đều có người trong giới chính trị thương nhân, hoặc là danh nhân trong giới giáo dục, cũng khó trách quản trị Hùng không phục.

Hiệu trưởng Vương âm thầm trả lời trong lòng, ông đừng nói, thật sự đúng do một mình cậu ấy ra.

“Chúng tôi không quan tâm tới hội đồng quản trị trường học, tôi chỉ muốn biết nếu như Tống Hưng Quốc có thể, vậy chúng tôi dứt lốt một chút cho hiệu trưởng mới có phải cũng có thể thành rồi không?”

“Hiệu trưởng mới rốt cuộc là ai?”

“Bối cảnh gì?”

Mọi người ồn ào lộn xộn hỏi.

Hiệu trưởng Vương tỏ ý bảo mọi người im lặng, sau đó không nhanh không chậm mở miệng hỏi, “Các vị biết tập đoàn SK chứ?”

Phòng hiệu trưởng yên lặng vài giây.

Vẻ tức giận trên mặt quản trị Hùng đọng lại ở đâu đó, có vẻ hơi cứng nhắc, “Lão Vương, ông đây là có ý gì? Phó Hoa Sinh làm bất động sản rất tốt, không có việc gì tới đây làm hiệu trưởng cái gì?”

Phải nói anh ta tùy tiện vung tiền quyền hai cái hội đồng quản trị trường học cũng có thể. Tuy nói Phó Chính Huân có nguyên quán ở thành phố A, khi về đến quê hương đầu tư cũng cho Thịnh Cần vài

tòa nhà dạy học, chẳng qua cố ý phái con trai làm hiệu trưởng, không khỏi quá mò trắng dưới nước đi.

Hiệu trưởng Vương lắc đầu, “Không phải Phó Hoa Sinh, là Phó Thần Thương mới trở về thành phố A.”

“Là cậu ta?” Quản trị Hùng tỏ vẻ kinh ngạc.

Phó Thần Thương luôn luôn điệu thấp gần đây lên giọng trở về Phó thị, cũng không chính đáng hợp tình tới trụ sở chính nhiệm chức, chuyên chọn nhánh công ty hiệu quả và lợi ích không tốt, hoặc thu mua một vài công ty sắp phá sản, cuối cùng tất cả đều có thể khởi tử hồi sinh, khiến cho người ta thán phục ánh mắt độc ác của cậu ta và thủ đoạn mạnh mẽ vang dội. Chỉ có điều người này làm việc chưa bao giờ có quy luật, mơ hồ không chắc chắn toàn bộ dựa vào vui buồn của cá nhân, cho nên, chuyện đột nhiên chạy tới Thịnh Cảnh làm hiệu trưởng mặc dù khiến cho người ta rất khó có thể tin tưởng, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể.

Chỉ có điều, nếu như là lời của cậu ta, có một chút đã nói không thông rồi.

“Phó Thần Thương hạng người như vậy Tống Hưng Quốc có thể lấy lòng được sao?” Quản trị Hùng không thể nghi ngờ hỏi tiếng lòng của mọi người.

Hiệu trưởng Vương lộ ra vẻ mặt ý vị sâu xa lại hoang mang không giải thích được.

Ý vị sâu xa là bởi vì biết quan hệ của cậu ta và Tống An Cửu, hoang mang không giải thích được chính là không biết Tống An Cửu dính líu quan hệ với cậu ta như thế nào. Quan hệ này nếu là quan hệ nam nữ bình thường thì có thể hiểu được, người giám hộ miễn cưỡng

còn nói qua được, nhưng cố tình lại là – vợ chồng.

Hiệu trưởng Vương ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang giải thích với mọi người: “Đây là thí nghiệm dạy học của hiệu trưởng mới nhậm chức, vì giải quyết nghi ngờ cho tới nay của mọi người, đối với học sinh mà nói, rốt cuộc là nhân tố bên ngoài có ảnh hưởng tương đối lớn, hay là nguyên nhân bên trong ảnh hưởng tương đối lớn? Là giang sơn dễ đổi, hay có thể thông qua hoàn cảnh tới ảnh hưởng và dẫn dắt? Cho nên, nhét học sinh đứng hạng nhất đếm ngược trong toàn trường vào trong lớp học có điều kiện tốt nhất, sau một năm, xem xem người học sinh này cuối cùng sẽ có thay đổi như thế nào! Mọi người không cảm thấy vấn đề này vô cùng có ý nghĩa sao?”

Hiệu trưởng Vương càng nói càng hưng phấn, hoàn toàn quên đây thật ra chỉ là lấy cớ, phía sau tiếp tục giải thích một đống lớn thuật ngữ chuyên dùng trong giáo dục, có thể so sánh với trình bày xong một bài luận văn giáo dục nghiêm chỉnh.

Cuối cùng, tài ăn nói của hiệu trưởng Vương cộng thêm danh tiếng của Phó Thần Thương, tất cả mọi người lại có thể tâm phục khẩu phục, trách chỉ có thể trách đứa bé nhà mình không phải hạng nhất đếm ngược, cho nên không có cơ hội rồi?

Cứ như vậy, con nước lớn chống đối mệnh mông cuồn cuộn rút lui tan ra rồi.

Từ nay về sau, Tống An Cửu giống như con chuột bạch nhỏ, đến đâu đều có người vây xem, mọi người dĩ nhiên muốn xem cô vào lớp A rốt cuộc sẽ như thế nào.

May mà Phó Thần Thương người kia chia sẻ chút điểm cần lưu ý cho cô, so với lịch sử tiến hóa của học sinh dốt hạng nhất đếm ngược, dĩ nhiên hiệu trưởng sắp đảm nhiệm tuổi trẻ tài cao anh tuấn

nhieu tiền càng khiến cho người ta mong đợi và hưng phấn hơn.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ----- -----

Buổi tối ngủ trên giường, Tống An Cửu hận không thể nhìn chăm chăm bóng lưng trước mắt ra một lỗ thủng.

Đang êm đẹp tự nhiên không nói một tiếng liền nhét cô vào trong chỗ lớp A đáng sợ như vậy, làm hại cô mấy ngày nay giống như chuột chạy qua đường người người kêu đánh, nói là bị vạ tên cùng bản cũng không quá đáng. Mặc dù sau đó lại đổi lại lời đồn đãi, nhưng làm chuột trắng nhỏ càng khiến cho người ta buồn bực hơn có được không?

“Phó Thần Thương, chiêu thuyền cỏ mượn tên này của anh chơi thật xinh đẹp! Bây giờ trên dưới toàn thân bà đây đều là lỗ thủng rồi!”

Phó Thần Thương khẽ nghiêng đầu, trong giọng nói bao hàm cảnh cáo, “Hả?”

“Ghét ghê! Bây giờ trên dưới toàn thân người ta đều là lỗ thủng rồi!”

Tôi nhất định phải nói như vậy anh mới vui vẻ sao khốn kiếp! Biến thái!

Phó Thần Thương nghe giọng điệu làm ra vẻ ghê tởm của cô lại còn có vẻ thật hài lòng xoay người lại, “Em chính là tính khí này, không có áp lực sẽ không có động lực, đánh càng tàn nhẫn, học được càng nhanh, tôi không có cách nào vào bất cứ lúc nào cũng nhìn chăm chăm em, vậy thì để cho toàn bộ giáo viên học sinh toàn trường cùng nhau chú ý em đi.”

Nhắc tới chuyện này cô liền tức lên, “Anh còn muốn bất cứ lúc nào

nhìn chăm chăm tôi! Anh đã làm hiệu trưởng trường chúng tôi rồi! Có cần khoa trương như vậy không!”

“Thế nào? Không muốn bất cứ lúc nào cũng nhìn thấy tôi?”

“Thẩm mỹ của tôi sẽ mệt mỏi, cảm ơn.”

“Mệt mỏi?” Đây là có ý tứ chán nản anh sao? Trong nháy mắt sắc mặt của Phó Thần Thương trở nên khó coi.

An Cửu không hề sợ anh tức giận, nhiều lắm thì bị chửi đôi câu chứ sao. Bắt đầu từ nhà cũ trở lại, anh đã không hề chạm vào cô.

Quả nhiên, Phó Thần Thương tức giận thì tức giận, nhưng không hề làm gì cô, chỉ xoay người ngủ.

An Cửu đột nhiên cảm thấy trong lòng không có tư vị gì, thò tay chọc chọc sau lưng anh. Lần đầu tiên, anh không để ý tới cô, cô lại tăng sức lên, vẫn còn không để ý, tiếp tục chọc chọc, sau đó cuối cùng anh xoay người lại cầm tay nhỏ bé đang làm loạn, hung dữ nhìn cô chăm chăm, “Muốn chết?”

An Cửu cũng không biết quanh co lòng vòng, nghiêm mặt trực tiếp hỏi anh, “Tại sao những ngày qua anh đột nhiên sống yên ổn như vậy?”

Phó Thần Thương đầu tiên hoang mang, sau đó sửng sò, chột hiểu, cười khế... Sau đó vẻ mặt càng trở nên bí ối, bỏ ngón tay cô vào bên môi cắn cắn, giọng trầm thấp lưu luyến uyển chuyển, “Muốn tôi?”

An Cửu then quá thành giận rút tay ra, “Muốn cái chân bà nội anh!”

“A...” Một tay Phó Thần Thương ôm hông của cô, đầu chôn trong cổ

cô, “Không phải lạnh nhạt em, chỉ có điều tố chất thân thể của em quá kém, tôi làm một lần em sẽ ngủ cả ngày, như vậy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến độ học tập của em.”

Một lần? Da mặt người này đúng là dày như tường thành! Anh cũng không thể nghĩ một lần của anh biết bao nhiêu lâu, còn phân thành bao nhiêu lần nhỏ.

Cô đã không còn lực mà phi nhỏ. Mệt quá, ngủ.

Nhắm mắt một lúc, lại lặn qua lộn lại không ngủ được.

Phó Thần Thương không hề trêu chọc cô nữa, khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, “Thế nào? Lo lắng bị bạn học lớp A chèn ép?”

An Cửu quăng cho anh một ánh mắt xem thường, “Cả giáo viên học sinh toàn trường chèn ép tôi còn không sợ, sẽ sợ những học sinh giỏi không có lực công kích kia?”

“Ừ, bảo bối thật lợi hại.” Phó Thần Thương khen cô.

Đầu An Cửu đầy vạch đen, phải dùng như vậy tới vậy bản cô sao.

“Chỉ có điều, anh rốt cuộc lên làm hiệu trưởng của chúng tôi khi nào, sao tôi không hề biết? Hiệu trưởng dễ làm như vậy sao?”

“Có phải ông xã rất lợi hại không, có phải em rất sùng bái không?”

“-0-III ngủ.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Buổi chiều thứ sáu tan học.

Bởi vì ngày mai nghỉ, tâm tình An Cửu không tệ, cho nên, khi đi tới cửa trường học, một học đệ lớp mười một chìa thẳng ra một phong thư tình màu hồng thì An Cửu không đập cậu ta một cước mà nhận lấy thư tiện tay nhét vào trong cặp sách.

Học đệ nhìn bóng lưng Tống An Cửu không hề ngừng lại tiêu sai rời đi, sùng bái đầy mắt.

Đối với Tống An Cửu trước kia, nữ sinh chán ghét; nam sinh ngoài mặt chính nhân quân tử chẳng thèm để ý tới, sau lưng lại thảo luận thành cái vẻ gì. Tống An Cửu bây giờ, nữ sinh vẫn chán ghét như cũ, chính là bởi vì hiệu trưởng phân vào lớp A mà hâm mộ ghen tị bao nhiêu, sau đó phải nói nhiều nhất chính là có phải cô phẫu thuật thẩm mỹ rồi hay không, còn các nam sinh thì thảo luận hình tượng khác biệt của cô sau khi vào học, nhưng không thay đổi là sau lưng vẫn sẽ thảo luận thành có cảm giác gì.

Những học đệ từng nghe nói về Tống An Cửu chỉ ở trong truyền thuyết, không ít người bị dáng vẻ kiểu hình tượng có khuôn có dạng bây giờ của cô mê hoặc. Một lần có học đệ quan tâm tràn đầy đã chạy tới an ủi cô, nói biết cô bị hiểu lầm, tin tưởng cô nhất định không phải kiểu như trong truyền thuyết, tin chắc cô là cô gái dịu dàng lương thiện thì An Cửu không nhìn được yên lặng phỉ nhổ trong lòng, “Mấy đứa tụi mày không biết gì.”

Chỉ có điều, Tống An Cửu mặc bộ đồng phục học sinh mùa thu quy củ, trên tay áo đồng phục học sinh còn đeo một đôi bảo vệ tay màu xanh dương nhạt, tóc ngắn chỉnh tề đen nhánh mượt dán sát, cặp sách màu hồng, giày vải màu trắng, dáng vẻ nhỏ bé thanh thuần thật sự đủ mê muội người. Hơn nữa hai tháng này, mặc dù một khắc cũng không ngừng cố gắng học tập, nhưng hàn toàn không giống như hồi lớp chín chính mình người không ra người quý không ra quý,

ngược lại bởi vì Phó Thần Thương sắp xếp khoa học hợp lý, cô dần dần thích ứng, học cũng không ra sức như vậy, cộng thêm bình thường cai thuốc kiêng rượu ăn uống khỏe mạnh không trang điểm, da cũng bắt đầu trở nên tốt hơn, gương mặt đỏ bừng, cặp mắt long lanh, thậm chí còn tăng thêm hơn hai cân thịt. Sau hai tháng lần đầu tiên Lương Giai Giai mặt đối mặt trong khoảng cách gần nhìn Tống An Cửu thật sự kinh hãi.

Cô cho rằng tin đồn dù ít dù nhiều cũng hơi khoa trương, bởi vì không có ai hiểu rõ hơn kẻ cô ghét nhất này hơn cô, cho dù cô gái này chính như thế nào cũng có dáng vẻ chán ghét.

Cô như thế nào cũng không chịu thừa nhận Tống An Cửu có dáng vẻ canh sông mì sợi ở trước mặt có vài phần xinh đẹp động lòng người.

An Cửu cũng nhìn thấy Lương Giai Giai ở trước cửa trường học giống như đang cố ý đợi mình, không nhìn cô ta, đi qua bên người cô ta đi thẳng ra ngoài.

Lương Giai Giai tức giận bước nhanh đuổi theo, chạy đến phía trước An Cửu chặn đường đi lại, “Chị đứng lại!”

An Cửu móm móm lỗ tai, “Là tai tôi bị ảo giác sao? Lương đại tiểu thư lại chủ động đến tìm tôi kẻ biến chất này nói chuyện?”

“Tôi không phải tới khua môi múa mép với chị.”

“Vậy cô tới tìm mắng?” An Cửu kinh ngạc hỏi.

“Chị...” Lương Giai Giai tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, “Chị cho rằng tôi muốn nói chuyện với chị sao! Chị một mực không nhận điện thoại, mẹ nói với tôi tới tìm chị nói với chị một tiếng buổi tối tan

học về nhà một chuyến!”

“Nhà nào?” An Cửu cười lạnh.

“Nhà tôi! Chị thích đi hay không, tôi chỉ phụ trách truyền lời!”

An Cửu nghe xong, không thêm để ý trực tiếp rời đi.

Kết quả, Lương Giai Giai lại đuổi theo, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú khắc đầy vẻ ghen ghét, “Đừng cho rằng tôi không biết!”

An Cửu miễn cưỡng dừng lại nghe cô ta nói nhảm, “Biết cái gì?”

Ánh mắt Lương Giai Giai lóe ra vẻ ác độc, trong giọng nói xen lẫn vài phần ý tứ uy hiếp, “Biết chị có thể vào lớp mười hai A là do lên giường với đàn ông đổi lấy!”

An Cửu gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý, “Ừ, cô nói không sai, tôi có thể vào lớp A chính là lên giường với đàn ông để đổi lấy. Cho nên sao?”

Lương Giai Giai không thể tin nhìn chị ta chăm chăm, “Tại sao lại có thể có người phụ nữ đê tiện không biết xấu hổ như chị! Đi nói chuyện với chị tôi cũng cảm thấy bẩn!”

Vốn tưởng rằng chị ta sẽ hoảng hốt thất sắc, không ngờ chị ta lại không hề giấu giếm mà thừa nhận, hơn nữa còn không hề xấu hổ dương dương há há, giống như một quyền đánh vào trên bông.

Lúc ấy, sau khi biết được chị ta vào lớp A cô đã tức giận đến ném chiếc điện thoại di động kiểu mới nhất là phần thưởng của mẹ cho cô. Người khác không biết, nhưng cô biết rất rõ, nhất định là Tống An Cửu quần lầy Phó Thần Thương đưa chính mình tiến vào lớp A. Cô ngày đêm không ngừng nỗ lực chăm chỉ học tập, khó khăn lắm mới

thi được thứ năm mươi tám, đầy rúi ro tiến vào lớp A, cô gái này lại một chút hơi sức cũng không phí mà tiến vào.

Càng khiến cho cô tức giận chính là người đàn ông đó rõ ràng do cô nhìn thấy trước, lại bị chị ta dùng thủ đoạn hèn hạ cướp đi, cô tức giận đến buổi tối cũng ngủ không ngon. Cho đến khi nghe mẹ nói người đàn ông kia đã kết hôn rồi, mẹ khuyên cô đừng nghĩ tới anh ta nữa, không nên học An Cửu làm tiểu tam, lúc này trong lòng cô mới được an ủi một chút.

“Chảnh cái gì mà chảnh! Chẳng qua chỉ là một tiểu tam không biết xấu hổ mà thôi! Tôi khuyên chị nên sớm rời khỏi anh ta một chút, đừng liên lụy đến chúng tôi bị mất mặt theo chị.”

Lương Giai Gia mắng tới mắng lui đều là mấy câu kia, An Cửu nghe đến chỗ tai muốn sinh kén rồi, đang định nói chuyện, phát hiện cách đó không xa có mấy nam sinh không mặc đồng phục học sinh tùy tiện túm người hỏi mấy câu, tay học sinh đó chỉ về phía của cô, vì vậy những người kia trực tiếp đi về phía cô.

Lương Giai Gia nhận ra những người này là vài tên lưu manh đã tốt nghiệp Thịnh Cảnh, để tránh gây chuyện lên người, vội vàng chạy ra.

Cậu thanh niên dẫn đầu có mái tóc màu đỏ rượu, mặc bộ đồ Hermes, “Tổng Cửu! Con mẹ nó em thật sự khiến anh đây dễ tìm!”

Nói xong vòng quanh cô mấy vòng, tặc lưỡi hít hà nói: “Chà! Lời đồn đại không giả, thật sự thay đổi thành phụ nữ! Thằng nhóc Thẩm Hoán kia nói với anh rằng em đổi tính đổi nét gì đó, anh còn không tin đâu!”

An Cửu không nhịn được hất tay cậu ta đang chạm vào tóc mình, “Cút.”

Cậu thanh niên kia lắc đầu thờ dãi, “Bình mới rượu cũ, tính khí vẫn còn kém như vậy!”

“Đã tốt nghiệp còn chạy tới đây tìm học sinh cấp ba chơi, Hứa Tư Thông, anh có ngậy thơ không vậy, có phiền không vậy?”

“Bà? Học sinh cấp ba!” Hứa Tư Thông ôm bụng nở nụ cười, “Có em như vậy...”

“Anh cứ thử nói ra một chút xem!” An Cửu nhìn chòng chọc cậu ta.

“Anh không nói không nói...” Hứa Tư Thông xua xua tay ngồi thẳng lên, sau đó khoác tay lên vai cô, giọng điệu tỏ vẻ bố thí, “Lần trước đưa xe lại cho anh leo cây, bây giờ đi theo anh chơi, chuyện như vậy coi như xong, còn em, vẫn là bạn gái thân ái của anh, anh coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra!”

Chương 62: Bạn trai cũ

Editor: Puck - Diễn đàn

Bạn gái?

An Cửu tức giận đến bật cười, liếc xéo anh ta một cái, “Đủ chung tình đó, biến mất hai tháng không thấy lại còn nhớ tôi là bạn gái của anh.”

Cái nhìn kia rất được chân truyền của Phó Thần Thương, xem ra đặc biệt câu người, Hứa Tư Thông rất động lòng, vừa nói vừa dánh qua, “Đó là đương nhiên, anh không nhớ rõ em, còn có thể nhớ ai?”

“Nhưng tôi đã đổi đàn ông, xin lỗi.” An Cửu đẩy tay anh ta ra.

“Em nói cái gì?” Trong nháy mắt sắc mặt Hứa Tư Thông thay đổi.

“Nghe không hiểu tiếng người?” Liếc nhìn thời gian trên điện thoại di động, An Cửu đã có vài phần không nhịn được.

“Em coi Hứa Tư Thông anh là ai? Muốn chơi thì chơi, muốn bỏ rơi thì bỏ rơi!” Hứa Tư Thông nâng cao giọng, tất cả mấy người hầu kia đều xông tới, học sinh đi qua đi lại cũng đều tò mò chỉ chỉ chỏ chỏ về phía bên này.

Bây giờ cô sống trong kính viễn vọng, bất kỳ một chút chuyện nhỏ gì đều sẽ bị phóng đại vô hạn, sau đó bị vặn cong trong truyền bá.

An Cửu nhíu chặt chân mày, “Chuyển sang nơi khác nói chuyện.”

Đáng chết, cảm giác có điều cố kỵ thật khó chịu, nếu là trước kia, cô đã sớm quạt anh ta.

Hứa Tư Thông cho rằng cô thỏa hiệp, sáng khoái nói, “Được, vậy thì chỗ cũ.”

An Cửu vừa đi vừa soạn tin nhắn –

[Ông xã thân yêu, buổi tối có chuyện hẹn bạn phải tối mới về nhà, anh ăn cơm trước không cần chờ tôi:-)]

Cách đó không xa, Lương Giai Giai lộ ra vẻ mặt há hê, thật ra thì cô vẫn luôn không đi, núp ở trong đám người vây xem chuẩn bị xem chuyện cười của cô ta.

Chó vẫn muôn đời ăn phân, quả nhiên không khiến cho cô thất vọng.

Lương Giai Giai móc điện thoại di động mà Lương Đống vì muốn an ủi cô đã mua một chiếc tốt hơn ra, nhanh chóng viết một tin nhắn, tìm liên lạc tên “Anh Phó”, sau đó gửi qua.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong văn phòng tòa nhà truyền thông mới Tụ Tinh, phòng làm việc của tổng giám đốc.

Phó Thần Thương ngồi ở bàn làm việc, điện thoại di động rung mấy cái.

Chưa tới mấy giây, Tề Tấn đang chỉnh lại tư liệu minh tinh cũng nhận được một tin nhắn.

Lại là Lương Giai Giai đó.

Lúc ấy Lương Giai Giai muốn số điện thoại di động của Phó Thần Thương, anh trực tiếp cho cô ta số của Tề Tấn, sau đó Tề Tấn không ngừng bị Lương Giai Giai quấy nhiễu, cho dù anh không nhận điện thoại, tin nhắn cũng chưa bao giờ trả lời, cô ta vẫn như cũ mỗi ngày đúng giờ đúng phút gửi vài tin.

Tề Tấn thờ dài, mỗi lần đều như vậy, luôn để cho anh đi ứng phó với những người phụ nữ kia, anh đã vì vậy mà bị N bạn gái hiểu lầm bỏ rơi. Chỉ có điều chính bởi vì anh không sợ phiền toái, tận tụy với công việc, luôn sẽ có thói quen liếc nhìn qua nội dung, cho nên nhận được không ít tin tức bên trong có tác dụng.

Giống như thường ngày nhanh chóng liếc nhìn qua, chuẩn bị xóa bỏ, đột nhiên phát hiện có gì không đúng, sau đó sắc mặt dần thay đổi, vội vàng đứng lên.

“Có chuyện gì?” Giờ phút này sắc mặt Phó Thần Thương không được tốt lắm, phát hiện động tác của cậu ta, ngược mắt hỏi.

Tề Tấn đi tới đưa điện thoại di động cho anh nhìn, chần chừ nói: “Là chuyện của phu nhân...”

Vốn trong tin nhắn của Lương Giai Giai là:

[Anh Phó, không biết bây giờ anh như thế nào, em vẫn gửi tin nhắn cho anh, nhưng cho tới bây giờ anh đều không trả lời. Chỉ có điều không sao, chỉ cần anh có thể đọc tin nhắn em cũng rất vui vẻ. Thật ra thì em thật sự rất hâm mộ chị gái, anh đối xử tốt với chị ấy như vậy, nhưng chị ấy lại... Có chuyện em không biết có nên nói cho anh không, hôm nay lúc tan học, em ở cửa trường học thấy chị ấy đi quán bar với Hứa Tư Thông rồi, chắc là Aires, chỗ bọn họ thường đi.

Hứa Tư Thông là bạn trai chị ấy từng qua lại, hai người vốn không chia tay, xin lỗi, em không nên nói điều này với anh, chẳng qua cảm thấy anh có quyền biết rõ chân tướng. – Giai Giai]

Phó Thần Thương liếc mắt nhìn qua liền trả điện thoại di động lại cho Tề Tấn.

Tề Tấn cẩn thận từng li từng tí chú ý tới nét mặt của Phó Thần Thương, tuy nhiên như thế nào cũng nhìn không ra, vì vậy dò xét hỏi, “Ông chủ, có cần tôi đi qua đón không?”

“Không cần.”

Phó Thần Thương nói xong cầm áo khoác tự mình đi, ngay cả xe cũng không để cho cậu ta lái.

Đối với chuyện của phu nhân nhỏ, ông chủ thật sự mỗi một chuyện đều tự thân tự lực.

Chẳng qua nói đi nói lại, chuyện bất kể thông dân này, vốn chính là phải tự mình đi! Anh mới vừa đề nghị đi đón thật ra suy tính cho Phó Thần Thương một bậc thang, nếu như ông chủ không chuẩn bị truy cứu, như vậy sẽ đồng ý để cho anh đi đón người. Bây giờ xem ra không thể dễ dàng hiểu rõ.

Phó Thần Thương và An Cửu gặp gỡ quen biết, Tề Tấn đều biết rõ tình huống từ đầu đến đuôi, nhưng anh vẫn không biết nguyên nhân vì sao Phó Thần Thương cưới Tống An Cửu, cho nên trong lòng vẫn buồn bực, duy nhất có thể giải thích hình như cũng chỉ có ông chủ bị thất tình đã kích đến thần kinh rối loạn.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Aires.

Xa hoa trụy lạc, ngợp trong vàng son, trong không khí tràn ngập rượu thuốc lá và mùi cơ thể, đàn ông phụ nữ tịch mịch vứt bỏ phiền não và tướng mạo sẵn có tùy ý vắn vẹo trong âm nhạc điếc tai, chỉ vì vui thích trong chốc lát mà mất đi bản thân.

Vốn là suất diễn tối vô cùng quen thuộc để cho cô lưu luyến, giờ phút này thân ở trong đó, nhìn từng khuôn mặt phấn khởi giống như đã từng quen biết, lại có chút không quen. Cô quy kết cảm giác này cho trên người mình đang bất ngờ mặc đồng phục học sinh.

Hứa Tư Thông kêu một bàn rượu, châm điếu thuốc cho cô, An Cửu phản xạ có điều kiện liền nhận, hút một hơi mới phản ứng kịp, nhưng thời điểm này dập tắt rất không có mặt mũi, vì vậy không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt hút, thôi, đợi lát nữa súc miệng.

“Vậy mới đúng! Náo loạn tính khí cái gì, có phải trách hai ngày nay anh không đi tìm em không? Về sau nhất định sẽ không như vậy nữa, ngày ngày cùng với em có được không? Chanel mới ra một túi xách không tệ, rất thích hợp với em, hôm nào dẫn em đi xem một chút!” Đàn ông khi nói lời ngon tiếng ngọt đều có vẻ thuận miệng mà ra, ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

Chỉ có điều An Cửu không hề có một chút cảm giác nào, thật đúng là không sáng tạo, còn coi cô như cô bé mà dễ.

An Cửu dùng một ngón tay gạt tay anh ta từ trên vai mình ra, “Được rồi, tôi tới đây chỉ vì muốn nói rõ ràng với anh. Không phải anh thi được đại học M sao? Học viện nghệ thuật, nổi danh mỹ nữ nhiều, ngực lớn eo nhỏ khuôn mặt đẹp, tôi nói anh không theo đuổi học tử xinh đẹp, tìm tôi tìm thú vui có ý tứ sao?”

Hứa Tư Thông giận tái mặt, nặng nề đặt chai rượu xuống.

“Em đây là định bội tình bạc nghĩa rồi hả?”

Bội tình bạc nghĩa em gái anh! An Cửu đau đầu đến không xong. Quen biết Hứa Tư Thông chỉ bởi vì thích đua xe giống nhau, người này mặc dù quần áo lụa là, nhưng kỹ thuật quả thật không tệ, hai người không phân cao thấp, nhiều lần, thường xuyên qua lại nên quen biết, sau đó vì đua xe trái pháp luật mà còn cùng nhau vào đồn, sau đó thuận theo tự nhiên ở cùng nhau, chuyện làm chung một chỗ mỗi lần căn bản chỉ có đua xe. Vừa thấy mặt đã kêu gào muốn tỷ thí với cô, bạn mà thắng anh ta, anh ta sẽ nhất định phải tiếp tục so với bạn, cho đến khi hòa nhau mới thôi, cô thật sự không biết mình rốt cuộc là bạn gái anh ta, hay là tay sai đi kèm.

Khi người này lui tới với cô một chút cũng không hề nhàn rỗi, trái hái hoa phải dẫn bướm, đồng thời chơi trò mập mờ với nhiều cô gái, cô vốn không có cảm giác, thấy cũng như không nhìn thấy vậy, anh ta cũng vui vẻ tự tại. Bây giờ đột nhiên lời thề son sắt chạy tới tuyên thệ quyền sở hữu là náo loạn cái gì?

An Cửu lười phải nói nhảm với anh ta, “Tôi bội tình bạc nghĩa nhiều người, anh tính toán cái gì?”

Đàn em ở bên cạnh không nhịn được cười ra tiếng, bị Hứa Tư Thông hung ác trợn mắt nhìn một cái liền bỏ chạy.

“Chỉ có anh bỏ rơi người khác, cho tới bây giờ chưa từng có người phụ nữ nào dám bỏ rơi anh đấy!” Hứa Tư Thông hiển nhiên chuẩn bị không bỏ qua.

An Cửu nhún nhún vai, không thêm để ý chút nào, “Ok, quay lại, chúng ta làm lại, mời anh nói trước.”

“...” Hứa Tư Thông chỉ về phía cô nói không ra lời, thật lâu mới giận dữ thu tay lại, “Em thật sự ở chung một chỗ với người khác?”

“Xem như thế đi.” An Cửu đáp lập lờ nước đôi.

“Anh nói em gần đây sao xuất quỷ nhập thần, còn tự biến mình thành ra như vậy.” Hứa Tư Thông lăm lăm không cam lòng hỏi cô, “Là Phó Cảnh Hi?”

Nghe nói bây giờ cô không chỉ có biến hóa bề ngoài, ngay cả bên trong cũng thay đổi, rất cố gắng học tập mỗi ngày nhiệt tình tiến lên giống như bị điên. Trừ Phó Cảnh Hi ra, anh thật sự không nghĩ ra còn có ai có thể khiến cho cô có dáng vẻ quỷ này.

An Cửu hết ý kiến, cô thích Phó Cảnh Hi liền thích đến rõ ràng như vậy sao, mọi người đều biết như vậy sao?

“Đừng đoán lung tung, anh không biết. Chuyện bao lớn này, chị đây đổi lại đàn ông mà thôi, rất khó hiểu sao?”

Hứa Tư Thông cũng không nói gì, người đàn ông bị em đổi thế nhưng là anh có được không! Tâm tình có thể giống nhau sao?

“Thôi, anh là đàn ông, không so đo những thứ này với em, em nói không sai, học tử đại học M ngực lớn eo nhỏ gương mặt đẹp, tùy tiện cầm một người cũng có thể so với em đến tận chân trời đi!”

An Cửu xì khế, còn nói không so đo, người đàn ông lòng dạ hẹp hòi này.

“Đúng rồi, ở đây có mấy tiểu ca mới tới, dáng dấp đặc biệt xinh đẹp, có muốn gọi mấy người cho em chơi đùa một chút không?” Hứa Tư

Thôn đột nhiên hứng trí bưng bưng nói với cô.

An Cửu hít sâu một hơi ổn định cảm xúc, “Anh chuyển đổi đề tài có thể giảm xóc một chút dừng nhanh như vậy không?”

Một khắc trước còn oán trách mình tìm đàn ông khác muốn chia tay với anh ta, vào lúc này lập tức chủ động định tìm đàn ông cho cô chơi, đầu óc có vấn đề sao?

Hứa Tư Thông vỗ gáy một cái, “Nhìn coi trí nhớ anh đây, biết em không có hứng thú với đàn ông, cái đó... Hồ tử, tới đây! Tìm chị Judy cho anh, để cho cô ấy sắp xếp mấy em gái, phải xinh đẹp đấy!”

“...”

Người này còn hăng hái hơn rồi, An Cửu không thể nhịn được nữa, gần từng chữ hỏi, “Chẳng lẽ anh không biết chị đây thích đàn ông hay phụ nữ sao?”

Hứa Tư Thông miễn cưỡng dựa cả người vào trên ghế sa lon, “Anh không biết, đi cùng với em một tháng, ngay cả một ngón tay của em cũng chưa từng chạm tới, lần đó muốn hôn em, bị em làm cho mặt sưng vù ba ngày, anh không biết có phải anh là người đầu tiên không, nhưng chắc chắn không phải người duy nhất, anh nói Tống Cửu này, sẽ không phải thật sự có vấn đề chứ?”

An Cửu nặng nề dập thuốc, “Biến, anh mới có vấn đề!”

Không bao lâu đã có hai cô gái đi tới, dáng dấp quả nhiên cũng không tệ, thanh thanh tú tú, trang điểm cũng trang nhã, xem ra tuổi tác không lớn, nhưng hiển nhiên không có vẻ nhỏ như An Cửu mặc đồng phục trường cấp ba.

Hai người đi tới, đang định ngồi bên Hứa Tư Thông, bị Hứa Tư Thông đuổi tới phía đối diện, “Chạy về phía anh đây làm gì? Đi ngồi chỗ cô em đối diện này!”

Hai cô gái không rõ chân tướng mà nhìn nhau, nhưng vẫn theo yêu cầu của khách một trái một phải ngồi hai bên Tống An Cửu, chẳng lẽ cô nữ sinh này là...

Họ cũng không phải chưa bao giờ gặp khách như vậy, chỉ có điều chưa từng gặp một khách nhỏ bé thuần khiết như vậy mà thôi, cho nên mới hơi kinh ngạc.

Hứa Tư Thông có vẻ mặt như xem kịch vui, “Như thế nào, hài lòng không? Tất cả các cô gái Judy mang đều thỏa đáng chút!”

Cô gái bên trái phản ứng nhanh nhất, lấy lòng khoác cánh tay cô, “Xin chào, chị tên là Fay, em có thể gọi chị là Phi Phi, em gái thật đáng yêu, lần đầu tiên tới sao?”

“Ha ha, đúng vậy, lần đầu tiên!” An Cửu cười gượng, cắn răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Hứa Tư Thông, sau đó quen thuộc nhét mấy tờ một trăm vào trong ngực cô gái, tiếp theo nâng cằm chị ta lên, ánh mắt lúng liếng đưa tình, “Nào có đáng yêu như bảo bối chị đây!”

Một loạt động tác này của An Cửu như nước chảy mây trôi, trong nháy mắt thay đổi từ nữ sinh thuần khiết sang lão luyện tình trường, Phi Phi gần như bị sợ choáng váng, thật lâu vẫn chưa tỉnh hồn lại, một cô gái khác cũng tương tự bị giật mình không nhỏ.

Cô nhóc chết tiệt kia thật sự sẽ chơi! Mặt Hứa Tư Thông đen như đít nòi, anh vốn chỉ đùa cô, không ngờ cô thật sự nhập vai diễn, mới vừa rồi ánh mắt quyến rũ kia quăng tới, anh cách xa như vậy cũng cảm thấy cả người mềm nhũn.

Chỉ có điều, chỉ trong chốc lát, An Cửu đã khôi phục vẻ mặt khó chịu, “Chơi đã? Tôi phải trở về làm bài tập rồi!”

Những lời này mới lôi nhân * nhất.

(*) Lôi nhân: Nghĩa gốc là tầng mây phóng điện đánh ngã người khác. Ngôn ngữ mạng thì “Lôi nhân” có hàm nghĩa, là ngoài dự đoán mọi người khiến cho người ta khiếp sợ, rất có ý tứ không nói được gì, có lúc cũng có nghĩa rộng là bởi vì thuộc tính của sự vật mà khiến cho người ta sinh ra yêu thương nhiệt tình vô hạn. Mặt khác, “Lôi nhân” là ngôn ngữ địa phương của một dãy Giang Chiết và Mân Nam, phân biệt có ý tứ “Không nói được gì”, “Chỉnh người ta, làm cho khổ chết”. (nguồn: Baike)

Hứa Tư Thông đang định ngăn cản không cho cô đi, đột nhiên im lặng nhìn phía sau cô.

Chỉ thấy một người đàn ông vóc dáng thon dài cao lớn, mặt mũi tuấn tú quá mức lạnh lùng, mặc âu phục màu đen toàn thân đi vào. Âu phục căn xén vừa người vừa đúng làm nổi bật lên thân hình vai rộng eo hẹp của anh ta, mặc dù trang phục thỏa đáng tiêu chuẩn, nhưng lại hoàn toàn không khiến cho người ta có cảm giác không hợp nhau, giống như vốn nên như thế.

Anh đứng ở trước cửa, ánh mắt lạnh lùng nhìn chung quanh một vòng, khí thế kia giống như Quốc Vương dò xét lãnh thổ của mình, đến mức đều thần phục, khi tầm mắt rơi xuống sau gáy An Cửu thì bất động, sau đó đi thẳng tới bên ghế dài này.

Có lẽ là trực giác phụ nữ trời sinh, trước khi nguy hiểm tới sẽ có dự cảm...

Dự cảm em gái mày ấy! Hứa Tư Thông đột nhiên như kẻ ngu nhìn phía sau mày, mọi người ở trước mặt mày đều đột nhiên khựng lại nhìn phía sau mày, đây còn cần dự cảm sao?

Hiển nhiên là một sát thần yêu nghiệt nào đó có được không hả cô nương!

An Cửu vừa định đứng dậy cũng cảm giác bả vai nặng trĩu – bắt được thành công.

“Định đi đâu?” Bên tai quả nhiên truyền đến giọng nói vô cùng quen thuộc.

Hứa Tư Thông ngạc nhiên không chắc chắn nhìn bọn họ, hai cô gái trong mắt chứa xuân tình nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt không dời mắt đi được, khách mấy bàn gần đó cũng đều bàn luận xôn xao về phía bên này.

“Khụ, đang định về nhà.” An Cửu nhắm mắt trả lời, tôi nói là lời nói thật!

“Về nhà?” Phó Thần Thương đột nhiên cười.

Trong lòng An Cửu hồi hộp một trận, xong rồi, xem ra thật sự giận quá.

Đúng lúc này, phía sau bả vai Phó Thần Thương bị người vỗ một cái.

“A! Đó không phải là ông chủ Aires sao?” Có người nhìn thấy người sau lưng Phó Thần Thương kêu lên.

“Sao anh biết? Ông chủ Aires hình như không phải anh ta, em đã thấy.”

“Em biết cái gì! Tom chỉ thay mặt mà thôi, ông chủ phía sau của quán bar này là Phó Hoa Sinh, em có biết Phó Hoa Sinh không? Anh ta dường như rất ít tới đây, sao hôm nay lại tới... Lại nói dáng dấp người đàn ông này hình như có điểm giống Phó Hoa Sinh, a! Anh nhớ ra rồi, chẳng lẽ là anh ta...”

Người tới chính là Phó Hoa Sinh, có một nửa hộp đêm thành phố A đều là sản nghiệp của anh ta, nơi này cũng không ngoại lệ.

Gần như Phó Thần Thương vừa mới bước vào cửa, quản lý đã gọi điện thoại báo cho anh, vừa đúng anh đang ở gần đây, vì vậy liền đi tới xem một chút.

Phó Hoa Sinh ôm lấy bả vai Phó Thần Thương, “Anh hai, cơn gió nào thổi anh tới đây! Sao lại rảnh rỗi tới chỗ của em? Không ở nhà với...”

Lời Phó Hoa Sinh còn chưa nói xong.

Ba giây sau, anh đã biến mất không thấy.

Không ai biết phát sinh chuyện gì, trừ Phó Thần Thương và An Cửu.

Phó Hoa Sinh chạy ra xa rồi mới thở phào nhẹ nhõm, cái quái gì chứ, nói cũng nói không rõ ràng, Phó Thần Thương tới một mình sao? Vì sao chị dâu hai cũng ở đây!

Bây giờ anh vừa thấy An Cửu giống như chuột thấy mèo, vốn định từng bước tới gần, cuối cùng lại rời xa một chút, thật đau thương...

“Cậu ta là ai?” Phó Thần Thương ngẩng đầu bố thí một cái liếc mắt cho Hứa Tư Thông, anh đương nhiên biết thân phận của cậu ta, chỉ

hỏi cậu ta là gì của cô.

An Cửu lau mồ hôi, may mà anh hỏi, anh nói chuyện, bày tỏ còn có đường sống quay lại, nếu như anh một chữ cũng không nói mà xoay người rời đi, đó mới thật thảm.

An Cửu vội vàng giải thích, “Là bạn tôi, tôi đã nhắn tin nói với anh rồi.”

Hứa Tư Thông tương đối kinh ngạc không ngờ người đàn ông này lại là Phó Thần Thương anh hai của Phó Hoa Sinh, mặc dù thiếu tự tin, nhưng dù sao tuổi trẻ điên cuồng, cố chấp chống đỡ khiêu khích nói, “Thiếu một chữ, bạn trai.”

Đây không phải thêm dầu vào lửa sao! Trên trán An Cửu nổi lên gân xanh, “Thiếu một chữ, bạn trai cũ!”

Phó Thần Thương không nói gì, xoay người rời đi.

An Cửu lập tức cảm thấy trời đất mù mịt, ngày tận thế tới.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Dọc theo đường đi, Phó Thần Thương chạy xe thể thao như tên lửa, không khí trong xe âm trầm giống như đọng lại, trái tim nhỏ yếu ớt của An Cửu chịu đủ hành hạ, tình nguyện anh dùng lời nói ác độc chửi mình, sợ nhất dáng vẻ anh không nói lời nào.

Về đến nhà, anh mặt như sương lạnh ngồi trên ghế sa lon, An Cửu tự giác kéo băng ghế nhỏ ngồi ở trước mặt chờ xử lý.

Hai người đại khái trầm mặc giằng co hai phút, An Cửu rốt cuộc không chịu đựng được, tay nhỏ bé đưa tới kéo ống quần anh, “Phó

Thần Thương, anh đừng không nói lời nào...”

Cô thật sự hơi sợ sệt.

Phó Thần Thương có lẽ cảm thấy hành hạ đủ rồi, bắt đầu liệt kê ra từng tội trạng tối nay của cô: “Nói dối, tự mình hẹn hò với đàn ông, không về nhà đúng hẹn, vào quán bar, uống rượu, còn... Chơi gái?”

Nói xong lời cuối cùng thiếu chút nữa bị cô tức chết.

Tuyết rơi tháng sáu! An Cửu cảm giác mình còn oan hơn Đậu Nga (1), lộn xộn lung tung giải thích, “Tôi không nói dối, chưa hẹn hò với đàn ông, quả thật vào hộp đêm nhưng không uống rượu, gái cũng không phải tôi thu! Anh nói tôi một người phụ nữ chơi gái có thể làm gì? Đáng lẽ ra tan học tôi đã chuẩn bị về nhà rồi, nhưng bị Hứa Tư Thông thứ hàng này tìm tới cửa ngăn cản ngoài cổng trường, nhiều người nhìn như vậy, tôi sợ ở cổng trường náo loạn lên ảnh hưởng không tốt, hơn nữa anh vừa mới nhậm chức hiệu trưởng, tôi không thể bôi đen anh được. Cho nên mới đi tới Aires cùng anh ta, tôi một ngụm rượu cũng không uống, hai người phụ nữ kia... Hai người phụ nữ kia chỉ do Hứa Tư Thông nói giỡn kêu tới chơi với tôi đấy! Không hề có một chút liên quan nào với tôi!”

“Quan hệ như thế nào?”

“Hà?”

“Em và Hứa Tư Thông.”

Đã đến bước này, An Cửu không định nói dối, vẫn quyết định thẳng thắn được khoan hồng, “Trước tối nay là quan hệ bạn trai bạn gái.”

Phó Thần Thương thông thả nói, “Nói cách khác, em cho tôi đội nón

xanh hai tháng?”

“Không có! Tôi chỉ quên chia tay với anh ta mà thôi! Năm nay anh ta đã tốt nghiệp rời khỏi Thịnh Cảnh, tôi đều không nghĩ ra có người như vậy, nào biết anh ta đột nhiên tòi ra tới tìm, hôm nay tôi đi như vậy, chính là định nói rõ ràng cho anh ta biết...” An Cửu càng nói giọng càng nhỏ.

Phó Thần Thương mím mím môi, “Chuyện như vậy cũng có thể quên, xem ra bạn trai em rất nhiều?”

An Cửu bất mãn nói thầm, “Anh cũng không phải không biết chuyện của tôi, bây giờ mới tới khởi binh vấn tội không khởi cũng quá chậm rồi...”

Đôi tay Phó Thần Thương khoanh trước ngực, khẽ dựa vào ghế salon, cười lạnh: “Nói như vậy là tôi sai rồi?”

“Tôi không nói vậy.” An Cửu dẫu môi lắc đầu, giọng nói kia rõ ràng chính là nghĩ như vậy.

Cô cũng tức giận, hôm nay thật sự bị bắt đắc dĩ, tại sao anh chính là không thể hiểu được mình!

“Làm thế nào, thật sự muốn bóp chết em!” Giọng Phó Thần Thương nhẹ nhàng, lời nói ả lại khiến cho cô không nhin được mà rùng mình.

“Tôi đề nghị anh đừng làm như vậy, giết người phải ngồi tù, anh còn có tiền đồ rất tốt, vì tôi không đáng giá.” An Cửu trả lời rất nghiêm túc.

“Vậy thì để cho em sống không bằng chết là được...” Nói xong một phát túm lấy tay cô, kéo cô ngồi lên chân mình.

Phó Thần Thương cúi đầu hôn xuống, kết quả mới vừa cạy hàm răng cô ra trêu chọc cái lưỡi của cô lại rút về sau rời đi, cau mày, hai mắt nén giận, “Lại còn hút thuốc lá!”

An Cửu yếu ớt rút người một cái, “Chỉ một điều...”

Cổ đau nhói, lại bị cắn.

Phó Thần Thương cắn xong còn không hả giận, cảm giác một trận tức giận không có chỗ phát tiết, đốm lửa chỗ lồng ngực càng cháy càng mạnh.

(1) Điển tích nổi oan Đậ Nga và tuyết rơi tháng sáu: vở ca kịch “Nổi oan nàng Đậ Nga” là một tác phẩm kiệt xuất của Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên.

Nhân vật chủ yếu trong vở ca kịch là 1 người con gái nhà nghèo vùng Sở Châu, tên là Đậ Nga. Mẹ nàng mất khi nàng còn nhỏ, cha nàng là Đậ Thiên Chương không có tiền trả nợ, lại vội lên kinh dự thi, không có tiền lộ phí, liền bán nàng cho 1 bà góa là Thái Bà làm con dâu nhỏ (tức là con dâu mua từ lúc nhỏ, khi lớn lên phải làm vợ con trai người mua). Đậ Nga tới nhà họ Thái chưa được 2 năm, thì cậu con trai họ Thái bị bệnh mất, chỉ còn nàng và bà góa họ Thái sống nương tựa vào nhau. Trương Lư Nhi là 1 tên lưu manh ở Sở Châu, cùng với bố là Trương Lão Nhi thấy nhà họ Thái chỉ có 2 người phụ nữ, liền đến ở lỳ đó, rồi ép lão bà lấy Trương Lão Nhi. Thái Bà thế cô, đành ưng chịu. Trương Lư Nhi lại ép Đậ Nga thành thân với hắn. Đậ Nga cương quyết cự tuyệt và chửi rửa hắn thậm tệ. Trương Lư Nhi căm tức, liền nghĩ kế trả thù. Mấy hôm sau, Thái Bà bị ốm, sai Đậ Nga nấu cháo. Trương Lư Nhi lén bỏ thuốc độc vào trong bát cháo, rắc tâm giết chết Thái Bà rồi sẽ ép buộc Đậ Nga. Đậ Nga bưng cháo cho Thái Bà, bỗng Thái Bà thấy buồn nôn,

không muốn ăn nữa và chuyển bát cháo cho Trương Lão Nhi ăn. Trương Lão Nhi trúng độc, lăn lộn dưới đất rồi tắt thở.

Trương Lư Nhi đã đổ tội đầu độc cho Đậu Nga, bắt nàng giải lên quan cai trị Sở Châu. Tri phủ Sở Châu là Đào Ngột, 1 viên quan nổi tiếng tham nhũng, nhận tiền đút lót của Trương Lư Nhi, bắt Đậu Nga ra thẩm vấn, ép nàng nhận tội đầu độc. Đậu Nga bị đánh đập chết đi sống lại, nhất định không chịu nhận tội. Đào Ngột biết Đậu Nga rất hiếu thuận với Thái Bà, liền đem Thái Bà ra đánh đập trước mắt Đậu Nga. Đậu Nga thương Thái Bà tuổi già, không chịu nổi cực hình, đành chịu nỗi oan mà nhận tội. Tên tham quan Đào Ngột đã dùng mọi thủ đoạn ép được cung, liền khép nàng vào tội chết, giải nàng ra pháp trường xử tử. Đậu Nga thấy không biết kêu oan vào đâu, lòng tràn đầy bi phẫn, nguyện rửa trời đất: “Đất kia sao người không biết phân biệt tốt xấu, trời kia sao không biết phân biệt người lành kẻ dữ; thì làm trời đất làm gì!”

Trước khi chịu hình phạt, nàng thề nguyện 3 điều: 1 là, khi đầu lìa khỏi cổ, máu phun ra sẽ được hứng trên lụa trắng; 2 là trời sẽ rơi tuyết xuống phủ kín thi thể; 3 là vùng Sở Châu sẽ bị đại nạn 3 năm liền. Lời thề nguyện đó của Đậu Nga đã làm cảm động cả trời đất. Khi đó, đang là tháng 6 nóng nực, tên đao phủ vừa vung đao xuống, một dòng máu nóng của Đậu Nga giống như kỳ tích đã bắn lên dải lụa trắng treo ở giữa không trung, ngay cả một giọt cũng không rơi xuống đất. Khi đầu của Đậu Nga bị chặt đứt, quả nhiên gió lớn nổi lên, tuyết bay khắp trời.

Trước đó không lâu, mọi người còn ướm dẫm mồ hôi, vậy mà giờ đây chỉ trong nháy mắt, người nào người nấy ôm đầu rút cổ chạy về nhà, miệng không ngừng nói là “chuyện lạ, chuyện lạ”.

Sau khi Đậu Nga chết, quả thật là trời đã hạn hán 3 năm, không trông trọt thu hoạch được gì. Người dân vùng đó đều biết rằng ông trời

đang lên tiếng bất bình thay cho Đậu Nga vậy.

Mấy năm sau, phụ thân của Đậu Nga thi đậu bảng vàng, trở thành quan lớn. Khi trở về quê nhà, ông đã phúc thẩm lại vụ án của Đậu Nga, xử trảm Trương Lư Nhi và tên tham quan, rửa sạch nỗi oan khuất cho con gái.

Bà con trong làng lũ lượt kéo đến viếng thăm phụ thân nàng, nói: “Từ đầu chúng tôi đã biết Đậu Nga bị oan, chỉ tiếc là chúng tôi đều sợ quyền thế của tên tham quan đó, nên chỉ dám hận chứ không dám nói ra, nhưng mà chúng tôi lại không hề hãm hại Đậu Nga, cứ sao lại phải chịu nạn hạn hán trong suốt 3 năm này chứ?”

Phụ thân của Đậu Nga đáp: “Các ông đã biết rõ Đậu Nga là bị oan, vậy mà lại không dám nói một lời công đạo, đó gọi là bất nghĩa. Còn có những người tin tưởng tham quan, cho rằng Đậu Nga thật sự là hung thủ giết người, rồi miệt thị những người lương thiện, đó gọi là bất nhân. Trời cao có mắt, không có tai bay vạ gió, thiên tai nhân họa chính là để trừng trị những kẻ bất nhân bất nghĩa vậy!” (nguồn: tổng hợp)

Chương 63: Gian thương

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong đầu có một âm thanh đang nói với anh, ăn luôn cô đi!

Xương cũng không được để dư lại cho người khác...

Cùng lúc đó, hệ thống đèn tín hiệu cảnh báo trong thân thể An Cửu cũng khởi động, gần như lăn một vòng mò đến đầu kia của ghế sa lon.

Phó Thần Thương chống cằm nhìn cô, vật nhỏ tiến bộ rất nhanh, đã hiểu được nhìn sắc mặt đàn ông.

Chỉ có điều, nhìn hiểu thì như thế nào? Chạy thoát được lòng bàn tay của anh sao?

Tròng mắt âm u của Phó Thần Thương nhìn đến cô thắm vào người, An Cửu sờ da gà nổi lên trên cánh tay, bay qua lưng ghế sa lon chạy trốn, “Dù sao sự việc chính là như vậy, anh tin hay không thì tùy, tôi... Tôi đi tắm ngủ!”

Trốn xong lại không yên lòng, tựa vào bên khung cửa cẩn thận từng li từng tí hỏi, “Tôi đều nói rõ, anh không tức giận chứ?”

Dù thế nào đi nữa anh không nói lời nào cô coi như anh chấp nhận.

An Cửu nghĩ tới, không phải cùng bạn trai (cũ) vào hộp đêm còn tìm được hai em gái ngồi bên mà thôi sao. Không uống rượu, còn chỉ hút

một điều thuốc...

Cái này có gì rất tức giận chứ? Nếu như ngay cả mức độ này cũng tức giận, vậy Tống Hưng Quốc sao sống tới ngày nay được.

An Cửu tự an ủi mình một phen rất cuộc yên tâm, sau đó vui sướng đi tắm.

Phó Thần Thương một câu cũng không nói, bình tĩnh rất có kiên nhẫn ngồi trên ghế sa lon, chờ dê béo nhỏ tự tắm rửa sạch sẽ đưa đến bên miệng.

An Cửu lè mề tắm hơn một giờ, da cũng chà đỏ, trong đầu vẫn bật còi báo động, vẫn tút tút tút kêu vang, khiến cho cô tâm hoảng ý loạn, trước khi đi vào về mặt Phó Thần Thương rõ ràng thật bình tĩnh, làm sao lại cứ cảm thấy lo sợ chứ.

Đầu ngón tay ngâm đến nhả nheo, An Cửu cuối cùng từ trong nước ra ngoài, lau khô thân thể, sấy khô tóc, vẫn hơi không yên lòng, vì vậy bọc khăn tắm nhẹ chân nhẹ tay đẩy cửa phòng tắm ra muốn nhìn Phó Thần Thương đang làm gì, sao không hề có một chút động tĩnh.

Trên ngón tay ứa ra nước đặt lên khóa cửa lạnh như băng, chậm rãi quay 45 độ cùng chiều kim đồng hồ, cửa chốt bị người từ bên ngoài kéo ra, thân thể của cô vốn hoàn toàn dính vào trên cửa, vào lúc này không ổn định trực tiếp xông về phía trước, một cánh tay mạnh mẽ kịp thời ngăn cản quán tính vọt tới trước của cô, tiếp theo thuận thế ôm hông của cô, nhấc lên ném một cái, liền ném cô qua bả vai, cái mông hướng lên, đầu hướng xuống... Động tác liên tiếp lưu loát sinh động như gió nhẹ nước chảy tập luyện vài trăm lần.

“Phó Thần Thương anh hèn hạ!!!” Trong lòng An Cửu hung hăng mắng một câu.

Người này có tâm lý biến thái cái gì? Lại vẫn canh ngoài cửa chờ cô? Một giờ lận! Toàn bộ một giờ! Làm ơn ngài có thể có điểm hạn cuối không?

Từ phòng tắm đến phòng ngủ, giầy giụa đến khăn tắm trên người rơi xuống đất, một chiếc quần lót duy nhất cũng bị xé, sau đó là cà vạt màu xám xanh bạc, áo khoác âu phục màu đen...

Phó Thần Thương dùng chân khép cửa phòng, ném cô lên trên giường, cởi áo sơ mi dây lưng của mình...

An Cửu bò dậy định chạy, anh cũng không ngăn cản, đợi khi cô chạy đến cửa xoay khóa cửa thì mới không nhanh không chậm ôm hông của cô một phát kéo vào trong ngực, lui về phía sau hai người cùng nhau ngã tới trên giường.

Một lộn nhào, thân thể lửa nóng giống như tòa núi nhỏ đè ép lấy cô đến gió thổi không lọt, ngón tay vạch ra thăm dò vào qua loa làm gì đã chuẩn bị, súng to vận thế chờ phát động mài mấy cái ở cửa vào trắng nõn, đầu tiên là chen một đầu vào, tiếp theo giữ hông của cô chôn vào toàn bộ, không có bất kỳ tạm dừng nào liền bắt đầu nội dung sâu sắc dày đặc như mưa rơi.

An Cửu như cá cong người lên, chột nứu chặt ga giường, vừa đau lại căng bị căng đến khó chịu không thôi, vì vậy từng chút từng chút co lên, Phó Thần Thương chỉ thấy cô trốn, đợi cô trốn thật nhanh sắp thoát khỏi liền túm hông của cô nặng nề đè xuống dưới...

“Ừ a...” Thoáng chốc gần như đánh bay hồn cô, lời mắng đến khóe miệng biến thành cầu khẩn thở không ra hơi, “Chậm... Phó Thần Thương anh chậm một chút...”

Cúi người dùng đầu cọ chẵn mỏng cô che ở trên người ra, đọt thỏ trắng nhỏ đáng yêu nhảy bật ra ngoài liền há miệng ngậm lấy, động tác phía dưới thân cũng không ngừng, bàn tay to nhét vào mông thịt mềm mại của cô gần như hút tay của anh vào, nâng eo, co mông, cái sau nặng hơn cái trước...

“Thoải mái không?” Anh hừ nhẹ, giọng điệu muốn ăn đòn ta đây lấy ơn báo oán.

Thân thể An Cửu theo động tác đụng chạm của anh đung đưa trên dưới, cắn răng nghiêng lợi, “Thoải mái cái đầu anh! Viết chì loại 0.2 chứa được ngòi chì loại 0.5 sao?”

“Tôi coi như em đang khen ngợi tôi.”

“Khen ngợi anh không nhân tính sao? Khốn kiếp sao không chen gậy anh chứ?”

“Tôi không yếu ớt như vậy.”

“Anh không có tôi có!”

Tâm tình của Phó Thần Thương hiển nhiên thay đổi tốt một chút, chỉ khẽ cười một tiếng, lật cô ra đè sau lưng rồi tiếp tục, bên trong căn phòng yên tĩnh, tiếng vang quan hệ hòa hợp gần bó khiến cho cô mặt đỏ tới mang tai, tốc độ dây dưa càng lúc càng nhanh đến thân thể của cô gần như bốc cháy.

Sau khi chấm dứt, người kia cũng không ra ngoài, cứ như vậy đè ở trên người cô, chờ thứ ở trong cơ thể nàng từ từ khôi phục căng to, liền rút ra thay đổi một kiểu khác tiếp tục. An Cửu rốt cuộc không thể nhịn được nữa, “Vui vẻ thì làm, không vui vẻ cũng muốn làm, trừng phạt thì làm, phần thưởng cũng muốn làm, cầm thú, tôi còn là học

sinh cấp ba! Anh không thể tiết chế chút?”

Nhìn thân thể mê người phía dưới, Phó Thần Thương không biết hồi cãi chút nào, “Bảo bối, nếu như vậy tôi còn nhìn được, đó chính là không bằng cầm thú, lại nói, em già như vậy còn là học sinh cấp ba?”

“Già! Nữa! Cũng! Chưa! Bằng! Anh!”

“Già nữa cũng chinh động được em!”

“Không phải nói không thể ảnh hưởng tới việc học tập của tôi sao? Ngụy quân tử, ra vẻ đạo mạo, mặt người dạ thú!”

“Ngày mai thứ bảy.”

“Thứ bảy cũng phải học thêm.”

“Học thêm vào buổi chiều.”

“Anh căn bản chính là tính toán tốt đi!”

...

Chuyện ngày hôm nay đã dạy An Cửu một đạo lý, đáng sợ hơn sói xám lớn chính là sói xám lớn có tính nhẫn nại tùy thời mà động.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sáng ngày hôm sau, An Cửu giống như làm động tác gập bụng cả ngày, toàn thân đau nhức eo cũng không thẳng lên được, người kia lại sớm rời giường, tươi cười rạng rỡ, giày Tây, ăn mặc rục rở hằn lên, lóng lánh đến mức có thể trực tiếp đi làm chú rể trong hôn lễ.

An Cửu thò đầu ra, ánh mắt như hình với bóng nhìn chăm chăm sau lưng của anh, “Anh đi đâu?”

“Đứa bé không nên hỏi chuyện của người lớn.”

“Dựa vào cái gì chỉ cho anh quản tôi, tôi không thể để ý tới anh! Anh đi đâu, đi gặp ai, nam hay nữ vậy, khi nào trở lại?” An Cửu nhất quyết không tha.

Phó Thần Thương xoay người, đi tới ngồi ở mép giường, An Cửu lập tức không có tiền đề lăn một vòng rúc vào trong góc.

Phó Thần Thương khẽ cười một tiếng, “Chín giờ sáng, tổ chức họp báo với phóng viên về thành lập tập đoàn Thịnh Thế; mười hai giờ trưa, nhân viên cao cấp của công ty liên hoan; tám giờ tối, tiệc rượu kỷ niệm tròn năm mươi năm của truyền thông Tụ Tinh...”

An Cửu nghe anh kiên nhẫn thông báo hành trình với mình, vẻ mặt ngượng ngùng, tại sao anh chất vấn mình chính là nên có, mình quản anh khi gió gì lại giống như cố tình gây sự. Không công bằng!

“Nhớ dậy ăn điểm tâm, phải nghe lời cô giáo Mạnh nói.”

“Biết rồi.”

“Đúng rồi, nhìn thật kỹ cái này một chút.” Phó Thần Thương bỏ lại tờ giấy A4, sau đó ngênh ngang rời đi.

An Cửu ngơ ngác nhìn những chữ đẹp mắt trên giấy kia, sau đó sắc mặt càng ngày càng đen, vo nó thành một cục ném ra ngoài.

Tiền tiêu vặt mỗi tháng ba ngàn. Hút thuốc lá – năm trăm, uống rượu – một ngàn, một chữ thô tục – ba trăm, gặp riêng đàn ông – ba ngàn.

— — chưa xong còn tiếp, bảo lưu quyền giải thích cuối cùng về mỗi tháng Tống Hưng Quốc sẽ cho cô mấy vạn tiền tiêu vặt, chỉ cho ba ngàn còn chưa tính, chiếu theo cách thức khấu trừ kia, cô còn được cho bao nhiêu? Còn có cái gì mà quyền giải thích cuối cùng, đó là thủ đoạn mà bọn gian thương mới có thể sử dụng!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Cô giáo Mạnh là giáo viên già về hưu của Thịnh Cảnh, năm nay năm mươi chín tuổi, năm mươi lăm tuổi về hưu, sau khi về hưu không thể tiếp tục nhàn rỗi, vẫn như cũ phát huy nhiệt lượng dư thừa.

Cô giáo Mạnh dạy ba mươi năm số học, làm chủ nhiệm lớp dẫn dắt tốt nghiệp mười sáu năm, kinh nghiệm vô cùng phong phú, người bình thường cũng không mời được, chứ đừng nói Tống An Cửu học sinh dốt thầy trò cả trường Thịnh Cảnh đều biết. An Cửu học lớp mười lớp mười một lớp mười hai khi chưa học lại cô giáo Mạnh vẫn còn, lúc ấy bà dạy khối khác, hai người không có qua lại gì, nhưng mà cô giáo Mạnh nhất định biết cái tên Tống An Cửu.

Sau lại An Cửu từ chỗ Phó Thần Thương biết được cô giáo Mạnh lại là bà xã của hiệu trưởng Vương. Vợ chồng hiệu trưởng Vương cũng là người duy nhất trong trường học biết quan hệ giữa và Phó Thần Thương.

Cũng không biết Phó Thần Thương sử dụng thủ đoạn gì, lừa dối một giáo viên biết gốc biết rễ mình hoàn toàn biết cô có bao nhiêu hồng bét qua đây.

Vốn An Cửu còn rất khấn trương, bởi vì ở trong ấn tượng của cô, kinh khủng nhất là giáo viên số học, kinh khủng hơn giáo viên số học chính là nữ giáo viên số học, kinh khủng hơn nữ giáo viên số học chính là nữ giáo viên số học lớn tuổi có công lực thâm hậu, nhưng

mà khiến cô không nghĩ tới chính là, cô giáo Mạnh đặc biệt thân thiết kiên nhẫn, hoàn toàn không bởi vì cô là học sinh xấu mà mang theo ánh mắt có sắc, hơn nữa cô có thể cảm thấy thái độ dịu dàng đó không phải bởi vì cố kỵ Phó Thần Thương mà cố ý làm ra vẻ.

Giờ phút này, cô giáo Mạnh đang đeo mắt kính nghiêm túc phê chữa bài tập An Cửu mới vừa làm xong, còn đặc biệt thân thiết để An Cửu đi xem TV buông lỏng một lát.

An Cửu khoanh chân ngồi trên ghế sa lon, rắc rắc rắc nhai khoai tây chiên, xem tin tức giải trí trên ti vi, cuộc sống tạm bợ này trôi qua đừng nhắc tới có bao nhiêu thoải mái. Bây giờ cô đã học xong tìm niềm vui trong đau khổ, hoặc là nói cảm nhận được niềm vui thú trong học tập, cảm giác phong phú nhất vui vẻ nhất sau khi làm xong bài tập.

An Cửu kêu về phía thư phòng, “Cô giáo! Cô giáo Mạnh -”

“Sao vậy?”

“Rất cuộc vì sao cô không ghét bỏ em chịu dạy em vậy? Em tò mò chết được!” Trong giọng nói của An Cửu lộ ra nhiệt tình vô lại.

Cô giáo Mạnh dở khóc dở cười, “Cô đây dạy học thành người nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không phân ra được người tốt người xấu sao?”

“Không hiểu, em như vậy còn dùng phân chia phiền toái như thế sao? Đây không phải vừa xem đã hiểu ngay sao!” An Cửu trái lại rất tự biết mình.

Cô giáo Mạnh sửa xong bài tập đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, “Phân biệt học sinh tốt học sinh xấu rất dễ dàng, nhìn thành tích tính cách,

thành tích là trực quan, tính cách cũng không phải một cái liền có thể nhìn ra.”

“Ừm, sau đó thì sao?” An Cửu tỏ vẻ khiêm tốn xin chỉ bảo.

Cô giáo Mạnh trầm mặc một lúc, vẻ mặt giống như nhớ lại những chuyện gì, “Em đại khái không nhớ rõ, có một lần đi trên xe công cộng, em nhường chỗ lại cho cô nhỉ!”

“Hà hả? Có sao?” An Cửu tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ừ, vừa gọi điện thoại nói tiêu súc sinh liều mạng nào đó ngay cả người chị đây bảo vệ cũng dám đụng vừa đặc biệt nhẹ nhàng nhường chỗ cho cô nói bà à bà ngồi ở đây!”

Nghe từ trong miệng cô giáo Mạnh nói ra câu nói vô liêm sỉ mình từng nói ra, An Cửu che mặt lúng túng không thôi, “A, ha ha... Em thật sự không nhớ rõ, thì ra còn có một lần như vậy! Cô giáo ngài thật sự hỏa nhãn kim tinh *, trong cát đãi ra vàng! Chỉ có điều, chỉ là một việc nhỏ như vậy mà ngài nhất định rằng em là một người tốt?”

(*) hỏa nhãn kim tinh: Vốn chỉ ánh mắt có thể phân biệt yêu ma quỷ quái của Tôn Ngộ Không trong “Tây du ký”, sau dùng để hình dung ánh mắt người lợi hại, có thể phân biệt thật giả.

“Nhìn lá rụng biết mùa thu đến, thấy mầm biết cây. Được rồi, đừng ăn đồ ăn vặt, cẩn thận lại bị mắng. Cô giáo Mạnh làm mặt hổ dạy dỗ.

Sau khi thân quen, An Cửu vốn không sợ, da mặt dày dính qua, “Dù thế nào đi nữa anh ấy cũng không ở nhà, lại không biết, cô giáo cô sẽ không nói đúng không?”

Cô giáo Mạnh tỏ vẻ bất đắc dĩ, giả vờ tức giận nói, “Cô sẽ nói.”

An Cửu ôm lấy cánh tay cô giáo Mạnh, đầu nghiêng ra tìm kiếm sự che chở, “Đừng mà cô, cô à em sẽ bị bạo hành gia đình!”

Cô giáo Mạnh khẽ vỗ một cái lên gáy cô, “Đừng nói nhảm, tiểu Phó hết lời để nói với em như vậy, khó được nhất chính là gia nghiệp lớn như vậy, một chút tính khí xấu của người có tiền đều không có, cũng không phải người đàn ông sẽ ra ngoài làm xằng làm bậy, có trách nhiệm, lại biết thương người, còn có thể bao dung em. Em cô nhóc này phải biết quý trọng, em đúng là đời trước đã tu được phúc lớn!”

An Cửu giật giật khóe miệng, đúng vậy đúng vậy! Cô đâu chỉ đời trước tu, cô quả thật chính là mười đời tu làm ni cô mới gặp được vị đại thần như Phó Thần Thương.

“Ánh mắt ngài sắc bén như vậy giúp em phân tích một chút Phó Thần Thương biến thái như vậy, ấy phải phải, không phải, là người đàn ông tốt cực phẩm như vậy tại sao lại để ý tới em chứ?” An Cửu tỏ vẻ muốn biết.

Cô giáo Mạnh kéo tay cô thờ dài, “Chuyện giữa nam và nữ sao có thể nói rõ được, ở cùng một chỗ chính là duyên phận, phải biết tiếc phúc.”

Được rồi, đây giống như chưa nói.

An Cửu đang rất buồn rầu, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trên màn hình tivi, “A ôi, đây không phải là Phó Thần Thương sao?”

Cô giáo Mạnh đẩy mắt kính, “Ừ! Đúng vậy!”

“A, cô xem, anh ấy bận rộn như vậy, chuyện em ăn khoai tây chiên nhỏ như vậy cũng không cần nói cho anh ấy biết đi!”

“Biết rồi, chỉ có điều ăn bịch này xong không được ăn nữa, em đã ăn ba bịch rồi, cẩn thận ăn thành một mập mập lớn, xem cậu ấy có cần em nữa không.”

An Cửu bĩu môi xem thường, không cần thì không cần chứ sao, có gì đặc biệt hơn người.

Hiện trường bữa tiệc trong màn hình, ăn uống linh đình quần áo đẹp đẽ, các vị quý ông quý bà ăn mặc chỉnh tề, đều mang nụ cười thỏa đáng, mọi cử động đều thể hiện ra một mặt hoàn mỹ nhất của mình. Màn ảnh tùy tiện quét qua ai đều là minh tinh tai to mặt lớn, nhân trung long phượng, mà lên hình nhiều nhất không thể nghi ngờ là chủ nhân chính của tối nay Phó Thần Thương.

Vây quanh một vòng bên cạnh người kia chính là tuần nam mỹ nữ cùng với tất cả phóng viên báo chí tập san, khi thì cười nhẹ nói nhỏ với người đẹp bên cạnh, khi lại nâng ly uống rượu với khách mời nơi xa, thỉnh thoảng kiên nhẫn trả lời vấn đề của phóng viên, bình thường là người đàn ông xem ra đặc biệt thanh cao khó trị giờ phút này ở trên trận chiến xã giao phức tạp hỗn loạn này lại giống như cá gặp nước, ứng đối tự nhiên.

An Cửu nhìn thấy mà hoảng hốt tinh thần, cũng không biết người nào mới chân chính là anh.

Trừ Phó Thần Thương ra, một người đàn ông khác lên hình tương đối nhiều là Sở Mạch chủ tịch tập đoàn Sở thị.

Trước khi Phó Thần Thương xuất hiện, tập đoàn Sở thị của Sở Mạch gần như lũng đoạn nghề truyền thông ở thành phố A, mà Phó Thần Thương vừa xuất hiện liền dứt khoát quyết đoán lựa chọn thu mua chính là công ty Tụ Tinh tham sống sợ chết dưới sự uy áp của Sở

Mạch. Phải biết, cho tới nay Sở Mạch vẫn đe dọa dụ dỗ muốn thu mua Tụ Tinh, nhưng người phụ trách trước của Tụ Tinh thủy chung không chịu thỏa hiệp, khi sắp chống đỡ không được, Phó Thần Thương xuất hiện.

Trừ lần đó ra, Phó Thịnh Thương còn liên kết với công ty Thịnh Thế do chính anh sáng lập ra điều chỉnh thành tập đoàn Thịnh Thế. Phó Chính Huân luôn luôn có quan hệ không tốt với đứa con thứ hai này thay đổi thái độ bình thường, lần này cho dù về mặt tiền bạc hay nhân thủ đều toàn lực ủng hộ. Trong khoảng thời gian ngắn, Phó Thần Thương có danh tiếng cực thịnh.

Khiến An Cửu cảm thấy kỳ quái chính là, nhà quay phim nhiều lần chiếu ống kính về phía Sở Mạch đối thủ một mất một còn của Tụ Tinh vào ánh mắt người xem còn chưa tính, tại sao bạn gái của Sở Mạch cũng dồn dập lên hình đây? Hơn nữa ống kính chia ra tương đối mập mờ, cực kỳ nhanh chóng bắt mỗi cảnh Phó Thần Thương và cô ta nhìn nhau, hoặc hình ảnh cô ta mất hồn ngơ ngác nhìn Phó Thần Thương, có lúc khoa trương hơn nhắm ống kính vào ba người theo thứ tự... An Cửu đang suy nghĩ, đã có phóng viên hỏi lên, “Phó tiên sinh, xin hỏi ngài có ý kiến gì với tiểu thư Tô Hội Lê đã trở lại giới ca hát đồng thời gia nhập truyền thông Sở Thiên?”

Tô Hội Lê?

Đó là tên người phụ nữ đó sao?

Trong nháy mắt tế bào toàn thân An Cửu đều sống động lên! Có gian tình!

Giờ phút này cô giáo Mạnh cũng đang nhìn, dĩ nhiên nhìn thấu ra điểm không đúng, không yên lòng nói, “An Cửu, thân phận tiểu Phó như vậy, về sau sẽ có không ít chuyện như thế, em cũng đừng suy

nghĩ lung tung nhiều quá, giữa vợ chồng quan trọng nhất là tin tưởng!”

“Không có! Em biết!” An Cửu vô tình phát tay một cái, tiếp theo sau đó nhìn chăm chăm vào ti vi.

Trong màn hình, Phó Thần Thương lắc lắc ly rượu đỏ, treo nụ cười muôn đời không đổi, “Ô tiểu thư là một ca sĩ rất có tài, làm bạn bè, dĩ nhiên cũng hy vọng cô ấy có thể sáng tạo ra tác phẩm xuất sắc.”

Phóng viên đuổi tận cùng không buông, “Thật sao? Sáu năm trước, Ô tiểu thư vì ngài rời khỏi giới ca hát, sáu năm sau, Ô tiểu thư lại vì một người đàn ông khác trở lại giới ca hát, thậm chí người đàn ông này còn là kình địch của ngài, xin hỏi tâm tình ngài như thế nào đối với chuyện này?”

Vấn đề này thật sự quá độc, phóng viên tham dự cũng có sàng lọc, sẽ không hỏi vấn đề thất thường gì, cũng không biết thứ đồ ba gai này tiến vào như thế nào, thật sự hiến thân vì sự nghiệp, không muốn sống nữa!

Tới đây An Cửu cũng nghe ra một chút lẽ lối, giống như mọi người cùng nín thở chờ đợi câu trả lời của Phó Thần Thương, mới vừa rồi vốn chỉ có tâm tình xem bát quái hơi nhiều một chút vi diệu khác biệt, trong lòng rầu rĩ.

An Cửu không khỏi nhìn nhiều Tô Hội Lê đó một chút, chị ta đứng sau lưng Phó Thần Thương mấy bước chân, tóc dài búi cao, lộ ra trán đầy đặn trơn bóng và cái cổ trắng nõn đẹp đẽ, mặc dù ngũ quan không khiến cho người ta kinh ngạc sau cái nhìn đầu tiên, nhưng càng nhìn càng thoải mái.

Chị ta cũng không giống như những khách nữ khác dùng hết các

cách đoạt mắt người, trên người không hề đắp lên đủ thứ đồ trang sức nặng nề dư thừa nào, chỉ có hai khuyên tai bằng phi thúy xanh biếc tô điểm, một bộ dạ phục đuôi cá bằng ren màu trắng tôn lên độ cong mê người có lồi có lõm, chính là lẳng lẳng đứng đó, lại có thể bộc lộ tài năng trong đám người, thật sự xứng với cái danh gương mặt thiên sứ đáng người ma quỷ, hoàn mỹ như tác phẩm nghệ thuật.

Cho dù đều là thân phụ nữ giống nhau, cũng không cách nào không thừa nhận, người phụ nữ này cho dù là vóc người diện mạo hay tư chất đều có tư cách khiến bất kỳ người đàn ông nào động lòng cũng dốc hết tất cả tâm quý.

Mà người phụ nữ như vậy, sáu năm trước vì Phó Thần Thương rút lui ra khỏi giới ca hát?

Trong đầu An Cửu xoay chuyển liên tục, trong chốc lát đã suy nghĩ rất nhiều khả năng, cô đột nhiên không có tư vị gì, cảm giác ê ẩm chát chúa trong lòng khiến cho cô thấy xa lạ lại lo lắng.

“Đùng —”

Đúng lúc này, trong phòng tiệc đột nhiên vang lên tiếng súng khiến cho người ta nhìn thấy mà hoảng, hình ảnh lộn xộn lung tung một trận gần như khiến cho người ta nôn mửa ngất xỉu đứng đờ, cuối cùng cảnh tượng rõ ràng dừng ở dạ phục toàn thân trắng như tuyết của Tô Hội Lê nhuộm đầy máu tươi ngã vào trong ngực Phó Thần Thương...

Trong hình là Phó Thần Thương vẫn luôn luôn trấn tĩnh lại giống như cả khuôn mặt là hốt hoảng và đau lòng.

Lần này bữa tiệc được truyền hình trực tiếp, cho nên chuyện xảy ra trong màn hình chính là xảy ra vào giờ phút này.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Rốt cuộc là thực tế hay đang quay phim? Tim An Cửu càng nhảy càng nhanh, cả người cũng rối loạn, cũng không biết máu kia rốt cuộc là của ai, anh có bị thương hay không.

Một cuộc tình tay ba máu chó tốt đẹp tại sao lại trong nháy mắt biến thành hiện trường bắn chết truyền trực tiếp đây?

Cô giáo Mạnh ở bên cạnh cũng sợ hãi, An Cửu vội vàng an ủi cô không để cho bà nhìn cảnh tượng máu tanh, cô thật sự không yên lòng, vì vậy lúc này gọi một cú điện thoại cho Phó Thần thương.

Cách màn hình ti vi, cô trơ mắt nhìn anh không chút do dự từ chối điện thoại của mình, sau đó như điên ôm Tô Hội Lê ra khỏi hội trường...

Người kia ôm người còn chạy nhanh như vậy, người bị thương khẳng định không phải là anh rồi!

Mới vừa rồi, là Tô Hội Lê xông tới cầm một phát súng thay anh...

Chương 64: Lưu luyện

Editor: Puck - Diễn đàn

Năm giờ rưỡi chiều, đồ ăn mua ở Hi Hòa uyển đúng giờ đưa đến.

Bình thường lúc Phó Thần Thương ở nhà sẽ tự mình xuống bếp, nếu như không ở nhà sẽ bố trí mua xong đồ ăn.

An Cửu vừa gặp thức ăn cho cô giáo Mạnh vừa an ủi, “Cô, đừng lo lắng, không có chuyện gì, cô không nhìn thấy Phó Thần Thương ôm người còn chạy nhanh giống như thỏ sao!”

Trong mắt cô giáo Mạnh tràn đầy hiền từ và đau lòng, “Em đưa bé này, khẳng định cũng sợ hãi đi! Ngược lại an ủi cô!”

An Cửu lập tức có dáng vẻ ngược đầu không ai bì nổi, “Em có gì chưa từng thấy chứ, còn sợ chút máu này? Nhạt.”

Nói xong lại cảm thấy ngượng ngùng, chuyện như vậy có gì hay mà há hê.

Không giống với học sinh nhỏ có tính chất lưu manh bắt chẹt, An Cửu có một khoảng thời gian huyền não đặc biệt quá đáng, rất thân cận với người đi lại trên đường, còn gọi người ta là đại ca, nói đến đánh nhau đặc biệt hung ác hơn nữa không muốn sống, động liền động dao động thương, trường hợp máu tanh tự nhiên cũng không hiếm thấy, khi đó cả người giống như cái máy không có linh hồn, tê liệt, dần dần.

Tình trạng này cắt đứt vào một lần đổ máu, cô rơi vào một mình bị người chặn trong đầu ngỗ dùng dao lớn chém, kết quả Phó Cảnh Hi tự dưng vô cớ xuất hiện, giúp cô thay đổi cục diện nguy hiểm, đồng thời cũng bị thương thật nặng, từ đó về sau cô quyết âm cắt đứt quan hệ với người bên kia. Vốn đại ca đi trên đường không muốn thả người, cô đã chuẩn bị chặt một ngón tay cho anh ta, sau đó không biết chuyện như vậy giải quyết như thế nào, đại ca đó cuối cùng cũng không tới tìm cô đào mộ.

Lúc ấy cô vẫn cho rằng Phó Cảnh Hi là học sinh bình thường, không biết bối cảnh gia đình của cậu ấy, sau suy nghĩ một chút, có thể do cậu ấy ra mặt giải quyết giúp, vì vậy trong lòng càng thêm áy náy đến không xong, nhưng mình bây giờ, thân phận như vậy, có thể làm cái gì cho cậu ấy đây, ngay cả những chuyện ngây thơ ngu ngốc kia cũng không thể làm.

Cô giáo Mạnh toán lý hóa toàn tài, cái gì cũng có thể dạy, buổi tối lại chuẩn bị bổ túc cho cô hai giờ vật lý. Đầy trong đầu An Cửu đều là thanh trượt nhỏ cân bằng, thanh trượt nhỏ nghiêng, thanh trượt nhỏ trên băng chuyền, thanh trượt nhỏ lát trơn bóng lát thô ráp, vừa phân thần suy nghĩ đến chuyện đêm nay của Phó Thần Thương, lại bị trọng lực rồi lực từ Ampe lực ma sát lực Cu-lông lực Lorentz lực từ xâm chiếm...

Nghĩ như vậy, học tập tốt đúng là năng lượng chính, chữa khỏi nút thắt siêu cấp!

Tối nay Phó Thần Thương dĩ nhiên không về nhà, Tề Tấn cũng không đúng hạn như thường ngày tới đón cô giáo Mạnh.

“Không cần em đưa về, em là một cô gái, đưa cô về rồi một mình trở lại rất không an toàn.”

“Cô giáo ngài quan tâm mù quáng, ngài từng nhìn thấy cô gái nào buu hãn như em đây sao?”

Cuối cùng An Cửu vẫn tự mình đưa cô giáo Mạnh về, trước khi đi cô giáo Mạnh vẫn không yên lòng muốn để cho hiệu trưởng Vương đưa cô về.

“Cô à ngài ngàn vạn không nên! Nếu để cho Phó Thần Thương biết buổi tối khuya em còn đơn độc chung đụng với đàn ông không thể không cắt toàn bộ tiền tiêu vặt một tháng của em!”

Hiệu trưởng Vương phồng má trợn mắt, “Em đồ lưu manh!”

“Em đưa bé này...” Cô giáo Mạnh không thể làm gì khác hơn là nhìn An Cửu vừa phô trương vừa tránh không kịp chạy đi.

“Là một đứa bé ngoan! Chỉ có điều...” Cô giáo Mạnh thờ dài, sau đó hỏi bạn già của mình, “Tôi nói lão Vương này, Phó Thần Thương đó rốt cuộc vì sao cưới An Cửu, ông biết không?”

“Chuyện của bọn họ, tôi nào biết được! Chuyện nhà người ta, bà cũng đừng quan tâm loạn!” Hiệu trưởng Vương hiển nhiên sợ chọc phải phiền toái, những thứ này cũng không phải ông có thể để ý.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tiết trời đầu thu, gió hơi lạnh, An Cửu chỉ mặc áo tay ngắn, đi trên lối đi bộ thừa thớt người.

Trên đường lại gọi mấy cú điện thoại qua cho Phó Thần Thương, vẫn như cũ không có ai nghe, sau đó gọi lại, đã ở trạng thái tắt máy.

Khốn kiếp, thời gian báo tin bình an cho cô cũng không có sao? Hay

là nói không biết cô xem ti vi? Cho dù không biết, cô gọi nhiều cú điện thoại như vậy, không biết cũng phải biết chứ!

Càng nghĩ càng giận, về đến nhà, An Cửu mở máy vi tính ra, nhập từ khóa Tô Hội Lê.

Cô chỉ cảm thấy hơi quen thuộc cái tên này, nhớ mang máng có một bài hát tên “Gặp em là điều tuyệt vời nhất” hình như do chị ta hát, cái khác hoàn toàn không biết.

Tìm ra được hình thời kỳ thiếu nữ của Tô Hội Lê, càng sáng rỡ động lòng người hơn bây giờ, đôi tròng mắt kia nhẹ nhàng như nước, không màng việc đời, tinh thần tràn đầy thanh xuân phấn chấn và hơi thở hạnh phúc.

Mười bốn tuổi ra mắt; mười sáu tuổi là thời kỳ hưng thịnh; mười tám tuổi là nữ ca sĩ biết sáng tác được chào đón nhất, giáo chủ tươi mát, thần tiên tỷ tỷ, nữ thần trạch nam; hai mươi tuổi, vào thời điểm sự nghiệp huy hoàng nhất ở ẩn, vì bạn trai yêu nhau bốn năm, nhị thiếu của tập đoàn SK Phó Thần Thương.

Tất cả mọi người đều cho rằng chị ta muốn rút lui khỏi giới ca hát để gả vào hào môn, không ngờ, chỉ chớp mắt chính là suốt sáu năm. Chị ta và Phó Thần Thương luôn luôn trong tin tức bất quái giả hôn nhân, trong xì căng đan bị kết hôn bị mang thai vẫn không tu thành chính quả. Trong lúc đó, quan hệ giữa Phó Thần Thương và Phó Chính Huân càng lúc càng kém, ngay lúc đó đã gần như rời khỏi Phó thị tự gây dựng sự nghiệp.

Chuyện xưa tới đây, tin tức bất quái về câu chuyện tình yêu của bọn họ đã càng ngày càng ít, bất quái tương đối nóng hổi gần đây là mấy tháng trước, tình yêu cự ly dài mười năm giữa Tô Hội Lê và Phó Thần Thương đi tới cuối, tin đồn nguyên nhân bọn họ chia tay chính

là bởi vì Tô Hội Lê bất mãn Phó Thần Thương không cách nào cho chị ta danh phận, sau khi hai người mỗi người một ngả thì Tô Hội Lê nhanh chóng dính vào Sở mạch chủ tịch tập đoàn Sở thị, Phó Thần Thương cũng trong tình thần chán nản mà thành hôn khiêm tốn, một đôi kim đồng ngọc nữ cứ ở trong tiếng thốn thức mà như là người lạ, thẳng đến khiến người ta than thở không bao giờ tin tưởng tình yêu nữa.

Hướng phát triển của dư luận đều nghiêng về phía Phó Thần Thương, công ty gia tộc lớn như vậy, năng lực xuất sắc lại khinh thường tham dự vào tranh quyền đoạt thế, bằng vào năng lực của mình sáng lập ra Thịnh Thế, chỉ làm chuyện mình thích, yêu người mình yêu, quan trọng nhất là yêu một người phụ nữ trung tình không đổi, dù sao những năm này đàn ông vừa đẹp trai vừa có tiền lại si tình quả thật đã sắp có nguy cơ tuyệt chủng...

Tin tức bất quái trên mạng rất lộn xộn, cái gì cũng nói, An Cửu chỉ miễn cưỡng xâu chuỗi ra một chút sự thật, đồng thời cũng mơ hồ đoán ra được nguyên nhân Phó Thần Thương cưới mình. Căn cứ vào thời gian phán đoán, thời gian anh và Tô Hội Lê chia tay, chính là thời gian anh cưới mình.

Bừng tỉnh hiểu ra không phải nên ngộ ra * mà sung sướng như vậy sao? Nhưng vì cái gì ngay cả hô hấp cũng không thuận rồi.

(* Nguyên gốc: 醍醐灌顶 (thể hồ quán đỉnh), theo nghĩa đen thì câu thông dụng nhất là tưới sữa lên đầu. Trong Phật học câu này mang ý nghĩa chỉ việc truyền thụ trí tuệ, giúp người ta ngộ ra điều gì đó. Nghĩa thoát: chợt hiểu ra, ngộ ra, bỗng nhiên hiểu ra.

Mình rốt cuộc coi là gì chứ? Coi là gì! Coi là gì! Cô nghĩ không thông, vì vậy lại bắt đầu để tâm vào chuyện vụn vặt... Ôm chần lẩn trên giường.

Có phải khi đó Phó Thần Thương quá mức đau lòng đúng lúc gặp phải mình nên đứt dây thần kinh não không? Nhưng cho dù anh muốn báo thù người ta, ít nhất cũng phải tìm người tốt hơn người ta chứ?

Coi là gì? Cô nghĩ tới nghĩ lui cảm giác mình đây là mèo mù vớ được chuột chết...

Nhưng tại sao anh không trả lời điện thoại chứ? Chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì...

Cho tới bây giờ cô không phải là người có kiên nhẫn suy nghĩ lung tung, lăn lộn trên giường không bao lâu liền hơn nửa đêm chạy ra cửa tới bệnh viện.

Theo cô phỏng đoán, bọn họ chắc sẽ đang ở bệnh viện thành phố.

Thời gian buổi tối đã không còn xe buýt, An Cửu thuê ô tô chạy đến bệnh viện, thấy cửa bệnh viện bị xe thu thập tin tức chặn nước chảy không lọt, lập tức không cần suy nghĩ, người khẳng định ở đây.

Trước mặt nhìn thấy rất chặt chẽ, căn bản không vào được, chỉ có điều chuyện này không làm khó được cô, cô chạy vòng quanh bệnh viện một vòng, sau đó bò đến lầu hai, tháo hai ốc vít cửa sổ chống trộm, trèo vào từ cửa sổ một nhà toilet.

Trong bệnh viện gần như là năm bước một bảo vệ, mười bước một cảnh sát, An Cửu không phí bao nhiêu thời gian liền theo người đứng gác mò đến phòng hồi sức tích cực, trên nửa đường còn nhân tiện tiến một gian phòng trực không người mượn gió bẻ măng một cái áo blouse trắng mặc vào trên người, sau đó dựng cổ áo che kín nửa bên mặt, dáng vẻ nghênh ngang đi từng gian phòng tìm người.

Cuối hành lang khi định quẹo đột nhiên nghe được âm thanh quen thuộc, An Cửu vội vàng ngừng bước chân lại, ngừng thở, đứng dán chặt tường ở sau lưng.

Phó Thần Thương đang làm công việc ứng phó với phóng viên và trấn an khách mời, nghe giọng hình như rất mệt mỏi.

An Cửu móc bóp ra, trong ví tiền nạm mặt gương soi nhỏ, hơi điều chỉnh góc độ nhắm ngay về phía mấy người Phó Thần Thương. Chỉ thấy ngoài cửa phòng bệnh có Phó Thần Thương, Sở Mạch, Tề Tấn, còn có một hộ vệ áo đen, còn có ước chừng ba bốn cảnh sát coi chừng, một người cảnh sát trong đó nói với Sở Mạch, “Sở tiên sinh, có người hoài nghi ngài là kẻ khả nghi mua hung thủ giết người, hi vọng ngài theo chúng tôi trở về đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra, kính xin thông cảm cho công việc của chúng tôi.”

Người này không chọc nõi, ai cũng biết, nhưng hiện trường truyền hình trực tiếp, chuyện huyền não lớn như vậy, thiếu chút nữa xảy ra mạng người, anh ta làm dịch vụ của Phó Thần Thương, là người có hiềm nghi lớn nhất, hướng chi bên Phó Thần Thương kia bọn họ cũng giống vậy không thể trêu vào.

Sở Mạch nhìn xuyên qua kính thủy tinh, gắt gao nhìn chăm chăm vào người phụ nữ mới vừa làm xong phẫu thuật chưa thoát khỏi nguy hiểm ở trong phòng theo dõi...

“Phó Thần Thương, bây giờ có phải anh đặc biệt hài lòng rồi không? Đời này của tôi cũng không thắng được anh, có phải anh đặc biệt hài lòng hay không? Nhưng tôi cho anh biết, chỉ cần tôi còn một ngày, tôi đều sẽ không buông tay, cho dù cô ấy chết rồi, trên mộ bia cũng chỉ có thể khắc tên tuổi Sở Mạch tôi...” Sở Mạch đỏ ửng cặp mắt đi theo hai cảnh sát.

“Phó tiên sinh, xin hỏi phía bên ngài có đầu mối gì có thể cung cấp không?”

Phó Thần Thương phát phát tay, rõ ràng không muốn nói chuyện. Cảnh sát nhỏ xem chừng người bên trong sống chết không rõ hiện giờ ngài ấy cũng không còn tâm tình để ý những thứ này, vì vậy lại không dám quấy rầy, liền chỉ chừa lại một người, người khác đều rút lui.

Một lát sau, Tề Tấn cẩn thận nhắc nhở, “Chuyện cũng xử lý được không sai biệt lắm, bên chỗ phu nhân có cần gọi điện thoại về không? Cô ấy chắc... Thấy được.”

An Cửu yên lặng thầm nhớ một khoản trong lòng, Tề Tấn, chị đây nhớ, vào lúc này anh còn nhớ rõ tôi.

“Tùy cậu.” Phó Thần Thương trả lời.

An Cửu vừa dùng lực thiếu chút nữa bóp vỡ cái gương nhỏ, có cần phải qua loa như vậy không!

Thấy Tề Tấn đã đang ở kia bấm điện thoại di động, An Cửu luống cuống tay chân tắt nguồn điện thoại, để tránh điện thoại di động vang lên ở đây.

“Tắt máy, đại khái đã ngủ.” Tề Tấn đáp lại.

Phó Thần Thương không lên tiếng, chỉ nhìn Tô Hội Lê trong phòng theo dõi, hiển nhiên không yên lòng, nào có thời gian quản cô.

An Cửu tựa vào vách tường, chậm rãi ngồi xổm người xuống, sau đó ngồi chồm hổm sột sột soạt soạt lần mò một lúc cời hai chiếc giày thể

thao trên chân ra.

“Vèo — —” Tiếng xé gió vang lên, giầy chuẩn xác đập lên gương mặt tuần tú của Phó Thần Thương.

“Ai? Ai!”

“Bảo vệ ông chủ!”

“Trụ sở chính, gọi trụ sở chính!”

Trong hành lang nhốn nháo rối loạn một trận.

Chiếc giày đầu tiên bị Phó Thần Thương tay không tiếp được, ngay sau đó An Cửu lại ném một chiếc nữa qua, lúc này anh không đỡ được, đập ngay ngực anh, làm đau.

“Ở bên kia! Mau đuổi theo!”

Phó Thần Thương nhìn giày thể thao màu hồng trong tay, vẻ mặt từ nghiêm túc kinh ngạc đến bất đắc dĩ bật cười, “Không cần đuổi theo.”

Tề Tấn nhặt chiếc giày rơi trên mặt đất kia lên, cũng nhận ra, giày này là lần trước anh theo yêu cầu của ông chủ đi mua đồng bộ với quần áo, một bộ đầy đủ tất cả đều là màu hồng và hồng.

“Chuyện này...” Tề Tấn không biết làm sao, tình huống này nên xử lý như thế nào?

“Tôi rời đi trước, có biến báo cho tôi.” Phó Thần Thương lại cầm chiếc giày trong tay Tề Tấn, cứ như vậy xách theo hai chiếc giày mang theo một dấu chân đặc biệt rõ ràng trên ngực rời đi dưới con mắt mọi người.

“Dạ, ông chủ.”

Sau khi Phó Thần Thương đi, cảnh sát nhỏ khẩn trương không dứt giống như bắn liên hồi hỏi Tề Tấn, “Chuyện gì xảy ra vậy trợ lý Tề? Giày này có phải có cơ quan giấu thuốc nổ không, Phó tiên sinh đi một mình sẽ có nguy hiểm không? Tôi có cần phải thêm cảnh sát đi bảo vệ không ...”

Tề Tấn lau mồ hôi, anh thật sự không dám nhiều lời chuyện của ông chủ, chỉ có điều đồng chí cảnh sát ở đây, dù sao cũng phải cho người ta một công đạo, vì vậy trả lời, “Phu nhân nhà chúng tôi đuổi tới rồi, cầu kính đấy.”

Ba người mới chột hiểu ra, thì ra là nhị thiếu phu nhân trong truyền thuyết, lại dám cầm giày đập lên mặt Phó Thần Thương, xem ra không phải là một người dễ chọc, người thâm tình nhu nhược ở bên trong này xem ra sẽ có cuộc sống không dễ chịu.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

An Cửu tức đến hồ đồ, vốn là có thể quang minh chính đại đi ra từ cửa chính, lại phạm phải ngu ngốc theo đường cũ lúc tới đi leo cửa sổ, kết quả bò được một nửa quần bị một cái móc sắt gắt gao móc chặt, tiến không được lui không xong, lúc này mới phản ứng được mình làm chuyện dại dột rồi.

Thật không có công lý! Nhanh như vậy đã gặp báo ứng? Rõ ràng là lỗi của tên khốn kia chứ?

An Cửu hít sâu một hơi, dùng sức kéo kéo kéo, sau đó ”Roẹt” một tiếng, bắp đùi bị móc ra một vết rách thật dài, da cũng bị rỉ sắt trên móc sắt quẹt làm bị thương rồi.

“Đáng chết! Phó Thần Thương anh đồ tai họa!”

Giằng co hồi lâu, cô gần như thoát lực ngã xuống, lúc này dưới đáy móng đột nhiên nhiều thêm một lực, nâng cô lên trên một chút.

An Cửu đầu tiên nghĩ đến, từ đâu ra chú Lôi Phong, giây thứ hai mới phản ứng được mình bị người ăn đậu hũ, hét lớn một tiếng, “A! Đồ súc vật nào ngay cả đậu hũ của ông nội mày cũng dám ăn!”

Vừa nghiêng đầu xuống dưới, lại thấy được khuôn mặt yêu nghiệt của Phó Thần Thương, kết quả vốn chỉ thiếu chút nữa có thể trèo ra sừng sốt bị dọa đến ngã xuống tại chỗ, may mà Phó Thần Thương ở phía dưới vững vàng đón được cô.

“Em không thể yên tĩnh một chút?” Chân mày xinh đẹp bất mãn nhú lên.

An Cửu hoảng hốt đến nói không ra lời, “Anh... Sao anh lại ở trong này! Đây chính là nhà vệ sinh nữ!!!”

Vừa dứt lời, nghe được ngoài hành lang có âm thanh người đi đến gần, không biết giấu Phó Thần Thương đi hướng nào, lúc này, người kia động tác cực nhanh mà kéo cô đến đối diện... Trong nhà vệ sinh nam.

Xin hỏi anh kéo tôi từ trong nhà vệ sinh nữ sang nhà vệ sinh nam là có ý tứ gì? Nếu bị phát hiện như vậy là tôi mất thể diện còn anh không mất thể diện đúng không!

May mà trong nhà vệ sinh nam không có ai, đợi sau khi mấy người phụ nữ kia đi vào nhà vệ sinh nữ, anh mới kéo cô đi ra ngoài, lại lắc mình vào trong một phòng khác, nhìn dáng dấp hình như là phòng để

đồ lung tung, tối tăm lạnh lẽo còn không có đèn, rất thấm vào người.

Sao lại không có một chỗ bình thường, An Cửu rùng mình, “Anh kéo tôi tới nơi quái quỷ gì vậy, không phải nhà xác chứ?”

Phó Thần Thương không để ý tới cô, trực tiếp bắt đầu khởi binh vấn tội, “Em leo tường?”

“Bên ngoài chặn cực kỳ chặt chẽ tôi không leo tường thì vào như thế nào, nhìn xem anh lo lắng cho người phụ nữ khác đến bà xã anh là ai cũng quên!” Ai oán xong phiền não nói, “Chúng ta không thể chuyển sang nơi khác nói chuyện?”

Phó Thần Thương thở dài, mình quá ngây thơ rồi, lại có thể trông cậy vào cô có thể yên tĩnh, lại trông cậy và cô sau khi xem ti vi sẽ bởi vì khó chịu sa sút mà yên tĩnh.

Anh giống như nhận mệnh ngồi xôm xuống, túm lấy chân cô, đầu tiên lấy khăn tay ra lau sạch sẽ lòng bàn chân cho cô, sau đó giúp cô đeo từng chiếc giày vào.

An Cửu ngơ ngác đứng đó, thứ cường sạch sẽ này lại lau chân giúp cô.

“Không thể đi ra ngoài, vừa đi ra ngoài sẽ bị vây xem.” Phó Thần Thương trả lời.

An Cửu bĩu môi, “Đúng rồi, mới vừa truyền hình trực tiếp mỹ nữ cứu anh hùng ở hiện trường, bắt quái một đồng bạc lớn như vậy, nguy hiểm lại động lòng người, còn kích thích hơn quay phim, quần chúng có thể không hiếu kỳ, anh có thể không bị vây kín sao.”

“An Cửu...”

“Ngừng!” An Cửu hơi gấp gáp cắt lời anh, “Anh không phải nói cái gì cả, tôi hiểu! Anh nói nếu như đưa trẻ nhà cách vách mà tôi còn có thể với nó khắp nơi, nếu như là con gái của tổng thống Mỹ tôi đáng đút gân não so đo với người ta sao? Tôi so được sao?”

“Tôi biết rõ tôi và Tô Hội Lê khác nhau một trời một vực, tình cảm của tôi và anh, vốn không đáng giá nhắc đến khi so sánh với tình cảm của anh và chị ta, một tình cảm mười năm sâu như biển, một hai tháng bèo nước gặp nhau, chênh lệch lớn đến mức ngay cả tư cách ghen tỵ tôi cũng không có.”

“Hai người ba đời nhà giàu có đoạn tuyệt yêu đương hận dây dưa oanh oanh liệt liệt sàu triền miên sống chết đi theo, tôi chỉ là một người đi ngang qua đường, chưa từng nghĩ tới sẽ chen một chân vào, hôm nay tôi chỉ lo lắng nên mới đi tới, nếu như anh gọi về một cú điện thoại, tôi sẽ không tới đây một chuyến!”

“Anh không cần phải lo lắng tôi sẽ cho anh ngọt ngào, ngăn cản anh canh chừng chị ta chăm sóc chị ta, không cần nói với tôi cái gì mà thân làm bà xã phải hiểu anh, hiền lành sẵn sàng một chút, dù sao chị ta vì anh mà bị thương. Tôi biết rõ tôi chỉ là một nữ phụ trong vở kịch tình cảm của hai người, nhưng tôi không đáng đi làm nữ phụ ác độc!”

“Cho nên, anh thích sao thì làm vậy không cần phải nói những lời này với tôi!”

Từ đầu tới cuối Phó Thần Thương chỉ lặng yên nghe, ánh mắt tĩnh mịch như nước, “An Cửu, tôi phát hiện miệng của em không tệ, nhưng tại sao viết văn không thể được cao một chút chứ?”

“Vốn không tệ! Đó là do giáo viên chấm bài không có ánh mắt! Không đúng, đây không phải là trọng điểm, anh nghiêm túc một chút cho tôi,

đừng nói sang chuyện khác!” An Cửu liếc anh một cái, nghiêm mặt nói, “Được rồi, bây giờ anh có gì muốn nói với tôi thì nói mau!”

“Nên nói đã bị em nói cả rồi, tôi còn có thể nói gì?” Phó Thần Thương bất đắc dĩ nói.

Cô như súng liên thanh nhỏ bùm bùm bắn ra một loạt đoạn, tâm tình của anh vốn tích tụ nặng nề lại không hiểu sao đã tan thành mây khói.

Anh cho rằng cô sẽ tìm mình huyền não long trời lở đất, hoặc hoàn toàn ngược lại trầm mặc không nói chiến tranh lạnh, lại không ngờ rằng cô sẽ đầu tiên đứng ở đây, nói chuyện rành mạch rõ ràng với mình.

Anh đã từng dự đoán vô số khả năng khi cô biết được tồn tại của Tô Hội Lê, mỗi một khả năng anh đều có phương thức hoàn mỹ để giải quyết, cũng có thể tiến hành kế hoạch theo chất lượng để cho cô tiếp nhận đoạn quá khứ này, nhưng lại cố tình không nghĩ tới hôm nay sẽ lấy phương thức kịch liệt như vậy xé rách tầng giấy này, để mười năm của anh hiện ra trước mặt cô. Mà lúc đó anh thậm chí đã không rảnh bận tâm đến cảm nhận của cô.

Người như bọn họ, bất cứ chuyện gì đều cong cong queo queo cũng không để cho người ta nhìn thấu, đấu trí, tính toán, nhưng cô lại hoàn toàn khác, thẳng một đường đi tới, cho dù bị tường ngăn đất chặn đứng đến bể đầu chảy máu cũng không rẽ ngang.

“Anh làm gì mà lại hôn tôi?” Trong bóng tối, An Cửu cảm giác có hơi thở nóng rực tới gần, còn không kịp né tránh, trên môi đã có lông vũ ngứa ngáy phát qua.

Anh đi tới gần lại cực kỳ lưu luyến hôn môi cô, không có thăm dò

vào, chỉ có cánh môi kề nhau, sau đó mang theo độ dính tách ra, “An Cửu, đừng tự coi nhẹ mình như vậy. Em có thể đổ tỵ, có thể ghen, có thể tức giận. Bởi vì em là bà xã của tôi.”

An Cửu vừa nghe liền giơ chân, “Ai muốn đổ kị ghen tức giận! Tôi đổ kị sao? Ghen sao? Tức giận sao? Anh bớt tự mình đa tình đi!”

“Vậy em để cho tôi tự mình đa tình có được không?” Giọng Phó Thần Thương lại mang theo một chút nũng nịu, không hề cảm thấy mất mặt.

Vốn nên phiền não cô vì thế mà tức giận, bây giờ sao ngược lại đổi thành anh cầu mong cô tức giận một chút...

Chương 65: Yêu nghiệt phương nào

Editor: Puck - Diễn đàn

An Cửu bị anh vô lại đến đến không còn cách nào khác, làm ơn ngài biến trở về Phó Thần Thương cao quý lạnh lùng luôn luôn duy trì đi! Biến qua lại như vậy khiến cho cô sắp tinh thần phân liệt rồi.

“Dường như lên cân một chút.” Phó Thần Thương trầm ngâm căn cứ vào cảm giác tay phán đoán.

“Cầm thú! Tay sờ đi đâu vậy!” An Cửu một phát gạt móng vuốt của ai đó đang mê mê xoa bóp cái eo mập thêm mấy lượng thịt đến mềm của cô.

“Phát triển không phải để cho tôi động vào sao?” Người kia lại sờ soạng lên, đương nhiên giọng nói đặc biệt cần ăn đòn.

An Cửu không chút do dự vạch rõ giới hạn với anh, “Phát triển cũng là thịt của tôi, có liên quan gì tới anh. Còn nữa, có thể không động dục ở bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu không! Tình cũ của anh vẫn còn mạng sống đang bị đe dọa ở trong phòng hồi sức tích cực, anh còn có tâm tình nào loạn!”

Sống lưng Phó Thần Thương cứng đờ, “Tôi quên.”

An Cửu: “...”

Giống như không nỡ cuối cùng lấy tay khỏi eo cô, “Khi đi cùng với

em đều sẽ bất tri bất giác quên đi chuyện không vui.”

An Cửu trợn trắng mắt, cho anh một đánh giá, “Tục.”

Thật đúng là không hiểu tình điệu. Phó Thần Thương cười khế, ngay sau đó thu hồi khế nhếch khóe miệng, “Trước khi cô ấy thoát khỏi nguy hiểm, tôi phải ở lại bệnh viện.”

An Cửu khó có được trầm mặc một lúc, “Biết rồi.”

Cái gì tới sẽ tới, cô không có lập trường phản công, chỉ có đường sống phòng thủ, nếu như không lấy được người này, ít nhất phải bảo vệ trái tim của mình.

Đẩy cửa ra, An Cửu đi phía trước, Phó Thần Thương gần như lập tức chú ý tới trên quần thể thao thật mỏng của cô bị rách một đường lộ ra một vết thương rất dài, dính vết máu loang lổ, nhưng cô giống như không có chuyện gì tiếp tục đi về phía trước, hoàn toàn không để ý tới vết thương trên người.

Cổ tay đột nhiên bị kéo ngược lại hướng đi, An Cửu kinh ngạc ngược mặt nhìn anh, “Làm gì? Người bên kia nhiều, từ chỗ này đi tương đối tốt! Đây, anh nghe được không? Buông tay ra! TỰ TÔI CÓ THỂ TRỞ VỀ, TÔI KHÔNG MUỐN BỊ CHỤP HÌNH CÙNG ANH, SAU ĐÓ BỊ KÉO VÀO BÁT QUÁI LỘN XỘN LUNG TUNG...”

“Câm miệng.” Phó Thần Thương cắt đứt cô đang liên thoảng không ngừng, sau đó chợt dừng bước, xoay người, ôm ngang eo cô, bàn tay ấn mặt cô vào trong ngực.

“Ừm, tôi không thờ được...”

Người này rốt cuộc định làm gì?

Cuối cùng, Phó Thần Thương rút cuộc dừng lại ngoài phòng khám bệnh khoa ngoại.

Bác sĩ trực ban ở bên trong có số tuổi không lớn lắm, hình như mới tới, đang ngồi hăng hái bưng bưng lướt web xem video clip, trong clip chính là tin tức nóng bỏng phát sinh mấy giờ trước, lượng người xem và bình luận đang nhanh chóng tăng vọt, người phụ nữ bị thương trong video vào lúc này đang cấp cứu ở bệnh viện bọn họ.

Áo blouse vừa xem vừa cảm khái, “Sao không có người phụ nữ nào chịu bị đạn bắn vì mình chứ!”

Khi xem được một nửa, nghe thấy phía ngoài có tiếng bước chân, vừa nghiêng đầu, người đàn ông trong clip lại sờ sờ đứng trước mặt anh, áo blouse trắng như mù mị đi, liếc nhìn video lại liếc nhìn người thật, liếc nhìn người thật lại liếc nhìn video lặp đi lặp lại như thế nhiều lần, lắp bắp nói, “Anh... Anh là..”

“Đi ra ngoài.” Sắc mặt của Phó Thần Thương giống như trời băng đất tuyết, gió lạnh gào thét, áo blouse trắng hoàn toàn chỉ còn lại bản năng nghe theo, lão đảo cút ngay ra ngoài, còn sẵn sóc giúp một tay đóng cửa lại, một cái cũng không dám nhìn lâu, mặc dù tò mò chết đi được người phụ nữ trong ngực anh ta rốt cuộc là ai.

Phó Thần Thương đặt An Cửu ngồi lên giường bệnh, mặt nghiêm túc mở miệng nói ra ba chữ vô cùng thô bỉ -

“Cởi quần ra!”

An Cửu trợn tròn mắt, vội vàng giữ chặt dây lưng quần, vẻ mặt cảnh giác, “Anh lại định làm gì?”

Thấy cô không động, Phó Thần Thương không nhịn được, “Muốn tôi giúp em?”

“Anh biến thái! Tôi không cời!”

“Cời hay không?”

“Không cời!”

Không để ý tới cô giương nanh múa vuốt chống cự, Phó Thần Thương tự mình ra trận, hai ba cái liền cời quần của cô, vừa đề phòng móng vuốt nhỏ sắc bén của cô, lại vừa cẩn thận không chạm tới vết thương.

An Cửu đang định mắng chửi người, lại thấy anh xoay người rời đi, cầm một ống thuốc nước ngoại thương và băng gạc đi tới, cộng thêm mới vừa rời động tác quá lớn động tới vết thương trên người đau ê ẩm nhẹ nhàng, vì vậy lúc này mới phát hiện ra bắp đùi của mình có một vết rách thật dài. Thì ra anh đang xử lý vết thương cho mình?

An Cửu vừa ngượng ngừng lại vừa tức, “Anh không thể nói rõ ràng với tôi sao?”

“Em không thể tin tưởng tôi vô điều kiện sao?” Phó Thần Thương cũng không ngượng đầu phản bác.

“...” Nói không lại anh, cô đã thành thói quen.

Phó Thần Thương cúi đầu, nghiêm túc rửa sạch vết thương cho cô, bôi thuốc, băng bó, động tác thuần thục linh hoạt, thoạt nhìn rất chuyên nghiệp. Giờ phút này cô chỉ mặc một chiếc quần lót đặc biệt đáng yêu, để trần cặp chân trắng nõn, lạnh lẽo, quan trọng nhất là thật bất tiện.

Trong quá trình, ngón tay hơi lạnh của anh khó tránh khỏi đụng chạm lên da thịt ấm áp của cô, trong lòng anh không có việc gì, cô lại hơi tâm viên ý mã, vì vậy quay đầu ra dờn lực chú ý, trong lúc vô tình ánh mắt quét tới video blouse trắng mở ra, theo tốc độ truyền bá này, xem ra sau này Phó Thần Thương đi đâu đều phải đeo kính mát...

(*) Tâm viên ý mã: Tâm như khi, ý như ngựa. Ý nói những ý nghĩ nhảy lung tung như con khi, chạy loăng quăng như con ngựa, đang nghĩ chuyện này, thoát cái lại nghĩ sang chuyện khác.

“Lát nữa trở về mấy ngày không được thấm nước.”

“A.”

Phó Thần Thương hít sâu một hơi, vốn định chịu đựng, kết quả vẫn không thể nào nhịn được, “Tổng An Cửu, tôi thật hoài nghi em sống tàn tật cấp chín! Em rốt cuộc lớn như thế nào vậy!”

An Cửu có dáng vẻ lợn chết không sợ bóng nước sôi, mặc quần lên, sau đó thản nhiên nói, “Có lẽ là kỳ tích đi!”

Dù sao không ai quan tâm, đến cuối cùng chính cô cũng không cần thiết rồi.

Mở cửa, áo blouse trắng bị đuổi ra ngoài đó rõ ràng đang dán lên cửa nghe lén, đột nhiên mở cửa khiến cho anh ta thiếu chút nữa đâm đầu vào, cười khan gãi gãi đầu, “Phó tiên sinh, ngài còn cần giúp một tay cái gì không?”

Tổng An Cửu liếc nhìn quần mình, chỗ quần tét ra đã được anh dùng kim vá lại rồi, cô còn gì cần giúp đỡ sao?

“Không có, cảm ơn.” An Cửu trả lời thay Phó Thần Thương.

“Không cần cảm ơn không cần cảm ơn.” Áo blouse trắng vừa nói vừa len lén quan sát An Cửu.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hai người vừa rời khỏi khoa ngoại chưa đi được mấy bước, An Cửu đột nhiên khoa trương lấy tay che mắt, phía trước là yêu nghiệt phương nào, thật nhanh chóng!

Kỳ Bạch, Kha Lạc, Phó Hoa Sinh.

Ánh sáng của ba người bắn ra bốn phía, tất cả đều mới từ tiệc rượu tới, đứng chung một chỗ có hiệu quả khỏi phải nói quá khoa trương, liên tiếp biến hành lang tồi tàn của bệnh viện trở thành thảm đỏ.

Kha Lạc thành công như vậy, An Cửu dĩ nhiên biết, Kỳ Bạch hồi trước có lộ diện trên ti vi vài lần, hình như là công tử nhà thị trưởng, hai người hình như có quan hệ không tệ với Phó Thần Thương. Kha Lạc càng không để ý tới tiền vi phạm hợp đồng kếch xù, bỏ qua uy hiếp bức chết của Sở Mạch, cứng rắn từ ngành công nghệ thông tin trâu bò nhất của Sở Thiên đi ăn máng khác đến thu mua lại Tụ Tinh, chỉ vì rất anh em. Chỉ có điều, một tin tức vang động như vậy đã hoàn toàn bị ngoài ý muốn đêm nay che mất.

Còn dư lại một Phó Hoa Sinh không cần nói, ba người này sao lại cùng đến?

Kỳ Bạch mắt tinh, phát hiện ra bọn họ đầu tiên, vội vã chạy tới, ập tới hỏi Phó Thần Thương, “Chị dâu như thế nào? Thoát khỏi nguy hiểm chưa?”

Một tiếng chị dâu này, dĩ nhiên chỉ Tô Hội Lê.

Lời này vừa nói ra, bốn người còn dư lại đều thay đổi sắc mặt.

Phó Thần Thương ném một ánh mắt như đao về phía Kỳ Bạch, hơi nhíu mày, hơi cố kỵ liếc nhìn về phía An Cửu, Phó Hoa Sinh sờ lỗ mũi một cái cũng nhìn về phía cô, về phần Kha Lạc, không giống như Kỳ Bạch làm việc đều không dùng đến não, mới vừa rồi đã chú ý tới người phụ nữ xa lạ bên cạnh Phó Thần Thương, lúc này xuất hiện ở bệnh viện, ở bên cạnh Phó Thần Thương, trừ bà xã mới cưới của Phó Thần Thương ra, còn ai vào đây?

Vào lúc này Kỳ Bạch mới hậu tri hậu giác phát hiện ra An Cửu, trong khoảng thời gian ngắn, bốn người đàn ông, tất cả bốn đôi mắt đều nhìn cô chăm chăm.

An Cửu chỉ đứng ở đó, trầm mặc.

Chị dâu như thế nào...

Chị dâu...

Chị dâu...

Cho tới nay mấy người anh em của Phó Thần Thương vẫn coi Tô Hội Lê là chị dâu.

Con thú dữ ngủ say trong thân thể kia không có dấu hiệu nào bị một tiếng chị dâu Kỳ Bạch bật thốt lên thoải mái này đánh thức.

Từ trong ti vi khi nhìn thấy Phó Thần Thương ôm người phụ nữ khác mặt hết hoảng không khổ sở; khi anh không nhận điện thoại của mình hoàn toàn bỏ quên mình không khổ sở; thổ lộ ra với anh những

lời nói rằng mình không có tư cách không khổ sở... Lại bị hai chữ của người không liên quan hung hăng chọc trúng chỗ đau.

Vẫn ngụy trang không thèm để ý, lừa gạt mình, khi gần như thành công lừa gạt mình thì lại thất bại trong gang tấc.

Muốn bình tĩnh chống đỡ, nhưng hai quả đấm khế nắm chặt và thân thể khế run vẫn bán đứng tâm sự của cô.

Đúng là không còn dùng được! Tại sao không thể nhịn một chút nữa, tại sao phải khiến cho tất cả bọn họ nhìn thấy một mặt chật vật như vậy của bản thân!

“Khụ, cái gì kia, chị dâu hai, chị cũng ở đây à!” Phó Hoa Sinh hơi không nhìn nổi, vì vậy lên tiếng phá vỡ trầm mặc. Nhưng mà một tiếng “Chị dâu” của hai thứ hàng hư việc nhiều hơn thành công này lại khiến cho sắc mặt của An Cửu càng khó coi hơn rồi.

Đột nhiên hơi sức toàn thân giống như bị hút khô, An Cửu chậm rãi thở phào một hơi mới khôi phục chút hơi sức, nhắc chân định đi, lại bị Phó Thần Thương nắm lấy cổ tay, không nói hai lời nặng nề đánh ra, sau đó xuyên qua Phó Hoa Sinh và Kha Lạc sải bước đi về phía cửa.

Phó Thần Thương mệt mỏi vuốt giữa hai chân mày, ánh mắt nhìn Kỳ Bạch chỉ hận không thể róc xương lóc thịt cậu ta.

Kỳ Bạch vẫn tỏ vẻ u mê như cũ, “Em... Em làm sao? Tại sao tất cả đều nhìn em như vậy? Người phụ nữ kia là ai? Mới vừa rồi đậu phộng * gọi cô ấy là gì? Chị dâu hai? Chị dâu hai?! Nguy rồi, chẳng lẽ cô ấy là...”

(*) Đậu phộng: Hoa sinh 花生, 生 Sinh và 笙 Sinh có cách đọc giống

nhau [shēng]

Phó Hoa Sinh cho cậu ta một ánh mắt “Cậu mới biết hả”, Kha Lạc cho cậu ta một ánh mắt “Tự giải quyết cho tốt”.

Kỷ Bạch dựng lông, “Mẹ nó! Làm sao em biết được cô ấy mới là chị dâu, anh trai anh không phải vì vậy định giận chó đánh mèo em chứ?”

Phó Thần Thương nhìn cậu ta, chậm rãi nhếch lên một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, sau đó xoay người rời đi.

Kỷ Bạch ngây ngốc tại chỗ, ánh mắt vô hồn, “Em xong rồi.”

Xong rồi vẫn còn chưa cam tâm gào lên về phía Phó Thần Thương, “Không biết không có tội chứ!”

Gào xong lại đi dây dưa Phó Hoa Sinh và Kha Lạc, “Hai người đã sớm biết?”

Phó Hoa Sinh lườm cậu ta một cái, “Tôi đương nhiên biết, đã sớm thấy.”

Kha Lạc nhàn nhạt trả lời, “Mới vừa rồi đã nhìn ra.”

Kỷ Bạch nghe xong lập tức nổi giận, “Vậy sao hai người không nói cho em biết một tiếng! Quá không nói nghĩa khí đi! Đây là kiểu người gì chứ!”

Phó Hoa Sinh hận không thể bụp một phát lên cái miệng rộng của cậu ta, “Cái miệng kia của cậu, tội tôi còn chưa kịp nói! Nói chuyện không nhìn người, một người lớn sống sờ sờ đứng bên cạnh Phó nhi mà chính cậu không nhìn thấy sao?”

Nhắc tới chuyện này Kỳ Bạch giận dữ sợ, “Anh đừng nói, em con mẹ nó thật sự không nhìn thấy! Khí thế của anh hai mạnh mẽ như vậy, ai đứng ở bên cạnh anh ấy đều không có cảm giác tồn tại!”

“Hai” này không liên quan tới hàng thứ, chỉ bởi vì Kỳ Bạch và Phó Hoa Sinh xen lẫn cùng một chỗ với nhau từ nhỏ, cho nên theo Phó Hoa Sinh cùng nhau gọi Phó Thần Thương là anh hai, sau đó mấy người Kha Lạc cũng theo gọi Phó Thần Thương là anh hai, gọi Tô Hội Lê là chị dâu, chị dâu hai. Ngược lại Phó Hoa Sinh này người em trai ruột thịt lại rất ít khi gọi Phó Thần Thương là anh hai, cũng chưa từng gọi Tô Hội Lê là chị dâu.

“Bớt kiếm cớ đi, Kha Lạc người ta làm sao phát hiện ra được?” Phó Hoa Sinh dồn hết sức đả kích cậu ta.

Kỳ Bạch dựa vào bả vai Kha Lạc khóc, “Em xong rồi, làm thế nào? Anh hai có thể gây khó dễ cho em không?”

Phó Hoa Sinh hừ hừ hai tiếng, “Làm khó dễ còn tốt chán, chờ lần bản đĩnh đi! Tôi nhìn không khí vừa rồi, chắc anh hai vừa dụ dỗ chị dâu hai xong đang chuẩn bị cẩn thận đưa chị ấy về, vừa vặn cậu chạy tới chặn ngang một cước, lần này hay rồi, thất bại toàn bộ!”

Lúc Kỳ Bạch gần như tuyệt vọng, Kha Lạc nói chuyện, “Cũng không thể trách Kỳ Bạch không phát hiện, cô bé kia, hình như... Rất bình thường.”

Kỳ Bạch vừa nghe rốt cuộc có người nói chuyện thay mình, liên tục không ngừng phụ họa, “Chính là thế! Ngay cả chị dâu... Ngay cả Tô Hội Lê một phần ngàn cũng không sánh nổi. Cô ta rốt cuộc có lai lịch gì?”

Kỷ Bạch nghĩ thầm, người phụ nữ này có lai lịch bao lớn anh hai mới bằng lòng cưới cô ta vậy!

Kha Lạc cũng nhìn về phía Phó Hoa Sinh, hiển nhiên vấn đề này cũng chính là điều anh muốn hỏi.

Phó Hoa Sinh ho nhẹ một tiếng, “Đừng đoán mò, chị ấy không có lai lịch gì, chính là anh hai tôi vừa thấy đã yêu chị ấy mà thôi.”

“Mắt anh hai bị mù sao?” Kỷ Bạch lập tức nói tiếp.

“Được rồi, không tán gẫu với các cậu, mẹ tôi kêu tôi tới xác định anh hai không có việc gì là xong, tôi đi trước.” Phó Hoa Sinh nói xong cũng trốn luôn.

Kỷ Bạch không hiểu ra sao, “Tình huống thế nào?”

Kha Lạc lẩm bẩm, “Sự tình ra khác thường vì cái gì!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi Phó Hoa Sinh đuổi theo chạy ra lái xe dọc theo đường cái tìm một đoạn, rốt cuộc thấy An Cửu đang chậm rãi lắc lư ở ven đường.

“Chị dâu hai ——”

Nghe được giọng nói quen thuộc kèm theo tiếng còi xe ở sau lưng, sống lưng An Cửu cứng đờ, tốc độ không giảm mà lại tăng.

Phó Hoa Sinh đuổi theo, sau đó giảm bớt tốc độ xe đi theo cô, “Chị dâu hai, em đưa chị về!”

“Không cần.” An Cửu cứng rắn cự tuyệt.

“Bên này không tiện thuê xe.”

“Tôi đi bộ về.”

“Đi bộ về trời cũng sáng.”

An Cửu nâng trán, “Cậu có thể biến mất ở trước mắt tôi không?”

Phó Hoa Sinh không hề tức giận, cười híp mắt nhìn cô, “Chị dâu hai, chị còn không đi lên anh hai sắp đuổi kịp đó, chẳng lẽ chị cố ý đờì anh ấy?”

Mười giây đồng hồ sau, An Cửu lên xe Phó Hoa Sinh.

Nào biết, vừa đi lên Phó Hoa Sinh liền túm lấy tay của cô đập lên khuôn mặt vô cùng tuấn tú vô cùng quý báu ai cũng không cho đụng của mình. An Cửu không kịp ngăn cản, bị tay cậu ta kéo lên trên mặt cậu ta hung ác đập một phát.

An Cửu nhìn anh ta như nhìn quái vật, “Cậu làm gì thế?”

“Cho chị đánh đó! Còn thiếu năm mươi cái, một lần trả hết. Tránh khỏi về sau em thấy chị đều phải tránh, cảm thấy mệt mỏi. Đánh vỡ mặt rồi thì cùng lắm em ba tháng không ra khỏi cửa.”

An Cửu im lặng triệt để rút tay của mình về, nâng cằm lên lầu bầu nói, “Cậu muốn bị đánh, còn tôi không có tâm tình đánh cậu! Lại nói khuôn mặt của người đàn ông rất quan trọng có được không, sao có thể tùy tiện đánh, cậu có thể có chút khí tiết không!”

Phó Hoa Sinh nhân cơ hội tiến tới, “Chị xem chỗ quan trọng nhất để

ý nhất của em tất cả đều cho chị đánh, đừng giận em nữa được không?”

Chỗ lợi hại nhất của Phó Hoa Sinh chính là da mặt dày, co được dẫn được vả lại không có khí tiết không hạn cuối.

An Cửu liếc nhìn dấu tay nhỏ in trên mặt của cậu ta, hơi quá tính không đi, “Đã sớm không tức giận, chẳng qua tôi vẫn muốn nhắc nhở cậu, về sau không có dùi kim cương cũng đừng ôm lấy nghề đồ gốm này *, đây không phải lừa bịp sao!”

(*) Không có dùi kim cương đừng ôm lấy nghề đồ gốm: Đồ sứ cổ đại hỏng sẽ không ném đi hết, lúc đó sẽ có người đến sửa chữa, sử dụng dùi kim cương chính là cách khoan tay ở hiện đại, ở chỗ bị bể khoan hai lỗ thủng rồi dùng mảnh sợi đồng gắn lại, cũng bởi vì khoan đồ sứ rất khó khăn, không có một chút công phu sẽ không thể hoàn thành, cho nên không có dùi kim cương đừng nắm lấy nghề đồ gốm kia, có nghĩa không có bản lĩnh thì đừng đi làm chuyện không làm được.

Phó Hoa Sinh cười gượng, “Những đề mục kia em thật sự biết, được rồi, là đã từng có. Chuyện tổng điểm hạng nhất kia cũng là thật, chỉ có điều em là người học này học nọ nhanh, nhưng quên mất nhanh hơn, thi xong liền quên, em đây không thể ngờ tới quên mất triết để thế này, lúc đó đặt lời với chị nói tuyệt đối không thành vấn đề, ngượng ngùng khi nói nửa chừng, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt thử vận may một chút.”

“Kỳ tài nhất chính là cậu lại dùng cách nói ngụy biện của cậu được tôi.” An Cửu buồn bực nói.

“Ha ha!” Phó Hoa Sinh bị cô chọc vui, lại cẩn thận cẩn thận hỏi, “Chị dâu hai, chị còn tức giận sao?”

An Cửu ngó ngẩn, biết lần này cậu ta hỏi chính là chuyện mới vừa rồi.

Trầm mặc một hồi, cô hỏi, “Có phải các người cũng đặc biệt thích Tô Hội Lê không?”

Phó Hoa Sinh cũng trầm mặc một lúc lâu, không biết nên nói sao, một hồi lâu sau mới mở miệng, “Chị biết đó, dù sao bọn họ ở bên nhau mười năm, tất cả bạn bè bên cạnh anh hai đều biết cô ấy, nhất thời không đổi được miệng cũng là chuyện thường tình.”

Thật ra thì anh đại khái có thể thay một cách trả lời khiến cho cô thương tâm khổ sở tự ti mặc cảm, tiếp theo sinh ra hiểu lầm và oán giận Phó Thần Thương, không biết tại sao, lời sắp đến khóe miệng lại queo khúc quanh.

Lúc này, có chiếc xe đuổi theo từ phía sau.

Trong xe không phải Phó Thần Thương, là Tề Tấn. Hiển nhiên anh không thể rời khỏi bệnh viện, không thể làm gì khác hơn là để Tề Tấn đuổi tới đưa người về.

Tề Tấn nhấn còi, thấy đối phương không có phản ứng, vì vậy bấm số điện thoại của Phó Hoa Sinh, “Tam thiếu xin ngài dừng xe.”

“Vì sao tôi phải dừng xe?” Phó Hoa Sinh biết rõ còn cố hỏi.

“Ông chủ giao cho tôi phải đích thân đưa phu nhân về nhà.”

“Trợ lý Tề thật kinh nghiệm, chị dâu hai có tôi đưa về, cậu đi về đi!”

“Đa tạ ý tốt của tam thiếu, chỉ có điều ông chủ giao cho tôi phải đích

thân đưa phu nhân về!” Tề Tấn lại lặp lại từng câu từng chữ một lần, hơn nữa tăng thêm hai chữ ”Đích thân”.

Phó Hoa Sinh xì khẽ một tiếng, “Thế nào? Giao cho tôi cậu vẫn không yên tâm?”

Tề Tấn yên lặng không nói, chính là giao cho anh còn lâu mới yên tâm được!

Hai người cứ anh một lời tôi một câu lại cứ một đường lái đến cửa nhà như vậy.

“Bây giờ đã đưa đến nhà được chưa?” Phó Hoa Sinh lười biếng dựa vào cửa xe, ngón tay xoay xoay chìa khóa xe, giống như khiêu khích liếc nhìn Tề Tấn, sau đó cố ý nói với An Cửu, “Chị dâu hai, không mời em vào ngồi một chút?”

Tề Tấn tiến lùi đều khó, không thể trơ mắt mặc kệ phu nhân hơn nửa đêm mời đàn ông vào trong nhà, nhưng đối phương là Phó Hoa Sinh, anh lại thật sự không quản được.

An Cửu liếc nhìn Phó Hoa Sinh lại liếc nhìn Tề Tấn, sau đó chỉ coi không thấy ánh mắt cầu khẩn của Tề Tấn, móc chìa khóa ra mở cửa, nói với Phó Hoa Sinh, “Vào đi.”

Phó Hoa Sinh sửng sốt vài giây mới phản ứng được, hạnh phúc tới quá đột ngột!

Thật ra thì anh chỉ cố ý đùa giỡn Tề Tấn, hoàn toàn không ngờ An Cửu sẽ đồng ý, anh cho rằng An Cửu khẳng định trả lời như vậy “Quá muộn cậu chính là rút đi” “Ngồi em gái cậu” mới đúng, nào biết lại là âm thanh của tự nhiên “Vào đi”.

Tề Tấn tên kia đi theo bên cạnh Phó Thần Thương không biết cho anh bao nhiêu khó chịu, có thể nhìn thấy biểu cảm ăn đạ tiện của cậu ta thật sự rất hả giận, lúc này máu Phó Hoa Sinh liền sôi trào, hưng phấn không thôi tiến tới ôm bả vai An Cửu, mặt thành khẩn tán dương, “Chị dâu hai, chị thật sự quá cho lực rồi!”

An Cửu cũng không khước từ, “Quá khen.”

Trông cậy vào Tống An Cửu yên tĩnh? Đờn sau đi!

Người khác không để cho cô tốt hơn, tại sao cô phải uất ức cầu toàn, không ai suy nghĩ đến cảm nhận của cô, cô cần gì ôn nhu hiền huệ suy nghĩ thay người khác?

Một cơn gió thu thổi qua, mấy chiếc lá cây xoay vòng rơi lên đầu vai Tề Tấn.

Tề Tấn lạnh toát cả đáy lòng, trơ mắt nhìn hai người cô nam quả nữ vào nhà ông chủ của anh.

Chương 66: Đòi người thật sự lạnh lẽo như tuyết

Edit: Thổ Lạ

An Cửu vừa vào đã cởi giày và áo khóa nằm vật ra sofa, vì động tác quá mạnh nên để lộ ra một phần bụng trắng nõn.

Phó Hoa Sinh vốn rất tự mãn, lại tiến triển thần tốc như vậy, bây giờ thật sự vào được rồi, đã hơi căng thẳng. Kéo quần áo cô xuống, "Này, cô chú ý chút đi, dù sao tôi cũng là đàn ông!"

An Cửu "Ờ" một tiếng, sau đó nói, "Tôi cũng vậy."

Phó Hoa Sinh ghen lời, "...Cô uống nhiều lắm rồi!"

An Cửu nghe vậy, xoay người ngồi dậy, "Chúng ta uống rượu đi!"

"Ặc... Hà?"

Phó Hoa Sinh còn chưa kịp phản ứng, An Cửu đã nhanh chóng lấy ra hai chai rượu ngon, lần trước cô thấy Phó Thần Thương mang Lafite sản xuất năm 82 về, hình như là người bạn kia tặng, dù cô có khóc lóc xin xỏ thế nào cũng không cho cô động vào, hôm nay cuối cùng cũng để cô có cơ hội rồi.

Phó Hoa Sinh nhìn hai chai Lafite đắt tiền trên bàn và cốc sữa hoạt hình trên bàn, tuy không có gió, nhưng trông rất bừa bộn...

Chuyện gì thế này, anh chưa làm gì cả, cô đã tự lấy rượu uống, anh

còn đang phân vân không biết có nên chuốc say cô không, cô đã tự chuốc say mình rồi.

Tự giác thế, anh còn chưa kịp dùng mỹ nhân kế nữa.

Tự nhiên thấy giống người thừa. Đời người đúng là lạnh y như tuyết!

Cuối cùng, Phó Hoa Sinh còn phải ra rúc khuyên can cô đừng uống cái kia, "Chị dâu, uống ít thôi! Chị tưởng đang uống sữa à?"

"Không phải à?"

"..." Hình như say thật rồi.

Phó Hoa Sinh nhìn An Cửu say khướt, sờ cằm, ăn hay không ăn đây.

-

Ngoài cửa, Tề Tấn vẫn chưa rời đi, gay như khiến bò chào nóng. Hồng chuyện, lại còn bị đánh cho tơi tả, anh phải nói sao với boss đây.

Đi theo Phó Thần Thương nhiều năm vậy rồi, có sóng to gió lớn nào chưa từng thấy đâu, không ngờ lại chật vật ở đây.

Biết là nếu bây giờ nói cho boss biết tình hình thâm ở đây nhất định xẻ bị mắng xối xả, nhưng hết cách rồi, còn tốt hơn để họ gạo nấu thành cơm, lúc đó chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Tề Tấn bấm số Phó Thần Thương, hít sâu rồi nói, "Boss, không hay rồi, em không cản được, phu nhân bị Tam Thiếu đưa đi rồi, Tam Thiếu vào trong này giờ chưa ra..."

"Cậu nói gì? Không phải thằng nhóc Hoa Sinh này muốn cướp vợ của anh đấy chứ!"

"Anh... Anh là Kỳ Thiếu?" Tề Tấn ong hết cả đầu.

"Là tôi, rốt cuộc là sao, nói mau!" Kỳ Bách cuống quýt hỏi, giọng điệu trăm phần trăm là hóng chuyện chứ chẳng phải lo lắng gì.

"Phiền anh đưa điện thoại cho boss được không." Tề Tấn chẳng còn hơi đâu để hỏi sao điện thoại của Phó Thần Thương lại nằm trong tay Kỳ Bạch nữa.

"Cậu ấy bận! Có gì cậu cứ nói với tôi..."

Chưa dứt lời đầu dây bên kia đã đổi người, "Alo, Tề Tấn?"

Cuối cùng Tề Tấn cũng nghe được giọng nói trầm thấp khiến người ta có cảm giác an toàn của boss nhà mình, vội kể lại chuyện từ đầu đến đuôi.

"Vào trong bao lâu rồi?" Phó Thần Thương trầm giọng hỏi, như tiếng sấm trước cơn giông bão, không biết chừng một giây sau sẽ bùng nổ.

Tề Tấn nhìn đồng hồ căn giờ, "Ặc, khoảng nửa tiếng rồi..."

"Nửa tiếng rồi cậu mới gọi cho tôi? Tề Tấn, cậu chán sống rồi à?"

Quả nhiên nổ rồi.

"Em tưởng cậu ấy chỉ vào một lát, ai biết lại lâu như vậy." Tề Tấn giải thích.

Vốn ôm một tia hi vọng chỉ cần an toàn qua cửa này, về nhà anh sẽ lập tức thấp nhang cảm ơn Bồ Tát phù hộ, nhưng từng giây từng phút trôi qua, hi vọng ngày càng xa vời, với phẩm hạnh nát bét của Phó Hoa Sinh, lâu thêm phút nào bà chủ sẽ nguy hiểm thêm phút nấy, anh thật sự hết cách rồi, đành phải báo cho Phó Thần Thương.

Phó Thần Thương lập tức ra lệnh, "Làm theo lời tôi, bây giờ gõ cửa, chỉ cần cô ấy mở cửa thì xông ngay vào."

"Chuyện này..." Tề Tấn mấp máy miệng, hèn quá đấy!

"Cho cậu một phút." Phó Thần Thương hạ tối hậu thư.

Tề Tấn đang định liều cái mạng già đi vào chỗ chết bỗng sáng mắt, thấy một chiếc xe, là xe Cayenne trắng của Phùng Uyển. Vậy nên vội vàng báo cáo tình hình với Phó Thần Thương, "Chắc không cần đầu boss, em thấy mẹ anh đến rồi."

Vừa dứt lời, Phùng Uyển đã xuống xe, thấy Tề Tấn ở đây liền đi về phía anh, nghi hoặc, "Tề Tấn? Muộn vậy rồi cậu còn ở đây làm gì."

"Chuyện đó..." Tề Tấn còn đang cầm điện thoại, ấp úng không biết trả lời thế nào.

"Nói thật đi." Phó Thần Thương chỉ thị trong điện thoại.

Thế là Tề Tấn nói một mạch từ đầu đến cuối câu chuyện.

Phùng Uyển nghe vậy, thế mà được à, lập tức giẫm đôi giày cao 12cm đi qua, không thèm nhấn chuông, lấy thẳng chìa khóa sơ cua tra vào.

Vừa vào cửa đã choáng vì mùi rượu nồng nặc, phải lùi ra sau mấy bước, xoa tay cho tản bớt hơi rượu, sau đó thấy con dâu say khướt nằm trên mặt đất, còn con trai nhỏ Phó Hoa Sinh thì đang chống tay dựa vào ngay bên cạnh, ý đồ bất chính.

Khi Phó Hoa Sinh vất vả lắm mới hạ quyết tâm ăn thì bỗng bị xách cổ lên, tức giận vì bị phá đám, "Ai dám phá chuyện tốt của tôi!"

"Mẹ cậu!" Giọng Phùng Uyển không lớn, nhưng đủ để khiến anh run rẩy.

Bà giận đến nỗi chỉ muốn xé rách da mặt mịn màng của thằng nhóc này, chuyện gì cũng dám làm, đây là ai mà cũng dám chơi chứ!

Phó Hoa Sinh suýt sặc nước miếng, điên cuồng dụi mắt, "...Mẹ! Mẹ à! Mẹ! Sao mẹ lại ở đây!"

Lúc này mẹ ruột xuất hiện, anh sắp bị dọa chết rồi!

Phùng Uyển túm gáy anh chất vấn, "May mà tôi ở đây, tôi hỏi cậu, vừa rồi cậu định làm gì?"

Phó Hoa Sinh cười ha ha, "Con có định làm gì đâu!"

"Cậu còn ngụy biện! Tôi là mẹ ruột của cậu, còn không hiểu cậu à? Không định làm gì sao nửa đêm nửa hôm lại đưa người ta về, còn lừa con bé uống đến say khướt? Xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu không giúp anh cậu thì thôi, lại còn đốt lửa sân sau, đứa nhóc này sao lại không biết điều như vậy!" Phùng Uyển bất lực nhìn đứa con quần áo xộc xệch vẫn sống chết không nhận tội.

Phó Hoa Sinh quỳnh lên, "Con thật sự không có mà! Oan chết con rồi, con có chuốc say chị ấy đâu?"

"Không phải cậu, không lẽ con bé tự chuốc mình thành ra như vậy?"

Phó Hoa Sinh gật đầu lia lịa, lại bị Phùng Uyển nhéo tai, "Cậu còn dám gật đầu! Mặc quần áo đàng hoàng vào cho tôi!"

Phó Hoa Sinh khóc lóc giải thích, "Mẹ, con nói thật mà mẹ! Sao mẹ lại không tin con! Còn nữa, con phải thanh minh chuyện này, không phải con tự cởi quần áo, là chị ấy nhào tới cởi ra, chị dâu uống rượu xong rất đáng sợ, con sợ lắm..."

Phùng Uyển càng nghe càng thấy vô liêm sỉ, không nhịn được nữa, ngắt lời anh, "Cậu lại nói bậy!"

"Con không nói bậy! Mẹ không tin con, chỉ có Phó Nhị là con ruột của mẹ, con nhất định không phải do mẹ sinh ra!" Phó Hoa Sinh ôm đầu, trái tim mỏng manh vỡ vụn. Anh nói thật mà, hôm nay anh thật sự bị tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần, sao mẹ ruột cũng không tin anh cơ chứ.

Phùng Uyển cạ lời với anh, nói nặng sợ anh tổn thương, nói nhẹ anh nghe chẳng lọt, khó xử tức giận, "Ông cụ làm nhiều chuyện như vậy có ý gì con còn không hiểu sao? Cho dù con chiếm được người, 20% cổ phần đó sẽ là của con chắc? Thần Thần không lấy được, con cũng đừng hòng xơ múi được gì! Tốt xấu gì Thần Thần cũng là anh ruột con, sau này thằng bé thừa thế gia nghiệp nhà họ Liễu còn có thể giúp đỡ con, che chở con, thằng bé lấy được vẫn tốt hơn người ngoài. Sao con không giúp anh mình, lại còn đấu đá lẫn nhau!"

Bà nhìn sao nhìn trắng, cuối cùng Phó Thần Thương cũng chịu về nhà, dù sao cũng không thể làm hỏng chuyện.

Phó Hoa Sinh bị phần phản bác, "Ai cần anh ấy giúp! Con nỗ lực

nhiều năm như vậy, làm một Tam Lang liều mạng nhiều năm như vậy, tại sao anh ấy vừa về thì tất cả bỗng thay đổi, anh ấy không cần thì thôi, muốn gì có này, anh ấy xem Phó Thị là gì?"

"Sên Sên ngoan, đừng giận dữ như trẻ con nữa. Lúc này, con cần đồng lòng với anh, biết chưa?"

Phó Hoa Sên trả lời rõ ràng, "Không biết!"

"Con..."

An Cửu mơ hồ ậm ừ ngắt lời Phùng Uyển, bỏ túi đỡ cô dậy, oán trách, "Thần Thần làm việc thật không đúng mực, bây giờ nó không biết cái gì mới là quan trọng nhất sao? Bên phía bệnh viện để Tề Tấn trông chừng không được à, nó cũng không phải bác sĩ, trông chừng vậy thì có ích gì, cả vợ mình cũng không trông được!"

Nói xong vẫn chưa hết giận trừng Phó Hoa Sên.

Phó Hoa Sên cứng đầu, kiên quyết không chịu nhận sai, anh chỉ muốn cạnh tranh công bằng với Phó Thần Thương thôi, sai chỗ nào cơ chứ! Sai ư?

Phùng Uyển muốn dìu An Cửu vào phòng ngủ, nhưng cô say bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn không nhúc nhích.

"Được thôi, để con!" Phó Hoa Sên tức giận ngồi nhìn một lát, sau đó không kiên nhẫn giúp dìu An Cửu về giường.

Phùng Uyển không vui khi Phó Hoa Sên chạm vào cô, "Không có chuyện gì thì con đừng tối ngày dính lấy con bé, chú ý thân phận của mình. Tuổi cũng không còn nhỏ, cũng nên ổn định rồi, mau đi gặp cô gái mẹ chọn cho con, người này tốt hơn hẳn mấy người phụ nữ linh

ting bên ngoài của con, mẹ nói con có nghe không vậy?"

"Không nghe!"

Phùng Uyển bắt lực, "Con không làm mẹ tức chết thì không chịu được mà!"

Bên ngoài Phùng Uyển nổi tiếng giỏi kìm nén, chưa tức giận với bất cứ ai, ông cụ nhà này tính tình nóng nảy, khi tức giận hay ầm ĩ muốn giết người, ai cũng không dám lại gần, bà lại có thể bình tĩnh tiến lên pha trà hạ hỏa cho ông, mí mắt không giật cái nào, nói vài câu đã xoa dịu cơn giận của ông cụ.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, bà lại hết cách với chính con trai mình.

Hai mẹ con đang ầm ĩ, An Cửu ngủ như heo, lăn hai vòng, ôm gối cắn, mơ màng làm bầm, "Ưm... Phó Thần Thương... Mất nét... Gian thương..."

Nghe được mấy lời vô nghĩa của An Cửu, Phùng Uyển vui ra mặt, "Hắn là An Cửu có tình cảm với Thần Thần, ngay cả khi uống say cũng gọi tên thằng bé."

Phó Hoa Sinh liếc mẹ mình, "Mẹ, đây là ngay cả trong mơ cô ấy cũng nguyền rủa mắng anh đấy?"

Phùng Uyển nổi đóa, "Con thì biết cái gì, đánh là thương mắng là yêu."

"..."

"Còn ở đây làm gì? Về ngay cho mẹ!" Phùng Uyển thấy anh đứng

chấn ở cửa lại tức giận.

"Vậy còn mẹ?"

"Mẹ muốn ở lại chăm sóc An Cửu."

Phó Hoa Sinh trợn mắt ngoáy tai, "Cái gì? Con không nghe lầm đó chứ! Bà Phó lại muốn chăm sóc một người không phải ông cụ?"

"Bớt đi, nếu các con biết nghĩ một chút để mẹ bớt lo, mẹ cũng đâu cần mệt như vậy. Lần này Thần Thần làm lớn chuyện như vậy, với tính cách thẳng bé nhất định lại muốn dây dưa không dứt với tiểu yêu tinh này rồi, bây giờ mẹ không chăm sóc vợ cho nó không lẽ phải trông chờ con chồn táy máy con đây sao?"

Phó Hoa Sinh vò tóc, "Sao con lại thành chồn rồi, có ai nói con trai mình như vậy không?" Mẹ nói thật cho con biết đi, rốt cuộc con có phải con ruột mẹ không vậy?"

"Tiểu tử thối, có phải con muốn làm mẹ tức chết không! Sao mẹ lại sinh ra một đứa tai họa như vậy cơ chứ..." Phùng Uyển đẩy Phó Hoa Sinh ra khỏi phòng, sau đó đuổi anh khỏi cửa.

Tề Tấn sốt ruột đứng bên ngoài thấy Phó Hoa Sinh xám mặt bước ra cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vội gọi điện "báo bình an" với Phó Thần Thương.

Phó Hoa Sinh thấy Tề Tấn vẫn đứng đó, càng giận, đoán là thằng nhóc này mời mẹ đến, tức giận, lái xe quẹt qua, quẹt nguyên một đường trên xe của người ta.

Tề Tấn đi qua, không nói không rằng cầm đèn xe bị vỡ, "Boss, xe em bị Tam Thiếu quẹt hỏng, có được tính tiền không, đây có được xem

là tai nạn lao động không?"

"Cậu nói gì?" Phó Thần Thương hỏi lại.

Dược rồi anh hiểu rồi, vậy có nghĩa là không bồi thường, quẹt xe cậu coi như là trừng phạt rồi. Trừng phạt vậy còn nhẹ, tốt nhất nên cảm ơn đi.

-

-

Sáng hôm sau, An Cửu tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, nheo mắt nhìn ra phòng khách, bỗng thấy người nào giờ không thể xuất hiện ở đây, sợ đến tỉnh cả người, phản ứng đầu tiên là, "Minh đang ở đâu?"

"An Cửu dậy rồi à, mau ra ăn sáng." Phùng Uyển gọi.

Nhìn một vòng, đây không phải nhà cũ, là nhà mình mà.

An Cửu hoảng hốt đi qua, "Mẹ... Mẹ..."

Phùng Uyển không nhắc nửa lời đến chuyện tối qua, làm như không biết, "Hôm nay dành chút thời gian đến thăm con, mau ngồi đi."

An Cửu như đứng đống lửa, như ngồi đống than, hơn nửa ngày mới thốt được hai chữ, "Mẹ chồng..."

Phùng Uyển nhìn cô đầy từ ái, "Con cứ gọi ta là mẹ như Thần Thần là được."

An Cửu cứng họng không thốt nên lời, Phùng Uyển cũng không để tâm, "Không sao không sao, từ từ sẽ quen. Mẹ nấu cháo, ăn chút đi."

An Cửu kinh sợ, "Sao lại để mẹ nấu cơm được chứ! Chuyện đó, chuyện đó, sao mẹ không gọi con dậy... Thất lễ quá!"

Phùng Uyển múc cho cô chén cháo loãng, "Không sao, mẹ chăm sóc con dâu của mình thì sao?"

Phùng Uyển quá nhiệt tình với cô, nhiệt tình đến đáng ngờ, không biết phải đối phó thế nào, Phó Thần Thương lại vắng nhà, chỉ có thể vui đầu ăn cháo.

Ăn được một lát, Phùng Uyển lơ đãng nói, "Con biết hết chuyện hôm qua rồi?"

Động tác ăn cháo của An Cửu dừng một lát, "Dạ."

"Có gặp Thần Thần không?" Phùng Uyển lại hỏi.

"Dạ, có." An Cửu trả lời quy củ.

Phùng Uyển thở dài, "Ai, Thần Thần rất tốt bụng. Thằng bé và người phụ nữ này đã sớm cắt đứt quan hệ, nào ngờ lại xảy ra chuyện này, dù sao cô ta cũng bị thương vì Thần Thần, nếu không qua đó nhất bệnh sẽ bị người ta bàn tán. Nhưng mà con yên tâm, mẹ cam đoan thằng bé sẽ không làm chuyện có lỗi với con."

An Cửu nuốt một miếng cháo, trả lời cho có lệ, "Vâng, cảm ơn mẹ."

Phùng Uyển hài lòng gật đầu, "Ngoan, ăn nhiều một chút! Tóm lại con chỉ cần chuyên tâm học hành, không cần nghĩ nhiều đến những chuyện khác, mẹ sẽ trong nom thay con."

Cuối cùng An Cửu cũng không nhịn được, ho nhẹ một tiếng, hỏi

thằng, "Chuyện đó... Thật ra con hơi không hiểu xịu, mọi người thật sự chấp nhận con sao? Tô Hội Lê ưu tú như vậy mọi người còn không thích, sao lại để ý đến con?"

Phùng Uyển ngẩn người, cảm thán nha đầu kia thật thẳng thắn, sau đó kéo tay cô thành khẩn trả lời, "Nha đầu ngốc, con thì biết cái gì, phụ nữ không thể chỉ nhìn khuôn mặt, nhất là gia đình như chúng ta, tất cả các mặt đều phải nổi trội."

An Cửu lau mồ hôi lạnh, không hiểu mình nổi trội ở chỗ nào.

"Phải dễ sinh đẻ nữa." Phùng Uyển nói tiếp.

An Cửu bỗng khóc ròn, đây là lần đầu được khích lệ, mẹ chồng nói cô tốt hơn Tô Hội Lê, nhưng là dễ sinh đẻ hơn T-T

Còn lý do nào hoa mỹ hơn không? Thật máu chó mà!

Cô thề không bao giờ hỏi người nha họ Phó "vì sao" nữa.

Cuối cùng, khi Phùng Uyển kích động tỏ vẻ muốn ngày ngày xuống bếp nấu thuốc bổ cho hai người sớm sinh quý tử, An Cửu đã kinh sợ không gượng dậy nổi, liệt cả người, ông cụ Phó, mau lên quản vợ của ba đi, nếu không bà ấy sẽ ép con dâu ba sớm sinh con đấy...

Tiền Phùng Uyển, An Cửu bỗng thấy vững vàng hơn, ít nhất vẫn có người đứng về phía mình.

Cô cũng từng nghĩ, như người ta lỡ miệng một câu thôi đã bị ghét thế này rồi? Nhưng mà, một người đàn ông nghiêm túc với một người phụ nữ sẽ như thế nào, người ấy liệu có đưa bạn vào cuộc sống của bản thân, hòa vào đám bạn của mình nhìn ra.

Những người bên cạnh Phó Thần Thương đều biết Tô Hội Lê, hơn nữa quan hệ với cô ta không tệ, khi cô ta bị thương có rất nhiều bạn bè đến quan tâm. Còn mình? Phó Thần Thương chưa bao giờ đưa cô đi gặp bất cứ người bạn nào. Chuyện này mới khiến cô thật sự bị đả kích.

-

Hôm nay là chủ nhật, không có lớp học thêm, có thể nghỉ ngơi cả ngày, cô không biết nên làm gì, nên tìm ai chơi.

Tối qua uống rượu với Phó Hoa Sinh, sau đó đã xảy ra chuyện gì? Phó Hoa Sinh về ư? Sao không có chút ấn tượng nào hết. An Cửu cũng không nghĩ nhiều, dù sao mỗi khi say rượu tỉnh dậy cô đều không nhớ gì, ấn tượng khá sâu chỉ có lần Thẩm Hoán nhìn cô như nhìn sắc lang biến thái cưỡng gian...

Đang chán chường thì Phó Cảnh Hi gọi tới.

An Cửu nghe máy, "Cảnh Hi, anh tìm em!"

"An Cửu."

"Em đây, có gì sao?"

"Không có."

An Cửu như bị hắt nước lạnh, "Hả?"

"Chỉ muốn nghe giọng em thôi."

Lúc này lại như được hắt nước ấm. Cô nhận ra điểm khác thường ở Phó Cảnh Hi, "Cảnh Hi, giọng anh có phần không đúng, có phải xảy

ra chuyện gì rồi không?"

"Không có gì."

"Anh ở đâu? Em đi tìm anh!" An Cửu kiên trì.

"Không cần đâu, anh cúp đây."

"Không! Cho! Cúp! Không bảo em làm gì thế gọi cho em làm gì? Chẳng nói chẳng rằng cúp máy của em, anh định khiến em lo lắng à? Không tốt chút nào! Mau nói xem anh ở đâu!"

Phó Cảnh Hi bên đầu bên kia thở dài thỏa hiệp, "Anh ở thành phố X, em không tới được. Nên không cần phải nói."

"A... Anh về thành phố X! về khi nào vậy! Em không đến được thật! Vậy bye bye, nhớ giữ gìn sức khỏe!"

"Ừ."

Ừ cái đầu anh ấy! Ai bảo em không đến được? Khoảng cách là cái gì chứ?

An Cửu đi mua vé tàu, ngồi tám tiếng đến thành phố X, khiến Phó Thần Thương rối lên.

Chương 67: Đời người đâu đâu cũng có bất ngờ

Edit: Thổ Lạ

An Cửu xuống tàu, một mình đứng tại nhà xa nhộn nhịp, trên người còn mặc quần sooc khi sáng. Thành Phố X nằm phía Bắc, bây giờ lại đúng lúc mặt trời xuống núi, gió lạnh thổi vù vù, hơn nữa, xuống xe cô mới biết mình vốn không biết Phó Cảnh Hi ở đâu. Định bụng vượt đường xa đến tạo bất ngờ cho anh, lại nhận ra đến rồi không biết anh ở đâu mới càng bất ngờ.

Chỉ số thông minh tệ quá! Thời khắc quan trọng ít đến thảm thương.

An Cửu đành gọi điện cho Phó Cảnh Hi, xem ra bất giờ phải giảm bớt rồi.

"Cảnh Hi, anh ở đâu vậy?"

Nghe thấy câu hỏi này, với chỉ số thông minh của Phó Cảnh Hi, hiển nhiên đã đoán được An Cửu đang ở đâu.

"Em ở thành phố X?"

Giọng điệu của Phó Cảnh Hi không có chút nào là bất ngờ, chỉ có kinh sợ. Nhận ra điểm này, An Cửu càng thêm buồn bực, vừa này còn hăng hái bây giờ đã cụt hết hứng, cúi gằm nho cà phôi sương.

"Phải, em đang ở ga."

"An Cửu, về đi." Phó Cảnh Hi nói.

Cà phôi sương đã tàn tạ thành bụi, "Cảnh Hi, em đi tàu, không phải máy bay, tám tiếng, tám tiếng mười bảy phút."

"Anh biết."

"Anh biết cái gì, em mua vé đứng, vé đứng đấy anh có biết không? Hiểu chưa? Anh nhật định chưa từng mua vé đứng." Giọng nói vô lực của An Cửu cho thấy suốt tám tiếng này cô đã mệt mỏi nhường nào.

Phó Cảnh Hi quả thật chưa từng mua vé đứng, nhưng nghe giọng An Cửu cũng có thể tưởng tượng phần nào.

Qua khoảng mười mấy giây, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Phó Cảnh Hi, "An Cửu, xin lỗi."

An Cửu bỗng thấy ảm ức, ảm ức vì anh không nói dối. Anh có thể nói bừa một lí do bảo là không tiện tiếp cô. Tuy tình cảm chỉ là thứ yêu với anh, với chỉ số thông minh của anh có thể bịa đại một lí do hoàn mỹ rất dễ dàng, nhưng anh không làm vậy, chỉ một câu xin lỗi, chứng tỏ anh thật sự không muốn gặp cô.

Nhưng em không có tiền để về, không có tiền. Trên người chỉ còn một trăm tệ, mua vé cũng chỉ còn ghế phụ thôi."

Sợ anh không tin, An Cửu giải thích tiếp, "Mỗi tháng Phó Thần Thương chỉ cho em ba ngàn, anh biết đấy, em không thừa đồng nào."

"..."

"Không sao đâu Cảnh Hi, để em ra thùng rác nhặt cái bát vỡ, quét tí bụi lên mặt nằm lên đất, vài phút là có đủ tiền về nhà rồi."

"..." Đầu dây bên kia im lặng một lát, "Chờ anh đến đón em."

An Cửu hồi sinh full máu chỉ trong chốc lát, "Không cần đâu, anh cứ nói anh đang ở đâu, em tự đến."

Biết tính cô, Phó Cảnh Hi đành phải ngoan ngoãn báo địa chỉ, "Gần lắm, bắt xe đi, không đủ thì gọi anh xuống trả tiền."

-

Chỉ mấy phút đã đến, tiền thừa vừa đủ trả, trả tiền xong An Cửu lên lầu trong trạng thái không một xu dính túi.

Nhìn ngó xung quanh, có phần kinh ngạc khi thấy Phó Cảnh Hi lại ở trong một khu nhà trọ cũ kĩ như vậy. Không có thang máy, dùng hết sức bình sinh cuốc bộ sáu tầng lầu, An Cửu thở hổn hển khom60 người gõ vài cái lên cửa.

Cuối cùng cũng mở cửa, An Cửu cười tươi như hoa: "Cảnh..."

Giọng nói hưng phấn bị tiếng đóng cửa ngắt ngang.

An Cửu mơ hồ, đứng ngốc ngoài cửa tầm ba mươi phút, cho đến khi Phó Cảnh Hi mở cửa lần nữa. Vừa rồi chỉ thấy anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, bây giờ đã là áo dài tay và quần dài, bên ngoài còn khoác thêm áo khoác đen, cổ áo khoác còn là kiểu dựng thẳng cấm dục.

Sao tự nhiên lại ăn mặc chỉnh tề như vậy, An Cửu thầm rơi lệ, thật đáng thương, nhìn em giống sắc ma vậy à?

"Vào đi."

"Ừm." An Cửu vừa căng thẳng vừa hào hứng đi vào nhà của nam thần.

Phòng ngủ thông với phòng khách, phòng khách trống trơn, trong phòng ngủ chỉ có một chiếc giường.

Cô rất muốn hình dung nơi ở của nam thần, nhưng không biết phải hình dung thế nào nữa, chẳng có gì để cô hình dung cả, chỉ có mỗi bốn bức tường?

Đây thật sự là nơi người ở sao?

An Cửu hỏi, "Khụ, chuyện đó, Cảnh Hi, anh luôn ở đây à?"

"Ừ, trừ khi ở nội tú, phần lớn thời gian còn lại đều ở đây."

"Ừm."

Thôi bỏ đi, không nghĩ nhiều nữa, nam thần của cô không giống người thường, làm gì có ai quy định thế này thì không được ở.

"Ăn chưa?" Phó Cảnh Hi hỏi.

"Vẫn chưa." An Cửu đáp.

Hai người không có chỗ ngồi, cứ đứng nói chuyện trong phòng khách, cảm giác thật sự quý dị không nói thành lời.

"Anh đưa em ra ngoài ăn."

An Cửu hưng phấn đề nghị, "Làm ở nhà đi!"

"Em biết à?" Phó Cảnh Hi hỏi.

Ý là anh không biết à? An Cửu lơ mơ, cô còn tưởng nhất định Phó Cảnh Hi sẽ biết nấu cơm! Vốn còn đang định nếm thử tay nghề của anh.

Thế giới quan của cô lại bị đảo lộn rồi.

"Ặc, không biết. Thôi, chúng ta cứ ra ngoài ăn đi!"

Vớ lại, vớ tình hình này, cho dù biết nấu thì cũng chẳng có chỗ để nấu.

-

Phó Cảnh Hi vốn định đưa cô vào nội thành tìm nơi nào đó nấu ăn ngon, An Cửu lại không muốn phiền toái, nên quyết định chọn đại một nhà hàng gần khu nhà trọ.

"Quán này được không?" Phó Cảnh Hi dừng trước một quán ăn cay.

An Cửu nhú mày, "Anh không ăn cay được."

"Có thể gọi lẩu yên ương."

"Được rồi!" Nể mặt hai chữ yên ương.

An Cửu gọi món trước, sau đó hỏi xem Phó Cảnh Hi có muốn gọi thêm gì không, Phó Cảnh Hi lắc đầu nói đủ rồi, những thứ cô gọi phần lớn là món anh thích ăn.

Đồ ăn được đưa lên, Phó Cảnh Hi ga lẳng gắp thức ăn cho cô, An Cửu vốn đang hưởng thụ, bỗng thấy có chỗ không đúng. Vẫn chưa bắt đầu ăn mà, sao trán Cảnh Hi lại rịn mồ hôi? quan sát cẩn thận sẽ thấy động tác gắp thức ăn cũng có phần thiếu tự nhiên...

An Cửu vùi đầu ăn một lát, cuối cùng vẫn không nhìn được, "Cảnh Hi, có phải anh khó chịu không? Em rước phiền phức cho anh rồi..."

Phó Cảnh Hi gắp một miếng cá viên cho cô, "Không có, đừng nghĩ nhiều."

"Phù phù", viên cá tròn rơi xuống bàn.

An Cửu nhìn viên cá, lại nhìn Phó Cảnh Hi, còn nói không sao, cà miếng cá viên cũng không gắp được.

Cô cuống lên, nhưng biết Phó Cảnh Hi không nói thì có ép cũng vô dụng.

Một bữa cơm vô vị, thức ăn trên bàn chỉ ăn khoảng một nửa.

Trên đường về nhà trọ, gió thổi qua, cô hơi lạnh, nhân cơ hội này nói, "Cảnh Hi cho em mượn áo khoác đi, em lạnh quá!"

"Sắp đến rồi." Phó Cảnh Hi không định cởi áo.

Quả nhiên có khúc mắc! An Cửu càng thêm chắc chắn.

Đi lên lầu 6, cuối cùng Phó Cảnh Hi cũng không chịu được, dù cố gắng che giấu, vẫn không thể giấu được sắc mặt tái nhợt.

An Cửu vội ngồi xuống giường của anh, lo lắng, "Rốt cuộc anh bị sao vậy Cảnh Hi? Không khỏe ở đâu, nói với em đi!"

"Không sao."

Không sao không sao, lại là không sao, An Cửu ghét nhất là hai chữ này của anh, lập tức bị chọc giận, vươn tay cởi áo khoác của anh, lại bị Phó Cảnh Hi không vui cản lại, "An Cửu..."

Sắc mặt An Cửu cũng không dễ coi, giằng co không chịu buông tay, cho dù anh giận, cũng không chịu thỏa hiệp, "Cảnh Hi, anh đừng tưởng em không biết, anh không bị bệnh, mà là bị thương, hơn nữa không chỉ bị thương một nơi, rất có thể bị ở rất nhiều nơi, hơn nữa còn không hề nhẹ."

Giọng điệu của An Cửu rất chắc chắn, nhìn anh thật nghiêm túc.

Phó Cảnh Hi thở dài, không nói gì, nhưng cũng cởi hết nút áo khoác và áo sơ mi bên trong theo cô, vạch áo để lộ da thịt trắng nõn bị thương...

Trên người anh có nhiều điểm hồng kì lạ, mùi thuốc không thể che giấu tản ra, quả nhiên là loại thuốc chữa ngoài da cô quen, An Cửu cẩn thận đưa tay ấn vào vết hồng, vừa chạm vào đã rách ra, để lộ miệng vết thương đáng sợ. Phó Cảnh Hi nhíu mày, An Cửu vội thu tay lại, ngạc nhiên, vết thương này là do vật nhọn cắm vào, nhìn có vẻ nông, nhưng thật sự rất sâu, hơn nữa còn rất đau, rất khó chịu.

Đáng chết! Cô lại bắt Phó Cảnh Hi thương tích đầy mình chạy lên chạy xuống, gấp thức ăn cho cô, thậm chí còn ăn cay cùng cô. Cô thật muốn tắt chết mình, rốt cuộc cô đã làm gì vậy, để người ta bị thương nặng hơn sao?

"Đã bôi thuốc ở lưng chưa?" An Cửu thấp giọng hỏi.

"Bôi rồi."

"Bôi rồi mới lạ! Trừ khi anh có sáu cánh tay!" An Cửu chắc chắn.

"Cởi áo ra, em bôi thuốc cho anh."

"Anh đi khám rồi."

Phó Cảnh Hi rất ít khi nói dối, nên anh vừa nói dối cô đã nhận ra, hiển nhiên là Phó Cảnh Hi biết không lừa được cô, cuối cùng vẫn thỏa hiệp cởi áo.

"Thuốc đâu?"

"Dùng găm giường."

An Cửu lấy hộp thuốc khỏi găm giường, sau đó bôi thuốc lên lưng anh, sau lưng còn nhiều vết thương hơn đằng trước, bôi xong lưng cũng hết sạch thuốc, gần như kín cả lưng anh.

Biết là anh lừa mình, thương tích đầy mình cũng không muốn để ai biết, nhất định sẽ không đi khám.

"Được rồi, còn chỗ nào chưa bôi không?"

"Hết rồi." Giọng điệu Phó Cảnh Hi lúng túng hiếm thấy.

An Cửu cũng có chút ngỡ ngàng, vội vàng cẩn thận mặc áo cho anh. Ai, lưng của nam thần! Vừa rồi chỉ lo bôi thuốc chưa kịp ngắm kĩ, phải xem thêm một tí mới được!

Tuy Phó Cảnh Hi trông có vẻ gầy, nhưng lại thuộc hàng gầy mà không yếu, bản lĩnh không tệ, người bình thường không thể làm gì

anh, thật sự không thể đoán được ai lại có thể hại anh thành ra như vậy.

Cuối cùng An Cửu vẫn im lặng không hỏi gì, dù sao mỗi người đều có những chuyện không muốn để người khác biết, anh có thể cho mình biết và giúp trị thương đã rất nhượng bộ rồi. Mà có lẽ Phó Cảnh Hi cũng biết cô lo lắng, nhưng sau khi biết cũng sẽ không cố gạn hỏi khiến anh kho xử nên mới đồng ý để cô xem.

Hai người ngẫm hiểu, cũng không nhắc lại chuyện này.

"Em lên giường ngủ đi, nếu sớm quá chưa ngủ được thì có thể chơi máy tính một lát. Để anh đặt vé máy bay sáng mai cho em, vẫn kịp lên lớp." Phó Cảnh Hi đưa laptop ở đầu giường cho cô, sau đó kéo một bộ chăn nệm dưới gầm giường định bụng nằm đất ngủ.

An Cửu vội chạy tới giành chăn nệm, "Anh đừng động vào, đi nghỉ đi, để cái này cho em, trái xong em sẽ ngủ."

"Không được." Phó Cảnh Hi khăng khăng bác bỏ. Anh theo chủ nghĩa đàn ông, sao có thể để con gái ngủ đất.

"Em mặc kệ, dù sao em cũng không cho anh nằm đất, anh thương tích đầy mình thế này nếu vì em mà trở nặng, không phải em sẽ thành tội nhân sao. Hướng chi em ngang bướng chạy tới đã khiến anh chịu bao vất vả, ngủ phía trên không cẩn thận lại lăn xuống đè lên anh, không được, tóm lại em nhất định phải ngủ dưới đất, nếu anh còn nói nữa, em sẽ về thành phố A ngay bây giờ!" An Cửu liền thoảng.

"Được."

"Phụt --" Ngực bị trúng tên, An Cửu bị một chữ của anh giết trong

giây lát, ôm ngực tổn thương, "Cảnh Hi, anh đừng ghét bỏ em rõ như vậy chứ..."

"An Cửu, sau này em đừng tới tìm anh nữa." Vẻ mặt Phó Cảnh Hi đượm buồn.

Can Cửu cảm thấy như tim mình bị bóp nghẹt, "Tại sao? Vì em lấy Phó Thần Thương sao? Có liên quan gì đến chúng ta chứ? Cho dù anh không muốn làm bạn em, chúng ta vẫn là họ hàng mà! Sao em không thể tìm anh chứ?"

"Có bận lắm không? Đại học không phải lúc nào cũng rảnh, hình như anh rất hay có việc bận..." An Cửu không thể hiểu nổi.

"Anh học xong chương trình sáu năm trong hai năm, bây giờ đã lấy được bằng thạc sĩ. Tháng sau sẽ bắt đầu quản lí công ty."

Trước khi được bổ nhiệm vào công ty, người nhà họ Phó không ai không phải thực tập ở công ty một thời gian.

An Cửu nghẹn lời, học xong chương trình sáu năm trong vòng hai năm, đây là khái niệm gì vậy? Trong hai năm cô học lại, anh lại làm một chuyện trái với lẽ thường như vậy, thật sự là giết người mà.

"Thật ra khi học cấp ba anh cũng đã chuẩn bị cho chương trình đại học rồi, nên khi học cũng không quá sức."

An Cửu co giật, "Anh giải thích như vậy càng biến thái hơn đó! Dưới tình hình cấp ba mà anh còn học được như vậy? Anh biết anh nhất định sẽ đậu vào đúng ngành mình muốn à?"

Phó Cảnh Hi hờ hững, "Không có gì to tát, tư chất của anh kém, nên học gì cũng chậm. Chú hai mười sáu tuổi đã học thạc sĩ ở Stanford,

một năm sau thì lấy được bằng, bốn năm sau lấy luôn cả bằng tiến sĩ. Trong vòng ba năm tự thành lập công ty riêng rồi còn đưa sản phẩm ra thị trường nước Mỹ..."

Nghe Phó Cảnh Hi kể lại truyền kỳ của Phó Thần Thương, An Cửu chỉ có một suy nghĩ, cô và Phó Thần Thương chính là hai cucu75 trái dấu, sự chênh lệch có thể đo bằng đơn vị âm ánh sáng.

"An Cửu, em có thích cuộc sống hiện tại không?" Phó Cảnh Hi đột nhiên hỏi.

An Cửu đau đầu, "Đừng nói thích hay không thích, Phó Thần Thương rất đáng ghét, nhưng em biết việc anh ta làm đều tốt cho em! Đúng rồi, thật ra em có chuyện muốn hỏi anh, khi ấy anh khuyên em đi có phải vì chuyện của Tô Hội Lê không?"

Phó Cảnh Hi không trả lời, chỉ hỏi, "Bên đó sao rồi?"

Quả nhiên mọi người đã biết, An Cửu khoanh chân ngồi trên nệm, "Còn có thể sao nữa, Phó Thần Thương coi sóc."

"Một mình em chạy đến đây không sao ch71?" Phó Cảnh Hi lo lắng.

"Anh ta không rảnh quản em đâu." An Cửu lẩm bẩm.

"An Cửu, nếu em hối hận, anh..."

An Cửu biết anh muốn nói gì, ngắt lời anh, "Không cần đâu Cảnh Hi, thật đấy, anh không cần phải vì em mà đối đầu với Phó Thần Thương, với cái tính thối nát của anh ta, chỉ có anh ta bỏ người ta, sao có thể chấp nhận để em vứt bỏ anh ta! Đến lúc đó nói không chừng sẽ giện chó đánh mèo lên anh đấy!"

"Em hiểu chú ấy thật."

"Được rồi, em không muốn hiểu anh ta vậy đâu."

Cuối cùng An Cửu vẫn ngủ phía dưới, Phó Cảnh Hi ngủ bên trên. Trước giờ anh đều không có cách đối phó mỗi khi cô ăn vạ.

"Anh tắt đèn nha."

"Ờ." An Cửu gật đầu đáp.

"Cạch", đèn tắt, tròng phòng chỉ còn lại bóng đêm và tiếng hít thở trong yên tĩnh của hai người.

Sao tự nhiên tim lại đập loạn thế này! Đừng đập loạn nữa!

An Cửu đang niệm kinh loại bỏ tạp niệm trong lòng thì bỗng điện thoại reo, sợ đến nổi tí nữa thì... ừm, không lặn xuống, chỉ lặn một vòng thôi. Thấy chưa! may mà cô không ngủ bên trên.

Nhìn màn hình, Phó! Thần! Thương!

Giữa đêm khuya, ba chữ kia còn đáng sợ hơn cả oan hồn.

Ngọc hoàng trên trời! Không sao không sao!

An Cửu cố gắng tĩnh tâm nhận điện, đang nghĩ phải lấp liếm thế nào, Phó Thần Thương đã nói thẳng hai chữ.

Anh nói, "Mở cửa."

Đây! Không! Phải! Sự! Thật!! Cô không tạo được bất ngờ nhưng Phó Thần Thương lại làm được?

"Sao vậy?" Phó Cảnh Hi nghiêng người hỏi.

An Cửu hoảng loạn, ném điện thoại ra xa, cắn móng tay, run rẩy, "Xong rồi, chuyện đó, hình như Phó Thần Thương đang ở ngoài cửa."

Nghe thấy tiếng Phó Cảnh Hi đứng dậy, An Cửu vội thấp giọng ngăn lại, "Đừng bật đèn, đừng mở cửa! Anh nói xem, bây giờ em bò ra ngoài cửa sổ trốn có còn kịp không?"

"Đây là tầng sáu đấy An Cửu." Phó Cảnh Hi nhắc nhở.

An Cửu đập đầu xuống đất, ***, quên mất đây là tầng sáu, tầng sáu đấy! Cho dù nhảy lâu cũng chưa chắc chết, hay là phải chịu đựng sự hành hạ của Phó Thần Thương đây.

Phó Cảnh Hi mặc áo khoác ngồi song song với cô trên mặt đất, an ủi cô, "Không sao đâu, đi mở cửa đi, chúng ta đâu có làm gì."

Cô thật mong mình có làm gì, ít nhất cũng không mệt như vậy.

An Cửu lí nhí giải thích, "Vấn đề là, Phó Thần Thương nói, nếu em, nếu... ở riêng với đàn ông, sẽ trừ 3000 tệ tiền tiêu vặt! Em làm gì có 3000 cho anh ta trừ đâu chứ!"

Cô luôn cảm thấy không có tiền cho anh trừ nhất định sẽ rất thâm.

"Vậy anh cho em mượn trước."

"Anh nghĩ anh ta không biết là anh cho mượn sao, lúc đó chỉ có thâm hơn thôi." Diêm Vương đòi mạng ngoài cửa, An Cửu ôm đầu đau

đón.

"Vậy em định làm gì bây giờ?"

"Giả vờ như không ở đây."

Giả chết giả chết, đây là biện pháp cuối cùng.

Phó Cảnh Hi thật sự không muốn đả kích cô, nhưng vẫn cảm thấy nên nói ra để cô chuẩn bị tâm lí, "Với hiểu biết của anh về chú hai, bây giờ nhất định chú đã gọi người lên phá cửa rồi."

"Anh nói gì?" An Cửu ý thức được giọng mình quá lớn, vội che miệng, nhỏ giọng oán trách, "Đều tại anh! Trong nhà chẳng có gì, làm em không có lấy nổi một chỗ trốn!"

"..." Đây đúng là lỗi của anh thật.

An Cửu im lặng một lát, vắt nát óc mới nghĩ ra một cách.

"Xem ra chỉ có thể thử vận may thôi." An Cửu nói với giọng điệu được ăn cả ngã về không.

Phó Cảnh Hi đoán được cô không nghĩ ra cách gì đáng tin, "Em định làm gì? Ngoan ngoãn mở cửa đi, không sao đâu."

"Không sao chết liền, nhân chứng, vật chứng đầy đủ, bị anh ta bắt em còn sống được à? An Cửu vừa nói vừa đứng dậy, nhón chân lạng lẽ tiến vào phòng khách, sau đó đến gần cửa..."

Chương 68: Thật ra không muốn đi, thật ra tôi muốn ở lại

Edit: Thổ Lạt

Vặn chốt, kéo mạnh cửa ra, sau đó vọt nhanh ra ngoài không nấn ná giây nào, cả quá trình từ đầu đến cuối không mất quá ba giây. Quả nhiên Phó Thần Thương không đoán được là cô sẽ chạy trốn, để cô thành công chuồn mất.

Nhưng anh không hề tức giận, cũng không đuổi theo, chỉ khoan thai vào nhà.

"Ngồi đi." Lúc này Phó Cảnh Hi đã mở đèn, cũng không bất ngờ khi thấy Phó Thần Thương không đuổi theo.

Phó Thần Thương nhìn xung quanh, cuối cùng ngồi xuống chần nệm An Cứu vừa nằm, rất thoải mái, như ở nhà mình.

"Cô ấy tự tới?" Phó Thần Thương hỏi.

"Sau khi gọi cho tôi." Phó Cảnh Hi không hề giấu diếm.

Đáy mắt Phó Thần Thương tối lại, khẽ cười một tiếng, "Uổng công thôi. Cô ấy đã là người của tôi, từ trong ra ngoài. Khi có lợi thế thì không ra tay, bây giờ mới hối hận, sao không nghĩ xem mình có khả năng cướp người khỏi tay tôi hay không."

"Có được lòng dân là có được thiên hạ." Phó Cảnh Hi chỉ đáp một câu, đánh vào điểm yếu của Phó Thần Thương.

Phó Thần Thương cười lạnh, "Sao cậu biết tôi không được lòng dân? Còn nữa, cậu cho rằng với tính cách của cô ấy thì nên dùng lòng dân ở xã hội chủ nghĩa hay quân chủ chuyên chế đây?"

Hai người chú một câu, cháu một câu, không ai nhường ai, cũng bắt phân thắng bại.

-

An Cửu chạy một mạch xuống lầu một, khi xuống đến lầu hai có gặp chú sửa khóa còn nhắc chú không cần lên, cửa đã mở rồi.

Sau khi xuống lầu, chạy một đoạn ngoài tiểu khu, chạy một hồi thì phiền não, hình như Phó Thần Thương không đuổi theo!

Anh không đuổi theo! Vậy có nghĩa là anh còn trên lầu, có phải anh gây khó dễ cho Cảnh Hi rồi không?

Đáng chết! An Cửu dậm chân, hết cách, hì hục chạy về.

Khi An Cửu bò được lên lại lầu sáu thì đã hết hơi, cả người đầy mồ hôi, mấy bước cuối gần như là lết lên, nằm trên mặt đất cách Phó Thần Thương chừng vài bước như chó chết, "Xem... xem như anh lợi hại..."

Phó Thần Thương nhàn nhã vén tóc cô, "Trên chiến trường kỳ nhất là vạch áo cho người xem lưng đấy, biết chưa?"

Lúc này rồi vẫn không quên giảng đạo. [DDlqđ]

An Cửu hít vào, "Anh đừng gây rắc rối cho Cảnh Hi, là tôi tự tìm anh ấy."

Bộ dáng liều chết bảo vệ Phó Cảnh Hi khiến Phó Thần Thương cười lạnh, "Em lại bao che cho cậu ta."

An Cửu nghe vậy liền cảnh giác, bỗng nhớ đến câu Phó Thần Thương nói khi cô cầu xin cho Tiết Hạo --"Muốn cậu ta chết thì cứ nói tiếp đi."

Hiểu tính anh, An Cửu quyết định không nói nữa, lúc này cô cần giành quyền chủ động, vậy nên bất mãn chất vấn, "Tại sao! Tại sao lần nào anh cũng uy hiếp vào điểm yếu của tôi, còn tôi không thể uy hiếp vào điểm yếu của anh? Tại sao anh được đi gặp người yêu cũ của anh, còn tôi không được gặp người tôi thầm mến!"

Phó Thần Thương ung dung khoanh tay, "Thầm mến? Em thích đến nỗi ai cũng biết còn bảo là thầm mến?"

An Cửu giật mình vì lỡ miệng, quay đầu, lúng túng nhìn Phó Cảnh Hi, chỉ thấy người phía sau vô cùng bình tĩnh không tỏ chút kinh ngạc nào.

T--T Thật sự rõ như vậy sao?

"Em muốn theo tôi đi bây giờ hay để tôi ngủ lại với em một đêm rồi mai hẵng đi?"

"Đi bây giờ." An Cửu trả lời ngay, không chần chừ nửa giây.

Phó Thần Thương không cho cô lựa chọn nào như ý, nhưng cô có thể liều chết nói anh đi tôi ở ư?

Cuối cùng chỉ có thể lưu luyến tạm biệt Phó Cảnh Hi.

Thật ra không muốn đi, thật ra tôi muốn ở lại

-

Đến sân bay, còn hơn nửa giờ để đăng kí, hai người lại không có hành lý, nhanh chóng qua cửa an ninh bước vào khoang VIP. Canh giờ chuẩn như vậy, nhất định tên này đã chuẩn bị sẵn!

Khoang hạng nhất, đãi ngộ khác, tâm tình cũng khác.

Có thể nhận thấy tâm trạng Phó Thần Thương có phần xao động, không còn lạnh nhạt như trước, nhất định là vì trên máy bay không thể mở máy, không thể nhận tin của Tô Hội Lê nên lo lắng rồi! Thật là, cho dù anh mở máy được thì sao, chẳng lẽ nhảy khỏi máy bay được chắc?

"3000."

Từ khi rời khỏi nhà trọ của Cảnh Hi, Phó Thần Thương vẫn luôn im lặng, bây giờ vừa mở miệng đã tung chiêu lớn.

Chuyện nên đến quả nhiên sẽ đến.

"Tôi không có tiền." An Cửu yếu ớt đáp, dựa vào cửa sổ, nhắm mắt lại, lợn chết không sợ nước sôi.

"Vậy thì thay bằng thịt." Phó Thần Thương nói lời vô sỉ với vẻ mặt nghiêm túc.

"..." Còn ác hơn cô tưởng, cuối cùng An Cửu cũng bình tĩnh đàm phán, "Có thể phạt chép từ không? Mỗi từ 100." dienD@nLQd

"Mỗi từ 100, em ra giá hay thật đấy!" Phó Thần Thương ra sức chê

cười sự ngây thơ của cô.

Xem ra không được rồi, An Cửu bấm đốt tay, "Một lần 3000?"

"100." Phó Thần Thương thờ ơ đáp.

"Fuck!100! Gái gọi cũng không rẻ vậy!"

Mỗi lần 100, 3000 là 30 lần, cả tháng, cô không được nghỉ ư?"

Phó Thần Thương nghiêng răng nghiêng lợi, "So sánh bản thân với loại phụ nữ đó, Tống An Cửu, em giỏi thật đấy."

An Cửu dựa vào đạo lý bảo vệ quyền lợi của mình, "Gái gọi thì sao? Ngài Lỗ Tấn từng nói, vẻ ngoài của con người chỉ là giả, nhà nho giả không bằng gái gọi thật. Với lại tôi cũng chỉ nghĩ cho cơ thể anh thôi..."

Phó Thần Thương không trúng kế, "Nếu thật sự lo cho tôi thì bớt gây chuyện đi."

An Cửu nghiêng người nhìn anh, "Tôi không hiểu, tôi gây chuyện gì cơ chứ? Anh chăm bạn gái cũ, tôi không tìm anh phá phách, tự tìm chuyện vui, tốt tính biết bao? Rốt cuộc phiền gì đến anh? Nếu anh thấy thức trắng đêm chăm sóc cô gái khác không sai, đương nhiên tôi cũng không thấy anh sai, đây là lẽ thường tình, nhưng tôi đi thăm anh em của mình chẳng lẽ không phải là lẽ thường? Tôi và anh ấy mờ ám, anh với cô ta có tình cũ thì sao! Tại sao chỉ cho quan đốt lửa mà không cho dân thấp đèn?"

Không đợi Phó Thần Thương mở miệng, An Cửu đã nhanh chóng xê ra, nằm xuống, lăn ra thảm, ngủ.

Đây là kinh nghiệm cô đúc kết thành, đã không cãi lại anh, vậy hãy là người nói cuối cùng, tuyệt đối không cho anh cơ hội phản đòn.

Tiếng Phó Thần Thương và An Cửu rất nhỏ, nhưng người đàn ông bên cạnh vẫn nghe thấy, bật cười hỏi, "Vợ?"

"Ừm." Phó Thần Thương gật đầu chào.

"Còn nhỏ, khó quản? Vợ tôi cũng vậy, nhỏ hơn tôi mười tuổi, quậy lên rất kinh khủng! Đây không phải cưới vợ! Hoàn toàn là nuôi cô ấy như con gái!"

Phó Thần Thương hơi nhếch miệng, "Quả vậy."

Người kia càng nói càng hăng, "Tôi nói này, ngàn vạn lần đừng nói lý với cô ấy, anh nói sai cô ấy sẽ nháo chết anh, anh nói đúng cô ấy sẽ dùng dằng, nên là cứ..."

Câu kế tiếp có hạ giọng xuống, nhưng An Cửu vẫn vểnh tai nghe, không sót chữ nào, đại loại là mấy lời linh tinh kiểu như dạy dỗ một trận trên giường. Phó Thần Thương này lại còn rất tán thành, An Cửu liền thò tay khỏi thảm néo lên eo Phó Thần Thương, sau đó bị Phó Thần Thương níu mà giữ tay không thả.

-

Truyện được edit và đăng trên Diễn đàn.

An Cửu ngủ rất sâu, không mở mắt, gần như để Phó Thần Thương vác xuống máy bay.

"Dậy, về nhà ngủ tiếp." Phó Thần Thương vỗ mặt cô, An Cửu dụi mắt ngáp một tiếng.

Sau đó cô nghe thấy Phó Thần Thương nói, "Tề Tấn, cậu đưa phu nhân về nhà, tôi tự lái xe đến bệnh viện."

"Dạ."

Tề Tấn vừa cất tiếng trả lời, đã trơ mắt nhìn An Cửu im lặng chạy về sân bay, nghẹn họng trố mắt, "Boss, phu nhân cô ấy..." Lại chạy.

Phó Thần Thương phản ứng kịp, chạy vài bước đã đuổi kịp, "Em lại muốn gì nữa?"

"Anh đừng xen vào!"

Phó Thần Thương cố nén cơn giận, "Em hiểu chuyện chút được không?"

"Không thể! Đời này tôi đã vậy rồi, muốn biết điều thì anh tìm người khác đi!"

Phó Thần Thương bước lại, sau đó tóm cô nhét vào xe, lạnh giọng, "Tề Tấn, đến bệnh viện."

Quả nhiên cách duy nhất để đối phó với cô là đặt dưới tầm mắt.

"Vâng." Tề Tấn lén nhìn hai người qua kính chiếu hậu, đổ mồ hôi lạnh, trước giờ anh chưa thấy Phó Thần Thương vì ai mà tức giận như vậy.

Chương 69: Đi khắp nơi nhiều chuyện

Edit: Thổ Lạ

Vừa đến bệnh viện An Cứu liền hối hận, bởi vì cô thật sự rất buồn ngủ, rất muốn về nhà ngủ. Vừa nãy đầu óc như nhiễm vi-rút đi trêu Phó Thần Thương, hại cô bây giờ chỉ có thể đến bệnh viện ngủi mùi thuốc sát trùng.

Bên bệnh viện, Tô Hội Lê đã qua cơn nguy kịch, được chuyển đến phòng bệnh thường, Kha Lạc có chuyện qua trọng phải đi trước, chỉ còn Kỷ Bạch ở lại.

Chẳng lẽ nha đầu hay gạt người mới quen vài tháng lại quan trọng hơn tri âm đã bầu bạn suốt mười năm? Chị dâu mới làm sai, chị dâu cũ tìm về, ờ, thật sự kiêu ngạo với IQ của mình.

Thất Phó Thần Thương phờ phạc quay lại, Kỷ Bạch vội vàng ân cần hỏi han, "Anh hai cuối cùng anh cũng về rồi, đừng nóng, không có gì lớn đâu, vừa rồi huyết áp chỉ không ổn định chút thôi, bác sĩ chỉ làm to chuyện, em cũng chỉ sợ có chuyện mới gọi cho anh!"

Tề Tấn thầm than, người này "sợ xảy ra chuyện" lại khiến anh may mắn được thấy một mặt khác của boss nhà mình.

Vì Phó Thần Thương bỗng dừng lại, An Cứu ngái ngủ máy móc theo sau không kịp phản ứng, đập thẳng vào lưng anh, sau đó ngã ngửa về phía sau theo quán tính, Phó Thần Thương nhanh chóng quay lại, duỗi tay, đỡ cô dậy. An Cứu lão đảo một hồi, dụi đôi mắt đỏ rực,

không quan tâm khi này đã trở mặt với anh, tìm đến nguồn nhiệt theo bản năng, áp mặt vào, vươn móng vuốt ghét vào ngực anh... ngủ tiếp.

Phó Thần Thương: "..."

Kỳ Bạch: "...ơ."

Tề Tấn: "..."

Lúc này mới nhận ra Phó Thần Thương không quay lại một mình, người đi theo sau, chính là chị dâu của anh, Kỳ Bạch bất ngờ ngây người.

Lúc trước Phó Thần Thương chỉ nghe một cuộc điện thoại đã vội vàng rời đi, chẳng lẽ là vì cô?

Kỳ Bạch cảm thấy kinh nể, ánh mắt nhìn An Cửu đã hoàn toàn khác, có thể khiến Phó Thần Thương bỏ mặc Tô Hội Lê đang bị thương nặng những năm tiếng, lực sát thương này không thể khinh thường.

"Vất vả rồi." Phó Thần Thương an ủi Kỳ Bạch, sau đó nắm vai An Cửu, để cô tỉnh táo lại, giọng điệu có phần cảnh cáo, "Chờ tôi quay lại, ở yên trong đây không được đi đâu hết, biết chưa?"

"Không không không..." An Cửu lắc đầu theo phản xạ.

"Nói lại lần nữa." Phó Thần Thương nắm lấy bờ vai yếu ớt của cô, ghé sát vào tai cô, giọng rất nhỏ.

Bị nguy hiểm quanh tai và hơi thở ấm áp lay tỉnh, An Cửu vội lấp liếm, "Biết rồi biết rồi biết rồi..."

Ánh mắt sắc bén của Phó Thần Thương dần dịu lại, vôn vê đầu tóc rối bù của cô, sau đó đi gặp bác sĩ.

An Cửu ngáp một tiếng, ngồi xuống ghế, vừa ngồi xuống Phó Thần Thương đã quay lại, lấy áo khoác trên tay Tề Tấn, ném bừa lên người cô, sau đó bỏ đi. Lỡ bị cảm thì chỉ thiệt anh thôi.

An Cửu nhặt chiếc áo bị anh ném đi rồi được Tề Tấn nhặt về, phủ bụi, sau đó không khách khí khoác lên người.

Hai người nhìn thì có vẻ chí chóa, nhưng lại gần gũi khiến người khác không xen vào được. Nếu nói giữa Phó Thần Thương và Tô Hội Lê là ăn ý, thì giữa anh và Tống An Cửu có lẽ là... thân mật.

Kỷ Bạch nhìn kỹ An Cửu hết 360 độ, lúc trước anh quán lấy Phó Hoa Sinh bao lâu, cuối cùng cũng được nghe về An Cửu, gia cảnh quả thật không tệ, nhưng so với Phó Thị thì thật chả ra gì.

DiendAn13quydon. Hơn nữa theo như anh điều tra, cô gái này có tiếng xấu nổi khắp thành phố A, so với Tô Hội Lê, rõ ràng là một trời một vực, như vậy cũng vừa thấy đã yêu được, thẩm mỹ của Phó Thần Thương sao mà vắn vẹo thế không biết?

Như vậy càng khiến anh cảm thấy thú vị, càng là chuyện không thể, anh càng muốn tra ra đáp án.

Kỷ Bạch bình tĩnh đi qua, bắt chuyện làm quen, "Bạn An Cửu? Chị dâu! Chị hai! Chị hai nhỏ?"

An Cửu mơ màng giương mắt nhìn, thì ra là người đàn ông gọi Tô Hội Lê là chị dâu, vậy nên nhất thời không vui.

Kỷ Bạch thấy An Cửu không vui, vội nói mát và châm thuốc cho cô, "Lúc trước em có mắt không thấy thái sơn, em trai xin lỗi chị được

không?"

Kỷ Bạch tỏ vẻ thành khẩn, hơn nữa cũng không phải chuyện gì to tát, cô không muốn biến mình thành người khất khe trong mắt người khác, thấy đối phương cố tình xin lỗi mình, An Cửu có chút khó xử, nên nhận lấy điều thuốc, "Không liên quan đến anh."

"Chị hai thật dễ tính!" Kỷ Bạch vui vẻ nói.

An Cửu nghẹn, cảm thấy mình bị gọi là chị hai có phần không hay cho lắm, "Cứ gọi tôi là An Cửu là được rồi."

"Vâng vâng, bạn An Cửu." Kỷ Bạch sửa theo cô, "Em muốn hỏi chị chút chuyện, không biết có tiện không?"

"Anh hỏi đi." An Cửu nghĩ, sao Phó Thần Thương có thể xem trọng cô.

"Chị và anh em quen nhau khi nào, ở đâu, quen nhau vì chuyện gì, lúc đó có ai chứng kiến không? Theo em biết, hai người không mở tiệc mà chỉ lĩnh chứng, là vì người nhà không đồng ý sao? Người bên chị đối xử với chị ra sao? Sau khi kết hôn cuộc sống có gì thay đổi không? Quan trọng nhất là, chị có muốn nói gì về chuyện giữa anh và Tô Hội Lê không? Tin về Phó Thần Thương và Tô Hội Lê khá nhiều, có phải chị rất áp lực không? Chị có tin vào cuộc hôn nhân này không..."

An Cửu kẹp thuốc trong tay, tàn thuốc rơi xuống áo khoác của Phó Thần Thương cũng không hề hay biết, há miệng, ngây ngốc nghe mấy câu hỏi của Kỷ Bạch, dài thế không dứt hơi à.

Kỷ Bạch vẫn còn đang hỏi, cuối cùng An Cửu cũng không chịu nổi, giơ tay, hạ nhẹ một tiếng, "Chuyện đó, tôi xin ngắt lời xiu."

"Sao vậy bạn An Cửu?" Kỳ Bạch chưa nói xong, nhìn cô.

"Nghề của anh là gì?"

Tạm dẹp yên, An Cửu day day thái dương, vẫn chưa bớt đau đầu.

Đây là danh thiếp của em." Kỳ Bạch lấy ra một tấm danh thiếp màu vàng, đưa cho cô.

An Cửu kinh ngạc -- tổng biên tập Kỳ Bạch của tạp chí "Giải trí số một".

"Giải trí số một"? Chính là tạp chí kỳ nào Thẩm Hoán cũng phải mua, nghe nói lượng tiêu thụ đứng đầu, rất khó mua, sức ảnh hưởng của tin tức có thể khiến bạn nổi trong một giây, cũng có thể khiến bạn nháy mắt đã không còn chỗ nào để giấu mặt?

Khó trách tính sát thương lại cao như vậy, cô vốn không có năng lực chống đỡ...

Đầu An Cửu đầy vạch đen, "Chẳng trách cậu lại nhiều chuyện như vậy!"

Kỳ Bạch không những không thấy nhục lại còn cười, "Quá khen quá khen."

"Một người anh em của tôi thần tượng anh lắm đấy." An Cửu nói.

Kỳ Bạch vui vẻ, "Sao cơ? Người anh em này của chị thật quá là tính mát!"

An Cửu không nói gì, chỉ cười gượng vài tiếng, anh là chủ tịch tạp

đoàn Bạch Xuyên nổi tiếng ở thành phố B, dĩ nhiên, sao không cao ngạo lạnh lùng đi, chạy đến tòa soạn tự mình làm tổng biên tập làm gì, đem theo một đám chó săn đi khắp nơi nhiều chuyện, hẳn là yêu nghề lắm!

"Đúng rồi, bạn An Cửu, chị vẫn chưa trả lời em!" Kỳ Bạch chuyên nghiệp cần không nhà.

An Cửu bất đắc dĩ chống má, "Tám chuyện của anh em tốt để kiếm tiền, vậy cũng được à?"

"Có gì mà không được? Phù sa không chảy ruộng ngoài!" Kỳ Bạch không hề xấu hổ, còn thần thần bí bí ghé sát lại, "Một câu mười vạn! Thế nào?"

An Cửu sáng mắt, mười vạn! Mấy câu anh vừa nói cộng lại đã hơn trăm vạn! Quan trọng là bây giờ cô đang thiếu tiền!

Kỳ Bạch lấy một cuốn sổ hồng khỏi túi, mở ra, bên trong có hơn mười trang câu hỏi, sau mỗi câu hỏi đều ghi giá công khai, từ mười đến mấy chục vạn.

"Thấy chưa? Kiểu dáng đa dạng, giá khác nhau, tùy người lựa chọn, luôn có khoản hợp ý chị."

An Cửu bị một đống "tệ" làm hoa mắt, thật ra cô rất muốn kiếm hết số tiền này.

Khi Phó Thần Thương quay lại thì thấy An Cửu và Kỳ Bạch đang lén lút gì đó, một người cầm điều thuốc trong tay, không nói nhiều, nói ra một con số, "500"

Vừa thấy Phó Thần Thương về, An Cửu sợ như lửa cháy đến mông,

vội la lên, "Mới hút vài hơi, anh xem, không đến một nửa, nhiều lắm cũng chỉ hai phần năm."

"500" Phó Thần Thương không cho mặc cả, không vui nhìn hai người họ, "Loạn rồi, đây là bệnh viện."

Dám hại cô! An Cửu trừng mắt nhìn Kỳ Bạch, người này cố ý, tuyệt đối là cố ý!

Giờ thì hay rồi, không kiếm được đồng nào, lại còn mất năm trăm! Cô biết ngay mà, người bên phe Tô Hội Lê sao có thể vô duyên vô cớ tiếp cận mình, muốn trách phải trách cô không nên thấy tiền sáng mắt!

Kỳ Bạch ù ù cạc cạc, xảy ra chuyện gì rồi sao? Rốt cuộc anh đã làm gì?

Anh đang yên đang lành tăng hảo cảm, mọi chuyện đều tiến triển thuận lợi, sao tự nhiên lại chuốc thù rồi?

Chương 70: Gió bắc cuốn bay nhành cỏ trắng

Edit: Thổ Lạt

"Tôi làm việc kiếm tiền nộp phạt không được à?" An Cửu thử vòng vo.

"Đây cũng được gọi là làm việc?" Phó Thần Thương nói xong quay sang nhìn Kỳ Bạch, cái nhìn kia cứ phải gọi là gió bắc cuốn bay nhành cỏ trắng.

Kỳ Bạch nhìn trời giả vờ vô tội, nghe hai người nói thì vừa rồi anh không nên châm thuốc cho An Cửu, nhưng lúc này anh đã khó bảo vệ mình, cũng chẳng hơi đâu cứu cô nữa.

"Bệnh nhân tỉnh rồi!" Y tá nói một câu thu hút sự chú ý của ba người.

Phó Thần Thương lập tức chạy đi, Kỳ Bạch cun cút theo sau.

"Bọn họ gặp lại sau hai kiếp, có nhiều chuyện muốn nói, anh chạy theo làm gì? Ngại đèn trong phòng bệnh không đủ sáng, hay là đến phòng vấn hiện trường?" An Cửu ôm tay dựa tường, lạnh lùng nhìn Kỳ Bạch còn có vẻ vội hơn cả Phó Thần Thương.

Kỳ Bạch dừng bước, ngượng ngùng quay lại, "Em cũng vì muốn tốt cho chị thôi! Chị cũng đâu thấy dễ chịu, em đi qua giúp chị, không lẽ chị muốn hai người họ ở riêng với nhau à?"

"Anh tốt vậy sao?" An Cửu khinh bỉ.

"Chị hiểu lầm em rồi! Em là người tốt đấy!" Kỳ Bạch nói dối mà mặt không đỏ tim không đập mạnh.

Nói xong nhìn dáng vẻ bình thản của An Cửu, "Nhìn chị bình tĩnh như vậy, có phải đã sớm có cách đối phó rồi không?"

An Cửu lười trả lời anh.

Kỳ Bạch tiếp tục tự biên tự diễn, "Cũng phải! Ngay cả Phó Thần Thương cũng thu phục được, còn phải sợ chuyện nhỏ này sao... Chắc chắn, thật không nhìn ra, chị dâu tuổi còn nhỏ mà thủ đoạn lợi hại quá..."

Nghe anh nói vậy An Cửu cũng không tức giận, đã sớm chuẩn bị tâm lí bị hiểu lầm, bình tĩnh hỏi anh, "Anh nói tôi không từ thủ đoạn bò lên giường của Phó Thần Thương bắt anh ta cưới tôi ư?"

"Là chị tự nói đấy!" Kỳ Bạch nhún vai.

An Cửu cười "phì" một tiếng, "Tôi cũng mong có chuyện này, anh đánh giá tôi quá cao, hay đánh giá Phó Thần Thương quá thấp, anh nghĩ giường của anh em anh dễ lên vậy à?"

Kỳ Bạch giật mình, sau đó thở dài, " Chính vì không dễ, nên em mới hứng thú với chị như vậy! Sao? Chị không lo thật à? Chúng ta giao dịch bí mật đi, em đảm bảo anh hai sẽ không biết! Xem ra chị lấy anh ấy cũng không ra gì, có cơ hội kiếm tiền sao lại để vuột mất?"

Nhìn cách Phó Thần Thương quản lí chi tiêu của An Cửu, Kỳ Bạch tin là anh bị cô lừa, nên đề phòng không cho cô quản tiền.

Giải thích như vậy còn tạm chấp nhận được, nhưng vẫn thấy chưa

phải lắm.

Lúc này An Cửu hoàn toàn không muốn để ý đến anh nữa. Nói không cẩn thận sẽ bị anh thêm mắm dặm muối đăng lên tạp chí, im lặng vẫn hơn.

-

Trong phòng bệnh.

Mặt Tô Hội Lê nhợt nhạt như tờ giấy trắng, ánh mắt vô hồn, nhìn thấy Phó Thần Thương mới khôi phục chút thần thái, "Evan..."

"Thấy sao rồi?"

"Em còn sống..." Tô Hội Lê nhìn trần nhà màu trắng, nghe tiếng máy móc, khẽ nói.

"Bác sĩ nói không sao, nghỉ ngơi tốt, đừng nghĩ nhiều, chuyện khác tôi sẽ xử lí cho cô."

Phó Thần Thương rất ít khi nói chuyện dịu dàng với cô ta như vậy, nhất là sau khi chia tay, khiến cô ta cay mắt.

"Anh biết không? Khi nãy mở mắt ra em đã thất vọng... Thất vọng vì em còn sống..."

Phó Thần Thương nhíu mày.

"Nếu em chết, anh sẽ nhớ em cả đời, nhớ em, đau lòng vì em. Cho dù anh lấy ai, cũng không thể quên em, em trong lòng anh... sẽ mãi là dáng vẻ đẹp nhất..." Nói đến phần sau do cố quá nên thở gấp.

"Đừng nói nữa." Phó Thần Thương cản cô ta lại.

"Chúng ta còn cơ hội không? Evan, chúng ta có còn cơ hội không?"
Tô Hội Lê gắng gượng hỏi anh.

Giữa trán Phó thần Thương xẹt qua một tia khó xử, cuối cùng im lặng không nói.

Tô Hội Lê vui vẻ mỉm cười, "Đủ rồi, vậy là đủ rồi..."

Ít ra anh không phủ định, không phải cô ta còn hi vọng sao?"

"Tôi sẽ để cô tự do." Phó Thần Thương nói.

Tô Hội Lê cười khổ, "Tự do mà không có anh, có ý nghĩa gì đâu..."

Nói đến đây, như nhớ ra chuyện gì, cô ta định hỏi, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Phó Thần Thương hiểu cô ta muốn nói gì, "Sở Bạch bị cảnh sát đưa đi điều tra, nếu không có chứng cứ thì sau 24 giờ sẽ được thả ra."

-

Ngoài phòng bệnh, sự yên tĩnh ở hành lang bị tiếng giày cao gót phá vỡ, người tới là Phùng Uyển cô mới gặp lúc sáng.

Phùng Uyển cầm một bó hoa hồng vàng, khuôn mặt xinh đẹp được chăm sóc tốt không vì đóa hoa rục rĩ mà lu mờ, ngược lại càng thêm đẹp. DDLQD. Trên người mặc một bộ sườn xám màu sứ thanh hoa trắng, hơn bốn mươi mà dáng người vẫn như ngòi hai mươi, da còn trắng mịn hơn cô, quan trọng nhất là khí thế quá lớn.

An Cửu vội đứng thẳng dậy, "Mẹ..."

"Ừ." Phùng Uyển lên tiếng, sắc mặt không tốt.

Kỷ Bạch cũng hết hoảng chào hỏi, "Bác gái, sao bác lại tới đây?"

"Sao? Tôi không thể tới à?"

Kỷ Bạch vội cầm hoa, sau đó dìu Phùng Uyển qua như Lão Phật Gia, "Sao có thể! Đương nhiên không phải! Bác tới, cửa bệnh viện luôn chào đón, đây là vinh dự cho kẻ hèn này!"

Phùng Uyển lờm anh, "Bớt than nghèo đi!"

Giọng điệu đã mềm hơn nhiều, mẹ Kỷ Bạch và Phùng Uyển là chị em tốt, nên quan hệ hai nhà rất tốt, nói chuyện cũng vô cùng thân thiết.

"Nha đầu lại đây." Phùng Uyển gọi An Cửu.

An Cửu vội chạy lại, đỡ tay Phùng Uyển, "Mẹ, có chuyện gì ạ?"

Phùng Uyển cốc đầu cô, giáo huấn như Phó Hoa Sinh, "Con đã đến đây rồi, sao đứng đần ở ngoài này không làm gì hết vậy?"

AN Cửu không phản bác được, cô đang yếu thế, làm gì cũng không đúng, chưa kể đến chuyện bị người khác đặt điều nói bưng dạ nham hiểm bắt nạt người khác không góm tay, cô cũng không có cách gì!

Tâm tư nhỏ của cô đương nhiên không lọt khỏi mắt Phùng Uyển, "Không có tiền đồ, cho dù là tình huống gì con cũng đề cao đạo đức, con là vợ hợp pháp của Thần Thần, con dâu nhà họ Phó, sao có thể hi sinh vì tình như vậy, cô ta là tiểu tam! Không vào rút ống thở, đưa chồng về, còn gì con dám làm không hả?"

An Cửu nghe vậy phục sát đất, không hổ là nữ vương đại nhân, không hổ là người phụ nữ đã chinh phục được Phó Chính Huân.

Kỷ Bạch đỏ mồ hôi ròng ròng, đang diễn tuồng gì vậy? Khác hẳn so với tưởng tượng của anh!

Truyện được edit và đăng trên Diễn đàn.

Tuy Phùng Uyển không hài lòng Tô Hội Lê, nhưng tuyệt đối không thể đứng về phía nha đầu kia! Nhưng xem tình hình này, bà đang đứng về phía cô rồi!

"Qua đây!"

An Cửu vội đến nghe giảng.

Phùng Uyển lấy hoa hồng vàng trên tay Kỷ Bạch đưa cho cô, "Cầm lấy, để mẹ dạy con phải làm sao."

An Cửu bị bó hoa át đến nỗi còn tàn hơn cả hoa cúc.

Phùng Uyển đánh giá cô từ trên xuống dưới, cô thật sự... bị lấn át, xin lỗi, mẹ không biết lại bị át như vậy.

Phùng Uyển tháo vòng ngọc trên cổ tay, "Đeo vào."

An Cửu không dám cãi, càng không dám hỏi nhiều, vội nhận vòng đeo vào.

Không ngại Kỷ Bạch, Phùng uyển nói với cô mấy câu rồi đẩy cô vào.

An Cửu hết cách, đành cầm hoa, gõ cửa vào.

Thấy cô vào, Phó Thần Thương nhíu mày khó chịu.

Anh không vui, tôi cũng có muốn vào đâu!

Tô Hội Lê hoang mang đánh giá cô, An Cửu nhìn Tô Hội Lê và Phó Thần Thương đang nắm tay, nhanh chóng rời mắt, cất tiếng, "Chào."

Tô Hội Lê liếc nhìn Phó Thần Thương.

Phó Thần Thương ăn ý hiểu được, do dự một lát, rồi trả lời, "Vợ tôi, Tống An Cửu."

Vẻ mặt Tô Hội Lê vô cùng ngạc nhiên, dường như không thể liên hệ Phó Thần Thương và cô gái lồi thối trước mặt, càng không thể tin đó là vợ Phó Thần Thương, lúc này cô ta mới cẩn thận đánh giá An Cửu, khi dừng mắt trên vòng ngọc trên cổ tay cô, rồi bó hoa hồng vàng trên tay, sự kiên cường hoàn toàn sụp đổ, gương mặt vốn không có huyết sắc càng yếu ớt, môi khẽ run, vì kích động mà ngực phập phồng.

Phó Thần Thương vô cũng khó chịu, nhìn An Cửu, "Có gì không?"

Trước kia dù náo loạn thế nào Phó Thần Thương cũng chưa từng nhìn cô lạnh nhạt như vậy, tim An Cửu như tuyết tháng mười ai, lạnh giá, để hoa hồng lên đầu giường, thản nhiên nói, "Cô Tô, cảm ơn cô đã cứu anh ta, chúc cô sớm ngày bình phục."

Nói xong liền đi khỏi phòng bệnh, không nhìn Phó Thần Thương.

Chương 71: Có ý nghĩa như thế nào

"Chậc, vòng ngọc bên người, tượng trưng cho con dâu được chấp nhận, hoa hồng vàng, đại diện cho sự chia ly không còn gặp lại. Nó đúng là nhát dao đâm vào trái tim đã ngàn vết lở loét, bác gái, chiêu này của bác có hơi tàn nhẫn quá!" Kỳ Bạch có vẻ như đang nói đùa nhưng trong đó có ba phần là bất bình thật sự thay cho Tô Hội Lê.

Phùng Uyển lờm anh ta một cái, "Cháu biết cái gì? Đàn ông mấy đứa đều như nhau, thấy người ta đẹp liền cuồng si không bỏ được đúng không? Sao không nghĩ đến cảm nhận của vợ mình!"

Sau khi Phó Chính Huân ly hôn với vợ Phùng Uyển mới biết ông, cho nên những lời này đúng lý hợp tình. Cha bà lúc còn trẻ cũng từng bừa bãi, khi đó mẹ bà nhu nhược, bà một mình đi tìm tiểu tam, cởi sạch quần áo người đàn bà kia rồi ném trước cửa công ty bọn họ, sau này nhà bà mới yên tĩnh, cũng không còn người đàn bà nào dám trêu đùa cha bà, nhưng tiếng tăm bừa hãn của bà cũng theo đó truyền ra ngoài. Buổi tiệc sinh nhật mười tám tuổi cũng là buổi tiệc cha mẹ cố ý chuẩn bị tìm kiếm đối tượng xem mắt cho bà, nhưng không một ai bằng lòng mời bà khiêu vũ, người nào cũng như tránh không kịp... Mà Phó Chính Huân đúng lúc đó xuất hiện, Phó Chính Huân thời ấy 38 tuổi hơn bà tròn hai mươi tuổi, nhưng dung mạo được bảo dưỡng rất tốt, phong thái lễ độ lịch sự, trong tình huống một thân một mình khi đó, ông dùng tư thái bảo vệ, ánh mắt dịu dàng, gần như lập tức khiến bà rơi vào lưới tình...

Người ngoài không biết đều cho rằng bà ham muốn tài sản của Phó Chính Huân, thậm chí nói xấu bà là kẻ thứ ba nhúng tay vào, chỉ có

bà biết, bà thật sự đã động lòng.

Kỷ Bạch bị một câu của Phùng Uyển chặn lại không thể phản bác.

Đang khó xử, An Cửu đi ra, nhìn nét mặt liền biết đã nhìn thấy việc không nên nhìn, nhưng bị Phó Thần Thương nói gì đấy, dĩ nhiên cũng có thể hai người đều có.

An Cửu chỉnh trang lại tâm trạng, "Mẹ, vậy con về trước."

Phùng Uyển thở dài, mới thế đã không chịu nổi, vậy làm sao trông mong nó sống tốt qua năm năm này.

"Đừng về nhà, mấy ngày tới đến nhà ba mẹ ở, đồ đạc của con mẹ sẽ bảo người đưa sang." Phùng Uyển nói.

"Dạ?" An Cửu kinh ngạc.

"Sao hả, không vui?" Phùng Uyển giả vờ giận.

"Không ạ... Mẹ cứ quyết định." An Cửu mệt mỏi nói.

Thật ra cô chỉ muốn yên tĩnh một mình, không muốn gặp ai, nhất là người nhà họ Phó, nhưng không đỡ được khí thế của Phùng Uyển, thật sự không thể nói lời từ chối.

"Đi thôi!"

"Vâng ạ." An Cửu đỡ Phùng Uyển rồi cùng rời đi.

Lúc Phó Thần Thương ra khỏi phòng bệnh liền thấy An Cửu đi cùng Phùng Uyển, vì vậy hỏi Kỷ Bạch, "Có chuyện gì thế?"

"Bị mẹ anh đưa về nhà ông bà rồi." Kỳ Bạch thành thật trả lời.

"Chị dâu thế nào? Không sao chứ? Ban nãy bác gái cứ nhìn em, em thật sự không thể nói sớm cho anh biết." Kỳ Bạch sợ vết thương vừa lành lại vỡ ra. {dlendanLequydon] Gọi An Cửu chị dâu là lừa gạt, bây giờ mới là lời thật, dù sao cũng đã gọi mười năm.

"Không có việc gì." Phó Thần Thương dừng một chút lại nhắc nhở, "Kỳ Bạch, cậu nên đổi xưng hô đi."

"A?"

Kỳ Bạch chưa kịp phản ứng, Phó Thần Thương đã đi rồi.

Trở lại nhà cũ.

Đây là lần thứ hai cô ngủ ở phòng Phó Thần Thương từng ở, lần đầu tiên là ngủ cùng Phó Thần Thương.

Chi có điều, lần đó nửa đêm anh ra ngoài, sáng hôm sau trở về sắc mặt rất kém.

An Cửu nghĩ đi nghĩ lại liền cảm thấy không đúng, sự việc lúc đó vì có sự xuất hiện trước sau của Phó Cảnh Hi và Phó Hoa Sinh nên cô không kịp hỏi, rồi cứ như vậy lãng quên, cô không để ý tới nó nữa, chỉ coi là anh có công việc...

Bây giờ nghĩ tới mới phát hiện, tối đó, tám phần mười là anh đi gặp Tô Hội Lê.

Nhớ đến lúc ấy mình còn đùa "Chẳng lẽ tối qua đi gặp tình nhân kết

quả bà dì của tình nhân đến" một phen. Không ngờ, rõ ràng thật sự nhân phẩm bộc phát đoán đúng...

Khó có thể hình dung cảm giác đấng chất bực bội trong lồng ngực bây giờ, hít sâu mới hơi mới hòa hoãn trở lại.

Từ khi nào đã có thể bị chuyện đơn giản như vậy ảnh hưởng đến tâm trạng...

Từ khi nào không chỉ từ bỏ cảnh giác với anh mà còn sinh ra sự lệ thuộc...

Nhà họ Tống cô tuyệt đối sẽ không về nữa, còn tại đây, thật sự có thể che chở cho cô không?

Luôn có cảm giác khó hiểu, bản thân mình đang ở trong một không gian tối đen không có ánh sáng, xung quanh lắc lư, đi như thế nào cũng không đến đích...

Mọi chuyện xảy ra hơn hai tháng qua cô không thể giải thích, càng làm cô không có chút cảm giác an toàn.

Điều duy nhất có thể làm cô an tâm là, thì ra cũng không phải đáng tin như thế.

Hai giờ sáng Phó Thần Thương trở về nhà cũ, vừa vào cửa liền thấy Phùng Uyển vẫn chưa ngủ, đang ngồi trong phòng khách.

"Con qua đây với mẹ." Phùng Uyển đen mặt, bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài sân.

Phó Thần Thương đành phải cất bước theo.

Phùng Uyển kéo khăn choàng vai, đi về phía vườn hoa, vừa đi vừa nói, "Thần Thần, từ trước tới giờ con luôn làm việc có chừng mực, lần này là thế nào?"

Miệng con trai như cái hồ lô mãi không cạy được, Phùng Uyển càng tức giận, quay lại nhìn nó, "Cô biết Tống An Cửu có ý nghĩa với con như thế nào, đó là 20% cổ phần tập đoàn Phó Thị, 20% cổ phần có ý nghĩa gì? Quyền kế thừa!"

Phó Hoằng Văn đã nhiều năm ở Phó Thị, cộng thêm cổ phần chồng bà cho Doãn Đình Lan sau khi ly hôn, thực tế ông ta cũng chỉ nắm trong tay 5% cổ phần, Phó Hoa Sinh chỉ có 2%, ý chồng bà nói ai cưới An Cửu sẽ cho người đó 20% cổ phần thì chính người đó sẽ là người tiếp quản công ty.

Lời nói Phùng Uyển sâu xa, "Mẹ biết con đang nghĩ gì! Chờ ông ấy buông tay, con nắm quyền, còn không giành được người phụ nữ của mình sao? Nếu đã lựa chọn đi con đường này, bây giờ không thể nhịn một chút à? Chiêu này của ông ấy không chỉ vì dụ con quay về, có thể nhìn ra ông ấy thật lòng thương cô bé kia, đừng nói bây giờ con hoàn toàn ổn định được nó, cho dù sau khi ly hôn cũng phải sắp xếp thỏa đáng, không thể để nó chịu bất cứ ủy khuất nào!

dDLEquydon Thực ra ly hôn cũng vẫn mạo hiểm, tốt nhất là đợi đến khi ông ấy uỷ quyền, cho dù con lấy được 20% thì vẫn còn một nửa nằm trong tay ông ấy!"

Phùng Uyển càng nghĩ càng phiền lòng, thật ra bà cũng rất không hài lòng với cô con dâu này, nhưng cũng may tuổi nhỏ đơn thuần không có tâm cơ, nhưng cũng hỏng ở cái quá đơn thuần.

"Con có biết không, tối hôm qua nếu mẹ không đi, Sinh Sinh và nó

thiếu chút nữa đã... Thằng bé Sênh Sênh cũng thật là, hai đứa các con có thể để mẹ bớt lo được không! Con tưởng mẹ muốn quản chuyện của con à? Ngộ nhớ để bên kia giành phần hơn, trong nhà họ Phó liệu còn chỗ đặt chân cho ba mẹ con chúng ta không?"

Phó Thần Thương từ đầu tới đuôi đều im lặng nghe mà không nói câu nào, hai con người sâu thẳm còn đen hơn cả bóng đêm.

"Tự con suy nghĩ cho kỹ!" Phùng Uyển thở dài, bà biết mình nói nó đều hiểu, không hiểu là bà, bà càng ngày càng không hiểu con trai mình đang nghĩ gì.

"An Cửu ở đây không ổn." Phó Thần Thương rốt cục cũng lên tiếng, nhưng lại là một câu chẳng liên quan.

Biết ý của anh là Hoa Sênh và Cảnh Hi đều thường xuyên ở đây, Phùng Uyển liếc con mình, "Sao mà không ổn? Có chỗ nào không ổn? Mẹ thấy rất ổn! Cũng nên cho con chút cảm giác nguy cơ!"

Phó Thần Thương: "..."

Khi Phó Thần Thương về phòng ngủ thì An Cửu đã ngủ say.

Ngủ là phương thức chữa thương tốt nhất.

Phó Thần Thương nghiêng người ngồi xuống giường, cơ thể An Cửu trầm xuống trượt đến bên cạnh anh, nhiệt độ ấm áp chạm vào cơ thể vừa nhận gió đêm.

Bàn tay cách gương mặt cô nửa tay liền dừng lại, thu về. Kéo chăn lên, sau đó đứng dậy đi ra đứng trước cửa sổ.

Hôm sau An Cửu tỉnh lại thiếu chút nữa bị sặc chết.

Khói thuốc lượn lờ trong phòng, bóng người đứng trước cửa sro như một giây sau sẽ mọc cánh thành tiên.

An Cửu nhìn khắp nơi là tàn thuốc, thềm nôn mửa, chẳng lẽ tên này cả đêm không ngủ? Đừng biến căn phòng thành Lò Luyện Đan chứ, đang định gây họa cho ai vậy!

An Cửu xỏ dép lê đi vòng qua Phó Thần Thương mở cửa sổ hít thở, sau đó vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt chuẩn bị đến trường.

Phó Thần Thương đang quay mặt về phía cửa sổ liền đổi tư thế lưng tựa cửa, nhìn cô đánh răng rửa mặt, tìm kiếm đồ đạc, thay quần áo đi giày...

"Tan học thì về nhà, không cần qua bên này."

An Cửu đang buộc dây giày, nghe vậy ngẩng đầu, "Mẹ nói?"

"Tôi nói."

"Mẹ bảo tôi ở đây."

"Em nghe ai?"

"Nghe mẹ."

"..."

An Cửu không cảm thấy có chỗ nào không đúng, chẳng lẽ anh không nghe mẹ anh?

"Tiền phạt tôi sẽ nghĩ cách, có phải vẫn có thể đi làm không?"

"Ừ. Nhưng không được ảnh hưởng đến việc học."

"Tôi biết rồi."

"Nếu em ở đây, cô Mạnh sẽ phải tốn thêm lộ trình nửa tiếng."

"Được rồi! Đợi tôi nói với mẹ một tiếng đã."

Cuộc đối thoại trên đây thật bình thường, thật hài hòa. Một buổi sáng thật đẹp, thật yên lòng.

Nhưng Phó Thần Thương lại cảm thấy không thoải mái.

Chương 72: Không muốn bị chạm

Trường học.

Giờ ăn trưa, An Cửu ngồi trong nhà vệ sinh gọi cho Thẩm Hoán.

"Sao hả? Cuộc sống đại học có High không?"

"Cửu ca! Chị thật sự là Cửu ca mà không phải người khác giả mạo đấy chứ? Cửu ca, không ngờ chị lại chủ động liên hệ với em! Em còn tưởng chị bị bọn buôn người lừa đến thôn làng hẻo lánh nào đó làm vợ rồi, sao mà liên lạc với chị khó thế!" Thẩm Hoán ở đầu bên kia oán trách.

An Cửu xì một tiếng, "Cậu có thể so sánh với cái gì đó tốt hơn được không?"

Ở đâu mà cô bị lừa bán, rõ ràng bị Thái Thượng Lão Quân nhốt vào Lò Luyện Đan để đúc lại mà.

"Nói đi, có chuyện gì? Em có thể làm thì nhất định làm tốt!" Thẩm Hoán biết chị ấy tìm mình nhất định có việc.

An Cửu cũng không khách sáo, "Tìm hộ tôi một công việc."

"Vậy không phải dễ sao, chỗ Cường Tử..."

"Không thể đưa xe."

"Anh Phương đang thiếu..."

"Tôi không thể bỏ học, chỉ làm được sau giờ tan học, nhiều nhất là hai tiếng."

"Ok để em tìm, chị chờ em mười phút, mười phút sau em gọi lại cho chị."

"Được, làm phiền cậu rồi Thẩm Hoán."

"Làm em sồn hết cả da gà, Cừu ca, chị bình thường lại đi có được không?"

"Cút! Làm không xong anh mày gọt chết!"

"Vâng!"

"..."

Mười phút sau Thẩm Hoán gọi lại, "Quảng trường Khải Đế thuê người mặc trang phục Búp bê đầu to sáu ngày 80 đồng một giờ, bắt đầu từ tối nay, làm từ sáu giờ đến tám giờ, mà em cảm thấy công việc này chẳng ra làm sao, thôi để em tìm cho chị việc khác!"

"Khỏi, nhận việc này! Rất tốt!"

Thẩm Hoán im lặng nước mắt chảy dài, cậu ta thật sự không thể tưởng tượng nổi bộ dạng ngốc nghếch mặc trang phục Teletubbies cầm tay các bạn nhỏ chụp ảnh, chị ấy có biết một cú đập của chị ấy có thể đá bay mấy đũa nhóc phiền phức đó không...

An Cừu vừa cúp máy đi ra thì trông thấy Lương Giai Giai có vẻ hả hê đứng trong nhà vệ sinh, hiển nhiên cô ta đã nghe được cuộc nói

chuyện vừa rồi.

"Không ngờ chị lại ra nông nổi này, tôi thấy mẹ đúng là quan tâm vô ích, lại còn sợ chị làm tiểu tam của Phó Thần Thương bôi nhọ gia đình. diendanLQD. Dù là tiểu tam thì dẫu gì cũng là người phụ nữ của Phó Thần Thương, chị mà cũng xứng? Người ta chẳng những có vợ mà còn có cả tình nhân lợi hại hơn cả vợ, chị thì là cái cóc khô gì?"

Lương Giai Giai lại bắt đầu châm chọc khiêu khích, An Cửu cũng không thèm đếm xỉa, đứng trước rửa tay, chậm rãi nói, "Phó đại ca, không biết bây giờ anh thế nào, em luôn nhắn tin cho anh, nhưng chưa bao giờ thấy anh trả lời. Nhưng không sao, chỉ cần anh có thể đọc được tin nhắn em đã rất vui. Thật ra em rất ngưỡng mộ chị, anh đối tốt với chị ấy như thế..."

An Cửu mới kể ra một đoạn, sắc mặt Lương Giai Giai thình lình thay đổi.

An Cửu nhìn gương sửa sang đầu tóc, "Phó đại ca, việc học rất mệt mỏi, nhưng mỗi lần nghĩ tới anh là em lại có động lực, chỉ muốn gần anh thêm một chút..."

"Chị..." Mặt Lương Giai Giai tím tái như gan lợn, chỉ tay về phía cô nói không ra lời.

An Cửu không định kết thúc như vậy, "Phó đại ca, vợ anh nhất định là người phụ nữ rất tốt! Em biết chỉ e cả đời này em cũng không thể tới gần anh, em chỉ muốn có được anh một lần mà thôi, ngày mai tại phòng 802 khách sạn Đế Hào..."

"Đê tiện! Chị câm miệng lại cho tôi! Tôi muốn giết chị!" Lương Giai Giai run rẩy, lao tới như kẻ điên.

An Cửu thoải mái dịch người sang bên khiến cô ta đung mạnh vào tường, sau đó nhìn cô ta từ trên cao, trong con ngươi không có chút nhiệt độ, "Lương Giai Giai, khuyên cô một câu, từ nay về sau tốt nhất đừng chọc tức utoi! Không phải lần nào tôi cũng dễ nói chuyện vậy đâu! Hiểu chưa?"

Lương Giai Giai co quắp dưới sàn, một từ cũng chẳng dám nói.

Ban đầu tưởng mình nắm trong tay nhược điểm của chị ta, không ngờ cuối cùng bị chị ta uy hiếp lại. Càng khiến cô tức giận là chị ta lại thấy tin nhắn mà mình gửi cho Phó Thần Thương!

Một giây trước cô ta còn tưởng rằng Tống An Cửu đã bị Phó Thần Thương chán ghét vứt bỏ, không ngờ chỉ chớp mắt lại lấy ra chứng cứ về chuyện cô ta lén lút tố cáo, thậm chí... thậm chí cả chuyện chủ động hiến thân...

Bây giờ cô ta uất ức đến phát điên, càng khiến cô ta sống không bằng chết chính là nỗi căm hận này chỉ có thể nuốt vào mà không thể phát ra.

An Cửu để một tay trong túi quần, nhàn nhã ra ngoài, dáng vẻ như mới giải quyết táo bón xong nên rất vui sướng.

Nói đến mấy tin nhắn này còn phải cảm ơn chuyện tố cáo lần trước của cô ta, sau đấy cô hỏi Phó Thần Thương tại sao biết mình ở Aires, Phó Thần Thương không giấu diếm nói đến chuyện tin nhắn, ý cũng là hi vọng cô đề phòng Lương Giai Giai ở trường nhiều hơn, đừng để đến lúc chịu thiệt lại không biết. Ngay lúc đó cô liền mượn đi động từ chỗ Tề Tấn xem, ban đầu chẳng qua chỉ là tìm thú vui, không ngờ lúc này lại có tác dụng.

Bản thân mình thì tìm mọi cách bò lên giường người ta, chân ngắn không bò lên nổi thì bày ra bộ dạng thanh cao châm chọc đả kích người khác, nào có chuyện tiện nghi như vậy.

Cô không định sẽ dùng chiêu hèn hạ như thế, nhưng không còn cách nào, ai bảo cô ta chạm đúng lúc tâm trạng mình không tốt, muốn vượt râu trên đầu hổ, không cào cho cô ta một cái thì đúng là phụ sự kỳ vọng muốn tìm chỗ chết của cô ta!

Trong phòng học.

Sau giờ học các nữ sinh tụ tập thành tốp năm tốp ba, thảo luận những câu chuyện bát quái của hiệu trưởng mới sắp sửa nhậm chức.

An Cửu còn không để ý, vẫn mãi miết múa bút thành văn, cô muốn cố gắng làm thật nhiều bài ở trường để về nhà khỏi phải làm.

"Đằng trước!" An Cửu dùng bút chọc chọc lưng cậu nam sinh ngồi trước.

Nam sinh kia quay đầu lại, đẩy mắt kính, nét mặt trịnh trọng, "Tôi có tên! Tên tôi là Đường Tống."

"Biết rồi biết rồi! Này đằng trước, bài này làm thế nào!"

Bạn học Đường Tống ngồi đằng trước bị An Cửu làm phiền, gương mặt như bị đau bụng mà không đi được, nhưng đã nghe đại danh của Tống An Cửu nên giận mà không dám nói gì, "Bài đấy thay công thức này..."

"Cảm ơn đằng trước, hôm nào mời cậu đi ăn."

"..."

Bởi vì bất cứ lúc nào cũng có người để hỏi nên hiệu suất tương đối cao, sắp đến giờ tan học thì bài tập của An Cửu đã hoàn thành một nửa. Cô thấy hài lòng mỹ mãn liền cầm cặp sách đi đến chỗ làm.

Cảm giác có mục tiêu để nỗ lực rất phong phú.

Tuy mục tiêu cũng không xa lắm, chỉ là không muốn để tên cầm thú nào đó có lý do chà đạp mình.

Không biết vì sao, kể từ khi biết sự tồn tại của Tô Hội Lê và nhớ đến người mà đêm hôm Phó Thần Thương đi gặp, cô bắt đầu kháng cự sự động chạm của anh.

Không muốn bị chạm, không muốn gần gũi, không muốn vùng đất của mình tiếp tục bị ăn mòn...

Quảng trường Khải Đế mới mở một khu vui chơi trẻ em, thu hút rất nhiều các bạn nhỏ.

Làm cùng An Cửu còn có ba nữ sinh của Đại Nhất, bốn người mặc trang phục Teletubbies, Tinki màu tím, Dipsy màu xanh, Laa-Laa màu vàng, Po màu đỏ. Trang phục của An Cửu chính là Po màu đỏ.

Mặc dù đang mùa thu, nhưng mặc trang phục dày như thế vẫn rất ngọt ngào, huống chi trong lúc khoác bộ trang phục cồng kềnh này cô còn phải trượt ván đi vòng quanh, vòng quanh...

An Cửu nhẫn nại xoa đầu từng em nhỏ, rồi nắm tay, ôm chầm, cùng chụp ảnh... Mới một tiếng trôi qua mà sau lưng cô đã ướt nhẹp mồ hôi.

Khi thấy một bóng dáng nho nhỏ quen thuộc, An Cửu ngây ngẩn cả người, là Phương Như và An Bình. ddL3quYd0n. Không ngờ gặp được tiểu An Bình đã nhiều ngày không gặp ở đây, quả là thu hoạch ngoài dự kiến. Đã nói sẽ thường đến thăm cậu, nhưng với tình huống bây giờ, cô sợ sẽ rất khó bước vào nhà họ Tống.

Tiểu An Bình cười vui vẻ, bước chân nhỏ chạy về phía cô, khi đến trước mặt cô còn lảo đảo suýt ngã.

An Cửu khó khăn ngồi xổm xuống đỡ, sau đó ôm lấy cậu. Dựa vào bộ trang phục dày này cô mới có thể gần gũi thân mật với cậu trước mặt Phương Như.

Tiểu An Bình vui vẻ cười khanh khách, "Mama xem này, Teletubbies! Là Po! An Bình thích Po nhất! Mama mau tách tách cho An Bình và Po đi! An Bình sẽ cho chị xem!"

Phương Như bất đắc dĩ lấy điện thoại ra chụp mấy tấm, "An Bình đừng chơi nữa, chúng ta phải về thôi!"

An Cửu không nỡ ôm cậu một lúc, lại xoa lên cái đầu nhỏ rồi mới thả cậu xuống.

"Tạm biệt Po!"

An Cửu vẫy tay, nhìn hướng cậu đi, tâm trạng tiu nghỉu buồn bã.

Nếu nói ở khu vui chơi trẻ em gặp được tiểu An Bình thì cũng có thể hiểu, nhưng ở đây mà gặp được Phó Thần Thương thì thật sự không

thể tưởng tượng nổi.

An Cừu đang chơi đùa cùng một nhóm các bạn nhỏ, ba Teletubbies khác đột nhiên ngơ ngác, sau đó tùm vào nhau hưng phấn nhảy lên nhảy xuống, nhìn sau lưng cô.

An Cừu quay lại nhìn theo ánh mắt họ, sau đó trông thấy Phó Thần Thương mặc âu phục hoàn toàn không ăn khớp với khung cảnh ở đây, đi theo sau anh còn có mấy cấp dưới, cùng tiến về phía này.

Tinky, Laa-Laa, Dipsy hưng phấn chạy ra đón, nhưng Phó Thần Thương lại đi thẳng tới trước mặt Po.

Không thể nào không thể nào, anh tuyệt đối không thể biết trong bộ trang phục này là mình, An Cừu giả ngây giả dại vẫy tay, cơ thể lắc lư vụng về.

Phó Thần Thương dừng lại, sau đó, đưa tay về phía cô.

Trên đầu An Cừu đầy vạch đen, đây là ý gì? Muốn bắt tay cô như mấy bạn nhỏ kia sao?

An Cừu bắt chắp khó khăn đưa tay ra bắt.

Dường như khóe miệng Phó Thần Thương hơi cong cong, đưa bàn tay khác lên, An Cừu buộc phải đưa cả tay còn lại lên nắm tay anh.

Phó Thần Thương rút tay về lại duỗi ra, cuối cùng An Cừu không thể nhịn được nữa đẩy mạnh một cái, thẳng em rể anh, đủ chưa vậy!

Phó Thần Thương bị đẩy không chút tức giận, còn hài lòng thoải mái nở nụ cười, "Tan ca chờ tôi tới đón em."

Chương 73: Âm cự ly [1]

[1] Chỉ việc sinh hoạt vợ chồng.

Anh biết! Không ngờ anh thật sự biết! Sao có thể chứ!

Cô chỉ nói mình đi làm thêm, hoàn toàn không nói làm ở đâu mà! Cho dù tay mắt anh thông thiên biết mình làm ở đây, nhưng cũng có tới bốn Teletubbies! Làm sao anh có thể chỉ nhìn một lần đã nhận ra, ngộ nhớ chòng ghẹo nhằm người thì sao?

An Cửu bên trong Teletubbies hóa đá hoàn toàn, ba bảo bối kia cũng hóa đá. Được rồi! Ngay đến mấy cấp dưới đi theo Phó Thần Thương cũng đã hóa đá. Chỉ duy nhất Tề Tấn là có vẻ khá bình tĩnh, nhìn không chớp mắt hành động ngây thơ của ông chủ, hoàn toàn không có ý chạy tới kéo, mặt mày nghiêm túc như không phải ông chủ anh ta đang làm việc không đàng hoàng mà là đang gặp gỡ nhân viên chính phủ cao cấp.

An Cửu thấy hết sức may mắn là lúc này không ai trông thấy mặt cô. Anh bảo anh làm việc thế mà đột nhiên chạy vòng đến tận khu vui chơi trẻ em để dụ dỗ con gái, anh bảo cấp dưới của anh làm sao chịu nổi, anh khiến quần chúng vây xem làm sao chịu nổi, anh làm cho đương sự tôi đây giật mình kinh hãi làm sao chịu nổi. Vì sao tên này lúc nào cũng mình là nhất chứ chưa bao giờ nghĩ đến cảm thụ của người khác thế!

Sau khi tan việc, trong phòng thay đồ chỉ còn lại có một mình An Cửu, vì sự xuất hiện của Phó Thần Thương nên đã hại cô bị ba Teletubbies kia cô lập, không ai giúp đỡ, một mình cô không cời

được bộ trang phục, thế là chỉ bỏ mũ trùm đầu, bắt đắ dĩ ngòì chờ Phó Thần Thương tới.

Quên đi, tự về còn hơn! Chắc anh chỉ nói chơi, công ty lẫn tình nhân đều bận, nào có thời gian tới đón cô, kết quả, trong lúc cô do dự, không đến ba phút nhân viên đã dẫn Phó Thần Thương vào, vừa đến đã ngòì xuống ôm vòng eo mập của bộ trang phục cô đang mặc. DdL3QUYd0n. Hơn nữa còn rất vô sỉ muốn hôn cô, An Cửu lấy cái đầu giả chặn lại, "Sao anh biết tôi ở đây?"

"Quảng trường Khải Đế do gia đình Kha Lạc đầu tư xây dựng, bạn em gọi điện nhờ bạn anh ta, bạn anh ta nhờ bạn bè, cuối cùng nhờ đến phía Kha Lạc."

An Cửu tức giận cảm khái thế giới thật nhỏ, "Vậy làm sao anh biết trong bảo bối màu đỏ là tôi?"

"Bởi vì chỉ có bảo bối màu đỏ là phớt lờ tôi." Phó Thần Thương trả lời.

An Cửu bóp cổ tay, sai lầm, khi đó phải nhào tới ôm anh phi lễ mới đúng.

Phó Thần Thương nghiêm túc tính toán, "Một tiếng 80 đồng, không có lợi, không bằng giá tôi đưa ra."

An Cửu thật muốn dùng mắt giết chết anh, "Anh đúng là không biết xấu hổ! Một lần của anh là một tiếng à?"

Lần này Phó Thần Thương không phản bác lời cô, nhìn tóc cô rối bời, gò má đỏ ửng, mắt như có lửa, so với bộ dạng ban sáng thì có sức sống hơn nhiều, thuận mắt hơn nhiều, ánh mắt anh cũng dần bắt lửa...

"Cởi cái này ra, rất vướng víu." Giọng anh khàn khàn.

An Cửu lập tức cảnh giác dịch mông sang bên cạnh, "Tôi không cởi."

Bộ trang phục này làm anh không có cách động tay động chân, còn lâu cô mới cởi.

"Thay quần áo, dẫn em đi ăn." Phó Thần Thương hạ giọng dụ dỗ trẻ em.

Cảm giác buồn bã ban nãy cố gắng gạt đi giờ lại nổi lên, An Cửu cúi thấp đầu, tay nắm lại, "Phó Thần Thương, có phải anh cảm thấy tôi rất dễ dụ đúng không?"

Tình trạng Tô Hội Lê ổn định, cho nên tâm trạng anh tốt, sau đó có thời gian nên tới dỗ cô ư? Coi cô là gì? Con chó con mèo? Khi không vui thì đá văng, khi vui thì xoa đầu?

"Không biết, chỉ từng dỗ em." Phó Thần Thương đưa ra vẻ mặt ngây thơ vô tội.

Biểu cảm ẩn nhẫn của cô cũng là cảnh đẹp ý vui với anh, chỉ ít là vì cô quan tâm nên mới hờn giận.

Trái tim An Cửu một giây trước còn đầy bi phẫn còn đập được nửa nhịp liền bị một câu nói này giết ngay tại chỗ, đang lạnh nhạt thế này lại đi nói những lời yêu đương đó làm gì! Chết tiệt, cô vẫn còn quá non!

Mặc dù nhịp tim rối loạn nhưng không ảnh hưởng đến cái miệng, "Đúng thế! Những người phụ nữ khác hoàn toàn không cần anh dỗ dành, đều là người ta đi dỗ anh mới đúng!"

"Ừ."

"..."

Bình thường hay lạnh lùng khinh người lắm mà sao có thể thốt ra những câu vô sỉ như vậy.

Sò tươi, cá tuyết hấp, thịt chưng, cá nướng, tôm trên lá sen, bồ câu non nướng giòn, dê quay, đào Hồ Phách, hoa quế lá sen, hoa hồng táo đỏ... Vô số món ngon bày đầy cả một bàn.

An Cửu nhìn hoa cả mắt, hai mắt phát sáng, "Hai người chúng ta có ăn hết không?"

"Ăn mỗi món một chút."

An Cửu im lặng, bữu môi nói, "Cũng chỉ những lúc anh làm việc trái lương tâm mới đối tốt với tôi thế này."

Phó Thần Thương nheo mắt, "Bình thường tôi đối với em không tốt?"

Bắt người tay ngẩn, cắn người miệng mềm, An Cửu đương nhiên sẽ không nói anh không tốt, nhưng lại không thể nói trái lương tâm, vì vậy vùi đầu dùng bữa.

"An Cửu, tôi biết em không có cảm giác an toàn, em chỉ cần nhớ kỹ một điều, dù là khi nào thì tôi cũng sẽ không bạc đãi em." Phó Thần Thương nói.

Nhân được câu hứa hẹn này có phải nên an tâm không? Tính toán

ban đầu của cô cũng chỉ là lợi dụng Phó Thần Thương để rời khỏi Tổng Hưng Quốc và Chu Tĩnh Di, chẳng qua tìm kiếm một nơi lánh nạn để sống, sau đó bị anh quản giáo, cũng vì bị anh tẩy não mới dần chấp nhận. diendanIeqUYdon

Nếu chỉ như thế thì quản anh ở bên ngoài có lê táo hay đào gì, chỉ cần ở nhà không lật cờ thì chẳng phải không có liên quan gì tới cô?

Nhưng trong tiềm thức lại có một âm thanh nói cho cô biết, điều cô muốn không phải những lời này, không phải đáp án này.

Thứ mình muốn là gì? Cô không biết.

Có lẽ, chỉ là trong lòng cô không dám thừa nhận đáp án ấy.

Buổi tối, nằm ở trên giường, tay Phó Thần Thương khoác lên eo cô, vô tình hay cố ý ma sát đưa ám hiệu, An Cửu xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía anh, tư thế cự tuyệt rõ ràng.

Anh gần sát vào người, hôn lên gáy cô, từng bước ép sát, cô liên tục lui về sau, cuối cùng chui rúc vào chăn che kín đầu.

"Sao vậy?"

"Ngày mai còn phải đi học."

"Tôi có chùng mực." Bàn tay nóng như lửa như con cái bơi lội quanh vùng nước nguy hiểm.

Hai tay An Cửu cùng đưa ra chặn đứng cái tay không thành thật của anh, thối lắm, anh có chùng mực chó gì!

"Anh có chừng mực, tôi không có! Tôi sẽ không nhịn được ép khô anh, cho nên để tránh kết quả này, vì tốt cho chúng ta, vẫn nên ngủ đi!" An Cửu chẳng quan tâm nữa.

Anh đã vô sỉ, tôi đành phải vô sỉ hơn anh.

"Đừng làm rộn." Phó Thần Thương cười khế bất đắc dĩ, anh ngược lại hy vọng cô có thể nhiệt tình như vậy, chứ không phải cô gái bình thường thì nóng nảy mà đến lúc lên giường lại xấu hổ, gần như lần nào anh cũng phải cố gắng khắc chế bản thân.

An Cửu thò đầu ra, nghiêm túc nói, "Tôi không làm rộn! Tôi đang nghiêm túc! Còn nữa tôi vốn có quyền từ chối anh, nếu không..."

"Nếu không thì thế nào?" Phó Thần Thương nhíu mày.

"Nếu không tôi sẽ kiện anh tội cưỡng gian!"

Phó Thần Thương cười khế chẳng thèm ngó tới, "Vậy em thử xem là người ta tin tôi cưỡng gian em, hay là càng tin em cưỡng gian tôi hơn!"

"Anh... Bỉ ổi!!!" An Cửu tức giận đến mức muốn cắn chết anh.

"Điều tôi nói là sự thật."

An Cửu phát hỏa, "Sự thật chính là anh lật lọng bội ước, anh luôn miệng nói không ảnh hưởng đến việc học của tôi, nói cái gì mà những chuyện ảnh hưởng việc học đều phải cương quyết ngăn chặn, vì sao đến anh cũng đang ảnh hưởng nghiêm trọng việc học của tôi lại không nói, với hành vi này của anh tôi có phải tôi cũng có thể phạt anh 3000 một lần không! Phó Thần Thương, tôi ghét nhất

loại người có hành động chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn như anh! Tôi nghiêm trọng yêu cầu được đối xử bình đẳng, đối đãi công bằng! Tôi cũng có quyền!"

Dưới áp bức bóc lột tàn nhẫn của bạo quân, bạn học Tống An Cửu đã giương cao cờ khởi nghĩa!

Việc này có tính là vác đá đập chân mình không? Cô nhóc này tiến bộ thần tốc, đã biết mượn lực chống lực, dùng lời của anh để phản kích anh.

Phó Thần Thương dù sao cũng là đàn ông, cũng là tự tôn của đàn ông, cho dù trước mặt cô luôn bị kém đi, nhưng lần này không được nể mặt như thế, nghĩa chánh ngôn từ từ chối như thế, tất nhiên sẽ không tiếp tục cưỡng ép cô nữa.

Rốt cục An Cửu đã đấu tranh thành công được một lần, thở phào trong lòng.

Thế này không phải kể lâu dài, một lần đã dùng cạn kiệt tế bào não của cô, cô cũng không nắm chắc lần sau có thể đấu thắng anh.

Chẳng qua may là cô còn một đòn sát thủ cuối cùng, nhớ hồi mới kết hôn, ban đầu cô đã muốn chia phòng ngủ nhưng bị phủ quyết, lần này anh đã cam kết, chỉ cần trong ba tháng cô không phạm sai lầm lớn thì sẽ đáp ứng vô điều kiện một yêu cầu của cô.

Kiên trì thêm một tuần là có thể không bị dày vò mỗi đêm nữa rồi, tóm lại nhất định phải cẩn thận sống sót qua mấy ngày tới.

Cô bức thiết phải làm rõ một chuyện, mà chuyện này nhất định phải rời xa anh mới có thể tỉnh táo suy nghĩ, mà tên khốn này lần nào cũng vào lúc cô cần tỉnh táo muốn không cự ly thậm chí vô sỉ mưu

tính âm cự ly tiếp cận cô, mới cãi nhau xong cũng không biết xấu hổ coi như không có chuyện gì xảy ra lập tức chạy đến tìm cô dỗ cô hôn cô, làm bộ não dung lượng nhỏ bé này của cô rối tung! Thật sự chịu đủ rồi.

Chương 74: Uống say

Tâm trạng Phó Thần Thương mấy ngày nay như đêm trước cơn bão, bởi vì cô vợ nhà anh hai ngày qua rất biết điều, nghiêm túc học hành, cố gắng làm việc, đêm đêm chăm chỉ học đến mười một mười hai giờ, ngoan đến mức... hoàn toàn không có thời gian để ý tới anh.

Nếu như thế mà còn chưa nhìn ra cô đang cố ý tránh né mình thì đúng là mắt anh bị mù.

Câu nói "học tập hằng say hướng tới tương lai" của anh đã thành lá chắn hữu hiệu của cô, dội lại hết mọi công kích của anh.

Ở quán bar ánh sáng u tối chập chờn, Phó Hoa Sinh cụng ly với Phó Thần Thương, lời nói đầy ý hả hê cười trên nỗi đau của người khác rõ ràng, "Thế nào hả? Nghe Kỳ Bạch nói thời gian trước chưa tới chín giờ đã về nhà, mấy ngày nay sao uống muộn thế? Không sợ chị dâu vườn không nhà trống sốt ruột chờ mong sao?"

Sau đêm đó, tối nào Phó Thần Thương cũng ngồi ở đây, lần nào cũng là một vị trí ở tầng hai, có thể bao quát được toàn bộ quán bar, trong tiếng người huyên náo ngồi yên lặng uống một mình.

Một anh chàng đẹp trai cực kỳ cuốn hút vừa nhìn đã biết là có chuyện, quan trọng nhất là nhiều tiền, đêm nào cũng tới bar mua say, đây quả thực là con cá to nhảy vào trong hang mèo, khiến cho bao trái tim của mèo con phải nhộn nhạo.

Mấy ngày có Phó Thần Thương "ngồi", doanh thu quán bar này của Phó Hoa Sinh tăng ít nhất mười phần trăm.

Sau đó Phó Hoa Sinh cũng bớt chút thời gian ra ngồi cùng anh, mặc dù người đến sau hoàn toàn không thích anh, phần lớn thời gian đều do nó tự quyết định, tự tìm trò tiêu khiển.

"Phó Nhị, em thấy hình như dạo này anh nóng trong người đấy! Có cần em tìm cho anh hai cô em không?"

"..."

"Ba? Năm, không thể nhiều hơn được!"

"..."

"Không muốn em gái? Vậy thì em trai?" Phó Hoa Sinh không có lòng tự trọng đến mức kinh khủng.

Có thể không vui sao, được trông thấy bộ dạng sần nảo này của Phó Thần Thương rất hiếm đấy, anh ta không tiếc ban ngày nâng cao hiệu suất hoàn thành công việc và xã giao, cố ý dành ra thời gian buổi tối để được xem bộ dạng phiền muộn này của Phó Thần Thương. dienDAnLeQuyDon. Đúng là cảnh đẹp ý vui, phải gọi là ngây ngất, trái tim khỏe mạnh thì mới sống lâu mà!

Một lúc sau, doanh thu quán bar lại tăng vọt, ít nhất là thêm mười phần trăm nữa.

Mười phần trăm này tất cả đều là công của nhóm hũ nữ!

Câu chuyện trên buổi tiệc kỷ niệm Tự Tinh cũng chỉ nóng được mấy ngày đã bị những tin tức càng nóng hơn thay thế, Internet chính là như vậy, bắt quái sóng sau đê sóng trước, cuồn cuộn không dứt.

Trước mắt tình trạng vết thương của Tô Hội Lê cũng tạm thời ổn định, Sở Mạch vừa xuất hiện đã tiếp quản mọi chuyện của cô ta, thay đổi hết bác sĩ mà Phó Thần Thương sắp xếp. Ngày nào Phó Thần Thương cũng đi gặp cô ta một lần, thời gian còn lại chẳng những phải làm việc mà còn phải điều tra chuyện ám sát, thời gian thật sự dành cho An Cửu không nhiều, nhưng lực sát thương to lớn của cô có thể phá hỏng tâm trạng cả ngày của anh.

Phó Thần Thương thật ra là người rất ít ham muốn, anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại có ham thích với một người phụ nữ, hoặc nói đúng ra là thân thể một người phụ nữ như thế.

Mỗi lần cùng cô đều xé tan bộ mặt tự đắc giả tạo của anh, phóng thích toàn bộ cảm xúc tiêu cực, phóng thích sự nhiệt tình chân thực và nguyên thủy nhất, giống như cây anh túc, gần như khiến anh trở thành nô lệ cho nó.

Mà hình như cô quả thật có năng lực đó, luôn có thể nhanh chóng hòa mình với người mới quen biết, khiến người ta buông bỏ cảnh giác và ngụy trang với cô.

Ban đầu cưới cô, anh không có ý định không chạm vào cô, cách nhanh nhất để chinh phục một người phụ nữ không lý nào anh không biết, cho dù có miễn cưỡng làm, anh cũng có thể hi sinh, lại không ngờ, cuối cùng thành ra thích thú. Cô bé này khiến anh không ghét nổi, thậm chí có mấy phần thương và thích. Nhưng, cũng chỉ như vậy.

Chỉ như vậy!

Chỉ có như vậy?

...

Tối hôm đó, hiếm có ngày Phó Thần Thương uống rượu say, trước khi bất tỉnh còn có thể gửi tin nhắn lộn xộn cho An Cửu - "Say rồi bảo bố tới đón tôi ở A"

Khi nhận được tin nhắn của Phó Thần Thương, An Cửu đang phân cao thấp với bài tập toán, đâu còn quan tâm đến cái khác. Tính cách cô rất thích để tâm vào chuyện vụn vặt, không làm xong thì không nghỉ, vì thế Phó Thần Thương thường xuyên nhắc nhở cô khi kiểm tra mà vào bài khó thì nhất định phải bỏ xe bảo vệ tương, nhưng cô thì dạy mãi không sửa.

An Cửu không đi được, thế là gọi điện cho Tề Tấn, định bụng bảo Tề Tấn đi đón anh.

Kết quả, điện thoại được kết nối, cô mới nói hai từ "Tề Tấn..." thì đã nghe được tiếng ồn ào của phụ nữ từ bên đó.

"Tề Tấn! Anh còn nói anh không gạt tôi! Không phải anh bảo tin nhắn mập mờ của những người phụ nữ đó là gửi cho ông chủ của anh sao? Bây giờ điện thoại của phụ nữ cũng gọi đến tận nhà, có phải anh định nói với tôi muộn thế này người gọi điện cho anh chính là vợ ông chủ không hả!"

"..." An Cửu im lặng không nói gì, xin lỗi nhé tôi thật sự là vợ của ông chủ anh ta đó! Nhưng nói như vậy chắc chắn cô ấy sẽ không tin, sẽ không tin đâu!

Sau một loạt những tiếng binh binh bang bang, đầu bên kia rốt cuộc đã trở lại yên tĩnh.

"Phu nhân, có chuyện gì sao?"

Mệt cho Tề Tấn dưới tình huống này mà còn có thể dùng giọng điệu bình tĩnh đó nói chuyện với mình. Bình tĩnh cứ như chuyện này đã quen nên rất bình thường.

Cảm giác bi thương tự nhiên xuất hiện là thế nào...

Cuối cùng An Cửu thỏa hiệp thờ dài, "Quên đi, không sao, anh mau đuổi theo bạn gái anh đi!"

Không còn cách nào khác, đành phải thay quần áo đi đón người.

Ngoài cửa Aires

Phó Thần Thương đứng cũng không vững vẫn cố chấp không chịu để Phó Hoa Sinh đỡ.

Có người uống rượu sẽ say khướt, có người uống rượu xong thì nói làm nhảm, có người uống xong thì khóc, tất nhiên, còn có người như Tống An Cửu không có nhân phẩm thích cởi quần áo người khác. Phó Thần Thương uống say cực ít, cho nên người biết cái tính quái gở sau khi uống say sẽ không cho ai đụng vào của anh không nhiều, Phó Hoa Sinh chính là một người trong đó.

Lần nào muốn đưa anh về cũng phải phí sức chín trâu hai hổ, làm người ta chỉ muốn vứt anh ra giữa đường, xem bộ dạng trình tiết liệt phu này của anh, anh tưởng tiểu gia đây thích đụng vào anh lắm à!

Phó Thần Thương có tính thích sạch sẽ nghiêm trọng, bình thường dựa vào ý chí của mình vẫn có thể kiềm chế chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế này, nhưng một khi đã say thì không ai có thể đến gần, có lẽ đây cũng là nguyên nhân cho tới bây giờ chưa có một người phụ

nữ nào bò được lên giường Phó Thần Thương khi say thành công.

Đối với chuyện này, Phùng Uyển thường xuyên cảm thán, kỹ năng bị động này của Phó Thần Thương thật sự rơi vào nhầm người, đúng ra phải rơi vào Phó Hoa Sinh chỉ cần say mặc kệ là phụ nữ nào lên cũng có thể ngủ mới đúng. Nếu được như vậy bà đã bớt lo!

Phó Hoa Sinh không có chú ý Phó Thần Thương mới gửi tin nhắn cho An Cửu, đang định gọi xe đưa anh về. ddLQd. Đúng lúc một chiếc taxi dừng lại, Phó Hoa Sinh đang muốn dùng hết sức lực nhét người vào thì thấy người đi xuống taxi lại là Tống An Cửu.

An Cửu nổi giận, trái tim cô vẫn còn đang ở bài tập toán đó!

"Bảo bối..." Phó Thần Thương vừa thấy cô liền bắt đầu gọi loạn.

Đang đi về phía cô, kết quả không đứng vững lão đảo thiếu chút nữa sắp mặt, Phó Hoa Sinh vội đưa tay ra đỡ, Phó Thần Thương cực kỳ ghét bỏ đẩy anh ta ra, sau đó chùi tay lên người An Cửu.

Lòng tự trọng lại một lần nữa chịu chà đạp nghiêm trọng, Phó Hoa Sinh nước mắt lã lã, "Phó Nhị, anh thật quá đáng!"

An Cửu cũng biết tính thích sạch sẽ của Phó Thần Thương, nhưng không ngờ sau khi uống say hiệu quả lại phóng như thế, vì vậy cẩn thận thăm dò đỡ lấy Phó Thần Thương.

Kết quả, không cần cô đỡ, chính anh đã ngã vào, "Bà xã..."

An Cửu để anh vùi đầu vào cổ mình, cực kỳ bất mãn cần nhẫn nại, "Một giọt rượu cũng không cho tôi dính, tôi uống say thì sẽ phạm lỗi nghiêm trọng, còn bản thân mình uống say thì chẳng có việc gì đúng không?"

"Chị dâu, một mình chị làm được không?" Phó Hoa Sinh không yên tâm hỏi.

"Tôi không được vậy anh làm." An Cửu tức giận nói.

Phó Hoa Sinh vội tránh đi thật xa, phúi sạch quan hệ, "Phó Nhị mà uống say thì hoàn toàn không phải người, lần trước gương mặt này thiếu chút nữa đã bị anh ấy làm hỏng, lần trước nữa, khuỷu tay bị anh ấy quay cho trật khớp, lần trước trước nữa... Tóm lại, chị nhất định phải cẩn thận!"

"Đâu chỉ lúc uống say anh ta mới không phải người." Lúc càng không phải là người cô cũng đã gặp. An Cửu đưa ra biểu cảm anh đúng là chưa trải việc đời.

Cuối cùng đã có cơ hội gặp được cô vợ của Phó Thần Thương - cỗ xe Aston Martin màu xám bạc chạy lướt qua, An Cửu hoàn toàn không để ý, bởi vì ai đó không biết xấu hổ đã gối đầu lên đùi cô, tay còn không an phận sờ loạn lung tung.

BT chết tiệt, cuồng thích sạch sẽ! Người khác không được phép chạm vào anh nhưng anh có thể sờ loạn người ta đúng không?

Dọc đường điện thoại của Phó Thần Thương vang lên không ngừng, An Cửu không có tay mà nghe, cuối cùng đã tới nhà, di động vẫn kiên nhẫn vang lên. An Cửu đỡ Phó Thần Thương, vô cùng bức bối, không thèm nhìn liền lấy điện thoại trong túi áo anh ra, tức giận nói, "Phó Thần Thương đã say bất tỉnh nhân sự, có việc gì thì mai gọi lại!"

"Cô là... An Cửu?"

Giọng nói ở đầu bên kia rất dịu dàng êm tai, không giống như giọng ồn ào của cô.

"Tô tiểu thư?" An Cửu hỏi. Cảm giác lo âu nghẹt thở lại xuất hiện.

"Là tôi."

"Cô có chuyện gì không?" An Cửu vô thức hỏi.

"Có thể để Evan nghe điện không?" Tô Hội Lê rất lễ phép yêu cầu, giọng điệu quang minh chính đại, không có chút chột dạ và khó xử vì quan hệ của hai người, ngược lại nếu An Cửu mà từ chối thì sẽ tỏ ra bản thân mình hẹp hòi.

Tính toán này, cô quả thật khó mà đuổi kịp.

Chương 75: Em không nỡ

"Bà xã..."

Hành vi đùa giỡn lưu manh của Phó Thần Thương ngày càng quá mức, An Cửu thật sự không chịu nổi nữa hét lên, "Cút xa tôi ra! Anh có phiền hay không hả!"

"Không phiền."

"..."

An Cửu cố gắng ổn định tâm trạng, muốn tiếp tục nói chuyện thì đầu kia Tô Hội Lê đã dập máy.

Cứ như vậy là xong? Mình có tính là không chiến mà thắng không nhỉ?

Phó Thần Thương, tôi không bắt nạt người phụ nữ của anh, là tự anh làm thôi.

An Cửu quay người, ngửa đầu, ôm mặt anh vỗ hai cái, "Này, tình, ban nãy Tô Hội Lê gọi tới! Tôi thật sự chẳng làm gì cả, ban nãy anh cũng thấy rồi, ngày mai không được phép ăn vạ, có nghe không?"

Cô phải cảnh báo trước, đỡ cho đến lúc đó nói không rõ ràng. Tuy Phùng Uyển nói không sai, cô là vợ chính, nhưng cũng là vợ chính không được chào đón nhất.

Cũng không biết Phó Thần Thương có nghe thấy không, thuận miệng

đáp lại cô, "Không có không có không có."

Hoàn toàn học theo giọng điệu ngày thường cô hay dùng.

"Anh..." An Cửu cuối cùng cũng hiểu tranh luận với kẻ vô lại là thế nào, có lẽ Phó Thần Thương cũng rất thảm, ngày nào cũng bị mình lên giọng vậy mà.

An Cửu vẫn còn buồn bực vì cuộc điện thoại mới rồi, nghĩ Tô Hội Lê muộn thế này tìm anh là có chuyện gì, có phải là chuyện gấp không, ngộ nhớ anh không nghe máy dẫn đến hiệu ứng cánh bướm gây ra hậu quả không tốt...

Nghĩ đi nghĩ lại bỗng cơ thể bị nhấc bổng lên, cô sợ hãi phản xạ ôm cổ Phó Thần Thương, đến khi phản ứng lại lập tức bả chân bốn cẳng giấy dựa muốn xuống, "Phó Thần Thương, anh làm gì thế?"

"Em."

"Tôi cảnh cáo anh đừng có lên cơn say!" An Cửu nghiêng răng nghiêng lợi.

Phó Thần Thương đưa cho cô ánh mắt "Lên cơn say thì em làm gì được tôi", ba bước dài ôm cô vào phòng khách, như không chờ được vào phòng ngủ liền ném cô xuống sofa, một chân đứng trên mặt đất, chân còn lại đè cô bên dưới, sau đó tay không nhanh không chậm cởi áo, tư thế này tao nhã như mang khăn ăn trước khi dùng bữa...

An Cửu vắn người đập đá liên tiếp, hai người đấu đá thờ hồng học trên sofa, Phó Thần Thương không những không buông tha, sự cướp đoạt và chinh phục trong mắt còn điên cuồng hơn...

DDleQuyD0n

An Cửu nào biết đàn ông không chịu được nhất là kích thích, bạn càng phản kháng, càng khơi gợi ham muốn tàn bạo của anh ta!

"Phó Thần Thương, anh có nhớ đã đáp ứng tôi chuyện gì không?"

"Ngày mai là thứ Bảy." Môi Phó Thần Thương kề sát cô, giọng nói đã khàn khàn, quyến rũ chết người.

An Cửu đưa tay ngăn cản anh, tạo lỗ hổng để nói chuyện, "Không phải chuyện này! Ba tháng trước anh đáp ứng tôi, chỉ cần trong vòng ba tháng tôi không phạm sai lầm lớn sẽ đáp ứng vô điều kiện một yêu cầu của tôi!"

"Cho nên?"

"Cho nên hôm nay chính là thời hạn ba tháng!" An Cửu đề cao giọng.

"Sau đó?"

"Sau đó... sau đó tôi muốn chia giường ngủ! Không có sự cho phép của tôi thì anh không được động vào tôi!"

Phó Thần Thương im lặng, An Cửu ngừng thở, thầm nghĩ anh sẽ không nói quên rồi nên muốn nuốt lời chứ! Hay là lại muốn ra chiêu kỳ ba nào?

Phó Thần Thương nghĩ một lúc, lên tiếng, "Gạt người."

An Cửu muốn chửi đồng tại chỗ, "Mẹ! Anh còn mặt mũi không? Anh muốn nuốt lời? Rốt cuộc anh có phải đàn ông không hả! Phó Thần Thương khốn kiếp ông chú sắc lang bỉ ổi BT thích màu hồng..."

Cô lấy hơi sức toàn thân để chửi, lời lẽ ngày càng nặng nề, Phó Thần Thương chẳng những không giận còn cười mắng cô, "Cô bé bịp bợm..."

"Anh mới bịp bợm, tên lường gạt!!!" Nếu hai mắt có thể phóng ra lửa thì lúc này Phó Thần Thương đã biến thành tro tàn.

"Kỳ hạn ba tháng không phải hôm nay, mà là ngày mai, có đúng không?" Phó Thần Thương dùng giọng điệu cực kỳ tinh táo nói.

An Cửu ngẩn cả ra, không thể nào! Tên nhãi này không những không quên mà còn nhớ rõ ràng như thế?

Kỳ hạn quả thật là ngày mai, cô còn tưởng kém một ngày anh sẽ không phát hiện, càng huống chi anh đã say thành bộ dạng này.

Quả nhiên BT tất có chỗ hơn người.

An Cửu giữ vững tinh thần đối đáp, lấy điện thoại ra cho anh xem ngày giờ, "Tự anh xem đi, cách ngày mai chỉ còn mười phút nữa!"

"Cho nên, còn chưa tới ngày mai." Phó Thần Thương nói xong liền khóa tay cô lên đầu, "Chúng ta nắm chắc thời gian."

An Cửu bình tĩnh nói, "Nắm chắc thời gian thế nào, anh cũng không thể tốc chiến tốc thắng được, tuyệt đối sẽ qua ngày!"

"Có thể, em kẹp chặt lại hơn một chút."

Cái tên không biết xấu hổ!

Lời lẽ trắng trợn như thế khiến gương mặt An Cửu đỏ như muốn nhỏ máu, cầm cái gối ôm rơi dưới đất ném vào mặt anh, "Anh! Chết! Đi!"

Cho! Tôi!"

Phó Thần Thương lấy cái gối ra, đầu chôn ở ngực cô, "Em không
nỡ."

An Cửu xì một tiếng khinh miệt, "Anh bớt tự kỷ đi!"

Phó Thần Thương nhú mày, sắc mặt có chút bi thương, "Chán ghét
tôi chạm vào em như vậy?"

An Cửu quay đi, "Cực kỳ chán ghét!"

"Nhưng trước kia em rõ ràng rất hưởng thụ." Giọng điệu cùng điệu
bộ rất ủy khuất rất không minh bạch.

An Cửu nghiêng răng nghiêng lợi, "Tôi rõ ràng là bị hưởng thụ!"

"Còn giận vì chuyện của Hội Lê?" Phó Thần Thương thờ dãi, "An
Cửu, hình như tôi không làm chuyện có lỗi với em, em dùng quá khứ
của tôi định tội cho tôi, tôi rất vô tội."

Hội Lê Hội Lê... gọi thân mật vậy làm gì! ai bảo quá khứ của anh
oanh oanh liệt liệt như thế, đã ảnh hưởng tới hiện tại mà còn cả
tương lai.

An Cửu hoàn toàn thất vọng, "Tôi còn lâu mới tức giận! Anh có bao
nhiều người phụ nữ thì liên quan gì tới tôi!"

"Tôi và cô ấy, đã kết thúc rồi." Phó Thần Thương vượt mi tâm.

Đây là lần đầu tiên Phó Thần Thương giải thích với cô, lần đầu tiên
minh xác với cô mình không có quan hệ gì với Tô Hội Lê, ngấm lại
vừa rồi anh cũng không vội gọi lại cho Tô Hội Lê, trong lòng An Cửu

có hơi dẫn ra...

Cho tới bây giờ cô không hề biết mình lại là một người không có chủ kiến như thế, bị anh tùy tiện nói mấy câu đã mềm lòng. Cô thật sự còn là Tống An Cửu trong mắt không chịu nổi một hạt cát ư?

Cảm giác mất đi bản thân khiến cô hoảng hốt luống cuống...

Trong lúc An Cửu hoảng hốt, Phó Thần Thương bắt được cơ hội liền áp sát, An Cửu phản xạ có điều kiện muốn trốn, kết quả cơ thể lăn xuống, đầu đập lên góc bàn, đau đớn kêu thảm.

Phó Thần Thương lập tức tỉnh táo, vội nâng mặt cô lại, trên đầu cô đỏ rực, chỗ bị đụng rách da chảy máu...

Phó Thần Thương đang tự trách không thôi muốn xoa dịu dỗ dành mấy câu thì nghe An Cửu nổi giận gầm lên một tiếng --- "Bà mẹ nó đau chết ông nội mi rồi!"

"..." Chút thương hương tiếc ngọc của Phó Thần Thương nháy mắt biến mất không dư thừa.

Nếu không phải thấy cô bị thương, nhất định phải trừ 600.
dlendAnLQD

"Đừng nhúc nhích, để tôi xem! Tống An Cửu, sao em cứ thích làm loạn vậy." Phó Thần Thương trách cứ.

"Anh còn nói, còn không phải vì anh." An Cửu lên án, hai mắt tụ nước.

Phó Thần Thương cam chịu số phận vào phòng cầm hộp thuốc ra bôi cho cô.

"Đau đau đau... Anh nhẹ một chút thì chết à!"

"Ừ..." Tăm bông bôi thuốc chạm lên phần da bị rách, An Cửu kêu đau, "A! Anh đừng có chạm vào đó! Đau..."

Phó Thần Thương nghe mà chỗ nào đó sưng lên khó chịu, không thể nhìn được nữa ném băng gạc xuống, "Em thử kêu một tiếng nữa xem! Đừng nói đầu em bị thương, cho dù gãy xương, tôi cũng lập tức thịt em!"

An Cửu rụt cổ lại không lên tiếng.

Bạo quân! Không phải người!

Phó Thần Thương băng bó kỹ cho cô, quay người đen mặt vào buồng tắm.

Có vẻ như lần này là đã tránh được một kiếp, nhưng An Cửu vẫn tâm phiền ý loạn như cũ, thừa dịp Phó Thần Thương tắm liền lén chạy ra ban công gọi điện cho Thẩm Hoán.

"Cửu ca, tìm em có chuyện gì thế?"

Quả nhiên Thẩm Hoán không ngủ, nghe giọng thì đang rất có tinh thần!

"Đang làm gì đấy?"

"Chơi game ở ký túc xá."

"Ừ, không tiện nói chuyện thì hôm khác sẽ tìm cậu!"

"Đừng đừng đừng! Cứu ca tìm em, em lúc nào cũng tiện!"

Sau đó, An Cửu nghe được một loạt tiếng chửi đồng bên kia.

"Nửa đêm canh ba! Ai thế?"

"Thằng nhóc mày không phải là không có bạn gái sao?"

"Mẹ! Quay về cho bố! Đồng đội như lợn!"

...

"Alo, Cửu ca, chị nói đi!"

An Cửu có chút ngượng ngùng, "Xin lỗi, làm phiền cậu."

Thẩm Hoán cực kỳ nhúc đầu, "Cửu ca, chị có cần nói chuyện với em thế không? Còn khách khí là em sẽ giận đấy! Mau! Chửi em một câu nghe nào, đã lâu rồi không được nghe, nhớ quá!"

"Biến, mày bị M à!" An Cửu hết chỗ nói nổi, thằng nhóc này luôn coi sự bình thường của cô là không bình thường, chịu chút ngược đãi mới thấy thoải mái, hại cô ngược cũng rất vất vả.

Chương 76: Nếu như yêu

Thật sự không biết hỏi Thẩm Hoán có đáng tin cậy hay không, nhưng mà, bên cạnh cơ bản không có người có thể nói chuyện, hiện tại cũng chỉ có thể ngựa chết thành ngựa sống* mà thôi. (*có nghĩa là nỗ lực cuối cùng.)

Bên kia sau khi Thẩm Hoán bị ngược đãi rồi cuộc hài lòng, "Cửu ca, kiêm chức thì như thế nào? Có phải có gì không hài lòng hay không?"

An Cửu vội vàng trả lời, "Không có, lần này nhờ có cậu."

"Vậy chị tìm em muộn như thế là để?" Thẩm Hoán nghi hoặc.

An Cửu gãi gãi đầu, do dự một lát, "Hỏi cậu một vấn đề."

"Biết gì đều nói hết không giấu diếm."

An Cửu ho nhẹ một tiếng, nói rõ trước, "Là phương diện tình cảm."

"Vậy em càng là chuyên gia! Mặc dù em không có kinh nghiệm thực tiễn, nhưng kinh nghiệm lý thuyết tuyệt đối phong phú, cam đoan chị hài lòng! Chị cứ hỏi!" Thẩm Hoán vỗ vỗ ngực bảo đảm, cậu ta học Tâm Lý Học, được xưng là người bạn của phụ nữ.

An Cửu cũng không làm kiêu, trực tiếp hỏi cậu ta, "Làm thế nào mới có thể biết được một người đàn ông..... Anh ấy có yêu mình hay không?"

Thẩm Hoán đột nhiên có cảm khái trong nhà có con gái mới lớn, rốt cuộc Cửu ca cũng thảo luận loại vấn đề của phụ nữ này với cậu ta.

"Bình thường bản thân cũng có thể cảm nhận được, cảm giác ở phương diện này phụ nữ rất bén nhạy." dl3ndanL3QuYDon. Thẩm Hoán nói tới chỗ này đột nhiên vỗ đầu một cái, "A thật xin lỗi Cửu ca, em quên chị chỉ là phụ nữ trên phương diện sinh lý....."

"Cậu nghiêm túc một chút cho tôi!" An Cửu tức giận nói.

"Vậy chị nói cụ thể một chút ~ nếu không em phân tích không tốt ~"

Hỏi cũng đã hỏi rồi, vậy thì làm tốt chuẩn bị khi cậu ta hỏi tới, An Cửu cũng không cố che giấu, thẳng thắn trả lời, nói: "Thân phận bối cảnh và hoàn cảnh sinh hoạt của hai bên đều chênh lệch lớn vô cùng, bình thường chung đụng mặc dù có cãi nhau đánh nhau nhỏ, nhưng coi như hài hòa. Chuyện kia, nhất là trên loại vận động nào đó, anh ấy hứng thú khác thường....."

Câu nói sau cùng, tuy là da mặt An Cửu dày cộng với quan hệ tốt với Thẩm Hoán nhưng nói cũng tương đối khó khăn.

Ngược lại Thẩm Hoán rất có kinh nghiệm, rất nghiêm túc phân tích vấn đề thay cô, "Em biết rõ ý của chị. Cửu ca, em nói với chị này! Nếu như một người đàn ông có dục vọng với một người phụ nữ, được gọi là thích, điểm này không thể nghi ngờ. Nhưng mà, nếu như anh ta có thể nhẫn nhịn không làm với người phụ nữ đó, vậy thì gọi là... Yêu."

An Cửu nghe xong thật lâu không nói tiếng nào.

"Như vậy....."

Lời nói của Thẩm Hoán có thể nói là nói trúng tim đen, ngay giữa hòng tâm, hoàn toàn nói ra vấn đề cô bối rối nghi hoặc trong mấy ngày nay — —

Nếu như yêu, tại sao anh không nhìn thẳng vào trái tim của mình, vì sao luôn xem mình là đứa bé không hiểu chuyện mà dụ dỗ; nếu như không yêu, tại sao anh thích cơ thể mình như thế, hoàn toàn coi cô như một người phụ nữ để yêu.....

"Cửu ca! Cửu ca? Chị không sao chứ! Vẫn còn ở đó chứ?" Cô không phản ứng gì, Thẩm Hoán không yên tâm kêu lên vài tiếng.

"Không có việc gì."

Giải đáp của Thẩm Hoán khiến An Cửu phát giác thì ra cậu ta cũng có mấy phần đáng tin, vì vậy hỏi tiếp, "Ở dưới tình huống không rõ trái tim mình, làm thế nào mới có thể biết tình cảm của tôi với anh ấy là dạng gì đây?"

Thẩm Hoán thờ dài, "Cửu ca à, vấn đề chị hỏi em, trên cơ bản đã chứng tỏ chị đã..... Yêu anh ấy rồi!"

An Cửu như gặp phải sấm sét ngay người tại chỗ, một lát sau nổi giận mắng, "Thúi lắm, chúng tôi mới biết chưa tới mấy tháng! Yêu em gái cậu đấy!"

"Tình yêu và thời gian không liên quan gì nhau cả!" Thẩm Hoán bày ra bộ dạng "có nói chị cũng không hiểu" nói, nói xong phát hiện có gì đó không đúng, "Ai? Không đúng! Không phải chị và Phó Cảnh Hi biết năm năm rồi sao?"

"Cút! Ai nói với cậu là Phó Cảnh Hi hả!"

Thẩm Hoán suy nghĩ một chút cũng phải, "Cũng đúng! Nếu như là Phó Cảnh Hi, còn rối rắm vấn đề chị có yêu hay không sao, lại nói năm năm mà chị cũng không giải quyết được anh ta, làm sao anh ta có thể nhiệt tình như vậy với chị, còn phát triển nhanh mạnh liệt như vậy được!"

Thật ra thì đối với Phó Cảnh Hi, tình cảm của cô ngược lại rất rõ ràng, là một loại thiên vị.

Thẩm Hoán phân biệt rõ cũng không khó hiểu, "Vậy thì em không rõ, ngoại trừ Phó Cảnh Hi còn ai vào đây nữa! Ba tháng này.....Rốt cuộc chị xảy ra chuyện gì?"

"Một lời khó nói hết." Giọng của An Cửu giống như mới ba tháng đã bái bể nương dâu như vậy.

Thẩm Hoán rất có hứng thú, nói: "Vậy thì từ từ mà nói, cái em có chính là thời gian. ddLQD Không ngờ có người có thể làm cho Cửu ca thông suốt, em thật sự rất hiếu kỳ người nào có bản lĩnh lớn như vậy!"

An Cửu nói lại với cậu ta, "Tôi không có thời gian!"

Thẩm Hoán yếu ớt nói: "Vậy thì nói tóm tắt thôi ~"

"Tật xấu của cậu lại tái phát nhỉ!"

Chỉ trải qua thêm vài phút đồng hồ, cậu ta đã không còn biểu hiện ra đặc biệt tinh táo đặc biệt bình tĩnh đặc biệt chuyên nghiệp như lúc trước nữa, trong chốc lát đã không nhìn được nhiều chuyện rồi.

Thẩm Hoán đáng thương nói: "Cửu ca, không thể như vậy, người ta vứt bỏ đồng đội giải đáp nghi vấn cho chị, làm áo bông nhỏ tri kỷ của

chị, nhưng chị chỉ nói một nửa như thế, buổi tối em sẽ ngủ không ngon!"

An Cửu đang muốn nói, nghe được tiếng cửa phòng tắm kéo ra, vội vã cắt đứt, "Chút nữa sẽ nói cho cậu, cúp trước đây!"

"Chút nữa là khi nào, alo, này!"

Bên này cúp điện thoại, trái tim như bị trăm móng tay cào, bên kia lại bị đồng đội ghét bỏ, Thẩm Hoán cảm giác bản thân rất thê lương.

Bạn của phụ nữ quả nhiên không phải dễ làm.

Sau khi Phó Thần Thương tắm xong thoát nhìn tinh táo hơn nhiều.

Lại nói, thật ra thì vừa rồi anh cũng có ba phần, không đúng, có ít nhất năm phần tinh táo! Nếu không làm sao có thể suy nghĩ rõ ràng nhanh nhẹn như vậy.

"Gọi điện cho ai vậy?"

Không được như ý, hiện tại tâm trạng của Phó Thần Thương thật sự không tốt, hơn nữa cũng không chút nào muốn che giấu tâm trạng tệ hiện tại.

"Bạn."

"Phó Cảnh Hi?"

"Không phải!" An Cửu tức giận phủ nhận. Đã lâu rồi cô không liên lạc với cậu ấy rồi, vẫn lo lắng thương thế của cậu ấy, lại sợ quấy rầy cậu

ấy, bây giờ đáng về cậu ấy tránh mình không kịp thật sự làm cô rất khó chịu, cho nên cũng không muốn liên lạc quá nhiều làm cậu ấy khó xử.

An Cửu nói xong xoay người rời đi.

"Đi đâu?" Phó Thần Thương ngồi ở trên giường hỏi.

An Cửu lập tức nghĩ tới điều Thẩm Hoán vừa mới nói, tổng kết lại là, cô yêu Phó Thần Thương rồi, nhưng mà Phó Thần Thương không yêu cô!?

Khốn kiếp đây là kết luận chó má gì!

An Cửu đi tới ôm gối của mình vào trong ngực, về mặt tàn nhẫn thù hận, "Phó Thần Thương, hiện tại tôi chính thức cảnh cáo anh, sau này không cho phép anh chạm vào tôi! Bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi, bắt đầu từ hôm nay tôi dọn tới thư phòng ngủ!"

Hiển nhiên An Cửu đã nhận định, không nhận được nữa chính là không yêu, nhận được mới là yêu thật sự.

Tại sao tôi yêu anh, anh không yêu tôi? Không phải anh luôn miệng nói vừa gặp đã yêu tôi sao? Lại nói cũng nên là anh yêu tôi, tôi không lạ gì mới đúng chứ!

An Cửu không phục kết luận này.

Không công bằng, thật sự là quá không công bằng!

Hiển nhiên cô đã kiên định cho rằng, nếu như anh không nhận được nữa chính là không yêu, nhận được mới là yêu thật sự.

Đang êm đềm cô lại đột nhiên xù lông, Phó Thần Thương không hiểu ra sao, không biết cô lại bị cái gì kích thích.

Anh đốt một điếu thuốc, phun ra một vòng khói trắng, "Em nghiêm túc?"

"Ừm!"

"Em muốn là sau này không cho tôi chạm vào em?"

An Cửu lại không chút do dự ừ một tiếng.

Vẻ mặt kiên định của cô rốt cuộc cũng thành công chọc phải nghịch lân của anh, "Được, tôi có thể tuân thủ cam kết, như em mong muốn."

An Cửu mới vừa kích động, Phó Thần Thương lại dừng một chút, nói: "Vậy có phải nếu tôi đi tìm phụ nữ bên ngoài em cũng sẽ không để ý đến hay không? Em không thể thỏa mãn tôi, cũng không thể không cho phép tôi đi tìm người khác."

Trong nháy mắt An Cửu cảm giác tim bị xé nát đau đớn, hiện tại đã không cần thời gian để chứng minh nữa rồi, vào giờ phút này anh đã rất rõ ràng nói cho mình biết, trước không nói nhịn hay không nhịn được, cơ bản là anh không muốn nhịn.

Tính khí bướng bỉnh của An Cửu cũng nổi lên, "Mặc kệ anh tìm ai! Nhưng anh cũng không còn quyền lợi quản tôi tìm ai!"

Lúc này điện thoại của Phó Thần Thương vang lên, vừa mới bấm nghe đã truyền đến giọng nói tức giận của đàn ông, "Phó Thần Thương, anh có phải là người hay không! Rốt cuộc anh nói gì với cô ấy?"

"Cô ta thế nào?"

"Còn có thể thế nào! Cơ thể vốn đã suy yếu, bây giờ còn từ chối trị liệu!" Sở Mạch cực kỳ tức giận.

Chuyện anh ta không mong muốn nhất là cô nhìn thấy Phó Thần Thương, nhưng hết lần này đến lần khác cô lấy cái chết uy hiếp.

Phó Thần Thương xoa ấn đường, lúc trước đúng là anh không tỉnh táo lắm, để cô ta nghe được những lời đó cũng là vô ý. Vốn cũng không quá để ý, không ngờ phản ứng của cô ta lớn như vậy.

"Biết rồi, tôi lập tức tới đây."

Phó Thần Thương không nói với cô một tiếng nào, cầm áo khoác đi thẳng ra cửa.

Cô ta thế nào, “cô ta” hiển nhiên là Tô Hội Lê rồi.

An Cửu giơ ngón tay giữa về phía bóng lưng Phó Thần Thương, sau đó chậm rãi thu dọn tất cả đồ đạc của mình vào thư phòng.

Cô hoàn toàn có thể chơi đùa long trời lở đất, chỉ là còn mấy ngày nữa sẽ phải thi thố rồi, cô dùng chút lý trí này nằm trên giường ngoan ngoãn đi ngủ.

Thật bất ngờ, cô không bởi vì hành vi tồi tệ của Phó Thần Thương mà giận đến nổi điên, ngược lại trong lòng rất thực tế.

Haizz, loại phản ứng này cũng do Thảm Hoán! Sao mình cũng bắt đầu làm M rồi! (S (Sadism): Bạo dâm – thích gây đau đớn cho người tình. M (Masochism): Thống dâm – thích nhận đau đớn từ người

tình)

Truyện được edit và đăng trên Diễn đàn.

Chỉ là, phản ứng vừa rồi của Phó Thần Thương mới bình thường nhỉ! Cô cũng không phải là người giống như thần tiên, giống như trước kia cho dù mình àm ỉ quá phận thế nào anh cũng xem như không có chuyện gì, bao dung vô điều kiện, không khởi làm cho người ta cảm thấy quá không chân thật.....

Thậm chí..... Thậm chí sẽ cảm thấy anh không có ý đồ gì khác, nếu không làm sao có thể tốt với mình như thế.....

Có lẽ là trong lòng cô có vấn đề! Người khác đối tốt với mà, mà còn suy nghĩ lung tung.....

Chương 77: Một lần sờ là dính ước

Bên trong phòng bệnh, không khí khẩn trương hết sức căng thẳng.

Bác sĩ y tá đứng thành hàng, sắc mặt Tô Hội Lê tái nhợt như tuyết, trên mặt Sở Mạch u ám.

Cô vẫn luôn nghe lời mình, dù biết cô không nhất định là thật lòng, nhưng dù sao ở thời điểm cô bất lực nhất mình cũng cứu cha của cô, dù không yêu, cũng có cảm kích nhỉ!

Nhưng mà, một cú điện thoại, chỉ một cú điện thoại cô đã lộ ra nguyên hình, tất cả lòng dạ của cô đều ở trên người Phó Thần Thương, nửa điểm cũng không chia cho anh ta. Đối tốt với anh ta cũng chỉ gặp dịp thì chơi mà thôi!

Phó Thần Thương thản nhiên đi vào phòng bệnh, lập tức ánh mắt của Tô Hội Lê gắt gao dính chặt, nhưng nhận lại thù hận của Sở Mạch.

Môi anh đào của Tô Hội Lê khẽ run, đã không cách nào phân tâm đi để ý ở bên trong phòng bệnh vẫn còn Sở Mạch, không hề chớp mắt ngắm nhìn anh, "Em không tin, có phải anh vì để em chết tâm mới cố ý làm như vậy hay không?"

Nghe được bên đầu kia điện thoại, Phó Thần Thương gọi "bà xã", quả thật cô ta giống như bị vạn tên xuyên tim.

Giữa bọn họ vẫn tôn trọng nhau như khách, ăn ý ăn nhịp, nhưng anh

chưa bao giờ dùng giọng nói nồng nhiệt như vậy nói chuyện với mình, anh cam kết mình sẽ là vợ của anh, nhưng chưa từng gọi mình là bà xã. Dĩ nhiên, anh cũng chưa bao giờ thân thiết mập mờ với phụ nữ khác, cho nên cô ta vẫn cảm thấy Phó Thần Thương vốn nên như vậy, nghiêm cẩn kiểm chế, kín kẽ lạnh nhạt, không dễ biểu hiện tình cảm của mình.

Nhưng mà, vào tối hôm qua chỉ có đôi ba câu đối thoại nhìn như bình thường ở trong điện thoại đó, lại hoàn toàn phá hủy tất cả nhận thức của cô ta.

Cô ta có thể nghe ra anh đang uống say, anh có thể dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ thân thiết với anh sau khi anh say, anh có thể dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ dùng giọng nói vô lễ như vậy nói chuyện với anh, anh có thể thân mật gắn bó với người phụ nữ kia.....

Tại sao anh có thể!

Thì ra là anh cũng có một mặt nhiệt tình, nhưng không phải là với mình.

Mười năm của cô ta rốt cuộc được xem là gì?

"Phó Thần Thương, anh có yêu em không? Mười năm này, rốt cuộc anh xem em thành cái gì?"

Phó Thần Thương đi tới, nhận lấy thuốc trong tay y tá, giúp cô ta lau máu trên mu bàn tay bởi vì cưỡng ép nhổ hết kim tiêm, sau đó bảo một y tá khác tiêm cho cô ta thuốc an thần, bác sĩ đứng bên cạnh thấy thế cũng vội cẩn thận đi tới làm kiểm tra cơ thể cho cô ta.....

Trong phòng bệnh tất cả mọi người bắt đầu công việc, Tô Hội Lê lẳng lẳng nhìn anh, không phản kháng chút nào, không còn chứng cuồng

loạn lúc trước nữa.

"Nếu muốn cho em chết tâm, tại sao anh lại tới..... Tại sao anh tới....."

Phó Thần Thương dìu cô ta nằm xuống, giúp cô ta đắp kín chăn,
"Không nên suy nghĩ nhiều, dưỡng bệnh cho tốt."

Không nên suy nghĩ nhiều, không nên suy nghĩ nhiều, dưỡng bệnh cho tốt, anh cũng chỉ biết nói câu nói này!

Điều bộ không cự tuyệt cũng không tiếp nhận, nhìn như là dịu dàng tránh cho cô ta bị thương tổn, nhưng có lúc dịu dàng càng có thể giết chết một người.

Cô ta chịu đủ sự không rõ ràng của anh rồi, nhất quyết không tha hỏi,
"Anh chỉ sợ vết thương của em không tốt lên, sợ em đổ thừa cho anh, sợ mắc nợ em?"

Xử lý tốt vết thương, Phó Thần Thương trả thuốc cho y tá nhỏ bên cạnh, y tá nhỏ đang ngăn người nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn không nhận đồ cho vũng, đồ rơi xuống đất, vội hoảng hốt nhặt lên.

Cuối cùng Tô Hội Lê không chờ được câu trả lời của anh đã dần dần mất đi ý thức.

Sau khi Tô Hội Lê ngủ, hai người đàn ông ngằm hiểu lẫn nhau mà đi đến cuối hành lang.

"Như gần như xa, tựa như đoạn tuyệt mà không phải là đoạn

tuyệt..... Vờ tha để bắt thật! Không ngờ Phó thiếu cũng sẽ dùng thủ đoạn không hợp thời như vậy đối phó một phụ nữ!" Trong giọng của Sở Mạch nồng đậm giễu cợt.

Phó Thần Thương nhẹ nhàng nói: "Bàn về thủ đoạn, tất nhiên không bì kịp Sở tổng."

Sở Mạch cười lạnh, "Chỉ là tôi không nghĩ tới Phó thiếu như thế này mà không thua nổi!"

"Thua?" Phó Thần Thương liếc nhìn anh ta, cười nhạt, nhàn nhã sửa sang lại ống tay áo, "Cho dù anh ăn vào trong miệng, cũng phải nuốt trôi, mới xem như của mình."

Trong phút chốc, tức giận trong mắt Sở Mạch bùng lên.

Phó Thần Thương không cần phải nhiều lời nữa, xoay người sai bước rời đi, tấm lưng kia cương quyết như Đế Vương, không có chút nào bóng dáng của kẻ thua trận.

Bại bởi Sở Mạch là thất bại duy nhất trong đời của anh, cũng là sỉ nhục lớn nhất, ván này, tất nhiên anh muốn hòa nhau, mặc kệ là phụ nữ, hay giang sơn.

Đi ra khỏi bệnh viện, rời khỏi không khí ngột ngạt này, phản ứng đầu tiên của Phó Thần Thương chính là muốn về nhà, vì vậy bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Mở cửa xe, nổ máy, trong đầu lại đột nhiên hiện lên bộ dạng An Cửu bực tức cực tuyệt mình, lập tức dừng lại.

Vật nhỏ của anh còn đang tức giận!

Cho tới bây giờ chưa có cô gái nào dám cự tuyệt anh như vậy, tổn thương đến mặt mũi của anh. DDLQD. Anh thật sự là khó hiểu, rốt cuộc trong đầu nhỏ của cô đang suy nghĩ gì, anh chỉ đi bệnh viện thăm bệnh mà thôi, cũng không phải là bị cô bắt gian tại giường, cô thì có gì tốt, không ngờ đến trình độ không cho chạm vào.

Xem ra chính mình quá cứng chiều cô rồi, móng vuốt nhỏ sắc bén này cũng nên sửa một chút rồi.

Phó Thần Thương chuyển tay lái một cái, đi công ty.

Mấy ngày nay Phó Thần Thương không tới phiên cô, An Cửu yên tĩnh khác thường, tập trung toàn bộ vào trên phương diện học tập.

Cuộc thi này mất tròn ba ngày, đi ra khỏi trường thi, ánh nắng tươi sáng, thời tiết tốt, cảm giác uể oải trở thành hư không.

Kể từ sau khi thi cấp ba, đã rất lâu rồi chưa từng có cảm giác như thế này, coi như là nhờ phúc của Phó Thần Thương!

An Cửu mặc đồng phục học sinh, đeo cặp sách, mới vừa đi ra khỏi cửa trường đã nhìn thấy Thẩm Hoán chờ ở nơi đó, bên cạnh vây quanh không ít tiểu học muội hưng phấn bàn luận xôn xao.

Trước Thẩm Hoán ở Thịnh Cảnh nhân khí đã rất cao, bởi vì vóc người vừa cao lớn vừa đẹp trai lại như ánh mặt trời, cho nên dù cũng là học sinh xấu như cô, như được đối xử hoàn toàn khác biệt.

Nói đến lúc quen biết Thẩm Hoán, rất có vài phần kịch tính.

Ngày đó An Cửu đi qua cửa trường học, thấy hai tên nam sinh vẫn nhìn chăm chăm vào cô, sau đó thấy hai người đánh nhau, đánh đến long trời lở đất không thể tách rời ra.

Ây chà? Chẳng lẽ hai tiểu học đệ này đồng thời coi trọng mình, vì tranh đoạt mình mà đánh nhau?

Lúc ấy An Cửu đang thầm thích thú, Thẩm Hoán đã mang một đôi mắt gấu trúc chạy đến trước mặt cô, khí thế hung hăng hỏi cô, "Chị nói xem! Rốt cuộc chị là nam sinh hay nữ sinh! Chúng ta cá một tháng cơm trưa!"

Hỏi xong còn làm bầm lều bầu, "Mẹ kiếp! Còn phải hỏi sao! Trường như vậy tại sao có thể là nữ sinh!"

Lúc ấy An Cửu đứng tại chỗ, quả thật hận không thể đánh bể đầu của cậu ta, nhưng cô không làm như vậy, lại làm ra hành động càng kinh sợ hơn.

Bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười cô đi tới trước mặt Thẩm Hoán, tiếp đó cầm tay của cậu ta, sau đó khi trong mắt cậu ta hiện lên vẻ khó hiểu hung hăng ấn ở trên ngực của mình, "Cậu nói xem bố mày là nam nhân hay nữ nhân!"

Sau đó.....

Sau đó hai người chỉ một lần sờ đã đính ước, thành một đôi bạn xấu không nứt na không giới hạn.

Thẩm Hoán vừa thấy cô đã vui vẻ, "Ây nha, đây là em gái nhỏ từ đâu tới, đi cùng chú, chú mua kẹo cho em gái ăn!"

An Cửu trực tiếp đập cặp sách lên trên đầu cậu ta, "Đến bà đây cũng dám đùa giỡn, không muốn sống!"

Thẩm Hoán vui vẻ nâng túi sách nhỏ của cô lên, siết chặt vai của cô, "Cực khổ rồi cực khổ rồi, thi thế nào?"

"Tạm ổn."

Trong lòng An Cửu đột nhiên có chút buồn buồn, chẳng lẽ là bởi vì mấy ngày nay Phó Thần Thương hoàn toàn không quan tâm đến việc học tập của mình sao? Thậm chí ngay cả cuộc thi cũng chẳng hỏi.....

Trong đầu mới xuất hiện suy nghĩ này đã bị cô hung hăng vỗ cho biến mất!

Truyện được edit và đăng trên Diễn đàn.

Đây không phải là tìm ngược sao! Anh mặc kệ cô không phải tốt hơn ư, không phải là cô cầu còn không được ư, nên đốt pháo pháo ăn mừng mới đúng!

Thẩm Hoán ôm vai của cô, "Đi đi đi, dẫn chị đi ăn bữa tiệc hải sản lớn, chỗ em cũng đặt rồi."

Dù sao mấy ngày nay Phó Thần Thương đã hoàn toàn mặc kệ cô, cô không cần lại xin phép anh, trực tiếp đi theo Thẩm Hoán đến quán ăn.

Cua đồng béo khỏe, cô thích nhất! Vẫn là thằng nhóc Thẩm Hoán này hiểu cô nhất! Vừa thấy thức ăn ngon, An Cửu lập tức quên hết tất cả phiền lòng bắt đầu thưởng thức.

Thấy cô ăn vui vẻ, Thẩm Hoán bắt đầu nói lời khách sáo, "Lần này

rãnh nhỉ! Có thể nói cho em một chút rồi không? Đã mấy đêm rồi em không ngủ ngon rồi, chị nhìn mắt quầng thâm của em đây này!"

An Cửu không nói lờm cậu ta một cái, "Cậu còn nói nữa sao!"

"Không phải em quan tâm chị sao!"

An Cửu khinh bỉ nhìn cậu ta một cái, sau đó mở miệng nói: "Thôi, vốn tôi cũng không có ý định gạt cậu."

Thẩm Hoán lập tức phụ họa, "Đúng đấy đúng đấy, hai chúng ta ấy! Có chuyện gì không thể nói, chị nói cho em biết, em còn có thể bày mưu tính kế cho chị!"

"Nhưng cậu nên chuẩn bị tâm lý thật tốt!" An Cửu nhắc nhở.

"Ừ, đã xong." Thẩm Hoán trịnh trọng nói.

An Cửu vẫn không yên lòng, lại lấy thức uống trong tay cậu ta đi, "Đừng ăn đồ đừng uống nước!"

"Được được được! Cửu ca, chị cũng đừng úp mở nữa!"

"Tôi kết hôn." An Cửu nói thật nhanh.

"Gì?" Thẩm Hoán ngoáy ngoáy lỗ tai, "Hình như vừa rồi em nghe nhầm thì phải!"

"Tôi nói..... Tôi! Kết! Kôn! Rồi! Bây giờ nghe rõ chưa?"

"Cửu ca, chị....." Nét mặt của Thẩm Hoán quả thật đau đến không muốn sống, "Cực kỳ tàn ác! Cực kỳ tàn ác! Cửu ca, sao chị có thể tàn nhẫn như vậy, người ta phải sống cho thật tốt, chị lại cứ như thế

mà kéo người vào nắm mờ hôn nhân? Rốt cuộc là ai xui tám đời!"

An Cửu giận dữ nện xuống đầu của cậu ta, "Cậu cú đi! Nói cái gì thế! Kéo cái gì mà kéo, cậu làm như bà đây là Hắc Sơn Lão Yêu không bằng? Xui xẻo là tôi! Tôi mới là người bị kéo vào nắm mờ hôn nhân đây này! Dù nắm mờ này rất hoa lệ, nhưng hoa lệ đi nữa cũng chỉ là nắm mờ!"

Chương 78: A! Lĩnh ngộ đau đớn cỡ nào.

Người ta muốn kéo cũng kéo Nhiếp Tiểu Thiển, ai sẽ kéo Hồn Thể Ma Vương chị chứ, Thẩm Hoán lâu bầu.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Cửu ca?"

Vì vậy An Cửu kể đầu đuôi tất cả mọi chuyện cho Thẩm Hoán, bao gồm lo lắng, phiền não, rối rắm của bản thân mấy ngày này. Sau khi nói rõ hết bỗng cảm thấy cả người cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Không có ai để dốc bầu tâm sự, cho đến bây giờ cô không bị ghen đến điên đã là kỳ tích rồi.

"Phó Thần Thương....." Thẩm Hoán lẩm bẩm, "Khó trách ban đầu chị nói gì mà em chỉ đoán đúng một phần ba, thì ra là em đoán đúng chữ "Phó", còn nữa, không ngờ Phó Cảnh Hi là cháu đích tôn của Phó thị, quả nhiên Thịnh Căn tàng long ngọa hổ....." (*tàng long ngọa hổ: rồng núp hổ nằm nói đến khả năng lớn đang tiềm tàng, sẵn sàng bộc lộ ra bất cứ khi nào, như con hổ nằm trong bụi rậm, con rồng đang ẩn mình chờ thời cơ.)

Lúc trước An Cửu còn che giấu, hiện tại đã nói rõ ràng hết mọi chuyện cho cậu ta, lượng tin tức quá lớn, nhất thời cậu ta cũng có chút không cách nào hoàn toàn tiêu hóa hết, chỉ biết líu lürf, "Ba tháng này của chị đơn giản là Alice lạc vào xứ sở thần tiên chứ sao....."

An Cửu than thở, "Nếu như thật sự là nằm mơ thì tốt!"

Thẩm Hoán vừa nghe lập tức không đồng ý, "Tốt cái gì! Chị ngọc à! Phụ nữ của Phó Thần Thương! Là vợ được cưới hỏi đàng hoàng! Bây giờ một đầu ngón tay của chị cũng có thể nghiền nát Tống Hưng Quốc, nghiền đến nát bươm, có biết không? Lúc này chị như kiểu trâu bò lớn! Dù nguyên nhân anh ấy cưới chị quả thật quá vớ vẩn, chỉ là nghĩ thế nào người bị thiệt hại cũng không thể là chị, chị không có gì còn sợ anh ấy cướp? Heo chết còn sợ gì mở nước nóng! Chị nói xem chị có gì mà phải rối rắm chứ, em thật sự không hiểu!"

An Cửu xù lông, "Nói cái gì đó! Cậu đi chết đi! Ai là heo chết?"

Chính cô có thể nói mình là heo chết, cũng không có nghĩa là bằng lòng nghe người khác gọi bản thiếu như vậy.

"Xin lỗi xin lỗi! Nhất thời HIGH hơi quá!" Thẩm Hoán né tránh bàn tay đang làm bộ muốn đâm tới của An Cửu, lời thề son sắt nói: "Tóm lại nghe em không sai, bây giờ chị chỉ cần dỗ chồng cho tốt, tất cả đều dễ làm! Chị chính là là hoàng hậu đấy! Hoàng hậu đấy có hiểu hay không? Dưới một người trên vạn người! Chị có biết giá trị con người bây giờ của Phó Thần Thương hay không? ddLequyd0n Bây giờ anh ấy trở lại Phó thị, Phó Chính Huân mặc kệ hiềm khích lúc trước ủy thác trách nhiệm nặng nề, anh ấy đã xưa đâu bằng nay! Xưa đâu bằng nay đấy! Thời kì đang lên nhất không ngờ đúng lúc đụng phải chị! Thật sự là thời khắc chứng kiến kỳ tích, thì ra là chị chính là người cướp Phó Thần Thương!"

Thẩm Hoán đồng dục phát biểu diễn giảng, vẻ mặt chị đã chiếm đại tiện nghi.

"Cậu có cần khoa trương như vậy không!" An Cửu đỡ trán.

"Là chị quá bình tĩnh có được hay không! Nếu là phụ nữ bình thường, vào lúc này không chừng đã bới vì không chịu nổi vui mừng

mà điên mất rồi đấy!"

"....."

Thẩm Hoán nói phát biểu cuối cùng, "Đời này của chị coi như là đáng giá! Gả cho Phó Thần Thương đó chính là một giải thưởng thành tựu cả đời xứng với tên thực!"

An Cửu cắn xuống một chân con cua, "Thật sự là xin lỗi! Giải thưởng của tôi sợ rằng chẳng mấy chốc sẽ đổi chủ!"

Thẩm Hoán vội hỏi: "Có ý gì? Sao vậy?"

"Đang chiến tranh lạnh!" An Cửu trả lời.

"Tại sao? Anh ấy không hài lòng với chị chỗ nào?" Thẩm Hoán hỏi xong còn nói, "Em biết rõ, anh ấy không hài lòng với chị, nhất định chị một lời khó nói hết, không có việc gì, chị cứ từ từ nói!"

An Cửu tức giận xì một tiếng khinh miệt, "Là tôi không hài lòng anh ấy! Tôi nói muốn phân giường với anh ấy, sau đó anh ấy cũng không trở lại ngủ!"

Thẩm Hoán ngu người, "Hả? Chị ngốc à! Như chị vậy không phải ép anh ấy đi tìm phụ nữ bên ngoài sao?"

Không nhắc tới thì thôi vừa nhắc tới An Cửu lập tức tức giận, "Không phải cậu nói không nhận được là không yêu, nhận được mới là yêu thật sự sao! Vậy thì tôi xem rốt cuộc anh ấy có thể nhận được hay không, là yêu thật hay không yêu! Kết quả lúc đó anh ấy còn nói với tôi muốn đi tìm phụ nữ bên ngoài! Tức chết tôi rồi! Tại sao, tôi chỉ hỏi cậu một câu yêu hay không yêu thôi mà, anh ấy không yêu tôi! Tại sao tại sao tại sao chứ!"

Thẩm Hoán cũng bị cảm xúc của cô làm cho tức chết, "Cửu ca à! Đầu óc của chị rốt cuộc được cấu tạo từ gì!"

"Tôi làm sai sao?" An Cửu không phục.

Thẩm Hoán thật không biết nên giải thích như thế nào với cô, chỉ là hết cách rồi, ai bảo cậu ta đã nói những lời kia chứ, hiện tại không thể làm gì khác hơn là phụ trách tới cùng, dạy cho cô một khóa học thật tốt.

"Sao cậu cứ cố chấp như vậy! Cậu yêu anh ấy trước chịu thiệt một chút thì làm sao nào?"

"Tớ nhổ vào, người nào yêu anh ấy!"

"Cửu ca, chị còn muốn nghe em nói hay không?"

"VẬY CẬU NÓI RÕ RÀNG MỘT CHÚT."

Thẩm Hoán tiếp tục nói: "Chị yêu anh ấy trước chịu thiệt một chút thì làm sao nào? Người ta là Phó Thần Thương, cưới chị đã chịu nhiều thua thiệt rồi! Anh ấy cũng không quan tâm!"

"CẬU....." An Cửu cố nén tức giận không cắt ngang cậu ta.

Thẩm Hoán phân tích, "Lại nói, không phải em đã nói rồi sao? Anh ấy hứng thú với chị vậy chứng tỏ anh ấy thích chị! Càng hứng thú chứng tỏ càng thích! Chị nên lên vui mừng thì hơn!"

"Vui mừng cái gì chứ! Có thích cũng chỉ là cơ thể của tôi mà thôi..... ĐÀN ÔNG CÁC CẬU KHÔNG CÓ AI TỐT CẢ!" An Cửu không còn hơi sức.

Thẩm Hoán nói lời thành khẩn, "Em xin chị đẩy Cửu ca! Chị thật sự không hiểu Phó Thần Thương, không chút nào! Chị không đi học cũng nên xem báo một chút có được hay không? Phó Thần Thương yêu một người phụ nữ trong mười năm liền, chưa bao giờ có mờ ám gì với nữ minh tinh hay bạch phú mỹ* nào, đặc biệt giữ mình trong sạch là một đàn ông cực tốt, phong cách cấm dục này hấp dẫn bao nhiêu cô gái nhỏ gào khóc, với tố chất con người như chị không ngờ lại làm anh ấy mê luyến như vậy, đơn giản đó chỉ là đổi lấy đàn ông vừa có tài vừa có sắc của mấy trăm năm trước!" (*Bạch phú mỹ: người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt

An Cửu nhàm chán kéo cằm, nâng chiếc đũa lên rồi lại hạ xuống, một chữ cô cũng không nói ra được, Thẩm Hoán không hổ là người có tài trong Tâm Lý Học, tài ăn nói quả thật sắp lật trời rồi.

Thẩm Hoán nói rõ tất cả cho cô nghe, cũng không kiêng dè, hoàn toàn không để ý bản thân là một người đàn ông có nói mấy lời khó mà nói ra được.

Cái gọi có bạn thân là nam có lẽ chính là như vậy.

Thẩm Hoán mở bình Hoa Điêu* ra, rót cho mình một ly, "Em đã nói với chị, đàn ông không giống với phụ nữ, phụ nữ bởi vì yêu mới muốn làm, đàn ông thì hoàn toàn khác biệt, bọn họ thường bởi vì tính** mới có thể yêu, tính không phải là bắt đầu yêu chị sao!" (*rượu hoa điêu: đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. ** Tính là trong tình dục nhé ^.^)

An Cửu vừa nghe mùi rượu cũng không chịu nổi, đưa tay muốn đẩy ngược lại.

Thẩm Hoán đè lại nắp, "Không phải Phó Thần Thương không cho chị

uống rượu chứ?"

An Cửu bĩu môi, "Dù thế nào đi nữa hiện tại anh ấy cũng không quản tôi!"

"Vậy chị càng phải tự giác!"

"Không, tôi muốn uống!"

"Được rồi được rồi, em cũng không uống, tiếp tục uống đồ uống với chị được không? Đừng để đến lúc hai vợ chồng các chị mâu thuẫn lại do em làm hại!" Thẩm Hoán chợn sợ cô. DdanLequydon

Lúc này An Cửu mới dừng lại, không vui hỏi cậu ta: "Nhưng anh ấy nói với tôi muốn đi tìm phụ nữ khác! Cơ bản chỉ coi tôi là búp bê tình dục mà thôi! Anh ấy có thể tùy tiện tìm phụ nữ, cũng không phải là tôi không thể tìm người khác!"

Thẩm Hoán nhìn bộ dạng cô gái nhỏ đặt biệt để ý đến còn ăn dấm chua nhưng cô vẫn không nhận ra, bất đắc dĩ lắc đầu, "Chị đã gặp được người đàn ông nào sẽ lấy búp bê tình dục về nhà chưa?"

An Cửu không phản đối, mắt húng lườm bầu, "Sao cậu cứ nói đỡ cho anh ấy!"

"Bởi vì em thật sự không nghĩ ra Phó Thần Thương có lý do gì sẽ gây bất lợi với chị, cho nên chỉ có thể tin tưởng đây là ông trời ban ân cho chị, giống như hình hưởng của chị, gả cho người đàn ông bình thường cơ bản là không thể có hạnh phúc, cả đời đều muốn ở dưới bóng của Tống Hưng Quốc sao, tình hình bết bát hơn là ngay cả hôn nhân cũng bị Tống Hưng Quốc nắm trong tay! Em chỉ hy vọng chị có thể nắm chặt cơ hội! Cuối cùng nói một câu, về phần chị để ý những lời Phó Thần Thương nói, rất dễ nhận thấy là lời nói lúc tức

giận, đúng không? Em nghĩ là Phó Thần Thương đã sớm đánh chị rồi, chị nên hài lòng đi!"

An Cửu không thể không thừa nhận, Thẩm Hoán đoán quá chuẩn rồi.

Lần trước cũng không biết Phó Thần Thương làm gì với Tống Hưng Quốc, rất yên tĩnh, nhiều ngày như thế một lần cũng không tìm cô gây phiền toái.

Lại nói, bởi vì có Phó Thần Thương xuất hiện, cuộc sống của cô quá thật tốt hơn rất nhiều không sai, thậm chí tốt hơn có chút không sợ hãi nữa rồi.

Lòng người thật là không dễ thỏa mãn nhất.....

Sau khi có còn muốn nhiều hơn nhiều hơn.....

Loại suy nghĩ tham lam này thật đáng sợ. Có lúc có thể hủy diệt một người.

Bây giờ cô cần nhất là gì? Là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn lòng dạ rộng rãi!

"Cùng nói chuyện với Quân, Thế Hồ Quán Đình, hoàn toàn lĩnh ngộ được....." (Thế Hồ Quán Đình: dùng để nói về việc truyền thụ trí tuệ khai sáng cho người được nghe.)

An Cửu không nhịn được ở đó hát ra một câu, "A! Lĩnh ngộ đau đớn cỡ nào....."

Hát rồi ôm bụng cảm thấy có gì đó không đúng rồi, "Ây za thật là đau....."

Thẩm Hoán cho rằng cô đùa giỡn, cũng không chút để ý, kết quả trên

mặt cô càng hiện lên vẻ đau đớn hơn, còn nôn ra.

Lúc này Thẩm Hoán mới nóng nảy, "Sao thế, sao thế?"

"Không được..... Tôi đi toilet!" An Cửu chạy như điên.

Về mặt Thẩm Hoán luống cuống, "Không phải là có chứ?"

Sự thật chứng minh, loại suy đoán này lại sai một lần nữa.

An Cửu bị thổ tả mất nước, Thẩm Hoán nhìn không được, vội cõng cô lên đi bệnh viện.

Cũng lái xe đến cửa bệnh viện rồi, An Cửu lại ôm cửa xe sống chết không chịu đi về phía trước, "Bệnh viện số một? Tôi không đi! Tôi không đi bệnh viện số một!"

Thẩm Hoán biết suy nghĩ của cô, nắm chặt lấy tay của cô, "Đã như vậy còn không đi bệnh viện chị muốn làm gì! Vợ chồng son cái nhau cũng không cần tự mình hại mình!"

Chương 79: Vật nhỏ không tim không phổi

"Biển, tôi nói là bệnh viện số một, bệnh viện số một, chính là một trong một hai ba bốn năm ấy! Bệnh viện số hai ba bốn năm gì cũng được, tóm lại tứ không đi bệnh viện số một!"

Bụng quặn đau, khó chịu cô sắp chết, nhưng vừa nghĩ tới Tô Hội Lê ở bên trong, có thể Phó Thần Thương cũng ở đây, cô càng khó chịu.

Thẩm Hoán thật hết cách với cô rồi, "Đến lúc này còn để ý đến một hai ba bốn năm gì! Lại nói bệnh viện số bốn là bệnh viện điên đấy? Đừng nói là rất thích hợp với chị!"

"Dù sao tôi không đi! Nói không đi là không đi!"

Nhìn sắc mặt cô vàng vọt, đứng cũng không vững còn ằm ỉ ở đằng kia, Thẩm Hoán quýnh lên, định trực tiếp bế cô lên chạy vào bệnh viện.

Thật may An Cửu cũng không còn hơi sức phản kháng, nếu không còn làm ằm ỉ nữa.

Xét nghiệm máu, sau đó truyền nước biển, vẫn bận rộn đến hơn mười giờ, vào lúc này nhiều người, không có giường bệnh, An Cửu chỉ có thể kéo cây treo bình nước biển ngồi ở hành lang bệnh viện, cơ thể luôn run rẩy, còn sốt nhẹ, cả người như hoa bị hút sạch nước.....

Trận giày vò này...

Thật là lĩnh ngộ đau đớn cỡ nào, lần lĩnh ngộ này phải trả giá không nhỏ, hiển nhiên mất một tầng nước.

"A! Lĩnh ngộ đau đớn cỡ nào....." An Cửu khàn giọng hừ hừ.

Thẩm Hoán nhìn cô run rẩy, cởi áo khoác xuống phủ ở trên người cô, "Đã như vậy rồi! Còn hát nữa!"

Trên mặt An Cửu mang vẻ phái lý luận triết học, "Nếu không có một trận lạnh thấu xương, sao được hương mai xông vào mũi, không phá kén, sao thành bướm, không đục hỏa, sao sống lại....."

Thẩm Hoán nghe không nổi nữa, "Được được được! Ăn quá no mà thôi đừng nói mà để bản thân thở ra nhiều hơn!"

"Còn không phải là cậu làm hại!"

"Đúng là do em làm hại! Em không nên phớt lờ chị, nên luôn đếm xem rốt cuộc chị ăn bao nhiêu! Ăn ngon cũng không thể ăn như vậy! Không biết còn tưởng rằng chị có thù với con cua nữa!"

Đây không phải là không cẩn thận xem con cua là Phó Thần Thương sao.....dl3ndAnLQĐ

An Cửu ôm bụng nửa nằm ở trên ghế dài lăn hai vòng, đặc biệt vô si yêu cầu, "Bụng của tôi đau, cậu đi mua miếng sườn ấm cho tôi!"

"Thật là đời trước thiếu nợ chị! Tốt nhất chị nên chờ ở chỗ này đừng chạy đi đâu, chờ em trở lại!" Thẩm Hoán cam chịu số phận làm chân chạy cho cô.

Nếu không phải vào lúc này cô thật sự bị đau nằm một chỗ, chắc

chấn sẽ ngồi dậy, ngộ nhỡ dáng vẻ này của mình bị Phó Thần Thương thấy được, vậy thì quá mất mặt.

Khi An Cửu thấy mấy cô y tá nhỏ đang bàn tán xì xào phía trước thì có một loại dự cảm chẳng lành.

"Thật sự là anh ấy? Thật sự vào lúc này mỗi ngày sẽ tới ư?"

"Thật! Cậu đợi chút nữa sẽ biết, còn hai phút nữa, sẽ rất đúng giờ!"

"Thật kích động, thật kích động! Không phải tiểu thuyết, là nhà quyền thế giàu sang trong thực tế! Khó trách mấy mấy ngày nay các cậu đều tranh trức! Chuyện tốt như vậy không ngờ đến bây giờ mới nói cho tớ biết!"

"Đừng ồn ào, tới rồi tới rồi..... Nghiêm túc một chút! Chuyên nghiệp một chút!"

.....

Nhìn trận chiến này, hình như rất rõ ràng rồi.

An Cửu cứng ngắc lắc lắc cổ, cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía sau — —

Thực sự muốn cái gì là tới cái đó, mới vừa cầu xin các thần tiên đừng để gặp phải, đảo mắt đã nhìn thấy bóng dáng đến chỗ nào cũng là vật sáng chói làm người ta khó có thể bỏ qua.

Phó Thần Thương mặc trang phục thoải mái, một tay để ở túi quần, trong tay kia là một bình thủy, hiển nhiên là đến thăm bệnh.

An Cửu không kịp nghĩ nhiều, lập tức nằm vật xuống, dùng áo khoác

Thẩm Hoán che kín đầu mình, sau đó không nhúc nhích.

Tiếng bước chân cọc cọc cọc càng ngày càng gần, sau đó càng ngày càng xa, cho đến cuối hành lang, biến mất ở khúc rẽ không thấy gì nữa.....

An Cửu nặng nề thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà vẫn không dám lập tức vén áo lên.

Nào chỉ không muốn anh nhìn thấy mình, càng không muốn chính là nhìn thấy anh ở chỗ này.

Phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

"Cám ơn." Tô Hội Lê ngọt ngào nhận lấy thức ăn khuya Phó Thần Thương mang tới.

Dường như mấy ngày nay anh đặc biệt tốt với mình, ở lại thời gian lâu, hơn nữa thường mang đồ tới đây, mà không phải giống như trước chỉ tới ngồi mấy phút, xác định bệnh mình ổn định rồi đi mất.

Nhưng mà dường như hôm nay anh có chút không yên lòng.....

"Sao thế? Có tâm sự?" Tô Hội Lê săn sóc hỏi thăm.

"Không có việc gì."

Phó Thần Thương tập trung suy nghĩ, luôn cảm giác lúc mình đi tới đã bỏ qua thứ gì đó.

Có gì đó chợt xuất hiện trong đầu rồi lại không bắt được.

"Tôi đi trước." Phó Thần Thương đột nhiên đứng lên.

Tô Hội Lê kinh ngạc nói: "Đi nhanh như vậy sao?"

"Ừ." Phó Thần Thương không nói thêm gì, rất nhanh rời khỏi phòng bệnh, dường như là có chuyện gì gấp.

Về mặt Tô Hội Lê cô đơn, không có khẩu vị.

Bây giờ cô ta đã tỉnh táo hơn nhiều, mặc dù trước đó có hỏi anh, anh cũng không nói rõ, nhưng anh cam kết cho mình tự do không phải sao? Vậy chẳng phải có ý nghĩa chờ anh có đầy đủ thế lực bảo vệ cha, mà cô ta có thể không còn bị Sở Mạch uy hiếp nữa, đến lúc đó bọn họ có thể ở chung một chỗ.

Về phần người phụ nữ không biết xuất hiện từ đâu kia, cô ta tin tưởng đó chẳng qua là ngoài ý muốn không quan trọng, là anh chỉ làm cho ông cụ trong nhà xem, là thành ý trở về Phó thị mà thôi. dDieQuyDoN. Dù sao từ lúc bắt đầu ông cụ đã không hài lòng với mình, hiện tại Phó Thần Thương tùy tiện cưới một phụ nữ khó bắt bít, không phải là cô ta, cũng không phải là ông cụ sắp xếp, coi như là đều lùi một bước.

Chỉ là một cô nhóc mà thôi, cho dù may mắn nhân lúc vắng mà bước vào, tuyệt đối cũng không thể cướp anh khỏi tay cô ta. Hiện tại quan trọng nhất chính là hiểu anh, theo anh, hạ thấp điệu bộ, để anh thương tiếc, nhớ tình xưa. Trước đó cô ta bị ghen tỵ mà choáng váng đầu óc, không chỉ không thấy được dụng tâm lương khổ của anh, lại còn làm chuyện kiêng kị nhất, quấy rầy anh, làm khó anh.

Chỉ là, nếu như không phải anh kết hôn, có lẽ cô ta cũng sẽ không phát hiện bản thân yêu anh như vậy.....

Lần này, cô ta tuyệt đối sẽ không buông tay.

Cô ta hiểu rất rõ Phó Thần Thương, nhìn như lạnh lùng bạc tình, thật ra đặc biệt trọng nghĩa, cô vì cha mà rời khỏi anh hoàn toàn là chuyện bất khả kháng, hiện tại chịu chết vì anh càng thêm chứng minh mình toàn tâm toàn ý với anh chỉ là thân bất do kỷ mà thôi.

Nghĩ tới đây, cô ta lại an tâm nhiều hơn.

Trước mặt xem thái độ của anh hiện tại, đúng là anh vẫn còn đau lòng, quả nhiên phát súng trong buổi tiệc tối kia không uổng phí.

Thật ra thì, có một việc cô ta vẫn gạt mọi người, phát súng kia cũng không phải cô ta phát hiện trước đó mới định đi ngăn cản, lúc ấy có người từ phía sau đẩy cô ta một cái, cơ thể cô ta không khống chế được mới ngã về phía trước, chờ phản ứng lại đã bị trúng đạn.

Sau đó cảnh sát hỏi làm sao cô ta phát hiện có người nổ súng, có thấy rõ bộ dáng của gã hay không, cũng bị sự mơ hồ không rõ của cô ta lừa, mà cô ta vẫn lo lắng người đẩy mình sẽ xuất hiện nhưng không, có lẽ là sợ chọc phải phiền toái.

Vì vậy hôm nay chân tướng chỉ có một, đó chính là cô ta cứu Phó Thần Thương.

Một phát đạn này tới quá đúng lúc, cho cô ta sức mạnh cạnh tranh, chỉ có thể nói ông trời cũng đang giúp cô ta.....

Truyện được edit và đăng trên Diễn đàn.

Hành lang bệnh viện.

Bởi vì không biết khi nào thì Phó Thần Thương đi, cho nên An Cửu vẫn che đầu mình lại, thỉnh thoảng len lén lộ ra xem anh đã đi chưa.

Đợi trong chốc lát, trong lòng thật sự đau khổ, đang thầm mắng tại sao tên khốn này còn chưa đi, cô đau sắp chết rồi, đột nhiên cảm giác đầu chột nặng hơn— —

"Ai nha....." Cái trán bị người đè lại nện ở trên ghế, An Cửu hô nhỏ một tiếng.

Ngay sau đó, áo khoác bị lấy đi, ánh sáng lập tức xâm nhập vào mắt.

Sau đó giọng nói chỉ có của Phó Thần Thương như bát vàng của Pháp Hải bao phủ từ đỉnh đầu xuống làm cô không thể động đậy.

"Xảy ra chuyện gì?" Quả nhiên là cô, Phó Thần Thương nhíu mày.

Mới vài ngày không quản cô, lại có bản lĩnh tự biến mình thành bộ dạng ma quỷ này, thật vất vả mới nuôi cô trắng mập, chỉ một thoáng đã khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Đúng là vẫn không tránh thoát được.....

An Cửu cũng không nhìn anh, muốn che kín mặt của mình lắc vài cái cho mái tóc phủ xuống, thuận miệng trả lời, "Ăn chín con cua, viêm dạ dày cấp tính....."

Không phải là bởi vì mình lạnh nhạt mà không uống nước không ăn cơm, không phải tinh thần chán nản, càng không phải là xem xét lại mình mới tiều tụy như vậy, là do ăn quá no.

Mặt của Phó Thần Thương trong nháy mắt như chiếc lồng đèn đủ màu, các loại màu sắc không ngừng thay đổi, xuất hiện đặc sắc, cuối cùng dừng lại ở đen.

Vật nhỏ không tim không phổi, quả nhiên không nên mong đợi quá lớn từ cô.

Vừa nhìn vẻ mặt của Phó Thần Thương cũng biết anh đang nghĩ cái gì, An Cửu trợn trắng mắt, "Thật sự xin lỗi, không phải là bệnh nhu nhược đáng thương gì đó như tính tình nữ chính!"

Nào có tâm trạng trúng đạn trong ngôn tình gì đó chứ!

Phó Thần Thương không lên tiếng, ánh mắt dừng lại trên áo khoác kiểu nam trong tay, khóe miệng nhếch lên, trong mắt lại không có ý cười nào, ngược lại làm người khác nổi da gà.

"Áo của ai?" Vẻ mặt của Phó Thần Thương thoạt nhìn rất bình tĩnh, nhưng trong con ngươi mơ hồ có ngọn lửa đang bị một lớp băng thật mỏng phủ lên, tràn ngập nguy cơ, bất cứ khi nào có thể hóa thành rồng lửa cắn nuốt cô.

Tự giễu nhếch môi, sao anh lại nghĩ đến dùng loại phương pháp lạnh nhạt này đối phó cô? Sao lại đồng ý những điều kiện tồi tệ kia của cô chứ? Còn tuân thủ cam kết đáng chết kia với cô nữa chứ? Nên trực tiếp đề ở trên giường hung hăng đoạt lấy mới đúng.....

Chương 80: Anh ôm em một cái

Vốn An Cửu đã khó chịu, cảm giác kia như là giữa mùa đông đi chân trần ở trên băng tuyết, trên người còn đeo vật nặng ngàn cân, giờ phút này bị Phó Thần Thương éo hỏi như vậy, càng thêm họa vô đơn chí.

Áo của Thẩm Hoán đấy! Thẩm Hoán là ai? Là người anh em của cô! Nhưng tiền án của mình quá nhiều, sợ rằng nói gì anh cũng sẽ không tin.

An Cửu đang đau đến không muốn sống, chủ nhân của chiếc áo đã thờ hồng học chạy trở lại, từ xa đã gọi cô, "Túi sưởi ấm của chị đây! Đây là ORESOL, uống nhiều một chút bổ sung sức lực....." (ORS thường được gọi là thuốc bột uống bù dịch, viết tắt từ chữ tiếng Anh Oral Rehydration Salts có nghĩa là chất muối để bù nước bằng đường uống. ORESOL cũng viết tắt từ chữ tiếng Anh Oral Rehydration Solution có nghĩa là dung dịch bù nước bằng đường uống. Gói ORS sau khi pha với nước sẽ thành dung dịch được gọi là ORESOL)

Lời của Thẩm Hoán đã giải quyết dứt khoát tội của cô, cô đã hoàn toàn buông tha vùng vẫy.

Thẩm Hoán liếc mắt thấy Phó Thần Thương, nhìn anh, lại nhìn An Cửu, nhạy bén bắt được trong không khí có một chút không bình thường, chần chừ hỏi, "Vị này là?"

Khí thế bá đạo mạnh thế này tuyệt đối không phải là người đi

đường?

"Phó Thần Thương." Về mặt An Cửu không thay đổi trả lời.

Sau đó giới thiệu với Phó Thần Thương, "Thẩm Hoán."

Phó Thần Thương nhìn cô một cái, rất dễ nhận thấy rất không hài lòng với việc cô chỉ giới thiệu họ tên mà không giới thiệu ai đó là gì của cô.

Thẩm Hoán lập tức kinh ngạc, mặc dù cũng đoán được mấy phần, nhưng thật sự nghe An Cửu nói ra vẫn tương đối khiếp sợ.

Thẩm Hoán là ai? Là khi đã thành tinh, lại thấy áo khoác của mình trong tay Phó Thần Thương, giờ phút này không khí lại tiếp tục hết sức căng thẳng, là biết người ta không vui.

Trong một giây Thẩm Hoán đã thay đổi nhân cách, nâng Lan Hoa Chi (ngón tay xếp thành hình hoa lan), dùng hai ngón tay lấy áo khoác của mình về, sau đó phong tình vạn chủng nháy mắt với Phó Thần Thương, tiếp đó nói với An Cửu, "Cửu ca! Người đàn ông của chị đã tới rồi, vậy thì em đi trước, bạn trai em mới vừa gọi điện thoại giục em về!"

Nói xong ngay khi An Cửu đang ghen hống nhìn trần trời lắc eo nhỏ bước đi.....

Bạn trai bạn trai bạn trai.....

Cậu ta thật là..... Xem thế là đủ rồi!

Vì phải sạch quan hệ với mình, Thẩm Hoán thật sự lỗ vốn rồi.

Cũng mệt cậu ta phản ứng nhanh, nếu không mình thật vất vả mới vừa trả sạch khoản nợ làm không tốt lại phải thêm nhiều hơn chừng ba ngàn.

Tức giận của Phó Thần Thương dần dần bình thường trở lại, trước mắt mặc kệ người đàn ông này có thích đàn ông hay không, mới vừa rồi cậu ta bảo vệ An Cửu, sợ anh hiểu lầm đã chứng minh cậu ta và An Cửu không có quan hệ nam nữ. ddLeQuyDon

Chỉ là cô đã thành ra như vậy rồi vẫn không báo cho mình, mà để mặc cho người đàn ông khác ở bên người chăm sóc loại hành vi này đã làm anh tức giận.

Nguy cơ được hóa giải, toàn bộ hơi sức của An Cửu như bị hút sạch không còn hơi sức nằm ở đó, thật lâu mới khôi phục chút hơi sức, tái mặt cầm đầu cầm cổ xé túi đựng miếng sưởi ấm ra, sau đó kéo khóa đồng phục học sinh ra, cách áo sơ mi để miếng sưởi ấm vào bụng.....

Mới vừa dán chuẩn bị cẩn thận kéo áo lên, miếng sưởi ấm lại bị Phó Thần Thương lấy đi.

An Cửu không còn hơi sức nói chuyện, quăng ánh mắt hỏi.

Phó Thần Thương bế cô lên dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, sau đó bản thân thì ngồi ở vị trí ban đầu của cô, đặt cô ở trên đùi mình, ôm hoàn toàn cơ thể nhỏ vào trong ngực, bàn tay ấm áp để vào bụng cô, giọng nói tương đối bất mãn, "Vật này dùng tốt hơn của anh sao?"

An Cửu sửng sốt một lát, bàn tay dẫu ở dưới đồng phục học sinh thật dài đang co lại rồi lại thả lỏng, thả lỏng rồi lại co lại..... (đang xoa cho nữ chính ấy ^.^)

Khi Phó Thần Thương cho rằng cô muốn tránh ra, cũng đã làm xong chuẩn bị chặn cô lại, cô lại chậm rãi đưa bàn tay nhỏ bé ra, tiến vào trong áo khoác đang rộng mở của anh, ôm eo của anh, đầu nhỏ cũng khe khẽ tựa vào ngực của anh, hai cánh tay buộc chặt, cuối cùng, vững vàng ôm.....

Mặc kệ em có yêu anh hay không, hay anh có yêu em hay không, cho dù yêu ai, cuộc đời đau khổ ngăn ngủi, yêu thì như thế nào, không yêu thì làm sao, dù giờ phút này yêu, là nhất định có thể vĩnh hằng sao?

Hạnh phúc này vốn là trộm được, tôi sẽ không đòi lấy hy vọng xa vời không nên có, sẽ không suy nghĩ tiếp những suy nghĩ không nên có, chỉ muốn ấm áp trong nháy mắt này.....

"Phó Thần Thương....."

"Hà?"

"Anh ôm em một cái....."

Lần đầu tiên An Cửu làm nũng với anh, vẫn là giọng nói khàn khàn dịu dàng, lúc này trong lòng Phó Thần Thương niềm vui tràn trề, đã sớm quên mất dạy dỗ cần nói, theo lời ôm lấy cô.

Tất nhiên Phó Thần Thương không biết tâm lý An Cửu thay đổi, chỉ cảm thấy, cô là một đứa bé không hiểu chuyện, hơn nữa đầu óc còn không sử dụng tốt, anh là một đấng mày râu, so đo với cô làm gì, mặc kệ dạy dỗ thế nào, vượt đuôi dụ dỗ tốt là được!

"Nếu bình thường cũng có thể ngoan như vậy là tốt." Phó Thần Thương cảm khái.

Cô nhóc này dường như cũng chỉ lúc ngã bệnh mới dính lấy anh không thả.

"Phó Thần Thương, em sẽ không bao giờ ằm ỉ với anh nữa." Cô nói, giọng nói rất nghiêm túc.

Nghe cô nói như vậy, Phó Thần Thương lại có chút được yêu mà lo sợ, bầu trời rơi mưa máu rồi sao?

Mấy ngày này cảm xúc của cô nhóc này phập phồng lên xuống không khỏi cũng quá lớn rồi.

"Tại sao?" Đột nhiên anh rất muốn hiểu rõ nguyên nhân.

"Bởi vì em nghĩ thông suốt rồi."

"Hà?"

An Cửu không tiếp tục trả lời.

Cô không nói nữa, Phó Thần Thương cũng sẽ không tiếp tục hỏi. Mặc dù hình như cũng không phải là phương pháp của mình có tác dụng, nhưng kết quả cuối cùng đều giống nhau.

"Khát....."

Phó Thần Thương đỡ cô, từng miếng từng miếng hút nước ORESOL cho cô.

Hương thơm ấm áp trong ngực, nhìn cô chuyên tâm uống nước lòng mi thật dài khẽ rũ xuống, đôi môi ướm át, trong cơ thể có chút xao động bất an.

Mấy cô y tá nhỏ thấy Phó Thần Thương ôm An Cửu vào trong ngực, trong nháy mắt tất cả đều điên rồi, dù như thế nào cũng không cách nào bình tĩnh được, líu ríu thảo luận không ngừng, kết quả cuối cùng là thật sự không nhẫn nại được, họ phái ra một cô y tá nhỏ thực tập đi tìm hiểu.

"Phó tiên sinh, xin hỏi có cần giúp gì không?"

"Chẩn mòng, cảm ơn." Phó Thần Thương cũng không ngẩng đầu lên, lấy mu bàn tay khước miệng cho người trong ngực lau, quả thật coi cô như trẻ con mà chăm sóc.

"Vâng, ngài chờ chút." Trong mắt cô y tá nhỏ thực tập tràn đầy sao đi lầy chẩn mòng cho anh.

-----dien/Dan/Le/Quy/D0n

Cô y tá nhỏ thực tập trở về đã bị vây lại.

Y tá A hỏi: "Thế nào thế nào rồi? Thấy rõ bộ dạng thế nào không?"

Cô y tá nhỏ thực tập lắc đầu: "Không thấy! Ôm như bảo bối! Ấy za ấy za ước gì tôi cũng được vậy!"

Y tá B đưa mặt tới: "Vị này chính là chính thất nhỉ! Quả nhiên đối xử không giống nhau! Tôi thấy lời đồn trên mạng cũng không hoàn toàn đúng! Cô xem bộ dạng dịu dàng của Phó thiếu, chắc chắn....."

Y tá A thờ dãi nói: "Tôi vẫn cảm thấy Tô Hội Lê tương đối thích hợp, trai tài gái sắc, lại tình cảm thâm sâu!"

Cô y tá nhỏ thực tập không đồng ý: "Thích hợp thì thế nào, chia tay

chính là chia tay! Ban đầu tìm Sở Mạch là không có ai ép buộc cô ta cả, vào lúc này bạn trai cũ đã cưới rồi, còn cùng người ta chơi trò mập mờ không rõ không khỏi quá không đạo đức, đều không công bằng với Sở Mạch và Phó Thần Thương, có được hay không! Tôi thấy vị Kỷ công tử kia cũng bị cô ta làm cho mê mẩn, không có việc gì cứ tới đây đi dạo, còn có người nào đó, Kha Lạc Kha Lạc Kha Lạc đại nhân tôi thích nhất! Cô ta cho rằng cô ta là ai, ai cũng bị cô ta làm cho mê mẩn, tôi không chào đón nhất chính là thánh mẫu Mary Sue dạy Bạch Liên Hoa....."

(**Bạch liên hoa (Hoa sen trắng): Là cụm từ chỉ các cô gái ngây thơ trong sáng sống như thánh mẫu, luôn tự cho mình là vô tội. Thực ra cụm từ này có ý châm biếm, chỉ những cô gái bề ngoài ngây thơ thánh thiện nhưng bản chất rất xảo quyệt thâm độc.

*Mary sue: một thuật ngữ trong giới văn viết hay trong giới viết fanfic thường dùng để nói về một nhân vật hoàn hảo về tất cả mọi mặt)

Y tá C chen miệng nói: "Chuyện của giới nhà giàu với nhau, nào có đơn giản như vậy, tôi thấy tình hình bên trong ấy! Nghe một người bạn của tôi nói, là bởi vì cha của Tô Hội Lê rời đài bị bỏ tù rồi, không biết Phó Thần Thương bởi vì nguyên nhân gì không cứu người, cô ta bị buộc bắt đắ dĩ mới trèo lên Sở Mạch....."

"Bán mình cứu cha thật vĩ đại nha! Vậy Phó thiếu nhà tôi bị cầm sừng là đáng đời sao? Bây giờ nhìn người ta có vợ yêu ở trong phòng, quyền lợi nơi tay lại đổ mắt không cam lòng, tự trách ban đầu mình không nhịn được tức giận. Dù chuyện gì, nếu đã làm thì phải chịu trách nhiệm cho chuyện mình đã làm hơn nữa phải trả giá lớn, chẳng lẽ bạn gái trước tham gia vào thì không được xem là tiểu tam? Ủng hộ cô ta thượng vị ư?" Cô y tá nhỏ thực tập tức giận bất bình, càng nói càng kích động.

Y tá D không cam lòng lại phản bác một câu: "Tốt xấu gì cũng là cô ta cắn một viên đạn cho Phó Thần Thương, rất si tình....."

Mấy cô y tá nhỏ đang hăng say nhiều chuyện, đến cả tranh cãi nhau, cho đến khi y tá trưởng tới đây mắng chửi người mới ngừng lại.

Truyện được edit và đăng trên Diễn đàn.

"Lần thi này hẳn không tệ nhỉ."

Bị ôm, còn đắp chăn mỏng, quả thực là trong khoảnh khắc dịu dàng hòa vào trời băng đất tuyết, An Cửu đang thoải mái buồn ngủ, nghe vậy cả kinh nói, "Hả? Có ý gì? Em mới vừa thi xong đấy, sao anh biết em thi không tệ?"

"Thành tích của em đã có rồi." Phó Thần Thương trả lời.

"Nhanh như vậy?" An Cửu kinh ngạc, suy nghĩ một chút, nhất định là anh lại dùng đặc quyền.

Còn tưởng rằng..... Cho rằng anh hoàn toàn không biết chuyện mình thi, cũng hoàn toàn không quan tâm đến, ngay cả hỏi cũng không hỏi một tiếng, không ngờ còn cố ý để giáo viên chấm bài thi của cô trước.

"Chỉ là chưa biết thứ tự, nhưng trong lớp thì chắc chắn là thứ nhất từ dưới lên." Phó Thần Thương nói.

"....." An Cửu bị thứ nhất từ dưới lên kích thích làm tâm trạng buồn buồn, "Em biết rõ....."

"Chỉ là, có lẽ nằm trong top 500 toàn trường." Phó Thần Thương xoay chuyển lời nói.

Trong nháy mắt ánh mắt của An Cửu sáng lên, "500? Sẽ không quá phóng đại chứ?"

Lớp mười hai của Thịnh Cảnh tổng cộng hơn tám trăm người, trước đó cô là thứ nhất từ dưới lên, lọt vào top 500 chẳng phải ý nghĩa là cô đã tiến bộ hơn vượt lên 300?

"Em có thể không tin chính em, nhưng phải tin anh. Hơn nữa, chỉ 500 mà thôi, em chỉ đuổi theo 300 đối thủ dốt nát không có sức cạnh tranh mà thôi, không có gì phải vui vẻ!"

An Cửu mới vừa vui vẻ đã bị tạt cho một chậu nước lạnh, lẩm bẩm nói: "Chương trình học trung học của em chẳng khác gì là bắt đầu học từ cơ sở vụn vặt, chỉ học được ba tháng đã được loại trình độ này đã rất giỏi rồi, có được hay không!"

"Ừ, bởi vì anh có phương pháp giáo dục."

"Đúng vậy, Hiệu Trưởng Đại Nhân!"

Chương 81: Móng vuốt để ở chỗ không nên để

Editor: KẹoĐắng

Sáng sớm ngày hôm sau.

Sở Mạch giống như thường ngày đẩy Tô Hội Lê ra ngoài tản bộ, lúc đi ngang qua hành lang giống như nhìn thấy hình ảnh gì thú vị liền dừng lại.

"Sao vậy?" Tô Hội Lê khó hiểu.

"Quá khứ chào hỏi." Sở Mạch không có tiếp tục đi về phía trước, mà là đẩy cô quẹo vào khúc quanh.

Giờ phút này, trong ngực Phó Thần Thương đang ôm một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn ngồi trên ghế dài của bệnh viện, con người thu hẹp lại. Ngày thường lạnh nhạt, hiện tại vẻ mặt lại cực kỳ dịu dàng. Tấm chăn cùng áo khoác trên người cô gái được bọc kín mít, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ đỏ rục, cả người chôn ở trong ngực anh, hô hấp mềm mại an tĩnh.....

Thời điểm Tô Hội Lê phản ứng lại, một màn ầm áp kia như sóng lớn đánh mạnh vào người.

Phản ứng đầu tiên là chuyển động xe lăn rời đi, lại bị Sở Mạch ngăn lại.

"Bây giờ còn cho là anh ta gặp dịp thì chơi sao?" Sở Mạch nói nhỏ

bên tai cô, “Để anh tới nói cho em biết cái gì là gặp dịp thì chơi. Gặp dịp thì chơi chính là lúc cần thì để cô ta xuất hiện qua lại, lúc không cần thì quăng một bên để cô ta tự sinh tự diệt. Cho dù ba cô ta xảy ra chuyện cũng chẳng quan tâm..... Giống như anh ta đối với em!”

Tô Hội Lê đờn nén không được nổi giận với Sở Mạch: “Anh thì hiểu được chúng tôi bao nhiêu? Dựa vào cái gì mà nói như vậy?....”

Phó Thần Thương tựa như chợt tỉnh lại, nhìn thấy Tô Hội Lê cách đó không xa, vẻ mặt tự nhiên không hề tránh né, “Hội Lê”

Vẻ mặt Sở Mạch thoải mái đẩy Tô Hội Lê tiến lên vài bước.

"An Cửu thế nào?" Tô Hội Lê lo lắng hỏi.

Phó Thần Thương sờ sờ đỉnh đầu bù xù của Tống An Cửu, “Tham ăn, ăn đồ hư bụng, bị viêm dạ dày cấp tính.....”

"À....." Nhìn ộng tác thân mật tự nhiên của anh, vẻ xấu hổ chợt lóe lên, trên mặt Tô Hội Lê như trước duy trì mỉm cười đúng mực.

Tống An Cửu đại khái cho là mình đang ở trên giường, muốn xoay người lăn vài vòng, kết quả kém chút lăn từ trên người Phó Thần Thương xuống, lập tức bị dọa sợ tới mức tỉnh.

"Đỡ hơn chút nào không?" Phó Thần Thương hỏi, nước biển đã sớm truyền xong rồi, nhưng thấy cô ngủ ngon quá không muốn làm phiền cô.

An Cửu dụi dụi con mắt, sau đó thấy rõ Tô Hội Lê cùng Sở Mạch trước mặt, không rõ hiện tại là tình huống thế nào. [dd]LQD. Một giây sau, ý thức được bản thân vẫn ngồi trên đùi Phó Thần Thương, vội vàng đứng dậy, gãi gãi đầu, “Trời đã sáng rồi sao?”

"Ừ." Phó Thần Thương nói xong muốn ngồi dậy, rồi lại nhúu nhúu mày lần nữa ngồi xuống.

Tống An Cửu phản ứng cực nhanh, lệ rơi đầy mặt chạy lại bóp chân cho anh, "Xin lỗi, xin lỗi..... Tê chân phải không!"

Loại cảm giác người bên cạnh không thể chen vào thật đúng là làm cô đau nhói, Tô Hội Lê miễn cưỡng chống đỡ nói lời tạm biệt, "Evan, An Cửu, đi trước đây."

Tống An Cửu quay đầu lại, "A, bye bye....."

Thật ra thì, nếu như bỏ qua một tầng quan hệ khác của Phó Thần Thương cùng Tô Hội Lê, hành vi của bọn họ thật sự không có bất kỳ cái gì không ổn. Kể cả Phó Thần Thương đến bệnh viện thăm cô. Tống An Cửu ngẫm lại cảm giác mình dường như có điểm không hiểu việc gì.

"Bọn họ sao lại ở đây?" Tống An Cửu hỏi.

"Đi ngang qua." Phó Thần Thương trả lời.

Tống An Cửu không còn hơi sức "À" một tiếng, còn có cái gì mất mặt hơn việc bị bạn gái trước của ông xã nhìn thấy bộ dạng ăn quá no phải vào bệnh viện tiêu thực.

Tống An Cửu đang ảo não, Phó Thần Thương đột nhiên bất mãn nhìn cô mở miệng, "Tay!"

"Hử?" Tống An Cửu không hiểu ngẩng đầu nhìn anh, sau đó theo tầm mắt của anh rơi tại móng vuốt của mình đang để ở nơi không nên để, vội vàng đỏ mặt rút lại, "Em không phải cố ý....."

"Không sao, có thể cố ý."

"....." Không biết có phải nguyên nhân vài ngày không để anh ăn no hay không, cảm giác mỗi câu Phó Thần Thương nói ra hiện tại nghe đều tràn đầy sắc tình = =!

.....

Tối Chủ Nhật, các giáo viên tăng ca sửa tất cả các bài thi, thứ hạng cũng phân xuống rồi. Phó Thần Thương nhận được tin trước tiên, hạng 500, so với anh đoán thì khác số lẻ.

Chủ nhiệm lớp biết quan hệ của Tống An Cửu cùng Lương Giai Giai, cho nên khi Chu Tĩnh Di gọi điện thoại tới hỏi thăm thành tích thì liền nói cho đối phương biết thành tích Lương Giai Giai rớt vài chục hạng, đồng thời cũng báo tin mừng nói Tống An Cửu thứ hạng lần này vượt lên thật nhanh. Trong khoảng thời gian này ở trường học thật chăm chỉ, không có lui tới cùng thanh niên bất lương.

Thời điểm Chu Tĩnh Di gọi điện thoại Lương Giai Giai ở ngay bên cạnh, sau khi cúp điện thoại, ngược lại bà chẳng quan tâm thành tích Lương Giai Giai, chuyện của Tống An Cửu càng làm bà để ý hơn. Vì vậy ánh mắt phức tạp hỏi Lương Giai Giai: "An Cửu lần này rõ ràng thi được hạng 500 toàn trường, đây là chuyện chưa từng có. Các con là ban A, lúc thi khẳng định trước sau đều là học sinh giỏi, có phải An Cửu nhìn lên bài hay không?"

Đối với hiểu biết của bà đối với Tống An Cửu, ra vẻ chỉ có một đáp án này là có thể giải thích.

"Ai biết! Đại khái là vậy!" Lương Giai Giai ngẩn người, sau đó miễn cưỡng qua loa lấy lệ nói.

Thật ra thì cô rõ ràng nhất, Tống An Cửu đều là tự mình làm, bởi vì thời điểm thi cô ngồi đằng sau Tống An Cửu, hơn nữa còn cố ý chú ý cô. Trên cơ bản toàn bộ quá trình Tống An Cửu đều cúi đầu làm bài, mí mắt cũng không chớp lên chớp xuống.

Nhìn Tống An Cửu ở đó quên mình ghi ghi chép chép, Lương Giai Giai còn tưởng cô chỉ viết loạn trên bài thi. Không ngờ tới thứ hạng công bố ra, cô lại đứng hạng 500 toàn trường, cũng không phải là thứ hạng rất tốt, nhưng đối với Tống An Cửu đã là kỳ tích rồi.

"An Cửu trong khoảng thời gian này ở trường học biểu hiện rất tốt sao?" Chu Tĩnh Di nhớ lại lời của chủ nhiệm lớp, vì vậy hỏi.

"Cũng không tệ lắm!"

"Thật sao?"

"Rất rõ ràng là vì lấy lòng anh Phó, đoán chừng không kiên trì được vài ngày." Lương Giai Giai khinh thường nói.

Cũng không biết cô cùng Phó Thần Thương rốt cuộc thế nào, gọi điện thoại nhiều lần như vậy đều không bắt máy, tin nhắn gửi đi cũng không để ý, xem ra đành phải lần sau tự mình đến trường học tìm.

"Mẹ, con thi hạng mấy?" Lương Giai Giai có chút thấp thỏm hỏi.

Chu Tĩnh Di trầm giọng nói, "103, đã trượt ngoài top 100, Giai Giai, trong khoảng thời gian này con rất không tập trung, tiếp tục như vậy thì không được. Tâm tư phải đặt vào chuyện học tập không phải những chuyện không thực tế, con có hiểu ý mẹ không?"

Diendanlequyd0n

Lương Giai Giai cúi đầu không nói lời nào, cái gì là không thiết thực? Liền Tống An Cửu cũng có thể làm được chuyện, cô làm sao có thể không làm được?

Lương Đông đi tới hoà giải, "Giai Giai áp lực cũng rất lớn, em cũng đừng nói con, lần sau cố gắng là tốt rồi."

"Ba....." Lương Giai Giai lập tức giống như nhìn thấy cứu tinh.

"Ông chỉ biết nuông chiều con!" Chu Tĩnh Di bất mãn.

Lương Đông vô tình cười cười, "Giai Giai, vào phòng đọc sách đi! Ba và mẹ con nói chuyện một chút."

Lương Giai Giai chỉ sợ Chu Tĩnh Di lại nói cô, như một làn khói chạy lên lầu.

Chu Tĩnh Di bất đắc dĩ liếc nhìn con gái, sau đó hỏi Lương Đông "Chuyện gì?"

Lương Đông tựa vào trên ghế sa lon, vẻ mặt không phân rõ, "Công ty của Tống Hưng Quốc..... Có thể chống đỡ không lâu!"

"Xảy ra chuyện gì?" Chu Tĩnh Di kinh ngạc không thôi, bà không biết chút gì.

Trong khoảng thời gian này Tống Hưng Quốc vẫn không có liên lạc với bà, cũng không nhắc lại chuyện của Tống An Cửu, bà tự nhiên sẽ không chủ động hỏi.

Lương Đông hừ nhẹ một tiếng, "Tự nhiên là có người không muốn ông ta tốt. Đoạn thời gian trước Tiết Chấn Sở qua lại thân thiết cùng với ông ta cũng gặp xui xẻo, vốn chuẩn bị tuyên bố muốn mở rộng

quy mô công ty, mở thêm chi nhánh ở nước ngoài, hiện tại chỉ biết trốn trong nhà an phận mà sống.”

"Vậy rốt cuộc là ai làm?" Chu Tĩnh Di không nghĩ ra, người nào có thể ở trong thời gian ngắn như vậy đồng thời bức Tống Hưng Quốc cùng Tiết Chấn Sở thành ra như vậy.

Lương Đông ý vị sâu xa nhìn vợ một cái, nói: "Cái này phải hỏi con gái ngoan của bà!"

"Ông có ý tứ gì?" Chu Tĩnh Di tự nhiên biết “con gái” trong miệng Lương Đông là chỉ Tống An Cử.

"Bởi vì người chính đám bọn họ là Phó Thần Thương. Nguyên nhân là đám hỏi giữa Tống Hưng Quốc và Tiết Chấn Sở, muốn gả con gái đi. An Cử bây giờ không phải là phụ nữ của Phó Thần Thương hay sao? Người ta bên này còn chưa nói muốn thả người đâu, Tống Hưng Quốc liền muốn nhổ răng trong miệng hổ, có thể không gặp xui xẻo hay sao? Trước đó là tôi đánh giá thấp An Cử, tôi thấy Phó Thần Thương đối với An Cử không tệ, bà đừng có làm ra thái độ tránh không kịp với con nhỏ, quan hệ qua lại làm tốt một chút, từ nay về sau khẳng định có chỗ dùng.” Câu cuối cùng này mới là mục đích của Lương Đông.

"Nếu như An Cử thật có thể nói chuyện trước mặt Phó Thần Thương, cũng là phúc khí của nó. Nhưng mà, con bé kia cũng không phải một lòng theo tôi.....” Chu Tĩnh Di cũng không có nắm chắc, “Hôm nào tôi đi tìm con bé nói chuyện!"

Truyện được edit và đăng trên Diễn đàn.

Ngày hôm sau, thứ hạng công bố, thành tích của Tống An Cửu đưa tới oanh động không nhỏ, đến tận lúc này mọi người mới bắt đầu tin tưởng, Tống An Cửu thật sự cải tà quy chính rồi.

Chỉ là, mọi người nhiều nhất không phải khen cô, mà là bội phụ quyết định của Phó Thần Thương.

Theo lệ thường, 10 người xếp hạng đầu tiên cùng với học sinh có tiến bộ vượt bậc nhất đều có phần thưởng nhất định.

Tống An Cửu hoàn toàn xứng đáng với phần thưởng người tiến bộ nhất, nhận được một cây bút máy có khắc huy hiệu trường Thịnh Căn, một cuốn tập có chữ ký xinh đẹp cùng dòng cổ vũ của hiệu trưởng đại nhân, cùng với một laptop tinh xảo, đây cũng là phần thưởng duy nhất được hiệu trưởng đại nhân ký tên. Phần thưởng Tống An Cửu vừa được đưa tới, bạn học muốn mua lại laptop của cô nối liền không dứt tìm tới tận cửa, mà giá cả còn đang không ngừng lên cao.....

Cuối tháng, gần đây tình hình kinh tế căng thẳng, Tống An Cửu đang suy nghĩ lo lắng có nên bán laptop hay không. Bất quá, chiếc laptop này rất có giá trị kỷ niệm, bán đi thì tiếc, cô còn có phương pháp kiếm tiền tốt hơn.....

Vì vậy, tan giờ học về nhà Tống An Cửu liền quăng cặp xách cầm cây bút máy chạy tới tìm Phó Thần Thương, “Ông xã ông xã.....”

Lúc đó Phó Thần Thương đang ngồi trên ghế sa lon uống cà phê xem báo cáo tài vụ, vừa nghe giọng nói nũng nịu dinh dính của cô vợ nhỏ liền trực giác biết không có chuyện gì tốt.

Chương 82: Ngọt như mật

Editor: KẹoĐắng

Nha đầu này trước kia đều sĩ diện không nghe lời anh, hơn nữa đột ngột bùng phát, không hề có dấu hiệu, cứng đầu đến vài đầu bò đều không kéo được, một mực ồn ào đến khi anh chịu không nổi. Kết quả cuối cùng chính là hai bên đều bị tổn hại.

Chuyện lần trước chính là ví dụ tốt nhất. Dù cho về sau cô sinh bệnh yếu thể, thái độ mềm mỏng bớt, nhưng di chứng vẫn là không cách nào giải quyết, cho tới bây giờ bọn họ vẫn phân phòng ngủ.

Nhưng cũng không biết trước đó cô bị cái gì kích thích, hay là ăn đồ kỳ quái gì, nổi lên phản ứng hóa học quý dị. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủn lại sinh ra biến hóa, thủ đoạn đối phó với anh nhảy bật vượt rội, không ngừng tiến lên một tầng cao mới.

Hiện tại, nếu gặp chuyện gì không theo ý Tống An Cửu, cô hoàn toàn sẽ không nháo, cũng không ằm ỉ với anh. Thời điểm cần phải buông xuống mặt mũi liền buông xuống, bóp vai đấm lưng, dâng trà rót nước nói chuyện cười, mở miệng một tiếng “ông xã” làm nũng, còn có thể giả bộ đáng thương hai mắt đẫm lệ, thẳng đến khi anh chống đỡ không được mới thôi.

Không thể không thừa nhận, cái bộ dáng này của Tống An Cửu thật sự càng làm Phó Thần Thương đau đầu. Trước kia cô ằm ỉ nổi điên, anh tức lên còn có thể đánh mắng. Hiện tại..... hoàn toàn không nổi mắng, càng không nổi đánh, chỉ có thể mặc cho cô muốn làm gì thì làm, nhảy đến trên đầu anh.

Trước kia bởi vì Tống An Cửu một mực không chịu gọi “ông xã” mà Phó Thần Thương bất mãn, bây giờ vừa nghe cô gọi “ông xã” là anh liền đau đầu.

"Em lại muốn cái gì?" Phó Thần Thương buông bảng báo cáo trong tay xuống.

Tống An Cửu căn bản không quan tâm cái khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của Phó Thần Thương, vẻ mặt nịnh nọt dán tới, “Ông xã, anh giúp em ký một chữ đi~”

Phó Thần Thương liếc cô một cái, nhận lấy bút máy, kéo tay cô qua, ở trong lòng bàn tay của cô viết ra ba chữ Phó Thần Thương rờn bay phượng múa.

Tống An Cửu vừa nhìn mặt liền xanh lá, đau lòng không thôi. Quá lãng phí quá lãng phí mà, đây đều là TIỀN đó~....!

"Không phải ký ở đây!"

Nói xong móc ra vài tờ giấy ghi chép đưa đến trước mặt Phó Thần Thương, "Mỗi tờ ký một cái!"

Phó Thần Thương dựa người về phía sau, một chân bắt chéo trên một chân khác, tay chống cằm, "Bao nhiêu tiền?"

"Hả? Cái gì bao nhiêu tiền?" Tống An Cửu vô tội nháy mắt.

"Tên của anh, em ra giá bao nhiêu tiền?" Phó Thần Thương rất rõ ràng hỏi.

Không nghĩ tới nhanh như vậy liền bị anh nhìn thấu, vẻ mặt Tống An

Cửu uể oải, giơ lên ba ngón tay, "3000."

Phó Thần Thương rõ ràng bị mấy cái chữ này kích thích, "Tổng An Cửu, em cho là chữ ký của anh chỉ trị giá 3000?"

Tổng An Cửu cười khan ho một tiếng, "Mọi người đều là học sinh, cũng không có tiền nhiều, ra giá quá cao không phúc hậu lắm, anh thông cảm một chút đi mà!"

Phó Thần Thương giận đến nở cười, "Em còn lý luận!"

Tổng An Cửu lầu bầu, "Có cơ hội kiếm tiền nhàn nhã như vậy sao lại không kiếm, kiêm chức rất là mệt nha....."

Phó Thần Thương kéo Tổng An Cửu ngồi trên đùi mình, "Còn có chuyện càng thoải mái hơn, cái gì em cũng không cần làm....."

Tổng An Cửu lập tức giống như thỏ nhảy từ trong lòng anh dậy, "Thiên hạ này không có bữa cơm trưa nào miễn phí, tiện nghi không có gì tốt, đây chính là chân lý!"

Đây là cái ví dụ lộn xộn gì? Mặt Phó Thần Thương đen thui, "Chẳng lẽ em nghĩ cả đời cùng anh phân giường ngủ?"

Tổng An Cửu không chút cử động, "Không phải anh nói sẽ tự ra ngoài kiếm ăn sao?"

"Ngày mai là ngày lễ kỉ niệm thành lập trường, anh sẽ rất bận rộn, đi ngủ sớm một chút đi, Hiệu Trưởng Đại Nhân!" Tổng An Cửu nói xong cũng nháy nhót ra khỏi phòng sách, còn thò đầu vào nhắc nhở, "Đúng rồi, nhớ ký tên cho em!"

Nhìn bộ dáng không chút nào sợ hãi của cô, Phó Thần Thương khó

miệng khó nói, bản thân cứng chiều cô thành như vậy, có thể trách ai!

_____KẹoĐắng////d...đ...l...q...đ_____

Sáng ngày hôm sau, Tống An Cửu vừa rời giường liền nhìn thấy Phó Thần Thương một thân tây trang màu đen đang mặc một cái tạp dề màu hồng nhạt ở trong phòng bếp chiên trứng. Quả thật là đẹp trai không cách nào nhìn thẳng!

Tống An Cửu nháy qua nhìn, vừa nhìn còn vừa chỉ chỉ chỗ chỗ, "Phó Thần Thương em không thích ăn hành, lần sau anh đừng cho vào. Trứng gà muốn chiên non một chút, còn muốn nhiều sốt cà chua....."

Phó Thần Thương nhìn bộ dáng kiêu ngạo của Tống An Cửu, khẽ vươn tay bắt lấy cô vây vào trong ngực, cúi đầu muốn hôn.

Tống An Cửu vội vàng che miệng, "Em còn chưa đánh răng!"

Vì vậy Phó Thần Thương hận hận cắn cằm của cô, bàn tay ở trên miệng cô hung hăng véo một cái, lửa nóng trong lòng có dấu hiệu ngẩng đầu, "Lá gan càng ngày càng lớn đúng không?"

"Còn không phải là ỷ vào việc anh yêu em!" Tống An Cửu ngược đầu nhỏ, nói được giống như chuyện đương nhiên, không có chút nào ngượng ngùng.

Bây giờ cô xem như đã hoàn toàn hiểu tính tình của anh, thích mềm không thích cứng, chỉ cần theo anh, cuộc sống gia đình trôi qua không biết thoải mái bao nhiêu. Trước kia sao cô lại thiếu não không nghĩ ra điểm này chứ? Phó Thần Thương đối với bản thân cô rất tốt, cô còn không an lòng, nên giống như bây giờ tận tình hưởng thụ mới đúng!

"Em....." Phó Thần Thương nâng trán, hoàn toàn bó tay với cô.

Vô lại đến loại trình độ này cũng coi như bản lãnh.

Cân nhắc việc không thể ảnh hưởng đến học tập của Tống An Cửu, cho nên hiện tại quan hệ của bọn họ vẫn không thể công khai, vì vậy sau khi ăn điểm tâm xong Phó Thần Thương cùng Tống An Cửu chia nhau đến trường học.

_____KẹoĐắng~~::~d/đ/l/q/đ_____

Năm nay ngày kỉ niệm thành lập trường vô cùng náo nhiệt. Bởi vì là lễ kỉ niệm 100 năm thành lập trường, đương nhiên, càng vì có tiền nhiệm Phó Thần Thương được mời, lần tiếp đãi khách này làm long trọng gấp năm lần đều không thể dừng lại.

Buổi sáng, tiến hành bài phát biểu dài đến 2 giờ, sau đó là cử hành lễ ăn mừng trường học thành lập được 100 năm tại sân vận động. Phó Thần Thương xuất hiện quả thật so với ngôi sao mở concert còn náo nhiệt điên cuồng hơn. Các nữ sinh đều vui mừng, các nam sinh nắm tay mơ ước, tiếng hét chói tai không ngừng, tràng diện không thể khống chế được, thật sự là đáng thương cho các bảo vệ năm nay. Đi theo sau Phó Thần Thương còn có mười vị lãnh đạo, chỉ là lãnh đạo phát biểu cũng nói gần 1 giờ, đám học sinh dưới đài tay đều có chút không còn sức rồi.

Buổi trưa, Đại Lễ Đường trường học mới vừa dựng lên để tổ chức ăn mừng lễ kỉ, mời đầu bếp tốt nhất, đạt cấp bậc tiêu chuẩn cao nhất trong yến tiệc. Thương tổn bị đám lãnh đạo dài dòng của mọi người lập tức được chữa khỏi, một bên hưởng thụ mỹ thực một bên trao đổi cùng các tiền bối, cực kỳ náo nhiệt.....

Tống An Cửu từ buổi sáng liền bắt đầu không ngừng chào hỏi với mọi người, ai bảo cô học ở Thịnh Cảnh suốt 5 năm!

Đám bạn bè không tốt hôm nay đã sớm tạm biệt với tuổi trẻ khinh cuồng, thời kỳ phản nghịch không chống lại năm tháng thanh xuân. Lên đại học, có người xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, có người thừa kế gia nghiệp, có người tự mình mở công ty..... Bất kể là dựa vào trong nhà hay dựa vào chính mình, đều tự hòa vào nhau, đều không tệ lắm, chỉ có cô bi thương còn học cấp ba.

Trường hợp này Tống An Cửu thật đúng là một ngàn mốt vạn không muốn xuất hiện!

Bởi vì hình tượng của cô thay đổi, vô tình gặp loại chuyện “Bạn học, có nhìn thấy Tống An Cửu đâu không?” không tồn tại này. Cơ bản những người từng tìm cô đều dùng lời dạo đầu này, sau đó thời điểm được cô cho biết bản thân là Tống An Cửu, người nào người nấy đều hoài nghi về tính chân thật thân phận của cô, còn có gương mặt, còn có người muốn biết người trang điểm cho cô là ai..... Cô có thể trả lời là bệnh viện Phó thị trang điểm cho sao?

Có thù oán hay không có thù oán, bạn trai trước bạn trai trước bạn trai trước, nên gặp phải hay không nên gặp phải hôm nay đều gặp mấy lần, nhưng lại duy nhất không nhìn thấy Phó Cảnh Hi cô tâm tâm niệm niệm.

Thật vất vả có cơ hội quan minh chính đại này để gặp cậu, cậu lại không xuất hiện.

Sau buổi lễ cảm ơn là triển lãm lịch sử trường, đi thăm vườn trường, sau đó là phân giới, các học sinh lớp lớn có quan hệ hữu nghị hoạt động. Tống An Cửu giống như đi chợ vậy, thay phiên đổi ba lớp, bị bạn học thay nhau oanh tạc. Không cần biết là có quen cô

hay không, hay chỉ gặp mặt một lần, chỉ cần nghe qua đại danh của cô cùng với kỳ tích “Người đẹp ngàn cân”, tất cả đều muốn tới nhìn cô một chút, cùng với bình luận một phen. Bởi vì Phó Thần Thương đi đâu đó rồi, cô vẫn phải nhịn không thể nổi bão, thật sự là đáng thương.

Thảm nhất là nhiều bạn trai cũ hoặc sáng hoặc tối, hoặc vô ý đưa ra lời muốn tái hợp lại cùng cô, ôn chuyện cũ gì đó. Tình cờ bị Phó Thần Thương nhìn thấy cô cùng người đàn ông khác nói chuyện, dưới khuôn mặt đẹp trai dịu dàng đó bắn ra vài cái tiểu phi đao sắc bén, thật sự là làm cho cô ăn không tiêu.

Tình huống như thế mãi cho đến buổi tối diễn xuất văn nghệ mới giảm bớt.

Vì kỷ niệm ngày thành lập trường, mỗi lớp học đều phải tiến cử một tiết mục, sau đó tập hợp sàng chọn tiết mục có chất lượng tương đối cao biểu diễn, ban tốt nghiệp cũng phải tham gia. Lớp 12A tiến cử chính là sân khấu kịch 《 Công chúa Bạch Tuyết 》, chỗ đặc biệt là tất cả đạo cụ đều được nhân cách hóa, toàn bộ do người diễn, cả lớp 60 tinh anh, không đúng, còn có một Tống An Cửu, tất cả đều sẽ tham dự. Lương Giai Giai dùng loại khí chất cùng với việc nhét cho ủy ban văn nghệ một bao lì xì liềm đảm nhiệm vai công chúa Bạch Tuyết. Tống An Cửu vai..... một cây nấm trong rừng rậm.

Đạo cụ mặc dù không phải nói lời kịch, nhưng đứng một chỗ cũng rất mệt mỏi, thật sự là rãnh rỗi liền muốn nói chuyện. Tống An Cửu không ngừng tìm cây nấm Đường Tống bên cạnh nói chuyện phiếm.

Vừa bắt đầu Đường Tống còn qua loa vài câu, đến cuối cùng thì nhịn không nổi nữa, "Bạn học Tống An Cửu, bạn nghiêm túc một chút đừng nói chuyện có được hay không? Đây là đang trên sân khấu!"

Tống An Cửu không thèm để ý chút nào, "Thì sao? Dù sao cũng không có người chú ý đến chúng ta, đều nhìn diễn viên chính! Ai sẽ nhìn một cây nấm chứ!"

"Sao lại không? Bạn xem, hiệu trưởng luôn nhìn bên này, nhất định là phát hiện chúng ta đang nói chuyện rồi." Đường Tống sợ hãi nói.

Tống An Cửu lúc này mới nhìn sang hướng Phó Thần Thương, người kia mười ngón giao nhau chống đỡ cằm, tư thế ưu nhã giống như một bức họa. Sân khấu kịch đang diễn đến đoạn công chúa Bạch Tuyết lương thiện lại nhu nhược bồng hoàng bị lạc trong rừng rậm đáng sợ, nhưng người đàn ông kia lại không xem bộ dáng đáng thương của công chúa, ánh mắt lại chăm chú nhìn một cây nấm trong rừng rậm..... Nhìn đến rốt cục Tống An Cửu tự mình nhìn lại, khoe môi Phó Thần Thương lập tức giương lên một nụ cười.

Tống An Cửu dám khẳng định trong chớp nhoáng này cô nghe được âm thanh hít khí lạnh của tập thể mọi người.

Phóng điện cũng phải xem trường hợp chứ!

Tống An Cửu vội vàng vòng sang hướng khác, dùng tạo hình đầu nấm lồi thô che khuất ánh mắt của Phó Thần Thương, cùng với ánh mắt quần chúng đang đuổi theo ánh mắt của anh.

Làm ơn đi, tuy là cô không có làm người khác chú ý, nhưng mà hơn phân nửa ánh mắt toàn trường đều ở trên người anh có được không! Từng cử chỉ của anh đều làm cho người khác chú ý.

.....

Lại nhin mấy tiếng đồng hồ, buổi biểu diễn văn nghệ rốt cuộc lấy lời chào cảm ơn kết thúc, kế tiếp chính là thời gian tự do hoạt động.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, Phó Thần Thương phải cùng lãnh đạo và các học sinh nổi danh ăn cơm xã giao, Tống An Cửu cuối cùng cũng có thể thở một ngụm rồi.

Hôm nay không chỉ có Phó Cảnh Hi không tới, mà Thẩm Hoán bởi vì vừa thành lập công ty cố vấn tình cảm, việc làm ăn bận rộn, vội vàng tiếp khách nên cũng không tới.

Tâm tình Tống An Cửu có chút xuống thấp mà đi tới cây bạch quả lá vàng trong sân trường, không ngừng quay điện thoại, lo lắng rốt cuộc là gọi hay không gọi.

Không cách nào lựa chọn cô liền móc ra một đồng xu ném lên, mặt trên là gọi, mặt dưới là không gọi.

Kết quả, lúc đồng xu còn đang ở giữa không trung, trông mòn con mắt, Tống An Cửu nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc từ đối diện chậm rãi đi tới

"Cảnh Hi ——"

"Cảnh Hi ——"

"Cảnh....."

Tống An Cửu gọi hai tiếng, thời điểm gọi tiếng thứ ba thì âm thanh giống như một miếng vải bị dây kéo chặn ngang cắt đứt.....

Mới vừa rồi cô chỉ chú ý Phó Cảnh Hi, lại không thấy bên cạnh cậu có một cô gái bộ dáng đặc biệt xinh đẹp, vẻ mặt dịu dàng khoác cánh tay cậu.....

Trong nháy mắt, tiếng ồn ào, ánh đèn, lá cây, tất cả xung quanh giống như thủy triều thối lui, một thứ gì đó rất quan trọng rơi xuống từ trong sinh mệnh, chỉ còn lại một mình cô đứng yên tĩnh trong bóng tối....

"An Cửu."

Cho đến khi Phó Cảnh Hi đứng trước mặt cô, gọi tên cô, Tống An Cửu mới từ trong tình cảnh trống rỗng tìm về chính mình.

"Cảnh Hi, cậu cũng tới nữa!"

A? Đó là cô nói sao? Thân thể giống như cùng tư tưởng tách biệt không thể phối hợp hành động, đầu óc cô còn chưa khôi phục vận chuyển, may là cái miệng cô đã phản xạ có điều kiện tự động trả lời.

"Ừ."

"Vị này là?" Tống An Cửu cuối cùng là thoáng khôi phục một chút thần trí.

"Bạn gái của tôi, Thư Ý."

BẠN — — GÁI

Hai chữ này giống như tảng đá lớn ép tới cô gần như muốn phun máu.

"Chào cô." Thư Ý có chút xấu hổ gật đầu lên tiếng chào cô.

Chỉ liếc mắt một cái, Tống An Cửu cũng biết cô ta cùng Phó Cảnh Hi là người cùng một thế giới, có tu dưỡng, có văn hóa, có gia thế, cùng khí thế giống nhau.

"Xin chào, tôi là bạn.....bạn của Cảnh Hi."

Bạn bè, cũng chỉ là bạn bè mà thôi.

Sau đó chính là khoảng thời gian làm người ta lúng túng trầm mặc.....

Tống An Cửu lẳng lẳng đứng trước mặt hia người.

Ở trước mặt Phó Cảnh Hi, trước giờ cô luôn một khắc cũng không ngừng nói chuyện, chưa bao giờ giống như giờ phú này trầm mặc trôi qua. Phó Cảnh Hi luôn luôn trầm mặc ít nói lại lần đầu tiên mở miệng phá vỡ không khí im lặng này — —

"Tôi phải đi gặp mấy người bạn nữa, đi cùng không?"

Đi cùng?

Về sau cái từ này đã không còn thuộc về cô.

Cậu có người làm bạn bên cạnh, cô cũng không thể giống như trước kia không có việc gì cũng đi phiến cậu, không thể nói “Chúng ta cùng nhau” nữa.

Sau khi kết hôn cùng Phó Thần Thương, cô vẫn còn không có hoàn toàn ý thức được điểm này. Nếu như không phải cậu muốn tránh mặt cô, cô còn cây ngay không sợ chết đứng cảm thấy đi tìm cậu cũng không có gì. Giống như trước đây tặng đồ cho cậu, ngây ngốc đối xử tốt với cậu cũng không có gì.

Cho tới giờ khắc này, Tống An Cửu mới rõ ràng, rất rõ ràng nhìn nhận rõ sự thật.

Mặc kệ là quan hệ bạn bè tốt đến mấy, chỉ cần một bên có bạn trai/bạn gái, quan hệ trở bên bất hòa là tất nhiên.

Huống chi, cô cho tới nay đối với Phó Cảnh Hi có lòng riêng, mà lại tự cho rằng cậu không biết. Kỳ thật cậu biết tất cả, tự nhiên là kiêng kỵ.

"Không được." Tống An Cửu chậm rãi, chậm rãi lộ ra một nụ cười thật to không chê vào đâu được, "Các cậu đi đi, hôm nay rất náo nhiệt, các cậu chơi vui vẻ một chút!"

Nhìn nụ cười sáng lạng của Tống An Cửu, Phó Cảnh Hi nhúu nhẹ mày, giống như là muốn nói gì đó, nhưng vẫn không có mở miệng, chỉ là gật đầu một cái với cô, liền cùng Thư Ý đi sát qua người cô, cách càng lúc càng xa....

Phó Cảnh Hi đã rời đi lâu rồi mà Tống An Cửu vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ, tùy ý người đến người đi, lá cây rơi xuống trên đầu vai.....

"Hi, chị dâu! Cuối cùng tìm được chị rồi!"

Phó Hoa Sanh không biết từ nơi nào xuất hiện hưng phấn mà vỗ vai Tống An Cửu, nhưng cô hoàn toàn không có phản ứng.

Phó Hoa Sanh vỗ vỗ, cảm thấy không đúng, vì vậy cúi người, kề sát vào nhìn cô.

Thân thể Tống An Cửu bởi vì đứng quá lâu nên hơi run rẩy một chút. Cô cắn môi, hai con ngươi phiếm hồng, nước mắt giống như một giây sau sẽ rơi xuống, lại hưng hăng bị đè nén trở về.

Phó Hoa Sanh nhất thời liền trợn tròn mắt, không biết làm sao, luống cuống tay chân, "Chị chị hai Chị hai, chị làm sao vậy?"

"....."

"Rốt cuộc thế nào nha? Chị đừng có không nói lời nào! Chẳng lẽ là tôi vừa rời quá nặng tay võ chị đau? Không đến mức đó đi, chị dâu, thân thể chị rất cường tráng to lớn đó!"

"....."

"Phó Nhị khi dễ chị?" Phó Hoa Sanh lại đoán.

"....."

"Anh ấy đối với chị không tốt không phải còn có em sao! Em đã nói với chị, em vĩnh viễn là hội thuần kiên cố, là lớp xe dự bị, là tường ngoài của chị!"

"....."

"Khụ, mặc kệ nói gì, tùy tiện nói một câu được không? Chị như vậy, thật khiến cho người ta sợ hãi....." Phó Hoa Sanh không chịu nổi.

"Tôi thất tình."

".....!?" Phó Hoa Sanh trợn tròn mắt, lập tức phun ra một câu: "Chị đều đã là vợ người ta còn yêu người khác?"

Một giây trước tâm tình còn đang sa sút âm trầm, một giây sau Tống An Cửu phản ứng lại lập tức bùng nổ: "Cút cút cút, anh mới là vợ người ta!"

Phó Hoa Sanh phụ họa, "Được được được, tôi là vợ! Bây giờ có thể nói cho tôi biết rốt cuộc thế nào được chưa?"

"Cảnh Hi có bạn gái lúc nào?" Tống An Cửu hỏi.

Phó Hoa Sanh hiểu ra, thì ra cô nói thất tình là ý này.

"Chị nói là Tam tiểu thư Thư gia đi! Cũng không lâu, đại khái là chuyện hai tuần trước. Chị chú ý Cảnh Hi như vậy tôi còn tưởng là chị biết!" Phó Hoa Sanh nói xong chặc chặc lắc đầu, "Ai, chị dâu, chị như vậy là không tuân thủ nữ tắc rồi. Chị đã có anh hai rồi, làm sao còn muốn cháu của anh ấy nữa. Bất quá ngẫm lại nếu là tôi, tôi cũng không để ý cam tâm tình nguyện hướng về cậu ta."

Tống An Cửu hung hăng nguýt hấn, "Nghĩ cái đầu anh, tự anh đi tuân thủ nữ tắc đi!"

Nói xong cũng không để ý đến hấn, sai bước đi về phía trước.

"Chị dâu! Chị dâu, chị đi đâu à?" Phó Hoa Sanh vội vàng đuổi theo.

"Đi tìm đàn ông!" Tống An Cửu hặn hặn thuận miệng trả lời một câu.

"Hả?" Phó Hoa Sanh sửng sờ, sau đó không thuận theo, "Tôi đây không phải sẵn có sao? Còn tìm cái gì nha! Cần gì bỏ gần cầu xa, này này....."

_____KẹoĐắng ^^_____d:đ:l:q:đ_____

Cuối cùng, hai người tùy tiện tìm một quán ăn gần trường học ngồi xuống uống rượu.

Hoàn hảo Phó Hoa Sanh mặc quần áo đơn giản, bằng không ngồi

trong quán ăn kiểu này sẽ có vẻ đột ngột, càng khiến người ta chú ý.

Bởi vì tỉ lệ hấn xuất hiện trên ống kính tương đối cao, vừa ngồi xuống liền dẫn đến tiếng xì xào của mấy người khách bàn gần đó, suy đoán hấn có phải là Phó Hoa San hay không. Cuối cùng, bởi vì cô gái đi cùng hấn quả thật là quá thấp kém, mọi người thảo luận một lát liền thu hồi ánh mắt, khẳng định không phải là Phó Hoa Sanh!

Phó Hoa Sanh không nói gì nhìn Tống An Cửu ngồi đối diện giống như không muốn sống mà nốc rượu, nhưng vẫn không nhịn được mà nhắc nhở: "Này, tôi nhớ rằng Phó Nhị không cho chị uống rượu. Không sợ bị anh ấy động thủ hay sao!"

Tống An Cửu không có sợ hãi lại mở ra một chai bia, "Phó Thần Thương không nỡ đánh tôi!"

"Ách....." Quả nhiên uống nhiều.

Tống An Cửu lắc lắc chai rượu trong tay, "Phó Hoa Sanh anh nói, là tôi xinh đẹp hay là cô Thư Ý gì kia xinh đẹp?"

"....." Cư nhiên hỏi vấn đề đáng sợ như vậy, rõ ràng là đã uống nhiều.

Tống An Cửu nhũn như con chi chi nằm sấp trên mặt bàn, "Tôi mới không có nghĩ muốn nhúng chàm Phó Cảnh Hi, mới không có. Tôi chỉ coi cậu ta là anh em, giống như Phật Tổ thành kính cúng bái, mới không muốn vấy bẩn cậu ta, chà đạp cậu ta. Cho tới bây giờ..... Cho tới bây giờ đều không có nghĩ....."

Phó Hoa Sanh nghe được đầy đầu vạch đen. Có người say rượu nói lời thật, cô gái này say rượu lại thích nói mát, dù sao hấn làm như không nghe là được rồi.

Vì vậy, một người uống say như chết ăn ở hai lòng nói điên nói khùng, một người ngồi ngắm ngáp ít rượu, ăn đấu phụng, gặm thịt nướng, nghe cô ăn ở hai lòng nói điên nói khùng, cũng coi như rất hài hoà.

Hai người ngồi uống từ lúc quán không còn chỗ ngồi đến lúc chỉ còn một bàn bọn họ.

Phó Hoa Sanh ăn ăn ăn.... Đột nhiên động tác ném đậu phụng vào miệng dừng lại. Hấn chợt nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng, lúc này phản xạ có điều kiện níu chặt quần áo của mình.

Xong rồi xong rồi, quên mất Tống An Cửu sau khi say rượu hóa sói sẽ hung tàn như thế nào!!!

Vì vậy, Phó Hoa Sanh không chút do dự bấm điện thoại gọi cho Phó Thần Thương, "Anh hai! Anh hai, anh mau tới đây! Quán Như Ý, ra khỏi cổng trường đi về hướng trái 200m Như Ý quán! Phải nhanh nha! Chậm em liền bị bà xã anh cưỡng hiếp..... Hả? Hả? A? Không đúng không đúng! Anh không cần tới không cần tới! Cứ để cho em bị cưỡng hiếp đi!"

Nói đến một nửa, Phó Hoa Sanh phúc đến thì lòng cũng sáng ra sửa lại, "rụp" một tiếng cúp điện thoại, từ đầu tới đuôi đều không cho Phó Thần Thương có cơ hội mở miệng nói chuyện.

Cặp mắt Phó Hoa sanh sáng rực, nhìn chăm chăm Tống An Cửu. Chị dâu! Xin không cần khinh thường, mặc tình chà đạp tôi đi!

Tôi quyết định hy sinh mình, yên lặng chịu đựng.....

.....

Cách trường học 800m, khách sạn cấp năm sao.

Qua ba lần rượu, nói chuyện với nhau đang lúc vui.

"Các vị, tôi còn có chuyện, trước xin lỗi không tiếp được."

Phó Thần Thương nhận một cú điện thoại đột nhiên liền nói phải đi, mọi người ngẩn người, nhưng rốt cuộc không có người nào dám nói một chữ "không", đều nói lời chào tạm biệt để anh có việc bận cứ đi trước.

Khi chiếc xe thể thao màu xám quen thuộc dừng trước cửa quán ăn, Phó Hoa Sanh quả thực khó mà tin được, bởi vì hẳn hoàn toàn không ngờ được Phó Thần Thương sẽ đến nhanh như vậy.

Lúc đó, Tống An Cửu cả người bò đến trên bàn, đã cởi áo khoác của Phó Hoa Sanh ra, hơn nữa bắt đầu động thủ xé rách áo sơ mi của hắn rồi.....

"Rẹt" một tiếng chói tai, áo T-shirt của Phó Hoa Sanh không biết bị Tống An Cửu dùng vật thể không rõ gì làm rách một đường, sau đó, rốt cục bị xé rách.....

.....

.....

.....

Phó Hoa Sanh phản ứng đầu tiên là, MẸ NÓ! Cái áo có chữ ký XX kỷ niệm số lượng có hạn của hắn.....

"Tống! An! Cứu!" Phó Thần Thương thì cực kỳ tức giận bước nhanh qua, lôi cổ áo cô nắm dấy.

Tống An Cứu đầu óc choáng váng đứng không vững, trước sau lung lay đảo đảo một cái, cuối cùng dựa vào ngực Phó Thần Thương mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Có lẽ là bị hơi thở quen thuộc trên người Phó Thần Thương hấp dẫn, Tống An Cứu níu lấy quần áo của anh chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy rõ hàng lông mày nhú chặt của anh, hai con ngươi tràn đầy tức giận, cái mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mím chặt, xuống chút nữa là cút áo đầu tiên được cài chặt tỏa ra vẻ cấm dục.....

Vì vậy, đôi tay không bị khống chế liền sờ soạng đi lên, sau đó lung tung nắm lấy cổ áo của anh.....

Loại cảm dỗ này khó có thể hình dung, giống như là nhìn thấy một mảnh tuyết trắng tinh không hề có chút tạp sắc liền muốn đi lên giẫm ra vài cái dấu chân hủy diệt.....

Chương 83: Không cần không cần em

Editor: KẹoĐắng

"Em cho em ấy uống cái gì?"

Tống An Cửu hành động không giống bình thường lập tức làm cho Phó Thần Thương dùng ánh mắt rét lạnh nhìn về phía Phó Hoa Sanh.

Trên người Phó Hoa Sanh mặc quần áo rách rưới, gần như tức giận công tâm "Cái gì gọi là em cho cô ấy uống cái gì! Em thật sự là không cho cô ấy uống cái gì có được hay không! Cô ấy thất tình nổi điên tự mình nốc nhiều rượu như vậy đó! Anh nghĩ rằng em có thể cho cô ấy uống cái gì? Thuốc kích thích sao? Mẹ nó! Nhan sắc như em còn cần phải dùng tới cái này?"

Phó Hoa Sanh cực kỳ tức giận vì bị vũ nhục nhân cách, đây là lần thứ hai trộm gà không được còn mất năm gạo rồi. Máu chốt là hẳn rõ ràng không phải có kế hoạch trước, hoàn toàn là vô tâm vô tội đến cực điểm đó!

Phó Thần Thương không cùng hẳn nói nhiều, trực tiếp ôm ngang Tống An Cửu nhét vào trong xe, lập tức phóng đi, chỉ để lại Phó Hoa Sanh cùng đồng quần áo rách nát trên thân thể xốc xếch trong gió.....

Dọc theo đường đi, Tống An Cửu một mực cùng cúc áo của Phó Thần Thương kiên trì bền bỉ đấu tranh, mệt mỏi thở hồng hộc, khuôn

mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên trán tràn đầy mồ hôi.....DienDAnLQd

Uống nhiều quá đầu óc không tỉnh táo, tay cũng không linh hoạt, một chuyện rất đơn giản cũng làm không được, làm cho Tống An Cửu trực tiếp dán qua dùng răng cắn.

Phó Thần Thương bị ngăn trở tầm mắt, lại bị hô hấp nóng rực của cô trêu chọc, kiên nhẫn mất hết, đẩy cô ngồi lại vị trí, “Em ngồi ngay ngăn lại cho anh!”

Có lẽ là giọng nói quá mức nghiêm khắc, thân thể Tống An Cửu rung rẩy lại không dám động.

Nhìn bộ dáng sợ hãi đến mức co rúm lại của cô, Phó Thần Thương lập tức đau lòng, hối hận vừa rồi giọng điệu nặng như vậy, một tay sờ sờ đầu cô giống như muốn trấn an.

Mới vừa rồi còn sinh long hoạt hổ, lúc này lại híc híc cái mũi, sau đó “xoạch xoạch” bắt đầu rơi nước mắt, khóc đến bả vai co lại.

Trong lòng Phó Thần Thương giống như bị côn trùng gặm cắn, vừa ngứa vừa đau lại gãi không đến.

Rốt cuộc lái xe về đến nhà, Phó Thần Thương đỡ cô đến phòng vệ sinh nôn một lần, sau đó ôm cô đến trên giường, chuẩn bị nấu canh giải rượu cho cô. Kết quả lại không thể đi được, vừa đi được một bước lại bị một bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy góc áo.

Phó Thần Thương hung ác quyết tâm kéo tay của cô ra đi đến phòng bếp.

Chờ nấu xong canh giải rượu trở lại, nha đầu kia đã nằm lỳ ở trên giường khóc ướt hơn nửa cái gối.

Phó Thần Thương bắt đắ dĩ thờ dài một tiếng nâng Tống An Cửu dậy ôm đến trong ngực, sau đó dứt canh giải rượu cho cô.

Tống An Cửu lúc đầu không chịu hợp tác, Phó Thần Thương thấp giọng trách mắ, “Đừng lộn xộn, uống xong sẽ thoải mái!”

Tống An Cửu thấy anh tức giận mới bằng lòng uống vài ngụm, bởi vì vội vàng muốn nói chuyện nên bị sắ một chút, “Khụ khụ, Phó Thần Thương, anh đừng không cần em.....”

"Anh không có không cần em."

"Em không ngoan cũng không thể không cần em, không tốt cũng không thể không cần em....."

"Được." Phó Thần Thương hoàn toàn theo cô, nhẫn nại dụ dỗ.

"Phó Thần Thương em uống rượu....."

"Ừ."

"Anh không cần phạt tiền em có được hay không? Có được hay không?"

"....." Phó Thần Thương cũng hoài nghi cô có phải thật sự uống say hay không. Lúc này còn nhớ rõ chuyện này. Nhưng mà cô uống rượu say còn biết sợ coi như là chuyện tốt. “Được, lần này sẽ không phạt em, nhưng mà em nói anh nghe, vì sao em lại uống rượu?”

Tống An Cửu uống say hoàn toàn không có tâm lý phòng bị, trực tiếp nói sự thật cho anh biết. “Em thất tình.....”

Giờ phút này sắc mặt Phó Thần Thương thật sự là khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, "Thất tình?"

Trên thế giới này trừ anh ra, chẳng lẽ còn có người đàn ông khác có thể để cho cô thất tình?

Tống An Cửu khịt khịt cái mũi, "Cảnh Hi..... Có bạn gái..... Ông xã, em thật là khổ sở....."

Khó trách lúc trước Phó Hoa Sanh nói cô thất tình nổi điên tự mình uống rượu.

Cõi đời này sẽ có người cùng ông xã mình kể khổ rằng đối tượng thầm mến có bạn gái, cho nên mình rất khổ sở, còn vì người này uống đến say mềm chỉ sợ cũng chỉ có đóa hoa tuyệt thế Tống An Cửu thôi.

Phó Thần Thương thật là bội phục bản thân giờ phút này lại còn có thể nhịn được không cắt đứt cái cổ nhỏ của cô.

Thời điểm anh thức trắng đêm ở bệnh viện chăm sóc Tô Hội Lê cô không muốn chết muốn sống, thời điểm anh sập cửa bỏ nhà đi muốn tìm phụ nữ cô không uống rượu mua say, lại bởi vì Phó Cảnh Hi có bạn gái mà khổ sở thành như vậy.....

Liều mạng một đêm, cô lại còn dám trực tiếp cùng anh kể khổ.....

Tống An Cửu, em thật sự là chán sống!

Người trong cuộc hoàn toàn không nhận thấy được nguy cơ, còn tìm chết, có chút hơi sức liền chạy đi bút cúc áo của anh, giống như có thù oán với chúng.

Phó Thần Thương không chút lưu tình bắt lấy tay của cô không cho đụng, “Nơi nào dưỡng thành thói quen xấu, uống rượu say liền cởi quần áo đàn ông?”

Nha đầu chết tiệt này thẳng đến ngày đó anh đụng cô vẫn là lần đầu tiên quả thực chính là kỳ tích.

Tống An Cửu mơ mơ màng màng đã không có cách nào trả lời câu hỏi của anh, chỉ là dựa vào bản năng làm việc. Tay bị bắt lại cứ tiếp tục dính lên, kiên trì không ngừng cuối cùng hàng cúc áo cũng bị cô cởi ra một cái, vì vậy tinh thần tăng lên tiếp tục.....

Phó Thần Thương cũng không định ngăn cản cô, để cho cô cởi. Anh ngược lại muốn nhìn cô có dám làm đến bước kia hay không!

Tống An Cửu cuối cùng cũng cởi hết tất cả cúc áo của anh ra, kéo một cái, sau đó liền ngậy ngốc nhìn. Tiếp theo, cô sờ đến đầu giường mở đèn bàn lên, trong khoảng thời gian ngắn ánh sáng sáng rõ, dáng người hoàn mỹ mê người của Phó Thần Thương dưới ánh đèn càng được tôn lên rõ ràng.....

Phó Thần Thương giựt giựt khóe miệng coi như là phục cô rồi. Nha đầu này bình thường thời điểm cùng với anh đừng nói đến có bao nhiêu thẹn thùng, không tắt đèn tuyệt đối không cho anh đụng. Tắt đèn rồi cũng sẽ nhắm mắt lại, cũng không nhìn anh cái nào. Hiện tại lại dám cưỡng chế cởi quần áo của anh, còn mở đèn lên cẩn thận thưởng thức, người say quá nhiên thật can đảm!

Vừa nghĩ tới mặc kệ là người đàn ông nào, cô say rượu liền muốn cởi quần áo người ta. dd(LeQuYDOn)_ Phó Thần Thương lại tưởng tượng không biết loại chuyện này trước kia cô đã làm qua bao nhiêu lần, nhìn thấy bao nhiêu cơ thể đàn ông, lửa giận liền lập tức phá tan lý trí.

Đang ở thời điểm Phó Thần Thương không muốn tốn hơi thừa lời nuốt sống cô, lại thấy cô chậm rì rì lấy điện thoại di động ra. Sau đó, nhắm ngay anh, “tách” một tiếng, chụp xong liền cúi đầu gọi tin nhắn.

Phó Thần Thương lại gần xem, thế nhưng thấy cô gọi tin nhắn cho Lương Giai Giai.....

Đây là tình huống gì vậy.....

Sau khi gọi xong, Tống An An lộ ra vẻ mặt tươi cười cực kỳ thỏa mãn như hoàn thành tâm nguyện nhiều năm, sau đó ôm điện thoại nằm xuống thờ to ngủ, hoàn toàn gạt người đàn ông đã bị cô cời sạch sẽ sang một bên.

"....."

Phó Thần Thương đã không còn tâm tư đi truy cứu hành động không thể giải thích của cô. Trong con người bắn ra tia sáng nguy hiểm của loài dã thú đi săn, anh không nhanh không chậm thoát dây lưng bên hông.....

"Châm lửa liền nghĩ cứ như vậy đi ngủ hử?"

Tống An Cửu hình như dự cảm được cái gì, nhíu mày một cái, có chút lo lắng phát phát tay.

Phó Thần Thương thuận thế cầm tay của cô, mười ngón tay giao nhau đặt lên trên đỉnh đầu, lòng ngực rắng chắc màu mặt ong đè lên hai ngọn núi nhỏ, “Tống An Cửu, em cho rằng đêm nay em còn có thể ngủ sao?”

Cúi đầu ngậm chặt môi của cô, kéo lấy đầu lưỡi của cô nặng nề mút,

thẳng đến lưỡi của cô đều run lên, chịu không được nước nở nghẹn ngào, anh mới chuyển đến bên cổ cô gặm cắn

Hai bàn tay giao nhau tách ra, đổi lại một tay nắm chặt lấy hai cánh tay cô, một tay khác chạy dọc toàn thân. Cuối cùng dừng lại nơi đôi núm đôi mềm mại non nớt, cầm lấy một bên xoa bóp, ngẫu nhiên không khống chế được lực đạo để lại dấu tay thật sâu.....

Lần đầu tiên dưới ánh đèn sáng tỏ nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ của cô. Giờ phút này quần áo Tống An Cửu xốc xếch, cũng chưa cởi hết, dưới đồng phục màu xanh da trời là thân thể non nớt, trắng nõn cực kỳ hấp dẫn.....

Ánh mắt còn nhìn chưa đủ, Phó Thần Thương đã nhịn không được lấy tay đi dọc theo mỗi một tác trên thân thể cô, khi lòng bàn tay thô ráp lướt qua điểm mềm mại trước ngực, dẫn đến cô mềm mại “ưm” một tiếng, làm cho suy nghĩ muốn chậm rãi hưởng dụng tất cả đều vút ra sau đầu.....

Tống An Cửu theo bản năng cuộn người lại muốn tránh thoát bàn tay tà ác quấy phá cô. Vì vậy, khi đầu sỏ dờn đi môi của cô thì bộ dáng vốn dĩ giống như đang ngủ đông của cô lập tức biến thành con rắn nhỏ ẩn mình không chút do dự cắn một ngụm ngón trỏ của anh, còn cắn gấu gao không tha.....

Truyện được edit và đăng trên Diễn đàn.

Phó Thần Thương bởi vì lơ là mà đột nhiên bị tập kích đau đến nhúu mày. Anh rút hơn nửa ngày mới rút ngón tay ra được, cúi đầu xem xét, một hàng dấu răng nhỏ thật sâu.....

"Còn dám cắn anh....."

Phó Thần Thương mạnh mẽ tách hai chân của cô ra, sau đó đẩy về phía trước, cho đến khi động nhỏ trơn bóng tự nhiên mở ra vì anh. Cự vật cực nóng đã sém khó có thể nhẫn nại không chút lưu tình gạt mở hoa môi đáng thương, giống như bàn ủi nóng đột nhiên bỏ vào nước lạnh, gần như có thể nghe thấy tiếng vang dễ nghe.

Tống An Cửu miễn cảm đến toàn thân run rẩy, bởi vì khó có thể thừa nhận cự vật to lớn của anh mà trong giọng nói mang theo âm khóc: "Khó chịu..... Đi ra....."

"Không ra."

"Phó Thần Thương..... Ông xã..... Em đau..... Không cần có được hay không....."

"Chờ một chút liền hết đau." Rất dễ nhận thấy, chỉ có lúc này Tống An Cửu làm nũng là vô dụng.

Cũng may, cô còn biết gọi là ông xã, mà không phải là xưng hô lộn xộn gì. Nếu không đêm nay cũng không phải chỉ là trừng phạt nhỏ, mà là Thiên kiếp!

Tống An Cửu làm nũng không có hiệu quả liền bắt đầu không nhịn được đạp chân đá anh. Đến nước này, Phó Thần Thương nào còn nhịn được, ôm cô thật chặt, bắt lấy eo cô. Ngay từ đầu là hoàn toàn xâm nhập, sau đó lại hoàn toàn rút ra, thoi điểm sắp rời khỏi nháy mắt lại mạnh mẽ đâm vào, không chút nào cho cô cơ hội thở dốc.....

Tống An Cửu quả nhiên là một đêm không ngủ, xác thực mà nói là nửa mê nửa tỉnh, giống như con sóng chìm chìm nổi nổi.

Chương 84: Đã nói là phân giường ngủ đâu

Editor: KẹoĐắng

Đứt quãng làm suốt đêm, sáng ngày hôm sau, Tống An Cửu không đi học nổi là chuyện tức nhiên.

Người nào đó mới vừa tu luyện hút âm bổ dương đại pháp cả đêm đương nhiên mặt mày tràn đầy thỏa mãn, tinh thần lại sáng láng, quần áo chỉnh tề đứng trước gương thắt caravat. Tống An Cửu vì cái eo đau đến sắp đứt rời làm ỏ trong chăn, không ngừng phóng tia oán niệm về phía Phó Thần Thương.....

"Em không đi học!" Đợt bắn thứ nhất.

"Em còn 20 phút." Trực tiếp bị anh dùng không đếm xỉa tới hóa giải.

"Nói không đi chính là không đi! Muốn đi tự anh đi!" Đợt thứ hai bắt đầu chơi xỏ lá.

Phó Thần Thương vô cùng dịu dàng từ trong gương khẽ mỉm cười với cô, "Có thể."

"Thật?!" Tống An Cửu lập tức ngồi thẳng lên, còn tưởng rằng anh sẽ nổi đóa, không ngờ anh cư nhiên đồng ý, chẳng lẽ là lương tâm trời dậy, nhưng mà, "Cái này không khoa học....."

Phó Thần Thương buông tha chiếc caravat mới thắt được một nửa, tùy ý nó lỏng lẻo treo trên cổ áo, sau đó ngồi xuống mép giường,

"Không đi học cũng có thể, vậy chúng ta tiếp tục làm."

Tống An Cửu trở mình một cái vén chăn lên bò dậy, từ chân giường, đầu giường cùng với gầm giường cầm quần áo lên nhanh chóng mặc vào.

"Em sẽ đi học. Em đây phải đi đục vách tường trộm sạch, treo tóc lên nóc nhà, lấy đom đóm làm đèn. Em muốn đi đến Havard, Yala, Princeton, Massachusetts, Pennsylvania..... Cách anh thật xa!"

"Có mơ ước là rất tốt." Ý ở ngoài lời, thực tế thực sự rất tàn nhẫn.

"Đã nói là phân giường ngủ đâu?" Tống An Cửu tức giận nện nắm đấm xuống giường, "Phó Thần Thương, từ nay về sau em còn tin anh nữa chứ em liền theo họ anh!"

"Em vốn theo họ anh, Phó phu nhân! Còn nữa, tối hôm qua là chính em mãnh liệt yêu cầu."

Tống An Cửu lập tức giận dữ mắng mỏ phản bác, "Anh nói bậy!"

"Không cần không muốn em, em có nói qua lời này hay không?" Phó Thần Thương hỏi.

Tống An Cửu gãi gãi đầu, sắc mặt trở nên hồng, dường như có một chút ấn tượng. dlendanLQD. Sau khi uống canh giải rượu, những chuyện đã xảy ra cô mơ hồ có chút trí nhớ.

"Theo câu thức này, phủ định phủ định bằng khẳng định, có phải chính là..... Em muốn anh?" Phó Thần Thương không nhanh không chậm phân tích cho cô nghe.

"Anh..... Anh quả thật là cường từ đoạt lý!"

Khi Tống An Cửu cho là đây đã là chuyện vô sỉ nhất, Phó Thần Thương tiếp tục đổi mới ghi chép — —

"Uống rượu 1000, còn nhớ chứ?"

Giận dữ này chưa tiêu giận dữ khác lại nổi lên, Tống An Cửu bùng nổ, "Anh lừa gạt em! Anh rõ ràng đã đồng ý với em lần này không phạt tiền!"

Chuyện quan trọng này cô đương nhiên phải nhớ rõ. Từ lúc đi uống rượu cô đã tính toán xong rồi, bất kể xuống nước như thế nào cũng phải xóa 1000 này.

"Cho nên không phải để em dùng cách khác để đền bù sao? Còn thiếu ba lần." Phó Thần Thương nói đến đương nhiên, không hề có cảm giác có tội.

Tống An Cửu nằm rạp té quỵ xuống đất, tay run run chỉ anh nói không ra lời.....

Tên khốn này không chỉ có khái niệm lén tráo đổi, còn được một tác lại muốn tiến tới một thước.....

"Đúng rồi, tối qua em cởi quần áo anh xong rồi chụp hình gửi cho Lương Giai Giai là có ý gì?" Phó Thần Thương lại hỏi.

Tống An Cửu nháy nháy mắt, sừng sốt thật lâu mới gãi gãi đầu, "Em thật sự đã gửi? Không thể nào..... Em còn tưởng rằng em đang nằm mơ!"

Tống An Cửu tự mình lăm bắm cầm điện thoại tới, vừa khởi động máy liền bật ra hơn 10 tin nhắn chưa đọc. Tất cả đều là Lương Giai

Giai gởi tới.

Xem ra cô thật sự đã làm. Nhưng thật kỳ quái nha, cô tại sao muốn làm như vậy?

Phó Thần Thương kéo ghế ngồi xuống bên giường, bộ dáng bày ra tư thế chậm rãi tính sổ. “Vừa uống say liền cởi quần áo đàn ông, chuyện này hình như em cần phải giải thích anh nghe một chút.”

Tình huống bây giờ là, cô hưng sư vấn tội không xong, lại bị anh đảo ngược tình thế làm khó dễ.

Vừa nghe lời Phó Thần Thương nói, Tống An Cửu liền kinh ngạc, “Em uống rượu say liền đòi cởi quần áo đàn ông? Làm sao có thể! Anh xác định không phải là người khác tới cởi của em sao?”

Phó Thần Thương liếc xéo nhìn cô, kể lại một lần chuyện tối hôm qua cho cô nghe, kể cả những chi tiết cô xé rách áo như thế nào.

Nghe Phó Thần Thương nói xong tường tận được như vậy không giống là giả. Tống An Cửu chợt dạ lau mồ hôi. Không, không thể nào..... thời điểm tại quán ăn cô thế nhưng còn xé rách áo của Phó Hoa Sanh?

Cô vô luận như thế nào cũng không thể tin mình sẽ làm ra loại chuyện phát rồ này.

Tống An Cửu ôm đầu liên hệ tới chuyện trước kia, cố gắng suy nghĩ thật đúng là nghĩ ra được nguyên nhân kỳ quái làm cô say rượu.

Lý do này nói thật ra thì rất đơn giản, nhưng thật sự là khó giãi bày.

Phó Thần Thương thấy vẻ mặt cô liền biết cô nghĩ tới cái gì, vì vậy

dùng ánh mắt thúc giục cô.

Vì chứng minh mình cũng không phải nữ sắc ma, Tống An Cửu không thể làm gì khác hơn là hy sinh thông minh giữ được khí tiết, vì vậy nhắm mắt giải thích, "Không phải là bởi vì Lương Giai Giai đã từng cười nhạo em nói, mặc dù em có nhiều bạn trai như vậy, nhưng tất cả đều là cặn bã, không có một người nào có dáng người đẹp. Nói thật sự là khó nghe! Cô ấy có bạn trai là người mẫu, dáng người ma quỷ, đẹp thì giỏi lắm sao! Bị kịch nhất chính là, em dò sỏ một vòng, phát hiện chuyện cô ấy nói là thực, liền bị đá kích. Về sau, về sau..... em ra về cũng không còn quá để ý chuyện này nữa. Nào biết chấp niệm lại sâu như vậy, em đại khái là muốn tìm người có dáng người so với người mẫu kia đẹp hơn....."

Đối mặt với nguyên nhân chỉ số thông minh kém như vậy, Phó Thần Thương thật sự là không còn lời nào để nói, chỉ có thể an ủi bản thân ít nhất là người có dáng người tốt nhất mà cô từng xem qua?

"Dù sao em cũng chỉ có thể nghĩ đến nguyên nhân này. Anh tin hay không thì tùy." Tống An Cửu cam chịu vò loạn mái tóc rối bù của mình.

"Còn có một việc."

"Còn có?! Phó Thần Thương anh có thôi hay không....." Tống An Cửu còn chưa dứt lời, đã bị ánh mắt đột nhiên trở nên âm lãnh của anh dọa cho trở về, "Không có việc gì, anh cứ tùy tiện hỏi. Em tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn*"

*Có nghĩa là biết gì sẽ nói đó, nói là sẽ nói hết không giấu giếm.

"Ngày hôm qua em uống rượu, là vì Phó Cảnh Hi có bạn gái, đúng không?" Toàn thân Phó Thần Thương tản ra một loại âm khí đáng sợ

tựa như Hắc Bạch Vô Thường câu hồn tác mệnh, khoe miệng nhếch lên, hai tay vòng ngực, khẽ dựa vào thành ghế. dđlQd. Phòng ngủ trong nháy mắt giống như biến thành pháp trường 18 Tầng Địa Ngục, đầy rẫy gào khóc thảm thiết.....

Quả nhiên, chiêu đáng sợ nhất tất nhiên xuất hiện cuối cùng!

Sống lưng Tống An Cửu đột nhiên cảm giác một tia rét lạnh thấu xương, phản ứng cực kỳ nhanh chóng trả lời: “Đúng vậy. Đứa cháu lớn như vậy, là thanh niên tốt đẹp trai học giỏi nhiều mặt, đã 20 tuổi còn chưa từng kết giao với bạn gái. Ngày hôm qua nhìn đến cậu ta tốt cực có đối tượng, làm thím hai của cậu ta, em nhịn không được cực kỳ vui mừng, lã chã rơi lệ. Mà lại ức chế không nổi vui mừng trong lòng nên liền đi uống rượu để chúc mừng.”

Khoe miệng Phó Thần Thương giương lên một độ cong mê người, "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật! Đúng vậy! Tuyệt đối là!" Tống An Cửu thề thốt.

"Ngoan." Phó Thần Thương vuốt ve tóc đuôi gà của cô, “Còn 10 phút nữa, đi rửa mặt ăn sáng, anh chờ em đi học.”

Ách, cứ như vậy tránh được một kiếp nạn rồi sao? Thật có điểm không dám tin tưởng.....

Quan sát một lúc lâu, xác định Phó Thần Thương là thật sự không có ý muốn truy cứu nữa, Tống An Cửu mới nhẹ nhàng thở ra. Khí lực toàn thân giống như là bị tháo nước vậy, mồ hôi sau lưng ướt một mảnh.

"Anh không phải nói bị người khác nhìn thấy ảnh hưởng không tốt đối với em sao?" Giọng Tống An Cửu nói chuyện vẫn còn có chút

kiêng kỵ.

"Cho nên anh vừa mua một chiếc Audi." Phó Thần Thương trả lời.

Giọng điệu hạ mình, giọng điệu xa hoa, không biết còn tưởng là anh vì cô làm chuyện gì khó lường vậy.

Dĩ nhiên, Tống An Cửu là không dám phỉ nhổ anh, ngoan ngoãn đáp "Vâng" một tiếng, bất quá cô đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lo lắng hỏi: "Chẳng lẽ bây giờ anh cũng muốn đến trường học đi làm sao?"

Phó Thần Thương tự nhiên biết cô lo lắng cái gì, nói: "Hiệu trưởng trên danh nghĩa thôi. Hiệu trưởng giáo vụ hiện tại của bọn em vẫn là thầy Vương."

Trường học tư nhân, hiệu trưởng trên danh nghĩa chỉ là cổ đông mà thôi. Nhưng mà bởi vì Phó Thần Thương hiện tại là cổ đông duy nhất, tự nhiên có thể khống chế quyền lực. Ý tứ chính là anh muốn đến thì đến, không muốn thì không đến, toàn bộ dựa theo tâm tình.

Tống An Cửu may mắn không thôi. Cũng may cũng may, trong nhà quản cô là đủ rồi, nếu như ở trường học còn bị anh quản, cô thực sự sẽ sớm già yếu.....

Phó Thần Thương lại tặng thêm một câu, "Buổi tối tan học chờ anh đến đón em."

"Làm gì?" Tống An Cửu nghi ngờ hỏi.

"Sinh nhật bạn, dẫn em đi chơi."

Ai không biết là chẳng có gì tốt để chơi, rõ ràng bản thân anh cần bạn gái chứ gì?

Tống An Cửu không tình nguyện lâu bầu, "Em không đi, em muốn làm bài tập, còn phải bổ sung giấc ngủ."

Phó Thần Thương lại bắt đầu phóng ra tẩy não đại pháp thay đổi suy nghĩ của người khác: "Chuyện như vậy từ nay về sau sẽ còn rất nhiều, em cần tăng mạnh năng lực thích ứng, học được tự mình điều chỉnh, có thể sớm hoàn thành bài tập từ nay về sau phải cố gắng sớm hoàn thành, có chuẩn bị sẽ làm cho con đường tương lai của em càng dễ đi....."

Tống An Cửu thật sự nghe không nổi nữa, "Làm ơn không cần thoáng cái đem chuyện anh tưng dục quá độ hại em không còn hơi sức cùng với loại chuyện tham dự sinh nhật bạn bè của anh trong nháy mắt thăng hoa đến độ cao nhân sinh sau này có được hay không!"

"Vừa đúng mượn cơ hội này giới thiệu em cho bọn họ biết. Buổi tối phải biểu hiện thật tốt." Phó Thần Thương nói lời này hiển nhiên là không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Chỉ là, Tống An Cửu suy nghĩ một chút cũng không nói thêm cái gì, đi thì đi chứ, mình lúc trước không phải còn rất để ý chuyện anh không cho cô dung nhập vào vòng bạn bè của anh sao?

Chương 85: Anh là dã nam nhân?

Editor: KẹoĐắng

Vừa đi ra Lương Giai Giai liền đuổi theo ngăn Tống An Cửu ở cổng trường học.

"Chị....."

Tống An Cửu cũng đặc biệt bất đắc dĩ cắt ngang cô ta: "Không biết xấu hổ đúng không? Có thể đổi lại từ gì khác không? Dẫu gì cũng là sinh viên xuất sắc ban A, từ ngữ nghèo nàn như vậy tôi đều thay cô thấy xấu hổ với thầy giáo Ngữ Văn!"

Lương Giai Giai cũng không cãi với cô, trực tiếp bắt đầu tiến vào đề chính: "Đừng cho là tôi không biết, huy hiệu trường kia nhất định chính là chị làm. Còn không biết tìm dã nam nhân ở đâu đến. Mặt cũng không lộ chị nghĩ rằng tôi có tin hay không? Loại chiêu trò ngây thơ này còn không biết xấu hổ đem khoe trước mặt tôi!"

Giống như rớt cuộc tìm được lý do có thể phản bác, trong nháy mắt Lương Giai Giai không phục dững khí đối mặt với cô.

Lương Giai Giai nói huy hiệu trường trước ngực của Phó Thần Thương là dấu hiệu đặc thù đại biểu cho thân phận hiệu trưởng. Tống An Cửu gợi cho cô ta tấm hình kia không chụp mặt của anh, nhưng một bên là tây trang màu đen cùng với huy hiệu rạn rở trên tây trang rõ ràng cho thấy chủ nhân của dáng người ma quỷ kia là ai.

Lúc này, chiếc Audi trước cửa trường học đã bấm kèn, đang thúc giục.

Tống An Cửu vốn là hít sâu một hơi chuẩn bị xong tất cả từ ngữ để mắng chửi đột nhiên bị âm thanh kèn xe mà bất đắc dĩ nuốt trở về, không kiên nhẫn phát tay qua loa nói: “Được được được, coi như tự tôi làm. Cô nói không sai, đã nam nhân thì đã nam nhân, hiện tại cô có thể tránh đường được chưa?”

Bộ dáng kinh thường giống như đuổi ruồi quả thực so với mắng người thì càng làm cho Lương Giai Giai tức giận. Nhưng mà cô giương mắt nhìn chiếc xe Audi đang chờ ở kia, cư nhiên là loại xe gia đình bình thường, cảm thấy lập tức thông thuận rất nhiều.

"Ha, đón chị? Cái gì đó! Chị đừng nói với tôi là Phó Thần Thương chạy loại xe rơm này? Ha ha ha cười chết tôi. Tống An Cửu, chị muốn giả vờ cũng phải bỏ chút tiền vốn chứ....."

Tống An Cửu lần nữa hít sâu một hơi chuẩn bị mở miệng mắng, rất xin lỗi, trước giờ ở trước mặt Lương Giai Giai cô không hề có chút tự chủ nào, cũng không định kiềm chế.

Kết quả, vừa mới chuẩn bị phản bác, cửa sổ chiếc “xe rơm” màu đen chậm rãi hạ xuống, lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ sắc bén của Phó Thần Thương. Anh nghiêng đầu liếc nhìn Tống An Cửu bảo: "Lên xe."

Tống An Cửu lại một lần nữa bị tức giận, rầu rĩ không vui ngoan ngoãn đi vòng qua ngòi vào ghế lái phụ.

Sau lưng, cô liếc nhìn thoáng qua Lương Giai Giai đã hóa đá.....

Nét mặt Tống An Cửu một bộ tràn đầy nhiệt huyết không cách nào biểu đạt, “Anh có biết hay không cãi nhau mà mới cãi một nửa lại bị lôi đi, thật sự lẽ nhẹn chết người!”

"Em chỉ có chút tự chủ này?"

Tống An Cửu không nói, vào lúc này nếu là vừa mở miệng, nhất định nghênh đón cô là một tràng thao thao bất tuyệt.

Phó Thần Thương vừa lái xe, vừa cực kỳ dịu dàng nhìn cô một cái, ánh mắt cười như không cười, lại rõ ràng đã là Đao Quang Kiếm Ảnh

— —

"Anh là dã nam nhân?"

Xong rồi, bị anh nghe thấy.....

Tống An Cửu thẳng sống lưng, gượng cười: “Đây còn không phải là bởi vì anh giục em, em không muốn cãi nhau cùng cô ta, cho nên tùy tiện nói sao. Anh đương nhiên là người đàn ông em cưới hỏi đằng hoàng rồi!”

Tống An Cửu nói xong không cho Phó Thần Thương cơ hội nói chuyện, lập tức chuyển đề tài, "Ách, em liền mặc như vậy đi sao?"

Tống An Cửu liếc nhìn Phó Thần Thương hôm nay diện trang phục vô cùng chói mắt, lại nhìn nhìn đồng phục của bản thân.

"Trước đi sửa soạn lại, anh còn không muốn người khác hiểu lầm anh là biến thái." Phó Thần Thương trả lời.

Tống An Cửu nhỏ giọng nói nhỏ, "Cảm thấy anh là quân tử mới chính là hiểu lầm có được không! Ai, thật là một hiểu lầm xinh đẹp....."

Tiệm làm đẹp cao cấp MQ.

Mấy tháng không gặp, Tina hơn nửa ngày mới nhận ra cô gái nhỏ đi theo bên cạnh Phó Thần Thương là ai, đột nhiên nhìn còn thăm khen quả thật là một nữ sinh thanh thuần. Khẩu vị của Phó Thần Thương thật sự là thay đổi trong nháy mắt, level càng cao hơn.

Phía sau, Tina một bên tự tay chọn quần áo cho Tống An Cửu, một bên tự lái nhải các loại cảm thán.

"Ai nha, Phó tiên sinh thật là người biết săn sóc, mấy tháng không gặp mà nhìn khí sắc càng ngày càng tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, làn da trơn mềm lại co dãn!"

"Ơ, còn mập lên không ít đây! Hơi mập một chút mới tốt, mặc quần áo mới đẹp!"

"Woa, size áo ngực thế nhưng lại lớn hơn một cup, thật là lợi hại....."

.....

.....

"Chị gái này, chị có thể đừng nói nữa được không?" Tống An Cửu im lặng che mặt.

Là sợ Phó Thần Thương ở bên ngoài không nghe được hay sao?

Chị vừa nói như thế sẽ cổ vũ anh ấy chà đạp đáng vẻ kiêu ngạo của cô có được hay không?

Tina cũng giống như lần trước, giống như bình thường bất kể làm cái gì đều muốn trưng cầu ý kiến của Phó Thần Thương, ngay cả chuyện bông tai cũng muốn hỏi.

Tống An Cửu thật sự là vô lực phi nhố, làm ơn đi, chị tốt xấu gì cũng là một nhà tạo mẫu nổi tiếng từng lấy bằng cấp cao nhất ở MQ, chị lại không có một chút thẩm mỹ cùng chủ kiến của bản thân hay sao? Vì sao vừa ở trước mặt Phó Thần Thương thì một chút khí thế kia cũng không có!

Nửa tiếng sau, còn chưa có chọn xong quần áo, Tống An Cửu đã không nhẫn nại được.

"Chọn một bộ quần áo thôi sao lại lâu như vậy? Dựa theo tốc độ một 1 phút thay 1 bộ, tôi đều thử được 30 bộ rồi, có xong hay chưa vậy?!"

Sau một tiếng, rốt cuộc bước đầu quyết định phong cách, chọn xong quần áo và phối hợp đồ trang sức.

"Mệt quá, cánh tay quá mỏi, quả thật so với việc tôi đánh nhau cả đêm còn mệt hơn....."

Tống An Cửu trước nay luôn là người cầm lấy được quần áo sẽ mặc vào, cho tới bây giờ cũng không chọn lựa, chưa từng chịu sự tra tấn sống không bằng chết như vậy. Ngắn ngủn một tiếng đồng hồ, cô cảm thấy đã bị ép buộc sắp chết.

Sau một tiếng rưỡi, khuôn mặt đã trang điểm xong một nửa.

"Chị gái xinh đẹp này, xin hỏi chị phải dịch dung cho em sao?"

Sau hai tiếng, rốt cục trang điểm xong. Ngay tại thời điểm cô cho rằng đã nhìn thấy ánh bình minh, cư nhiên còn muốn lẩn qua lẩn lại làm tóc.

"Phó Thần Thương, anh xác định rằng anh không phải là cố ý chinh em?"

.....

.....

Ba giờ sau, thử vài kiểu tóc, rồi xác định phong cách chinh thể, Tống An Cửu mới được chế tạo rốt cục mới mẻ xuất hiện.

"Phó tiên sinh, đã làm xong, ngài xem có còn muốn chỉnh sửa gì hay không?"

Trong nháy mắt Tống An Cửu vén rèm đi ra, Phó Thần Thương đang xem tạp chí tài chính và kinh tế từ trang tạp chí ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng lộ ra một tia kinh diễm.

Tống An Cửu bị xoay tới xoay lui giống như bông hoa tàn héo rơi sau cơn mưa, sau khi bắt được tia kinh diễm cùng hài lòng trong mắt Phó Thần Thương, giống như bị một cơn gió xuân dịu dàng vuốt ve.....

Được rồi! Cô thừa nhận vừa rồi bị Tina tân trang lại cực kỳ tốt.

Phối hợp với trang điểm, Tống An Cửu giống như hoa cỏ mùa xuân tươi mới động lòng người. Giờ phút này cô một thân váy liền một dây hoa anh đào hồng phấn bao lấy thân hình xinh đẹp tôn lên dáng người mê người. Mái tóc dài mềm mại suôn thẳng dài tới hông, đuôi tóc hơi xoắn, tóc mái ngang dày đặc làm cho cả khuôn mặt thoát nhìn càng thêm nhu thuận đáng yêu. Dưới chân là đôi giày cao gót trắng

ting như tuyết, giống như mộng ảo.....

Cả người gọi cảm cùng non nớt kết hợp hoàn mỹ, giống như nụ hoa sặc sỡ, nở mà như chưa nở, còn e ấp.....

Phó Thần Thương buông lỏng cầm, ánh mắt giống như dò xét lãnh địa chăm chú nhìn cô — —

"100%."

Tina vừa nghe kích động không thôi, hình như là lấy được khẳng định cùng thành tựu khổng lồ.

Phó Thần Thương vẫn là lần đầu tiên để ý một người phụ nữ đến vậy, rõ ràng là rất kiên nhẫn cùng đi theo toàn bộ hành trình làm tạo hình, mà lại nêu ra yêu cầu từng chi tiết, một bộ hoàn toàn muốn tự mình vận động.

Thấy anh coi trọng như vậy, cô tự nhiên là tận tâm tận lực, phối hợp cùng nhau làm nên một tác phẩm hoàn mỹ.

Trong lòng Tống An Cửu nghĩ chính là, cái loại tính tình theo chủ nghĩa hoàn mỹ luôn luôn bắt bẻ từng chi tiết của anh lại cho cô điểm max, thì ra cô cũng là một cổ phiếu lớn tiềm năng nha. Phó Thần Thương thật lời cho anh, coi như anh tinh mắt!

Phó Thần Thương đứng dậy đi tới bên cạnh Tống An Cửu, bàn tay khẽ vuốt tóc cô, "An Cửu, nuôi tóc dài đi."

Nhiệt độ ấm áp truyền từ lòng bàn tay làm cho khuôn mặt Tống An Cửu ửng đỏ, tim đập nhanh không ngừng.

"Bộ tóc giả này làm cho em rạng rỡ hơn 9 phần." Phó Thần Thương

nói.

Tóc giả 9 phần, đó không phải là nói rõ, đó không phải là nói cả người cô chỉ được 1 phần?

"Phó! Thần! Thương — —"

Hoàn toàn cho rằng đây là khen ngợi cao nhất của anh, thì ra, anh chỉ cho cô 1 phần, hừ!

_____KẹoĐắng~~~~d...đ...l...q...đ_____

Dọc theo đường đi Tống An Cửu đều đang phát ra áp suất thấp cùng với ý đồ dùng ánh mắt giết chết người đàn ông bên cạnh.

"Dù sao em cũng bị hung hăng giằng co suốt 3 tiếng đồng hồ, 3 tiếng đồng hồ tra tấn, em đều cứng ngắc không thể động đậy, anh nói một câu để nghe sẽ chết sao?"

Vừa đúng đến nơi, Phó Thần Thương dừng xe, lại gần cô, vốn muốn hôn lên đôi môi mềm mại giống như thạch hoa quả của cô, lại lo lắng không thể làm hư trang điểm của cô, nên chỉ chạm nhẹ vào gò má cô một cái.

"Bảo bối tối nay rất đẹp." Giọng nói Phó Thần Thương hấp dẫn mà mập mờ.

Tống An Cửu giống như gà trống thua trận, trong nháy mắt ỉu xìu, không còn ồn ào nữa.

"Phó Thần Thương, hôm nay rốt cuộc là sinh nhật ai? Thế nhưng lại bao cả tầng thượng mở party."

"Em cũng biết."

"Hử? Em cũng biết?"

Tống An Cửu suy nghĩ một chút, bạn của Phó Thần Thương, cô không phải chỉ biết có hai người sao?

"Kỳ Bạch hay là Kha Lạc?" Tống An Cửu hỏi rất nghiêm túc, rất có dáng vẻ nếu anh nói là Kỳ Bạch liền lập tức quay đầu bước đi

Phó Thần Thương biết trước ôm lấy bả vai của cô, nói: "Kỳ Bạch."

Chương 86: Mười năm

Editor: KẹoĐắng

Khi Phó Thần Thương cùng Tống An Cửu đến không khí đã rất náo nhiệt.

Trong nháy mắt hai người bước vào bàn, hiện trường bỗng chốc yên lặng vài giây, một lát sau mới ồn ào trở lại, trong đó xen lẫn không ít tiếng xì xào bàn tán cùng với những ánh mắt dường như đang xem kịch vui.

Cho đến khi Tống An Cửu nhìn thấy cách đó không xa là Tô Hội Lê đang được một đám người vây quanh, mới vỡ lẽ ra vì sao mọi người lại có phản ứng kỳ lạ kia.

Tô Hội Lê không trang điểm, thần sắc vẫn còn mang vẻ bệnh tật ngồi trên xe lăn, lại giết hết những phụ nữ trang phục xinh đẹp ganh đua sắc đẹp toàn trường.

Tống An Cửu đột nhiên cảm thấy ba tiếng đồng hồ trang điểm kia của mình thật là châm chọc. Nhưng mà nếu như không bỏ công..... thậm chí tư cách đứng ở đây tiếp nhận sự khinh bỉ cũng không có.

Kỳ Bạch cầm ly rượu chậm chậm tới, "Anh hai! Chờ anh thật là lâu!"

"Sinh nhật vui vẻ." Phó Thần Thương từ trong tay phục vụ nhận lấy một ly rượu đỏ, chạm ly với hắn.

Kỳ Bạch hôm nay một thân tây trang màu trắng, cả người giống như

bạch mã hoàng tử, cùng với Phó Thần Thương một thân đen tuyền đứng chung một chỗ ngược lại rất hợp.

Kỳ Bạch nhìn từ trên xuống dưới Tống An Cửu bên cạnh Phó Thần Thương đánh giá: “Bạn học An Cửu hôm nay quả thật là xinh đẹp động lòng người!”

Tống An Cửu cũng học bộ dáng của Kỳ Bạch, nhìn hẩn từ trên xuống dưới một lượt: “Kỹ công tử trước sau như một vẫn anh tuấn tiêu sái!”

Kỳ Bạch cười khế, "Bạn học An Cửu quá khen."

Mở miệng là một tiếng bạn học An Cửu, rõ ràng là cố ý gọi cho Phó Thần Thương nghe.

Phó Thần Thương chỉ là nhú chân mày, nhưng không nói gì thêm, cúi người nói nhỏ một câu bên tai Tống An Cửu: “Anh đi chào hỏi mọi người.”

Tống An Cửu tự nhiên biết anh muốn đi chào hỏi ân nhân cứu mạng.

Anh cũng đã quang minh chính đại nói rồi, hướng chi bây giờ đang ở trước mặt Kỳ Bạch, cô tự nhiên phải nể mặt.

"Ừ."

Phó Thần Thương sờ sờ đầu của cô, rời đi.

Tô Hội Lê rời đi không xa, cho nên sau khi Phó Thần Thương đi đến nói chuyện cùng với cô ta, Tống An Cửu bên này biết hết tất cả.

"Thân thể còn chưa khỏe sao lại ra làm gì."

"Ngày ngày ở bệnh viện đợi cũng rất bức bối, ngồi xe lăn sẽ không làm động tới vết thương, huống chi hôm nay còn là sinh nhật Kỷ Bạch, đương nhiên là phải tới."

"Không cần uống rượu."

"Em hiểu biết mà, đây là nước trái cây."

Phó Thần Thương cầm lấy ly nước trái cây trong tay Tô Hội Lê, đưa cho phục vụ, nói: "Đi làm nóng."

Vẻ mặt Tô Hội Lê bất đắc dĩ lại ngọt ngào, "Anh không khỏi quá cẩn thận rồi."

Tô Hội Lê thấy cổ áo Phó Thần Thương có nếp nhăn, liền vươn tay sửa sang lại. Anh cực kỳ phối hợp cúi người tùy ý cô sửa lại.

Vì vậy ánh mắt mọi người nhìn Tống An Cửu từ hâm mộ đến đồng tình, từ tìm tòi nghiên cứu đến chẳng thèm ngó tới.

Khuôn mặt bất cần đời trước sau như một của Kỷ Bạch cũng toát ra một chút dịu dàng, giống như bị một màn này làm cảm động. Sau đó lại cố ý nhìn phản ứng của Tống An Cửu, sắc mặt cô quả nhiên không tốt.

Thật là một cô gái nhỏ hoàn toàn không biết che giấu biểu cảm. Rõ ràng rất bản lĩnh trở thành vợ chính thức của Phó Thần Thương, nhưng ngay cả việc che giấu tâm tình cơ bản nhất cũng không biết, thật không biết nên nói cô là lòng dạ sâu khó lường hay là nông cạn.

Kỷ Bạch thân sĩ mời, "Bạn học An Cửu, không ngại cùng tôi đi lên sân thượng ngắm trăng sáng sao thưa, nói chuyện thi từ ca phú, bàn về nhân sinh triết học chứ?"

Tống An Cửu không nói liếc hắt một cái, "Thọ tinh là lớn nhất."

Mặc dù giờ phút này cô cần nhất đúng là rời đi không nhìn một màn ấm áp này, nhưng Kỳ Bạch tự nhiên cũng không phải vì cô mới muốn dẫn cô đi.

Cũng chỉ là tìm một nơi yên tĩnh cùng cô nói mấy lời tuyệt đối không hữu ích mà thôi, cần phải dùng đến cái cơ uyển chuyển hàm xúc như vậy sao?

Cửa sổ vừa đóng lại, ngăn cách ồn ào náo nhiệt bên ngoài, có thể quan sát bầu trời đêm của cả thành phố. Ngược lại rất thích hợp để ngẩn người cùng với.... nơi tốt để chữa thương.

Kỳ Bạch dựa vào lan can trên sân thượng, tùy ý gió đêm thổi loạn tóc, tùy tiện cởi hai chiếc cúc áo sơ mi bên trong, trong nháy mắt nhiều thêm vài phần không chịu gò bó.

Tống An Cửu lặng lẽ theo ở phía sau, hắt không mở miệng, cô cũng không vội.

Kỳ Bạch đưa giờ ly rượu đỏ trong tay lên uống xong mới mở miệng.

"Bọn họ đều là ta bạn tốt nhất của tôi, tôi một đường nhìn thấy bọn họ đi, trong cái vòng lẩn quẩn nhiều người chia ly rồi hợp lại này, chỉ có bọn họ thủy chung như một, chỉ có đối phương....."

Chỉ mới nói vài lời mở đầu Tống An Cửu cũng đã biết phía sau hắt muốn nói cái gì, "Vậy thì thế nào?"

Tống An Cửu tỏ thái độ không liên quan lại bị ngộ nhận là chẳng thèm ngó tới, trong con ngươi Kỳ Bạch liền tràn đầy giận dữ: "Hiện

tại Phó Thần Thương xác thực rất cứng chiều cô, tôi chưa từng thấy anh ta cứng chiều người phụ nữ nào như vậy, kể cả đối với Hội Lê, gần đây cũng là thận trọng có chừng mực.”

Lời nói xoay chuyển, Kỳ Bạch gần từng chữ một, "Nhưng mà cứng chiều cũng không có nghĩa là yêu."

Cứng chiều, cũng không có nghĩa là yêu.

"Mười năm tình cảm đã sâu tận xương tủy, cho dù ban đầu cũng không có động lòng, nhưng còn có thân tình không gì phá nổi. Giữa bọn họ, ai cũng không chen vào lọt.

"Tôi không biết anh hai vì sao lại cưới cô, nhưng tôi biết rõ, anh ấy tuyệt đối không vô duyên vô cớ làm chuyện này, càng không có khả năng buông tha cho người phụ nữ của mình.

Về mặt Kỳ Bạch giễu cợt cười lạnh: "Cô căn bản không hiểu anh hai. Cô cho rằng anh ấy đối xử tốt với cô thì cô liền có ý nghĩa không giống người bình thường sao? Vì đạt mục đích, anh ấy có thể thoát khỏi tính cách vốn có đi làm những việc không có khả năng sẽ làm. Nhưng mà, ngàn vạn lần đừng nghĩ anh ấy sẽ trầm luân trong đó, anh ấy so với người khác vĩnh viễn đều thanh tỉnh.

Từ đầu tới đuôi Tống An Cửu cũng không có chen miệng, cho đến khi nghe nói đến đây, "Ý của cậu là, Phó Thần Thương cưới tôi là có mưu đồ? Đã như vậy, bây giờ cậu nói cho tôi biết những chuyện này, chẳng phải là hủy đi đài của anh ta hay sao?"

Sắc mặt Kỳ Bạch cứng đờ, "Tôi chỉ là không đồng ý cách làm của anh ấy. Không có gì quan trọng hơn tình yêu. Thứ anh ấy lấy được vĩnh viễn kém hơn so với thứ mất đi!"

Cái vòng lẩn quẩn này của bọn họ, mỗi ngày sống mơ mơ màng màng trong vòng tay người đẹp, sinh ra chính là thiên chi kiêu tử, không có gì không chiếm được, nhưng chỉ có chân tình là khó có được.

"Chân tình..... Không ngờ Kỳ công tử dạo chơi vụn bụi hoa không dính một phiến lá lại nói với tôi hai chữ này!" Tống An Cửu cười nhẹ, ngay sau đó không nhanh không chậm nói, "Mặc dù hôm nay cậu chính miệng khẳng định với tôi Phó Thần Thương tuyệt đối không có khả năng có nửa phần chân tình với tôi. Nhưng mà, hôm nay cậu nói với tôi lời này, cũng đã tỏ vẻ bản thân cậu cũng dao động rồi không phải sao? Nếu không cậu căn bản không cần cảnh cáo một người không hề có sức cạnh tranh là tôi, không cần muốn cho tôi biết khó mà lui."

"Về phần chân tình..... Tô Hội Lê có phải thực sự yêu Phó Thần Thương hay không tôi không biết, nhưng tôi biết rõ, cô ta là người cậu thật lòng yêu!"

Một câu cuối cùng vừa nói xong, sắc mặt Kỳ Bạch đột nhiên thay đổi, ly rượu trong tay cũng không tự chủ được bóp vỡ.

_____KẹoĐắng////d.đ.l.q.đ_____

Thời điểm Tống An Cửu quay trở lại về mặt đã bình tĩnh.

Mới vừa rồi quyết đấu cùng Kỳ Bạch, coi như là đánh ngang tay.

Về phần những lời hắt nói, ngoại trừ buồn cười, một chữ cô đều sẽ không tin.

Vừa thấy đã yêu cùng với có mưu đồ khác còn đáng tin hơn.

Về phần mười năm, dùng trong đại não lý trí chỉ chiếm một phần rất nhỏ cô cũng có thể hiểu được, điểm này cô vĩnh viễn không có cách nào xóa đi, cũng chưa từng nghĩ muốn ganh đua so sánh.

Tình cảnh vừa nãy quả thật kích thích cô, đâm vào trong trái tim cô.

Nhưng mà cô còn có thể làm thế nào? Bệnh tâm thần, nổi điên ghen sao?

Dù sao đây chẳng qua là hành động lễ phép quang minh chính đại trước mặt mọi người mà thôi, chỉ là mập mờ nói không rõ giữa tình nhân cũ.

Thời gian hẹn ước ngằm lắng đọng, ngoại trừ dùng thời gian làm phai mờ, không còn cách nào.

Mười năm kia không phải lỗi của anh, giống như lúc chưa gặp anh, Phó Cảnh Hi là trụ cột tinh thần của cô.

Dùng quá khứ để hành hạ lẫn nhau là hành động không có lý trí nhất. Hướng chi, cô đã sớm không còn yêu cầu xa vời lấy được càng nhiều trên người anh. Cô muốn anh đối xử tốt với cô, mà không phải..... chỉ đối tốt với cô.

Chỉ đối tốt với cô, bây giờ cô muốn không nổi. Dù sao, cô chưa bao giờ trả giá cái gì.

Có lẽ, may mắn có thể cùng anh vượt qua mười năm kế tiếp, đã là một yêu cầu xa vời.

"Nà ~"

Tống An Cửu đang mất hồn, đột nhiên bị vỗ bả vai, phản xạ có điều

kiện liền không chút lưu tình ném người nọ qua vai — —

"Chị hai, là tôi!"

Lúc này Tống An Cửu mới tỉnh táo lại, "Phó Hoa Sanh! Có thể đừng có lần nào cũng không tiếng động xuất hiện sau lưng tôi hay không!"

Phó Hoa Sanh cũng rất bất mãn, "Chị hai, có thể đừng lần nào cũng gọi cả tên lẫn họ tôi được hay không? Nghe rất xa lạ. Chị có thể gọi tôi là Sanh Sanh....."

"Hoa Sanh được chưa!" Tống An Cửu không chịu nổi cắt đứt hẳn, "Chuyện lần trước thật xin lỗi, đã xé hư quần áo của anh!"

Phó Hoa Sanh hào sảng nói, "Một bộ quần áo tính là cái gì, chị muốn xé bao nhiêu tôi đều cho chị xé!"

"....."

"Thằng nhóc Kỳ Bạch kia đã nói gì với chị? Không làm khó chị chứ?"

Phó Hoa Sanh mặc dù hỏi như thế, thật ra thì lời hai người vừa nói, hẳn ung dung rảnh rỗi tránh ở chỗ không xa đã nghe được tất cả.

Thật đúng là nguy hiểm thật. Thằng nhóc Kỳ Bạch kia thiếu chút nữa liền tiết lộ thiên cơ, thật may là lý do này không đủ thuyết phục, nhìn biểu tình của Tống An Cửu liền biết cô không tin.

Kết quả cuối cùng là không có đả kích được Tống An Cửu, ngược lại bị Tống An Cửu nói toạc chuyện của mình!

Tống An Cửu thuận miệng trả lời, "Không phải là Phó Thần Thương cùng Tô Hội Lê quần anh tụ hội trăm năm cầm sắt loan phượng hòa

minh trên trời nguyện làm chim liền cánh dưới đất nguyện làm cây liền cành..... Tôi lại là gậy đánh yên ương....."

"Nào cây gậy nào xinh đẹp như vậy!" Phó Hoa Sanh nhếch môi cười, vươn bàn tay về phía cô, "Có thể mời chị nhảy một điệu hay không?"

Chương 87: Nghiện

Editor: KẹoĐắng

So với Tống An Cửu bình tĩnh, gương mặt của Kỳ Bạch lại đen đến không thể kiềm chế được.

Lúc đó Kha Lạc cùng Phó Thần Thương đang ngồi ở trên ghế sa lon uống rượu, thấy hắn đi tới, Kha Lạc vỗ vai hắn một cái, "Bị thua thiệt?"

Kỳ Bạch không muốn nói chuyện, chỉ cúi đầu uống rượu giải sầu.

Phó Thần Thương tự nhiên cũng biết Kỳ Bạch mới vừa cố ý mang Tống An Cửu đi đơn độc nói chuyện, mặc dù đang xã giao, nhưng anh thủy chung vẫn giữ lại ba phần chú ý trên người cô, nhất là hôm nay ở loại trường hợp phức tạp này.

"Anh nói rồi, không nên trêu chọc cô ấy." Giọng Phó Thần Thương cảnh cáo.

Kỳ Bạch không chịu phục, "Phó Hoa Sanh cũng trêu chọc, sao anh lại mặc kệ!"

Mặc dù trêu chọc này không phải là trêu chọc kia, chỉ là đều là Phó Thần Thương không thích.

Phó Thần Thương đưa mắt nhìn hai người không sán nhảy, thần thái thoải mái lười biếng, không chút phật lòng, vẻ mặt "cậu tự hiểu."

Kỷ Bạch nhìn một vòng không thấy Tô Hội Lê, vì vậy hỏi, "Chị dâu đâu?"

Không đợi Phó Thần Thương nói chuyện, Kỷ Bạch liền vỗ bàn nói: "Anh đừng dạy dỗ em, em sẽ không đổi xưng hô. Em chỉ nhận một mình Tô Hội Lê là chị dâu, những người phụ nữ khác ai em cũng không nhận. Hoặc là anh đừng nhận người em là em!"

Kỷ Bạch đã sớm bất mãn, nhưng vẫn là lần đầu tiên không nghe lời Phó Thần Thương.

"Hội Lê không thích hợp đợi quá lâu, Evan đã phái người đưa về bệnh viện." Kha Lạc dàn xếp, "Mặc kệ như thế nào, cũng là Evan chọn vợ, còn chưa nghe nói đạo lý làm em có thể chọn chị dâu. Kỷ Bạch, cậu quản hơi bị rộng rồi đấy."

Kỷ Bạch cầm ly rượu nặng nề đặt xuống bàn, ly rượu chân dài lập tức vỡ, "Kha Lạc, anh có ý gì? Anh rút cuộc đứng bên kia đúng không?!"

Động tĩnh bên này lập tức đưa đến ánh mắt của mọi người xung quanh.

Phó Thần Thương không vui trầm giọng, "Kỷ Bạch."

Kỷ Bạch hít sâu mấy hơi lần nữa ngồi xuống, nghiêm mặt thối quay đầu.

Cùng lúc đó, Phó Sanh Sanh vừa mới bị "gậy to" hung hăng chà đạp lết cái chân bị thương ra khỏi sàn nhảy.

Tống An Cửu lo lắng đỡ hấn, "Này, anh không sao chứ?"

Phó Hoa Sanh cũng không khách khí với cô, sức nặng hơn nửa người đều ỷ lại vào bả vai gầy yếu của cô, “Chị dâu, chị sinh ra chính là để khắc tôi đúng không?”

Khóe miệng Tống An Cửu co rút, “Tuy tôi sinh ra là bi kịch, nhưng còn không có nhàm chán như vậy.”

"Tại sao mỗi lần tôi vừa tiếp cận chị lại không có kết quả tốt!" Phó Hoa Sanh bị phẫn không dứt.

Tống An Cửu suy nghĩ lại một chút, phát giác thật đúng là như thế, gãi gãi đầu, "Dường như thật là như vậy! Ai bảo anh không có việc gì lại xuất quỷ nhập thần xuất hiện bên cạnh tôi. Anh không may, tôi cũng bị hết hồn mà!"

"Được được, đều là lỗi của tôi!" Phó Hoa Sanh rơi lệ, "Tại sao chị căn bản không biết nhảy còn đồng ý lời mời của tôi?"

Tống An Cửu ngượng ngùng nói, "Tôi còn không phải nghĩ là kích thích Phó Thần Thương một chút hay sao!"

Phó Hoa Sanh vừa nghe lập tức nổi giận, "Nói cho cùng vẫn là vì Phó Nhị! Tại sao mỗi lần tôi đều là vật hy sinh! Tôi rõ ràng phải là nam chính mới đúng!"

"Ừ ừ, anh là nam chính, người đàn nhan sắc trời cho như vậy..... ah hiểu mà." Tống An Cửu qua loa, nghĩ tìm một chỗ nào đó cho hắn ngồi xuống, dáng người to lớn, nặng như vậy cô thật là có chút ăn không tiêu.

Quét một vòng, chỉ có chỗ Phó Thần Thương là có ba người ngồi, vì vậy liền dìu Phó Hoa Sanh đi đến đó.

Tống An Cửu cẩn thận dìu Phó Hoa Sanh ngồi xuống, nhìn chăm chú vào hấn, nhưng dư quang có thể cảm giác được Phó Thần Thương đang nhìn cô.

"Hoa Sanh, chân bị sao vậy?" Kha Lạc quan tâm hỏi.

Phó Hoa Sanh ai oán nhìn đầu sỏ gây nên một cái, "Ngón cái chân phải đoán chừng bị giẫm gãy xương."

Vốn đang mặt thối Kỳ Bạch lại nhịn không được cười ra tiếng, thì ra đây chính là ý Phó Thần Thương làm vẻ mặt ý vị thâm trường.

Người gây ra họa còn mang biểu tình "chỉ gãy một ngón chân cái anh nên cảm thấy may mắn."

Chỉ là, mặc dù là hấn từ tìm, nhưng đúng là do cô gây họa, Tống An Cửu cảm thấy vẫn phải phụ trách: "Rất nghiêm trọng sao? Có muốn tôi đưa anh đi bệnh viện hay không?"

"Không cần." Nói chuyện chính là Phó Thần Thương.

Phó Hoa Sanh không vui, "Tại sao anh lại thay em trả lời!"

"Bằng anh là anh của em, là người đàn ông của cô ấy."

Đây là muốn cảnh cáo hấn nhận rõ thân phận của mình sao? Phó Hoa Sanh lại không ăn bộ dáng này của anh, "Anh là anh của em thì sao? Là người đàn ông của cô ấy thì sao?"

Lời này rất có ý dù là anh em cũng có thể đoạn tuyệt quan hệ, huống chi dù hiện tại là người đàn ông của cô cũng không có nghĩa cả đời vẫn có thể là người đàn ông của cô.

Mắt thấy hai người sắp trở mặt, Tống An Cửu bất đắc dĩ hòa giải, “VẬY anh cởi giày, trước tiên tôi xem cho anh, bị thương bình thường tôi vẫn có thể xem, nếu quả thực nghiêm trọng tôi liền đưa anh đi bệnh viện.”

Tống An Cửu vừa nói như thế Phó Hoa Sanh ngược lại ngượng ngùng, sao có thể cởi giày trước mặt phụ nữ, vô tình phát phát tay, “Không cần, chị không cần quả. Bị chị giẫm tôi thích.”

Nói xong còn gây hấn liếc Phó Thần Thương, đối phương lại là mặt không chút thay đổi.

Tống An Cửu: "....."

Kha Lạc: "....."

Kỳ Bạch: "....."

Kha Lạc cùng Kỳ Bạch cũng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng mà người trong cuộc Tống An Cửu lại không hề biết gì. Cô chỉ là bị lời Phó Hoa Sanh dè dặt đi lực chú ý, cảm giác không tốt vừa rồi cũng dần dần biến mất chút ít. Nhưng mà cô không muốn chủ động đáp lời Phó Thần Thương.

An Cửu nhìn Phó Hoa Sanh móc ra thuốc lá, chần chừ chậm chậm sờ soạng, nhanh chóng lấy một điếu, sau đó thật nhanh nhét vào trong quần áo.

Đang hả hê không ai phát hiện, nghĩ sau này trở về chờ Phó Thần Thương ngủ lén lút trộm vài điếu hút cho đã ghiền. Thì Phó Thần Thương vẫn luôn không nhúc nhích lại đột nhiên kéo cô qua ngò, sau khi cô ngò xuống liền khoác tay lên vai cô, bàn tay không an phận liền sờ soạng trên người cô.

Tầng băng trong nháy mắt bị anh vô sỉ sờ rách.

Trước mặt nhiều người như vậy, Tống An Cửu mắc cỡ đỏ mặt, không nói lời nào không được, cắn răng nghiêng lợi nói nhỏ, "Phó Thần Thương anh đừng giờ trò lưu manh!"

Kha Lạc ho nhẹ một tiếng, chỉ coi không thấy chuyện hai người đang làm.

Kỷ Bạch bất mãn "Này!" một tiếng, "Chú ý trường hợp một chút, ở đây còn có người đó!"

Quan trọng nhất là không quen nhìn hai người dính một chỗ.

Mà ngọn lửa tức giận trong người Phó Hoa Sanh đã sớm hừng hực cháy lên, còn kềm đi lên kéo Tống An Cửu đến trong ngực của mình.

Sau khi sờ soạng nửa ngày, Phó Thần Thương rút cuộc dừng lại, ngón giữa kẹp lấy một điếu thuốc.

Tống An Cửu trơ mắt nhìn điếu thuốc mình giấu bị anh tịch thu, hơn nữa còn châm lên tự mình hút.

Tống An Cửu đẩy anh ra, ngồi cách thật xa, "Không cho uống rượu, không cho hút thuốc, không cho thông đồng đàn ông, vậy anh kêu em đến party này chơi cái gì?"

"Hôm nay em bị dày vò suốt ba tiếng đồng hồ, ngay cả điếu thuốc cũng không thể hút?"

"Hôm nay anh cùng Tô Hội Lê công khai ân ái em cũng không nói gì,

em chỉ là hút thuốc cũng không được sao?”

Nói cho cùng..... Cur nhiên chỉ là vì một thuốc.

Kỳ Bạch nghĩ, phụ nữ gặp loại chuyện này, nếu quyết định giả vờ rộng rãi khẳng định không chủ động nhắc tới. Nhưng mà cô chủ động nhắc tới còn không nói, lại chỉ vì lý do rách nát như vậy?

Chỉ là bản thân Kha Lạc cho rằng Tống An Cửu vẻ ngoài ngu ngốc, lại dùng một lý do không đâu ra đâu này nhắc tới chuyện này. Ý muốn nói với Phó Thần Thương, cô không phải không biết, không phải không để tâm, chỉ là cô không nói, không muốn anh khó xử.

Tống An Cửu nơi nào biết bọn họ đang nghĩ những thứ cong cong queo queo gì. Cô thật sự chỉ là nghiện thuốc lá muốn quất một thuốc mà thôi.

Sau đó mọi người cùng nhau đi KTV, dưới ánh mắt bức bách của Phó Thần Thương, Tống An Cửu không thể không giả vờ thực nữ, cái gì 《 Anh yêu em 》 , 《 Kiền Muội Muội 》 , 《 Thi thử cái gì tất cả đều đi chết đi 》 Đều không cho phép hát.....

_____KẹoĐắng:::d/đ/l/q/đ_____

Đợi đến về nhà, lửa giận của Tống An Cửu đã tích lũy đến độ sắp bùng nổ.

"Anh em gái anh, hoa em gái anh, X em gái anh..... Phó Thần Thương có phải anh điên rồi hay không? Để em ăn mặc thành cái dạng này còn bắt em hát nương ca."

Đến nhà cửa, Tống An Cửu mở cửa xe, nếu không phải giữ mặt mũi cho anh, vừa rồi lúc hát cô đã sớm quăng micro vào mặt anh rồi.

Phó Thần Thương dù bận vẫn ung dung tựa vào ghế bên cạnh, khoe môi nhếch lên một độ cong cứng chiều chính anh cũng không phát hiện. Cô phát điện giống như con rồng nhỏ điên cuồng, anh lại một bộ dáng vân đạm phong khinh.

Cho đến khi cô mất lý trí rống ra một câu "Phó Thần Thương, em muốn ly hôn với anh! Lập tức! Lập tức!"

Khuôn mặt người đàn ông trong nháy mắt trầm xuống.

Tống An Cửu liếc thấy sắc mặt khó coi của Phó Thần Thương, trong nháy mắt thanh tỉnh, hiển nhiên ý thức được bản thân nói sai, tuy nhiên cô có thể trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, đúng là vẫn còn có chút không cam lòng, vẻ mặt ảo não ngồi xổm một bên dưới cây cột điện, thấp giọng lúng túng, "Em sai rồi, anh xem như cái gì em cũng chưa nói."

Tính tình cô nóng nảy như vậy, có thể nổi nóng sau đó cũng nhanh chóng ăn nói khép nép nói xin lỗi anh là tiến bộ rất lớn, vì vậy thần sắc anh hơi trì hoãn.

Tống An Cửu là cái gì ánh mắt? Liếc trộm anh một cái cũng biết nguy cơ đã được giải trừ, lập tức không mặt không da đứng lên, giống như không có xương cốt dán qua anh, tay lại vuốt lung tung trên người anh.

Con người Phó Thần Thương sâu thẳm, trông mắt liếc nhìn cô một cái, gần như lập tức ý thức được ý đồ của cô.

Quyến rũ anh? Dĩ nhiên không thể nào!

Coi như cái tạo nã bộ của cô lại một trăm lần cũng tuyệt đối không

có kỹ năng này.

Thời điểm móng vuốt của cô vói vào miệng túi quần của anh liền bị anh ngăn lại.

Trong lòng Tống An Cửu giống như bị mèo cào, “Phó Thần Thương, em đã nhịn lâu như vậy rồi, cho em hút một điếu đi, ách, không, một ngụm thôi được không?”

Cư nhiên đến bây giờ vẫn chưa chết tâm!

"Không được." Ngữ điệu không hề có chỗ thương lượng.

Trong con ngươi của Tống An Cửu lập tức dâng lên một tầng hơi nước, bộ dáng đáng thương càng làm cho người ta đau lòng.

Phó Thần Thương nâng trán, thời điểm nên khóc không khóc, lại vì những chuyện lung tung lộn xộn này mà phiền anh.

"Được rồi." Phó Thần Thương cuối cùng thả móng vuốt cô ra, Tống An Cửu vui mừng khôn xiết.

Ngay sau đó Phó Thần Thương đốt một điếu thuốc, tư thái ưu nhã hít một hơi, quyển rữ nhả khói ra. Ánh mắt Tống An Cửu nhìn chăm chăm, bộ dáng thêm nhỏ dãi.

"Của em đâu?"

"Em không quất sao?"

"Em quất chỗ nào?"

"Second-hand smoke!"

"Mẹ nó! Não anh bị đứt gân rồi!"

Phó Thần Thương nhíu mày, ý bảo cô nói tiếp.

Tống An Cửu bị phần ỉu xìu.

Lại kích động nữa sẽ thật sự bị phạt tiền.

_____KẹoĐắng~~~d?đ?l?q?đ_____

Vốn tưởng rằng chuyện ngày hôm nay cô đã thành công hóa giải, nhưng mất ngủ lại đang giễu cợt cô ngay trang bản thân bình tĩnh đến độ nào lại không chịu nổi một kích.

Một màn kia trong buổi tiệc vẫn luôn tuần hoàn phát đi phát lại trong đầu cô, máy móc hư bình thường lúc này muốn ngừng mà ngừng không được, làm cho cô gần như nổi điên.

Cuối cùng thật sự nhịn không được Tống An Cửu liền ôm đầu khẽ rên rỉ.

Sau lưng Phó Thần Thương lên tiếng "Không ngủ được?"

"Không có." Tống An Cửu buồn bực trả lời, không hề có lực thuyết phục.

"Sao vậy? Khó chịu chỗ nào?" Phó Thần Thương đưa tay sờ sờ trán cô.

"Nghiện thuốc lá mà thôi." Tống An Cửu qua loa trả lời, nhưng cũng là lời thật. Cô rất ỷ lại vào thuốc lá, có thể không uống rượu nhưng không thể không hút thuốc. Lúc mới gặp nhau có thể cai một thời

gian, chịu đựng đến hôm nay đã là kỳ tích.

"Khó cai như vậy sao?" Phó Thần Thương ôm eo cô, ngậm lấy vành tai cô, lại quay người cô đối mặt với mình. Anh ngậm lấy môi cô nhẹ nhàng mút, đầu lưỡi linh hoạt như lông vũ uớt qua mỗi ngõ ngách trong khoang miệng của cô, mang đến từng trận run rẩy, hút lấy cái lưỡi ngọt ngào, làm nụ hôn càng thêm sâu, thậm chí bắt chước động tác mập mờ ra vào.....

"Khá hơn chút nào không?"

Phó Thần Thương là ma túy, anh so với thuốc lá không biết hơn bao nhiêu lần. Huống chi, cởi chuông phải do người buộc chuông.

Tống An Cứu chui đầu vào trước ngực anh, níu chặt hai đấm tay. Cô không muốn, không muốn lòng tham không đáy, biến bản thân trở thành loại người ngay cả mình cũng phải nhỏ.....

Nhưng mà, anh đối với cô càng tốt, thì tâm tình muốn độc chiếm anh của cô liền càng ngày càng mãnh liệt.....

Chương 88: Ngoan

Editor: KẹoĐắng

Sau hơn một tháng, bạn học Tống An Cửu yên ổn làm đóa hoa tương lai của tổ quốc, thứ hạng từ 500 thăng đến 300, thật đáng mừng. Đáng nhắc tới chính là cô đã làm nũng bán manh cuối cùng cũng giải quyết Phó Thần Thương, sửa cho cô học lớp cao hơn.

Tại một buổi sáng thứ Bảy tràn ngập ánh nắng, Phó Thần Thương đang ngồi trên ghế sê pha xem báo cáo tài vụ, Tống An Cửu gối đầu lên đùi anh nhỏ giọng đọc từ đơn, thỉnh thoảng đột nhiên nhớ tới cái gì liền quăn quýt anh nói chuyện, không để ý tới bởi vì bị cô quăn lấy mà anh phải dừng lại hay không, cũng may là anh không vì vậy mà bị quấy nhiễu.

"Thi giữa kỳ nếu như em có thể đứng hạng 200, anh thật sự sẽ tặng cho em chiếc BugattiVeyron mui trần siêu tốc độ chạy 100km có thể làm tiêu hao 50g nhiên liệu sao?"

Từ hạng 800 đến hạng 500 dễ dàng, hạng 500 đến hạng 300 tự thân cố gắng cộng thêm có trường học có giáo viên giỏi chỉ dạy hơn nữa có người nào đó kiên cường giám sát cũng không khó khăn, nhưng sau đó muốn vượt lên cao nữa thì nhất định phải có công phu giác ngộ cực kỳ mạnh.

"Ừ." Phó Thần Thương rất dứt khoát trả lời.

Dù sao lông cừu mọc trên thân cừu, chiếc xe này là bởi vì cô ngoan ngoãn trở về cho nên mới có thể thắng cược từ trên tay của Phó Hoa

Sanh.

Tống An Cửu kích động đến trái tim nhỏ bùm bùm nhảy, liền nhào tới ôm cổ anh, giống như đang ôm tay lái của chiếc xe kia, "Ông xã anh thật tốt!"

"Chỉ cần em ngoan, trong phạm vi điều kiện hợp lý anh đều có thể thỏa mãn em."

Giang sơn dễ đổi, cái gì quần áo, giày dép, đồ trang sức, đồ trang điểm xinh đẹp cô không thích. Lại chỉ yêu thích những thứ này, anh cũng chỉ đành làm vừa lòng cô.

Tống An Cửu chôn đầu ở trong ngực Phó Thần Thương, "Phó Thần Thương, chưa từng có người nào đối xử tốt với em như vậy."

Bàn tay lật tài liệu của Phó Thần Thương dừng lại trong chốc lát, ngược lại vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

"Phó Thần Thương..... Em có thể gọi anh một tiếng ba hay không?"

"....."

"Hắc hắc, nói đùa thôi!"

Tuy nói vậy, nhưng cô lại lén lén gọi một tiếng cho đã ghiền.

"A, đúng rồi, mấy ngày nay người phụ nữ vẫn luôn tìm em, còn chắn trước cổng trường học. Cho nên, nếu như em vì bà ấy mà trèo tường làm dơ quần áo, anh cũng không được phép mắng em."

Người phụ nữ trong miệng Tống An Cửu tự nhiên chỉ có thể là Chu Tĩnh Di.

"Anh biết rồi, sẽ giúp em giải quyết."

"Đừng!"

"Sao vậy?" Lòng mày Phó Thần Thương khẽ nhíu lại.

"Anh muốn giải quyết như thế nào? Giống như lần trước đối phó với Tống Hưng Quốc cùng Tiết Chấn Sở hay sao? Em cảm thấy..... chuyện này có chút dùng dao to đi giết heo!"

Giống như là đi Tây Thiên gặp Như Lai Phật Tổ chỉ vì muốn hỏi thăm đường.

"Quá trình không quan trọng, kết quả là rốt cuộc ông ta cũng không thể đến làm phiền em nữa không phải sao?"

"Ừm, dù sao cũng cảm thấy không tốt lắm, em như vậy có điểm cáo mượn oai hùm đi?"

Thật ra thì, chỉ là sợ tất cả đều dựa vào anh, vừa gặp phải phiền phức liền để anh động ngón tay liền có thể giải quyết, cô sẽ nhanh chóng mất đi năng lực sinh tồn.

Loại cảm giác này khó mà nói, giống như là góc cạnh trên người bị mài phẳng, đao bị để đến rỉ sét, móng vuốt cũng bởi vì sợ khống chế không được ngộ thương anh mà thu hồi. Nếu có một ngày cần chống đỡ mà anh lại không có ở đây thì sao?

Phó Thần Thương cũng không miễn cưỡng cô, "Có cần giúp thì nói với anh."

"Ừ."

Phát hiện tâm tình cô xuống thấp, Phó Thần Thương đề nghị, “Liều gia mới mở một nhà hàng thịt nướng, buổi tối dẫn em đi ăn thử?”

"Ừm....." Tống An Cửu véo vùng thịt mềm mại bên hông của mình, “Hay là không cần đi, lại ăn nữa em sẽ nhanh biến thành heo. Em muốn giảm cân!”

"Không cho giảm! Anh nuôi em mập như vậy dễ dàng sao?"

"....." Nuôi cô mập thành như vậy thật là vất vả cho anh rồi - . -!

_____KẹoĐắng.....d?đ?l?q?đ_____

Buổi tối, Tống An Cửu bị ép đến nhà hàng thịt nướng mới mở, bản thân Phó Thần Thương không ăn được mấy miếng, lại từng chút từng chút lấp đầy bụng cô. Ăn xong còn gọi điểm tâm ngọt, đáng giận nhất chính là tất cả đều là món cô thích.

Vì vậy Tống An Cửu vừa chờ điểm tâm ngọt vừa cố gắng phá kỷ lục ghi lại cao nhất trò game trong điện thoại di động của Phó Thần Thương.

Trên đường Phó Thần Thương đi nhà vệ sinh một chuyến, ngay tại lúc cô sắp phá kỷ lục anh ghi lại thì điện thoại vang lên. Cô quỳnh lên, không biết tùy tiện bấm trúng cái gì, game tắt, sau đó trong di động truyền tới giọng nói lo sợ của một người phụ nữ xa lạ— —

"Phó Thần Thương, anh nhanh tới, Hội Lê đã xảy ra chuyện....."

"Rất xin lỗi quý rầy anh, nhưng chuyện này chỉ có anh có thể giải quyết.....Trước mắt Sở Mạch không ở trong nước....."

"Chúng ta ở b# ¥ %..... Hội Lê đã bị bọn họ mang đi....."

Đầu kia âm thanh nghe vô cùng huyền ảo, người phụ nữ kia vừa nói chuyện vừa thét chói tai, thở gấp chạy trốn, đằng sau hình như có người đang đuổi theo. Cô ta nói lung tung, Tống An Cửu nghe cũng không được rõ ràng, chỉ biết là Tô Hội Lê đã xảy ra chuyện.

"Tôi không phải Phó Thần Thương." Tống An Cửu trực tiếp cắt đứt lời nói hỗn loạn không rõ của người nọ

Người phụ nữ kia sửng sốt một chút, liền lập tức lo lắng tức giận nói: "Làm ơn đưa điện thoại cho anh ta, mạng người quan trọng!"

"....."

"Tôi biết cô là ai rồi! Cô là vợ anh ta đúng không! Tôi cho cô biết, trước mặt Hội Lê, cô cái gì cũng không phải. Nếu như cô dám cúp điện thoại này, Hội Lê gặp chuyện không may, cô nhất định sẽ phải hối hận!"

"....."

"Sao vậy?" Phó Thần Thương trở lại xác định Tống An Cửu nghe điện thoại của anh, sắc mặt không tốt, liền hỏi.

Tống An Cửu trực tiếp ném chuẩn xác điện thoại di động thành một đường vòng cung tới trong tay Phó Thần Thương, một tay chống cằm, không nói gì.

Phó Thần Thương chuyện gì cũng sẽ không lảng tránh cô, vô luận là xử lý công văn cơ mật hay điện thoại riêng. Cũng không biết là anh thật sự quang minh lỗi lạc như vậy, hay là có lòng tin với chỉ số thông minh của cô, kết luận cô nghe không hiểu, cũng rất dễ lừa gạt?

Tống An Cửu vẫn luôn không muốn suy nghĩ về anh theo phương diện xấu nhất, chỉ là loại tình huống này sẽ kiềm chế không nổi muốn tranh cãi cùng người phụ nữ già mồm cãi láo kia. Thẩm Hoán nói cái này là phản ứng bình thường, nhưng cô thật sự là chán ghét phản ứng bình thường như vậy của bản thân.

Sau đó Tống An Cửu liền nghe được giọng nói có thể ổn định tâm tình của Phó Thần Thương: “Lâm Huyền, đừng nóng vội, tôi lập tức đến. Mặc kệ là dùng cách gì kéo dài thời gian, không cần gây xung đột với đối phương, dù cho bị chụp cũng không có vấn đề gì, chờ tôi tới giải quyết.”

Nói xong quay sang nhìn Tống An Cửu, "An Cửu."

Tống An Cửu phát phát tay với anh, giống như thúc giục anh nhanh đi, “Biết rồi, anh đi đi. Dù sao cũng không xa, tự em có thể về, coi như tiêu thực.”

"Ngoan." Phó Thần Thương cúi người hôn lên trán cô một cái, sau đó cầm áo khoác rời đi.

Ngoan em gái anh!..... Tống An Cửu mắng thầm một câu.

Tô Hội Lê vẫn còn ở bệnh viện theo dõi, cũng không biết lúc này ở bệnh viện đã xảy ra chuyện gì.

Nếu như bạn gái trước của ông xã, bạn gái trước từng yêu nhau mười năm của ông xã, bạn gái trước từng yêu nhau mười năm là ân nhân cứu mạng của ông xã, gặp nguy hiểm đến tánh mạng cầu cứu anh, lúc này người vợ như cô nên ngăn cản hay là bỏ mặc?

Ngăn cản, nếu xảy ra chuyện cô chính là người phụ nữ lòng dạ rắn

rết; Bỏ mặc, trái tim cô giống như bị rấn rết cắn.....

Là cô thực sự không có thiên phú trong tình yêu, hay là đề bài quá khó quá biến thái?

_____KẹoĐắng''''d,đ,l,q,đ_____

Lâm Huyền chỉ nói cá đại khái phương hướng, Phó Thần Thương quen thuộc đường đi quanh quẩn một hồi liền tìm được.

Trước một cánh cửa gỗ có vẻ cũ nát, hai người đàn ông lực lưỡng mặc đồ đen đứng thế chấp tay ra sau chắn phía trước. Sau khi nhìn thấy Phó Thần Thương xuống xe liền trực tiếp đi tới, hai người đồng thời giơ tay ra ngăn cản. "Vị tiên sinh này xin dừng bước, xin mời trình thẻ vàng." Sắc mặt Phó Thần Thương khó chịu, nói ra tên họ: "Phó Thần Thương."

Vẻ mặt hai người cả kinh, một người trong đó người quay lưng lại gọi điện thoại.

"Buru gia, là Phó Thần Thương....."

"Chỉ có một mình hănh?"

"Đúng, vâng!"

"Phó tiên sinh, mời đi theo tôi."

Một lát sau, phục vụ cung kính đón Phó Thần Thương vào.

Một cánh cửa vô cùng bình thường, sau khi mở ra lại là cảnh ca múa ma quái kinh dị mừng cảnh thái bình. Phục vụ dẫn anh xuyên qua đám người ồn ào náo nhiệt đi đến một cánh cửa trong góc, sau khi

mở ra dẫn đến tầng dưới.

Không gian phía dưới rộng lớn ngoài dự đoán của mọi người, giờ phút này phương tiện đầy đủ, tương đương với một phòng chụp ảnh nhỏ, mà dưới ánh đèn chính là Tô Hội Lê quần áo không chỉnh tề đang thờ hồn hển.

Một bên bị trói chính là Lâm Huyền.

Trên ghế sa lon da hổ, là một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi đang ngồi xem cuộc vui, dựa sát bên người đấm chân cho ông ta chính là Mạc Y Y, trụ cột chính của truyền thông Sở Thiên. "Chà, anh nhìn bộ dáng của cô ta kìa, còn suốt ngày tự xưng là ngọc nữ thanh thuần. Tôi thấy giống dục nữ hơn đó. Long ca, bộ phim này chúng ta gọi là Dục Nữ Tâm Kinh được không?"

Trong nháy mắt Phó Thần Thương đi tới, giọng nói Mạc Y Y liền ngưng bật, gắt gao cắn môi, mặt mũi tràn đầy ghen ghét. Vừa rời người cha nuôi nói muốn tới trong điện thoại lại là Phó Thần Thương?!

Về mặt Tô Hội Lê đáng thương ủy khuất, "Evan....."

Sắc mặt Phó Thần Thương không thay đổi đi tới, cởi áo khoác che kín Tô Hội Lê.

Tô Hội Lê run rẩy co rúm lại trong ngực anh, "Evan, em biết anh sẽ đến....."

Mạc Y Y thấy thế lập tức thay đổi sắc mặt, lắc lắc cánh tay người đàn ông trung niên bên cạnh, "Cha nuôi người xem kìa!"

"Con gái ngoan đừng làm rộn." Giọng nói cứng chiều lại mang theo

uy nghiêm và cảnh cáo.

Mạc Y Y quả nhiên thức thời không dám nói nữa.

Phó Thần Thương lại trấn an Tô Hội Lê một lúc, sau đó đứng lên, thái độ cung kính không kiêu ngạo không siểm nịnh, “Chú Long.”

Người đàn ông trung niên cười ha ha như Phật Di Lặc, “Cháu hôm nay như thế nào rảnh rỗi đến nơi nghèo hèn này của ta?”

Chương 89: Đau

Editor: KẹoĐắng

Hai người đơn độc vào phòng.

Trước mắt là anh em sinh tử của Phó Chính Huân, Long Bru.

Mặc dù bên ngoài đều có tin đồn người có khả năng thừa kế Phó gia nhất là Phó Hoa Sanh, nhưng Long Bru lại xem trọng vị Phó Nhị không được cưng chiều này của Phó gia. Phó Thần Thương rời nhà tự mình xây dựng sự nghiệp về sau đã cho ông không ít trợ giúp.

Hiện tại sự thật chứng minh ánh mắt của ông quả nhiên không sai.

Chỉ là, chuyện lần này lại làm cho ông tương đối ngoài ý muốn, đồng thời cũng vô cùng không đồng ý.

Long Bru đốt một điếu xì gà, "Cháu à! Việc này cháu thật sự không cần làm, ta cũng không phải đối thủ một mất một còn mà là cánh tay trái bờ vai phải của cháu, cháu sao phải ra mặt? Đây cũng không phải là chuyện một thương nhân nên làm."

"Cháu tự có chừng mực."

Long Bru cười, "Cháu là vì phụ nữ, ta cũng là vì phụ nữ. Ta đã đồng ý với con gái ngoan của ta, nếu cứ thả người như vậy....."

_____KẹoĐắng;;;d.đ.l.q.đ_____

Cùng lúc đó, Tống An Cửu đang bị người dùng súng chia sau lưng, dùng loại tư thế người yêu ôm nhau người ngoài nhìn không tới ép cô đi lên xe bánh bao bên cạnh đường, trói tay chân lại, bịt kín mắt, bị mang đến một nơi không biết tên.

Nếu là bắt cóc có dự mưu, tự nhiên chuẩn bị đầy đủ không có khả năng để cho cô có cơ hội trên đường chạy trốn, huống chi lúc ấy cô còn không tập trung.

Sau khi bị trói lên xe, Tống An Cửu coi như tỉnh táo lại, thậm chí tự bản thân giúp dán chặt băng keo trên miệng một chút. Kêu cứu, giãy dụa gì đó đều không làm, cô tựa người trên cửa sổ xe tiếp tục ngăn người, bắt quá đầu óc lại không nhàn rỗi.

Tình huống như thế không tính là xa lạ, từ nhỏ đến lớn cô đã trải qua không ít lần. Khi còn bé bọn bắt cóc là muốn tống tiền Tống Hưng Quốc hoặc là Chu Tĩnh Di, về sau cô trưởng thành một chút, tinh ranh như con khỉ, có một lần rõ ràng là cô tự mình trốn thoát, vui vui vẻ vẻ chạy về nhà muốn làm cho bọn họ an tâm. Kết quả bọn họ lại nghĩ cô thông đồng cùng bọn bắt cóc lừa gạt bọn họ. Về sau, bọn bắt cóc biết có bắt trói cô cũng vô dụng, liền không ra tay từ trên người cô nữa.

Đôi mắt Tống An Cửu bị bịt rất chặt, chỉ có thể cẩn thận nghe tiếng bọn bắt cóc nói chuyện, hòng tìm kiếm cơ hội chạy trốn.

Sau khi đến nơi, cô tùy ý bị ném vào một góc, sau đó là một trận “xột xoạt” cổ tay phải giống như là bị đeo vào vật gì đó, trong lúc ma sát, miếng vải trên mắt bị rút xuống, Tống An Cửu thoáng thích ứng ánh sáng, sau đó rõ ràng nhìn thấy đều là gương mặt quen thuộc.

"Trói cái gì mà trói, tùy tiện làm bừa ngoài nhìn giống là được!"

"Chớ lộn xộn, cẩn thận nổ."

"Ơ a, bom hẹn giờ à! Thật hay là đồ chơi? Đối phó một cô nhóc mà thôi, lão đại, phải dùng tới thứ này sao?"

"A..... Thiết Đầu?" Tống An Cửu rút cuộc phục hồi lại tinh thần, kinh ngạc nhìn người đang nói chuyện.

Mặt Thiết Đầu giấu cợt, "Hơ! Không ngờ Tống đại tiểu thư còn nhớ một tiểu nhân vật như tôi. Năm đó mấy người chúng tôi giống như chó nhà có tang bị mặt trắng nhỏ nhà cô tìm được, thiếu chút nữa không thể sống được ở thành phố A rồi."

"Thật sao? Tôi một chút cũng không biết!" Tống An Cửu quả thật không biết, vì để cô an tâm rút khỏi cái vòng lẩn quẩn kia, Phó Cảnh Hi ôn nhu trước sau như một lại làm đến tuyệt tình như vậy.

"Cô nói một câu không biết là xong?" Thiết Đầu tức giận.

"Vậy các người muốn như thế nào?"

Tống An Cửu vừa nói chuyện dời đi lực chú ý của bọn họ, vừa không ngừng nghỉ mà dùng bàn tay bị trói phía sau cẩn thận rút điện thoại di động trong túi quần ra cầm trong tay, lục lọi, muốn tìm dãy số của Phó Thần Thương.....

Cô có hai chiếc điện thoại di động. Một chiếc là Nokia rất cũ cũng không bể, một cái khác là smart-phone Phó Thần Thương mua cho. Chiếc smart-phone vừa lên xe liền bị lấy mất, nhưng chiếc này còn chưa bị phát hiện.

Phó Thần Thương hiện tại chắc còn đang xử lý chuyện của Tô Hội Lê, nghĩ tới đây, Tống An Cửu do dự dừng tay.

Chỉ là thời gian mấy giây cô do dự này, điện thoại liền bị đám người kia phát hiện tịch thu.

Giọng nói ung dung của người đàn ông từ đỉnh đầu vang lên: “A Cửu, thật sự là một chút cũng không thể lơ là cô. Như thế nào? Muốn gọi điện thoại cầu cứu? Gấp gáp cái gì, tôi giúp cô.”

"Vương Uy!" Tống An Cửu trợn mắt nhìn.

Vương Uy cười khế, "Bảo bối, em quả nhiên là chưa quên tên tôi, nhớ là tốt rồi!"

Người đàn ông này xem như là người dẫn đường của cô, cũng không biết là bạn trai cũ thứ mấy. Nếu như không phải bởi vì lúc đó Phó Cảnh Hi vì cứu cô nên bị thương nặng, cô cũng sẽ không tiếc bị bầm ngón tay cũng nhất quyết muốn chia tay với hắn, rời đi cái vòng lẩn quẩn kia, cũng sẽ không khắc sâu trong trí nhớ người này. Về sau, sau khi cô biết được thân phận của Phó Cảnh Hi mới biết, lúc trước sờ dĩ Vương Uy không bầm ngón tay cô liền ngoan ngoãn thả cô đi là do Phó Cảnh Hi nhúng tay.

Nói như vậy, Vương Uy là bởi vì Phó Cảnh Hi nên mới trả thù?

Đây là giải thích duy nhất hợp lý, nhưng trong lòng Tống An Cửu tràn đầy nghi ngờ. Bởi vì theo lý giải của cô, Vương Uy cũng không phải loại người không chịu thua. Nguyên tắc của hắn cũng giống như cô, người sống dựa theo hoàn cảnh, thắng làm vua.

Coi như hắn muốn trả đũa, cần chờ lâu như vậy sao? Đây đã là chuyện hơn một năm trước!

Tống An Cửu đang nghi ngờ, Vương Uy đã bấm số Phó Thần

Thương, còn mở loa lớn.

Tống An Cửu nắm chặt nắm tay, đột nhiên bắt đầu khẩn trương. Mà cảm giác khẩn trương cùng bất an càng ngày càng điên cuồng.

Lần đầu tiên gọi, điện thoại bị cúp.

Vương Uy giễu cợt nói, "Xuy, ngay cả điện thoại của vợ cũng cúp? A Cửu, thật không ngờ em lại chọn gả cho một kẻ có tiền tầm thường như vậy!"

"Làm sao anh biết tôi gả cho Phó Thần Thương?" Tống An Cửu lập tức cảnh giác hỏi.

Biết Phó Thần Thương đã kết hôn rất nhiều người, người gặp qua cô cũng không ít. Nhưng mà người biết rõ cô là Tống An Cửu, con gái của Tống Hưng Quốc rất ít. Lúc Phó Thần Thương giới thiệu cô cũng không có nói rõ xuất xứ, thậm chí cả họ cũng không nói, chỉ nói là An Cửu.

An Cửu, vợ tôi.

Ngay cả ba mẹ cô đến nay cũng không biết, Vương Uy như thế nào lại biết?

Sắc mặt Vương Uy cứng đờ, giống như chột da không lên tiếng, tiếp tục gọi cho Phó Thần Thương. Gọi lần thứ ba rốt cục thông.

Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói lộ ra không kiên nhẫn của Phó Thần Thương, "Alô?"

Sự nhẫn nại của Phó Thần Thương đối với cô luôn ở phạm vi cho phép, chỉ cần trong phạm vi, tùy tiện cô như thế nào cũng có thể.

Nhưng nếu giẫm ra bên ngoài giới hạn của anh, giống như mỗi lần liên quan đến chuyện của Tô Hội Lê, anh liền có vẻ qua loa không có kiên nhẫn.

Quả như Kỳ Bạch từng nói, Phó Thần Thương thích phụ nữ nghe lời bít lý lẽ, chưa bao giờ ngoại lệ

Đối với cô, đại khái, thật chỉ là..... Nhất thời mới mẻ?

Vương Uy cười lạnh một tiếng, "Này, là Phó Nhị thiếu gia sao? Vợ của mà đang làm khách ở chỗ tao."

"Để cô ấy nghe điện thoại." Giọng nói Phó Thần Thương cách điện thoại cũng có thể làm cho cô rối loạn, trống ngực đập thành thịch.

"Cái gì? Để cô ấy nói chuyện?" Vương Uy đưa điện thoại di động tới bên miệng Tống An Cửu, "Kêu một tiếng cho hắn nghe!"

Tống An Cửu không nói, thần sắc ảm đạm. Giờ phút này tâm tình cô quá hỗn loạn, một chữ cô cũng không nói ra được.

Gọi ba lần mới thông, Phó Thần Thương vừa bắt máy liền không kiên nhẫn "Alô" một tiếng, lực sát thương đã đủ tiêu hao hết tất cả bầu trời của cô.

Đang lúc Vương Uy không kiên nhẫn chuẩn bị dùng bạo lực làm cho cô mở miệng, Phó Thần Thương đã lên tiếng thúc giục, "An Cửu, nói chuyện."

Lúc này Tống An Cửu mới thở ra một hơi, "Là em."

Nói xong lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, mới vừa rồi giọng của cô có phải quá bình tĩnh rồi hay không? Anh có thể giống như những

người khác cho rằng cô cố ý chơi trò này hấp dẫn sự chú ý của anh từ chỗ Tô Hội Lê? Có lẽ cô nên tỏ ra đáng thương một chút?

Nhưng vào lúc này, Tống An Cửu nghe trong điện thoại truyền đến giọng của phụ nữ.....

"Ừ..... Evan, ai vậy....."

Giọng nói này có thể nói là phong tình vạn chủng, bách chuyển luân hồi, rất rõ ràng là đang chìm đắm trong tình dục.

Cả người Tống An Cửu đều không thể làm ra bất kỳ phản ứng nào nữa, hô hấp đình trệ, trái tim ngừng đập, máu đình chỉ lưu thông. Một giây sau đó, giống như cơn lũ tích tụ đã lâu bất ngờ đột nhiên bộc phát kịch liệt vỡ bờ gần như đánh tan cả người cô.....

Vương Uy ý vị sâu xa nhìn Tống An Cửu ngây người như phỗng, nói: "À, xem ra là tao quá rầy chuyện tốt của mày rồi. Nghe được giọng của vợ mày rồi chứ? Cho mày một tiếng đồng hồ có đủ hay không?"

Bên cạnh Thiết Đầu nhỏ giọng nói, "Phó Thần Thương một tiếng đồng hồ có đủ hay không em không biết, bất quá chúng ta một tiếng đồng hồ có đủ không đại ca? Đại ca cùng mấy người kia tổng cộng cũng sáu người rồi. Chẳng lẽ một người chỉ mười phút?"

Vương Uy che điện thoại di động một cước đá qua, "Cút! Mày cho là mày có thể kiên trì mấy phút?"

Đại não Tống An Cửu đã hoàn toàn hỗn loạn, đánh mất năng lực tự hỏi, căn bản không phát giác lời Vương Uy cùng Thiết Đầu nói có gì không đúng.

"Bao nhiêu tiền, ba phút sau chuyển tới trương mục của mấy người."

Phó Thần Thương nói.

"Mẹ mày! Lão tử hôm nay thật đúng là CMN không phải là vì tiền! Lão tử muốn mày qua đây quý xuống cầu xin tao! Không đến thì chờ nhật xác vợ mày đi!" Vương Uy cả giận nói.

"Năm ngàn vạn." Phó Thần Thương ra giá.

Bên cạnh vang lên tiếng nuốt nước miếng của Thiết Đầu.

Vương Uy không chút để ý cười lạnh, đổi lời nói rất nhanh, "Thành giao! Chỉ là tao muốn mày tự mình đưa tới! Phải là tiền mặt! Một tiếng đồng hồ sau mày không tới thì tự gánh lấy hậu quả!"

Vương Uy báo địa chỉ sau không đợi Phó Thần Thương nói tiếp thì trực tiếp cúp điện thoại. Tiếp theo tìm số điện thoại của Phó Cảnh Hi.

"Phó Cảnh Hi, tao là Vương Uy đây! Không phải là quý nhân nên sớm quên tao chứ?"

"Mày ở đâu?"

"Ha ha! Mày so với chú hai mày càng sáng khoái hơn!"

Chương 90: Nhục

Editor: KẹoĐắng

"Leo lên cành cây cao liền quăng tôi đúng không? Muốn dựa vào đàn ông Phó gia chơi tôi? Tôi lại muốn xem, sau này còn ai chịu muốn cô."

Vương Uy nói xong vươn tay vỗ vỗ gò má của Tống An Cửu, "Các anh em, nhìn thấy chưa? Tôi nói cô gái này không giống ngày xưa, phụ nữ trong sáng, chẳng lẽ còn bạc đãi các người."

"Ha ha! Lão đại, lời của người chúng tôi làm sao lại không tin!"

"Đúng vậy đúng vậy! Chỉ là, cô gái này dù sao cũng từng cùng lão đại....."

"Ít nói, mấy người, người nào tới trước?"

"Lão đại, dĩ nhiên người trước, người trước!"

Vương Uy chê cười, "Được, khiêm nhường cái gì, cũng không phải lúc!"

Một người trong đó mặt mày gian xảo sợ hãi rụt rè nói: "Muốn, muốn lên mọi người lên đi. Tôi không dám, hiện tại cô ta là người của Phó Thần Thương."

Vương Uy một cước đá qua, "Không tiền đồ, cho mày tiền, cho mày chơi mày lại không chơi."

Nói xong, những người khác ồn ào cười to.

"Tao nói lão Tôn, mày cũng nhát gan quá rồi, vụ này trót lọt liền rời đi xa, ai bắt được chúng ta!"

"Thật..... Thật không có việc gì? Vậy..... tôi cũng chơi. Hiện tại em gái hộp đêm quá mắc, tiền thua sạch, tình hình kinh tế căng thẳng, đã vài ngày không có giải tỏa rồi." Lão Tôn xoa xoa tay.

Vương Uy xuy một tiếng, "Nhìn chút tiền đồ này của mày, được, liền để mày lên trước đi!"

Tống An Cửu giống như khúc gỗ mặc cho người định đoạt, tay chân giống như rắn lạnh như băng, trấn nỡn, chạm đến đều không có phản ứng.....

Tên đàn ông bị ổi hèn mọn ngay cả quần áo cũng không kịp cởi liền gấp gấp liếm lên da thịt lộ ra bên ngoài của cô, lưu lại nước miếng ghê tởm....

"Mẹ nó, con nhỏ này da thịt thật là non!"

"Mày lên đi! Nói nhảm nhiều như vậy làm gì. Lão đại đã nói, một người chỉ có 10 phút, mày ở chỗ này mò mẫm, đừng đến lúc đó làm đến một nửa không đủ thời gian tao liền đập mày xuống."

"Thiết Đầu, mày thì biết gì, phụ nữ đó, trước đó chuẩn bị tốt thì phía sau mới thoải mái, đục tiên đục tử có hiểu hay không? Mày cho rằng chỉ đút vào là được? Con đường này thật là sâu đó."

Mọi người thốn thức một hồi.

Thiết Đầu nhìn Tống An Cửu chặc chặc chắc lưỡi hít hà, "Xem ra gả vào hào môn thật là đổi tính a! Ngoan ngoan như thế, lão đại, người nói có đúng hay không?"

Vương Uy đang ngồi một bên không nói một lời hút thuốc lá, cũng không biết có nghe được hẳn nói chuyện hay không.

"Lão đại, sao vậy? Không phải là không bỏ được chứ?"

"Cút!"

"Dạ dạ dạ! Em cút em cút!"

Tống An Cửu thần thờ mở mắt thật to, nhìn tên đàn ông xấu xí nông nóng trước mắt.....

Loại tâm tình liễu lĩnh muốn rơi xuống, muốn đi thật sâu vào trong bóng tối, như vô số xúc tua, kéo dài không ngừng vây lấy cô.....

Trói buộc ý thức của cô, thân thể cô, điên cuồng mà ngăn cản cô chống cự, làm cho cô chỉ có thể không nhúc nhích mặc kệ bị lãng nhục.....

"Ha....." Tống An Cửu cười nhỏ một tiếng.

"Sao? Có phải gia khiến cho em thư thái hay không? Đừng nóng vội, thoải mái còn ở phía sau." Lão Tôn một bên vừa cời dây lưng quần ra vừa nói.

Vương Uy nhìn Tống An Cửu một cái, chân mày nhíu chặt.

Tống An Cửu cười càng ngày càng quyến rũ, khi tay của tên đàn ông kia mò tới vuốt ve trước ngực cô, thậm chí phát ra vài tiếng than nhẹ

mập mờ.....

A, ha ha..... Thật là buồn cười.....

Cô còn tràn đầy vui mừng cho rằng ông trời có lòng tốt bố thí cho cô tình thương của cha....

Còn yên tâm thoải mái cho là, khổ sở qua rồi hạnh phúc sẽ đến.....

Tất cả có anh, Phó Thần Thương nói như vậy, cô liền tin là thật.....

Bị lời ngon tiếng ngọt thấm ướm tâm, ăn mòn phòng bị toàn thân.....

"Ừ..... Còn muốn....."

"Ồ, cô nàng này còn rất hưởng thụ!" Có người cười to nói.

Cô không chỉ không lùi mà còn tiến tới nghênh đón tên đàn ông đang cởi quần áo của hắn, lười biếng mở miệng: "Đã có ông chủ dùng nhiều tiền mời mấy anh em đến hầu hạ lão nương, vì cái gì không hưởng thụ?"

Không biết người nào đặc biệt kích động đến khen một tiếng, "Không hổ là Tống gia đại tiểu thư, quả nhiên thượng đạo!"

"Tiện nhân!" Nói chuyện chính là Vương Uy.

"Hai người chơi có ý nghĩa gì? Cùng lên đi!" Tống An Cửu nói, lúm đồng tiền như hoa.

Hoa kia không cách nào khống chế trong nháy mắt nở rộ, diêm dúa lẳng lơ mà điên cuồng, giống như một giây sau sẽ như pháo hoa nở rộ cuối cùng lụi tàn.....

Vì vậy, trên người Tống An Cửu lại nhiều thêm mấy đôi tay.

"Sợ dây quá vướng víu!" Có người nói.

"Không được." Vương Uy lập tức thấp giọng khiển trách.

"Lão đại, người cũng quá cẩn thận rồi, chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ còn để cô ấy trốn được hay sao? Chờ mấy người chúng ta chơi vài lần xem cô ấy còn chạy nổi nữa không. Nói sao cô ấy bị buộc thành tư thế này chúng ta như thế nào lên?"

Vương Uy phìền não phát tay một cái tỏ vẻ tùy ý bọn họ, nhưng kiên trì một điểm, "Bomb không cho phép tháo."

Tay chân Tống An Cửu được cởi ra, vì vậy thân thể mở rộng, bộ dáng quyến rũ càng làm cho người ta khó lòng kiềm chế.

Phó Thần Thương..... Hiện tại anh cũng đang cùng người phụ nữ khác làm chuyện giống nhau thôi.....

Tại sao chỉ cho quan đốt lửa không cho dân chúng thấp đèn, bằng cái gì không cho cô đụng người đàn ông khác.....

A, cô mạn phép muốn, càng muốn bị đụng hoàn toàn thì thế nào....

Tống An Cửu cười đến thân thể rung động, giống như điên.....

"Con thỏ nhỏ, mau mở cửa ra~" Lão Tôn thấy cô cười hưng phấn hơn, vừa móc hàng vừa hát lên.

Khóe miệng Tống An Cửu nhếch lên, theo lời mở hai chân ra, cũng trong nháy mắt đầu hấn kề sát vào, hai chân liền dùng sức xoắn.

Lão Tôn kêu thảm một tiếng che cổ té xuống đất.

"Gái điếm thúì, mày làm gì!" Bốn người khác đồng loạt xông tới, Vương Uy cũng dập đầu thuốc cảnh giác nhìn cô.

Tống An Cửu không sợ chút nào, ngược lại không nhanh không chậm đi tới trước mặt Vương Uy, "Anh Uy, không phải anh đến sao?"

Thần kinh mọi người lúc này mới buông lỏng xuống, "À! Thì ra là không quên được lão đại của chúng ta!"

"Ha ha! Quả nhiên vẫn là sức quyến rũ của lão đại lớn nhất!"

Vương Uy cắn răng nghiêng lợi, "Tống An Cửu cô giờ trò gì?"

"Anh, nói, đi....."

Tống An Cửu chậm rãi ngồi xuống trên đùi Vương Uy, ôm cổ của hắn, bàn tay nhỏ bé linh hoạt mò mẫm trong quần áo của hắn.....

Hô hấp của Vương Uy lập tức biến thành ồ ồ, những người khác cũng là nhìn đỏ mặt tai nóng, thậm chí có người đưa tay xuống đỡ quần tự an ủi.

Khi nơi nào đó bị cầm lấy, Vương Uy rớt cuống ném thương vút giáp, điện cuồng mà gặm cắn môi cô, bàn tay to nhanh chóng cởi sạch quần áo của cô, cúi đầu hung hăng cắn lấy bầu ngực của cô, trầm mê trong cảm xúc non mềm.....

Tống An Cửu cũng nhiệt tình vuốt ve từng góc trên thân thể hắn.....

Mấy người đàn ông đứng nhìn không chớp mắt miệng đắng lưỡi

khô.....

Đột nhiên, vẻ mặt Vương Uy căng thẳng.

Chỉ là, đã muộn.

Tống An Cửu vẫn như cũ treo trên môi nụ cười lười biếng quyến rũ, từ trên người hần nhảy xuống, sau đó từng bước một lùi về phía sau.

Khi đám người nhìn thấy trong tay cô là điều khiển bomb hẹn giờ từ xa, toàn bộ đều thay đổi sắc mặt, lao đảo lui về sau.

"Đừng nói với tôi cái đồ vật này là giả?" Tống An Cửu cười.

"Chuyện này..... Cái này cái này cái này liền liền liền..... Chính là giả giả giả!" Trình đệ cà lăm của Lão Tôn đã nói cho cô sự thật.

Vương Uy giờ phút này mới tỉnh táo lại, "Tôi đã nói làm sao cô có thể thay đổi, không hổ là A Cửu!"

Nói xong cười lạnh một tiếng, sau đó không chút nào chịu uy hiếp từng bước từng bước đến gần, "Tôi cũng không tin cô dám làm nổ. Tôi cho cô biết, thứ này đủ để nổ nát bấy mười người đấy."!

Nghe được lão đại trong lòng đã có dự tính, mấy người khác cũng dần dần buông lỏng, "Đúng đấy, tôi xem cô tám phần như thế nào làm nổ cũng không biết!"

Tống An Cửu liếc nhìn trên cổ tay trái bom lắc đầu một cái, giống như thờ dài, "Vương Uy, tốt xấu gì chúng ta cũng cùng một chỗ hơn nửa năm, anh thật đúng là một chút cũng không hiểu tôi."

Vương Uy đột nhiên có loại dự cảm xấu, mắt thấy dưới tay cô tùy ý

động mấy cái, điều khiển từ xa mở ra, lộ ra một nút màu đỏ, ngón tay mảnh khảnh không chút do dự đè xuống.

Ngay sau đó, "Tít tít tít tít tít...." Thời gian đếm ngược thúc giục tiếng lòng.

Cách thời gian phát nổ còn 30 giây.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh. Vốn còn đang trên đất ôm đầu lẩn lộn lão Tôn cực kỳ lanh lẹ bò dậy, không nói hai lời liền chạy như điên ra ngoài. Những người khác cũng bắt đầu điên cuồng chạy ra ngoài, người chạy cuối cùng là Vương Uy.

Tống An Cửu ngơ ngác cúi đầu nhìn con số đang không ngừng nhảy trên cổ tay.

30 giây, thời gian để cô tháo quả bomb hẹn giờ trên tay ra cũng không đủ.

Lần trước thời điểm đối mặt Tống Hưng Quốc, cô yên tâm vì có chỗ dựa. Còn lần này, cô thật là hoàn toàn vì xúc động, không hề có lý trí.

Nếu như cứ như vậy chết đi, Phó Thần Thương có đau lòng chút nào hay không?

Hay là chỉ cho rằng ít đi một người phiền toái, cũng như bọn họ.....

Tống An Cửu cố gắng suy nghĩ, nghĩ nếu như mình chết thì như thế nào.....

Kết quả cuối cùng là, cái chết của cô thật sự là hài lòng mọi người, tất cả đều vui vẻ.....

Nhưng mà tại sao cô phải cho bọn họ vui vẻ chứ?

Chương 91: Chạy trốn

Lãng Quên- Diễn Đàn

Chỉ còn mười lăm giây.

Nhất định phải nhanh chóng cắt đứt đường dây dẫn đến bộ đếm thời gian, bình thường dây điện có bốn màu: đỏ, xanh, vàng, trắng, lỗ như cắt sai, sẽ phát nổ ngay, nhưng trong tình huống bây giờ không có dụng cụ, cho dù có biết cũng không thể làm gì được.

Còn tám giây.

Giây tiếp theo, An Cửu giơ tay lên cao, cổ tay đập mạnh vào một góc nhọn miếng xi măng.

Máu thịt lẫn lộn, bộ đếm giờ vỡ tan tành, còng tay cũng bị phá hỏng...

Sau đó mở to mắt nhìn, đồng hồ dừng ở giây thứ ba.

Cũng may không phải là bom tinh vi không thể tháo rời, có thể phá đồng hồ đếm giờ là được. Vốn cô chỉ nghĩ mạo hiểm phá hỏng còng tay trên cổ tay cô thôi, đập đứt cô có thể chạy, nếu không cẩn thận đập trúng khiến bom nổ chỉ còn con đường chết, tỉ lệ sống chết chỉ năm mươi năm mươi thôi, nhưng lớn hơn so với một phần tư.

Cuối cùng không nghĩ tới, không những phá đứt còng tay, đồng hồ đếm giờ cũng ngừng lại.

Nhưng cái giá lớn phải trả là vết thương trên tay cô sâu tới tận xương.

An Cửu không kịp nghĩ nhiều, mở còng tay tách bom ra, ôm lấy cổ tay bị thương máu chảy đầm đìa đau đến tê tâm liệt phế bước từng bước một chạy ra hướng cửa lớn nhà xưởng.

Ngay lúc vừa mới gần chạy ra khỏi, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng “Tít..”

“Tít...”

“Tít...”

“Bùm” một tiếng vang thật lớn, đồng hồ đếm giờ vốn đã ngừng lại chạy một lần nữa, bom bị kích nổ.

“Evan, anh đi thật sao?” Tô Hội Lê không tin được, anh có thể cứ như vậy mà bỏ đi.

“Thật có lỗi.”

“Hôm nay anh có thể đến đây, em đã rất vui rồi, em không sao, dùng thuốc xong sẽ khỏe lại thôi.” Tô Hội Lê lộ ra nụ cười hoàn mỹ, không hề có dáng vẻ tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, hoàn toàn là cam tâm tình nguyện.

Cho dù mới vừa ý loạn tình mê, anh vẫn có thể dứt ra để nghe điện thoại, cho dù giọng nói của anh rõ ràng bình tĩnh nhưng vẻ mặt lo lắng khiến cho cô đau đớn...

Ở cùng với anh, cô có thể nhẫn nhịn được những gì mà người thường không thể nhẫn nhịn được, hoàn toàn không thể hiện cảm xúc của bản thân. Đã vô số lần cảm thấy mệt mỏi, thậm chí bởi vì nguyên nhân không thể chịu đựng nổi mà buông tha, nhưng chưa bao giờ như giây phút này nhìn thấy anh nhẹ nhàng không thể nắm bắt trong tay, chưa bao giờ cảm thấy anh mê người như giây phút này, cái loại hi vọng mong tất cả phản ứng cảm xúc của anh bởi vì mình ngày càng mãnh liệt...

Có lẽ, một người đàn ông mê người nhất là lúc anh ta không thuộc về mình.

Trên đời này người có thể khiến cho Phó Thần Thương mất đi bình tĩnh, không phải là cô sao?

Cũng may, cô đối với anh vẫn còn quan trọng như cũ.

Cùng lúc đó, An Cửu khó khăn bò dậy, sau lưng nóng rát đau đớn, cũng may lúc đó chạy vẫn đủ xa, cuối cùng chỉ bị sức lực của miếng nhỏ nhà xưởng sập văng tới.

An Cửu lão đảo đứng lên, ngơ ngẩn nhìn lửa cháy hừng hực trước mắt.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, không có vui sướng.

Cô cũng không biết mình đang nghĩ gì, cô dừng lại ở khoảng cách mười bước cách chỗ phát nổ, xoay người lại sau đó liền ngồi xuống, mắt không nháy nhìn phương hướng chiếc xe đang chạy tới.

Bỗng nhiên muốn biết Phó Thần Thương có thể tới hay không, khi

nào tới?

Cũng không quan tâm đến vết thương đang chảy máu của mình, An Cửu cố chấp ôm đầu gối ngồi ở đó.

Đợi không tới mấy phút liền có một chiếc xe màu đen nhanh chóng chạy đến, lúc dừng lại, sườn xe run lên, phát ra tiếng động chói tai.

Lúc nghe được tiếng động cơ, lưng An Cửu cứng ngắc nâng người lên, trong nháy mắt nhìn thấy chiếc xe liền nằm úp lại trên đầu gối.

Đó không phải xe của Phó Thần Thương...

Ngay sau đó, cô nhìn người mở cửa xe chạy tới, là... Phó Cảnh Hi.

Chút nữa đã quên, Vương Uy cũng gọi cho cậu.

Lửa cháy phản chiếu khuôn mặt đẹp trai của cậu, lần đầu tiên An Cửu nhìn thấy vẻ mặt bi thương và phẫn nộ trên khuôn mặt cậu.

Sau đó, cậu không do dự chạy vào trong đám cháy.

Thần kinh An Cửu đang chết lặng chột khẽ động kịch liệt, cô muốn mở miệng để gọi cậu, lại không sao phát ra tiếng được.

“Cảnh Hi...” Cô lão đảo chống đỡ cơ thể đứng dậy, muốn gọi cậu quay lại.

Cô cuối cùng cũng chạy đến trước cửa, vừa định lên tiếng, liền nhìn thấy Phó Cảnh Hi từ bên trong trở ra, vì thế theo bản năng bước vài bước qua một bên vách tường tránh né.

Cậu ấy không nhìn thấy cô, chạy về phía đất trống ho khan dữ dội, cả

người nhìn vô cùng chật vật, trong tay cầm lấy giống như là cái áo khoác màu hồng của cô bị đốt cháy.

Phó Cảnh Hi chợt chú ý tới cái gì đó, ngồi xổm xuống ở dưới đất tìm tòi một hồi.

Là máu An Cửu không cẩn thận chảy xuống.

Phó Cảnh Hi đi theo vết máu đến vị trí cô ngồi lúc nãy, sau đó lại từ nơi đó đi đến gần nơi cô đang đứng, nhưng vì chỗ này cỏ dại mọc tươi tốt, khó tìm ra dấu vết.

An Cửu cả kinh, trước khi cậu phát hiện liền co chân chạy đi.

Vì sao lại muốn chạy đi? Vì sao muốn trốn cậu ấy?

Phó Cảnh Hi xuất hiện quá đúng lúc.

Rõ ràng rất muốn rất muốn lập tức nhào vào ngực cậu ấy...

Cảm giác mong muốn được cứu này quá quen thuộc, giống như lúc trước gặp Phó Thần Thương.

Sự quen thuộc đó, cô không muốn chạm tới nữa.

Càng tốt đẹp, sẽ càng nguy hiểm...

An Cửu chạy một mạch, trên đường buồn nôn nôn mửa, không cẩn thận trượt vào bên cạnh hồ nước, sau đó ngồi ngốc ở đó không chịu đứng lên, điên cuồng xoa nắn cơ thể của mình.

Thương tổn trên người vốn đã bị đau đến mất cảm giác.

Thật bản...

Vì sao lại bản như vậy...

“An Cứu!”

“Tống An Cứu!!!”

Giọng Phó Cảnh Hi từ xa lại gần.

Cơ thể An Cứu cứng ngắc không dám cử động

“An Cứu!”

Giọng của Phó Cảnh Hi chỉ còn cách có vài bước, một tia sáng lướt qua cô, sau đó ngừng ở trên mặt cậu.

Giờ phút này tóc tai cô bù xù, cả người ướt đẫm, nhìn rất giống một con ma nước, cô thật sự đã hù dọa cậu.

Phó Cảnh Hi kinh sợ, nhưng sau đó càng mừng như điên: “An Cứu!!”

“An Cứu! Đi lên! Tôi kéo cậu lên!” Phó Cảnh Hi cho rằng cô không cẩn thận rơi xuống nước.

An Cứu lại tránh ánh mắt của cậu, co người lại lùi về sau một bước.

“An Cứu?” Về mặt Phó Cảnh Hi nghi ngờ.

An Cứu không nói lời nào, tiếp tục lùi về sau, cho đến khi hụt chân rơi vào trong nước.

Phó Cảnh Hi thấy thế lập tức nhảy xuống, hót ha hót hoảng kéo cô lên.

An Cửu giống như nhìn thấy mãng xà, kịch liệt vùng vẫy đẩy cậu ra.

“An Cửu! Là tôi!”

“Nhìn cho rõ! Là tôi!”

An Cửu càng vùng vẫy kịch liệt, cổ họng phát ra tiếng khàn khàn ác độc đả kích: “Cút!”

Phó Cảnh Hi không để ý đến cô không hiểu vì sao trở nên điên cuồng căm hận đến vậy, ôm lấy cô chặt chẽ ở trong lòng, mỗi lần bị đẩy ngã, lại càng ôm chặt hơn...

“An Cửu, không sợ, là tôi...”

“Cút ngay!”

“Đừng đến gần tôi!”

Phó Cảnh Hi càng ôm cô chặt chẽ trong lòng: “Không đi! Tôi sẽ không đi!”

“An Cửu! Xin lỗi... Thật xin lỗi... Thật xin lỗi!”

Cậu vẫn nói xin lỗi mãi, cho đến khi người trong lòng cuối cùng cũng không vùng vẫy nữa mới thoáng nới lỏng vòng ôm ra, đang muốn nói chuyện với cô, lại phát hiện tay mới buông ra, cơ thể cô như không có xương sống muốn ngã xuống đất, thì ra không biết từ lúc nào cô đã ngất đi.

Phó Cảnh Hi vội vàng ôm cô lên, đi ra khỏi hồ nước.

Phó Thần Thương mệt mỏi xoa mi tâm, dọc đường đi trong lòng có chút không yên.

Gọi một cuộc điện thoại cho An Cửu, thì đầu bên kia nhắc nhở đã tắt máy, sau đó gọi một lần nữa ngay từ đầu là không có ai nghe máy, cuối cùng gọi lại cũng thành trạng thái tắt máy.

Tình huống không hợp với lẽ thường tình khiến cho anh nhúu mày.

Đợi cho đến khi đến địa điểm theo như lời bọn cướp nói, chỉ nhìn thấy một đồng mảnh vỡ sau khi cháy nổ.

Theo kinh nghiệm vốn có của anh, bọn cướp nhất định sẽ không động đến con tin cho đến khi đạt được mục đích, càng không thể không nói một tiếng đã giết người, nếu như đối phương là sát thủ, đã không gọi điện báo cho anh biết.

Suy đoán ban đầu, hiện tại An Cửu vẫn còn an toàn.

Nhưng cho đến khi trong lúc vô ý giẫm lên chiếc áo khoác màu hồng bị cháy cùng với vết máu trên mặt đất, lại khiến cho tâm thần anh rối loạn.

Lỡ như bên trong xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn...

Trong lòng bỗng xuất hiện cảm giác bối rối khiến cho anh cảm thấy vô cùng xa lạ.

Loại cảm giác trống rỗng hoang hốt này, không phải là thất vọng sau khi tính toán sai lầm.

Cứ như thế trong nháy mắt không biết nên bắt tay xuống từ đâu.

Nhưng Phó Thần Thương vẫn là Phó Thần Thương.

Trong nửa giờ ngắn ngủi, đã bắt sáu tên bắt cóc An Cửu không thiếu một người ném vào bên cạnh.

Phó Thần Thương nhìn lướt qua, chỉ nhìn thấy sáu tên lưu manh không thấy An Cửu, sắc mặt vô cùng không tốt.

Lục Chu bất an báo cáo: “Cũng may đến kịp, thiếu chút nữa để cho bọn họ lên thuyền chạy thoát! Chẳng qua, chỉ bắt được mấy người này, không nhìn thấy chị dâu...”

Phó Thần Thương không kiên nhẫn phát tay.

Lúc Chu hiểu ý, đưa chân giẫm lên người Vương Uy: “Người bọn mày bắt cóc đâu? Vì sao lại phát sinh vụ nổ? Ai sai bọn mày làm? Còn không ngoan ngoãn khai báo!”

Wương Uy nắm chặt quyền, không rên một tiếng.

“Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Biết Phó Thần Thương không có kiên nhẫn, Lục Chu liếc mắt chọn trúng Lão Tôn lấm la lấm lét, ra hiệu cho thuộc hạ đánh cho đến chết.

Cuối cùng người này cũng không chịu nổi la lên: “Dựa vào... Dựa vào cái gì chỉ đánh một mình tôi! Chết... Đã chết... Các anh đánh tôi cũng vô dụng! Cô nhóc đó đã chết!”

Chương 92: Đuổi Theo

Lãng Quên- Diễn Đàn

“Mày, nói, cái, gì?”

Vẻ mặt của Phó Thần Thương lập tức khiến cho lão Tôn hồi hận, cuối cùng cũng hiểu vì sao đại ca và đồng bạn kiên quyết không nói.

Nếu không nói, còn có đường sống, nói, sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

“Thật, thật... Là thật! Nhưng không phải bọn tôi làm! Là do chính cô ta tự kích bom nổ! Thật sự không có quan hệ với bọn tôi! Đừng đánh!” Lão Tôn uống công phí sức muốn xoay chuyển cục diện.

Lục Chu vội vàng lên tiếng với thuộc hạ: “Thất thần cái gì? Còn không nhanh chóng đi vào tìm?”

Lửa đã cháy sạch gần xong, lúc này có người đi vào cũng không nguy hiểm, nhưng nếu bên trong thật sự có người, lqd nhất định là lành ít dữ nhiều.

Tất cả mọi người đều khẩn trương chờ kết quả.

Trong lòng Lục Chu ưu tư, bởi vì vẻ mặt Phó Thần Thương bình tĩnh có chút quỷ dị.

Đã chết...

Tự mình kích bom nổ chết...

Phó Thần Thương đã không nhớ có biết bao nhiêu lần cô phá phán đoán của bản thân, để cho anh tính sai hết lần này đến lần khác.

Cô lái nhái dính lấy anh, quấn lấy anh, cô ngang ngược không hiểu chuyện chỉ đông đi tây, cô lười biếng, ăn toàn đồ ăn vặt không vệ sinh nói mãi không sửa...

Cô không hiểu chuyện, không nghe lời, không ôn nhu, không đúng mực, anh lại hết lần này đến lần này dễ dàng tha thứ, là vì đại cục, vì cổ phần công ty nên... Nhấn nhục gánh vác?

Nhưng mà, giờ phút này trong đầu anh đầy rẫy những hình ảnh của cô, tính tình trẻ con làm nũng chơi xấu, thậm chí tranh luận với anh, trên cổ vẫn còn lưu lại nhiệt độ cô vui mừng ôm lấy, bên tai vẫn còn có thể nghe thấy tiếng cô nói: “Phó Thần Thương, chưa từng có ai đối tốt với tôi như vậy...”

Toàn bộ đều là tật xấu khiến anh đau đầu, tất cả những biểu hiện nhỏ bé khiến cho anh mềm lòng...

Khi nhận ra rằng những điều này sẽ không có nơi nào có thể tìm thấy...

“Đại ca?” Lục Chu nhìn biểu hiện của anh càng ngày càng không bình thường, vô cùng cẩn thận gọi một tiếng.

Phó Thần Thương giống như giật mình tỉnh giấc, ánh mắt tối sầm mới vừa rồi tan thành mây khói, chỉ còn có sát phạt quyết đoán.

“Chết phải thấy người, sống phải thấy xác.”

Năm phút sau, nhận được tin bên trong không có tìm thấy thi thể nào, lúc này tinh thần của mọi người mới được thả lỏng.

Lão Tôn lúc này lại nói nhỏ: “Còn không phải bị nổ tan nát rồi...”

Mới vừa nói xong liền nhìn thấy Phó Thần Thương bước từng bước lại gần, lão Tôn sợ hãi thiếu chút nữa tè ra quần, hận không thể tự tát bản thân vài cái, cà lăm còn muốn nói nhiều.

Càng ngày càng lại gần...

Giơ tay...

Cuối cùng anh ta muốn làm gì?

Hai chân lão Tôn run rẩy, tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt lại.

Cuối cùng, Phó Thần Thương nhặt lấy một sợi tóc ở trên áo ông ta.

Không dài không ngắn, đen nhánh mượt mà, rõ ràng không phải thiếu dinh dưỡng cùng màu vàng của lão Tôn.

“Mày... Đã làm gì cô ấy? Hả.!!!”

Nếu không bị ép buộc đến bước đường cùng, sao cô có thể lựa chọn cách làm dứt khoát kịch liệt như vậy được.

Tự mình kích nổ?

Cô làm thế nào có thể lấy được hộp điều khiển?

Phó Thần Thương vừa hỏi câu này xong, sáu người hai mặt nhìn nhau, tất cả đều biến sắc.

“Đại ca! Mấy tên này cứ giao cho em! Đảm bảo ai cũng phải khai hết!”

Lục Chu vội vàng nói, cậu sợ Phó Thần Thương không kiềm chế được ra tay giải quyết mấy tên này sẽ không điều tra được người đứng đằng sau.

Sau khi Phó Thần Thương điều tra dấu vết hiện trường, đoán được lúc đó An Cửu đã trốn ra được, sau đó điều tra lịch sử cuộc gọi, cuối cùng nghi ngờ An Cửu đang ở cùng với Phó Cảnh Hi.

Hoặc chết, hoặc đã được Phó Cảnh Hi mang đi, không có kết quả nào khiến anh hài lòng.

Hoàn thành tất cả những chuyện này không tới mười phút, cũng không kịp náo động đến chỗ ông cụ, ngay sau đó, Phó Thần Thương gọi một cú điện thoại điều tra theo dõi các con đường, Phó Cảnh Hi đang dùng xe Bentley màu đen, nhanh chóng lên xe đuổi theo.

Đầu óc hỗn loạn, An Cửu cảm giác thấy mình đang ở trong một không gian ẩm áp chật hẹp, hơn nữa trong không khí có hơi thở khiến người ta an tâm.

Dần dần tỉnh táo lại, mới phát hiện bản thân đang ở trong xe, người lái xe bên cạnh là... Phó Cảnh Hi.

An Cửu lập tức nâng cơ thể lên, bởi vì khế động đến vết thương, cơ thể giống như đều đau đớn theo.

“Đã tỉnh rồi à? Đừng cử động!”

An Cửu ngỡ ngác nhìn gò má dịu dàng của Phó Cảnh Hi.

“Dừng xe!”

Phó Cảnh Hi cau mày, không dừng.

Thấy An Cửu trực tiếp mở cửa xe, Phó Cảnh Hi thắt xe lại.

An Cửu nhân cơ hội mở cửa xe bước xuống, bởi vì chỉ có thể dùng được tay trái nên hành động chậm lại, nhưng lại vô cùng quả quyết.

“An Cửu, cậu đi đâu? Tôi chờ cậu đến bệnh viện?”

An Cửu chóng mặt vượt cái trán nóng bỏng: “Không cần.”

“Đừng làm loạn, lúc này không có xe nào chạy qua đây, dáng vẻ này của cậu còn muốn đi đâu?”

Đi đâu?

Đi đâu không quan trọng, miễn sao không phải ở chung một chỗ với cậu.

“Đâu cũng được.”

“Tống An Cửu! Cuối cùng cậu muốn náo loạn cái gì?”

Bỗng nhiên có cảm giác bị thay đổi người, không phải người nên nói lời nhẹ nhàng là cậu, mà người nên phát điên là cô sao?

“Tôi không có náo loạn, lqđ chưa bao giờ tôi tinh táo như bây giờ.”
Quần áo ướt đẫm đã được máy điều hòa trong xe hong khô phân

nửa, giờ phút này bị gió đêm thổi qua lại lạnh thêm một lần nữa.

Phó Cảnh Hi dịu dàng mà kiên định kéo lấy tay trái của cô: “Dù thế nào đi nữa, trước hết cậu đi với tôi đến bệnh viện, sau đó tùy cậu muốn làm gì thì làm đều được.”

“Phó, Cảnh, Hi, cậu nghe không hiểu lời tôi nói sao? Chuyện của tôi không có liên quan đến cậu.” An Cửu mất hết kiên nhẫn, nặng nề hất văng tay cậu ra, bị cậu nắm lại lần nữa.

Cô chưa bao giờ dùng thái độ và giọng nói xa cách này nói chuyện với cậu, Phó Cảnh Hi có chút sợ hãi.

“Đừng quên, chính cậu là người nói tôi không được đến tìm cậu nữa.” Nổi giận, An Cửu bật thốt nói.

“Tôi...”

Vừa mới nói xong, An Cửu phát hiện những lời này không khỏi giống kiểu cách của oán phụ, bình tĩnh lại, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, tôi không nên lớn tiếng với cậu, tôi chỉ là... cậu cũng thấy đấy... Tôi chỉ là có chút không thoải mái, một chút thôi... Không có chuyện gì... Để cho tôi ở một mình... Cảm ơn cậu...”

An Cửu không mạch lạc nói xong, đẩy nhẹ tay cậu ra, cầm lấy chiếc áo khoác ấm áp trên bả vai trả cho cậu, bước từng bước cách xa cậu...

Nhưng nhìn cô ôn hòa dịu dàng như vậy càng khiến cậu không yên lòng hơn so với lúc cô bị mất khống chế.

Phó Cảnh Hi biết không có cách nào miễn cưỡng được cô, không thể làm gì khác chỉ đành lái xe, không nhanh không chậm đi theo phía

sau cô.

Trơ mắt nhìn cô một người đầy vết thương tự làm khổ mình, nhưng không có cách nào...

“An Cửu, là lỗi của tôi, tại tôi không xử lí sạch sẽ mọi chuyện.” Cậu không biết cuối cùng cô đã trải qua chuyện gì, vì sao bỗng nhiên đối xử xa cách với mình như thế.

An Cửu đi tới sông Đại Kiều thì dừng lại, một tay vịn lên lan can: “Tôi nói rồi, không có liên quan đến cậu. Tôi chỉ muốn yên tĩnh một mình. Cậu đi theo tôi nữa, tôi lập tức nhảy xuống dưới.”

Giọng điệu cô thản thờ, nhưng lại không có chút dáng vẻ nói đùa, cậu biết cô sẽ làm như vậy.

Phó Cảnh Hi đập mạnh một cái lên tay lái, một giây sau đó quay đầu rời đi.

Cuối cùng cũng ép buộc cậu ấy bỏ đi, cô yếu ớt mệt mỏi dựa vào lan can ngồi xuống, cơ thể nóng hổi, da thịt dựa vào lan can lạnh lẽo rất thoải mái, thoải mái giống như uống rượu độc giải khát...

Cô có nhà, có tận bốn nhà, Tống Hưng Quốc, Chu Tĩnh Di, Phùng Uyển, Phó Thần Thương....

Nhưng không có một nơi có thể trở về.

Như một u hồn lang thang bên ngoài.

“Bà ngoại...” Đầu óc An Cửu ngày càng mơ hồ, dựa sát vào lan can lạnh lẽo, giống như đó là khuỷu tay mang mùi đàn hương của bà ngoại. “Muốn được về nhà...”

“Bà ngoại, đến đón con về nhà có được không...”

Trên thế giới này, nơi duy nhất mà cô có thể trở về đã đi theo bà ngoại đã mất, cô có thể đi đâu trong lúc này.

Rõ ràng vẫn luôn cảnh cáo bản thân phải lí trí, tại sao cuối cùng vẫn thất vọng, vẫn bị tổn thương...

Hi vọng trong lúc đó đã ở dưới đáy lòng mọc lên, từ từ trở cảnh lớn lên.

....

Cô ngây thơ ngốc nghếch không biết, cho đến lúc bị người khác dùng lực nhỏ lên, nhìn vết thương đầm đìa máu chảy, mới biết được anh đã sớm mọc rễ trong lòng cô.

Từ đầu đến cuối là do cô tự làm tự chịu, không thể đổ lỗi cho người khác...

Tống An Cửu, mày đâu rồi, mày là người không tim không phổi đó? Bây giờ lại muốn sống muốn chết thật khiến cho người khác chán ghét phỉ nhổ...

.....

Đến khi xác định đầu óc An Cửu đã hoàn toàn mơ hồ mất đi năng lực phản kháng, Phó Cảnh Hi luôn ngồi ở gần bên cạnh canh giữ mới nhanh chóng chạy lại ôm cô vào trong xe.

Vừa mới chuẩn bị khởi động xe, tiếng chuông điện thoại reo lên, vốn muốn bấm nút tắt lại thấy là số trong nhà gọi đến.

“A lô, ba?”

“Bây giờ An Cửu đang ở chỗ con phải không?” Phó Hoằng Vân trực tiếp hỏi.

Phó Cảnh Hi trầm ngâm: “Sao ba biết?”

Phó Hoằng Vân cười lạnh một tiếng: “Phó Thần Thương đang tìm con khắp nơi đó? Ta không biết sao được!”

Phó Cảnh Hi trầm mặc.

“Bây giờ con lập tức đưa cô ấy đến thành phố X ngay đi.”

“Không được, vết thương của cô ấy không thể chậm trễ thêm nữa.” Phó Cảnh Hi từ chối.

“Rất nghiêm trọng? Máy bay đã chuẩn bị sẵn sàng, có sẵn bác sĩ trên đó. Con phải hiểu được, bỏ qua cơ hội lần này sẽ không còn lần sau nữa.” Phó Hoằng Vân biết, d,d,l.q.đ nếu giờ phút này cậu vẫn còn ở cùng một chỗ với Tống An Cửu, điều này cho thấy con trai của ông chắc chắn có dấu hiệu thay đổi suy nghĩ của mình, lần này quan trọng nhất chính là không để Phó Thần Thương đến làm hỏng chuyện.

Chương 93: Tranh đoạt

Lăng Quên- Diển Đàn

Sau lưng máu thịt mơ hồ, cổ tay sâu thấy rõ xương, lúc xử lý nếu không cẩn thận động phải động mạch chủ sẽ đến xuất huyết, thương tổn trên An Cửu rất khó giải quyết, tài nguyên chữa bệnh trên máy bay có hạn, trước khi kiểm tra kĩ càng tỉ mỉ chỉ có thể cầm máu tiêu độc hạ sốt ban đầu thôi.

Trang thiết bị bên trong biệt thự của Phó Hoằng Văn ở thành phố X đều là hạng nhất, trạm kiểm soát tầng tầng lớp lớp không khác gì quân khu, hướng chi thành phố X là địa bàn của ông, chỉ cần Phó Cảnh Hi đưa An Cửu đến đây, ngay cả Phó Thần Thương đến cũng không làm gì được.

Khi Phó Hoằng Văn nhìn thấy Phó Cảnh Hi ôm An Cửu đến mà kinh hãi, không nghĩ tới vết thương lại nghiêm trọng như vậy.

“Lên lầu trước, nơi này giao cho ta.” Phó Hoằng Văn dặn dò.

Phó Cảnh Hi gật gật đầu.

Phó Cảnh Hi vừa mới đi lên, thủ hạ có vẻ vội vàng giống như lâm phải đại địch chạy vào, nói nhỏ bên tai ông vài câu.

Sắc mặt Phó Hoằng Văn bỗng nhiên trầm xuống.

“Thế nào? Nhanh như vậy đã đuổi tới?” Tô Nhu ở một bên hỏi nhỏ, tiếp theo an ủi: “Thành phố X là địa bàn của chúng ta, chúng ta không

mở cửa chẳng lẽ cậu ta còn có thể xông vào?”

Tô Nhu vừa dứt lời, trong viện liền vang lên tiếng gầm rú lớn, cây cối mặt cỏ bị một luồng khí mặt thổi qua nghiêng trái ngã phải.

Sau đó, giữa không trung có một chiếc trục thẳng đang vững vàng đáp xuống khu đất trống giữa sân, Phó Thần Thương từ trong đi ra, giống như một thiên thần giáng xuống.

Biệt thự chiếm diện tích khá lớn giờ phút này có biết bao tai hại.

Cứ như vậy công khai từ trên trời đi xuống, tránh được tầng tầng lớp lớp bảo vệ, khiến cho toàn bộ chuẩn bị và thủ đoạn ngăn cản đều trở thành hư vô.

Lúc này sắc mặt Phó Hoằng Văn khó coi vô cùng, nhưng vẫn còn chịu đựng được, thân thiện hỏi: “Thần Thương, hôm nay sao lại rảnh đi đến đây?”

“Chỉ là tới hỏi, không biết anh cả giam em dâu cùng với con trai của mình ở cùng một phòng có ý gì?”

Phó Thần Thương ngoài ý muốn không có tính nhẫn nại, cũng không muốn chu toàn gì nữa, liền trực tiếp trở mặt, khiến cho Phó Hoằng Văn trở tay không kịp.

Trong lòng Phó Hoằng Văn sớm đã nghiêng răng nghiêng lợi, hơn nửa ngày cứng ngắc trên mặt mới giảm bớt, khôn ngoan giả bộ hồ đồ hỏi: “Em hai, nghe được lời này từ đâu?”

“Vậy không cần nhiều lời.”

Họng súng tối om nhắm ngay đầu Phó Hoằng Văn.

....

Giờ phút này trong phòng Phó Cảnh Hi.

Áo sơ mi màu trắng của An Cửu sớm đã nhuộm đỏ màu máu, cùng với máu thịt dính chung một chỗ, vô cùng thê thảm.

An Cửu nằm sấp trên khăn trải giường màu trắng, bác sĩ gia đình nhìn thấy vết thương sau lưng cô không dám xuống tay, chỉ có thể cẩn thận cắt lấy phần áo xung quanh, sau đó đi xuống gần miệng vết thương, cũng may cô phát sốt hôn mê, không cảm thấy đau đớn.

“Vết thương của cô ấy thế nào rồi?” Phó Cảnh Hi trơ mắt nhìn từng khối mảnh vải cắt nhỏ, từng chút một xé rách da cô, lại vô lực không thể thay cô chịu đau đớn.

Bác sĩ lắc đầu, thờ dài một hơi: “Vết thương trên lưng không phải chỗ yếu hại, bắt đầu xử lý có chút phiền phức, tôi sẽ cố gắng cẩn thận, về sau khôi phục cũng không rõ có để lại sẹo hay không. Vết thương ở cổ tay nếu không kịp xử lý có thể bị phế bỏ, phía bên tôi chỉ có thể xử lý vết thương ngoài da, đề nghị cậu nhanh chóng đưa người đến bệnh viện.”

Phó Thần Thương đuổi theo nhanh như vậy, đến bệnh viện, Phó Hoằng Văn sẽ không đồng ý.

Hướng chi vết thương này là do thiếu sót của Phó Thần Thương tạo thành, đối với Phó Hoằng Văn rất có lợi.

Phó Cảnh Hi cảm thấy hối hận khi đưa cô trở về.

.....

Lúc Phó Thần Thương cưỡng chế xông vào, bác sĩ đang cẩn thận xử lý miệng vết thương nghiêm trọng bị hoảng sợ, tay run lên, trực tiếp kéo miếng da xuống, An Cứu bị đau đớn rên ra tiếng, tay nắm chặt lấy cái chăn trắng tinh ở phía dưới, miệng vết thương ở cổ tay bị kích động đến, chảy máu không ngừng, khiến cho khăn trải giường chuyển thành màu đỏ một mảng lớn, bác sĩ luống cuống tay chân xử lý.

Phó Thần Thương giành giật từng giây để đuổi theo đến đây, lại sững sờ đứng tại chỗ nhìn người đang nằm ở trên giường, không bước được thêm nửa bước.

Cả người dơ dáy dính đầy bùn đất, bởi vì mất máu quá nhiều nên khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch như tờ giấy, miệng vết thương sau lưng đáng sợ, nhất là vết thương ở cổ tay, có thể nhìn thấy rõ cả xương bên trong...

Phó Thần Thương không thể nào đoán được sẽ nhìn thấy bộ dáng thảm thiết này của cô khiến anh rung động đầu óc trống rỗng.

Không phải chưa từng thấy qua vết thương nào đáng sợ như vậy, chỉ là toàn bộ lại xuất hiện trên người cô bé anh nuôi dưỡng bên người, anh cảm thấy sức chịu đựng của bản thân giảm xuống.

Phó Cảnh Hi trào phúng nhìn vẻ mặt giấy dưa gần như hung dữ của Phó Thần Thương, nếu không phải vì 20% cổ phần công ty, một Phó Thần Thương hoàn mỹ lại yêu thích sạch sẽ, đối với mặt hàng thứ phẩm này, kết quả duy nhất chính là không do dự vứt bỏ.

Phó Thần Thương bước từng bước qua, không nói một lần muốn đưa người đi.

Phó Cảnh Hi biết, nếu anh ta đã xông được vào đây, bản thân sẽ không thể nào ngăn cản được anh, nhưng nhìn anh đến gần vẫn không nhịn được đưa tay ra ngăn cản: “Bây giờ cô ấy không thể lộn xộn được.”

“Quả thật cô ấy không phải là người cậu có thể lộn xộn được.”

.....

Phó Thần Thương cẩn thận tránh miệng vết thương ôm lấy An Cửu đi ra ngoài, mới vừa bước xuống lầu vài bước liền nhìn thấy Phó Hoàng Văn đang không sợ hãi nhìn mình.

Ánh mắt dời đi nhìn trên sofa, không biết từ khi nào có thêm Phó Chính Huân, Phùng Uyển ngồi ở bên cạnh, đứng ở một bên là Phó Hoa Sinh, người hầu tâm phúc của Phó Chính Huân đứng ở phía sau.

Nên đến, không nên đến, một người cũng không thiếu.

Phó Thần Thương cứ ôm An Cửu như vậy từ trên lầu đi xuống.

Theo bước chân Phó Thần Thương đến gần, khi Phó Chính Huân nhìn thấy An Cửu, hai tay run rẩy không kiềm chế được, sau đó đột nhiên đứng lên, dùng hết toàn lực lên cây gậy trong tay đánh trên lưng Phó Thần Thương, gậy lập tức gãy làm đôi, trong tay Phó Chính Huân chỉ còn lại một nửa.

Phó Thần Thương bị đánh phải quỳ một gối, đầu gối đùi phải nện trên nền gạch men “ầm” một tiếng vang dội, nhưng vẫn vững vàng ôm lấy người trong lòng.

Phó Chính Huân cảm thấy thờ không thông.

Phó Hoa Sinh một giây trước đó còn đang khiếp sợ chòm đấm nhìn vết thương trên người An Cửu, một giây sau liền trợn tròn mắt, mặc dù đây là chuyện anh ta muốn làm mà không dám làm, nhưng sao ông già có thể đại tài tiểu dụng (tài cao dùng vào việc nhỏ) như vậy chứ? Cái gậy kia là do anh mua! Nó bằng tiền một chiếc xe thể thao của anh đó! Cứ như vậy bị gãy, gãy rồi....

So với chú ý sai lầm của Phó Hoa Sinh, phản ứng của Phùng Uyển mới bình thường.

Chẳng qua, cho dù trong lòng bà đã sớm chuẩn bị cơn tức giận của ông cụ, giờ phút này vẫn bị cây gậy kia làm cho hoảng sợ, vừa đau lòng vừa lo lắng, bước lên giữ chặt lấy Phó Chính Huân đang tức giận, đưa tay giữ lấy phía sau lưng ông: “Ông à, đừng tức giận hại thân.”

Phó Chính Huân tránh vị trí của An Cửu ném lấy nửa cây gậy trong tay vào đầu Phó Thần Thương: “Tên khốn nạn!”

Phó Thần Thương tùy ý để cho Phó Chính Huân đánh chửi, không rên một tiếng, chỉ ngẫu nhiên đổi tư thế để không đè lên miệng vết thương của An Cửu.

Phó Chính Huân thờ hờn hển, tức giận đến mức ánh mắt cũng ứ máu, bị Phùng Uyển giữ lại mới bình tĩnh lại, ngồi lại trên ghế sofa, nói câu đầu tiên: “Thôi Khiêm Nhân, đưa cô nhóc quay trở về đây.”

“Vâng, lão gia.”

Người hầu tâm phúc Thôi Khiêm Nhân của Phó Chính Huân nghe lời đi đến trước mặt Phó Thần Thương, đưa hai tay: “Nhị thiếu gia, mong cậu giao người cho tôi!”

Tuy Thôi Kiêm Nhân năm nay chỉ mới ba mươi sáu tuổi, nhưng đã đi theo bên cạnh ông cụ hai mươi năm, là trợ thủ đắc lực đáng tin cậy nhất của ông cụ, con cháu trên dưới Phó gia đều cho ông mấy phần mặt mũi.

Phó Thần Thương không hề có ý thỏa hiệp, nhìn về phía Phó Chính Huân: “Cô ấy là vợ con!”

Nhắc đến chuyện này càng khiến Phó Chính Huân nổi giận, đang muốn cầm lấy chén trà, lại phát hiện tất cả vật nguy hiểm đều bị Phùng Uyển cẩn thận lấy đi, chỉ đành bất đắc dĩ hét lớn: “Mày vẫn còn biết nó là vợ mày hả?”

“Ông...” Phùng Uyển có ý đồ muốn hòa hoãn không khí.

“Bà câm miệng! Hôm nay nếu còn có ai nói giúp cho nó liền cút ra khỏi nhà!” Phó Chính Huân hét lên.

Phùng Uyển ủy khuất đỏ hốc mắt, ông chưa bao giờ dùng giọng điệu nặng nề này nói chuyện với bà, mà mọi chuyện đều do cô nhóc kia.

Từ lúc ông làm ra cái quyết định, bà đã vô cùng để ý thân phận của cô nhóc này, còn có quan hệ giữa ông và bà ngoại cô nhóc là gì?

Nhưng bà biết, đây là nghịch lân của ông, bà không thể không giả ngu.

“Tao hỏi mày, lúc An Cửu bị bắt cóc, mày đang ở đâu?” Phó Chính Huân tiếp tục hỏi.

Phó Thần Thương đương nhiên không trả lời.

Cuối cùng Phó Hoằng Văn cũng tìm cơ hội để nói, đưa đến một tờ báo, trang đầu đưa tin là hình ảnh quần áo Phó Thần Thương không chỉnh tề cùng với Tô Hội Lê vào cùng chung một xe lúc đêm khuya.

Giọng điệu Phó Hoằng Văn tranh công: “Tổng biên của toàn soạn báo là bạn của con, may mắn con cản được phần tin tức này, nếu không, tin tức Phó nhị thiếu gia bỏ vợ đi cùng với tình nhân trong đêm khuya sẽ truyền ra ngoài, chỉ sợ...”

Phó Chính Huân không phải không biết tính của đứa con này, biết được khi anh muốn làm gì sẽ không ngăn cản được, cho nên bình thường cũng một nhắm một mở cho qua, nếu không phải hôm nay xảy ra chuyện lớn trên người An Cửu, ông cũng sẽ không ra mặt, dù sao vẫn là vợ chồng qua ngày cũng không tệ lắm, An Cửu cũng ngày càng trở nên ưu tú hơn, luôn mỉm cười, ông cũng tin tưởng con trai sẽ có chừng mực, có thể xử lý tốt.

Nhưng mà, cho đến khi nhìn thấy vết thương đầy người An Cửu, trong nháy mắt ông biết được ông sai hoàn toàn rồi.

Trong nháy mắt Phó Chính Huân già đi rất nhiều: “Chuyện này là sai lầm của tôi! Sau khi An Cửu thức dậy, hai người làm thủ tục ly hôn đi, sau này An Cửu sẽ do tôi chăm sóc, cho dù tôi chiếu cố An Cửu cả đời, còn hơn tốt hơn đi theo một tên khốn như mày!”

Chương 94: Uy hiếp

Lăng Quên- Diển Đàn

Phó Hoằng Văn liếc mắt cùng với Tô Nhu, trong mắt không kiềm nén được vui sướng.

Lời nói này không phải có ý nói chấm dứt kế ước trước đây, lqđ Phó Thần Thương một xu cũng không chiếm được sao!

Phùng Uyển sợ hãi, lo lắng không thôi liếc nhìn Phó Hoa Sinh muốn anh đi đến hòa giải.

Phó Hoa Sinh liền mở miệng: “Nên sớm ly hôn, như vậy chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng.”

Tên nhóc này!

Phùng Uyển nhéo mạnh Phó Hoa Sinh một cái, cái nhéo này khiến cho Phó Hoa Sinh đau đến nhe răng trợn mắt.

Anh ta không gây trở ngại đã không tệ rồi, bà còn có thể trông cậy vào anh ta đến hỗ trợ sao?

Nói đến cùng, hai đứa con của bà không có lấy một người đáng tin, bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, sao mệnh của bà lại khổ như vậy chứ?

Ánh mắt Phó Thần Thương kiên quyết thoáng qua tia sắc bén: “Vợ của con, dựa vào cái gì cần ba chăm sóc cả đời.”

Dù sao Phó Thần Thương có thể là gia chủ trong tương lai, Thôi Khiêm Nhân cũng không dám quá bức bách, vì thế trong khoảng thời gian ngắn, hai bên giằng co.

“Nếu còn giằng co, tay của An Cửu có thể bị bỏ đi!” Phó Thần Thương cau mày nói.

Nhưng mà nếu lúc này anh buông tay giao An Cửu ra, anh dám khẳng định lấy tính tình của ông, cả đời này có thể anh không bao giờ gặp được cô nữa, cuối cùng là vì phần trăm cổ phần, hay vì không muốn buông tay, anh đã hỗn loạn không biết rõ nữa.

“Mày cho là ai đã khiến nó trở nên như vậy hả?” Phó Chính Huân giận tím mặt, nhưng những lời này giống như đập vào trúng tử huyệt của ông. Huống chi, nếu muốn truy cứu nguyên nhân vẫn là do chấp niệm của ông tạo nên.

Sau khi ông nổi giận liền cong lưng trầm mặc vài giây, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

“Thằng hai, buông cô bé ra, cổ phần công ty vẫn là của con!”

Phó Hoằng Văn sững sốt nửa ngày mới nháy dựng lên: “Cái... Cái gì? Ba, sao có thể được? Lúc trước rõ ràng đã nói, lqđ kế ước giấy trắng mực đen, sao có thể nói thay đổi liền thay đổi? Không công bằng!”

Tô Nhu so với Phó Hoằng Văn bình tĩnh hơi một chút, chỉ cho là ông trong cơn tức giận nên mới hồ đồ, khuyên nhủ: “Ba à, vấn đề này để đến lúc ba bình tĩnh rồi hãy bàn luận tiếp!”

Phùng Uyển rất nhanh thu lại vẻ mặt kinh ngạc, néo mạnh một cái

bên hông Phó Hoa Sinh trước khi anh ta muốn lên tiếng kháng nghị.

Phó Hoa Sinh vốn muốn mở miệng, lại bị nhéo đau suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi: “Ừm... Cuối cùng con cũng không phải là con ruột! Nếu để cho anh hai làm gia chủ, con liền bỏ nhà đi...”

Phó Hoằng Văn nóng nảy đi tới đi lui: “Ba, 20% cổ phần không phải là chuyện đùa, lúc trước ba muốn bọn con lập ra cái kế ước kia con đã không đồng ý rồi, nếu như ba muốn làm theo quy tắc cứng nhắc cứ đưa vào, như vậy bọn con có thể cạnh tranh công bằng, cuối cùng nếu để em hai đoạt lấy con cũng chịu, nhưng rõ ràng hiện tại cậu ta không có chăm sóc tốt cho An Cửu, vì sao cổ phần vẫn là của nó? Ba, lần này ba quả thật quá bất công! Con không phục!”

Phó Chính Huân tức giận vỗ bàn: “Đều câm miệng hết cho ông! Tôi không phải thảo luận cùng với các anh! Là quyết định! Tôi biết các anh không phục, về sau sẽ cảm thấy lão già tôi đây cố tình gây sự. Tôi nói cho các anh biết, gia nghiệp là một tay tôi tạo nên, tôi muốn cho ai thì cho người đó, nghĩ muốn làm gì thì làm thế đó, nếu hôm nay tôi muốn đưa tất cả cho cô nhóc kia, các anh cũng không có nửa câu để nói chuyện, không phục có thể cút ra khỏi Phó gia!”

Phùng Uyển yên lặng thờ dài, lời nói của ông, thẳng hai bởi vì không phục nên đã cút ra khỏi nhà lăn lộn nhiều năm, chính ông bày mưu tính kế kéo người trở về! Đúng là càng già càng không rõ phải trái rồi!

Ông vừa mới quậy một màn kịch khiến cho bà an tâm không ít, quả nhiên người thừa kế ông hài lòng nhất vẫn là thẳng hai.

Thật sự là sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu rủ hoa cười lại gặp làng*, hi vọng lần này sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa.

(*sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu rủ hoa cười lại gặp làng: ý chỉ

trong mắt thấy tình huống không còn đường tiến nữa, bỗng nhiên xuất hiện chuyển biến hi vọng)

Ông nhìn thấy vết thương trên người An Cửu lo lắng không thôi, vội la lên: “Còn thất thần gì nữa? Mau đưa người cho Khiêm Nhân! Tay con bé sau này nếu có nửa điểm tật xấu, mày đừng có trách ông.”

Phùng Uyển nhìn Phó Thần Thương đứng bất động, nháy mắt với anh.

Đi Tây thiên chín chín tám mươi mốt kiếp nạn lại khó xảy ra kì tích xé rách toàn bộ, đã nhanh chóng tu thành chính quả, Ilêquýđôn này quả thật là trái với lẽ thường, còn không mau nhận phúc?

Phó Thần Thương chậm rãi ôn An Cửu đứng lên, Thôi Khiêm Nhân nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đưa tay tiếp lấy.

Một giây sau, hai tay xấu hổ gơ giữa không trung.

Bởi vì Phó Thần Thương gằn từng chữ:

“Con, không, đồng ý.”

Nói xong để lại cho mọi người ghen họng trôn trối nhìn ôm lấy An Cửu đi ra ngoài cửa.

Trước khi đi, Phó Cảnh Hi luôn đứng im lặng ở đầu cầu thang ném chìa khóa của chính cậu cho anh.

Phó Thần Thương nhìn cậu, một tay bắt lấy.

“Cám ơn.”

.....

Mới vừa rồi Lục Chu bị người của lão gia giữ lấy, chỉ có thể lo lắng đứng ở bên ngoài, nhìn thấy Phó Thần Thương ôm người đi ra, lập tức đuổi theo.

“Gọi điện cho Jason nhanh chóng sắp xếp phẫu thuật.”

Lục Chu liếc mắt nhìn vết thương trên người An Cửu: “Đã rõ.”

Tuy nghĩ muốn ôm người trong lòng cao chạy xa bay, rời xa tất cả mọi người Phó gia, rời xa mọi người như hổ rình mồi.

Nhưng vết thương của cô không thể chậm trễ nữa.

Cuối cùng, Phó Thần Thương ôm An Cửu đi đến bệnh viện tốt nhất thành phố X, mời học trưởng tinh thông ngoại khoa khi du học có quen biết.

“Thế nào rồi?”

“Lúc đưa đến, vết thương sau lưng đã được xử lý khá tốt, cổ tay phải bị dập nát gãy xương, bây giờ giải phẫu đưa về vị trí như cũ, dùng thép cố định lại...”

Jason nói một hơi dài, Lục Chu kinh ngạc nhìn Phó Thần Thương lại có thể nghe hết không sót một chữ, không có cắt ngang. Lấy tính cách của Phó Thần Thương, chỉ muốn nghe người ta báo cáo kết quả, không muốn nghe thêm một câu vô nghĩa nào hết.

Cuối cùng cũng thể hiện được bản thân là người tài giỏi chuyên nghiệp bên ngoại khoa, Jason ho nhẹ một tiếng kết luận: “Vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, lqd chẳng qua phải chịu đau đớn thôi.”

Lần này may mà cậu tìm được tôi, nếu không tay cô bé này dù có chữa khỏi cũng để lại dị tật!”

Phó Thần Thương nhíu mi: “Xương gãy dập nát? Cô ấy tự mình đập...”

Ý ở ngoài lời, sừng sốt khi cô đối xử tàn nhẫn với chính bản thân như vậy.

Jason nhíu mày không hỏi, không hiểu vì sao lại cảm thán: “Cô bé dùng lực rất lớn! Cậu nên may mắn khi tay cô ấy vẫn còn.”

“...”

.....

Trong phòng bệnh.

Phía sau lưng và bên tay phải An Cửu đều có vết thương, nên chỉ có thể nằm nghiêng bên trái.

Phó Thần Thương cởi áo khoác nằm ở bên cạnh cô, đưa tay bó thạch cao lên trên người mình ôm lấy, tay còn lại ổn định ôm lấy eo cô, để phòng ngừa cô xoay người ra sau đè lên vết thương.

Lúc đó, cô đã thay bộ quần áo sạch sẽ mát mẻ của bệnh viện, nhu thuận tùy ý để anh ôm vào trong ngực.

Nhìn cô ngủ yên ổn khiến cho anh an tâm, một đêm bôn ba mệt mỏi tràn đầy trời đất, lại không dễ dàng gì mới đoạt người trở về, trong khoảng khắc không thể nào chớp mắt được.

Hộ sĩ đẩy cửa tiến vào, thấy một màn này, thật cẩn thận lên tiếng

nhắc nhở: “Phó tiên sinh, người bệnh đã đến giờ truyền nước.”

“Ừ.”

Giọng điệu Phó Thần Thường có chút không tình nguyện, cuối cùng cũng phối hợp đẩy cô từ trong lòng ngực ra, cẩn thận để cô nằm sấp lại, bàn tay to vuốt ve gáy cô.

Mới vừa rồi anh căn bản không biết mình vì sao trong giây phút cuối cùng nói ra “Không đồng ý”, anh chỉ biết, l.q.đ sau khi ba anh nói ra câu kia khi đó, trong lòng nặng nề tràn đầy bất an, khi chính bản thân trả lời câu nói đó như một viên thuốc giải đi sự bất an đó trong lòng anh.

Lăn lộn trong thương trường nhiều năm như vậy, trực giác bản năng này đã vô số lần ở cửa ải sinh tử cứu thoát anh.

Còn lần này, nếu anh thua bởi vì luôn luôn tự tin, vậy thì đi theo cảm giác một lần đi.

.....

Không qua bao lâu, Lục Chu gõ cửa nói cho anh biết Phùng Uyển đến đây.

Phó Thần Thương lo lắng liếc nhìn vào chỗ An Cứu một cái, ra khỏi phòng bệnh.

Lục Chu nhìn anh đi ra, vô cùng biết điều tránh đi chỗ khác để cho mẹ con bọn họ nói chuyện.

Không có người ngoài, Phùng Uyển bắt đầu oán giận: “Thần Thần! Sao con lại làm vậy? Vừa rồi ba con đã nói ra những lời kia, sao con

lại không đồng ý?”

Phó Thần Thương nhíu mi cắt ngang: “Tính cách của ba, mẹ là người hiểu nhất, càng lớn tuổi càng tùy ý làm bậy, l^q;đ bây giờ ông ấy có thể nói với con như vậy, ngày sau cũng có thể thu hồi lại, vừa rồi mẹ cũng thấy ba coi trọng An Cửu như thế nào, chỉ có An Cửu mới là điểm yếu của ông ấy!”

Nói đến đây, Phùng Uyển đã hiểu ý anh, bà thừa nhận bà đã bị thuyết phục. Cho dù bà tự xưng là người hiểu rõ ông nhất, cũng không có khả năng dự đoán được mọi chuyện, giống như chuyện hôm nay là một ví dụ.

“Cho nên, hiện tại mẹ không nên đụng đến An Cửu, ngược lại còn phải đối tốt với cô ấy hơn nữa.” Phó Thần Thương nói.

Phùng Uyển có chút không tình nguyện, dù sao một giây trước còn nghĩ mọi chuyện đã được giải quyết, một giây sau bỗng nhiên càng phải cẩn thận lấy lòng cô nhóc kia, loại tâm lý chệnh lệch này giống như mặt sông so với đáy biển khiến không ai chịu nổi.

Nhưng bây giờ không có biện pháp nào khác.

Phùng Uyển im lặng một lúc rồi nói: “Ta biết rồi.”

Nói xong lại muốn nói rồi thôi nhìn con trai mình: “Thần Thần.... Hôm nay con không đồng ý chỉ vì vậy thôi?”

“Nếu không thì sao?” Phó Thần Thương hỏi lại.

Phùng Uyển lại im lặng.

Đúng vậy! Nếu không thì sao? Dựa vào ánh mắt vô cùng soi mói của

con trai mình sao có thể nhìn trúng cô nhóc kia chứ?

Trong nháy mắt Phùng Uyển không để ý, lqđ Phó Thần Thương nâng trán, trong mắt hiện lên một tia do dự.

Điểm yếu...

Cuối cùng, cô ấy sẽ trở thành điểm yếu của ai chứ?

Chương 95: Ly hôn

Lãng Quên- Dẫn Đầu

Phó Hoàng Văn nghĩ mãi không xong.

“Thằng hai cuối cùng đang chơi trò xiếc gì?”

Tô Nhu hừ lạnh một tiếng: “Khó trách ông không chơi thắng người ta, từ chối mới đúng, vậy chứng tỏ cậu ta có tâm cơ.”

“Có ý gì?” Phó Hoàng Văn hỏi.

Ánh mắt Tô Nhu có thâm ý khác nhìn Phó Cảnh Hi bên cạnh: “Ông không nghe thấy câu nói kia của ông cụ sao? Nếu ông ấy muốn đưa tất cả sản nghiệp cho cô nhóc kia, lqd chúng ta cũng không có quyền nói không. Ông cho là mức độ nghiêm trọng của một câu nói đó chỉ tùy ý thôi sao? Cho dù nói nhảm, điều đó cũng chứng minh được một chuyện, phân lượng của cô nhóc đó trong lòng ông cụ so với mấy người con cháu các người cao hơn rất nhiều!”

Phó Hoàng Văn kinh ngạc lắc đầu: “Không thể nào! Có phải bà đã quá coi trọng cô nhóc kia không? Cho dù là cháu gái ruột cũng không thể...”

Tô Nhu nói: “Lúc đầu tôi có chút không dám xác định, nhưng xem vào biểu hiện hôm nay của ông cụ không thể không tin được. Nếu bởi vì lớn tuổi tiếc nuối trong lòng, muốn nhân cơ hội bản thân còn có năng lực liền dùng hết khả năng bồi thường người bạn cũ đã qua đời, đại khái có thể trực tiếp đưa cho một số tiền lớn là được, bây giờ không

tiếc phủ định lời nói lúc trước, muốn đưa người đến dưới cánh chim của mình để bảo vệ. Nhiều năm như vậy, ông có từng thấy ông cụ đã bao giờ khẩn trương vì một người khác chưa? Tôi nghĩ quan hệ giữa ông cụ và bà ngoại cô nhóc không chỉ đơn thuần là đối tác đơn giản!”

Phó Hoàng Văn đoán chừng cũng hiểu được: “Ý bà nói là, thằng hai không chịu ly hôn vì muốn nắm lấy điểm yếu của ông cụ, muốn được nhiều hơn?”

Tô Nhu khẳng định nói: “Đương nhiên! Mặc dù chúng ta cam chịu 20% cổ phần công ty không khác gì quyền thừa kế, lilequýđôn nhưng đừng quên, ông cụ vẫn chưa nói như vậy, trong tay cậu ta thật ra có không ít cổ phần! Ông cho thằng hai quyết định trở về, lòng tham cũng chỉ có vậy thôi sao?”

“Xem ra... Vẫn nên kéo cô nhóc kia về phe chúng ta!” Phó Hoàng Văn thờ dãi.

Sau đó cả hai vợ chồng cùng im lặng nhìn về phía con trai.

Tô Nhu biết, tuy nhìn bề ngoài con trai bà có vẻ ít nói, nhưng cậu kế thừa được tài trí của bà, suy nghĩ tinh tường hơn ai hết.

“Cảnh Hi, con thấy sao?” Tô Nhu hỏi, đôi mắt đầy chờ mong.

Lần này quả nhiên Phó Cảnh Hi không làm cho bà thất vọng...

“Con đồng ý hai người sẽ dùng hết khả năng khuyên An Cửu ly hôn với Phó Thần Thương!”

Phó Hoàng Văn vui sướng không thôi, Tô Nhu lại nhíu mày.

Sau đó liền nghe Phó Cảnh Hi tiếp tục nói: “Nhưng đổi lại, con có điều kiện.”

.....

Bệnh viện.

“Lúc nào mới tỉnh?”

Phó Thần Thương lấy nhiệt kế dưới nách An Cửu ra, đã hạ sốt.

Jason nhún nhún vai: “Đã kiểm tra hết rồi, chỉ ngủ thiếp đi thôi, không cần lo lắng.”

“Nhưng cô ấy đã ngủ năm ngày rồi.”

“Ngủ năm năm tôi cũng đã thấy qua.” Giọng điệu Jason vô cùng thản nhiên.

Phó Thần Thương bất đắc dĩ thở dài: “Đó là mấy người sống thực vật.”

“Người sống thực vật không phải càng tốt hơn sao?”

Câu nói mát xuất phát từ Phó Hoa Sinh đang từ ngoài cửa đi vào.

Phó Hoa Sinh mặc cái áo khoác, trên tay cầm một bó hoa mâm xôi đặt ở trên đầu giường An Cửu.

“Cô nhóc này đúng là làm khổ, khoảnh khắc không chú ý đến có thể cho anh một tiếng nói lớn, l.q.đ nếu may mắn trở thành người sống thực vật, năm năm cứ ngủ trôi qua như vậy, có thể giúp anh giảm bớt không ít chuyện, anh nói xem có đúng không, anh hai?”

Một tiếng gọi anh hai này vô cùng châm chọc.

“Cho dù là người sống thực vật cũng ngủ trên giường của tôi.”

“Đừng nghĩ rằng chỉ bằng một câu “không đồng ý” liền trở thành tình thánh, trong lòng anh nghĩ gì, anh rõ nhất!”

“Tặng lại cho cậu nguyên câu.”

“Anh... Ít nhất tôi không có bạn gái cũ mười năm dây dưa không rõ! Bạn gái cũ đối với người đương nhiệm mà nói là sinh vật độc ác hung tàn bao nhiêu anh không biết được!”

“Chẳng lẽ cậu biết?”

Hai người tôi một câu, cậu một câu không ai nhường ai, Jason ho nhẹ một tiếng nhắc nhở: “Hai vị, đây là phòng bệnh...”

Lúc này, một tiếng “ưm” nhỏ trên giường hấp dẫn lực chú ý của hai người.

An Cửu khẽ động cổ họng lại cảm thấy nóng rất vô cùng, đầu óc hỗn loạn, cổ có chút cứng ngắc, vừa định nhúc nhích thay đổi tư thế đã bị người khác ôm lấy đặt lên trên đùi, chưa kịp đợi cô mở miệng, đã có ly thủy tinh đặt ngay môi.

An Cửu theo bản năng ngậm lấy, ực ực uống hết một chén vẫn chưa thấy đủ.

“Muốn uống thêm?”

An Cửu gật gật đầu.

Phó Thần Thương rót thêm cho cô một ly.

Uống xong ly thứ hai cô mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Phó Hoa Sinh nhìn tí mắt nói: “An Cửu! Cô nhìn thấy rõ ai đang ôm cô không? Là tên đầu sỏ hại cô đó!”

Ngủ đã lúc, giờ tỉnh lại, con mắt cảm thấy vô cùng không thoải mái, An Cửu theo bản năng nâng tay phải lên dụi mắt, lqđ Phó Thần Thương đúng lúc cầm lấy tay cô.

An Cửu giờ mới phát hiện không thể dùng tay phải, vì thế đổi sang tay trái, dáng vẻ mơ hồ giống như trẻ con, vô hại mà tội nghiệp.

“Nhìn thật ngốc...” Phó Hoa Sinh lẩm bẫm: “An Cửu, cô không phải mới tỉnh ngủ đầu óc bị cháy hỏng rồi chứ? Bác sĩ đâu đến nhanh! Kiểm tra lại cho cô ấy!”

An Cửu xoa xoa tóc, liếc mắt nhìn anh ta một cái, giọng nói khàn khàn không kiên nhẫn: “Nói nhiều.”

Phó Hoa Sinh giật mình, sau đó giậm chân: “Cô... Cô, tôi lo lắng cho cô, cô còn chê tôi nói nhiều!”

An Cửu hơi nhếch môi: “Tôi không sao, Hoa Sinh.”

Lúc này Phó Hoa Sinh mới nhẹ nhàng thở ra, không tệ, vẫn còn nhận ra anh.

Phó Thần Thương vẫn còn đang hồi hộp, nhất là sau khi nhìn thấy cô cười.

“Có chỗ nào không thoải mái không?” Phó Thần Thương sờ sờ trán cô.

An Cửu lắc lắc đầu, sờ sờ bụng: “Em đói bụng.”

Phó Thần Thương gọi điện thoại, không tới năm phút sau đã được Lục Chu đưa tới cháo yến mạch có táo đỏ và long nhãn thơm ngào ngọt mềm dẻo ngọt ngào dùng để bổ huyết ích khí.

Phó Thần Thương đút cho An Cửu ăn từng muỗng một.

Nhìn qua khẩu vị khá tốt, ăn được hai chén cháo.

Ăn xong mệt mỏi dựa vào vai Phó Thần Thương buồn ngủ.

“Ngủ một lát, chút nữa dậy kiểm tra toàn thân một lần nữa, nếu không có vấn đề gì chúng ta về nhà.”

“Ừ.” Sau khi trả lời một tiếng liền ngủ thiếp đi.

Về mặt Phó Hoa Sinh đều nghiêm túc nhìn từ đầu đến cuối, càng xem càng không rõ tư vị gì, chỉ có thể an ủi bản thân: “Họ Phó kia, anh đừng có đắc ý! Chả qua cung phản xạ của cô ấy quá dài không phản ứng kịp! Chờ phản ứng kịp cho anh chịu đủ!”

.....

Sự thật chứng minh, cung phản xạ của An Cửu giống như đã đi quá xa, hôm sau tỉnh lại vẫn không khóc không nháo, Phó Thần Thương muốn ôm thì cho ôm, muốn sờ thì cho sờ, khiến cho Phó Hoa Sinh ở một bên gấp gáp.

Hôm nay cả đại gia đình nhà họ Phó đều vào bệnh viện đón cô xuất

viện, An Cửu nhìn thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

Phùng Uyển đỡ cô, hòa ái dễ gần giới thiệu: “Hai người này con còn chưa gặp! Đây là anh cả và chị dâu con.”

“Anh cả, chị dâu.”

Vẻ mặt Tô Nhu bình dị gần gũi, nhét một cái bao lì xì lớn cho cô: “Ngoan! Cô nhóc thật khiến cho người khác muốn yêu thương mà, l^q"đ Thần Thương thật có phúc.”

Phùng Uyển ha ha cười: “Đương nhiên! An Cửu nhà chúng ta khôn khéo lại hiểu chuyện vẫn luôn sẵn sóc quan tâm người khác, Thần Thần cũng rất thương nó. Nếu không phải sợ chậm trễ việc học của con bé, quả thật mong nó sớm ngày sanh cho ta một đứa cháu trắng trẻo mập mạp.”

Phùng Uyển nói năng khéo léo, nhưng giống như có độc, từng câu từng chữ đều đâm chọc người khác.

Cũng làm khó Tô Nhu còn có thể duy trì nụ cười ôn hòa phụ họa theo.

Về phần Phó Cảnh Hi, An Cửu vẫn luôn tránh né ánh mắt của cậu, giống như sợ bị cậu ta nhìn thấu.

“Nhóc con, còn có chỗ nào không thoải mái không, nếu có nhất định phải nói ra, không được cậy mạnh!” Phó Chính Huân tuy nghiêm mặt, nhưng giọng điệu vô cùng dịu dàng.

An Cửu lắc lắc đầu: “Dạ, đã tốt hơn nhiều rồi.”

Phó Thần Thương làm xong thủ tục xuất viện đi tới, dặt lấy tay cô:

“Được rồi, đi thôi.”

“Ừ.”

.....

Người một nhà đều ngồi ở trong sảnh chờ sân bay, Phó Hoàng Văn và Tô Nhu đi theo để tiễn bọn họ.

Mặc dù là máy bay tư nhân, tuy nhiên cũng cần phải báo trước kế hoạch bay, nếu không lại cho là máy bay phi pháp, người phía dưới hiểu lầm gây rắc rối, Phó Chính Huân lại không thể để cho An Cửu không an toàn được.

An Cửu ngồi bên trái Phó Chính Huân, Phó Thần Thương ngồi ở bên phải, đối diện là Phó Hoa Sinh không ngừng tỏa ra oán khí.

Cô không hiểu cô chọc vào chỗ nào của anh ta.

“An Cửu.” Phó Chính Huân mở miệng, giọng điệu giống như đã đưa ra quyết định.

“Dạ.” An Cửu nhanh chóng trả lời.

“Hôm nay có tất cả mọi người ở đây, ta muốn hỏi ý kiến con một chuyện.”

“Vâng ạ?” Ánh mắt An Cửu nghi ngờ.

“Con...” Phó Chính Huân luôn lộ ra khí phách khó có được có lúc cũng do dự, lqđ dẫn đo dùng từ: “Con có muốn ly hôn với thằng hai hay không?”

Chương 96: Khiêu khích

Edit: Nhận

Ông cụ nói lên cái vấn đề này thêm một lần nữa, còn hỏi trực tiếp lại lộ liễu như vậy, hiển nhiên là muốn thừa dịp tất cả mọi người đều ở đây nói cho rõ ràng rồi.

Trái tim tất cả mọi người đều nhảy lên tới cổ họng, sắc mặt của Phó Thần Thương đã chìm xuống không thấy đáy.

Phùng Uyển không nén được tức giận: “Thà phá mười ngôi miếu, cũng không thể phá một cuộc hôn nhân. Cuộc sống của vợ chồng son bọn họ làm sao mà không có một chút va chạm, lqđ hà cớ gì ông phải làm vậy!”

Cô còn tưởng rằng chuyện này có thể cứ như vậy bỏ qua, không nghĩ tới bây giờ ông cụ làm việc càng ngày càng không có trong dự liệu, căn bản là không có thương lượng với cô.

Lúc này Phó Chính Huân lại không phản bác lời nói của Phùng Uyển, chẳng lẽ ông lại không hi vọng vợ chồng son bọn họ ân ân ái ái sao?

Phó Chính Huân thở dài: “Chuyện lần này là do thằng hai gây ra, trách nhiệm ở nhà họ Phó chúng ta, nếu con đã gả tới đây, chính là người nhà họ Phó, nếu như con có điều gì không vừa ý, ddllqđ có thể nói với ba, ba sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn yêu cầu của con.”

Giờ phút này lời nói của ông cụ tương đương với bảy viên Long Châu.

An Cửu không lên tiếng, chỉ là nhìn Phó Thần Thương.

Đối với ánh mắt thăm dò của cô, Phó Thần Thương rất không vui: “Ly hôn không phải là ý tứ của tôi.”

An Cửu khẽ cúi đầu, đối mặt với người một nhà hoặc lo lắng hoặc lo âu hoặc bàng quan, thậm chí là mong đợi tha thiết mà nhìn chăm chú, giống như vết thương của mình bị mở ra ở trước mặt mọi người.

Gượng ép nở nụ cười tươi tắn: “Ba, cảm ơn ý tốt của ba. Nhưng mà...đây là vấn đề riêng, cho dù là ở trước mặt những người trong nhà, cũng không nên mở xẻ ra mà nói như vậy?”

Từ đầu tới cuối hoàn toàn không có một người nào suy xét đến cảm nhận của cô.

Phó Chính Huân như bừng tỉnh hiểu ra, hấn chỉ một lòng cố gắng đền bù sai lầm của mình, vừa muốn chặn miệng của tất cả mọi người, cho nên mới lựa chọn thời điểm này để hỏi, nhưng hết lần này đến lần khác cũng chưa từng suy xét đến lập trường của An Cửu, mâu thuẫn của vợ chồng hai người bọn họ bị mọi người mở ra soi mói như thế xấu hổ biết bao.

Phó Chính Huân trầm ngâm: “Nhóc con, là ba suy nghĩ không chu đáo. Chuyện này chúng ta nói sau.”

“Dạ.” An Cửu gạt đầu một cái, hốc mắt ửng hồng, tất cả mọi người đều cho là cô sẽ khóc, nhưng cô khéo léo đáp lại bằng nụ cười.

Trong lòng Phó Thần Thương căng thẳng, nắm lấy tay cô.

Ngược lại An Cửu cười trấn an anh, bày tỏ bản thân mình không sao cả.

Mà Phó Thần Thương lại không cảm thấy dễ chịu, nhìn nụ cười sáng rỡ của cô, anh cảm thấy trái tim mình bị dồn ép tới mức không có cách nào để hô hấp.

Nhìn hai người động viên lẫn nhau, Phó Chính Huân lại mờ mịt, theo phán đoán của ông, lấy tính cách của con nhóc này, lqđ lần này đã kích lớn như vậy, cô tuyệt đối sẽ yêu cầu ly hôn, tại sao lại không có nháo lên?

Sau khi trở lại A thị, Phó Chính Huân cho cô suy nghĩ mấy ngày nữa, sau đó phải đi tìm ông.

Phó Thần Thương cùng An Cửu trên đường về nhà, đi ngang qua một quán canh hầm đã có từ lâu đời.

An Cửu bị mùi thơm hấp dẫn, không khỏi dừng chân.

“Tôi đi mua.” Phó Thần Thương nói.

An Cửu liếc nhìn dòng người đông nghẹt: “Hay là thôi đi, đông người như vậy.”

“Không sao.”

Vì vậy Phó Thần Thương tự mình đi xếp hàng, để cô ngồi bên ngoài quán, sợ cô bị lạnh mà khoác thêm áo của mình.

Cùng lúc đó, trong một cửa hàng Gucci độc quyền cách một con

đường đối diện.

“Bộ này như thế nào?”

“Vóc người Phó Thần Thương của cậu đẹp như vậy nên đương nhiên mặc cái gì lên người cũng dễ nhìn! Nhưng mà, người ta là đại ân nhân của cậu vậy mà cậu chỉ mua quần áo cho anh ta thôi à? Tớ thấy, chắc chắn là anh ta không muốn cái này! Thế nào? Có phải đêm hôm đó Phó Thần Thương đặc biệt dùng mảnh phi thường?”

Sắc mặt Tô Hội Lê mất tự nhiên nhưng rất nhanh đổi lại ngọt ngào cùng xấu hổ: “Nói bậy nữa, tớ đánh nát miệng cậu!”

“Trời! Nhanh như vậy đã vong ân phụ nghĩa quăng đại ân nhân là tớ đây ra sau ót rồi à?” Lâm Huyền trêu chọc.

“Đương nhiên sẽ không quên cậu, nếu như không phải nhờ cậu giúp tớ tìm anh ấy, hiện tại sợ rằng tớ...” Tô Hội Lê không dám tưởng tượng nữa.

Lâm Huyền phát tay một cái: “Không nói chuyện không vui nữa, cậu chắc chắn lần này người phụ nữ kia sẽ ồn ào đòi ly hôn với Phó Thần Thương sao? Dù sao đây chính là Phó Thần Thương! Ai mà bỏ được!”

Nhắc tới cái này, tâm tình của Tô Hội Lê không tệ: “Phó Thần Thương vì cứu tớ mà đẩy cô ta vào hiểm cảnh, lê quý đôn hưởng chi....Khi đó, tớ chắc chắn cô ta nghe thấy giọng tớ, cũng biết hai chúng tớ ở chung một chỗ. Một người phụ nữ, không thể nào ở dưới tình huống đó mà không tuyệt vọng!”

Lâm Huyền đang muốn nói chuyện, lại đột nhiên đẩy tay Tô Hội Lê một cái: “Cậu nhìn xem người bên kia đường có phải là bà xã của

Phó Thần Thương?”

“Người nào?” Tô Lê Hội ngẩng đầu nhìn theo phương hướng Lâm Huyền chỉ.

“Là cái người ngồi trên ghế đằng kia!”

Tô Hội Lê liếc mắt một cái lập tức nhận ra: “Là cô ta.”

“Đi tới chào hỏi!” Lâm Huyền hưng phấn nói.

“Không cần!”

“Tại sao lại không cần! Vừa đúng lúc có thể đi thăm dò thuận tiện thêm dầu vào lửa! Chúng ta đi quan tâm an ủi cái người phụ nữ kia cho tốt, không phải lúc cậu bị thương cô ta cũng tới an ủi cậu đó sao?”

Lâm Huyền nói xong kéo cánh tay Tô Hội Lê trực tiếp xuyên qua đám người đi đến đường đối diện — —

“Chào — —“

Lúc này Phó Thần Thương đang xếp hàng bên trong tiệm, An Cửu nhàm chán đi lại xung quanh tiệm. Bỗng nhiên trước mắt xuất hiện hai người phụ nữ rất quen đang chào hỏi cô, đầu tiên cô lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, sau đó giữa hai lông mày hiện ra vẻ đã sáng tỏ, mở miệng nói: “Là cô.”

Mặc dù Lâm Huyền chỉ nói một chữ, cô vẫn nhận ra giọng nói của cô ta.

Đêm hôm đó, là người phụ nữ này rất phấn khích nói với cô: “Tôi cho

cô biết, trước mặt Hội Lê, cô cái gì cũng không bằng! Nếu như cô dám cúp cuộc điện thoại này, Hội Lê gặp chuyện không may, cô nhất định sẽ hối hận.”

Từng chữ cô đều nhớ rất rõ ràng.

“Vị này là Lâm Huyền, là bạn tốt nhất của tôi, nếu như ngày đó trong điện thoại dưới tình thế cấp bách có nói điều gì xúc phạm, tôi thay cô ấy nhận lỗi với cô.”

Tô Hội Lê nói xong lại lo lắng không thôi nhìn xuống tay mình, bộ mặt xin lỗi, áy náy như muốn khóc lên: “Thật sự là rất xin lỗi, nếu lúc ấy Evan không phải vì đi cứu tôi, cũng sẽ không làm cô bị tổn thương!”

Lâm Huyền lập tức đứng ra cãi lại: “Tại sao có thể trách cậu được, lại không biết tại sao lại khéo như vậy, l.q.đ lúc ấy cậu bị những tên khốn khiếp kia bắt uống thuốc kích thích tình dục lại bị bắt quay đoạn phim ghê tởm kia, may mắn Phó Thần Thường tới đó kịp! Với lại, không phải cậu đã cứu anh ấy!”

Kịp thời cái gì? Kịp thời thay thế nam chính đóng A – V sao?

Hai người phụ nữ, một mặt trắng một mặt đỏ, một là đang nhắc nhở cô rằng Phó Thần Thường bỏ lại cô đi cứu Tô Hội Lê, một là đang ám hiệu với cô rằng đêm đó Phó Thần Thường và Tô Hội Lê đã xảy ra chuyện kia.

“Phó phu nhân, sắc mặt của cô hình như rất khó chịu, tại sao Phó Thần Thường lại để cho cô một mình bị thương ở bên ngoài?” Biểu hiện của Lâm Huyền rất thành khẩn quan tâm, thử dò xét.

Dáng vẻ An Cứu không nói một lời đập vào mắt các cô xem ra thật cô đơn tội nghiệp.

Lúc này, Phó Thần Thương đã xếp hàng mua canh đi ra ngoài, nhìn về phía ghế dài, áo khoác vẫn còn trên đó nhưng lại không có ai, trái tim bỗng nhiên hoảng hốt, đôi mắt sắc bén như chim ưng lập tức liếc nhìn chung quanh, cho đến khi nhìn thấy bóng dáng của cô mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi tầm mắt nhìn thấy hai người Tô Hội Lê và Lâm Huyền, hô hấp căng thẳng, một giây tiếp theo, sai bước đi tới.

Lâm Huyền đứng đối diện với An Cửu, thấy Phó Thần Thương đang bước tới từ sau lưng An Cửu, nhất thời chột dạ: “Phó Thần Thương....”

Nhưng mà rất nhanh Lâm Huyền cũng khôi phục lại tinh thần, vui vẻ thoải mái nói: “Thì ra anh cũng ở đây, 1^q"đ vừa rồi chúng tôi còn nói tại sao Phó phu nhân lại một mình ở đây, có muốn chúng tôi thuận đường đưa cô ấy về hay không đấy.”

An Cửu quay đầu lại, lập tức đối mặt với đôi con ngươi giận dữ của Phó Thần Thương.

Phó Thần Thương không để ý đến Lâm Huyền, trực tiếp khiển trách An Cửu: “Không phải nói em đứng tại chỗ chờ tôi, không nên chạy lung tung hay sao?”

“Vừa rồi thấy có con cún con....thật là đáng yêu cho nên tôi....”

“Còn tưởng là mình là đứa bé sao?”

“Anh mua canh gì vậy?” An Cửu le lưỡi một cái nói sang chuyện khác.

“Canh bồ câu nấu với táo đỏ cùng tam thất.”

“Tại sao không phải là canh xương?” An Cửu có chút thất vọng, cô nhìn chính là nhìn canh xương mà.

“Mới gãy xương không thể ăn đồ quá bổ, đây là thương thức thôi.”

“A...”

Tô Hội Lê vẫn bị xem nhẹ từ nãy giờ, sắc mặt bình tĩnh càng ngày càng không duy trì nổi, túi hàng trong tay càng ngày nắm càng chặt.

Nhưng lại lo lắng Phó Thần Thương nghĩ quần áo trong túi là mua cho Sở Mạch, vì vậy thuận thế đưa ra, đồng thời cũng đánh võ lúng túng.

“Evan, vừa đúng lúc gặp anh, có chọn cho anh bộ quần áo, cảm ơn ngày đó anh giúp em.”

“Không cần cảm ơn.” Phó Thần Thương nhận lấy.

Tô Hội Lê vừa muốn buông lỏng, lại nhìn thấy anh đưa quần áo cho An Cửu.

“Cầm. Tôi đi lấy áo, đồ mất cũng không biết hay sao?”

Lúc này An Cửu mới nhớ tới quên cầm áo khoác của anh theo.

Phó Thần Thương vừa mới đi xa Lâm Huyền lập tức không nhịn được âm dương quái khí giễu cợt nói: “Tôi nói, lqđ đàn ông làm việc trái với lương tâm thì lúc nào cũng đối xử tốt với vợ mình, thật là không sai.”

Chương 97: Nguyên nhân của cô

Edit: Nhạn.

“Cậu coi cô ta chẳng ra sao cả, ngay cả xách giày cho cậu cũng không xứng, vì sao Phó Thần Thương lại xem trọng cô ta?” Lâm Huyền nói xong còn chưa đã nghiền, lqđ tự hỏi tự đáp nói: “Hừ, nói không chừng lại dùng thủ đoạn bản thủ gì đó!”

Tô Hội Lê thấy Phó Thần Thương đã đi tới bên này, lôi kéo Lâm Huyền, “Được rồi Lâm Huyền, đừng nói nữa!”

“Cậu đừng ngăn tở! Tở càng muốn nói! Tở chính là nuốt không trôi cái này! Tở cảm thấy không đáng giá thay cho cậu!”

Lâm Huyền nói không ngừng, bước từng bước đến nắm bả vai của An Cử: “Tại sao lại không nói gì? Cướp đoạt đàn ông của người khác nên đui lý rồi đúng không?”

“Cũng không soi mặt mình vào trong bãi nước tiểu xem hình dáng như thế nào!”

Lâm Huyền càng nói càng khó nghe.

Tô Hội Lê vốn chuẩn bị ngăn cản, thế nhưng thấy Phó Thần Thương đứng gần đó không nói một lời mà nhìn, hoàn toàn không có ý muốn ngăn cản.

Trong lòng cảm thấy vui vẻ, trong lòng không muốn tiếp tục ngăn cản

Lâm Huyền, muốn dùng An Cửu dò xét tâm ý của Phó Thần Thương.

Nếu như anh ta thật sự có cảm tình với An Cửu, thì làm sao có thể dễ dàng tha thứ người khác vũ nhục An Cửu như vậy?

Ngay câu nói đầu tiên của Lâm Huyền thì Phó Thần Thương đã nghe được, vốn là muốn tiến lên, lqd lại thấy vẻ mặt đờ đẫn mặc người chém giết của An Cửu, bỗng nhiên thay đổi chủ ý.

Anh thật muốn nhìn xem, cô bị dồn ép tới mức nào mới chịu ra tay.

Mà kết quả cuối cùng lại làm cho anh thất vọng.

Từ đầu tới cuối cô cũng không phản bác lấy một chữ chứ đừng nói động thủ.

Phó Thần Thương không cam lòng, nhưng cuối cùng lại không nhẫn tâm, tiến lên kéo cô vào trong ngực mình, nhìn Tô Hội Lê một cái, sau đó nói với Lâm Huyền: “Nói đủ rồi phải không? Cô đang chất vấn ánh mắt chọn vợ của tôi sao?”

“Không có..... Không có.....” Lâm Huyền sợ hết hồn, sử dụng ánh mắt oán giận nhìn Tô Hội Lê, tại sao Phó Thần Thương quay lại mà cô ta cũng không nhắc nhở một tiếng.

Mà Tô Hội Lê còn đắm chìm trong cái nhìn lạnh lẽo thấu xương vừa rồi của Phó Thần Thương, cô giật mình vì bản thân mình hồ đồ làm sai chuyện.

An Cửu thấy Phó Thần Thương trở lại, không hề nói gì, không có tố cáo, cũng không có làm nũng cầu xin an ủi, ngược lại khuyên hẳn không nên so đo: “Chúng ta về nhà thôi! Nếu không cháo sẽ nguội mất.”

Nếu là Tống An Cửu trước đây, vào lúc này Lâm Huyền chắc chắn đã bị đánh bể đầu gãy tay gãy chân, để lại cục diện rối rắm cho anh dọn dẹp rồi.

Nhưng là bây giờ, cô lại không làm bất cứ chuyện gì, vì vậy anh lại nén giận vào bụng không chỗ phát tiết.

Về đến nhà, vì luyện tập sử dụng tay trái, An Cửu chậm chậm thử dùng tay trái để uống canh.

Phó Thần Thương ngồi trên ghế sa lon nhìn cô uống..., đối với việc xảy ra hôm nay, một chữ cô cũng không đề cập tới, chỉ yên tĩnh ngồi uống canh, bộ dáng vô cùng thoải mái, không nhìn ra một chút oán khí hay bất mãn nào.

Không chỉ không có oán khí, còn không thấy dáng vẻ hung ác nào.

Thật khác thường, cô phải nên gây chuyện đến long trời lở đất đến cơm cũng không ăn, phải cần có anh tới dụ dỗ ba tiếng trở lên và lại còn cần anh dứt cơm mới chịu ăn, đây mới là phản ứng bình thường.

“Có chừng có mực, không nên uống quá nhiều.” Phó Thần Thương không thích cô ăn uống nhiều như vậy.

Mặc dù An Cửu vẫn chưa thỏa mãn nhưng cũng ngoan ngoãn buông bát canh xuống.

Phó Thần Thương cau mày, cái này cũng không ổn, cô phải nói: “Ông xã, uống thêm một chén nữa thôi được không? Em đây là đang vỗ béo giúp anh! Đến lúc đó anh mò có phải là thoải mái hơn không?”

“Đi ngủ thôi.” Phó Thần Thương nói.

“Được.” An Cửu ngoan ngoãn lên tiếng.

Thật ra thì lúc này mới hơn tám giờ, cái này tuyệt đối là BUG (lỗi), phản ứng bình thường của cô phải là: “Phó Thần Thương, l.q.đ chỉ có mấy ông bà già lớn tuổi mới đi ngủ sớm như vậy! Tôi không muốn ngủ sớm đâu! Hay là, anh chơi phi xa với tôi đi~”

Cuối cùng, Phó Thần Thương không chịu nổi nữa mở miệng: “An Cửu, tôi đã hẹn bác sĩ giúp cô rồi, đã sắp xếp thời gian xong rồi, ngày mai gặp anh ta.”

“Bác sĩ....Gặp anh ta?” An Cửu ngẩng đầu, biểu tình mê hoặc giống như không bắt được cái đuôi mèo của mình.

Phó Thần Thương trầm mặc một hồi mới trả lời: “Là bác sĩ tâm lý.”

Hiện tại, càng ngày cô lại càng không bình thường.

Để tránh xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, sớm kiểm tra kỹ càng thì tốt hơn, coi như tổn thương lòng tự ái của cô cũng không đành chấp nhận.

Anh đã chuẩn bị tâm lý và một đồng lý do để thuyết phục khi bị cô cự tuyệt, anh còn chuẩn bị cả biện pháp thôi miên nếu không thuyết phục được cô.

Nhưng mà.....

Đầu tiên An Cửu có chút ngoài ý muốn mà giật mình, sau đó suy nghĩ một chút nói: “Vậy cũng được, tôi sẽ đi.”

Nghe được câu trả lời của An Cửu, trên trán của Phó Thần Thương nổi lên gân xanh, gắt gao siết chặt hai quả đấm, anh nghe được thanh âm dây thần kinh nhấn nạy của anh đã đến cực hạn mà bỗng nhiên đứt gãy.

Nhưng mà, chẳng qua là cảm thấy cô quá nghe lời, thật sự rất nghe lời, loại lý do này cho dù như thế nào anh cũng không thể nổi giận với cô?

***! Quản cái lý do gì!

Anh chịu đủ rồi!

Cuối cùng cũng chịu đủ cảm xúc không nóng không lạnh của cô, nhấn nạy của cô, sự không quan tâm của cô, thái độ bình tĩnh như không có chuyện gì của cô!

Phó Thần Thương đá gãy chân một cái ghế, không nói hai lời bước lên trước, bế An Cửu tới trước cửa phòng ngủ của cô, đặt cô ngồi lên đùi của anh rồi khóa cả người cô lại vào trong ngực.

Không đợi cô kịp phản ứng, anh gặm cắn môi của cô như muốn nuốt vào trong miệng, như gió táp mưa rào không chút thương tiếc mà chiếm đoạt.

Anh hành động không báo trước như vậy khiến An Cửu giật mình trợn to đôi mắt, thân thể lập tức cứng ngắc theo bản năng đẩy anh ra, Ilêquýđôn đang chuẩn bị đấm một đấm vào ngực anh nhưng không biết nghĩ tới điều gì, lại sợ hãi thu tay lại, biến thành dáng vẻ cam nguyện phục vụ.

Phó Thần Thương nhìn thấy tất cả hành động của cô, động tác cực

nhanh, không cho cô thời gian để chuẩn bị, đẩy cô nằm ngửa trên giường mà vạch áo cô ra, áo ngực giắt trên bả vai, vừa cúi đầu lập tức há to miệng ngậm lấy một bên ngực mềm mại của cô, giống như dã thú cắn xé cô, sau đó dờ qua bên còn lại, trên ngực còn dính chút nước....

An Cửu ngược cổ, thân thể không ngăn được run rẩy kịch liệt, tay gắt gao nắm chặt thành quả đấm, cắn thận mở miệng: “Vết thương của tôi....”

“Yên tâm, tôi sẽ không đụng trúng.”

Đương nhiên Phó Thần Thương không nghĩ sẽ tha cho cô, đầu tiên là tháo bỏ thắt lưng lộ ra nơi nào đó đã sớm dưng trào, sau đó nâng người cô cao lên, gạt quần lót của cô....

Anh đè ngang hông của cô, muốn phóng thích người anh em của anh, cuối cùng An Cửu không thể nhịn được nữa dùng tay trái còn lại hung hăng đẩy anh ra: “Phó Thần Thương, anh rút ra chỗ khác! Tôi không muốn!”

Cuối cùng cũng nghe được lời muốn nghe, khóe miệng gian manh của Phó Thần Thương nhếch lên, giống như khiêu khích: “Cái gì? Tôi nghe không rõ, lặp lại lần nữa!”

An Cửu bị kích thích: “Tôi muốn anh rút đi! Đừng đụng vào tôi! Tôi ngại bẩn!”

Đường cong của khóe miệng càng ngày càng giương cao, Phó Thần Thương nỉ non bên tai cô: “Giả vờ! Tại sao lại không tiếp tục giả vờ đoan trang nhu thuận nữa rồi?”

An Cửu gắt gao nhìn anh chăm chăm, trong con ngươi nhuốm đầy

lừa giận.

Càng không cho đụng anh càng phải đụng, Phó Thần Thương mạnh mẽ nắm chặt tay cô, nhìn gương mặt của cô nói: “Phục hay không phục? Không phải là còn một tay hay sao? Móng vuốt đâu? Sao không lấy ra? Hà?”

An Cửu giận đến mức tay run run, anh vừa dứt lời, một bàn tay lập tức tát lên khuôn mặt tuấn tú kia, móng tay lướt qua hiện lên năm vết máu tươi, có thể thấy được cô rất dùng sức.

“Còn nữa! Răng đâu? Cắn nơi này này!”

An Cửu không khách khí chút nào hung hăng cắn lên cằm Phó Thần Thương một cái, lập tức trong miệng tràn đầy mùi máu tươi, vẫn chưa hết giận gắt gao cắn bờ vai của anh, một hồi lâu sau, cuối cùng trong đôi mắt ngấn lệ: “Phó Thần Thương! Anh khinh người quá đáng!”

Phó Thần Thương giống như không biết đau, mặc cho cô tát mình, cắn lên bả vai của mình, cười như không cười giễu cợt: “Rõ ràng tôi đang cầu bị ngược đãi, tại sao lại có thể khinh người quá đáng?”

An Cửu bị lời lẽ hoang đường của anh làm cho nổi đóa: “Anh cút ngay!”

“Tôi đang van cầu cô khi dễ tôi đấy! Cô cứ thử ngoan ngoãn nữa xem!” Nửa câu đầu của Phó Thần Thương như đang nói với người tình nhỏ, nửa câu sau nghiêng răng nghiêng lợi như nói với kẻ thù.

Thấy cô không nói lời nào, Phó Thần Thương tiếp tục cảnh cáo: “Tôi cho cô biết, ngày mai gặp lão già kia, cô dám nói hai chữ ly hôn, tôi lập tức cột cô vào trên giường cả đời!”

Đã gặp qua người muốn bị ngược đãi và kéo hận thù chưa?

Bên ngoài anh là S, chẳng lẽ bên trong lại là M sao?

Đã gặp qua người rõ ràng trong lòng còn nhớ nhung đến bạn gái trước đây nhưng lại không buông tay một người qua đường chưa?

Nếu bàn về biến thái, cô chỉ là một học sinh ngu dốt, làm sao có thể sánh bằng một thiên tài như Phó Thần Thương có thiên phú, cốt cách dị bẩm được.

Cô bị đánh bại rồi.

An Cửu vô lực nở nụ cười khổ: “Phó Thần Thương, đến cuối cùng tôi có cái gì làm anh thích? Cuối cùng anh cảm thấy hứng thú với tôi chỗ nào? Thích tôi hay tranh luận với anh, lại còn bạo lực để kích động dẫn đến gây họa? Tôi sẽ thay đổi, tôi sẽ cố gắng, nghiêm túc từ bỏ!”

Một câu nói, trái tim của Phó Thần Thương lạnh dần đi, huyết dịch trong người cũng đóng băng, ánh mắt anh cũng mềm đi.

Thì ra là, đây chính là nguyên nhân tính tình của cô bỗng nhiên có sự thay đổi lớn.

Tại sao cô sẽ bình tĩnh như vậy, tại sao cô lại ngàn y trăm thuận (câu này có nghĩa là nghe lời răm rắp đấy ạ, lqđ mình nghĩ thế:v) như vậy, tại sao lại không nóng nảy, không khóc lóc, không làm ồn, không thèm để ý.....

Tất cả tất cả cũng đều sáng tỏ.

Giết người trong vô hình.

“Tổng An Cửu, cô thật lợi hại.”

Chương 98: Anh không ngủ được, em cũng không được ngủ

Edit: Nhạn.

Mất ngủ suốt đêm..... Chỉ có Phó Thần Thương.

Tối nay cô đã thành công đả kích tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của một người đàn ông như hấn không chút nương tay.

An Cửu nằm sấp trên giường không bao lâu bắt đầu mệt rã rời, sau đó rất nhanh ngủ thiếp đi.

Vừa muốn đi gặp Chu Công, lại cảm giác trên mặt đau nhói.

An Cửu đau kêu một tiếng, nghiêng đầu nhìn tên đàn ông nào đó đang nhéo má cô: “Anh làm gì vậy?”

“Tôi không ngủ được.”

Bóng dáng cao lớn của Phó Thần Thương đứng trước giường, điều thuốc chọt tăt chọt tối trên ngón tay, lqd ánh sáng chiếu xuống ở đầu giường, vết cắn rõ ràng trên gương mặt lạnh lùng nhìn chật vật mà buồn cười.

Một lần nữa An Cửu vùi đầu vào trong gối: “Liên quan gì tới tôi!”

“Cô cũng không được ngủ.”

Câu sai khiến đáng chết.

Đạo lý đương nhiên đáng chết.

Anh không ngủ được cho nên cũng sẽ không để cho cô ngủ? Đây là cái đạo lý gì!

Ánh mắt người kia giống như đứng ngồi không yên, khiến cho An Cửu không có cách nào ngủ được, trở mình bò dậy: “Vậy anh muốn như thế nào?”

“Ngày mai nhất định phải đi sao?”

Xem ra ông cụ đối với anh có mấy phần uy hiếp, nên anh không để ý làm sao lại hỏi cô như vậy.

“Phải đi coi thử.”

Thật khó khăn nhà họ Phó mới có một người đè ép được Phó Thần Thương lên tiếng làm chủ cho cô, l.q.đ đương nhiên cô phải nắm chắc cơ hội này, mặc dù tối nay mất khống chế mới làm cho Phó Thần Thương thả cô ra, nhưng ít ra vẫn có cơ hội.

Phó Thần Thương hít một hơi thuốc, bỗng nhiên hỏi: “Ngày đó cô làm thế nào để lấy được cái điều khiển?”

An Cửu bỗng cảm thấy không khí xung quanh mình loảng đi, trầm ngâm một chút, nhỏ giọng nói: “Chỉ là nhất thời nóng đầu dùng biện pháp không quá am hiểu lắm...”

“Mỹ nhân kế?”

Mặt của An Cửu lập tức cứng đờ, nhanh như vậy đã đoán được, anh đang giấu cợt cô sao? Tuyệt đối là đang giấu cợt cô. Thật ra cô vốn muốn bày tỏ là cô có đầu óc.

Xung quanh gần như đã rơi vào trạng thái chân không rồi, giống như bị Phó Thần Thương hút hết không khí, sau đó bỗng nhiên thả ra ngoài, tụ lại thành Long Quyển Phong....(môt chương của rồng, ừ, chắc vậy:v)

Thấy anh tức giận, An Cửu chụp lấy cái gối ôm lại.

“Cô cũng chưa từng dùng kế đó với tôi.”

Cuối cùng Phó Thần Thương nhả ra một câu như vậy.

An Cửu quay đầu giựt giựt khóe miệng, trọng điểm anh để ý cũng thật đặc biệt.

“Lúc ấy tại sao không đợi tôi tới? Cô có biết cái người này nguy hiểm tới cỡ nào không?” Phó Thần Thương nói.

Trong nháy mắt nét mặt An Cửu mù mịt.

Hít sâu một hơi, cuối cùng không nhịn được: “Chờ anh tới? Chờ anh tới xem tôi như thế nào bị cưỡng hiếp luân phiên sao?”

Lần đầu tiên, Phó Thần Thương không còn lời nào để phản bác, nhưng cô lại không có chút nào cảm thấy vui sướng vì thắng lợi.

“Ngày mai tôi sẽ đưa cô đi.”

Phó Thần Thương lưu lại câu này, xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Xem như anh đã đồng ý buông tay sao?

An Cửu nặng nề thở phào nhẹ nhõm, rồi trong nháy mắt khi bóng lưng anh biến mất trái tim đau nhói.

Cô vẫn không có sợ hãi, tùy ý hưởng thụ tất cả những gì anh đưa tới, lại không ngờ tới sẽ có một ngày những thứ này giống như ao đầm để cô vùi sâu trong đó không thể thoát khỏi.

Một người đàn ông như Phó Thần Thương, không có người phụ nữ nào không yêu, hướng chi anh lại dịu dàng với cô. Trước đây cô còn khinh thường, cho là mình sẽ là người ngoại lệ, trên thực tế, tại sao cô lại có thể cho rằng mình là người ngoại lệ?

Càng buồn cười hơn chính là, cho dù hãm sâu lại còn lừa gạt mình sẽ không mong đợi cái khác, yên tâm thoải mái đắm chìm vào sự dịu dàng của anh.

Nếu thật sự không ôm ấp mong đợi, như thế nào lại bị thương?

Tô Hội Lê là thiên sứ, là nữ chủ, có tổng giám đốc điên cuồng vì muốn có cô ta mà không chừa thủ đoạn nào, có bạn trai cũ thâm tình, cô mặc danh kỳ diệu chen vào giữa bọn họ, căn bản không biết cuối cùng mình là gì, có người nghĩ tới cảm thụ của vật hi sinh hay không?

Chẳng lẽ quyền lợi rút lui của vật hi sinh cũng không có?

Cô không hiểu, nếu không bỏ được Tô Hội Lê, tại sao còn muốn lấy cô, nếu vẫn thích cô ta, tại sao lại không đồng ý ly hôn với cô?

--- -----

Sáng ngày hôm sau, lúc An Cửu thức dậy Phó Thần Thương đã đặt đồ ăn sáng lên bàn.

Bởi vì rất nhiều ngày không có trở lại, cho nên trong tủ lạnh không có nguyên liệu nấu ăn, lqđ Phó Thần Thương dùng hai quả trứng, một khúc Lạp xưởng, vài củ khoai tây chiên cho cô một chén cơm.

Rất đơn giản, nhưng ăn đặc biệt ngon. Giống như Phó Thần Thương có thiên phú, biến mực nát thành thần kì.

Phó Thần Thương vẫn còn mang tạp dề màu hồng trên người, ngồi trên ghế sa lon không biết đang suy nghĩ gì, tàn thuốc đã tràn đầy ra ngoài cái gạt tàn thuốc bên trong khay trà.

An Cửu muốn hỏi anh ăn chưa, nhưng vẫn không dám hỏi.

Nếu không bàn về gia thế của anh, hay người tình của anh, Phó Thần Thương gần như là một người chồng hoàn mỹ.

Chỉ là, cô phúc bạc duyên cạn, không hấp thu nổi.

Một cuộc tai nạn, cuối cùng cô thấy rõ mình, nhìn thấu lòng người.

Em muốn anh chỉ quan tâm tới một mình em, nếu như anh còn có thể quan tâm tới người khác, vậy thà rằng em không cần.

“Tôi ăn no rồi.”

“Ừ.” Phó Thần Thương dập tắt nửa điếu thuốc còn lại trong tay, đứng dậy muốn ra khỏi cửa.

“Đợi chút.”

Phó Thần Thương dừng bước.

An Cửu đi tới, giúp anh cởi dây buộc tạp dề ra.

Trong con người như có cái gì rơi xuống, Phó Thần Thương cởi tạp dề ra: “Đi thôi.”

--- -----

Phó Thần Thương tự mình lái xe đưa An Cửu đến nhà cũ, dọc theo đường đi, hai người chẳng hề nói một câu.

Giống như sợ anh hối hận, An Cửu vừa xuống xe cũng không chút do dự chạy thẳng tới cánh cửa kia, bóng dáng nho nhỏ khéo léo biến mất trong biệt thự giống như bị một con dã thú to lớn nuốt vào trong miệng, biến mất không thấy gì nữa.

Trong nháy mắt đó, anh kích động hai bàn tay dường như muốn hóa thành gông cùm xiềng xích cô lại, ngăn trở cô rời bước chân, nhưng lý trí lại ngăn cản anh làm vậy.

Dù như thế nào chẳng nữa anh cũng không ngờ rằng, sinh thời, trong sinh mệnh của anh sẽ xuất hiện một người như thế, làm cho mỗi lần anh đối mặt với cô, toàn thân đều có sơ hở.

Phó Hoa Sanh nhảy nhảy nhót nhót chạy tới, vốn muốn tiến lên nói vài lời đả kích Phó Thần Thương, lqđ đầu tiên là bị biểu cảm trên gương mặt anh hù dọa, sau đó lại bị biểu cảm ngàn năm một thuở làm cho kinh sợ.

Cũng có lúc Phó Thần Thương không chắc chắn?

“Chắc chắn, xem ra tình hình chiến đấu tối hôm qua rất thảm thiết!”

Phó Hoa Sanh ra vẻ ‘An Cửu thật sự rất hợp ý của tôi, vậy thì không ai đẹp trai hơn tôi rồi’ với gương mặt bí ối.

Gương mặt kia của Phó Thần Thương, đúng là cô không cam lòng!

Chỉ có hoàn toàn quyết định không cần, mới có thể làm được việc này!

--- -----

Ông cụ thấy An Cửu tới tìm mình ngay ngày hôm sau, lập tức kinh ngạc.

Một vì nhanh như vậy cô đã nghĩ kỹ, hai là vì cô mang theo bộ mặt lộ vẻ xa cách lại có thể đứng trước mặt mình như vậy.

Mặc dù không nhìn biểu cảm của cô cũng biết quyết định của cô rồi, nhưng Phó Chính Huân vẫn hỏi một câu: “Đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Dạ rồi, con muốn ly hôn.”

Ông cụ đứng dậy, từ từ bước đến cửa sổ sát đất trước mặt, không có lập tức trả lời cô...ngược lại lại hỏi một vấn đề không liên quan.

“An Cửu, người nhà của con đối xử với con như thế nào?”

Cô đã gả tới nhà họ Phó, khẳng định Phó Chính Huân đã sớm điều tra lai lịch của cô rõ ràng, An Cửu không biết tại sao Phó Chính Huân lại hỏi cái vấn đề này, cô không nghĩ sẽ trả lời, nhưng bây giờ đang muốn cầu cạnh ông, không thể làm gì hơn là lựa lời nói: “Bà ngoại đối xử với con rất tốt.”

Chỉ một cái vấn đề, Phó Chính Huân đã có đáp án mình muốn, vậy

vậy thuận thể tiếp tục hỏi: “Bà ngoại con?”

“Dạ, bà vẫn tự trách mình sai lầm mới tạo thành bi kịch của con, thật ra thì con chưa từng trách bà, nếu như không có bà, như vậy làm sao con có mặt trên đời?”

“Bà ngoại con, chết như thế nào?”

Sắc mặt An Cửu hơi tái nhợt, chỉ đơn giản trả lời: “Ngã bệnh mà chết.”

Thật ra thì bệnh của bà vốn không nghiêm trọng, chỉ là trong lòng chứa quá nhiều chuyện, mình lại khiến bà lo lắng.

Hình như Phó Chính Huân còn muốn hỏi cái gì, lại đổi một vấn đề: “Sau khi con ly dị thì về nhà sao?”

An Cửu lập tức lắc đầu một cái: “Con không trở về đó, bà ngoại cũng không hi vọng con trở về. Bà nằm trên giường bệnh nhưng vẫn lo lắng chuyện của con, lẽquýđôn bà không muốn con theo ba hay mẹ, sau này lại muốn để một đôi vợ chồng không con cái chăm sóc con, chỉ là có liên quan một ít đến tài sản thừa kế... Vì vậy, ba của con không chịu, lúc ấy con vẫn chưa được năm tuổi, cho nên chỉ có thể theo ông ấy.”

“Bà ngoại của con....vô cùng tốt.” Phó Chính Huân thở dài.

Nghe được bà ngoại được tán dương, trong con người của An Cửu lập tức có thần thái: “Vâng! Nhưng mà, thật ra thì tính bà ngoại của con rất trẻ con, ở trước mặt người ngoài luôn giả vờ khuê tú, thế nhưng ở trước mặt con chính là một lão ngoan đồng!”

“Con và bà ngoại con rất giống nhau.”

Chính là bởi vì chưa được mài dũa, cho nên mới như vậy.

An Cửu gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng: “Nào có, bà ngoại ưu tú như thế cơ mà.”

Phó Chính Huân hỏi: “Vậy đi theo ba, con có đồng ý không?”

“Con không hiểu ý của ngài lắm.”

“Con có thể ở ở nhà cũ, coi nơi này như làm nhà của con.”

An Cửu đầu đầy hắc tuyến: “Ách, cái này không thích hợp lắm....”

Phó Chính Huân quan sát phía dưới cửa, cái góc độ này vừa đúng có thể nhìn thấy Phó Thần Thương đang đứng dựa nghiêng trên thân xe, bên cạnh anh là Phó Hoa Sanh đang làm nhảm, còn có Phó Cảnh Hi đang đợi An Cửu ra ngoài.

Lúc này, Phó Thần Thương như phát hiện kẽ hở ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Phó Chính Huân, trong khoảnh khắc hai ánh mắt giao nhau chính là băng hỏa lưỡng thiên.

Phó Hoa Sanh vẫy vẫy tay trước mặt anh: “Nhìn cái gì vậy? Đoán chừng đang cùng ông cụ thương lợn thỏa thuận ly hôn!”

“Theo tôi thấy, ông cụ cưng chiều cô ấy như vậy, không chừng vì hạnh phúc của cô ấy mà đang giúp cô ấy chọn rể!”

Giờ phút này tâm tình của An Cửu đang hoảng sợ, ông cụ muốn để cô ở lại nhà cũ là có ý gì?

“An Cửu, tới đây.”

An Cửu vội vàng theo lời đi tới, sau đó chỉ liếc mắt một cái lập tức đối mặt với ánh mắt cực mạnh của Phó Thần Thương.

Thấy An Cửu nháy mắt, trong nháy mắt lo lắng trên mặt của Phó Thần Thương giống như bị một cây đuốc đốt cháy hết, sau đó lửa kia trong nháy mắt lan tràn toàn thân của anh, l^q"đ giống như dục hỏa, một giây kế tiếp, Phó Thần Thương đã biến trở về đại thần lạnh cùng cường đại làm mọi việc đều thuận lợi.

Sửa sang lại ống tay áo tinh xảo, không nhìn Phó Hoa Sanh đang om sòm, lấy tư thái chính phật bước từng bước đi vào trong nhà.

Trong lòng An Cửu hoảng hốt, theo bản năng lùi bước.

Anh nghĩ làm gì?

“Thằng Hai nhà ta, con thật sự không cần?” Phó Chính Huân xác định lần cuối cùng với cô.

Cô có tình cảm với đứa con thứ hai của ông, ông nhìn ra được, bởi vì có tình cảm, mới có thể lựa chọn ly hôn, nếu không, cô sẽ làm như rất hạnh phúc.

Về phần thằng Hai....

“Không cần!” An Cửu trả lời gọn gàng khẳng định.

Một khi đã quyết định, cô tuyệt đối không sửa đổi cùng do dự.

“Có cần hay không, cũng không phải một mình em quyết định.”

Cửa thư phòng chợt bị người từ bên ngoài đẩy ra, Thôi Khiêm Nhân

không thể ngăn lại, lúng túng đứng ở một bên, kèm theo câu nói kia làm người ta rung động lòng người, Phó Thần Thương đang trực tiếp đi về phía cô.

Cô lui từng bước về phía sau, anh từng bước từng bước mà ép sát, bắt được cô trong nháy mắt, bàn tay ôm hông của cô nhấc lên, trực tiếp ném lên trên vai của mình.

Phó Thần Thương đứng ại trước mặt Phó Chính Huân, mở miệng nói: “Cô ấy gả cho con, chính là người của con, cho dù ông là ba của con, cũng không có quyền can thiệp vào hôn nhân của chúng con! Còn nữa, hai mươi năm sau, chưa chắc con không bằng ba!”

Câu nói cuối cùng này rõ ràng là cảnh cáo, không cần mưu toan lấy uy quyền ra uy hiếp anh, uy hiếp, anh cùng lắm thì lựa chọn từ từ chịu đựng. Ông cứ giao gia nghiệp cho Phó Hoa Sanh hai mặt, không có đầu óc mà dựa vào người đàn bà Phó Hoằng Văn, không có danh lợi Phó Cảnh Hi đi!

Tình thế đảo ngược trong nháy mắt.

Thôi Khiêm Nhân bị lời nói đại nghịch bất đạo dọa cho một đầu mồ hôi lạnh, hai mươi năm sau, ý ngài đây là chờ ông cụ chết sao?

Cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn Phó Chính Huân, lại thấy ông cụ kinh sợ sau đó chán nản ngồi xuống, một bộ ‘sóng sau mất trên bờ cát’ (ừ, này chắc là ‘sóng sau đè sóng trước’, lqđ sóng trước chết mà không kịp ngáp:v) mà buồn bã, cùng với ‘Trò học thầy mà giỏi hơn thầy’ (câu này sao??? Đại khái là ‘trò giỏi hơn thầy’) mà thẫn thờ...

Chương 99

Chỉ đồ thừa ban đầu hai như vậy mãnh liệt hai sâu như vậy

Edit: Nhận

Một giây trước còn tưởng rằng sẽ thoát khỏi miệng cạp, lqd một giây sau lại có thể bị tha về ổ.

“Phó Thần Thương, anh đang làm cái gì vậy hả? Anh bỏ tôi xuống!”

“Nhóc con, em đã quên tôi nói gì rồi sao?”

An Cửu sợ sệt, anh nói gì?

Anh nói..... Em dám nói đến hai chữ ly hôn, tôi dám cuột em cả đời ở trên giường! Chết tiệt!

Nghĩ tới đây, sắc mặt An Cửu bỗng nhiên thay đổi.

Nhưng mà, phản ứng tối hôm qua của anh không phải ý là cam chịu buông tay hay sao?

“Rõ ràng tối hôm qua anh đã....đã.”

“Đã cái gì?”

Một chữ cô cũng không nói được, bởi vì căn bản anh chưa từng hứa hẹn bất kỳ điều gì, cho nên, đều là cô đơn phương?

“Anh, vô, sĩ! Phó Thần Thương chẳng lẽ anh không phải là đàn ông?”

“Em là người rõ nhất.”

“Đúng, tôi biết rõ nhất con mẹ nó anh chính là một tên khốn kiếp vô lại!”

“Quá khen.”

“Hoa..... Hoa Sanh! Cứu tôi!” An Cửu bắt đầu thử bất cứ cái gì khi tuyệt vọng.

Phó Hoa Sanh mắt thấy Phó Thần Thương bỗng nhiên khí thế đi vào, lúc đi ra lại vác An Cửu trên vai.

“Em có kêu nát họng cũng không có ai dám tiến lên giúp em.”

Phó Hoa Sanh thật sự không dám, Phó Thần Thương lại có thể bình yên vô sự từ trong nhà mạnh mẽ mang An Cửu ra khỏi mà không có bị ông cụ đuổi giết..... Anh ta đi lên chẳng phải chính là chịu chết.

Chỉ cần nhìn một thân sát khí này, cũng có thể biến thành một dạng thần thức có được hay không!

Nhưng mà, cũng có người không sợ chết.

Sự hiện diện cực kỳ thấp của Phó Thần hi luôn luôn ngoài ý muốn, vì đại nghĩa mà xông lên cứu An Cửu ra khỏi tay Phó Thần Thương.

Phó Hoa Sanh đứng một bên vì Phó Cảnh Hi mà mặc niệm, sau đó yên lặng đứng cách xa một chút, anh hai lúc nào có thể chọc, lúc nào thì không thể chọc, anh là người rõ ràng nhất.

“Bảo bối ngoan, bảo cậu ta tránh ra, nếu không anh sẽ không thể khống chế chính mình.” Tay Phó Thần Thương như có như không vuốt ve đùi An Cửu, giọng nói dịu dàng nhưng rất khùng bố.

Da đầu An Cửu tê dại một hồi, mẹ nó, lúc này phong ấn trong đầu của Phó Thần Thương bị giải chuẩn bị phóng thích thần thú, còn là cấp bậc thượng cổ.

Không muốn thương tổn người vô tội, An Cửu lắc đầu, khó khăn nhìn Phó Cảnh Hi: “Tiểu Hi này, trưởng bối đang nói chuyện, con nít không nên chen vào, nhanh về nhà đi!”

“.....”

Phó Cảnh Hi sợ sệt trong nháy mắt, Phó Thần Thương đã nhanh chóng nhét An Cửu vào tay lái phụ.

An Cửu vừa liếc anh, một bên xoa bụng mình, bởi vì Phó Thần Thương làm cơm nên buổi sáng ăn hơi nhiều, lqđ mới vừa rời bụng của mình đặt trên vai anh, thiếu chút nữa thì cô đã phun hết lên người Phó Thần Thương.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ!

Anh thật sự muốn cột cô trên giường cả đời sao?

Trong đầu An Cửu lập tức xuất hiện SM, tính nô, thấy những thứ này thật đáng sợ.

Nhảy xe còn hơn!

Nhưng mà vừa nhìn kim tốc độ, vẫn buông tha cho ý nghĩ này.

An Cửu càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng xa, cuối cùng cả người ngồi sát cạnh cửa, mặt cũng dán lên cửa thủy tinh.

“Em cứ nghĩ tránh xa tôi một chút nữa thử xem.”

An Cửu ‘vèo’ một tiếng, trong nháy mắt dán vào trên người của anh, sau đó yên lặng vì mình chân chó rơi lệ.

Tức giận của Phó Thần Thương tan hết: “Tổng An Cửu, tôi nói cho em biết, không ai cứu được em!”

“.....”

“Ngoại trừ tôi ra, đừng nghĩ dựa vào bất luận kẻ nào!”

“.....”

Về đến nhà.

Chuyện An Cửu lo lắng cuối cùng cũng xảy ra.

Phó Thần Thương nhốt cô vào phòng ngủ, sau đó từ trong ngăn kéo lấy ra một chục cà vạt.

An Cửu hoảng sợ nhìn chằm chằm những chiếc cà vạt kia, nhấc chân vừa chạy ra ngoài, lại không thể nhanh hơn nhanh vuốt của Phó Thần Thương.

“Phó Thần Thương, anh bình tĩnh một chút.”

“Này Phó Thần Thương, điện thoại di động của anh đang kêu, không phải anh nên nhận cuộc gọi hay sao?”

Động tác trên tay Phó Thần Thương không chút nào ngừng lại, vừa trói tay của cô, vừa chế trụ đôi chân của cô đá lung tung.

“Tôi không chơi tôi không chơi nữa có được hay không! Phó Thần Thương, ý anh là sao! Nếu anh thích ngược đãi phụ nữ như vậy, anh cứ nói thẳng, tuyệt đối có hơn một chục mỹ nữ phối hợp với anh!”

Cuối cùng Phó Thần Thương cũng ngừng lại, hình như là vì trói cái tay đang bị gãy kia của cô thì không ổn.

An Cửu vừa nghĩ tới cũng còn may anh còn có nhân tính, sau đó lại thấy anh xoay người từ trong ngăn kéo cuối cùng lấy ra một cái hộp được bọc rất kỳ lạ, từ trong hộp lấy ra hai cái còng tay màu hồng.

Trừ còng tay được lấy ra ngoài, cô còn thấy trong hộp còn có roi da, nến đỏ, các loại bình bình lon lon nhiều màu sắc cùng đồ dùng tình thú.

Con người An Cửu muốn trợn đến mức lòi ra!

Ai có thể nói cho cô biết tại sao trong nhà sẽ có loại vật này?

“Phó Thần Thương, anh biến thái!”

Vừa dứt lời, tay trái cùng chân trái chia ra bị còng ở cuối giường cùng đầu giường.

Sau đó, Phó Thần Thương bắt điện thoại từ nãy giờ vẫn đang vang lên.

“Sao.”

“Ông chủ, ngài con không tới tôi thật sự chống đỡ không nổi...”
Trong điện thoại di động truyền đến giọng điệu của Tề Tấn giống như bị tàn phá một trăm lần.

An Cửu nằm lì ở trên giường vẫn còn gào thét: “Phó Thần Thương, thả tôi ra! Anh không có quyền làm như vậy với tôi! Cái này là giam cầm phi pháp! Nếu anh dám trói tôi cả đời trên giường, vậy tôi lập tức cắn lưỡi tự sát hóa thành diễm quỷ (con quỷ xinh đẹp) hút khô máu anh, không phải anh thích sạch sẽ sao? Tôi đi ngoài lên hết cái giường để ghê tởm chết anh, tôi sẽ làm thật đấy, đừng ép buộc tôi....”

An Cửu càng nói càng khẩu vị càng nặng.

Tề Tấn yên lặng không nói gì, giống như nghe được cái gì không nên nghe, có thể bị diệt khẩu hay không?

Phó Thần Thương mặt không thay đổi phân phó: “Hai mươi phút sau tôi sẽ đến công ty, 1^q"đ sắp xếp cuộc họp cho các bộ phận, buổi chiều mời Vương đạo cùng Nhà Sản Xuất tới công ty, buổi tối giúp tôi hẹn Au-gus-tine tiên sinh, sắp xếp ổn thỏa cho ngày mai đi...”

Phó Thần Thương nói xong lời cuối cùng đang muốn cúp điện thoại, gương mặt nhìn thấy gương mặt của mình trong gương, lại tăng thêm một câu: “Giúp tôi chuẩn bị khẩu trang.”

“Có ai không! Cứu mạng với! Có biến thái mạnh mẽ 1 dữ dội không đứng đắn.....” Cho đến khi nghe được câu hai mươi phút sau đến công ty của Phó Thần Thương, An Cửu mới ngừng lại.

Như vậy là anh phải đi? Có phải nói rõ là cô vẫn có thời gian chạy trốn hay không?

Phó Thần Thương ngồi ở mép giường, bàn tay to chôn vùi trong tóc cô, áp đầu cô vào ngực mình, nặng nề hôn lên môi cô một cái: “Đừng giăng co nữa, ngủ một giấc thật ngon, tiết kiệm hơi sức để buổi tối lại hô!”

“.....”

Phó Thần Thương nói xong, lời nói chẳng khác nào lời nói của cầm thú, áo mũ chỉnh tề mà thẳng bước đi.

An Cửu hung hăng đập một cái giường, hận không đập được cho bể luôn.

Tại sao ban đầu lại hồ đồ ngu ngốc như vậy, lại gả cho Phó Thần Thương cái tên cầm thú này!

An Cửu thử các loại phương pháp cuối cùng cũng tuyệt vọng buông tha, cái gì mà còng tay, rõ ràng là đồ chơi tình dục, nhưng tại sao lại không thể mở nó ra? Nếu như tay phải của cô không bị gãy, có thể thử làm gãy chân giường, nhưng mà bây giờ căn bản là không dùng lực được.

Thật vất vả chịu đựng đến trưa, An Cửu bụng đói kêu vang.

Buổi tối anh mới trở về, vậy chẳng phải cô sẽ bị bỏ đói suốt cả một ngày hay sao?

Đây là cố ý cho cô đói bụng để đến tối cô không có hơi sức chống cự phải không?

An Cửu mới vừa nghĩ như vậy, lập tức nghe được âm thanh cửa lớn mở ra, nghe được tiếng bước chân không phải của Phó Thần Thương.

“Chị dâu!” Lục Châu đứng trước cửa kêu một tiếng, không thấy ai lập tức tiến vào phòng ngủ.

Khi thấy An Cửu bị còng nằm trên giường, Lục Châu ngốc trệ ba giây, trong lòng có hàng trăm con ngựa đang chạy như điên, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ như rất bình tĩnh.

Nhưng mà khi nhìn thấy còng tay màu hồng anh rất vui mừng, không ngờ lúc trước đưa quà tân hôn này cho lão đại lại phát huy công dụng.

An Cửu nhận ra, đây là người đàn ông đi theo bên cạnh Phó Thần Thương khi đang ở thành phố X, đều là cá mè một lứa.

Bị An Cửu dùng ánh mắt căm thù cùng cảnh giác nhìn chăm chăm, Lục Châu sờ mũi một cái, bưng cái ghế đặt cạnh An Cửu, lqd sau đó mở hộp cơm trong tay ra đặt lên trên.

Lục Châu cung kính đưa đĩa cho cô: “Đây là đại ca cố ý chuẩn bị đồ ăn đầy dinh dưỡng cho ngài.”

Không chỉ là món ăn đầy dinh dưỡng, còn là món ăn đầy dinh dưỡng của trẻ nhỏ, một loạt hình ảnh mang phong cách hoạt hình? Lòng nướng hình con cá, cơm gạo nếp làm hình rồng nhỏ, củ cải cắt hình con gà nhỏ. Ngay cả đôi đĩa cũng là đôi đĩa ma thuật.

Nhưng mà, thật thơm, mùi thơm của thức ăn trong nháy mắt làm tiêu tan sức chống cự của An Cửu.

Cô cũng biết, lấy tính cách của Phó Thần Thương làm sao lại để cô đói bụng được, đương nhiên là phải đút cô ăn thật no, sau đó buổi tối mới chơi đùa vui vẻ cùng anh được.

Ăn, hay là không ăn đây?

Không ăn sẽ đùa bỡn, ăn cũng bị đùa bỡn.

Vẫn nên ăn thôi!

Ăn cơm xong còn có canh cá diếc, bánh ngọt và trái cây.

An Cửu không khách khí ăn hết từng món.

Ăn xong rồi lập tức bắt đầu hoạt động miệng: “Có thể giúp tôi mở còng tay để đổi tư thế không? Mới ăn xong nằm rất khó chịu.”

Chương 100: Em là của tôi

Edit: Nhận.

“Nhưng mà, chìa khóa đang ở chỗ của đại ca, tôi không có chìa khóa.” Lục Châu trả lời.

“Vậy anh đi đi.” Tâm An Cửu như tro tàn.

“Vậy tôi đi đây, buổi tối tôi cũng sẽ tới đây đưa cơm cho ngài.”

“Có thể giúp ta mang canh xương tới được không?”

“Cái này..... Phạm vi thức ăn trong thực đơn của đại ca không cho phép mang đến.” Lục Châu khổ sở nói.

“Vậy anh đi đi.” Tâm An Cửu càng thêm như tro tàn.

“A đúng rồi, đại ca sợ chị dâu nhầm chán, để tôi đưa cái này cho chị.”

An Cửu nghe vậy vui vẻ cho là điện thoại di động, kết quả hừ hừ lại là điện tử tự diễn âm đạo.

Gần mười hai giờ đêm Phó Thần Thương mới trở về.

Mở đèn, thấy An Cửu nằm úp sấp trên giường, cơm tối đặt bên cạnh cũng không đụng đến, từ điển điện tử bị đập bể trên mặt đất.

Phó Thần Thương đi tới: “Tại sao lại không ăn cơm?”

An Cửu trợn to cặp mắt ửng đỏ gắt gao nhìn anh chăm chăm, một câu cũng không nói.

“Cảm thấy không thoải mái hả?”

Phó Thần Thương đưa tay muốn sờ trán của cô, kết quả, vừa mới đến gần, cô đá há to miệng cắn một cái, lqqđ gắt gao dùng sức, rất nhanh máu tươi chảy xuống theo khe miệng của cô....

Phó Thần Thương cau mày, một tay nắm cằm của cô mới rút tay ra được: “Tổng An Cửu, em muốn chết hả?”

Còn tưởng rằng bị nhốt một ngày cô có thể ngoan ngoãn một chút.

Nước mắt tràn mi, An Cửu nói: “Phó, Thần, Phương! Tôi muốn đi nhà vệ sinh!!!”

Phó Thần Thương lập tức sững sốt.

Móc cái chìa khóa từ trong ví tiền ra cời còng tay cho cô.

An Cửu lập tức đụng ngã anh, dùng hết sức chạy nhanh tới phòng vệ sinh.

An Cửu ngồi trên bồn cầu, vừa khóc vừa đi vệ sinh.

“Phó Thần Thương! Cái tên khốn kiếp này..... Anh đừng trở về! Để tôi tiểu lên giường của anh!”

Phó Thần Thương mệt mỏi vuốt vuốt ấn đường, là anh hồ đồ, không nghĩ đến điểm này.

Lúc An Cửu đi ra vẫn hùng hù hỏ hỏ như cũ, Phó Thần Thương cung không nói một câu, vào phòng tắm tắm, trước khi tắm vẫn không quên nhốt cô lại.

Nửa giờ sau, An Cửu hoảng sợ nhìn Phó Thần Thương lau tóc từng bước một đi đến gần: “Phó Thần Thương, anh không được đến đây, nếu anh cứ tiếp tục bước tới tôi sẽ cắn lưỡi tự sát!”

Phó Thần Thương nằm bên cạnh cô, cời cồng tay cho cô, ôm cô vào trong ngực, hôn cổ của cô, xương quai xanh, tiếp tục hôn xuống dưới rồi chôn trước ngực của cô, chiếc lưỡi nóng bỏng khác thường liếm cắn da thịt mềm mai và nhạy cảm....

Dần dần, An Cửu cảm giác sự đè ép của anh bỗng nhiên giảm một chút, đang muốn động thủ phản kháng, thế nhưng anh đang chôn trước ngực mình bỗng nhiên dừng động tác....

An Cửu cẩn thận từng li từng tí đẩy anh một cái, rút phần đỉnh hồng nho nhỏ trên ngực cô bị anh mút làm cho đỏ thắm nở rộ như một bông hoa ra khỏi môi anh.

Lại vẫn không có phản ứng.

Lúc này An Cửu mới phát hiện ra anh lại ôm hông của cô mà ngủ thiếp đi.

Cũng khó trách, hình như đã nhiều ngày anh không có một giấc ngủ ngon, hôm nay còn bận rộn cả ngày.

Hiện tại không thể nghi ngờ là thời cơ trốn chạy tốt nhất!

An Cửu cố gắng đẩy tay anh ra, lại bỗng nhiên phát hiện thân thể anh

có chỗ nào đó không thích hợp.

Không chỉ là môi lưỡi, ngay cả người anh đều nóng đến dọa người, hô hấp cũng đặc biệt nặng nề, lúc bắt đầu cô chỉ cho rằng anh bị tinh trùng lên não đục hạo phân thân, bây giờ nhìn lại hình như là bị sốt rồi....

Cái tên Phó Thần Thương không giống người này cũng sẽ có lúc bị bệnh?

An Cửu sờ sờ trán và gáy của anh

Thật sự phát sốt rồi!

Chuyện này..... Đây lại càng là thời cơ chạy trốn tốt nhất!

An Cửu kích động trái tim đập mạnh liên hồi.

“Này, Phó Thần Thương, tỉnh lại!”

An Cửu vỗ vỗ mặt của anh, không có bất kỳ phản ứng nào.

Đẩy anh xuống, lại có thể dễ dàng đẩy ra.

An Cửu nhanh chóng bò dậy, sau đó lao ra phòng ngủ, tay đẩy cửa trong nháy mắt lại do dự.

Trong đầu tràn đầy hình ảnh lúc bản thân mình sốt cao anh đều cực nhọc ngày đêm săn sóc cho mình, đút cháo mớm nước, còn có....liệu pháp vận độn kịch liệt!

Nhưng mà, trong giây lát những hình ảnh kia lập tức bị hình ảnh tuyệt vọng tứ cố vô thân của mình lúc đó thay thế.

Bị hai luồng tư tưởng lôi kéo, An Cửu khổ sở ngồi chồm hồm trước cửa phòng.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cô cũng đẩy cửa ra, sợ bản thân mình hối hận mà chạy thật nhanh ra ngoài.

Chạy mãi, chạy mãi....

Cô cho rằng càng cách xa anh càng an toàn, nhưng mà, chạy trốn càng xa, trong lòng càng trống rỗng.....

Dần dần, cô chạy càng ngày càng chậm, cho đến khi dừng bước.

Cuối cùng, vẫn xoay người lại.

Cô cúi thấp đầu, bước từng bước trở về, cách cửa chính mấy bước, lại nhìn thấy Phó Thần Thương, cái người vốn nên nằm trên giường nay lại đứng nghiêng người dựa vào cánh cửa....

Phó Thần Thương có chút suy yếu, đang cúi đầu đốt thuốc, từng làn khói bay lên, vừa nâng mắt lập tức nhìn thấy An Cửu quay trở lại, trong con ngươi thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh lập tức biến thành giễu cợt: “Trở về làm gì?”

An Cửu nhắm lại mắt, hít sâu một hơi, từ từ đi tới bên cạnh anh, giờ tay rút điếu thuốc trên môi anh: “Đừng hút.”

Nói xong dìu anh vào nhà, lại bị anh hất tay: “Cô cho rằng đây là nơi nào> Muốn tới thì tới muốn đi thì đi! Tổng An Cửu, cô cho rằng cô là ai? Cô là cái thá gì?”

An Cửu nắm thật chặt quyền, lui về sau một bước, cười một tiếng:

“Anh nói đúng, tôi cái gì cũng không phải! Đừng hiểu lầm, tôi quay trở lại là vì không muốn trang đầu của báo ngày mai xuất hiện tiêu đề Phó thị nhị thiếu đột tử tại nhà riêng, nghi phạm là vợ đã lén trốn vào ban đêm....”

An Cửu nói xong, hơi lão đảo xoay người, sau đó kiên định đi ra ngoài.

Đột nhiên, thân thể lạnh toát bị ôm trong lòng ngực nóng ấm, hô hấp nóng rực phun bên tai cô: “Em là bà xã của tôi....”

Thân thể mỏng manh của An Cửu run rẩy.

Phó Thần Thương lau nước mắt bên má cô: “Đừng đi....”

“Phó Thần Thương, có thể công bằng một chút với tôi được không? Lòng của anh chưa bao giờ đặt trên người tôi, l.q.đ tại sao lại muốn trói tôi bên người anh, còn phải toàn tâm toàn ý với anh?”

Vừa rồi Phó Thần Thương còn mạnh mẽ chống đỡ, bây giờ thần chí đã mơ hồ, chỉ mơ mơ màng màng nghe được câu ‘tại sao lại muốn trói tôi bên người anh’.

“Bởi vì em là của tôi.”

An Cửu cười khổ: “Đúng vậy! Cho tới nay, tôi đều là vật sở hữu của anh, nhưng anh lại không thuộc về tôi.”

Anh đã sốt thành như vậy, căn bản là không có biện pháp trao đổi với anh, cuối cùng, An Cửu đỡ anh vào phòng, dùng cánh tay lành lặn đút thuốc cho anh, dùng rượu cồn lau mát người cho anh, sao đó

đắp tẩm chần thật dày.

Lúc nửa đêm, anh sốt cao mơ mơ màng màng, bởi vì trên người toát mồ hôi, vì vậy mạnh mẽ chống đỡ cơ thể đang yếu ớt đi tẩm.

Tắm thì tắm đi, tắm xong lại không mảnh vải che thân mà đi ra ngoài, sau đó đến bên giường ngã xuống một cái rồi bất tỉnh nhân sự.

An Cửu đứng một bên giường, bắt đắc dĩ kéo chần lại cho anh.

Một hồi anh lạnh rồi lại nóng, nóng lên sẽ toát mồ hôi, vừa ra mồ hôi phải nhất định đi tắm, tắm xong lại muốn ôm cô ngủ, quậy phá như vậy khiến cho một đêm này An Cửu không thể nào chợp mắt được.

Ngày hôm sau Phó Thần Thương tỉnh lại, An Cửu đã mệt mỏi nằm ngủ cạnh anh, liếc nhìn cánh tay bị băng bó xiêu xiêu vẹo vẹo, ngoắc ngoắc môi, cúi người hôn lên trán cô.

"An Cửu, cô nên thấy may mắn vì tối hôm qua đã trở lại, nếu không, cả đời này của cô thật sự sẽ bị trôi trên giường."

An Cửu nhú mày một cái, đẩy người đàn ông đang khiêu khích trên môi mình ra, sau đó từ từ mở mắt: "hạ sốt rồi hả?"

Phó Thần Thương áp trán mình vào trán cô thay thế câu trả lời.

"An Cửu....."

"Hả?"

"Chúng ta đừng nao loạn nữa được không?"

"....."

An Cửu trầm mặc trong chốc lát, giống như đã hạ quyết tâm thật lớn mở miệng: “Phó Thần Thương, lqđ anh phải biết, sau khi kết hôn với anh, ngoại trừ anh ra, tôi không có người đàn ông nào khác.”

“Đúng vậy.”

“Mặc kệ tôi làm chuyện gì, đều đặt anh lên vị trí thứ nhất.”

“Ừ.”

“Tôi vốn là cảm thấy, trong cuộc hôn nhân này chính tôi không bỏ ra cái gì, cho nên tôi cũng không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần anh đối xử tốt với tôi như vậy là đã đủ rồi, về phần anh và những người phụ nữ khác có như thế nào, cũng không liên quan tới tôi!”

“.....” Nghe đến đó, sắc mặt Phó Thần Thương có chút khó coi.

“Nhưng mà, hình như tôi đã yêu anh.”

Một giây kế tiếp, trái tim của anh dường như bị câu nói này làm cho mất cảm giác.

“Em yêu anh Phó Thần Thương.” Ánh mắt An Cửu sáng ngời khác thường nghiêm túc nhìn hẳn.

“An Cửu.....”

“Anh đừng nói gì cả, hãy để em nói! Cho nên em không thể nào tiếp nhận được chuyện anh đối xử tốt với người phụ nữ khác, hơn nữa người phụ nữ kia còn có một đoạn tình cảm với anh trong quá khứ! Anh nhìn cô ta lâu thêm một chút em cũng không chịu nổi! Nhưng em biết rõ, em không có tư cách để không chịu nổi, anh lấy em chẳng

qua là cảm thấy em tương đối đặc biệt, đùa giỡn rất vui vẻ?”

Phó Thần Thương cau mày.

“Em không biết chừng nào anh mới chán em, em sợ mình càng lún càng sâu, anh có hiểu không?” An Cửu nói xong khẽ vuốt trán, tự giễu cười: “Không ngờ em cũng sẽ nói những câu ghê tởm như vậy!”

“Phó Thần Thương, anh có yêu em không?” Cô giận bản thân mình vì hỏi một vấn đề hèn mọn như vậy.

Bởi vì, đã không muốn hồ đồ như thế nữa, không muốn chơi đùa say mê như vậy nữa.

Phó Thần Thương trầm mặc như vậy đã để lòng của cô chìm đến đáy cốc”

“Anh không yêu em.” Cô trả lời thay anh.

Giọng nói của An Cửu kích động: “Anh cảm thấy như vậy là công bằng với em hay sao? Chờ sau khi anh chán em, chờ anh cùng Tô Hội Lê xóa bỏ hiểu lầm gương vỡ lại lành, Ilêquýđôn hoặc là một người đẹp nào còn hoàn mỹ hơn Tô Hội Lê xuất hiện làm cho anh động lòng, đến lúc đó, anh để em ở đâu? Em ở trong mắt của anh, có phải giống như một món đồ chơi hay không, hay giống một con thú cưng của anh? Ngay cả cảm nhận của em anh cũng chẳng bận tâm!!!!”

“An Cửu!!!” Phó Thần Thương ngắt lời cô.

Một hồi lâu sau, Phó Thần Thương nhắm mắt lại, cực kỳ mệt mỏi nằm xuống: “Anh biết rồi, An Cửu, để anh suy nghĩ một chút.”

Chương 101: Làm trò hề

Sau đêm đó, trong lúc Phó Thần Thương tính toán, hình như tất cả trở lại điểm xuất phát, nhưng mọi chuyện lại không giống như xưa nữa.

Mặc dù anh không có nói khi nào sẽ cho cô đáp án, chỉ bảo cô an tâm dưỡng thương trước, vẫn cố ý giữ một khoảng cách cho hai bên một không gian riêng, tỏ ý anh đã nghe lọt tay.

Tay phải bị thương, nên cả trong học tập và cuộc sống đều rất bất tiện, chỉ là cũng coi như nhờ họa được phúc, lqđ khi còn bé bởi vì không ai dạy, mới vừa vỡ lòng thì dùng tay trái, qua thật nhiều năm mới bị phát hiện sửa lại, hôm nay tập lại dùng tay trái trong một thời gian thì cũng miễn cưỡng có thể sử dụng.

Đều nói người trời sinh thuận tay trái là thiên tài, đời này của cô coi như cũng làm một chuyện dính dáng đến mấy chữ thiên tài.

Bởi vì này thời gian xảy ra rất nhiều việc, thành tích thi giữa kỳ không quá tốt, chỉ miễn cưỡng bảo vệ thứ hạng.

Vốn thấy cô bị thương vẫn lên lớp, không ít bạn học bàn tán nói có phải cô không chịu nổi nên mượn chuyện này trốn tránh cuộc thi, cho đến khi cô dùng tay trái cũng giữ vững thứ hạng mới yên lặng.

Lần này không có cô cạnh tranh, người lấy được phần thưởng tiến bộ là một cô gái lớp khác, lqđ nghe nói vì lấy được quà tặng là bút ký của Phó Thần Thương, trên đầu treo dùi dưới chân đặt kim học

hơn mấy tháng, mắt thấy sẽ sắp đạt được ước muốn, kết quả lần phần thưởng lần này cư nhiên đổi thành món khác, mặc dù phần thưởng mới đắt tiền hơn rất nhiều nhưng vẫn không vui.

Cô gái kia cầm phần thưởng khóc vài tiết, người không biết còn tưởng rằng cô ấy là cực vui mà khóc.

Bài thi giữa kỳ và bảng điểm xếp loại cần cho người lớn trong nhà ký tên, tiền đồng phục học sinh ngày mai là hạn chót rồi, ngày mai còn mở họp phụ huynh, nhưng đã hai buổi tối Phó Thần Thương không về nhà ngủ, An Cửu thấy nhức đầu, không biết ngày mai nên làm gì.

Sau khi tan học, thấy gương mặt Chu Tĩnh Di ở cửa trường học, An Cửu càng nhức đầu.

Lương Giai Giai vui mừng chạy lên trước, cố ý nói cho bà ta nghe, "Mẹ! Mẹ! Lần này thành tích của con tiến bộ rồi!"

Chu Tĩnh Di tươi cười, "Con gái ngoan, mẹ biết ngay con gái của mẹ là giỏi nhất! Trở về mẹ làm thức ăn ngon cho con nhé!"

"Mẹ, mẹ đã nếu như lần này tiến bộ, chủ nhật sẽ dẫn con đi ra ngoài ăn cơm dã ngoại! Gần đây học rất mệt mỗi rất áp lực! Còn có váy mà con thích nhất nữa....."

"Được được được, nghe con hết!"

"Mẹ là tốt nhất!"

.....

An Cửu nghe được một hồi thì chán ngán, mắt nhìn thẳng đi ra ngoài cửa.

Kết quả, quả nhiên Chu Tĩnh Di vẫn không buông tha cô, nói mấy câu với Lương Giai Giai để cho cô ta đi về trước, sau đó trực tiếp tìm cô phiền toái.

Hôm nay bộ dạng này của cô không có cách nào trèo tường nữa, hơn nữa cô cũng phiền, không muốn tránh nữa, định vui đùa với bà ta một chút, nói chuyện cho rõ ràng.

"An Cửu, tay con sao rồi?" Mặt Chu Tĩnh Di quan tâm hỏi, lqđ lại không biết làm mẹ của người ta mà ngay cả tay của con gái đứt cũng không biết, còn phải hỏi như thế thì có bao nhiêu châm chọc.

"Bản thân không có mắt hả?" Vẻ mặt An Cửu không kiên nhẫn, cũng không nhiều lời với bà ta, "Đi thôi."

"Đi đâu?" Chu Tĩnh Di không hiểu.

"Không phải có lời muốn nói với tôi sao? Vậy chúng ta nói chuyện một chút."

Chu Tĩnh Di như trút được gánh nặng, nghĩ thầm xem ra mình chạy nhiều lần như vậy vẫn có chút hiệu quả, cuối cùng cô vẫn mềm lòng.

Mấy phút sau, hai người ngồi xuống ở quán trà đối diện trường học.

"Gần đây con thế nào?"

Chu Tĩnh Di đưa tay muốn sờ tóc của cô, cả người An Cửu lui về phía sau mang theo cả ghế, né tránh tay của bà ta, "Rất tốt."

Chu Tĩnh Di cũng không thềm để ý thái độ tránh né của cô, dù sao cô có thể sẵn sàng yên lặng ngồi ở chỗ này nói chuyện với mình thì đã là tiến bộ rất lớn.

"Vẫn ở chung một chỗ với Phó Thần Thương hả?"

"Thế nào? Có vấn đề gì sao?"

"Anh ta có tốt với con không?" Chu Tĩnh Di làm ra vẻ mẹ lo lắng con nói.

"Cũng được." An Cửu qua loa, chờ chính bà ta thiếu kiên nhẫn.

"Vậy thì tốt, chỉ là..... Tốt nhất con nên khiêm tốn một chút, dù sao người ta người có gia đình." Chu Tĩnh Di cau mày nhắc nhở.

"Ừ." An Cửu cố nén tại kích động đi mất.

Nhìn thấy cô ngoan như vậy, Chu Tĩnh Di thấy vui mừng, nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn, ý vị sâu xa nói, "Công ty của chú Lương con hiện tại mới đưa vào hoạt động, sau này con ở trước mặt Phó Thần Thương cũng không cần phải hạ mình, con gái mà không có giá thì cũng không tiện."

An Cửu nghe lời này thật muốn cười, cong môi, "Cảm ơn chỉ bảo."

Chu Tĩnh Di tiếp tục khuyên nhủ, "Nghe nói Tống thị cũng sắp không chịu nổi, sau này con còn có thể dựa vào ai? Có thể dựa vào được không phải chỉ có mẹ sao? Chỉ cần mẹ còn một ngày, dĩ nhiên là có thể bảo vệ con một ngày. Con đã ở bên cạnh Phó Thần Thương coi như có thể nói được mấy lời, không có việc gì thì dẫn anh ta về nhà ngồi một chút, để cho anh ta thân cận với Lương thị chút ta, có lợi không có hại!"

"Chỉ cần mẹ còn một ngày, sẽ giúp tôi một ngày?" An Cửu máy móc, không chút tình cảm lặp lại.

"Đó là đương nhiên." Chu Tĩnh Di thề son sắt.

An Cửu nâng cằm, lắc lắc cốc trà trong tay, lấy giọng nói tự thuật trong sáng chậm rãi mở miệng, "Lúc tôi ba tháng lớn thử uống thuốc phá thai, một ngày sau khi sinh tôi thì ném cho bảo mẫu. Ba tuổi vụng trộm sinh Lương Giai Giai con của Lương Đông, từ đó số lần về nhà có thể đếm được trên đầu ngón tay. Năm tuổi tôi cầu xin mẹ đừng đi, mẹ đẩy tôi ngã xuống đất, đầu đập vào khay trà bể đầu chảy máu. Tám tuổi tôi len lén chạy đến nhà họ Lương muốn mẹ xem bài thi 100 điểm của tôi, mẹ giẫm bài thi dưới chân tát tôi một cái rồi để taxi đưa tôi trở về nhà họ Tống, cảnh cáo không cho tôi quay lại. Mười tuổi, lều quý đôn mẹ ly hôn với Tống Hưng Quốc hoàn toàn vứt bỏ tôi, mỗi lần họp phụ huynh, mẹ đi cho Lương Giai Giai, tôi thì bởi vì không có phụ huynh mà phải đứng trên hành lang. Mười lăm tuổi, sau khi bà ngoại chết, tôi mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng, đứng lên tầng thượng của trường học dùng việc tự sát uy hiếp van xin mẹ tới gặp tôi một lần, nhưng mẹ không tới, bởi vì ngày đó là sinh nhật Lương Giai Giai. Mười sáu tuổi, tôi hút thuốc đánh nhau uống rượu đi bar, mẹ thấy tôi chỉ biết đi đường vòng làm bộ như không biết. Mười tám tuổi, để ăn mừng việc tất cả người nhà đã quên sinh nhật của tôi, tôi đua xe té gãy một chân. Hai mươi tuổi..... mẹ trơ mắt nhìn một người đàn ông nguy hiểm mang tôi đi ngay trước mắt nhưng mẹ chẳng quan tâm....."

"Tôi sống hai mươi năm, mẹ có từng bảo vệ tôi dù chỉ một lần? Chu Tĩnh Di, bà nói lời này mà không sợ bị thiên lôi đánh hả?"

An Cửu nói một hơi, mặt không chút thay đổi, giống như đang nói chuyện của người khác.

Khuôn mặt được bảo dưỡng kĩ càng của Chu Tĩnh Di trở nên vặn vẹo, nhưng dù sao muốn xin cô giúp đỡ nên không thể phản bác, nói theo cô, "Quá khú là mẹ quên mất con, sau này mẹ nhất định sẽ đền bù những năm tháng này."

"Biết không? Thật ra thì tôi nhẫn nhịn bà lâu rồi! Bà là một tiểu tam vô sỉ, bà ra ngoài thì cao thượng rồi hả? Có tư cách gì ngày ngày chạy tới giáo dục tôi đạo đức xã hội, đừng phá hỏng gia đình của người ta? Phá hoại gia đình của mình thì không phải là phá hoại sao? Cũng không có tổn thương? Muốn tôi giúp Lương Đông? Cho đến bây giờ tôi không trả thù bà, san bằng Lương thị, bà nên đi mộ phần bà ngoại thắp thêm vài nén hương!" Câu nói sau cùng của An Cửu cơ hồ là hét ra.

Cuối cùng Chu Tĩnh Di không thể nhịn được nữa vỗ bàn đứng lên, "San bằng Lương thị? Mà thật giỏi nhỉ! Mà cho rằng bây giờ mà leo lên Phó Thần Thương là ghê gớm rồi hả? Chỉ là một đồ chơi lại còn tự xem mình là Phượng Hoàng trên cành cao. Những việc hôm nay tao nói cho mày đều là muốn tốt cho mày, người đàn ông kia sẽ cung chiều mày mấy ngày?"

Lúc này, đột nhiên cửa phòng bị người ta đẩy ra từ bên ngoài.

Mới đầu An Cửu còn tưởng rằng là nhân viên phục vụ, lại thấy ba người lạp tràn vào, là một nhà Tống Hưng Quốc nhiều ngày không thấy.

Tống Hưng Quốc nhìn thấy An Cửu, cũng không kịp nhìn Chu Tĩnh Di vẫn còn ngồi ở đó, lqđ quỳ dưới chân cô, "An Cửu, con gái bảo bối, con cứu cứu ba, cứu cứu ba! Giờ chỉ có con mới có thể cứu ba! Ba cầu xin con!"

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không quỳ xuống mau!" Tống Hưng Quốc rống lên với Phương Như.

Phương Như tâm không cam tình không nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn quỳ xuống, "Van con hãy giúp chúng ta đi! Coi như con chán ghét mẹ! Nhưng con hãy nghĩ đến An Bình!"

"Chị — —"

Tiểu An không rành việc đời, đang muốn vui sướng chui vào lòng cô, lại bị Tống Hưng Quốc nặng nề đánh vào mông, "Thằng nhóc thúi, mau quỳ xuống cho tao!"

Tiểu An mở to đôi mắt ngây thơ to tròn trong suốt, "Tại sao phải quỳ xuống? An Bình không có làm gì sai! Ba, mẹ, hai người cũng không cần quỳ!"

Tống Hưng Quốc thô lỗ kéo An Bình quỳ xuống, "Bảo mày quỳ thì mày quỳ! Mau! Cầu xin chị của mày! Mau nói đi!"

An Cửu bị Tống Hưng Quốc rống thì "Hu" một tiếng khóc lên, "Hu hu — — chị ơi — — đau đau — —"

An Cửu bị phen màn kịch tình linh xảy ra này làm đau đầu, cũng không kịp hỏi nhiều, vội vàng ôm Tiểu An vào trong lòng, "An Bình không khóc, chị xem xem, em đau nơi nào?"

"Nơi này đau!" Tiểu An làm bộ tội nghiệp chỉ chỉ đầu gối của mình.

An Cửu tức cảnh hông, "Tống Hưng Quốc! Ông bị thần kinh à? Không có việc gì sao lại trút giận lên đứa bé!"

"Là ba không được, là ba không đúng, ba không đúng, con gái tha

thứ ba....." Tống Hưng Quốc nói xin lỗi.

Chu Tĩnh Di đứng xem cũng không hiểu ra sao, chỉ là thấy Tống Hưng Quốc thế này, ngấm lại sự nghiệp của chồng mình phát triển không ngừng, l.q.đ trong lòng vẫn là tương đối vui vẻ. Nhìn bộ dáng ông ta như vậy, chẳng lẽ là bị Phó Thần Thương chinh sắp phá sản, cho nên mới tìm đến An Cứu?

Vậy thì bà ta vừa đúng lúc ở lại xem xem lực ảnh hưởng của An Cứu với Phó Thần Thương đến cùng lớn bao nhiêu.

Chương 102: Người lớn ký tên

An Cửu mặc kệ bọn họ, kéo Tiểu An vào lòng, thay cậu vuốt vuốt đầu gối nhỏ đang bị đau.

"Hu hu hu — — chị là người xấu! Mũi chị sẽ dài ra! Chị không đến thăm An Bình!" Nhóc con một vốc nước mũi một vốc nước mắt khóc đến đau lòng muốn chết.

"Ừ ừ ừ, chị là người xấu, lqd mũi chị sẽ dài ra!" An Cửu bất đắc dĩ vuốt vuốt trán.

"Chị ơi, em đói!" Nhóc con chuyển đề tài rất nhanh, đỏ mắt chờ mong xoắn tay nhỏ bé nhìn bánh ngọt trên bàn.

"Còn chưa ăn cơm sao?" An Cửu cầm miếng bánh ngọt cho cậu.

"Không được ăn cơm trưa, không được ăn cơm chiều, An Bình thật đói....." Tiểu An làm bộ tội nghiệp cầm một miếng bánh ngọt, rất thèm thuồng, nhưng lại không dám ăn, sợ hãi nhìn Tống Hưng Quốc và Phương Như.

Tống Hưng Quốc vội vàng nói, "Con ăn ăn ăn!"

Không yên lòng, nhìn lại Phương Như, thấy Phương Như cũng gật đầu mới dám ăn.

"Các người làm gì vậy? Cơm trưa cũng không cho cậu ăn?"

"Nào còn thì giờ ăn cơm chứ! Kẻ đòi nợ đã tìm tới cửa, đang đuổi

theo khắp nơi! Thật là dã man, llêquýđôn thiếu chút nữa làm bị thương An Bình của chúng ta." Phương Như biết xương sườn mềm của cô ở đâu, cố ý nói phóng đại.

Tống Hưng Quốc vội vàng gạt lệ nói theo, "An Cửu, ba biết sai rồi, ba ngàn vạn lần không nên, không nên ép con đi xem mắt, van con nói Phó Thần Thương thu tay lại đi! Tiếp tục như vậy nữa, ba sẽ rơi vào cảnh hai bàn tay trắng, An Bình cũng phải đi ngủ ngoài đường với ba!"

An Cửu biết Phó Thần Thương ra tay hung ác, nhưng không biết anh lại hung ác như vậy.

Mặc dù Tống Hưng Quốc chết hay sống không liên quan tới cô, nhưng mà.....

An Cửu lau miệng cho Tiểu An, cô không thể bỏ mặc An Bình.

"Chớ ăn quá nhiều, lát nữa còn phải ăn cơm."

"Em muốn ăn của anh rể làm!"

Nghe được hai chữ anh rể, vẻ mặt An Cửu hơi chán nản, Tống Hưng Quốc và Phương Như đã nghe thấy An Bình gọi như vậy từ lần trước, đã thấy nhưng không thể trách. Đầu năm nay vợ chồng còn gọi loạn, hướng chi chị hay anh rể.

Chu Tĩnh Di trầm ngâm một chút, anh rể trong miệng An Bình chẳng lẽ là Phó Thần Thương?

Phó Thần Thương cho phép em trai An Cửu gọi mình như vậy sao? Có lẽ là cảm thấy cậu là đứa bé, kêu lên đáng yêu nên cũng không để ý.

"An Cửu, con thấy chuyện này....." Tống Hưng Quốc nhìn chăm chăm cô như cây cỏ cứu mạng, thận trọng nói, "Có thể giúp ba một lần không?"

An Cửu thở dài, "Ba để cho con suy nghĩ một chút."

Cô thật không muốn dùng những chuyện ngổn ngang trong nhà mình đi làm phiền Phó Thần Thương, huống chi cô cũng cũng không xác định anh phá đổ Tống thị là vì mình hay là buôn bán cần mới thuận tiện làm, mà lời của mình cuối cùng có mấy phần tác dụng?

Trong lúc An Cửu suy tư, tự nhiên Tống Hưng Quốc biết Chu Tĩnh Di đứng một bên không đi đang một mực hả hê, nhưng ông ta cũng bị ép không còn cách nào, thật vất vả hôm nay gặp cô ở cửa trường học, lại bị Chu Tĩnh Di đoạt trước, ông ta đã không còn thời gian, làm trễ nãi một giây cũng là tổn thất trên dưới mấy triệu, dưới tình thế cấp bách mới vọt thẳng vào.

Đối mặt khuôn mặt mặt của hài lòng giễu cợt Chu Tĩnh Di, Tống Hưng Quốc hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng nói, "Hài lòng cái gì, rồi sẽ đến lượt bà thôi! Bà cho rằng mình đối với An Cửu rất tốt sao? Dầu gì tôi còn nuôi cô ta nhiều năm như vậy, bà thì sao?"

"Ông....."

"Được rồi, tôi gọi điện cho anh ấy thử xem. Nhưng không thể bảo đảm nhất định có kết quả." An Cửu mở miệng.

Tống Hưng Quốc kích động, "Được được! Chỉ cần con chịu ra tay, nhất định có thể!"

Mặc dù Tống Hưng Quốc khẳng định như thế, sắc mặt Phương Như

một bên cũng không quá lạc quan, l^q"đ bà ta chỉ cảm thấy Tống Hưng Quốc thử khi tuyệt vọng, chứ không nghĩ An Cửu có thể dao động quyết định của Phó Thần Thương.

"Để tránh các người cảm thấy tôi giả truyền thánh chỉ lừa các người, tôi sẽ bật loa ngoài, tự các người nghe."

"Được được!"

An Cửu bấm số của Phó Thần Thương, vang lên năm, sáu lần cũng không ai nhận.

Khóe miệng Phương Như kéo ra một tia kinh thường, hình như Chu Tĩnh Di cũng có chút hào hứng, còn Tống Hưng Quốc thì vô cùng gấp gáp.

"Chị à, chị đang gọi điện thoại cho ai vậy?"

Lúc Tiểu An nói chuyện, trong di động An Cửu truyền đến giọng nói cực nghiêm túc cấm dục.

"Sao vậy, An Cửu?" Giọng Phó Thần Thương hình như hơi căng thẳng.

"Ừ....."

"Xin lỗi anh đang họp, nên bắt máy chậm, xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có, em không sao, nếu anh đang họp, hay là anh họp xong rồi rồi nói."

Nghe thấy An Cửu nói như vậy, Tống Hưng Quốc gấp đến độ rướn cổ thật dài, cũng không dám chen miệng.

"Không sao, em nói đi." Hình như Phó Thần Thương nói với bên kia một câu "Hội nghị tạm ngừng".

Cũng không lâu lắm anh lại nhận điện thoại lần nữa, "Được rồi, nói đi."

"Tình huống cụ thể em cũng không rõ ràng lắm, để tránh làm trễ nãi thời gian của anh, em sẽ nói thẳng. Bên Tống thị, anh có thể nói tay chút không?"

An Cửu nói chuyện trực tiếp trước sau như một, không hiểu quanh co lòng vòng, Tống Hưng Quốc nghe thấy thì không ngừng lắc đầu, lqđ nói như vậy thì sao có thể thành công đây?

"Tống Hưng Quốc tới tìm em?" Phó Thần Thương hỏi, lời lẽ khẳng định.

Cách điện thoại di động cũng có thể cảm thấy khí lạnh làm người ta rợn cả tóc gáy, trong lòng Tống Hưng Quốc run sợ, bởi vì đã bị cảnh cáo không cho phép *** phiền An Cửu.

"Anh rể!"

"Chị à, là anh rể sao?"

"Anh là anh rể sao?"

Tiểu An nghe nửa buổi, cư nhiên nhận ra là giọng của Phó Thần Thương, kích động không thôi đưa cái miệng nhỏ nhắn tới.

Tống Hưng Quốc bị dọa đến đầu đầy mồ hôi, đang muốn kéo con trai về, lại nghe giọng nói rất dịu dàng từ đầu kia điện thoại.

"An Bình?"

"Em là An Bình! Anh rể anh làm đồ ăn ngon cho em được không?"

"Anh rể đang bận, có rãnh rồi làm cho em."

"Được rồi An Bình, đừng làm rộn, để cho chị và anh rể con nói chuyện." Phương Như trợn mắt nhìn con trai một cái.

"Bọn họ đều ở đây?" Phó Thần Thương hỏi Tống Hưng Quốc và Phương Như.

"Ừ." An Cửu trả lời, không nhắc chuyện Chu Tĩnh Di. Lúc này đã quá rối loạn.

"Anh biết rồi, em bảo bọn họ về đi."

"Dạ." Thật ra thì An Cửu không rõ anh có ý gì, nhưng giọng nói này thì có lẽ là đồng ý?

Mấy người trong phòng hai mặt nhìn nhau.

"Tôi chỉ có thể làm đến bước này, các người trở về chờ kết quả thôi." An Cửu nói.

Tống Hưng Quốc không chịu đi, cắn răng, "Ba chờ ở chỗ này!"

An Cửu trợn trắng mắt, coi như chơi đùa với An Bình một lát.

Đại khái mười phút sau, Tống Hưng Quốc liên tục nhận mấy cuộc điện thoại, từ vẻ mặt kích động lúc nói chuyện của ông ta, có lẽ đã có thay đổi.

"Con gái bảo bố, lần này làm phiền con rồi!"

Mặc dù tổn thất vẫn là rất lớn, nhưng công ty không bị thu mua hoàn toàn, ngân hàng bắt đầu bằng lòng cho vay, đây đã là kết quả tốt nhất.

Không ngờ một cú điện thoại của An Cửu đã giải quyết xong tất cả mọi chuyện, Tống Hưng Quốc hưng phấn xoa tay.

Chu Tĩnh Di mới vừa cẩn thận châm chước thái độ của Phó Thần Thương với An Cửu, lại thấy hiệu suất làm việc vì cô của anh, cũng là rất là ngạc nhiên.

"Nếu chuyện đã giải quyết, tôi đi đây."

"Chị..... chị lại muốn đi sao?" Một khắc trước Tiểu An còn ở đắm chìm trong bánh ngọt ngon miệng, vừa nghe chữ "đi" thì lập tức liền đỏ mắt.

"....." An Cửu không biết nên nói sao với cậu.

Tống Hưng Quốc đứng lên, vung tay lên, "An Bình nếu con muốn chia ra, thì đi theo chị con đi!"

"Hả?" An Cửu im lặng.

Tống Hưng Quốc vội vàng giải thích, "Ý của ba là, hai chị em con đã rất lâu không gặp nhau rồi, để cho An Bình ở chỗ con mấy ngày, chơi đùa với con!"

Nói xong néo Phương Như một cái.

Lúc này Phương Như mới cứng đờ phụ họa, "Đúng đó! Để cho An Bình ở với con đi! Đứa bé cũng không nở rời xa con! Xem như chúng ta cầu xin con chăm sóc thằng bé mấy ngày, mấy ngày nay trong nhà quá loạn."

Chu Tĩnh Di xem trò vui bên cạnh cười nhạo một tiếng, khoan thai cầm túi xách đứng lên, "Cả con ruột cũng lấy ra lợi dụng! Hôm nay tôi mới biết cái gì là vô sỉ đến cực điểm! Ban đầu rời khỏi ông đúng là quyết định sáng suốt nhất!"

Tống Hưng Quốc nhìn bà ta, "Đúng vậy a, tôi vô sỉ, tôi đê tiện, thằng Lương Đông kia bản thân không được lại bảo vợ đi cầu xin con gái của vợ và chồng trước, tên đó cao thượng hơn tôi bao nhiêu?"

"Tống Hưng Quốc ông câm miệng cho tôi, Lương Đông tay trắng dựng nghiệp, chút tiền dư bản kia của ông còn không phải là do trong nhà, lúc đầu tôi....."

Mất thấy hai người sẽ không cãi xong trong thời gian ngắn, An Cửu yên lặng ôm lấy An Bình rời khỏi chỗ này tránh làm ô uế bé.

Có lẽ là bởi vì quá hưng phấn, hơn mười giờ An Bình còn chưa ngủ, nhảy lên nhảy xuống giày vò.

An Cửu lại nhìn đồng giấy cần ký tên kia mà rầu rĩ.

Xem ra tối nay Phó Thần Thương sẽ không về, nếu như gọi điện thoại gọi anh về, lqđ không chừng anh còn tưởng tự mình dùng việc này làm cớ xin anh về nhà cái gì.....

Càng nghĩ càng nhưc đầu, cuối cùng bấm số điện thoại di động lần

trước Lục Châu để lại.

Hỏi xem Phó Thần Thương ở đâu, sau đó mang đồ đến cho anh ký rồi về được chưa?

Chương 103: Không ngờ tôi chính là tới thay cô canh đũa bé?

Từ lần trước làm hại Tề Tấn chia bạn gái tay, An Cửu cũng chưa đi tìm anh, cho nên mới phải lựa chọn tìm Lục Châu.

Vừa muốn đè xuống phím gọi, lại thu tay về, Lục Châu là người của Phó Thần Thương, lqđ ngộ nhớ lúc này bọn họ ở chung một chỗ thì sao?

Lướt danh bạ điện thoại, cuối cùng ngừng ở tên của Phó Hoa Sinh, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích gọi đi.

Điện thoại di động vang lên rất nhiều tiếng, là trạng thái không ai nghe máy.

An Cửu để điện thoại di động xuống, kết quả bên này mới vừa để xuống, bên kia Phó Hoa Sinh gọi ngược lại.

"Cục cưng, em tìm tôi?"

An Cửu nhíu nhíu mày, cách điện thoại di động cô cũng có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, "Uống nhiều quá rồi?"

"Không có đâu, uống một ly mà."

An Cửu oán thăm, một ly, vậy là bao nhiêu cái ly?

Chỗ Phó Hoa Sinh nghe rất ồn ào, mơ hồ có thể nghe được giọng phụ nữ nũng nịu "Tam Thiếu, ai vậy? Cục cưng nào vậy! Anh còn chưa gọi người ta là cục cưng nữa!"

"Đi đi đi, đi nhanh đi! Bản thiếu gia có việc quan trọng!"

"Này, này....."

"Thôi, anh nên tỉnh rượu đi!" An Cửu cắt đứt anh, xem ra anh ta như vậy thì cũng không hỏi được gì.

Phó Hoa Sinh lại gắp, "Đừng đừng! Chị dâu đừng cúp mà! Em không lộn xộn còn không được sao chị dâu! Em không có say! Chị dâu nói đi, chuyện gì?"

Phó Hoa Sinh lại bắt đầu bình thường mở miệng gọi chị dâu.

Anh cẩn thận suy nghĩ cẩn thận, gọi chị dâu không chỉ khiến đối phương đối với bụng lòng cảnh giác với mình, l^q"đ quan trọng hơn là mỗi lần gọi cô là chị dâu thì cũng sẽ để cho anh ta có cảm giác vui vẻ khi của vợ của Phó Thần Thương.

"Vậy anh có biết hiện giờ Phó Thần Thương đang ở đâu không?" An Cửu hỏi.

Giọng nói Phó Hoa Sinh trong nháy mắt dẫn theo chút oán khí, "Chị dâu này....."

"Nếu không biết thì coi như xong."

Phó Hoa Sinh vội vàng nói, "Chị hỏi anh ấy ở đâu làm gì?"

"Có một món đồ cần anh ấy ký tên cho tôi, sợ anh ấy đang bận, tôi

định tự mình đưa qua, ký xong thì về."

"Chị thật biết quan tâm! Anh ấy thật đúng là rất bận, em khuyên chị đừng đi thì tốt hơn!"

Trong giọng nói của Phó Hoa Sinh tính toán, hiển nhiên ngoài lời này còn có lời khác.

"Phó Hoa Sinh anh không phải là đàn ông hả? Có lời gì thì nói thẳng đi, đừng có kéo kéo như phụ nữ được không?"

Phó Hoa Sinh bị nghẹn nửa ngày nói không ra lời, lâu bầu nói, "Không phải chị biết gần đây anh ấy thân thiết với Tô Hội Lê sao? Hôm nay Tô Hội Lê ra viện, vào lúc này hẳn Phó Nhị đang đang ăn mừng cô ra viện với một đám người!"

An Cửu im lặng chốc lát.

Xem ra, anh đã có quyết định thôi.

"Chuyện này?"

"Chuyện này thì sao? Anh ấy hiện tại không sợ hãi gì! Chị cứ để mặc anh ấy như vậy?"

"Vậy anh nói tôi phải làm thế nào?"

Đây chẳng phải là việc mình muốn sao?

"Đương nhiên anh ấy đi ra ngoài có một người, thì chị đi ra phải có một đôi! Sao mà sợ anh ấy chứ!"

Hàng này lại nữa!

"Có phải anh có thù oán với Phó Thần Thương hay không?" An Cửu bắt đắ dĩ hỏi.

"Chị đã đoán đúng, như thế nào, có muốn đứng chung một chiến tuyến với em hay không?"

An Cửu không nhin được cắt đứt anh, "Nói chuyện chính, cuối cùng anh có biết anh ấy đang ở đâu hay không? Tôi có chuyện rất gấp."

"Đang ở bàn của em, lqđ em có thể không biết sao? Chị chờ một chút, em lập tức tới đón chị! Chờ em nhé! Nhất định phải chờ em!"

Không đợi An Cửu nói chuyện, tên kia đã tự ý cúp điện thoại di động.

An Cửu không thể làm gì khác hơn là bắt đắ dĩ ở nhà đợi.

Tiểu An hoàn thành trò chơi ghép hình thì thỏa mãn, lại chạy đến dính cô, "Chị ơi, là anh rể hả?"

"Không phải, là em của anh rể."

"Em của anh rể?" Tiểu An đáng yêu nghiêng đầu không hiểu.

Không hơn mười mấy phút Phó Hoa Sinh đã chạy đến.

Anh lại đổi xe, Lamborghini màu cam sáng, mặc toàn thân *** rục rĩ, vô cùng chán ngán. Tạo thành đối lập rõ rệt với Phó Thần Thương vĩnh viễn trắng đen.

Thôi, thỉnh thoảng đổi tầm nhìn cũng tốt, ở cùng Phó Thần Thương

lâu cô cũng sắp bị thay đổi quan điểm thẩm mỹ rồi.

Không đợi An Cửu chào hỏi, Tiểu An đã thật hưng phấn chỉ vào Phó Hoa Sinh, "Chị ơi, người đưa thư nè!"

Mặt của Phó Hoa Sinh lập tức tối tăm, An Cửu cười hì hì chạy ra ngoài, trí nhớ đứa bé này thực không tồi.

"Em có thể bóp nhóc này chứ?" Mặt Phó Hoa Sinh không thay đổi hỏi.

An Cửu nhún vai, "Anh có thể thử xem."

Nhìn răng trắng sắc bén trong miệng An Bình, Phó Hoa Sinh nhin.

"Nhóc này đến đây lúc nào?" Phó Hoa Sinh hỏi.

"Hôm nay vừa tới, sẽ ở vài ngày." An Cửu sợ anh lại chuyển đề tài, trực tiếp hỏi, "Bây giờ có thể đi chưa?"

"Nhóc tì này làm thế nào?"

An Cửu bắt đắ dĩ nhìn Tiểu An mặt đầy mong đợi, "Mang theo đi cùng! Còn có thể làm sao!"

"Được rồi, đi!"

"Đợi chút, anh không có uống rượu chứ?" An Cửu không yên tâm kéo anh, tiến tới ngửi một cái, "Có mùi rượu!"

"Thật không có Uống....uố...ng! Đều là bọn họ làm nhiễm mùi thôi!" Nói xong thì thẳng thắn trong ánh mắt nghiêm túc của cô, "Được rồi, uống một ngụm nhỏ mà thôi."

"Hay là để tôi lái cho! Anh ôm An Bình ngồi phía sau đi!" Cô cũng không dám dùng an toàn của An Bình giỡn chơi.

"Được rồi, chị lái xe đi!" Phó Hoa Sinh lập tức bế An Bình lên cao, "Đi!"

"Chú đưa thư, chú đưa chúng con đi gặp anh rể hả?" Tiểu An hưng phấn hỏi.

Bị gọi thành chú đưa thư thì vô cùng khó chịu rồi, những lời này lại càng khiến anh không vui, "Ngoan, gọi anh."

"Anh đưa thư!"

"Bỏ hai chữ đưa thư!"

An Cửu cố gắng suy nghĩ một hồi, "Đưa?"

"Mẹ nó! Nhóc tì này chơi anh hả?"

.....

Dọc theo đường đi, An Cửu chuyên tâm lái xe, phía sau một lớn một nhỏ cãi nhau, cứ như vậy đến mãi đến cửa Tước Môn.

Phó Hoa Sinh vừa muốn xuống xe, bị An Cửu ngăn lại, "Anh đừng xuống."

"Tại sao vậy?"

"Anh nói tại sao? Chỗ này cấm trẻ nhỏ, anh ngồi ở trong xe chờ tôi với An Bình!" An Cửu dặn dò.

Phó Hoa Sinh làm mặt oán phụ, "Không ngờ tôi chỉ tới thay cô trông trẻ?"

"Xem như tôi nợ anh một nhân tình, lần sau mời anh ăn cơm."

Thật là, nói để cho anh báo địa chỉ là được, sao cô biết anh lại tự mình chạy tới, lqđ vậy thì thuận tiện phát huy một chút công dụng của anh thôi!

Phó Hoa Sinh hừ hừ mấy tiếng, coi như là miễn cưỡng đồng ý, nhưng nhóc tì trong lòng lại không đồng ý rồi.

"Chị, em cũng muốn đi!"

"Không được, ở nơi này chờ chị!"

An Cửu bỏ chạy như một làn khói trước khi nhóc con dùng nước mắt oanh tạc mình, chỉ còn lại Phó Hoa Sinh cố gắng giữ chặt bé con không để cho cậu chạy lung tung.

"Chị đi ăn trộm kìa." Tiểu An đều phòng miệng lên cả giận nói.

"Cả việc này em cũng biết?" Phó Hoa Sinh kinh ngạc mở to mắt, cảm trẻ nhỏ gì đó ở trước mặt anh chính là mây bay.

"Ừ, anh rể nấu cơm ăn rất ngon đấy."

Mắt Phó Hoa Sinh trợn trắng, thì ra là việc này.

"Chị là người xấu!" Tiểu An cúi gằm đầu, tay nhỏ bé nắm cửa sổ xe, ai oán nhìn phương hướng An Cửu đi mất.

"Ừ, rất xấu." Phó Hoa Sinh phụ họa.

"Không cho anh nói xấu chị của em! Anh là người xấu!" Tiểu An lòng căm phẫn.

"....."

An Cửu không nhớ mình đã thay quần áo, mặc đồng phục học sinh muốn đi vào, đụng phải nhiều một ông chú biến thái chặn đường: "Em gái nhỏ, về nhà với chú, chú mời em ăn kẹo que", An Cửu dùng ba chiêu đánh ngã, đi thẳng tới phòng Phó Hoa Sinh nói cho cô biết.

Mới vừa nổi đẩy cửa, nghe thấy bên trong truyền ra một hồi hưng phấn ồn ào.

"Ha ha, chị dâu xấu hổ kìa!"

"Chị dâu, em mời chị một chén, không cần biết lúc nào, em luôn luôn ủng hộ chị! Em biết rõ bây giờ có rất nhiều khó khăn, chỉ cần có em ở tại một ngày, thì giúp chị một ngày!"

"Chúc chị và lão đại sớm ngày, người có tình sẽ thành thân thuộc!"

"Kỳ Bạch, cậu uống nhiều quá rồi! Người ta có nhị thiếu bảo bọc mà, nào phải dùng tới cậu!"

"Dầu gì còn có Sở Mạch nữa mà!"

"Nói tới người kia làm gì? Một tên hèn hạ mà thôi! Không bao lâu nữa nhất định tôi sẽ chơi chết anh ta!"

Nhờ có khả năng ngoại giao của Kỳ Bạch, giờ mọi người đều biết Tô Hội Lê chỉ vì nhược điểm của cha mình đang nằm trong tay Sở

Mạch, cho nên mới bị ép làm việc dưới tay anh, giữ thái độ đồng cảm và thương tiếc với cô, cũng hiểu tại sao Phó Thần Thương đột nhiên trở về Phó thị tranh quyền. Về phần vì sao cưới người khác, llêquýđôn n mọi người đều tin tưởng lời giải thích của Kỳ Bạch. Mặc dù người trong cuộc là Phó Thần Thương chưa từng giải thích, chỉ là, cũng không bác bỏ.

Không khí đang lúc nóng nhất, cửa bị người ta đẩy ra từ bên ngoài, mọi người cho là nhân viên phục vụ cũng không có chú ý, nhưng sau khi nhìn lướt qua thì lại lập tức gắt gao nhìn chăm chú vào người đi vào.

Chương 104: Cầu hôn

Phó Thần Thương cởi áo khoác, mặc áo sơ mi đen, trong ánh đèn mờ mờ cơ hồ hòa vào bóng tối, mặc dù như thế, trong một nhóm người, An Cửu vẫn vừa liếc mắt thì nhìn thấy anh, nhưng giờ phút này về mặt anh sáng tối thì không rõ. Người ngồi bên anh, là Tô Hội Lê đang vô cùng thân mật với anh, cô ta đang bị trêu chọc đến hai gò má ửng đỏ, về mặt thẹn thùng, trong nháy mắt thấy cô, trong con người thoáng qua một tia không vui và khinh thường cực nhanh. Lâm Huyền và Kỳ Bạch thì cảnh giác, Kỳ Bạch thậm chí căng thẳng đứng lên, khẽ chặn trước mặt Tô Hội Lê. Kha Lạc nhìn An Cửu, rồi nhìn Phó Thần Thương nhíu mày. Những người khác thì hai mắt nhìn nhau, những người có mặt từng gặp An Cửu trong tiệc sinh nhật của Kỳ Bạch, mặc dù giờ phút này để mặt mộc nên hơi khác, nhưng vẫn là có thể nhận ra.

Phó Thần Thương không mở miệng, vì vậy ai cũng không dám nói chuyện, trong phòng yên lặng ít nhất mười giây đồng hồ.

An Cửu không để ý tới người khác, mắt nhìn thẳng đi tới chỗ Phó Thần Thương.

Hai mắt Phó Thần Thương híp lại, giống như thợ săn đang nghỉ ngơi, cả người lười biếng nhưng lại tản ra khí thế vô hình, đôi mắt sâu thăm thẳm che giấu tất cả cảm xúc, không biến sắc nhìn cô từng bước từng bước đến gần mình, suy đoán dụng ý của cô. Mấy ngày không thấy, nhìn dáng vẻ cô mặc đồng phục học sinh thật ngoan ngoãn đáng yêu, có một chớp mắt lúc thiếu chút nữa thất bại trong gang tấc, không có khống chế được mình mà ôm cô vào lòng.

An Cửu trực tiếp đưa tài liệu trong tay tới trước mặt anh.

Vì vậy sự chú ý của mọi người đều tập trung vào tập tài liệu màu xanh dương đó.

Sau đó, nghe An Cửu mở miệng nói: "Ký tên."

Hai chữ này khiến Tô Hội Lê đổi sắc mặt, căng thẳng đến mức ngón tay cũng bấu vào sô pha, Lâm Huyền bên cạnh hơi thiếu kiên nhẫn mà nắm cánh tay của cô ta thật chặt, Kỳ Bạch nghi ngờ nhưng vẫn không thả lỏng cảnh giác.

Vì vậy ánh mắt của mọi người rơi vào trên người Phó Thần Thương, muốn xem anh phản ứng thế nào.

Phó Thần Thương không lập tức kí tên, chỉ lạnh lùng nhìn cô.

Thật ra thì An Cửu còn rất mơ hồ, cô không hiểu, chỉ là để Phó Thần Thương ký tên bài thi cho mình mà thôi, hơn nữa đã dùng nội lực để có thể mà ngăn chặn sự tàn bạo trong từng tế bào, sao mọi người lại làm như cô tới phá quán vậy? Chẳng lẽ là bởi vì cô trời sinh có khí thế phá quán sao?

Nãy giờ Phó Thần Thương không nói gì, An Cửu cho là bởi vì anh biết thứ hạng của mình, cho nên tâm trạng không tốt, buồn bực nói: "Anh không phải muốn ký thì coi như xong....."

Nghe nói như thế, lòng Tô Hội Lê hơi nôn nóng, nhưng trên mặt lại không thay đổi.

Gương mặt tuấn tú của Phó Thần Thương lạnh như sắp đóng băng, không biết qua bao lâu, cuối cùng đè lại tay An Cửu đang muốn cầm tài liệu về, mở nó ra trong ánh mắt chờ mong của tất cả mọi người.

Mọi người đưa cổ sang ngắm trộm, nhưng trước tiên bị vẻ mặt kinh ngạc của Phó Thần Thương hấp dẫn.

Tại sao phải lộ ra vẻ mặt kinh ngạc này? Chẳng lẽ là yêu cầu rất quá đáng? Cả Phó Thần Thương cũng không chịu nổi?

Phó Thần Thương xoa trán, có cảm giác đánh một đấm vào bông, "Em cố ý chạy tới chỉ muốn anh ký cái này?"

"Sáng mai phải thống nhất giao cho phòng hiệu trưởng, còn nữa, thời hạn đóng tiền đồng phục học sinh ngày mai là hết hạn rồi." An Cửu nghiêm túc trần thuật sự thật.

Cái gì phòng hiệu trưởng, cái gì đồng phục học sinh? Chuyện gì mà liên quan tới phòng hiệu trưởng và đồng phục học sinh?

Mọi người thật lâu cũng không hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, đang diễn tuồng nào vậy?

Tô Hội Lê ở gần đó là người đầu tiên thấy được những bài thi và phân số kia, cho dù có thể nhẫn nhịn, giờ phút này sắc mặt cũng đã biến thành giận không nén được, cả người lộ rõ vẻ thẹn quá thành giận. Lâm Huyền cũng thấy rõ, gần như mắng ra tại chỗ, nhưng coi như biết đúng mực, không dám giương oai trước mặt Phó Thần Thương.

Nhưng Kỳ Bạch làm anh em của Phó Thần Thương thì khác, đương nhiên anh ta có thể chen vào nói, bên này đang chuẩn bị mở miệng, trước khi anh ta nói chuyện, lại có người đoạt trước.

"Xuy, cái gì đó! Ông đây còn tưởng rằng là giấy thỏa thuận li hôn!" Giọng nói tràn đầy thất vọng xen lẫn mấy phần giễu cợt đến từ Phó

Hoa Sên không biết đứng ở cửa từ lúc nào.

Tên kia một thân *** ăn mặc, trong ngực còn đang ôm một đứa bé mập mạp.

Kỷ Bạch bực tức liếc anh một cái, Phó Hoa Sên chỉ nhẹ nhàng cười lưu manh đáp trả.

Phó Hoa Sên này vừa mở miệng, lại ép những lời Kỷ Bạch muốn giễu cợt trở về, thật ra thì điều anh muốn nói giống như Phó Hoa Sên mới vừa nói như đúc, nhưng mà người khác mà nói, đổi giọng nói, thần thái, hiệu quả hoàn toàn khác nhau.

Anh ta nói thì những lời này thì không phải là giễu cợt An Cửu, mà là giễu cợt những người hiểu lầm và ôm mong đợi buồn cười.

Những lời này nói ra ngoài từ trong miệng Phó Hoa Sên, hiển nhiên An Cửu cũng không để ý, chỉ cảm thấy Phó Hoa Sên đúng là có suy nghĩ kỳ lạ.

Cô đã nói rồi, tại sao về mặt những người này lại kỳ lạ như thế, giấy thỏa thuận li hôn? Không khỏi tưởng tượng hơi quá chứ? Chỉ là, xem ra người hi vọng cô và Phó Thần Thương ly dị đúng là không ít. Thật là kích thích đó nha.

Phó Thần Thương thấy Phó Hoa Sên xuất hiện, trong ngực còn ôm An Bình, hiển nhiên đi cùng An Cửu, gương mặt dần dần kết băng.

Lúc này mọi người lại lần nữa đặt tiêu điểm lên bé con trong lòng Phó Hoa Sên.

Chỉ thấy nhóc con này giùng giàng đi xuống đất, trực tiếp chui vào lòng Phó Thần Thương, "Anh rể ——"

Anh rể? Thì ra là em vợ sao!

"Ngoan." Về mặt Phó Thần Thương dịu lại.

"Anh rể, chừng nào thì anh làm cho ăn em?" An Bình khờ dại hỏi.

Nhưng những kẻ dốt nát về trẻ con nghe vào thì thấy hoàn toàn thay đổi, người phụ nữ này, vì tranh đoạt đàn ông, thậm chí cả đứa bé cũng lợi dụng?

"Đi thôi." Phó Thần Thương cầm áo khoác lên, xem ra là muốn trở về cùng cô.

Tô Hội Lê đã lã chã chực khóc, ánh mắt mọi người nhìn An Cửu đều mang ý khiển trách.

Lúc này An Cửu cũng không nhanh không chậm mở miệng, "Anh ký tên giúp em, cũng cho em tiền đóng đồng phục học sinh là được, tự em sẽ về. Biết tối nay anh muốn chúc mừng cô Tô, em mới cố ý tự mình tới đây một chuyến, nếu lúc này anh đi về, chẳng phải em đi mất công một chuyến sao!"

Con người Phó Thần Thương nguy hiểm nhìn cô, nhưng lời lẽ của An Cửu nghiêm khắc khẩn thiết, ánh mắt cũng vô cùng thẳng thắn.

A, lại bắt đầu chơi chiêu rồi sao? Muốn dùng dịu dàng hiểu chuyện để giết anh sao?

Đáng chết lại thành công!

Anh biết lời nói vừa rồi của cô là nói cho Kỳ Bạch nghe, chặn miệng của Kỳ Bạch, tránh cho anh ta nói cô bụng dạ sâu nặng.

Nhưng là, coi như đêm nay cô thật sự muốn nhờ việc này để mình về nhà, anh cũng sẽ không tức giận như bây giờ, ngược lại..... Ngược lại thì sao? Anh không suy nghĩ thêm.

Phó Thần Thương rút bút máy ra, ký tên từng tờ từng tờ, dùng sức mạnh như muốn xé rách giấy, sau khi ký xong thì đưa cả ví tiền cho cô.

An Cửu rút mấy tờ từ trong ví tiền, "Vây em về trước, không cần lo lắng, em chồng sẽ đưa em về."

"An Bình, nói tạm biệt anh rể đi!"

Tiểu An vốn muốn tìm Phó Thần Thương đòi thức ăn ngon, không biết vì sao sao đột nhiên lại bất động, ngoan ngoãn nói một tiếng tạm biệt anh rể.

"BYE, chơi vui vẻ, em sẽ đưa chị dâu và đứa bé về nhà an toàn!"

Phó Hoa Sinh hèn hạ ti tiện thả một nụ hôn gió, sau đó cùng An Cửu đi ra khỏi phòng, trước khi đi còn dùng ánh mắt bắn tia lửa ra bốn phía nhìn Kỷ Bạch một cái, tối nay coi như hai người kết một mối hận.

Phó Thần Thương thì từ đầu tới đuôi cũng không nói một lời, khóe miệng thậm chí treo nụ cười dịu dàng.

Kha Lạc nột bên lắc đầu bất đắc dĩ, xem ra Phó Thần Thương tức đến thâm rồi.

Đây chẳng phải là điều anh muốn sao? Cô bé con kia lại có thể biết rõ đạo lý như vậy, xem ra anh bỏ không ít công sức, không lật bàn

cũng không đánh người, anh có cái gì không hài lòng với biểu hiện hôm nay của cô?

Bây giờ cũng có chút không hiểu lòng người này rồi, vừa bắt đầu thấy anh đối xử với con nhóc kia như vậy, còn tưởng rằng anh nổi lên ý định nghiêm túc, ai biết trong khoảng thời gian này lại đột nhiên bắt đầu thân thiện với Tô Hội Lê, đang lúc anh ta cho là quả nhiên anh vẫn yêu Tô Hội Lê, lại diễn một màn kịch như vậy.

Đi ra khỏi phòng, Tiểu An tránh khỏi tay An Cửu chạy chậm đến bên cạnh Phó Hoa Sinh đi sau, tay nhỏ bé siết chặt quần Phó Hoa Sinh.

"Thế nào?" Phó Hoa Sinh khó hiểu vờ vờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

Tiểu An sợ hãi nói, "Chị tức giận rồi."

Phó Hoa Sinh nháy nháy mắt, "À? Không có mà! Không nhìn ra tức giận chỗ nào cả?"

"Rất là giận! Tay chị ấy, run run!" Tiểu An nói rất chắc chắn, sau đó lo lắng cúi đầu, "Có phải là An Bình chọc chị tức giận không?"

"Em ngoan như vậy, làm sao chị em lại giận em được. Em đi lên đòi chị hôn một cái, chị em sẽ không tức giận nữa."

"Có thật không?"

"Dĩ nhiên!"

"Nhưng mà, em không dám đi, chị tức giận rất đáng sợ..... Tại sao

anh không đi lên?" Tiểu An tinh ranh.

Phó Hoa Sinh khóe miệng giật giật, anh đi xin chị em hôn anh? Việc này không phải tự tìm chết sao?

Phó Hoa Sinh nghiêm túc nắm bả vai của anh, "Tổng An Bình em không phải em của cố ấy sao? Đừng có dây dưa như phụ nữ được không? Nhanh đi!"

Mắt Tiểu An ngấn lệ, nện bước chân ngắn nhỏ chạy về phía trước.

Chương 105: Con cờ

An Cửu đi rất nhanh, Tiểu An đều khó khăn lắm mới đi theo kịp, ngược đầu nhỏ nhìn nét mặt của cô, hai tay nhỏ bé nắm lấy nhau chậm chạp không dám nói lời nào.

Phó Hoa Sinh liếc nhìn An Cửu, sắc mặt con nhóc này thật bình tĩnh, bình tĩnh giống y như lúc nãy ở trong phòng bao, nhưng tay khẽ nắm thành quyền vẫn đang run, không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện.

Phó Hoa Sinh thở dài bế Tiểu An lên, lqd sau đó nắm tay phải của cô, "Này, đừng run tay nữa, mới vừa tháo thạch cao, còn chưa khôi phục hoàn toàn đâu, đừng để run đến mức tay rời ra."

An Cửu nhìn tay mình đang run rẩy lại bị anh ta cầm trong tay, có cảm giác xấu hổ và bức tức khi vết thương bị người ta xé ra.

Lúc ánh mắt An Cửu càng ngày càng hung tàn, mắt thấy sẽ phải bốc cháy, Phó Hoa Sinh vội vàng đẩy Tiểu An qua chận họng súng.

"Chị hôn hôn ~" Tiểu An biumôi đến gần mặt cô, An Cửu nghiêm mặt không động đậy, Phó Hoa Sinh lại bé cậu tiến về phía trước một chút, Tiểu An chủ động hôn lên mặt cô một cái.

Lúc Phó Thần Thương đi tới thì thấy Phó Hoa Sinh nắm tay của cô, An Bình trong lòng tiến tới hôn cô, giống như một nhà ba người vô cùng ấm áp.

Kha Lạc một bên dùng tay che miệng ho nhẹ một tiếng, trong đầu thoáng qua một màn đặc hiệu 3D, dưới chân Phó Thần Thương bị

nội lực khổng lồ chấn động nứt ra, phạm vi vài trăm dặm bị lửa càn quét, không có một ngọn cỏ... xanh...

Ngay lúc anh cho là đám lửa này không nhịn được sẽ hủy diệt hình ảnh trước mắt thì Phó Thần Thương Nhưng chỉ là trơ mắt nhìn ba người rời đi, không làm gì cả.

Rõ ràng cuối cùng vẫn là không nhịn được phải đi theo, vì sao đến thời khắc này đành dừng bước?

Chỗ Tô Hội Lê còn đang đùa, mà anh lại không thấy quay lại với Tô Hội Lê cũng không về nhà, lại mở phòng uống rượu với Kha Lạc.

Kha Lạc thấy anh uống đến sắp say, làm ra vẻ tùy ý mở miệng, "Cuối cùng cậu tính làm gì?"

Phó Thần Thương nhìn chất lỏng màu đỏ lay động trong ly, "Nếu như xuất hiện người khiến cậu không thể nắm tay trong tay, lại không thể hủy diệt, cậu sẽ làm thế nào?"

Mặc dù không hiểu rõ ràng cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng Kha Lạc cũng thông minh đoán ra được một chút, "Không phải cậu đã có đáp án sao?"

Nói xong vừa lại cười như không cười hỏi, "Chỉ là, cậu chịu được sao?"

"Tôi không có lựa chọn khác."

"Trong rất nhiều chuyện, thì cậu là thiên tài, kế hoạch của cậu, không có sai lầm, cũng không có thất bại, chưa từng xảy ra ngoại lệ. Chỉ là, chỉ cần là kế hoạch, thì chắc chắn sẽ có thay đổi, cố chấp, kiên định như cậu, có phải đã quá cố chấp hay không?"

Chỉ là, cũng đang bởi vì thế nên anh mới là anh, không phải tất cả mọi người có thể là Phó Thần Thương.

Phó Thần Thương không trả lời, chỉ nói một câu dường như không liên quan, "Có phải em họ cậu du học ở Mỹ không?"

Kha Lạc nhíu mày, "Xem ra tôi không khuyên được cậu. Chỉ là tôi cũng cảnh tỉnh cậu một câu cuối cùng, hình như vừa bắt đầu thì cậu đã nghĩ sai về một chuyện, cậu chỉ chăm chăm xem ích lợi là điều kiện tiên quyết, l^q"đ cũng không thích dùng..... tình cảm. Dĩ nhiên, nếu như cậu hiểu điểm này, lại vẫn lựa chọn lợi ích, tôi không còn lời nào để nói."

"Làm sao cậu biết thứ tôi chọn thì không phải là tình cảm?"

Kha Lạc cười cười, "Tình cảm, Tô Hội Lê sao?"

Phó Thần Thương uống một hơi cạn sạch, Kha Lạc cười khiến anh cảm thấy càng phiền não hơn.

Vừa đến nhà thì Tiểu An đã ngủ mất rồi.

Phó Hoa Sinh ôm cậu đến trên giường, sau đó chạy đi xem An Cử giải bài thi.

Chẳng được bao lâu thì hai người làm rùm beng lên.

"Cô nghe tôi đi không sai đâu!"

"Đề này Phó Thần Thương đã giảng cho tôi tám trăm lần rồi, không

thể nào có lỗi!"

"Giảng qua tám trăm lần, cô đi thi còn có thể làm sai, giờ tiếp tục phạm lỗi thì có cái gì kỳ lạ chứ?"

An Cửu ném bút sang một bên, "Phó Hoa Sinh anh có thấy phiền hay không! Sao anh còn chưa về!"

"Đương nhiên là không yên lòng cô và đứa nhóc, buổi tối khuya trong nhà không có đàn ông làm sao được. Cô đừng đuổi nữa, Phó Thần Thương về thì tôi đi ngay!" Phó Hoa Sinh trả lời như chuyện đương nhiên.

"Buổi tối Phó Thần Thương sẽ không về."

"Vậy thì buổi tối tôi cũng không đi!" Phó Hoa Sinh chỉ chờ những lời này của cô

"Ai ai cô làm gì đấy? Cô gọi điện thoại cho ai?" Phó Hoa Sinh nhìn cô móc điện thoại di động, lqđ có dự cảm chẳng lành, "Chẳng lẽ cô gọi cho Phó Thần Thương? Chị dâu chị không thể không có tiền đồ như vậy!"

"Tôi gọi cho mẹ chồng tôi." Mặt An Cửu không thay đổi.

"À."

Sau đó lại cảm thấy có gì đó không đúng, "Mẹ chồng chị? Mẹ chồng chị không phải là mẹ em sao? Đừng mà chị dâu! Chị không thể đối xử với em như vậy!"

Phó Hoa Sinh nói xong thì đoạt lấy điện thoại di động của cô, gắt gao ôm vào trong lòng.

"Vậy cuối cùng anh có đi hay không?"

Sắc mặt của Phó Hoa Sinh trầm xuống, tức giận thật sự, "Cô sợ Phó Thần Thương hiểu lầm như vậy? Anh ấy làm việc có lẽ chưa từng cân nhắc cảm nhận của cô!"

Câu nói đầu tiên đã dẫm vào tử huyệt của An Cửu.

Phó Hoa Sinh quay đầu ra thờ dài, "Xin lỗi."

An Cửu chậm rãi nằm úp sấp trên bàn, "Anh thì biết cái gì....."

Phó Hoa Sinh lầu bầu, "Tôi xác thực không hiểu nổi."

"Anh có..... Nghe thấy tiếng gì không?" Đột nhiên An Cửu hỏi như bị thần kinh.

"Tiếng gì?"

"Tôi đó..... xương cả người ngựa đến thét chói tai!"

Phó Hoa Sinh hoàn toàn im lặng.

"Anh biết không? Tôi chưa bao giờ nhẫn nại như vậy, bình thường có thù oán, thì tôi sẽ trả lại ngay tức thì."

"Nhìn ra được, vừa nhìn thì biết cô là người chưa bao giờ khắc chế tâm trạng của mình, nếu không thì cô cũng sẽ không giày vò Phó Thần Thương thành tánh tình này! Nhưng làm gì mà cô phải chịu đựng? Làm loạn là được! Tôi sẽ cùng cô đập vùng đất nào!"

"Mất mặt." An Cửu nói.

Phó Hoa Sinh hơi hiểu, "Cho nên cô muốn so bình tĩnh với Tô Hội Lê? Con mẹ nó cô dùng việc mình không am hiểu tấn công việc người ta am hiểu nhất, cuối cùng giày vò mình thành ra như vậy, cô có bệnh không?"

"An Bình còn ở đó, anh bảo tôi làm thế nào? Lấy chai rượu đập vào đầu của bọn họ sao?"

Phó Hoa Sinh nghiêm túc nói, "Tôi không thích cô thế kia, cô chính là cô, làm gì vì Phó Thần Thương mà ép mình giống những người phụ nữ kia?"

An Cửu lật anh một cái, "Người nào quản người, ai muốn người thích!"

"Đúng đúng, chính là chỗ sự dạy dỗ đặc chí nhiệt tình này, rất có cảm giác! Để tôi dạy dỗ cô một chút!"

"Anh mới có tật xấu đó!"

Phó Hoa Sinh đang nói hăng hái, lại bị vẻ mặt đột nhiên trở nên cô quạnh của cô dọa sợ, giống như sự ba hoa vừa nãy chỉ là mặt nạ, đây mới là mặt thật.

"An Cửu?" Phó Hoa Sinh cẩn thận từng li từng tí kêu một tiếng.

An Cửu thoáng qua đã khôi phục bình thường, "Mỗi chuyện Phó Thần Thương tối với tôi, tôi nhớ hết! Nhưng tôi thật sự không biết đền đáp anh ấy thế nào, mỗi khi nhận nài được một lần, mỗi khi không gây họa một lần, lleequýđôn không giẫm vào điểm máu chốt của anh ấy một lần, coi như là báo đáp anh ấy. Nói cho cùng, dù là chuyện lần trước, những người đó xem tôi là kẻ thù, đều là tự tôi gây

họa, anh ấy cũng chỉ là..... cứu người quan trọng hơn, thứ tự đến trước và sau mà thôi, ha ha....."

"Cô thật sự cho rằng phải....." Phó Hoa Sinh nói đến một nửa thì dừng lại, chuyện đó cuối cùng là ai làm, lòng dạ tất cả mọi người biết rõ, chỉ là bây giờ còn không có chứng cứ thôi.

Phó Hoa Sinh lắc đầu, "Cô bảo tôi nói cô thế nào? Tình yêu có thể trao đổi đồng giá sao? Cô là yêu, hay là giữ nghĩa khí? Là báo ân cho người tốt, hay là sống qua ngày với chồng mình?"

"Khác nhau ở chỗ nào? Cho dù người thân hay chồng hay là bạn bè, người khác đối xử tốt với tôi, nhất định tôi sẽ tốt với người đó, l.q.qđ cho dù có một ngày anh ấy không tốt với tôi nữa, vậy thì những điều tôi nợ anh ấy, cũng phải trả hết mới được. Tôi chỉ nghĩ vậy thôi."

Phó Hoa Sinh hoàn toàn bị cô đánh bại.

"Tôi không biết cô và Phó Thần Thương có thù gì, chỉ là, anh tốt nhất đừng nhúng vào nữa, tôi đã nói với Phó Thần Thương rồi, anh ấy nói sẽ cho tôi câu trả lời chắc chắn."

Mặt Phó Hoa Sinh kinh ngạc, "Cho cô câu trả lời chắc chắn? Anh ta thật sự nói như vậy? Rồi cô nói thế nào?"

Cũng khó trách Phó Hoa Sinh kinh ngạc, lúc nào thì Phó Thần Thương cần trả lời người khác chứ.

Đương nhiên An Cửu sẽ không nói cho anh biết mình đã tỏ tình với Phó Thần Thương, cũng không biết tối nay sao Phó Hoa Sinh nhiều vậy.

"Cũng không có nói gì, bảo anh ấy không cần ích kỷ như thế, nên để

ý cảm nhận của tôi. Không nên xem tôi như thú cưng....."

"Chỉ như vậy?" Phó Hoa Sinh chặc chặc chắc lưỡi, "Lực phòng ngự của Phó Nhị có khi nào yếu như vậy đâu, tôi không tin, nhất định là cô dùng vũ lực!"

Phó Hoa Sinh tưởng tượng chắc chắn phải là một cuộc Đại Náo Thiên Cung mới có thể khiến Phó Thần Thương suy tính cảm nhận của một con cờ.

"Kệ anh có tin hay không!"

"Chỉ là, tôi khuyên cô đừng ôm hi vọng quá lớn, ly hôn, là không thể nào!"

Hợp đồng như cũ, tình huống bây giờ tất cả đều trở lại điểm xuất phát. Lúc ấy Phó Thần Thương đã ác độc nói, lqd ông cụ không nên quá can thiệp vào phương thức làm việc của anh, mà ông cụ thì chỉ muốn An Cửu được an toàn.

Con cờ này quá mức hoạt bát, cơ hồ sắp nhảy ra khỏi bàn cờ, anh hơi tò mò Phó Thần Thương chuẩn bị làm sao.

Chỉ là, trong thời gian này tự nhiên anh ta cũng sẽ không ngồi chờ chết, mà đêm nay, chính là thời cơ tốt nhất mở đường vào trái tim.

Chương 106: Đây chính là câu trả lời chắc chắn mà anh cho em?

"Con người sống trên đời, có thể sống mấy năm, sống thành ra như vậy cô không thấy uất ức sao? Có lẽ cô cảm thấy là tự làm tự chịu, lqđ nhưng chẳng lẽ Phó Thần Thương vô tội? Ban đầu là chính anh ta muốn kết hôn với cô, bị cô giày vò đó cũng là anh ta từ làm tự chịu, hướng chi anh ta cũng không thật lòng bao nhiêu với cô. Tình cảm lấy một trả một tốt đẹp như vậy cũng không thích hợp dùng trên người anh ta."

An Cửu đang buồn bực vì anh ta khẳng định Phó Thần Thương sẽ không ly hôn, lúc này nghe anh ta nói xong thì sững sờ một chút.

Thiên phú tẩy não của nhà họ Phó là di truyền sao?

Phó Hoa Sinh lấy tóc cô quăn quanh đầu ngón tay, kết quả quá ngắn không quăn được, liền dừng lại, ánh mắt sáng quắc như làm cô cứng lại, "Thử chấp nhận tôi một chút có được không?"

Tôi có thể đảm bảo chỉ đối tốt với một mình cô, cô sẽ là người phụ nữ quan trọng nhất trong sinh mệnh của tôi. Ít nhất, tôi không có bạn gái cũ đã yêu nhau mười năm!"

An Cửu giật mình không biết từ lúc nào mà Phó Hoa Sinh đã dựa vào mình gần như vậy, nắm cằm của cô, môi cũng sắp dán tới.

Một cái tát đầy mặt của anh ta ra, đập quyển sách vào đầu anh ta,

"Dĩ hạ phạm thượng! Đến chị dâu cũng dám đùa giỡn! Đi chết đi!"

"Ai ai đừng đánh! Tôi nghiêm túc đấy!" Phó Hoa Sinh ôm đầu run rẩy.

Anh ta đâu chịu nổi loại đối xử này, nào có người phụ nữ nào nghe anh ta tỏ tình xong không đâm đuối đưa tình, lqd sau đó chim nhỏ nép vào người, tiếp đó cùng đi xem sao xem trăng sáng xem mặt trời mọc ngày mai, huống chi những lời anh ta vừa nói đều là điểm mấu chốt, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề?

"Chẳng lẽ tôi nói không đúng? Cô theo Phó Thần Thương không bằng theo tôi! Tôi mạnh hơn anh ta nhiều, nếu không cô có thể kiếm hàng trước, muốn kiếm thế nào cũng được....."

"Tôi kiếm cái chân bà nội anh!"

Hai người vật lộn trên sàn nhà, dĩ nhiên Phó Hoa Sinh không dám đánh lại chút nào, cuối cùng cầu cũng không được bị cô đè ở trên người.

An Cửu nắm cổ áo của anh ta, "Xong chưa! Xong chưa? Cái gì cũng cho là tôi ngu đúng không? Trêu chọc tôi hay lắm à? Rốt cuộc tôi có chỗ nào thú vị? Vui không? À? Về sau nếu để cho tôi nghe thấy lời bất kính với tôi, tôi cắt đứt chân của anh!"

Bao nhiêu cô gái khát vọng được anh ta tỏ tình, cô gái trước mắt này lại nói, nếu anh ta dám tỏ tình, sẽ cắt đứt chân của anh ta, thật là một lòng mà.....

Đang vào lúc tức giận ai oán, Phó Thần Thương đẩy cửa vào.

Ba đôi mắt, anh nhìn em...em nhìn anh.

Phó Hoa Sinh bị An Cửu đè ở trên người, thoải mái mãn nguyện cất tiếng chào Phó Thần Thương, giọng nói có chút tiếc nuối, "Anh hai, trở về sớm thế!"

An Cửu tránh ánh mắt của Phó Thần Thương, ba chân bốn cẳng bò dậy, trước khi đứng lên còn đập vào bụng Phó Hoa Sinh một cái.

Phó Hoa Sinh đang muốn nói mấy câu hèn hạ ti tiện khó nghe để cho mình vui vẻ hạ chút, bỗng nhiên lúc này điện thoại di động vang lên.

Một giây kế tiếp, Phó Hoa Sinh nổi trận lôi đình, "Đứa nào không có mắt dám gây chuyện trên địa bàn của bọn thiếu! Chờ, tôi đến ngay"

Nói xong vỗ dẫu chân trên bụng bị An Cửu đập, "Phó Thần Thương, cái người tiểu nhân âm hiểm này!"

Phó Thần Thương liếc xéo anh ta một cái, không che giấu chuyện này là mình làm chút nào.

Phó Hoa Sinh vô cùng lo lắng rời đi, còn lại An Cửu lặng lẽ tiếp tục vùi đầu làm bài tập, hoàn toàn không có ý giải thích về chuyện vừa rồi, Ilêqquýđôn dù Phó Thần Thương làm việc trái với lương tâm cũng có thể mang dáng vẻ quang minh chính đại đối mặt với cô, cô lại không làm chuyện xấu, có cái gì tốt mà giải thích.

Phó Thần Thương cũng không hỏi cô, không nói một lời vào phòng tắm.

Nửa giờ sau, An Cửu giải quyết bài tập xong nằm dài trên giường, liếc nhìn Tiểu An Bình bên cạnh, không ngờ tới buổi tối Phó Thần Thương sẽ trở về, như thế này phải ngủ thế nào?

Nằm trên giường rất lâu cũng không trông thấy Phó Thần Thương ra ngoài, vì vậy chịu nhịn tiếp tục chờ, trong lúc đó không cẩn thận híp mắt một cái, kết quả khi tỉnh lại đã qua nửa giờ.

Đã qua một giờ mà vẫn chưa tắm xong?

Sẽ không uống nhiều xảy ra chuyện gì chứ?

An Cửu vội vàng bò xuống giường, dép cũng không đi liền chạy vào phòng tắm.

"Phó Thần Thương! Phó Thần Thương?" An Cửu gõ cửa, không có phản ứng, vì vậy đẩy cửa vào.

"Phó..... Ách....."

Phó Thần Thương nằm ở trong bồn tắm như đang nghỉ ngơi dưỡng sức, lười biếng mở mắt bố thí nhìn cô một cái.

Nước trong bồn trong suốt nhìn thấy đáy, thân thể Phó Thần Thương bị nhìn sạch không sót chút nào.

An Cửu nhanh chóng xoay người, "Em thấy mãi mà anh không ra, sợ anh ngủ thiếp ở bên trong."

"Anh..... Từ từ tắm....."

Vừa muốn cất bước, bên hông chợt nhiều hơn một nguồn sức mạnh, khiến cho thân thể của cô không bị khống chế ngã ra phía sau.

"Tôm" cô nhếch nhác ngã vào bồn tắm, té vào trong ngực người đàn ông đang trần truồng ở sau lưng.

An Cửu sặc một ngụm nước, ho mạnh liệt, dùng sức vung lung tung để tìm chỗ bám giùm cơ thể đứng lên, lại đề nhằm vào chỗ không nên đề, bị sức nóng làm giật mình hoảng hốt thu tay lại.

"Phó Thần Thương, anh nổi điên gì?" An Cửu then quá thành giận bóp cánh tay anh đang khóa bên hông mình, nhưng cánh tay kia cứng như sắt vẫn không nhúc nhích.

Phó Thần Thương khế siết chặt cánh tay, đặt giữa hai chân cô, cách một tầng áo ngủ ướt đẫm dính sát vào lồng ngực của mình, l.q.đ đầu từ phía sau dựa lên bả vai yếu mềm của cô, "An Cửu....."

An Cửu bị tiếng kêu mê người này làm giật mình cả người nổi da gà, "Anh uống say rồi! Đừng làm rộn, mau dậy đi!"

Tất nhiên Phó Thần Thương không thả người, đầu lưỡi nóng bỏng lạp đi lạp lại động tác khiêu khích với vành tai nhạy cảm của cô, bàn tay cởi quần ngủ của cô ra, men theo con đường u tối, mượn nước trơn, một ngón tay dễ dàng thăm dò vào.....

Dị vật kèm theo nước chảy đột ngột tiến vào làm An Cửu cả kinh thẳng thân thể căng cứng, eo ếch né tránh nâng lên trên, lại tránh không khỏi sự áp sát của anh, hai tay hợp lại chen vào thân thể của cô từng chút từng chút một, trêu đùa ra ra vào vào.....

An Cửu tràn đầy khuất nhục khi bị đùa giỡn, cơ thể hơi run rẩy, gắt gao cắn môi của mình, không để cho mình phát ra tiếng, cho đến khi sau lưng cự vật càng đáng sợ hơn thay thế ngón tay ra vào thân thể của cô.....

"Ừm..... Không....." Trong nháy mắt bên hông An Cửu đau đớn mắt đi toàn bộ sức lực, mềm nhũn bị anh nhắc eo động từng chút một.

"Khốn kiếp....."

Đây là lần đầu tiên anh động vào cô trong mấy hôm này, trong lòng An Cửu cảm thấy nói không ra lời.

Vốn cho là rốt cuộc anh cũng chịu thả mình, hiện tại lại bắt đầu không chắc chắn.

Tại sao còn trở lại, tại sao còn muốn trêu chọc cô? Chẳng lẽ Tô Hội Lê chưa thỏa mãn anh sao?

Chẳng lẽ là tối nay Phó Hoa Sinh xuất hiện kích thích anh? An Cửu ảo não không thôi, sớm biết đã không đi tìm anh ta rồi.

Phát hiện cô không yên lòng, sau đó, dường như anh điên cuồng, đè thân thể của cô hung ác đâm vào, bọt nước trong bồn tắm văng khắp nơi, cả phòng vang lên tiếng thân thể đụng nhau mập mờ.

"Chậm..... Nhẹ một chút..... Sẽ đánh thức An Bình....."

RẦM, đột nhiên anh rút ra, ôm thân thể của cô đi ra khỏi bồn tắm, đi thẳng tới phòng khách, đặt cô lên giường, l^q"đ tách hai chân của cô ra, dùng sức đẩy lên trên đến mức tận cùng, đè ở trước ngực của cô, sau đó như hạn hán đã lâu gặp mưa không kịp chờ đợi rút ra cắm vào eo ếch thô bạo tiến vào thân thể của cô.....

Tư thế này có thể tình trường thấy rõ anh tiến vào bên trong cô như thế nào, đã vậy anh còn mở đèn, An Cửu hốt hoảng nhắm mắt lại, bị động tác càng ngày càng mạnh của anh kích thích đến khó chịu, nơi đó như bốc cháy vậy, "Đau....."

"Đau, em mới có thể nhớ đến anh."

"Không đau cũng nhớ, đừng vào nữa." Cô chỉ muốn nhanh chút rồi kết thúc.

Nhanh chóng đâm vào vài chục cái, anh dựng thẳng sống lưng, cuối cùng kết thúc.

Cô mới vừa thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy anh nói bên tai, "An Cửu, tháng sau tiễn em ra nước ngoài học."

So sánh với thân thể, giờ phút này thứ bị tổn thương hơn là tư tưởng của cô, một lúc lâu sau An Cửu mới có thể tìm lại giọng nói hỗn độn của mình, lẩm bẩm hỏi, "Là cái này..... Anh trả lời em chắc chắn?"

"So với ly hôn, ra khỏi nước em có thể không cần nhìn thấy anh nữa."

"Cũng có thể ly hôn rồi ra nước ngoài." Lần này, cô không bị anh ôm vào.

Hai mắt Phó Thần Thương co rút nhanh, "Không thể ly hôn."

Không thể ly hôn, anh có thể đồng ý bất kỳ yêu cầu gì của em, chỉ có ly hôn là không được. Những lời này, ngay từ lúc mới vừa kết hôn Phó Thần Thương cũng đã nói như đinh chém sắt, hôm nay vẫn sẽ không thay đổi.

An Cửu cười nhẹ một tiếng, "Phó Thần Thương, anh như thế này, em thật sự muốn hiểu làm thành anh không bỏ được em, cho nên mới dùng chiêu này gạt em, muốn cho em không chịu nổi nỗi khổ tương tự nữa trở lại tìm anh?"

"Em cũng có thể nghĩ như vậy."

"....."

Phó Thần Thương kéo cơ thể nhỏ bé của cô lại, hôn đỉnh đầu của cô, "An Cửu, bây giờ ly hôn với anh không có chỗ nào tốt với em, cho dù muốn rời khỏi anh, ít nhất phải chờ đến lúc em có thể tự chăm sóc tốt mình."

"Sau khi ly dị, em sẽ đi tìm người đàn ông có thể chăm sóc tốt cho em, không cần anh lo lắng."

Sau một hồi *** chỉ số thông minh của An Cửu đột phá nhảy vọt, khiến Phó Thần Thương không phản bác được.

"Ngủ!" Phó Thần Thương kéo chặn bao lấy hai người, "Người yếu không có quyền lên tiếng, có bản lĩnh hãy thoát khỏi anh, lqđ để cho anh thần phục!"

"Anh....."

An Cửu gắt gao nhìn chăm chăm anh, Phó Thần Thương, một ngày nào em sẽ buộc anh phải nằm rạp ở dưới chân em kêu tha mạng và sám hối vì tất cả những gì anh đã làm!

Bởi vì quá mức mệt nhọc, An Cửu đang ở mộng cảnh nhanh chóng bước vào giấc mơ đẹp.

Chương 107: Con là con dâu nhà họ Phó

"Con thật sự muốn làm như vậy?"

Bên trong thư phòng, Phó Chính Huân chống gậy, ngó ra ngoài cửa sổ, giọng nói rất nặng nề.

"Ngài nên hiểu, trước mắt đây là phương thức giải quyết tốt nhất."

Mặt Phó Chính Huân không đồng ý, "Con bé là một cô gái, một mình ở nước ngoài....."

"Con sẽ sắp xếp thỏa đáng, có một người bạn thân học ở bên đó, con sẽ nhờ đối phương chiếu cố."

"Tính con bé thích tự do, nếu như mặc kệ một mình nó, còn không biết sẽ xảy ra cái gì. Tóm lại ta không yên lòng!" Phó Chính Huân vẫn không đồng ý như trước.

Phó Thần Thương nghiêm mặt nói, "Tính cách của cô ấy là hoàn cảnh tạo nên, rời khỏi cái hoàn cảnh đó đối với cô ấy mà nói chưa chắc không phải là chuyện tốt, luôn là coi cô ấy như đứa bé, càng quý trọng cô ấy vĩnh viễn sẽ không thể lớn lên. Cho dù là ba, cũng không thể giữ được cô ấy cả đời."

Lời đã nói đến mức này, mỗi một câu đều là vì An Cửu, mà trên thực tế những lời anh nói đều có đạo lý ấy.

Phó Chính Huân cũng buông lỏng ra, "Con bé đồng ý?"

"Vâng" Phó Thần Thương trả lời.

Trên thực tế, An Cửu chưa từng nói qua đồng ý, chỉ là, cô căn bản không có quyền lựa chọn mà thôi.

"Trước khi con bé đi thì mang sang chỗ này, tránh khỏi lại xảy ra cái gì thiêu thân."

Dĩ nhiên là ông cụ biết từ trước đến nay Phó Thần Thương sống chung một chỗ với ai, sợ An Cửu phiền lòng.

Nhắm mắt làm ngơ nói không chừng thật sự là một chọn lựa không tồi.

A Đại sống gần đây, vốn ông định đặt An Cửu dưới mắt để chăm sóc, nhưng chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể để cho cô cách xa đất thị phi.

Hiện tại, lão Nhị đưa cô ra nước ngoài, vừa có thể tránh được An Cửu bởi vì Tô Hội Lê mà cùng nó nháo, đồng thời ổn định Tô Hội Lê, cũng tránh khỏi con bé ở trong nước bị Phó Hoa Sinh cùng Phó Cảnh Hi có cơ hội có thể lợi dụng, có thể nói hoàn mỹ.

Nhưng mà, ông vốn cho rằng thái độ của con trai với An Cửu sẽ khác biệt, không ngờ nó có thể hạ quyết tâm mạnh mẽ đưa An Cửu đi.

Đối với con trai ngoan tuyệt, ông không biết nên vui mừng hay là nên than thở.

Thằng bé thật sự giống mình năm đó.....

Chiều chủ nhật, Phương Như gọi điện thoại tới nói muốn tới đón Tiểu An Bình trở về, An Cửu không nói gì, đoán chừng bà ta chỉ sợ lâu ngày rồi Tiểu An Bình có chị sẽ quên mẹ, càng sợ thằng bé bị dạy hư.

An Cửu nhét hết đồ chơi cùng kẹo mình chuẩn bị cho Tiểu An Bình gọn gàng cho bé, Tiểu An Bình im lặng ngồi trên ghế sa lon, l.q.đ đầu nhỏ không chịu để ý đến cô.

Bé không muốn về nhà.

An Cửu đeo túi sách nhỏ vào sau lưng bé, "Ngày mai em còn phải đi nhà trẻ, anh rể phải đi làm, chị cũng phải đi học, nào có thời gian chăm sóc em. EM ngoan ngoãn nghe lời, hiểu chuyện một chút."

Tiểu An Bình không phối hợp, ba lô đã đeo lại bị kéo xuống, "Nhưng chị cũng không nghe lời không hiểu chuyện, An Bình cũng không cần nghe lời, không cần hiểu chuyện!"

An Cửu vuốt trán, được rồi, trách cô, trách người chị này không làm gương tốt.

May mà lúc này chuông cửa reo, cô có thể nhà học tiếp.

Tiểu An Bình còn đang giận dữ, vừa nghe thấy tiếng chuông cửa liền trốn vào phòng ngủ như một làn khói không chịu đi ra.

An Cửu thở dài đi mở cửa.

Hình như sắc mặt Phương Như cùng Tống Hưng Quốc không đúng, cho dù phản ứng của cô trì độn, cũng cảm thấy không khí có cái gì không đúng.

"An Bình ở bên trong, đi vào ngồi đi." An Cửu yên lặng theo dõi biến hóa.

Vốn tưởng rằng hai vợ chồng là tới đón An Bình, lúc trước còn ân cần cẩn thận đột nhiên về mặt Tống Hưng Quốc dữ tợn nhìn cô chăm chăm — —

"Con nhỏ chết tiệt kia! Quả nhiên tiện giống hết mẹ mày! Mày không lấy được đồ trên người Phó Thần Thương, lại đi tính toán với ba mày à?"

"Tống Hưng Quốc, ông nổi điên làm gì? Miệng sạch sẽ chút!" Bỗng nhiên An Cửu đổi sắc mặt, không hiểu rốt cuộc ông ta có ý gì.

Phía bên cô còn chưa kịp phản ứng, Tống Hưng Quốc dùng tất cả những lời nói dơ bẩn, thậm chí còn động tay.

Tự nhiên An Cửu không thể nào để cho ông ta thuận lợi, nhưng cũng không đánh lại, chỉ tránh thoát bàn tay của ông ta, kết quả Tống Hưng Quốc không đánh được người lại còn lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống.

Phương Như vội vàng đỡ ông ta, Lệ Thanh mắng, " Tống An Cửu ơi Tống An Cửu, thiệt thòi tôi còn tưởng rằng cô đối xử tốt với An Bình, thì ra là tất cả đều là giả! Thậm chí còn để người ngoài tranh gia sản với An Bình, co có bản lĩnh quyến rũ đàn ông, vậy có bản lĩnh đi rút tiền của anh ta ấy! Dù sao cô cũng có mẹ ruột gả cho người có tiền không phải sao? Tại sao cô nhất định phải giành với An Bình! Giành đã đành, lại còn vô sỉ giả bộ làm người tốt, làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ!"

An Cửu bị giọng nói bèn nhọn của bà ta làm cho nhức đầu, "Tôi

không hiểu các người đang nói gì, nói rõ ràng."

Xem mặt mũi của Tiểu An Bình, cho tới bây giờ An Cửu vẫn không nổi giận, ôn tồn hỏi nguyên nhân, bởi vì không có ai hiểu rõ hơn cô người nhà tranh chấp ảnh hưởng đến đứa nhỏ bao nhiêu.

Hai mắt Tống Hưng Quốc đỏ như máu đưa tay chỉ cô, "Đến bây giờ mày vẫn còn giả bộ! Chẳng lẽ không phải là mày xui khiến Phó Thần Thương thu mua nhiều cổ phần của Tống thị chuyển đến dưới tên mày?"

Ngày đó ông ta vui mừng về đến nhà, đang may mắn vì chuyện còn chưa đến mức không thể vấn hồi. Dù gì thì cổ phần bị thu mua cũng ở trong tay Phó Thần Thương, chỉ cần nó không thâm tóm Tống thị, l^q"đ vậy thì đồng nghĩa là hợp tác với Phó thị, quả thực là chiếm tiện nghi lớn. Kết quả, bên này còn chưa kịp vui mừng, tự nhiên Phó Thần Thương lại chuyển hết cổ phần đến dưới tên An Cửu. Ông ta mới chợt hiểu ra mình bị con nhóc kia tính toán từ lâu.

Phương Như nói tiếp, "Hiện tại cô là cổ đông lớn nhất của Tống thị, về sau tất cả đều là cô tự tính toán, người một nhà chúng tôi còn phải nhìn sắc mặt của cô, phải gập đầu trước cô ba cái, phải cung phụng cô như công chúa, hiện giờ cô vui vẻ? HÀi lòng?"

Tống Hưng Quốc còn nói, "Đừng nói mày không biết gì, mày mà không biết? Không phải mày ký tên, quyền chuyển nhượng này mới có hiệu lực sao?"

"Mặc kệ các người có tin hay không, tôi thật sự không biết, cũng không bảo Phó Thần Thương làm như vậy." An Cửu phiền não xoa xoa đầu, cô hoàn toàn không biết có chuyện này.

Không đúng, cô nghĩ, sáng sớm hôm qua cô ngủ mơ mơ màng

màng, Phó Thần Thương có cầm rất nhiều đồ ngổn ngang cho cô ký tên, nói là thủ tục du học, cô cũng không quá để ý, chẳng lẽ chỗ đó là quyền chuyển nhượng?

"Ba ba ma ma, chị..... Mọi người không nên cãi nhau....."

Có lẽ là Tiểu An Bình nghe được âm thanh bên ngoài nên mới chạy ra, lúc này đang nhát gan núp cạnh cửa, trong đôi mắt thật to tràn đầy vẻ sợ hãi.

Phương Như kéo một tay An Bình qua, "Về sau không cho con kêu là chị nữa, con không có người chị lòng lang dạ sói như vậy! Cô ta không xứng!"

Tống Hưng Quốc ngôn từ chính nghĩa, "Nếu như mày còn có một chút lương tâm, hãy trả tất cả những gì liên quan đến Tống thị về! Ban đầu là tự mày nói không muốn cái gì, không lạ gì!"

"Con bé là con dâu nhà họ Phó, còn cần chút cổ phần này của Tống thị? Dĩ nhiên An Cửu là không lạ gì, con bé muốn, đó cũng là để mắt đến ông!"

Người đang nói chuyện không biết đã đến từ lúc nào, đang đứng ở sau lưng Phùng Uyển.

Mà Phùng Uyển kéo, chính là chủ tịch tập đoàn Phó thị, Phó Chính Huân.

Lần này Tống Hưng Quốc cùng Phương Như đều choáng váng, cùng bị sét đánh giống nhau, hận không thể mềm đầu gối quỳ xuống tại chỗ, lqđ dù thế nào bọn họ cũng không nghĩ ra lại gặp được hai vị này ở đây.

Còn nữa, Phùng Uyển vừa mới nói gì.....

Con..... Con dâu? An Cửu?

Thật ra thì An Cửu cũng trợn tròn mắt, không ngờ lúc này Phùng Uyển lại xuất hiện, nhắm mắt kêu một tiếng, "Cha, mẹ..... Vì sao hai người lại tới....."

Một tiếng cha mẹ này ngay trước mặt Tống Hưng Quốc cùng Phương Như có thể nói là vô cùng châm chọc, cũng làm cho bọn họ không thể không tỉnh táo lại, tin tưởng quả nhiên An Cửu thật sự là con dâu nhà họ Phó.

Không thể nào, điều này tuyệt đối là không thể nào! Tống Hưng Quốc cùng Phương Như hai mặt nhìn nhau, ngây người như phỗng, không biết ứng đối ra sao.

Phó Chính Huân lạnh mặt, nhưng lời nói lại cực kì quan tâm, "Đón con trở về nhà cũ ở vài ngày, gầy thành ra như vậy, để cho mẹ con bồi bổ tốt cho con."

An Cửu có chút xấu hổ, "Ách, nhưng vậy cũng không cần ngại tự đến, mà hai người còn cùng đi nữa! Con tự mình đi là được!"

Nghe đồn hai vị ác độc sắc bén không dễ chọc này chính là bố chồng mẹ chồng sát thủ của cou dâu, khi cô đến làm dâu nhà họ Phó thì rất quan tâm đến cô, cho nên cho dù An Cửu không muốn gặp Phó Thần Thương, nhưng vẫn rất tôn kính hai người họ.

Phùng Uyển gõ cái trán của cô một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Mẹ không đến? Mẹ mà không đến thì quả hồng mềm là con sẽ bị bắt nạt chết mất! Cái gì mà mặc kệ các người có tin hay không, tôi thật sự không biết? Nên nói cho bọn họ biết, là một tay con bày kế."

Những thứ này vốn nên là của con! Một phần cũng không lấy thêm!"

Nghe Phùng Uyển nói như vậy, Tống Hưng Quốc cùng Phương Như một câu cũng không dám chống đối, ngược lại còn phải liên tục gật đầu phụ họa.

Phó Chính Huân cũng gật đầu một cái, " Chuyện này lão Nhị làm tốt lắm, An Cửu, đây là thứ con nên có, bà ngoại con để lại cho con, cộng thêm con làm người thừa kế vốn nên có, quả thật một phần cũng không lấy thêm."

Ông cụ biết, nếu như đến lúc đó ly hôn thật, lấy cá tính của An Cửu có lẽ sẽ không lấy một đồng tiền nào của nhà họ Phó. Những thứ này ít nhất có thể để cho cô sống yên ổn, lo bảo vệ cuộc sống nửa đời sau của cô không phải lo lắng. Trong lòng ông cụ thoáng được trấn an, ở phương diện khác lão Nhị sắp xếp coi như không tệ.

"Cha!" Trong hiện trường tiệc cưới trên ti vi, một tiếng cha non nớt làm kinh sợ toàn trường.

Người nào đó từng bước từng bước đi về phía cậu bé vừa gọi mình.

"Mẹ cháu là ai?"

Đúng lúc đó di động trước ngực Tiểu Bạch vang lên, "Thằng nhóc thối, lại chạy đi đâu! Về nhà nấu cơm!"

"Mẹ ơi! Cha hỏi con mẹ là ai, Tiểu Bạch có nên nói hay không?"

Chương 108: Hôn lễ

Sau bữa cơm chiều, Phó Chính Huân gọi An Cửu cùng Phó Thần Thương vào thư phòng.

“Tháng sau An Cửu sẽ phải ra nước ngoài học, trước đó, ta chuẩn bị bổ sung hôn lễ cho các con.”

An Cửu cả kinh hóa đá ngay tại chỗ.

Cưới..... Hôn lễ?

Từ bàn bạc ly hôn đến cử hành hôn lễ, phương hướng chuyển biến của vở kịch này như ngòi cấp treo vậy.

Phùng Uyển nói, "Trước đây con một mực giấu giếm thân phận của An Cửu với lý do là lo lắng người ngoài chú ý nhiều quá sẽ ảnh hưởng đến việc học tập của con bé, nếu hiện tại sắp xuất ngoại rồi, đương nhiên không cần phải lo lắng đến cái này nữa, dù sao cũng là con dâu nhà họ Phó ta cưới hỏi đàng hoàng, bổ sung hôn lễ cũng là phải."

Chỉ vợ chồng Tống Hưng Quốc biết còn chưa đủ, bà muốn chứng minh rõ thân phận của An Cửu với mọi người.

Cô sắp phải ra nước ngoài học nhiều năm, đương nhiên phải dùng liều thuốc mạnh giữ lòng của cô, ổn định quan hệ của cô và Thần Thần.

Chân mày Phó Thần Thương càng nhíu chặt, trong con người

thoáng qua cảm xúc không biết tên, "Thái Thương bạn rợn."

"Vội vàng cái gì? Không nói đến việc có nửa tháng, dù cho chỉ có ba ngày, ta cũng có thể chuẩn bị cho các con, lqđ hai người các con chỉ cần chụp ảnh cưới đẹp, cái khác cũng không cần các con quan tâm, những thứ khác ta tự nhiên sẽ chuẩn bị thỏa đáng."

An Cửu yên lặng cúi thấp đầu, hôn lễ, cô chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng thái độ khước từ của Phó Thần Thương giống như dùng búa sắt đập lòng của cô tan tành.

"Mẹ....." An Cửu mở miệng.

Phùng Uyển thân thiết hỏi, "Thế nào An Cửu? Con có đề nghị tốt gì? Hôn lễ là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời phụ nữ, mẹ nhất định sẽ thỏa mãn con tất cả."

"Coi như xong." An Cửu nói thật nhỏ.

Phùng Uyển cùng Phó Chính Huân đều ngây ngẩn cả người.

Trầm mặc chốc lát, Phùng Uyển cười khan nói, "Thế nào nha đầu? Chẳng lẽ không phải con muốn một cuộc hôn lễ long trọng?"

An Cửu lắc đầu một cái, nặn ra nụ cười nhìn về phía Phó Thần Thương, "Cần gì làm người khác khó chịu."

"Thật xin lỗi, con có chút không thoải mái, con đi nghỉ trước."

An Cửu mới vừa đi, Phùng Uyển liền nhìn chăm chăm đứa con nhà mình, "Một ngày nào đó mẹ cũng bị con làm cho tức chết!"

Phó Chính Huân trầm giọng nói, "Mặc kệ con có đồng ý hay không,

hôn lễ nhất định phải làm, nếu con không đi, ta sẽ để lão Tam đi!"

"....."

Đầu Phó Thần Thương đau như muốn nứt ra rời khỏi thư phòng.

Vốn tưởng rằng mở miệng nói chuyện du học với cô đã là vấn đề khó giải thích nhất, còn có nửa tháng nữa là anh có thể giải thoát, nhưng không ngờ rằng, cây muốn lặng mà không gió chẳng ngừng.

An Cửu một thân một mình nằm ở trên giường, sẽ không mà quản xem bọn họ làm khi gió gì thảo luận như thế nào, Ilêquýđôn không muốn không quản không hỏi, còn có nửa tháng nữa là có thể rời khỏi tất cả thị phi ở chốn này, là có thể bắt đầu cuộc sống mới.

Tiếng đẩy cửa vang lên, An Cửu lập tức nhắm mắt lại, thần kinh căng thẳng.

Mép giường lõm xuống một góc, tiếp đó đỉnh đầu cảm nhận được hình như là độ ấm thuộc về lòng bàn tay, nhưng độ ấm kia vẫn treo trên đầu cô, chậm chạp không để xuống.

Cuối cùng, nhiệt độ rút lui, nệm khô phục hình dáng, tiếng bước chân càng lúc càng xa, chỉ để lại trong không khí mùi thuốc lá.

Từ cái tên đếm ngược hai trăm từ dưới lên, mặc dù là bị Phó Thần Thương buộc phải học tập, nhưng mà, dù sao cũng nỗ lực lâu như vậy, lại đột nhiên được cho biết mục tiêu thay đổi, những điều làm lúc trước đều không có ý nghĩa.....

Câu nói đầu tiên để cho cô liều mạng thi vào đại học A, một câu nói

khác lại để cho cô nói buông tha thì buông tha ra nước ngoài học.

Ý chí, tự do, thậm chí tình cảm, hoàn toàn bị tùy ý nắm trong tay.

Bởi vì, anh cường đại hơn cô.

Bởi vì, cô quá nhỏ bé, không có sức phản kháng.

Thứ duy nhất cô có thể dựa vào chỉ có cái mà cô tự cho là tình yêu của anh, mà bây giờ mới biết, thì ra cô vốn không hề dựa vào.

Đột nhiên cô nhớ đến ngày đó khi bị Phó Thần Thương phát điên còng trên giường anh để Lục Châu đưa từ điển điện tử cho cô, chẳng lẽ khi đó anh đã bắt đầu có ý định để cho cô học giỏi tiếng Anh rồi đưa cô ra nước ngoài du học?

Hành động mới vừa rồi của anh là có ý gì?

Tâm loạn như ma.

Nóc nhà dột còn gặp mưa suốt đêm, An Cửu không ngờ đi dạo tiệm sách cũng có thể oan gia ngõ hẹp.

An Cửu nhón chân lên định với quyển sách trên cao, lúc này, sau lưng vươn ra một bàn tay giúp cô cầm xuống.

Nếu như người vươn tay ra giúp là một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, không thể nghi ngờ là diễm ngộ, nhưng sau khi xoay người, lqd cô lại nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Huyền.

Trong nháy mắt phim tình cảm nhẹ nhàng biến thành phim kinh dị

đáng sợ.

Lâm Huyền nhìn cuốn Tiếng Anh hằng ngày, vui sướng nói: "Nghe nói Phó phu nhân sẽ phải ra nước ngoài học, thật chúc mừng!"

An Cửu không khách khí cầm lấy sách, "Nghe nói đàn em của Lâm tiểu thư chính là nghệ sĩ đang hồng vì mấy bức hình khiêu dâm mà nổi đình nổi đám trên Internet, cùng vui cùng vui!"

"Cô....."

"Lâm Huyền, chớ cần quấy." Tô Hội Lê lôi kéo Lâm Huyền, xin lỗi cười với An Cửu một tiếng.

Càng gần tới thành công lại càng phải khiêm tốn cẩn thận, về điểm này, cô ta hiểu nhất.

Lâm Huyền giểu cợt liếc nhìn cô một cái, "Không làm khó cũng không náo, đánh rắn giập đầu cũng không có cảm giác thành tựu!"

Vừa dứt lời, An Cửu nhận được điện thoại

"A lô?"

"Đang ở tiệm sách."

"Ảnh cưới?"

"Hôm nay?"

"Tùy tiện, tôi không có ý kiến."

"Không cần, tự tôi đi."

Mấy câu nói ngắn, Lâm Huyền vô cùng bén nhạy bắt được ba chữ "Ảnh cưới" (婚纱照) không tầm thường, l.q.đ có chút khẩn trương thử dò xét nói, "Phó phu nhân đây là muốn đi đâu? Cần tôi tiến một đoạn không?"

Thái độ này còn chuyển biến nhanh hơn cả diễn viên đóng phim truyền hình.

Lâm Huyền vốn chỉ đang dò hỏi hộ cô ta (THL), không ngờ An Cửu lại không khách khí chút nào thỏa mãn yêu cầu của cô ta, "Vậy thì làm phiền cô rồi."

Lâm Huyền bị nghẹn lại, ánh mắt Tô Hội Lê bên cạnh phức tạp, hai người nhìn nhau một cái, đạt thành nhận thức chung, đi qua xem một chút rồi nói tiếp.

Đến lúc đó, An Cửu đẩy cửa đi vào, Phó Thần Thương đã đợi ở chỗ này.

Nhìn thấy hai người đi theo phía sau An Cửu, mặc dù vẻ mặt Phó Thần Thương bất động, nhưng An Cửu vẫn có thể cảm thấy anh không vui.

Là đau lòng người phụ nữ mình yêu mến nhìn thấy bản thân cùng người phụ nữ khác chụp hình cưới sao?

Trước khi mọi người mở miệng, ánh mắt của nhân viên cửa hàng quần quanh ba người, ngay sau đó hỏi, "Xin hỏi cô dâu là vị nào?"

Nói xong ánh mắt đã dừng trên người Tô Hội Lê theo bản năng, thậm

chí còn định đưa cô ta vào chuẩn bị xem quần áo.

"Đưa đồ cho anh." Phó Thần Thương vươn tay về phía An Cửu.

Vì vậy An Cửu đưa tất cả đồ trong tay cho anh.

"Vào đi thôi."

Lúc này nhân viên phục vụ mới giặt mình chính chủ hẳn là vị này, trình độ chuyên nghiệp cao làm cô ta nhanh chóng điều chỉnh vẻ mặt, ân cần dẫn An Cửu đi vào, "Phó phu nhân, tổng cộng chúng tôi đặc chế cho cô 16 bộ lễ phục, tám bộ áo cưới cử hành lúc hôn lễ, tám bộ sườn xám mặc vào tiệc tối, châu báu đồ trang sức khác cũng được chúng tôi từ....."

Nếu Phó Thần Thương không hỏi tại sao mình lại cùng Tô Hội Lê còn có Lâm Huyền tới đây, An Cửu cũng lười giải thích, trực tiếp rời đi với nhân viên phục vụ.

"Còn có việc?" Phó Thần Thương không có biểu cảm gì nhìn thoáng qua hai người còn chưa rời đi.

Tô Hội Lê gắt gao cắn môi, giờ phút này đã là hoa lê dầm mưa, dù thế nào cô ta cũng không thể ngờ, anh lại cử hành hôn lễ với An Cửu.

Mặc dù anh và An Cửu đã lĩnh chứng, nhưng trừ bạn tốt, anh không công bố thân phận của cô ta (An Cửu) với bên ngoài, càng không cho cô ta một hôn lễ, đây là một chút an ủi mà cô ta (THL) có được.

Mà cô ta mới vừa biết được tin tức anh sẽ đưa An Cửu ra nước ngoài, biết được người phụ nữ này sẽ biến mất ở trước mặt bọn họ, không còn có người có thể tới quấy rầy bọn họ, đảo mắt qua lại bị

chuyện trước mắt này đánh úp lại một cách tàn nhẫn.

Anh muốn kết hôn, cô dâu cũng không phải mình.

Nhìn từng bộ áo cưới trong phòng khách, chưa bao giờ cô ta thể nghiệm sâu sắc loại đau đớn này giống như bây giờ.

Một bên Lâm Huyền bức tức mở miệng nói, "Phó Thần Thương, lqđ chẳng lẽ anh không hỏi tại sao chúng tôi lại đến nơi này một chút sao? Là vợ anh dựng tới bọn tôi ở tiệm sách nhất định kéo chúng tôi đến đây chọn áo cưới, anh không cảm thấy rất quá đáng sao?"

"Hà? Bà xã tôi mời các cô?"

Một câu đơn giản của Phó Thần Thương làm sống lưng Lâm Huyền nhanh chóng lạnh buốt, cả người hoàn toàn bị nhìn thấu.

"Em biết rõ..... Em biết rõ anh bị ép buộc, em không trách anh....."

Tô Hội Lê có nén nước mắt tông cửa xông ra, Lâm Huyền dậm chân đuổi theo.

Cả người Phó Thần Thương ngửa ra sau tựa vào trên ghế sa lon.....

Trên đời này, anh ghét nhất chính là bị người bức hiếp, nếu như anh không muốn, có ai có thể ép anh?

Lần này thực sự hiệu suất nhanh hơn nhiều, nửa giờ, An Cửu đã hoàn toàn chuẩn bị xong.

Lúc tiến vào rất tự nhiên, nhưng tâm lại đã sớm hoàn toàn không ở

chỗ này, không biết Tô Hội Lê ở bên ngoài nói gì với anh, không biết anh sẽ an ủi cô như thế nào.....

Ba thợ trang điểm vây quanh cô ríu ra ríu rít thảo luận không ngừng, An Cửu như tượng gỗ không yên lòng mặc cho họ định đoạt, đến phòng hóa trang tự nhiên nhiều hơn một hơi thở cũng không ai phát hiện.

Thợ trang điểm cửa si ngốc nhìn An Cửu mặc áo cưới trắng noãn yên lặng ngồi ở trước gương, sau hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần.

Cho dù từ đầu tới đuôi chỉ là một chút xíu trang phục, một chút xíu nhìn cô biến hóa, nhưng hiệu quả toàn thân, vẫn nhìn thấy rất rõ ràng.

"Phó phu nhân, đã được rồi."

"Ừ." An Cửu gật đầu một cái để thợ trang điểm đi ra ngoài, cũng không thềm liếc mình trong gương một cái.

Giờ phút này Phó Thần Thương đã sớm đổi xong lễ phục của chú rể, cho dù là bộ dáng nói cười tùy tiện cũng làm người ta giật nảy mình, hôm nay đều là nhân viên phục vụ nữ tiếp đón, cả phòng lớn quả thật xuân về hoa nở dào dạt sắc xuân đầy vườn sắc xuân nhà không giấu được.

Phó Thần Thương ngồi trên ghế sa lon, cầm trong tay một quyển tạp chí, chỉ vài tờ giấy mà một giờ cũng không động.

Màn che phía sau đài bị thợ trang điểm vén lên, hai thợ trang điểm khác một đỡ An Cửu còn chưa thích ứng độ cao của giày cao gót, một giúp xách làn váy của cô.

"Cô dâu tới rồi — —"

Phó Thần Thương phục hồi tinh thần lại, quay đầu, ánh mắt vốn lơ đãng trong phút chốc bị ngưng lại, cả người cũng sững sờ ngay tại chỗ.....

Giờ phút này An Cửu mặc một bộ áo cưới trắng noãn kinh điển, tay nâng một bó hoa cô dâu màu hồng nhạt, không có cố ý đổi mới cũng không có điệu bộ dư thừa, tự nhiên tươi mát mà thiêng liêng. Trong thoáng chốc khi cô đi ra từ sau màn che, l^q"đ giống như ánh trăng toàn thế giới tụ thành ánh đèn cho cô, hai mắt đắm chìm trong suy nghĩ an tĩnh, tròng mắt không chút ý tứ muốn thu hút người ta, lại như phản chiếu ngôi sao xa ngoài khơi, dao động dập dờn rạng rỡ phát sáng.....

Nhiều từ ngữ trau chuốt hơn nữa cũng không hình dung ra cảm giác của một người đàn ông nhìn thấy người phụ nữ của mình lần đầu tiên mặc áo cưới đứng ở trước mắt mình.

"Phó tiên sinh! Phó tiên sinh? Anh xem bộ này có được không?" Thợ trang điểm che miệng len lén cười.

Phó Thần Thương ho nhẹ một tiếng, trong nháy mắt dời ánh mắt đi, không biết tại sao đột nhiên sắc mặt trầm xuống, "Đổi."

Ba người hai mặt nhìn nhau, rõ ràng biểu hiện vừa rồi của anh là.....
Rất hài lòng chứ?

Có lẽ là muốn nhìn cô dâu mặc nhiều thêm mấy bộ.

Vì vậy An Cửu bị buộc bắt đầu thử một bộ khác, mà mỗi lần Phó Thần Thương chỉ nhìn liếc qua một chút sau đó đều không hài lòng.

Thử đến bộ thứ mười hai, Phó Thần Thương nhìn bộ váy hở lưng cùng đuôi cá buộc lấy đường cong mê người, nhả ra một chữ, "Đổi."

Lần này, An Cửu đứng tại chỗ không nhúc nhích, động tác của cô chậm rãi, ngay trước mặt Phó Thần Thương cởi sa mỏng xuống ném lên mặt đất, sau đó dò ra phía sau cổ cởi dây buộc, trong nháy mắt áo cưới tơ lụa trượt từ bả vai xuống dưới chân.

Cuối cùng sắc mặt thâm trầm không đổi của Phó Thần Thương hóa thành kinh ngạc cùng cứng ngắc, còn có chút né tránh cùng lúng túng không dễ dàng phát giác.

Tất cả nhân viên trong cửa hàng đều hóa thành miệng chữ O. Người phụ nữ này cũng quá lớn mật đúng không? Trước mặt nhiều người như vậy cởi hết hấp dẫn Phó Thần Thương?

Toàn thân cao thấp của An Cửu chỉ còn lại một quần lót nhỏ màu trắng cùng miếng dán ngực, nhấc chân đi ra khỏi đống quần áo lấp lánh trên mặt đất, lqđ nhặt nó lên, sau đó hung ác nện vào trên người Phó Thần Thương, sau đó không nói một lời đi vào phòng thay quần áo.

Sau một phút, mặc tề chỉnh đi ra ngoài, không nói hai lời đi ra khỏi cửa hàng áo cưới.....

Chương 109: Chia tay thua thiệt là chính em

Chuyện này..... Đây là đang cầu kinh với Phó Thần Thương? Đã vậy lại còn dùng quần áo nện anh!

Mặc dù đã đoán sai, nhưng có một chút không sai, thật sự lá gan của người phụ nữ này quá lớn. Quả nhiên vợ của Phó Thần Thương có chỗ hơn người.

Cô dâu đi, một phòng thợ trang điểm cùng nhân viên phục vụ đều ngây ngốc tại chỗ chưa tỉnh hồn lại, lại không dám mở miệng nói một câu, chỉ sợ họa thủy dẫn tới trên người mình.

Trước sau không tới mấy giây, Phó Thần Thương để áo cưới qua một bên, đi ra ngoài theo.

Vừa ra cửa liền nhìn đến An Cửu đã đi rất xa, đến mức chỉ thấy một chấm nho nhỏ.

Chạy nhanh một lát đuổi theo, kéo tay của cô, "An Cửu....."

"Buông tay."

Hai người anh kéo tôi kéo tranh chấp nhiều lần, cuối cùng Phó Thần Thương cả giận túm lấy cô.

"Tổng An Cửu em nào đủ chưa?"

An Cửu lập tức xoay người, giọng điệu giống anh như đúc, "Phó

Thần Thương anh nào đủ chưa? Anh đây là đang chọn áo cưới hay chọn đất mộ? Bày mặt chết cho ai nhìn?"

Cô nhóc này nói chuyện không chút kiêng kỵ nào, Phó Thần Thương nghe mà trên trán nổi lên gân xanh.

Vừa muốn khiển trách, lại thấy hốc mắt cô ửng hồng.

Cô ngược đầu nhìn anh, như thể thế thì những giọt nước mắt sẽ không dễ dàng chảy, "Anh đi cứu Tô Hội Lê, thứ tự đến trước và sau, tôi nhắn nhin cũng nhận. Anh không đồng ý ly hôn, tôi nhắn nhin êm đẹp làm một người vợ để người ta nhận nhầm thành tiểu tam; anh đi ăn mừng cô ta xuất viện, tôi nhắn nhin không xốc cái bàn hai người ăn lên tại chỗ; anh mới từ chỗ một người phụ nữ khác liền trở lại ức hiếp tôi...tôi nhin không cắt đứt anh em của anh để anh không giao hợp được nữa; anh nói một câu muốn đưa tôi ra nước ngoài là tống tôi đi, tôi nhắn nhin ngoan ngoãn để cho anh định đoạt; tình nhân của anh, khuê mật của tình nhân, bạn bè của người tình liên hợp khiêu khích tôi...tôi nhin không có cắt đứt cổ của bọn họ, để bọn họ đi tìm tổ tiên; ba mẹ anh bắt chúng ta cử hành hôn lễ, tôi phải chịu đựng nét mặt xác chết của anh, chịu đựng sự ghét bỏ của anh, thử từng bộ trang phục cho anh xem....."

"Phó Thần Thương, anh còn muốn tôi như thế nào? Anh nói cho tôi biết, còn phải nhin bao nhiêu lần mới đủ để trả sạch nợ anh cứu tôi?" An Cửu nâng trán cười nhỏ một tiếng, "Không sai..... Tôi thừa nhận..... Tôi có thể trở thành con người như hôm nay, cảm nhận được chút niềm vui thú làm người cùng chút ấm áp hư ảo này, tất cả đều là công lao của anh! Cùng lắm thì, tôi trả lại cho anh có được không? Tôi về cuộc sống của tôi, coi như tôi chưa từng biết anh, như vậy có đủ hay không?"

Coi như tôi chưa từng biết anh.

Phó Thần Thương vội vàng không kịp chuẩn bị ấn cô vào trong ngực, cánh tay càng thu càng chặt.

"Chia tay thua thiệt là chính em."

"(ノ °Д°)ノ ㄣ—┐....."

Tôi nói nhiều lời như vậy, chẳng lẽ anh cũng chỉ nghe được câu này sao?

Lời nói không liên quan chút nào.

Rõ ràng là điệu bộ lảng tránh.

An Cửu vừa nổi giận một trận, không để tâm đến nửa sợi tóc gáy của anh, nổi giận hay không nổi giận vẫn giống nhau, trong lòng vẫn còn mang giọng điệu đè nén.

Lôi lôi kéo kéo trở lại studio, Phó Thần Thương không tiếp tục để cho cô thử tiếp nữa, chọn mấy bộ lễ phục mà hôm đó cần, sau đó hai người tiếp tục chụp hình cưới.

Nhưng mà, não loạn như vậy kết quả chính là.....

"Cô dâu, đến gần một chút!"

"Cô dâu, mặt mỉm cười..... Ách, không không không, không phải như vậy, quá căng cứng, phải nhu hòa nhu hòa....."

"Cô dâu, cô phải nhìn chú rể..... (╯□╯) ách, xin không cần dùng vẻ

mặt hung tàn này nhìn....."

An Cửu vuốt vuốt khoe miệng cứng ngắc, pháo đạn đầy đủ khai hoả phóng về phía nhiếp ảnh gia, "Tại sao anh chỉ nói tôi? Tại sao chỉ bắt tôi tới gần, anh ta có thể đứng ở nơi đó không động chút nào, tại sao mặt tôi phải mỉm cười, anh ta có thể mặt than!"

Một tay Phó Thần Thương cầm ở túi quần, bộ dạng việc không liên quan đến mình chỉ đứng ở đó như trạm trung chuyển thật sự là quá khinh người.

Mặc dù anh chỉ là đứng ở nơi đó không hề làm gì, tùy tiện chụp cũng là áp-phích hoàn mỹ, trực tiếp có thể lên trang bìa tạp chí.

Mà cô đứng bên cạnh anh, người xem chỉ có thể cảm nhận được là hãy P (Photoshop) cô đi.

Nhiếp ảnh gia nhìn cô dâu đột nhiên bùng nổ, lại nhìn chú rể đang mang về mặt không đổi, "Cái này..... Ách ~~"

Đương nhiên là bởi vì không dám tìm Phó Thần Thương gây phiền toái, chỉ có chỉ có cô mới tương đối dễ bắt nạt chứ sao.

Đương nhiên những lời này không dám nói ra.

"Khụ khụ, Phó phu nhân ơi, cô chỉ cần hơi dịu dàng một chút là được rồi....." Nhiếp ảnh gia đề nghị đúng trọng tâm.

An Cửu uốn éo người hai tay ôm ngực, "Tôi không có chức năng này, phải dịu dàng người anh bắt anh ta đi!"

Nhiếp ảnh gia lệ rơi đầy mặt, người thực sự không có này chức năng này là Phó Thần Thương mới đúng chứ?

Vào lúc nhiếp ảnh gia gần như tuyệt vọng, một bên Phó Thần Thương vịn cái trán, vẻ mặt một phần bất đắc dĩ hai phần cứng chiều bảy phần thâm thúy nói không nên lời.

Nhưng mà, thế này đã đủ rồi.

Nhiếp ảnh gia nhanh chóng ấn nút ghi lại một màn này.

Cô dâu giận dữ ghét bỏ xoay người đưa lưng về phía chú rể, còn chú rể thì bất đắc dĩ lại cứng chiều đưa mắt nhìn cô.

Nhiếp ảnh gia thấy có hiệu quả, thật là tốt ngoài dự đoán, không thể nghi ngờ điều này mang lại cho anh ta lòng tin lớn lao, vì vậy lên tinh thần nói: "Rất tốt rất tốt! Chính là như vậy! Chúng ta tiếp tục!"

"Xin cô dâu tựa đầu vào vai chú rể, hai người cùng nhau nhìn lên phía đó."

Vừa dứt lời, một bên phụ tá đứng ở cách đó không xa vỗ tay phát ra tiếng, "Hai vị nhìn bên này, cho một ánh mắt!"

"Ánh mắt cô dâu không cần nhìn thẳng như vậy....."

An Cửu lờm anh ta một cái, "Không thẳng tắp chẳng lẽ còn có thể cong như bông hoa? Anh cong cho tôi nhìn một chút!"

"Đừng làm khó dễ người ta." Phó Thần Thương mở miệng.

An Cửu nghe vậy liền nổi giận, "Rốt cuộc là ai làm khó dễ ai vậy? Không phải anh cũng thẳng sao? Chẳng lẽ anh là cong?"

Nói xong cũng nhìn anh chăm chăm, tay còn vung trước mắt anh, kết

quả lại bị anh cầm, nắm đến dưới môi hôn mu bàn tay của cô.....

"Rắc rắc" "Rắc rắc" nhiếp ảnh gia không ngừng bận rộn nhấn play.

"Hoàn mỹ!"

Nhưng mà, cách mạng chưa thành công.....

Nhiếp ảnh gia tiếp tục nhảy lên, "Tiếp, hai vị nhìn đối phương, đưa mắt nhìn nhau, cô dâu, nhất định ánh mắt phải nhu tình như nước thẹn thùng e lệ....."

Nhưng mắt An Cửu chỉ lộ ra sự hung ác.....

Nhiếp ảnh gia cố ý khích cô nhập cảnh, "Cô dâu ơi, cô hãy nghĩ mà xem, đứng trước mặt chính là ông xã của cô! Hai người sẽ cử hành hôn lễ, chẳng lẽ cô cũng không kích động hạnh phúc ước mơ sao?"

Vừa dứt lời, không chỉ có thái độ của An Cửu không tốt, ngay cả Phó Thần Thương vốn mang sắc mặt không đổi cũng trở nên không tốt.

Anh ta nói sai cái gì sao?

Tưởng tượng một chút, đứng trước mặt chính là ông xã của cô.....

Dường như chuyện như vậy không cần "Tưởng tượng".

Ông chủ à, tôi rất muốn được về nhà.

Phó Thần Thương thu hồi tầm mắt bất mãn, chuyển qua trên mặt An Cửu, sau đó đưa tay nắm lấy cằm của cô, cúi người hôn xuống.....

"Rắc rắc" "Rắc rắc" nhiếp ảnh gia đầy máu sống lại tại chỗ.

"Mệt mỏi, không chụp nữa." An Cửu đá chân ra sau.

"Vậy thì ngủ một lát đi!"

Nhiếp ảnh gia vừa dứt lời, trước mặt An Cửu liền xuất hiện một chiếc giường lớn cực kì lãng mạn thích ý.

Sau đó là một tổ kỹ thuật giường chiếu.

Cái gọi là độ khó cao.....

Chính là An Cửu nhắm mắt lại nằm ở trên giường ngủ cái gì cũng không cần làm, cũng không biết Phó Thần Thương đang làm gì, là động tác như thế nào, chỉ nghe thấy tiếng "Rắc rắc" "Rắc rắc" không ngừng nghỉ bên tai.

Không biết có phải nhiếp ảnh gia quá hưng phấn hay không, thời gian chụp phần này hơi dài, An Cửu thiếu chút nữa thật sự nằm ngủ thiếp đi.

Rốt cuộc chụp xong, An Cửu nặng nề thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà hôm nay hoàn thành chỉ là nội cảnh, ngày mai còn có ngoại cảnh.

Rõ ràng nên là chuyện hạnh phúc nhất, hai người lại dùng nắm mồ để miêu tả tâm tình giống nhau.

Không có một người vui vẻ, thật không hiểu cuộc hôn lễ này có ý nghĩa gì.

Phó Thần Thương mở cửa xe, "Ngày mai phải chuẩn bị thiệp mời, em trở về viết tên những người muốn mời lên thiệp."

An Cửu ngồi vào tay lái phụ, lắc đầu một cái, "Không có."

Không phải là không có, chỉ là, bạn bè tốt phải cùng nhau chia sẻ chuyện vui vẻ.

Mà buổi hôn lễ này, chỉ có làm khó cho cô.

Về phần người thân, tự nhiên cũng là không có.

Phó Thần Thương khẽ cau mày, nhưng không nói gì.

Sau bữa cơm chiều, màn đêm buông xuống.

An Cửu đã quen với con đường đá phía sau khu vườn nhỏ, sau đó ngồi xuống chiếc ghế gỗ được điêu khắc.

Móc thuốc lá lén mua từ trong túi ra, rút một điếu, đặt ở chóp mũi ngửi nhẹ, nhưng không đốt.

Tống An Cửu, đến thuốc lá này cũng có thể bỏ, này còn giữ được cái gì nữa?

Giống như Noãn Bảo Bảo (thương hiệu miếng dán nhệt của Trung Quốc), chưa một lần dùng, sức mạnh cùng ấm áp không thuộc về mình, cuối cùng không cách nào lưu lại.

Gả cho anh, coi như là mơ một giấc mộng.

Hôn lễ, coi như là bóng tối trước bình minh.

Trời cao Hoàng Đế ở xa.....

Đây không phải là đúng là thứ mình muốn sao?

Đột nhiên vang lên bên tai tiếng giày giẫm lên cỏ, sau đó dừng lại cách đó ở hai, ba bước.

Bỗng nhiên thân thể An Cửu cứng đờ, chậm rãi quay đầu, bóng dáng Phó Cảnh Hi phản chiếu rơi vào đôi mắt long lanh, bước chân đạp ánh trăng, bóng dáng thân mật rơi vào trên người cô.

Cậu cởi áo khoác xuống, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô.

Cảm thấy nhiệt độ của áo khoác treo trên đầu vai, An Cửu chôn đầu vào giữa đầu gối.

Ban công tăng ba, Phó Thần Thương đốt một điếu thuốc, quan sát hai bóng lưng trong vườn hoa.

Chương 110: Làm với tôi một lần, đổi lấy tự do cho cô

An Cửu bất động cũng không nói chuyện.

Phó Cảnh Hi đưa tay mò về đầu của cô, An Cửu tránh ra như tránh rắn độc thú dữ, cho nên cử động quá lớn không ổn định cơ thể, lqd trực tiếp khoa trương té nhào xuống đất.

Con người Phó Cảnh Hi như nhiễm chút lạnh lẽo từ ánh trăng, trong bàn tay cầm một chiếc lá gỗ từ trên đầu cô xuống, "Xin lỗi."

Cậu duỗi tay về phía cô, muốn kéo cô, nhưng nghĩ đến cô sẽ kháng cự, lại cứng đờ chậm rãi thu hồi.

"Thấy tôi đáng ghét thế sao?"

Vẻ mặt cô đơn như khiến An Cửu không dám nhìn thẳng, thiếu chút nữa trực tiếp nhào tới an ủi.

Cô chống mặt đất, vỗ vỗ tay bò dậy, ngồi ở mép ghế cách cậu ta không quá gần, "Cậu biết, dù sao trước kia tôi cũng thích cậu. Hiện tại tôi kết hôn rồi, cậu cũng có bạn gái, tình ngay lý gian, đương nhiên phải chú ý nhiều hơn một chút."

An Cửu tự nhận câu trả lời này vô cùng hoàn mỹ, lại thấy sắc mặt Phó Cảnh Hi nặng nề hơn.

"Rốt cuộc vẫn biến thành như vậy....."

An Cửu nghe không hiểu cậu thờ dài là có ý gì, đang hoang mang, lại đột nhiên bị một cánh tay ôm vào trong ngực, lleequýđôntrong phút chốc hương bạc hà cỏ xanh thuộc về Phó Cảnh Hi tràn đầy miệng mũi mỗi tế bào mạch máu của thân thể, hình ảnh tình nồng đã từng mơ ước từ lâu trong mộng được trình diễn chân thực, dường như trái tim vì kích động quá mà như ngừng đập, nhưng máu lại như vạn mã bồn đặng (như hàng vạn con ngựa cùng chạy).....

"Tại sao....." Giọng Phó Cảnh Hi khẽ run, giống như đè nén tình cảm vô cùng sâu đậm.

An Cửu mới vừa đắm chìm trong câu "Tại sao" tuyệt hảo này, liền nghe thấy cậu nói đầy đủ ——

"Tại sao lại đàn như vậy....."

Thì ra là bởi vì chỉ số thông minh của cô mà đau lòng muốn chết.

"(0 III) thật sự rất xin lỗi vì đàn như vậy....." An Cửu rất hổ thẹn nói.

Xem ra làm người ta đau lòng rồi.

Phó Cảnh Hi ôm cô vào trong ngực, lòng bàn tay hơi lạnh che trên cái đầu chứa trí thông minh của cô.

An Cửu cảm thấy hẳn là cậu hận không thể truyền chút thông minh của bản thân cho mình.

"Biết rõ cô đàn, tại sao lại muốn mặc cô hồ đồ....."

Tại sao thời điểm mềm lòng nhất tôn trọng quyết định của cô, mặc cho cô vui vẻ đưa mình vào miệng cạp, trước đây cậu can không

được, hiện tại muốn nhổ cũng không ra.

Phó Cảnh Hi luôn xa cách nhạt nhẽo lại có thái độ khác thường, ôm cô càng chặt như muốn phát tiết, lê quý đôn An Cửu cảm thấy bầu ngực của mình ma sát trước ngực cậu, cậu đang nói chuyện trên đỉnh đầu cô, đôi môi mỏng như dính vào trán cô, vào lúc cô thanh tỉnh, chưa bao giờ thân cận như vậy.....

Người mà mình cho là cả đời chỉ có thể đứng nhìn từ xa lại lấy tư thế đó ôm mình vào ngực..... An Cửu sờ lỗ mũi một cái, may mà không có chảy máu mũi.

Hít sâu một hơi.

An Cửu thận trọng nói, "Cái đó, Cảnh Hi, có thể buông tôi ra trước không? Tôi sợ Phó Thần Thương sẽ trực tiếp nhảy xuống đập chết hai chúng ta....."

"Hả?"

"Bởi vì bây giờ tôi đang đối diện với anh ấy!" An Cửu lệ rơi đầy mặt quét mắt tới ban công tầng ba.

Cô đây không phải là tình ngay lý gian, mà đã là trộm dưa sờ mận rồi.

Cho dù hoàn toàn không thấy rõ mặt của Phó Thần Thương, nhưng An Cửu có thể cảm thấy chắc chắn anh đang nhìn về phía này.

Bóng đen cao to, làn khói sáng chợt sáng chợt tắt, giống như là mắt dã thú, l. q. đ khí lạnh đáng sợ kia như lấy tư thái đoạt mệnh ùn ùn kéo đến.

Mặc dù cách xa, thế nhưng công kích từ xa lại quá hung tàn.

Nhưng..... Phó Cảnh Hi trước mặt, đưa lưng đối địch, giống như dùng thân thể làm tấm chắn cho cô.

Cuối cùng Phó Cảnh Hi cũng buông lỏng cô ra.

Đột nhiên An Cửu phát giác cậu có gì đó không đúng, không suy nghĩ bật thốt lên, "Cảnh Hi, cậu đây xấu hổ sao?"

"Cô nhìn lầm rồi." Dường như Phó Cảnh Hi trả lời ngay, lại còn tránh tầm mắt của cô.

"....." Hóa ra xấu hổ thật.

Biểu cảm khói lửa của nhân gian như này, thật sự làm cô kinh ngạc

Phó Cảnh Hi xuất hiện vào lúc cuộc sống của cô đen tối nhất, làm cho cô giống như được ánh mặt trời chiếu sáng ấm áp mà có tinh thần, nhưng trên thực tế, cũng khó để có thể với lấy cậu.

Có vài người là phong cảnh, chỉ có thể thưởng thức, chỉ có thể đi ngang qua.

Trong không khí buồn bã rėjo rất như thế, đột nhiên trước mắt hai người nháy ra một người.

"Hai vị đây là muốn bỏ trốn sao? Có cần tiểu gia giúp một tay hay không? Dịch vụ giúp đỡ 24h trả lại tự do cho xã hội o(($\cong \nabla \cong$ o))!"

"....."

"....."

"Ôi bị chê à!" Phó Hoa Sinh ai oán yên lặng rời đi, vừa đi vẫn không quên vừa lớn tiếng hát, "Cậu tồn tại ~ trong đầu tím cậu....."

"....."

"....."

Rốt cuộc người này tới làm gì.....

Vốn Phó Hoa Sinh thấy hai người này đến vườn hoa nhỏ gặp riêng, cho nên muốn tới đây dây vào một chút, l^q"đ nhưng anh ta nhanh chóng phát hiện ra Phó Thần Thương ở trên tầng khí thế mạnh mẽ, vì vậy cực kỳ nhanh chóng rời đi.

Rất lâu sau hai người mới từ bầu không khí 囧囧 nhảy thoát ra ngoài.

"Tôi đi lên đây."

Đợi chút nữa có lẽ cô sẽ chết không có chỗ chôn.

Nhưng mà, một giây kế tiếp, cô cảm thấy mình đã nửa thân thể xuống đất.

Bởi vì Phó Cảnh Hi đột nhiên kéo tay của cô cầm thật chặt, "Nói cho tôi biết, phải như thế nào cô mới bằng lòng rời khỏi anh ta?"

An Cửu bị vẻ mặt đè nén của cậu lây nhiễm, cảm thấy trong đôi mắt ấy có gì đó tồn tại mà cô không biết.

Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, "Cảnh Hi, không phải là tôi không rời đi."

Là anh ấy không buông tay!

"Phải..... À....." Phó Cảnh Hi hơi rũ đầu xuống, vẻ mặt đen tối không rõ, từ góc độ này An Cửu nhìn sang có chút cảm thấy..... Âm trầm.

Đột nhiên, eo ếch bị kéo mạnh lấy, như là đụng phải cơ ngực của cậu, sau đó đôi môi bị đôi môi mà cô vẫn muốn nhúng chàm chiếm lấy.

Một tiếng "Phù phù" vang lên rất lớn, cách đó không xa trên tầng dường như có vật gì đó bị ngoại lực làm cho rơi xuống, giống như là đập vào tim của cô.

Ba hồn đã mất, lúc này hoàn toàn phải vào mộ rồi.

Phó Cảnh Hi nói nhỏ bên tai An Cửu đã hoàn toàn ngây ngốc, "Cô phải biết, Phó Thần Thương thích sạch sẽ, đồ của mình, nếu như người khác chạm qua, sẽ tuyệt đối không muốn nữa....."

An Cửu nuốt nước bọt, là cảm giác sai sao? Tại sao cảm thấy lúc này Phó Cảnh Hi còn đáng sợ hơn cả Phó Thần Thương.

"Làm với tôi một lần, đổi lấy tự do cho cô."

An Cửu bị những lời này làm chấn động ngưng hô hấp, hoàn toàn ngẩn ra, mất đi năng lực suy tính.

Liếc nhìn bóng người đã biến mất trên tầng, Phó Cảnh Hi thoáng buông cô ra một chút, lqđ cực kỳ dịu dàng vuốt ve đầu của cô, "Ba ngày sau, tôi chờ cô ở kí túc xá đại học A."

Ba ngày sau là một ngày trước hôn lễ, theo phong tục của thành phố A, buổi tối một ngày trước hôn lễ cô dâu chú rể không thể gặp mặt

nhau.

An Cửu từng bước từng bước trở lại phòng ngủ, trên chân giống như trói bao cát nặng ngàn cân.

"Chịu trở lại?" Phó Thần Thương ngồi trên ghế sa lon, bộ dáng ôm cây đợi thỏ, không nhìn ra tâm tình gì, nhưng, cô hiểu rõ anh, cho nên mới sợ, vì người đàn ông càng an tĩnh, càng đáng sợ.

Đến lúc thật sự đứng trước mặt Phó Thần Thương, ngược lại An Cửu lại không cảm thấy sợ.

So sánh với thứ Phó Thần Thương cùng Tô Hội Lê làm, không phải cô và Cảnh Hi không đáng kể chút nào sao?

Thứ bất ngờ duy nhất cũng chỉ có câu nói long trời lở đất kia của Phó Cảnh Hi.

An Cửu bị quậy đến rối loạn, mà giờ khắc này vẻ mặt không yên lòng khốn khổ vì tình của cô trong mắt người khác thật chói mắt.

An Cửu cảm thấy, nếu Phó Thần Thương có ý không ly hôn cũng không yêu cô, vậy sẽ không có cần thiết phải can thiệp đến cuộc sống của hai bên, như vậy đều tốt đối với tất cả mọi người.

Cô cho là mình rất có đạo lý, nhưng có đạo lý trước mặt người không phân rõ trái phải này cũng vô dụng thôi.

"Nếu không bỏ được như vậy....." Phó Thần Thương nói xong thông thả ung dung, "Vậy cũng không nên đi du học."

Vừa dứt lời liền đốt tất cả lửa giận của cô, "Phó Thần Thương anh đùa bỡn chơi tôi có phải không?"

Mắt thấy Phó Thần Thương đứng lên càng tới càng gần, An Cửu nuốt nước bọt, xoay người, nhanh chóng bỏ chạy.

Kết quả mới vừa cầm đến tay cầm cửa, đỉnh đầu ầm vang một tiếng, cánh tay Phó Thần Thương nặng nề để ngang lưng cửa, vây cô dưới thân thể, tư thế vô cùng nguy hiểm.

Có lẽ là tai vạ đến nơi, khủng hoảng cực điểm nên dẫn đến vật cực tất phản, đột nhiên An Cửu trở nên bình tĩnh, xoay người từ dưới người anh, nhìn anh, từng chữ từng câu, "Phó Thần Thương, tôi thật sự không hiểu anh đang tức giận cái gì, nếu như anh chỉ cần một người vợ, hoặc là trả thù Tô Hội Lê cần công cụ để thu hút sự chú ý của cô ta, một nhân vật lớn như anh, cần gì tức giận với một người qua đường như tôi?"

"Chẳng lẽ nói..... Anh yêu tôi?"

An Cửu nói xong cũng tự cảm thấy hoang đường buồn cười.

Mà sau khi câu nói vừa ngừng, trên mặt Phó Thần Thương xuất hiện vẻ mặt tương đối kỳ dị, nếu như nhất định phải dùng gì đó để hình dung, An Cửu dùng tài nghệ viết văn hồng bút của cô, lqd cảm thấy rất giống như là dẫm phải cứt chó làm người ta ghê tởm?

Đột nhiên Phó Thần Thương cười nhẹ, hung tợn nhìn cô chằm chằm, dựa vào gần chỉ sợ cô không nghe được, "Tống An Cửu! Em mơ đi!"

Chương 111: Đêm hôm trước

Editor: Trịnh Phương.

Mặc dù lúc hỏi về câu nói kia tâm tình của cô hoàn toàn là ghen chết, nhưng sau khi nghe thấy Phó Thần Thương trả lời cũng là cô bị ghen.

Nhưng ngược lại, rốt cuộc lập tức có thể tháo xuống, trong lòng nhẹ nhõm.

Nói đến buồn cười, cho tới hôm nay cô mới biết trong tiềm thức của mình tồn tại sự may mắn mà mình cũng xem thường như vậy: Anh vẫn chưa nói yêu, nhưng mà chưa từng nói không thích, không phải sao?

Mà bây giờ, anh rốt cuộc cho cô câu trả lời khẳng định.

Vậy cũng là, nhân họa đắc phúc [trong họa có phúc].

Đêm hôm đó, sau khi Phó Thần Thương nói "Cô mơ đi" rồi rời khỏi phòng, không chỉ có như thế, hai ngày kế tiếp cũng chỉ từng nói với cô mấy câu, ngủ cũng là ở thư phòng, hoàn toàn không tìm cô làm phiền nữa.

Mà Phó Cảnh Hi dùng một câu nói đã gần như làm loạn cả tế bào đại não của cô lại như biến mất khỏi thế gian.

Không có Phó Thần Thương quấy rầy, hai ngày nay An Cửu hết sức chuyên chú vắt hết óc suy nghĩ xem rốt cuộc lời nói đêm hôm đó của

Phó Cảnh Hi là ý gì, anh rốt cuộc muốn theo đuổi thế nào?

Suy nghĩ hai ngày hai đêm, kết quả là: Chuyện này..... Cái này chẳng lẽ chính là hẹn ước trong truyền thuyết? (0 III)

Mà đối tượng còn là cô gái trẻ mỗi lần ở trong mộng đều chăm chỉ đùa giỡn nam thần như cô!

Phó Thần Thương nói không sai, cô đại khái thật sự là đang nằm mơ!

An Cửu ngưng ngác nằm ở bàn hóa trang ngăn người, mấy ngày nay, từ trên xuống dưới nhà cũ loay hoay đến xoay vòng, nhân vật chính là cô lại rảnh rỗi ngồi nghĩ lung tung.

Dĩ nhiên, đây chỉ là bề ngoài, thật ra thì cô hao tổn sức lực khổng lồ.

Rất nhiều chuyện theo một câu "Làm với tôi một lần, đổi cho cô tự do" kia của Phó Cảnh Hi đều bị dẫn ra ngoài, đan vào thành chiếc lưới khổng lồ vây khốn cô, càng thu càng chặt, cô gần như không thể hô hấp.

Cô nghĩ đến lần bị bắt cóc kia, nhớ mang máng Vương Uy từng nói một câu như vậy: "Thứ không tiền đồ, cho cô tiền để cô thương lại không thương". Chẳng lẽ ý tứ của những lời này là phía sau Vương Uy còn có người chỉ đạo, đưa tiền để cho bọn họ cường bạo mình? Là ai?

Ban đầu cô cũng cho là chỉ là vụ bắt cóc bình thường, cũng không để ở trong lòng, bởi vì loại chuyện này, chỉ cần tiền chuộc làm đổi phương hài lòng, con tin sẽ không có chuyện gì.

Sau lại, cô rất rối loạn, cho là bắt cóc cùng cường bạo đều là bởi vì

Vương Uy muốn trả thù mình, cô có thể cho là như vậy cũng là bởi vì tất cả logic đều rất chặt chẽ, không có bất cứ vấn đề gì.

Mà lời Phó Cảnh Hi nói đem đó, lại đột nhiên khiến cô nảy ra một ý nghĩ khác.

Cảnh Hi nói: Phó Thần Thương thích sạch sẽ, đồ đạc của mình, nếu như người khác từng chạm qua, liền tuyệt đối sẽ không muốn nữa.....

Bây giờ quay đầu lại suy nghĩ kỹ một chút, cách làm của Vương Uy, thay vì nói là vì trả thù mình cùng Phó Cảnh Hi, ngược lại càng giống như nhắm vào Phó Thần Thương.

Nhưng, tất cả điều này chỉ là suy đoán mà thôi.

Nếu như là chủng khả năng thứ hai tính, vậy chỉ có thể nói người bố trí quá giáo hoạt, hoàn toàn che giấu hiềm nghi của mình cùng động cơ, tất cả đều thành chính cô gây họa.

Nếu là như vậy, người phía sau màn đó phải hiểu mình rất rõ, mới có thể đào ra chuyện bài văn năm xưa. Suy nghĩ một chút cũng rợn cả tóc gáy.

Mà trong loại khả năng thứ hai tính lại phân thành hai điều có thể, một là Tô Hội Lê vì tình nên thuê người diệt trừ kẻ đem lại nguy hiểm cho anh ta; một là phe đối địch của Phó Thần Thương muốn đả kích danh dự của anh vì quyền lực.

Ở trên, cũng chỉ là một phần cô tạm thời có thể phân tích ra.

Vuốt vuốt huyệt Thái Dương không ngừng nháy lên, cho tới giờ khắc này, An Cửu mới chính thức cảm nhận được loại lực đục đầu đá

trong gia tộc giàu có, bản thi u ám khiến người ta phiền lòng.....

Rốt cuộc vẫn phải biến thành như vậy, ngay cả những lời này của Cảnh Hi, cô đều hiểu rõ.

Cô rốt cuộc biến thành vật hy sinh của hôn nhân nhà giàu, biến thành tượng gỗ bất kể làm cái gì cũng sợ tay sợ chân không được tự do.

Ngày qua đi, có uất ức, lại thoải mái; có tức giận, nhưng có thể tùy ý làm bậy; có trói buộc, lòng lại tự do tự tại.

Mỗi một câu của Cảnh Hi nhìn như khó hiểu, nhưng những câu đó đều có ý nghĩa sâu xa.

An Cửu cười khổ, anh biết rõ tôi ngốc, tại sao không thể giải thích thêm mấy câu với tôi.

Sự che che giấu giấu cùng tâm tình bị đè nén lóe lên trong con người của anh, rốt cuộc là tại sao?

Cô biết, anh trách cô ban đầu không nghe lời khuyên của anh, ngu ngốc cố ý tin tưởng Phó Thần Thương, tới nhà cũ gặp cha mẹ.

Cô cũng không hối hận quyết định ban đầu, dưới tình huống lúc đó, nếu trở lại một lần nữa, cô vẫn sẽ lựa chọn tin tưởng.

Chỉ là, cô thật sự không ngờ, chuyện phát triển tới hôm nay sẽ là kết quả như vậy.

Không ngờ mình sẽ không chịu nổi một kích [yếu ớt] như vậy, bị bình nước đường ngâm mềm, ngâm tới rỉ sắt, không ngờ lại dính cả mình vào.

Cho nên nói, tuyệt vọng nhất không phải không chiếm được, mà là mất đi.

Người trước chưa bao giờ có được, người sau lại là có được rồi mất đi.

Trong cả sự kiện đó, điều ngoài ý muốn với cô nhất đại khái chính là ước hẹn ba ngày sau của Phó Cảnh Hi.

Vì để mình có thể rời khỏi Phó Thần Thương, anh lại không tiếc hy sinh thân thể của mình.

Lúc đầu, anh đã từng đề cập tới chuyện đồng ý phối hợp với cô diễn một tiết mục lạc lối, chỉ là, cô không nghe.

Thời gian ước định đang vào tối nay, mà bây giờ thì sao, cô phải lựa chọn thế nào?

Trong đầu một lát là sắc mặt bạo quân chuyên chế của Phó Thần Thương, một lát là hình ảnh Phó Cảnh Hi quần áo xốc xếch không hài hòa..... Cả người cũng không tốt.

"An Cửu, thế nào? Mẹ thấy tâm trạng của con hai ngày vẫn không tốt, có phải bệnh sợ hãi trước khi kết hôn hay không?"

Phùng Uyển đẩy cửa đi vào, có chút lo lắng hỏi.

"Ách, có lẽ vậy." An Cửu qua loa.

Giấy chứng nhận cũng đã lấy, còn sợ hãi trước hôn nhân cái gì! Nên tính là sợ hãi sau khi cưới thôi.

"Không nên suy nghĩ quá nhiều, con nha, cái gì cũng không cần

nghĩ, tất cả đều có mẹ cùng Thần Thần rồi, con chỉ cần làm cô dâu thật vui vẻ là được rồi! Học tập ở bên ngoài cũng không cần lo lắng cho Thần Thần, bên gia đình mẹ sẽ giúp con quản cực kỳ chặt chẽ, tuyệt đối sẽ không để người phụ nữ khác có một chút cơ hội chen vào!"

Nửa tháng này ở nhà cũ, Phùng Uyển dặn phòng bếp làm đồ ăn ngon đa dạng cho cô, nói nhiều nhất chính là bên ngoài lòng người hiểm ác, không nên khinh địch tin tưởng người khác, cái người khác này đặc biệt là đàn ông, dĩ nhiên, phụ nữ càng không được. Ý khác trong lời nói kia đúng là, không cho cô tin tưởng Phó Thần Thương.

Về hôn lễ, Phùng Uyển có ý là càng long trọng càng tốt, cuối cùng ông cụ lại gõ nhịp định ra, không cần tốn công tốn sức, chỉ mời vài người thân và bạn tốt, cũng khéo léo từ chối việc phỏng vấn của truyền thông.

Anh cho An Cửu hôn lễ này, do không muốn uất ức cô, cũng là chính thức thừa nhận thân phận của cô với bên ngoài, mà không phải đẩy cô lên đầu sóng ngọn gió.

Cách làm của ông cụ khiến An Cửu thoáng thấp giọng, nếu không phải thịnh tình khó từ chối, hôn lễ này tới quá không đúng lúc, cũng vì cô nghĩ không quá mong muốn, bởi vì giờ khắc này cô được nâng cao bao nhiêu, ngày sau sẽ rơi càng đau bấy nhiêu; giờ phút này có bao nhiêu hạnh phúc, ngày sau anh gương vỡ lại lành, cô sẽ có bấy nhiêu khổ sở.

"Đang tốt tại sao muốn đổi học ba năm thành năm năm?" Kha Lạc không hiểu nhìn bạn tốt ở đối diện.

Rõ ràng toàn thân cũng tản ra một loại u oán cùng với gấp gáp, cố tình lại không động tới một chút rượu ở trước mặt, không hút một điếu thuốc, thậm chí ngay cả vẻ mặt cũng không chút thay đổi, cố ý thăm dò lực tự chủ của mình, cố ý giống như giận dữ cùng mình, giải thích bình thường một chút chính là tự ngược.

"Này, ngày mai sẽ phải cử hành hôn lễ, vẻ mặt như cô dâu chạy theo người khác có vẻ không quá thích hợp đi?" Kha Lạc không biến sắc quét mắt nhìn vết thương hơi doạ người trên tay anh, có vẻ là mình đánh.

Cũng không biết câu nào kích thích thần kinh của anh ta, Phó Thần Thương đột nhiên phóng ra một ánh mắt sắc như dao, chân chính gọi là rét lạnh thấu xương.

Kha Lạc ngược ngừng sờ lỗ mũi một cái: "Nói trúng? Cô nhóc kia có kia lá gan lớn như vậy?"

Phó Thần Thương lộ ra nụ cười lạnh âm âm u u: "Cậu nói lúc trước khi đưa cô ấy đi học, chân của cô ấy thế nào?"

Kha Lạc bị bạn tốt nói trúng liền sặc ho liên tục: "Chưa ra hình dáng gì, sẽ không hài lòng, tôi thấy việc cậu muốn làm nhất là trói cô ấy trên giường cậu, nơi nào cũng không cho đi."

Phó Thần Thương một bộ bị người nói trúng, thẹn quá hóa giận.

Tâm tình Kha Lạc rất tốt mà ha ha ha.

"Chú rể, ngày mai là hôn lễ, buổi tối về sớm một chút chuẩn bị đi. Cậu còn không để bụng như vậy, sợ rằng đến lúc hôn lễ cô dâu thật sự sẽ vắng mặt."

"Tối nay, dĩ nhiên là phải trở về sớm một chút." Nét mặt Phó Thần Thương giữ kín như bưng.

--- -----

Hôn lễ này hoàn toàn không mời nhà họ Tống cùng nhà họ Lương, chứ đừng nói không mời nhà họ Giản, Giản Trực Hựu là người có cấp bậc thuộc về danh sách đen.

Đội ngũ rước dâu đội đón người từ nhà trọ, sau đó đến nhà cũ cử hành hôn lễ.

Vì vậy tối nay An Cửu liền dời khỏi trận địa tới nhà trọ, bình thường tối hôm đó bên cạnh cô dâu phải có rất nhiều tri kỉ cùng bạn bè ở bên cạnh, nhưng cô cũng không có bạn bè như vậy, vì vậy tối hôm đó chỉ còn lại có một mình cô.

Chẳng lẽ ngay cả điều này Cảnh Hi cũng dự liệu được?

Trong lòng An Cửu tràn đầy lo lắng trước khi làm chuyện xấu. Cô cũng không muốn làm một chuyện mà không thể đoán trước như vậy, nhưng điện thoại di động của anh không gọi được, điện thoại của bạn cùng phòng cũng không gọi được, ngay cả đường dây điện thoại kí túc xá cũng bận, tóm lại thế nào cũng không liên lạc được với người khác.

Ở đây cách đại học A rất gần, sau khi giã giũa nhiều lần, An Cửu rất cuộc quyết định tới nơi ước định nhìn một chút.

Chương 112: Chẳng lẽ anh không muốn?

Editor: Trịnh Phương.

An Cửu vừa mới chạy tới lầu dưới kí túc xá của Phó Cảnh Hi liền nhìn thấy bốn cây cỏ vàng phòng 209 bọn họ— — Phó Cảnh Hi, Tô Mộc Dương, Hà Tiểu, Chu Mông không thiếu một ai, đang đứng phía dưới đèn đường thừa thớt, chọc cho nữ sinh kí túc xá đối diện gào khóc thảm thiết.

Phó Cảnh Hi xa xa liền nhìn thấy bóng dáng chạy tới của cô, ánh mắt bỗng nhiên trở nên chuyên chú khiến cho tầm mắt người chung quanh cũng bị dẫn qua.

An Cửu chạy chậm mấy bước tiến lên, khom người điều tiết hơi thở, bởi vì nóng nảy, trong giọng nói mang theo mấy phần oán giận: "Phó Cảnh Hi, anh làm gì vậy? Tại sao lại tắt máy?"

Phó Cảnh Hi chưa kịp trả lời, Chu Mông đã lanh lợi kêu một tiếng: "Tôi không nhìn lầm chứ! Ngó ngó về mặt ngọt ngào lại ưu thương này, đây là Phó Cảnh Hi của chúng ta sao?"

Tô Mộc Dương ở một bên dùng cùi chỏ chọc Phó Cảnh Hi: "Này, đây chính là cô nhóc cậu chờ đợi? Trước kia chưa từng thấy nha, sao có thể có số phòng của chúng ta? Hắc..."

Chu Mông nôn nóng sốt ruột thúc giục: "Cái khác tôi mặc kệ á... Cảnh Hi cậu mau trả lại điện thoại di động cho ta, cũng không biết mất đi tin tức của tôi nhiều ngày như vậy, sẽ có bao nhiêu học tử học muội luẩn

quần trong đầu!"

Hà Tiểu lờm cậu ta một cái, đều lờì phải phỉ nhổ cậu ta, chỉ là rất hứng thú nhìn An Cửu: "Nhanh như vậy liền đổi người rồi?"

Nghe được câu này, Phó Cảnh Hi như có chút lúng túng liếc nhìn An Cửu.

Chu Mông khoa trương thờ dài nói: "Em gái Cửu thật đáng thương, nếu để cô ta biết cậu trong vòng một tháng ngắn ngủi liền đổi hai bạn gái, lại không thể đau lòng chết! Chỉ là, để cô ta tuyệt vọng rồi cũng tốt, dáng vẻ của cô ta sao xứng với cậu."

"Đoán chừng đã sớm hết hi vọng rồi, thật lâu vẫn không xuất hiện."
Hà Tiểu nói.

Chu Mông phản bác: "Cậu biết cái gì, nói không chừng đây là người ta được cao nhân chỉ điểm, vờ tha để bắt thật! Chỉ là, mặc kệ cô ta làm cái gì cũng không thể được! Trừ phi cô ta đi chinh hết toàn thân....."

Vào giờ phút này, An Cửu bóp chặt quả đấm tới nổi vang lên tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt: "Chết tiệt, Chu, Mông! Hai người trả cho tôi 999 đóa hoa hồng!!!"

Cho là tôi không biết mấy người lấy hoa hồng của tôi đi tán gái đúng không?

Chu Mông bị sợ đến lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống trên mặt đất, không thể tin nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu ngọt ngào trước mắt, còn kinh khủng hơn so với thấy quỷ: "Cô cô..... Cô là em gái Cửu!? Lâu rồi không gặp, thì ra là cô thật sự đi chinh dung rồi!"

"Tôi chính chết đầu anh! Bà đây vốn luôn như vậy! Vẻ xinh đẹp bị che đậy có hiểu hay không?"

Tô Mộc Dương chặc chặc than thở đi vòng quanh An Cửu: "Quá không thể tận được! Thật không thể tưởng tượng nổi!"

Chu Mông rơi lệ: "Em gái Cửu, em không thể trách anh nha! Anh không cố ý! Lại nói người xấu nhất là cảnh hi mới đúng chứ! Anh nói sao cậu ta lại có thể chịu được em gái Cửu lấy một bộ tôn vinh [tôn quý và tự hào] nhảy bên cạnh cậu ta nhiều năm như vậy, nhất định là đã sớm biết em gái Cửu là một em gái dễ thương rồi!"

Phó Cảnh Hi từ đầu tới đuôi cũng không phản ứng với sự ngạc nhiên của ba bạn cùng phòng, chỉ yên lặng nhìn An Cửu.

An Cửu còn đang suy nghĩ, không nhìn ra nha không nhìn ra, Cảnh Hi vậy mà lại chặt đứt tất cả phương pháp mà mình có thể liên lạc với cậu ấy, ngăn cản mình bằng tất cả khả năng cự tuyệt của cậu.

"Đi thôi." Phó Cảnh Hi mở miệng.

An Cửu bất động, cậu liền chủ động dắt tay của cô.

Tay bị cầm rõ ràng có thể cảm nhận được sự ẩm ướt mềm mại từ tay cậu ấy.

Cậu ấy..... Không phải đều là thật chứ?

Ba người sau lưng đồng thời huýt sáo lên, nữ sinh kí túc xá đối diện càng gào khóc thảm thiết hơn.

Hai người từ con đường phía sau ký túc xá nam sinh đi vòng qua nhà trọ độc thân Phó Cảnh Hi mượn ở bên ngoài, một đường không nói gì.

Ban đầu An Cửu cũng không biết tại sao Phó Cảnh Hi phải mượn thêm một gian phòng nữa ở bên ngoài, lúc đó mấy người bạn cùng phòng thậm chí còn trêu ghẹo cậu là dùng để kim ốc tàng kiều, cho đến lần trước đi thành phố X, nhìn thấy cậu ấy bị thương, vừa nghĩ lại, có phải phòng trọ bên ngoài là nơi anh dùng để chữa thương hay không.

Lúc trước cậu ấy thường lại đột nhiên biến mất một thời gian, khi xuất hiện lại, tinh thần luôn không tốt lắm, lúc này hai bạn cùng phòng lại xuất hiện, đùa giỡn nói cậu ấy không phải là bị người phụ nữ nào móc rỗng. Lúc đó cô chỉ biết càn quấy, nhưng lại chưa bao giờ chân chính quan tâm tới cậu, hầu như chỉ gây rắc rối cho cậu, chưa bao giờ biết rằng có phải là cậu muốn hay không, không chịu suy đoán tâm tình của cậu, còn tự cho là đối với cậu rất tốt.

An Cửu lướt qua cách bày biện trong phòng một vòng, cách bố trí nơi này quả nhiên không khác gì so với chỗ ở của cậu ấy ở thành phố X, trừ một chiếc giường trống không, thứ duy nhất đầy đủ chỉ có cái hòm thuốc thật to đó.

Chỉ là, cũng rõ ràng có thể nhìn ra sự khác nhau. Chẳng hạn như, dường như cố ý thay đổi rèm che thành màu sắc ấm áp, như chiếc ga giường màu hồng nhạt của thiên nga, như trên giường ái muội..... Cánh hoa hồng.

Ách, cô thật sự là khó có thể tưởng tượng về mặt Phó Cảnh Hi lúc bố trí những thứ này.

"Tắm rửa trước đi?" Về mặt Phó Cảnh Hi bình tĩnh hỏi, nhưng tầm

mắt từ đầu đến cuối vẫn không nhìn thẳng vào cô.

"Tắm cùng nhau." An Cửu nói.

Thật sự là rất xin lỗi, bởi vì thật sự là quá đáng yêu, cho nên không nhìn được mà đùa giỡn.

Kết quả không ngờ được, mặt của Phó Cảnh Hi đỏ rực một mảnh.

Nhưng mà, cô tuyệt đối không biết từng câu từng chữ của mình trong giờ phút này cũng truyền đến tai của người khác không sót một chữ.

Phía dưới nhà trọ, Phó Thần Thương nghiêng người dựa vào sườn xe, bên tai đeo tai nghe màu xanh, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn tới vị trí của sổ trên lầu sáu— —"Tổng An Cửu, cô có khí phách!"

An Cửu còn không chút nào biết nguy hiểm sắp phủ xuống.

"Không phải là anh tưởng thật chứ! Em nói giỡn với anh thôi!" An Cửu ngượng ngùng.

Làm bậy! Quá ngậy thơ, làm hại cô cũng ngượng ngùng giờ trò lưu manh.

"An Cửu, anh chưa nói giỡn với em." Nét mặt Phó Cảnh Hi cũng nghiêm túc giống như lời nói của cậu ấy.

An Cửu lau mồ hôi trên trán, có chút cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, thuận tay cầm chén nước đầu giường lên uống ừng ực ừng ực.

"Anh biết em căn bản không thể làm chuyện như vậy cùng người khác, cho nên mới tự mình ra trận?" An Cửu hỏi.

Phó Cảnh Hi không nói, tương đương với chấp nhận.

An Cửu thở dài: "Nhưng, Cảnh Hi, anh chỉ biết là người em muốn nhúng chàm nhất là anh, nhưng người mà em không thể nhúng chàm nhất cũng là anh!"

"Anh nói rồi, có thể nhúng chàm. Anh cũng không phải thần." Phó Cảnh Hi lộ ra nét mặt có chút tức giận.

"Đời này có thể có một người bạn như anh, em đã rất thỏa mãn. Cảnh Hi, anh không cần vì em mà làm đến một bước này, thật....."

Nhúng chàm cậu ấy, sau đó thì sao? Công bố, khiến Phó Thần Thương tối đen, cá chết lưới rách, buộc anh ly hôn sao?

Phó Cảnh Hi cảm thấy việc này hoàn toàn có thể, bởi vì ông cụ đã đồng ý rằng nếu ly hôn vẫn cho cậu 20% cổ phần, cậu vẫn không chịu buông tay như cũ. Phó Cảnh Hi chỉ có thể đổ cho việc cậu tham muốn giữ lấy đối với vật phẩm của mình.

Cậu biết cách này là đã thương địch thủ một nghìn, chính mình cũng tổn hại tám trăm, nhưng, bất kể là kết cục như thế nào, cũng tốt hơn so với kết cục kia.

An Cửu đương nhiên cũng hiểu dụng ý của cậu, cười khổ nói: "Em biết rõ ý của anh, đối phó anh ấy chỉ có thể sử dụng thủ đoạn đặc biệt, chỉ khi chạm đến ranh giới cuối cùng của anh ấy, ghê tởm đến mức ngay cả việc liên hệ tên mình với tên người nọ cũng khiến anh ấy không thể chịu được."

Nói tới đây lại lẩm bẩm một tiếng: "Chiêu này thật sự là..... Quá bì ổi! Quá phù hợp phong cách của em! Cảnh Hi, anh quả nhiên đủ hiểu rõ

em!"

"Nhưng, lần trước em không đồng ý, lần này tự nhiên sẽ càng không đồng ý."

"Tại sao muốn cự tuyệt anh?"

"Không phải em cự tuyệt anh! Chỉ là em cự tuyệt sự trợ giúp của anh! Tự em còn chưa tính, sao có thể tổn hại đến danh dự của anh. Lại nói, anh thật quá đề cao Phó Thần Thương rồi, em không có để ý anh ấy đến mức như anh tưởng tượng."

Nhận được ánh mắt hoài nghi của Phó Cảnh Hi, An Cửu vuốt vuốt ấn đường [điểm giữa hai đầu lông mày] tiếp tục giải thích: "Lại nói, không phải là không đồng ý ly hôn nha, dù sao em sắp ra nước ngoài du học, căn bản không gặp được anh ấy, em cũng không tin chờ em trở lại, anh ấy còn không muốn em nhường chỗ! Đến lúc đó em liền cứ không cho! Em có cách đập chết anh ấy!"

An Cửu nói đến phóng khoáng, Phó Cảnh Hi lại hoàn toàn không động: "An Cửu, em không hiểu....."

Sao em có thể biết, vì sao anh muốn em nhanh chóng cắt đứt quan hệ với anh ta đến vậy.

An Cửu giải thích đến càng thêm miệng đắng lưỡi khô, không hiểu sao chiếc giường lớn trước mắt có chút chói mắt: "Cảnh Hi, anh thật sự không cần....."

Còn chưa dứt lời, Phó Cảnh Hi đã dùng hành động thay thế sự cự tuyệt đối với cô.

Thân thể rơi vào chiếc nệm mềm mại, phía trên là người đàn ông cô

mơ ước đã lâu, An Cửu nghiêm trọng cảm thấy đại não thiếu dưỡng khí, thân thể càng ngày càng nóng.....

"An Cửu, đừng sợ, rời khỏi anh ta, anh sẽ mang em đi, anh cưới em."

Lời nói mơ hồ của cậu ấy làm người ta hướng tới cảnh trong mơ, gần như khiến người ta say mê không biết đường về.

An Cửu không thể tin trọn to cặp mắt nhìn cậu, quay đầu: "Cảnh Hi, anh đừng nói đùa nữa."

Phó Cảnh Hi cầm lòng bàn tay của cô để tại ngực chính mình, từ dùng lời hay khuyên bảo biến thành hấp dẫn trực tiếp: "Chẳng lẽ em không muốn?"

Lòng bàn tay ướt mồ hôi gần như bao hất tay cô ở bên trong, sau đó mở lòng bàn tay của cô ra, dò xét vào trong áo sơ mi đang trực tiếp dính vào lồng ngực của mình, giọng khàn khàn nói từng chữ từng câu: "Hay là nói, thật ra thì em thích chú hai hơn?"

"Em làm sao có thể thích lão già kia hơn!" An Cửu bật thốt lên.

Phạm quy phạm quy! Sao Cảnh Hi của cô có thể bụng dạ đen tối như vậy!

Một giây kế tiếp, kèm theo tiếng cửa phòng sụp đổ thật lớn, bóng dáng của Phó Thần Thương xuất hiện trước mắt, khi An Cửu nhìn thấy anh, một cái chân của anh thậm chí còn chưa thu về.

Chương 113: Kiêu diễm

Editor: Trịnh Phương.

Phản ứng đầu tiên của An Cửu chính là ngăn Phó Cảnh Hi ở phía sau, một bộ gà mẹ bảo vệ gà con: "Không liên quan tới anh ấy!"

Phó Thần Thương nhàn nhạt hỏi: "Hả? Nói như vậy, là cô chủ động quyến rũ cậu ta?"

"Đúng thì sao? Dù sao tôi không thương anh, anh cũng không thích tôi, chúng ta mạnh ai nấy chơi! Anh quản tôi ở chung một chỗ với ai!"

"Dù sao..... Cô không thương tôi?" Phó Thần Thương nhìn cô, nói rất nhẹ, lại như dùng nghìn cân đè lên não cô, hận không hề nát tất cả bộ não.

An Cửu có chút chột dạ, che giấu ưỡn ngực ngực: "Dĩ nhiên! Tôi..."

Cô cảm thấy ban đầu mình nhất định là đứt gân não nên mới thổ lộ với Phó Thần Thương, khiến mình rơi vào tình cảnh bị động, dù sao trên sinh lý cô cũng không phải là đàn ông, lật lọng gì gì đó đều không có áp lực. Lại nói, Phó Thần Thương đương đương là một ông lớn cũng có thể nuốt lời, tại sao cô lại không thể.

Mắt thấy Phó Thần Thương từng bước mộ tiến tới gần mình, gần, càng gần.....

An Cửu rốt cuộc không có tiền đề lui về phía sau.

Mà bộ dáng núp ở sau lưng Phó Cảnh Hi tìm kiếm sự che chở của cô hoàn toàn chọc giận anh, lửa giận ở đáy mắt phá lớp băng, tàn sát bừa bãi.

"Nếu không thương, tại sao không tiếc tự làm bản mình, cũng muốn cắt đứt quan hệ với tôi?"

"Đương... Đương nhiên là bởi vì không thương mới chịu cắt đứt quan hệ với anh!" An Cửu có chút không thể lý giải logic của anh.

"Thật sao? Không thương vì sao phải trốn tránh tôi, cô có thể giống như chính cô nói, chiếm cứ vị trí Phó phu nhân, dị ứng chết tôi. Cô ở đây sợ hãi cái gì?" Phó Thần Thương lặp lại lời của cô, thậm chí bắt chước giọng điệu phách lối của cô.

Cô ở đây sợ hãi cái gì? Những lời này, Phó Thần Thương là nhìn Phó Cảnh Hi mà nói.

Sắc mặt Phó Cảnh Hi có chút tái nhợt.

Trong lòng An Cửu lại nhắc lên sóng lớn ngập trời, sóng thứ nhất là đến từ câu hỏi cuối cùng kia, sóng sau cao hơn sóng trước chính là..... Tại sao anh ta biết mình nói gì với Cảnh Hi! Còn học giống như đúc!!!

Phó Cảnh Hi nhắm hai mắt lại, tròng mắt liếc nhìn An Cửu, đưa tay che lỗ tai cô lại.

"Chú hai, cháu buông tha, chú buông cô ấy đi." Phó Cảnh Hi nói.

Trong con ngươi của Phó Thần Thương rốt cuộc có khiếp sợ và kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là tức giận. Một người đàn ông, hy sinh lại thỏa hiệp lớn như thế, lại là vì vợ của mình, quả thực là đang đánh

mặt của anh.....

"Cháu buông tha quyền thừa kế, không cần liên lụy tới cô ấy." Phó Cảnh Hi lặp lại, vẻ mặt kiên định, mang theo một tia khẩn thiết.

An Cửu đột nhiên bị che lỗ tai, không nghe thấy đối thoại của bọn họ, cảm giác nhất định là rất quan trọng, khó nén sốt ruột muốn gỡ tay Phó Cảnh Hi ra, mắt thấy tay trái của Phó Cảnh Hi sẽ bị cô gỡ xuống, rốt cuộc có thể nghe được, một giây kế tiếp, lại một bàn tay khác chặn lại, là Phó Thần Thương.

"Này! Hai người các anh! Thật là quá đáng! Các người là cùng miệt thị chỉ số thông minh của tôi! Lặng lẽ nói trước mặt tôi là có ý gì!"

An Cửu giận đến hô to.

Hai người, ăn ý một người chặn, một người không chút cử động.

Phó Cảnh Hi tiếp tục mở miệng: "Chú cũng có người muốn bảo vệ, nên hiểu tâm tình muốn bảo vệ một người, chú vì cô ấy mà có thể hy sinh bất luận kẻ nào, chỉ vì đi đỉnh cao quyền lực. Cháu chỉ muốn cô ấy tiếp tục cuộc sống không lo không nghĩ, cháu buông tha, chú đạt được điều chú muốn, chúng ta cùng được đáp ứng nhu cầu."

Phó Thần Thương chỉ cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không nhìn ra rốt cuộc có động lòng với đề nghị của cậu hay không.

"Thật là nhìn không ra, tình cảm của cậu đối với con nhóc này lại sâu như vậy. Quá ngây thơ, chỉ có đủ mạnh mẽ mới có thể bảo vệ người phụ nữ của mình."

Phó Thần Thương vừa âm hiểm thâm trầm nói, vừa sờ sờ đầu An Cửu, làm cho An Cửu kinh sợ anh có thể bẻ đầu mình xuống hay

không.

"Vị trí cao không tránh khỏi lạnh lẽo, chúng ta đều hiểu, trong thế giới của chúng ta, cô ấy căn bản không thể nào sinh tồn."

Lần trước An Cửu bị bắt cóc, chính là minh chứng tốt nhất.

"Đó là bởi vì cô ấy quá nhỏ yếu, bởi vì cậu quá mức dung túng cô ấy tiếp tục mềm yếu!"

An Cửu thử rất nhiều lần đều vô dụng, ngôn ngữ môi gì đó, cô cũng không phải là thiên tài, căn bản một chữ đều nhìn không hiểu, vì vậy chỉ đành phải nhàm chán sờ sờ tay Phó Cảnh Hi, sờ rồi mỗ mỗ tay Phó Thần Thương, phân tích một chút xem tay của thiếu niên cùng ông chú có chỗ nào khác nhau.

"Ai, vẫn là tay Cảnh Hi tương đối trơn mềm....."

Sắc mặt Phó Cảnh Hi đỏ lên, Phó Thần Thương phồng tới một ngọn lửa.

"Ách....."

Cô cũng không nghe thấy tiếng nói của mình, chỉ là nhìn phản ứng của hai người này, là không cẩn thận nói ra sao?

"Hai người rốt cuộc nói xong chưa? Nói thật, hai người thật là quá đáng, có lời gì không muốn tôi nghe thì có thể trốn tránh rồi nói sau, bộ dáng này của các người..... Ưc hiếp người ta quá đáng!!!" An Cửu nói nhỏ nói nhỏ.

"M* k**p, tôi quả nhiên chính là vật hy sinh! Nhưng lại không phải vật hi sinh của anh và Tô Hội Lê, mà lại là vật hy sinh của anh với Cảnh

Hi! Phó Thần Thương, anh, anh, cái tên cầm thú, chẳng lẽ người anh thật sự yêu là cháu ruột của anh....." An Cửu tiếp tục nói nhỏ nói nhỏ.

Phó Thần Thương: "....."

Phó Cảnh Hi: "....."

"Buông hay không?" Cuối cùng, Phó Cảnh Hi hỏi.

Cậu đang dùng lợi thế lớn nhất mà mình có thể sử dụng, mà Phó Thần Thương làm một thương nhân, anh nên hiểu có đáng giá hay không.

Khóe miệng Phó Thần Thương nhếch lên, tay buông lỏng tai An Cửu ra, trượt đến phần eo của cô, thô bạo bế cô lên, ném tới đầu vai giống như ném bao tải, tất cả lưu loát như mây bay nước chảy.

Đầu An Cửu hướng xuống, trong lòng chỉ có một ý tưởng, a, cuối cùng bọn họ cũng kết thúc yêu hận tình thù chằng chằng thiếp thiếp rồi sao?

Lần này kinh ngạc là Phó Cảnh Hi, Phó Thần Thương tỏ ý không đồng ý sao?

Đang lúc cậu tâm thần bất định, Phó Thần Thương nhìn cậu, cười như không cười: "Chỉ là một cái tượng gỗ, cậu cho rằng cậu có tư cách nói điều kiện với tôi? Cậu tin hay không, cho dù không có cậu, cũng sẽ có người khác?"

Mặc dù ở tuổi này, Tô Nhu đã không thể sinh, nhưng Phó Hoảng Văn bất cứ lúc nào cũng có thể có mấy đứa con riêng. Một đứa không nghe lời, cùng lắm thì lại sinh thêm một đứa.

Một mặt khó khăn nhất sâu trong nội tâm bị vạch trần ra ngoài, huyết sắc trên mặt của Phó Cảnh Hi mất hết, thân thể bởi vì tức giận mà không thể ức chế run rẩy.

An Cửu nhìn thấy mà sợ. Cô chưa bao giờ thấy cảm xúc của Phó Cảnh Hi phập phồng kịch liệt như vậy, mặc dù cô chỉ nghe được câu này của Phó Thần Thương, nhưng có thể xác định chính là Cảnh Hi nhất định bị bắt nạt, nhất định là cậu ấy nói chuyện giúp mình.

An Cửu lập tức liền nổi giận: "Phó Thần Thương! Anh đừng khinh người quá đáng! Tôi đã nói rồi, chuyện không liên quan tới anh ấy, quyền rũ cũng là tôi chủ động quyền rũ anh ấy, có gì anh cứ nhắm vào tôi là được!"

"Câm miệng!" Phó Thần Thương nặng nề vỗ một cái ở trên mông cô, khiêng cô đi ra khỏi nhà trọ.

Nguyệt hắc phong cao (*).

(*) Nguyệt hắc phong cao (Đêm trăng gió lớn): Vốn là "Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hoả." Chỉ hoàn cảnh hiểm ác (thường là buổi tối).

Phó Thần Thương như vậy thật sự rất giống tên trộm dâm tặc nửa đêm đánh bất tỉnh con gái nhà lành.

"Tổng An Cửu, hôm nay tôi nói rõ cho cô biết, cho dù cô bị heo gặm, tôi cũng sẽ không ly hôn."

Sẽ không ly hôn, sẽ không ly hôn, sẽ không ly hôn!!!

Bốn chữ này vốn nên thâm tình biết bao, là câu nói bao hàm bao nhiêu ý tứ không chịu buông tha cùng tình yêu của đàn ông với phụ nữ! Nhưng khi được nói ra từ trong miệng Phó Thần Thương, thì đó chính là quỷ hút máu, bạo quân, biến thái!

"Dĩ nhiên, nếu như là cô gặm heo, cũng không ly hôn." Phó Thần Thương nghiêm trang bổ sung.

"Anh tên quỷ hút máu, bạo quân, biến thái phi nhân loại! Ai là heo! Cả nhà anh đều là heo!"

Phó Thần Thương cười.

An Cửu khóc. Lại lôi cả Cảnh Hi ra mắng chung.

An Cửu khó khăn giật giật ở trên bả vai Phó Thần Thương muốn đổi lại tư thế: "Bụng của tôi mỏng..... Anh không thể vác tôi dịu dàng hơn một chút sao? Lỡ như tôi mang thai ngoài ý muốn, liền có thể bị anh cho ném cho sảy thai!"

Sắc mặt của Phó Thần Thương giống như màn hình máy tính đặc hiệu, trong nháy mắt đen như đáy nồi, sau đó lại thật sự đặt cô xuống, đổi thành tư thế ôm công chúa, xong rồi lòng tựa như vẫn còn sợ hãi mà nhìn chòng chọc bụng của cô.

An Cửu bị anh nhìn chăm chú liền sợ hãi: "Nhìn cái gì vậy!"

Phó Thần Thương thu hồi tầm mắt. Lần trước là kỳ an toàn, hơn nữa là ở bên ngoài cơ thể, cho dù lần đầu tiên làm không quá nhanh cho nên mang thai, cũng không thể. Lần mất khống chế nhất, đầu óc của anh cũng sẽ tự động cất giữ ba phần tỉnh táo.

An Cửu bị anh ôm vào trong ngực, dần dần, cảm thấy cả người mềm nhũn, tựa như nằm ở trong đám mây, không biết sao, khuôn mặt thối của Phó Thần Thương dưới ánh trăng thật giống như cũng biến thành nhu hòa tốt đẹp, xúc cảm giống như sắt thép thậm chí khiến cho cô cảm thấy rất có vị đàn ông, ngay cả sờ lồng ngực cứng chắc cũng rất thoải mái.....

An Cửu nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác vậy mà thật sự lấy tay sờ lên.

Tròng mắt Phó Thần Thương liếc nhìn cô một cái, An Cửu đang bận dùng ngón tay viết chữ vẽ tranh trên ngực anh, cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn như trái đào cùng ánh nước mênh mông trong con ngươi khiến Phó Thần Thương hít vào một ngụm khí lạnh.

An Cửu có chút khổ não nhúu nhúu mày, ngay cả giọng nói cũng trở nên dính nhu mê người: "Ly nước kia của Cảnh Hi..... Giống như thả thứ kì quái gì vào....."

Chương 114: Khó giải

Editor: Trịnh Phương.

Trở lại Lăng Hi viên.

Phó Thần Thương mang mắt kiếng gọng vàng, bộ dạng chính trực ngồi trước bàn đọc sách trong phòng ngủ bận rộn làm việc.

An Cửu về mặt phiền muộn mà nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, suy nghĩ rằng nơi này vốn là chỗ mình hô mưa gọi gió.

Phó Thần Thương cố ý không tới phòng làm việc, càng muốn làm việc ở trước mắt cô, mục đích đúng là vì để cho cô nhìn được mà không ăn được.

Lòng trả thù của người đàn ông này mạnh như vậy, xem ra tối hôm nay cô nhất định phải vượt qua được, điểm này cô đã sớm giác ngộ.

Lần liên quan tới Tiết Hạo kia, cô sớm có cảnh giác, cho nên Tống Hưng Quốc mới không tục hiện được, nhưng lúc này đây, đối tượng là Phó Cảnh Hi, cô hoàn toàn cởi sạch đồ trang bị, điểm phòng ngự đã về trạng thái 0.

Cho đến bây giờ An Cửu vẫn chìm trong khiếp sợ và không thể tin, Cảnh Hi vậy mà lại không tiếc dùng loại phương pháp kia cũng muốn bị mình giày xéo, đây tuyệt đối là chân ái!

Lời nói kia của Cảnh Hi vào tối hôm nay thật sự là khiến cô quá kinh ngạc, đáng tiếc còn chưa kịp hạnh phúc, liền bị Phó Thần Thương

bóp chết ở trong trứng nước.

Tên vô sĩ Phó Thần Thương này, nhất định là nghe trộm điện thoại cô. Cùng là người, cùng là đàn ông Phó gia, tại sao chệnh lệch lớn như vậy chứ!

"Vô sĩ....."

"Nghe trộm là vô sĩ, bỏ thuốc liền cao thượng?"

Thật ra thì An Cửu không thật sự tức giận, bởi vì cũng đã sớm nhìn quen đối với cách làm vô sĩ của anh, thần kinh phản ứng đối với việc làm của Phó Thần Thương đã bị tôi luyện tới vô cùng bền bỉ.

"Không biết Cảnh Hi hạ thuốc gì cho tôi, có thể không giao hợp sẽ mất hết nội lực, chảy máu đến chết, thân thể rữa nát gì đó hay không....."

"Sẽ không, Cảnh Hi mới không bỏ được, trừ phi thuốc này là anh ấy chuẩn bị cho chính mình, a! Xong rồi, sẽ không thật sự là như vậy chứ..."

"Trong sách nói thuốc kích dục là không có thuốc giải, aizzz....."

.....

An Cửu một mực lăn trên giường tự lằm bằm phân tán chú ý lực, nhưng nhiệt độ thân thể không giảm, ngược lại còn tăng, bây giờ cô nhìn cũng không thể nhìn Phó Thần Thương, Phó Thần Thương hiện tại liền là một khối nam châm hình người, cô sợ mình vèo một cái liền bị hút qua.

Mười mấy phút sau, An Cửu chợt lật người ngồi dậy, tiện tay cầm cái

áo khoác mặc vào liền đi ra bên ngoài.

Khi đi qua Phó Thần Thương, lão đảo một cái, "Phù phù" ngã trên đất.

An Cửu cắn răng nghiêng lợi nhìn chân dài Phó Thần Thương cố ý vươn ra ngang chân mình một phát, hận đến nỗi muốn nhào tới cắn một cái, nhưng không được, bây giờ cô không thể đụng vào anh, cô sợ mình làm ra chuyện mà chờ sau khi tỉnh táo sẽ không còn mặt mũi nhìn người.

"Đi đâu?" Phó Thần Thương để bút máy xuống, mặt không thay đổi hỏi, tầm mắt chạm đến hai bên tóc ướt nhẹ dính vào gương mặt cùng con ngươi long lanh kiêu diễm thì sắc mặt có chút mất tự nhiên.

An Cửu xoa xoa đầu gối đứng lên, mặt bình tĩnh trả lời: "Không đi đâu, đi xem một chút trong tủ lạnh có dưa chuột hay không."

"....."

"Thật ra thì tôi vẫn muốn phi nổ, tại sao phụ nữ trong tiểu thuyết trugs thuốc kích dục, nếu như không làm cùng đàn ông, thì nhất định sẽ chết? Trừ phi thuốc giải là tinh dịch của đàn ông, nếu không tùy tiện mua quả dưa chuột cũng có thể tự mình giải quyết? Dưa chuột tuyệt đối là thuốc giải chính thức! Tiện nghi lại dễ dùng!"

"....."

Phó Thần Thương câm nín rất lâu, rớt cuộc mặt không chút không thay đổi mà trả lời: "Sẽ đứt."

An Cửu tưởng tượng một chút xem nếu như gãy ở bên trong, liền quả quyết chặt đứt suy nghĩ đi tìm dưa leo.

Cô không dám đến gần Phó Thần Thương, cũng không dám về giường nằm, đang lúc định trực tiếp nằm hình chữ đại (hình người nằm dang rộng tứ chi sang hai bên) trong phòng ngủ, sàn nhà lạnh lẽo giúp cô thoáng thoải mái hơn chút.

Lúc này trong đầu đã bắt đầu xuất hiện ảo giác, toàn bộ đều là hình ảnh khiến người ta đổ mặt trời tận mang tai khi ở chung một chỗ với Phó Thần Thương.

Khẽ co người lại, cô cảm thấy một bộ phận bí ẩn của mình đã ướm át.

Chưa được vài phút, An Cửu lại ngồi dậy giống như rút gân: "Đi tìm một tiểu ca (trao bao?)!"

Vậy mà dám gọi đàn ông trước mặt anh, Tống An Cửu, em thật là càng ngày càng gan dạ.

Phó Thần Thương vung lên một chữ thật to, xem hết ký tên một phần văn kiện cuối cùng, trả lời giống vừa rồi như đúc: "Sẽ dứt."

Điểm khác chính là, lần này, tuyệt đối là mang theo sát khí khi nói hai chữ này.

Để tránh gây nhiều sát nghiệt, làm hại người ta không có cơm ăn, An Cửu rất hiền lành để điện thoại di động xuống.

An Cửu nằm xuống lần nữa, phiền muộn lại ưu thương nhìn trần nhà phía trước: "Phó Thần Thương, anh không cần phải nói rồi, tôi biết rõ anh nhất định sẽ không khốc huyễn cuồng bá duệ (lạnh lùng, tàn khốc, kì ảo, bá đạo, đẹp trai) giống như trong tiểu thuyết ngôn tình, vào lúc tôi lừa dục đốt người liền ghé vào bên tai tôi, hèn hạ ti tiện mà nói với tôi "Cầu xin tôi đi", đạt được mục đích nhục nhã tôi. Phó

Thần Thương, anh thật là quá không sáng tạo, quá thô bỉ....."

Phó Thần Thương giật giật khóe miệng: "Rất xin lỗi, cô đoán sai rồi, tối nay coi như cô quý xuống cầu xin tôi... tôi cũng sẽ không đụng vào cô."

"A! Quả nhiên thanh tân thoát tục....." An Cửu khen.

"....."

Phó Thần Thương khép văn kiện lại, không quên giảng dạy: "An Cửu, chuyện đã làm sai, thì phải bỏ ra giá cao."

Vào phòng tắm.

Phó Thần Thương mở ra nước lạnh, ngâm thật lâu, nơi nửa cứng nào đó mới khôi phục.

Anh đây rốt cuộc là đang hành hạ ai.....

Tắm xong, Phó Thần Thương vừa về tới phòng ngủ liền ngậy ngần cả người, bởi vì không thấy người.

Chẳng lẽ đi ra ngoài tìm đàn ông? Hoặc là hối hận đi tìm Phó Cảnh Hi? Thật không nên coi thường sự can đảm của cô!

Phó Thần Thương ngay cả áo ngủ cũng không đổi, chọt kéo cửa ra đi ra ngoài.

Mở ra cửa chính, vừa đi ra hai bước, Phó Thần Thương lần nữa ngậy ngần cả người.

Ngoài cửa, An Cửu giống như mới ngoi lên từ trong nước, toàn thân

cũng bị ứ đọng mồ hôi, mặt phấn ửng đỏ, hô hấp dồn dập.....

Chỉ là, không phải là bởi vì hiệu quả của thuốc, mà là — —

"Gì! Nhìn cái gì vậy! Ra ngoài chạy 3000m mà thôi!"

An Cửu thở gấp, tức giận đưa tay vẫy vẫy anh.

Bị nuôi nhốt quá lâu, làm hại tố chất thân thể cô thẳng tắp giảm xuống, chỉ là chạy 3000 m, ngực liền đau đến mức giống như bị kim châm, ngay cả nói chuyện cũng vô cùng khó khăn.

Phó Thần Thương khẽ nghiêng người để cho cô đi vào, tức giận giảm xuống.

Nhìn anh vội vã ngay cả quần áo cũng không đổi liền chạy ra, chân mày An Cửu cau lại: "Chẳng lẽ cho là tôi đi tìm người đàn ông khác? Anh nghĩ rằng tôi giống anh? Tôi có khí tiết!"

Vừa nói xong "Có khí tiết", khi đi qua từ bên cạnh anh, cái trán không cẩn thận chạm vào cái cằm hơi ứ đọng sau khi tắm, ngọn lửa bị sức mạnh từ bên ngoài đè xuống cọ một cái liền xông tới, càng không thể cứu vãn, mà hơi thở phả nam trên người của anh càng giống như thêm dầu vào lửa.....

An Cửu vô cùng oán hận nhìn anh chằm chằm, dùng lực đẩy anh: "Ai cho anh ngăn ở cửa, anh có thể tránh xa tôi một chút hay không! Anh có biết phiền hay không vậy!"

Bàn tay chống ở ngực anh chưa kịp thu lại liền bị cầm, cầm thật chặt trong lòng bàn tay.

Khóe môi giống như bị lông vũ sượt qua, lại mang cho cô khoái cảm

như điện giật.

Phó Thần Thương thu hết mỗi một chút thay đổi của cô vào mắt, vừa hài lòng bởi cô vì chính mình mà mất khống chế, lại bất mãn vì cô cô vậy chỉ là do tác dụng của thuốc mà thôi.

Mặc dù anh vừa nói coi như quỳ xuống cầu xin cũng sẽ không giúp cô, nhưng cô vậy mà thật sự liền bừng tỉnh đến như vậy, tình nguyện hơn nửa đêm đi ra ngoài chạy bộ, cũng không chịu nói với anh một câu van xin.

Cô dịu dàng như nước đối với Phó Cảnh Hi, đối với mình lại vĩnh viễn là làm trái lại.

Ảo não vừa nhìn dáng vẻ gương mặt múa vuốt lúc mất khống chế của cô vừa hôn, Phó Thần Thương ngồi dậy, như không có chuyện gì xảy ra mà rời đi.

Đây mới là Phó Thần Thương, người đã cho cô sự cưng chiều nhất thế gian, cũng là người khiến cô tổn thương cùng cô đơn lạnh lẽo nhất.

Cô phải có một trái tim mạnh mẽ tới mức nào mới có thể không bị anh chơi đùa trong lòng bàn tay?

Đáp án dĩ nhiên là, thật ra thì da mặt đủ dày là được.

Người phía sau cuốn lấy anh giống như bạch tuộc, quả thật nóng hừng hực như lò lửa nhỏ.

Tay nhỏ bé vừa động liền cởi áo ngủ của anh ra rồi kéo xuống, sau đó thân thể ẩm ướt dính dính cách một lớp quần áo ướt mồ hôi dính lấy anh, trái tim cách một phần mềm mại mà nháy lên sau lưng

anh.....

Vẻ kinh ngạc cứng ngắc lại trên mặt Phó Thần Thương, có lẽ là không ngờ lấy cá tính của cô sẽ dính vào dưới loại tình huống này.

Sau đó, An Cửu hấp ta hấp tấp từ phía sau đi vòng qua trước mặt anh, đôi tay quấn quanh eo anh, đầu chôn ở trước ngực anh.

Phó Thần Thương: "....."

"Cự tuyệt liền đẩy tôi ra." An Cửu nói.

Hai tay đặt ở hai bên người Phó Thần Thương nắm chặt thành quyền.

"Tôi nói rồi....."

Anh từng nói, tối nay dù là cô quỳ trên mặt đất cầu xin anh cũng sẽ không mềm lòng.

"Bây giờ đã qua tối nay!" An Cửu cắt đứt lời của anh.

Cách nói vô sỉ như vậy, là anh đã từng dạy mình, không ngờ có một ngày có thể lấy ra sử dụng.

An Cửu thở dài lẩm bẩm: "Nếu như không được, coi như xong, người lớn tuổi, dù sao thể lực cũng không giống người trẻ tuổi, tôi không nên làm khó dễ anh....."

Phó Thần Thương châm biếm, cười cô quá ngay thơ: "Cô cho rằng nói như vậy tôi liền sẽ mất khống chế?"

"Trên sách nói hai chữ ‘không được’ tuyệt đối hữu dụng, trừ phi

người đàn ông kia thật sự không được." An Cửu nghiêm trang trả lời.

"Cô....." Phó Thần Thương cắn răng: "Đều xem những loại sách linh tinh!"

An Cửu mở trừng hai mắt, vẻ vô tội.

"Những sách kia đều là lừa gạt trẻ con, nếu như tôi muốn chứng minh, đại khái có thể gọi phụ nữ tới đây làm một đêm ngay trước mặt cho em nhìn, mà không phải bởi vì vậy liền dè một người phụ nữ đáng ghét, hiểu?"

Từng câu từng chữ trong lời nói của Phó Thần Thương đọng vào góc yếu ớt nhất trong lòng cô.

Sắc mặt của An Cửu trắng dần, thân thể nóng bỏng gần như trở nên lạnh lẽo thấu xương trong nháy mắt.

Hai cánh tay vòng quanh eo của anh mất đi hơi sức mà buông ra chút, yên lặng cúi thấp đầu, trách mắng lòng tự ái vỡ nát rơi đầy đất cùng sự tự cho là đúng đáng cười của mình.....

A, người phụ nữ đáng ghét.....

Không yêu, mà là ghét.

Anh càng ngày càng thẳng thắn.

Nản lòng thoái chí.

Lúc này thân thể đột nhiên bị đẩy mạnh, lui về phía sau, cho đến khi bị áp lên tường, quần vận động cùng áo lót cùng bị gạt ra, chỉ tuột đến một nửa, dục vọng bùng bùng đứng thẳng duy trì tư thế đứng

yên dâm vào, không có báo trước, không có chuẩn bị, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tay đốt cháy cõi lòng đã tan nát của cô, một lần nữa đốt cháy thân thể đã mất đi nhiệt độ của cô.....

An Cửu gắt gao cắn môi mới có thể không phát ra âm thanh, thân thể run rẩy kịch liệt, dưới chân mềm nhũn gần như ngã xuống.

Nơi đó đã vô cùng ướt át, căn bản không cần chuẩn bị, Phó Thần Thương đi vào rất thuận lợi, mặc dù như thế, trong khoảng thời gian ngắn vẫn khiến cô khó có thể tiếp nhận.....

Tại sao.....

Tại sao muốn lặp đi lặp lại phục thù bỡn tâm tình của cô như vậy!

Vừa cúi đầu, An Cửu gắt gao cắn bờ vai của anh.

Phó Thần Thương hơi nhíu mày, mặt như sương lạnh, có thể di động làm lại như lang tựa như gan bàn tay.....

Có thể là sức cắn của cô quá mạnh, Phó Thần Thương rút cuộc kéo đầu cô từ trên bờ vai, cúi đầu ngậm, đầu lưỡi đi vào, trần trọc dây dưa, mặc cho mùi máu tanh lan tràn ở khoang miệng.....

"Không phải..... Ách..... Ghét sao..... Tại sao....."

Thân thể bị va chạm đến nỗi phập phồng kịch liệt, tiếng nói cũng đứt quãng, hai chân bị buộc vòng quanh cái hông của ả, thật vất vả mới chống đỡ hai vai của anh mà ổn định một chút: "Đã như vậy, tại sao còn muốn đụng vào tôi?"

Tống An Cửu, em thật sự không hiểu?

Đúng! Sao em có thể hiểu!

Bởi vì, ngay cả chính tôi cũng không rõ.....

Bùng nổ điểm giới hạn, anh rút người ra, bế cô lên, vào phòng ngủ, thả lên giường, mang theo T (Chữ T này là nguyên văn của tác giả), thân thể bởi vì nhấn nạy mà căng thẳng.

An Cửu đã sớm tới, lăn mấy vòng liền tự dùng chân gói mình lại, nhưng lập tức liền bị bàn tay xé ra, lộ cộc lộ cộc lăn ra, dư vị chưa lắng lại, nơi mẫn cảm nhất lại bị mạnh mẽ xâm chiếm, vừa bắt đầu chính là va chạm dày như mưa rơi, sau đó là sóng lưng thẳng băng, không nhúc nhích, thời gian dài rót vào.....

Trong đầu như có trăm ngàn pháo hoa nổ rộ, lại như phủ một cơn mưa xối xả như trút nước xuống ruộng đất khô hạn.....

Chương 115: Ngủ yên

Editor: Trịnh Phương.

Rạng sáng, năm giờ.

Phùng Uyển mang một nhóm thợ trang điểm, nhà tạo hình, mười hai vị phù dâu hùng dũng lái vào Lăng Hi viên.

Lấy chìa khóa mở cửa đi vào, phòng khách không có ai.

Phùng Uyển cười duyên nói: "Đứa nhỏ này, tôi bảo cô ấy phải dậy sớm, không lẽ vẫn còn đang ngủ!"

Mặc dù giờ phút này Phùng Uyển nói cười ríu rít, hòa ái dễ gần, nhưng tất cả mọi người đều biết đây là một nhân vật không dễ chọc, may mắn được cô ấy mời giúp một tay trong hôm lễ, là vinh hạnh, nhưng càng phải cẩn thận.

Phùng Uyển gõ cửa phòng ngủ một cái, sau đó đẩy ra, tiếp đó, sững sờ tại chỗ.

Lúc đẩy cửa, mười cô gái đứng ở bên ngoài, người đứng gần phía trước đều nhìn thấy cảnh tượng bên trong, vẻ mặt kinh ngạc khiến người phía sau cũng tranh nhau nhìn vào trong, trong lòng suýt chút nữa lập tức kinh hãi hét lên, sau đó hoảng hốt che miệng lại.

Cảnh tượng kiều diễm trong phòng ngủ, thân thể người đàn ông và người phụ nữ trần truồng thân mật ôm nhau, người phụ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say, người đàn ông đưa lưng về phía cửa phòng,

không thấy được khuôn mặt.

Theo tập tục, người lúc này xuất hiện trên giường tuyệt đối cô dâu không thể nào là chú rể.

Cho nên người ngoài cửa mới giật mình rồi.

Đây quả thực là gièm pha động trời!

Tất cả các cô gái đều vô cùng u sầu, đáng chết, không thể lấy lòng người ta, lại thấy được cái không nên nhìn.

Mười mấy đôi mắt không biết làm sao mà nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển, nhưng Phùng Uyển không hổ là Phùng Uyển, khiếp sợ và luống cuống cũng chỉ có ba giây đồng hồ, chốc lát liền khôi phục bình tĩnh, giống như trước mắt thật sự không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ nhìn bóng lưng của vị trên giường kia là có thể đoán được người đàn ông này có vóc người vô cùng tốt, tiếng hít thở vững vàng dần dần có chút phập phồng, tiếp đó thân thể giật giật, sau đó tỉnh dậy, chống cánh tay ngồi dậy, chần trợt xuống treo ở trên eo, lộ ra lồng ngực màu mật ong đủ để khiến người tra thét chói tai.....

Phó Thần Thương lười biếng trừng mí mắt, quét mắt nhìn Phùng Uyển ngăn ở cửa, cùng với đám phụ nữ líu ríu ở sau lưng Phùng Uyển.....

Cái nhìn kia, thoả mãn mà không chút để ý, gợi cảm làm cho lòng người run sợ.

Người này còn có thể là ai, một phen hú vía, thế nhưng chính là chú rể không thể nào xuất hiện ở chỗ này.

Nhìn dáng dấp chú rể thật là vô cùng cưng chiều cô dâu, ngay cả một đêm cũng không chờ được.

Tâm lý muốn xem kịch hay tác quái trong lòng của tất cả phụ nữ ở đây đều hóa thành hâm mộ ghen ghét sâu sắc.

"Được rồi, các người ra ngoài chờ trước đi!"

Phùng Uyển ra lệnh một tiếng, những người liên quan mới lưu luyến mà quay trở về phòng khách.

Phùng Uyển khép cửa phòng, sắc mặt bình tĩnh lập tức biến thành cực kỳ tức giận: "Tên nhóc chết tiệt, sao con lại ở đây?"

Ban đầu là quá kinh ngạc cho nên không kịp phản ứng, nhưng dù sao cũng là con ruột của mình, bóng lưng này vẫn có thể nhận ra.

"Tại sao con không thể ở nơi này?" Phó Thần Thương hỏi ngược lại.

Phùng Uyển lộ ra một vẻ mặt không hài lòng: "Một ngày nào đó sẽ bị con hù chết."

Phó Thần Thương nhíu mày: "Chẳng lẽ mẹ cho rằng người nằm ở bên người cô ấy là người đàn ông khác?"

Ánh mắt Phùng Uyển nói cho anh biết, con đoán đúng rồi.

"Mẹ cảm thấy có khả năng sao?" Phó Thần Thương hỏi.

"Tốt nhất không thể nào!" Phùng Uyển trừng mắt nhìn anh: "Con có biết ông cụ tìm con một đêm tới sắp điên rồi hay không, còn tưởng rằng con lâm trận bỏ chạy, ngay cả phương án thứ hai cũng chuẩn bị xong!"

"Phương án thứ hai?"

"Dù sao dáng dấp của con cùng Sênh Sênh có mấy phần giống nhau, để cho nó hơi cải trang một chút thay thế con lên giáo đường."

"....." Ông cụ thật đúng là dám làm!

"Nhanh mặc quần áo tử tế trở về nhà cũ cho mẹ!" Phùng Uyển thúc giục.

Tròng mắt Phó Thần Thương liếc nhìn cô gái ngủ đến không biết gì ở bên cạnh: "Cho con nửa giờ."

"Còn nửa giờ! Nhiều người như vậy đang chờ ở bên ngoài! Gọi cô bé dậy nhanh một chút!" Phùng Uyển bất mãn nói. Nhưng mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng liếc nhìn nét mặt Phó Thần Thương, biết anh kiên trì, không thể làm gì khác hơn là bất mãn đồng ý đi ra ngoài.

An Cửu kéo chăn đến lồng ngực, cánh tay khoác ra bên ngoài, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, khuôn mặt lúc ngủ mang hương vị ngọt ngào đến mức khiến người ta không đành lòng gọi tỉnh.

Từ một bông hoa kì lạ khiến người ta không dám nhìn thẳng lúc đầu, đến cô gái nhỏ đủ để hấp dẫn mọi người đàn ông ở trước mặt, một tay dạy dỗ cô thành ra như vậy, mặc dù vẫn chỉ là bán thành phẩm, nhưng cũng đủ làm anh cảm thấy kiêu ngạo cùng với không để người khác tranh giành.

Hôm nay là hôn lễ của bọn họ, mà sau hôm nay, bọn họ liền chia lìa.

Hô hấp căng thẳng, cánh tay không thể khống chế ôm cô vào trong lòng.

An Cửu tùy ngộ nhi an dịch vị trí thoải mái, tiếp tục ngủ yên.

[Lại nói, anh thật quá đề cao Phó Thần Thương rồi, em không có để ý anh ấy đến mức như anh tưởng tượng...]

[Em làm sao có thể thích lão già kia hơn.....]

Lời nói còn văng vẳng bên tai, trước khi đi cũng không quên giận anh.

Mà khuôn mặt không lo không nghĩ khi ngủ của cô càng làm cho anh tức giận.

Ấn cô vào trong ngực, cúi đầu hôn môi cô, cho đến khi cô không thể hô hấp mà buộc phải tỉnh lại.

Lúc này Phó Thần Thương mới hài lòng chút.

"Phó Thần Thương, anh tiếp tục tưng dục như vậy nữa thì sẽ già sớm hơn nữa không tốt đối với thân em không lừa anh em thật sự là không lừa anh đừng đến nữa tác dụng của thuốc đã sớm hết nếu tiếp tục em sẽ trúng độc....."

An Cửu ngay cả dừng lại một chỗ cũng không có, mơ mơ màng màng nói một hơi giống như niệm kinh.

"Vậy thì hạ cho em loại chỉ có anh mới có thể hiểu....." Một chữ cuối cùng chôn vùi ở vùng mềm mại trước ngực cô.

An Cửu muốn đẩy đầu của anh ra, nhưng người kia quá vô sỉ, cắn mãi không thả giống như một đứa bé thiếu sữa, cô càng đẩy liền bị kéo càng đau, vì vậy chỉ đành phải chen chân vào đá lung tung, nhưng rất nhanh đã bị trấn áp.

Thân thể dưới lớp chăn mỏng không một mảnh vải, thật sự là cũng cấp một tiện lợi cực lớn cho anh, bàn tay theo đường eo vừa trượt liền tới vùng nguy hiểm, lướt qua đồi, xuyên qua rừng rậm, vui sướng dạo chơi tại vùng sông ẩm ướt.....

Ngón tay vạch ra lớp che giấu cuối cùng, thanh kiếm sắc bén đang vận sức chờ phát động liền nhanh chóng tiến vào.....

"Ừm....." An Cửu ưm một tiếng, vẫn không buông tha giãy giụa như cũ, cho tới khi động tĩnh qua lại của hai người có chút lớn.

"Tốt nhất nhỏ giọng một chút, người bên ngoài sẽ nghe thấy." Phó Thần Thương tốt bụng nhắc nhở.

"Người? Người nào?" An Cửu kinh ngạc.

"Năm phút trước, mẹ còn có đoàn phù dâu của cô, cùng với thợ trang điểm, nhà tạo hình đều chờ cô ở bên ngoài."

Mặt của An Cửu đỏ ửng lên: "Vậy anh còn làm!"

Vừa nghĩ tới giờ phút này tất cả mọi người đều ở bên ngoài, mình lại núp ở trong phòng làm chuyện như vậy cùng đàn ông, An Cửu liền hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

"Anh đi ra cho tôi!" An Cửu đẩy anh lên, nhưng chỉ đẩy ngực ra một chút, mà hạ thân vẫn không nhúc nhích.

"Không ra được." Người kia vô cùng vô sỉ đáp lại.

"Phó Thần Thương, anh đừng náo loạn có được không, ngày mai tôi vẫn phải đi thôi!" An Cửu giọng của mang theo cầu khẩn.

Sắc mặt của Phó Thần Thương lại trầm xuống, rớt cuộc ngay cả động tác thân thể cũng trầm xuống.

An Cửu đột nhiên nắm chặt ga giường, cắn ngón tay của mình.

"Thật sự không được....." An Cửu đã mang theo nước nỡ, hiện tại tùy thời có thể sẽ có người đi vào, cô thật sự không thể nào tiếp thu được việc làm cùng anh dưới tình huống này, trên tâm lý khó có thể tiếp nhận.

Nhưng, sợ điều gì sẽ gặp điều đó, tên biến thái kia quả nhiên cũng không để ý cảm thụ của mình, anh không chỉ cố tình làm, còn muốn đảo thân thể của cô lại, nâng mông của cô lên, loay hoay thành tư thế cô xấu hổ nhất, cả người đè ở sống lưng của cô không ngừng ra vào.....

Nín một bụng thô tục, An Cửu một chữ cũng không dám nói, ngay cả tiếng hít thở cũng muốn thu lại, động tác của anh hơi lớn hơn một chút, tiếng va chạm cao một chút, cô đều kinh hồn bạt vía lo lắng người bên ngoài nghe được.

Đột nhiên, thần kinh của cô căng thẳng, bởi vì mục chú ý một mục hướng tới ngoài cửa, cho nên rất nhanh cô cô nhận thấy được hình như ngoài cửa có tiếng bước chân đến gần.

Phó Thần Thương đột nhiên tiến mạnh, cô hoảng sợ thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi.

"Cô không chuyên tâm."

"Anh câm miệng cho lão tử [bố mày:v]."

"Hả?"

"Anh nhỏ giọng một chút được không? Coi như tôi xin anh! Thật sự! Anh không cần mặt mũi nhưng tôi còn muốn thể diện thì sao! Buổi sáng ngày tổ chức hôn lễ đã lên giường lăn lộn với đàn ông, nói ra không chừng người ta còn cho là tôi là hỗn thế dân ma!"

"Người đàn ông này là chồng của cô, ai dám nói?"

"Anh cút cho tôi! Mẹ anh ở bên ngoài đấy! Anh khiến tôi về sau thế nào làm người ở trước mặt bà? Hay là anh mẹ nó căn bản là không có nghĩ tới về sau! Ngày cuối cùng, liền ngày cuối cùng anh vẫn muốn ướm hiếp tôi! Anh có tình người hay không vậy?"

Ngày cuối cùng! Quỷ tha ma bắt ngày cuối cùng!

Môi Phó Thần Thương mím thật chặt không nói, giống như bị tức giận mà đè ép cô không thả, hơn nữa còn chậm rãi, chính là không thể như cô mong muốn.

Tiếng bước chân vừa rời đi mấy bước ở ngoài cửa, sau đó dần dần đi xa, lúc này An Cửu mới thở phào nhẹ nhõm.

"Lúc này lại biết xấu hổ? Sao tới hôm qua khi chủ động ôm lấy tôi lại không biết xấu hổ?" Phó Thần Thương bộ dáng căng thẳng của cô.

An Cửu hạ thấp giọng, thân thể bởi vì theo động tác lay động của anh, giọng nói cũng có chút không yên: "Có thể giống với hành động tuyên dân vào ban ngày của tôi với anh hiện tại sa? Vì sao tôi phải

xấu hổ! Tôi ngủ cùng chồng thì sao? Mình không ngủ chẳng lẽ cho người khác ngủ? Gọi người đê còn phải tốn tiền kìa!"

"....." Miệng của con nhóc này liền không thể nói ra một câu lời hay.

Quả nhiên nên chỉ làm không nói thì tốt hơn.

Chương 116: Chờ anh đến đón em

Nửa giờ sau, Phó Thần Thương mang theo tinh thần sáng khoái bước thẳng ra ngoài.

"An Cửu đâu?"

"Tắm."

Phùng Uyển tất nhiên có thể hiểu được thẳng con mình vừa làm ra cái chuyện tốt gì: "Hồ đồ!"

Phó Thần Thương lơ đãng bỏ qua.

Phùng Uyển không có biện pháp nào với anh, trước ngày kết hôn còn có thể ở bên nhà vợ ở qua đêm, chuyện như vậy nó cũng có thể làm được thì chẳng có chuyện gì mà nó không làm được nữa.

Phó Thần Thương vừa ra tới, ánh mắt tất cả các cô gái đều dính lên người anh, không thể thoát ra nổi, một vài người theo số ít như còn dè dặt, không dám nhìn quá lộ liễu.

"Nhanh trở về nhà cũ."

"Không đi."

"Con còn muốn sao nữa?"

"Phiền toái."

Bởi vì trở về là không thể trở ra nữa.

Ngoài ra, anh còn chưa muốn rời đi.

Ngại vì có người ngoài ở đây, Phùng Uyển luống cuống, không thể không cảnh cáo: “ Cuối cùng là con có muốn đi hay không?”

Phó Thần Thương nhìn Phùng Uyển một cái, câu nói: đem ông cụ ép cũng đừng đem Phùng Uyển ép, anh vẫn hiểu.

"Đi."

Lúc này, Phùng Uyển mới hài lòng, cho anh một ánh mắt “Coi như con thức thời”.

Phó Thần Thương đang muốn đi, Phùng Uyển kéo cánh tay anh, sau đó đưa tay lật cổ áo của anh lên xem, nơi đó có một vết mờ hồ nào đó được vẽ lên.

Sau khi thấy rõ, bà dờ khóc dờ cười.

Phó Thần Thương không hiểu, nghiêng đầu kéo ra xem, sau đó mặt liền tối sầm lại.

Đó là một dòng chữ nhỏ được viết bằng bút máy: Người này là một tên biến thái, và thật hư.

Phùng Uyển chỉ coi đây là do An Cửu còn trẻ con, sợ chồng rời khỏi bản thân sẽ đến với người phụ nữ khác, nên mới dùng biện pháp ngây thơ như vậy.

Còn Phó Thần Thương thì tất nhiên biết cô nhóc kia làm vậy chỉ để

chỉnh mình.

"đi thay quần áo!" Phùng Uyển bất đắc dĩ nói.

Phó Thần Thương trầm mặc một hồi, cũng không dờn đi, anh phát phát tay: "thôi, mặc thêm áo khoác là sẽ không thấy được nữa."

"Đưa đây." Phùng Uyển đột nhiên duỗi tay về phía anh.

"Cái gì?"

"Điện thoại di động."

"Phải dùng tới sao?" Phó Thần Thương cau mày.

Phùng Uyển hừ một tiếng, "Sao lại không dùng? Dù cho ông cụ có canh phòng nghiêm ngặt, chết cũng không chịu buông thì chẳng lẽ có thể cản việc con bị triệu đi chỉ vì một cuộc điện thoại!"

"Không biết."

"Con nói sẽ không hay là con bé sẽ không? Hai người các con, mẹ không thể tin ai dù chỉ một chút. Giao điện thoại cho mẹ, sau khi hôn lễ chấm dứt, mẹ tất nhiên sẽ trả lại cho con. Nhỡ đâu có chuyện gì xảy ra, Phó gia không hứng được!" Thái độ của Phùng Uyển rất kiên trì.

"Điện thoại đã hết pin từ lâu rồi." vì để bà an tâm, cuối cùng Phó Thần Thương vẫn giao di động cho bà.

Phùng Uyển nhận lấy, sau đó đưa cho anh một chiếc khác màu đen: "Tạm thời con cứ dùng cái này trước đi."

Trong túi của bà, ngoài một chiếc di động chuẩn bị cho Phó Thần Thương thì còn một chiếc màu hồng nữa dành riêng cho An Cửu, tất cả đều đã được đổi sim, trừ bà và ông cụ, không ai biết số. Thật đúng là đủ nhọc lòng!

Phó Thần Thương bắt đắc dĩ liếc bà một cái, cuối cùng, dường như không thể nhịn được nữa: “ Người phụ nữ con nhìn nhận cũng không đần như vậy. kể cả hôm nay có chuyện hết sức khẩn cấp, cô ấy cũng sẽ không rời đi.”

"Người phụ nữ con nhìn nhận cũng không đần như vậy... .Cái câu này có phải ý là khen tôi thông minh không, vậy anh coi trọng tôi? Khẳng định không phải là đang khen tôi thông minh rồi..... .”

Phó Thần Thương và Phùng Uyển cùng xoay người, An Cửu đã đứng ở đó, không biết từ lúc nào, cô bấu môi cúi đầu, lầu bầu lầu bầu, đôi chân nhàm chán quệt quệt.

Mặc dù là lời nói vô tâm, nhưng trong lòng Phùng Uyển vẫn cả kinh, bà tức giận bấm con trai một cái, nhắc anh chú ý cách ăn nói.

"An Cửu, con tỉnh rồi!" Phùng Uyển thân thiết nghênh đón.

An Cửu có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, "Mẹ, thật xin lỗi, con dậy muộn."

"Không sao, mẹ hiểu, dù sao ngày mai con còn phải đi học, về sau chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, vợ chồng son muốn ở bên nhau nhiều một chút cũng là chuyện bình thường."

"Vậy con đi trước." Phó Thần Thương mở miệng.

"Mau đi đi." Phùng Uyển cười nói.

An Cử vẫn ngậm miệng không nói lời nào.

Phó Thần Thương đi tới hôn lên trán cô một cái: “ Chờ anh đến đón em.”

Nụ cười trên mặt Phùng Uyển càng sâu, như vậy mwoosi đúng chứ. Tin rằng chỉ cần thẳng con bà chịu hơi chút dụng tâm thì nhất định An Cử sẽ không chạy đi đâu được.

Hôm nay vốn nên là một ngày vui lớn nhưng trong nhà cũ lại âm hiểm, trầm trầm, toát ra sự đè nén khó thở.

Tất cả mọi người chẳng ai dám thở mạnh, chỉ có Phó Hoa Sanh cực kỳ

gương trước mặt đùa bỡn kiểu tóc.

"Cha, lễ phục chú rể, cuối cùng con có cần mặc hay không?"

Ông cụ liếc nhìn đồng hồ đeo tay, "Đợi thêm năm phút đồng hồ."

"Đợi thêm thì trời sáng mất rồi!"

"Câm miệng."

"Thôi đi, thiệt là, thái độ cầu người làm việc quá kém đi..... “ Phó Hoa Sanh bất mãn, nhỏ giọng nói thầm.

"Mấy người các người, tất cả đều không liên lạc được cho nó?" Phó Chính Huân cố ý nhìn Kỳ Bạch một cái.

“di động của nhị ca đã tắt từ tối qua.” Kỳ Bạch tỏ vẻ vô tội trả lời.

"Con nói này, cha à, cha buông tay đi! Nơi có thể tìm đều đã tìm rồi, nếu Phó nhị không muốn bị tìm thấy thì kể cả cha cso bản lĩnh thông thiên cũng vô ích thôi." Giọng nói đầy vui sướng của Phó Hoa Sanh thật khiến người khác muốn đánh.

Ngay trước khi ông cụ nổi giận, kha lạc trầm ngâm nói: “ Còn một nơi nữa chưa tìm.”

"Nơi nào?" Phó Hoa Sanh và Kỳ Bạch cùng kêu lên hỏi.

Đúng lúc này, điện thoại của lão gia vang lên, là của Phùng Uyển.

"Ừ, tôi biết rồi." Sắc mặt lão gia nháy mắt trở nên hồng nhuận.

"Tìm được?" Phó Hoa Sanh và Kỳ Bạch lại cùng kêu lên hỏi.

"Ở chỗ An Cửu, đang trở về."

Kha Lạc cười khẽ, "Quả là thế."

Trong nháy mắt, Phó Hoa Sanh biến thành oán linh, a oán ngồi chồm hồm trong góc tường: “ Đùa tôi à! Tốn công tôi đắp mặt nạ cả đêm qua!”

Kỳ Bạch trợn trắng mắt: “ Câu thật đúng là nhàm chán.”

Phó Chính Huân tức giận gõ gõ cây gậy xuống sàn: “ Muốn làm chú rể thì hãy cho tao một đũa con dâu hợp tình hợp lí, chớ có để tao phải thêm phiền vì mày!”

Phó Hoa Sanh nghe xong lời này, lập tức nhượng bộ lui binh.

Tất cả đều chuẩn bị ổn thỏa, xong xuôi.

Đội ngũ rước dâu gần như bao gồm tất cả các danh viện được truy đuổi ở thành phố A, những công tử nhà giàu chạm tay có thể bóng, đoàn xe sang trọng diễu hành, dẫn đầu là chiếc siêu xe siêu tốc độ, càng thêm hóp tròn mắt người xung quanh. Khách mời không tính là nhiều nhưng được cái thân phận ai cũng hiển hách, tất cả đều là đầu tàu lớn trong hai giới chính trị và thường giới, vài vị còn được dùng máy bay tư nhân đến đón, hai khách sạn tốt nhất thành phố A đều bị Phó gia bao đặt hết. Phó Chính Huân mở miệng, mỗi câu đều nói khiêm tốn, khiêm tốn, nhưng đến cuối cùng, hôn lễ này hao tốn đến mấy chục triệu, dù vậy, ông cụ còn bất mãn vì thời gian quá vội nên nhiefu chi tiết không như ý, ví dụ như lễ phục, châu báu chỉ kịp chọn style mới ra, những khoản kinh điển mà không thể định chế, bởi lẽ một nhà thủ công may mặc giỏi phải hao phí ít nhất mấy tháng mới có thể hoàn thành tác phẩm, hay lại như ghét bỏ mấy ngàn đóa hoa hồng sâm banh chuyển từ sườn núi về đây không thống nhất màu sắc cho lắm, hoặc là để ngăn cản cách chớ sẵn, ông vốn định an bài địa điểm hôn lễ ở Sydney.....

Đến cả phó thần hương cũng có chút kinh ngạc trước sự nhiệt tình khác thường này của ông già nhà mình, quả thật còn khoa trương hơn so với buổi lễ kết hôn năm đó của ông cụ.

Đón gió, Phó Hoa Sanh đặt một cái tay ra ngoài cửa sổ xe, duy trì tư thái mê đảo hàng vạn thiếu nữ, giọng nói lại cực kì phiến não: “Đã nói là khiêm tốn cơ mà?”

Kỳ Bạch quét mắt nhìn giá ống nhòm trên tầng cao nhất toà Thế Mậu,

đoán chừng đám ký giả ở nơi đó phải trang bị cả máy quay cho 《 thế giới động vật 》 mới có thể đem đến hình ảnh sắc nét, ngoài ra còn mấy người bò đầy trên lầu các căn nhà cũ, công viên lân cận..... Kỷ Bạch cười hắc hắc, móc một chiếc camera trong lòng ngực ra: “ Tranh với ta?”

Ông cụ hạ lệnh cấm, không cho bất kì nhà truyền thông nào đăng tải hôn lễ này, chỉ cần dám đăng ảnh cô dâu, cho dù chỉ là một cọng tóc, thậm chí chỉ là miêu tả bóng lưng giầy mạp ra sao, tuyệt đối sẽ bị ép đến đóng cửa phá sản.

Thế nhưng, làm trong cái ngành này, tất nhiên có thể nắm giữ được điểm dừng, cô dâu là khối thịt béo ngậm độc không thể ăn, chỉ nhìn không thể chạm, nhưng nhwxng thứ liên quan đến hôn lễ, ví dụ như đội siêu xs sang trọng, đoàn phù dâu xinh hot, thậm chí giá trị mỗi bàn tiệc rượu, con cua trên đó có mấy chân cũng có thể làm thành tin tức!

Hôn lễ nhà họ Phó, hơn nữa, người ấy không phải là bạn gái yêu nhau mười mấy năm – Tô Hội Lê, điểm này, làm sao truyền thông có thể bỏ qua. Nếu đem đi làm chuyên đề thi nội dung một tháng này và lượng tiêu thụ chắc chắn không rơi xuống được.

Kha Lạc ngồi bên Phó Thần Thương, vẻ mặt như có điều suy nghĩ: “ Evan, cô ấy thật sự chỉ là Tống An Cửu, con gái tống hưng quốc thôi sao?”

Phó Thần Thương nghiêng đầu liếc anh một cái, "Nếu không thì sao?"

Kha Lạc cười, "Ông cụ dường như hơi thiên hướng cô ấy quá! Không biết còn tưởng là con gái ông!"

Chiếc Ferrari bên cạnh chạy đến, chen miệng: “ Cái gì cơ! Không biết còn tưởng cha tôi cưới người khác!”

"....."

Chương 117: Rời đi

Sáng hôm nay, An Cửu đã ở đây, giống một con búp bê mặc người định đoạt, cô buồn ngủ đến mức mí mắt không thể mở ra được, dù sao, bọn họ muốn làm thế nào thì làm thế đó.

Cho đến khi ngoài cửa vang lên một tiếng hưng phấn: “ Chú rể đến rồi!”

Giật mình trong lòng, nhưng rất nhanh lại khôi phục được sự bình tĩnh.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, cô vẫn nghe đám người ngoài kia ồn ào nhốn nháo, nói về hôn lễ này, nó có bao nhiêu khí phái, bao nhiêu hào hoa, nhân vật chính trong câu chuyện là mình nhưng An Cửu chẳng có chút cảm giá chân thật nào cả. phù dâu không phải chị em mình, phù rể cũng đều là đám người quen biết Tô Hội Lê, không có cha mẹ, không có thân thích, không có bạn bè, thậm chí ngay đến cả chú rể cũng không phải thật sự, cô cô độc, bị nhưng thứ rạn vỡ loá mắt kia bủa vây, gánh lên vai sự ganh tị của tất cả phụ nữ toàn thành phố này.....

Gả cho Phó Thần Thương là lần phản nghịch hoang đường nhất trong cuộc đời cô, cũng là bữa thịnh yến xa hoa nhất, trong bữa tiệc này, cô quá mức nhỏ bé, nhỏ bé đến mức sắp quên đi bản thân mình, giống một chiếc thuyền độc mộc không có phương hướng, cô quạnh phiêu đảng nơi sương mù miền biển.

Nghe tiếng hoan hô, cười nói náo nhiệt ngoài phòng..... như một kẻ ngoài cuộc.

Đám phù dâu đứng trước cửa, mỗi người cầm một bao lì xì đỏ thật dày, vui vẻ mở đường, Phó Thần Thương thuận lợi bước vào phòng.

Khi anh mở cửa bước vào thì thấy An Cửu ngồi mép giường, không nhúc nhích.

Bên ngoài ồn ào, náo động như vậy, cô chỉ lẳng lặng ngồi đó, thay đổi một thân quần áo khác, nhưng lại thành giây phút xinh đẹp động lòng nhất, xong lại như bị toàn thế giới vứt bỏ.

Trái tim chột đau đớn, dường như bị móng sắt cào xé, phó thần thương cẩn thận từng li từng tí đến gần, chậm rãi ngồi xổm bên cô gái, cầm đôi tay nhỏ bé đang đặt trên đầu gối kia, lạnh lẽo.

"An Cửu....."anh tự tay vuốt mặt cô: " Bảo bối, sao vậy?"

Sao vậy?

Cô bị đẩy, càng đẩy càng cao, càng đẩy càng cao, đứng một mình trên đó, tinh thần căng chặt, khoog một chỗ dựa, lao đảo muốn ngã....

Thì ra là, có được so với mất đi, càng khiến cho con người ta kinh hoàng khổ sở.

Phó Thần Thương thở dài một tiếng, đứng dậy ôm cô vào trong ngực, "Có anh ở đây."

Ngay từ lúc trước, cách đây thật lâu, những lời này cũng đã mất đi khả năng an ủi của nó, chỉ là, con người ta không muốn nhớ lại mà thôi.

"Không có việc gì, đi thôi." An Cử giật giật môi, lộ ra một nụ cười thích hợp cho ngày hôm nay, dường như đã luyện tập cả trăm lần nhưng vẫn có vẻ thật cứng nhắc. cô vốn không am hiểu nguy trang.

Nhìn gương mặt rõ gượng gạo của cô, phó thành phương trầm mặc một hồi, sau đó bế cô lên.

Hai người vừa bước ra, Phó Hoa Sanh liền sửng sốt, ngờ ngác nhìn An Cử trong lồng ngực phó thành phương, điều thuốc lá trong miệng rơi ra lúc nào không biết.

Hai mắt kha lạc cũng toả sáng, trước mười hai phù dâu xinh đẹp ngày hôm nay, An Cử không hề có vẻ bị làm thấp đi, thế nhưng, nhìn qua có vẻ hết sức xa cách, ít đi mấy phần thân cận hoạt bát ngày thường.

Họ Kỳ không quan tâm bĩu môi, lại liếc mắt nhìn, nhìn một cái rồi lại liếc mắt nhìn.

Thật ra thì hẳn căn bản không muốn tham gia hôn lễ này, tới đây sẽ khiến anh có cảm giác như bản thân đang phản bội Tô Hội Lê, nhưng càng không muốn bỏ qua ngày trọng đại của anh em ạ cứng, vì vậy, dù trong lòng ngàn lần không muốn nhưng ngoài mặt vẫn hải cố mà làm. Nếu không, chỉ sợ để tư cách vào trong đây ngày hôm nay cũng không có, cái nhìn kia của ông cụ thật khiến hẳn sợ run trong lòng.

Từ bên ngoài xem ra, buổi lễ long trọng như vậy không chỉ thể hiện sự hài lòng của ông cụ đối với đứa con dâu này, mà càng cho thấy độ coi trọng của ông đối với lão Nhị.

Theo suy nghĩ của Phùng Uyển thì quả thật, buổi lễ ngày hôm nay làm có chút lớn quá mức, đối với Nguyễn Quân, bà càng thêm cố kị, nhưng từ phương diện tốt nhìn lại, bà cũng không tin, một người phụ

nữ đã được trải qua hôn lễ thế kỉ như vậy, đã thấu cảm về tài phú làm người điên cuồng đó mà còn có thể chủ động rời đi, trở về với cuộc sống nghèo khổ.

--- -----

Tiệc cưới được an bài ở khách sạn Hoàng Hi, ngay từ nửa tháng trước, sau khi nhận được hoá đơn, bên đó đã bắt đầu chuẩn bị công việc, để đảm bảo vạn vô nhất nhất.

Cả ngày này, An Cửu đều bảo trì nụ cười, nghênh đón những con người xa lạ kia, cô không cần nói chuyện, chỉ cần mỉm cười, nhưng đáy mắt chưa bao giờ có nụ cười.

Cho đến khi nhìn thấy bóng dáng Tiểu An trong đội ngũ hoa đồng, thấy cậu đáng yêu, hoạt bát vẫy vẫy tay về phía mình.....

Nước mắt chớp động đôi con người, gần như muốn rơi lệ.

"Vui vẻ lên chút rồi sao?" Phó Thần Thương thở dài sờ sờ đầu cô.

An Cửu hít mũi một cái áp đi đôi mắt cay, cô cảm tạ sự dụng tâm của anh, chỉ là, anh không hiểu, nỗi đau buồn, bi ai sâu thẳm của cô, là đến từ nơi nào.

Cả đời một người phụ nữ có hai người đàn ông quan trọng nhất, đó chính là cha đẻ và chồng. trong hôn lễ, người đàn ông quan trọng thứ nhất sẽ tự tay giao cô gái cho người đàn ông quan trọng thứ hai, để anh ta thay thế ông ấy, yêu thương, chăm sóc cuộc sống sau này của cô.

Giờ phút cảm động nhất của buổi lễ chính là giờ phút ấy.

Mà trong sinh mệnh của cô, hai người đàn ông này, không một ai yêu cô thật lòng.

Ánh đèn trầm xuống, âm nhạc vang lên, toàn trường nín thở đưa mắt nhìn. An Cửu một mình đi từ cuối thảm đỏ đi lên, chậm rãi, dưới chân trải dày cánh hoa hồng đỏ sẫm như máu, không có vẻ lãng mạn, ngược lại lại có vẻ tàn nhẫn đến thế.....

Phó Chính Huân có đề cập tới việc xin một vị trường bối đức cao vọng trọng đi cùng cô đến hết quãng đường này, nhưng cô cự tuyệt. vốn dĩ, tất cả đều không thuộc về mình, cần gì cố tình đi xây đắp, ngay cả cha cũng để một người xa lạ thay thế thi kể cả toàn thân có đeo dày châu báu, cô vẫn chỉ là tống An Cửu với hai bàn tay trắng đó. Buổi lễ này, chỉ là sự thoả hiệp của việc ra đi mà thôi.

Giờ phút này, nhìn ánh đèn, bóng lưng đơn bạc ấy, như đi lạc, đứa trẻ bất lực, Phó Chính Huân bắt đầu hoài nghi quyết định của bản thân khi cử hành buổi hôn lễ này cho cô thế rốt cuộc là đúng là sai.

Đầu bên kia, phía đối diện, phó thàn phương lẳng lẳng nhìn người vợ mới cưới của mình, chưa bao giờ anh có cảm xúc thuần túy và mãnh liệt như vậy, muốn ôm người ấy vào lòng, muốn cho cô có một chỗ dựa.

Tiếng nhạc vang lên một nửa, đột nhiên Phó Thần Thương bước đến, từng bước từng bước, hướng về phía cô, tiếng vỗ tay nho nhỏ rồi dần nhiệt liệt lên.

Cuối cùng cô ấy cũng đã đến trước mặt mình, Phó Thần Thương không chút do dự ôm cô vào lòng, chỉ ôm thật chặt, như có ngàn lời muốn nói, lại không biết nói thế nào. Rõ ràng là lúc sánh đôi mà lại như giây li biệt đau đớn. anh không hiểu, không hiểu vì sao bản thân lại có cảm xúc như vậy, những gì cô đem đến, anh cảm nhận được,

chsung luôn nằm ngoài phạm vi nhận thức của anh.

Nghi thức kết thúc ngay sau câu “Tôi nguyện ý” của An Cửu. sau đó, cô đổi một bộ dạ phục nhẹ nhàng đi theo Phó Thần Thương, mời rượu từng bàn.

Suốt cả một ngày, Phó Cảnh Hi chưa từng xuất hiện.

Sợ rằng, về sau cậu ấy cxung sẽ không quan tâm đến cô nữa.

Cũng tốt.

Muốn say, chưa bao giờ cô muốn say như thế này.

Đáng tiếc, ly rượu mời của cô dâu chỉ to chừng ngón tay cái, chất lỏng bên trong chẳng có tí mùi rượu nào, tất cả đều là nước tinh khiết.

Hôn lễ được tiến hành tương đối thuận lợi, quả như những gì Phó Thần Thương từng nói, không có gì phát sinh.

Trình độ coi trọng của ông cụ đối với buổi lễ này, đến cả người ngoài đường cũng biết, nào cso ai dám to gan nhân cái lúc này công khai gây chuyện, đây là muốn đối nghịch cùng nhà họ Phó? Thuật lợi là tất nhiên. Ngay cả kẻ chẳng phân biệt được quy củ như Phó Hoa Sanh, hôm nay còn quy củ, giúp trong giúp ngoài, thế nhưng thỉnh thoảng không yên lòng, không làm đổ cái này cũng làm vỡ cái kia, hay nhìn về nơi nào, suy nghĩ bay xa.

Hôn lễ kết thúc.

Còn dư lại chính là đêm tân hôn, Động Phòng Hoa Chúc.

Bọn họ chỉ còn lại một đêm.

Nhưng ngay cả một đêm này lại vẫn bị một kẻ vô tình vô sỉ đến tước đoạt.

"Mẹ, chồng mẹ gọi cô ddaau của con gọi vào hàn huyên ngay đêm tân hôn như vậy, mẹ không để ý chút nào sao?" Phó Thần Thương nghiêng người dựa vào tường phfong đối diện, hít một hơi thuốc lá, khạc ra một vòng khói.

Phùng Uyển nhìn anh một cái: " Vợ anh đem tân hôn không đi quấn lầy chồng mình mà theo chồng mẹ nói chuyện cả đêm, không phải anh cũng không nói gì sao?"

Chân mày không động, Phó Thần Thương không nói gì.

Cùng lúc đó, An Cửu cũng đang nghe ông cụ giao phó:"Cầm nang 100 điều cần chú ý khi ra khỏi nhà", rồi lại nhắc chuyện tuổi trẻ liêu lĩnh anh hùng của ông ra sao, thỉnh thoảng có nhắc đến quá khứ giữa ông và bà ngoại An Cửu, cô thích tán gẫu cùng ông máy chuyện này, dần dần, tâm tình cũng khá hơn, con người hàm chứa sự sung bái. Phó Chính Huân khá là hưởng thụ, ánh mắt khiến ông cụ vui vẻ còn hơn cả khi thành công kí được một đơn hàng lớn. vì vậy, hai người nói chuyện đến mấy tiếng đồng hồ, cũng không nhớ đến có một chú rể đang chờ ở bên ngoài.

Phó Thần Thương cùng Phùng Uyển tiếp tục đứng chờ ngoài cửa, Phó Thần Thương không nhin được nữa, đang chuẩn bị gõ cửa thì tiếng "Đông đông đông" trên lầu bỗng vang lên dồn dập.

Kỳ Bạch thờ hồng học chạy tới.

Phùng Uyển vừa thấy hấn, mặt liền kéo xuống, sau đó hung ác trợn mắt nhìn Phó Hoa Sanh đang chạy theo đằng sau, vừa nhìn liền biết không có chuyện gì tốt, đem đám này thả ra, bây giờ chúng nó định tự đâm đầu vào chỗ chết phỏng?

Phó Hoa Sanh lập tức giơ tay tỏ vẻ trong sạch, "Không liên quan đến con, hấn chọc thủng phần tường chỗ chuồng chó sau viện!"

Một thân nhếch nhác, trên tóc Kỳ Bạch còn dính đầy rẽ cỏ và mảnh đất vụn.

Tối nay Phó gia đề phòng sâm nghiêm, hấn lại là người nằm trong hàng ngũ danh sách đen, chỉ có thể dùng thủ đoạn nát bét đó.

Phùng Uyển đưa cho Phó Hoa Sanh một ánh mắt "Không phải là do mày dẫn dụ đến chắc, có ngăn cũng không xoá hết tội.", sau đó đưa tay ôm ngực nhìn Kỳ Bạch.

"Kỳ Bạch, đừng trách dì không nói, bây giờ, nếu con dám nói một câu, dì có thể giúp mẹ con an bài một năm 360 ngày xem mắt" Phùng Uyển vừa ra chiêu chính là tuyệt sát.

Lời vừa đến họng lại nghẹn lại, Kỳ Bạch làm bộ tội nghiệp nhìn về phía Phó Thần Thương, lại thấy người đối diện không có biểu cảm gì.

"Ngu hết biết, không cho nói chuyện, thì không thể viết sao?" Phó Hoa Sanh đứng một bên nói.

Phùng Uyển lập tức đập túi về phía anh, Phó Hoa Sanh chạy trốn chết.

Kỳ Bạch thấp giọng nói: “ Nhị ca, bác Tô bệnh tình nguy kịch, sợ là không qua nổi tối nay.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Phó Thần Thương biến thành mây đen cuồn cuộn.

"Hôm nay dù là tao có chết, mày cũng phải ở bên An Cửu, đâu cũng không được đi."

Ông cụ được An Cửu đỡ đi ra.

Phó Thần Thương nhìn về phía An Cửu, người kia cúi thấp đầu, không lộ vẻ gì.

Mắt thấy ông cụ biết chuyện, Phùng Uyển vội vàng chạy tới xoa ngực ông cho thuận: “ Ông à, ông nói gì vậy, tự đứng lại nguyên rửa bản thân đi chết!”

"nó đây là định tức chết tôi!" Phó Chính Huân gõ gậy thùng thùng xuống sàn.

Phó Thần Thương đi tới bên An Cửu, cầm hai vai cô, "An Cửu, hãy nghe anh nói."

An Cửu ngẩng đầu nhìn anh, một hồi lâu sau mở miệng, " nói đi."

Phó Thần Thương đôi tay buộc chặt, dùng sức, "Chờ anh trở lại, trước khi anh trở về, không được đi."

"....."

Ông cụ bị bơ, càng thêm tức giận: “ Khốn kiếp! Hôm nay mày dám rời cái nhà này một bước thì tao không có đứa con như mày!”

"Thần thần!" Phùng Uyển nổi đóa.

Phó Thần Thương ai cũng không nhìn, chỉ chờ câu trả lời của cô.

An Cửu nhìn anh một cái, lộ ra một nụ cười để người an tâm: “
được>”

"An Cửu!" Phó Chính Huân cùng Phùng Uyển đồng thời trách cứ.

Phó Thần Thương ôm cô vào trong ngực mấy giây, xoay người rời đi, Kỷ Bạch liếc nhìn An Cửu một cái, sau đó mới đuổi theo.

Phó Hoa Sanh nhìn nét mặt An Cửu, trong lòng chua chát, nện một cú lên tường, buồn buồn nói: " xin lỗi."

Nh thừa nhận, bản thân không ngăn trở Kỷ Bạch, một phần cũng là bởi muốn xem kịch hay, nhưng anh thật không muốn để cô phải khó chịu, cũng không biết, khi thấy biểu tình bình tĩnh ấy từ cô, trái tim lại khó chịu đến vậy.

Phùng Uyển đem sự tức giận rơi hết lên người Phó Hoa Sanh, níu lỗ tai anh không thả.

"Các người một hai có phải muốn chọc tao tức chết mới cam tâm không!"

Ông cụ mặt tức giận lại áy náy, trước khi ông mở miệng, An Cửu thỉnh cầu: “ Cha, con muốn xin cha một chuyện.”

"Con nói đi, chỉ cần ta có thể làm được."

"Con muốn đi trong tối nay, ngay bây giờ."

Phùng Uyển ngẩn ra, "Nhưng không phải con đã đồng ý với thần thần....."

Phó Chính Huân cắt đứt Phùng Uyển, không hỏi nguyên do, "Được, cha đồng ý."

Vẻ mặt giãn ra, An Cửu lộ ra nụ cười thật lòng duy nhất của buổi lễ.

Chương 118: Bỏ con

Phòng cứu cấp ngoài cửa, Tô Hội Lê cùng Sở Mạch một ngồi một đứng.

"Tại sao không nói cho tôi? Sở Mạch, anh hận tôi đến như vậy sao?" nước mắt đầy mặt, Tô Hội Lê nói.

" Tôi nói rồi, chính bản thân ông ấy không muốn để em biết."

Tô Hội Lê cuồng loạn: “ Nhất định là anh uy hiếp ông ấy giấu giếm bệnh tình của mình! Hôm nay, nếu không phải tôi bắt gặp cảnh ông ấy phát bệnh, có phải anh định tiếp tục gạt tôi không? A, nếu như mà cha tôi chết rồi, anh còn có thể lấy cái gì ra uy hiếp tôi nữa? sở mạch, đồ tiểu nhân hèn hạ!”

Sở Mạch siết chặt hai tay thành quyền, bởi vì tức giận mà run rẩy kịch liệt, sắc mặt lại thoải mái cười nhạt một tiếng, "Haha, cô nói không sai. Tôi nói cho cô biết, kể cả cô có biết thì đã như thế nào? Kể từ khi cô đồng ý làm người phụ nữ của tôi, cô đã là của tôi rồi! đời này, cô đừng mơ tưởng trở lại bên cạnh Phó Thần Thương! Đừng quên, cô đã ký hiệp ước cả đời với Sở Thiên! Ngay từ đầu đã tự nguyện rời đi, không cho chính bản thân mình đường lui, đến khi thấy bên cạnh hấn xuất hiện người khác liền mất đi lí trí? Hay là, cô cố ý lợi dụng tôi để thử dò xét xem hấn ta có quan tâm mình không? Một người đàn ông ở bên mười năm mà còn không thể đem lại cho cô cảm giác an toàn, cô có chắc là hấn yêu cô thật lòng sao? Nếu hấn yêu cô thì đã không tổ chức một hôn lễ long trọng như vậy, cười nhạt kiên trì đáng cười nhạt mười năm này của cô? “

Bị đâm trúng vết thương, Tô Hội Lê không lựa lời nói, "Nếu như không phải là anh khinh người quá đáng, anh ấy cũng sẽ không trở về Phó gia, càng sẽ không cưới người phụ nữ kia!"

"Nếu như không phải cô sinh ra hoài nghi với hắn thì sao lại đến tìm tôi? Tất cả cũng chỉ là bản thân mình tự làm tự chịu! Tô Lê, sờ trái tim của mình đi! Người đàn ông kia, coi như hắn còn là của cô, coi như cô trở lại bên cạnh hắn thì thế nào? Tiếp tục vượt qua mỗi ngày trong hoảng loạn? lo lắng chỉ nửa điểm thì vết sẽ chọc giận hắn, không có thân phận, không xứng mà bị hắn vứt bỏ. Nếu một người đàn ông thật yêu cô, kể cả cô có ngã chổng vó, mất hết hình tượng trong một bữa tiệc sang trọng thì anh ta cũng sẽ chỉ thấy cô thật đáng yêu mà không nghĩ cô đang làm mất thể diện của anh ấy! Cố gắng trở nên hoàn mỹ, vì người khác mà sống, cô có nghĩ việc đó khiến cô vui vẻ hay không sao? Cô cho rằng lúc đầu hắn rời đi nhà họ Phó thật sự là bởi vì mình? đó chỉ là một cơ hội để hắn phản kháng ông cụ! vì một người đàn ông không yêu mình mà làm đến như vậy? tại sao? Tại sao không tìm một người thật sự thương cô?"

Tô Hội Lê chấn động, bị ánh mắt nóng bỏng, hăm chú của sở mạch làm con tim cuồng loạn.

Cô né tránh ánh mắt của anh, sợ hãi che lại lồng ngực của mình, không thể tin trong nháy mắt ấy, mình vừa cảm nhận được cảm giác động lòng.

Mà đúng lúc này, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc vội vã đi về phía này.

"Evan....." Tô Hội Lê lẩm bẩm, hai tròng mắt dần chiếu ra hình bóng của người đó.

Phó Thần Thương đi tới trước mặt cô, đứng lại, vẻ mặt nghiêm

trang, trấn an ôm lấy đầu vai cô: “ Tình huống hiện tại ra sao?”

"Vẫn còn đang cấp cứu, bác sĩ nói tình trạng không mấy lạc quan. Đều là do em không tốt, không nên để ông áy tức giận. ung thư dạ dày giai đoạn cuối, vậy mà em hoàn toàn không biết..... “ Tô Hội Lê cúi tháp đầu, mắt tiếng khiến lòng người thương xót.

Mùi hương quen thuộc của anh, trong nháy mắt giúp cô an tâm lại, tự nói với mình, tất cả chỉ là diễn trò, người phụ nữ kia chỉ được yêu thương trước mặt người khác, hôn lễ long trọng thì đã làm sao? Còn không phải là bị bỏ rơi ngay chính đêm tân hôn, giữ lại, giành lấy người đàn ông này, chỉ có cô, Tô Hội Lê mà thôi. chỉ có cô.....

Sở Mạch tự giễu cười nhạo một tiếng, coi như mình nói trăm ngàn câu cũng không bằng một cái ôm của Phó Thần Thương, dù hẳn chẳng hề làm gì, chỉ cần xuất hiện trong tầm mắt cô ấy, trong đôi mắt kia sẽ không còn anh nữa.

Không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất, đâu ai thấy được điều trước mắt.

"Đừng quên buổi lễ ngày mai." Sở Mạch lưu lại câu này, cùng với bóng lưng rời đi.

Sau khi ca cấp cứu kết thúc, Phó Thần Thương ngồi nói chuyện cặn kẽ cùng bác sĩ. Thuốc mê tan đi, Tô Viễn tỉnh lại, chuyện thứ nhất ông làm chính là muốn gặp một mình Phó Thần Thương.

Phó Thần Thương an ủi Tô Hội Lê mấy câu, vào phòng bệnh.

Tô Viễn lựa chọn phương pháp trị liệu cũ, trị bệnh bằng hoá chất và

giải phẫu, cho nên nhìn người tương đối gầy yếu.

"Có lời gì muốn nói thì trước dưỡng bệnh cho tốt lại nói cũng không muộn."

"Cậu không cần an ủi tôi, thân thể của tôi tôi tự biết, trong lòng cũng đã có tính toán. Tôi cũng đã bảo thầy thuốc nói thật với mình, nhiều nhất là ba tháng. Có mấy lời, nếu không nói thì sẽ không có cơ hội nói." Tô Viễn thoải mái đáp.

"Ngài nói đi."

"cậu biết đấy, người duy nhất tôi không yên tâm là đứa con gái này, tính tình Tô Lê giống y hệt mẹ nó, tranh cường háo thắng, luôn cố gắng để đạt đến sự hoàn mỹ nhất." nói đến đây, thàn sắc Tô Viễn đầy vẻ bất đắc dĩ.

"Ban đầu, tôi cũng bị điểm này hấp dẫn." Phó Thần Thương nói.

"Vậy bây giờ thì sao?"

Phó Thần Thương dừng một chút, "Hiện tại..... Tất nhiên cũng giống như vậy."

"Hôm nay Tô Lê khóc với tôi kể lể, nói cậu cười cô gái khác.

Phó Thần Thương không nói.

Tô Viễn lại tựa như nhìn thấu tất cả, "à cháu gái Nguyễn Quân sao? Mấy chuyện của ông cụ nhà cậu thời trẻ, tôi có biết một chút, cũng óc thể hiểu được tính toán của cậu. chỉ là, trên đời này có quá nhiều nhân tố không cách nào xác định, vĩnh viễn đừng nên quá chắc chắn cái gì. Làm người phải tự lưu lại một đường lui thì mới sống tốt

được.”

Phó Thần Thương cũng không nghĩ là ông sẽ đoán được, cũng hằng quan tâm những lời traу chuốt kia có dụng ý gì, trên thực tế, giờ phút này, lòng anh có chút không yên, căn bản không cách nào tập trung trí lực, thế nhưng, mặt ngoài vẫn che đậy thật hoàn mỹ.

Tô Viễn tiếp tục nói, "Hôm nay Tô lê luống cuống như vậy, tôi biết ngay, cậu với cô bé kia, không đơn giản.”

Nghe một câu đó, cuối cùng sắc mặt Phó Thần Thương cũng cso chút biến hoá.

Tô Viễn thở dài, "Ông Phó anh minh cả đời, nhưng cuối cùng lại làm ra một chuyejn hoang đường như vậy. cô bé kia là vô tội.....”

Phó Thần Thương không biến sắc, hai quả đấm lại âm thầm nắm chặt.

"Năm đó, nếu không phải mẹ Tô Lê quá nghiêm khắc với bản thân thì đã không mệt nhọc đến mức đột tử ở studio. Người ngoài đều nói bà ấy hiến thân vì sự nghiệp, ca tụng rằng trong năm mươi năm tiếp theo sẽ không có Nhan Mộng thứ hai, rồi sau đó lại mong đợi cao vào Tô Lê. Nhưng mấy thứ hư danh đó thfi có ích lợi gì chứ? Làm cha, tất nhiên là hi vọng con gái mình tốt đẹp nhất, nhưng lại càng muốn nó được vui vẻ. thời gian của tôi không còn nhiều lắm, nói mấy câu giải bày cùng cậu. con gái tôi, cho dù không có đàn ông, chính nó vẫn có thể sống tốt, có nhiều người muốn đối tốt với nó, thế nhưng, nó vẫn kiên quyết chọn cậu.”

Phó Thần Thương trầm giọng nói, "Tôi hiểu."

Tô xa lắc đầu, "Cậu không cần hiểu. những lời này, không phải toi

muốn giao con gái cho cậu, nếu cậu yêu con bé, xin hãy cố gắng đợi, nếu không thì đừng làm chậm trễ nó. Phó Chính Huân không thích Tô Hội Lê nhà tôi, không thích xuất thân giới giải trí của nó, tôi cũng không hài lòng về cậu 100%, nếu có thể, tôi tình nguyện gả con cho một người bình thường.”

Đi ra phòng bệnh.

"Evan, thế nào....."

Lời còn chưa dứt, lại bị Phó Thần Thương ôm thật chặt.

Đôi tay càng ôm càng chặt, như thể đang dùng hết toàn lực, gấp gáp chứng minh bản thân yêu người con gái này.

Anh ấy chưa từng ôm mình như vậy, ánh mắt Tô Hội Lê vô cùng khiếp sợ, đôi môi lay động, rơi lệ.

Kỳ Bạch sờ mũi một cái, yên lặng lui ra ngoài.

Không biết tại sao, anh đột nhiên nghĩ đến một An Cửu yên lặng trong buổi hôn lễ ngày hôm nay.

Lúc rời khỏi bệnh viện đã là hơn năm giờ sáng.

Chín giờ bốn mươi sáng nay An Cửu bay.

Lúc này, hẳn cô còn đang chìm trong giấc mộng.

Tô Viễn không hề cho anh bất kỳ áp lực gì, lại khiến lòng anh càng thêm nặng nề.

Đã từng, anh không hiểu sao Tô Viễn lại mạo hiểm bản thân chiếm dụng khoản tiền kia, giờ mới biết, hẳn là lúc đó ông ấy đã biết thân thể của mình không ổn, lo cho con mình đến nhà họ Phó bị uất ức nên mới mưu cầu tương lai trước cho con.

Nói cho cùng, cũng chỉ là bởi vì anh đang ở Phó gia, bởi anh không có quyền quyết định tương lai của mình, bất lực không bảo vệ nổi người yêu.

Nhưng bây giờ, sẽ không, về sau cũng sẽ không!

Anh từng thề không tiếc bất cứ giá nào.

Vậy mà hôm nay, điều đó lại dễ như trở bàn tay.

Mà hẳn cần làm chỉ có một việc -- bỏ con.

Xử lý xong quân cờ không cần thiết.

Nhưng mà, tại sao, trong lòng không có chút vui sướng nào, không như trong tưởng tượng, càng không có cảm giác thoả mãn khi lên cao.....

Càng biết mình phải làm cái gì, càng xác định quyết định kia, càng tiếp cận thành công, trong lòng trống rỗng lại càng lớn.....

Nỗi hốt hoảng sợ mất đi tất cả này, từ đâu mà đến?

Anh không có đáp án, tâm loạn như ma, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, muốn gặp cô ấy, có lẽ, chỉ cần thấy được người, sẽ có đáp án.

Phó Thần Thương đập mạnh cần ga, sườn xe hóa thành một tia sáng, bay theo bóng đêm dày đặc.....

Đang lúc sắp đến nhà cũ, một chiếc xe hàng lớn phía trước đột nhiên xông ra từ đường rẽ, Phó Thần Thương nhanh chóng chuyển tay lái, bánh xe rít chói tai, chiếc xe thể thao màu bạc lăn xuống sườn dốc phía dưới.

Nửa phút sau, một bóng người xộc xệch bò ra khỏi xe, từng bước, từng bước hướng về phía trước đi.....

Chương 119: Thất bại

Bay xuống thời điểm điện thoại di động không biết lẫn đến nơi nào, cơ thể sạch sẽ của Phó Thần Thương mang theo cỏ vụn và bùn đất đi bộ đi tới nhà cũ.

Khi thấy có chút giận phách rộng lớn lồng giam, đại diện Phó gia, đời này ghét nhất chỗ dính líu quan hệ, lại để cho hắn có lòng trung thành.

Tầm mắt rơi vào lầu hai, phòng tân phòng của bọn họ, cảm giác xao động bất an trong lòng bị trấn an bình thường dần dần nghe lời yên tĩnh trở lại.

Liếc nhìn bản thân nhếch nhác, anh cũng không ngại, dù sao người kia là Tống An Cửu mà, mặc kệ là như thế nào mình xuất hiện tại trước mặt cô cũng không có quan hệ.

Nóng lòng trở về.

Đời này lần đầu tiên cảm nhận được bốn chữ này hàm nghĩa.

Bước chân càng lúc càng nhanh.

Xuyên qua cửa chính, lướt qua sân cỏ, một hơi chạy đến lầu hai, ở trước cửa phòng đứng lại mâu.

Tay tại cứ đụng đến tay cầm cái cửa thời điểm lại buộc chặt, để xuống.

Lần thứ hai, rút cuộc mở ra cánh cửa kia.

Không có người con gái theo dự liệu đang ngủ, chỉ có phòng tân phòng trống rỗng.

Phòng bị Phùng Uyển tỉ mỉ trang trí qua, là truyền thống kiểu Trung Quốc phòng cưới.

Trên cửa sổ bảng chữ Hỉ thật chĩnh tề, đèn cày long phượng đang lè loi nằm ở trên bàn, gương trang điểm bên trên còn dán cô lung tung cắt giấy con vịt nhỏ...

Vốn là đặt ở tủ bát bên cạnh thật to rương hành lý giờ không thấy.

Lung tung, mê man, giã giũa, quyết tuyệt, trống rỗng, khẩn cấp... Tất cả cảm xúc cũng không có có thể tiếp thụ tái thể, trút xuống đầy đất.

Phó Thần Thương đứng ở trong phòng, sợ sệt mùi mấy giây.

Biết rõ không thể nào, nhưng vẫn là ôm cuối cùng một tia hi vọng, có thể... Có thể cô đi lang thang quanh vườn.

Vì vậy, Phó Thần Thương che vết thương trên trán xoay người, sau đó, liền nhìn hai cánh tay Phó Hoa Sinh ôm ngực dựa nghiêng ở cửa phòng.

Phó Hoa Sinh từ trên xuống dưới quan sát hẩn một cái, "Làm gì vậy đây là? Đánh dã chiến à? Tôi đều chờ cậu thật lâu."

Lời nói này hãy cùng đem tân hôn một mình giống hết tâm trạng của anh lúc này.

"Có chuyện gì sao?" Phó Thần Thương mặt như sương lạnh, trên trán vết thương máu không ngừng từ ngón tay chảy ra.

Vốn đang tồn cái kia điểm khả năng, bởi vì Phó Hoa Sinh xuất hiện, hoàn toàn bị hủy.

Quả nhiên, sau một khắc, Phó Hoa Sinh đặc biệt mở miệng ——

"Ừ, chờ xem vẻ mặt của cậu khi không thấy cô vợ thôi!"

"Xem thấy chưa?"

Hai tay Phó Hoa Sinh nâng gương mặt làm hình nụ hoa, "Thật là đẹp mắt!"

"..." Phó Thần Thương dừng một chút, "Đi lúc nào?"

"A, cô chân trước đồng ý nói được với cậu, chân sau liền cầu xin ông cụ để cho cô ấy lập tức đi."

"..."

Phó Hoa Sinh nhún nhún vai, "Đi không phải vừa đúng sao? Tô Viễn không sống lâu, Sở Mạch không có lá vương bài này kèm hai bên, Tô Hội Lê lại có thể nhiệt tình không bị cản trở trọng quy ngực của cậu. Mẹ không có bên cạnh, cậu có thể yên tâm lớn mật cùng người phụ nữ yêu mến ở chung một chỗ. Cậu cho nên đưa An Cửu đi, cũng không phải là đánh cho cái chủ ý này, hiện tại Tô Viễn bệnh tình nguy kịch càng thêm chứng minh quyết định của anh thật sự là quá Anh Minh Thần Võ! Quả thật không đánh mà thắng! Tôi nói này Phó Nhị, ta thật sự là không nhận thua cũng không được, vận số của cậu thật sự quá nghịch thiên!"

"Hôm nay chỉ cần vợ cậu đồng ý, đương nhiên rồi, cô ấy nhất định sẽ đốt pháo pháo vui mừng khôn xiết cùng ý, các người tùy thời có thể ly hôn, hơn nữa chỉ cần cậu trở về Phó gia đốc sức, cổ phần vẫn là của cậu. Quả thực là thiên hạ chuyện tốt cũng bị cậu chiếm hết!"

"Cậu muốn rồi rắm cũng chỉ là hiện tại liền đuổi theo vợ cậu đến Mỹ kí đơn ly hôn, hoặc là Tô Hội Lê uất ức mấy năm, ổn định ông cụ, chờ hoàn toàn lấy được quyền thừa kế động thủ lần nữa. Dù sao, ha, cậu hiểu được, An Cửu đồng nhất tự do, tôi tự nhiên sẽ không bỏ qua cho, cậu không phải qua mới bắt được 20% mà thôi, làm sao cậu biết, ông cụ sẽ không đem 20% khác cho cô ta?"

"Cho nên ấy, tôi thay cậu nghĩ, cậu chính là thừa kế Phó gia sau đó mới ly hôn tương đối đáng tin. Chỉ cần không ly hôn, An Cửu, sẽ là của người. Chỉ là, năm năm, anh chắc chắn Tô Hội Lê đợi anh mười năm, còn có thể đợi thêm anh năm năm? Em lại giúp anh suy nghĩ một chút, anh phải là vì quyền đâu rồi, anh liền năm năm sau ly hôn, nếu là vì người phụ nữ này, liền lập tức ly hôn, tóm lại đâu rồi, này cưới là nhất định phải cách! Sau đó ta tiếp tục suy nghĩ..."

"Rầm ——" Phó Thần Thương đóng cửa phòng, ngăn cách Phó Hoa Sinh vĩnh viễn ồn ào.

Cái gì cổ phần, ly hôn, mười năm, năm năm...

Anh phiền não tháo cà vạt ra, trực tiếp ngã nằm xuống giường, phát động đầy giường tròn vo táo đỏ, đậu phộng, Quế Viên, hạt sen...

Ga giường, túi chữ nhật, gối đầu tất cả đều là màu đỏ chót... Tường tượng thấy tên tiểu tử kia nếu bây giờ vẫn còn, nhất định mặc trong dạ tiệc bộ kia màu đỏ sừng xám ngời ở giường trung gian, sóc con một dạng gặm quả táo, bộ dáng kia nhất định vui sướng lại ngu đần.

Vậy mà hôm nay, mở mắt là không có cô phòng cưới, nhắm mắt lại là cô nghiêm túc chăm chỉ, ngoan ngoãn đồng ý anh, đối với anh nói “Vâng”...

Chân trước mới vừa đồng ý mình, chân sau liền âm phụng dương vi (ngoài nóng trong lạnh), không hổ là bảo bối của anh.

Ngoài cửa Phó Hoa Sinh vẫn không cam lòng kêu la, "Cuối cùng nói cho anh biết một tin tức tốt, ông cụ phái người hộ tống! Không cần lo lắng vợ anh một thân một mình không ai chăm sóc! Khiêm Nhân giỏi nhất chăm sóc người!"

"....."

Sau hai giờ, Phùng Uyển rời giường.

Bởi vì này hai ngày lo liệu hôn lễ thật sự là quá mệt mỏi, cộng thêm tối hôm qua đã đến cuối cùng còn xảy ra chuyện như vậy, bà lẫn lộn khó ngủ, nửa đêm mới ngủ thật say, buổi sáng liền thức dậy so bình thường chậm chút.

Ông cụ càng thêm giận đến một đêm không có ngủ, vào lúc này vẫn còn ở trên giường trần trọc trở mình.

Phùng Uyển thật sợ ông sẽ tức ra bệnh, An Cửu trước khi đi, cô cố ý khai báo để cho cô sau khi xuống máy bay nhất định phải gọi điện thoại tới đây báo bình an, làm ông cụ an tâm.

Phùng Uyển rời giường chuyện thứ nhất chính là đi xem trong sân có xe Phó Thần Thương hay không.

Theo vốn là dự định thời gian, An Cửu vào lúc này không sai biệt lắm sẽ phải từ nhà cũ lên đường. Nhưng là, tên tiểu tử cư nhiên cho đến bây giờ chưa có trở về!

Gọi điện thoại, là trạng thái tắt máy.

Phùng Uyển nén giận lên lầu, chuẩn bị sai Phó Hoa Sinh nhanh đi gọi người trở lại, nếu không chờ ông cụ đã dậy còn chưa xem đến người khác, khẳng định lại muốn giận dữ.

Phùng Uyển đi tới cửa phòng Phó Hoa Sinh, đang muốn gõ cửa, động tác trên tay lại đột nhiên dừng lại, bởi vì bà thấy cửa phòng tân hôn đối diện lại có không ít vết máu.

Phùng Uyển trong bụng run lên, ổn ổn tâm trạng chậm rãi đến gần, sau đó đẩy ra cửa, kết quả cửa bị khóa trái, vặn không ra.

Bên trong có người?

Phùng Uyển run rẩy lôi ra một chuỗi cái chìa khóa, vội vàng đem cửa mở ra, tiếp, vừa đẩy cửa ra liền nhìn đến màu đỏ sẫm trên giường đang nằm bà cho là Phó Thần Thương còn chưa có trở lại.

Khi thấy giữa nhà vết máu trên mặt đất và vết thương trên trán Phó Thần Thương, Phùng Uyển rốt cuộc cũng ức chế không nổi cơn sợ hãi, hét lớn lạnh lạnh nhào tới, "Thần Thần! Thần Thần! Thần Thần con làm sao? Con đừng hù dọa mẹ!"

Phùng Uyển kêu rất nhiều không một tiếng người ứng, vì vậy nơm nớp lo sợ thăm dò chút hơi thở của anh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lao đảo vọt vào phòng đối diện Phó Hoa Sinh, "Sinh Sinh! Sinh Sinh mau dậy đi! Mau đưa anh con đi bệnh viện!"

Phó Hoa Sinh ôm chần, mơ mơ màng màng, "Đi bệnh viện làm gì? Anh ấy đang khỏe lắm mà!"

"Chảy nhiều máu như vậy, còn hôn mê còn nói khỏe? Mau dậy đi!"

Thấy Phùng Uyển thật luống cuống, Phó Hoa Sinh mới gãi gãi đầu nửa thân trần ngồi thẳng dậy, "Con mặc quần áo!"

"Mặc quần áo gì! Con mau đi nhanh cho mẹ!"

Phó Hoa Sinh trực tiếp bị Phùng Uyển kéo đi, sau đó làm trở về làm việc cực nhọc đem Phó Thần Thương đeo lên.

Phó Hoa Sinh vừa bị thúc giục chạy vừa trách móc nói: "Mẹ, mẹ gấp cái gì à? Nhiều nhất chấn thương sọ não, tuyệt đối không có chuyện gì! Buổi sáng lúc trở lại còn hoạt bình loạn khiêu!"

"Con biết nó buổi sáng trở lại còn bị thương thế này mà không nói cho mẹ?"

"Đi bệnh viện nào?" Phó Hoa Sinh nói sang chuyện khác.

"Gần đây."

Phó Hoa Sinh đi ô-tô lái đến bệnh viện gần nhất, sau đó trước mắt bao người, nửa thân trần, sau lưng cồng người đàn ông bị thương hướng trong bệnh viện chạy.

Ba người vừa tới đại sảnh, cư nhiên đụng phải Tô Hội Lê đang đẩy xe lăn, Tô Viễn ngồi trên xe lăn.

"Evan!" Thấy rõ người sau lưng Phó Hoa Sinh, Tô Hội Lê lên tiếng kinh hô.

Phùng Uyển trực tiếp khinh thường cô, thúc giục Phó Hoa Sinh đi nhanh lên, sau đó khi hấn ngang hông nắm chặt một thanh, "Còn không ngại thiếu loạn đung không? Ai cho người chạy cái này bệnh viện tới?"

"Không phải mẹ kêu con lái đến bệnh viện gần nhất sao?"

"Mày nhất định là cố ý, đã sớm biết Tô Hội Lê ở chỗ này, mày thì không thể nhắc nhở mẹ một tiếng?"

"Oan uổng chết con rồi! Con tuyệt đối không phải là ruột! Con không làm! Chính mẹ dắt anh ấy vào đi!" Phó Hoa Sinh uất ức vô cùng, nói qua sẽ phải hất tay không làm.

Phùng Uyển dậm chân, vội nói lời trấn an, "Sênh Sênh con trai ngoan! Đừng làm rộn! Là mẹ không tốt, mau đưa anh con đi vào!"

Phó Hoa Sinh lúc này mới bắt đắc dĩ lần nữa cõng người.

Chương 120: Chính quỹ

Đã hơn nửa ngày lăn qua lăn lại, Phó Thần Thương cuối cùng bị đem ra xe đẩy, Phó Hoa Sinh lập tức liền bị Phùng Uyển níu lấy lỗ tai, dừng lại tốt đánh, "Uy hiếp mẹ đúng không! Đến mẹ mà cũng dám uy hiếp! Xem hôm nay đánh chết con không, coi mẹ như không có xảy ra!"

"Mẹ vốn là không có xảy ra con... con đúng là không phải con ruột của mẹ!"

"Đúng! Cho nên đánh chết con mẹ cũng không đau lòng!"

Phùng Uyển ra đủ rồi tức, chán nản ở trên ghế dài ngồi xuống, Phó Hoa Sinh trên người trần truồng đứng ở bên cạnh cô, "Đừng lo lắng, con bảo đảm hẳn không có việc gì. Là lỗi của con, mới vừa rồi lúc anh ấy trở lại nên dẫn anh ấy đi xem bác sĩ, nhưng anh ấy chê con phiền, khóa cửa phòng, con liền không để ý anh ấy, anh hai cũng không phải là cái loại đó người cần người khác quan tâm, còn tưởng rằng chính anh ấy sẽ đi, nào biết anh ấy nói ngất liền hôn mê!"

Phùng Uyển xuyên thấu qua cửa phòng bệnh lên tiểu cửa sổ thủy tinh liếc nhìn ở bên ngoài bồi hồi Tô Hội Lê, "Sinh Sinh, con nói có phải mẹ làm sai hay không? Con có hận mẹ hay không? Có phải các người cũng hận mẹ hay không?"

Phó Hoa Sinh không chịu nổi cái bộ dáng này, "Không có rồi! Con yêu mẹ còn không kịp đây! Đừng suy nghĩ nhiều! Anh ấy lần này chỉ là ngoài ý muốn!"

Kết quả chụp phim biểu hiện không có gì đáng ngại, quả nhiên chỉ là hơi nhỏ chấn thương sọ não, ngoài ra đều là bị thương ngoài da.

"Bệnh nhân hiện tại chỉ là ngủ thiếp đi, nếu như hai vị không yên lòng, có thể ở viện quan sát hai ngày."

"Vậy trước tiên quan sát hai ngày đi!" Phùng Uyển cuối cùng là tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Phó Hoa Sinh còn lại là tức giận bất bình, lại là ngủ thiếp đi, làm hại hấn trắng trắng công đoạn đường này.

Phó Thần Thương như có tỉnh lại dấu hiệu, Phùng Uyển vội vàng tiến lên hỏi thăm: "Thần Thần, đã tỉnh rồi hả? Cảm thấy như thế nào? Khó chịu chỗ nào?"

Phó Thần Thương ngồi dậy, chống đầu trì hoãn, "Không sao cả."

Phó Hoa Sinh đưa ra hai ngón tay trước mắt hấn, "Đây là mấy?"

Phó Thần Thương nhìn lấy hai hàng ánh mắt đáp lại câu trả lời của anh, "Điện thoại di động cho anh mượn."

"Làm gì?" Phó Hoa Sinh ném điện thoại cho anh, "Của anh thì sao? Rơi vỡ rồi hả?"

Phó Thần Thương không trả lời, chỉ là thuận thực nhấn cái dây số, sau đó trên màn ảnh liền xuất hiện ba chữ "Nhị cầu tử".

Thì ra là làm cho đều, Phó Hoa Sinh vô tội nhìn trời.

Nhị Cầu Tử, gọi tắt là Phó Cầu.

Phó Thần Thương giọng điệu trước sau như một tinh táo rõ ràng, "Sở thị ở Hongkong bên kia tài liệu để cho cậu chuẩn bị làm xong chưa? Vậy thì đem tài liệu tới đây. Tôi tại A bệnh viện trung tâm thành phố, phòng bệnh 307."

Phó Hoa Sinh bĩu môi, "Bây giờ sẽ bắt đầu vội công tác, phục hồi như cũ phải cũng quá nhanh đi! Chăm thú!"

Phùng Uyển thấy hơi mệt ngồi xuống ở mép giường, đưa tay sờ cái trán bị thương của Phó Thần Thương, "Có đau hay không?"

"Hắn da dày lắm! Khẳng định không đau!" Phó Hoa Sinh nhạo báng, được Phùng Uyển liếc mắt một cái.

"Không sao."

Trước sau như một giọng của cùng trả lời.

Phùng Uyển thở dài.

Ban đầu bao nhiêu người kết luận bà đi theo Phó Chính Huân tuyệt đối không có kết quả tốt? Càng như vậy, bà lại càng muốn sống thật tốt, để cho mọi người ghen tỵ, cô cãi cả đời, thậm trọng, thật sự là mệt mỏi.

Khi thấy Phó Thần Thương mặt không chút máu nằm ở trên giường, bà cảm thấy trời cũng sắp sụp rồi, lúc ấy trong lòng chỉ có một ý tưởng, nếu để cho bà một lần nữa, quyết định sẽ không cho anh thêm áp lực lớn như vậy.

Dù sao, cái gì cũng so không quan trọng được bằng mạng của con trai.

Hai đứa con trai, Phó Hoa Sinh hoạt bát cởi mở, chỉ cần không thuận lòng của anh liền la lối om sòm lẫn lộn làm nũng còn có thể bỏ nhà ra đi, anh sẽ dùng hết tất cả có thể phương thức đem toàn bộ bất mãn phát tiết tất cả đi ra, anh không dễ chịu, cũng không khiến bên cạnh bất cứ người nào tốt hơn, cho đến huyền não long trời lở đất đạt thành mục đích mới thôi.

Nhưng Phó Thần Thương không giống nhau, Phó Chính Huân từ nhỏ đã quản cực nghiêm, ba đứa con trai, anh là người duy nhất chưa bao giờ phản kháng ba mình, anh cũng chỉ là đứng tại chỗ, cho đến không thấy được mới thôi, như thế "Mềm yếu" "Nghe lời" Phó Thần Thương, sau khi thành niên, bỏ đi cũng do một chút nóng nảy nhất thời. Ngay cả sau này lần nữa trở lại, cũng là lấy cách không chừa đường lui như vậy.

Trước năng lực phản kháng, anh sẽ yên lặng chịu đựng, không phải phục tùng, chỉ là đang tích góp lực lượng, chờ đợi phản kích.

Mà ông cụ thường thức nhất chính là điểm này ở anh. Hơn thường thức là anh sau khi thất bại lực bản ngược.

Làm mẹ, bà sợ anh một khi dừng bước lại cũng sẽ bị đuổi theo, bị cắn nuốt, mất đi tất cả, lo lắng hơn tính tình anh như vậy sẽ cho mình áp lực quá lớn.

Người nào hi vọng con trai của mình như làm làm mọi chuyện lại không có hứng thú như người máy thế này.

Anh áp chế bản thân quá mức nghiêm khắc.

Cô chỉ sợ có một ngày anh sẽ làm ra chuyện gì cực đoan, làm mình hối hận không kịp.

Phùng Uyển đi ra phòng bệnh.

Tô Hội Lê còn không có rời đi, đang hành lang đi qua đi lại.

Thấy bà đi ra, Tô Hội Lê nét mặt phải không ti không cang cùng với vừa đúng làm người ta tôn kính, "Bác gái..."

Không đợi cô châm chước dùng từ, Phùng Uyển mở miệng trước, "Vào đi."

Tô Hội Lê kinh ngạc vạn phần, không thể tin mà run lên tại chỗ, cho đến khi Phùng Uyển đi xa mới phản ứng được, đi vào phòng bệnh.

"Evan, làm sao lại biến thành như vậy?"

"Va chạm nhỏ."

"Là tối hôm qua lúc trở về đụng sao? Thật xin lỗi, nên để cho anh về sớm một chút, không đúng vậy không biết cái này sao đuổi." Tô Hội Lê lúc nói lời này hoàn toàn là tự trách, chút nào nghe không ra bởi vì anh chạy về thấy vợ mà không vui mừng.

Phó Hoa Sinh cắn quả táo, hoàn toàn không có cảm giác kỳ đà cảm mũi, phải dựa vào cửa sổ này Tô Hội Lê tinh xảo diễn kỹ.

Người phụ nữ này, cô ta không mệt sao? Công việc là diễn viên, liên qua ngày cũng không quên nghề ban đầu, chẳng lẽ là bệnh nghề nghiệp? Thật là khó có thể tưởng tượng Phó Thần Thương ở cùng một chỗ với người phụ nữ này nhiều năm như vậy, nhưng mà anh chính mình cũng thật là tám lạng nửa cân, tìm đồng loại cũng không có gì kỳ quái.

Tô Hội Lê thấy Phó Hoa Sinh, đưa cá túi giấy cho hắn, "Anh nhất

định là vợ vã đưa Evan tới đây nên không kịp mặc quần áo! Đây là tôi mua gần bệnh viện, anh mặc tạm đi!"

Bộ dạng chị dâu quan tâm em chồng.

Phó Hoa Sinh đưa lõi táo trong tay quăng vào trong giỏ rác, khế mỉm cười, khuynh quốc khuynh thành, "Tôi nhớ cô hiểu lắm, tiểu gia chỉ là thích lửa thể chạy mà thôi!"

Nói xong liền vỗ vỗ tay đi ra ngoài, cũng không quản Phó Thần Thương làm vẻ mặt gì.

Tiểu gia cũng không cho người phụ nữ của anh mặt mũi, thế nào chứ!

Tô Hội Lê lộ ra vẻ mặt lúng túng mà khổ sở, ngay sau đó hào phóng cười một tiếng, "Hoa Sinh thật là tánh tình trẻ con."

"Em và Sở Thiên ký hiệp ước cả đời?"

Tô Hội Lê sửng sờ, không ngờ tới anh sẽ đột nhiên đề cập cái vấn đề này, không hiểu có chút chột dạ, vẻ mặt lo lắng nói: "Ừ, em lúc đầu..."

Phó Thần Thương hiển nhiên vô ý yêu cầu cô giải thích, "Lần sau đem hiệp ước mang tới cho anh xem."

"Anh giúp em giải ước?" Tô Hội Lê liền lập tức hiểu ý tứ của anh, vừa mừng rỡ lại thấp thỏm.

"Em muốn tiếp tục đợi cũng có thể." Phó Thần Thương nói.

"Sao lại thế này! Anh làm chủ là tốt rồi." Tô Hội Lê vội vàng nói.

"Chỉ sợ là... Sẽ rất khó khăn! Không chỉ là vấn đề tiền vi phạm, nếu như mà em một mình ngưng hẳn hợp đồng, sẽ phải tuyên bố hoàn toàn rút lui khỏi làng giải trí." Tô Hội Lê chần chừ cắn cắn môi.

Ý ở ngoài lời, thật ra thì cô cũng không muốn rời đi. Nếu không điều quy định này không tạo thành uy hiếp.

Ban đầu vì tình yêu buông tha sự nghiệp vẫn là cô tiếc nuối, nhiều năm về sau lại trở lại võ đài, cô mới phát giác, nhiệt tình trong xương mình đối với nó chưa bao giờ dập tắt, cái cảm giác thỏa mãn đó khi được mọi người chú ý, dưới lấy được điền vào Phó Thần Thương trước mặt hèn mọn.

Nhưng mà, không có người yêu ở bên người cùng nhau chia sẻ, đây tất cả lại có cái gì ý nghĩa.

"Anh sẽ giải quyết." Phó Thần Thương nói.

Có cam đoan của anh, cô tự nhiên yên tâm. Chỉ là, về phía nhà họ Phó...

Hôm nay Phùng Uyển thái độ khác thường, thật là làm cô không dò rõ tình trạng, cô suy đoán là Phó Thần Thương thừa dịp thương thế đối với Phùng Uyển nói chút lời dịu dàng, cộng thêm Tống An Cứu lại bị đưa ra nước, cho nên Phùng Uyển mới có chỗ thỏa hiệp.

Về phần chuyện giải ước tình, chẳng lẽ là Phùng Uyển nói lên điều kiện? Cô còn bất mãn công việc của mình?

Phó Thần Thương một cái liếc nhìn ra trong lòng cô suy nghĩ, "Chưa bao giờ có người nói qua không hài lòng nghề nghiệp của em. Trên thực tế, chỉ cần không phải một mình họ chọn người, mặc kệ là ai

cũng sẽ không bị hài lòng."

Tô Hội Lê kinh ngạc ngẩng đầu lên, đây coi như là... giải thích sao?

Cô nghĩ nổi lên năm đó, vì thối lui khỏi làng giải trí chuyện tình trung cầu ý kiến của anh, lúc ấy anh cũng đã nói lời tương tự, chỉ là, thời điểm đó chính mình là một nghệ sĩ thầm muốn cho người nhà của hẳn hài lòng, cuối cùng vẫn là quyết định rời đi.

Tự cho là vì yêu hy sinh, đến cuối cùng vẫn không thể tiếp nhận.

Tô Hội Lê cảm động nằm ở mép giường, cầm tay của anh, "Evan, em biết ngay anh sẽ không đối với em tàn nhẫn như vậy."

Lời của anh không chỉ có ngầm cho phép cô tiếp tục sự nghiệp của mình, cũng làm cho cô càng chắc chắn Tống An Cửu chỉ là phụng mệnh mà cưới.

Chính mình là một thẳng tới nay kiên trì rốt cuộc có hồi báo.

Phó Thần Thương liếc nhìn ngoài cửa sổ bầu trời xanh thẳm, máy bay xuyên qua tầng mây, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa...

Sẽ để cho tất cả đều trở về quỹ đạo vốn có.

Chương 121: Lạc lối

Editor: miemei

Thôi Khiêm Nhân trở về vào ngày thứ ba, cũng có nghĩa là, anh ta chỉ ở lại bên kia hơn một ngày thôi.

“Sao về nhanh vậy?” Giọng ông cụ có vẻ không hài lòng.

“Thực sự không có gì phải thu xếp hết ạ.” Trên mặt Thôi Khiêm Nhân đầy vẻ cô đơn của người mang nỗi niềm anh hùng không có đất dụng võ.

“Có ý gì?” Ông cụ trầm giọng hỏi.

“Chúng tôi vừa xuống máy bay liền có xe riêng đến đón, trên xe, ngoài không gian cho người ngồi thì toàn bộ đều là đồ ăn, tôi có thử rồi, nhưng không chen lên được, thiếu phu nhân không nỡ bỏ đi một tí nào, vậy nên cuối cùng tôi tự ngồi taxi đi theo sau.” Nói đến đây, Thôi Khiêm Nhân lại nhớ lại cảnh tượng lúc đó mình không bằng một đồng đồ ăn, bị đuổi xuống xe, bị thảm biết bao.

Ngồi trên máy bay mười mấy tiếng đồng hồ, không nói một câu nào, sau khi xuống máy bay thì cả người mỏng manh đến mức dường như chỉ một cơn gió cũng có thể thổi bay đi, cho đến khi chiếc xe ngoài thể tích có hơi lớn, những thứ khác thì đều nhìn giống bình thường kia dừng lại trước mặt họ, chất đầy các loại đồ ăn đủ mọi màu sắc, thậm chí ngay cả đồ ăn chín cũng còn đang nóng hổi.....

Thế này coi như là dùng đồ ăn ngon để khóa lấp nỗi buồn xa quê khi

mới tới nơi đất khách quê người sao?

Từ hàng chân mày khẽ nhíu lại, về mặt bài xích và động tác lên xe lưu loát của cô khi đó, cộng với ánh mắt tỏ ý với anh ta rằng tôi sẽ không vút đồ ăn đi đâu, anh tự nghĩ cách đi, biểu hiện trước sau dường như có chút mâu thuẫn, cho nên anh ta cũng không đoán được rốt cuộc tâm trạng của cô như thế nào.

Thôi Khiêm Nhân tiếp tục.

“Tài xế trực tiếp đưa chúng tôi đến chỗ ở, cách trường họ 800m, tất cả các hộ đều là giáo viên viên chức và du học sinh. Đã mời đầu bếp chuyên nghiệp, mỗi ngày sẽ sang nấu ăn theo thực đơn quy định xong mới rời khỏi, người giúp việc theo giờ sẽ đến quét dọn đúng giờ. Lầu trên là đàn anh của nhị thiếu gia, hiện đang là giáo sư của viện y học, lúc ăn cơm tối còn đặc biệt đến chào hỏi, đúng lúc đó thiếu phu nhân đang không khỏe trong người vì không quen với thời tiết, cũng do cậu ấy giúp đỡ giải quyết, ở đối diện là em họ của Kha Lạc bạn thân của nhị thiếu gia, là một cô gái cực kỳ khéo ăn nói. Trong tủ có quần áo của bốn mùa, xe đi đường là Volvo, sau khi được thay đổi thì tốc độ cao nhất không vượt quá 80 miles. Tất cả tài liệu bài học đều được chuẩn bị xong, kèm theo kế hoạch học tập chi tiết của các năm, cũng đã nhờ cậu giáo sư của nhị thiếu gia lúc du học ở Mỹ đích thân chỉ đạo, giám sát tiến độ học tập. Còn một khoảng thời gian nữa mới đến khai giảng, có đủ thời gian để thích ứng với hoàn cảnh cùng với chuẩn bị tốt kiến thức căn bản của chương trình học. Ngoài ra, theo như tôi quan sát, xung quanh có ít nhất bốn vệ sĩ thay phiên học chung để bảo vệ. Cơ bản là như vậy đó, chủ tịch, ngài còn vấn đề gì cần hiểu rõ thêm không ạ?”

Về phần đôi dép lê thỏ con ở trước cửa, gối ôm hình tai mèo trên sofa, ga giường hello kitty trong phòng ngủ, giấy vệ sinh hoạt hình trong phòng vệ sinh..... những chi tiết này, thì anh ta không kể ra

từng thứ một.

Vẻ mặt của ông cụ, không thể nhìn ra là đang vui hay đang giận, chỉ bảo anh ta ra ngoài, “Tôi biết rồi.”

Qua mấy phút sau, ông cụ gọi vào di động của Phó Thần Thương.

“Là ai luôn mồm luôn miệng đề nghị với tôi đừng cứ coi con bé như con nít, nếu không nó sẽ mãi mãi không thể trưởng thành? Vậy bây giờ anh làm như thế là có ý gì?” Giọng điệu của ông cụ cũng có mấy phần ý muốn thăm dò.

Phó Thần Thương đã biết tin Thôi Nhân Khiêm trở về, giọng lạnh nhạt, “Không có ý gì cả, không phải chỉ có hoàn cảnh khó khăn mới có thể khiến một con người trưởng thành, nếu như phương pháp đó có khả năng, thì An Cửu sẽ không có dáng vẻ như bây giờ. Đối với cô ấy, mài dũa đã đủ rồi, cái cần hiện giờ là cứng chiều. Mà ba cho cô ấy cái gì, thì tự nhiên cô ấy sẽ trả lại ba cái đó.”

Ông cụ bị lập luận nghiêm túc của anh làm cho tức đến trợn mắt vểnh râu, “Thực là..... hoang đường!”

Càng tức hơn là chính mình lại bị lập luận hoang đường của nó thuyết phục.

“Trong phạm vi trách nhiệm của con, con tự nhiên sẽ cho cô ấy những thứ tốt nhất, làm hết sức nghĩa vụ con nên làm. Tất cả tiến hành theo kế hoạch, thậm chí hoàn thành vượt tiêu chuẩn, ba còn có gì không hài lòng nữa?” Giọng Phó Thần Thương hoàn toàn như đang đàm phán chuyện kinh doanh.

Nếu trong kế hoạch này tồn tại điều gì không thể dự đoán được, thì chỉ có câu “Em yêu anh” cả An Cửu đã tạo thành lực sát thương cho

anh, khoảnh khắc đó, gần như trực tiếp phát hủy bức tường thành mà anh đã xây được một nửa.

Trong hỗn loạn, chỉ có thể tránh mũi nhọn, ổn định lòng quân.

Ông cụ im lặng, không nói tiếng nào. Có gì không hài lòng ư, kết quả của hiện giờ, ông tự nhiên không tìm được một chút sai sót nào.

Không thể không thừa nhận, thằng hai chấp hành theo kế ước một cách hoàn mỹ, về phần đại học A, ông suy tính ở gần để tiện chăm sóc, nhưng xem xét về phát triển lâu dài, mấy tháng nay học tập, thi cử ở trong nước đã thành công khiến cho con bé giảm bớt tính tình, lúc này đưa nó ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, thực ra càng có lợi cho nó phát triển bản thân.

Dẫn dắt An Cửu hướng về con đường chính đạo, điều này, thằng hai đã làm được.

Thúc đẩy thằng hai trở về Phó thị, mục đích của ông, cũng đã đạt được.

Trước khi ra quyết định này, ông đã quan sát An Cửu một thời gian rất dài, mà đồng thời tiện thể cũng chú ý tới một cô cháu gái khác của Nguyễn Quân – Lương Giai Giai.

Tuy cả hai đều là cháu gái của Nguyễn Quân, nhưng tính cách khác nhau một trời một vực, dần dần, ông bắt đầu hiểu tại sao Nguyễn Quân lại thương nó như thế, không yên lòng về nó như thế.

Kiên cường lại yếu đuối, gian ác lại lương thiện, không tim không phổi lại vừa tinh tế nhạy cảm.....

Rất nhiều chi tiết nhỏ trên người An Cửu thực sự cực kỳ giống

Nguyễn Quân.

Một nỗi kích động muốn hoàn thành giấc mơ cuối cùng đã thúc đẩy cuộc hôn nhân này, mà theo lý trí, ông cũng tin rằng lựa chọn của mình sẽ không sai.

Quyết định của thằng hai ngoài dự đoán của tất cả mọi người, nhưng lại nằm trong suy tính của ông.

Kết quả ông hi vọng nhất chính là trong vòng 5 năm, giữa hai đứa nó có thể bồi dưỡng ra tình cảm.

Chỉ là, ông thực sự đã đánh giá thấp khả năng tự chủ của con trai mình.

Thế nên mới đặt ra thời hạn 5 năm này, chính là vì đề phòng nếu như 5 năm vẫn không thể được, thì đến lúc đó, An Cửu cũng có thể tự do rời khỏi, ly hôn nhất định phải do An Cửu tự nguyện, điều này đã cho con bé đủ quyền chủ động.

Nếu như là kết quả này, mặc dù nó không thể làm con dâu của nhà họ Phó, đến lúc đó ít nhất nó đã có đủ năng lực tự chăm sóc bản thân.

Ý định ban đầu của ông là kết duyên thằng con mình vừa lòng nhất, ưu tú nhất cho con bé, nếu chung sống với nhau lâu như vậy đến cuối cùng vẫn không có duyên đến với nhau như ông với Nguyễn Quân, thì đến lúc đó sẽ nhận nó làm con gái nuôi, lấy danh nghĩa của ông thay nó tìm con rể tốt, chẳng lẽ còn sợ không tìm được một người chồng như ý hay sao?

Phó Chính Huân rút cuộc thờ dài một hơi tựa như đã buông bỏ, “Ba hiểu ý của con. 5 năm sau An Cửu mới 25 tuổi, ngay độ tuổi tươi đẹp

nhất, con bồi dưỡng nó thành người, cũng coi như là công đức viên mãn, ba tự khắc sẽ cho con thứ con xứng đáng, về phần An Cửu, đến lúc đó ba sẽ tìm cho nó một người yêu nó thật lòng, chuẩn bị một phần đồ cưới phong phú, tin rằng con sẽ không có ý kiến chứ?”

“.....”

Đầu bên kia điện thoại, Tề Tấn đứng trước bàn làm việc, vốn đang chờ Phó Thần Thương nói điện thoại xong, sau đó cứ chờ, cứ chờ, trơ mắt nhìn ông chủ đặc biệt bình tĩnh, đặc biệt lạnh nhạt của anh ta đột nhiên bóp nát tách cà phê trong tay..... $\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}\text{III})\{\}$

Phó Thần Thương ở bệnh viện hai ngày, thì xem tài liệu hết cả hai ngày, ngủ ở công ty một tuần, phòng họp, phòng làm việc, hai điểm nối thành một đường thẳng, đi công tác hai tuần, lui tới các loại tiệc rượu, hội tọa đàm thương nghiệp, buổi đấu giá, họp báo phóng viên..... hoàn toàn khôi phục trạng thái làm việc hiệu suất cao như bình thường.

Bởi vì, không cần mỗi ngày phải lo lắng cô nhóc không để cho người ta yên lòng nào đó tối nay có về nhà đúng giờ hay không, không cần phải thay đổi thực đơn đa dạng chuẩn bị mỗi bữa ăn, không cần phải mỗi ngày nhìn chăm chăm tiếng độ học tập của cô ấy, có hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, quyến rũ đàn ông hay không, không cần lo lắng lúc đang đẩy nhanh tốc độ làm việc lại bị cô quán quít đi giải đề thi.....

Hội nghị cấp cao của Tụ Tinh.

Tất cả mọi người nín thở nhìn Phó Thần Thương ngồi ở ghế chủ tọa, sau khi giám đốc phòng kế hoạch nói phương án xong, thì người nào

đó giữ nguyên một tư thế, đã yên lặng cả một phút đồng hồ.

Tề Tấn ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, kề vào tai nhắc nhở, “Ông chủ, hôm nay anh đã thất thần 8 lần rồi!”

“Sửa lại phương án C một chút, đưa đến phòng làm việc của tôi trước giờ tan sở. Tan họp.”

Lúc này mọi người mới thở phào, tất cả đều tràn ra như ong vỡ tổ.

Sau khi tan họp, Phó Thần Thương vẫn ngồi tại chỗ như cũ.

Tề Tấn lẳng lặng đếm, “9 lần.....”

Nhưng, mặc kệ bao nhiêu lần, Phó Thần Thương vẫn là một Phó Thần Thương vĩnh viễn lạnh lùng, tinh táo, nắm giữ quyền sinh sát trong tay.

Giống như, Phó Thần Thương bóp nát tách cà phê của ngày hôm đó chỉ là ảo giác của anh ta mà thôi.

5 giờ 30 phút chiều, di động của Phó Thần Thương đúng giờ vang lên.

“A lô.”

“Báo cáo Boss, hôm nay tất cả cũng vẫn bình thường.”

“Ừ.”

Lục Châu đợi hơn nửa ngày cũng không thấy Phó Thần Thương cúp máy, yếu ớt hỏi: “Còn có gì dặn dò ạ? Có cần em nói chi tiết về tình hình gần đây của chị dâu không ạ?”

“Cụp” một tiếng, di động ngắt rồi.

Ặc..... Anh ấy thế này, rốt cuộc là muốn biết hay là không muốn biết đây?

Tâm tư của Boss gần đây càng ngày càng giống kim dưới đáy bể.

Khó có dịp sau khi tan sở không có sắp xếp công việc cho mình, lái xe, vô thức rẽ vào hướng đi Lăng Hi Viên, kể từ khi An Cửu đi rồi thì chưa từng về nhà, cũng không biết là xuất phát từ tâm lý gì, chỉ là không muốn về đó.

Càng đến gần, thì trong lòng càng phiền muộn, rối bời, cuối cùng xoay tay lái, tùy tiện rẽ vào một hướng khác, lại không biết phải đi về đâu.

Mãi cho đến khi nhận được điện thoại của Phùng Uyển, kêu anh tối về ăn cơm, mới như trút được gánh nặng, cuối cùng cũng có đích đến rồi.

Chương 122: Ngủ chung

Editor: miemei

Hôm nay rất đủ người, Phó Hoa Sinh, Phó Hoàng Văn, thậm chí là Phó Cảnh Hi biến mất đã lâu. Cuối cùng là Phó Thần Thương khoan thai đến muộn.

Người một nhà quây quần ăn một bữa cơm, trong bữa cơm, ông cụ cố tình tuyên dương Phó Cảnh Hi.

“Cảnh Hi không tồi, gần đây rất cố gắng, ông nội đều thấy cả. Chỉ cần có năng lực, ông nội nhất định sẽ cho con cơ hội. Nghiệp vụ ở phía bên Mỹ.....”

Tiếng đĩa đập mạnh lên mặt bàn vang lên từ chỗ Phó Thần Thương.

Thần kinh của Phùng Uyển chột căng lên, đặt tay lên mu bàn tay của anh, cứ sợ anh sẽ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì, lúc này mới phát hiện tay trái của Phó Thần Thương có một lớp băng gạc bao quanh, cũng không biết sao lại bị thương.

Phó Hoa Sinh cúi đầu và cơm, ông già ông cứ làm đi, ép quá Phó Nhị sẽ lật bàn thật đấy.

Ông cụ nhìn Phó Thần Thương một cái, không nhanh không chậm, tiếp tục nói với Phó Cảnh Hi, “Ông Charles rất có hứng thú với kế hoạch của con, nếu như có thể giành được sự ủng hộ của ông ấy, con làm việc cũng sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Thứ ba tuần sau là sinh nhật của ông ấy, con thay ông nội đi Los Angeles một chuyến, tham

dự tiệc sinh nhật của ông ấy.”

“Cám ơn ông nội, con sẽ cố gắng.”

Phó Hoằng Văn hớn hờ ra mặt, ngay cả Tô Nhu luôn thu mình cũng lộ ra nụ cười vừa lòng.

Cử chỉ này của ông cụ, dĩ nhiên không chỉ đơn giản là bàn chuyện làm ăn, phải biết, An Cửu cũng đang ở Los Angeles.

Phó Hoa Sinh lặng lẽ giơ ngón cái ở trong lòng, ba, ba thắng rồi! Lão Nhị còn chưa chết, mà ba đã ngoài sáng trong tối tìm gia đình tiếp theo cho An Cửu rồi.

Phó Hoa Sinh nhìn sang Phó Thần Thương vẫn lạnh nhạt nhẹ nhàng, không nói tiếng nào, trong lòng nghĩ, sao không tức chết anh đi!

Sống như vậy có mệt không chứ? Vẫn là giống mình thế này thì vui vẻ hơn!

Phó Hoa Sinh hoàn toàn đi theo chủ nghĩa hưởng thụ, mục tiêu duy nhất của đời này cũng chỉ là đánh bại Phó Thần Thương, để anh cam chịu kêu mình bằng anh trai.

Đang suy nghĩ, lửa đạn của ông cụ liền bắn qua đây, không để cho anh ta tiếp tục vui vẻ nữa.

“Lão Tam, ngay cả con cháu cũng tiến bộ như vậy, anh nhìn bản thân anh xem, rút lại phía sau quá rồi đó! Suốt ngày giữ một chút xíu thành tích thì đã tự gặt gù đắc chí, không biết vươn lên! Những thứ khác thì không thấy anh tiến bộ, số lần lên báo giải trí ngược lại chỉ tăng không giảm, anh tự kiểm điểm lại bản thân cho tôi, vụ khai phá

ở Đông Thành không cần anh coi nữa, khi nào anh xử lý sạch sẽ đám phụ nữ lung tung lộn xộn bên cạnh anh thì hãy về công ty!”

Khóe miệng Phó Hoa Sinh giật giật, nhỏ giọng lầm bầm, “Chỉ sợ tới lúc đó ép đến bên cạnh con toàn là đàn ông thì ba mới thật sự nóng ruột đó.....”

Nét mặt của Phùng Uyển lập tức trở nên không mấy tốt, cố nhịn xuống không nổi giận, ông cụ làm thế này rõ ràng là đang nâng bên kia đè bên này, An Cửu mới đi không được mấy ngày, lòng của ông cụ đã không nghiêng về phía họ nữa rồi, lúc này quyết định để cho Cảnh Hi đi Mỹ cũng quả thực cho thấy có ý định khác, làm cho bà càng thêm hoảng loạn bất an. Cũng may khoảng thời gian này Thần Thần làm việc tương đối chăm chỉ, ngoài vẫn còn tin đồn với Tô Hội Lê, thì biểu hiện có thể nói là hoàn mỹ. Nhưng chỉ một điều này thôi, dù có cố gắng hơn cỡ nào đi nữa thì cũng sẽ bị gạt bỏ.

Sau bữa cơm tối, mọi người hoạt động tự do.

Phó Cảnh Hi có bữa tiệc xã giao nên ra khỏi cửa ngay sau đó, vợ chồng Phó Hoằng Văn thì đã về nhà từ sớm, tám phần là về mừng thăm rồi.

Ông cụ thì không biết đang nói chuyện điện thoại với ai, mặt mày hớn hờ, ôn hòa đến nỗi cứ như một ông cụ trong gia đình bình thường.

Phó Hoa Sinh nằm trên sofa đối diện đọc báo giải trí say sưa, tiêu đề trang bìa mấy ngày liên tục đều là tin tức Phó Thần Thương kiện tụng chuộc thân cho Tô Hội Lê, gây náo loạn, xôn xao dư luận, cũng sắp áp đảo cả danh tiếng của anh ta rồi.

Phó Hoa Sinh đang nghe những câu nói nhẹ nhàng mà cả đời này Phó Chính Huân chưa từng nói với mình một câu, thực tình chiều không nổi nữa, phỉ nhổ, “Ba, ba đủ rồi nha, điện thoại quốc tế đường dài đó, gọi gần nửa tiếng đồng hồ rồi! Coi cái kiểu nhẹ giọng nhỏ tiếng của ba kìa! Ai không biết còn tưởng ba có mùa xuân thứ hai đó!”

Phó Chính Huân cười hì hì ném tách trà qua, Phó Hoa Sinh luống cuống tay chân bắt lấy, “Muru sát con ruột kìa! Có con dâu liền không cần con trai nữa rồi!”

Phó Thần Thương vừa tắm xong, lau tóc bước ra, mặt không cảm xúc bỏ cái chân chiếm nguyên cái sofa của Phó Hoa Sinh xuống.

Phó Chính Huân vừa nói chuyện, vừa không để ý liếc sang anh, sau đó nói vào điện thoại, “Đúng rồi nhóc con, thằng hai đang ở bên cạnh ba nè, có muốn nói chuyện với nó không?”

Bỗng chốc vẻ mặt của Phó Thần Thương trở nên có chút khó mà hình dung.

Phó Hoa Sinh cảm thấy từ “làm bộ chảnh*” khá thích hợp.

(*: nguyên văn là “ngạo kiều” – chỉ những người tỏ ra kiêu ngạo để che giấu sự xấu hổ, ngại ngùng.)

Một giây sau, liền nghe thấy ông cụ vui vẻ nói, “Được, được, ba sẽ chú ý, vẫn là cô nhóc hiếu thảo, ừm, con đọc sách đi, lần sau nói chuyện tiếp.”

Nói xong, ông cụ thông thả đi lên lầu.

Phó Hoa Sinh chớp chớp mắt, vậy là xong rồi à?

Trông có vẻ như An Cửu từ chối nói chuyện với Phó Nhị.

Ha ha ha! Không ngờ Phó Nhị cũng sẽ có ngày hôm nay.

“Ông ấy đó, bây giờ mỗi ngày đều phải gọi điện cho An Cửu một lần, có gặp chuyện không vui cỡ nào đi nữa, làm nhảm mấy câu trong điện thoại thì tâm trạng tốt hẳn lên.” Câu này, Phùng Uyên cố tình nói với Phó Thần Thương, ít nhiều cũng có ý ám chỉ cho anh biết cho dù An Cửu không ở trong nước, cũng đừng làm quá đáng quá.

Mặc dù ông cụ yêu chiều An Cửu có hơi quá mức, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể hiểu được, ông cụ không có con gái cũng không có cháu gái, khó tránh gửi gắm chút yêu thương này lên người con bé.

“An Cửu..... mỗi ngày đều gọi điện qua đây à?” Phó Thần Thương làm như tùy tiện hỏi.

“Phải đó! Sao thế? Nó không có nói với con sao?” Phùng Uyên cho rằng chắc chắn bọn họ nói điện thoại với nhau mỗi ngày rất nhiều lần như chuyện đương nhiên.

Đại khái bà có thể nào cũng không nghĩ tới, từ khi rời đi, bọn họ chưa từng liên lạc với nhau lần nào.

Căn phòng đã được trả lại dáng vẻ như ban đầu, như chưa từng thay đổi chút nào.

Phó Thần Thương tắm rửa xong, nằm trên giường, vô thức chừa lại một khoảng trống bên cạnh, cho đến khi vòng tay ôm vào không khí,

trái tim mới như bị một vật nặng đập mạnh vào.

Như bị thương nặng sắp chết tìm kiếm thuốc giải, từ tủ bên cạnh giường, lấy ra tấm hình cưới lúc trước chụp, mỗi cái nhăn mày, mỗi một nụ cười, lúc hờn lúc giận của cô nhóc đó đều hiện lên sống động ngay trước mắt, dáng vẻ ngoan ngoãn ngủ yên nằm cuộn lại như mèo con bên cạnh anh làm cho người ta không nhìn được đau lòng.....

Lúc này, chuông di động đột nhiên vang lên, tim đập thành thịch, như bị điện giật, bắt máy lên.

Tiếp đó, sau khi nghe thấy giọng nói của người nọ thì mây đen đầy đầu, gió thổi mưa giông, bão tố sắp đến.

Kinh ngạc vì Phó Thần Thương bắt máy trong chớp mắt, Tề Tấn có chút bất ngờ mà lo sợ, vốn đang thao thao bất tuyệt, nói mãi nói mãi liền cảm thấy có gì đó không đúng, cách một cái điện thoại cũng có thể cảm nhận được cơn giận mãnh liệt từ đầu bên kia.

“Ách..... Hôm, hôm khác tôi báo cáo lại với anh!” Nuốt nước miếng, cúp điện thoại cái rụp.

Vốn muốn thể hiện tính làm việc tích cực, để dễ dàng nhắc với anh chuyện xin nghỉ phép tháng sau, tại sao lại là kết quả như vậy chứ.
(>_<)

Nửa phút sau, phòng đối diện bị người ta gõ cửa.

Phó Hoa Sinh mang đôi mắt ngủ mơ màng ra mở cửa, một tay gác lên khung cửa, nhìn người gõ cửa, “Làm gì?”

Tiếp đó, anh ta thấy Phó Thần Thương nghiêng người chen vào

trong phòng mình, sau đó nằm lên giường của anh ta.

Phó Hoa Sinh ngẩn ra mấy chục giây, “Nửa đêm nửa hôm anh bò lên giường của tôi ôm ấp yêu thương tôi sẽ hiểu lầm đó nha.....”

Phó Thần Thương nhắm mắt, bày ra vẻ đêm nay sẽ không đi đâu cả.

Phó Hoa Sinh vò tóc đứng trước giường, “Anh đang giở trò gì thế hả?”

Phó Hoa Sinh phiền não đi tới đi lui, “Đừng có làm mấy trò tôi nhìn không hiểu chứ! Khinh bỉ trí thông minh của tôi hả?”

Phó Hoa Sinh đặt mông ngồi xuống bên còn lại, “Rốt cuộc anh làm gì đây?”

Phó Hoa Sinh nhìn Phó Thần Thương dường như đã ngủ rồi, “Thế này là coi như tôi đang hát ru à.....”

“Đừng nói với tôi là sau khi vợ anh đi rồi thì đêm đêm mất ngủ, trở lại nơi từng ở với nahu lại càng trần trọc trần trở, cho nên mới chạy qua chỗ tôi tìm sự an ủi đấy nhé?”

“.....”

“Ôi chao, đáng yêu quá, thật là muốn xoa đầu một cái nha!”

Phó Thần Thương mở mắt, “bịch” một tiếng, Phó Hoa Sinh lăn xuống giường—

“Ở địa bàn của tôi, nằm trên giường của rôi, mà còn dám thả sạt khí ra với tôi hả..... thật là không có thiên lý mà.....”

Phó Hoa Sênh phủi phủi bụi trên người, bô lô ba la bò lên giường nằm bên cạnh anh, đây là giường của anh ta mà, sao anh đến thì phải nhường chỗ cho anh chứ!

Lúc leo lên, cánh tay vô tình đụng phải anh, lập tức bị ghét bỏ né ra, trái tim thủy tinh của Phó Hoa Sênh tan nát, “Đệt! Ghét bỏ tôi như vậy còn ngủ trên giường tôi làm gì, cái giường này tôi lăn lộn trên đó hết rồi!”

Từ đầu tới đuôi đều đang tự nói một mình, Phó Hoa Sênh cảm thấy cực kỳ bất lực, bĩu môi nằm xuống không nói chuyện nữa.

Nhưng chỉ im lặng một lúc liền nhịn không nổi nữa, “Anh đi qua chỗ Tô Hội Lê ngủ là được rồi, thật là không hiểu nổi anh nữa.....”

“Này, Phó Nhị, rốt cuộc anh có thích An Cửu không vậy? Hình như tôi có chút thích cô ấy..... Mấy ngày nay không gặp, nhớ cô ấy ghê. An Cửu thú vị hơn mấy người phụ nữa bên ngoài nhiều, ở bên cô ấy chắc chắn sẽ không chán, lúc trước thực ra tôi vẫn luôn chưa ra tay thật đâu, nếu anh không có tâm tư đó, thì tôi sẽ xuất chiêu thật đấy nhé! Tôi hiểu, cô nhóc do một tay anh dạy dỗ, nhất định sẽ không nở, nhưng tôi tiếp tay thì anh cũng không thiệt mà, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, không phải sao.....”

Đột nhiên Phó Thần Thương chống tay lên, từ trên cao nhìn xuống anh ta.

Phó Hoa Sênh bị dọa cho giật mình.

“Cậu có thể thử xem.” Phó Thần Thương nói.

Chương 123: Hẹn gặp

Editor: miemei

Tô Hội Lê hát tất cả tài liệu trên bàn xuống đất.

Lần đầu tiên thấy cô ta nổi giận lớn như thế, Lâm Huyền dè dặt cẩn thận đi tới khuyên: “Đừng giận nữa! Cô nghĩ xem, mặc kệ cô ta ở bên kia như thế nào, người mà Phó Thần Thương ở bên cạnh vẫn là cô, không phải sao?”

“Cô hoàn toàn không hiểu gì cả, xưa giờ, anh ấy chưa từng quan tâm tôi như vậy.....” Tô Hội Lê siết chặt tấm hình được chụp không mấy rõ nét trong tay.

Là cảnh tượng An Cửu và giáo sư của Phó Thần Thương sóng vai đi cùng nhau.

Đầu bếp là Monica, bác sĩ gia đình là David, có em họ của Kha Lạc trông nom, ngay cả người giúp việc theo giờ cũng là dì Giang đã từng làm nhiều năm lúc anh du học ở đó. Trường học đó khó vào biết bao nhiêu, anh cũng đã tốn bao nhiêu công sức, tìm bao nhiêu mối quan hệ, những thứ này, tiền bạc hoàn toàn không thể so sánh được, anh cho cô ta, không có cái nào không phải là thứ tốt nhất, chu đáo nhất, mà anh đã bao giờ đối xử cẩn thận tỉ mỉ như vậy với mình đâu.

“Ách, đó là vì cô căn bản không cần anh ấy phải phiền lòng mà! Phó Thần Thương yêu cô chẳng phải là vì điều này sao? Lại nói, chẳng lẽ Phó Thần Thương đối xử với cô còn chưa đủ tốt hay sao, 10 năm

trời không hề thay lòng, người đàn ông có thân phận như anh ấy, có mấy người có thể làm được chứ?”

Lúc này Tô Hội Lê đã không nghe lọt tai mấy lời khuyên đó nữa, “Cho nên ý cô là chỉ cần tôi làm không tốt một chút, khiến anh ấy phiền lòng thì anh ấy sẽ không yêu tôi nữa, phải không?”

“Tôi không có ý đó! Cô..... cô bình tĩnh một chút đi! Lúc này, làm ơn đừng tự làm mình rối loạn! Anh ấy đang bận kiện tụng giúp cô, chuộc thân cho cô đó, không phải sao?” Lâm Huyền vắt hết óc trấn an, trong lòng lại đang nghĩ, phụ nữ muốn leo lên người Phó Thần Thương, có ai mà không có mưu đồ, điểm khác biệt duy nhất chẳng qua là cô nhẫn nại hơn, biết chừng mực hơn thôi. Nếu ngay cả ưu điểm này cũng không có, nhiều phụ nữ như vậy, ưu tú cộng với gia thế cao hơn cô càng không ít, cô dựa vào cái gì mà đòi một mình độc chiếm, không chịu buông tay chứ? Rõ ràng là cô ta hiểu điều này nhất, nhưng lúc này lại rối loạn mất rồi.

“Vậy thì sao? Cho dù được tự do thì như thế nào? Anh ấy chưa từng hứa sau khi tôi kết thúc hợp đồng sẽ cưới tôi!” Trong lúc kích động, Tô Hội Lê nói hết ra.

“Cô đã đợi nhiều năm như vậy rồi, còn để ý mấy năm này ư? Chẳng phải lần trước cô còn nói anh ấy chỉ là kiêng dè ba anh ấy, phải đợi đến khi địa vị ổn định rồi mới có thể có hành động sao?”

“Phải..... Đã nhiều năm rồi.....” Tô Hội Lê liên tục cười khẽ, “Chính là vì đã nhiều năm như vậy rồi, cho nên tôi mới không buông được, không cam tâm, nhưng tôi thật sự chịu đủ rồi!”

Mỗi lần đều cho là chỉ cần chịu đựng đến thời điểm cuối cùng thì lại bị một số sự thật đánh tan sự tự tin, không chừa một chút nào.

Lâm Huyền kiên nhẫn khuyên cô ta, “Hội Lê, lúc này cô nhất định phải ráng lên! Cô nghĩ kĩ đi, 10 năm nay, Phó Thần Thương chỉ có một mình cô, chưa từng thay lòng, cho dù đã kết hôn, cũng là vì cô! Đối với anh ấy, cô mãi mãi là người phụ nữ quan trọng nhất.”

Trên mặt Tô Hội Lê đầy vẻ tự giễu, “Chưa từng thay lòng ư? Chẳng qua là vì người khiến cho anh ấy thay lòng chưa xuất hiện thôi! Làm sao cô biết tôi đã cố gắng biết bao nhiêu? Ngăn cản bao nhiêu người phụ nữ? Nhưng đến cuối cùng thì sao? Vẫn xuất hiện một Tống An Cửu! Dễ dàng đạt được những thứ tôi trông mong mười năm cũng cầu không được! Cô ta dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì chứ?”

“Không phải cô muốn nói người khiến anh ấy thay lòng là con nhóc vô giáo dục đó chứ? Hội Lê, sao cô có thể đánh đồng mình với loại hàng đó được! Hơn nữa..... hơn nữa lúc trước cũng đâu hoàn toàn là lỗi của Phó Thần Thương! Khi đó nếu cô kiên nhẫn chờ đợi, Phó Thần Thương cũng chưa chắc là không có cách..... dù sao, tóm lại người anh ấy yêu nhất là cô! Cô chỉ cần nhớ rõ điều này là được!”

Tô Hội Lê cũng không biết rốt cuộc có nghe lọt tai hay không, tự mình lẩm bẩm “Đã bao nhiêu năm..... đã bao nhiêu năm rồi..... Tôi không muốn bị động chờ đợi tiếp nữa!”

Lâm Huyền căng thẳng không thôi, “Cô muốn làm gì? Phó Thần Thương cho không ít người ở bên cạnh bảo vệ cô ta, bây giờ cô ra tay thật sự quá mạo hiểm!”

Sự điên cuồng trong mắt Tô Hội Lê thực sự khiến cô ta có chút bất an.

Vì Tô Hội Lê cừa hứa với cô ta là sau khi kết thúc hợp đồng với Sở Thiên nhảy qua Tụ Tinh, sẽ tiến cử cô ta qua đó làm quản lý cho mình. Bây giờ, con đường tương lai về sự nghiệp và tiền bạc, tất cả

đều nằm trong tay Tô Hội Lê, cô ta không muốn lúc này lại thất bại trong gang tấc đâu.

“Cô cho rằng tôi muốn làm gì? Tìm người xử cô ta à? Tôi không ngốc như vậy đâu! chẳng qua chỉ là để cho cô ta biết khó mà lui thôi! Con nhóc đó, trước kia tôi đã xem thường cô ta, thế mà lại biết lấy lui làm tiến.....”

“Nếu đã muốn làm, thì nhất định phải làm cho sạch sẽ gọn gàng, tuyệt đối không thể để cho Phó Thần Thương nhìn ra điều gì đấy!” Lâm Huyền nhìn điệu bộ của cô ta thì biết không thể khuyên được rồi, chỉ có thể ở bên cạnh giúp đỡ cô ta, đảm bảo không có gì sơ sót thôi.

Tô Hội Lê lại không cần, “Nhìn ra thì thế nào? Chẳng phải cô nói người phụ nữ anh ấy yêu nhất là tôi sao? Chẳng qua tôi chỉ đi nhắc nhở con nhóc đó vài câu thôi, lẽ nào anh ấy còn muốn vì chút chuyện nhỏ này mà trách tôi ư?”

“Dĩ..... dĩ nhiên là không rồi.....”

Bờ bên kia đại dương.

An Cửu vốn đang hào hứng chạy vào phòng bếp, sau khi nhìn thấy màu cảnh xanh thì cúi đầu ử rữ lê đôi dép trở về, có hơi mà không có sức ngã lên sofa một cái, “Onesán, em tốn mấy triệu năm tiến hóa đến đỉnh cao của chuỗi sinh vật không phải để ăn chay đâu, trưa hôm nay em muốn ăn thịt xông khói cuộn nấm kim châm, cá nấu cải chua, đậu hũ ma bà, thịt xào khô, vịt hấp lá sen, sườn xào ớt xanh, súp bột cua đầu sư tử.....”

“Hai hôm nay bao tử của em vẫn luôn không ổn, nên ăn thanh đạm một chút. Còn nữa, nếu đã qua bên này rồi thì nói tiếng anh đàng hoàng cho chị, đừng có gọi lung tung lộn xộn!”

“Onesasan, chị là đầu bếp, không phải giáo viên tại nhà đâu nha!”

“Thạc sĩ dinh dưỡng học như chị làm đầu bếp cho em, nói em mấy câu em còn không vui hả? Một ngày nào đó chị không làm nữa thì em tự ăn mình đi!”

“Thạc sĩ dinh dưỡng học nấu ăn còn không ngon bằng ông chú biến thái.....”

Σ(°△°||I) } Ông chú biến thái, nói Phó Thần Thương hả? Đây không phải lần đầu tiên chị nghe thấy cụm từ hình dung kì lạ dành cho Phó Thần Thương này từ miệng cô, người đàn ông thô bỉ trong nhận thức của cô gái này cùng với người đàn ông mặt than lạnh lùng mà mình biết là cùng một người ư?

“Vậy em kêu chồng em qua làm đi!”

An Cửu không nói gì nữa.

Monica lấy làm lạ lắm lắm, “Nhắc tới mới nhớ, hình như chưa bao giờ thấy em nói điện thoại với Evan nha? Gọi vào lúc chị không có ở đây hả?”

Cũng không đúng! Có một lần chị quên đem chìa khóa, chồng cũng không có ở nhà, chị ở đây cả ngày trời, cũng không thấy cô nói chuyện điện thoại với Phó Thần Thương.

Ánh mắt An Cửu chợt lóe lên, nhanh chóng đổi đề tài khác.

“Hay là sau này em tự nấu ăn vậy!”

Lúc nói câu này, giọng điệu bi tráng cứ như tráng sĩ chặt tay vậy, “Để một thực sĩ dinh dưỡng học nấu cơm cho em quả thực là quá đáng quá rồi.....”

Monica bưng đĩa cải xanh đặt lên bàn, sau đó đi đến trước mặt cô, nhéo má cô, “Dù sao bản thân chị cũng phải ăn, chồng chị không ở nhà, mỗi lần đều là một mình chị ăn cơm, chán muốn chết, lúc Evan nhờ chị, vốn chị cũng không đồng ý, nói để nghe một chút thì là trông chừng em ăn cơm cho tốt, nói khó nghe một chút thì chẳng phải y như đầu bếp hay sao? Nhưng vào hôm đầu tiên, thấy em ăn một bàn món ăn gia đình chị làm cứ như là sơn hào hải vị, thì chị liền đặc biệt vui, đặc biệt có cảm giác thành tựu! Đều nói là muốn bắt lấy tim của đàn ông, thì phải bắn được dạ dày của đàn ông trước đã, nhưng ngày nào anh ấy cũng bận như vậy, căn bản không có cơ hội cho chị bắt được dạ dày của anh ấy!”

Tên tiếng Trung của Monica là Mạc Hiểu Từ, gả cho một đạo diễn người Mỹ, một mình cô đơn từ Trung Quốc qua đến đây, lạ nước lạ cái, được anh ta nuôi, không có công việc, mỗi ngày ở nhà đợi, chán đến nỗi sắp mọc lông luôn rồi.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, An Cửu ra mở cửa, sau đó liền nhìn thấy cái người ở nhà đối diện lại đến ăn chùa uống chùa rồi đây.

Cái mũi nhỏ ngửi ngửi. “Má ôi, lại là tiệc chay à! Thế này là nuôi người như nuôi thỏ hả!”

Hôm qua, lúc cô ấy qua đây vào giờ này là đang mặc một cái váy dài hoa văn nhỏ, rụt rè như cô hàng xóm: “Em gái Nine, hôm nay chị có thể qua ăn cơm chung với em không?”

Hôm kia, lúc qua đây ăn chực thì cả cây quần bò áo khoác da dính dính, trên người còn treo đủ loại màu sắc: “Cửu Ca, mau dọn cơm, ông đây đói bụng rồi! Đệt! Sao hôm nay toàn là món chay vậy!”

Hôm kia, lúc qua đây trực tiếp đổi giới tính luôn: “Vợ à, có nhớ anh không? Anh ăn cơm trước tốt hơn, hay là ăn em trước tốt hơn nhỉ?”

Cô nhóc này chính là em họ của Kha Lạc – Kiều Tang, một đóa hoa tài ba của học viện kịch YL.

Nói cô ấy chuyên nghiệp là đề cao cô ấy rồi, nói trắng ra thì chính là bệnh nhân mắc chứng tâm thần phân liệt điển hình.

Diễn đến điên cuồng, bình quân mỗi ngày ít nhất phải đổi một tính cách.

Đúng rồi, điều đáng để nhắc tới là, cô nhóc này còn có một lý tưởng đặc biệt ngu ngốc, chính là đánh bại Tô Hội Lê, giành danh tiếng của cô ta, cướp vai diễn của cô ta, ngủ với đàn ông của cô ta.

Khi biết được người mình sắp chăm sóc lại là người đã đánh bại Tô Hội Lê, trực tiếp hoàn thành mục tiêu cuối cùng của cô ấy, thì cô ấy đã kích động rất lâu.

Sau khi gặp người thật An Cửu thì, héo rồi.

Sau cơm trưa, Monica đi spa, An Cửu và Kiều Tang thì ở nhà, một người làm bài tập, một người xem kịch bản.

An Cửu kiểm tra email, phải nhận tệp tài liệu khóa học của giáo viên.

Kết quả, ngoài tài liệu học, còn nhận được một email nặc danh.

“Cái này là gì vậy?” Phía sau vai An Cửu có một cái đầu thò ra.

“Không biết, đại khái là thư rác đi!”

“Khoan..... khoan khoan khoan khoan!” Kiều Tang càng nhìn càng thấy không đúng, càng nhìn càng kích động, “Tô Hội Lê đó! Tô Hội Lê hẹn cậu 7 ngày sau gặp mặt kìa!”

Chương 124: Tâm tư

Editor: miemei

“Làm sao nhìn ra thế?”

“Người ta đề tên Phoebe rõ ràng như vậy mà cậu cũng nhìn không ra hả?”

“Phoebe là gì?”

“Phoebe là tên tiếng anh của Tô Hội Lê, tên tiếng anh đó! Cậu nhìn tên tiếng anh của người ta, rồi nhìn lại của cậu xem, cho dù là Angel có vẻ đại chúng một chút, nhưng tốt xấu gì cũng hay hơn cái tên Nine đơn giản đến không thể nào khinh bỉ hơn của cậu!” Kiều Tang đau lòng tố cáo.

Nếu không phải vừa rồi cô ấy nhìn thêm một cái, thì tám phần cái cô ngọc An Cửu này sẽ trực tiếp bỏ qua mất thôi.

“Có tình địch như cậu quả thực quá thâm hiểm!” Kiều Tang cảm thán với điệu bộ mệt tim quá.

“Ờ!” An Cửu bày tỏ đã hiểu rồi.

“Ờ cái gì mà ờ! Mau bàn cách đối phó đi!”

“Bàn cái gì? Mình cũng đâu có định đi.”

Kiều Tang đập bàn, “Sao không đi? Cậu sợ cô ta à?”

“Tóm lại là không đi. Nếu không thì mình trực tiếp gọi cho Phó Thần Thương, bảo anh ta đi xử lý.”

Kiều Tang đập đầu xuống đất, “Má ôi, mình sắp bị cậu làm cho tức điên luôn rồi, làm gì có ai bị đưa thư khiêu chiến không chịu ứng chiến mà trực tiếp báo cho phụ huynh đâu chứ, cậu còn có tiền đồ không đấy?”

“Chẳng lẽ bị chó cắn còn phải cắn lại hay sao?”

“Coi cái tư tưởng cố chấp, bảo thủ, không tiến bộ của cậu kìa, cậu có thể thả chó cắn lại mà!”

“Vậy được, cậu đi đi!”

“Dĩ nhiên là mình phải đi rồi! Xì, cậu mắng ai đó hả!”

An Cứu vượt trán, “Tang Tang, thật ra thì tính mình không tốt lắm đâu, cho dù đã tu thân dưỡng tính một thời gian khá lâu rồi, nhưng bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị mất khống chế.”

“Ặc..... Cho nên?”

“Cậu biết đó, IQ của mình không cao, nếu cãi lộn, chắc chắn sẽ cãi không lại người ta.”

“Cái này thì mình đồng tình.”

“Cho nên nếu có người bày vẽ trí thông minh của cô ta với mình, vậy thì rất có khả năng mình sẽ khoe một chút vũ lực của mình với cô ta.”

“.....” Kiều Tang bị nghẹn, nhưng rất nhanh liền hưng phấn nói, “Vậy

càng tốt, hai chúng ta song kiếm hợp bích, văn võ song toàn! Đi mà, đi mà! Cơ hội làm nhục kẻ địch đưa đến tận cửa kìa!”

“Không có hứng thú.” An Cửu cụt hứng nhắm mắt lại, giữa hàng chân mày nhuộm mấy phần mệt mỏi, “Gần đây chỉ có hứng với ăn thôi, ngoài cái đó ra, thì những chuyện khác đừng phiền mình.”

“.....” Kiều Tang phiền não vò đầu bứt tóc, “Ông trời của tôi ơi, sao cậu có thể không có chí tiến thủ như vậy chứ? Lúc trước rất cuộc cậu làm thế nào mà xử được Phó Thần Thương vậy?”

“Vừa gặp đã yêu thôi.”

“.....” Kiều Tang đã triệt để không nói nên lời nữa rồi.

Thấy thái độ của An Cửu đã kiên quyết, Kiều Tang không nói nữa, chỉ vùi đầu vào laptop lật lật giờ giờ, kết quả nét mặt càng ngày càng tệ, phảng phất như cả người có thể bùng cháy bất cứ lúc nào.

Nửa tiếng sau, Kiều Tang nghiêm mặt khiêng laptop ở trước mặt An Cửu đi, sau đó bùng cái của mình qua.

An Cửu lười biếng nhìn lướt qua một cái, trước mắt toàn là “Tô Hội Lê trở mặt với Sở Thiên, trở về với vòng tay của người tình cũ”, “Phó Thần Thương dùng 50 triệu chuộc thân cho Tô Hội Lê”, “Nữ thần xoay chuyển tình thế: Thảo luận làm thế nào để bắt được trái tim của người đàn ông”, “Đồn rằng vợ mới của Phó Thần Thương bị lưu đày ra nước ngoài, nhường chỗ cho Tô Hội Lê”, “Phó Thần Thương và Tô Hội Lê hẹn nhau ở biệt thự xa hoa yêu đương vụng trộm (hình ảnh)”, “Bụng Tô Hội Lê hơi nhô lên, nghi ngờ có thai”.....

Kiều Tang tức đến nổi run hết cả tay, nhưng người trong cuộc ngoài hơi nhếch miệng thì không có bất cứ phản ứng mạnh nào cả.

Nóng nảy đi vòng vòng trong nhà mấy vòng mới dừng lại, Kiều Tang nhao nhao: “Có lộn không vậy! Cậu mới là vợ chính thức, là chính cung nương nương mà! Phó Thần Thương đối xử với cậu tốt như vậy chẳng lẽ chỉ là vì ổn định cậu rồi ở trong nước ngoài tình à?”

Kiều Tang nói rồi liền gọi điện cho Kha Lạc ở bên kia, “A lô, anh họ, mấy cái tin tức đó rốt cuộc có phải thật không?”

Lúc này ở trong nước là ba giờ sáng, ở quán bar nhạc nhẹ nào đó, người nào đó mất ngủ, Kha Lạc hầu theo.

“Tin gì?” Mí mắt Kha Lạc nháy nháy, cố tình nhìn Phó Thần Thương ở đối diện một cái rồi mới hỏi.

“Còn có thể là tin gì nữa! Thì là tin của Tô Hội Lê và Phó Thần Thương đó!”

“Đại khái là tạo thế cho phim mới thôi.” Kha Lạc trả lời hời hợt.

“Anh bớt đi! Coi em như con nít ba tuổi hả? Cho dù là Tô Hội Lê đơn phương thả tin tức giả ra, dựa vào đâu mà Phó Thần Thương mặc cho cô ta lợi dụng mình như vậy chứ? Cô ta là nghệ sĩ của Sở Thiên, Phó Thần Thương bị đứt gân não hay sao mà đi giúp Tô Hội Lê tạo thế? Chẳng lẽ mấy tấm hình đó đều là giả hết à? Có photoshop hay không em nhìn một cái là biết ngay! Còn có luật sư nổi tiếng gì đó nữa, đừng nói với em là ông ta không phải luật sư chuyên dụng của Phó Thần Thương nhé, nếu không phải Phó Thần Thương mời, thì sao ông ta lại đi kiện tụng dùm Tô Hội Lê chứ!”

“Nói không chừng Phó Thần Thương chỉ đơn thuần muốn đào góc tường thôi thì sao.”

Tên của mình được nhắc tới, Phó Thần Thương cũng chỉ hơi giật khóc mắt nhìn anh ta một cái.

“Đào đến lên giường của mình luôn à?” Câu nói này, Kiều Tang gào đặc biệt lớn.

“Chính chủ cũng không gấp, em gấp cái gì chứ?”

Kha Lạc dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được, nếu Kiều Tang đã thấy, thì chắc chắn An Cửu cũng đã thấy rồi. Hỏi câu này rất rõ ràng là cố tình muốn moi ra thái độ của An Cửu đối với chuyện này.

Quả nhiên, Kiều Tang lập tức nói: “Đừng nhắc tới chính chủ nữa, em sắp bị chính chủ tức chết rồi nè, chồng sắp bị người ta cướp mất rồi mà chỉ biết ăn ăn ăn, cả người chỉ biết ăn thôi!”

“An Cửu nói thế nào?” Kha Lạc hỏi.

Nét mặt Phó Thần Thương đọng lại, tuy không lên tiếng, nhưng rõ ràng có thể cảm thấy sự chú ý hoàn toàn dời sang bên này.

“Còn có thể nói thế nào nữa, một chút phản ứng cũng không có, cứ y như người nọ không liên quan đến cậu ấy vậy! Cúp máy nha, em không nói với anh nữa, anh căn bản chính là ngồi chung một thuyền với Phó Thần Thương mà.” Kiều Tang tức tối cúp điện thoại.

Kha Lạc mặt đầy vẻ vô tội nhìn di động, nửa ngày sau, nhấp một ngụm rượu đỏ, nói với Phó Thần Thương, “Kiều Tang thấy tin đồn của anh và Tô Hội Lê, hỏi em có phải thật không.”

“.....” Phó Thần Thương không nói gì, hiển nhiên là anh không phải đang đợi câu này.

“An Cửu cũng thấy rồi, nhưng hình như không có tức giận, hẳn là sẽ không gây với anh đâu.”

“.....” Không bằng không nghe.

Văn phòng tổng giám đốc, Tề Tấn đứng ngoài cửa nửa ngày không dám vào, nói lòng cà vạt trước đã, tiếp đó lau mồ hôi, sau đó thở dài nặng nề.

Mấy ngày nay áp lực của anh ta rất lớn, bởi vì cảm xúc của ông chủ càng ngày càng kì quái khó đoán, hơn nữa hôm qua sau khi anh ta báo cáo tuần sau anh ta phải đi Mỹ giao thiệp với nhà đầu tư, thì đã đạt tới đỉnh điểm.

Kẹp theo phương án, đứng ngoài cửa ổn định cảm xúc một chút, lúc này, di động lại vang lên.

“A lô, trợ lý Tề.”

Bắt máy, Tề Tấn sững sốt, đối với cô bạn gái cũ này của ông chủ, anh ta thật sự không dễ nắm bắt thái độ. So ra mà nói, thì anh ta vẫn thích cô vợ chính thức của ông chủ hơn, nhìn một cái là hiểu ngay, hoàn toàn không cần phải tốn tâm tư suy đoán.

Tề Tấn đã ở bên cạnh Phó Thần Thương bốn năm, với Tô Hội Lê cũng coi như người quen, cộng thêm gần đây thời thế cô ta đang nổi, bày vẽ bề ngoài thì anh ta vẫn phải làm thỏa đáng.

“Chào cô Tô, xin hỏi có việc gì sao?”

“Là như vậy, tôi muốn hỏi xem thứ ba tuần sau Evan có bận không?”

Tôi có chút chuyện muốn bàn với anh ấy. Nếu như bạn thì thôi, tôi sợ trực tiếp hỏi anh ấy, lỡ như anh ấy bận sẽ rất khó xử, nên chỉ có thể hỏi anh thôi.”

Có suy nghĩ như thế rất rõ ràng là phong cách của Tô Hội Lê, Tề Tấn không hề nhận ra có gì không ổn, tiện tay cho một cái nhân tình cũng không phải không thể, thế là trả lời theo thực tế: “E là không được rảnh lắm, thứ ba thứ tư hai ngày đều sẽ đi công tác ở thành phố C.”

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn.” Nhận được câu trả lời vừa lòng, xác định hai ngày đó Phó Thần Thương sẽ không ở trong nước, Tô Hội Lê mới yên tâm cúp máy.

Nói điện thoại xong, Tề Tấn gõ cửa đi vào.

Kết quả còn bết bát hơn so với tưởng tượng, Phó Thần Thương đọc gần nửa tiếng đồng hồ, đếm một khoản rồi lại một khoản, quở trách anh ta đến máu chó đầy đầu.

Sửa lại xong, buổi chiều lại đưa tới, lại sửa tiếp.

Lại sửa xong một lần, buổi tối đưa tới, vẫn chưa hài lòng.

Mặt Tề Tấn như đưa đám, thật lòng anh ta rất muốn nói, thực ra làm tới như vậy đã đủ lắm rồi, nhưng anh ta không dám.

Hai ngày nay hình như ông chủ nhìn anh ta cực kỳ không vừa mắt, anh ta thật sự không biết mình đã làm sai ở đâu.

Sau khi ở nhà đau khổ suy nghĩ cả một đêm, hình như rốt cuộc Tề Tấn đã tìm ra chỗ máu chốt của vấn đề.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tề Tấn đem phần phương án đã sửa sang

triệt để vào phòng tổng giám đốc.

Nhưng, chuyện đầu tiên không phải là đưa phương án cho anh xem, mà là mặt mày sốt ruột, gấp gáp, xin phép: “Ông chủ, là thế này, bạn gái tôi bị bệnh nằm viện rồi, bên cạnh không có ai chăm sóc, phương án đã sửa đổi theo ý của anh rồi, có thể nào cho một đồng nghiệp khác đi công tác không ạ?”

Tề Tấn vừa nói vừa rơi nước mắt, vợ ơi xin lỗi em, uất ức cho em rồi, vì sự an toàn của đời anh chỉ có thể uất ức cho em “bệnh” một lần vậy.

Phó Thần Thương trầm ngâm cầm lấy phần phương án, ba phút sau mới mở thánh khẩu: “Lần này cũng không tồi.”

Tề Tấn suýt chút nữa quỳ xuống luôn, qua rồi, qua rồi, cuối cùng cũng qua rồi!

Quả nhiên sách lược của anh ta là chính xác, quả nhiên ông chủ không ưa chuyện mình đi Mỹ công tác, nhưng vì sao chứ? Dù sao chắc chắn không phải vì lương tâm trời dậy để cho mình có thêm thời gian ở bên cạnh bạn gái rồi! Nghe giọng điệu của anh hình như là muốn tự mình qua đó? Tâm tư của ông chủ, mày đừng đoán nữa, có đoán cũng đoán không ra đâu!

“Cho cậu nghỉ phép một tuần, những việc còn lại tôi sẽ xử lý.” Phó Thần Thương nói.

Hạnh phúc đến đột ngột quá! Tề Tấn thật sự muốn quỳ lạy luôn! Đưa ra một quyết định đúng đắn, thì sẽ từ địa ngục lên đến thiên đàng! Luận về tính quan trọng của việc hiểu ý ông chủ đó!

Chương 125: Gặp nhau

Editor: miemei

Rốt cuộc cũng nghênh đón ngày này, ngày mai cô sẽ chiến đấu với con Boss lớn nhất trong đời, với thân phận là tổng chỉ huy phía sau màn.

Kiều Tang như được tiêm chất kích thích, dùng bảng biểu liệt kê ra mấy chục loại tình huống có thể xảy ra, rồi lại dùng đồ thị hình trụ sắp xếp xác suất mỗi tình huống xảy ra từ lớn tới nhỏ, đồng thời chuẩn bị tốt phương án giải quyết tương ứng, mỗi tình huống chuẩn bị ít nhất ba phương án để đề phòng, quả thật tương đương với viết mấy chục cái kịch bản nhỏ. Cô từ chối tất cả lời mời diễn xuất và làm thêm, cày hết mấy ngày, lúc này nhìn bài power point trên máy tính, nhưng vẫn không thể nào chắc chắn được, đây là trận chiến quyết định thắng thua, không được phép sơ xuất một chút nào.

Cô đang ở đây dốc chết mọi tâm tư, mà người trong cuộc kia..... lúc này đang không tim không phổi ôm sách vở nằm ngủ trên sofa.

Vốn tưởng đầu cậu ấy chỉ biết ăn ăn ăn, bây giờ lại thêm một thứ nữa - ngủ ngủ ngủ.

Càng ngày càng tò mò rốt cuộc tại sao Phó Thần Thương lại cưới cậu ấy, chẳng lẽ thật sự như lời đồn, chỉ là bị tổn thương vì tình, muốn khích Tô Hội Lê nên tùy tiện cưới đại một người thôi?

Chết tiệt, cái anh Kha Lạc này, sao không tiết lộ một chút tin tức cho cô chứ, nếu biết sớm thì cô cũng thừa dịp trống mà chen chân vào

rồi, dựa vào năng lực của cô thì tuyệt đối có thể khiến cho Tô Hội Lê vĩnh viễn không có cơ hội trở mình, đâu thể nào giống như bây giờ.

Nhớ lại lúc trước mặc dù cô luôn nói với bên ngoài là vì đánh bại Tô Hội Lê, nhưng thực ra thì cô thật sự khá thương thức người đàn ông này, được biết tin anh kết hôn, đã chán nản rất lâu, ngay cả đối với An Cửu cũng có cả ý đối địch, thậm chí muốn cùng cậu ấy phân cao thấp, mà theo tình hình bây giờ, cô nhóc trước mắt này thật sự quá yếu, hoàn toàn nhìn không nổi! Yếu đến mức không kéo thù hận lên nổi luôn! Được rồi, cô nhóc này đặc biệt hợp ý với mình, cũng coi như là một nguyên nhân đã biến chiến tranh thành hòa bình.

Kiều Tang đang lắc đầu thờ dài, nghe thấy ngoài cửa có tiếng sột soạt, sau đó lại thấy khóa cửa lại đang tự chuyển động.

Thấy..... thấy ma rồi!

Chẳng lẽ là Tô Hội Lê?!

Vậy mà ngay cả chìa khóa kít tít xa cô ta cũng có thể lấy được à? Xong đời! Hoàn toàn không hề nghĩ tới sẽ có khả năng hung tàn này!

Khi người nào đó đẩy cửa đi vào, nghênh đón anh là một khẩu súng và câu “Nếu như cô dám bước vào một bước tôi sẽ kiện cô tự ý xông vào nhà dân, nếu cô vẫn khăng khăng bước vào thì tôi sẽ nổ súng!” ập vào mặt.

Ai kia đứng ở đó, chân mày khế nhíu lại.

Thấy rõ người đến, miệng của Kiều Tang há thành hình chữ “O”, sau đó vô thức bóp cò, một dòng nước trong suốt từ miệng súng bắn ra, suýt chút nữa bắn đầy người Phó Thần Thương.

Phó Thần Thương nghiêng người né món quà gặp mặt đặc biệt của Kiều Tang, tiện tay cởi áo khoác ra, sau đó không nhìn tới vẻ mặt như gặp ma của cô gái, ánh mắt nhìn lướt qua cô ấy, dây dưa triền miên rơi trên người cô nhóc đang ngủ yên trên sô pha.

Cho dù ngồi trên máy bay mười mấy tiếng cho đến khi hạ cánh, cũng chưa có cảm giác đã đến nơi, trái tim vẫn đang lơ lửng giữa không trung không chỗ dựa, mãi cho đến lúc này, bóng dáng của cô rơi vào trong mắt anh, chìm vào nơi ấm áp nhất tận đáy lòng anh, rơi vào lòng anh, cảm giác của một ánh nhìn đó, phảng phất như xuyên qua muôn sông nghìn núi đặt chân đến bến bờ.

Phó Thần Thương đứng yên tại chỗ, khóe môi nhếch lên một độ cong cực kỳ khổ sở, tựa như vô cùng bài xích, nhưng lại không thể làm gì khác, cuối cùng bỏ vũ khí đầu hàng, từng bước từng bước, bước đến gần phương hướng ấm áp đó như đi chịu chết.....

Mặc dù trải qua nỗi đau như đau đớn khi phá kén, nhưng trên mặt không thể hiện gì cả, cho nên theo như Kiều Tang thấy thì anh chẳng qua chỉ ngẩn ra vài giây mà thôi.

“Là anh à! Tôi còn tưởng là có người xấu chứ!” Người đàn ông trước mắt có vẻ phong trần mệt mỏi, nhưng không hề ảnh hưởng đến thuộc tính phát sáng chói mắt của anh, cho tới khi Kiều Tang xoay xoay cây súng đồ chơi trong tay, một hồi lâu mới gom đủ ba hồn bảy vía của mình.

Đột nhiên có chút thấu hiểu cho sự bị động và tiêu cực của An Cửu rồi, người đàn ông như vậy, quả thực cô không thể nắm trong tay được, cần gì phải tốn công nữa chứ.

Kiều Tang đang có chút đồng tình với cảnh ngộ của An Cửu, thì lại thấy Phó Thần Thương đi đến trước mặt An Cửu, tiếp đó vậy mà lại

hạ thấp vóc dáng tôn quý đó, trực tiếp ngồi xổm trước ghế sofa, sau đó vươn tay vuốt vuốt tóc cô.

Đôi chân dài của anh rúc lại, ngồi xổm ở đó, không hề có bất cứ cử chỉ thân mật nào, chỉ là gần như thành kính vuốt ve mái tóc của cô gái, Kiều Tang nhìn đến con mắt sắp lòi ra ngoài luôn rồi, khẩu súng đồ chơi trong tay cũng rơi xuống đất “bịch” một tiếng, đụng trúng chân, đau đến cô ấy kêu oa oa.

An Cửu nằm trên sofa bị tiếng kêu của Kiều Tang làm cho giật mình tỉnh giấc, chân mày nhíu lại, sau đó từ từ mở mắt ra, gương mặt của Phó Thần Thương hiện lên theo hàng mi dần hé mở, dần dần chiếm trọn tầm mắt của cô.....

An Cửu dụi mắt, lại dụi một cái, dụi một cái nữa, sau khi dụi xong, trong mắt vẫn là một khoảng mơ màng.

Phó Thần Thương ngồi xổm ở đó nhìn từng cử chỉ, hành động của cô, chăm chú cứ như đang thưởng thức một bộ phim đẳng cấp của một nhà sản xuất lớn.

Một giây sau, An Cửu vô thức giơ tay qua, nhéo mặt của Phó Thần Thương một cái.

Nhéo rất mạnh.

Mặt của Phó Thần Thương bị nhéo đến nổi lên một dấu đỏ, cũng chỉ khẽ nhíu mày một cái, sau đó nắm tay cô trong lòng bàn tay, đặt lên mặt mình.

Lúc này An Cửu mới như vừa từ trong mơ tỉnh lại, ngoài mơ màng, trong nháy mắt hiện lên một tầng xa cách, chống tay ngồi dậy, “Sao anh lại đến đây?”

Kiều Tang không thể tin nổi, ngón tay chỉ vào An Cửu, “Cậu cậu cậu..... cậu vừa mới làm gì đấy! Cậu vậy mà lại nhéo mặt anh ta á!”

An Cửu nhìn cô ấy, mặt đầy vẻ khó hiểu “Không được nhéo sao?”

“Công tác.” Phó Thần Thương đáp.

An Cửu “Ừ” một tiếng, bày tỏ đã hiểu, sau đó đứng dậy nhường chỗ, “Anh tùy tiện ngồi đi.”

Không có ngạc nhiên, không có ân cần hỏi han, càng không có kiểu đeo bám “em nhớ anh lắm”, còn không bằng cả thái độ đãi khách.

Kiều Tang kinh ngạc đến mức không biết nói gì, ai đó đến nói cho cô biết đi, vừa rồi vẻ chán nản lóe lên trong mắt Phó Thần Thương chỉ là ảo giác thôi, thái độ không lạnh không nóng của Tống An Cửu chỉ là ảo giác thôi.....

Cách hai người chung đụng với nhau quả thực đã phá vỡ nhận thức của cô cô.

“Cái đó, hai người tiểu biệt thắng tâm hôn, mình không làm phiền nữa, đi trước nhé.” Kiều Tang lui về nhà đối diện như một làn khói.

Tiểu biệt thắng tâm hôn..... Phó Thần Thương lẩm bẫm mấy chữ này, nhìn bóng lưng đi rót nước của An Cửu, cùng với vẻ mặt lạnh nhạt lúc đưa nước cho anh, đột nhiên cảm thấy mình có chút thể lượng.

Một câu gần đây sống có tốt không đơn giản thôi, thế nào cũng không hỏi ra miệng được.

Buổi tối Phó Thần Thương gọi điện báo cho Monica không cần đến, rồi tự tay xuống bếp nấu một bàn cơm canh.

An Cửu ngáp một cái, gần như là nhắm mắt lại ăn.

“Mệt lắm à?” Phó Thần Thương nhíu mày, tất cả mọi thứ cô ấy đều bình thường, sắc mặt không tệ, cũng không ốm, nhưng tinh thần thì trông có vẻ không tốt lắm.

An Cửu lắc đầu, “Không sao.”

“Không sao” hai chữ này không nghi ngờ gì chính là khoảng cách xa nhất.

Kể từ lúc anh tới đây, thái độ cô ấy đối với mình chưa từng để tâm, không nói gì, cũng không hỏi gì, giống như anh căn bản có cũng được, không có cũng chẳng sao, Phó Thần Thương không thể nói ra cảm giác trong lòng là gì.

Niềm an ủi duy nhất chính là, cô ấy đã ăn hai chén cơm đầy.

Lúc trước ôm tâm tư tuyệt đối sẽ không qua đây, nên đã chuẩn bị cho cô giường đơn.

An Cửu tắm xong đi ra, “Em qua nhà Kiều Tang ngủ một đêm!”

Giường của Kiều Tang lớn lắm.

Một câu nói đã kích thích ngọn lửa không tên của Phó Thần Thương,

“Không cần, anh ra sô pha ngủ.”

An Cửu nhìn bóng lưng tức giận bỏ ra ngoài của anh, không nói gì.

An Cửu nằm trên giường, mắt mở to, ngủ không được.

Mấy ngày nay chỉ cần sà vào gối là ngủ được ngay, cho nên không phải vì buổi trưa ngủ quá nhiều, chỉ là vì ở ngoài phòng khách có thêm một người thôi.

Lúc trước ra đi gần như là ôm tâm trạng quyết phải rời xa, lại không nghĩ tới trong một thời gian ngắn đã gặp lại, trong một chốc, cô không thể nào điều chỉnh tâm trạng của mình được.

Một tháng này, cô cảm thấy mình đã bị chia làm hai nửa, một nửa dùng hết sức hấp thu kiến thức, thích ứng với môi trường, một nửa khác thì ngơ ngơ ngẩn ngẩn, giống như một bộ phận nào đó bị khoét rỗng vậy.

Cùng lúc đó, Phó Thần Thương nằm trên sô pha, gối lên hai cánh tay, không hề buồn ngủ chút nào, gần như là vừa ra đến phòng khách thì anh đã hối hận, vợ mình ở ngay bên trong, giường đơn thì có thể chen chúc một chút, tốt biết bao, nhưng anh lại chỉ vì một câu nói mà tự mình chạy ra sô pha ngủ.

Nửa đêm, An Cửu nhẹ tay nhẹ chân đi ra rót nước uống, kết quả đối diện với đôi mắt tinh táo, sắc bén sáng trong như mắt mèo của ai kia ở trên sô pha.

An Cửu bị dọa cho giật mình, xoa xoa lồng ngực, “Anh vẫn chưa ngủ à?”

Phó Thần Thương chỉ nhìn cô chăm chăm, cũng không nói gì, qua

thật có chút rợn người, An Cửu liền không lên tiếng nữa, kết quả vừa chuẩn bị trở về, cơ thể liền mất khống chế, đợi đến khi phản ứng lại thì cả người đã nằm sấp trên người Phó Thần Thương ở trên sofa.

An Cửu chống tay lên ngực anh bò dậy, nhưng hông bị anh khóa chặt, thử mấy lần cũng không cách nào rời ra được.

An Cửu có chút thờ hốt hển, “Phó Thần Thương, buông tay..... Tôi thừa nhận tôi nợ anh rất nhiều, nhưng như vậy không có nghĩa là anh có thể muốn làm gì thì làm, những thứ anh cho tôi đều có thể không cần.”

Đều có thể không cần, chỉ xin một cái chấm dứt. Cô ghét nhất là thứ tình cảm và cho nhận không rõ ràng thế này, quá nhiều nhân tố không ổn định.

Cuối cùng cô cũng không dùng thái độ lạnh nhạt hời hợt như đối xử với người xa lạ nữa, ánh mắt của Phó Thần Thương dịu dàng hơn rất nhiều, dường như đã yên tâm một chút, rút một tay ra xoa xoa ót của cô, như đang vỗ về mèo con xù lông, sau đó buông lỏng tay, thả cô ra, giống như hành động vừa rồi chẳng qua chỉ là cố tình chọc cho cô nổi giận thôi.

Ngay lúc An Cửu bò dậy chuẩn bị vào phòng ngủ, tiếng gõ cửa vang lên.

Khuya thế này rồi ai còn đến đây nữa?

Phó Thần Thương đứng lên, mở đèn, sau đó mở cửa.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Phó Thần Thương, gương mặt hoàn mỹ mà tự tin của người phụ nữ ngoài cửa vụn vẹo thành một biểu

cảm cực kỳ đáng sợ.

Chương 126: Không phản bác được, dùng môi chặn lại

Editor: miemei

“Là Kiều Tang hả?”

An Cửu sửa sang lại bộ đồ ngủ, sau đó mới đi qua đó. Hai người vừa mới lăn lộn trên sofa một hồi, lúc này quần áo đều có chút xốc xếch.

Tô Hội Lê tháo kính mát xuống, cơ thể run nhẹ, trên mặt đầy vẻ tức giận vì bị lừa, trong mắt đã ngấn lệ, “Cô Tống, cô làm như vậy là có ý gì? Cái gọi là chuyện quan trọng, chẳng qua là muốn để cho tôi thấy hai người yêu thương nhau cỡ nào sao?”

Nhìn thấy người phụ nữ ngoài cửa, sống lưng An Cửu cứng lại – Tô Hội Lê?

Hoàn toàn không ngờ cô ta sẽ xuất hiện vào lúc này.

Mấy ngày nay Kiều Tang vẫn luôn tích cực lập kế hoạch, nhưng bản thân cô thì chưa từng nghĩ tới sẽ đến nơi hẹn, nhưng không ngờ cô ta lại tự mình tìm đến cửa, khiến cô không thể nào tránh được.

Tô Hội Lê nói câu này không đầu không đuôi, thế nên trong một chốc An Cửu không phản ứng được cô ta có ý gì. Ngay lúc này, cửa nhà đối diện mở ra, Kiều Tang bắt đầu mắng như ập vào mặt: “Tô Hội Lê cô bớt không biết xấu hổ lại đi, cái gì mà cô Tống chứ, cô ấy là bà Phó đấy! Rõ ràng là chính cô không có ý tốt chủ động hẹn An Cửu ra

gặp mặt, bây giờ tự đưa đến cửa đúng lúc bị Phó Thần Thương bắt gặp, liền vu oan là An Cửu cố tình tìm Phó Thần Thương tới, sau đó lại hẹn cô qua để kích thích cô! Làm người sao lại có thể vô liêm sỉ đến vậy chứ!”

An Cửu nghe Kiều Tang nói xong mới như bừng tỉnh hiểu ra, à, thì ra là như vậy.

Nhưng mà, như vậy thì sao?

Điều mà cô không kiêng dè nhất, chính là Phó Thần Thương hiểu lầm.

Vẻ mặt của Phó Hội Lê bình tĩnh đến nỗi cứ như cô ấy đang kiểm chuyện vô cớ, “Tang Tang, lâu rồi không gặp, em vẫn không thay đổi chút nào.”

Kiều Tang tức đến sắp nổ phổi, “Im miệng, Tang Tang là tên cô có thể kêu được sao!”

Nói xong quay qua Phó Thần Thương, “Phó Thần Thương anh đừng có tin cô ta! Sự thật là bảy ngày trước cô ta tự gửi mail tới muốn gây phiền phức cho An Cửu! Không tin thì anh đọc mail đi.....”

Chưa dứt lời, nhìn thấy vẻ mặt vẫn không chút hoảng hốt như cũ của Tô Hội Lê, Kiều Tang mới nhớ ra có mail cũng vô dụng, Tô Hội Lê dùng một tài khoản nhỏ mới đăng ký để gửi, căn bản không thể chứng minh cái mail đó là cô ta gửi. Kiều Tang ảo não không thôi, sớm biết như vậy thì lúc trước cho dù nghe lời An Cửu trực tiếp nói cho Phó Thần Thương biết cũng tốt hơn tình trạng hiện giờ.

Mặc dù Phó Thần Thương không phải do An Cửu kêu tới, điều này Phó Thần Thương tự hiểu, nhưng An Cửu và Tô Hội Lê, rốt cuộc ai

gây phiền phức cho ai thì điều này lại không thể nói rõ.

“An Cửu, cậu nói gì đi chứ!” Kiều Tang sốt ruột đến mức dậm chân.

An Cửu nhìn vào Phó Thần Thương, hồi lâu sau, lười biếng mở miệng: “Không sai, em lừa cô ta tới đó”.

Kiều Tang sửng sò tại chỗ, “An Cửu! Cậu nói cái gì thế!?”

Từ lúc vừa mới bắt đầu, Phó Thần Thương vẫn luôn điềm tĩnh tự nhiên, bình tĩnh bàng quan, cho dù là khoảnh khắc nhìn thấy Tô Hội Lê, cũng không kinh ngạc bao nhiêu, nhưng lúc này, thoáng chốc vẻ mặt liền thay đổi.

Tô Hội Lê lại càng thấy khó hiểu trong lòng, không ngờ cô sẽ thừa nhận, càng như vậy, cô ta lại càng cảnh giác, suy nghĩ rất cuộc Tống An Cửu đang có mưu đồ gì.

An Cửu nói xong liền xoay người vào trong nhà, không để ý đến tất cả những gì xảy ra ở bên ngoài nữa.

“Cạch” một tiếng, là tiếng Phó Thần Thương khóa trái cửa.

An Cửu vừa đi được mấy bước đã bị Phó Thần Thương khóa eo lại kéo vào lòng.

Cô hoàn toàn không ngờ người này không đi ra ngoài an ủi Tô Hội Lê, lại khóa cửa vào giày vò cô.

“Phó Thần Thương, anh làm gì vậy?”

Phó Thần Thương ôm cô từ phía sau, vùi đầu vào cổ cô, giọng điệu nguy hiểm khác thường xen lẫn sự chế giễu và khinh thường nồng

nặc, “Phải không? Do em là hả? Em có đầu óc như vậy sao?”

Vừa rồi bị Tô Hội Lê vu oan, An Cửu cũng không tức giận như vậy, “Anh mới không có đầu óc! Anh cút đi cho tôi! Đến từ đâu thì cút về đó đi!”

“Em cho rằng như vậy thì có thể ép anh ly hôn ư? Thật đúng là một cô nhóc ngây thơ.....”

An Cửu thật sự sắp điên lên rồi, “Phó Thần Thương, đồ biến thái! Từ lúc khai thiên lập địa tới giờ tôi chưa từng thấy ai biến thái như anh vậy! Dựa vào cái gì mà anh không ly hôn với tôi? Anh cũng đâu có yêu tôi, dựa vào cái gì mà không đồng ý ly hôn chứ? Tô Hội Lê đã thay đổi thái độ trở về với anh từ lâu rồi, anh còn lý do gì để trói buộc tôi nữa? Anh nói gì đi chứ? Tại sao không nói? Hôm nay anh nói rõ ràng cho tôi! Anh không dám, anh không dám phải không? Rốt cuộc anh đang giấu giếm tôi chuyện gì?”

Phó Thần Thương sững sốt, khá ngạc nhiên, để cô ấy ở nước ngoài hơn một tháng nay, vậy mà..... trở nên thông minh hơn một chút rồi.

Nếu cô thông minh, thì tự nhiên anh sẽ nhúc đầu.

Lần này An Cửu thật sự bị ép đến nóng lên rồi, ép sát từng bước, điệu bộ như không hỏi ra rõ ràng thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua, lần đầu tiên Phó Thần Thương có chút không chống đỡ được, thế này có coi như là tự bê đá đập chân mình không?

“Bị tôi nói trúng rồi? Chột dạ à? Phó Thần Thương, anh mà cũng chột dạ sao? Quả nhiên là anh có chuyện giấu tôi! Kể từ lúc bắt đầu anh cưới tôi thì đã không có ý tốt rồi! Anh chính là đồ..... ưm..... khốn nạn.....”

Phó Thần Thương cũng bị ép đến nóng nảy rồi, bị ép đến mức không còn cách nào khác chỉ có thể dùng môi chặn lại.

An Cửu vung một đấm qua, không hề nể tình, dùng hết sức, Phó Thần Thương bị đánh đến suýt nữa ói máu, nhưng miệng không hề buông lỏng chút nào, anh sợ vừa thả lỏng ra thì sẽ phải đối mặt với sự chất vấn của cô, cho nên chết cũng không buông, sau đó lưng bị chặt mạnh xuống một cái, tiếp đó lưỡi cũng bị dùng sức cắn.....

Hôn một cái thôi, anh đã chùng chát vết thương.

“Ai nói anh không thích? Thích đến mức sắp bị ép đến chết rồi đây này.....”

Dĩ nhiên một chữ An Cửu cũng không tin là thật, chỉ hận không thể lườm anh một cái bay thẳng về nước.

“Buông tay!”

“Không buông.”

“Mau buông tay ra! Nóng muốn chết!”

Cái gã này y như lò lửa hơi nóng mình, cô sắp thở không nổi nữa rồi, cộng thêm vừa rồi thiếu oxy nghiêm trọng, bây giờ đầu óc đều quay cuồng, rất hiển nhiên đây chính là hiệu quả Phó Thần Thương muốn đạt được.

“Nếu không có mấy người lung tung lộn xộn đến làm phiền tôi, thì có ly hôn hay không cũng không ảnh hưởng gì đến tôi cả. Nhưng cố tình cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!”

Phó Thần Thương vừa nghe thì trong lòng không thoải mái, “Anh

cũng là người lung tung lộn xộn ư?”

“Anh chính là người lộn xộn nhất đấy!”

“.....”

An Cửu nhắm mắt, “Cho dù tôi không có đầu óc, từ trước đến nay xảy ra biết bao nhiêu chuyện không hợp logic, tôi không thể nào không nghi ngờ. Chỉ là, tôi vẫn luôn cảm thấy, dù sao tôi cô đơn một mình, không hề có giá trị lợi dụng, cho dù bị tính toán, cho dù bị gài bẫy thì sao chứ? Thế nên tôi không quan tâm, cũng không cần phải phí tâm tư đi suy đoán!”

Phó Thần Thương nhíu mày, im lặng, bởi vì câu cô đơn một mình, không hề có giá trị lợi dụng kia.

“Nhưng, xin anh đừng có coi tôi như con ngốc, hôn một cái, ôm một cái, thì có thể coi như chưa từng có gì xảy ra. Tôi không nói, nhưng tôi biết.”

Phó Thần Thương cười khổ, xem ra thực sự đã đánh giá thấp trình độ đề phòng và lòng cảnh giác của cô ấy rồi. Có một số chuyện, nhất định phải đưa ra quyết định.

Một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Phó Thần Thương nấu bữa sáng xong thì ra ngoài.

Cuối cùng An Cửu có thể ngủ bù rồi, nhưng vừa ngủ không được bao lâu thì bị tiếng gõ cửa của Kiều Tang làm ồn phải thức dậy.

“Cậu không biết đâu, lúc Phó Thần Thương đóng cửa, vẻ mặt của Tô Hội Lê đẹp cỡ nào ấy!”

“Chắc là cậu đã giải thích rõ ràng với anh ta rồi chứ?”

“Mình cảm thấy Phó Thần Thương chắc chắn sẽ tin tưởng cậu!”

“Mau nói cho mình biết đi, khúc sau thế nào vậy! Cậu muốn mình sốt ruột đến chết hả!”

An Cửu bị cô ấy lắc đến càng chóng mặt hơn, “Làm ơn đi, tối hôm qua mình cả đêm không ngủ, cậu có thể ngưng một chút không?”

“À..... cả đêm không ngủ!” Kiều Tang mặt đầy mờ ám, đồng thời bừng tỉnh hiểu ra, hiển nhiên coi như đây là câu trả lời của An Cửu.

“Nhìn không ra nha! Cũng có vài ba chiêu đấy! Mặc dù sắc đẹp không phải biện pháp thượng thừa gì, nhưng kỹ thuật không quý ở cỡ cao cấp, mà quý ở chỗ hữu dụng!” Kiều Tang buồn bực cả đêm, lúc này rốt cuộc cũng vừa lòng rồi, vỗ vỗ mông cũng trở về ngủ bù đây.

An Cửu ngủ một giấc đến tối, nếu không phải nghe thấy tiếng gõ cửa thì đóa chùng cũng sẽ không tỉnh dậy.

Mơ mơ màng màng mở cửa, vô thức cho là Kiều Tang, nhưng sau khi nhìn rõ người ở ngoài cửa thì hoàn toàn tỉnh táo.

“Cảnh..... Cảnh Hi.....”

Không đợi cô phản ứng lại, đột nhiên Phó Cảnh Hi lao đảo ngã ra sau, dọa cho An Cửu hết hồn, vội vàng đi lên phía trước đỡ anh ta, sau đó liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

“Uống rượu hả?” An Cửu có chút kinh ngạc, hình như trước giờ cậu ấy đều không uống rượu mà.

Phó Cảnh Hi cũng không lên tiếng, ánh mắt có chút ngẩn ngơ nhìn cô chăm chăm, “An Cửu?”

“Là mình. Sao cậu lại đến đây?” An Cửu căng thẳng hỏi, nếu nói gặp Phó Thần Thương ở đây còn có thể hiểu được, nhưng Phó Cảnh Hi, ngay cả nghĩ cô cũng chưa từng nghĩ tới, cho nên tay chân luống cuống, không biết nên đối mặt với cậu ấy như thế nào.

Phó Cảnh Hi không trả lời, say khướt đến gần cô, An Cửu có chút ngại ngùng lùi về sau, “Sao thế?”

“An Cửu.....”

Chẳng mấy chốc An Cửu đã bị ép lui đến vách tường.

Phó Cảnh Hi lướt tới gần một chút lại một chút, gương mặt khô ngô càng ngày càng phóng to ngay trước mắt, cúi đầu một cái, lại muốn hôn cô.

An Cửu hết hồn, vội che miệng mình lại, thế là anh ta liền hôn lên mu bàn tay của cô.

Bên này, cô còn đang mê man và khiếp sợ, đột nhiên cả người Phó Cảnh Hi bị kéo ra, trước khi nắm đấm mang theo tiếng gió đập vào người anh ta, An Cửu nhanh chóng phản ứng lại, kéo anh ta ra sau lưng, dang hai tay ra bảo vệ, mặt mày đề phòng nhìn người trước mắt.

“Tránh ra.” Đôi mắt Phó Thần Thương đỏ ngầu.

Chương 127: Ánh trăng sáng

Editor: miemei

“Phó Thần Thương, anh sờ lương tâm của mình xem, sau khi cưới tôi về, anh với Tô Hội Lê mờ ám không rõ ràng, bây giờ ở trong nước thì tin đồn lại càng phủ khắp trời đất, tôi có từng nói qua anh nửa câu không phải, có từng gây chuyện với anh một lần nào, có từng tìm Tô Hội Lê làm phiền chưa? Anh có đóa sen trắng trong lòng anh, thì tôi không thể có ánh trăng sáng của tôi hay sao?”

Trong mắt Phó Thần Thương lóe lên một tia sáng lạnh, nhẹ giọng thì thầm: “Ánh trăng sáng ư.....”

Lần này, hiển nhiên An Cửu đã ăn gan hùm rồi, “Tôi biết tôi không thể sánh được với 10 năm của anh, nhưng 5 năm của tôi cũng không phải anh có thể dễ dàng xóa sạch! Ở trong lòng tôi, ngoài bà ngoại ra, Cảnh Hi là người quan trọng nhất! Tôi không cho phép bất cứ ai tổn thương đến cậu ấy!”

Cứ như bị nhấn xuống chốt mở vậy, tất cả ánh sáng trong đôi mắt thoáng chốc bị dập tắt, chỉ còn lại bóng tối vô tận, nắm đấm của Phó Thần Thương siết chặt đến mức kêu răng rắc, sau đó dùng hết sức vung ra, An Cửu hoảng sợ kêu lên một tiếng ôm lấy Phó Cảnh Hi, lúc mở mắt ra lại phát hiện tay của anh đấm lên vách tường, máu tươi đầm đìa.....

Cái..... đồ điên này.....

Một phút sau, Phó Thần Thương mặt không cảm xúc thu dọn hành lý

rồi xoay người đi khỏi đó.

Thần kinh căng thẳng của An Cửu thả lỏng ra, gần như suy sụp, vội vàng dìu Phó Cảnh Hi vào trong nhà.

Trong đầu lóe lên vẻ mặt tức giận điên cuồng và nắm đấm nhỏ máu của Phó Thần Thương, tim đập dữ dội. Hô, giây phút đó trong lòng gần như sắp có ảo giác rằng anh ta yêu mình cơ đấy.....

Phó Thần Thương..... Sau lần này, hẳn là anh ta sẽ không đến nữa đâu nhỉ? Cũng coi như có thể yên ổn được mấy ngày.

Phó Cảnh Hi say đến bất tỉnh nhân sự, An Cửu sắp xếp anh trên sofa xong xuôi rồi mới vào phòng ngủ, trong mớ suy nghĩ hỗn độn, dần dần ngủ say.

Cùng là đàn ông, nếu như là Phó Thần Thương, cô thế nào cũng không thể ngủ được, nhưng, Cảnh Hi, thì không sao cả.

Sáng ngày hôm sau, giọng nữ cao của Kiều Tang đã làm cô thức dậy.

An Cửu vội vội vàng vàng chạy ra, thấy Kiều Tang đứng ngoài cửa, mặt mày kinh hoảng, gào thét nhìn Phó Cảnh Hi đang mở cửa cho cô ấy.

“Phó Cảnh Hi!!!”

“Kiều Tang!” So ra thì phản ứng của Phó Cảnh Hi bình tĩnh hơn nhiều.

“Sao anh lại ở đây? Sao..... sao anh lại ở trong nhà thím hai anh vậy! Phó Thần Thương đâu?” Kiều Tang nhón chân lên nhìn vào trong.

Phó Cảnh Hi không trả lời, nghiêng người nhường lối cho cô ấy đi vào.

Thấy An Cửu đi ra, Phó Cảnh Hi mỉm cười như gió xuân, “Dậy rồi à?”

Cậu ấy sớm đã ăn mặc gọn gàng, dường như đã đợi cô rất lâu.

An Cửu gật đầu.

Phó Cảnh Hi nhìn đồng hồ, “An Cửu, mình phải đi rồi.”

“À..... Mình còn chưa kịp tiếp đãi cậu nữa.....” An Cửu có chút ngỡ ngàng ngừng, đều tại mình ngủ dậy muộn quá.

“Chuyện tối qua, xin lỗi nhé, do mình thất lễ.” Phó Cảnh Hi xin lỗi.

“Không sao, không sao.....” Nhắc đến chuyện này, mặt An Cửu hơi đỏ lên, không ngờ lúc đó cậu ấy say như vậy mà sáng sớm tỉnh lại cũng còn nhớ.

Một giây sau, Phó Cảnh Hi đột nhiên ôm cô vào lòng, hai cánh tay siết chặt, thậm chí..... cúi người hôn lên trán cô, trong tình trạng hoàn toàn tỉnh táo, cậu ấy nói: “Đợi mình đến đón cậu nhé.”

Sau đó, Phó Cảnh Hi rời khỏi.

Sau đó nữa, thì bị Kiều Tang ôm vai lắc mạnh, “Đây là chuyện gì thế, đây là chuyện gì đây..... nói cho mình biết đây không phải là sự thật đi! Hai người đàn ông bình sinh bà đây mơ ước nhất đó.....”

“Ặc..... đừng lắ nữa, mình cũng rất muốn biết đấy! Cậu hỏi mình, mình hỏi ai chứ.....”

“Cậu còn giả vờ giả vịt với mình nữa hả, Phó Cảnh Hi nói chuyện hôm qua, hôm qua đã xảy ra chuyện gì, đã xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì rồi! Nếu không xảy ra chuyện gì cả thì cậu đỏ mặt cái gì, đỏ mặt cái gì, đỏ mặt cái gì chứ!!!”

“Cậu đừng có lặ đi lặ lại như cái máy bị kẹt được không? Mình nhúc đầu quá.....”

“Cậu nhúc đầu hả! Mình còn tan nát cõi lòng đây nè! Cậu khai thật cho mình đi, rốt cuộc cậu là yêu nghiệt phương nào.....”

“Cậu hẳn là phải hỏi mình là thần thánh phương nào chứ, mình đây là xuống cõi phàm trần để độ kiếp.....”

“Xí, bớt dát vàng lên mặt mình đi, cậu nhiều lắm thì là cái kiếp nạn của thần thánh thì có, còn ở đó mà thần thánh!”

“Kiếp nạn thì cũng trâu bò lắm rồi đó có được không hả!”

.....

Hai người ồn ào mãi cho đến trưa Monica qua nấu cơm mới ngừng.

Kiều Tang phòng má, mặt mày không vui, “Monica, sao lại là gan heo? Em không thích ăn gan heo.”

“Em cũng không thích ăn.” An Cửu hùa theo.

“Chẳng phải em vừa mới qua kì sinh lí sao? Bổ máu cho em đó.

Không biết có phải mầy ngày trước cho em ăn thanh đạm quá hay không, chị thấy tinh thần của em cứ mãi không mấy tốt ấy!”

Kiều Tang gật đầu liên tục, “Không sai không sai! Mau mau thêm thịt đi! Nhưng không cần gan heo đâu!”

An Cửu mê man chớp chớp mắt, “Không có? Còn chưa tới mà.”

Monica thuận miệng nói một câu, “Nhưng Phó Thần Thương nói kì sinh lý của em mỗi lần đều rất chuẩn đó.”

Kiều Tang lau mồ hôi: “Phó Thần Thương biết nhiều thật đấy.....”

Nét mặt của An Cửu bỗng nhiên trầm xuống, bỏ đũa xuống, lần này thế nào cũng ăn không vô.

Monica cũng cảm thấy không đúng, “Em sẽ không phải là.....”

“Có rồi đó chứ?” Kiều Tang tiếp lời.

An Cửu đặt đũa xuống, đẩy ghế ra, đứng lên, lấy túi xách, đi ra ngoài.

“Này này cậu đi đâu đó?”

Hai người bên này còn chưa kịp phản ứng lại thì An Cửu đã chạy mất bóng rồi.

“Đại khái là đi mua que thử thai rồi.....” Monica đoán.

Kiều Tang lẩm bẩm: “Cũng không cần kích động như vậy chứ.....”

Monica trầm ngâm: “Không đúng nha! Phó Thần Thương không thể

nào phạm phải sai lầm như vậy được.”

Rõ ràng là chuẩn bị đưa em ấy ra nước ngoài du học, sao có thể ngay lúc này để em ấy có thai chứ?

Dĩ nhiên Kiều Tang cũng nghĩ tới, sau đó hoảng hốt kêu lên, “Xong rồi..... sẽ không..... sẽ không thể nào không phải của Phó Thần Thương đó chứ.....”

Đột nhiên cô ấy nghĩ đến Phó Cảnh Hi.

Monica trừng cô ấy một cái, “Đồ ăn có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói bậy.”

Kiều Tang ngượng ngùng im lặng.

Lúc An Cửu trở về đã là buổi chiều, bởi vì hai người đều rất lo lắng cho cô, nên không đi đâu cả, ở trong nhà đợi kết quả.

Vừa thấy cô về, ánh mắt hai người đều sáng quắc nhìn chăm chăm vào bụng cô.

“Sao thế?” An Cửu một tay cầm trái cây, một tay cầm đồ ăn vặt, mặt đầy vẻ vô tội.

“Chẳng phải cậu đi..... đi kiểm tra rồi sao?” Kiều Tang lắp bắp hỏi.

“Đúng là có đi kiểm tra một chút.” An Cửu trả lời.

“Sao rồi?” Kiều Tang hỏi dồn.

“Không mang thai.” An Cửu nhẹ nhàng sung sướng quăng đồ ăn vặt cho cô ấy.

Kiều Tang giơ tay đón lấy, “Cậu hù chết người ta đó!”

Monica nhún nhún vai, “Xem ra là do gần đây em áp lực lớn quá, chị điều chỉnh lại thực đơn cho em.”

“Cám ơn! Đều tại hai người dọa em..... thật là.....” An Cửu vừa ăn khoai tây chiên vừa oán trách.

“Tốt nhất là bọn mình sai hết đi! Ngay cả kì sinh lý của mình mà cậu cũng không nhớ sao? Cái đồ ngốc này, mình thật sự thông cảm với Phó Thần Thương quá đi.....”

Ăn cơm xong, Kiều Tang và Monica đi về.

An Cửu đẩy hết mớ chén đĩa đã rửa được một nửa qua một bên, phảng phất như tất cả sức lực đều bị hút đi hết, gắng gượng chống đỡ thân thể đi đến sofa ngồi xuống, run rẩy lấy báo cáo xét nghiệm của bệnh viện ở trong túi ra.....

Sau khi dùng que thử thai, cô đứng ngay trong phòng vệ sinh bối rối hết mấy phút, ngay sau đó lại không dừng bước chạy đến bệnh viện làm kiểm tra kỹ càng hơn.

Sau đó, không còn chỗ để tự lừa mình dối người nữa.

Cô lao đảo chạy về nhà, lại phát hiện Kiều Tang và Monica đều ở đây, gắng gượng mấy tiếng đồng hồ, vờ như không có chuyện gì xảy ra, mãi cho đến lúc này.....

Tại sao lại như vậy.....

Làm sao đây.....

Làm sao đây.....

Cầm chặt di động như ôm khúc gỗ cứu mạng, nhìn dây số được giở ra – Phó Thần Thương.

“Phó Thần Thương..... em nên làm thế nào đây.....”

Vừa rồi mới cùng anh gây lộn trở mặt hoàn toàn, nhưng lúc này lại phát hiện mang thai con của anh.

Cô không dám gọi điện cho anh, sợ không ai nghe máy, sợ không thể kết nối được..... càng sợ sự lạnh lùng của anh.....

Cô không dám nói với ai, cũng không ai có thể nói được, hai tay ôm đầu gối, ngồi xồm trên sofa, rúc lại thành một cục, trong mắt là sự bối rối làm người ta sợ hãi.

Một mình cô đơn nơi đất khách quê người, một sinh mạng nhỏ đến đột ngột như thế, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, hoàn toàn làm cho cô rối loạn, cô phải gánh vác như thế nào đây.....

Cứ như vậy, hoảng hốt mở to mắt, cứ thế ngồi xồm đến nửa đêm.

Cô chậm rãi thao tác trên điện thoại, bấm một dây số, giọng nói khàn khàn mà run rẩy: “Ba.....”

“An Cửu à, sao thế?” Ở đầu bên kia, Phó Chính Huân nhạy bén cảm giác được giọng nói của cô không ổn lắm.

“Con..... có thể trở về được không?” Lúc An Cửu nói câu này, ôm đầu gối run run.

Sắc mặt Phó Chính Huân căng lên, “Bé ngoan, mau nói cho ba biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Được không ạ?” Cô cố chấp hỏi.

“Được! Đương nhiên là được! Con muốn về lúc nào cũng được!”

“Cám ơn ạ.”

“Bây giờ có thể nói cho ba biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Ai bắt nạt con?”

“Không có, chỉ là..... nhớ nhà, khó chịu lắm.....”

Phó Chính Huân đau lòng không thôi, “Được được được, con đợi ở đó đi, ba cho Khiêm Nhân qua đón con ngay đây!”

Cúp điện thoại, nét hoảng hốt trên mặt An Cửu đã được quét sạch, giống như chưa từng xuất hiện vậy, thay vào đó là lạnh nhạt và kiên định.

Khẽ vuốt bụng, cục cứng, vì con, mẹ chỉ có thể tranh giành một lần.

Nhưng mà, nếu như con thật sự không được mong đợi.....

Chương 128: Phản công

Editor: miemei

Bắt đầu từ bốn giờ sáng, những tin nhắn xa lạ điên cuồng nhắn vào di động của cô, chuông điện thoại vang rồi tắt, tắt rồi lại vang, mãi không ngừng.

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ ngắn ngủi, hộp thư của cô đầy đến mức gần như muốn nổ tung, di động cũng rung đến sắp hết pin.

Tất cả tin nhắn, cuộc gọi đều đến từ fan của người nào đó.

Rất rõ ràng, số điện thoại của An Cửu đã bị tiết lộ.

Vừa rồi đã trải qua khảo nghiệm tàn khốc nhất, đối mặt với loại thủ đoạn thấp kém này, An Cửu chỉ cười lạnh một tiếng, chỉnh sang chế độ im lặng, giờ từng tin nhắn ra đọc coi như đang xem truyện cười, ngoài những câu mắng chửi náo nức thì là khiêu khích kể lại hạnh phúc mỹ mãn khi Tô Hội Lê và Phó Thần Thương bên nhau năm xưa, cùng với những tin tức gần đây hai người xông phá tầng tầng lớp lớp trở ngại để tu thành chánh quả, mục đích không gì khác chính là cảnh cáo cô – lớp cản trở không biết liêm sỉ cuối cùng này nên biết khó mà lui, trách bà vợ chính thức cô đây làm kẻ thứ ba chen chân vào!!!

Mặt của An Cửu phản chiếu ánh sáng chớp nháy của di động, lúc nhiều thấy tám ảnh cuối cùng thì vẻ mặt chế giễu chợt biến đổi.

“Nhận rõ thân phận của mày đi!!!” Một câu nói, cảnh phối lại là hình

ảnh Tống An Bình đeo ba lô đi học.

Thế mà lại dùng một đũa nhỏ để uy hiếp mình!

Trái tim vừa mới lắng lặng bình tĩnh lại vì tức giận mà run rẩy dữ dội, cắn chặt ngón tay, chẳng mấy chốc đã cắn đến chảy máu.

Được lắm.....

Đang rầu vì không có lý do quang minh chính đại để trở về đây.

Một tấm hình, đã đánh tan một chút nhân từ cuối cùng cô cất giữ.

Thôi Khiêm Nhân đến nhanh hơn cô nghĩ nhiều. Hơn mười giờ tối ngày hôm đó đã đến chỗ ở của cô, hiển nhiên là cô vừa gọi điện cho ông cụ thì đã đặt chuyến bay gần nhất để qua bên này.

Vốn An Cửu nghĩ mình trở về là được rồi, nhưng ông cụ vẫn kiên trì bảo Thôi Khiêm Nhân đến đón, hiển nhiên là không tin mấy lời thoái thác của cô ở trong điện thoại, lo lắng cô thật sự đã xảy ra chuyện gì.

Thôi Nhân Khiêm phong trần mệt mỏi thậm chí có chút thờ hờn hển đứng ngoài cửa, anh ta kêu một tiếng “Nhị thiếu phu nhân”, sau đó cẩn thận quan sát cô một hồi, dường như xác định cô bình yên vô sự xong rồi, tiếp đó chuyện đầu tiên làm là gọi điện cho ông cụ báo bình an.

Loại cảm giác được người ta quan tâm, lo lắng làm cho khoảng trời băng giá trong lòng cô như có một luồng ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi vào.

Sau khi gả vào, cô dè dặt cẩn thận, như bước trên băng mỏng, tính đến cả chuyện xấu nhất, thậm chí coi ông cụ như con Boss cuối cùng, lại không nghĩ đến cuối cùng ông ấy lại trở thành đồng đội mạnh nhất của mình, người gánh team đáng tin nhất.

“Nhị thiếu phu nhân, vé máy bay trở về đã đặt vào 9 giờ sáng ngày mai. Nếu bên này cô có vấn đề gì, tôi có thể sửa lại hành trình.” Thôi Khiêm Nhân mặt mày nghiêm túc, như đang báo cáo công tác với cấp trên.

“Không cần phải sửa. Vất vả rồi! Đừng đứng ở ngoài cửa nói chuyện nữa, mau vào đi!” An Cửu vội vàng đón anh ta vào trong.

Thôi Khiêm Nhân lại không nhúc nhích, lấy một túi đồ ăn màu sắc sặc sỡ trong hành lý ra đưa cho cô, tất cả đều là đặc sản quê nhà, “Đây là đồ chủ tịch cho cô ạ.”

An Cửu có chút ngẩn ngơ, “Cám ơn.....”

Chắc chắn là nghe cô nói nhớ nhà trong điện thoại, cho nên mới đặc biệt bảo cấp dưới đem mấy thứ này đây.

“Tôi đã đặt sẵn khách sạn ở ngoài rồi, ở gần đây thôi, sáng mai sẽ qua đón cô.” Thôi Khiêm Nhân nói.

Thấy Thôi Khiêm Nhân thực sự không có ý muốn vào ngồi một chút, An Cửu cũng không miễn cưỡng, để anh ta đi.

Trước khi đi, An Cửu chuẩn bị tạm biệt với Kiều Tang.

Kết quả, vừa đi đến trước cửa nhà Kiều Tang, cô nhóc kia đã tự đẩy cửa ra, trông dáng vẻ là vừa mới nghe thấy động tĩnh đã trốn sau cửa nghe lén rồi, lúc này đang thò đầu ra nhìn theo hướng Thôi

Khiêm Nhân rời khỏi, “Đó không phải là Thôi Khiêm Nhân sao! Ô đệt, Tống An Cửu, con nhóc này, rốt cuộc cậu là thần thánh phương nào thế! Lại là một người đàn ông mà mình mơ ước đã lâu.....”

An Cửu đầu đầy vạch đen, “Còn có người đàn ông nào mà cậu không mơ ước không vậy?”

“Có chứ, Phó Hoa Sinh đó.”

“.....”

“Chuyện gì thế? Vừa nãy hình như nghe anh ta nói cái gì mà chuyến bay 9 giờ sáng ngày mai.....”

An Cửu nhún vai, “Đang muốn tìm cậu nói chuyện này đây. Ngày mai mình phải về nước rồi.”

“Hả? Về làm gì?” Kiều Tang đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, “Cậu..... cậu sẽ không phải có thật rồi đó chứ! Nếu không sao ông cụ lại cho Thôi Khiêm Nhân đích thân qua đón cậu về!”

An Cửu vỗ đầu cô ấy một cái, sau đó ném di động cho cô ấy xem, cô đã bật chế độ không làm phiền, lúc này tin nhắn, cuộc gọi đã không tới được nữa.

Kiều Tang khó hiểu cầm qua xem, sau đó bàn tay cầm di động bắt đầu run rẩy, tiếp đó cả người bắt đầu run lên.

An Cửu nhanh tay lẹ mắt giựt điện thoại về trước khi cô ấy đập nát nó.

Kiều Tang siết chặt hai nắm đấm, hồi lâu sau cười lạnh, “Bao nhiêu năm rồi, thật sự không hề tiến bộ một chút nào..... chỉ biết lợi dụng

fan.....”

An Cửu nhíu mày, theo ý này, Kiều Tang cũng từng bị cô ta chinh bằng thủ đoạn tương tự?

“Chẳng phải mình mượn cố anh họ mình gặp Phó Thần Thương mấy lần đó sao, con hàng đó chơi không lại bình, liền xúi fan đến công kích mình! Nếu không phải cô ta..... Mình cũng sẽ không bỏ lỡ bộ phim đó.....”

Đôi mắt Kiều Tang sáng rỡ, “Cho nên lần này cậu muốn về chốn chinh hậu cung, tuyên bố chủ quyền hả? Nên làm như vậy từ sớm rồi! Mình ủng hộ cậu! Mình đi làm thủ tục nghỉ học đây.....”

An Cửu móc cổ áo của cô ấy lại, “Về đây! Cậu điên rồi à? Vì người phụ nữ đó, đáng sao?”

“Mình là vì cậu! Chứ như cậu làm sao đấu thắng cô ta được!”

“Lần này là chuyện của mình, mình hi vọng tự mình giải quyết! Muốn giúp mình, thì ở đây học tập đào tạo chuyên sâu cho tốt đi, mình còn trông cậy cậu giúp mình áp đảo danh tiếng của cô ta đấy. Mình biết bản thân mình không có tư chất đó, cho nên dựa hết vào cậu!”

Kiều Tang gật đầu liên tục, “Cậu đúng là không có tư chất đó!”

Xong rồi lại phiền não nói: “Mình vẫn không yên tâm!”

An Cửu cười, “Có gì mà không yên tâm chứ, mình chẳng qua chỉ muốn đi xác nhận một chuyện thôi. Một chuyện mà mình trốn tránh đã lâu.....”

Biệt thự thành đông.

“Sao đi Mỹ một chuyến mà trông có vẻ tâm trạng càng tệ hơn vậy?”
Kha Lạc ngạc nhiên nhìn người đàn ông âm trầm ngồi trên sofa nhà anh ta.

“Nên tốt sao?” Phó Thần Thương hỏi ngược lại.

Kha Lạc nhún vai, cái thẳng này y như ăn phải thuốc súng vậy.

“Là người ngoài cuộc, em giúp anh phân tích một chút vậy.” Kha Lạc trầm ngâm, thấy Phó Thần Thương không phản đối, nhấp một ngụm rượu đỏ rồi bắt đầu nói, “Tâm trạng lúc trước anh quyết định đưa An Cửu đi, giống như đột nhiên phát hiện món đồ chơi cực kỳ cực kỳ quý giá, quý giá đến mức cho dù anh kiếm tiền cả đời này cũng có thể mua không nổi.....”

Phó Thần Thương khẽ xì một tiếng, hiển nhiên đang chế nhạo cách anh ta so sánh với An Cửu, nhưng, tiếp đó anh lại cười không nổi nữa.

“Cho nên, anh quyết định trước khi vẫn chưa thích đến mức không còn thuốc cứu chữa thì tự tay đưa đi xa thật xa, không liếc nhìn thêm một cái nào nữa.”

Vẻ mặt của Phó Thần Thương rõ ràng cứng lại.

“Anh căm ghét, hoặc là sợ hãi cái thứ sẽ khiến người ta mất khống chế này, cho nên cố ý kiềm nén không đụng tới, nhưng.....” Kha Lạc dừng một chút, lộ ra nụ cười mờ ám, “Trước khi đưa cô ấy đi du học, anh vẫn đụng vào cô ấy!”

Mấy ngày đó, vẻ mặt từ oán phu đột nhiên trở nên thoải mái vừa lòng của anh, anh ta cũng nhìn thấy tất cả.

“Ăn uống no đủ rồi, cho rằng chẳng qua cũng chỉ như vậy thôi. Từ đây, anh đã phạm phải sai lầm chí mạng. Giống y như con gái ăn no rồi giảm béo vậy. Lúc đó thề son sắt, nhưng anh cho rằng sau khi anh đói rồi còn có thể giảm được hay sao?”

Mặt Phó Thần Thương không cảm xúc, dưới ánh đèn, đường nét sắc bén nhuộm màu ánh sáng lạnh, bàn tay cầm chiếc ly đế cao khế siết chặt lại.

“Nhưng, Phó Thần Thương cuối cùng vẫn là Phó Thần Thương, anh tùy ý làm bậy, bởi vì anh có tiền vốn này, cuối cùng vẫn dựa theo kế hoạch đưa cô ấy đi thật xa! Chỉ là.....”

Kha Lạc dừng lại ngay đây triệt để chạm vào chỗ hiểm của Phó Thần Thương, Phó Thần Thương một hớp uống cạn rượu đỏ trong ly, cắt ngang lời nói của anh ta, nói: “Một lần cuối cùng.”

Một lần cuối cùng đi gặp cô ấy ư?

Kha Lạc cười khế, xem ra lần này chịu đả kích không nhỏ.

Cái gã này tự cho rằng nắm trong tay tất cả, thực ra sớm đã rối loạn, sơ hở trăm bề.

“Này, người phụ nữ của anh kìa.....” Kha Lạc hất cằm chỉ vào ti vi.

Ánh mắt Phó Thần Thương lóe lên, ngược mắt lên nhìn, sau đó nhìn thấy Tô Hội Lê trong màn hình thì nhanh chóng tối lại.

Kha Lạc cười đến vui vẻ, “Anh nghĩ rằng em nói ai?”

“Kha Lạc!!!”

“Được rồi, được rồi, không trêu anh nữa!”

Sân bay thành phố A.

Cái gọi là không gặp lại nữa, chẳng qua cũng chỉ là khoảng cách mười mấy tiếng đồng hồ bay thôi.

Ngủ một giấc trên máy bay tỉnh dậy, cô lại về đến đây rồi.

Xuống máy bay, Thôi Khiêm Nhân đi lấy hành lí, An Cửu đứng trước màn hình lớn của sân bay, ngược đầu lên nhìn.

Tô Hội Lê trên màn hình vừa đi thăm dò xong, đang được phóng viên phỏng vấn.

“Phoebe, sau khi rời khỏi Sở Thiên sẽ nhảy qua Tụ Tinh chứ? Là ý của anh Phó sao?”

“Chưa quyết định nữa, nếu có tin tức, đến lúc đó sẽ thông báo với mọi người.” Tô Hội Lê trả lời rất kín kẽ, nhưng tâm trạng tốt không hề che giấu đó hiển nhiên đã khẳng định câu nói của phóng viên.

“Chuyện của cô và anh Phó có phải đã được ông cụ Phó đồng ý rồi không?”

Tô Hội Lê lộ ra nụ cười ngượng ngùng, mím cười không nói, mặc cho người ta suy đoán.

“Trên mạng có lời đồn nói ngày kết hôn đã cận kề rồi, có thật không? Lễ nào là có con mới cưới?”

“Mọi người đừng nghe mấy lời đồn bậy, vẫn như vậy thôi, nếu có tin tức, đến lúc đó sẽ thông báo với mọi người.” Tô Hội Lê khéo léo đẩy đưa qua lại, trả lời mờ ám.

“Anh Phó thật sự không ngại chuyện của cô với tổng giám đốc Sở lúc trước sao?”

Bị hỏi đến đây, nét mặt của Tô Hội Lê kiên định mà nhẫn nại:

“Thanh giả tự thanh, tôi tin anh ấy sẽ tin tưởng tôi.”

“Ý của cô có phải đã giải quyết hiểu lầm với anh Phó rồi không? Trên mạng có một người tự xưng là người biết chuyện, kể ra chuyện giữa cô và anh Phó bị kẻ thứ ba chen chân vào, bây giờ trên mạng có rất nhiều người ủng hộ hai người, cô có gì muốn nói với họ không?”

“Cám ơn mọi người đã ủng hộ.”

.....

“Nhị thiếu phu nhân.”

Thôi Khiêm Nhân kêu một tiếng khiến An Cửu hoàn hồn lại.

An Cửu lấy một cái kính mát to ở trong túi ra đeo lên, “Đưa tôi đến trung tâm triển lãm.”

Thôi Khiêm Nhân nhìn cảnh tượng chiếu trực tiếp trên màn hình, lúc này thiếu phu nhân muốn đến trung tâm triển lãm, e rằng..... không phải e rằng, mà rất rõ ràng là đi gây chuyện rồi!!!

Nhưng, chủ tịch đã dặn dò, chỉ cần là mệnh lệnh của cô ấy thì đều phải nghe theo, cho dù là đồng thời ở trước mặt Nhị thiếu phu nhân và Nhị thiếu gia, cũng nhất định phải nghe theo Nhị thiếu phu nhân trước.

Thôi Khiêm Nhân tổng hợp suy nghĩ một chút, dù sao bây giờ người phát lương cho anh ta vẫn là chủ tịch, thế là nghe theo đưa An Cửu đến trung tâm triển lãm.

Trung tâm triển lãm cách sân bay không xa, mấy phút đã tới nơi.

Lúc hai người đến, cuộc phỏng vấn với Tô Hội Lê vừa sắp kết thúc.

“Tình cảm 10 năm của tôi và Evan không bị xóa sạch dễ dàng như vậy đâu, tôi hi vọng, có một số người, tự giải quyết cho tốt.” Tô Hội Lê đưa ra lời kết cuối cùng.

Biết bao nhiêu phóng viên, nhiếp ảnh gia, bảo vệ, ai cũng không biết cô gái nhỏ nhắn kia làm thế nào xuyên qua đám người đi đến phía trước, câu kết của Tô Hội Lê vừa dứt, liền bị một bàn tay từ trong đám đông đưa ra tát một bạt tai thật mạnh, mặt lệch sang cả một bên, đầu tóc rối bời, chẳng mấy chốc chỗ bị đánh sưng lên thật to.

Đợi đến lúc tất cả mọi người đều phản ứng lại, An Cửu sớm đã lui đến khoảng cách an toàn, Thôi Khiêm Nhân vội vàng bảo vệ ở trước mặt.

“Cô là ai? Sao có thể đánh người lung tung như vậy chứ! Bảo vệ! Bảo vệ đâu!” Quản lý gào lên.

“Đây là ai vậy?”

“Chuyện gì, chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

“Ờ đâu ra người phụ nữ điên này vậy, dựa vào cái gì mà đánh người lung tung chứ! Mau báo cảnh sát!”

Tất cả phóng viên đều điên cuồng lên, chỉ có Thôi Khiêm Nhân cả người đầy sát khí, cách một khoảng không, không ai dám đến gần nửa bước, ở bên cạnh ông cụ gặp gió tanh mưa máu biết bao nhiêu năm nay, không thể nào ngày cả mấy phóng viên nho nhỏ cũng không trấn giữ được.

An Cửu đẩy kính mát màu đen che hết nửa gương mặt một cái, “Dựa vào tôi là vợ của Phó Thần Thương.”

Toàn bộ hiện trường im lặng, chỉ còn lại tiếng chụp ảnh tách tách.

“Kẻ thứ ba chính là kẻ thứ ba, mặc kệ cô là 10 năm hay là 20 năm, NHẬN, RỒ, THÂN PHẬN, CỦA, CÔ, ĐI.” An Cửu trả lại cho cô ta từng câu từng chữ.

Nghe đến đây, Tô Hội Lê ngay cả tội nghiệp cũng không vờ vịn được nữa, mặt đầy vẻ căm hận trừng cô.

An Cửu khoanh hai tay trước ngực, “Vốn đang bận việc học, không muốn so đo với mấy kẻ hề nháy nhót không quan trọng. Chỉ là, một số người nào đó không biết tốt xấu, lại đê tiện đến mức dùng em trai mới bốn tuổi của tôi uy hiếp tôi ly hôn.....”

An Cửu vừa nói câu này ra, tất cả mọi người đều bùng nổ, tất cả đều nhìn Tô Hội Lê với ánh mắt khác thường.

“Cô ngậm máu phun người!” Tô Hội Lê quát lên, cố gắng đè sự hòng hốt xuống.

Có thể nào cô ta cũng không ngờ An Cửu sẽ chơi chiêu này, náo loạn như vậy, không chỉ danh tiếng của cô ta rớt thê thảm, mà điểm yếu duy nhất của cô, sau này cũng tuyệt đối không thể đụng vào, không chỉ như vậy còn phải bảo đảm nó an toàn, nếu không một khi Tống Bình An xảy ra chuyện gì thì tất cả đều sẽ đổ lên đầu cô ta hết.

An Cửu nhìn lướt qua tất cả mọi người có mặt ở đó, “Không phải chỉ cần thao túng mấy chục ngàn thủy quân, xúi giục đám dư luận viên năm xu, biên một đoạn kịch máu chó sầu thảm triền miên thì có thể che giấu được sự thật đâu.”

Cách một đám người, An Cửu nhìn về phía Tô Hội Lê, “Có biết tại sao tôi dám náo loạn như vậy không?”

Mọi người đều nhìn An Cửu, nín thở nhìn chăm chăm, căng thẳng không thôi chờ đợi đáp án của cô.

Mẹ nó, hôm nay thật sự không uống công đến đây, cảnh này quả thực quá đặc sắc, quá kích thích!

“Bởi vì mặc kệ tôi làm loạn như thế nào, thì anh ấy cũng không thể nào ly hôn với tôi. Nếu quả thật như cô nói, anh ấy yêu cô như vậy, hôm nay tôi hành động như thế, chẳng qua là đang giúp cô thôi, cô nên cảm ơn tôi đấy.”

Dưới sự bảo vệ của Thôi Khiêm Nhân, An Cửu rời khỏi như đi ra chốn không người, đối với cô gái mà ông cụ nhà họ Phó đã ra lệnh cấm tuyệt đối không cho phép truyền thông nhúng chàm, đám phóng viên đều không khỏi có chút e ngại, cho dù muốn giành tin tức cũng không ai dám gây sự, nhưng mà, vẫn luôn có mấy kẻ không sợ chết.

Ví dụ như người đang xung phong ra trận trước mắt này, một tay Thôi Khiêm Nhân đã chặn ống kính máy chụp ảnh lại, hơn nữa không

ngừng dùng sức.

Máy ảnh còn người còn, máy ảnh mất người mất, anh phóng viên nhỏ sắp khóc rồi.

An Cửu kéo kéo góc áo của Thôi Khiêm Nhân, “Bỏ đi.”

Thôi Khiêm Nhân nhìn cô một cái, thế mới buông lỏng tay. Anh phóng viên nhỏ nghe thấy An Cửu vừa nói chuyện giúp ình, mặt đầy vẻ cảm kích và sùng bái.

“Evan, người phụ nữ của anh kìa!” Tính tình lạnh nhạt của Kha Lạc vào lúc nhìn thấy cô gái tuyệt đối không thể nào xuống hiện lại quả thực xuất hiện trên màn hình, thì cũng không nhịn được kinh ngạc.

Phó Thần Thương thì ngay cả mí mắt cũng không thèm mở lên, không tin lời của Kha Lạc nữa.

“Lần này là thật đấy! An Cửu nhà anh kìa!” Kha Lạc trực tiếp vặn đầu anh nhìn qua đó.

Phó Thần Thương vừa ngược mắt lên nhìn, vừa khéo nhìn thấy một bạt tai kia, cùng với mấy câu nói phía sau của An Cửu, động tác kéo góc áo Thôi Khiêm Nhân của An Cửu, còn có bóng dáng như tường đồng vách sắt của Thôi Khiêm Nhân ngăn ở trước mặt cô, bảo vệ cô rời khỏi đó, cái tay kia vô cùng chướng mắt ôm hờ cô.....

Kha Lạc nhìn anh lại nhìn màn hình ti vi, trọng điểm chú ý của người nào đó hình như có chúng không đúng nha.....

Chương 129: Anh muốn đánh em à

Editor: miemei

Nhà tổ nhà họ Phó.

Khí hậu Địa Trung Hải của Los Angeles, cho dù đang mùa đông cũng không hề lạnh, nhưng lúc này ở thành phố A là thời điểm lạnh nhất, bây giờ lại bắt đầu có một trận tuyết rơi nhỏ, vừa xuống xe, An Cửu liền lạnh đến run cầm cập, sau khi cơn kích động vừa rồi qua đi, bắt đầu cảm thấy đầu có chút chóng mặt.

Thôi Khiêm Nhân làm hết trách nhiệm cởi áo khoác ngoài phủ lên cho cô, mở ô đi theo sau lưng.

An Cửu nói một tiếng cảm ơn, giẫm lên lớp tuyết mỏng đi vào nhà tổ.

Đại khái là do tác dụng của bông tuyết chẳng, nơi từng bị cô coi như đầm rồng hang hổ, bao phủ một tầng ấm áp.

An Cửu vừa vào nhà liền có nữ giúp việc đến nhận hành lý của cô, giúp cô cởi áo khoác, cởi giày, thay một đôi dép lê ấm áp, phủ lên người tấm thảm lông được sấy nóng hổi, thoáng chốc ấm áp khoan khoái hẳn lên.

Vừa mới thu xếp xong, liền nhìn thấy ông cụ từ trên cầu thang đi xuống, Phùng Uyển theo sát phía sau, hai người thấy cô đều đầy ý cười.

Mắt An Cửu chột chua xót, ông cụ đi qua, vẻ mặt nghiêm nghị vỗ vai cô, “Ba đều biết cả rồi, con yên tâm, ba đảm bảo An Bình sẽ không thiếu một cọng lông nào.”

Phùng Uyển ôm cô một cái, “Đúng là con bé ngốc, loại chuyện này cần gì con phải tự mình ra mặt chứ!”

Xem ra hai người đã nhận được tin tức trước tiên rồi, như vậy.....

“Hai người tin con ạ?”

Phùng Uyển cười khẽ, “Không tin con, chẳng lẽ còn có thể tin người ngoài sao?”

Lúc làm chuyện đó thì cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị hai người quở trách rồi, dù sao gia tộc như nhà họ Phó, kiêng kỵ nhất chính là lời gièm pha, nhưng mình lại làm náo loạn chuyện này lớn như vậy, truyền hình trực tiếp, không thể nào cứu vãn, cắt đứt đường lui của Tô Hội Lê, cũng cắt đứt cả đường lui của mình.

Lúc này thấy phản ứng của Phó Chính Huân và Phùng Uyển, trái tim thấp thỏm của An Cửu cuối cùng cũng buông xuống, thờ phào nhẹ nhõm.

“Nha đầu, sắc mặt trông có vẻ không tốt lắm, có chỗ nào không thoải mái không?” Phùng Uyển quan tâm hỏi.

“Đại khái là bị cảm lạnh, có hơi chóng mặt, không sao ạ.” An Cửu trả lời.

“Đi đường lâu như vậy, chắc chắn mệt lắm rồi, mau đi lên ngủ một chút đi! Có gì thì đợi tinh thần của con tốt hơn một chút rồi chúng ta từ từ nói chuyện. Phòng bếp đã bắt đầu chuẩn bị từ hôm qua rồi, tối

nay nấu món ngon cho con nhé.”

“Dạ, cảm ơn mẹ.”

Bóng lưng của An Cửu vừa khuất, nụ cười trên mặt Phùng Uyên liền tan biến. Tô Hội Lê!!! Uống công bà suýt chút nữa còn vì Thần Thần mà mềm lòng chuẩn bị chấp nhận cô ta, ai ngờ lại không biết điều như vậy, quả thực là tự chui đầu vào rọ, tuy vẫn chưa hoàn toàn nói rõ sự thật với cô ta, nhưng với trí thông minh của cô ta lẽ nào không rõ, An Cửu là người ông cụ vừa lòng? Bên phía Lão Đại như hổ rình mồi, địa vị của Thần Thần bây giờ còn chưa vững chắc, kiêng kỵ nhất chính là chọc tức ông cụ, Thần Thần đã làm đến bước này rồi cũng không ổn định được lòng của cô ta, lại còn không màng hậu quả ép nó ly hôn như vậy, quả thực là không ra gì.

Lâu ngày mới biết lòng người, quả nhiên không sai chút nào. Vốn cho rằng cô gái này có chừng mực, thì ra cũng chỉ là sài lang hổ báo.

Không dễ dàng gì mới đưa An Cửu đi, bây giờ nào loạn thành như vậy, ép nó trở về, sau này nên xử lý như thế nào đây!

Con bé An Cửu này trông có vẻ dễ nói chuyện, nhưng điều kiện tiên quyết là không đạp trúng ranh giới cuối cùng của nó, một khi bị ép đến nóng nảy, bà cũng không nắm chắc có thể khuyên nó trở về.

Nghĩ đến đây, Phùng Uyên lại nhúc đầu, hận không thể táng cho người phụ nữ kia một bạt tai, nhưng cố tình ngại vì con trai, muốn đụng cũng không đụng được, tháo chuông phải cần người buộc chuông, chuyện này chỉ có nó mới có thể giải quyết.

An Cửu mệt mỏi vào phòng.

Máy sưởi đã mở, giường cũng đã trải sẵn rồi, Thôi Khiêm Nhân từ trong phòng tắm đi ra, “Nhị thiếu phu nhân, nước nóng đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

“Khụ, được rồi, cảm ơn anh.....”

An Cửu lặng lẽ lau mồ hôi, người đàn ông này..... Làm một người đàn ông, thế này có hơi bị chu đáo quá không?

Tắm xong, rửa trôi hết hơi lạnh trên người, trong phòng được hong ấm ấm càng làm cho người ta buồn ngủ, trên đầu giường đặt một ly nước gừng đường đỏ còn bốc khói, đại khái là nữ giúp việc đem lên, An Cửu bưng cái ly lên, thổi thổi, nhấp một ngụm nhỏ, nóng đến le lưỡi, thế là bỏ ly xuống, híp mắt, chui vào trong chăn như một con sâu, tìm một tư thế thoải mái, vốn muốn kiên trì một chút đợi cho nước gừng đường đỏ nguội bớt một chút, uống xong rồi mới ngủ, nhưng không bao lâu sau đã chìm vào mộng đẹp.

Phòng sách.

Hai tay Phó Chính Huân nắm cây gậy, mu bàn tay chống lên trán, hồi lâu sau mới trầm ngâm, nói: “Khiên Nhân, tạm buông những chuyện trên tay xuống trước đi, trong khoảng thời gian An Cửu ở trong nước, cậu phụ trách cho sự an toàn trong cuộc sống hằng ngày của con bé.”

“Dạ.” Thôi Khiêm Nhân không hề dị nghị, tuân lệnh theo thói quen.

“Có gì bất mãn không? Cảm thấy mình như giết gà dùng dao mổ trâu?” Phó Chính Huân cười hỏi thăm dò.

“Chủ tịch giao chuyện ngài không yên tâm nhất cho tôi, sao lại là giết gà dùng dao mổ trâu chứ.” Thôi Khiêm Nhân đáp.

Trẻ nhỏ dễ dạy, lúc này ông cụ mới hài lòng gật đầu, “Đi đi. Con bé đó cũng rất dễ chung đụng.”

Thôi Khiêm Nhân khom người rời khỏi.

Nhị thiếu phu nhân thực sự rất dễ chung đụng, điều này anh ta không quan tâm, điều thật sự khiến anh ta như bước trên băng mỏng là một người khác. Nhiệm vụ này dĩ nhiên không đơn giản chỉ là bảo vệ một người phụ nữ, mà anh ta còn phải đối diện với một người đàn ông cực kỳ đáng sợ, xử lý không ổn một chút xíu thôi, thì anh ta chính là kẻ vô tội gặp phải tai họa.

Lão hồ ly như Phó Chính Huân làm sao lại làm chuyện giết gà dùng dao mổ trâu, lãng phí tài nguyên như vậy chứ? Đây rõ ràng là case nguy hiểm cấp độ A, đặc biệt khó xử lý, bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng đấy!

Sau khi Phó Thần Thương xem ti vi xong, phản ứng đầu tiên chính là gọi vào số di động của An Cửu, kết quả đối phương đang ở trạng thái tắt máy, thế là phóng xe về, không hề chậm trễ, chỉ chốc lát đã chạy về nhà tổ.

“Nhị thiếu phu nhân về rồi à?” Phó Thần Thương nghiêm mặt hỏi.

“Dạ..... Về..... về rồi ạ.” Nữ giúp việc đón lấy áo khoác, lấp ba lấp bấp trả lời.

Người này cứ như vừa từ chiến trường trở về, giết hết mấy trăm mấy ngàn người vậy, toàn thân mang theo sát khí cực lạnh, lạnh đến người giúp việc nơm nớp lo sợ, không dám nhìn thẳng, yên lặng thương tiếc cho nhị thiếu phu nhân vẫn chưa biết gì ở trên lầu.

Phó Thần Thương vừa muốn đi lên lầu, liền bị Phùng Uyển ngồi đợi đã lâu trên sô pha ở dưới lầu kêu lại, “Đi đâu đó?”

Bước chân của Phó Thần Thương hơi dừng lại, rất nhanh lại không nói một tiếng nào tiếp tục đi lên lầu, bị tiếng quát tức giận của Phùng Uyển kêu ngừng lại, “Con đứng lại cho mẹ!”

Phó Thần Thương lạnh mặt quay người lại.

“Bây giờ con đi lên muốn làm gì? Hỏi tội hả?”

“Cho dù có đau lòng cho người phụ nữ kia cỡ nào đi nữa cũng nhịn cho mẹ, không được phép nặng lời với An Cửu một câu nào!”

“Nghe chưa?”

Phó Thần Thương chỉ nghe, nhưng không nói đã nghe vào, nghe xong liền sai bước lên lầu, vào phòng.

Phó Thần Thương nặng nề đóng cửa lại.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt quanh bốn phía một vòng.

Chính giữa chiếc giường lớn màu trắng ngà hơi nhô lên một khối nhỏ, nằm trên giường đắp hai lớp chăn thật dày vẫn chê chưa đủ, trên tấm chăn còn phủ thêm một cái áo khoác to màu đen của anh,

trong chần lộ ra nửa cái đầu nhỏ xù lông, gương mặt đỏ lựng, hơi thở mềm mại, trên trán rỉ ra một lớp mồ hôi mỏng mịn.....

Ánh mắt lạnh lẽo tứ phía kia như bông tuyết bay bay rơi trên người cô, dịu dàng, tan thành một dòng nước xuân.....

Trên sàn trải một lớp thảm lông, bước đi không lên tiếng, nhưng Phó Thần Thương vẫn vô thức bước thật nhẹ, kéo một chiếc ghế ngồi bên cạnh giường.

Phùng Uyển không yên tâm, chân trước Phó Thần Thương vừa đi vào, thì chân sau bà đã đi lên theo, đẩy cửa ra một kẽ hở nhìn vào trong, thấy Phó Thần Thương ngồi ở đó, vẫn coi như bình tĩnh, không có ý muốn xử người, thế mới yên tâm, đóng cửa, đi xuống lầu. Coi như nó vẫn chưa bị người phụ nữ kia làm cho đầu óc u mê.

Phó Thần Thương nhìn ly nước gừng đường đỏ chưa hề đụng đến ở đầu giường, giơ tay sờ một cái, độ ấm vừa đúng.

Đại khái là chưa kịp chờ uống thì đã ngủ mất rồi.

Lại vươn tay vén mớ tóc hơi ướt mồ hôi ra, sờ lên trán cô, vẫn may, đã hạ sốt kha khá rồi.

Thể chất của cô rất dễ bị sốt, nhưng nếu không phải cực kỳ nghiêm trọng, thì cũng khỏi rất nhanh, đắp chăn ngủ một giấc thì lại có thể nhảy nhót tung bừng rồi.

Do miệng bị che lại, nên hô hấp cũng có chút khó khăn, xem ra ngủ không được yên ổn cho lắm, Phó Thần Thương dịch chăn xuống cầm cô một chút, lộ ra đôi môi vì mất nước mà khô rang.

Phó Thần Thương ngồi một lát, lại vuốt vuốt giữa hai hàng chân mày,

cuối cùng vẫn ngồi vào mép giường, quấn chặt cô rồi đỡ cô dậy, bung ly nước gừng đường đỏ kia đút cô uống từng chút từng chút một.

Cô cũng thông minh, miệng vừa dính nước liền tự giác thò đầu tới, nương theo tay anh, ực ực uống hết mà vẫn chưa thỏa mãn.

Uống xong, đặt cô xuống để ngủ tiếp, Phó Thần Thương khoanh tay trước ngực, ngồi dựa vào ghế, nét mặt không tốt lắm.

Hai người một nằm một ngồi, một ngủ một nhắm mắt, cứ thế trôi qua hai tiếng mấy đồng hồ.

Phó Thần Thương chợt mở mắt, quả nhiên thấy cô nhóc ở trên giường đã tỉnh dậy rồi, đang mở đôi mắt tròn vo như một con vật nhỏ đang xem xét nguy hiểm, dè dặt cẩn thận nhìn anh chăm chăm. Thấy anh đột nhiên mở mắt, bị dọa hết hồn, rúc về sau.

Phó Thần Thương bị phản ứng của cô chọc cười.

Cô cũng biết sợ ư?

An Cửu nhìn anh chăm chăm, câu nói đầu tiên khi tỉnh dậy chính là –

“Anh muốn đánh em à?”

Chương 130: Nhéo

Editor: miemei

Câu nói này của An Cửu không phải là không có đầu óc, mà còn rất có tính logic nữa.

Cô vừa mới đánh Tô Hội Lê, hơn nữa còn ở trước mặt biết bao nhiêu người, Tô Hội Lê là nhân vật công chúng, hơn nữa còn là nhân vật công chúng có danh tiếng đặc biệt tốt, hành động của cô không nghi ngờ gì chính là đã đập nát mặt mũi của cô ta.

Với trình độ quan tâm của Phó Thần Thương dành cho Tô Hội Lê, sau khi biết chuyện này còn không xé xác mình hay sao?

Cửa ải của hai người lớn dễ qua, nhưng cửa ải này của Phó Thần Thương thì liên quan đến sống chết đấy.

Phó Thần Thương thật sự vươn tay qua, An Cửu căng thẳng không thôi nhìn anh, suy nghĩ nếu mình làm liều thì có mấy phần thắng, trong bụng mang theo một đứm, làm liều e rằng sẽ nguy hiểm, chẳng lẽ đành phải chịu đựng?

Nếu Phó Thần Thương ra tay, thì trận chiến đầu tiên cô đã thua hoàn toàn, thậm chí ngay cả ý nghĩa để tiếp tục cũng không còn nữa.

Chỉ trong một chốc, suy nghĩ của An Cửu đã xoay chuyển trăm ngàn lần.

Sau đó má trái của cô bị ai kia nhéo, Phó Thần Thương cắn răng

ngiến lợi: “Đừng tưởng rằng anh không biết em đang có ý định gì! Ngày mai ngoan ngoãn về Mỹ cho anh.”

Câu nói cuối cùng cô nói với Tô Hội Lê và đám phóng viên, rõ ràng là đang tuyên chiến với anh.

An Cửu sờ sờ gò má bị anh nhéo, thế này có coi như là đánh hay không? Hình như khả năng bị ăn đậu hũ càng lớn hơn một chút nha.

An Cửu nghiêm túc: “Hoặc là dứt khoát ly hôn, hoặc là nói cho em biết anh yêu em, cả đời này ở bên cạnh em, không lừa dối, không phản bội. Nếu không em sẽ không quay về khi mọi chuyện không rõ ràng như vậy đâu.”

Vì câu nói của cô, Phó Thần Thương hoảng hốt một lúc lâu, ngay sau đó khôi phục thái độ thường ngày, “Này hiếp anh à?”

An Cửu bị ba chữ này đông lạnh đến mức rúc vào trong chăn, nhưng vẫn gắng gượng tỏ rõ lập trường, đối mặt với khó khăn, “Dù sao..... thì là như vậy đó..... Anh không nói rõ ràng thì em không đi học nữa.....”

Có vẻ như anh đặc biệt hi vọng mình học hành thật tốt, An Cửu cảm thấy điều này cũng có thể lấy ra uy hiếp một chút. Thời khắc khác thường, phải dùng tới thủ đoạn khác thường thôi.

Phó Thần Thương tức đến bật cười, nói với giọng điệu cực kỳ chậm rãi: “Tại sao phải làm rõ ràng mấy chuyện này? Ánh trăng sáng của em..... chẳng phải là Phó Cảnh Hi sao? Chẳng phải đối với em, ngoài bà ngoại em ra thì nó chính là người đàn ông quan trọng nhất à? Anh có yêu em hay không, liên quan gì chứ?”

Nhỏ..... nhỏ mọn quá!!! Quả nhiên vẫn còn nhớ! Hơn nữa nhớ

không sót một chữ nào!

Lúc này An Cửu chợt nhảy dựng lên nhớ tới ly nước gừng đường đỏ của mình vẫn chưa uống, thế là sờ lên đầu giường, lại phát hiện ly trống không, thế là mặt mày nghi ngờ nhìn Phó Thần Thương, chẳng lẽ anh uống trộm rồi.

“Nước gừng đường đỏ của em đâu?”

Phó Thần Thương nhìn cô một cái, không nói gì, sau đó đặc biệt lạnh lùng cao quý đi mất.

“.....” Bệnh gì thế. Âm dương quái khí hà.

Dưới lầu.

“Chạy đi đâu đó? Sắp ăn cơm tối rồi!”

Trong tiếng quát giận dữ của ông cụ, Phó Thần Thương đi ra nhà tổ, bóng lưng hòa vào gió tuyết.

Trên bàn cơm, Phùng Uyển quan tâm hỏi: “Cãi nhau rồi?”

An Cửu cố gắng nuốt cơm trong miệng xuống, sau đó ngẩng đầu lên đáp: “Không có ạ!”

Phùng Uyển thấy dáng vẻ ăn đến vui vẻ của cô cảm thấy độ đáng tin trong câu nói khá cao, nhưng vẫn không yên tâm.

“Chỗ này trên mặt con sao lại đỏ lên thế?”

An Cửu thuận miệng trả lời: “Phó Thần Thương nhéo ạ.”

Ông cụ đập đũa ngay tại chỗ, “Nó còn dám đánh con hả!!!”

An Cửu lại vội vàng cố gắng nuốt đồ ăn xuống, sau đó giải thích: “Không có, không có, chỉ là..... giỡn chơi thôi ạ!”

“Con đừng có bảo vệ nó!”

“Con bảo vệ anh ấy làm gì, còn ước gì ba giúp con đập anh ấy một trận nữa đó!”

Phùng Uyên: “.....”

Phó Chính Huân: “.....”

“Khụ, ý của con là, anh ấy thật sự không có đánh con.”

Lúc này ông cụ mới không tức giận nữa, “Về rồi thì ở thêm mấy ngày đi, đừng đi vội quá, muốn ăn gì, tự đi nói với phòng bếp một tiếng, bồi bổ cho con thật tốt.”

An Cửu gật đầu liên tục.

Mặc dù Phùng Uyên bất mãn, nhưng cũng không tiện nói gì, chỉ ra sức gấp đồ ăn cho cô, muốn đợi cho cảm xúc của cô ổn định một chút rồi lại khuyên cô trở về Mỹ.

“Khoảng thời gian này nếu con ra ngoài thì kêu Khiêm Nhân đưa đón con, đừng đi một mình, có biết không?” Ông cụ không yên tâm dặn dò.

An Cửu phá lệ ngoan ngoãn gật đầu, thêm một đồng mình đỡ một

người, hướng chi tình trạng hiện giờ của cô, một mình quả thực không an toàn, không có gì phải cố làm ra vẻ.

Văn phòng luật sư.

Luật sư Trần vừa lau mồ hôi vừa xử lý vụ ra tòa tranh chấp với Sở Thiên bằng hiệu suất tăng gấp mấy lần khi có Boss đại giá quang lâm tới, đích thân giám sát.

Trong phòng nghỉ ngơi bên cạnh, Phó Thần Thương và Tô Hội Lê mặt đối mặt ngồi đối diện nhau.

Tô Hội Lê mặt mày tiều tụy, “Thật sự không thể sao? Chỉ một lần này thôi.....”

An Cửu làm loạn như thế, hình tượng của cô ta bị nghi ngờ nghiêm trọng, đảng vợ lớn dốc hết lực lượng, thủy quân thua trận liên tục..... đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến gương mặt đại diện và kế hoạch hoạt động gần đây rồi.

Mà Sở Mạch..... Chuyện đến nước này anh ta vẫn chưa tạm dừng tất cả công việc của cô ta thì đã tình nghĩa lắm rồi, sao có thể trong tình trạng cô ta đang kiện tụng với mình mà còn ra mặt giải quyết vấn đề giúp cô ta chứ.

“Anh thích phụ nữ thông minh, nhưng không có nghĩa cô ta có thể bày tâm tư trên người anh. Anh có thể tha thứ cho những tâm tư nhỏ của cô ta, nhưng không có nghĩa là không có giới hạn cuối cùng, hiểu chứ?”

Sống lưng Tô Hội Lê cứng lại, câu này của Phó Thần Thương hiển

nhiên có ý nói sẽ không ra mặt, muốn để cho cô ta trả giá cho những gì cô ta đã làm. Phải rồi, cô ta thông minh thì thế nào? Có thông minh hơn nữa thì có thông minh hơn Phó Thần Thương không? Đột nhiên cô ta có một loại ảo giác đáng sợ, những chuyện mà cô ta cho rằng anh không biết, trên thực tế anh đều biết rõ ràng một hai, chỉ là giống như anh nói, không chạm đến giới hạn cuối cùng của anh, bởi vì mình là người phụ nữ anh vừa lòng, nên anh mới cho sự khoan dung lớn nhất mà thôi.

Mà bây giờ thì sao? Cô ta đã chạm tới giới hạn cuối cùng của anh rồi ư? Giới hạn cuối cùng của anh là.....

“Giới hạn cuối cùng của anh là..... Tống An Cứu?” Mối Tô Hội Lê run run hỏi.

“Đây không phải là ngày đầu tiên em biết anh đã cưới cô ấy.”

Ý trong lời nói, nếu đã chấp nhận điều này, bây giờ mới đến để ý, có phải đã quá muộn rồi không.

Khớp ngón tay của Phó Thần Thương gõ lên mặt bàn theo nhịp, “Trước nay anh chưa từng trói buộc sự tự do của em, sau khi giúp em kết thúc hợp đồng, thì đi hay ở là tùy em.”

“Anh..... Thế này là có ý gì? Em dĩ nhiên là muốn đến Tự Tinh rồi.” Lúc này Tô Hội Lê hoảng rồi, cứ sợ sau khi anh giải quyết tất cả thì sẽ thật sự cắt đứt với mình.

“Vậy thì ngoan ngoãn nghe lời.” Giọng nói không hề có độ ấm, không chút để tâm.

Trong tầng lớp của họ, Tô Hội Lê đã có đủ năng lực sinh tồn, là điều không thể nghi ngờ, và lại rất thích hợp ở bên cạnh mình, có đủ

phong cách sinh hoạt, sẽ không gây phiền phức cho mình, trong lúc quan trọng thậm chí có thể giúp mình giải quyết phiền phức, xử lý tốt mọi chuyện, đây chính là điều anh cần, quan trọng nhất chính là, cô ta là người chính anh lựa chọn.

Chỉ là, sau khi người nào đó xuất hiện, đột nhiên đảo lộn nhận thức mấy chục năm trời của anh, nếu người mình cần chỉ có như thế, vậy vợ có gì khác với một trợ lý cao cấp đâu?

Thậm chí anh nghĩ rằng, sự tồn tại của người gọi là vợ này, chẳng lẽ không phải nên lấy về để gây họa cho mình dọn dẹp, khiến cho mình vui buồn giận hờn, dờ khóc dờ cười, thậm chí là nổi trận lôi đình, sau đó trấn áp rồi trong lúc hung hăng trừng trị cô ấy lại trải nghiệm cảm giác vui thú đó sao?

Loại suy nghĩ này hiển nhiên đã đảo lộn lẽ thường thậm chí có chút biến thái..... nhưng dường như..... cũng không tệ. Lúc này trong đầu lại đột nhiên nháy ra ba chữ ánh trắng sáng, vè mặt của Phó Thần Thương bỗng chốc lại trầm xuống.

Sau bữa cơm tối, hai tiếng đồng hồ trôi qua, An Cửu tiêu hóa khá khá rồi, đại não bắt đầu vận động.

Nhìn đồng hồ trên tường một cái, đã gần 11 giờ rồi, Phó Thần Thương vẫn chưa về.

Khỏi phải đoán, lúc này tám phần là đi an ủi ai kia rồi.

An Cửu ngồi xếp bằng trên giường ăn nhỏ, nghĩ đến khả năng này, níu chặt ga giường, hận không thể xé ra từng sợi từng sợi.

Quả nhiên anh vẫn là thích Tô Hội Lê, vẫn là thích Tô Hội Lê, vẫn là thích Tô Hội Lê? Vậy tại sao lại không dứt khoát ly hôn rồi cưới cô ta, tại sao không dứt khoát ly hôn rồi cưới cô ta đi, tại sao, tại sao, tại sao chứ!!!

Chơi chung với Kiều Tang đã lâu, cách tư duy của cô cũng sắp bị đồng hóa rồi.

An Cửu bò qua mò cái di động đã thay sim, sau đó gọi vào số của Thôi Khiêm Nhân.

Lúc ăn tối, ông cụ nói rất uyển chuyển, nói là đưa đón, thực ra tương đương với có ý đưa Thôi Khiêm Nhân tới cho cô dùng, nếu không, lúc ở sân bay, Thôi Khiêm Nhân rõ ràng đã phát giác động cơ của mình, mà vẫn không hề do dự đưa cô qua đó. Cho nên Thôi Khiêm Nhân có thể tin được.

“Nhị thiếu phu nhân.”

Giọng nói của Thôi Khiêm Nhân tương đối tinh táo, hiển nhiên vẫn chưa ngủ hoặc là sắp chuẩn bị ngủ.

“Khiêm Nhân, anh biết bây giờ Phó Thần Thương đang ở đâu không?”

“Ừm.”

Quả nhiên biết!!! Quá đáng tin rồi!

“Ở đâu?”

“Văn phòng luật sư Trung Chính .”

“Biết đường không?”

Văn phòng luật sư, nghe có vẻ là một nơi rất thuần khiết đấy, trên thực tế, khẳng định là lấy danh nghĩa giải quyết vụ kiện để hện hò riêng rư với Tô Hội Lê rồi.

“..... Biết.” Thôi Khiêm Nhân lẳng lặng thờ dài, cứng rắn trả lời.

Chương 131: Bị ép đến sắp điên

Thôi Khiêm Nhân sống trong một biệt thự tách biệt, chỉ cách nhà cũ mấy trăm mét, một cú điện thoại, mấy phút sau đã tới nơi rồi.

Phùng Uyển luôn chú ý đến An Cửu, vừa nghe đến tiếng động đã thấy cô ra tới.

"An Cửu, đã trễ thế này còn đi đâu?"

"Đi tìm Phó Thần Thương." An Cửu trả lời.

An Cửu không che giấu trả lời, ngược lại Phùng Uyển nhất thời không biết phải nói cái gì, con bé đi tìm ông xã của nó, bà có lý do gì ngăn cản chứ?

"Mẹ, mẹ yên tâm đi! Trong lòng con đã có tính toán! Dù sao đây là chuyện giữa con và Phó Thần Thương, nên giải quyết dù sao cũng phải giải quyết, cũng không thể trốn tránh mãi."

"Đứa nhỏ ngốc này, mẹ là sợ con chịu thiệt thòi! Làm sao con có thể đấu lại với mấy người phụ nữ bên ngoài kia?" Nét mặt Phùng Uyển lộ vẻ lo lắng.

An Cửu mỉm cười, "Sẽ không, chỉ cần Phó Thần Thương vẫn quan tâm đến con."

Phùng Uyển sững sờ, đứa nhỏ này..... trong lòng liền sáng tỏ.

Cục sở hữu trí tuệ.

Luật sư Trần Đại vui mừng vì trong phòng nghỉ kế bên không có truyền đến âm thanh xáo trộn quấy nhiễu đến công việc của anh, thế nhưng chuyện khủng khiếp hơn đã xảy ra ở bên này.

Đêm khuya có hai vị khách không mời mà đến, anh ta không biết Tống An Cửu, nhưng vị phía sau cô thì anh ta vẫn có nhãn lực để nhận ra. Sau đó, sau khi hơi suy nghĩ chút thì hoảng sợ không thôi, anh ta đoán được thân phận của Tống An Cửu.

"Tôi tìm Phó Thần Thương."

An Cửu đi thẳng vào vấn đề, không hề hỏi anh (PTP) có ở đây hay không, mà là khẳng định anh đang nơi này.

Bây giờ anh ta đang là cấp dưới, tự nhiên có nghĩa vụ thay cấp trên ngăn cản, Trần luật sư cẩn thận tìm từ: "Vào lúc này sợ rằng không được tiện lắm."

Không được tiện lắm.....

Trong nháy mắt, khi nghe bốn từ này An Cửu cười nhạt một tiếng.

"Không tiện lắm sao? Thật đúng lúc....."

Nếu anh để cho cô nhìn thấy cảnh đó thì có thể làm cho cô hoàn toàn chết tâm, ngược lại cũng coi là làm chuyện tốt.

An Cửu bước hai bước về phía cánh cửa phòng nghỉ trong cái nhìn rối rắm của Trần luật sư, người có vẻ như mình vừa nói điều gì sai

trái nhưng lại không biết giải thích làm sao, chân phải xinh xắn của cô nhẹ nhàng nhấc lên.

"Ầm — —" một tiếng vang thật lớn.

Cánh cửa kính mờ của phòng nghỉ bị bật tung đổ ập vào bên trong.

Trần luật sư ghen hống nhìn trần trời, người đã từng gặp qua gió to sóng lớn như Thôi Khiêm Nhân cũng kinh ngạc vài giây.

Còn An Cửu lại hoang mang, rõ ràng cô không nhiều dùng sức.....

Cô đang mang thai trong người, coi như có kích động đi nữa thì vẫn có chút bản khoán, ý định của cô chỉ là đá một phát rung cửa để người ở bên trong bước ra, nào biết cửa này lại dễ dàng đổ xuống như vậy, chẳng lẽ đứa bé trong bụng này còn có thể tiếp thêm sức mạnh cho cô?

Trần luật sư lệ rơi đầy mặt, "Cửa này lúc trước bị đá vẫn còn chưa kịp tu sửa....."

Lần này nó hoàn toàn bị sụp đổ, hơn nữa còn bể nát tan tành.

Vốn là Phó Thần Thương ngồi ở trên ghế xoay, Tô Hội Lê đứng ở sau lưng ôn nhu hiền huệ đang mát xa cho anh ta, tiếng cánh cửa đổ xuống thật lớn khiến cho cô ta bị dọa sợ đến phải hét lên một tiếng, theo đó thuận thế nhào vào trong ngực Phó Thần Thương

An Cửu nhìn hai người bên trong, quả nhiên anh và Tô Hội Lê ở chung một chỗ, nhưng vẫn chưa làm đến bước cuối cùng. Trong chốc lát, cô cũng nói không ra lời, rốt cuộc là nên may mắn hay thất vọng.

Anh vốn là như vậy, làm việc cẩn thận một giọt nước cũng không lọt, muốn bắt được nhược điểm của anh nói dễ hơn làm.

Trong mắt Phó Thần Thương chợt lóe lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ cô lại có thể biết chủ động tới tìm mình, trước đây chuyện này chưa từng có.

Gương mặt bình tĩnh phũ phũ bụi bậm do cánh cửa bị đổ xuống bay tán loạn, anh nhíu mày liếc nhìn cô, "Có chuyện gì sao?"

Sự thất vọng trong đôi mắt cô không thoát khỏi ánh mắt của anh. Trong nháy mắt anh nhớ lại chuyện lúc trước cô đưa cái người nữ giáo viên lên giường mình. Thù mới hận cũ, lửa giận cứ như vậy bốc lên, gương mặt càng thêm lạnh lẽo.

Vậy lần này là bắt gian thành công sao?

Có phải mình nên thành toàn cho cô ấy một lần hay không?

Tô Hội Lê vốn là định ngồi dậy, nhưng ánh mắt của cô ta vừa nhìn thấy người phụ nữ đứng bên ngoài thì lập tức sửa lại chủ ý, tiếp tục dính vào trong ngực anh.

An Cửu hít sâu một hơi: "Phó Thần Thương, trước mặt tôi lại ôm người phụ nữ khác, anh cảm thấy thích hợp sao?"

Vẻ mặt Phó Thần Thương tự nhiên, "Cũng chỉ là ôm thôi, không có gì thích hợp hay không thích hợp..... Tôi nhớ hình như là em càng hy vọng thấy một chút gì khác thường hơn, không phải sao?"

Tô Hội Lê cùng Thôi Khiêm Nhân đứng sau lưng An Cửu và Trần luật sư tất cả đều không thể hiểu lời nói này của anh, chỉ có An Cửu giật mình trong lòng, cư nhiên bị anh nhìn thấu.

Nhưng mà, làm sao anh biết được, tâm trạng hôm nay của mình cũng không giống như lúc ban đầu, anh làm sao biết, nếu như nhất định phải có kết thúc, cô càng hy vọng anh trong sạch.....

Tô Hội Lê từ đầu tới cuối cũng không lên tiếng, lo lắng chú ý đến phản ứng của Phó Thần Thương. Tống An Cửu không thấy được, nhưng mà qua độ căng cứng của bắp thịt của anh cô ta lại cảm nhận rõ ràng, anh đang cố đè nén, giống như một khắc sau sẽ đẩy cô ta ra xa. Nghĩ tới đây, cô ta càng khẩn trương sát lại gần hơn, sợ hãi, thận trọng cầu xin che chở..... Trong lòng lại cười lạnh, Tống An Cửu ngu ngốc, Phó Thần Thương thích mềm không thích cứng, người này chính là tự tìm đường chết.

An Cửu không nói một lời nhìn Tô Hội Lê, tư thái như vậy, sợ là không có bất kỳ một người đàn ông nào nhẫn tâm đẩy ra!

Vừa nghĩ tới hơn tháng qua mình không có ở đây, khả năng hai người kia có thể mỗi ngày đều là dính chung một chỗ như thế này, thậm chí chuyện nên làm hay không nên làm tất cả đều đã làm, cô liền muốn nôn mửa, nhưng lại không bắt được chứng cứ, trong lòng càng muốn nôn thêm lần nữa!

Vì người đàn ông như vậy..... Đáng giá không?

Ý chí chiến đấu của An Cửu đang dâng cao đã bị dập tắt trong nháy mắt, trên mặt cũng chỉ còn lại vẻ chán nản thất bại ảm đạm và tuyệt vọng.

Vì vậy vượt vượt mi tâm, "Tình yêu sẽ không trở lại, nhưng mặc kệ anh có trở về hay không, trước mười hai giờ phải có một người đàn ông ngủ cùng tôi."

Nếu anh không trở lại, thì đó chính là người khác.

An Cửu từ từ duỗi bàn tay ra dựa vào Thôi Khiêm Nhân, đập lên cánh cửa và mảnh kính bể đầy đất đi ra trong ánh mắt không thể tin của Tô Hội Lê và Trần luật sư.

Sau đó không lâu, từ sau lưng truyền đến tiếng vang cực lớn của cái bàn bị lật tung.....

Trần luật sư lừa Kim Toán Bàn* âm thầm rơi lệ, cánh cửa do nhà vẽ kiểu nổi tiếng người Italy bị khai đao, bàn làm việc..... bằng tiểu diệp tử đàn mộc.....

*Kim toán bàn: bàn tính bằng vàng của người Trung quốc hay dùng. Ở đây là Trần luật sư thấy đồ đạc bị phá hư nhưng toàn là đồ đắt tiền nên ông ta tiếc của.

Dọc theo đường đi Thôi Khiêm Nhân thật không yên lòng.

An Cửu ngồi phía sau nâng mắt lên liếc anh ta, "Yên tâm, anh ấy sẽ không tìm đến chú đâu."

Vẻ mặt Thôi Khiêm Nhân cứng đờ, một hồi sau vẻ khẩn trương trên mặt cuối cùng cũng buông lỏng chút.

Chuyện này, quả nhiên..... Quá, nguy, hiểm!

Lấy tác phong mạnh mẽ của An Cửu, anh ta không nghi ngờ nếu trước mười hai giờ Phó Thần Thương không trở lại, cô thật sẽ tiện tay kéo người đàn ông khác cùng ngủ với cô.....

Với sự cứng chiều hiện tại của Phó Chính Huân đối với cô, anh ta cũng không hoài nghi gì, ông cụ không chỉ sẽ không ngăn cản, có thể còn thay cô tìm kiếm thêm một vài người đàn ông mạnh mẽ khác.....

Hai mươi phút sau, cuối cùng bình an mà đưa cô về đến nhà cũ, hoàn thành nhiệm vụ, hi vọng sau nửa đêm không có chuyện gì khác lạ xảy ra.

An Cửu mới vừa vào cửa, Phùng Uyển đang ngồi trên ghế sa lon quay lại nhìn. Vừa nhìn phía sau cô, sắc mặt bà liền trầm xuống, bởi vì chỉ có một mình cô trở lại.

"Như thế nào rồi? Có phải con chịu uất ức hay không?" Phùng Uyển nghĩ, con bé mất bò mới lo làm chuồng, xem ra có vẻ như bà là phương thuốc duy nhất để xoa dịu.

An Cửu lại lắc đầu một cái không hề nói gì, không oán trách, cũng không tố cáo, chỉ là nhoèn miệng cười, "Mẹ, con đi lên ngủ đây. Mẹ cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi!"

Cô càng ra vẻ tự nhiên, Phùng Uyển càng lo lắng, vì vậy không ngừng gọi điện thoại cho Phó Thần Thương. Mãi đến mười đến phút sau, "phanh" một tiếng, âm thanh cửa chính vang lên, người mà bà muốn thấy đã trở lại, nét mặt hằm hằm, vừa cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay vừa hùng hùng hổ hổ đi vào trong.

Phùng Uyển vốn muốn lôi anh lại hỏi, kết quả hoàn toàn không có cơ hội, Phó Thần Thương tựa như một khẩu pháo đi thẳng một mạch lên lầu, vọt vào trong phòng.

Phùng Uyển thấy vậy trong lòng run sợ, nghĩ thầm lần này chuyện xấu rồi! Chẳng lẽ là An Cửu quá xúc động làm ra chuyện gì khiến con trai nổi điên rồi sao? Bà còn chưa từng thấy qua một Phó Thần

Thương lúc nào cũng trầm tĩnh trước sau như một, có thể vì chuyện gì lại nổi giận thành dáng vẻ kia!

Phó Thần Thương nhanh chóng khóa trái cửa phòng, anh nhìn thấy trên giường có hai chỗ nhô lên, cho thấy là có..... Hai người trên giường!!!

Ngay lập tức, Phó Thần Thương đưa tay xoắn chặt lên.

Sau đó gương mặt hung thần ác sát đột nhiên cứng lại, đứng đờ người ra.

Tấm chăn bất thành linh bị xoắn lên tạo ra một luồng gió, làm cho An Cửu vừa mới ngủ co người lại. Cô ôm chặt con gấu bông so với cô còn lớn hơn vào trong ngực.....

Phó Thần Thương nhìn cô một cái, rồi lại liếc mắt nhìn, đi vòng vòng tại chỗ, đưa tay lấy gấu bông trong ngực cô kéo ra ngoài, quăng mạnh xuống đất, vẫn chưa hết giận, anh siết quả đấm thờ hỏn hển, giống như con vật sắp bị ép đến sắp điên.....

Trên giường, An Cửu mơ mơ màng màng sờ sờ hai bên, mãi vẫn không thể đến cái chăn, tay ôm thân mình cuộn thành một đoàn, hắt hơi một cái.....

Phó Thần Thương tháo cà vạt, cởi áo khoác, giầy, hất cái chăn qua một bên, tiếp theo cả người anh ôm chặt lấy cô, tấm chăn thật dày che phủ cả hai người. Trong bóng tối, anh chính xác tìm được môi cô, miết mạnh môi cô không thả, lại đưa tay nắm cằm của cô, ép cô há miệng ra, sau đó quấn quýt dây dưa với cái lưỡi thơm mùi đinh hương của cô, anh dùng sức mút mạnh.....

Chương 132: Thu phục

Bị anh giày vò như vậy, cuối cùng An Cửu cũng tỉnh lại, hai tay nâng đầu anh đẩy ra khỏi người mình rồi thở hổn hển, sau đó cô vẫn giữ tư thế nâng đầu anh, nét mặt ngẩn ngơ hỏi, "Phó Thần Thương?"

"Chứ em cho là ai?" Anh tức giận nhìn cô chăm chú, hơi thở nóng rực của anh gần như thiêu cháy làn da cô.

An Cửu trừng mắt nhìn anh, tay cô vừa buông lỏng, anh liền nhân cơ hội tiến lại gần cúi người xuống hôn cô mãnh liệt, một bàn tay giữ chặt hai cổ tay cô trên đỉnh đầu, bàn tay còn lại mạnh mẽ xoa nắn làn da càng ngày càng mềm mại mịn màng của cô.....

Trong chớp mắt liền có một vật cứng rắn nóng rực đặt kế bên chân cô sẵn sàng vận động. Nhìn thấy anh sắp mất kiểm chế, An Cửu thức thời im lặng. Cô biết lời cô nói sẽ làm anh kích động, nhưng cô không ngờ sẽ làm anh giận dữ đến như vậy.

An Cửu ngoan ngoãn một cách kỳ lạ nằm ở dưới người anh không hề nhúc nhích, bởi vì cô biết lúc này mà phản kháng lại anh thì không khác gì tự tìm đường chết.

An Cửu nhu thuận nên hai tay cô được tự do, sau đó cô liền vươn tay ra sau lưng anh, vỗ nhẹ từ trên xuống dưới, hơn nữa nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của anh, lồng ngực vốn đập kịch liệt của Phó Thần Thương thật sự hơi dịu đi, lực nắm chặt eo cô cũng không mạnh như trước nữa.

"Ổn rồi ổn rồi....." Giọng điệu cô như là đang dỗ dành con nít không

hiểu chuyện vậy.

"Thậm chí anh còn nổi giận với gấu bông nữa ư? Lại còn giận đến như..... vậy "

"Anh nghĩ em ngu ngốc à, hy vọng nhìn thấy hình ảnh không đứng đắn của anh và cô gái khác.....Em chỉ muốn hiểu rõ trái tim của anh mà thôi, anh không nói gì hết, em đành phải dùng biện pháp của em để tìm hiểu.....Ai bảo anh cùng bạn gái cũ hơn nửa đêm còn cô nam quả nữ ở chung một phòng..... Buổi tối trở về em cũng chỉ có thể ôm gấu bông..... Cho dù là anh cố tình muốn chọc giận em thì anh cũng hơi quá đáng rồi....."

Cô thì thầm bên tai anh kể lể liên tục. Nói xong câu cuối thì giọng cô đã ảm ức đến mức khàn tiếng luôn.

Phó Thần Thương dần dần không di chuyển nữa, anh chôn đầu ở cổ của cô không nói một lời, phát hiện bản thân vậy mà bị cô vừa cứng vừa mềm dục đến ngoan ngoãn, anh muốn thoát khỏi, nhưng phía sau lưng anh bị bàn tay cô vỗ nhẹ như vậy nên hoàn toàn không thể chuyển động.

Không biết từ lúc nào, cô sớm đã thoát khỏi tầm kiểm soát của anh.

Ngoài cửa, Phùng Uyển đập cửa ầm ầm, "Có chuyện gì từ từ mà nói! Thần Thần, con đừng hành động thiếu suy nghĩ!"

An Cửu đẩy anh một cái, Phó Thần Thương đang kề cận cô không muốn chuyển động, An Cửu tiếp tục đẩy anh, lúc này Phó Thần Thương mới bắt đầu từ trong chăn đứng dậy mở cửa.

"Mẹ, không có việc gì đâu. Mẹ đi ngủ đi."

"An Cửu đâu?" Phùng Uyển đẩy anh ra, nghiêng người chen vào.

"Mẹ, con không sao." Bởi vì mệt mỏi, giọng nói của An Cửu mềm dịu khác thường, mắt cũng phím hồng rồi, bình thường lúc này cô đã ngủ mất rồi.

Phùng Uyển nhìn cô đầu tóc rối bời, đôi mắt đỏ ngầu, vừa nhìn dáng vẻ đã biết là mới vừa bị người khi dễ, trong lòng nhất thời liền cả giận.

Bản thân mình đi ra ngoài vụng trộm! Hấn ở đó còn lý luận! Tại sao nổi giận với vợ mình chứ?

"Con đừng để ý đến nó nữa, buổi tối qua ngủ với mẹ, xem ai dám khi dễ con."

Phó Thần Thương trừng mắt nhìn cô như muốn giết người, An Cửu nhìn thẳng vào mắt anh ngáp một cái, mặc cho Phùng Uyển kéo đi.

Khi đi tới cửa, cổ tay cô bị kéo lại, An Cửu cúi đầu nhìn tay mình bị kéo, nhìn lên thấy sắc mặt Phó Thần Thương xanh mét, sau đó lại nhìn Phùng Uyển một chút.

Phùng Uyển cười lạnh một tiếng, "Cánh cứng cáp rồi, hiện tại ngay cả mẹ cũng không quản được con đúng không?"

Phó Thần Thương sợ nhất giọng nói lạnh nhạt của mẹ mình, xoa xoa trán, nhéo khế tay An Cửu cảnh cáo, sau đó mới buông ra.

An Cửu hiển nhiên không quan tâm cảnh cáo của anh, vui sướng khoác khuỷu tay Phùng Uyển đi ra.

Tống An Cửu..... Em gan to rồi ha! Bây giờ còn học được tìm giúp

đỡ từ bên ngoài rồi! Một người, hai người, ba người bên cạnh tất cả đều ngoan ngoãn bị em thu phục!

Phùng Uyển dẫn An Cửu đến phòng dành cho khách, sau đó trở về phòng ngủ nói một tiếng với Phó Chính Huân.

"Tối nay tôi ngủ với An Cửu."

Phó Chính Huân đang cầm quyển sách dựa vào đầu giường, "Đi đi."

Phùng Uyển đi rồi quay lại, cắn môi hỏi, "Ông không lo lắng chút nào hả?"

Phó Chính Huân ngẩng đầu nhìn bà một cái, "Bản thân An Cửu tự quyết định được."

Phùng Uyển thở dài, đó là bởi vì ông chỉ nhớ đến An Cửu, mà bà thì còn phải quan tâm đến tâm trạng đứa con trai không làm bà bớt lo nữa.

Lúc Phùng Uyển cầm hộp thuốc trở về phòng dành cho khách thì quả nhiên An Cửu đã ngủ rồi.

Bà giúp cô thoa thuốc lên trên cổ và cổ tay, vừa thoa vừa cau mày lại, đúng là tên đàn ông xấu! Cho dù tên này là con trai của bà!

Phùng Uyển nằm xuống bên người cô, nhìn bộ dạng thông minh, ngoan ngoãn của cô gái bên cạnh bà, cảm giác bài xích và cảnh giác của bà không nhịn được lại thêm vài phần thương yêu cô.

Vào nhà họ Phó, bà liền sinh cho chồng hai đứa con trai, mọi người

ai cũng nghĩ là bà rất may mắn, có ai biết được là bà đã phải âm thầm chịu đựng biết bao khổ sở, nhưng không có một người nào có thể chia sẻ với bà, phải chi mà bà có con gái.....

Di động ở đầu giường rung, Phùng Uyển cầm lên thì thấy con trai của bà gọi, vì vậy bà thờ dãi đi ra ngoài trả lời điện thoại.

"Mẹ, có nhớ con không? Vài ngày nữa thì con về rồi, mẹ có muốn quà gì không con mua về cho mẹ!"

Người mà hơn nửa đêm rồi còn quấy rầy giấc ngủ của người khác là Phó Hoa Sinh đang đi công tác.

Phùng Uyển theo phản xạ nói: "Hay là con đừng về đi."

Đầu bên kia Phó Hoa Sinh cảm thấy cực kì bị đá kích, "Con....."

"Đúng đúng đúng! Con không phải con ruột của mẹ!" Phùng Uyển biết ngay là anh muốn nói cái gì, "Nói chung là con không cần trở về nhanh như vậy, ở nhà đang rối loạn lắm....."

Nếu giờ anh trở về, chắc còn loạn hơn nữa.

Phó Hoa Sinh bĩu môi, "Không phải là An Cửu trở về chứ....."

"Con biết là được rồi!"

"Một mình An Cửu đã đủ rồi rồi, đâu còn đến phiên con!" Phó Hoa Sinh tất nhiên là đã sớm biết chuyện gì đã xảy ra, giọng nói tràn đầy hứng khởi của anh cũng chứng tỏ anh hết sức gấp rút muốn quay về để xem kịch vui rồi.

Buổi sáng hôm sau.

An Cửu cảm thấy rất thỏa mãn uống sữa đậu nành ăn thang bao (bánh bao nước), khuôn mặt hồng hào, cực kì có tinh thần, mà người nào đó đang ngồi đối diện cô đọc báo thì sắc mặt âm trầm, đáy mắt nổi lên một tầng màu đen.....

Hôm nay anh ta thế nhưng lại thành thơi, đến giờ này rồi mà anh ta chưa đi làm vẫn ở nhà, không lâu sau thì cô nhìn thấy Tề Tấn vui vẻ mang đến một đồng tài liệu.

An Cửu liếc nhìn anh, hửm? Hôm nay anh ta không ra ngoài à?

Cũng tốt, đúng lúc hôm nay cô có hẹn không rảnh để ý đến anh, đỡ phiền phức.

Thấy An Cửu ăn sáng xong liền lên lầu, lúc đi xuống thì cô đã thay một bộ đồ khác rồi, trong tay cầm một cái túi xách vẻ chuẩn bị ra ngoài, bàn tay Phó Thần Thương đang lật tài liệu nắm chặt lại.

"Em đi đâu vậy?" Anh đều đã thể hiện rõ như vậy rồi, hôm nay anh sẽ ở nhà, vậy mà cô lại đi ra ngoài!

"Em có hẹn." An Cửu vén lên mái tóc đã dài đến vai.

"Không được đi."

An Cửu đang mang giày, lúc cúi đầu xuống, mái tóc cô trượt xuống ở hai bên, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, mơ hồ có thể nhìn thấy một vài dấu hôn bởi vì anh dùng lực hút vẫn chưa biến mất.

Ánh mắt của Phó Thần Thương quanh đi quẩn lại ở trên những dấu

vết ám muội đó, không hiểu sao mà giọng anh bỗng nhiên dịu xuống,
"Là nam hay nữ?"

"Là nam."

"....."

"Có điều anh ta cũng thích đàn ông đó!"

Trong đầu Phó Thần Thương hiện lên một cái tên, Thẩm Hoán. Lần đó ở bệnh viện đã gặp rồi.

Thích đàn ông? Thật cho rằng anh dễ lừa vậy à?

An Cửu vừa mới đi, thì có hàng chuyển phát tận nhà, là một bó hoa hồng to.

Anh chuyển phát nhanh bị Phó Thần Thương dọa sợ, nhưng vẫn ráng giữ thái độ chuyên nghiệp nói, "Vị khách hàng này đã nhắn lại là muốn Tống tiểu thư ký nhận, xin hỏi anh là? "

"Chồng của cô ấy."

"....."

Phó Thần Thương rút tấm thiệp trong bó hoa ra, khoe miệng anh hơi nhếch lên, "Phó Hoa Sinh....."

Bây giờ là như thế nào đây? Cùng nhau hợp mưu công kích anh à? Tống An Cửu, thật là đã xem thường em rồi.....

Hai người đã hẹn gặp mặt ở trước đồng hồ hoa ngay trung tâm thành phố.

Thẩm Hoán hình như đã đến từ lâu rồi, không biết lấy đâu ra một cọng cỏ đuôi chó cầm trong tay, anh đang buồn chán đi vòng quanh đồng hồ hoa, nhìn thấy An Cửu đang từ xa đi đến, anh liền quay đầu bước đi.

Khóe miệng An Cửu giật giật, bước nhanh hơn đuổi theo anh, cô nhón chân lên, cố sức đập lên vai anh, "Khinh người thế nhỉ!"

Thẩm Hoán quay đầu lại lẩm bẩm: "Trọng sắc khinh bạn!"

An Cửu không đứng đắn sờ mặt anh, "Nào có đâu! Cậu cũng là sắc mà!"

Tên nhóc này thật là càng ngày càng lộ liễu.

Thẩm Hoán quay lại trừng cô, "Thật không có lương tâm, lần nào cũng vậy không nói tiếng nào liền biến mất, việc đã xảy ra rồi mới nói kết quả cho em biết, lúc đi Mỹ đã vậy, đột nhiên trở về cũng như vậy! Chị kết hôn cũng không nói em biết!!!"

An Cửu nhún vai, "Cũng không phải là chuyện đáng vui gì, cho nên mới không báo em....."

Nghe giọng điệu cô đơn của cô, Thẩm Hoán không đành lòng, "Nói đi! Lần này chị chạy đến đây muốn làm gì? Đột nhiên ở trước mặt mọi người hung hãn quạt Tô Hội Lê như vậy!"

"Như em thấy đó!"

"Sao lúc trước không thấy chị chủ động muốn bảo vệ chủ quyền như

vậy..... " mắt Thẩm Hoán bắt đầu theo bản năng nghề nghiệp xem kỹ cô.

An Cửu đổi chủ đề: "Này! Giúp chị phân tích coi chị có bao nhiêu phần thắng được hồ ly tinh kia!"

Chương 133: Khó lường trước được hậu quả

Ở trước mọi người cô tát người phụ nữ của anh, không giải quyết được gì. Nửa đêm cô đập cửa bắt gian khiêu khích anh, ngoại trừ khiến anh nổi giận một trận, thì không còn tác động gì đến anh nữa. Bây giờ cô làm theo cách của Thẩm Hoán mỗi ngày đều làm bộ như là có hẹn đi ra ngoài, anh vẫn không biểu hiện gì.....

Sau cái lần cô đập cửa thì anh liền trở nên dửng dưng, cô dùng thủ đoạn gì cũng không có tác dụng.

Anh đi làm về đúng giờ, buổi tối ngủ trên giường với cô cũng hết sức đúng đắn.

Cô bỗng nhiên mờ mịt, thật sự không biết còn có thể làm gì để tìm ra đáp án mà cô vẫn muốn.

"Ah? Chị dâu, sao chị vẫn còn ở đây?" Phó Hoa Sinh cầm ly sữa bò đi từ trên lầu xuống, nhìn thấy An Cửu đang uể oải dựa vào trước cửa sổ ngây ngô hà hơi, rồi dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên lớp sương mù.

"Tôi không ở đây thì ở đâu?" An Cửu buồn bã, không vui.

"Chị không biết hả?" Nét mặt Phó Hoa Sinh như thể "Tôi biết đó, mau cầu xin nói tôi nói đi".

"Biến đi!"

Phó Hoa Sinh nghiêng đầu lặng lẽ rơi lệ, mấy ngày anh ở bên ngoài không thể về nhà, anh đoán rằng Phó Thần Thương chắc chắn không có ở nhà, để cô một mình ở nhà, nên mới tìm người mỗi ngày đưa tặng cô một bó hoa hồng để an ủi lòng cô, gia tăng thiện cảm, sao lại không có một chút tác dụng nào vậy?

Nếu Phó Hoa Sinh biết là mấy ngày nay hoàn toàn ngược lại, người ở nhà là Phó Thần Thương, không phải là Tống An Cửu, những bó hoa hồng tươi đẹp đó tất cả đều rơi vào tay Phó Thần Thương bị anh hai anh bóp nát thì có cảm giác gì.

Tất nhiên, cuối cùng anh vẫn không biết là ngay từ buổi đầu tiên Phó Thần Thương đã đe dọa người chuyển phát nhanh không được nói anh biết những bó hoa hồng đó đã rơi vào tay ai.

"Tối nay là dạ tiệc từ thiện của các ngôi sao, anh hai sẽ tham dự, lúc đó nhất định sẽ phải dẫn theo bạn gái....."

Nghe đến đó, chớp mắt sắc mặt An Cửu trắng bệch, phải mang theo bạn gái, nhưng mà cô hoàn toàn không biết đến chuyện này, vậy người bạn gái kia có thể là ai chứ?

"Có cách nào để đường hoàng trà trộn vào bữa tiệc không?" Đôi mắt An Cửu sáng lên nhìn chăm chăm cậu ta.

Phó Hoa Sinh tiếc nuối than thở, cậu hoàn toàn không có cách nào giúp được cô, "Ba cấm em, trong vòng nửa năm không được xuất hiện trên các mặt báo lá cải. Loại trường hợp như vậy chị cũng biết mà, có nhiều người quen, lỡ như gặp phải cô nàng nào gây ra một vụ tai tiếng với em, muốn mượn tên tuổi của em để được lên trang đầu, vậy thì em chết chắc rồi....."

Nói cho cùng là không có cách nào, An Cửu lười phải nghe cậu ta

gã đầu đi qua đi lại lải nhải, đúng lúc này thì Kiều Tang gọi điện thoại đến, An Cửu đang hoang mang rối loạn, liền kể hết mọi chuyện cho Kiều Tang nghe.

Giọng Kiều Tang khá lớn, cô hét to lên như là sợ ai đó không nghe được: "Bên cạnh cậu không có người nào ra dáng đàn ông à?"

Phó Hoa Sinh tất nhiên nghe được, anh xắn tay áo tiến lên hét vào điện thoại: "Tôi như thế nào? Sao tôi lại không ra dáng đàn ông hả? Kiều Tang cô nói rõ ràng cho tôi!"

An Cửu dùng khuỷu tay đẩy Phó Hoa Sinh qua một bên, sau đó tiếp tục nói với Kiều Tang, "Vậy tớ còn có thể tìm ai đây?"

"Đợi tí, để tớ cử một người qua bên cậu, yên tâm đi."

Nói xong không đợi An Cửu hỏi là ai, liền cúp điện thoại.

Bên này Phó Hoa Sinh kéo tay cô, "Chị dâu, đi đi đi....."

"Đi đâu?"

"Em dẫn chị đi!"

"Không phải cậu không lộ diện được à? Đem một con dê béo như cậu ném vào trong bầy sói, việc độc ác như vậy sao tôi làm được....."

"Ai nói em không thể! Em đã nói làm được thì sẽ làm được! Chị đừng nghe Kiều Tang nói, chuyện này ngoài tầm tay cô ấy, bây giờ cô ấy cũng chỉ có thể tìm đại giúp chị một người vớ vẩn nào đó thôi! Người kia có ưu tú em được như em không?"

"Hay là thôi đi!" An Cửu đẩy tay của anh ra, vẻ mặt lo lắng.

"Sao vậy?"

"Tôi sợ đã không bắt được hồ ly tinh lại còn rước họa vào thân....."

Tên Phó Hoa Sinh này là người hay trêu hoa ghẹo nguyệt, lúc đó chỉ sợ không đả kích được Tô Hội Lê ngược lại còn rước họa vào thân.

"Tô Hội Lê là hồ ly tinh, em sao không thể? Chị dâu, chị không thể đối xử với em như vậy....."

"Đây là do cậu tự nói mà....."

Bị Phó Hoa Sinh quấy nhiễu một lúc, cuối cùng người mà Kiều Tang nói đã đến.

An Cửu theo bản năng đưa tay che bớt ánh sáng chói lóa đến từ người kia.

Thật không ngờ người được chọn là Kha Lạc.

Kha Lạc bị động tác khoa trương của cô chọc cười, "Kiều Tang nói là việc rất khẩn cấp, thúc giục anh đến đón em. Xem ra, hình như em còn phải thay đồ trang điểm?"

Trong vài bạn bè của Phó Thần Thương, Kha Lạc là người cô không có ác cảm, An Cửu thật sự có hơi băn khoăn, "Không ngờ người đến đây là anh, anh không sợ sẽ rước họa vào thân à?"

Đối với sự thẳng thắn của cô, Kha Lạc hơi nhú mày lại, "Quen biết Phó Thần Thương hơn mười năm rồi, trước giờ anh ta chưa từng trở mặt với anh bao giờ, nên bây giờ đột nhiên anh muốn trải nghiệm

thử....."

Phản ứng đầu tiên của An Cửu là, a, hơn mười năm, cứ nhiên còn lâu hơn Tô Hội Lê! Đúng là chân nhân bất lộ tướng.....

Phản ứng thứ hai, ý nghĩ này thật biến thái (￣▽￣"). Không hổ là người bên cạnh Phó Thần Thương.

Phó Hoa Sinh lắc đầu ra vẻ "Anh còn chưa từng trải việc đời", nét mặt như muốn nói "Thật là, trở mặt với Phó Nhị có gì đáng kỳ lạ! Anh ấy ngày nào không trở mặt với tôi chứ!"

"....."

An Cửu liếc nhìn bộ dạng không đáng tin của Phó Hoa Sinh một cái, lại nhìn Kha Lạc ở bên cạnh cô thì rõ ràng đáng tin tưởng hơn nhiều, suy nghĩ một chút, được rồi, thế thì liền thỏa mãn ý tưởng xấu xa của Kha Lạc đi, dù gì thì cũng cùng chung mục đích.

Vì vậy cô lên lầu thay một bộ lễ phục màu đen đơn giản, đa số quần áo trong tủ cô cũng chưa từng mặc qua, vẫn còn nhãn hiệu, Phó Thần Thương mua quần áo đều là màu hồng, cái duy nhất màu đen này là của Phùng Uyển cho cô.

Nhìn thấy cô chỉ trong ba phút thì đã sửa soạn xong, bước xuống lầu, Kha Lạc hơi ngạc nhiên, anh chưa từng thấy phụ nữ nào sửa soạn nhanh như vậy.

"Em không cần..... trang điểm à?"

Tuy rằng dáng vẻ này của cô toát lên vẻ thanh lịch, làn da trắng nõn, gương mặt hồng hào, môi hồng răng trắng, khuôn mặt tươi tắn xinh đẹp tự nhiên, nhưng không thích hợp trong loại trường hợp này, hơn

nữa, rõ ràng là không thoát lên được khí chất mạnh mẽ của bộ trang phục này.

"Em không biết trang điểm." An Cửu sờ mặt, cô cũng biết trường hợp này cần phải trang điểm, nhưng lần nào đi dự tiệc cũng đều do Phó Thần Thương đưa cô đến viện tạo mẫu để trang điểm.

Phó Hoa Sinh chen miệng nói, "Chị khiêm tốn quá rồi! Kỹ thuật cải trang của chị tốt như vậy, làm sao mà chị lại không biết trang điểm được?"

An Cửu trợn mắt trừng cậu ta, "Tôi chỉ biết cải trang, không biết trang điểm không được à?"

"Có mỹ phẩm không?" Kha Lạc cười khế hỏi.

"Đúng là có....."

"Vậy thì được rồi, để anh trang điểm giúp em."

"Á....."

"Nhanh lên, không có nhiều thời gian đâu."

An Cửu đành phải dẫn Kha Lạc lên lầu, những mỹ phẩm đó đều là do Phùng Uyển đưa cho cô, cả một bộ rất đầy đủ, chẳng qua từ khi lấy Phó Thần Thương thì cô chưa sử dụng qua bao giờ.

Kha Lạc nhanh chóng đem những mỹ phẩm còn nguyên trong bao xé ra, để ngay ngắn gọn gàng, sau đó anh bắt đầu thành thạo vẽ lông mày và mắt cho cô, ngay cả tóc của cô cũng được anh buộc lên quấn thành một búi tóc cực kỳ xinh đẹp tinh xảo.

An Cửu thầm nghĩ, người đàn ông này thật là đa tài.....

Vừa mở mắt ra An Cửu liền ngạc nhiên, "Á..... Như vậy..... Như vậy có phải quá..... gợi cảm..... rồi không....."

Lúc trước khi cô tham dự sự kiện với Phó Thần Thương, thì cô vẫn luôn trang điểm nhẹ, theo phong cách ngây thơ ngọt ngào. Bây giờ trong chớp mắt chuyển từ phong cách ngây thơ sang phong cách gợi cảm quyến rũ, đột nhiên biến đổi lớn như vậy làm cô kém chút không nhận ra bản thân mình.

"Để phối hợp với bộ trang phục tối nay của em mà." Kha Lạc vừa trả lời vừa thu dọn đồ trang điểm lại, "Được rồi, đi thôi."

Không đợi An Cửu nói gì thì Kha Lạc đã bước xuống lầu.

Cô nghĩ thầm thôi kệ đi, dù gì thì anh đã có lòng tốt giúp đỡ cô, vì thế không nên xoi mói.....

Phó Hoa Sinh vừa thấy An Cửu bước xuống hai mắt liền tỏa sáng, sau đó hết sức tiếc nuối nhìn chằm chằm về hướng hai người rời đi, ba và mẹ Phùng Uyển đã đi ngâm suối nước nóng rồi, bây giờ trong nhà chỉ còn có một mình, anh dựa lên cửa sổ hà hơi, buồn chán vẽ vòng vòng.....

Dọc đường đi, Kha Lạc đã ra gợi ý cho cô, vì vậy lúc đến hội trường, An Cửu khoác tay anh, tạm thời trông cô cũng có chút ra dáng, bình tĩnh ung dung.

Bởi vì người đang đi bên cạnh cô là nhân vật đẳng cấp Thiên Vương, nên An Cửu đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm bị mọi người quan

sát. Phải biết là, trước giờ Kha Lạc chưa từng có tin đồn xấu gì với người khác giới, đồng giới cũng không có. Lúc này đột nhiên bên cạnh anh xuất hiện một phụ nữ không rõ lai lịch, tất nhiên là làm người khác chú ý.

Dựa theo yêu cầu của Kha Lạc, An Cửu duy trì tâm trạng thoải mái, muốn thể hiện nét mặt gì thì chính là nét mặt đó, tất nhiên hiện tại cô cũng có thể biểu hiện nét mặt vô cảm, sau đó ánh mắt bình tĩnh ung dung của cô khi lướt qua đám người nhìn đến một thân hình cao lớn đang đứng đơn độc cùng với một tia hung ác đang xuyên qua mọi người bắn về phía cô, làm cho cô lão đảo một cái suýt nữa ngã sấp xuống.

Kha Lạc đứng lúc đỡ lấy cô, "Không sao chứ?"

Cô cảm thấy ánh mắt kia càng lúc càng mãnh liệt, gần như muốn biến thành thực thể đem bàn tay đang đỡ cô của Kha Lạc chặt đứt.

Mà người nào đó thật xứng đáng là anh em của Phó Thần Thương bị ánh mắt hung ác kia nhìn trừng trừng, dưới áp lực lớn như vậy mà anh ta vẫn có thể bình tĩnh ung dung, đây là lần đầu tiên cô gặp được một người không khuất phục dưới áp lực của Phó Thần Thương đó! Thật sự là làm cho cô cực kỳ bá phục! Cô cảm thấy thế giới của cô vốn bị tên Đại Ma Đầu Phó Thần Thương bao phủ trong nháy mắt liền có hi vọng được giải cứu và trở nên tươi đẹp hơn.....

Kha Lạc xoa xoa ấn đường, ho nhẹ một tiếng nói, "An Cửu, mặc dù, anh với Phó Thần Thương là anh em mừi mấy năm rất quen thuộc, nhưng mà, nếu em tiếp tục dùng loại ánh mắt này mà nhìn anh, thì anh cũng không lường trước được hậu quả là gì đâu....."

Chương 134: Nước mắt

Editor: Nguyen Thi Mai Trang

"Anh qua đó chào hỏi, đi cùng anh không?" Kha Lạc lịch sự đề nghị.

An Cửu nhìn thấy người đằng kia đang nổi giận đùng đùng, cô lập tức lắc đầu liên tục.

"Vậy thì em tùy ý lấy ít đồ ăn đi." Kha Lạc khẽ cười một tiếng rồi đi về phía Đại Ma Vương.

An Cửu nhìn bóng lưng của anh, vẫn còn cảm thấy báỉ phục.

Âm thầm cảm thán, nếu bản thân cô có được một phần quyết đoán như anh, thì cô sẽ không bị Phó Thần Thương dồn ép đến mức này.

Kha Lạc vừa rời đi, ánh mắt của những phụ nữ trong hội trường vốn có chút thu lại, ngay lập tức trở nên trắng trợn. Dần dần, có hai ba người bắt đầu tiến tới..... Người đầu tiên sau khi thăm dò thấy Kha Lạc không có phản ứng, người thứ hai thấy anh cũng không có ý muốn ra mặt giúp đỡ, sau đó thì không còn lo ngại gì nữa.

Kha Lạc là thần tượng quốc dân, là người tình trong mộng của biết bao nhiêu phụ nữ, cho nên cô không tránh khỏi bị nhiều người ghen tỵ!

Da đầu An Cửu căng thẳng, chuyện này căng rồi đây..... Sao mà cô có cảm giác như bị gài bẫy nhỉ?

--- -----

Nhìn bạn thân đang cực kỳ bình tĩnh ung dung đi về phía mình, Phó Thần Thương đáp trả lại bằng nụ cười ấm áp như gió xuân, "Trăm đấng ngàn cay đem Tiểu Bạch Thỏ nhà tôi đóng gói xong rồi ném vào trong bầu sỏi, thật là vất vả cho cậu rồi!"

"Tiểu Bạch Thỏ? Không chắc nha." Kha Lạc liếc nhìn nhóm ngôi sao nữ nổi tiếng bên kia liên tục dậm chân rời đi, không đồng ý nói.
<dien@dan@le*quy*don>

"Gần đây rãnh quá hả?" Phó Thần Thương lạnh lùng liếc anh một cái, trong mắt không chỉ có cảnh cáo, mà còn có cảnh giác.

Kha Lạc ưu nhã uống một ngụm rượu đỏ, "Có chút."

"Rảnh đến ngay cả người phụ nữ của anh em cũng chọc ghẹo?" Phó Thần Thương cụng ly với anh, cười như không cười.

Kha Lạc giơ ly rượu về phía sau lưng anh, dùng lại chiêu cũ: "Không phải người phụ nữ của cậu ở đó à?"

Quả nhiên Tô Hội Lê đang đi về phía bên này, ánh mắt nén giận, rõ ràng là cô ta đã nhìn thấy Tống An Cửu.

Kha Lạc tốt bụng giải thích: "Trước hết đừng tức giận, là tôi dẫn An Cửu đến, không liên quan gì đến anh ấy. Tối nay như cũ anh ấy vẫn là của cô."

Ngón tay Phó Thần Thương cầm ly rượu siết chặt lại, lời nói này của Kha Lạc thật sự là quá mập mờ, An Cửu không quan hệ với anh, tối nay Tô Hội Lê là của mình? Ý của câu này chẳng lẽ nói An Cửu là của anh ta? Dù là nói đùa, thì cũng có phần quá đáng rồi.

Tô Hội Lê không rõ ý của Kha Lạc là gì, thấy Phó Thần Thương không lên tiếng, cho là anh cam chịu, cô giả vờ tủi thân kéo tay anh.

Cô năn nỉ cầu xin anh nhiều lần, thậm chí đêm đó bị Tống An Cửu tìm tới cửa nhục nhã anh cũng không có chút nào thương xót cô mà đồng ý, cuối cùng là nhờ Tô Viễn trong một lần bệnh tình trở nên nguy kịch làm cho anh đồng ý cùng cô tham dự buổi tiệc từ thiện này. Tuy rằng anh chỉ là đi cùng với cô, cái gì cũng không nói rõ, chẳng qua như vậy cũng đã cho cô có cơ hội lật ngược lại tình thế, sự tham dự của anh ít nhất chứng minh rằng, bọn họ không có trở mặt.

Cô vì chuyện này mà mất nhiều ngày để chuẩn bị, dự định tận dụng buổi tiệc từ thiện tối nay để bù đắp lại hình tượng, ai ngờ đâu ngay lúc quan trọng thì trái bom An Cửu lại có mặt ở đây. dien dan
lequydon

Còn An Cửu bên này thì bị mấy nhóm phụ nữ hết đợt này đến đợt khác luân phiên tiến đến cùng nhau công kích cô. Tận mắt thấy bạn gái tối nay của Phó Thần Thương quả nhiên là Tô Hội Lê, trong lòng cô liền bốc hỏa, thiếu chút nữa dưới cơn nóng giận uống sạch rượu trong ly.

Tối nay mỗi một người phụ nữ đến khiêu khích cô hầu như đều cùng một loại lý do, muốn biết lai lịch của cô. Sau đó muốn mời cô uống một ly, không uống? Không nể mặt như vậy sao! Cô nghĩ cô là ai bla bla bla.....

Đang có thai mà cô còn phải mang giày cao gót 12 cm đến loại tiệc tùng này để theo dõi chồng.....

Tống An Cửu, mày làm sao trở nên ngu ngốc như vậy.

Không chỉ một lần cô cảm thấy là không đáng để cô như vậy, nhưng mà, ai bảo cô luyến tiếc chứ?

An Cửu theo bản năng vuốt bụng, sau đó cô đưa ly rượu vẫn còn nguyên cho người phục vụ đứng bên cạnh, cô cảm thấy ấm áp và hơi phục hồi sức lực.....

Từ lúc ban đầu hoang mang khi biết mình mang thai, đến cẩn thận che giấu và do dự không biết làm sao; từ hoàn toàn không biết gì, đến học hỏi rất nhiều. Cô lén lút tìm hiểu những kiến thức cơ bản trong thời kỳ mang thai, dần dần từng bước từng bước đón nhận sự thật này, hơn nữa cô vừa hồi hộp vừa mong đợi, vì sự xuất hiện của đứa bé này mà chuẩn bị rất nhiều.....

Nó không giống như Phó Thần Thương khiến cho cô không có cảm giác an toàn, ấm áp. Sinh mệnh nhỏ bé này thật sự tồn tại ở trong người cô, cô đi đến đâu, nó cùng theo cô đến đó, là của cô, ai cũng không cướp được. Càng nghĩ đến trong lòng cô càng trở nên thỏa mãn.....

Trong lúc vô tình nét dịu dàng khi cô rủ mắt xuống rơi vào trong mắt Phó Thần Thương, như một đóa hoa đào nhỏ khẽ đong đưa chậm chậm rơi xuống nước làm gợn lên những làn sóng lăn tăn.

dien&dan^le^quy^don

Tô Hội Lê nhận ra anh đang phân tâm, móng tay được chăm sóc cẩn thận bấm thật sâu vào lòng bàn tay. Mà khi cô ta nhìn thấy một người đang đi về phía An Cửu, người đàn ông đó có vẻ như muốn bắt chuyện với An Cửu, thì cô ta tức giận đến nỗi làm gãy cả móng tay.....

"Tổng tiểu thư!" Sở Mạch toàn thân mặc tây trang màu trắng, khiến cho những ngôi sao nam nổi bật trên màn ảnh trở nên bị lu mờ, gần đây anh ta bị vướng nhiều kiện tụng, diễn viên chính muốn đi ăn máng khác, tình nhân trở mặt, nhưng dường như mọi chuyện đó không hiển thị chút nào trên khuôn mặt của anh ta, dáng vẻ vẫn hăm hở như cũ, có thể thấy được da mặt anh ta..... À không, công lực thâm hậu.

An Cửu vừa mới giải quyết xong một nhóm phụ nữ nhàm chán, đang cầm cái khay chọn dâu tây, thấy người đang đi đến, cô nhíu mày lại, "A! Sở tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!"

"Không dám không dám." Sở Mạch khiêm tốn.

"Anh khiêm nhường quá rồi." An Cửu chào hỏi.

"Còn có chuyện gì không?" Chào hỏi xong, giọng điệu của cô rõ ràng cho thấy không muốn nhiều lời với anh.

Sở Mạch vuốt cằm: " Tổng tiểu thư đối với tôi có ý kiến gì à?"

"Anh khẳng định muốn nghe?" An Cửu cực kỳ hiền lành mỉm cười hỏi.

"Cứ nói đi đừng ngại." Sở Mạch đầy hứng thú giờ ly rượu lên.

An Cửu chọn xong dâu tây rồi lại tiếp tục chuyển sang chọn tiếp anh đào và cà chua, thong thả nói: "Anh hy vọng tôi đối với người bạn mà tệ hại còn hơn lợn thì có thể có sắc mặt tốt gì chứ?"

Sở Mạch bị nghẹn một ngụm rượu mắc ngay cổ họng không nuốt xuống được: "....."

An Cửu lẩm bẩm: "Nếu như anh đàn ông một chút thu phục được Tô Hội Lê, đâu đến lượt tôi phải quan tâm như vậy."

Sở Mạch thật khó khăn mới nuốt ngụm rượu kia xuống được, ho nhẹ để trở lại bình thường rồi mới trả lời: "Lời này của Tống tiểu thư đúng là không công bằng, nếu vậy tôi cũng có thể nói, nếu như cô thu phục được Phó Thần Thương, tôi cũng đã sớm ôm được người đẹp về rồi?" dien#dan\$lequydon\$

"Anh làm rõ ràng thứ tự trước sau đi, tôi bây giờ bị như vậy là do vấn đề trong quá khứ của các người."

Nhìn dáng vẻ tự nhiên vừa gợi cảm vừa yêu kiều của cô có thể hấp dẫn đàn ông đến mức nào, đột nhiên Sở Mạch hiểu được tại sao Tô Hội Lê phải khẩn trương như vậy

"Có hứng thú hợp tác với tôi không?" Sở Mạch nghiêm túc đề nghị.

An Cửu cắn dâu tây, bởi vì nếm được vị chua chua ngọt ngọt mà hài lòng thỏa mãn nheo mắt lại, "Đừng nói anh không thu phục được bạn gái cũ của Phó Thần Thương, nên bắt đầu đánh chủ ý sang vợ của anh ấy chứ? Kiếp trước Phó Thần Thương đào mộ tổ tiên nhà anh hả? Mà anh phải cùng hơn thua với anh ta như vậy!"

Sở Mạch bật cười, "Cô thật đáng yêu..... Khó trách Phó Thần Thương....."

An Cửu chưa nghe dứt câu, cả cánh tay cô đã bị một người mạnh mẽ kéo ra ngoài, trên tay cô không cầm chắc chén đĩa, nên tất cả đều rớt xuống, trái cây rơi đầy trên đất.....

Đợi đến lúc cô kịp phản ứng thì đã bị người kia kéo ra khỏi buổi tiệc. Và người đàn ông đang kéo cổ tay cô dùng giọng nói lạnh như băng

gọi điện thoại — —

"Là tôi, Tề Tấn, đặt dùm tôi vé bay đến Los Angeles..... Tôi muốn chuyến bay sớm nhất..... Không phải tôi..... Là Tống An Cử....."

Khi anh chứng kiến cô cười nói vui vẻ với Sở Mạch thì hoàn toàn mất hết lý trí.

Phó Thần Thương cúp điện thoại, phát hiện người đi theo đằng sau anh không phản đối. Vì thế quay người lại nhìn, vừa quay lại liền đối diện với cặp mắt tràn đầy nước mắt của An Cử.....

Trong lòng rung lên, nhưng vẫn lớn giọng quát, "Khóc cái gì?"

An Cử hơi nghiêng ngả theo sát anh, không nói lời nào, không lên tiếng, nước mắt tràn như đê vỡ không kiềm lại được, cứ như vậy ngược đôi mắt đẫm lệ nhìn anh.

Phó Thần Thương chỉ cảm thấy trong lòng phiền muộn, lạnh giọng quát to, "Không được khóc!"

Nước mắt trào ra càng ngày càng nhiều, trong mấy ngày này tất cả uất ức, bất an, oán hận lúc này tất cả đều phun trào ra, không dừng lại được, vào lúc này cô không muốn tỏ ra yếu đuối, nhưng mà, cô kiềm chế không được.

Phó Thần Thương vươn tay, đến gần, nhưng lúc sắp chạm đến gương mặt của cô thì anh liền thu tay lại.

"Không được khóc nữa!"

Nhiều hơn một chữ, lực sát thương lại chỉ còn có mười phần trăm.

Tiếng khóc của An Cửu bắt đầu nhỏ lại, thân thể khẽ run, cũng không biết là bởi vì rét lạnh hay là vì khóc lóc.

Lúc này Kha Lạc, Tô Hội Lê cũng đuổi đến, Sở Mạch nghiêng người dựa vào cửa ngó ra ngoài, thấy gò má cô tràn đầy nước mắt, trong lòng kinh hoàng, đồng thời cảm thấy áy náy.....

Không khí đọng lại vài giây, Phó Thần Thương cởi áo khoác, bước nhanh đến, bọc lấy cả người cô, sau đó bế cô lên, đứng đến đôi giày cao gót trên chân cô, anh liền cởi ra tiện tay ném đi.

Người phục vụ đã lái xe lại đây, Phó Thần Thương một tay nhận chìa khóa xe, ôm cái người đang rơi lệ nhét vào tay lái phụ, sau đó nhanh chóng vòng qua phía bên kia, khởi động xe, chạy đi.....

Tô Hội Lê hoàn toàn không kịp ngăn cản, buổi tiệc còn chưa bắt đầu, anh đã vì người phụ nữ kia mà bỏ đi. Nhìn chiếc xe vụt nhanh trong màn đêm thành một đường màu bạc, hận ý trong mắt cô ta càng ngày càng đậm.....

Một lần, hai lần, ba lần..... Tống An Cửu! Cô khinh người quá đáng!

Chương 135: Dụ dỗ

Editor: Nguyen Thi Mai Trang

Vẫn nằm ở chỗ cũ vẽ vòng vòng, Phó Hoa Sinh thấy chưa đến một tiếng đồng hồ, mà An Cửu đã khóc lóc trở về, cô giậm chân chạy lên lầu, còn Phó Thần Thương gương mặt tối sầm theo ở phía sau.

"A này này..... Đây là xảy ra chuyện gì vậy?"

Phó Hoa Sinh liếc nhìn đến gần, suýt nữa bị Phó Thần Thương đông lại thành que kem.

An Cửu lên lầu vào phòng ngủ, co lại trên giường, ôm một cái gối đầu, bày ra tư thế xong liền bắt đầu chuyên tâm khóc.

Phó Thần Thương cời cà vạt ra, tự mình buồn bực đi qua đi lại ở giữa phòng.

Rõ ràng Phó Thần Thương không phải là loại đàn ông giỏi việc an ủi phụ nữ, bởi vì anh không cần phải biết cái kỹ năng này. Anh không phải chưa từng thấy phụ nữ khóc, chỉ cần anh nói một câu, lập tức có thể dỗ được, nhưng anh chưa từng gặp người phụ nữ nào khóc đến mãnh liệt như vậy, như muốn sụp cả núi.

Vì vậy anh đành trơ mắt nhìn cô gái ôm gối ngồi trên giường khóc đến đau lòng gần chết, nhưng anh lại không biết phải làm gì.

Cuối cùng, An Cửu khóc gần nửa tiếng, giọng nói cũng trở nên khàn đặc, ngay cả Phó Hoa Sinh cũng nhìn không được nữa, "Này này

này, em nói này, Phó Nhị, anh là đàn ông, mà không biết dỗ dành phụ nữ à? Nghe chị dâu khóc làm em phiền lòng muốn chết, bảo chị ấy đừng khóc nữa được không?"

Anh, cũng, phải, biết cách, dỗ dành, mới, được, chứ!

"Có muốn em giúp anh hay không?" Phó Hoa Sinh rất tốt bụng đề nghị.

Phó Thần Thương lạnh lùng liếc cậu.

Phó Hoa Sinh nhún vai, "Vậy tự anh dỗ đi."

An Cửu đáng thương, dựa vào người này dỗ dành, không biết còn phải khóc đến lúc nào đây.....

Phó Thần Thương hít sâu một cái, rớt cuộc bắt đầu dỗ dành, "Khóc lóc cái gì mà khóc? Tự em tính thử coi sau khi em trở về đây đã gây bao nhiêu chuyện cho anh rồi? Gây chuyện thì thôi, lại còn trêu chọc đàn ông! Phó Cảnh Hi, Phó Hoa Sinh, Kha Lạc..... Thậm chí còn có Sở Mạch! Cháu anh, em trai, anh em, đối thủ, không sót một ai! Tống An Cửu em thật là bản lĩnh! Có phải em muốn làm anh tức chết mới vừa lòng không?"

Anh vừa dứt lời, An Cửu khóc càng kịch liệt hơn.

Phó Thần Thương: "....."

Trong mắt thoáng hiện một chút luống cuống, Phó Thần Thương cố gắng kiềm nén lại lửa giận, "Đừng khóc, nói cho anh biết, tại sao lại khóc?"

Anh phải biết nguyên nhân thì mới biết khuyên như thế nào.

An Cửu khóc thút thít, dường như muốn mở miệng, nhưng lại nghẹn ngào không nói ra lời.

Phó Thần Thương khó chịu trong lòng, anh đi qua ngòai bên mép giường, ôm cả người lẫn gối ngòai lên chân anh, nhét một hộp khăn giấy cho cô, "Đừng gáp, từ từ khóc, khóc xong rồi nói với anh."

An Cửu rút khăn giấy, hỏn hển xì mũi, Phó Thần Thương cầm khăn giấy cô đã sử dụng ném vào thùng rác.

"Làm sao lại oan ức đến như vậy....." Anh ôm cô thở dài, hận không thể coi cô như con nít mà đung đưa dỗ dành.

An Cửu khóc đã rồi, hít vào, thở ra, hít vào, lại thở ra, khàn giọng, oan ức mở miệng nói:

"Thảo....." *

Phó Thần Thương nhướn mày, "Không được nói tục!"

*Thảo (草) trong Thảo nê mã:(草泥马) trong tiếng Trung đây là một câu chửi tục có nghĩa là con bà nó, PTT tưởng là TAC chửi tục.

"Thảo....."* An Cửu "Thảo" một hồi lâu mới dứt cuộc nói xong cả câu, "Dâu tây....."

*Thảo (草) trong(草莓): chữ thảo lúc này lại có nghĩa là dâu tây.

Phó Thần Thương lúc này mới nhớ đến lúc anh kéo cô đi trong tay cô đang cầm dâu tây, "Em đừng nói là, em chỉ vì một đĩa dâu tây mà khóc đến như vậy chứ?"

“Vừa lấy.....” Vừa lấy xong, cô mới ăn được một chút thì bị đổ rồi.

"....."

Cô khóc mệt rồi, lăn qua lăn lại trong lòng anh, tất nhiên không phải vì đau tây, nhưng mà lần này cô khóc quá mất mặt, dù sao cũng phải có một lý do.

Từ nhỏ đến lớn cũng không có khóc nhiều như vậy, chỉ là, sau khi khóc cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều, thậm chí có chút nghiện cảm giác này, chẳng trách phụ nữ hay thích khóc như vậy.

Thấy cô cuối cùng cũng ngừng khóc, Phó Thần Thương thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu cắn một cái trên gò má cô, "Tống An Cửu, làm sao em có thể giày vò người khác như vậy....."

Thấy miệng cô nhếch lên, hình như lại muốn khóc, Phó Thần Thương vội vàng sờ sờ chỗ bị anh cắn an ủi cảm xúc của cô, lần này thì hay rồi, chỉ đựng thôi cũng không được.

Ôm cô ngồi một lúc, nhìn cô gái ở trong ngực anh hết sức đáng thương tội nghiệp, giữa trán anh tràn đầy vẻ bất đắc dĩ. Vừa nãy anh giận đến muốn bóp chết cô, lúc này anh lại đau lòng hận không thể ôm chặt cô vào lòng, cho cô mọi thứ, chỉ cần cô đừng khóc nữa.

“Ục ục, ục ục ” An Cửu đỏ mặt sờ bụng một cái, buổi tối cô chưa ăn một miếng nào, lúc cô đang chuẩn bị ăn thì bị anh lôi đi, bây giờ cô đói bụng đến không có sức mà khóc.

Bảo bối của cô nhất định cũng đói bụng rồi, ừm, vừa rồi cô khóc đến như vậy, không biết có ảnh hưởng gì đến đứa bé hay không, hình như không có cảm giác gì, cho đến bây giờ cô còn chưa có phản ứng đặc biệt rõ ràng của người có thai, hy vọng cô có thể tiếp

tục duy trì tình trạng này, nếu không thì, cô cũng không giấu được bao lâu.....

Đang suy nghĩ, Phó Thần Thương đặt cô lên giường, sau đó đứng dậy xuống lầu.

Dưới lầu, Phó Hoa Sinh thấy anh đi xuống, trên lầu cũng không còn tiếng khóc nữa, nhíu mày kinh ngạc, giải quyết nhanh như vậy? Cậu cho rằng bọn họ còn phải làm ầm ĩ một trận nữa kia đấy!

Một giây sau, cậu vậy mà thấy Phó Thần Thương vào nhà bếp, cầm dao phay trong tay.

Phó Hoa Sinh vừa nhìn thấy, hết sức hoảng sợ chạy đến, "Anh! Anh hai, anh bình tĩnh một chút! Chị dâu không đúng, không hiểu chuyện cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, cần gì phải tức giận đến như vậy? Nếu anh thật sự ghét bỏ chị dâu, vậy anh nhường lại cho em đi....."

Vốn đang rất đứng đắn, cậu càng nói càng bắt đầu không hợp lẽ rồi.....

Phó Thần Thương phui tay cậu đi như đang phui bụi, bình tĩnh lấy mấy loại rau cải trong tủ lạnh ra, xẹt xẹt xẹt bắt đầu cắt.....

Phó Hoa Sinh: "....."

Mùi thức ăn trong bếp càng lúc càng hấp dẫn, buổi tối Phó Hoa Sinh cũng chưa ăn gì, cậu bắt đầu nuốt nước miếng nhìn anh hai cậu.

Phó Thần Thương bưng một tô mì đi ra, nhìn cậu một cái, "Trong nồi còn đó."

Phó Hoa Sinh thật là vừa mừng vừa lo!

Tâm trạng của Phó Nhị chắc phải tốt lắm, mới có thể dùng thái độ thân thiện này đối xử với cậu?

Mặc kệ, hiếm khi mà Phó Nhị xuống bếp, cậu coi như là nhờ phúc của An Cửu đi.

Tự mình xuống bếp nấu đồ ăn ngon dễ phụ nữ gì đó, chiêu này cậu thật sự không học được! Cậu thật sự bá phúc anh hai rồi!

Tô mì anh bung đến hương vị tuyệt vời, nhìn qua cực kỳ hấp dẫn, nhưng mà, độ nguy hiểm cũng rất cao.

"Sợ anh bỏ độc à?" Nhìn thấy vẻ cảnh giác của cô, Phó Thần Thương lạnh mặt lại, xoay người muốn đi.

An Cửu hít mũi, vội vàng vươn tay cầm tô mì, Phó Thần Thương cột khăn ăn lên cổ cô, tránh cho đồ ăn dính lên người cô.

Vì thế An Cửu ôm một tô mì to trong lòng, bên trên tô mì phủ đầy cà chua trứng ốp la, xúc xích, sườn heo. Cô khóc thút thít vài cái, lại thổi một hơi, hì hục ăn, đôi mắt càng lúc càng sáng lên.

Phó Thần Thương thấy vậy rất là buồn cười, trong mắt anh tràn đầy ấm áp.

Ăn xong một tô lớn, bụng cô no căng, trong lòng cũng không còn buồn bực nữa, nhìn Phó Thần Thương cũng thuận mắt hơn.

Anh thu thập chén đĩa xong, ôm lấy cô vào lòng, "Ăn no chưa?"

An Cửu gật đầu liên tục.

"Ding ding ding" tiếng điện thoại reng lên phá vỡ bầu không khí ảm áp, Phó Thần Thương lấy điện thoại ra, nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, anh cúi đầu nhìn An Cửu đang nhìn mình chăm chăm.

"Alo." Anh bắt điện thoại.

An Cửu nhích lại gần anh, cô không che giấu ý định muốn nghe ké cuộc đối thoại của anh.

Phó Thần Thương yên lặng thờ dài, mở loa điện thoại.

Vì vậy cô nghe được từ trong điện thoại truyền đến giọng nói hoảng sợ của người phụ nữ — —

"Phó Thần Thương, không xong rồi! Hội Lê..... Hội Lê lại phát bệnh rồi....."

Kế này không mới, nhưng có tác dụng là được.

Là giọng của Lâm Huyền, cô vừa nghe liền nhận ra, phát bệnh, bệnh gì? Tại sao cố tình xảy ra ngay lúc này? Ngay cả cô cũng đoán được đây là mưu kế của Tô Hội Lê, chẳng lẽ Phó Thần Thương không đoán được à? Trừ khi là do anh quan tâm quá nên bị rối loạn.....

Nghĩ đến đây, cô bắt đầu cảm thấy khó chịu trong lòng.

Không đợi Phó Thần Thương trả lời, cô vươn tay ra, giật lấy điện thoại trong tay anh, bấm nút ngắt cuộc gọi, sau đó cô ôm chặt điện thoại trong lòng không trả lại cho anh.

Thấy Phó Thần Thương không lên tiếng, cô trờ nên to gan hơn, cầm điện thoại, tí tí tí nhấn một tin nhắn đến Lâm Huyền — —[đê tiện, đúng là già mồm cãi láo.]

Nhắn xong cô tắt điện thoại ném ra xa.

Sau khi làm xong mọi việc, cô ngẩng đầu lên, không trốn tránh mà nhìn thẳng anh, dáng vẻ như "Muốn chém muốn giết thì tùy anh".

Thật không ngờ là, anh chỉ nhìn cô khẽ cười một tiếng, sau đó cúi đầu, đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ.

An Cửu trợn tròn mắt, không hiểu phản ứng này của anh nghĩa là sao, trên mặt cô hiện lên vẻ cảnh giác.

Phó Thần Thương nhẹ nhàng nắm cằm cô, lau khô nước mắt hai bên má cô, anh hôn phớt lên môi cô một nụ hôn kiểu chuồn chuồn lướt nước.....

Làm sao bây giờ.....

Cô biết rõ lúc này cô không nên cảm thấy hạnh phúc.....

Nhưng mà, cô không thể kiềm chế được.....

Anh sao có thể thừa nhận rằng bản thân anh rất hưởng thụ, cực kỳ hưởng thụ dáng vẻ ghen tuông của cô.....

Trong từ điển của anh trước giờ chỉ có "Đi ngược dòng nước không tiến sẽ lùi", nhưng lúc này trong đầu anh đều là "Lùi một bước trời cao biển rộng", lùi một bước, chính là cô ở trong lòng, trong lòng anh.....

Chương 136: Cắt đứt

Edit: Nguyen Thi Mai Trang

An Cửu không hiểu gì cả, đây là sự yên tĩnh trước cơn bão sao?
Hình như không giống lắm thì phải?

Sau đó, trong bầu không khí mơ hồ như vậy, cô như thường lệ đi tẩy trang, tắm rửa sạch sẽ thay áo ngủ và nằm trên giường. Mãi đến khi Phó Thần Thương cũng tắm xong nằm ở bên cạnh, vẫn thấy anh chưa có ý định hỏi tội cô.

Cô hết kiên nhẫn, ném cái gối sắp bị cô làm cho nhàu nát xuống giường. Cô kéo gáy anh lại gần dựa đầu qua, ngón tay khẽ vuốt trên lưng anh, "Phó Thần Thương..... Anh không mắng em à?"

Lần trước là "Anh không đánh em à", lần này là " Anh không mắng em à", làm như anh đối với cô rất là bạo lực vậy, Phó Thần Thương quay người lại đối mặt với cô, nhíu mày, "Anh đối xử với em rất tệ à?"

An Cửu gật đầu, không chút do dự.

Phó Thần Thương: "....."

Chợt nghĩ đến việc anh đã vì cô mà xuống bếp, An Cửu lại lắc đầu.

"Chân em còn đau không? "

An Cửu hơi kinh ngạc khi thấy anh đã phát hiện, cô lắc đầu, gơ chân

lên cho anh xem.

Chân cô chỉ bị trật một chút, không sưng tấy lên.

Cô giơ chân lên, khiến cho áo ngủ trượt đến tận đùi, làm cho Phó Thần Thương, người đã cấm dục một thời gian dài, trong mắt tràn ngập dục hỏa.

Người phụ nữ của anh, làm sao có thể khóc được, cho dù có khóc, cũng chỉ có thể là lúc ở dưới thân anh.

Bàn tay anh vừa vuốt đến eo cô làm An Cửu sợ đến lăn một cái sát tận mép giường cách anh rất xa, mặc dù bây giờ bụng của cô còn chưa nhô lên, nhưng màtóm lại là cô vẫn hơi chột dạ.

Mà sự chột dạ của cô đã làm cho Phó Thần Thương hiểu lầm là cô chán ghét anh, những suy nghĩ kiểu diêm trong đầu anh đều biến mất.

Chỉ là, lần này thì khác, anh không thấy bất mãn và tức giận, ngược lại là..... cảm thấy tự trách.

Anh vươn tay vuốt mái tóc mềm mại của cô, ôm cô vào trong lòng, đầu đầu thờ dài một tiếng, tình hình thật là tệ....

Chuyện tệ nhất, không phải quân cờ không nghe lời.....

Mà là..... Tim của anh không nghe lời.....

An Cửu yên lặng chôn đầu trong lòng anh, cô nhìn anh thờ dài như vậy, chắc anh rất nhức đầu.

Thật ra, rõ ràng anh có thể mặc kệ cô và rời đi bất cứ lúc nào, nhưng

anh không bỏ đi. Lúc đó, giữa Tô Hội Lê và cô thì anh lại lựa chọn cô.

Bây giờ cô đã thấy ánh sáng hy vọng, cô hít sâu một hơi, tự nhủ với bản thân, là cô không thể chịu thua.

Lúc nửa đêm, An Cửu ngủ không yên ổn, thực ra cô không hề ngủ. Cô nhắm mắt lại, bắt buộc bản thân mình không được ngủ, Phó Thần Thương vừa cử động, cô liền giật mình mở mắt ra, lo sợ nhìn về phía anh, cô sợ anh sẽ lén lút bỏ đi. Không thấy anh có động tĩnh gì, cô mới hơi thả lỏng tiếp tục nhắm mắt lại. Lúc buồn ngủ quá thì cô néo thật mạnh trên đùi, buộc mình phải tỉnh táo lại.

Nheo đến lần thứ ba, An Cửu không cảm thấy có cơn đau truyền đến, cô ngạc nhiên nghĩ chẳng lẽ là chân bị cô néo đến tê dại rồi à? Vì thế cô lại dùng lực mạnh hơn, đến lúc này thì Phó Thần Thương khẽ thở dài, tiếp theo anh nắm chặt tay cô lại.

"Đừng néo mình nữa, anh sẽ không đi, yên tâm ngủ đi." Phó Thần Thương hết cách đành phải nói rõ ra với cô.

Á, bị phát hiện rồi.....

An Cửu phòng má, hỏi lại: "Thật sự không đi à?"

"Thật sự không đi."

"Nhưng..... Lỡ em ngủ rồi anh lén rời đi thì sao?"

Phó Thần Thương xoa xoa mi tâm, "Vậy em muốn làm sao mới chịu tin anh đây?"

An Cửu suy nghĩ một chút, lập tức đứng dậy, lục ở trong tủ ra một

khúc tơ lụa dùng để trang trí phòng tân hôn.

"Duỗi hai tay ra." Cô có phần hưng phấn yêu cầu anh.

Phó Thần Thương liếc cô một cái, làm theo lời cô duỗi hai tay ra, để coi rốt cuộc cô định làm gì.

Sau đó thì An Cửu ngồi song song với anh, dùng mảnh vải màu đỏ từng vòng từng vòng cột chặt cả hai người lại, sau cùng thắt một cái nút chết.

"Đi ngủ thôi! Nào, cùng em từ từ nằm xuống!"

"....." Phó Thần Thương run rẩy khóe miệng nhìn về mặt đặc ý của cô.

Anh như thế nào lại cưới một cô gái gốc như vậy.

Cho đến lúc này, anh mới sâu sắc cảm nhận được cô có bao nhiêu bất an, ở chung lâu như vậy, mà anh lại không thể đem đến cho cô cảm giác an toàn, khiến cho cô phải dùng những cách vớ vẩn như vậy mới yên tâm được.

Ở khu du lịch suối nước nóng một đêm, sáng hôm sau Phùng Uyển trở về.

Bà vốn dự định ngày mai mới về, nhưng mà, bởi vì Phó Hoa Sinh, đứa con khiến người không bớt lo kia của bà đã đi công tác về, hơn nữa bà vừa nhận được một tin, thật sự không yên lòng, vì vậy bỏ lại Phó Chính Huân, sáng sớm bà đã vội vã trở về trước.

Phùng Uyển vừa bước vô cửa, liền thấy Phó Hoa Sinh đang ngồi ỉu xiu trong phòng khách một mình.

"Anh con với An Cửu đâu rồi? Sao điện thoại của Thần Thần gọi không được vậy?" Phùng Uyển thay giày, vội vã hỏi.

"Con đang ngồi ở đây sao mẹ không quan tâm chút nào đến con vậy? Mẹ chỉ biết hỏi về Phó Nhị không....."

"Con khỏe mạnh ngồi ở đây thì mẹ cần gì phải quan tâm nữa?"

Phó Hoa Sinh thấy sắc mặt mẹ cậu không tốt cho lắm, nên không dám chọc giận bà vào lúc này, ngập ngừng trả lời bà: "Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao mẹ phải trở về gấp như vậy? Phó Nhị và chị dâu cũng không có việc gì mà, hai người họ đang êm đẹp ngủ ở trong phòng đó, đến giờ còn chưa có thức dậy!"

"Thật hả?" Phùng Uyển hơi nghi ngờ.

"Mẹ không tin thì mẹ lên nhìn đi! Mẹ quá lo lắng rồi....."

Phó Hoa Sinh bất đắc dĩ đi tới, vờ vai Phùng Uyển, tiếp theo cậu cùng với bà lên lầu nhìn xem.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng ngủ, vẻ mặt hai người đứng ngoài cửa liền trở nên lúng túng.

Nhìn cảnh tượng trong phòng, Phó Hoa Sinh lập tức bật cười: "Ha ha ha..... Phó Nhị, anh đang chơi trò gì vậy?"

Phó Thần Thương đã thức dậy từ sớm, anh đang dựa vào đầu giường, mắt đeo kính, tay cầm quyển sách, những phần lộ ra bên ngoài như cánh tay, ngực, eo, bụng toàn bộ đều bị mảnh vải đỏ buộc

lung tung chung lại một chỗ với người nằm bên cạnh.

An Cửu vẫn chưa tỉnh dậy, cô dùng mảnh vải quấn quanh cả hai nhiều vòng như vậy nhưng vẫn không yên lòng, mặc dù đang ngủ mà tay cô vẫn nắm chặt góc áo của anh không buông, cho nên dù Phó Thần Thương tỉnh rồi cũng chỉ có thể ngồi như vậy.

Phó Hoa Sinh định lên tiếng, Phó Thần Thương nhíu mày dùng tay ra hiệu cho cậu giữ im lặng, cô nàng này tới gần sáng mới bắt đầu ngủ, bây giờ cô đang ngủ rất say.

Phùng Uyển nhúc đầu nhìn dáng vẻ không ra thể thống gì của hai người, không biết đêm qua hai người đã làm gì mà ra đến nông nỗi này, thôi kệ đi, tóm lại chỉ cần hai người bọn họ không cãi nhau nữa là được rồi, yêu như thế nào, ấm ỉ ra sao thì bà cũng mặc kệ. Lúc trước khi An Cửu vào làm dâu nhà họ Phó thì bà cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Hiện giờ bộ dạng này của An Cửu làm cho bà đỡ phải bận tâm hơn rồi, nhưng ngược lại bà rất lo lắng cho con trai của bà.

"Mẹ có việc gì à?" Phó Thần Thương hỏi mẹ anh.

Phùng Uyển chớp mắt, "Không có việc gì, chỉ là Sinh Sinh trở về nhà, mẹ lo nó không biết suy nghĩ sẽ gây chuyện, không yên tâm nên mẹ quay về sớm."

Lúc này chắc chắn Phó Hoa Sinh là một cái cơ rất tốt.

Phó Hoa Sinh cảm thấy đau lòng, tại sao lúc nào cũng là cậu.....

Phùng Uyển đang định đóng cửa đi ra ngoài, Phó Thần Thương bỗng nhiên lên tiếng, "Mẹ, mẹ có giấu con chuyện gì không?"

Phùng Uyển cắn môi, thật là tức chết sao đầu óc con bà lại nhanh

nhảy đến như vậy.

"Hoa Sinh, lấy dùm anh cái điện thoại lại đây." Phó Thần Thương nói.

"Không được lấy dùm nó." Phùng Uyển lập tức la lên, cànng tỏ ra chột dạ.

Phó Hoa Sinh nhìn Phó Thần Thương, rồi lại nhìn Phùng Uyển, "Chuyện của mẹ và anh đừng liên lụy đến con được không? Con không biết gì hết!"

Cậu không muốn dính líu nên đành phải trốn tránh, thế nhưng, cậu vừa định tránh liền bị Phó Thần Thương bắn đến một ánh mắt sắc bén ghim chặt vào cánh cửa.

"Phó Tam, Katrina....."

"Cái gì vậy?" Phùng Uyển lập tức nghi ngờ hỏi, nghe giống như tên của một người.

Phó Hoa Sinh trở nên căng thẳng, gian thương chết tiệt, xem như anh lợi hại!

Phó Hoa Sinh tức giận mắng thầm anh rồi nhanh chóng đi vào phòng, nhặt cái điện thoại ở dưới đất lên, ném theo đường vòng cung về phía Phó Thần Thương.

Trước khi điện thoại đụng trúng mặt An Cửu thì Phó Thần Thương đã vững vàng chụp được, liếc về phía Phó Hoa Sinh bỏ chạy âm thầm ghi nợ trong lòng đợi có cơ hội sẽ tính sổ cậu.

Phùng Uyển sốt ruột muốn đuổi theo đập Phó Hoa Sinh một cái,

nhưng tình hình bên này càng làm cho bà kinh hoàng hơn.

Quả nhiên, anh vừa mở điện thoại lên, thì có hơn một trăm cuộc gọi nhỡ, mấy chục tin nhắn chưa đọc, Tô Hội Lê, Lâm Huyền, Kỳ Bạch.

Tất cả đều thông báo chung một tin là – lúc ba giờ sáng, Tô Viễn qua đời.

Phùng Uyển biết sớm muộn gì anh cũng biết chuyện này, hoàn toàn không gạt được anh, cũng không ngăn anh được, vì vậy bà bình tĩnh rồi nói:

"Đi nhanh về nhanh, đừng để An Cửu biết, trong lòng nó sẽ không vui."

Phó Thần Thương gạt đầu, "Đưa kéo cho con."

Phùng Uyển bất đắc dĩ tìm kéo đưa cho anh, nhỏ giọng nói: "May là lúc này ba con không có ở nhà, nếu không thì không biết ông sẽ làm ầm ĩ đến mức nào nữa! Tô Viễn qua đời, con lấy tư cách gì đi cúng viếng, lấy tư cách gì giúp Tô Hội Lê xử lý tang lễ?"

Phó Thần Thương không lên tiếng, cẩn thận cắt đứt mấy mảnh vải, anh dùng tay nâng vải lên để tránh làm cô bị thương.

Theo từng đoạn vải lụa màu đỏ bị cắt, không hiểu sao trong lòng anh lại nảy lên một nỗi bất an, trong đầu chợt hiện lên đôi mắt xinh đẹp trong veo như giọt nước, đang lo lắng chăm chú nhìn anh, trong giây lát anh không thể nào tiếp tục cắt.....

"Răng rắc" nhát kéo cuối cùng.

Ngay lúc đó, An Cửu từ từ mở mắt ra.

"Anh đã hứa với em, sẽ không đi mà....."

Sống lưng Phó Thần Thương cứng đờ, "An Cửu....."

Phùng Uyển thấy An Cửu tỉnh dậy, cô có lẽ đã nghe được lời của bà rồi, vì vậy bà trở nên lúng túng.

An Cửu giữ chặt góc áo anh, "Anh đã hứa với em là sẽ không nhân lúc em ngủ mà bỏ đi....."

"Mẹ, con muốn nói chuyện riêng với An Cửu một chút."

Phùng Uyển thở dài đi ra, đóng cửa lại.

"An Cửu....."

"Em không muốn nghe!" Không đợi anh mở miệng, An Cửu liền che tai lại, sau đó ôm eo anh, "Tóm lại anh không được đi!"

Phó Thần Thương kiên nhẫn an ủi cô: "An Cửu, anh nhất định phải đi. Được rồi, đừng có quậy nữa, ngủ tiếp đi."

An Cửu cười khế, "Nhất định phải đi..... Tại sao nhất định phải đi? Ông ta là gì của anh? Là cha vợ của anh hay sao? Cha bạn gái cũ của anh thì liên quan gì đến anh?"

"An Cửu, em bình tĩnh lại đi!" Vẻ mặt Phó Thần Thương không vui.

"Em rất bình tĩnh! Anh đã từng nói, em dùng sự việc trong quá khứ để buộc tội anh, anh không hề có lỗi, chính anh đã từng nói với em, anh và Tô Hội Lê đã kết thúc rồi! Chẳng lẽ tất cả chỉ là lời nói đùa thôi sao? Anh lúc nào cũng vậy, không hề thay đổi, lúc thì làm em

cảm thấy bản thân mình không đáng một đồng, lúc thì lại làm em cảm thấy em là người anh thích nhất....." An Cửu mệt mỏi che mặt lại. "Em cho là em không cần phải suy nghĩ gì cả, yên tâm hưởng thụ cảm giác có người quan tâm là tốt rồi, nhưng mà em tham lam vẫn cứ muốn nhiều hơn nữa....."

Nhưng mà người em thích chỉ có thể là anh đây là lý do buộc em phải đi tranh giành anh.

Em biết rõ em như vậy là rất đáng ghét, ngay cả em cũng ghét bản thân mình, nhưng mà, em không có cách nào khác.....

Em không biết ngoại trừ làm như vậy, thì còn cách gì mới giữ anh lại được, giữ lại cha của con em, cho nó có một gia đình hạnh phúc, không cần phải giống như em.....

Phó Thần Thương đã thay xong quần áo, lúc này trong đầu chỉ nghĩ đến tình hình bên kia (bên THL) có thể đang rất rối loạn, anh cho là An Cửu chỉ đang nóng nảy mà thôi, dù sao trong khoảng thời gian này cô vẫn luôn tỏ ra căm ghét với anh.

"An Cửu, đừng có bướng bỉnh, Tô Viễn là trưởng bối anh vẫn luôn kính trọng."

"Vậy em thì sao..... Em là gì của anh....."

"Em là vợ của anh."

Anh nghiêm túc trả lời, nhưng cô lại đẩy bàn tay đang vỗ về cô của anh ra, lời nói suông như vậy, cô đã nghe đủ rồi.

Vợ, người vợ như cô, sẽ luôn đặt ở vị trí thấp nhất trong lòng anh.

Phó Thần Thương an ủi cô một hồi lâu, cuối cùng anh vẫn đứng dậy rời đi, nhưng ngay lúc anh mở cửa ra thì nháy mắt bị buộc phải đứng lại, bởi vì cô từ phía sau ôm chặt anh lại.

"Phó Thần Thương anh đừng đi có được không? Em xin thề em sẽ không bao giờ gây rắc rối cho anh nữa, cũng không cãi nhau với anh, em sẽ học thật tốt, sẽ nghe lời anh nói, anh muốn em làm cái gì em cũng sẽ làm theo mà....."

"Ngoan." Phó Thần Thương thở dài, quay người lại, ôm cô lên giường, "Đừng có suy nghĩ lung tung, anh chỉ đi phúng viếng thôi. Ngoan ngoan chờ anh về. Anh sẽ giải thích rõ ràng.... toàn bộ sự việc cho em hiểu....."

An Cửu không nói gì nữa, mặc cho anh ôm mình lên giường, đắp kín mền cho cô, dịu dàng hôn lên trán cô, rồi quay người rời đi.

Cô thật sự là rất ghét bản thân cố tình gây sự như vậy, thấp hèn như vậy.....

Rốt cuộc chính cô lại trở thành loại người mà cô ghét nhất.....

Cô ngăn người nhìn những mảnh vải đỏ bị cắt vụn, Phó Thần Thương, anh có biết anh đã cắt đứt cái gì không..

Chương 137: Tô tình

Edit: Nguyen Thi Mai Trang

Sau khi Phó Thần Thương đi, Phùng Uyển vốn định an ủi An Cửu vài câu, nhưng bà thấy sắc mặt cô bình thường, không có vẻ gì là không vui, nên bà cho là Phó Thần Thương đã khiến cô yên lòng rồi.

Phó Thần Thương đi suốt bảy ngày vẫn chưa trở về, An Cửu chỉ biết được vài thông tin từ lời nói của Phó Hoa Sinh. Sau khi Tô Viễn chết, chuyện ông tham ô nhận hối lộ đột nhiên bị vạch trần, không chỉ có như vậy, mà còn có lời đồn là lúc Tô Viễn còn sống đã cưỡng bức trẻ vị thành niên, vì con đường làm minh tinh của Tô Hội Lê mà Tô Viễn đã sai sát thủ giết người, ngoài ra ông ta còn bị tình nghi buôn lậu ma túy.....

Cả đời Tô Viễn đã vì con gái mà làm ra một việc sai lầm như vậy, sau khi chết, lại bị gán nhiều loại tội danh cực kỳ hung ác, chết rồi còn không được yên, trong bệnh viện, ở nhà riêng hay nhà tang lễ, khắp nơi đều có tay săn ảnh bao vây chặn đường.

Mà những việc này An Cửu vốn không hề quan tâm đến, bởi vì sau khi Phó Thần Thương đi, cô bắt đầu có các triệu chứng của người mang thai, tất cả đều phản ứng rất mãnh liệt, không thể ngăn cản được.

Đau khổ hơn là cô phải che giấu tất cả không được thể hiện ra ngoài.

Bảy ngày sau, Phó Thần Thương vẫn chưa trở về, mà người đến là một nhà ba người Phó Cảnh Hi.

Hằng năm, mọi người trong nhà họ Phó dù đang ở đâu cũng sẽ nhất định trở về, các thành viên trong gia đình sẽ tập hợp lại cùng một chỗ ăn mừng năm mới, nhưng mà năm nay Phó Hoảng Văn đến sớm hơn năm trước, anh ta nói là đã xử lý xong xuôi mọi việc trong tay, nên muốn về nhà sớm hơn cùng đoàn tụ với gia đình, Phó Chính Huân đương nhiên là vui mừng.

Lúc ăn cơm trưa, Tô Nhu giả vờ vô tình hỏi, "Sao không thấy Thần Thương vậy?"

Phùng Uyển nén giận trả lời, "Mấy ngày nay, nó có việc phải xử lý."

Nét mặt Phó Chính Huân trầm xuống, gấp đồ ăn cho An Cửu, để an ủi cô.

An Cửu ăn không vô, có một chén cơm mà cô trộn tới trộn lui mãi vẫn chưa nuốt được hạt cơm nào.

"Hình như sắc mặt An Cửu không được tốt lắm?" Tô Nhu quan tâm hỏi thăm.

"Gần đây nó bị cảm lạnh, bao tử không được ổn lắm." Phùng Uyển lạnh nhạt trả lời cô ta.

Bà nói xong thì quan tâm hỏi An Cửu: "Cảm thấy không khỏe trong người cũng phải ráng ăn, con muốn ăn gì không? Để mẹ dặn nhà bếp làm cho con nhé?"

An Cửu vội vàng lắc đầu, nuốt vào hai muỗng cơm, "Cám ơn mẹ, không cần đâu."

Phó Cảnh Hi vẫn luôn im lặng nhưng giờ lại gấp cho cô món sườn

xào chua ngọt mà cô thích nhất.

An Cửu rủ mắt xuống, im lặng ăn.

Từ lúc gặp mặt đến giờ hai người vẫn chưa nói được một câu.

Rốt cuộc cũng ăn xong một ngụm cuối cùng, trên trán An Cửu đã chảy đầy mồ hôi, trước giờ cô vẫn không biết, ăn cơm lại là một việc cực khổ đến như vậy.

Trong bụng cô đang khó chịu, nhưng mà trên bàn chưa có ai rời khỏi, cô là hậu bối mà đi trước thì không ổn cho lắm, vì vậy chỉ có thể ráng chịu đựng.

"Con ăn no rồi. Nghe nói là, hoa mai trong vườn đã nở, con ra đó xem đây". Phó Cảnh Hi bỏ đũa xuống, dưới ánh mắt hơi kinh ngạc và trách cứ của Tô Nhu anh vẫn rời khỏi bàn ăn.

Nhìn dáng vẻ ba chòng cũng không thêm để ý, Tô Nhu mới thu lại ánh mắt bất mãn.

Phó Cảnh Hi vừa rời đi, An Cửu cũng đứng lên nói, "Con cũng no rồi, cha, mẹ, anh cả, chị dâu cả, mọi người từ từ ăn."

Sau khi nói xong, cô cố gắng ra vẻ bình thường đi lên lầu.

Vừa vào trong phòng, An Cửu lập tức chạy nhanh vào toilet, ói hết tất cả những gì vừa ăn ra.

Cô mệt mỏi dựa vào bên cạnh bồn cầu, thì thầm nói: "Bảo bối, xin lỗi con..... Mẹ thật là vô dụng..... Con đang trách mẹ phải không....."

"Hoặc là, có phải mình đã hy vọng nhiều quá rồi không?"

Cô khẽ cười tự mỉa mai bản thân, trước giờ cô vẫn luôn yêu ghét rõ ràng vậy mà lúc này lại thỏa hiệp như vậy.....

An Cửu ngồi được một lúc, cảm thấy dễ chịu hơn mới đứng dậy, ánh mắt của cô tình cờ nhìn bên ngoài cửa sổ, đối diện với ánh mắt của Phó Cảnh Hi đang đứng dưới cây mai.

"Cảnh Hi....."

Ở dưới cây mai, khuôn mặt Phó Cảnh Hi hiện ra rất rõ, ánh mắt của anh trong suốt, anh nhìn cô nở một nụ cười có thể xua tan đi mọi lo lắng, vẫy tay ngoắc cô xuống đây.

An Cửu đi xuống lầu, ở ngay dưới ánh mắt của các trưởng bối mà đi ra vườn hoa mai.

Ngoại trừ đứa bé trong bụng ra, thì cô còn cái gì phải che giấu nữa đâu?

"Lúc nãy..... Cám ơn cậu....."

An Cửu hơi cúi đầu, cô biết lúc nãy anh ta vì cô nên mới không để ý lễ nghi mà sớm rời khỏi bàn, chỉ có anh nhìn ra được là cô đang khó chịu.

Phó Cảnh Hi nhìn cô hỏi: "Có đáng không?"

"Cái gì?"

"Vì anh ta mà cô phải chịu đựng, dù cho trong người khó chịu như

vậy cô cũng ráng nhịn, lấy lòng trưởng bối, cẩn thận từng ly từng tí.....Có đáng không?

An Cửu hiểu rõ, anh ta nghĩ là cô làm tất cả là vì lấy lòng trưởng bối.

Cách nghĩ như vậy cũng không sai, nhưng mà, nếu chỉ có vậy, thì cô cũng không cần chịu đựng đến mức này.

Mà bây giờ, hình như cô không cần phải mất công lấy lòng bọn họ nữa, cô đối với họ như vậy, là vì trong lòng cô thật sự kính trọng hai người họ, cha và mẹ chồng vẫn luôn quan tâm chăm sóc cô.

"An Cửu, thật ra thì, cô là ánh trăng sáng trong lòng tôi....."

Một lúc sau, Phó Cảnh Hi đột nhiên nói.

Đề tài chuyển quá nhanh, An Cửu nhất thời không phản ứng kịp, sắc mặt cô hơi cứng lại. Nhớ lại thời gian đó, thật sự là không có cách nào liên hệ bản thân với ba chữ ánh trăng sáng, cô ngượng ngùng cười, "Tôi sao có thể dùng ba chữ ánh trăng sáng mà so sánh chứ!"

"Từ nhỏ mẹ vẫn nói với tôi, không được tin tưởng bất kì người nào, không được thổ lộ tình cảm với ai. Nhiều năm qua tôi vẫn phải đeo mặt nạ, cuộc đời tôi luôn sống vì người khác, tất cả những cảm xúc như buồn, giận, yêu, ghét đều không phải cảm xúc thật sự trong lòng tôi, mà là tôi cố tình thể hiện ra....." Phó Cảnh Hi vuốt nhẹ cành hoa mai, âm thanh êm ái nói ra.

"Dần dần, tôi cho rằng cuộc sống vốn là như vậy, nhưng mà, một người hoạt bát như cô từ từ tiến vào cuộc sống của tôi. Chỉ cần chỗ nào có cô, chỗ đó sẽ trở thành một nơi không có áp lực, dối trá, chỉ có ở nơi đó, tôi mới có thể là chính mình..... Mặc dù như vậy, tôi cũng phải cẩn thận, không thể để người khác biết được cô là chìa khóa

mở ra không gian tâm tối đem tôi ra thế giới bên ngoài..... Nếu không thì chìa khóa đó sẽ biến mất....."

Giọng nói của Phó Cảnh Hi có hơi trẻ con, nhẹ nhàng như đám mây trên trời, nhưng bởi vì anh phải gánh trên vai trách nhiệm quá nặng và đau khổ nên cuộc sống không hề có niềm vui.....

Một người thì cố hết sức làm tốt nhất, một người thì mặc kệ buông bỏ.

Cả hai đều giống nhau là, không người nào sống vì chính mình.

An Cửu cười buồn, cùng là người có cuộc sống đau khổ, chỉ là gặp được nhau trong đám người, sưởi ấm lẫn nhau, trải qua thời gian đau khổ, lại phải tiếp tục cuộc sống riêng của mình.

"An Cửu, không nên yêu Phó Thần Thương." Giọng nói của Phó Cảnh Hi giống như sấm sét trong cơn mưa, trầm trầm mà gây sửng sốt.

Tính cách của cô rất phóng khoáng tùy ý, không sống vì người nào, không cần phải để ý ánh mắt của người khác, nhưng không ngờ, đến cuối cùng cô lại sống một cuộc sống như vậy, bị ràng buộc theo cách không thể chịu nổi, bị gò bó, bị ngăn cấm. Vậy mà cậu chỉ có thể đứng nhìn không thể giúp gì cô được.

An Cửu thờ dãi: "Không thể quay lại như lúc đầu được....."

Cảnh Hi chỉ thấy được tự do của cô, nhưng không thấy được phía sau tự do của cô là cảm giác trống rỗng, nếu không thì, sao cô lại chìm đắm trong tình yêu với Phó Thần Thương.

"Không cần lo lắng cho tôi, tôi không yếu đuối như vậy đâu. Thật sự

không ngờ cậu sẽ vì tôi làm đến mức này. Tôi không biết nên nói như thế nào, nói cảm ơn thì có vẻ khách sáo quá, tóm lại đời này có thể quen được người bạn như cậu, tôi chết cũng không hối tiếc!"

Phó Cảnh Hi cười khổ một tiếng, bàn tay vuốt ve tóc cô, "An Cừu....."

"Hả?"

"Tôi mới vừa tỏ tình với em." (Thân phận của hai người trước đây là thím cháu nên để xưng hô là tôi-cô, còn đoạn sau này PCH tỏ tình với AC nên đổi thành tôi-em)

"....."

"Chứ không phải tôi đang kể ra tình cảm chị em giữa tôi với em có bao nhiêu sâu đậm, mà là tình cảm của một người đàn ông đối với một người phụ nữ. Có lẽ, đã quá muộn rồi....."

"....."

Nhìn bộ dạng đờ đẫn của cô, Phó Cảnh Hi bất đắc dĩ đỡ trán, quả nhiên là cô không hiểu ý của cậu.

"Ý của tôi là, ngay từ năm năm trước tôi đã chú ý đến em, chỉ là, thân phận của tôi không cho phép tôi có thể thổ lộ lòng mình với em, vì vậy tôi vẫn lấy thân phận anh em ở lại bên cạnh em. Không dám vượt qua giới hạn, cũng không thể có ý nghĩ không an phận. Nhưng thật không ngờ..... Cuối cùng em vẫn vào nhà họ Phó, theo vai vế còn trở thành thím hai của tôi nữa chứ! Nếu biết trước là như vậy..... Còn không bằng tôi cưới em!"

Nói nửa chừng thì cậu dừng lại, còn nhiều điều muốn nói với cô

nhưng chẳng thể nói ra hết được.

"Rắc rắc" cổ tay dùng sức, nhánh hoa mai bị tay anh bẻ gãy.

"Σ(°△°|||) { ..."

"Sao vậy?" Mãi không thấy An Cửu lên tiếng, Phó Cảnh Hi hơi lo lắng đứng dậy nhìn cô, "Lời nói của tôi dọa em sợ rồi hả?"

"Không có..... Không có..... Tôi biết mình xinh đẹp, cậu sẽ thích tôi, cái này rất bình thường....." An Cửu gắng gượng cười nói.

Không phải là vấn đề sớm hay muộn, nhưng sớm nói ra thì sao? Cho dù lúc trước hai người bọn họ đều có tình cảm với nhau, nhưng cả hai đều có điều phải cố kỵ, làm sao có thể đến được với nhau.

Không có nếu như.

Không có biết trước.

Dù sao cậu cũng không phải là tên Phó Thần Thương luôn tự coi mình là trên hết kia, không bận tâm đến ai cứ làm theo ý mình, anh có thể kéo cô từ vực sâu tăm tối của chính cô ra, đem cô đến thế giới của anh, tùy ý muốn làm gì cô thì làm.....

Cô rõ ràng là đang cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn, Phó Cảnh Hi không kiềm chế được ôm cô vào lòng, "Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, em phải nhớ là, em còn có tôi....."

Phía sau, Tô Nhu đang cầm trong tay một bình trà nóng, nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau, cô ta hơi nhếch môi, không có phản ứng gì mà yên lặng quay lại vào trong nhà.

Chương 138: Tang lễ

Edit: Nguyen Thi Mai Trang

Phản ứng mang thai của cô ngày càng trở nên nghiêm trọng, lẽ ra ban đầu cô chỉ cần phải ứng phó với ba người, nhưng sau khi cả nhà Phó Cảnh Hi đến đây, thì lại nhiều thêm ba người, trừ phi cả ngày cô đều ở trong phòng, nếu không thì bất cứ lúc nào cô cũng có thể bị phát hiện, mấy ngày nay lúc nào cô cũng phải đề phòng rất là mệt mỏi.

Nhưng lúc này đây, chồng của cô lại đang ở bên người phụ nữ khác.

Rõ ràng đã đến mức độ này rồi, cô vẫn còn không cam lòng, không chịu từ bỏ.

Cô cực kỳ ghét bản thân trở nên yếu đuối như vậy.

Nhưng mà, nhìn ảnh cưới ở trong phòng, người ở trong tấm ảnh là chồng của cô, ở đây là nhà của cô, có trưởng bối luôn yêu thương cô, có một em chồng luôn luôn làm ra sai lầm ngu ngốc, còn có, sinh mệnh bé nhỏ trong bụng cô..... Cô thật sự rất lưu luyến cảm giác ấm áp này..... Sao có thể dễ dàng từ bỏ vậy được.

Anh cắt đứt dây tơ hồng rồi đi không chút lưu luyến, để lại cô tự trôi buộc mình, không tìm được lối thoát.

Nếu như bà ngoại cô còn sống thì tốt rồi, bà nhất định sẽ chỉ cô phải làm như thế nào.....

Lúc trước, khi cô sắp từ bỏ mọi thứ, là bà ngoại mắng cho cô tỉnh.

Nhưng bây giờ, không còn người nào có thể dạy cô phải làm thế nào.....

--- -----

An Cửu che kín cả người đi xuống lầu.

Lúc này cha chồng cô đang đánh cờ với Phó Hoằng Văn, Tô Nhu đang pha trà, Phó Cảnh Hi thì không có ở đây, Phó Hoa Sinh giờ này chắc vẫn còn ngủ, Phùng Uyển đi từ trong nhà ra, thấy cô xuống lầu, bộ dạng giống như muốn đi ra ngoài, bà hơi khấn trương hỏi cô, "Con định ra ngoài hả?"

An Cửu gật đầu: "Con đi viếng mộ bà ngoại."

"Bên ngoài đang có tuyết, hay để lúc khác rồi đi?" Phùng Uyển khuyên cô.

"Đi đi. Để Khiêm Nhân chở con đi." Phó Chính Huân đã lên tiếng, Phùng Uyển không dám có ý kiến gì nữa.

"Giúp ta gửi lời thăm hỏi bà ngoại con". Trước khi cô đi, ông thờ dài nói.

Mấy năm nay, ông không dám đi gặp bà ngoại cô lần nào.....

An Cửu đáp lại, rồi đi ra cửa.

Tô Nhu ngược nhìn bóng dáng An Cửu rời đi, bình thản rót trà cho Phó Chính Huân và chồng cô.

--- -----

Tuyết không lớn lắm, chậm chậm rơi xuống, không nhanh cũng không chậm, cả thế giới dường như đều trở nên chậm lại một nhịp.

An Cửu mệt mỏi dựa đầu lên cửa sổ xe hơi, lười biếng không muốn cử động, sau đó xe đột ngột thắng lại, bên tai cô truyền đến âm thanh chói tai.

"A..... Anh Thôi thật ngại quá! Tuyết rơi nên đường hơi trơn!" Kỳ Bạch nhận ra đây là xe của Thôi Khiêm Nhân, xin lỗi lại gần đốt cho anh điều thuốc.

Thôi Khiêm Nhân mở cửa xe đi ra, không nói gì liếc anh ta một cái, tiếp theo kiểm tra sơ bộ tình trạng của xe, ở bên hông xe có một vết xước dài, tệ nhất là, tất cả kính chiếu hậu đều bị đụng bể, nếu vẫn tiếp tục chạy trong thời tiết này thì rất nguy hiểm.

Kỳ Bạch xấu hổ gãi đầu, "Ừm, việc này, xem như là lỗi của em!"

Thôi Khiêm Nhân rít thuốc lá một hơi, "Tất nhiên là lỗi của cậu rồi, nhóc con, gấp gấp như vậy bộ muốn đi đâu thai hả?"

Kỳ Bạch ngượng ngừng cười, trả lời anh, "Tại em đang có việc gấp....."

Ngay lúc này, An Cửu hạ cửa xe xuống, "Có việc gì vậy?"

Thôi Khiêm Nhân nhúc đầu trả lời cô: "Kính chiếu hậu bị bể rồi."

Thấy người ngồi trong xe là Tống An Cửu, sắc mặt Kỳ Bạch hơi biến đổi, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, "Chị dâu đi đâu vậy? Để em chở chị đi được không, biết đâu lại thuận đường với

em!"

Kỷ Bạch mặc một bộ âu phục màu đen, trước ngực cài một đóa hoa trắng, rõ ràng là đang đi tham dự tang lễ.

Nghe anh ta nói vậy, An Cửu trong nháy mắt liền hiểu ra, hèn chi lúc cô nói muốn ra ngoài Phùng Uyển lại lo lắng như vậy, còn khuyên mình lúc khác hãy đi, thì ra bà cho rằng cô dùng bà ngoại làm cớ để đến tang lễ ba của Tô Hội Lê gây sự?

An Cửu khẽ mỉm cười, "Anh nói không sai, thuận đường mà."

Biết rõ hôm nay là tang lễ của Tô Viễn thì sao, liên quan gì đến cô, sao cô lại vì tang lễ của người khác mà không đi viếng bà ngoại nữa.

Thôi Khiêm Nhân suy nghĩ một hồi cũng đành đồng ý, "Vậy nhị thiếu phu nhân, tôi đi sửa xe trước, đợi lát nữa tôi đổi chiếc xe khác rồi qua đón cô."

"Không cần phiền phức vậy đâu, tự tôi trở về là được." An Cửu nói.

"Anh yên tâm đi, tôi giúp anh đưa chị ấy về còn không được sao?" Kỷ Bạch vừa nói vừa mở cửa xe cho An Cửu.

"Cậu chạy chậm một chút." Thôi Khiêm Nhân dặn dò cậu.

"Biết rồi! Tay lái của em rất vững anh yên tâm đi!"

"Đây không phải là vấn đề tay lái vững hay không."

"Càng lúc càng dài dòng!" Kỷ Bạch vừa nói thầm vừa khởi động xe.

Nhìn thấy anh ta chạy với tốc độ chậm, Thôi Khiêm Nhân mới yên

tâm thu hồi tầm mắt.

Nhưng thực ra, vừa rời khỏi tầm mắt của Thôi Khiêm Nhân, Kỳ Bạch liền tăng tốc độ chạy.

Nhưng mà, dù cho anh chạy nhanh thế nào, bộ dạng An Cửu vẫn thờ ơ, không thèm quan tâm, thậm chí cô còn ngáp một cái, chỉ hơn 100 km mà thôi, trước đây cô chạy tới 300/400 km đã sớm quen rồi, vì thế sao cô lại để ý cái tốc độ này?

Kỳ Bạch thấy cô không sợ chút nào, cảm thấy tẻ nhạt, cho nên anh chạy chậm lại, "Chị thật không thú vị."

"Là anh quá nhàm chán."

"....."

"Con đường này hình như không phải đến nghĩa địa."

"Đúng vậy." Kỳ Bạch không hề giấu diếm trả lời.

Kỳ Bạch vừa nói vừa dừng xe trước một quán cà phê.

Kỳ Bạch vòng qua kia mở cửa cho cô, An Cửu vẫn ngồi yên không định bước xuống xe, nhíu mày hỏi anh như vậy là có ý gì.

"Mời chị uống một ly cà phê, chị không nể mặt à?"

"Không phải anh đang vội sao?"

"Bây giờ thì không." Kỳ Bạch không có ác ý mỉm cười.

An Cửu cũng đáp lại anh một nụ cười, "Anh thấy tôi nên mới không

tiếp tục đi nữa chứ gì? Tôi thật không hiểu, thích thì theo đuổi cô ta đi, theo đuổi không được thì đi công kích tình địch của anh, cần gì phải nhìn tôi chăm chăm như vậy?"

Kỳ Bạch giận tím tái cả mặt, vịn cửa xe, gằn từng chữ nói: "Tổng An Cửu, sao cô có thể thản nhiên xây dựng hạnh phúc của mình trên sự đau khổ của người khác như vậy? Cô may mắn lấy được Phó Thần Thương, cả ngày canh giữ bên cạnh một người đàn ông vốn không hề yêu mình. Cướp đoạt hạnh phúc của người khác như vậy, cô cảm thấy rất đắc ý, rất tự hào sao? Đó là của cô sao?"

"Cướp đoạt? Cướp đoạt từ tay ai? Từ trong tay của Tô Hội Lê sao? Phó Thần Thương là vật sở hữu của cô ta sao? Anh nghĩ rằng Phó Thần Thương là một vật chết không có tư tưởng không có đầu óc hay sao? Ai cũng có thể cướp đoạt?" Mấy ngày nay cô không ăn được cái gì cả, ăn trước mặt mọi người, trở về phòng liền ói hết ra, bây giờ bị anh ta chất vấn như vậy, cô bắt đầu cảm thấy chóng mặt.

"Hơn nữa, dù cho tôi có cướp đoạt, thì đó là cướp đoạt người đàn ông của anh hay sao? Anh àm ỉ cái gì!" An Cửu bước xuống xe, "Tôi bây giờ nói nhiều thêm một câu với anh đều muốn tổn thọ, một người đàn ông, còn dây dưa hơn phụ nữ nữa....."

"Tại sao không dám nghe tôi nói, cô sợ sao?" Đằng sau, Kỳ Bạch vội vàng nói.

"Tôi sợ cái gì?" An Cửu tức cười quay người lại.

"Chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ, tại sao Phó Thần Thương lại lấy cô à?"

An Cửu dừng chân lại, cứng người lại, một lúc sau mới cười giễu hỏi: "Anh ta tại sao lấy tôi, liên quan gì đến cậu?"

"Tôi biết đáp án." Kỳ Bạch nói.

--- -----

Hai người ngồi đối diện nhau trong phòng riêng của quán cà phê.

Kỳ Bạch bình thản bỏ thêm đường vào ly cà phê, "Phụ nữ, chính là nói một đằng nghĩ một nẻo, rõ ràng là cực kỳ quan tâm....."

An Cửu cố kiềm chế không tạt ly cà phê vào mặt anh ta, chắc cô điên rồi nên vừa nghe câu nói kia của anh ta liền theo anh ta vào đây.

Tự mĩa mai bản thân mình, bây giờ cô đã bị dồn ép đến bước đường cùng, ngoại trừ mong đợi Phó Thần Thương sẽ như lời anh đã hứa giải thích tất cả cho cô nghe, thì cô không còn biết phải làm như thế nào nữa, đành phải đặt hết hy vọng vào chuyện này thôi.

"Đêm đó, là cô tắt điện thoại của anh Hai không cho anh ấy ra ngoài đúng không? Cô biết tin cũng nhanh thật! Nhưng cô có biết lúc đó Hội Lê phát bệnh nhảy từ trên lầu xuống thiếu chút nữa là mất mạng rồi không? Cô có biết lúc bác Tô qua đời Hội Lê đang hôn mê, không thể gặp được ba cô ấy lần cuối hay không? Bây giờ.....ngay ngày tang lễ của ba cô ấy, cô cũng muốn đến gây chuyện!" Kỳ Bạch càng nói càng kích động, "Tôi vốn cho rằng mặc dù cô giỏi bày mưu tính kế, nhưng ít nhất cô còn có chút nhân tính, thật không ngờ là..... Cô hoàn toàn không có nhân tính!"

"Nói xong chưa?"

"Sao vậy? Dám làm không dám nhận à?"

"Vậy ý của anh là, người vợ như tôi phải giúp chồng mình thay quần

áo tử tế thất cà vạt xong, tiễn chồng mình đi an ủi người phụ nữ khác mới được coi là dịu dàng, hiền lành à? Dù cho hồ ly tinh thâm như thế nào.....Cũng là cô ta tự chuốc lấy. "

Không muốn nhiều lời nữa, An Cửu nói xong thì đứng dậy đi, Kỳ Bạch quăng một túi tài liệu màu nâu đến trước mặt cô, "Đây là đáp án mà cô muốn. Để coi sau khi cô coi xong, còn nói cô ấy là hồ ly tinh nữa không. "

Túi tài liệu đó thu hút sự tò mò của cô nên cô ngồi xuống lần nữa, cầm lên, xé mở giấy niêm phong, rút tài liệu bên trong ra.....

Kỳ Bạch nhìn thấy động tác của cô, trong lòng anh hết sức khẩn trương, vì túi tài liệu bị niêm phong lại, anh cũng không biết đến nội dung bên trong, nhưng mà..... Tô Hội Lê đã nói đây là nguyên nhân thật sự vì sao Phó Thần Thương lấy Tống An Cửu, là chứng cứ có thể làm cho Tống An Cửu hết hy vọng, chỉ cần đưa cho cô ta xem, cô ta sẽ không dây dưa Phó Thần Thương nữa, Hội Lê có thể đạt được hạnh phúc.....

Khẩn trương, bởi vì, quyết định này, sẽ thành toàn cho Tô Hội Lê với Phó Thần Thương, anh sẽ hoàn toàn buông xuống tình cảm với Hội Lê.....

Cứ như vậy đi.....

Có thể nhìn thấy bọn họ hạnh phúc, là được rồi.....

An Cửu đọc rất nhanh, xem hết nội dung của từng tờ, cho đến tờ cuối cùng có chữ ký Phó Thần Thương tự tay ký lên, những tài liệu này còn bao gồm bản sao giấy chứng nhận kết hôn của cô và anh, tay An Cửu dần trở nên run rẩy, hô hấp càng lúc càng dồn dập, giống như là bệnh nhân vùng vẫy sắp chết.....

Cuối cùng, cô cố tỏ ra bình tĩnh dốc ngược túi tài liệu, từ trong túi rút ra một cái máy ghi âm.....

Tay cô run rẩy, cố gắng một lúc mới mở được máy ghi âm, lúc đầu chỉ có tiếng ù ù vang lên, sau đó mới truyền đến giọng nói quen thuộc của cha chồng cô.

Kỷ Bạch lập tức ngồi thẳng lên nghe.

Phó Chính Huân: "Hôm nay gọi mấy con lại đây, là có một chuyện muốn tuyên bố. Một người bạn cũ của ta, là đối tác của tập đoàn nhà họ Phó lúc mới thành lập, năm đó là bà ấy bỏ ra khoảng tiền vốn đầu tiên. Ta vừa mới..... Biết được tin bà ấy đã qua đời..... Ta chuẩn bị chuyển hai mươi phần trăm cổ phần tập đoàn nhà họ Phó cho cháu gái của bà ấy."

Phó Hoằng Văn: "Ba! Chuyện này không hợp lý! Năm đó là năm đó, bây giờ người bạn đó của ba cũng đã qua đời rồi....."

Phó Chính Huân: "Câm miệng, ta không phải đang thương lượng với các con!"

Phó Hoa Sinh: "Ba ngài cứ nói đi, đừng nổi giận mà! Ngài uống một ngụm trà đi!"

Phó Chính Huân: "Nhưng cháu gái của bà ấy vẫn còn nhỏ, giao cho nó những thứ này, nó cũng không biết kinh doanh. Vì vậy, Thần Thương, Hoa Sinh, Cảnh Hi, ba người các con, ai lấy nó (TAC) thì người đó sẽ quản lý những cổ phần này. Cô gái này năm nay hai mươi tuổi, đang học cấp ba ở Thịnh Cảnh."

Phó Hoa Sinh: "Hả, có chuyện tốt như vậy à? Cảnh Hi còn nhỏ, Phó

Nhị đã có người trong lòng, hơn nữa bọn họ đâu có quan tâm đến số tài sản này, vậy cổ phần này không thuộc về con thì thuộc về ai đây?"

Phó Hoằng Văn: "Thịnh Cẩn? Học cùng trường với Cảnh Hi hả! Cảnh Hi con có biết cô ta không?"

Phó Cảnh Hi: "Dạ biết. Là bạn cùng lớp với con."

Phó Hoằng Văn: "Nếu vậy thì không phải Cảnh Hi rất thích hợp à?"

Phó Chính Huân: "Không chỉ đơn giản là lấy cô gái này thôi đâu, cô ta đã học lại cấp ba hai năm rồi, nếu tiếp tục như vậy thì tương lai sẽ không có tiền đồ gì! Trong vòng một năm, các con phải giúp cô ta dựa vào thực lực của bản thân mà thuận lợi tốt nghiệp và đậu vào đại học A, sau khi kết hôn, trong vòng năm năm không được ly hôn, nếu muốn ly hôn phải do cô ta chủ động đề nghị, nếu không thì một chút cổ phần cũng không lấy được."

Phó Hoa Sinh: "Má ơi, điều kiện này cũng qua hà khắc rồi! Để coi bộ dạng của cô gái này rồi tính...!"

Phó Cảnh Hi: "Con từ bỏ."

Phó Hoằng Văn: "Cảnh Hi, con nói cái gì?"

Phó Chính Huân: "Tại sao? Không phải con và cô bé kia là bạn cùng lớp sao? Coi như cũng hiểu rõ nhau rồi."

Phó Cảnh Hi: "Bởi vì hiểu rõ, cho nên con mới từ chối."

Phó Hoa Sinh: "Ha ha, sớm nói rồi không phải của con thì của ai đây....."

.....

.....

Phó Thần Thương từ đầu đến cuối vẫn không nói một câu, cô đã bị sự im lặng của anh phán tử hình.

"Tí tách" "Tí tách", một giọt, hai giọt máu tươi từ khước miệng cô nhỏ xuống bản hợp đồng bí mật của tập đoàn nhà họ Phó, tiếp theo cô "Oẹ" một tiếng nôn ra một ngụm máu nhuộm đỏ cả tờ giấy trắng.....

Kỳ Bạch bị cô dọa đến mức phục hồi tinh thần lại từ cảm xúc kinh ngạc lúc nghe đoạn ghi âm, "Tống An Cửu! Cô..... Cô sao rồi, có... có việc gì không?"

"A....."

An Cửu nắm chặt tờ hợp đồng nhuộm đẫm máu trong tay, thì ra cái cô mở ra, là chiếc hộp ma quỷ Pandora.

Kỳ Bạch bị tiếng cười của cô dọa đến nổi cả da gà, anh cẩn thận nhìn kỹ, cô không phải đang khóc, không rơi nước mắt, mà cô lại đang cười.

Anh cũng không bất ngờ với cái kết quả này, nhưng không ngờ là cô và Phó Chính Huân còn có nguồn gốc sâu xa như vậy. Vậy là, từ đầu đến cuối Phó Thần Thương lấy cô ta là vì cổ phần, không hề yêu cô ta, tất cả là vì kế hoạch, để có đủ thực lực từ trong tay Sở Mạch.....giành lại Tô Hội Lê. Cô chỉ là công cụ để anh ta đạt được quyền lợi, ngoài ra, thì cô ta không là gì trong lòng anh ta. Thì ra, từ trước đến giờ người mà anh ta thật lòng yêu cũng chỉ có một mà thôi, anh ta làm tất cả cũng vì cô ấy.

"Này, cô....." Kỳ Bạch buồn bực gãi đầu, anh thật sự bị cô dọa sợ.

"Không có việc gì..... Làm sao có việc gì được..... Khúc mắc bao lâu nay trong lòng tôi cuối cùng cũng cởi ra rồi, thoải mái cả người..... Làm sao có việc gì được....." An Cửu khẽ cười, giọng nói rất nhẹ.

"A, thì ra là vậy....."

Thì, ra, là, vậy. Bốn chữ này, làm trái tim cô tan vỡ.

"Cám ơn anh..... Kỳ Bạch."

Cám ơn anh thành linh châm một ngọn lửa, đốt trụi cảm xúc lưu luyến trong lòng tôi, cám ơn anh chặt đứt xiềng xích trên người tôi, giải thoát cho tôi.

Kỳ Bạch trợn mắt nhìn cô mất hồn mất vía đi ra ngoài, khiến anh trở nên vô cùng lúng túng.

Rõ ràng đây là lỗi của cô ta, sao anh lại mềm lòng! Chết tiệt!

Nhưng mà, hình như, trong tất cả chuyện này, cô ta là người vô tội.....

Cô không có dụ dỗ Phó Thần Thương, mà là Phó Thần Thương vì mục đích của bản thân mà cố tình tiếp cận cô, kết hôn với cô; không phải cô không muốn rời đi, mà là Phó Thần Thương không chịu buông tay; không phải cô lòng dạ ác độc, cô hoàn toàn không biết gì hết.....

Từ lúc biết được sự thật đến lúc rời đi, không đến một phút, cô không có nổi điên, không có đau khổ khóc lóc, cô hoàn toàn im lặng, chỉ ngay lúc nhìn thấy tờ giấy cuối cùng thì cảm xúc của cô mới trở nên

mãnh liệt, nét mặt của cô, như là sự bình yên trước cơn bão, không báo hiệu trước, nhưng lại là mở đầu của một cơn sóng ngầm, không thể dừng lại, sau khi nghe xong đoạn ghi âm, sóng to gió lớn liền ập đến, tất cả đã kết thúc, trái tim của cô đã chết rồi.

Kỳ Bạch nắm chặt hai tay, chôn đầu thật sâu, nhìn những tờ giấy nhuộm máu ở đối diện, nếu cô chỉ vì sự giàu sang và phú quý, thì lúc biết tất cả sự thật, cô sẽ không phản ứng như vậy, sẽ không.....

Chương 139: Một mình

[Nếu hai bên đều khó xử như vậy, không bằng cùng trải qua cả đời với anh?]

[An Cửu, em có đồng ý lấy anh hay không?]

[Lấy anh rồi, em có thể rời khỏi cái nhà này.]

[Anh thề, Anh thật sự nghiêm túc. Chỉ cần em gật đầu đồng ý, anh có thể lập tức dẫn em đi, không ai có thể ngăn cản được.]

[Tình yêu vốn là không giải thích được. Có vài người biết nhau cả đời cũng không có tình yêu, có vài người chỉ liếc mắt một cái liền thương yêu lẫn nhau. Tôi và An Cửu vừa gặp đã yêu, cả hai đều có tình ý với nhau, hy vọng được hai người tác thành.]

[Anh không cần chút tiền đó của em, lẽ nào em không tin là anh coi trọng vẻ đẹp của em à?]

[Tất cả đã có anh lo.]

... Thị...

.....

"Kẻ lừa đảo..... Kẻ lừa đảo....."

Ha ha ha, Tống An Cửu, ai bảo mày dễ bị gạt như vậy.....

Cô cười đến mức không kiềm chế được.

Thật buồn cười là cô vẫn ngu ngốc giữ trong lòng câu nói kia " Anh sẽ giải thích rõ ràng.... toàn bộ sự việc cho em hiểu....."

Bản thân khổ sở giữ gìn lại là một lời dối trá.

Cô không cần nghe lời giải thích gì nữa, cô đã có đáp án rồi.

Cô cho rằng lý do tồi tệ nhất sẽ là anh cưới cô vì chộc tức Tô Hội Lê, nhưng dù sao anh cũng có thích cô, sau khi kết hôn, mọi việc anh làm cũng vì muốn tốt cho cô, cưng chiều dỗ dành cô, quan tâm cô như vậy, giúp cô giải quyết mọi phiền toái, giúp cô đối phó người cô ghét.

Cô cho là, anh không ly hôn, ít nhất chứng minh là anh luyến tiếc cô, làm sao ngờ được, lòng người lại đáng sợ như vậy.

Cô cho là cô và anh đến với nhau bởi vì cả nhau đều yêu thương nhau, nào ngờ đâu toàn bộ đều là một âm mưu.

Tòa lâu đài thủy tinh như trong truyện cổ tích kia hoàn toàn sụp đổ, tác động cực lớn đến toàn bộ thế giới của cô.....

Bên tai vang lên câu nói kia của Cảnh Hi "Không nên yêu Phó Thần Thương", đến lúc này, cô mới hiểu được, những lời này, có ý nghĩa gì?

Mới hiểu được câu nói kia "Sớm biết..... Còn không bằng tôi lấy em" từ đâu mà ra.

Mới hiểu được, vì sao anh không tiếc, không tiếc dùng thuốc với bản thân cũng muốn ngăn cản cô trầm luân.

Anh vất vả muốn kéo cô ra khỏi vũng bùn này, cuối cùng cô lại chìm trong sự ấm áp giả tạo này, sa chân vào vũng bùn, không thể thoát ra được.

.....

.....

--- -----

Sau khi rời khỏi quán cà phê, An Cửu vẫn cứ tiếp tục đi không hề có mục đích, sau đó cô ngơ ngác đứng ở ven đường, mặc cho tuyết phủ đầy người, cô vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Cuộc đời này cô đã trải qua những chuyện vui buồn lẫn lộn, lúc này cô cảm thấy rất mệt mỏi, cô giống như một con rối đã hết dây cót, không có sức sống, không thể cử động.

Lúc này, một chiếc xe taxi ngừng lại trước mặt cô, hỏi cô có cần taxi không.

Vì vậy cô liền ngơ ngác bước lên xe.

Bác tài xế gọi cô nhiều lần cô mới phục hồi tinh thần lại, giọng cô khàn khàn nói: "Đến nghĩa trang Long Tiềm Sơn đi."

Bác tài xế vừa nghe liền cau mày nói: "Chỗ đó hả? Bây giờ đang rối loạn lắm! Rất nhiều ký giả đang vây quanh chỗ đó, ngoài bảo an ra còn phải xuất động cảnh sát mới trấn áp được, nghe nói là người lãnh đạo ủy ban tiền nhiệm gì đó qua đời, sau khi qua đời thì rất nhiều vụ tai tiếng của ông ta bị phanh phui, những chuyện này cũng không có gì mới lạ, nhưng điều kỳ lạ là con gái của ông ta, cô biết

con gái của ông ta là ai không? Là siêu sao Tô Hội Lê đó! Những tay săn ảnh đang tìm cách len vào tiếp cận cô ta để săn tin nóng! Nhưng một người cũng không vào được, nhị thiếu gia nhà họ Phó đã ra tay bảo vệ cô ta, hình như hai người bọn họ là người yêu cũ, sau khi anh ta kết hôn họ vẫn còn vụng trộm với nhau, nhị thiếu gia thật sự là một người si tình, hai ngày nay anh ta vừa giúp tình nhân xử lý hậu sự vừa kiện lên tòa thay cha vợ giải quyết những lời đồn đãi....."

"Đi nghỉa trang." Nét mặt An Cửu vô cảm cắt ngang lời lái nhái của bác tài xế.

"Hả, vậy..... Được rồi.

Nét mặt của cô gái ngồi ở đằng sau xe u ám như là u hồn, chỗ muốn đi lại dày đặc âm khí, trong lòng người tài xế trở nên sợ hãi, ông là người nói nhiều, nhưng lúc này thấy một cô gái xinh đẹp như vậy, ông lại không dám tiếp tục nhiều lời, im lặng chờ cô đến nghỉa trang.

Sau khi đến nơi, xe taxi đúng lúc vượt qua một đám người vừa dự xong tang lễ đang đi từ trong ra, bị một số lượng lớn ký giả vây lại, nhưng mà rất nhanh bọn họ liền bị bảo vệ ngăn lại không thể tiếp cận.

An Cửu ngồi trong taxi, bấm nút hạ xuống cửa xe, cô lặng yên nhìn phía bên ngoài.

Xuyên qua đám người, cô nhìn thấy một đám bảo vệ mặc đồ đen ngăn chặn không cho ký giả tiến lại gần, Tô Hội Lê ngồi trên xe lăn, đã mấy ngày không gặp Phó Thần Thương thì đang đẩy cô ta đi, anh cầm trong tay một cây dù, sắc mặt buồn bã nặng nề.

An Cửu không nói một lời, chỉ kêu dừng xe lại, nhưng không có ý định xuống xe, thần sắc hết hoảng, tài xế cũng không dám thúc giục

cô.

An Cửu xuyên qua đám người nhìn một đôi trai tài gái sắc kia, một lúc sau, cô chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình thì thầm nói, "Bảo bối, mẹ thật sự rất yêu con, muốn sinh con ra, cầm lấy tay con, bàn tay bé nhỏ của con nhất định là rất mềm mại, con sẽ thích được mẹ ôm trong lòng, trên đời này chỉ có con là thật sự cần mẹ, con ở trong bụng mẹ, làm cho mẹ cảm thấy rất yên tâm, yên tâm nhất. Nhưng mà....."

"Con vốn không nên tồn tại....."

"Thật xin lỗi....." Nước mắt của cô cuối cùng cũng chảy xuống.

Mẹ cho rằng, mẹ chỉ lo lắng xem người đó sẽ yêu con hay không, cho đến bây giờ mẹ mới hoàn toàn tỉnh ngộ, tất cả chỉ là một cơn ác mộng đáng sợ.

Mẹ hy vọng con sinh ra sẽ nhận được yêu thương, nhưng thế giới này quá tàn nhẫn; mẹ hy vọng sự tồn tại của con là vì ấm áp và hi vọng, nhưng từ đầu đến cuối chỉ có lừa gạt và dối trá; mẹ hy vọng con là kết tinh của tình yêu, nhưng lại là kết quả của một lời nói dối.....

.....

.....

Phó Thần Thương vốn đang cẩn thận đẩy Tô Hội Lê đi về phía trước, không biết vì sao, đột nhiên chau mày lại, ánh mắt anh nhanh chóng nhìn về phía An Cửu.

Lúc đó An Cửu đã thu tầm mắt quay đầu lại, "Bác tài xế, đi thôi, đến

bệnh viện trung tâm thành phố."

"Không đi nghĩa trang nữa hả? Tất cả những người đó đã đi rồi, bây giờ chắc có thể đi vào." Người tài xế nghi ngờ hỏi lại cô.

"Không đi nữa." An Cửu ngừng một chút, rồi mới nói tiếp: "Làm phiền bác vòng qua từ phía sau."

Chưa từng có người nào chủ động muốn đi đường vòng, người tài xế đương nhiên vui mừng làm theo lời cô, không hỏi nhiều nữa, làm theo lời cô từ phía sau nghĩa trang vòng sang đường xa đi bệnh viện.

Lúc vòng qua phía sau nghĩa trang, An Cửu tựa lên cửa xe, nhìn bia mộ bà ngoại từ xa, mãi cho đến khi không nhìn thấy nữa.....

Bà ngoại, cháu không muốn để bà nhìn thấy bộ dạng thê thảm của cháu.....

Bà ngoại, thì ra, Phó Chính Huân chính là người đàn ông đã phụ lòng bà, quả nhiên, là một người đàn ông tự cho mình là đúng.

Tự cho là đúng, nghĩ là phải trở nên mạnh mẽ mới xứng với bà, cho nên cố tình rời đi đến nơi khác phát triển sự nghiệp, nhưng mà, đến cuối cùng, ngay cả mục đích ông ta phấn đấu như vậy là vì ai cũng quên, đến cả hôn nhân của mình cũng lấy ra làm lợi thế trao đổi, mất đi thứ quý trọng nhất.

Tự cho là đúng, dùng cách chu toàn nhất để chăm sóc con của bạn cũ, bù đắp lại thua thiệt trong lòng, bù lại sai sót tiếc nuối cả đời, buộc định(ép buộc, xác định) người thừa kế tốt nhất..... Không hổ là Phó Chính Huân, không chỉ là một công đôi việc, mà còn một công ba việc.

Nhưng mà, ông ta có hỏi qua hay không, ông ta điều khiển cô như một con rối, người mà ông ta muốn bù đắp có chấp nhận những gì ông ta sắp xếp hay không?

Buồn cười là cô còn tưởng rằng Thượng Đế mở một cánh cửa cho mình, lưu luyến ý lại một lời nói dối, quay người lại, cái ý lại này, trở thành lưỡi dao sắc bén đưa cô vào chỗ chết.

Khi đó cô nghi ngờ anh có mục đích, nhưng cô lại luyến tiếc mất đi tình yêu của anh; khi phát hiện anh có người trong lòng, cô buồn không được sự chiều chuộng của anh; hết lần này đến lần khác nhận ra là cô hoàn toàn không quan trọng đối với anh, trải qua nhiều lần sợ hãi, vẫn không chút do dự yêu người đàn ông kia, liều lĩnh đánh cược tất cả.....

Anh giống như một điều bí ẩn hấp dẫn cô, là điều lộng lẫy nhất trong cuộc đời cô, cuối cùng có một ngày, tra ra manh mối, người đi trà lạnh, nhìn lại mình chẳng còn gì.

Thấy rõ tất cả, mới biết được, thì ra, mất đi so với có được càng trở nên yên lòng hơn.

Cô rất cuộc không cần phải nghi ngờ, lo lắng, hồi hộp, bất an. Cô rất cuộc tìm về chính mình, một Tống An Cửu hai bàn tay trắng.

Tôi còn có chính mình, chỉ có chính mình.

--- -----

Phó Thần Thương đột nhiên dừng lại không tiếp tục đi, Tô Hội Lê quay đầu lại, quan tâm hỏi anh, "Sao vậy?"

Nhìn làm rồi à? Phó Thần Thương lắc đầu không nói gì cả, sau đó điện thoại của anh reo lên.

"Alô."

"Alô, Evan~" trong điện thoại truyền đến giọng nói hơi buồn bã của một người phụ nữ.

"Monica, sao vậy?"

"Sao mà An Cửu vẫn chưa trở về vậy? Không phải là anh không nhớ để cậu ấy đi chứ! Không có ai ăn cơm với em thật là buồn chán!"

"Chắc là nhanh thôi." Phó Thần Thương hơi khựng lại rồi mới tiếp tục nói, bởi vì lúc này nhìn làm nên trong lòng anh có chút phiền muộn.

"An Cửu, cậu ấy..... Có khỏe hay không?" Monica dò hỏi.

"Cô ấy khỏe lắm, sao lại hỏi như vậy?"

"Có một việc, không biết có nên nói cho anh hay không."

"Việc gì vậy?"

Monica do dự một lát rồi mới nói: " Một ngày trước khi cậu ấy đi, em nấu món gan heo cho cậu ấy ăn, bởi vì em nghĩ kì sinh lý của cậu ấy vừa mới qua, nên em mới bổ huyết cho cậu ấy, rốt cuộc em hỏi cậu ấy mới biết là, kì sinh lý của cậu ấy đến chậm, vì anh nói kì sinh lý của cậu ấy bình thường vẫn rất đúng ngày, nên lúc đó em và Kiều Tang liền đoán là cậu ấy đã mang thai....."

Hai chữ "Mang thai" làm cho tim của Phó Thần Thương đập mạnh.

Monica tiếp tục nói: " Sau đó cậu ấy liền lập tức vội vã ra ngoài, đến tối mới trở về cậu ấy nói với bọn em là đã đi kiểm tra, không có mang thai. Lúc đó nét mặt cậu ấy rất bình thường, nhưng sau đó lại đột nhiên trở về nước, em cảm thấy không chỉ đơn giản là do bị Tô Hội Lê khiêu khích thôi đâu..... Nhưng mà, nếu cậu ấy thật sự mang thai thì đâu cần phải gạt em với Kiều Tang ngay cả anh cũng không nói! Ừm, tóm lại chắc là em suy nghĩ nhiều rồi!"

"Anh biết rồi."

Sắc mặt Phó Thần Thương nặng nề chấm dứt cuộc trò chuyện, nhanh chóng liên tưởng những việc này với đủ loại hành động khác thường của cô mấy ngày gần đây, càng nghĩ càng lo lắng, lúc anh bấm số điện thoại của cô, thì bàn tay anh cũng có hơi run rẩy.

Thế nhưng, điện thoại của cô lại tắt máy.

Điều này càng làm cho anh cảm thấy bất an trong lòng.

Mấy ngày nay anh có gọi điện thoại cho cô, cô vẫn luôn trong trạng thái buồn bực không vui, anh chỉ nghĩ là cô đang tức giận, anh muốn nhanh chóng giải quyết xong mọi việc bên này, sớm trở về với cô, anh thậm chí còn nghĩ ra nấu món gì ngon cho cô ăn.....

"Evan, có chuyện gì xảy ra vậy?" Tô Hội Lê hỏi.

"Không có gì."

"Nhưng mà....." Nhưng mà sắc mặt của anh thật sự rất khó coi, mấy ngày nay cho dù gặp phải tình huống khó giải quyết nhất thì anh cũng chưa từng lộ ra nét mặt đáng sợ như vậy.

Phó Thần Thương đang định gọi cho Phùng Uyển hỏi tình hình của

An Cửu, thì thấy Thôi Khiêm Nhân đi tới.

"Nhị thiếu phu nhân....."

"An Cửu....."

Hai người cùng nói một lúc.

"Chú nói trước đi. Có chuyện gì vậy? Sao chú lại đến đây?" Phó Thần Thương hỏi.

Vì vậy Thôi Khiêm Nhân liền kể lại chuyện xảy ra hồi sáng.

Lúc nhắc đến Kỳ Bạch, ánh mắt của Tô Hội Lê rõ ràng chột lóe, còn có ánh sáng mơ hồ.

Thôi Khiêm Nhân tiếp tục nói: "Nhưng lúc này tôi đã tìm gần đó một lần rồi vẫn chưa tìm được nhị thiếu phu nhân, điện thoại lại không gọi được, bây giờ ngay cả điện thoại của Kỳ Bạch cũng không gọi được, này giờ tôi vẫn tiếp tục gọi....."

Kỳ Bạch..... Cũng không thấy Kỳ Bạch đến đây.

Phó Thần Thương cảm thấy huyết Thái Dương của mình nhảy thành thịch. Không có chuyện gì khác thường, lời của Monica cũng chỉ là suy đoán, có lẽ cô và Kỳ Bạch đang trên đường đi đâu đó.

Nhưng mà, trực giác của anh cho thấy có chuyện gì đó không ổn.

Bệnh viện trung tâm thành phố.

Lúc An Cửu đến thì bên ngoài khoa phụ sản không có nhiều người lắm.

Cô xếp thứ tự số ba.

"Cô gái nhỏ, nhìn con có vẻ không lớn lắm, con có thai hả? Được mấy tháng rồi? Sao con lại đến kiểm tra một mình vậy? Người nhà của con đâu? Chồng con không đi cùng à? Sao không có trách nhiệm gì vậy....."

"Phá thai."

Chỉ có hai chữ, nhưng đã khiến cho người phụ nữ trung niên ở bên cạnh đang đợi làm kiểm tra với con gái lập tức ngậm miệng lại, cũng làm cho Kỳ Bạch người vẫn luôn bám theo cô đến bệnh viện, lúc này đang trốn trong góc hành lang hoảng sợ đến mặt trắng bệch.

Kỳ Bạch sốt ruột cắn móng tay chạy đến cửa chính của bệnh viện, anh đi qua đi lại cực kỳ rối loạn, anh không biết phải xử lý sao cho tốt.

Cuối cùng anh nghĩ đến một người.

"Anh Sên."

"Cậu uống lộn thuốc hả?" Người trong điện thoại bị một câu anh Sên của anh làm cho cực kỳ mắc ói.

"Không phải, không phải..... Anh Sên lần này anh nhất định phải cứu em!"

"Có việc gì xảy ra vậy?"

"Em..... Em gây ra chuyện lớn rồi!"

"Cậu làm con gái nhà ai lớn bụng rồi hả?"

"Nếu vậy thì tốt rồi. Không phải là em làm lớn bụng người ta....."

"Nếu không phải cậu làm thì cần gì phải sợ như vậy? Rốt cuộc có chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy?"

Kỳ Bạch do dự không nói.

"Rốt cuộc cậu có nói hay không, không nói thì tôi cúp đây!" Phó Hoa Sinh không kiên nhẫn làm bộ muốn cúp điện thoại.

Kỳ Bạch vội vàng nói, "Em vừa mới nói cho An Cửu biết sự thật vì sao anh Hai cưới chị ấy."

Phó Hoa Sinh không có phản ứng gì chỉ "Ừ" một tiếng, "Thì ra là chuyện này à! Nói thì nói đi, cô ta cũng biết Tô Hội Lê mà, vậy thì sao?"

Kỳ Bạch cũng không biết nên nói sao, "Không phải, không phải, không phải đâu! Là sự thật về 20% cổ phần!!!"

Từ bên phía của Phó Hoa Sinh truyền đến một tiếng động lớn, là do anh sợ đến mức lặn xuống từ trên ghế salon, đầu đập trúng mặt bàn thủy tinh, làm cho mọi người bên cạnh ngạc nhiên nhìn anh.

Phó Hoa Sinh nhanh chóng ôm đầu chạy ra ngoài sân nghe điện thoại.

"Mẹ nó! Sao lại như vậy! Cậu không thể nào biết được chuyện này! Sao cậu lại biết?" Phó Hoa Sinh gấp gáp hỏi lại.

"Anh Sên, anh đừng hỏi tại sao em lại biết!" Kỳ Bạch nuốt nước miếng, "Còn có một tin xấu hơn nữa....."

"Còn có nữa hả!!!" Chỉ riêng chuyện này đã đủ làm cho anh muốn lên cơn đau tim rồi, lúc này trong ba hồn của anh thì đã có hai cái bay mất rồi.

"Hình như An Cửu có thai....." Kỳ Bạch yếu ớt nói.

"Cậu, cậu, cậu..... Cậu nói cái gì? Mà sao cậu lại biết?" Phó Hoa Sên giật mình suýt nữa cắn trúng lưỡi.

"Lúc này An Cửu đang ở bệnh viện trung tâm thành phố khoa phụ sản, em mới vừa nghe được chị ấy nói..... Nói muốn phá thai."

Lúc này Tam Hồn Thất Phách (ba hồn bảy phách) của Phó Hoa Sên tất cả đều bay mất hết.

"Anh Sên, em đang nói chuyện với anh đó, sao anh không nói lời nào vậy, anh đừng làm em sợ."

"Bà nội cậu chứ! Lần này cậu chết chắc rồi, ai cũng không giúp được cậu, người nào dám giúp cậu là chết chắc!!! Kỳ Bạch, cậu là một thằng ngốc! Sao cậu lại ngốc đến như vậy! Tô Hội Lê cho cậu uống Tam thi não thần đan(*) hay sao, mà cậu lại nghe lời cô ta rậm rập như vậy?"

(*)Tam thi não thần đan là một loại thuốc xuất phát từ trong truyện Tiểu ngạo giang hồ. Đây là một thứ thuốc kịch độc của Ma giáo, dùng để khống chế người khác làm theo ý mình.

"Anh..... Làm sao anh biết!"

"Bởi vì tôi với cậu không phải cùng một loài, tôi không phải là heo!"

"....."

"Cậu để ý kỹ cô ấy cho tôi, bất kể dùng biện pháp gì, tuyệt đối không thể để cô ấy phá thai. Để tôi nghĩ cách đã."

"Em biết rồi, nhưng....."

"Nhưng cái gì?"

"Chị ấy..... Lúc vừa biết được sự thật chị ấy đã tức đến hộc máu, là hộc máu thật, không phải là em nói khoa trương đâu..... Không biết có bị động thai khí hay không nữa..... Anh Sinh, bây giờ phải làm sao đây....."

Chương 140: Thì ra là vậy

"Bây giờ phải làm sao? Nếu đũa bé mà có chuyện gì thì cậu đi mua sợi dây thừng về tự treo cổ luôn đi, nếu An Cửu cũng có chuyện, cho dù cậu có tự chôn mình dưới ba tấc đất đi nữa, thì Phó Nhị cũng sẽ moi cậu ra mà vút roi đập xác cậu một trăm lần!"

"Không..... Không phải vậy chứ? Không phải anh Hai thích Tô Hội Lê sao....." Kỳ Bạch yếu ớt nói một câu.

"Hừ, tôi thấy anh ấy đã sớm có cảm tình với An Cửu rồi, chỉ là sĩ diện không thể hiện ra mà thôi....."

Nhưng thật ra thì anh cũng có chút muốn biết phản ứng của Phó Nhị sẽ ra sao khi biết chuyện này, Phó Hoa Sinh cười nhạo một tiếng, lại xỏ một câu nói tục rồi cúp điện thoại.

Anh không dám nói cho ba biết, điều này là tất nhiên rồi, trừ phi anh cũng muốn tự tìm đường chết như Kỳ Bạch.

Vì vậy anh đành lặng lẽ gọi Phùng Uyển ra ngoài, ghé vào tai bà nhỏ giọng kể ngắn gọn mọi chuyện xảy ra cho bà nghe, Phùng Uyển vừa nghe xong liền choáng váng ngất xỉu, hôn mê hơn mười giây sau mới tỉnh lại.

Anh biết trước là như vậy mà.....

Phó Hoa Sinh sớm có chuẩn bị nên kịp thời đỡ được mẹ anh, ấn vào huyệt nhân trung (*) của bà.

(*)Huyệt nhân trung: nằm ở vùng rãnh nối liền mũi – môi. Ấn vào huyệt vị này có thể cấp cứu người bệnh bị hôn mê, khó thở, choáng váng do các chứng cảm nắng, phong hàn, ngộ độc hoặc dị ứng.

Phùng Uyển từ từ tỉnh lại, "Mau..... Mau đưa mẹ đến bệnh viện!"

"Thần Thần có biết việc này không?"

"Chắc chắn là chưa biết, Kỳ Bạch dám nói cho anh Hai biết mới là lạ." Phó Hoa Sinh trả lời bà.

"Kỳ Bạch....." Phùng Uyển dựa vào lưng ghế, cực kỳ giận dữ, "Mẹ làm sao cũng không ngờ được cuối cùng mọi chuyện bị phơi bày đều do thằng nhóc này vạch trần ra hết!"

"Bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, trấn an An Cửu quan trọng hơn." Vào lúc quan trọng, Phó Hoa Sinh cũng kiềm chế lại tính cách không đứng đắn của mình.

Phùng Uyển vượt ngục thuận khí, "Trấn an? Còn trấn an được sao?! Đứa con dâu An Cửu này, lại giấu kỹ mọi việc như vậy. Lúc trước, khi nó quyết định giấu tất cả mọi người việc nó có thai và về nước đối nghịch với Tô Hội Lê thì nó cũng đã có ý nghĩ là sẽ bỏ đứa bé nếu Thần Thần không yêu nó rồi, bây giờ nó biết hết tất cả sự thật còn chịu giữ lại đứa bé sao?"

"Cô ta..... An Cửu sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ..... Dù sao cũng là con ruột của cô ta mà....." Phó Hoa Sinh do dự nói, anh cảm thấy cô không phải là loại người tàn nhẫn như vậy.

"Con thì biết cái gì, An Cửu có xuất thân như vậy, nó kiêu kỳ nhất là cha mẹ không hòa thuận sẽ làm cho đứa bé bị tổn thương, nó nhận định là, nếu không thể cho đứa con một gia đình hạnh phúc thì việc

sinh đứa con ra là một việc làm không có trách nhiệm, cho dù nó có thích đứa bé trong bụng đi nữa, thì nó vẫn sẽ kiên quyết muốn bỏ đứa bé!"

Phó Hoa Sinh nghe bà nói như vậy cũng bắt đầu trở nên hoảng sợ.

--- ----● bốn văn thủ phát chưa thụ quyền xin chớ đăng lại cảm ơn phối hợp ●--- ----

Bệnh viện.

"Lập tức làm luôn đi, không cần kiểm tra nữa."

"Như vậy không được, theo quy định là phải kiểm tra nước tiểu, siêu âm, đo điện tâm đồ, xét nghiệm khí hư các loại, thông qua kiểm tra phán đoán xem có phải thai của cô là ngoài tử cung hay không, có bị viêm phụ khoa hay không, hơn nữa phải phán đoán chính xác độ lớn và vị trí của đứa bé, sau khi xác định mọi chỉ tiêu bình thường, mới có thể làm giải phẫu."

"Kiểm tra toàn bộ như vậy mất bao lâu thời gian?"

"Làm kiểm tra toàn bộ khoảng 1-2 tiếng. Làm kiểm tra nước tiểu và máu thì phải để bụng rỗng."

Ở ngoài cửa Kỳ Bạch nắm chặt tay lại, thật tốt quá, vẫn còn thời gian.

"....." An Cửu xoa bụng, tim đập thành thịch.

Bụng rỗng thì không thành vấn đề, từ tối hôm qua đến giờ cô vẫn chưa ăn gì, nhưng mà hai tiếng thì quá lâu, quá lâu.....

"Không thể lập tức làm giải phẫu sao?" An Cửu thì thầm, tiếp theo hình như cô nghĩ đến việc gì, liền nói, "Trước đó, tôi bị một chút, không phải, coi như là kích thích rất lớn, có thể sẽ....."

"Triệu chứng cụ thể là gì? Có đau bụng hay không? Phía dưới có chảy máu hay không? Sao cô không nói sớm, bây giờ cô nhanh chóng đi siêu âm, trước đây cô đã siêu âm chưa? Biết đứa bé được mấy tuần rồi không?"

Đối với mấy vấn đề của bác sĩ, An Cửu mờ mịt lắc đầu, tình hình lúc đó, cô làm sao nhớ rõ là có đau bụng hay không, nhưng dù sao bây giờ cô không có cảm giác gì, hình như cũng không có chảy máu. Lần trước cô đi kiểm tra thì cái thai còn quá nhỏ, không siêu âm được, cho nên cô dùng que thử và đi bệnh viện lấy máu kiểm tra.

"Thanh niên bây giờ....." Bác sĩ lắc đầu nói, " Nhất định phải làm kiểm tra, mới xác định được cô có thể làm giải phẫu hay không, nếu qua ba tháng thì không thể làm được. Nếu cố làm giải phẫu, thời gian càng lâu thì sẽ càng làm tổn thương đến tử cung. Là con gái thì phải biết cách tự bảo vệ bản thân chứ! Tôi nhìn dáng vẻ của cô, chắc còn đang đi học hả?"

An Cửu rũ mắt xuống không nói lời nào, bác sĩ thấy cô im lặng liền nghĩ là cô chưa kết hôn mà có con. Không chỉ vậy, có vẻ cô còn đang tuổi vị thành niên.

"Đây là bệnh viện chính quy, người chưa thành niên nếu không có cha mẹ ký tên thì bệnh viện không thể sắp xếp tiến hành phẫu thuật được."

"Tôi kết hôn rồi."

Bốn chữ cha mẹ ký tên..... Không biết sao lại làm cho lòng cô đau

nhói.

Bác sĩ kinh ngạc nhìn cô, nét mặt không tin, "Kết hôn rồi?"

"Kỷ Bạch." An Cửu đột nhiên lên tiếng.

"Có!!!" Kỷ Bạch tự cho là mình đã trốn rất kỹ nên trong lúc cực kỳ khẩn trương đã la lên một tiếng theo bản năng, sau đó anh mới kịp phản ứng che miệng lại.

Mình..... Mình bị phát hiện rồi hả?

"Vào đây."

Kỷ Bạch dựa lưng vào vách tường, nghe thấy ở bên trong An Cửu đang gọi mình, lè mề một lúc mới từ từ thò đầu vào cửa hỏi: "Chị gọi..... Gọi em phải không?"

"Anh đưa bản sao giấy đăng ký kết hôn của tôi cho bác sĩ nhìn đi."

"Hả..... Em không có mang theo." Kỷ Bạch khẳng định nói.

"Anh đi lấy lại đây đi."

"Em..... Em không đi lấy đâu."

Không thể được! Anh lại đây là để nhìn chăm chăm không cho cô phá thai, chứ không phải muốn giúp đỡ cho cô.

"Tôi mà đi lấy thì cửa kính xe hơi của anh chắc chắn sẽ tan nát."

"....."

Anh biết chị ấy nói được là làm được.

Kỳ Bạch suy nghĩ một chút, rồi mới đi xuống, sau đó anh lè mề khoảng mấy chục phút mới trở lại, nhưng mà anh đã tính sai rồi, nhân lúc anh không ở đây, An Cửu đã đi làm kiểm tra trước rồi.

Đến lúc làm siêu âm B thì lại có vấn đề xảy ra, bác sĩ nói: "Cần phải dang mắc tiểu. Cô uống nhiều nước rồi đợi đi."

"....." An Cửu thờ dài, nhíu chặt mày lại, "Sao lại phiền phức như vậy?"

Bác sĩ liếc nhìn cô, "Nếu chê phiền, sao lúc trước cô không dùng biện pháp tránh thai? "

"....."

Nhìn thấy cô có vẻ gấp gáp, bác sĩ chậm rãi khuyên cô: "Tôi khuyên cô tốt nhất đừng bao giờ nghĩ đến mấy phòng khám tư, nếu dụng cụ giải phẫu không được tiêu độc kỹ càng, sẽ truyền vi khuẩn vào trong cơ thể, gây ra các loại bệnh viêm phụ khoa. Người có tay nghề yếu khi làm giải phẫu thuật phá thai có thể sẽ gây ra tình huống sinh non, nghiêm trọng hơn là làm thủng tử cung, chảy máu nhiều, làm ảnh hưởng đến khả năng mang thai sau này."

Bác sĩ vừa nói xong lại liếc cô một cái, "Ép buộc phá thai, gây tổn thương rất lớn đến cơ thể của cô. Nếu cô đã kết hôn, sao lại gấp gáp muốn bỏ đứa bé như vậy? Cô nên suy nghĩ cẩn thận."

Cô gái này chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, dáng vẻ lạnh lợi đáng yêu, bác sĩ nhìn thấy cô như vậy cũng không tránh khỏi có chút đau lòng, sợ cô nhất thời xúc động, cho nên mới khuyên nhủ cô vài lời.

"Không cần đâu, cảm ơn bác sĩ." An Cửu xoay người ra ngoài..... Đi mua nước uống.

--- -----

An Cửu muốn xuống lầu đi mua nước, Kỳ Bạch xung phong giúp đỡ cô.

An Cửu thẳng thừng cự tuyệt: "Không cần, cậu mà đi thì chắc phải mấy chục phút sau mới quay lại."

Nét mặt Kỳ Bạch cứng đờ.

"Cậu muốn kéo dài thời gian phải không? Chờ ai đến?"

Nét mặt Kỳ Bạch càng đơ hơn.

"Ai đến..... Cũng vô dụng thôi....."

Khuôn mặt Kỳ Bạch đã trở nên xám như tro tàn, quay người xuống lầu mua nước.

Lần này thì anh quay lại rất nhanh, bởi vì không biết phải mua bao nhiêu mới đủ, nên anh khiêng luôn một thùng trở lại, thế cho nên khi có vài người lớn tuổi gần bằng bà và mẹ anh ta quần đến muốn mua lại một ít chai, Kỳ Bạch không biết phải làm sao, cuối cùng An Cửu đành phải phát hơn một nửa cho mọi người.

"Chị..... Chị còn đang chảy máu....." Kỳ Bạch yếu ớt chỉ khóe miệng của cô.

An Cửu nhanh chóng uống xong một chai, tiện tay lau đi vết máu,

"Không có việc gì."

Chỉ là trong miệng còn sót lại tia máu. Bác sĩ có nói nôn nghén quá mức tổn hại đến niêm mạc thực quản cộng thêm bị kích thích nên mới nôn máu.

An Cửu lại khui chai nước mới, liếc nhìn anh, "Cậu đi theo tôi làm gì?"

Kỳ Bạch ngó ra, sao anh lại đi theo cô làm gì chứ?

Anh cũng không biết vì sao lại theo dõi cô, dù sao thì anh cũng theo đến đây rồi.

"Thật ra thì..... Em cũng không biết ở trong túi tài liệu đó là cái gì..... Là..... Là em nhờ quan hệ điều tra..... Em còn tưởng là chuyện có liên quan đến anh Hai và Hội Lê, là cái gì đó có thể làm cho chị bỏ cuộc..... Em đâu biết là chị..... Dù..... Dù sao thì....." Kỳ Bạch nói lung tung, giải thích thì nhiều mà vẫn còn sơ hở, nói nửa chừng, anh chán nản ôm đầu im lặng không nói nữa, dù sao thì anh cũng chết chắc rồi.

Lúc biết cô muốn phá thai, anh liền nhận ra, hình như anh thật sự đã làm sai rồi.....

An Cửu không lên tiếng, yên lặng ngồi, theo thói quen đưa tay vào trong áo lông, sờ lên bụng, có lẽ đã gần ba tháng rồi. Lúc trước cô vẫn cảm thấy bụng mình không có thay đổi gì, gần đây cô mới cảm giác là bụng có hơi nhô lên, cũng có thể là do tác dụng tâm lý.....

Chờ đợi như vậy thật sự là rất khó chịu, trong lòng cũng trở nên hốt hoảng, ngón tay run rẩy, không dám tiếp tục sờ bụng mình nữa, bối rối rút tay ra.....

Như điều đứt dây.....

Sau này, phải đi về đâu đây?

.....

.....

Lúc này, trong hành lang truyền đến vài tiếng bước chân dồn dập, cho thấy người đi đến đây đang nóng lòng sốt ruột.

Cứu tinh và sát tinh của Kỳ Bạch đang cùng lúc chạy đến.

"Sao rồi, sao rồi? Đứa bé vẫn còn chứ? Đã làm giải phẫu rồi hả?"
Phó Hoa Sinh hỏi dồn dập.

Kỳ Bạch vội vàng giải thích: "Vẫn chưa có làm..... Còn đang chờ làm kiểm tra! Bác sĩ nói phải làm kiểm tra trước!"

Phùng Uyển nhìn thấy Kỳ Bạch, bà giận dữ lườm anh một cái, sau đó không để ý đến anh nữa, vội vàng nhìn về phía An Cửu đang ngồi trên băng ghế ở đằng sau, lúc này cô đang cúi đầu, không nhìn thấy rõ nét mặt, nhìn thấy cô đang cầm một chai nước trong tay, ngoài ra bên cạnh cũng có một chai nước trống không, Phùng Uyển mới bình tĩnh lại.

Lúc ở trên đường bà đã nghĩ sẵn rất nhiều lý do thoái thác, nhưng bây giờ, nhìn thấy cô giấu khuôn mặt hốc hác trong khăn quàng cổ, đột nhiên bà không thể mở miệng nói ra được.....

Lời nói dối đã bị vạch trần, lúc này đứng trước mặt cô, bà cảm thấy hết sức xấu hổ.....

Nhìn thấy Phùng Uyển và Phó Hoa Sinh đến đây, An Cửu chỉ hơi nắm chặt tay lại, ngoài ra thì, cô không có phản ứng đặc biệt gì.

Phó Hoa Sinh.....

[Con người trên đời này, có thể sống được bao lâu, cô sống như vậy không cảm thấy mệt mỏi à? Có lẽ cô cảm thấy tất cả đều do cô tự chuốc lấy, nhưng chẳng lẽ Phó Thần Thương vô tội sao? Lúc trước là anh ta muốn kết hôn với cô, bị cô giày vò cũng là anh ta tự mình chuốc lấy, huống chi anh ta cũng không thật lòng đối với cô. Chuyện ăn đào trả mận(*) một tình cảm tốt đẹp như vậy không thích hợp áp dụng lên người anh ta.]

(*)

Khó trách, khó trách anh ta lại nhọc lòng "Tốt bụng" khuyên bảo cô như vậy, lúc nào cũng nói muốn đứng cùng phe với cô.....

[Hay là cô thử đến với tôi đi? Tôi đảm bảo chỉ đối xử tốt với một mình cô mà thôi, cô sẽ là người con gái quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Ít ra thì, tôi không có người bạn gái cũ nào đã quen nhau mười năm!]

[Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Nếu như cô lấy Phó Thần Thương thì còn không bằng cô lấy tôi đi! Tôi mạnh hơn anh ta nhiều, nếu không thì cô kiểm hàng trước đi, muốn kiểm tra như thế nào cũng được.....]

Chẳng trách anh ta nhiều lần có thái độ ám muội với mình, luôn hy vọng cô ly hôn, lần đầu tiên cô về nhà gặp cha chồng, anh ta cũng không phải là tình cờ xuất hiện ở đó, mà là anh ta cố ý giữ chân Phó Thần Thương lại để tiện cho cô gặp được Cảnh Hi.....

Cô còn ngây thơ cho rằng bản tính của anh ta vốn là như vậy, thích nói giỡn, cô cho rằng anh thật sự là đồng đội đứng cùng phe với mình, cho dù là đồng đội như heo, dù sao cũng là đồng đội của cô, nhưng thì ra, a.....

An Cửu vừa liếc nhìn anh, Phó Hoa Sinh lập tức liền trở nên chột dạ né tránh tầm mắt của cô.

Về phần Phùng Uyển.....

Cô cảm thấy chuyện mình may mắn nhất, là có một người mẹ chồng vẫn luôn đứng về phía mình dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra, thậm chí còn bên vực cô hơn cả chồng cô nữa, mặc dù mọi người đều nói bà rất là nghiêm khắc, chỉ dịu dàng đối với cô thôi, thậm chí bà còn rất nuông chiều cô, một tiếng "Mẹ" kia, là cô gọi bà thật lòng.....

Thì ra là vậy, bây giờ, mỗi lần cô gặp được người nào của nhà họ Phó, trong lòng cô đều phải, đều phải “thì ra là vậy” một lần.

Câu đố liên tiếp bị phá giải, những gì cô ỷ lại, biết ơn, may mắn..... Tất cả đều đã tan vỡ thành từng mảnh nhỏ.....

--- -----

Chương 141: Con cừu nhỏ nghịch ngợm thứ gì đó rất hung ác

Editor: Puck - Diễn đàn

“Kỳ Bạch, cháu nghe thấy lời đồn từ đâu?” Phùng Uyển lớn giọng chất vấn.

Kỳ Bạch bị hỏi đến sừng sốt, Phó Hoa Sinh cũng sừng sốt.

Phùng Uyển ngồi vào bên cạnh An Cừu, tình ý sâu xa: “An Cừu, con này đưa bé, sao lại ngu như vậy! Con không biết Kỳ Bạch là người bên chỗ Tô Hội Lê kia sao? Rõ ràng cho thấy cô ta đang diễn trò nhỏ, tại sao có thể tin? Nhà chúng ta cho tới bây giờ chưa từng ký hiệp nghị hoang đường đó, ghi âm càng thêm buồn cười! Cũng không biết cô ta lấy ở đâu ra diễn viên lồng tiếng phối hợp diễn trò!”

Phó Hoa Sinh đứng ở bên cạnh sờ mũi một cái, không hổ là mẹ anh, cảm thấy không bằng...

Nếu để cho anh nói, anh thật sự không nói ra, còn nói đúng lý hợp tình như vậy, anh đột nhiên cảm thấy Phùng Uyển thật sự không dễ dàng.

An Cừu nắm cái chai, không nói một lời.

“Cục cưng mấy tuần rồi hả? Chuyện lớn như vậy sao không nói với trong nhà?” Phùng Uyển nhìn bụng An Cừu, dịu dàng hỏi.

Trong lòng Phùng Uyển đã ảo não không thôi, tự trách mình quá sợ ý, lại một chút cũng không phát hiện, nhất là mấy ngày nay, thân thể của con bé phản ứng đã rất rõ ràng, mình lại còn không hề có cảm giác, một lòng chỉ nghĩ đưa con bé trở về như thế nào.

An Cửu vẫn không mở miệng.

Nhìn dáng vẻ này của con bé, trong lòng Phùng Uyển gấp gáp: "Con tình nguyện tin tưởng lời một người không quen biết nói, cũng không bằng lòng tin tưởng lời người nhà nói sao?"

Nói xong mắt liếc Phó Hoa Sinh, ý bảo con trai giúp một tay.

Phó Hoa Sinh ho nhẹ một tiếng, anh cũng không dám nhìn thẳng mặt của cô, chứ đừng nói tới bịa nhữn lời trái lương tâm tới tiếp tục lừa dối cô.

Phùng Uyển quả thật sắp bị con trai tức chết, đến lúc này vẫn còn tính toán những đạo lý gì kia?

Lại trở thêm một chút, đứa bé sẽ không có, đây chính là một cái mạng, là máu mủ của nhà họ Phó!

Phó Hoa Sinh cũng ý thức được một điểm này, bất chấp mở miệng nói: "Chị dâu hai, dù có thế nào, hi vọng chị đừng tin lời người ngoài nói một phía, có chuyện gì, chúng ta trở về từ từ thương lượng được không?"

"Đúng vậy! Dù sao, đứa bé vô tội..." Phùng Uyển phụ họa.

An Cửu nhắm lại hai mắt, thở phào một hơi, rốt cuộc mở miệng --

“Trước khi đổi tên Phó lão gọi là Phó Hằng đúng không?”

Phùng Uyển hơi kinh ngạc, im lặng không nói, chấp nhận lời An Cửu nói, chính bà cũng phát hiện từ trên một chút đồ vật cũ.

Phó Hoa Sinh lau mồ hôi, “Phó lão”? Ngay cả ”Cha” cũng không gọi... Phó Hằng là ai? Cha anh còn sửa đổi tên?

An Cửu dừng một chút, “VẬY ngài biết, ông ta và bà ngoại tôi là thanh mai trúc mã, hơn nữa đã sớm thầm định cả đời không? Thật ra thì, lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy ngài đã cảm thấy rất thân thiết, cho tới bây giờ mới phát hiện ra, thật ra thì dáng dấp của ngài và bà ngoại tôi có điểm giống nhau, nhất là mắt, nghe nói chuyện khi ngài còn trẻ, phát hiện ngay cả tính tình cũng rất tương tự...”

Thanh mai trúc mã, Chu Tĩnh Di cùng Lương Đông cũng là thanh mai trúc mã, đây cũng là nguyên nhân năm đó Nguyễn Quân phản đối Chu Tĩnh Di cùng Lương Đông đi chung với nhau như thế, nguyên tắc của bà là, không phải hôn nhân ”Môn đăng hộ đối” tuyệt đối sẽ không có hạnh phúc.

Sau khi Phùng Uyển nghe xong lời An Cửu nói đã thành mặt không có chút máu.

An Cửu cười khẽ một tiếng, “Quả nhiên không biết! VẬY bây giờ, ngài còn có thể tiếp nhận tôi làm con dâu ngài, tiếp nhận đứa bé trong bụng tôi sao? Có lẽ, so sánh với cổ phần công ty, với quyền thừa kế, những thứ này ngài cũng không thêm để ý?”

Phùng Uyển bị đâm đên toàn thân phát run, thân thể xụi lơ.

Kỷ Bạch nhìn bên này, lại liếc nhìn bên kia, ôm đầu che lỗ tai, xong rồi, xong rồi... Lần này anh thật sự biết được quá nhiều...

Phó Hoa Sinh ngây người, mặc dù đã sớm đoán được một chút, nhưng chuyện An Cửu nói vẫn còn quá làm cho người ta khiếp sợ, dù sao mẹ anh vẫn cho rằng ông cụ đối với bà là tình yêu chân thành hơn nữa vẫn lấy vậy làm kiêu ngạo, ai biết cuối cùng lại rơi vào kết quả thế thân...

Lần này thì hay rồi, ngay cả Phùng Uyển lợi hại như vậy cũng bị knock out rớt!

Con cừu nhỏ bị kích thích trong nháy mắt điên cuồng, lực sát thương mạnh mẽ đến khiến cho người ta không thể nhìn thẳng!

Phó Hoa Sinh không biến sắc đi xa chút, Kỳ Bạch chặt chẽ đi theo.

“Kỳ Bạch...” Phó Hoa Sinh vỗ vỗ bả vai cậu ta.

“Anh Sinh?” Kỳ Bạch chớp mắt mấy cái.

“Chuẩn bị chạy trốn chết đi!”

“Hà?!”

Phó Hoa Sinh đùa nghịch điện thoại di động trong lòng bàn tay, cười khở, “Chuyện tới nước này, chỉ có thể gọi siêu anh hùng rồi...”

“Không có biện pháp khác sao?” Kỳ Bạch một phen nước mắt nước mũi nói, “Mới vừa rồi anh Thôi vẫn luôn gọi điện thoại cho em, em lừa anh ấy rằng An Cửu đang uống cà phê với em, lúc ấy anh hai con mẹ nó lại ở ngay bên cạnh anh ấy, kêu em để An Cửu nghe điện thoại, hồn em bị hù dọa đến không còn, em lại lừa anh ấy nói An Cửu đang giận anh ấy lâu không trở về nên không muốn nói gì với anh ấy, anh hai vừa cảnh cáo vừa đe dọa em không cho em bắt nạt An

Cứu...”

Kỷ Bạch sắp nói không nổi nữa, “Anh biết lúc đó em bị đè bao nhiêu áp lực mới giấu giếm tranh thủ chút thời gian như vậy không? Em chỉ dựa vào anh cứu mạng. Bây giờ anh đã đến rồi, anh lại nói với em rằng đến cuối cùng phải tự mình mời Diêm Vương đến?”

Phó Hoa Sinh lườm cậu ta một cái, lại đập cậu ta một cái, “Cậu còn có mặt mũi oán giận tôi vô dụng? Đừng giả bộ đáng thương với tôi, cậu con mẹ nó đáng đời!”

Thật ra thì mới vừa rồi anh định gọi cho Phó Thần Thương rồi, nhưng bị Phùng Uyển ngăn cản, bởi vì lo lắng Phó Thần Thương sẽ rối rắm với đứa bé đã đến không trong ý muốn này, dù sao cho tới nay anh ấy đều không có tính toán muốn đứa bé, ý tưởng của Phó Hoa Sinh hoàn toàn tương phản với Phùng Uyển.

Bây giờ Phùng Uyển đã hoàn toàn rối loạn trận địa, anh chỉ có thể tự chủ trương rồi...

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ----- -----

Văn phòng công ty luật sư Trung Chính.

“Tại sao em phải ký không phải là Tụ Tinh?”

Tang lễ vừa mới kết thúc, hai người đã tới nơi này, Tô Hội Lê nhìn tư liệu công ty đại diện của những minh tinh kia, càng nhìn càng kinh hãi, bởi vì địa điểm của những công ty kia không có chỗ nào không phải ở nước ngoài.

“Không phải vẫn muốn ra nước ngoài phát triển.” Phó Thần Thương trả lời, trong vẻ mặt đã có vài phần nhìn qua không yên lòng, rõ ràng

đang nói chuyện với cô, nhưng không biết suy nghĩ đã bay đi nơi nào rồi.

“Nước ngoài? Nước ngoài cái gì? Em chỉ muốn lưu lại bên cạnh anh! Em không đi đâu cả!” Tô Hội Lê kinh hoàng luống cuống nói.

Như thế nào cô cũng không nghĩ ra, quay đầu lại, anh sẽ dùng thủ đoạn đối phó với Tống An Cửu mà đối xử với mình.

“Nếu như không hài lòng với sắp xếp của tôi, em có thể tự do lựa chọn, trừ Tụ Tinh.” Phó Thần Thương trả lời.

Lời của anh đã rất rõ ràng, đoạn tuyệt tia may mắn cuối cùng của cô.

“Phó, Thần, Thương! Anh đây là có ý tứ gì?” Tô Hội Lê vút hết những tài liệu kia, gằn từng chữ chất vấn.

“Tôi không hy vọng tạo thành khốn nhiều với bà xã của tôi.” Mặt Phó Thần Thương không thay đổi trả lời.

Phó Thần Thương lật lại tin nhắn gửi đi với An Cửu mấy ngày nay, có lúc không tiện gọi điện thoại sẽ gửi tin nhắn qua hỏi cô đang làm gì, có ăn cơm tử tế hay không, cô đáp lại đều rất ngắn gọn, có lúc thậm chí không nhắn lại, một tin cuối cùng là —

[Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh trở lại, không được suy nghĩ lung tung.]

[Ừ.]

Nhìn ”Ừ” khéo léo đó, hơi an tâm chút.

“Còn có việc muốn nói, tìm luật sư Trần.” Phó Thần Thương đã đứng

dậy chuẩn bị rời đi.

Một cú điện thoại của Monica khiến anh cho đến bây giờ tâm thần vẫn hơi không tập trung, phải tận mắt thấy cô mới có thể yên tâm.

Bởi vì vụ án của Tô Viễn đột nhiên xuất hiện rất nhiều vấn đề, Tô Viễn cũng bị hoài nghi bị người mưu sát, cảnh sát tham gia, thi thể không thể lập tức hỏa táng, mỗi ngày anh chỉ nghỉ ngơi hai đến ba tiếng, dùng thời gian nhanh nhất giải quyết tất cả vấn đề, bao gồm cả vụ kiện với Sở Thiên rất cuộc kết thúc mỹ mãn, về phần hướng đi của Tô Hội Lê, anh vốn không có ý định vội vã xử lý như vậy, dù sao Tô Viễn mới vừa hỏa táng, chính cô ta lại bị thương trong người, nhưng mà, tâm tình khẩn cấp đi gặp cô thúc đẩy anh một khắc càng không ngừng muốn giải quyết hết những chuyện này.

Bởi vì anh đồng ý với bà xã nhỏ của mình, sẽ cho cô một công đạo.

“Bà xã?” Nghe được lời Phó Thần Thương nói, Tô Hội Lê run đôi môi, không thể tin nhìn anh, thật lâu mới tìm trở về giọng nói của mình, “Tại sao? Tại sao sẽ như vậy? Không thể nào... Không thể nào! Người anh yêu rõ ràng là em?”

Khi biết được bệnh của cha, anh rõ ràng ôm ấp lấy cô cho cô lòng tin như vậy, sau khi cha mất, anh rõ ràng tận tâm tận lực giúp cô giải quyết tốt tất cả mọi chuyện như thế, thậm chí không ngủ không nghỉ. Cô cẩn thận từng ly từng tí, phí hết tâm tư duy trì đoạn tình cảm này, không tiếc tổn thương tới mình, tại sao? Tại sao vẫn đi tới bước này?

Tô Hội Lê đẩy xe lăn tới bên cạnh anh, ngăn cản anh rời đi, “Evan, đừng đối xử với em như vậy, cho dù em làm cái gì, tất cả cũng đều bởi vì quan tâm anh! Em và anh ở bên nhau lâu như vậy, chỉ vì anh, em có thể ngay cả mạng cũng không cần! Anh cưới cô ta cũng là vì em không phải sao? Làm sao anh có thể bởi vì cô ta mà giận em?”

“Nếu như cô thật tin tưởng tôi là vì cô, cũng sẽ không làm những chuyện kia.”

“...” Tô Hội Lê cắn cắn môi, không lời nào để nói. Đúng, cô không tin, từ quá khứ đến bây giờ, cô đều không thể nào tin nổi anh, thay vì nói không thể nào tin nổi anh, không bằng nói là thật sâu không tự tin, mà không tự tin cuối cùng của cô xét cho cùng đến từ lạnh lùng của anh.

“Về phần vì tôi ngay cả tính mạng cũng không cần, nếu như cô không nói, tôi cũng sẽ không truy cứu cô là chủ quan hay là khách quan. Coi như sự kiện kia có ‘Tay đẩy’ sau màn, cô cuối cùng vì tôi cản một phát đạn, tôi tự sẽ nhớ ơn của cô.”

Bốn chữ “Tay đẩy” sau màn làm Tô Hội Lê hoảng hốt đến sắc mặt trắng bệch, đây dù sao cũng là lợi thế lớn nhất của cô.

Anh thế nhưng... Biết rõ!

Nhưng mà, anh lại không vạch trần.

Không hổ là phong cách hành sự của Phó Thần Thương, chỉ vì “Cô cuối cùng vì tôi cản một phát đạn”. Mà mình lại tự cho là thông minh nhắc tới chuyện này vào lúc này, ở trước mặt anh chỉ có thể cho thấy nực cười và đê tiện.

Mà cô không biết rằng, phía sau còn có điều đáng sợ hơn chờ đợi mình.

Nếu cô ta cố ý muốn hỏi, Phó Thần Thương dứt khoát đứng lại, từ từ nói với cô ta.

“Cô làm việc từ trước đến nay cực kỳ đúng mực, dưới quyền chính là trợ lý làm việc cũng thật cẩn thận, nếu không phải có chủ ý của cô, vì sao cô ta một trợ lý đại diện nho nhỏ lại muốn vào buổi lễ trao giải ngày đó cố tình khích bác chọc giận nhục nhã Mạc Y Y? Dựa vào cô không có khả năng điều tra được rối rắm giữa Vương Uy và An Cửu, sau lưng cô lại đang hợp tác với ai? Tôi đã cảnh cáo cô, cũng từng trấn an, sau đó cô quả thật thu tay lại rồi, cắt đứt liên lạc với bên kia, rồi lại bắt đầu không ngừng thử dò xét ranh giới cuối cùng của tôi...”

Biết... Anh thế nhưng thật sự biết hết toàn bộ!

“Đúng! Là em làm! Là em không cam lòng! Nhưng mà, làm sao anh có thể! Phó Thần Thương! Anh thiếu nợ em toàn bộ mười năm! Cũng bởi vì em làm những chuyện này, anh lại đối xử với em như vậy? Em làm như vậy là vì ai?” Tô Hội Lê điên cuồng kêu.

Vẻ mặt tỉnh táo của Phó Thần Thương làm cho người khác tâm lạnh, “Thiếu? Hội Lê, tôi cũng không nợ cô. Ban đầu rời khỏi tôi, là quyết định của chính cô, tin tưởng người khác, cũng là sự lựa chọn của cô. Cũng may cô không phạm sai lầm lớn, nếu không...”

Tô Hội Lê rút cuộc hiểu rõ, cho tới nay mình dựa vào là cái gì, người đàn ông này, khi anh quan tâm ai, thì có thể nâng người đó đến bầu trời, thậm chí có thể bao dung vô hạn tâm tư nhỏ của người đó, bởi vì người đó là người phụ nữ anh chọn, một khi anh buông tha người đó, người đó chính là bỏ ra nhiều hơn nữa, trong mắt anh cũng là không đáng giá một đồng.

Tô Hội Lê hơi điên cuồng mà cười, “Ha ha... Nếu không? Nếu không cái gì? Anh sẽ giết tôi sao? Sai lầm lớn? Cái gì là sai lầm lớn?”

Phó Thần Thương đã không có kiên nhẫn nghe cô ta nói xằng nói bậy nữa, xoay người sai bước rời khỏi văn phòng công ty luật sư.

Đang định gọi điện thoại hỏi An Cửu đã về đến nhà chưa, bên này điện thoại di động lại vang lên.

Phó Hoa Sinh?

Phó Thần Thương đè xuống phím tiếp nhận, “A lô?”

“Anh hai, em muốn nói cho anh biết một tin, chỉ có điều anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt trước. Em đếm ba mươi giây để cho anh chuẩn bị nha! Em bắt đầu đếm, một, hai...”

Tút tut tut...

Bị cúp.

“Con mẹ nó!”

Phó Hoa Sinh bùng nổ câu thô tục, lập tức lại gọi lại, trước sau chỉ là ba giây, lúc này không dám đắc chí, trực tiếp đổ ập xuống nói: “Bà xã anh mang thai!”

Phó Thần Thương vì thế mà cả người đều ngẩn ra không cách nào làm ra phản ứng.

Anh rút cuộc quyết định làm ra lui về phía sau lần đầu tiên trong đời, như trút được gánh nặng, trời cao biển rộng, cùng lúc đó nghe được tin tức này, giống như dưới trời sao đẹp để tất cả pháo hoa đồng loạt sáng chói nở rộ thêm gấm thêm hoa...

Cô... Có đứa bé của anh!

“Chỉ có điều chị ấy định phá thai, vào lúc này đang ở cửa khoa phụ

sản, em và mẹ đang nhìn.”

“ ... ”

“Này! A lô? Phó nhị anh không sao chứ? Chỉ vậy đã chịu không nổi rồi sao, tin tức em nói sau đây anh sẽ làm thế nào?” Phó Hoa Sinh lâu bầu. Anh suy đoán, bằng vào trí thông minh của Phó nhị, nghe được tin tức cô định phá thai đại khái cũng đã có thể đoán được lời kế tiếp của anh rồi.

Vẻ mặt vui mừng còn chưa tới kịp ra đời, cũng đã bị bóp chết trong trứng nước, Phó Thần Thương không nhúc nhích kiên nhẫn chờ lời kế tiếp của cậu ta, thậm chí ngay cả hô hấp cũng đã dừng lại.

“Chị ấy biết rõ chân tướng rồi.” Phó Hoa Sinh thờ dài một tiếng mở miệng, giống như sợ anh trai không đủ kích thích, lại cân nhắc từng câu từng chữ nhắc nhở, “Chân tướng 20% đó.”

Pháo hoa...? Pháo hoa ở đâu ra? Sau khi pháo hoa tan biến cũng chỉ còn lại hoàn toàn yên tĩnh và đêm tối, mà lời Phó Hoa Sinh nói, là dẫn động quả bom nguyên tử chôn sâu trong hôn nhân của bọn họ, sau khi nổ tung, một đống hoang tàn, không có một ngọn cỏ...

Anh tồn tại tâm lý may mắn rằng cô chỉ tức giận mình nhiều ngày không trở lại, không ngờ, thật sự là kết quả anh sợ hãi nhất. Cũng đúng, phá thai, nếu như không phải là đả kích đáng sợ như vậy, sao cô có thể nhấn tâm đến hạ lòng này...

“Cô ấy... Ở bệnh viện nào?”

Phó Hoa Sinh nghe giọng khàn khàn khô khốc ở đầu điện thoại di động bên kia, cũng có chút không đành lòng rồi, lo lắng nói: “Phó nhị anh có khỏe không? Sẽ không phải cũng hộc máu chứ...”

“VẬY?”

“Ờ, lúc ấy sau khi An Cửu biết tin tức này giống như bị tức đến hộc máu, cũng không biết có động thai khí không...”

Phó Hoa Sinh lại định nói tiếp, đầu kia đã cúp, đại khái đang chạy tới bên này.

Kỳ Bạch nơm nớp lo sợ núp ở bên cạnh Phó Hoa Sinh, “Cám ơn.”

“Cám ơn tôi làm gì, bây giờ tôi không nói, anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ biết, cậu còn không chuẩn bị đi ra ngoài tránh một chút?”

Kỳ Bạch lắc đầu một cái, “Dũng sĩ chân chính có gan đối diện với cuộc sống thảm đạm, có gan nhìn thẳng vào máu tươi đầm đìa...”

Phó Hoa Sinh bật cười, “Không tệ không tệ, có dũng khí, tôi thật sự là đã xem thường cậu rồi.”

Kỳ Bạch cười đến còn khó coi hơn khóc, “Trốn chờ chết càng khổ sở, còn không bằng ở yên đó đợi!”

Phó Hoa Sinh: “...”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khi Phó Thần Thương chạy đến, An Cửu cảm thấy không sai biệt lắm, đang đứng lên chuẩn bị đi vào, Phó Hoa Sinh như thần giữ cửa ngăn ở trước mặt cô, “Khụ, chị dâu hai, chờ một chút chờ một chút! Lúc này mới trong chốc lát! Nhịn đến khản định chưa đủ! Tin tưởng em! Thật! Chuyện này em có kinh nghiệm nhất!”

“ ... ”

Phó Hoa Sinh bị cô nhìn chăm chú đến trong lòng chợt dạ, chân mềm nhũn không tiền đồ nhường đường.

Cũng bởi vì anh vừa đúng lướt qua đỉnh đầu An Cửu nhìn thấy được người nào đó đến.

Bên này An Cửu mới vừa bước ra một bước, cổ tay liền bị một bàn tay ướm mồ hôi nóng bỏng cầm chặt.

Bước chân bị ép dừng lại, An Cửu vô cùng thông thả xoay người, nhìn người đàn ông ở trước mặt đang dồn dập thở dốc, không chỉ có là bàn tay, toàn thân anh cũng ướm mồ hôi rồi, ngay cả tóc cũng đang từng lọn lại từng lọn dính vào nhau nhỏ nước xuống, trời lạnh như thế này, không mặc áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, còn cởi ba nút cài, cà vạt rộng lưng thùng đeo trên cổ, đã sắp muốn rớt, lòi thoi lếch thếch và nhếch nhác chưa bao giờ có, còn lại trong tròng mắt là màu máu như ánh lửa ngất trời...

Trên đường bị kẹt xe, anh vút xe trên đường, trực tiếp chạy tới.

Phó Thần Thương vừa thở dốc nặng nề, vừa nhìn chăm chăm cô, sau đó hình như đột nhiên ý thức được lực tay của mình hơi nặng, luống cuống lòng một chút, nhưng lại không dám quá buông lỏng.

Kỳ Bạch thấy Diêm Vương giết đến, nuốt nước bọt núp ở bên băng ghế bên cố gắng hết sức hạ cảm giác tồn tại xuống.

Sau khi Phùng Uyển nghe được chuyện giữa Phó Chính Huân và Nguyễn Quân liền đắm chìm trong đả kích ngòi một bên buồn bực không lên tiếng, vào lúc này thấy Phó Thần Thương chạy tới, biết là Phó Hoa Sinh gọi, chỉ ngẩng đầu lên nhìn con trai một cái, vẫn như

cũ một câu nói cũng không nói.

An Cửu giãy giãy tay, bởi vì Phó Thần Thương căn bản không dám dùng lực, cho nên dễ dàng bị cô tránh thoát.

Sau khi tránh ra, cô xoay người rời đi, lại không nhanh hơn bước chân của người khác, vì vậy thẳng tắp đụng vào lồng ngực của anh gần cận tới, một phát không đứng vững thiếu chút nữa ngã về phía sau.

Phó Thần Thương hồn bay phách tán ôm hông của cô, đợi cô đứng vững vàng vẫn như cũ chưa tỉnh hồn, trong lòng mắt hoàn toàn khủng hoảng.

Anh cảm giác hơi sức của mình quá lớn, lại cảm thấy cánh tay của mình quá cứng, quả thật không biết đặt tay mình lên chỗ nào trên người cô mới phải, cô giống như yếu ớt đến mức một cái là có thể vỡ.

Phùng Uyển liếc nhìn con trai nhà mình một cái, đồ không có tiền đồ này... Chỉ có điều, nhìn phản ứng của nó, không ngờ nó lại để ý đứa bé này như vậy.

Một người muốn đi, một người muốn cản, như thế mấy lần An Cửu không thành công rời đi, trong lòng mắt bình tĩnh không gợn sóng cuối cùng nhắc lên sóng cả, “Phó, Thần, Thương!”

“An Cửu...” Một tay Phó Thần Thương cản đường đi của cô, một tay yếu ớt nắm lấy bả vai cô, “Anh nói rồi, anh sẽ cho em một câu trả lời, chúng ta... Trở về rồi nói có được không?”

“Đến lúc này, anh còn muốn gạt tôi...” An Cửu từng chút từng chút một đẩy tay anh ra.

Tốc độ nói chuyện của cô chậm chạp bình tĩnh, “Phó Thần Thương, có phải cảm thấy tôi rất dễ lừa gạt như vậy không? Anh muốn trả lời như thế nào? Kết hội thông đồng với Tô Hội Lê diễn một tuồng kịch sinh ly tử biệt cho tôi xem để chứng minh người anh yêu nhất thật ra là tôi?”

Phó Thần Thương trầm mặc, anh biết, quá muộn, lúc này anh nói gì cũng không có tác dụng.

“Em... Đừng kích động, đưa bé vô tội!”

“Người không có tư cách nói câu nói này nhất là anh.”

“Về nhà với anh trước được không?”

“Về nhà? Sau đó giam giữ tôi sao? Đầu tiên biến tôi thành công cụ tranh quyền lợi đoạt phụ nữ của anh, bây giờ lại muốn tôi thành công cụ sinh con cho anh sao? Tôi nói cho anh biết, đứa bé ở trong bụng tôi, cho dù anh phái người canh chừng tôi hai mươi tư giờ, tôi không muốn nó, cũng có biện pháp...”

“An Cửu!!!” Phó Thần Thương đè nén lửa giận cắt đứt lời nói quá mức tàn nhẫn của cô, “Nhất định phải như vậy sao?”

An Cửu đột nhiên cười, một hồi lâu sau từ từ mở miệng: “Không như vậy? Cũng có thể!”

Sau đó dừng lại một chút, “Bây giờ anh hãy cùng tôi ký giấy thỏa thuận ly hôn!”

Tròng mắt Phó Thần Thương sáng lên khi nghe được nửa câu đầu của cô, sau đó nhanh chóng âm thầm xuống.

“Thế nào? Không bỏ được? Muốn cổ phần, hay muốn đứa bé?”

Phó Thần Thương nhắm mắt, anh biết cô khẳng định chỉ biết một phần sự thật, cũng không rõ ràng năm năm ước hẹn đã sớm hủy bỏ, đây vốn không phải là vấn đề muốn đứa bé hay muốn cổ phần, mà là vấn đề muốn đứa bé, hay muốn cô.

“Anh muốn em...”

An Cửu nắm thật chặt hai quả đấm, cười lạnh, “Đứa bé người lớn đều muốn nắm trong tay? Phó Thần Thương, anh không khỏi quá tham lam không biết chừng mực!”

Sao cô không hiểu ý tứ của anh, Phó Thần Thương cười khổ, cho dù không đồng ý ly hôn, anh cũng không có cách nào có được cô, hơn nữa còn sẽ khiến cho cô tự mình gánh chịu khổ sở tự tay giết chết đứa bé...

Anh muốn đưa tay chạm vào cô, nhưng khi nhìn thấy nét mặt ghét bỏ của cô thì thu tay về, “An Cửu, em muốn con sao?”

“...”

“Đừng nghĩ tới hận anh, em yêu con không?”

“Phó Thần Thương, tôi không rảnh dài dòng với anh.” An Cửu siết chặt nắm tay, nói xong đi vòng qua anh.

“Anh đồng ý với em.” Sau lưng, Phó Thần Thương rút cuộc nhả ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phùng Uyển, Phó Hoa Sinh, Kỳ Bạch tất cả đều nhìn về phía anh.

An Cửu dừng bước, hạ mí mắt, không biết đang nghĩ gì ở đây.

Hiệu suất của Phó Thần Thương đặc biệt cao, gọi điện thoại, không tới mười phút luật sư Trần đã chạy tới, mang theo giấy thỏa thuận ly hôn, sờ dĩ sẽ nhanh như vậy, hiển nhiên thỏa thuận ly hôn này anh đã sớm soạn trước rồi.

An Cửu nhìn cũng không nhìn ký tên vào tờ cuối cùng, Phó Thần Thương nhìn chằm chằm tên của cô thật lâu, rút bút máy ra, sức lực ký tên lớn đến mức làm rách cả tờ giấy.

“Bây giờ có thể rồi chứ?”

“Có thể.” An Cửu trả lời.

Lúc này, nữ bác sĩ chẩn đoán cho cô vừa đúng từ trong phòng khám đi ra, đi ngang qua chỗ bọn họ.

An Cửu gọi cô ta lại, “Bác sỹ, tôi có thể rồi, làm xong kiểm tra, mong ngài mau sớm bố trí phẫu thuật giúp tôi.”

Trên trán Phó Thần Thương nổi lên gân xanh, chộp mạnh tay lên hai vai cô, bởi vì bị lừa gạt mà hai mắt tràn đầy tức giận, tròng mắt tê liệt, “Tống, An, Cửu! Em đã đồng ý anh cái gì?”

Phó Hoa Sinh và Kỳ Bạch đứng nhìn cũng bị một thay đổi bất ngờ này của An Cửu làm cho kinh hãi ngây ra.

“Tôi đồng ý anh cái gì? Lừa anh thì thế nào? Anh cũng biết tức giận sao?” An Cửu không nhanh không chậm lấy hai tay của anh ở trên vai mình xuống, “Xin đừng chạm vào tôi, bản.”

Phó Thần Thương nắm thật chặt hai quả đấm, khớp xương mười ngón tay trắng bệch.

Phó Hoa Sinh ý vị lau mồ hôi, ôi má ơi con cừu nhỏ nghịch ngợm tập kích ra thứ gì đó quá tàn nhẫn...

Bác sỹ nhìn hai người, cơ bản đã biết rõ tình huống, thì ra cô gái này thật sự đã kết hôn rồi, ông xã còn tuấn tú sáng sủa như vậy, nhưng mà thoát nhìn tình cảm không tốt, khó trách muốn phá thai.

“Tôi thấy, cô vẫn nên thương lượng xong với người thân đi rồi mới quyết định!” Bác sỹ khuyên nhủ.

“Không cần, chúng tôi đã không còn quan hệ gì.”

Phùng Uyển khẽ lắc đầu một cái, đã sớm biết có thể như vậy.

“Cô trước đi tới đây với tôi.” Bác sỹ bất đắc dĩ nói.

An Cừu đi theo, chưa đi được mấy bước, cổ tay lại bị tóm lại.

Giận dữ mới vừa rồi giống như là ảo giác, Phó Thần Thương đột nhiên cả người đều chìm xuống, âm trầm dọa người, Phó Hoa Sinh sẵn sàng đề phòng, sợ anh hai mất khống chế sẽ làm ra chuyện gì với An Cừu. Sợ rằng Phó nhị đã bị bức đến cực hạn...

An Cừu nhìn cổ tay mình bị tóm chặt, sau đó ngược mắt nhìn anh, tất cả gai nhọn trên người đã sống lại, nhắm ngay vào người đàn ông trước mặt, “Như thế nào? Cuối cùng không giả bộ được sao? Rõ ràng chán ghét tôi muốn chết, lại không thể đánh cũng không thể mắng, còn phải hạ mình xuống, ăn nói khép nép dể dàng, có phải đặc biệt nhục nhã không? Anh sao mà tôn quý, lại phải nhịn ghê tởm kết hôn với kẻ cặn bã bết bát như vậy, cùng ngủ cùng ăn, ân ái... Có

phải cảm giác mình đặc biệt vĩ đại không, đặc biệt chịu nhục không?”

Phó Hoa Sinh chấp tay trước ngực, ý vị nháy mắt ra dấu cho An Cửu, làm ơn đừng kích anh ấy nữa, Phó nhị cảm hận nhất chính là bị người uy hiếp, thứ hàng này nếu nổi cơn hung ác lên, mười anh cũng không ngăn được đó!

Phó Hoa Sinh nhìn An Cửu, lại chăm chú nhìn về phía Phó Thần Thương, nín thở đưa mắt nhìn...

Phó Thần Thương khẽ cúi đầu, An Cửu không biết anh định làm gì, khi phản ứng lại, đôi môi bị cánh môi mỏng của anh vô cùng nhẹ nhàng lướt qua, “Ghê tởm? Em cho là... Như vậy à?”

Thích... Thích đến trái tim cũng đau đớn... Nhưng mà, không cách nào để cho em biết, không có cách nào để cho em tin tưởng anh...

Rốt cuộc như thế nào, em mới có thể tin tưởng anh...

Một giây tiếp theo.

Vẫn ở trong ánh mắt khiếp sợ của cô, Phó Thần Thương thuận thế tiếp tục cúi người xuống, cong gối, một chân quỳ xuống –

“An Cửu, đừng làm tổn thương đứa bé.”

Tất cả mọi người ở trong này đều sửng sờ.

Phùng Uyển càng thêm đứng bật dậy, con trai bà sao mà cao ngạo, lại quỳ xuống cho một người phụ nữ.

Kỷ Bạch nhìn đến thân thể run run hốc mắt ửng đỏ, rốt cuộc không nhìn được vệt vàng vọt tới cùng quỳ xuống, “Chị dâu hai! Đều là sai

lầm của em! Em thật sự không ngờ sự tình sẽ biến thành như vậy!
Van chị đừng tổn thương cục cưng có được không? Chị đánh em đi!
Đánh chết em cũng không sao! Không, không, chị có mang cục cưng
không thể ra tay, tự em đánh mình!”

Nói xong, bắt đầu tự mình tát mình.

Phó Hoa Sinh vòng quanh tại chỗ hai vòng, nóng nảy vò rối tóc, điên
rồi điên rồi, một hai ba cái, đây là náo loạn thế nào?

Anh lần đầu tiên quỳ xuống cho mình, không phải cầu hôn, mà là cầu
mình đừng phá bỏ đứa bé, a, đây là giễu cợt như thế nào?

“Phải làm gì đây...” An Cửu run run vuốt trán, lầm bầm lùi về sau một
bước, “Nhưng mà Phó Thần Thương, đời này của tôi, không muốn
có bất kỳ liên quan gì tới anh!”

Chương 142: Cục cưng

Editor: Puck - Diễn đàn

Toàn bộ quá trình kiểm tra An Cửu không nói một câu, thần thờ làm theo từng mệnh lệnh của bác sỹ.

Cho đến khi kiểm tra xong, bác sỹ cũng không mở miệng, thoạt nhìn hình như rất khó xử.

An Cửu nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Tôi chỉ cần biết rằng có thể làm hay không, chuyện khác không cần nói cho tôi.”

Bác sỹ liếc nhìn cô một cái, “Có thể làm.”

Nghe được câu trả lời này, An Cửu mới thở phào nhẹ nhõm, lại nghe bác sỹ thuận miệng bổ sung thêm một câu, “Đúng rồi, cô mang thai chính là thai đôi.”

Cả người An Cửu cũng ngẩn ra tại chỗ.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khói mù tận thế còn xa xa không tiêu tán, không cóбет bát nhất, chỉ cóбет bát hơn.

Mấy người ngoài cửa vừa mới bị An Cửu đổi phiên một lần, bên này Phó Chính Huân cùng với Phó Hoảng Văn, Tô Nhu, Phó Cảnh Hi, Thôi Khiêm Nhân đi theo phía sau cộng thêm hai người hộ vệ trùng trùng điệp điệp đi tới.

Khó trách cảm giác không gian này đột nhiên không có người, mặc dù sắp tan việccunxg sẽ không thể một bệnh nhân đi qua cũng không có, thì ra có vị Phật này chạy tới, kinh động bệnh viện.

Sắc mặt Thôi Khiêm Nhân rất khó nhìn, trên trán còn bị thương, cùng hai hộ vệ canh giữ ở cửa thang máy cuối hành lang, Kỳ Bạch nhìn Thôi Khiêm Nhân ở xa xa bị chính mình liên lụy, trong lòng căng thẳng một trận, lúc này anh coi như đắc tội từ trên xuống dưới nhà họ Phó.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bên ngoài một nhóm phóng viên vây quanh! Truyền đi kỳ quái!” Tô Nhu đỡ ông cụ, thấy mấy người chặn ngoài cửa, vội vàng hỏi.

“Phóng viên?” Phó Hoa Sinh khiếp sợ, “Sao lại đưa phóng viên tới rồi?”

Tô Nhu cười như không cười đáp, “Đều đang đồn An Cứu mang thai con hoang bên ngoài đang bị ép phá thai, cũng không tính là con hoang, dù sao vẫn là máu mủ nhà họ Phó!”

Phó Hoa Sinh chịu không nổi nhất chính là dáng vẻ giọng điệu châm biếm này của cô ta, không nhịn được nói: “Có ý gì? Có lời gì nói rõ!”

“Bởi vì tin đồn đối tượng An Cứu lạc lối chính là Hoa Sinh cậu!” Tô Nhu thông thả trả lời.

Phó Hoa Sinh quả thật muốn vỗ bàn, “Mẹ nó, đồ ngu đần nào ăn nói lung tung!”

Lúc này Phó Hoằng Văn đi tới vỗ vai anh đóng vai phản diện, ý tốt khuyên một câu, “Em ba cần gì nổi giận, mới vừa rồi Khiêm Nhân đã

nói, An Cửu bởi vì biết chân tướng nên mới tự mình muốn phá thai, cũng không phải không chịu nổi như bên ngoài truyền ra.”

Kỳ Bạch đi theo An Cửu, Thôi Khiêm Nhân cũng không nhàn rỗi, anh vẫn không yên lòng, tìm tới, sau đó lập tức đi báo lại cho ông cụ.

Phó Hoàng Văn nói xong cố ý dừng lại một chút mới tiếp tục nói: “Chỉ có điều, có một chút thật sự không thể tưởng tượng nổi, chuyện hợp đồng kia chỉ có mấy người chúng ta biết, rốt cuộc là ai để lộ ra ngoài đây? Sao Kỳ Bạch có thể biết?”

Phó Hoa Sinh cười lạnh không thôi, “Anh đây là có ý, Kỳ Bạch và tôi là bạn thân, là tôi nói cho cậu ấy biết để cho cậu ấy tiết lộ cho An Cửu cố ý phá hư quan hệ giữa cô ấy và Phó nhị đúng không? Có phải anh còn định muốn nói, cho dù không phải do tôi tiết lộ, vậy cũng chính là tôi và An Cửu đã sớm thông đồng thành gian, sau đó trong bụng An Cửu đang mang chính là con của tôi đúng không? Có phải anh có ý này không?”

“Đây chính là do cậu nói.” Phó Hoàng Văn ha ha mấy tiếng.

“Thật con mẹ nó kẻ xấu tổ cáo trước! Rốt cuộc là ai làm trong lòng anh rõ ràng!” Phó Hoa Sinh giận đến phát điên.

Cho dù đối mặt với khiêu khích như vậy, Phùng Uyển ở bên cạnh vẫn không nói một câu, chỉ sâu kín nhìn Phó Chính Huân, người đàn ông mình yêu cả đời này, moi tìm móc phổi tất cả đều dâng hiến cho ông ấy. Dù sao, nhiều năm như vậy, bà từ không chút tâm cơ nào đến hao tổn tâm cơ bắt lại trái tim của ông ấy, rồi đến thành thạo ngồi vững vị trí này, không chỉ vì bảo vệ hai đứa bé, hơn nữa càng bởi vì tình yêu của ông ấy mà chống đỡ bản thân.

Phó Chính Huân đang vội vã chạy đến nói chuyện với trưởng khoa

sản, thấy bọn họ náo loạn âm ỉ không thành dáng vẻ gì, một tiếng hét lên ngưng lại: “Tất cả im miệng cho ta!”

“Ngài cũng đừng nóng nảy, tôi sẽ đi xem một chút, ngài chờ.” Trương khoa trấn an nói.

“Cảm phiền rồi!” Phó Chính Huân gật đầu, thái độ tương đối khiêm tốn.

Phó Cảnh Hi và Tô Nhu đỡ ông ngồi xuống trên ghế dài, dường như trong nháy mắt ông cụ già nua rồi, trên mặt suy sụp chỉ còn lại lo lắng, ngay cả giận dữ trong dự đoán cũng không có.

Thấy Phó Chính Huân như vậy, Phùng Uyển quay đầu đi, lại hơi không đành lòng, liếc nhìn hai đứa con trai ở đối diện, một mặt tĩnh mịch, một đang phát điên. Phùng Uyển thở dài, cho dù cuối cùng bà mất tất cả, vẫn có Sinh Sinh và Thần Thần ở bên cạnh, coi như vì hai đứa bé, bà cũng không thể buông tha vào lúc này.

Nghĩ vậy, bà lập tức khôi phục hơi sức, chỉnh lại quần áo đứng lên, đi tới bên cạnh Phó Chính Huân, cười lạnh một tiếng đẩy Tô Nhu ra, dịu dàng xoa bóp trán thay Phó Chính Huân.

Phó Chính Huân từ từ thả lỏng một chút.

Phùng Uyển nhân cơ hội mở miệng: “Ông hiểu rõ mấy đứa con trai nhất, Sinh Sinh quả thật đã làm không ít chuyện hoang đường, cũng từng không ít lần bị người ta bôi đen, nhưng về việc lớn tuyệt đối không phải đứa không phân biệt được phải trái, không biết nặng nhẹ. Về phần Thần Thần, mặc dù động cơ ban đầu là gì, làm mẹ, tôi vẫn có thể nhìn ra nó thật lòng đối xử với An Cửu, là động lòng thật, bây giờ cũng biết hối hận...”

Phùng Uyển vừa thở dài vừa nhìn về phía Phó Thần Thương vẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa An Cửu đi vào không hề có sức sống, trong lòng ê ẩm từng cơn.

“Cũng không biết sự tình sẽ phát triển thành dáng vẻ này, nếu như muốn trách... Chính Huân, tất cả nguyên nhân đều do ông! Ông quá mức độc đoán *, tự tin với kế hoạch và phán đoán của mình, một điểm này, Thần Thần cực kỳ giống ông!”

(*) nguyên gốc: 一厢情愿 một bên tình nguyện, là một thành ngữ, ý chỉ là nguyện vọng của một phía, không để ý tới đối phương có đồng ý hay không, hoặc điều kiện khách quan có đầy đủ hay không.

(Baiké)

Phùng Uyển không chút lưu tình chỉ trích khiến mấy người ở đây đều kinh ngạc, ai không biết tính khí của Phó Chính Huân, ông một khi đã kiên trì, thì nhất định cho là đúng, không cho phép bất kỳ kẻ nào phản bác, vào thời điểm này, ai mà không cẩn thận xu nịnh ông, làm sao có thể đi sờ vảy ngược của ông.

Vì không để cho Phó Chính Huân tức giận đến tăng sức nặng lên người Phó Thần Thương, bà cũng chỉ có thể mạo hiểm một lần.

Lần này Phó Chính Huân thể nhưng cúi đầu, còn hoàn toàn đủ thấp, “Bà nói không sai, chuyện này, từ đầu tới đuôi... Đều là tôi phạm sai lầm.”

Lúc này, trưởng khoa sản mới vừa đi vào đi ra nói, “Phó tổng, có thể đi vào.”

Phó Thần Thương vẫn ngồi ở trên ghế dài cúi thấp đầu, mặc kệ ai tới, cho dù bọn họ nói gì cũng không hề có chút phản ứng nào, giống như không nhìn thấy cũng không nghe được, cho đến nghe được

câu này, mới đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Ông nội, cháu có thể cùng đi vào không?”

Lúc này, Phó Cảnh Hi đột nhiên mở miệng yêu cầu.

Phó Chính Huân nhìn cháu nội một cái, gật đầu đồng ý.

Nhìn hai người đi vào, quả đấm của Phó Thần Thương nắm thật chặt.

Bây giờ, bà xã của anh đang gặp đau đớn, đứa bé của anh đối mặt với sống chết, anh thế nhưng lại cái gì cũng không làm được, thậm chí, sự xuất hiện của anh chỉ có thể khiến cho cô càng thêm khổ sở.

Phùng Uyển đi tới vỗ vỗ tay của anh, “Chờ một chút, có lẽ cha con có thể khuyên giải được con bé.”

Nhưng mà, còn tiến vào một người để cho người ta không bớt lo Phó Cảnh Hi...

Phó Hoa Sinh nhìn dáng vẻ Phó Thần Thương không ngừng lắc đầu, trong lúc nguy cấp như vậy Phó nhị không ngăn cơn sóng dữ, dù là Tô Hội Lê lần đó, bảy ngày bảy đêm sau cũng là đường cùng sống lại, ngóc đầu trở lại, để cho mọi người rút bể mắt kiếng, khi nào có chán nản và không biết làm sao như thế này...

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ----- -----

Hai bác sỹ đều lui đi ra ngoài, chỉ còn lại ba người An Cửu, Phó Chính Huân và Phó Cảnh Hi.

Trước khi bác sỹ đi đã ghé vào bên tai ông cụ nói tình huống cho

ông, ông cụ kích động đến hai tay chống gậy đều đang run rẩy,
“Được được được...”

Chỉ có điều, rất nhanh tất cả hưng phấn này đều hóa thành đau lòng.

An Cửu ngồi trên ghế, hờ hững nhìn cảnh tượng trước mắt, lại là người nhà họ Phó, có phải mỗi một người nhà họ Phó đều tới khuyên một lần mới đủ không?

Phó Chính Huân đứng ở trước mặt cô, không chút do dự và nhiều lời, liền trực tiếp nói năng có khí phách nói với cô: “An Cửu, cha biết rõ bây giờ cha không có bất kỳ tư cách gì yêu cầu con lưu lại hai đứa bé này, cho nên, tự con quyết định!”

An Cửu theo những lời này kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Ban đầu khi cha làm quyết định kia chính là vì để cho con có thể có khả năng sống thật tốt, có thể nhanh chóng vui mừng hạnh phúc, điều mà cha không thể cho bà ngoại con, hi vọng có thể cho con...”
Phó Chính Huân nói xong run rẩy lợi hại, Phó Cảnh Hi đứng ở bên cạnh không ngừng thay ông vuốt lưng, nhìn chăm chăm vào An Cửu đang tràn đầy lo lắng trong mắt.

“Mới vừa rồi ở trong điện thoại nghe Khiêm Nhân nói con mang thai, cha lão già này đừng nhắc tới có bao nhiêu vui vẻ, đã nhiều năm như vậy, cha chưa từng có vui vẻ như thế. Mặc dù bây giờ cũng không phải thời cơ tốt nhất để con mang thai, nhưng mà đã có, vậy thì sinh ra, cha và mẹ chồng con tự nhiên sẽ giúp con trông chừng thật tốt, lại nói, tuổi nhỏ hơn một chút sinh con cũng tốt, khôi phục nhanh, còn có thể cùng ở chung một chỗ mấy năm với đứa nhỏ, không cần giống như cha vậy, đại khái không tới mấy năm nữa sẽ phải xuống mồ, cũng không quản được mấy đứa tụi nó...”

“Ông nội, ngài đừng nói như vậy...” Phó Cảnh Hi cau mày.

Phó Chính Huân phát phát tay, ý bảo mình không có việc gì, khoe mắt ửng đỏ, “Nhưng... Nhưng mà... Cha biết rõ cha không có phúc khí đó, năm đó khi cha phụ bạc bà ngoại con, cha biết ngay, cha sợ rằng đời này sẽ không có cách nào lấy được vui vẻ chân chính...”

“Thằng nhóc thúi kia sợ rằng còn tưởng cha tới khuyên con đấy! Nó giống với cha năm đó, đều tự chuốc lấy! Con gái, bây giờ cha để lời ở đây, cho dù con làm quyết định gì, cha đều ủng hộ con. Cho dù... Cho dù con muốn bỏ đứa bé, đừng nói hai, cho dù là ba! Chỉ cần con vui vẻ, cha bảo đảm không có bất kỳ ai có thể ngăn cản quyết định của con! Con không có nghĩa vụ phải nối dõi tông đường vì nhà họ Phó! Nhưng mà đối với tổn thương tạo thành cho con, cha biết rõ cả đời cha đều không thể đền bù...” Từng câu từng chữ của Phó Chính Huân kiên định như bàn đá, tiếng nói run rẩy còn là tiết lộ ông hạ bao nhiêu quyết tâm mới có thể nói ra này lời nói, tự tay xử cháu nội của mình tử hình.

“Nhưng mà, có một việc con nhất định phải nhớ, đừng cho rằng từ đầu tới đuôi chỉ có lừa gạt, không nên bởi vì như vậy mà mất đi lòng tin với cuộc sống thậm chí là tình người, cách thức của cha không đúng, nhưng mà ý định ban đầu của cha, từ trước tới nay luôn hy vọng con sống tốt. Về phần con và Thần Thần, là nó không có phúc khí...”

An Cửu yên lặng nghe lời này, gắt gao cắn môi run rẩy.

Phó Cảnh Hi đưa một chiếc khăn tay cho cô, liếc nhìn giấy thỏa thuận ly hôn giống như cây cỏ cứu mạng ở trong tay cô, “An Cửu, có thể đưa cho cháu xem giấy thỏa thuận ly hôn một chút không?”

An Cửu gật đầu một cái thuận tay giao cho cậu ta, trong nhà này

người duy nhất cô không bài xích cũng chỉ có Phó Cảnh Hi.

Phó Cảnh Hi nhanh chóng xem một lần, sau đó mở miệng nói: “Cháu nhìn giúp thím rồi, không có bất cứ vấn đề gì, chú hai ngược lại ra tay hào phóng, chú ấy gần như ra tay trắng rời đi.”

An Cửu không lên tiếng, cô vốn không nhìn nội dung, bởi vì không chuẩn bị muốn đưa bé, cũng không chuẩn bị muốn gì của anh, cho nên cho dù anh viết như thế nào cũng không liên quan, chỉ cần đoạn tuyệt quan hệ, một kết quả này đã đủ rồi.

Phó Cảnh Hi tiếp tục nói: “Nếu như thím lo lắng đưa bé cũng có thể bị lấy ra đổi lấy lợi thế ích lợi, vậy không cần, thím cũng đã nghe rồi, ông nội sẽ không cho bất kỳ ai có cơ hội như thế, nếu như thím lo lắng tới quyền sở hữu sau khi sinh đứa bé ra, có phần hiệp nghị này, thím có đầy đủ năng lực nuôi dưỡng đứa bé.”

Trên mặt An Cửu thoáng qua một tia giãy giụa và dấu vết hy vọng, tất cả những thứ này đều là vấn đề mà cô hoàn toàn không dám đi suy tính, từng hết lần này đến lần khác trong lòng tự nói với mình không thể dao động, không thèm nghĩ không lập kế hoạch gì cho cuộc sống sau khi có cục cưng.

Phó Cảnh Hi trả thỏa thuận ly hôn lại cho cô, giúp cô vén một lọn tóc rơi ra sau tay, “Tin tưởng sau khi có cục cưng thím sẽ không lười nhác như vậy nữa, sẽ làm tấm gương tốt! Trên đời này, vẫn có rất nhiều người, rất nhiều việc, đáng giá để cho thím vì nó mà trở nên tốt đẹp hơn...”

Phó Cảnh Hi nhìn dáng vẻ cúi đầu ngoan ngoãn khéo léo của cô, trên thực tế trong lòng đừng nhắc tới có bao nhiêu dáng vẻ quật cường dứt khoát, không yên tâm thờ dài, “Cuối cùng, bên chỗ chú hai, nếu như thím lo lắng bị quấy nhiễu, chỉ cần ông nội phối hợp, chúng ta có

thể để cho chú ấy cho rằng đứa bé đã sớm không tồn tại. Cháu và ông nội, đều hy vọng thím có thể thật vui vẻ.”

Phó Chính Huân và Phó Cảnh Hi, hai lập trường vốn một khuyên giữ một khuyên không giữ, đến cuối cùng, lại ngược tới đây, chỉ đều là trăm sông đổ về một biển.

Phó Cảnh Hi nhìn vào mắt cô, gần như xuyên thấu nội tâm của cô, “Cháu biết rõ chuyện này là đả kích rất lớn với thím, lấy cá tính của thím, khẳng định đã rất hận chú hai, nhưng mà, trả thù một người, phương pháp tốt nhất không phải đi tổn thương chính mình, mà là, nên cố gắng sống tốt hơn người đó. Nếu như không có đứa bé, thím nên mở lòng một chút, vậy cũng đừng nên...”

“Cảnh Hi...” Cảm xúc cuối cùng đã tới điểm giới hạn, An Cửu che mặt, giọng nói yếu đuối đứt quãng, “Làm sao có thể cam lòng... Muốn... Muốn chúng... Nhưng mà, tôi không có cách nào...”

Phó Cảnh Hi thờ dài đi tới nắm hai vai cô, “Cháu biết rõ, cháu biết rõ...”

Chương 143: Khó giải thích

Editor: Puck - Diễn đàn

Nửa đêm.

Đã không biết là lần thứ mấy tỉnh lại trong trống rỗng và máu tanh chưa từng có giới hạn cuối...

Cô gái trong mộng máu me khắp người nằm trên bàn mổ, anh đứng cách một bước, nhưng không cách nào đi tới nửa bước, càng đi tới càng lùi về phía sau...

Trơ mắt nhìn đôi tay trắng bệch của cô tự mình nâng một đồng máu thịt mơ hồ hiện lên trước mắt anh...

Cô nói, Phó Thần Thương, đời này của tôi, không muốn có bất kỳ liên hệ nào với anh...

Vì vậy, mặt đất dưới chân biến mất, anh bắt đầu rơi xuống tại chỗ...

Máu tanh trong mộng không bao giờ phai màu, ngay cả thời gian cũng chùi rửa không bao giờ hết...

Giấc mộng giống như hình với bóng với hít thở không thông trong nước, anh chống tay ngồi bật dậy, bàn tay anh luồn vào trong tóc ướt mồ hôi, thở dốc nặng nề, lục lọi đầu giường, trong hỗn loạn truyền đến tiếng lọ thuốc lăn dưới nền, tiện tay sờ một lọ, lập tức đổ ra mấy viên nuốt khô xuống, dựa vào đầu giường...

Cả đêm không thể ngủ nữa.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ----- -----

“Sáng sớm trời còn chưa sáng! Cho dù mẹ muốn nhìn anh ấy cũng không cần sớm như vậy! Mẹ nhìn sao Bắc Đẩu trên trời đêm coi! Anh hai khẳng định còn đang ngủ! Mẹ, mẹ thật là, đang êm đẹp làm gì mà trời chưa sáng lại đột nhiên chạy tới!”

“Mẹ không yên lòng, không ngủ được!”

“Anh hai không có chuyện gì! Kiểu thể chất biến thái kia...”

“Con mới biến thái! Ai cho con nói anh trai mình như vậy?”

“Con biến thái chỗ nào? Có người nói con trai mình như mẹ sao?”

Hai người nhao nhao ầm ĩ đứng trước cửa biệt thự mở cửa.

Mới vừa bước vào một bước, Phó Hoa Sinh dùng ốc tay áo che mắt che mũi lui ra, “Tìm đường chết rồi...”

Phùng Uyển hốt ha hốt hoảng gạt mùi khói rượu nồng đậm đi vào phòng.

Tàn thuốc, chai rượu, giấy... Một phòng xốc xếch.

Bởi vì chán ghét người xa lạ tiến vào không gian của mình, từ trước đến giờ anh không cần người dọn dẹp theo giờ, đều tự thân tự lực, vậy mà hôm nay, nơi này không biết đã bao lâu không dọn dẹp rồi.

Sau khi li dị, liền không thấy tung tích An Cửu.

Ở bệnh viện phá thai xong, hai người liền đi cục dân chính làm thủ tục, làm xong thủ tục ra ngoài, anh đỡ cô ngồi xuống ven đường, cô muốn uống nước, anh liền đi mua, khi trở về, cô đã biến mất không thấy, không để lại đôi câu vài lời...

Anh đứng tại chỗ, nhẹ nhàng như gió thổi, không hề kinh ngạc chút nào, hình như đã sớm đoán được, cô sao mà dịu dàng nói với anh, “Phó Thành Thương, em muốn uống nước, đi mua giúp em có được không”, cho dù biết cô cố ý tách khỏi mình, nhưng sao có thể từ chối dịu dàng này? Uống rượu độc giải khát, không cách nào từ chối...

Sau này, mua một căn biệt thự ở Thành Bắc, lại không đi qua Lăng Hi Viên và nhà cũ nữa.

Đã qua một năm, ông cụ lục tục giao quyền, cho đến bây giờ, anh đã không thể nghi ngờ là người nắm quyền thực tế của tập đoàn Phó thị.

Ngày đó, một bước sai lầm, thua cả ván bài, cổ phần, quyền thừa kế, tài sản...

Không nghĩ tới, kết quả đúng là một bước ngoặt, tính toán bên chỗ lão đại hoàn toàn thất bại.

Rốt cuộc được đến thứ anh muốn, nhưng lại trả giá cao mất đi con cò nhỏ bé.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Phùng Uyển đau lòng gần như rơi lệ, vừa thu dọn nhà, vừa ghen ngào, “Mẹ biết ngay có thể như thế này... Nếu không phải tới đây lúc này, sao có thể nhìn thấy dáng vẻ này của nó...”

Phó Hoa Sinh gãi gãi đầu, đi vào phòng ngủ, lọ thuốc và chai rượu đầy đất lẫn lóc ở chung một chỗ, nhìn thấy mà ghê.

Trên giường, Phó Thần Thương tỉnh, nửa dựa vào đầu giường, không mặc áo, chân thật mỏng chỉ vền vện đến eo, thấy bọn họ đi vào, chỉ hơi nhướn mí mắt, sau đó như không có người bên cạnh trần thân trên rời giường, đứng trước tủ đồ chọn lựa quần áo phải mặc dự cuộc họp hôm nay...

Mặc quần áo, cạo râu, rửa mặt, đánh răng... Mười phút sau, Phó Thần Thương chiếu sáng lấp lánh ra lò, trừ màu xanh đen nhàn nhạt dưới mí mắt, không nhìn ra bất cứ dấu vết gì.

Phó Hoa Sinh vắt chéo chân, hai tay khoanh ngực dựa nghiêng trên khung cửa nhìn toàn bộ quá trình, quả thật trợn mắt há hốc mồm, nhìn thế là đủ rồi.

Người này ban ngày là người, buổi tối là quỷ, không có luân phiên, nếu không phải Phùng Uyển tâm huyết dâng trào tới đây một lần như vậy, nếu không phải vừa mới tận mắt nhìn thấy dáng vẻ mất hồn mất vía của anh ấy khi nằm trên giường, anh thật sự cho rằng sự kiện kia chỉ là nhạc đệm, dù sao trong khoảng thời gian này, bên ngoài, thậm chí người thân, chỉ nhìn thấy anh ấy hăng hái tiên y nộ mã * gây dựng mảng lớn giang sơn.

(* tiên y nộ mã: trang phục đẹp ngựa cường tráng, chỉ trang phục hào hoa xa xỉ.

Phùng Uyển mang theo bữa ăn sáng tới đây, cầm chén đĩa thu xếp xong, trong phòng bếp thiết bị gì cũng đầy đủ hết, nhưng tất cả đều mới, chưa bao giờ động tới, trong tủ lạnh trừ rượu và nước ra không có gì cả. Nếu như bà không đến, con trai khẳng định không ăn hoặc tới công ty để trợ lý mua đồ ăn ngoài. Mà Phó Thần Thương trước

kia, chú trọng nhất chính là chất lượng cuộc sống.

Phó Thần Thương đi ra ngoài phòng cầm tờ báo, sau đó ngồi vào trước bàn ăn điểm tâm, cho dù chỉ là ăn đồ, thần thái cũng không hề qua loa, thập toàn thập mỹ.

Ba người không ai nói gì với ai, Phùng Uyển ăn một nửa liền không ăn được nữa, con trai rớt cuộc đứng vững gót chân ở nhà họ Phó, thế nhưng giá quá cao quá nặng, không chỉ là một người phụ nữ và đứa bé không có duyên đi tới nhân thế, còn có cả trái tim của con trai.

“Thần Thần, biết rõ đã không thể nào, cũng nên chạy ra. Nhiều phụ nữ như vậy, cũng không hề có một người trúng ý sao?”

Trong lòng Phùng Uyển hiểu rõ ràng, tình huống hai người như thế, tuyệt đối sẽ không có khả năng. Mà trong lòng bà, cho dù như thế nào bà vẫn có khúc mắc với An Cửu, không hy vọng bọn họ ở bên nhau, cũng sẽ không còn có khả năng. Ông cụ giấu giếm hành tung của An Cửu cực kỳ chặt chẽ.

“Mẹ, lúc này mới ly hôn chưa tới một năm, ngài cũng quá gấp!” Phó Hoa Sinh nói xong ném một tấm danh thiếp cho Phó Thần thương, “Cho này.”

Phó Hoa Sinh ném cho anh là một tấm danh thiếp của nhà tư vấn tâm lý.

Phó Thần Thương nhìn lướt qua, đang định trực tiếp xem nhẹ, sau đó ánh mắt dừng lại một chút, đưa tay cầm tới –

Thẩm Hoán.

“Đi xem một chút đi! Đừng tưởng rằng mình thật sự làm từ sứt! Có lúc em theo đuổi con gái quá nhiều sẽ bởi vì không chống đỡ được mà hậm hực! Bây giờ xã hội này, đi khám bác sỹ tâm lý một chút cũng không phải chuyện rất bình thường sao!”

Phùng Uyển gật gật đầu phụ họa lời Phó Hoa Sênhois.

Cần nhắc đến anh nhất định sẽ bài xích bác sỹ tâm lý, Phó Hoa Sên vắt hết óc mới chọn được một người như vậy, mẹ, cũng đừng nói con không tim không phổi không quan tâm tới anh trai.

Anh biết Phó Thần Thương cần vốn không phải là bác sỹ tâm lý, cõi đời này có một vị thuốc, anh càng dùng sẽ càng tốt. Chỉ có điều, thuốc giải này anh cũng không có bản lĩnh kiếm về được giúp anh ấy.

Thật ra thì, lấy thực lực bây giờ của Phó Thần Thương, cho dù ông cụ giấu giếm nghiêm ngặt hơn nữa, nếu anh ấy nảy sinh quyết tâm, không phải không có khả năng tìm được người, chỉ có điều, tìm được thì phải làm như thế nào đây?

Khổ sở nhất không phải mất đi tung tích một người, mà là, cho dù cô ấy đứng trước mặt, vẫn không có cách nào ôm cô ấy vào lòng. Gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ----- -----

Nước Mỹ, Los Angeles.

An Cửu dùng một cây viết bi búi tóc ở sau gáy, ngồi trước máy vi tính xách tay lạch cạch gõ chữ, chân gác lên nôi, thỉnh thoảng lắc một cái.

Bé con trong nôi mở to mắt đen nhánh như trái nho nhìn chăm chăm

vào mẹ đang gặm bài, thỉnh thoảng hừ hừ mấy tiếng, chỉ mong chờ hấp dẫn sự chú ý của mẹ, cho đến khi mẹ nghe được tín hiệu đẩy nôi một cái mới hài lòng tiếp tục tò mò nhìn mẹ.

Còn nhóc ở trong nôi bên cạnh lại lặng yên ngủ, không náo loạn không làm khó, cũng không cần ai dụ dỗ, cực kỳ khôn ngoan.

“An Cửu, cậu làm tới đâu rồi?” Kiều Tang lắc lắc tóc đuôi gà từ đối diện xông thẳng vào.

“Sắp xong rồi, còn thiếu một chút.” An Cửu cũng không ngần ngại đầu lên trả lời.

“Mẹ nó! Không phải cậu nói ngày hôm kia mới vừa sắp xếp xuống sao? Cậu đã sắp làm xong? Cậu vẫn là người sao?”

“Làm phiền cậu, đừng nói thô tục.”

Mặt An Cửu không thay đổi liếc nhìn khuôn mặt và tóc đuôi gà của Kiều Tang, “Người theo đuổi và fan hâm mộ của cậu nhìn thấy cậu như vậy sẽ tập thể đi tự sát mất, cho dù ở trong nơi riêng tư, cầu xin cậu chú ý hình tượng một chút.”

Kiều Tang bị dạy dỗ đến chu môi vể mặt ngượng ngùng, “Người làm mẹ, chính là không giống... Ngày mai cậu còn định đi tổ kịch sao?”

“Ừ.”

“Đi đâu làm việc không công còn không bằng trực tiếp làm trợ lý cho tớ!”

“Bây giờ tớ cần chính là tích lũy kinh nghiệm, đi theo cậu có thể học được cái gì? Tinh thần bị phân liệt sao?”

Kiều Tang: “...”

Kiều Tang bị đá kích rồi, chạy tới chỗ cục cưng tìm an ủi, úp sấp vào nôi trước mặt cùng cục cưng mắt to trừng mắt nhỏ, le lưỡi làm mặt quý đùa con bé một chút, lại dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc lên gương mặt có cảm giác mềm nhũn siêu cute, dĩ nhiên sau đó chọc cho cô bé người ta khóc.

“Cậu quá nhàm chán đi chơi trò phân liệt, làm gì mà cứ chọc giận con bé hoài?”

“Cũng không phải tớ chọc giận con bé đâu! Tớ chỉ đụng một cái, cảm giác tay quá tốt chứ sao... Con bé khẳng định chính là đói bụng!”

An Cửu bế con bé từ trong nôi lên cho bú sữa, nhóc ngậm một nụ hoa liền ngừng khóc, ăn được hết sức tập trung.

Kiều Tang lập tức lộ ra vẻ mặt “Cậu xem đi quả nhiên là như vậy”.

Một giây tiếp theo, Kiều Tang đột nhiên nghiêm túc, “Đúng rồi An Cửu, tớ có một chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì?” Không phải là lần đầu tiên An Cửu nhìn thấy cô ấy đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhưng mà lần này xem ra không giống lắm.

“Mấy tháng nữa, tớ sẽ về nước rồi.” Giọng của Kiều Tang rất trầm trọng.

An Cửu ngây ngốc, “Đúng vậy, cậu sắp tốt nghiệp.”

Trong khoảng thời gian này Kiều Tang và Monica giúp cô không ít việc, cuộc sống của cô dần đi lên quỹ đạo. Một năm này rất vất vả,

cũng là thời gian không buồn không lo nhất trong cuộc đời này của cô, bên cạnh có người thân nhất thích nhất, phía trước không có sương mù, cuộc sống của cô vô cùng đơn thuần, cô cần phải làm, chỉ có cố gắng lên trước, cuộc sống nghiêm túc.

“Ừ, tớ chuẩn bị về nước phát triển.”

“Cũng tốt, dù sao người nhà cậu đều ở trong nước.”

“Còn có một việc, tớ chuẩn bị ký hợp đồng với Tụ Tinh, An Cửu, cậu có để ý không?” Kiều Tang hơi lo lắng hỏi.

“Anh họ cậu cũng ở Tụ Tinh, vừa đúng có thể chăm sóc lẫn nhau, vô cùng tốt.”

Thấy nét mặt An Cửu hoàn toàn trong lòng không có khúc mắc, Kiều Tang mới thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lộ ra ý cười dã tâm đặc biệt gian trá.

Phó Thần Thương! Anh đồ cặn bã! Tiểu gia đây không giải quyết được anh không hung ác lợi hại bỏ rơi anh cũng không phải họ Kiều!

Chương 144: Mộng

Editor: Puck - Diễn đàn

Sân bay thành phố A.

Cô gái mặc áo sơ mi quần jean vô cùng đơn giản, đeo khẩu trang che kín miệng mũi, chỉ lộ ra một đôi tròng mắt tinh quái, trong mong ngóng chờ về phía dòng người, cho đến khi trong dòng người xuất hiện một bóng dáng mảnh khảnh, hai mắt lập tức sáng lên, không ngừng vẫy tay.

“Darling ~ tớ nhớ cậu muốn chết rồi~” Người đến mới vừa đi tới trước mặt cô gái liền nhào lên, chỉ có điều bị một cánh tay vô tình chặn lại.

“Không phải nói không cần đến đón tớ sao? Lại còn lên giọng như thế! Bị người nhận ra sẽ rất phiền toái! Trợ lý biết cậu tới sao?”

Kiều Tang không hề cho là đúng, không nhìn thẳng vào lời dạy dỗ của cô ấy, giống như con khỉ không ngừng nhảy lên nhảy xuống nhìn quanh ra phía sau, “Này này? Hai cục cứng đâu? Phạn Đoàn đâu? Đừng nói với tớ rằng cậu nhấn tâm như vậy để cả hai đứa ở lại nước Mỹ nha!”

“Trường hợp công cộng, chú ý tới hình ảnh.” An Cửu bắt đặc dĩ nhìn cô ấy một cái, “Bọn họ ở chung một chỗ với tiểu Hạ, chờ tớ sắp xếp xong bên này rồi tới.”

Cái gọi là sắp xếp, nhưng thật ra là điều tra đi?

“Ừm... Cậu cũng quá cẩn thận rồi, chỉ có điều cũng đúng, Phó Thần Thương anh ta không có tính người như vậy!” Nhắc tới cái tên này, Kiều Tang lập tức cắn răng nghiêng lợi.

Bốn năm, cô tốn thời gian dài như vậy ẩn núp bên cạnh anh, kết quả một chút tiến triển cũng không có, người đàn ông này quả thật lì lợm như tường đồng vách sắt.

“Đừng lo lắng! Tình báo mới nhất, gần đây Phó Thần Thương bận xem mắt, khẳng định không có tinh lực chú ý những chuyện khác! Chỉ có điều cho dù chú ý cũng không có chuyện gì, dù sao ông cụ sẽ cho cậu chỗ dựa!”

Chuyện năm đó người ngoài tự nhiên không biết tình hình sâu nhất bên trong, Kiều Tang, Monica tương đối thân cận cũng chỉ biết Phó Thần Thương và Tô Hội Lê kết hôn sai luật ép cô phá thai, ông cụ chủ trì công đạo vì An Cửu công khai tuyên bố đời này Tô Hội Lê cũng không thể bước vào nhà họ Phó, để tránh An Cửu bị trả thù mới đưa cô ra nước ngoài, còn giấu giếm lừa dối sinh ra hai cục cưng.

“Tớ biết rõ.” Nghe đến người nhạy cảm, đề tài nhạy cảm như vậy, An Cửu chẳng qua chỉ trầm tư một chút.

Nếu như không phải có đầy đủ nắm chặt và tự tin, cô không có khả năng quyết định trở về nước.

Kiều Tang liếc nhìn thần thái giống như bình tĩnh của An Cửu, vỗ ngực liên tục. Mấy năm không gặp mình vẫn là dáng vẻ cũ, tại sao người ta có thể trở mã ra đoan trang tao nhã xinh đẹp động lòng người như thế chứ? Ứng với cái gọi là trong bụng có thi thư khí chất hào hoa, khí chất của cô ấy giống như hàm súc trải qua thời gian lên

men tản mát từ trong ra ngoài, giống như rượu ngon hương thuần. Nhìn lần đầu tiên tuyệt đối sẽ không giọng khách át giọng chủ, thậm chí có thể khiến cho người ta coi thường sự tồn tại của cô ấy, không phải kim cương, lại dịu dàng như ngọc đẹp sau khi tỉ mỉ mài dũa, có vẻ an bình của thời gian lắng đọng.

Kiều Tang an ủi mình, nhất định bởi vì bản thân mình đã đủ hoàn mỹ, đã không có không gian phát triển.

“Phòng ở đã sớm sắp xếp xong xuôi cho cậu, ừm, cậu thật sự không định dời qua ở chung với tớ sao?”

“Qua một thời gian ngắn Phan Phan và Đoàn Đoàn sẽ đón tớ, ở cùng cậu không tiện.”

Nhắc tới cục cưng, ánh mắt của An Cửu dịu dàng đến có thể chìm chết người.

Biết cô ấy một khi đã quyết định chủ ý cũng sẽ không thay đổi, Kiều Tang đành phải thôi, “Vây cũng được! Haizzz, thật hy vọng cậu có thể làm trợ lý cho tớ! Chẳng qua tớ biết cậu nhất định sẽ không ký với Tụ Tinh! Tính toán tốt ký nhà nào chưa? Không phải Sở Thiên chứ? Sở Mạch người kia thật ra cũng không phải kẻ hiền lành gì, năm đó khi Tô Hội Lê bị ông cụ phong sát *, nghèo túng thành như vậy, anh ta lại một lần cũng không nhìn chị ta, còn ngày ngày kéo người mẫu rêu rao khắp nơi! Cho đến khi chị ta ném hết chua cay lưu lạc nơi đầu đường mới đón chị ta về, nhưng vẫn nâng kẻ thù không đội trời chung của chị ta là Mạc Y Y, khiến cho chị ta vĩnh viễn không thể làm thủ lĩnh! Chắc chắn, quá độc...”

(*) Phong sát: ở trong giới giải trí hoặc giới thể thao, chỉ cấm xuất hiện trên truyền thông hoặc cấm tham gia trận đấu.

“Xin hỏi, hai vị tiểu thư đang thảo luận về tôi sao?”

Kiều Tang bị giọng nói bất ngờ xuất hiện ở sau lưng làm cho sợ hết hồn, lui về sau mấy bước thiếu chút nữa ngã xuống, may nhờ An Cửu đỡ cô...

“Sở Mạch? Gặp quý! Không phải trùng hợp như vậy chứ! Đúng là không thể nói xấu người sau lưng!”

Sở Mạch có dáng vẻ mới vừa xuống máy bay, cười đến hiền lành, “Có thể được đại minh tinh Kiều bàn luận, là vinh hạnh của tôi.”

“Tôi như vậy anh vẫn có thể nhận ra?” Kiều Tang chỉ vào lỗ mũi mình.

An Cửu không nói gì mang lại khẩu trang cho cô ấy vì dưới động tác quá độ vừa rồi đã sắp rơi xuống, “Cậu không thể khiến cho người ta bớt lo một chút?”

Vừa mới trở về nước đã bị cậu ấy rước lấy phiền toái lớn khó giải quyết.

“Tổng...” Sở Mạch nhìn cô, ngây người mười mấy giây, sau đó một phát gỡ mắt kính râm trên sống mũi, kính ngạc không thôi, nét mặt kia còn kỳ quái hơn Kiều Tang lúc này, “Tổng An Cửu?”

“Sở tổng, đã lâu không gặp.” So ra mà nói, An Cửu bình tĩnh hơn nhiều, chỉ hơi kinh ngạc, cũng chỉ gặp một lần ở buổi tiệc từ thiện, năm năm sau anh ta còn có thể nhận ra mình.

“Cô lại vẫn còn sống?”

“... Phương thức hỏi thăm của Sở tổng thật đặc biệt.”

“Ha ha! Chuyện này cũng không nên trách tôi, năm đó sau khi cô ly dị không hề có một chút tin tức, nhiều paparazzi thần thông quảng đại như vậy cũng đào không ra tin tức của cô, tất cả mọi người đều truyền đi rằng cô bị Phó Thần Thương chìm sông rồi!”

“ ... ”

“Thế nào? Đang tìm việc làm sao? Có hứng thú tới công ty của chúng tôi không? Tất cả tai to mặt lớn tùy cô chọn! Dĩ nhiên, muốn làm tai to mặt lớn cũng có thể!” Sở Mạch đưa danh thiếp cho cô, dáng vẻ dùng kẹo que dụ dỗ con nít.

An Cửu không nhận, “Sở tổng, ngài như vậy có phải quá tùy tiện rồi không. Huống chi, tôi và ngài hình như không quen biết?”

“Tùy tiện nhiều tự nhiên sẽ quen thuộc.”

“Sở tổng thật sự cố chấp với người phụ nữ của Phó Thần Thương.”

“Không phải vậy! Cô là người phụ nữ của Phó Thần Thương sao? Đã sớm không phải đúng không? Cho nên, cô bé, đừng ác ý suy đoán tôi như vậy! Tôi chính là người tốt!”

Rất nhiều năm không bị ai gọi là cô bé, An Cửu hơi hoảng hốt, người trong vòng luẩn quẩn của cô đều gọi cô từ Ann đến chị Ann. Những năm này gầy không ít, khuôn mặt con nít mập mập đã nhọn rồi, cộng thêm bình thường ăn mặc đều sẽ nghiêng về thuần thực, cuối cùng đã rửa sạch hiềm nghi người chưa thành niên.

“Cô Kiều cũng có thể suy tính một chút?”

Kiều Tang giống như củ khoai lang nóng bỏng tay tránh tay đưa danh

thiếp của anh ta, “Tôi cũng không có ai coi tiền như rác có thể dùng nửa tỷ chuộc thân cho tôi!”

Sở Mạch không thèm để ý tới cô giễu cợt, cười to không ngừng, “Không ngờ danh thiếp của tôi cũng có một ngày không đưa ra được.” Nói xong vô cùng thành khẩn nhìn An Cửu trước mặt, “Tổng tiểu thư, tôi thành tâm muốn mời, hy vọng cô có thể nghiêm túc suy nghĩ một chút.”

“Tôi cũng thành tâm từ chối, cảm ơn ý tốt của Sở tổng, lần này trở về, tôi không có ý định ký làm đại diện cho minh tinh của bất kỳ công ty nào.”

“Hả?” Sở Mạch ngược lại hơi tò mò, chỉ có điều dù sao cũng là chuyện riêng của người ta, không tiện hỏi nhiều, nhưng mà...

“Còn nhiều thời gian, Tổng tiểu thư, tin tưởng chúng ta có cơ hội hợp tác.”

Nhìn bóng lưng Sở Mạch rời đi, Kiều Tang vỗ ngực một cái, “Đây cũng có thể gặp được, cũng quá thần kỳ! May mà người gặp phải là anh ta, tuyệt đối sẽ không tiết lộ hành tung của cậu cho Phó Thần Thương...”

“Cậu chuẩn bị công ty gì cũng không ký hả? Vậy cậu chuẩn bị làm gì?”

“Có thể đi dạy học, có một người bạn giúp tớ đưa vào đại học M. Như vậy sẽ có nhiều thời gian với cục cưng hơn.”

“Đừng làm tớ sợ! Cậu chuẩn bị đi đại học làm giảng viên? Mặc dù đại học M cũng coi như đối tượng chuyên nghiệp, nhưng một khi đã như vậy, năm đó sao cậu lại liều mạng chui vào trong vòng luẩn quẩn này!

Tớ còn tưởng rằng cậu nhất định sẽ làm nghề này!”

“Thù hận còn dư lại khó dần thôi.” Sau này mới phát hiện, nhưng chuyện hư hỏng này, chỉ cần hai khuôn mặt non nớt thân yêu của cục cưng kề cận lại gọi cô một tiếng mẹ, cái gì cũng không tính.

“Tóm lại mặc kệ cậu làm quyết định gì, tớ đều ủng hộ cậu! Đi nào, tớ dẫn cậu đi xem phòng ở, bảo đảm cậu hài lòng...”

Kiều Tang nghe nửa hiểu nửa không, chỉ có điều rất nhanh đã quên mất sau gáy, chuyển hướng không khí xấu “Năm đó” thành đề tài trọng tâm.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Kiều Tang phải giúp cô thu dọn nhà, mua đồ, cuối cùng ăn cơm tối, nói ngược nói xuôi mới ép được cô ấy mở điện thoại di động ra, trốn việc cả ngày, đoán chừng tất cả trợ lý của cô ấy sắp điên rồi.

Phương diện diễn trò của cô nhóc này quả thật có thiên phú cực cao, chính là tính tình cực kỳ ngang tàng, làm chuyện gì đều quá mức tùy tính, tiếp tục như vậy nữa, một ngày nào đó sẽ gây ra chuyện.

An Cửu mở nước nóng, nhỏ vài giọt tinh dầu, vừa tắm vừa nấu cháo điện thoại với hai bảo bối.

Tắm xong ra ngoài, đứng ở cửa sổ sát đất nhìn cảnh đêm đèn đuốc vạm vỡ nơi quê hương nhiều năm xa cách, cảnh tượng giống nhau, năm năm trước sẽ tịch mịch đến đau lòng, giờ phút này trong lòng lại tràn đầy ấm áp, cho dù thân cô ở đâu, cho dù một thân một mình xa cách ngàn dặm, cũng sẽ chờ đợi, khao khát, vào giờ phút này, không hiểu sao trong đầu lại phá phong cảnh thoáng qua câu Kiều Tang nói Phó Thần Thương bạn xem mắt...

An Cửu dùng khăn lông lau tóc đã dài tới eo, không thú vị cười cười, có lẽ đánh giá quá cao lực ảnh hưởng của bản thân đối với anh, cõi đời này người nào ít đi ai sẽ sống không nổi, anh trăm công ngàn việc, sao lại đi làm khó một đối tượng không liên quan, trêu chọc một người không hề có giá trị lợi dụng...

Mà cô, cũng sẽ không phải là cô bé ngọc đốt nát không biết gì khi trước...

Thoải mái trong lòng, tâm tình An Cửu không tệ gọi một cú điện thoại, kết quả số điện thoại di động của đối phương ngừng hoạt động, chẳng lẽ Thẩm Hoán đổi số? Rõ ràng thời gian trước còn liên lạc được, cho dù đổi cũng không thể không thông báo cho mình chứ?

An Cửu nghi ngờ bấm số máy riêng ở phòng làm việc của cậu ấy, “A lô! A lô? Thẩm Hoán? Là tôi, tôi đã về nước.”

Đầu điện thoại di động bên kia yên lặng không tiếng động.

Cả người Phó Thần Thương vẫn còn rơi vào trong trạng thái chưa tỉnh mộng.

Một giờ trước, Thẩm Hoán mới làm thôi miên cho anh, giấc ngủ này ngủ càng sâu, cho tới khi anh nghe được điện thoại vang lên, còn tưởng rằng đây là nhà mình, theo bản năng liền đi tới chỗ tiếng chuông nhận điện thoại, sau đó...

Quả nhiên là nằm mơ sao?

Chương 145: Cạm bẫy

Editor: Puck - Diễn đàn

Sáng ngày hôm sau, An Cửu ở dưới nhà trọ của Thẩm Hoán chặn cậu ta lại.

“Cửu...”

Khoảnh khắc khi thấy rõ là An Cửu, miếng bánh mì nướng trong miệng Thẩm Hoán rơi xuống đất, chữ “Ca” đó cho dù như thế nào cũng không cắn ra được, cho đến khi An Cửu chủ động chạy tới nhảy lên ôm anh, “Thẩm Hoán, đã lâu không gặp!”

Bây giờ An Cửu ăn mặc rất tùy ý, một thân quần áo ở nhà, tóc dài cột đuôi ngựa ở sau gáy, kể từ sau khi có cục cứng, phong cách trang phục bình thường của cô đều nghiêng về mềm mại nhẹ nhàng, không hề có một chút trang sức dư thừa, đồng hồ đeo tay dây chuyền đều chưa bao giờ mang, chỉ sợ khi ôm cục cứng đồ lung tung trên quần áo sẽ khiến cho hai đứa không thoải mái.

Thẩm Hoán cúi người ôm ngược lại cô, kích động không thôi, “Cửu ca!!! Thật sự là chị! Loli đáng yêu còn chưa tính, đánh chết em cũng không thể tin được chị có thể khống chế được mà về nhà!”

“Làm trò! Cậu cũng có thể cứu mạng sống, tại sao tôi không thể về nhà chứ?”

Thẩm Hoán bật cười, “Ha ha, chỉ giới hạn trong khi nói chuyện chị không nói lời nào. Trở về khi nào? Sao không nói với em một tiếng!”

“Ngày hôm qua! Đây không phải muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ sao! Tối hôm qua sau khi về đến thì gọi điện thoại cho cậu, nhưng số điện thoại di động của cậu ngừng hoạt động, gọi điện thoại phòng làm việc cũng không được!” An Cửu ai oán nói.

Thẩm Hoán nâng trán, “Đừng nói nữa, có một bệnh nhân thất tình bị đả kích, khó khăn lắm mới khơi thông cho người ta...”

“Sau đó cô ấy đã yêu bác sỹ Thẩm khéo hiểu lòng người, triển khai theo đuổi nhiệt liệt với cậu, cậu không chịu nổi quấy nhiễu này mới đổi số điện thoại?”

“Đều trúng!” Thẩm Hoán ủ rũ cúi đầu.

An Cửu liếc nhìn cậu ta một cái, “Thật đúng là đang ở trong phúc mà chẳng biết! Có người phụ nữ theo đuổi cậu còn không được? Cậu tốt xấu gì cũng là bác sỹ tâm lý, chỉ có năng lực tâm lý thừa nhận chút ít vậy?”

Thẩm Hoán kín đáo liếc nhìn cô một cái, “Mẫu chốt là... Anh ấy không phải phụ nữ...”

An Cửu: “...”

Thẩm Hoán chua xót thở dài, chuyển đề tài, “Em gửi số mới rồi, chị không nhận được?”

“Gửi ngày hôm qua?”

“Đúng vậy, như thế nào?”

“Ngày hôm qua tôi trở về nước liền thay số mới...”

“Chẳng trách!” Thẩm Hoán cảm thán một câu, sau đó trong nháy mắt trong đầu bổ tới một tia chớp, ngay cả giọng nói cũng hơi thay đổi, “Chị vừa mới nói gì, tối hôm qua chị gọi tới phòng làm việc của em?”

“Đúng vậy, gọi tới mới biết điện thoại của cậu bị hư.”

“Hư? Chị gọi được sao?” Thẩm Hoán đè nén khấn trương xác định lại một lần nữa với cô.

An Cửu đang định gật đầu, lại ngẫm nghĩ, nhớ lại nói: “Tôi gọi ba lượt, giống như có người nhận, nhưng không có ai nói chuyện, nhất định là điện thoại của cậu bị hư rồi.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Thẩm Hoán trắng bệch.

“Làm gì vậy? Sắc mặt kém như thế! Tối hôm qua điện thoại không phải do cậu nhận? Cậu kim ốc tàng kiều? Tôi không gây thêm phiền toái cho cậu chứ?” An Cửu nhớ lại rất nhiều năm trước mình đã làm liên lụy Tề Tấn. Nhưng mà, đây là số điện thoại ở phòng làm việc của Thẩm Hoán, cũng không phải số điện thoại riêng...

“Điện thoại hư, em nhớ ra rồi, là hư rồi... Đi thôi! Chúng ta vui vẻ tụ họp!” Thẩm Hoán nhanh chóng đổi chủ đề.

Không phải thời gian làm việc bình thường sẽ không có ai gọi điện thoại tới, cho dù ngoài ý muốn, Phó Thần Thương sẽ tuyệt đối không nhận điện thoại của người khác. Nhưng mà, kể từ khi có một trợ lý nhỏ cố gắng đến gần khi Phó Thần Thương ngủ đã bị anh ấy hung tàn vụn gãy tay thì sau này khi Phó Thần Thương tới điều trị sẽ không có ai ở đó, cho dù là anh cũng phải lui ra, anh có một phòng riêng ở bên kia, nên chìa khóa cũng đánh cho anh ấy một chìa, anh ấy tỉnh lại khi nào thì đi khi đó, cho nên, lúc đó tuyệt đối chỉ có một

mình anh ấy, An Cửu nói đã có người nhận, không phải là anh ấy thì còn ai vào đây...

Hồng rồi hồng rồi! Lúc này đúng là chuyện xấu! Cái gọi là kẻ trí cũng có lúc làm sai!

Kim ốc tàng kiều em gái chị! Là chồng trước của chị nè!

Thẩm Hoán giày vò giữa y đức giữ bí mật cho bệnh nhân và tình nghĩa anh em với An Cửu, vô cùng rối rắm.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ----- -----

Bệnh viện.

Sắc mặt Phùng Uyển tiều tụy tựa vào trên giường bệnh, “Anh hai của con gần đây như thế nào?”

Phó Hoa Sinh đưa trái táo đã gọt đến nham nhở cho Phùng Uyển, “Ngài yên tâm, anh hai ngoan lắm! Lúc này đang gặp mặt vị thiên kim nhà họ Vương kia.”

Phùng Uyển nện trái táo lên người con trai, “Ngoan cái rắm! Xem mắt, có người xem mắt như nó sao? Tất cả đều coi mẹ già rồi nên hồ đồ có phải không?”

Phó Hoa Sinh luống cuống tay chân đón được, lâu bầu: “Ngài đã biết rồi còn hỏi con làm gì!”

“Anh con không chịu tử tế xem mắt, vậy con đi cho mẹ, đi làm mẫu chính xác tử tế cho anh con!”

“Này này, sao lại đột nhiên kéo tới trên người con vậy! Ngài cứ nghi

ngơi thật tốt đi! Công ty con còn có chuyện, con đi trước...” Phó Hoa Sinh chạy trốn chết.

Hai đứa con trai, một không gần nữ sắc, thanh tâm quả dục *, một không rời nữ sắc, ai đến cũng không từ chối, Phùng Uyển càng nghĩ càng sốt ruột.

(*) thanh tâm quả dục: Sống trong sạch không ham muốn.

Để cho bà lo lắng chính là Phó Thần Thương, làm mẹ, thấy con trai biến thành như bây giờ, nhấn tâm với An Cửu, không oán là không thể nào, bà vẫn bận rộn tìm kiếm cô gái tốt khác thay thế, cầu xin nó đi xem mắt, nó vẫn lấy lý do bận rộn công việc mượn cớ không chịu đi, cho đến khi mấy ngày trước bà vì quá mức ưu tư lo âu té xỉu trong nhà phải đưa đi bệnh viện.

Nó đồng ý thì đồng ý, chỉ có điều, cho dù Yến sáu Hoàn phi *, thậm chí bà còn cố ý tìm người tương tự Tô Hội Lê, tương tự An Cửu... Tất cả nó đều thờ ơ, mỗi lần đều chỉ ngồi mười phút, không nói một lời, tròn mười phút, một giây không thừa, một giây không thiếu, thanh toán hóa đơn rời đi, qua loa đến không chê vào đâu được. Cho tới bây giờ tất cả các danh viện ** thượng lưu đều xắn tay áo lên liều mạng thi thố, ai có thể vào thời điểm xem mắt khiến Phó Thần Thương mở miệng nói một câu với mình, có một sắc mặt tốt, cũng có thể coi như có bản lĩnh lớn lao.

(*) Yến sáu hoàn phi: câu nói đó nói đến vẻ đẹp đầy đà của Dương Ngọc Hoàn, trong khi Triệu Phi Yến được biết đến với thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển như bay như lướt giống như tiên nữ (Dương Ngọc Hoàn và Triệu Phi Yến là hai trong tứ đại mỹ nữ của Trung Hoa cổ đại).

(**) Danh viện: thường được chỉ các thiên kim tiểu thư trong giới

thượng lưu, con nhà danh giá, gia thế hiển hách.

Phùng Uyển thật sự không biết nên làm sao với đứa con trai này rồi!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mấy ngày nay An Cửu tìm việc cũng không thuận lợi, bên đại học M kia xảy ra chút vấn đề, sau đó đi xin việc mấy trường học và công ty khác, bọn họ đưa cho câu trả lời chắc chắn đều là từ chối, hơn nữa từ chối tương đối hoàn mỹ, mỗi nhà đều có lý do hợp lý.

Không chỉ có cô, ngay cả Kiều Tang cũng bắt đầu không thuận lợi, khó khăn lắm mới trốn tránh được phóng viên trốn đến chỗ cô, vừa thấy mặt đã bắt đầu khóc.

Trên mạng tung tin cô ngược đãi trợ lý, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, có hình ảnh có bộ mặt thật, chờ đón cô chính là ngôn luận ngược chớ ngược mèo, tình thế phát triển càng lúc càng nghiêm trọng, Tụ Tinh tốn công sức tạo dựng hình ảnh tốt đẹp cho cô trong một đêm bị hủy trong chốc lát, chẳng những cảm xúc chán ghét của người hâm mộ đạt đến đỉnh điểm, còn bị trợ lý trong vòng luẩn quẩn kéo vào danh sách đen, đã không có một ai tình nguyện đại diện cho cô.

Kiều Tang khóc đến hai mắt cũng sưng lên, nằm trong lòng An Cửu thút thít, “Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ An Cửu... Tớ xong rồi...”

An Cửu an ủi cô ấy: “Đừng lo lắng, tất cả đều sẽ có cách, chỉ cần tìm được Hedy giải thích chân tướng.”

“Không có cách nào, Hedy từ chức, vốn không tìm được cô ta, cô ta vốn chính là cố ý chơi tớ, bằng không sao ảnh chụp này lại có thể đăng lên mạng chứ, nếu không sao cô ta lại có thể biến mất vào lúc

này chứ? Trước kia trên người cô ta có vết thương kỳ kỳ quái quái, tớ đã hỏi cô ta, cô ta rất khẩn trương không muốn nói, bởi vì là chuyện riêng của cô ta, tớ cũng không hỏi nhiều, nào biết có một ngày tất cả đều quy tội lên đầu tớ!” Kiều Tang càng nói càng uất ức.

“Suy nghĩ thật kỹ, gần đây có phải cậu đắc tội với người nào không? Cậu và Hedy từng có va chạm gì sao?”

“Mặc dù bình thường tới hơi tùy hứng, nhưng tớ chưa từng đùa giỡn quá đáng, không có chuyện không tôn trọng đồng nghiệp! Mặc dù tớ chọc Hedy không ít phiền toái, nhưng có nghệ sĩ nào không gây phiền toái cho trợ lý? Sau khi gây họa tớ đều khiêm nhường nói xin lỗi, mới không có tính cách vừa đánh vừa sỉ nhục như ở trên mạng đưa, cô ta cũng vẫn rất chăm sóc tớ, sao có thể hận tớ hận đến mức muốn phá hủy toàn bộ của tớ!”

An Cửu trầm ngâm nói: “Thật ra thì gần đây tớ cũng không thuận lợi, luôn có một cảm giác rơi vào cạm bẫy... Cậu nói, có phải là Sở Mạch không?”

Cô vừa nói như vậy Kiều Tang cũng nghĩ tới, “Là anh ta, nhất định là anh ta! Không phải anh ta muốn đào lấy hai chúng ta đi sao? Trước mắt cũng chỉ có anh ta biết cậu trở lại! Nếu không làm sao lại trùng hợp như vậy, hai chúng ta đồng thời gặp xui xẻo như thế!”

Tin tức tiêu cực có tốc độ truyền bá cực nhanh, An Cửu không có thời gian do dự, tại chỗ bấm số điện thoại của truyền thông Sở Thiên, nhân viên lễ tân vừa nghe tên của cô liền lập tức chuyển cho Sở Mạch giúp cô, hiển nhiên Sở Mạch đã sớm thông báo trước.

Nghe giọng Sở Mạch không hề ngoài ý muốn, “Tôi biết hai người gọi cho tôi, có phải muốn chất vấn tôi vì sao muốn tuyệt đường lui của hai người không?”

“Sở Mạch, anh đồ tiểu nhân hèn hạ!” Kiều Tang mắng lên.

Theo trực giác An Cửu thấy có điểm kỳ quái, trấn an Kiều Tang: “Sở tổng có lời cứ nói thẳng.”

Dường như Sở Mạch thờ dài, “Cô cũng không hỏi xem, nếu là tôi làm, tại sao cho đến bây giờ tôi còn không thu lượm? Nếu như Hedy bị tôi thu mua, chịu để tôi sai khiến, vậy tôi có thể đào Kiều Tang tới đây. Nhưng tình huống bây giờ, chuyện này cũng không phải do tôi làm, Hedy không phải người của tôi, cho nên tôi không có cách nào làm sáng tỏ chân tướng, tôi ký kết Kiều Tang, thì đồng nghĩa với việc kỳ với một người vô dụng! Còn phải thay cô ta bồi thường tiền vi phạm hợp đồng ketch xù!”

“Anh mới là người vô dụng!” Kiều Tang giận đến không xong.

An Cửu trầm mặc thật lâu, sắc mặt càng ngày càng kém, “Không phải anh còn ai vào đây?”

“Cô có thù oán với ai, Tống tiểu thư, suy nghĩ thật kỹ đi! A, thật ra thì, trong lòng cô đã sớm có đáp án không phải sao?”

Chương 146: Ôm cây đọt thỏ

“Có thù oán với ai? Có câu trả lời gì? Cuối cùng Sở Mạch có ý gì chứ? Kiều Trang không nghe hết trọn vẹn, chưa hiểu rõ đầu đuôi.

Sau khi cúp điện thoại, An Cửu cả nửa ngày rồi không mở miệng, Kiều Tang xem sắc mặt cô ấy không tốt cũng yên lặng trở lại.

Mấy phút sau, rốt cục An Cửu cũng từ từ nói, “Thật xin lỗi Tang Tang, mình làm cậu phải bị liên lụy rồi.”

“Sao? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?” Kiều Tang khó hiểu

“Tang Tang, nếu không có ai tình nguyện dẫn dắt cậu, mình sẽ làm người đại diện cho cây đọt hay không?”

“Được được được! Đương nhiên là được rồi!” Khuôn mặt Kiều Tang mới vừa hưng phấn nói xong lập tức trở về vẻ mặt đau khổ lắc lắc đầu, “Không được, không được! Bây giờ mình cũng đã như thế này rồi, mình không muốn cậu làm quản lý của mình! Hơn nữa, nếu làm quản lý của mình thì nhất định phải kí hợp đồng với Tự Tinh! Mình biết cậu không muốn gặp anh ta!

An Cửu kéo một ngăn lớn dưới giường tạo thành một chiếc giường dự phòng rồi đem chăn ra trải lên, “Tóm lại, chuyện này cậu không cần lo, mấy ngày tới cậu sẽ ở đây với mình. Mình sẽ giúp cậu xử lý.”

Kiều Tang vấn tóc thành búi, lục giấy bút ra vẽ tranh, “Mình nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy Hedy không có khả năng làm vậy với mình, chắc chắn là có người mua chuộc, trong chuyện này người có động

ơ và năng lực làm được chỉ có Sở Mạch! Ngoài Sở Mạch ra không ai dám động đến tính mạng của Phó Thần Thương, ngoài Sở Mạch thì không còn người nào khác! Đúng rồi, cậu nói liên lụy đến mình là có ý gì?

Nhìn An Cửu như có tâm sự sâu kín, biết cô ấy đã phát tiết tâm trạng một lần nên cũng thấy yên tâm một chút, giữ cô ấy ở đây chẳng qua là sợ cô ấy chịu không nổi áp lực bao vây từ bốn phía.

“Nói không chừng có người biến thái thích tự thiến à!” An Cửu không chút để ý nói.

“Xùy xùy, anh ấy tự thiến, thì mình đây đã biến thành cái gì rồi hả? Tiểu An Cửu, cậu đã là mẹ của hai đứa trẻ, ăn nói nên chú ý hình tượng!”

Tự thiến... Tự thiến? Kiều Tang lấy tay chống cằm, rốt cục cũng hiểu rõ ý tứ của An Cửu vừa rồi, búng tay nói, “Cậu nói Phó Thần Thương?”

An Cửu đang trải drap chợt dừng một chút, Kiều Tang không thể tin được la àm lên: “Không thể nào? Anh ấy bị đứt gân não sao? Mình là nghệ sĩ của công ty anh ấy, anh ấy vì nhiều tiền quá không biết xài cách nào sao? Mình đối với anh ấy có chỗ nào không tốt chứ?”

Kiều Tang nói xong cũng hiểu được tất cả vấn đề, cẩn thận nhìn An Cửu một chút, “Ày da... Mình đã hiểu rồi...”

“Người đàn ông này sao có thể làm quá lố như vậy chứ! Anh ấy có ý gì? Ép cậu đến trong tầm tay để dễ dàng hành hạ sao? An Cửu, cậu nhất định không được đi! Không phải cậu gây phiền phức gì cho mình hết, là mình làm phiền cậu! Nếu không phải vì mình, cậu sẽ không chịu sự uy hiếp của anh ấy...”

“Được được, mấy đêm rồi cậu ngủ không được ngon, mau nghỉ ngơi đi! Không ai trách ai hết, bây giờ vấn đề quan trọng là phải nghỉ ngơi để bảo vệ sức khỏe. Hiện tại cậu phải ngoan ngoãn ở trong nhà không được đi đâu hết là đã giúp mình rồi! Đừng chạy loạn đi khắp nơi để người khác nhận ra là ảnh hưởng đến việc cứu cậu của mình...”

Kiều Tang biết những lời cô ấy nói đều là sự thật, cúi đầu ão nã nói, “Mình biết rồi.”

.....

Sáng ngày thứ hai, trước giờ làm một tiếng An Cửu đã ngồi chờ ở dưới sảnh của công ty Tụ Tinh, chuẩn bị trực tiếp chặn đường Phó Thần Thương, đối mặt nói rõ ràng.

Trước đó cô cũng chưa xác định được lịch trình của anh ấy, nhưng mà, nếu là cái bẫy do anh ấy xếp đặt, nhất định anh ấy sẽ đến công ty.

Nhưng lúc này cô lại không biết, Phó Thần Thương đã được thông báo từ bộ phận lễ tân của công ty, sau đó theo dõi trong phòng an ninh thấy được tu hú đã chiếm tổ chim khách.

Trên màn hình, hình ảnh người phụ nữ đang ngồi mặc chiếc áo gió màu be gọn gàng và thanh lịch, trong những ngày không có anh, cô bé ấy đã trưởng thành xinh đẹp yêu kiều, “Thật ra, không có mình, cô ấy cũng sẽ rất ngoan ngoãn” nhận thức được việc đó tâm trạng của anh giống như bị rơi xuống đáy.

Điện thoại của Tề Tấn làm ngắt đi mạch suy nghĩ của anh.

“Ông chủ, ngài ở đâu? Có văn kiện cần ngài ký tên ngay lập tức.”

“Phòng bảo an.”

Ông chủ làm gì ở phòng bảo an? Tề Tấn giật mình, nghi ngờ nhưng vẫn mang văn kiện chạy đến phòng bảo an.

Vốn dĩ trách nhiệm của bảo vệ là canh gác ngoài đại sảnh, Tề Tấn ôm một bụng nghi vấn đi vào phòng bảo an, quả nhiên lại thấy bảo vệ cũng đang ở đây.

Tề Tấn nhìn về phía mấy chục màn hình theo dõi hình vuông nhỏ xếp ngay ngắn trước mặt, cũng không phát hiện được điều gì khác thường, đang chuẩn bị thu hồi tầm mắt thì vừa đúng lúc nhìn về phía góc bên trái phía dưới nơi có một màn hình camera cửa chính của công ty đang theo dõi một cô gái trẻ, vốn anh ta không đặc biệt chú ý đến mãi đến lúc cô ấy lơ đãng xoay người lại, Tề Tấn thật sự sợ hãi, nếu anh ta không nhìn nhầm, thì đó chẳng phải là ... vợ trước của ông chủ sao? Nếu không phải tướng mạo cô ấy ngoài việc vẫn gầy ốm là không thay đổi, lúc này tướng mạo lại cân xứng với khuôn mặt, anh ta thật sự nhận không ra.

“Tề Tấn.”

Tề Tấn quá mức kinh ngạc, ngay cả đến việc lấy chữ ký của Phó Thần Thương cũng không nhớ, mãi đến khi Phó Thần Thương bắt đầu gọi tên anh ta mới xấu hổ đem văn kiện đưa ra, cặp mắt vẫn không rời màn hình theo dõi.

An Cửu càng lúc càng sốt ruột không ngừng nhìn vào điện thoại xem giờ, sau đó kiên nhẫn chờ đến trưa mà vẫn không gặp được Phó Thần Thương, vì thế xoay người muốn đi, đến nhà hàng Cao Phong Kỳ đối diện công ty chọn một địa điểm tốt dùng bữa trưa, vừa ăn

cơm vừa nhìn qua cửa sổ bằng kính tập trung chờ đợi.

Nếu Tề Tấn không có khả năng thì chắc chắn không thể theo Phó Thần Thương nhiều năm như vậy, anh ta đã sớm chú ý đến việc An Cửu rời khỏi công ty, xác định cô đi về phía nhà hàng đối diện, sau đó mượn danh nghĩa đưa văn kiện đến phòng bảo an tìm Phó Thần Thương lần nữa.

Trong màn hình theo dõi quả nhiên là không còn bóng dáng của An Cửu, Tề Tấn quan sát sắc mặt của Phó Thần Thương, quả nhiên là không được tốt lắm. Trong lúc Phó Thần Thương xem tài liệu, Tề Tấn đi ra ngoài, sau đó nhanh chóng kêu một người lao công mượn một cây lau cửa kính cán dài, chẳng nói chẳng rằng đem chỉnh camera theo một hướng khác.

Phó Thần Thương theo dõi trên màn hình camera, mãi đến khi hình ảnh của An Cửu đang dùng cơm trưa bên cửa sổ kính của nhà hàng đối diện lọt vào tầm camera, khóe miệng tự nhiên cong lên, cho đến bây giờ Phó Thần Thương không thích người bên cạnh mình đùa giỡn kiểu khôn lỏi, nhưng mà lần này trái lại anh lại không có chút tức giận nào.

Sau khi quan tâm đến cảm xúc của ông chủ, còn phải quan tâm đến dạ dày, Tề Tấn sau khi xong việc ở đại sảnh liền chạy vào phòng bảo an.

“Ông chủ, ngài dùng cơm sao?”

“Như nhau.”

Tề Tấn hiểu ý rời đi, không đến căn tin trên lầu của công ty, mà lại đến nhà hàng đối diện gọi một phần ăn giống như An Cửu mang về cho Phó Thần Thương.

Làm trợ lý chính là muốn đáp ứng mọi yêu cầu của ông chủ, dù biết rõ những yêu cầu đó có phần biến thái, cũng phải liều mạng hết mình đáp ứng cho bằng được.

.....

Từ giữa trên đến chập tối, An Cửu dùng hết năm ly nước ép trái cây, ba phần bánh ngọt, nhận vô số cuộc gọi lo lắng của Kiều Tang, mãi đến giờ cơm chiều, công ty Tụ Tinh đều đã tan ca Phó Thần Thương vẫn không xuất hiện, An Cửu rốt cục phải rời nhà hàng, Tề Tần lại cho người xoay camera về vị trí cũ.

An Cửu đứng trước cửa mấy lần bấm di động, sau cùng cũng bấm số gọi cho Phó Thần Thương.

Vẫn là dãy số quen thuộc của năm năm trước, cô hầu như hy vọng mình sẽ không gọi nhầm, quả đúng là cuộc gọi thực hiện được.

Phó Thần Thương nhìn thấy màn hình người con gái đó gọi điện thoại, sau đó thì điện thoại của chính mình trong tay vang lên.

Phó Thần Thương lấy tay ôm trán, để điện thoại di động không ngừng reo vang sang một bên, không đụng vào. Làm cho anh nhớ lại cảnh tượng gọi điện thoại của buổi tối hôm đó, cảnh tượng đã hoán đổi. Bây giờ, anh lại chỉ có thể mặc cho chuông điện thoại cứ reo, mãi cho đến khi âm thanh tắt ngấm

Rõ ràng là gọi được, đúng làm anh ấy cố ý không muốn nghe điện thoại, nói như vậy anh ấy sẽ không có lòng mà xuất hiện, An Cửu càng nghĩ càng nổi giận, lửa giận trong lòng không ngừng bùng cháy.

Mãi đến khi cô thấy một bóng dáng quen thuộc, vội vàng chạy đến giữ cánh tay người kia.

“Tề Tấn!”

Tề Tấn liền bị cái đụng chạm ấy là cho hoảng sợ vội vàng tránh đi, cung kính khách sáo thối lui giữ khoảng cách an toàn, trong chốc lát anh ta không biết nên gọi cô là bà chủ hay phải lại là cô Tống, cân nhắc một hồi vẫn gọi cô một tiếng, “Bà chủ?”

Lúc này, An Cửu cũng chẳng muốn sửa lại cho đúng, chỉ cần anh ta vẫn giữ được vị trí của chính mình là tốt rồi, “Tề Tấn, cho tôi hỏi một chút, hôm nay Phó Thần Thương không đi làm sao?”

Tề Tấn thật thà trả lời: “Mấy ngày nay ông chủ đều có đi làm.”

“Hôm nay cũng vậy sao?”

“Vâng.”

“Không thể nào, tôi ở đây cả một ngày trời vẫn không thấy anh ấy đi vào.”

“Mấy ngày nay ông chủ đều ở lại công ty qua đêm.” Tề Tấn trả lời.

Nghe câu trả lời như vậy, trong lòng An Cửu chỉ muốn giết người, trong đầu nhanh chóng hiện ra bốn chữ “S-H-I-T”.

“Có thể giúp tôi gặp anh ấy được không?” Không đợi Tề Tấn trả lời, An Cửu tự mình lắc lắc đầu nói, “Thôi, không cần.”

Rõ ràng Phó Thần Thương cố ý muốn cô phải chờ đợi, làm sao có thể gặp cô được.

“Chuyện này, tôi có thể giúp bà chủ đặt cuộc hẹn trước, nhưng mà gần đây lịch làm việc của ông chủ cực kỳ bận rộn, nếu anh ấy có thời gian gặp cô e rằng cũng phải vài ngày sau, nếu cô có việc khẩn cấp, hay là thử vận may đi!” Tề Tấn luôn cân nhắc trả lời mang tính xã giao lại quan tâm đưa ra đề nghị.

“Được, cảm ơn.” Đã đến đây chờ lâu như vậy, cô thật sự không cam tâm ra về.

Tề Tấn dẫn cô đến đại sảnh ngồi chờ, sau đó rời đi lo công việc.

An Cửu ngồi một góc chờ hơn hai tiếng đồng hồ, sau cùng chịu không nổi, tự nhiên vô tình ngủ thiếp đi.

Bởi vì An Cửu cho đích thân Tề Tấn mời vào, nên bảo vệ công ty chỉ nhìn cô vài lần, không đến hỏi thăm, bây giờ anh ta cảm thấy lo lắng không yên, ông chủ đã ở trong phòng bảo an đợi cả ngày trời, cuối cùng ông chủ có ý gì đây? Ông ấy đối với công việc của mình có điều gì không hài lòng sao?

Rốt cục Phó Thần Thương cũng từ phòng bảo an đi ra, nhân viên bảo vệ sung sướng đến rơi lệ, vừa muốn tiến đến chào hỏi lại bị ánh mắt của Phó Thần Thương ngăn lại, sau đó anh ta thấy ông chủ lạnh lùng của anh ta từng bước đi đến người phụ nữ đang ngủ kia, ngồi xổm trước mặt cô...

Chương 147: Nghe được cả tiếng thở

Cho dù phong cách đã thay đổi rất nhiều, nhưng trên người cô vẫn tỏa ra mùi hương quen thuộc, vẻ mặt trẻ con khi ngủ vẫn không thay đổi, làm anh vừa tiếp cận đã không thể khống chế cảm giác gần gũi của mình đối với cô...

Anh đã từng vô số lần nghĩ đến cảnh gặp lại cô, cô sẽ trông giống như thế nào, trưởng thành hay đáng yêu? Anh nghĩ, thời gian có thể thay đổi mọi thứ, con người không thể bơi trên cùng một con sông, sau năm năm cô có lẽ sẽ không là người làm anh lòng anh đau đớn và vẫn không thể bỏ xuống được, thậm chí anh còn cho rằng, nếu có gặp lại anh, những cố chấp bấy lâu nay sẽ tiêu tan, nhưng mà, khi nghe đến giọng nói của cô, nhìn thấy hình ảnh của cô, cảm nhận được nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể cô

Sự xuất hiện của cô không làm tiêu tan được cố chấp của anh, làm khiến anh phải đến gần thương thức cô.

Mặc kệ cô đã thành người như thế nào, anh cũng chỉ muốn cô, chỉ có cô mà thôi...

Xa cách năm năm, bỏ lại sau lưng ngàn trùng xa cách để nghe được tiếng thở của cô ... Làm cho anh suýt chút nữa muốn chạm vào má cô, ngón tay vừa đưa ra phải dùng ý chí mạnh mẽ cận thận mới thu về được, chỉ dám nhẹ nhàng cầm lấy một lọn tóc của cô quấn quanh ngón tay, sau đó lại khẽ khàng chạm vào chiếc khăn quàng cổ đang chảy trên cổ cô, ngắm nhìn chiếc charm đáng yêu được cài làm trang sức cho túi xách, vật liệu bằng vải có hình hai bé con, một trai một

gái, mộc mạc đáng yêu ... Đây là...

Giống như một đứa bé đối mặt với một thứ hoàn toàn mới...

Bên cửa chính bảo vệ nhìn anh đến trợn tròn mắt, ông chủ làm sao thế, ông ấy trúng tà sao...

Phó Thần Thương định cởi áo khoác ngoài, nhưng sau đó thay đổi ý định, đứng dậy rời đi, một phút sau quay lại, cầm trong tay một tấm vải màu hồng nhạt, nhẹ nhàng đắp lên người cô, sau đó lại duy trì tư thế như cũ nhìn cô, mãi cho đến khi hai chân ngồi xồm quá lâu đã run lên ... chà...

Lúc An Cửu tỉnh lại mới phát hiện đã hơn mười giờ, nghi ngờ đảo mắt nhìn tấm vải đắp trên người, ngó quanh một vòng, phát hiện trong đại sảnh chỉ có một anh bảo vệ, vì thế đi đến hỏi anh ta.

“Xin chào, xin hỏi tấm đắp này của ai?”

“Tấm đắp dự phòng dành cho khách. Lúc này cô đã yêu cầu.” Bảo vệ trả lời.

An Cửu chớp chớp mắt, lại chớp chớp một lần nữa, “À... Cảm ơn.”

Nói xong liền đưa tấm đắp màu hồng nhạt trả lại cho bảo vệ, không nghi ngờ gì cả. Lúc cô nửa tỉnh nửa mơ thường làm những việc mà bình thường không thể nhớ được.

Bảo vệ cầm tấm đắp, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, quả nhiên là đã nói dối xong, quả nhiên ông chủ thật là thần thánh, hoặc cô gái kia quả thật rất ngốc, rõ ràng xem mặt thông minh như thế lại ...

Nếu anh ấy không muốn gặp, chờ đợi thêm cũng vậy thôi, An Cửu để

ngày mai hẳn tính toán tiếp.

Lúc rời công ty vừa đúng có chiếc taxi trống đỗ lại, mở cửa lên xe cô nói địa chỉ cho tài xế.

Phía sau xe taxi không xa cũng không gần, Tề Tấn ngồi sau tay lái nhìn ông chủ của anh qua kính chiếu hậu, ở công ty đã nhìn cả ngày còn chưa đủ, bây giờ còn lái xe theo dõi người ta...

Càng ngày càng biến thái, anh không thể không thừa nhận như thế

...

.....

Đợi một ngày cũng chưa thể nhìn thấy được Phó Thần Thương, An Cửu liền lập tức lôi ra một bản sơ yếu lý lịch gửi cho công ty Tụ Tinh, sau đó chờ đợi tin tức. Xem ra muốn dựa vào đàm phán để giải quyết vấn đề trong hòa bình là không có khả năng rồi.

Kiều Tang nhìn cô bạn rồi, đan hai bàn tay vào nhau, “An Cửu, ngày mai cậu đừng đi nữa. Rõ ràng Phó Thần Thương cố ý làm khó làm dễ cậu. Nếu không thì mình đi tìm anh họ nhờ giúp đỡ...”

“Không được.” An Cửu nhanh chóng từ chối, cô biết tính khí Kiều Tang cao ngạo, rất không muốn người khác nói cô ấy dựa vào mối quan hệ với Kha Lạc, hướng chi...

“Chuyện này khác, tất cả mọi người đều biết mối quan hệ của cậu và Kha Lạc, lúc này Kha Lạc nhúng tay vào thì rất bất tiện, anh ấy đứng ra dàn xếp chuyện của cậu sẽ tạo ra cảm xúc chán ghét của công chúng, rất không tốt. Ngay cả chính anh ấy cũng sẽ bị vạ lây. Hiện tại anh ấy cũng không có ở trong nước nên tốt nhất cậu không nên làm phiền đến anh ấy. Hướng hồ, cậu cho rằng Phó Thần Thương là

người như vậy sao, tiếng nói của Kha Lạc có trọng lượng với anh ấy sao? Nếu anh ấy có nửa điểm kiêng nể người khác, đã không ra tay với cậu như thế này rồi.”

Kiều Tang vừa chui vào chần vừa nói, “Ừm, mình biết rồi ... Tốt xấu gì Kha Lạc cũng làm đàn ông! Phó Thần Thương dù thế nào đi nữa cũng không có khả năng chơi xấu anh ấy! Nhưng cậu thì không như vậy, mình ở nhà giương mắt lên nhìn cậu một mình xông vào hang cọp mà cái gì cũng không thể làm, mình muốn điên lên được! Mình thật sự lo sợ Phó Thần Thương sẽ nuốt chửng cậu đó!”

“Cậu yên tâm đi, anh ấy cực kỳ kén ăn.”

“Nhìn cậu hiện tại rất là ngon miệng! Cậu không cần tỏ thái độ không sao cả như thế, tin mình đi! Đàn ông trả thù phụ nữ thường dùng hình thức chà đạp thân thể của cô ấy!” Kiều Tang kiên định nói.

An Cửu không nói gì liếc nhìn cô một cái, “Trong tủ TV có đĩa CD, cậu thấy nhàm chán lấy ra xem, đừng có cả ngày suy nghĩ lung tung.

“Cậu tin mình đi, tin mình đi...”

.....

Ngày hôm sau, An Cửu vừa chờ thông báo vừa tiếp tục chờ người.

Người qua người lại đều rất vội vàng, tất nhiên cũng có thể nhìn thấy những ngôi sao lớn. Trong đó cũng có mấy người quen cũng đến gần cô, hỏi cô đang đợi ai, nhưng tất cả đều không nói được mấy câu đã bị điện thoại réo vang, xem ra mọi người ai cũng cực kỳ bận rộn.

Trong phòng bảo an

‘Ông chủ, hay là, để cho bà chủ vào phòng tiếp khách ngồi?’

Phó Thần Thương liếc anh ta một cái.

Tề Tấn yên lặng lau mồ hôi, anh biết phòng tiếp khách không có camera, nhưng mà ngồi ở đại sảnh bị người khác đến gần thì người nào đó lại không vui, mình chỉ muốn tìm một lý do để ông chủ gặp được người ấy thì có gì không tốt.

Vừa đúng lúc Phó Thần Thường có hẹn với nhà sản xuất Lương nên đứng dậy trở về văn phòng.

Lịch làm việc suốt hai ngày nay để bị đẩy lùi lại, chỉ có cuộc gặp này là không.

Ngoài sảnh, An Cửu không đợi được Phó Thần Thường, nhưng lại đợi được tin báo nhận phỏng vấn.

Bên kia đầu dây điện thoại gọi cô phải đến ngay lập tức, xem ra bọn họ quả thực là rất thiếu người.

Vì thế An Lâu đi đến ngay quầy lễ tân, sau khi xác nhận mục đích công việc của cô thì hướng dẫn cô lên tầng 6.

Phóng vấn cô là một cô gái xem ra cũng thông minh lanh lợi, móng tay sơn đỏ chót, bàn tay kẹp một điếu thuốc, bận rộn với laptop và một đồng tài liệu bên cạnh, đồng thời còn phải nghe điện thoại không ngừng, khi nghe được tiếng gõ cửa có ý bảo cô đi vào.

“Tuy rằng tôi nói nhanh một chút, nhưng mà Anh cũng đã quá nhanh rồi ...”

Cô ấy vừa gác điện thoại di động, thì điện thoại sàn diễn đã gọi tới nói phỏng vấn người mới, cô còn tưởng chính mình nghe lầm.

“Vừa đúng lúc tôi đang có việc gần đây.” An Cửu trả lời đơn giản.

“Xin chào, tôi là Lâm Mộ, giám đốc tài chính của Tụ Tinh.”

“Xin chào, tôi là Tống An Cửu.”

Lâm Mộ rít một hơi thuốc, đánh giá cô bằng một cái liếc mắt nhanh, trong con người dần dần dâng lên vẻ thương thức cùng kích động, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại thái độ bình thường: “Cô Tống, chúng ta nói ngắn gọn, là như vậy, tôi tin là cô cũng đã nắm được chút ít thông tin, hiện tại Hedy vừa đi, chỗ trống của cô ấy vẫn chưa có ai thay thế, tôi đã xem qua lý lịch của cô, rất tin tưởng cô phù hợp với yêu cầu của chiusngt ooii, hơn nữa cô đặc biệt ghi rõ rằng tự nguyện dẫn dắt Kiều Tang, trước mắt cấp trên cũng chưa có chỉ thị gì rõ ràng, mọi người lại càng không dám hành động thiếu suy nghĩ, lần này nếu cô giải quyết được mọi chuyện, tất nhiên cô sẽ nổi tiếng trong vòng một đêm, nhưng cũng có khả năng trở thành thân bại danh liệt, thành thật mà nói, chúng tôi đã nhận rất nhiều hồ sơ, cô là người duy nhất bày tỏ sự tự nguyện tiếp nhận Kiều Tang.

“Tôi đã rõ, tôi tới Tụ Tinh cũng vì Kiều Tang, tin rằng cô cũng biết có những sự việc phải rất lâu mới trở về trạng thái ban đầu, cũng hy vọng cô mau chóng cho tôi câu trả lời.”

“Người trẻ tuổi quả nhiên có nhiều dũng khí.” Lâm Mộ khế cười một tiếng gật đầu, “Nếu cô cảm thấy không còn vấn đề gì nữa, thì sắp xếp thời gian đến nhận việc.”

“Được, chậm nhất là sáng mai tôi sẽ trở lại.”

Rời khỏi văn phòng, An Cửu có cảm giác huyết Thái Dương đau ê ẩm, tựa như núi lửa đang bùng cháy, dung nham nóng chảy kêu xèo xèo.

Đến cuối cùng, vẫn phải buộc đi đến bước này.

Chuông điện thoại vang lên, An Cửu nhìn dãy số xuất hiện trên màn hình, trong lòng vừa ấm áp lại vừa xót xa.

Quả nhiên, An Cửu vừa ghé tai vào điện thoại liền nghe giọng nói vô cùng ủy khuất của Phạn Phạn, “Mẹ, mẹ...”

Dựa theo kế hoạch từ đầu, hôm nay chính là ngày cô gặp gỡ hai con, bây giờ lại bị trì hoãn, mà cũng không biết còn trì hoãn đến bao giờ.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng An Cửu cảm thấy vô cùng phiền não.

“Mẹ, con muốn mẹ bế...”

Nghe giọng con gái làm nũng, trong lòng An Cửu vừa đau đớn lại vừa mềm yếu, “Phạn Phạn sao thế, giọng nói nghe không rõ, con đưa tiểu Hạ nghe điện thoại đi.”

Tối hôm qua cô lừa mãi con gái mới cười được, Đoàn Đoàn ngược lại rất ngoan, rất hiểu chuyện làm cô càng thêm áy náy.

“An Cửu, em nói chị đừng có lo lắng nha.”

An Cửu lập tức căng thẳng thần kinh, “Làm sao vậy?”

“Phạn Phạn phát sốt, lại không chịu uống thuốc, cứ âm ỉ đòi chị...”
Tiểu Hạ khó xử nói.

“Không muốn uống thuốc, không cần ăn bánh ngọt, không cần ăn ô mai, con chỉ muốn mẹ...”

“Em đừng khóc, anh ôm em có được không?”

Nghe tiểu Hạ nói xen lẫn với giọng nói của hai con, An Cửu siết chặt nắm tay, cố nén mở miệng: “Chị biết rồi, tiểu Hạ vất vả cho em rồi.”

An Cửu an ủi đơn giản hai câu, không dám nghe hai con nói nhiều, cô sợ nghe nhiều thêm sẽ làm cho bản thân cô cũng kích động theo.

Cô ngắt điện thoại, đi mỗi lúc một nhanh, nặng nề bước vào thang máy, thẳng đến tầng 15.

Dọc đường đi có vài thư ký văn phòng ra ngăn cô lại, nhưng cô chỉ quan tâm đến cửa phòng chủ tịch mà bất chấp tất cả, mọi người đều đứng yên tại chỗ trân mắt nhìn cô

Cửa phòng chủ tịch thật sự rất tốt, tất nhiên là không nhúc nhích tí nào, nhưng mà âm thanh gõ cửa ầm ầm kia vẫn làm cho mọi người kinh động, trong khoảng g thời gian ngắn nhân viên náo loạn, mọi người nhao nhao chạy ra xem đã xảy ra chuyện gì, có người đến kéo cô lại, lập tức gọi bảo vệ, thậm chí còn có Kiều Tang đang lo lắng chạy đến...

Kiều Tang chạy đến nơi liền thấy Tống An Cửu đang dưng trào lửa giận, sợ đến mức hồn xiêu phách lạc

Đúng lúc này ...

Cửa chính phòng Tổng giám đốc mở.

Cửa chính phòng Tổng giám đốc lại đóng.

Chương 148: Không để yên

Ngoài cửa rồi ren, nhưng tất cả mọi người đều đứng ở ngoài không ai dám gõ cửa để hỏi đã xảy ra chuyện gì.

An Cửu vừa rồi xông đến với tốc độ quá nhanh, tất cả mọi người còn không nhìn rõ bộ dạng của cô, chỉ thấy cánh cửa chính phòng tổng giám đốc đột nhiên mở ra, sau đó An Cửu giống như bị hút vào trong, cửa vừa đóng, mái tóc dài biến mất không còn tung tích.

Đúng lúc Tề Tấn vừa chạy tới, đám người lập tức vây xung quanh.

“Một cô gái, đúng đúng, nhìn cách ăn mặc chính là một cô gái trẻ, không nhìn rõ nên không thể đoán được tuổi ...”

“Đi rất nhanh, quá đột ngột, chúng tôi đều không thể ngăn được ...”

“Rất hung hăng, đi một mạch vào đó, vẫn còn ở cùng với ông chủ bên trong...”

“Trợ lý Tề anh mau vào xem một chút đi...”

Đám đông chạy lại kể lại tình hình vừa diễn ra.

Tề Tấn kiên nhẫn nghe hết, “Tôi biết rồi, không còn việc gì nữa, mọi người trở về làm việc đi.”

“Hà? Có đúng là ... ông chủ có phải đang gặp nguy hiểm hay không?”

“Đương nhiên là không.”

Những người ngu ngốc, ông chủ chỉ mong sao được nhốt ở bên trong.

Sắc mặt Tề Tấn không chút thay đổi trả lời, kỳ thật trong lòng cảm thấy vô cùng sản khoái, những ngày tươi sáng của anh cuối cùng cũng đã đến rồi. Rốt cục anh cũng không phải cùng ông chủ tiếp tục làm những việc khác thường nữa.

Chính mắt anh thấy An Cửu đi ra từ phòng của Lâm Mộ, sau đó quyết định đi lên tầng mười lăm, nhiệt huyết sục sôi, quả nhiên cô ấy đã không làm bản thân thất vọng.

Kiều Tang ở phía sau nãy giờ, mãi đến khi đám người kia bị Tề Tấn giải tán cuối cùng cũng lách được đến bên cạnh anh, “Tất cả mọi người đều nói không đúng! Cái gì mà An Cửu đột nhiên đi vào, rõ ràng không phải là bị kéo vào trong sao? Làm sao có thể như vậy! Làm sao có thể không xảy ra việc gì! An Cửu bị bắt đi vào! Sẽ gặp nguy hiểm! Không được, tôi muốn vào!”

Tề Tấn vội vàng ngăn cô lại, “Cô Kiều, bà chủ đợi lâu như vậy không phải vì muốn gặp mặt ông chủ hay sao? Bây giờ vừa đúng lúc đạt được rồi.”

“Vừa đúng em gái nhà anh! Còn nữa, cái gì mà bà chủ, anh đừng có nói bậy!”

“Hiện tại cô ấy đã là nhân viên của Tụ Tinh, nếu không có gì thay đổi thì sẽ trở thành người quản lý của cô, cô không cần gây thêm phiền phức cho cô ấy!” Tề Tấn bình tĩnh chỉ ra.

“Anh...”

Kiều Tang vội đến bên cánh cửa quan sát xung quan, nhìn thấy trên sàn có chiếc kẹp tóc vô cùng quen thuộc được kết bằng những viên pha lê màu xanh hình con cá, cúi người nhặt lên.

Là của An Cửu.

Tóc An Cửu lâu nay vẫn thường dùng kẹp tóc kẹp gọn gàng ra sau ót, mới vừa rồi bị lôi kéo quá mạnh nên chiếc kẹp rơi xuống đất.

Kiều Tang dựa cửa tê liệt ngồi xuống.

Thôi xong! Điệu bộ của An Cửu sẽ càng thêm kích thích sự thú tính của người đàn ông kia!

Bên trong cánh cửa.

Phó Thần Thương sắp làm cho chính mình bị thương vì bị va chạm lúc kéo cô gái kia vào trong, sau đó còn bị chính cô gái ấy đánh nên liều mạng ôm cô vào lòng.

An Cửu muốn nổi loạn, liếc mắt nhìn vào bên trong văn phòng quả nhiên còn có một người khác, người đàn ông đó đang trợn mắt há hốc mồm xem cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Phó Thần Thương rõ ràng đang ôm một cô gái không ngừng vùng vẫy trong vòng tay mà chẳng khác gì một người đang bùng cốc cà phê, vẻ mặt thái độ và giọng nói không có gì thay đổi, “Cám ơn sản xuất Lương dù rất bận rộn nhưng vẫn đến đây một chuyến, nếu không còn vấn đề gì nữa, có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.”

“Đâu có đâu có, anh Phó đã quá khách sáo rồi. Tôi cũng định chuẩn bị đi rồi.” Lương Văn cố gắng không chú ý đến cô gái quyến rũ hấp dẫn lòng người đang trong vòng tay anh.

“Đi thong thả, hiện tại không thể tiến anh.” Phó Thần Thương dời một chân, vừa đúng lúc né được đế giày cao gót của An Cửu vừa giẫm xuống.

“Không cần không cần, anh không cần tiến.”

Lương Văn không hổ danh là người từng trải, tất nhiên có thể xem như không nhìn thấy cảnh Tống An Cửu đang ở trong lòng Phó Thần Thương, nói chuyện vài câu xã giao sau đó đi khỏi, sau đó lại cẩn thận đóng kín cửa phòng, làm cho một cô gái bên ngoài cửa không khỏi lo lắng, Kiều Tang ngay lập tức bổ nhào tới.

“Xin chào! Sản xuất Lương! Xin lỗi đã làm phiền anh, xin hỏi vừa rồi cô gái trong đó thế nào ạ?”

“Chuyện này...”

“Chuyện này cái gì?” Kiều Tang lo lắng hỏi.

Không chỉ có Kiều Tang, nhiều người cũng đang chờ đợi câu trả lời của Lương Văn.

“Chuyện này tốt nhất là tôi không nên trả lời. Ha ha ha...” Lương Văn không chịu nổi ánh mắt bà tám của những người xung quanh, bày ra một bộ mặt bí mật rồi vội vàng rời khỏi chốn thị phi này.

“Ui da...”

Lương Văn mới vừa đi khỏi, Phó Thần Thương hít một hơi sâu bắt đầu rút tay ra khỏi miệng An Cửu.

Phó Thần Thương nắm lấy hàm dưới của cô mới có thể rút tay ra, sau đó lau cho hàm dưới giúp cô vì bị cầm mà vô thức trào nước miếng.

An Cửu hung tợn đẩy anh ra, “Lưu manh!!!”

Phó Thần Thương thích thú nhìn cô bằng đôi mắt nóng bỏng, tóc tai hỗn loạn, khoe miệng khe cong lên, nhẹ nhàng liếc nhìn cô một cái, giọng nói khoan thai, “Tổng An Cửu, nhiều năm như vậy, em vẫn không tiến bộ chút nào.”

Nghe những lời này lửa giận của An Cửu trong lòng càng bốc cao, tay nắm thành quả đấm thật chặt.

Năm năm không gặp, người đàn ông giống như được ngâm mình trong chất bảo quản, không có khái niệm về thời gian, bị thảng năm quên lãng, không có chút gì là già đi, ngược lại càng thêm quyến rũ người khác, chỉ đơn giản là lau lên khoe miệng cô, dừng dừng liếc nhìn cô một cái, sắc mặt không thay đổi, mà làm cho cô hồn xiêu phách lạc.

Chỉ là mọi cảm xúc của cô đều do câu “Không có chút tiến bộ” làm kích thích.

Trong năm năm, cô cho rằng chính mình đã luyện được đến “KIM CƯƠNG BẤT HOẠI”, ma quỷ không thể xâm nhập, lại không nghĩ rằng yêu nghiệt này vừa tung chiêu thứ nhất liền phá hủy được phòng thủ của cô.

Còn dùng loại từ ngữ trào phúng với cô, đem những mối hận của cô kéo đến cực đại, làm cho chiêu sát thương cuối cùng của cô không thể nào tung ra được.

“Cũng đúng, tôi không có gì tiến bộ, còn anh thì trình độ biến thái đã tăng lên không biết bao nhiêu bậc.”

“Chờ anh lâu như vậy, chính là để nói với anh những điều này sao?” Phó Thần Thương không chút để ý liếc cô một cái, trên gương mặt không thể nhìn ra đang nghĩ gì.

An Cửu không muốn nói gì lý do kia, cô kìm nén một bụng đầy những câu hỏi.

Rốt cục cũng đã gặp được anh, An Cửu không lãng phí thời gian, hít sâu một hơi, “Phó Thần Thương! Anh nên nói cho rõ, Tống An Cửu tôi cho tới bây giờ có lỗi gì với anh? Năm đó từ đầu đến cuối đều là do anh gạt tôi, bất luận chuyện gì tôi làm đều không có lỗi với tình cảm của anh, cuối cùng anh và Tô Hội Lê chia tay thì có liên quan gì đến tôi? Tôi thừa nhận năm đó tôi đối với Tô Hội Lê cũng có mục đích, nhưng là tôi đã sai sao? Anh nghĩ tôi muốn gả cho anh? Anh nghĩ tôi muốn làm bà Phó cao quý để hàng ngày nhìn anh cùng người phụ nữ khác dây dưa sao? Cái gì gọi là dùng gậy chọc uyên ương đều là giả, nếu anh thật sự yêu cô ta, cô ta cũng yêu anh như thế, hai người các anh sao không bỏ trốn đi? Từ đầu đến cuối không phải là anh đã lựa chọn nghe theo lời ông nội tiếp nhận Phó thị, còn không phải trơ mắt đứng nhìn cô ta đi cùng Sở Mạch hay sao!”

Vốn dĩ đang ôm tâm lý hy vọng hôm nay may mắn nói rõ sự tình, có thể xóa bỏ hiểu lầm, nghĩ rằng sẽ đề cao phẩm chất của anh, song hành vi của anh căn bản là không cho cô lấy một điểm để làm hòa.

Năm đó tại bệnh viện, anh biết cô mang thai liền rất khẩn trương, bị

cô nói ghê tởm như vậy vẫn xúc động ôm hôn cô, thậm chí còn quỳ xuống cầu xin cô giữ lại đứa con...

Còn lúc cho rằng đứa trẻ bị phá bỏ vẫn tự bản thân mình đi làm thủ tục cho cô, sau đó lại chăm lo săn sóc cho cô với thái độ thật cẩn thận gần như sợ hãi...

Cô cho rằng, cho dù là không yêu, cũng không nên hận, ở chung lâu như vậy, đối với cô không có tình cảm, ít nhất thì cũng có chút áy náy chứ?

Nói một hơi dài, miệng lưỡi An Cửu khô khốc, cổ họng của đau, quan trọng nhất là, cái tư thế lãng mạn này ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng đến khí thế nói chuyện của cô, mấy năm nay cô không còn tăng được chiều cao, cho dù đang mang giày cao gót, cũng phải ngẩng đầu lên mới nhìn rõ mặt anh.

Phó Thần Thương thấy cô ngừng nói, cũng không còn phòng thủ nữa, tiếp theo là cô cảm thấy cơ thể mình bị nhấc bổng, không kịp phản ứng gì đã bị anh ôm đặt lên bàn làm việc.

Phó Thần Thương nắm hai cánh tay đang chống trước ngực anh bỏ sang hai bên.

Ngồi ở độ cao này rất cục cựa cũng nhìn thẳng mặt anh, như thế lại làm cho cô càng thêm tiến thoái lưỡng nan, lui về phía sau sẽ bị nằm ngửa ra bàn làm việc, quá mờ ám, còn tiến tới trước là ngực của anh...

Phản ứng đầu tiên của An Cửu là nhấc chân lên, Phó Thần Thương lập tức ngăn được, sắc mặt xanh lè, “Em định làm anh tuyệt tử tuyệt tôn sao?”

Dường như An Cửu không làm việc gì thuận lợi đành thu chân về, thầm nghĩ, cho dù anh có muốn cũng không thể được rồi...

Đang muốn nói chuyện, Phó Thần Thương đột nhiên áp sát vào, An Cửu bặt suy nghĩ, khi nhìn lại đã thấy anh không nhanh không chậm đặt một bàn tay ôm lưng cô, từ trên bàn lấy một ly sữa đưa đến lên môi cô.

An Cửu không nói gì cúi đầu nhìn ly sữa.

“Không uống!”

“Anh chưa uống qua.”

“Cái ly anh đã dùng rồi.”

“Anh gọi người đổi ly cho em.” Phó Thần Thương vừa thuận tay vuốt mái tóc dài của cô vừa nói.

An Cửu lúc này mới phát hiện tóc mình bị xõa ra, đột nhiên nghĩ đến lúc trước anh từng dịu dàng nói với cô: “An Cửu, dưỡng tóc dài đi”...

Tuy nhiên nuôi tóc dài chỉ là lúc trước cô muốn thay đổi hình tượng để cho mình giống một người mẹ chứ không phải ba, về sau cô lại thích cảm giác bàn tay nhỏ bé của con lùa vào tóc mình, nhưng giờ phút này đối mặt với Phó Thần Thương ngay lập tức ký ức xưa đã cho cô đáp án, tiện tay rút một cây viết trong ống viết của anh nhanh chóng vấn tóc thành búi gọn gàng.

Phó Thần Thương rũ mi che mắt, che đi sự ám đạm trong con ngươi.

An Cửu dừng một chút, sắc mặt nghiêm túc hỏi một câu, “Nếu là vì đứa trẻ, một người phụ nữ mang thai ngoài dự đoán của anh vẫn

phải tồn tại, anh có cần nhiều năm qua vẫn ghi hận trong lòng thậm chí còn làm liên lụy đến những người không liên quan không?”

Rốt cục Phó Thần Thương cũng bị đau đớn làm cho thay đổi nét mặt, hơi thở dồn dập, một lúc sau mới khôi phục lại sự bình tĩnh, nhìn cô không chớp mắt, giọng nói thông thả hỏi: “Là...Có cần thiết hay không sao?”

“Hiện tại nếu anh muốn kết hôn với Tô Hội Lê, ông nội căn bản cũng không thể cản được, đúng là, vì năm đó em đi rồi anh cũng không cùng cô ấy bỏ trốn, năm năm sau cũng vẫn như cũ tại sao không ở cùng với cô ấy ư? Tại sao anh phải vì hoàn cảnh của cô ấy mà làm khó em? Nhưng mà một người quan trọng không những đã gây rắc rối cho anh mà còn làm ảnh hưởng đến tình yêu của anh dành cho cô ấy, tình cảm cha con của anh, tại sao anh không bắt cô ấy bỏ đứa bé, ngược lại còn yêu cầu cô ấy giữ lại, vì cái gì anh phải nhẫn tâm nuôi hận với em? Như em nói, tất cả những gì anh làm là vì Tô Hội Lê, vậy anh có thể có con với người phụ nữ khác không? Em có lương tâm trong sáng, anh cũng thừa nhận, toàn bộ đều không có liên quan gì đến em, vậy anh vì cái gì mà không chịu buông tha cho em?”

An Cửu bị hỏi làm cho đầu óc rối tinh.

Phó Thần Thương trở thành người gây sự như trước, “Bảo bối, nói anh nghe, em cảm thấy anh vì cái gì?”

An Cửu nghe anh gọi bảo bối liền nổi da gà, bàn tay anh dần dần đưa đến gần mặt, hai tay cô trên bàn khẽ dùng lực chống, cơ thể trượt về phía sau, rơi vào trạng thái đối diện với anh, rời khỏi vòng tay của anh, nhìn anh bên kia cái bàn làm việc, “Anh cũng phải là biến thái, làm sao có thể có được ý nghĩ biến thái! Anh chỉ muốn biết, đến cuối cùng em muốn như thế nào!”

Không được tin! Mặc kệ anh ấy nói cái gì, một chữ cũng không được tin!

Tựa như trước kia bị anh lừa vòng vòng vẫn chưa từng nghi ngờ anh lấy một lần, cô biết anh là thiên tài, chỉ số thông minh của anh cao, cô phản bác không được, nhưng là cô lựa chọn không tin anh!

Trong mắt Phó Thần Thương bỗng lóe sáng khi thấy phản ứng của cô sau đó lập tức biến mất, quả đúng là như thế, tất cả đúng như dự kiến.

Phó Thần Thương dựa lưng vào bàn làm việc đốt một điếu thuốc, ánh mắt lạc ra bên ngoài cửa sổ, “Không muốn.”

Ý thức được đây là câu trả lời của anh, An Cửu quả thực không thể tin, “Không muốn em trăm phương ngàn kế ép em đến cầu xin anh?”

Cô thậm chí đã chuẩn bị tốt cuộc trò chuyện, binh đến tướng ngăn, nhưng mà, bây giờ cô đến đây, anh chỉ thốt ra một câu “Không muốn.”...

“Em coi anh như biến thái.” Phó Thần Thương trả lời

“Anh...” An Cửu tức giận đến toàn thân phát run, không thốt ra lời, “Phó Thần Thương, em không để cho anh yên!!!”

Có nên ép em tới Tụ Tinh hay không! Tốt nhất là anh đừng hối hận!

Cô dùng dùng nổi giận đẩy cửa đi ra, ở phía sau, Phó Thần Thương thì thào hai chữ, “Tốt lắm.”

Chương 149: Hỗ trợ

Sau khi trở về, An Cửu lập tức bắt đầu hiểu rõ mạng lưới quan hệ của Tụ Tinh, may mắn thay không cần Kiều Tang phải mất thời cùng cô tìm hiểu và giới thiệu, cô có thể trực tiếp tiếp xúc với cấp trên, dù sao sự phối hợp của nghệ sĩ và người đại diện rất quan trọng.

“Sự kiện lớn ngày mai là cơ hội tốt...” An Cửu vừa tức giận vừa rút chiếc mặt nạ trên tay Kiều Tang, “Đừng làm nữa, tốt nhất đêm nay đừng ngủ, càng tiều tụy càng tốt, ngày mai cậu nhất định phải tham dự.”

“Những dịp như thế này thường thì không được giới truyền thông đưa tin, hơn nữa Phó Thần Thương biến thái cũng có mặt. Nếu mình vô ý làm loạn, anh ta sẽ không kiêng nể mà tìm đến cậu, Phó Thần Thương không phải là loại người rụt rè...”

Phó Thần Thương không phải loại thương người, tuy nhiên không ai dám làm vượt qua bốn phận, nhưng mà từ lúc xảy ra chuyện đến nay Phó Thần Thương chưa bao giờ ra mặt, tuy nói là người đại diện bị xếp vào sổ đen, nhưng nếu Phó Thần Thương nói yêu cầu một người nào đó tiếp nhận vị trí ấy thì người nào dám đứng ra nhận đây? Vấn đề là anh ấy không quan tâm, cho nên giới truyền thông mới dám quá lố như vậy, cho nên Kiều Tang ở Tụ Tinh mới bị lãng quên.

An Cửu không để ý đến nửa câu sau của cô ấy, “Cậu thì biết cái gì hả? Cố tìm ra con đường sống ở địa ngục, bây giờ phải dùng thủ đoạn! Xi”

“Cậu có cách rồi hả?”

“Không có.”

“...Ách”

“Cậu không cảm thấy vị trí của mình được bố trí giống như là có thể sắp đặt những chuyện hậu cần bên ngoài sao?”

Kiều Tang lắc đầu, “Mình cảm thấy vị trí của cậu phát triển như vậy đã là cực hạn rồi. Còn muốn lên nữa e là sẽ mất vị trí...”

“Mình rất hiểu quy luật phát triển trong thị trường. Cậu cứ đến đó cứ tùy theo hoàn cảnh mà cư xử là được...”

“Mẹ mẹ, dì Mạc làm cho con bánh quy hình gấu nhỏ ...” Trong di động truyền đến âm thanh của Phạn Phạn, cùng với tiếng nhai bánh quy rôm rốp.

“Ừ, có chia phần cho anh trai không?”

Sau khi trở về An Cửu vẫn nói chuyện điện thoại, vừa làm việc vừa nói chuyện phiếm với con.

Nhóc con kia được ăn liền khôi phục lại tâm trạng vui vẻ, cuối cùng An Cửu cũng thấy yên lòng. Monca thường nghiền nát thức ăn cho con bé dễ ăn.

“Anh trai không thích bánh quy hình gấu”

“Phó Tri! Mẹ dạy con như thế nào? Con ăn nhiều như vậy sẽ thành Tiểu Mập Mạp, con trai sẽ không thích con biết không?”

“Anh trai thích con” giọng nói không chút sợ hãi, chắc chắn là bị Đoàn Đoàn tẩy não rồi.

“Đoàn Đoàn, thật sự yêu thương em thì phải dạy em biết chia sẻ có biết hay không?” An Cửu tức giận nói. Nếu cô không phải mẹ nó, nếu không biết tính khí của nó, chắc hẳn sẽ cho rằng thằng nhóc này nường nhịn em.

“Vậy được rồi” Đoàn Đoàn miễn cưỡng đồng ý.

Hai đứa con nhỏ, một đứa là thùng cơm, một đứa quá kén ăn, nhưng quan hệ với nhau thật sự tốt.

Nguyên nhân như sau

“Mẹ, Đoàn Đoàn không muốn ăn rau cần.”

“Anh trai, em muốn ăn em muốn ăn!”

“Mẹ, Đoàn Đoàn không muốn uống sữa tươi.”

“Anh trai, em muốn uống em muốn uống!”

“Mẹ, Đoàn Đoàn thật sự ăn không nổi”

“Anh trai, em giúp anh ăn em giúp anh ăn!”

....

.....

Mãi cho đến thời gian ngủ trưa của bọn trẻ An Cửu mới cúp điện thoại.

Kiều Tang ngồi xếp bằng bên cạnh cô, “Mẹ con cậu quẩn quýt với nhau mà phải xa nhau như vậy liệu có ổn không? Hay là cậu đưa bọn trẻ đến đây đkhôi, hổ dữ không ăn thịt con mà!”

“Minh biết chứ, nhưng mà hiện tại mình cũng không biết làm sao cho đúng...”

Có thể lúc trước quyết liệt cắt đứt quan hệ, dẫu có che dấu thì trong lòng cũng không buông bỏ được, Cảnh Hi chẳng qua cũng chỉ là cái cớ của cô mà thôi, cái chính là cô không muốn nghĩ đến, ai nói cũng đều không có tác dụng.

Không ai biết được lúc đó Phó Thần Thương có ý nghĩa với cô như thế nào, thậm chí ngay cả Phó Thần Thương cũng không biết, điều đó rất xa vời trong cuộc sống vốn xem sự tồn tại là quan trọng nhất, cô tồn tại để chống lại bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến sự sống của cô và các con.

Không có anh, cô mất đi cảm giác muốn sống, mà có sống cũng không còn chút sức mạnh, làm cho tâm hồn cô chết đi, khiến cho cô chút sức sống cũng không còn.

Quyết định giữ lại cái thai chỉ được quyết định trong một khoảnh khắc, giống như con người đang tuyệt vọng chọt bật lên ý chí sinh tồn. Đó đều không phải là ý muốn của cô, nhưng về sau đó cô lại cảm thấy đó là một quyết định vô cùng đúng đắn và đem lại cho cô nhiều may mắn.

Sau năm năm, rốt cục Phó Thần Thương cũng đạt được những gì anh mong muốn, cô cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì lần này, trên cơ thể cô không có cái anh ấy cần tìm, cho nên cô mới có thể an tâm trở về, thậm chí ngay cả sự tồn tại của con trẻ cô cũng đang suy xét để

nói cùng anh.

Chỉ là, những chuyện vừa xảy ra đã làm đảo lộn hết kế hoạch của cô.

Thứ nhất, là anh và Tô Hội Lê không có kết hôn, thứ hai không hiểu tại sao anh cực kỳ rắc rối.

Trong đầu cô vẫn luôn tìm cách né tránh câu hỏi của anh...

Không có cách gì biết được anh nghĩ gì về việc đón con trẻ trở về, chỉ có một cách, mà cách này sẽ khiến cho xảy ra nhiều chuyện liên lụy, không phải vạn bất đắc dĩ, cô thật sự không muốn dùng đến....

Buổi lễ giới giải trí mỗi năm tổ chức một lần, tất cả các minh tinh đại diện cho các công ty giải trí đều có mặt, trong buổi lễ bình chọn ra diễn viên có ảnh hưởng lớn nhất trong làng giải trí trong năm, ca sĩ tốt nhất năm, ca sĩ có tiềm năng của năm....

Không chỉ có ngôi sao, đạo diễn, nhà sản xuất, các ông chủ trong làng giải trí cũng tham dự và đi cùng với các ngôi sao của mình trên thảm đỏ.

Một tốp người bao gồm nam và nữ, xuất hiện với Phó Thần Thương hàng năm đều là Kha Lạc, một người toàn thân khoác toàn màu đen, một người từ trên xuống dưới đều là màu trắng, một người lạnh lùng lạnh nhạt, một người dịu dàng thanh thoát, thật sự là một đôi trái ngược nhau.

Kha Lạc mới quay xong phim ở Las Vegas trở về, vừa xuống máy bay liền trực tiếp đến ngay hội trường, cùng Phó Thần Thương xuất

hiện ở cửa, ngay lập tức bị phóng viên vây quanh, tất cả đều hỏi về chuyện xảy ra với em họ của Kha Lạc là Kiều Tang trong thời gian gần đây.

Vấn đề lớn xoay quanh chuyện Kha Lạc từ trước đến nay có biết chuyện Kiều Tang có sở thích quái dị, vấn đề giáo dục của gia đình, có chịu quá tổn thương và áp lực tâm lý không, thậm chí có người còn nghi ngờ Kha Lạc có khuynh hướng quái dị đó hay không...

Kha Lạc chỉ mỉm cười đáp lại đám phóng viên ấy, ho nhẹ một tiếng tiến sát đến bên người làm như mọi chuyện không liên quan đến mình Phó Thần Thương, vừa ứng phó với phóng viên, vừa làm động tác môi nhỏ tiếng nói, “Anh cũng biết tôi ra mặt không tiện, Kiều Tang có chút tùy hứng đã gây cho anh không ít phiền phức, cùng lắm lần này dạy dỗ nó là được rồi, anh thật sự có chút vội vàng đúng không? Không nghĩ nó làm vướng mắt anh thì cũng không cần dùng biện pháp tuyệt tình như vậy chứ?”

Thấy Phó Thần Thương thờ ơ, Kha Lạc đành phải sử dụng chiêu cuối, “Dùng tin tức trao đổi anh thấy thế nào?”

Ánh mắt Phó Thần Thương vẫn nhìn về phía trước không phản ứng.

“Có liên quan đến An Cửu.”

Bước chân Phó Thần Thương hơi dừng một chút, một giây sau lại khôi phục như thường.

Lúc này Kha Lạc thật không thể không kính trọng vài phần, “Thật sự đã buông bỏ?”

Anh vốn còn muốn đem chút lòng tốt nói cho anh ta nghe một chút tin tức của An Cửu...

Đúng lúc này, tất cả phóng viên đột nhiên bỏ rơi Kha Lạc, hướng về phía sau anh chạy tới.

Kiều Tang đang đến.

Cho dù có an ninh mở đường, Kiều Tang vẫn di chuyển vô cùng khó khăn, bị xô đẩy suýt chút nữa là ngã ra đất. Đi ngang qua Kha Lạc thì bước chân càng nhanh hơn, sợ liên lụy đến anh.

Không nghĩ rằng Kiều Tang sẽ đến tham dự, Kha Lạc có chút kinh hãi, lúc này đã đến nông nổi như vậy, nếu anh không che chở bảo vệ cô thì e rằng mợ sẽ chém chết anh mất thôi.

Mà Kha Lạc chân mới vừa chớm bước theo Phó Thần Thương thì lập tức thấy Kiều Tang bổ nhào tới...

Bổ nhào tới, thật sự là bổ nhào tới...

Toàn bộ phóng viên giật nảy mình, thấy Phó Thần Thương ra mặt, tất cả đều nơm nớp lo sợ tản ra, lúc này nếu đụng chạm vào Phó Thần Thương thì e rằng phải bồi thường đến không thể ngóc đầu lên nổi.

Phó Thần Thương đỡ lấy bả vai Kiều Tang mới có thể đứng vững được, Kiều Tang há hốc mồm, sau đó nhận được ánh mắt của An Cửu trong đám người chen chúc kia, đặc biệt nhanh trí lẹ tay nằm trong ngực Phó Thần Thương rơi nước mắt, vẻ mặt oan ức tiều tụy, kỳ thật là cô đang sợ đến tay chân run rẩy, bởi vì cô nghe rất rõ Phó Thần Thương nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra một câu “Tổng An Cửu, em thật lớn gan”...

Emma Tiểu An Cửu cậu dám dùng cách tệ hại này sao? Đây là cách mà cậu gọi là vô cùng thủ đoạn sao? Dám dùng thủ đoạn vấp té vào

Phó Thần Thương, loại thủ đoạn này mà cậu cũng làm được...

Nếu chẳng may cú ngã này không trúng vào người nào hết, chẳng may Phó Thần Thương né được, thế thì chẳng phải trực tiếp ngã nhào xuống đất trước con mắt của biết bao nhiêu người sao...

Ây da, quả thật không dám tưởng tượng nổi...

Cô đột nhiên phát giác, có lẽ An Cửu hy vọng kết quả sẽ như thế này sao?

Phó Thần Thương đâm lao phải theo lao, Kiều Tang sẽ thu được kết quả tốt, tiến lại gần anh, lập tức bị Phó Thần Thương đẩy ra tránh né.

Kha Lạc mặc dầu còn mờ mịt, động tác của Phó Thần Thương trong mắt phóng viên giống như phản ứng của sự giận dữ. Nhưng trực giác của anh lại cảm thấy Phó Thần Thương không cần mình đến giải vây cho anh ta...

Phó Thần Thương sửa lại cổ tay áo, sắc mặt đen như đáy nồi, tầm mắt không ngừng quan sát bốn phía.

Sau khi lễ trai giải chấm dứt còn có dạ tiệc, An Cửu tính toán thời gian, nếu không có điều gì khác xảy ra thì khoảng mười phút kế tiếp Tần Hạo ở trước mặt mọi người cầu hôn Diệp Tử Kỳ, như vậy mọi con mắt của giới truyền thông tạm thời không chú ý đến Kiều Tang nữa, cho nên cô có thời gian tính kế tiếp theo. Kỳ thật đây là thủ pháp quen thuộc của giới giải trí, chỉ là Kiều Tang bị bạn bè xa lánh, không ai tình nguyện giúp cô hết.

Cô cũng đã hao tâm tổn trí tìm kiếm tin tức, hơn nữa kích động Tần

Hạo hơn nửa tháng trước, Tần Hạo cũng không đồng ý, nói là muốn suy nghĩ thêm, mãi đến khi nghe được tin tức Phó Thần Thương ở ngoài sân bảo vệ Kiều Tang mới gọi điện cho cô đồng ý.

Mới vừa rồi đạt được kết quả như mong muốn, Kiều Tang không đến mức vấp ngã thê thảm, có tốp năm tốp ba các ngôi sao cùng cô trò chuyện, phóng viên cũng không dám dồn ép cô.

An Cửu ở một nơi bí mật khẩn trương chờ đợi, trong lúc vô tình nhìn thấy trong đám đông Tô Hội Lê mặc một chiếc váy màu xanh đang đứng cùng mấy đạo diễn và nhà đầu tư đáng vẻ miễn cưỡng, nhưng là do Sở Mạch đích thân dẫn theo đi chào hỏi mọi người, nhìn sơ qua cũng biết cô ta bị ép buộc, có vẻ như cô ta ở Sở Thiên phải gánh nhiều áp lực.

Nhưng mà, không hổ danh là minh tinh của Phó Thần Thương, bất kể cảm xúc trong lòng thế nào, nhưng chỉ cần xuất hiện trước công chúng đều có thể điều chỉnh được trạng thái tốt nhất, nét mặt tỏa sáng.

Sau năm năm nhìn lại tiểu tam mình từng hận thấu xương, An Cửu lại thấy bản thân mình rất bình tĩnh. Dù sao, năm đó tiến vào giới giải trí là áp lực sống còn đối với Tô Hội Lê, cô ta biết mình tuyệt đối không có khả năng thiên phú, cho nên lựa chọn làm người đại diện. Té ở nơi nào, đứng lên ở đó, năm đó Phó Thần Thương lừa gạt cô là không sai, Phó Chính Huân chọn phương pháp sai làm cũng không sai, nhưng xét cho cùng, nếu không phải chính vì cô ta, thì mọi chuyện không có lý do nào để xảy ra.

“Kẻ yếu thế không cần lên tiếng, có bản lĩnh thì cứ vượt qua tôi, làm cho tôi phải phục đi.” Đây là triết lý sống của Phó Thần Thương. Tuy nhiên toàn bộ đều là giả, anh có cực kỳ nhiều triết lý giáo huấn, đúng là vô thức mà xâm nhập vào tư tưởng của cô.

An Cửu ngẩn ngơ nhìn bóng dáng của Tô Hội Lê, lại nghĩ đến câu hỏi dồn ép kia của Phó Thần Thương, vì cái gì mà bọn họ vẫn không cùng nhau chung sống...

Đang nghĩ ngợi, cô phát hiện Tô Hội Lê đang vừa nhìn thấy ai đó, sau đó tạm biệt người đàn ông đang nói chuyện cùng cô ta, bung ly rượu đi về phía người kia.

An Cửu theo ánh mắt cô ta nhìn tới, vì thế thấy được Phó Thần Thương, cùng lúc đó, bắt gặp ánh mắt khó chống lại của Phó Thần Thương, cũng không biết đúng lúc anh nhìn mình, vẫn là đã sớm phát hiện ra cô và dõi theo cô.

An Cửu thầm than trong lòng, hồngбет bị phát hiện rồi.

Nhìn thấy Phó Thần Thương từ chỗ trống ấy không nhanh không chậm đang tiến về hướng mình, cô đoán rằng anh không phải đến tìm cô, dù sao đây cũng là lúc xuất hiện trước công chúng, tuy anh chỉ khiêm tốn đứng ở nơi đó nhưng lại có vô số ánh mắt chú ý đến anh, Phó Thần Thương có nổi điên vì tình huống vừa rồi cũng không có khả năng đến gần cô lúc này.

Chỉ là không nghĩ tới...

Anh lại có thể đi thẳng đến bên cạnh cô, làm cho cô có cảm giác ánh mắt anh đang dán chặt lên mặt cô, vẻ mặt dịu dàng, ôn nhu như nước, “Bước tiếp theo là chuẩn bị dờì sự chú ý của giới truyền thông, chiếm tất cả tin tức trang nhất của báo chí đúng không? Tại sao lại phiền phức như vậy chứ, anh giúp em...”

Nói xong, không chút do dự trực tiếp hôn lên môi cô...

Chương 150: Lên trang nhất

“Đừng nhúc nhích, đang bị chụp hình...” Anh dán lên môi cô, vẫn không quên có lòng tốt nhắc nhở.

Bởi vì hai tay anh bưng lấy mặt cô, tư thế áp sát mặt lên môi cô, giới truyền thông rất khó chụp được rõ được cô.

Đứng yên? Đứng yên để cho anh mặc sức hôn sao?

Tất nhiên An Cửu không ngời chờ chết, thân thể không thể động đậy, răng luôn có thể chuyển động, chỉ là hành động của người này luôn linh hoạt xài quyết, cắn anh thật sâu, anh hành động giống như cô chủ động theo đuổi anh, chủ động hôn anh, từ lồng ngực Phó Thần Thương phát ra tiếng cười nhẹ sung sướng, lúc này An Cửu mới kịp phản ứng.

Trên thực tế anh đánh giá rất cao sự tự chủ của mình, cánh môi mềm mại cùng đầu lưỡi mím màng làm thiếu chút nữa anh điên lên được, An Cửu bị anh mút đến run đầu lưỡi, tất cả dũng khí đều bị anh nuốt trọn làm cho cô cảm thấy sợ hãi, chết tiệt, bọn cô đã an bài tốt, ai cần anh hỗ trợ chứ?

Anh nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng cô, vẻ mặt bất mãn phần nộ thậm chí có vào phần uất ức, “Dùng người đàn ông khác tốt hơn anh sao?”

Đầu gối cô đang được nâng lên cao định thúc vào anh vì những lời này mà đông cứng lại...

Còn nhớ một lần cô ăn cua bị đau bao tử phải vào bệnh viện, Thẩm Hoán đã mua cho cô túi ủ ấm, anh cũng dùng giọng nói như vậy, giống như đang nén giận, ôm cô đặt lên đùi mình, dùng bàn tay to ấm áp áp vào bụng cô thay thế túi ủ ấm vừa bị ném đi, nói, “Thứ này có thể tốt hơn anh sao?”...Xùy....

Khi đó, chỉ một câu nói, khiến cho toàn bộ gai nhọn trên người cô đều biến mất, không còn băn khoăn anh có yêu hay không yêu nữa, vùi đầu vào anh, chỉ vì những yêu chiều này...

Không biết ai đã phát hiện ra trước. Ngay sau đó, nhiều tiếng thốt kinh ngạc được phun ra, ánh mắt của mọi người cùng với máy móc đều tập trung về một phía.

Bước chân Tô Hội Lê chông chênh, ly rượu vang đỏ trong tay sóng sánh hắt tất cả lên váy áo.

Tần Hạo đang chuẩn bị cầu hôn cũng bị làm cho kinh động, ngay cả nhẫn cầu hôn cũng rơi xuống đất mà cũng không biết, anh chẳng thể nghĩ rằng ông chủ chủ động hôn người khác, tới lúc này anh có còn muốn cầu hôn hay không?

Kha Lạc vẫn ho khan không ngừng, nhìn Kiều Tang đang đứng bên cạnh hỏi: “Anh ta làm sao thế? Người phụ nữ kia là ai? Hai người đó đã thương lượng với nhau sao? Nhiệt tình như vậy không như là đang diễn...”

Kiều Tang chơi với An Cửu lâu như vậy thì lập tức đoán được là cô, không bận tâm đến thắc mắc của Kha Lạc, phần uất thì tháo một câu, “Khốn nạn, em biết trong đầu anh ta chỉ tồn tại loại hành động này mà...”

Phải biết rằng, năm năm ròng rã Phó Thần Thương không có phụ nữ

bên người, cho dù là vì đám người Kiều Tang, cũng tuyệt đối không có khả năng tự mình rat ay, vẫn thấy loại hành động như vậy, chỉ có thể nghĩ đến một khả năng duy nhất, sắc mặt Kha Lạc dần dần thay đổi, “Tổng An Cứu...”

An Cứu đi rồi, Phó Thần Thương chưa từng nhắc đến tên cô, chẳng quan tâm, những thứ có liên quan đến cô bị bụi thời gian phủ kín, Kha Lạc thì trái lại dành không ít thời gian đi tìm hiểu, ông nội quả nhiên giấu diếm rất nghiêm ngặt, nếu không phải cô về nước, nếu không phải trùng hợp gần đây anh chú ý đến chuyện của Kiều Tang, cũng sẽ không phát hiện ra...

Kinh ngạc ở chỗ cô thuận theo một cách kỳ lạ, Phó Thần Thương có chút bất an, trước khi mọi người kịp phản ứng, đem mặt cô vùi vào lồng ngực của mình, ôm cô đi khỏi.

Chiếc Porsche màu xám chạy như, phía sau phóng viên đuổi theo sát nút, một cái Bát Quái Phó Thần Thương có thể tùy tiện bán được hơn một trăm tám mươi triệu, mọi người cũng không ghen tị, đêm nay chỉ duy nhất báo “Đệ Nhất Giải Trí” là không tham dự buổi tiệc có ảnh hưởng nhất của giới giải trí, bởi vì năm năm trước tổng biên tập Kỳ Bạch Tiện chỉ đạo xuống cấp dưới, không thể đăng tin tức gì liên quan đến Phó thị, cho dù đó là tin tức đắt giá như thế nào cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn người khác cướp đi.

An Cứu ngồi bên ghế phụ, không nói được lời nào, cũng không thể làm loạn âm ỹ, mãi đến khi Phó Thần Thương dừng xe, nơi này mà khu nhà riêng có độ bảo mật cao, bọn săn tin gặp phải hệ thống bảo mật an toàn nhất, mắt thấy xe chạy vào một nơi xa hoa, chỉ có thể đứng ngoài nhìn vào lực bất tòng tâm, chụp thêm được mấy tấm ảnh chiếc xe.

Phó Thần Thương mở cửa, An Cứu đứng ở cửa, không có ý muốn

vào.

Phó Thần Thương nghiêng người tựa vào khung cửa nhìn cô, “Bây giờ bên ngoài toàn là phóng viên.”

Ý tức cực kỳ rõ ràng, đêm nay cô không thể đi đâu được.

An Cửu không có biểu cảm gì, “Điện thoại em hết pin, có thể mượn của anh được không?”

Cho rằng cô đã đồng ý, mượn điện thoại là muốn thông báo đến Kiều Tang một tiếng, Phó Thần Thương hoàn toàn không nghĩ gì nhiều, chỉ thờ dài năm năm không gặp cô cũng biết xem xét tình hình, lấy điện thoại ra đưa cho cô.

An Cửu cảm di động của anh lướt lướt vài lần, tìm đến một dãy số, “À, phiền anh chuẩn bị một bộ đồ nhân viên dọn dẹp đưa đến XXX...”

Bên kia đầu dây nghe giọng nữ trong điện thoại liền vô cùng sửng sốt, lập tức rất nhanh nhẹn đáp ứng.

Loại biệt thự sa hoa này khẳng định có quản lý cao cấp, có thể đáp ứng toàn bộ yêu cầu của chủ nhà.

Phó Thần Thương biểu hiện thái độ chẳng phiền toái gì, “Vào trong trước đi.”

An Cửu không động đậy, trả lời anh, “Muốn chinh em, cần gì phải phiền toái như vậy? Để mặt em bộc lộ trước hàng vạn người giúp anh, anh tự mình hành động thì cảm thấy tăng thêm lạc thú sao?”

“Tự mình hành động càng tăng thêm lạc thú.” Phó Thần Thương lặp lại lời của cô.

An Cửu ghen hờn không hề nhẹ, triệt để buông tha anh vì câu nói vừa rồi.

Cô chỉ mặc một bộ váy đen đơn giản, khi xuống xe liền cảm thấy gió đêm lạnh xuyên qua cơ thể, trên cánh tay nổi da gà vì cơn lạnh lại cố chấp không muốn bước, hai người liền như vậy đứng sừng sững đối nhau.

Quản gia rốt cục cũng mang quần áo đến nơi, nhìn một nam một nữ đứng trước cửa thì rất kinh ngạc, “Ông Phó, ông đã yêu cầu thứ này.”

Phó Thần Thương ra dấu bảo ông ta đưa cho An Cửu.

Quản gia vì thế rất khách khí giao quần áo cho An Cửu, sau đó không chớp mắt nhìn anh rời đi ra.

Quần áo nhân viên dọn dẹp ư? Bây giờ sở thích của người có tiền càng ngày càng kỳ quái rồi...

“Vào đi! Hay em muốn thay ngay ở đây?” Giọng nói Phó Thần Thương rõ ràng rất không vui.

“Đương nhiên là không muốn làm ô uế chỗ của anh!”

Thật đúng là không có An Cửu thì không gây ra chuyện. Dù sao bốn phía yên tĩnh không người, An Cửu khoác áo lên, sau đó mặc trực tiếp quần vào, váy được cuốn lên đến eo dùng áo bên ngoài che xuống, làm xong cũng không quay đầu lại nhìn đi thẳng đến trước.

Cô sống chết cũng không muốn vào lãnh địa của anh, một bước ra đi làm đáy mắt Phó Thần Thương xuất hiện một mảng màu đỏ, xoay người đi vào nhà, nóng nảy đập lên cửa chính.

Ngày hôm sau, hoạt động long trọng của Giải Trí tối hôm qua, người nào lãnh được nhiều giải thưởng, người nào mới gia nhập làng giải trí ba tháng đã trở thành ngôi sao mới, là người nào đó bước trên thảm đỏ để lộ nội y, nào là hai diễn viên chính không hợp nhau, tất cả siêu sao tập hợp, ganh đua sắc đẹp tất cả đều là hư vô, sự việc Kiều Tang tự nhiên bị vấp ngã cũng không thấy tăm hơi...

Tất cả các trang nhất của báo chí đều là hình ảnh trong ánh sáng ảo mộng đêm qua thấp thoáng một cảnh hôn môi lãng mạn...

“Khẳng định Phó Thần Thương là người có cuộc sống tình dục bình thường, trong buổi trao giải long trọng tối qua đã hôn môi một phụ nữ bí ẩn”, “Bảy cuộc hẹn hò, Đệ Nhất Phu Nhân nhà ai.”, “Phó Thần Thương trước mặt mọi người hôn môi bạn gái, trên đường rời bữa tiệc đi ô tô về nhà”... Phó Thần Thương quanh năm chiếm cứ các bản tin tài chính và kính tế, chỉ trong một đêm đã càn quét toàn bộ các trang tin giải trí.

Năm năm trước sau khi ly hôn, Phó Thần Thương trở thành người đàn ông độc thân đắt giá nhất, người nào cũng biết thân phận Phó Thần Thương không phải đơn giản chỉ là ông chủ của Tụ Tinh, từ khi Phó Chủ Tinh của Phó Thị trong một cuộc họp thường niên hai năm trước đã chính thức xác nhận Phó Thần Thương là người thừa kế duy nhất của Phó Thị, ngay cả những kiều nữ danh giá cũng thèm muốn anh, ai để ý đến việc anh đã từng li hôn chứ, từng có mười năm yêu đương chứ? Ngược lại họ sẽ cho rằng những người đàn ông có kinh nghiệm tình trường như anh sẽ càng hấp dẫn quyến rũ hơn...

Khoảng thời gian trước Phùng Uyển tiết lộ thông tin Phó Thần

Thương được sắp xếp dạm ngõ đã gây ra một tin tức chấn động, tấm hình đó không còn nghi ngờ gì nữa mà dẫn đến đỉnh điểm của tin tức. Chuyện tối qua sau khi được làm đăng tải, tất cả thân phận những người phụ nữ kề cận Phó Thần Thương, thậm chí những người phụ nữ anh từng tiếp xúc cũng bị đem ra bới móc bình luận, từng bước từng bước được phân tích và loại trừ, tấm hình chụp người phụ nữ ấy so sánh với Tô Hội Lê và hai người thân thiết khác với Phó Thần Thương cũng đã bị loại trừ, còn lại thì vẫn đang tìm hiểu...

Hai người phụ nữ kia thật sự rất tiếc nuối, đã hao tâm tổn trí chuẩn bị công phu để tham gia buổi lễ trao giải để tiếp cận Phó Thần Thương, còn có thể tiếp xúc gần gũi được một lúc, thì đúng lúc, anh lại hôn môi người phụ nữ kia khi hai cô đang ở bên cạnh, hành động đó giống như quăng hai cô sang một bên không còn dấu vết.

Cùng lúc đó, Phó Hoa Sinh một tay cầm bình thủy một tay cầm tờ tạp chí sặc sỡ như một cơn gió xông vào phòng bệnh của Phùng Uyển.

“Mẹ, cho mẹ xem cái này, bảo đảm nó là thuốc tốt cho mẹ!!!”

Phùng Uyển rãnh rỗi nhàm chán đan len, nghe vậy mí mắt cũng chẳng thèm nâng lên, “Đều là lớn như vậy, sao không đi đứng cho đàng hoàng? Chạy làm gì chứ?”

Phó Hoa Sinh gấp đến nỗi trực tiếp lấy len trong tay bà để sang một bên, sau đó đem tờ tạp chí đặt vào...

Phùng Uyển mất kiên nhẫn trợn mắt nhìn anh sau đó mới nhìn vào tờ tạp chí trước mắt, sau đó ngẩn phát đầu lên, vội vàng cầm sát lên xem cho rõ, “Này, không phải là Thần Thần sao? Là Thần Thần ư?”

“Con trai của mẹ mà mẹ không nhận ra ư? Không phải nó thì còn ai

vào đây!”

“Này... này này, cô gái này là ai?”

“Làm sao con biết! Mẹ không giới thiệu cho nó cô gái nào à? Có thể trong đó có một thoải thuận!”

“Thật sao?” Vẻ mặt Phùng Uyển kinh ngạc, “Thằng nhóc này, sao không nói gì cho mẹ biết?”

“À, có thể là nó ngại. Mẹ gọi điện xem nó có bớt chút thời gian đem người đó về cho chúng ta gặp mặt được không, tới lúc đó chẳng phải cũng sẽ biết đó là ai sao?”

Chương 151: Đặc biệt yêu thích

Bởi vì An Cửu chấp nhận làm vật hy sinh, cho nên Kiều Tang đối với cô nói gì nghe nấy, ngoan ngoãn ở công ty để hành hạ cả buổi sáng.

An Cửu nói khô cả họng, cuối cùng cũng phân trần, “Hàng năm kiếm tiền còn không bù nổi phí tổn cậu gây họa à, Phó Thần Thương đổi thành nhà từ thiện từ bao giờ hả?”

Kiều Tang dựa vào người cô cọ đi cọ lại như con cún nhỏ, “Nói vì tiền như thế sao được, tớ đây là vì nghệ thuật.....”

“Cậu cho rằng làm nghệ thuật dễ lắm hả? Bây giờ ngay cả diễn viên căn bản còn chưa làm được chứ nói gì đến chuyên nghiệp. Chỉ vì tham ăn mà đem tất cả đạo cụ ra găm một lượt, làm hại người ta phải đi vận chuyển xa xôi, cái này cũng vì nghệ thuật?”

Bởi vì ham chơi, cầm thẻ tre đến hiện trường, kết quả ngã gãy chân ảnh hưởng đến tiến độ đoàn làm phim, đây cũng là nghệ thuật.

Rồi mê rượu, ở hộp đêm bị người ta sàm sỡ cũng vì nghệ thuật? Say rượu nói trên weibo cùng với Tố Nhan cả đêm không khác gì quỷ...”

“Nghệ thuật đều là phong cách thoải mái không vào khuôn khổ... phi.”

“Thúi lắm! Vậy cậu trực tiếp cầm một cái chén vỡ đi đầu đường Paris bày ra chơi nghệ thuật đi. Luôn miệng nói là không dựa vào bất kì kẻ nào, cậu cho rằng không có Kha Lạc chống lưng cậu còn có thể đi

đến ngày hôm nay sao?”

Ngoài cửa mọi người qua lại không khỏi kinh ngạc động tĩnh bên trong, tò mò không biết khi nào thì Kiều đại tiểu thư sẽ đập cửa đi ra, không nghĩ đến cô đang hoàng nghe dạy dỗ từ đầu đến cuối.

Phòng giải lao.

Mọi người đang bát quái rôm rả.

“Người mới tới có lai lịch gì mà ngày làm việc đầu tiên đã giúp đỡ Kiều Tang rồi?”

“Liên quan gì đến cô ta, rõ ràng là bởi vì Kha Lạc cầu tình trước mặt cấp trên! Vận khí tốt thôi.”

“RP tốt cũng là một loại thiên phú nha.” Một người trong đó chế nhạo, sau đó quay sang hỏi Lâm Mộ, “Chị Lâm, người mà chị vừa tuyển, rốt cuộc có lai lịch gì? Có thể tiết lộ một chút không?”

Lâm Mộ khuấy đều cafe trong tay, lơ đãng nói: “Đừng đoán mò, đang hoàng một chút, người ta là mĩ nhân có tên tuổi, còn không ít nghệ sĩ Hollywood đã từng hợp tác, về phần có quan hệ gì với phía trên hay không thì tôi không biết.”

“Tôi thấy khẳng định không đơn giản, mấy ngày trước không phải cô ta còn chờ dưới tòa nhà cả ngày sao? Cũng không biết rốt cuộc thì chờ ai?”

“Cô nói như vậy đột nhiên tôi lại nghĩ đến, lúc đó tôi hỏi thăm nhân viên bảo an, người ta nói là Tề trợ lý tự mình mang đến..... Buổi sáng còn mắng xối xả Kiều Tang, còn Kiều Tang ngay cả một chữ “Không” cũng không dám nói, lại còn tự nguyện bưng trà rót nước

chịu tội! Không nghĩ đến Kiều Tang còn có thể nghe lời như vậy.”

Lâm Mộ không biến sắc tiếp tục uống cafe, nghe đến đó, cô ta đột nhiên phát hiện Tống An Cửu khi đến phòng vấn, hình như chân trước vừa đi, chân sau có một người phụ nữ đến đập cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc, cuối cùng là Phó Thần Thương đột nhiên thay đổi thái độ với Kiều Tang, thậm chí trong buổi lễ long trọng có mặt các ngôi sao lớn khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt, có lẽ liên quan gì đó đến chuyện này.

Bên kia, mấy người thảo luận chuyện của Tống An Cửu càng thêm hưng phấn.

“Mọi người nói cái người phụ nữ thần bí đó có phải đang trong công ty chúng ta, tổng giám đốc đã rất lâu không đến nhưng bữa tiệc như vậy, nhưng gần đây đặc biệt chuyên cần, tuyệt đối có mờ ám.”

“Không ngờ tổng giám đốc lạnh lùng của chúng ta cũng có lúc nhiệt tình như vậy, hahaha~~”

Bình thường anh sẽ không hay ở công ty, chỉ khi nào cần huấn luyện người mới thì sẽ đến, mỗi ngày đều có tin tức Phó Thần Thương truyền đi, gần đây lại thường xuyên đến công ty, thậm chí còn đi bộ, sau tin tức bùng nổ hôm qua, mọi người để ý càng nhiều.

“Chị Lâm!” cả căn phòng đột nhiên xuất hiện toàn là mã nam, mấy người này tránh còn không kịp, nhanh chóng kiếm cớ tránh đi không còn một mống.

Sự mệt mỏi xuất hiện rõ ràng giữa hai chân mày Lâm Mộ, “Cùng tôi đến phòng làm việc rồi nói.”

“Nói đi! Là chuyện gì?” Lâm Mộ rút một điều thuốc ra, lập tức có

người giúp cô ta châm lửa.

“Chị Lâm, chị cũng biết, Carry một lòng dốc sức trở thành người đại diện, chỉ biết chăm sóc cho người ta, làm sao bày mưu tính kế, chúng ta rảnh rỗi nhiều ngày như vậy cũng không mua nổi khói của người ta.”

Bảy thần tượng này, trước đây do người đại diện của Kiều Tang dẫn dắt, sau khi chuyện tình Hedy phát sinh thì an bài cho họ một người đại diện khác.

Hedy không chỉ chuyên nghiệp, còn vô cùng kiên nhẫn, cho nên bất kì nghệ sĩ nào gây rối đều giải quyết tốt, cô ta vừa đi, để lại không ít cục diện rối rắm, người đầu đầu nhất là Kiều Tang cùng với bảy người này. Một Kiều Tang đã đủ chịu rồi, huống chi còn thêm bảy con người kia.

“Nhưng mà, tại sao Kiều Tang lại có thể cây đại thụ đây?”

“Cây đại thụ cái gì? Dù sao cũng chỉ là người mới.” Lâm Mộ cau mày.

“Vậy khẳng định là người mới có bối cảnh! Chị Lâm, chị đừng dọa chúng tôi, dù sao chúng tôi cũng yêu cầu được đối xử như nhau.”

Sáu người khác liên tiếp phụ họa.

Lâm Mộ hít sâu một hơi, suy tư nói, “Chút nữa tôi hỏi giúp mọi người, có thể thành hay không thì không dám bảo đảm.”

“Chỉ cần chị Lâm chịu nói một câu, làm sao có thể không thành được! Chẳng lẽ cô ta lại có thể không nghe theo sự sắp xếp của công ty?”

“Không phải cũng nói cô ta có cây đại thụ, có bối cảnh sao?”

Mọi người đều không nói chuyện.

“Được rồi, được rồi, tất cả đi vào đi, tự mình nghe, đỡ phải nói tôi lừa dối.”

Lâm Mộ nói xong lập tức gọi điện thoại cho An Cửu đến, bảy người sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

“Giám đốc Lâm.” An Cửu gõ cửa đi vào.

“Gọi chị Lâm là được rồi.”

“Chị Lâm.”

“Ừ, bảo cô tới đây là có việc muốn hỏi ý kiến cô. Cô có biết nhóm SS không?”

An Cửu lắc đầu.

Trong phòng bên bảy con người bi thương không dứt, nổi tiếng như vậy còn có người không biết.

Lâm Mộ cũng không kinh ngạc, thứ nhất những năm này cô không có ở trong nước, thứ hai nhóm SS năm năm trước thông qua cuộc thi vũ đạo trên TV, lúc ấy quả thật phong quang vô hạn, chỉ là rất nhanh sau đó có nhiều nhân vật xuất sắc hơn chìm xuống, cho nên những năm gần đây đã mai danh ẩn tích, chỉ làm một vài bộ phim thần tượng không đắt khách, dựa vào đó sống qua ngày.

“Trước đây họ và Kiều Tang đều do Hedy quản lý, tài liệu cụ thể tôi sẽ gửi cho cô vào email sau.” Lâm Mộ nói.

An Cửu coi như đã hiểu ý của Lâm Mộ rồi, cô cân nhắc một chút rồi nói: “Chị Lâm, dù sao tôi vẫn là sinh viên thực tập, sợ rằng không có cách nào đảm đương trách nhiệm nặng nề này.”

“Chẳng phải cô đã đảm đương Kiều Tang sao, Ann, cô cũng đừng quá khiên tốn, tôi tin tưởng năng lực của cô.”

“Chuyện của Kiều Tang căn bản tôi cũng không làm gì, chị Lâm hẳn là rõ ràng nhất, tất cả là do may mắn.”

Lâm Mộ nhìn cô một cách sâu xa, cô ta đã nói đến bước này, cũng không rõ lai lịch của An Cửu, cho nên Lâm Mộ không dám ép, “Tôi hy vọng cô có thể trở về suy nghĩ thật kĩ đề nghị này.”

Sau khi An Cửu rời đi, bảy người kia tức giận đùng đùng đi ra.

“Các cậu cũng đã nghe rồi, những gì nên làm tôi cũng đã làm, trừ khi chính mọi người có bản lãnh để cô ta tự nguyện.”

“Tại sao cô ta lại không biết chúng tôi?”

“Nhất định là bởi vì không biết SS, cũng chưa từng thấy chúng ta.”

“Chị Lâm cũng dám từ chối, quả nhiên là có hậu thuẫn.”

Mấy người kia không ngừng than thở, cho đến khi đội trưởng trầm ngâm một câu, “Chị Lâm, cô ta có đặc biệt yêu thích thứ gì không? Ví dụ như... Trai đẹp?”

Sắc mặt Lâm Mộ đen sì.

--- -----

Mùa giải tuyển chọn tài năng của Tụ Tinh vừa mới kết thúc, công ty sắp xếp cho người mới ra mắt, tự nhiên An Cửu cũng tham gia.

Phó Thần Thương một ngày kiếm bạc tỷ, loại hoạt động này trước giờ anh đều không tham gia, cho nên, lần xuất hiện này không tránh khỏi làm người ta suy đoán.

Lấy Phó Thần Thương làm trung tâm, mọi người ngồi từ địa vị cao đến thấp trong công ty.

An Cửu ngồi ở một góc rất xa, mà vây quanh cô còn có thêm bảy người nữa, mấy người này đã bám lấy cô mấy ngày không tha rời.

Cô cũng chỉ vì Kiều Tang nên mới vào công ty, sau khi xong chuyện sẽ từ chức, dĩ nhiên không thể tiếp nhận bọn họ, cho nên cũng chỉ có thể kéo dài. Tuy nhiên mấy người này quả thật là quá phiền phức, cô đi chỗ nào cũng có sự xuất hiện của bọn họ, khiến cho cô càng thêm phiền lòng, cho nên cô càng uống thật nhiều, vót vát lại chút tinh thần cho mình.

An Cửu không để ý rốt cuộc cô đã uống bao nhiêu, những người xung quanh đều nơm nớp lo sợ, SS hôm nay cũng không dám làm động tĩnh quá lớn, tất cả bởi vì không biết ông chủ bị cái gì kích thích mà đột nhiên chạy đến, nói là đón người mới nhưng gương mặt lạnh lẽo đến đáng sợ....

“Chị Ann, chị đâu đâu à?” Thấy An Cửu đột nhiên cầm túi đứng dậy, đội trưởng khẩn trương hỏi.

“Toilet! Muốn đi cùng không?” An Cửu tức giận vung tay rời đi.

An Cửu mơ hồ nhìn kí hiệu, hình như bên trái là nhà vệ sinh nam,

bên phải là nhà vệ sinh nữ, thôi dứt khoát chọn bên trái đi....

Ngay lập tức cô được một cánh tay hữu lực đẩy sang nhà vệ sinh bên phải.

An Cửu ngẩng đầu nhìn, “Ai? Đây là nhà vệ sinh nam sao? Cảm ơn nha...”

Cô lão đảo tiến vào.

Phó Thần Thương đứng phía sau sắc mặt đã xanh mét.

Chương 152: Một sai lầm để hận mãi mãi

An Cửu một đi không trở lại, cuối cùng SS cũng phát hiện mình bị vứt bỏ.

“Làm sao bây giờ?”

“Không vào hang cọp sao bắt được cọp con! May mà tôi đã sớm có chuẩn bị.” Đội trưởng lấy ra một tờ giấy, trong đó có ghi địa chỉ của An Cửu.

“Thật sự muốn hiến thân? Tôi thấy cô ta không phải người phụ nữ có hứng thú với đàn ông đẹp.”

“Một người hiến thân là đủ rồi! Hay là đội trưởng đi đi! Một người đi là đủ.” Thành viên nhỏ nhất trong đội nịnh hót, vừa mới dứt lời bị một cái gõ đầu của đội trưởng.

“Lấy cho tôi ít thuốc mê, một là thành, hai là bại, lúc này lại muốn bỏ chạy? Đừng quên bình thường là người nào gây chuyện nhiều nhất? Cậu dám không đi?”

“Người ta còn nhỏ a, nhất định phải để em đi bán nhan sắc sao, làng giải trí thật đáng sợ!”

“Cút!” Lại bị vỗ thêm một cái, “Tán cô ta còn nhiều hơn so với anh mà mà còn dám giả bộ, hừ!”

--- ----

Bên này An Cửu vừa mới ra khỏi nhà vệ sinh lại bị một người chặn ở trước cửa, cô ngã nhào vào người ta, sau đó người đó vừa đỡ vừa ôm cô vào trong xe.

Từ toilet đến bãi đậu xe chỉ là một khoảng cách nhỏ, nhưng người Phó Thần Thương đã trúng hơn mười cước, cổ tay bị bầm tím không nói, khó khăn lắm mới tránh được một kiếp nhưng vẫn không thoát khỏi móng vuốt của cô.

Dọc đường đi, An Cửu nôn hết ra người anh, cuối cùng mơ màng nằm gối lên chân anh, Phó Thần Thương kéo cô mới yên ổn nằm một lát, sau đó lại trở về với trạng thái lúc đầu.

Phó Thần Thương không thể nhịn được nữa, dừng trước đèn đỏ, đỡ cô dậy thắt dây an toàn, quả nhiên cô bắt đầu không thoải mái, tìm cách cởi bỏ, anh đành phải giúp, sau đó để cô tùy ý nằm gối lên chân anh mà ngủ.

Đi được nửa đường, Phó Thần Thương quay đầu xe chuyển phương hướng.

Lần trước tình nguyện ở bên ngoài thay quần áo cũng không chịu đi vào dù chỉ một bước, bây giờ cô uống say, anh cũng không có cách giữ chặt cô, chỉ có thể giữ cô một tay... thật là cứng đầu.

Đưa An Cửu đến nơi, Phó Thần Thương đi cất xe, sau đó ôm cô ra, trực tiếp lên tầng ba.

Ngoài cửa, anh đặt cô dựa vào mình, lục túi xách cô nửa ngày cũng không tìm được chìa khóa, anh vồ vồ mặt cô hỏi, “Chìa khóa đâu?”

An Cửu đánh tay anh như đánh một con ruồi, dựa vào anh như

người không xương, Phó Thần Thương vừa muốn tìm chìa khóa, vừa muốn đánh một cái cho cô tỉnh lại, vật lộn cả người đều là mồ hôi, cuối cùng mặc cho người mềm nhũn tựa vào chân anh.

Phó Thần Thương nói lỏng cà vạt, sau đó lục quần áo của cô, tìm được chìa khóa mở cửa, đặt cô lên sofa rồi mới đi tắm.

Một lúc sau, tiếng chuông cửa vang lên.

An Cửu cố chống đỡ mí mắt, căn bản không muốn dậy, nhưng người ngoài cửa vô cùng kiên nhẫn, không thể làm gì khác là mơ màng vò đầu bứt tai ra mở cửa.

“Ai vậy?” An Cửu còn tưởng rằng Kiều Tang cầm thứ gì trở về, nha đầu kia mặc dù chỉ ở lại mấy ngày, lại giống như mang cả gia tài đến, lúc đi cũng lười mang, cho nên còn dư lại một đống ngổn ngang ở đây.

Kết quả lại là mấy tên âm hồn bất tán đang xô đẩy nhau trước cửa.

Lần đầu tiên An Cửu không đuổi người, ngược lại còn nghiêng đầu cho vào nhà, hiển nhiên là do cô uống nhiều.

Đôi mắt An Cửu mê ly, một tay chống cằm, chân gác trên ghế sofa, đối diện cả là cả đội SS, chiều cao mỗi người ở đây đều là 1m8 trở lên, không ai không đẹp trai, và lại mỗi người một vẻ, bởi vì hôm nay có sự kiện, cho nên tất cả đều ăn mặc chỉnh tề, xem ra có quy củ, giống người trưởng thành.

Bảy người anh đẩy tôi, tôi đẩy anh, cuối cùng vẫn là đội trưởng ho nhẹ, tiến lên một bước, nhưng khổ nỗi không biết mở miệng thế nào, đây cũng là một kĩ thuật nha!

“Cởi quần áo!”

Bảy người đang cúi thấp đầu bỗng nhiên đồng loạt ngẩng lên nhìn An Cửu đang ôm gối trên ghế sofa.

“Cởi đi!” An Cửu chống chân lên khay trà, không nhin được thúc giục, hoàn toàn là bộ dáng một người phụ nữ lưu manh, bình thường nhìn thì dịu dàng hào phóng, thật là hai người khác nhau một trời một vực. Mấy người này sợ hãi, thiếu chút nữa rớt cả mắt xuống.

Đội trưởng vội xoa cái trán đang đổ mồ hôi của mình, đập mấy người kia một cái, “Tất cả đều cởi cho tôi! Đến lúc này còn bày ra bộ dạng dè dặt cái gì?”

Nói xong làm luôn, đầu tiên là cởi áo khoác, còn cố ý làm sao để động tác phóng khoáng.

Phần đa người ở đây, để đi được đến hôm nay đều không phải không biết, tuy nhiên bất kể ai cũng không tiếp thụ được sự chênh lệch khác nhau như sông với biển, trong số bọn họ, lớn nhất chỉ hai hai tuổi, nhỏ nhất là mười chín tuổi, cho dù kiêu ngạo, khinh thường, tuổi trẻ khinh cuồng, đã lăn lộn trong xã hội này vài năm, cuối cùng cũng thỏa hiệp với thực tế, hướng chi bọn họ không hề có bối cảnh, quyền sinh sát đều là người đại diện nắm giữ.

Thấy đội trưởng dẫn đầu, mấy người khác nhìn nhau, cũng bắt đầu động thủ, cởi từ áo sơ mi để thỏa mãn An Cửu, mặc dù cô không hề đáng tin.

Lại nói, bảy người này nên cảm thấy may mắn mới đúng, vì tư chất vốn có của bọn họ nay có đất dụng võ.

“Toàn bộ cởi ra!” An Cửu được voi đòi tiên.

Đội trưởng hiển nhiên bị ánh mắt An Cửu kích thích, anh ta làm sao có thể chấp nhận được một người phụ nữ chất vấn sự hấp dẫn của mình, không nói hai lời đã cởi sạch toàn bộ.

Sáu người khác trợn mắt há mồm, rối rít vỗ tay, đại ca của bọn họ thật là uy vũ.

An Cửu có chút không đúng, từ hoảng hốt đến tập trung, sau đó nhìn không chớp mắt, cuối cùng là kinh ngạc tầng tầng nở rộ...

Chỉ là, tầm mắt này không phải rơi trên người anh ta.

Bọn họ lập tức phát hiện có điều gì đó không đúng, đều quay đầu lại, đầu tiên là bị mỹ nam vừa mới tắm làm cho cả kinh, ghen hống trên trời, sau đó sợ đến mức hồn bay phác tán.

Cả đội đứng hàng hoàng tư thế nghiêm, sau đó khom lưng cúi chào, lệ rơi đầy mặt: “Ông chủ.”

Sớm biết cô có bối cảnh, nhưng nào biết bối cảnh sẽ như vậy....

Tự nhiên tổ chức thành đoàn quyền rũ người phụ nữ của ông chủ, lúc này thật sự là chết chắc.

Phó Thần Thương chỉ quấn quanh hông một chiếc khăn tắm, nước ở trên cơ thể còn chưa lau khô, từng giọt lăn xuống hầu kết, xuống đến xương quai xanh quyền rũ, lồng ngực màu mật ong cường tráng, đường cong eo ếch hoàn hảo, cho đến khăn tắm dưới bụng.

Anh chỉ đơn giản đứng đó, dùng khăn lông tùy ý lau tóc, không có bất kì động tác dư thừa nào, lại có thể tạo ra từ trường cực đại, thu hết ánh mắt người khác, cho dù là đàn ông cũng không nhìn được

mà phải đỏ mặt tía tai...

Chỉ là, cảnh dạt dào xuân sắc trong giây lát hóa thành trời đầy băng tuyết.

“Mặc quần áo.” Phó Thần Thương khạc ra mấy chữ biểu thị cho sự tức giận.

“Không cho mặc.” Nói chuyện chính là An Cửu.

Bảy người nhìn người kia một chút, nhìn người này một chút, dưới tình huống luống cuống, vội mặc quần áo bằng tốc độ nhanh nhất, đứng thành một hàng, nơm nớp lo sợ chờ xử lý.

Mà đầu sỏ gây nên chuyện này đang bất mãn dùng gối đập vào Phó Thần Thương, sau đó vội vàng dùng di động, “Tách tách”, “Tách tách”, “Tách tách”..... Mà người bị chụp kia tùy ý, không có chút nào ngăn cản hành động của cô.

Thân phận của Phó Thần Thương như vậy, là sao có thể cho phép phụ nữ chụp ảnh như vậy, không sợ sau này bị lấy ra lăng xê, uy hiếp sao? Thật sự là không tưởng tượng nổi.

Thấy cô càng ngày càng điên, thậm chí nhào lên kéo khăn tắm của mình, Phó Thần Thương đuổi tay đoạt lại điện thoại, kẹp chặt cô rồi nắm vào phòng ngủ, sau đó khóa trái cửa, mặc cho cô không ra được mà đập loạn xạ.

Mồ hôi bảy người rơi như mưa, không nhìn ra vị này lại hào phóng như vậy, Phó Đình Phương dịu dàng chính là như vậy, chẳng lẽ cô chính là người phụ nữ thần bí trong buổi lễ giải trí long trọng. Càng nghĩ càng làm cho người ta run rẩy....

Bọn họ không có tìm sai đối tượng nịnh bợ, lỗi là đã dùng sai phương pháp, một sai lầm để hận mãi mãi.....

Phó Thần Thương ngồi vào chỗ lúc trước của An Cửu, nhặt gối ôm trên mặt đất lên, trả về chỗ cũ, lúc này mới nhìn thẳng vào bọn họ.

Mặc dù boss không mặc quần áo, cũng làm cho người ta có cảm giác áp bách, bảy người không một ai dám ngẩng đầu.

Bây giờ còn có thể như thế nào, bắt ngay tại chỗ, trăm miệng cũng không thể bào chữa!

Đội trưởng yếu ớt giải thích, “Ông chủ, không phải như anh nghĩ đâu! Cũng không phải như anh thấy! Chúng tôi.....”

Vậy còn có thể là loại nào? Đội trưởng cũng không tự mình nói được nữa.

Chỉ có chờ chết.

Toàn bộ tâm tình của Phó Thần Thương đều đặt vào người trong phòng ngủ đang giương nanh múa vuốt rồi, đâu còn tâm trí xử phạt bọn họ, chỉ tùy ý khoát tay.

Chỉ cần bọn họ có đầu óc, sau ngày hôm nay sẽ không dám xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của cô.

Còn có chuyện tốt như vậy? Bảy người sững sốt rất lâu, sau đó như được đại xá, nhanh chóng chạy mất dạng.

Chương 153: Tai nạn

Phó Thần Thương mở cửa, An Cửu vốn đang dựa vào cửa, theo quán tính nhích lại gần chân anh, còn mơ màng ôm lấy, không có sự đặc chí nhiệt tình lúc này, vẻ mặt ỉu xìu hạ mí mắt, hiển nhiên là đã mệt mỏi.

Anh nhìn cô, ánh mắt đều là đau lòng, cứng chiều, sủng nịnh, anh cúi người xoắn nách cô, đặt lên giường gần đó.

Cơ thể cô phủ một tầng mồ hôi, da thịt mềm mại dán vào cánh tay anh, tự vị mất hồn thấm vào tận xương.

Thân thể An Cửu rơi xuống chăn bông mềm mại, đôi mắt đỏ ngầu, ngáp một cái, nghiêng đầu mê man nhìn người đang ngồi bên giường, ánh mắt Phó Thần Thương quẩn quýt, bàn tay khẽ vuốt ve tóc cô.

Ánh mắt của cô rời từ khuôn mặt anh cho đến nửa trên trần trụi, tay cũng bắt đầu không an phận, muốn lấy góc khăn tắm ra để nhìn, hoàn toàn phá vỡ không khí ấm áp vừa rồi.

Phó Thần Thương bất đắc dĩ, bắt lấy đôi tay làm loạn của cô.

Cô nhắm mắt giả bộ ngủ, chẳng bao lâu sau, thừa dịp anh không chú ý lại thực hiện ý đồ vừa rồi. Phó Thần Thương ngăn lại ba lần bảy lượt không dừng tay, tay chân giống như con mèo nhỏ, không đạt được mục đích không dừng tay.

Thật là tiến bộ, năm đó chỉ đụng đến nửa trên thôi, hôm nay đến gốc

rể cũng muốn đào hết, đúng là không sánh kịp...

Ở bên ngoài uống say đến không biết gì, bị đàn ông mang về một chút ý thức cũng không có, lại còn dám chủ động chọc giận, nếu như hôm nay mang cô về không phải là anh, cô có nghĩ đến sẽ có hậu quả gì hay không?

Trái ngược hoàn toàn với bề ngoài thành thực, thông minh khi lớn lên.

Phó Thần Thương càng nghĩ càng nổi giận, một phát nắm trọn bàn tay nhỏ bé đang làm loạn của cô.

An Cửu kêu đau rút tay lại, vừa uất ức vừa ai oán nhìn về phía anh, sau đó nằm xuống lấy chăn trùm kín đầu. Phó Thần Thương vén chăn lên nhưng ai đó vẫn gắt gao không buông ra.

Sau khi trở về, anh cố tình không tìm cách giải rượu cho cô, vì chỉ khi ý thức cô không rõ ràng mới không bài xích anh.

Anh đối với cô chỉ có thể ao ước đượ thân cận gần gũi như thế này thôi.

“Tình yêu là gì?”

Chờ bản thân gặp phải nửa kia sẽ biết.....

Chỉ là, khi anh hiểu rõ điều này, thừa nhận tình cảm của mình đối với cô, muốn cho cô toàn bộ thế giới của mình, nhưng ngay sau đó, cái anh cho cô, chỉ có buông tay.

Chỉ là một người phụ nữ, không có cô, anh vẫn là Phó Thần Thương, không có cô, Trái đất vẫn chuyển động, cuộc sống vẫn tiếp tục như

cũ, chỉ là cuộc sống của anh không còn ý nghĩa.

Năm năm, nói dài cũng không dài lắm, ngắn cũng không ngắn lắm, trước khi gặp lại cô, anh cho rằng mình có thể kiềm chế nỗi nhớ vào tận xương tủy.

Mà trên thực tế, cho dù là một cú điện thoại cũng đã làm tan rã vỏ bọc “buông tay” của anh trong suốt năm năm.

Nếu như thật sự chết tâm, sao còn phải âm thầm theo dõi cả bạn tốt của cô.

Khi anh nhận được cú điện thoại kia, trong lòng không biết là tư vị gì, anh thờ dài.

Không phải tự cho là mình đã chết tâm để chống đỡ nhiều năm, mà là hy vọng.

Cho nên, khi Hedy bị Sở Mạch mua chuộc hãm hại Kiều Tang, cuối cùng sợ tình thế nghiêm trọng không có cách nào cứu vãn mới chủ động tự thú, từ trong miệng Kiều Tang nghe được cái tên Tống An Cử một lần nữa, anh đã theo sự an bài của vận mệnh, hoàn toàn bỏ qua sự trói buộc trong lòng.

“Rõ ràng đã để em đi, ai bảo em lại đụng vào...”

Phó Thần Thương kéo chăn trên người cô ra, mái tóc cô mềm tại, đen bóng chảy dài trên màu gối trắng, đôi mắt say lờ đờ mê ly, lông mi dài nửa mở nửa khép, hai gò má như thêm một tầng hồng phấn, cánh mũi xinh xắn dễ thương khẽ rung động theo hô hấp, cánh môi mềm mại như cánh hoa anh đào thổi nhẹ vào lòng anh như châm một mồi lửa...

Có lẽ cảm thấy nguy hiểm trong tiềm thức, An Cửu rúc sát vào mép giường.

Phó Thần Thương đưa tay ôm cô vào lòng, cúi người khẽ hôn nhẹ lên mắt, khăn trương chiếm đoạt trên môi cô.

Lý trí ở nơi nào đó hiển nhiên đã bị phá hủy, anh vốn chỉ muốn lướt qua nhưng tâm tư ấy đã bị ném ra sau ót, nhẹ nhàng giữ chặt, lặp lại động tác liếm, cắn, thắm ướt đôi môi cô, sau đó cạy hàm răng cô ra, chiếm giữ hết hơi thở say lòng người.....

Khó trách say đến chết như vậy, chắc hẳn chính cô cũng không ngờ đến, tối nay tác dụng của rượu đỏ đặc biệt nghiêm trọng.

Anh ôm người con gái nhỏ bé đã từng mất đi vào lòng mà tùy ý hôn, rờn rã năm năm, cho dù lần anh được nắm giữ công ty, cũng không có kích động như lúc này, vô luận anh đứng trên vị trí cao như thế nào, trong lòng vẫn có một chỗ sâu trong nội tâm trống rỗng, chỉ có thời điểm ôm lấy cô, anh mới phát hiện người trong lòng mình là thật.

Môi của cô bị hôn đến kiều diễm ướt át, Phó Thần Thương trượt một đường đến trước ngực cô, bàn tay luồn vào vạt áo thăm dò nơi đã trước ngực, cắn thận giày vò trong miệng.

Biết rõ nên dừng lại, nhưng tình cảm đã ăn vào tận trong xương tủy, anh nghĩ đến năm năm mất đi cô, nghĩ đến vẻ mặt bài xích sau khi cô tỉnh táo, sức lực càng ngày càng không thể khống chế, một bên môi lưỡi càn quét giữ dội hơn, một bên khác vân vê trong lòng bàn tay, thay nhau âu yếm....

An Cửu cảm giác như cả người mình rơi xuống một cái động không đáy, thân thể càng càng chìm xuống, sợ hãi ập đến, cả người nhể nhại mồ hôi, thắm ướt xuống ga giường, “Cảnh Hi,...”

Vẻ mặt sợ hãi của cô dừng lại, An Cửu giống như một cây cỏ cứu mạng, lầm bầm cái tên gì đó, “Cảnh Hi.....”

Năm năm này, cô đi nơi nào, cùng ai ở chung một chỗ, vượt qua như thế nào, trở lại vì ai, tất cả anh đều không muốn suy nghĩ, vậy mà giờ phút này tất cả lũ lượt kéo về....

Phó Cảnh Hi..... Phó Cảnh Hi

Năm đó anh chạy kịp đến như thế....

Sau khi đi ra, cả anh và đứa bé trong bụng An Cửu đều bị xử tử hình....

Một màn huyết nhục mơ hồ tràn ngập đầu óc anh, trước mắt hoàn toàn đỏ ngầu, ngay cả hơi thở cũng là mùi máu tươi, trán đau đớn như bị kim châm...

Cô liên tục gọi Cảnh Hi, Phó Thần Thương đau đến cả người run rẩy, mồ hôi trên trán rơi như mưa nhưng anh vẫn gắt gao ôm chặt lấy cô không chịu buông tay, cuối cùng hôn mê bất tỉnh..

Sáng sớm hôm sau.

An Cửu từ dưới sàn nhà tỉnh lại, vừa nhúc nhích thân thể, toàn thân chua xót, eo ếch đau đến mức thiếu chút nữa đứt rời.

Xong đời, sao lại giống phản ứng say rượu làm loạn?

An Cửu chống tay, chậm rì rì bò dậy, cô đang chuẩn bị lên giường đi

ngủ, kết quả thấy một người trắng trợn nằm trên đó, rõ ràng là Phó Thần Thương sờ sờ ra đó.

An Cửu sợ đến mức tè ra quần, ngồi bật dậy chạy đi vài bước cách xa cái giường, giống như vậy thì sẽ phải sạch mọi quan hệ với anh.

Cô nhanh chóng tỉnh táo lại, đáng chết, đây là chuyện gì?

Thật ra tối hôm qua cô có kế hoạch giả say, vì để giống như thật nên cô uống không ít, lúc cô đi vệ sinh vẫn còn tỉnh táo.

Nếu không hỏi được, cô chỉ có thể nghĩ biện pháp dò xét thử, trong lúc cô không có chút ý thức, anh sẽ lộ ra sơ hở chứ?

Anh quả nhiên đi đi theo cô, hơn nữa còn dẫn cô về....

Chỉ là, cô chỉ dự đoán mở đầu, lại không ngờ có kết quả như vậy, rượu đồ có tác dụng quá lớn, cô chỉ nhớ đến lúc Phó Thần Thương đưa cô về, sau đó xảy ra chuyện gì cô đều không nghĩ ra..

An Cửu tái mặt nhìn Phó Thần Thương, sau khi phát hiện hình như sắc mặt anh còn xấu hơn cô.

Dần dần cảm thấy có gì đó không đúng, sắc mặt An Cửu chợt biến, hoảng hốt chạy đến, “Phó Thần Thương! Phó Thần Thương! Dậy!”

Anh nhíu chặt lông mày, tràn đầy đau đớn, sắc mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc.

An Cửu cảm giác cổ họng như bị ai đó bóp chặt không có cách nào hô hấp, càng không ngừng kêu anh, lay động anh, ấn huyết nhân trung giữa mũi và miệng, nhưng một chút phản ứng cũng không có, thân thể đều lạnh như băng.

“Này! Phó Thần Thương, tỉnh lại!”

“Phó Thần Thương.....”

An Cửu gấp đến mức mắt hờn mắt vía, cuối cùng Phó Thần Thương cũng chậm rãi mở mắt, trong con ngươi vừa mới tỉnh có mấy phần mông lung, yên lặng nhìn người đối diện, đôi mắt lại trở nên dao động sáng ngời.

An Cửu kinh ngạc chống lại cái nhìn của anh, mấp máy môi, đấm một cái lên ngực anh, “Khốn khiếp, anh làm gì mà giả chết.”

Phó Thần Thương đăm đăm nhìn cô, giọng nói suy yếu khác thường, “Sợ anh chết sao? Rất lo lắng cho anh?”

Nói xong anh còn nhếch miệng giấu cợt, “Tổng An Cửu, một ngày nào đó anh sẽ bị em làm cho tức chết...”

“Chẳng lẽ không đúng là buông thả dục vọng quá độ và chết à?” An Cửu hung tợn đẩy anh ra, đứng lên đỡ eo, trái tim có một ngọn lửa không tên, sáng sớm khiến cô sợ mất hồn mất vía, còn tưởng rằng tự độc ác ép khổ chính mình.

Phó Thần Thương nhìn cô, giọng nói lạnh lùng như mảnh băng vụn đang rơi, “Tối qua anh cái gì cũng không làm, chính em lăn xuống giường đi ngủ cho nên mới ảnh hưởng đến eo.”

Anh cho rằng cô không tinh táo là may mắn, sau mới biết là tai nạn.

Chương 154: Cô làm chuyện không bằng cảm thú

Phó Thần Thương dĩ nhiên thực sự tức giận, có lúc anh mất đi ý thức, nếu không vậy thì cô cũng không rơi xuống giường.

Nghe được câu trả lời của anh, An Cửu cho anh một ánh mắt “Anh đừng cho là đứa trẻ ba tuổi mà lừa gạt.”

Phó Thần Thương không thể chịu được ánh mắt hoài nghi của cô, “Nếu không tin, anh không ngại kể lại tội danh mình.”

An Cửu lui về sau hai bước, thật sự không có chuyện gì xảy ra? Cô có chút dao động.....

“Có làm hay không, chính em cũng không có cảm giác? Thưa.”

An Cửu làm bầm, “Người nào nhớ cảm giác gì đâu....”

Phó Thần Thương nhạy bén nghe được câu nói của cô, hơn nữa còn đặc biệt phân tích ra hai tầng ý tứ.

Trong năm năm này, cô cũng không cùng ai làm chuyện yêu đương.

Mặt khác, thật đúng đã hoàn toàn quên mất, xem ra trước kia đối với cô thật sự quá dịu dàng....

“Vậy tại sao anh không mặc quần áo? Tại sao lại đợi cả đêm ở đây?”
An Cửu lại hỏi.

“Bị em nôn đầy cả người.” Phó Thần Thương nhìn cô, mặc dù ánh mắt nhìn ngu ngốc giống nhau, nhưng giọng nói đã nhu hòa rất nhiều.

Vốn còn muốn phản bác, sao không tìm người đến đây đưa cho anh bộ quần áo? Nghĩ lại, tình hình này, chính cô còn hiểu làm chứ nói gì người khác.

Nghĩ đến đây, An Cửu không nói, coi như là tin anh. Nhưng ánh mắt nhìn anh vẫn kì quái, một giây trước vẫn còn lạnh như băng giống như người nào thiếu tiền anh, chớp mắt một cái thái độ đã hòa hoãn không ít.

An Cửu tránh một màn đầy xuân sắc trước mặt kia, “Em không có quần áo nam cho anh mặc...”

Phó Thần Thương nhìn cô, nếu cô dám có quần áo đàn ông, khẳng định anh sẽ bị tức chết.

“Tôi đi xuống mua.”

An Cửu đi ra ngoài.

Chẳng bao lâu, lại chạy về, đứng trước cửa phòng, do dự mím môi, “Thật sự anh không có việc gì?”

“Em quan tâm anh?”

Cũng biết từ trong miệng anh không có lời nào hay, An Cửu dịu dàng kính cẩn nghe theo, “Dĩ nhiên, dù sao anh cũng là anh hai của Cảnh Hi.”

“.....” Đợi tiếp nữa, anh sợ mình sẽ hộc máu.

Nhưng mà, dù vậy, cũng không hề có nửa ý định rời đi.

Rõ là.....hồng hét.

--- -----

An Cửu trở về rất nhanh, cô thở hồng hộc ném một túi giấy cho anh, một bộ để anh dễ dàng mặc lên người.

Phó Thần Thương lười biếng ngồi dậy, lấy từng móm một ra, cả một bộ không có điểm gì thu hút, thật mệt cô chọn được thứ này.

Chỉ là tâm tình của anh tốt lên không ít, không có kinh nghiệm nên không biết chọn quần áo cho đàn ông, không phải sao.

Anh dùng hai ngón tay giơ quần lót lên, “Cái này nhỏ.”

An Cửu không đấu lại một người đàn ông trình độ vô sỉ như vậy, da mặt cô hồng bất thường, “Không thích! Lưu manh!”

Khốn khiếp, cô lại không xác định được rốt cuộc dưới khăn tắm kia anh có mặc hay không, để phòng ngừa nên mới mua, mới vừa rồi chọn cỡ đã khiến cô mắc cỡ gần chết, bây giờ còn bị anh nói nhảm bên tai, sớm biết như thế không mua cho rồi.

“Phanh” tiếng khép cửa phòng, lòng đầy căm phẫn đi nấu cháo.

Say rượu cộng thêm dạ dày trống rỗng làm cô khó chịu gần chết.

An Cửu vừa lấy gạo vừa nhìn điện thoại, tối hôm qua cô ngủ như chết, có đến mấy cuộc gọi nữa, tất cả đều là của Cảnh Hi và bảo bảo, lúc này mới nhớ Cảnh Hi ở Paris, hôm nay là ngày anh kết thúc

hội nghị. An Cửu lỡ tay, bởi vì khẩn trương mà tim đập rộn lên, cô đã đồng ý, sau tốt nghiệp cho anh một đáp án.

Mấy năm nay mặc dù ông cụ giao quyền cho Phó Thần Thương, nhưng cũng không bạc đãi Phó Cảnh Hi, chia cho anh rất nhiều sản nghiệp, chỉ là thường cần xuất ngoại.

Mặc kệ đi nơi nào, anh cũng đều mang quà tặng cho cô cô và bảo bảo, anh cho cô những thứ kì quái, còn cho Phạn Phạn kẹo, sách, năm năm rồi, quà tặng đưa về chỗ cô có lẽ nhiều không chứa nổi.

An Cửu nhìn điện thoại di động thờ dài, bây giờ anh và bảo bảo không tiện trả lời điện thoại.

Vì vậy cô gửi trước cho họ mỗi người một cái tin nhắn, còn về Phó Thần Thương sau này hãy nói, suy nghĩ một chút vẫn không yên lòng, cô xóa hết tin nhắn trong điện thoại từ trước kia đi, sửa lại tên liên lạc “Hôn bảo bối của mẹ” đổi thành một biệt danh khó hiểu “Cơm nắm.”

Cô hết hoảng, trong lúc vô tình chạm phải một ứng dụng khác, đột nhiên nhảy ra ảnh nude của Phó Thần Thương, An Cửu sợ đến mức suýt chút nữa làm đổ nồi cơm, cô ngừng thở, mở từng cái một, còn có mấy chục bức ảnh.

Chẳng lẽ hôm qua cô đã làm chuyện gì ngu xuẩn rồi hả? Làm sao có thể!

An Cửu tiếp tục xem tiếp, càng xem càng kinh hãi, chuyện này, chuyện này..... đây không phải là SS sao?

Đáng sợ nhất là bọn họ cũng không mặc quần áo chỉnh tề.

Trời ơi, tối qua rốt cuộc cô đã làm những gì vậy.

“Chụp không tệ.”

Phó Thần Thương đột ngột lên tiếng, An Cửu chột dạ thét lên, xoay người lại, lưng dán lên kệ bếp, luống cuống xóa hình.

“Chuyện gì xảy ra? Tại sao cả đội SS lại ở đây?”

An Cửu vừa xóa, vừa tranh thủ ngẩng đầu quan sát Phó Thần Thương một cái, “Mắt chọn của em cũng không tệ lắm!”

T-shirt màu trắng in một hình vẽ bên trên, áo khoác ngoài với tay áo xanh rộng rãi, quần bò rộng thùng thình có nhiều chỗ rách.... Một bộ đại há giá trên thị trường không hề chọn lựa kĩ càng, nhưng mặc trên người anh giống như trang phục của người mẫu catwalk vậy.

“Là không tệ!” Phó Thần Thương thuận theo lời cô, sau đó trả lời vấn đề, “Có lẽ bọn họ đến đây vì chuyện kí hợp đồng với em, kết quả vừa vào phòng em đã bắt bọn họ cởi quần áo, nhỏ như vậy em cũng dám động thủ.”

An Cửu kinh hãi! Cô biết mình làm vậy không bằng cảm thú.

“Chó chê mèo lắm lông, anh có tư cách gì nói tôi.”

Ý tại lời nói, năm đó cô cũng rất nhỏ, không phải anh cũng xuống tay sao?

Một câu nói, hai người đều trầm mặc.

Phó Thần Thương ngồi trên ghế sofa phòng khách, An Cửu lấy gạo nấu cháo, trong lòng cô vô cùng phiền loạn, nói như vậy, tối hôm qua

SS không phải đã đụng mặt Phó Thần Thương sao? Cũng không biết sau đó xử lí thế nào....

Phó Thần Thương ngồi đó hoàn toàn không có ý đi, còn bắt bẻ uống bằng được hai chén cháo mới thỏa mãn rời đi, trước khi đi vẫn không quên kéo thêm thù hận, “Giặt quần áo anh xong, sấy khô, mang đến phòng làm việc của anh.”

“.....”

--- ----- ---

Phó Thần Thương lái xe trở về biệt thự, xa xa đã nhìn thấy Phó Hoa Sinh không để ý hình tượng đứng ngồi xồm trước cửa nhà anh, tay nắm chặt một bó hoa, nhàm chán xé từng chút đùa nghịch.

“Anh hai cầm thú.....Anh hai biến thái.....Anh hai cầm là cầm thú.....Anh hai là biến thái.....Cầm thú, biến thái,... cầm thú, biến thái.....Ai?”

Trước mặt anh ta xuất hiện một đôi da già thủ công cao cấp, Phó Hoa Sinh ngẩng đầu nhìn lên trên, đầu tiên là đôi giày này hoàn toàn không phù hợp với quần jeans rách tả tơi kia, sau đó là Phó Thần Thương cũng chưa từng mặc qua T-shirt, cuối cùng là gương mặt lạnh lùng khiến cho mỗi lần người ta nhìn thấy đều muốn phá hủy....

“A a a!” Phó Hoa Sinh hét lên, không thể tin người trước mắt,
“Anh..... Anh mặc quần áo gì đây?”

Phó Thần Thương liếc xéo anh ta, một đạp vào người rồi mở cửa..

“Anh hai, anh đừng bắt chước bọn trẻ tuổi nhiều quá nhé....” Phó Hoa Sinh vội vàng phui mông đứng lên, hấp ta hấp tấp vào theo.

Phó Thần Thương trực tiếp vào phòng ngủ, đóng cửa phòng quần áo, Phó Hoa Sinh đứng ngoài cửa vẫn đắm chìm trong nỗi khiếp sợ, quần áo này tuyệt đối không phải anh đi mua, dĩ nhiên cũng không phải là thư kí, trừ khi thư kí muốn bị đuổi việc, cho nên, chỉ có một khả năng.....

“Không được! Nhìn dáng dấp lần này không thể để yên, thật ra có biến! Chỉ là nhìn quần áo này mà xem, khẳng định cô ta là một kẻ biến thái.”

Phó Hoa Sinh sờ cằm, bước chân thông tha, tự mình nói nhảm, “Nếu là thật, làm gì che giấu? Mang về cho mẹ xem chút là được! Cũng không biết người này bận rộn suốt hai ngày là vì cái gì, đến nhà mấy lần cũng đều không ở nhà!

Lần này đúng không thể không hoàn thành nhiệm vụ, mang anh và chị dâu tương lai về, nếu không mẹ sẽ lột da em đấy! Anh hai, xin anh thương xót, thương cho người em trai ngoan ngoãn duy nhất này có được hay không?”

Phó Thần Thương đã thay xong quần áo, sửa lại ống tay áo, mở cửa đi ra ngoài, anh chỉ phun ra bốn chữ “Môi hở răng lạnh.”

Phó Hoa Sinh trịnh trọng trầm ngâm thật lâu.

Môi hở răng lạnh, không phải sao! Một khi đi theo anh hai, khẳng định mẫu thân đại nhân sẽ tập trung hỏa lực đối phó mình, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

“Đạo lý như vậy em cũng hiểu, chỉ là những năm này mẫu thân đại nhân thật không dễ dàng, dù sao anh cũng đã ba mươi tuổi rồi, ba mươi tuổi không cần gấp gáp, nhưng một người phụ nữ bên cạnh

cũng không có, mẹ còn có thể không gấp sao? Lần trước báo chí nói người phụ nữ kia rốt cuộc là ai? Coi như không phải thật, mang về khẩn cấp cũng tốt!”

“Kiều Tang.” Mặt Phó Thần Thương không biến sắc trả lời.

Phó Hoa Sinh ngăn người, điều này hiển nhiên là hợp tình hợp lý, “Em ngược lại quên mất cô ta bám mãi không buông anh, chỉ là không phải anh không có hứng thú với cô ta sao?”

“Lãng xê.”

Lần này ngược lại Phó Hoa Sinh không tiếp tục đề nghị anh dẫn người về nữa.

“Tóm lại, tự giải quyết cho tốt, sợ là đến lúc đó Cảnh Hi cũng mang bạn gái về nhà, còn mình anh đơn độc! Mẹ nhìn thì là người phụ nữ dịu dàng, nhưng chuyện gì cũng làm được!”

Chương 155: Giải thích

An Cửu khoanh tay đứng trước cửa phòng tắm, lấy chân đá vào quần áo của Phó Thần Thương, cuối cùng khắc chế kích động muốn ném tất cả vào thùng rác.

Lật đi lật lại cổ áo phía sau, nhãn hiệu gì cũng không có mới càng đáng sợ, đưa đi giặt khô, lỡ làm hỏng rồi lại cho anh lấy có tìm phiền toái.

Không để ý đến những quần áo kia nữa, đang chuẩn bị gọi cho Phó Cảnh Hi thì chuông cửa vang lên.

Mở cửa, nhìn thấy người đàn ông nhiều ngày không gặp, cả người mệt mỏi nhưng ánh mắt dịu dàng như nước làm cô thoải mái đến từng lỗ chân lông.

“Làm sao anh biết nơi này?”

“Kiều Tang nói.”

“À.” An Cửu nhìn anh, có chút ngớ ngẩn.

“Có thể vào không?”

Lúc này An Cửu mới hồi phục tinh thần, nghiêng người cho anh đi vào, trong tay anh còn cầm hành lý, xem ra còn chưa trở về nhà đã trực tiếp đến đây.

“Toilet đâu? Mới vừa rồi có một đứa bé chạy đến, không cận thận cộ

đầy kem lên áo.” Phó Cảnh Hi có chút bất đắc dĩ.

An Cửu nhìn một chút, quả nhiên ống tay áo của anh bản một mảng lớn.

“Anh đúng là được trẻ con hoan nghênh.” An Cửu chế nhạo, chỉ về phía phòng vệ sinh, vừa dứt lời, trong đầu “ầm” một âm thanh vang lên, đột nhiên nhớ đến toilet còn một đống quần áo.

Vì vậy, Phó Cảnh Hi đi mấy bước đã bị cô ôm eo từ phía sau.

Phó Cảnh Hi bị buộc dừng chân, thân thể rõ ràng cứng lại, “An Cửu?”

An Cửu vòng đến trước người anh, trực tiếp om vào ngực, cũng không nói chuyện, chính là không cho anh đi.

Sắc mặt Phó Cảnh Hi lúng túng buông hành lý trong tay, chỉ coi như cô đang làm nũng, đưa tay sờ đầu cô một cái, “Anh nghe Kiều Trang nói, chuyện cũng hồng hét như em nghĩ, anh sẽ nghĩ biện pháp, đừng nóng vội.”

“Ừ.” An Cửu gật đầu, còn chưa buông tay, trong lòng mắng Phó Thần Thương không biết bao nhiêu lần, người đi rồi vẫn không quên bỏ lại cho cô một đống phiền toái, ngổn nhỡ bị Cảnh Hi thấy được, cô phải giải thích thế nào.

Vốn có tâm tư lôi kéo anh, cô ngẩng đầu lên, hô hấp của anh tràn đầy mùi bạc hà.

Thời gian càng lâu, sắc mặt Phó Cảnh Hi càng hồng, “Anh đi trước....”

Lời còn chưa dứt, An Cửu khẩn trương nhón chân đặt một nụ hôn lên môi anh, kết quả bởi vì vóc dáng anh quá cao, anh lại đứng không phối hợp, cho nên kiên trì có chút không nhìn được.

Ngay vào lúc này, cửa kéo kẹt bị người đẩy ra, sau đó là tiếng kêu kinh thiên động địa của Kiều Tang, “Thật xin lỗi, xin lỗi, quấy rầy, tớ sẽ lập tức đi.....”

“Đứng lại, đừng có mà chạy!” An Cửu hét ầm lên.

Da mặt cô dày, bị người khác bắt gặp cũng coi như không có chuyện gì, khổ nỗi Phó Cảnh Hi bỏ đi rót nước, ở trong bếp nửa ngày cũng không thấy ra.

An Cửu bắt đặc dĩ nâng trán, những năm này cô và Phó Cảnh Hi tương kính như tân, chưa bao giờ vượt khuôn, cũng bởi vì một đồng quần áo của Phó Thần Thương nên mới làm như vậy.

Kiều Tang làm bộ muốn khoác tay cô, “Cậu được đấy, nữ lưu manh! Không phải cậu luôn miệng nói Phó Cảnh Hi chỉ có thể từ xa đứng nhìn mà không thể khinh nhờn sao? Xin hỏi vừa rồi cậu vừa làm gì thế?”

An Cửu rút tay khỏi thế công của cô, “Có chuyện gì thì nói!”

Kiều Tang đổi dép ngồi chễm chệ trên sofa, “Một tin tức tốt, một tin tức xấu, trước hết cậu muốn nghe cái nào?”

“Tin tức tốt.”

“Tin tức tốt, cậu được tự do rồi.”

“Là sao?”

“Hedy xuất hiện, hơn nữa đồng ý mở cuộc họp ký giả giải thích tất cả chân tướng.”

An Cửu kinh ngạc, cô hoàn toàn không ngờ chuyện gì mình cũng chưa làm thì đã xong rồi.

Chẳng lẽ liên quan đến chuyện ngủ cùng Phó Thần Thương trong một đêm sao? Rõ ràng là chuẩn bị kín đáo, cuối cùng chuyện này lại bị anh làm.

Chỉ là ngủ một đêm, anh ta lại làm ra việc này, thật sự có chút khó hiểu.

Kiều Tang nhìn về phía phòng bếp, sau đó hạ thấp giọng, “An Cửu, có phải cậu đã hy sinh vì tớ hay không?”

“Ý cậu là hy sinh nhan sắc sao? Không có.” An Cửu khẳng định.

Ngược lại, người hy sinh nhan sắc lại là Phó Thần Thương.....

Kiều Tang cắn ngón tay, “Vậy thì kì quái! Không chỉ có chuyện này được giải quyết, công ty còn giúp tớ tiếp nhận một bộ phim mới, là nữ chính, hơn nữa truyền thông cũng bắt đầu đem chuyện trong buổi lễ hôm trước công bố ra, người phụ nữ đó lại là tớ....”

Nói tóm lại, Kiều Tang muốn giận.

Không ngờ trong một đêm lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô suy nghĩ cũng không theo kịp.

“Tin tức xấu đâu?”

Kiều Tang làm ra bộ dáng nửa sống nửa chết, “Tin tức xấu, cậu lại không được tự do.”

“Đùa với tớ à?” An Cửu lấy cái gối đập Kiều Tang.

Kiều Tang bắt lấy gối ôm vào lòng, kê trước cằm, “Tin tức mới nhận được, bộ phim Lương Văn này Tô Hội Lê là nữ chính thứ hai.”

Cô buồn bã rồi rầm nhìn An Cửu, “Tớ thật sự vừa phiền muộn vừa thoải mái! Đây không phải là đưa tớ tới cửa cho người ta ngược sao? Cậu biết kịch bản có bao nhiêu phần phải diễn không? Tớ xem thôi cũng thấy hưng phấn đến run rẩy! An Cửu, thời điểm chúng ta song kiếm hợp bích đến rồi! Mặc dù đây là do Phó Thần Thương giúp cậu lưu lại, thực sự mê người, thực sự quá mê người.”

An Cửu nhíu mày: “Vậy đối với tớ Cảnh Hi cũng mê người.”

Kiều Tang làm bộ dáng nôn mửa.

“Hơn nữa đánh rần giập đầu là ý gì?”

Kiều Tang vội kêu lên: “Rơi xuống nước nhiều năm như vậy còn có thể sống lâu không nói, hiện tại nghiêm trọng hơn, cô ta lúc nào cũng dưới mí mắt của tớ gây sóng gió. Lòng dạ Tư Mã Chiêu người ngoài đường cũng biết, Người nào không biết Phó Thần Thương chính là nhà tài trợ. Người phụ nữ kia cũng không biết dùng thủ đoạn gì, đạo diễn vô cùng hài lòng, chỉ đích danh cô ta.”

An Cửu không phản ứng, “Vậy cũng chẳng quan hệ gì với tớ, thường ngày cũng xem như không khí mà thôi....”

Kiều Tang bị cô nói đến tức điên, vén cao tay áo, “Mẹ nó! Sao lại không quan hệ với cậu, về sau cậu gả cho Phó Cảnh Hi, Tô Hội Lê

gả cho Phó Thần Thương, cô ta chị là chi dâu cậu, là chị dâu a!!! Cậu nguyện ý cả đời chịu cô ta đè ép sao? Cậu nguyện ý cả đời gọi cô ta là chị dâu sao?”

Mặt An Cửu quả thật đen như đít nòi, đi lòng vòng tại chỗ, “Kiều Tang!!! Cậu thật biết cách nói chuyện.”

“Ơ ơ! Tớ nói chuyện với cậu như thế nào? Tớ thấy khẳng định là cậu muốn gả cho Phó Cảnh Hi rồi hả?”

Da mặt dày như Tống An Cửu mà cũng đỏ lên lần đầu tiên.

Kiều Tang lắc đầu than thở, “Quả nhiên để quên một người đàn ông thì biện pháp tốt nhất là tìm một người đàn ông khác, ban đầu tớ còn lo lắng cậu trở lại vẫn có ám ảnh, muốn cho cậu phát tiết một chút, cậu như vậy, tớ cũng an tâm.

Đến lúc đó tớ sẽ bảo công ty sắp xếp một người đại diện, nếu có cậu ở đây, tớ sợ cậu không có biện pháp động thủ. Chỉ cần cô ta dám đến, nhất định khiến cô ta khóc trở về.”

“Tớ chỉ nói không có hứng thú với Tô Hội Lê, cũng không nói không làm người đại diện.”

Ai? Có ý gì?

“Dù sao trước mắt tớ đang nhàn rỗi, không có công việc, hơn nữa tớ chỉ có mình cậu, kiếm tiền không mệt, tất cả quyết định ở cậu có ngoan không.” An Cửu hắt một chậu nước lạnh dập tắt sự vọng động của Kiều Tang.

Kiều Tang sụp đổ, “Cậu nên đi, tớ áp lực a a a....”

Phó Cảnh Hi rút cuộc cũng ra ngoài, vừa rời Kiều Tang mới giật giây An Cửu chiến đấu, bây giờ chạy qua ôm bắt đui cầu khẩn, “Phật tổ, ngài mau thu phục con yêu nghiệt này đi....”

“.....”

Ngày họp báo tương đối thuận lợi, Hedy giải thích, không chỉ trả lại sự trong sạch cho Kiều Tang, còn nhắm vào tập đoàn Sở Thiên dùng thủ đoạn phi pháp uy hiếp người khác, cạnh tranh bất chính.

Trước tiên Sở Thiên đáp lại, tố cáo Tụ Tinh phỉ báng, vu oan, trong khoảng thời gian ngắn khói thuốc súng nổi lên bốn phía, các tòa soạn báo, các kí giả chia ra làm hai phe, công bố trên mạng, An Cửu chỉ nhờ Cổ Đông Phong chụp ảnh cho Kiều Tang.

Chuyện đến mức này, An Cửu đột nhiên hoài nghi có phải mình làm sai rồi không?

Nguy cơ của Kiều Tang lần này, còn có Tô Hội Lê tham gia, cô cho là Phó Thần Thương ở phía sau thao túng để buộc cô không ở lại Tụ Tinh, bởi vì anh biết rõ cô không thể nào bỏ qua Kiều Tang.

Nhưng bây giờ nhìn lại, sự kiện Kiều Tang lần này không hợp với lẽ thường, hoàn toàn do Phó Thần Thương đả kích Sở Thiên, hiện tại đến thời cơ thích hợp mới thu lưới.

Mà Tô Hội Lê đã năm năm ở nước ngoài, giờ càng muốn ở đây, như Kiều Tang từng nói, lòng dạ Tư Mã Chiêu người nào cũng biết.

Mặc dù Phó Thần Thương là nhà tài trợ, nhưng đạo diễn kiên trì muốn dùng Tô Hội Lê, cộng thêm anh ta rất ít khi tự mình hỏi những

thứ này, Tô Hội Lê tự mình chọn nhân vật cũng là hợp lý.

An Cửu phiền muộn vuốt ấn đường, vậy mình coi là gì đây? Tự chui đầu vào lưới!

Chỉ là nếu anh ta thật sự không có ý này, bây giờ cô cũng không cần khẩn trương cảnh giác.....

Buổi họp kí giả chấm dứt, các kí giả hiển nhiên thu lợi lớn, bởi vì Phó Thần Thương đích thân đến nhận Kiều Tang.

Hội trường hỗn loạn, may mà An Cửu đã sớm thích ứng, những thiếu chút nữa đã bị ánh đèn flash kia làm cho mù mắt, vệ sĩ xung quanh Kiều Tang đã sớm không còn kể hờ.

Chương 156: Gọi anh là chú hai

Edit: Phong Nguyệt

An Cửu vốn muốn đi ra sau ngòi xe của công ty, nhưng bị Kiều Tang kéo lại bất luận thế nào cũng không chịu buông tay, cô chỉ đành chịu cùng nhau vào chỗ ngồi phía sau xe của Phó Thần Thương.

"Cô ôm tôi không thả ra muốn làm cái gì hả? Vốn là muốn cho các người đơn độc hẹn hò....."

Vừa rời khỏi tầm mắt của ký giả, Kiều Tang liền ôm chặt cánh tay của cô, đầu dính vào trên vai cô, môi mím thật chặt không nói lời nào, một bộ dạng hờn dỗi.

An Cửu nhạy bén nhận thấy được cô có cái gì không đúng, sờ sờ cái trán của cô "Thế nào? Thân thể không thoải mái?"

Kiều Tang cọ lấy cô lắc đầu một cái.

Rõ ràng là đã xoay chuyển được tình thế rồi, nhưng lại nhìn vô cùng sa sút.

An Cửu thở dài một tiếng chọc chọc mặt của cô, "Cái người này tính khí lúc nào cũng thay đổi thất thường khi nào thì có thể thay đổi được đây?"

Phó Thần Thương xuyên qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn, giờ phút này thái độ của An Cửu đối với Kiều Tang là dung túng cứng chiu

ban đầu ở trên người của Tống An Cửu tuyệt đối không thể nào xuất hiện bản năng người mẹ, như vậy không hài hòa, rồi như vậy lại hài hòa.

"An Cửu....." Kiều Tang ngắm nghía món quà nhỏ mà mới vừa rồi người ái mộ kín đáo lặng lẽ tặng cho cô, thật thấp kêu một tiếng.

Ít ỏi nghe được giọng nói đưa đám của Kiều Tang, An Cửu dịu dàng hỏi: "Thế nào?"

Kiều Tang tựa vào trên vai cô uể oải khẽ cười, "Đột nhiên cảm thấy..... Thật không có ý nghĩa....."

Cho dù là bị bôi đen, lúc bị người ái mộ hoàn toàn vứt bỏ cô cũng chưa bao giờ có thái độ phủ nhận tất cả, An Cửu biết cô là vì cái gì, lẳng lặng nghe cô nói.

"Ban đầu đi chuyển đi này chỉ đơn thuần là bởi vì thích, trên đời nhiều người như vậy, có mấy người có thể làm chuyện mình thích? Cho nên tôi vẫn cảm thấy mình rất may mắn..... Cho đến bây giờ nhớ lúc trước tôi lần đầu tiên vào tổ diễn kịch, đóng vai nhân vật phụ cầm hai trăm đồng tiền, đạo diễn khen tôi có tâm tư liệu chết không sợ hi sinh, khi đó nhiều vui vẻ a, cái gì cũng không, cái gì cũng không nghĩ, cho dù khổ, mệt mỏi đi nữa cũng đặc biệt vui vẻ, bởi vì tự tôi thích. Nhưng là bây giờ, nền tảng tốt như vậy, nhiều người như vậy chú ý tới tôi, tôi làm sao dù một chút cũng không vui đây? Tôi đều không biết vì cái gì mà diễn....."Giọng nói của Kiều Tang có chút như có như không.

An Cửu trầm mặc một lát, "Hứng thú biến thành nghề nghiệp, dĩ nhiên không thể giống như một dạng chỉ bằng cô thích là được, cô cần phải chấp nhận những mặt khác của người ái mộ nữa."

"Người ái mộ trên đời này đáng yêu nhất lại vô tình nhất..... Lúc thích cô có thể nâng cô đến bầu trời, nhưng một giây kế tiếp miệng nhỏ nhắn nói ra lời ngon tiếng ngọt chính là lời nói xuyên tâm(nói những lời không tốt đẹp), ở trong mắt người khác tôi chính là đồ bỏ đi không đáng giá một đồng..... Hiện tại oan ức được rửa sạch rồi, nhưng vậy thì thế nào? Đứng được càng cao rơi càng thảm, ai đó tùy tiện một câu nói, vài tấm hình cũng có thể phá hủy tất cả cố gắng của tôi....."

An Cửu biết tư tưởng cô rất dễ dàng thay đổi sẽ xuất hiện sai lệch, nghiêm túc khuyên bảo, "Người ái mộ không phải thần, có thể phân biệt tất cả thật giả, huống chi người nào cũng không phải mẹ cô, cô không có lý do yêu cầu người khác vô điều kiện yêu cô ủng hộ cô! Cô chỉ có đủ mạnh mẽ mới có thể gánh chịu nỗi nhiều kỳ vọng cùng yêu thích như vậy!"

"Tại sao à? Tại sao tôi nhất định phải mạnh mẽ hơn, nhất định phải ưu tú? Tôi cho là có rất nhiều người yêu tôi thương tôi..... Đến cuối cùng mới phát hiện..... Căn bản không có một người là chân ái..... Cô biết loại tâm tình này sao?" Kiều Tang nói như lẽ đương nhiên đỏ tròng mắt rơi lệ.

Một Kiều Tang sống vô tư ở trong phim lại có thể ở bên ngoài rơi lệ, thấy khảo nghiệm tình người lần này quả thật đối với cô ảnh hưởng rất lớn.

An Cửu bất đắc dĩ vỗ trán, ôm cô vào trong ngực, "Tốt lắm tốt lắm, cô đột nhiên như vậy là có chuyện gì xảy ra? Hay là tâm tình Dì cả không ổn định? Nhiều sóng to gió lớn như vậy cũng đã tới còn có thể bị chuyện này mà ảnh hưởng đến cảm xúc sao? Chuyên nghiệp của cô đâu?"

"Đĩ con mẹ nó chuyên nghiệp! Đương nhiên là bởi vì quan tâm mới

có thể bị ảnh hưởng, có lẽ mười năm hai mươi năm sau tôi có thể chuyên nghiệp vạn tên xuyên tim giống như tiền bối là tốt rồi, thế nhưng dùng vào phần tình cảm tôi thích nhất căn bản cũng không phải là tôi muốn! Cô không phải cảm thấy bị ai sao? Khi chúng ta đứng trên vinh quang chói lọi mới có nhân ái, coi như một tờ giấy trắng cũng biến thành đen..... Tôi chỉ là hy vọng có một người, cho dù Kiều Tang tôi chính là một đồng cút, hẳn cũng có thể khen tôi có màu sắc hấp dẫn riêng có nội hàm có sức sáng tạo có tính nghệ thuật! Yêu cầu như thế rất quá đáng sao?"

Phó Thần Thương nghe một cách thờ ơ: "....."

An Cửu: "..... Cố gắng vượt qua."

Kiều Tang vui đầu khóc rống: "An tiểu lâu cô thật quá đáng riu rít....."

Vẻ mặt An Cửu có chút hoảng hốt, âm thanh tất cả đều kết thúc loại tang thương, "Kiều Tang, cô quả thật rất quá đáng! Dù là ngọc thô giá trị liên thành cũng phải trải qua ngàn vạn lần mài dũa mới thành. Cũng có thể thật sự có người yêu mặt mũi..... Đời này có thể có một chắc là hy vọng xa vời....."

Sườn xe đột nhiên không ổn định lay động lên xuống, Phó Thần Thương tay cầm tay lái siết đến khớp xương trắng bệch.

Kiều Tang thút tha thút thít dần dần an tĩnh lại, không tim không phổi hỏi một câu, "Người kia..... Là Phó Cảnh Hi sao?"

Nói qua thì càng đau lòng, "Cô tốt xấu gì cũng có một cái, tôi một cái cũng không có....."

Lúc này xe trực tiếp chột ngừng lại.

Kiều Tang không có để ý bởi vì quán tính lao về phía trước, sau đó được an toàn nặng nề giật người trở lại, sợ hết hồn, "Phó Thần Thương anh mưu sát người!"

"Xuống xe." Phó Thần Thương dùng giọng nói không có nhiệt độ nói.

Kiều Tang liếc nhìn ngoài cửa sổ, thì ra là đến nhà, bất mãn oán trách một câu: "Dầu gì tôi đang dính vào vụ xì căng đan, giọng nói tốt một chút sẽ chết sao?"

Nói xong tiếp tục kề cận An Cửu, "An Cửu, cô vào nhà tôi bồi tôi được không....."

"Ừ." An Cửu tự nhiên sẽ không ở chung một chỗ với hắn.

Sau khi Kiều Tang xuống xe, An Cửu đang muốn cùng theo đi xuống, "Pằng" một âm thanh vang lên, cửa xe bị khóa lại, sau đó "Vèo" một tiếng đi mất.....

An Cửu: "....."

.....

.....

Dọc theo đường đi ai cũng không nói gì.

Xe lái đến nơi ở của An Cửu, Phó Thần Thương nhưng không có ý tứ muốn mở khóa để cho cô xuống xe.

Không khí trầm mặc đến ngay cả không khí suýt nữa muốn đông cứng lại.

Phó Thần Thương thấy hơi mệt dựa ngửa vào ở trên ghế ngồi, "Có phải hay không..... Đờn này mặc kệ anh nói cái gì, em đều sẽ không tin tưởng?"

Sau lưng, An Cửu cúi đầu sờ nút áo trên áo khoác, không chút để ý nói: "Nếu như anh là tôi, anh sẽ tin sao?"

Phó Thần Thương: "Sẽ."

An Cửu: "....."

Cô thật sự không cách nào định nghĩa trận hành vi hôn nhân của hấn là có tính chất gì.

Cô muốn nói một lần bất trung(không trung thành) trăm lần không cần. Nhưng là, bất trung? Hấn không trung thành với mình, làm sao đến việc bất trung? Phản bội? Hấn không có yêu mình, làm sao tới cửa phản bội?

Không có quan hệ tình cảm, chẳng qua là đơn thuần lợi dụng cùng với lừa gạt thôi..... Cô liền nổi thành tình gây thương tích(gây tổn hại đến tình cảm) bốn chữ cũng không xứng với, chẳng qua là cái IQ thấp ngớ ngẩn thôi.

An Cửu quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, liếc nhìn bóng dáng Phó Cảnh Hi cách đó không xa, mấy giây đi qua, điện thoại di động của cô vang lên.

Bầu không khí bên trong xe rõ ràng càng thêm rét lạnh, Phó Thần Thương hiển nhiên cũng nhìn thấy.

An Cửu lúc này mới nhớ tới mình hẹn hấn buổi tối cùng nhau ăn cơm, vội vàng nhận, "Này, Cảnh Hi....." "An Cửu, về đến nhà chưa?"

An Cửu tức giận trừng mắt liếc sau gáy Phó Thần Thương, giọng nói dịu dàng giống như có thể nổi trên mặt nước, "Còn chưa có tới! Chỉ là đang ở trên đường ~"

"Lúc đầu muốn đi qua đón em, lo lắng sợ em gặp phiền phức, bây giờ anh đang đứng dưới lầu nhà em."

"Tốt, em lập tức liền tới." An Cửu ổn định tâm thần một chút trả lời.

An Cửu cúp điện thoại di động, giọng nói nguội lạnh: "Cảm tạ phó tổng đưa tôi trở lại, có thể làm phiền anh mở cửa xe một cái không?"

"Phó tổng....." Phó Thần Thương hình như là cười nhẹ một tiếng.

Một giây kế tiếp, chỗ ngồi của hắn đột nhiên hướng về sau ngã xuống, An Cửu trong lúc kinh ngạc bị cánh tay dài duỗi một cái từ ghế sau ôm mặt mình, lúc sau tỉnh hồn lại đã bị hắn đè ở phía dưới.....

Hai mắt hắn đỏ tươi, kính kẽ đè ép cô, hơi thở khác thường nóng rực, "Anh kêu tôi cái gì?"

An Cửu thật sự không biết mình nói câu nào chạm nghịch lân của hắn, "Hoặc là anh bằng lòng để cho một người nhân viên bình thường như tôi Dĩ Hạ Phạm Thượng gọi thẳng tên của anh"

Phó Thần Thương nhếch miệng, lộ ra nụ cười mê hoặc, "Dĩ nhiên không....."

"Anh....." An Cửu kêu lên một tiếng, gắt gao cắn răng, bóp chặt bàn tay hắn đang dò dưới váy, bởi vì tức giận mà ngực kịch liệt phập phồng, "Phó tổng, xin anh tự trọng!"

Phó Thần Thương một tay đưa lấy tay cô khóa lên đỉnh đầu, gặm nuốt đôi môi mềm mại của cô, giọng nói nhu tình lưu luyến, "Gọi anh là chú hai....."

"....." An Cửu không thể tin nhìn hấn, đã bị hành vi biến thái của hấn kinh động đến không nói ra lời.

"Gọi....." Phó Thần Thương đã hoàn toàn mất đi lý trí, tất cả công kích chào hỏi ở trên người cô đều thờ ơ, giống như là hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, không để ý ánh mắt phẫn nộ của cô có thể thiêu đốt hấn, chỉ thông thả ung dung, từng cái từng cái lột sạch cô.

Chỉ cách một chút, ngoài cửa sổ chính là bóng dáng ấm áp của Phó Cảnh Hi đang chờ đợi cô.....

"Phó Thần Thương, tôi sẽ hận anh!" Cảm giác ngăn cách ở nơi đó nóng rực, giọng nói cô run, từng chữ từng câu.

"Vậy thì hận anh đi....." Mặt hấn rốt cuộc cũng giãn ra mỉm cười, dịu dàng hôn môi của cô, thô bạo mà kiên quyết động thân chui vào thân thể của cô.

Chương 157: Dây dưa

Edit: Phong Nguyệt

Phó Cảnh Hi ngọc thụ lâm phong đứng ở dưới đèn đường màu vàng có cảm giác không thánh khiết cho lắm, cô trơ mắt nhìn ngoài trăm bước toàn là bóng tối bao trùm chỉ cần cô đưa tay liền có thể đụng vào bàn tay ấm áp của người ngoài kia nhưng hình ảnh ngay trước mắt vỡ nát.....

Cô hoàn toàn không phối hợp, lại gấp đến muốn mạng, không gian chật hẹp thật ra Phó Thần Thương thì cũng chẳng hơn gì, cơ hồ hấn động một cái sẽ phải phòng thủ ngăn trở cô bất ngờ công kích.....

Tống An Cửu chính là như vậy, nếu cô không nguyện, coi như tự tổn thương 1000 cũng muốn tổn thương bạn 800, tóm lại tuyệt đối sẽ không để cho bạn vừa lòng đẹp ý.

Một chân bị hấn nâng lên, mảnh khoe cong gối hạ xuống đè ở trước ngực của cô, theo mỗi một lần hấn cúi người, cô bị buộc mở thân thể ra.....

An Cửu nghiêng đầu, tự mình ngược mình nhìn ngoài cửa sổ, âm thanh bị đụng đánh trúng phá thành mảnh nhỏ.

"Phó Thần Thương..... anh luôn nói..... Muốn tôi tin anh..... Rất cuộc..... Muốn tôi tin anh cái gì?"

Động tác của Phó Thần Thương theo những lời này mà dừng lại, đôi môi nhỏ bé mím thật chặt, mặt lạnh như sương, một lát sau đáp lại

cô chỉ có càng thêm mãnh liệt xâm chiếm.....

Đau... Cứu...

Rất lâu rồi hắn chưa biết mùi đời, không có bất kỳ khúc dạo đầu, hắn lại không dịu dàng chút nào, mỗi một lần ra vào cũng làm cho cô đau đến cơ hồ co quắp, đến cuối cùng hoàn toàn đã bỏ qua giấy giụa, cái tên biến thái kia, càng giãy dụa, sẽ chỉ làm hắn càng hưng phấn thôi.....

Hắn động thiết tha, cô lại nhàm chán hà ra từng hơi trên cửa sổ, dùng ngón tay viết chữ vẽ tranh, sau đó nhỏ giọng mở miệng, "Chẳng lẽ để cho tôi tin tưởng..... Anh sẽ yêu tôi sao?"

Mới vừa nói xong câu này cô liền xốc xếch cười ra tiếng, giống như đây là lời nói buồn cười nhất mà đời này cô từng nói.

Phó Thần Thương hiển nhiên bị phản ứng của cô chọc giận, một tay nắm được cằm của cô vặn mặt cô theo hướng ngoài cửa sổ, vốn là muốn môi cô mềm nhũn để lướn hắn tùy ý xâm chiếm cái miệng nhỏ nhắn làm hắn tức giận này.....

Mỗi động tác hắn đều muốn thờ hồn hển dừng lại giảm xóc, mới qua năm phút đồng hồ mà thôi, hắn thế nhưng đã nhịn không được, trên thực tế, hắn thiếu chút nữa mới vừa tiến vào trong nháy mắt liền bị xoắn muốn ném súng tháo giáp.....

"Đáng chết....." Phó Thần Thương khẽ nguyên rủa một tiếng thật lâu không dám động.

An Cửu nghi ngờ dùng cái chân bị hắn nâng lên đá bờ vai của hắn, giọng nói khác thường chua ngoa châm chọc nói, "Già rồi nên động không nổi rồi hả?"

Dứt lời liền nhân cơ hội lui về phía sau.

Trong phút chốc trong con người của Phó Thần Thương hiện lên ánh lửa, lại ung dung thản nhiên nhìn theo động tác của lui ra của cô.

Ngay cả hô hấp cô đều không trôi chảy rồi cuộc con vật khổng lồ cũng rời đi, An Cửu nặng nề thở ra một hơi, tóc bị mồ hôi làm ướt dính chặt ở cổ và trước ngực, chống cánh tay lệch qua một bên chậm rãi hô hấp.....

Giờ phút này vết thương sau lưng Phó Thần Thương đã chùng chất, trên cầm xoạt xoạt bị cào đến mấy lần, để tránh gương mặt gặp nạn, lúc tránh né sau gáy cũng nặng nề đụng phải mũi xe.

Lúc này, An Cửu để ở điện thoại ở một bên vang lên lần nữa.

Trong nháy mắt cô đưa tay nắm bắt tới, thư giãn trong chốc lát liền bị hấn lật người, tay cầm điện thoại di động chột gắt gao siết chặt, hấn lại không có dấu hiệu nào lần nữa xông vào.....

Ấm áp khít khao giống như mật ong ngọt ngào dính trên người, tiếng rên trong lúc hành động mập mờ làm hấn kích động đến không cách nào tự chế, nâng người cô cao lên, thắt lưng của cô, ngấn mà dồn dập tiến vào.....

So với kích thích vừa rồi càng đáng sợ hơn làm cô càng thêm khó chịu, thân thể run rẩy thẳng về phía trước co lại, lại bị giữ chặt bả vai hung hăng ấn cô về chỗ cũ.....

Chuông điện thoại di động không biết vang lên bao nhiêu lần, bên trong xe mờ mờ, mà màn ảnh u quang chiếu sáng đè nén khuôn mặt tuyệt vọng của cô.....

Phó Thần Thương chộp đoạt lấy điện thoại di động của cô, lòng ngón tay rơi trên nút trả lời.....

"Không cần — —" An Cửu khàn khàn nói với giọng hoảng sợ.

"Được gọi anh....." Một bên hấn vừa cắn vành tai cực kỳ nhạy cảm vừa nói nhỏ.

Vì vậy bị áp bức tư thế, ngực cơ hồ không thở nổi, cả người An Cửu run rẩy, hai tay bịt chặt tạo thành quả đấm, cô biết, hấn chuyện gì cũng làm ra được.....

"Chú hai..... Không cần....." Cô rất cuộc vẫn phải chịu mọi nhục nhã làm theo yêu cầu của tên biến thái.

Vừa dứt lời hấn giống như là dã thú bị giải trừ phong ấn, trong khoảnh khắc làm động tác mạnh làm cô mơ hồ muốn bất tỉnh.....

Còn dám gọi.....

Hấn chính là muốn cho cô từ nay về sau cũng không dám gọi mình là chú hai.....

.....

.....

Bên trong xe một mảnh hỗn độn.

Hai người bị mồ hôi làm ướt dán tại một chỗ, Phó Thần Thương mút lấy da thịt mềm mại ở bên cổ của cô, nằm ở sau lưng của cô không nhúc nhích, An Cửu nghỉ ngơi một lát từ dưới người hấn lật người,

đỡ eo khó khăn bò đến tay lái phụ.

Tối hôm qua lăn giường eo của cô còn chưa có phục hồi như cũ, hiện tại hơi nhúc nhích một chút giống như là quả cân đau đến thấu xương.....

Dùng khăn giấy nặng nề lau chùi trên người, sau đó nhặt quần áo lên, từng món một mặc xong, từ trong túi lấy ra kim băng lấy áo ngực bị xé kẹp lại một chỗ.

Phó Thần Thương nháy mắt một cái cũng không có, hấn nhìn cô không nhanh không chậm mặc xong xuôi hết thảy.

Cô không mảnh vải, chật vật như vậy, thế nhưng hấn chỉ cần kéo một chút liền áo mũ chỉnh tề, giống như cấm thú không bằng người mới vừa rồi cùng với hấn không hề có một chút quan hệ.

Vẻ mặt của An Cửu có chút hoảng hốt, cô không dám nhìn tới người ngoài cửa sổ, nhìn nhiều đều sẽ làm bản.....

Phó Thần Thương nắm được cảm của cô, dùng tay vuốt ve cô, hấn không ngần ngại chút nào lần nữa nắm được, đặt lên môi của cô, mãi nguyện nhìn trong con ngươi của cô vì hận hấn mà trong phút chốc trở cảnh này mằm.....

Bảo bối, tại sao không hận tôi đây.....

Cũng không hy vọng xa vời sự tha thứ của cô, bất ngờ chính là, cô thậm chí ngay cả hận cũng không chịu cho, rõ ràng nên hận hấn, rõ ràng không xong, nếu không vì thế thì tại sao lại đi làm người đại diện?

Năm năm qua, hấn cho là, cô hận hấn giống như hận đối với cô một

Cho dù trận cuộc chiến đoạt quyền này hẳn đã lấy được thắng lợi, cũng quả quyết là sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội xoay mình.

Không chiếm được liền hủy diệt sao? Không hổ là Phó Thần Thương.

An Cửu tâm lạnh như tuyết, đẩy cửa ra xuống xe.

Một trận gió đêm mãnh liệt thổi loạn tóc của cô, cô nhẹ nhàng bỏ lại một câu — —

"Phó Thần Thương..... Anh sẽ phải hối hận....."

Phó Thần Thương không nói được lời nào, quay cửa xe xuống, chống lại tầm mắt của Phó Cảnh Hi, sắc mặt lạnh lùng lái xe rời đi.

An Cửu, làm cho em ở dưới mí mắt của anh lại gả cho cháu của anh, hoàn toàn quên lãng anh...anh mới biết hối hận.....

Đời này, em nhất định cùng anh dây dưa không rõ.....

*

An Cửu không biết mình là đi như thế nào đến trước mặt Phó Cảnh Hi, mỗi một bước đều giống như đi ở trên lưỡi dao.

Làn váy xốc xếch tung bay, cô lấy một luồng tóc đẩy đến sau tai, gượng ép lộ ra nụ cười, "Em đi lên đổi bộ quần áo, có lẽ..... Còn phải tắm, chờ em một chút được không?"

Ở trong xe của Phó Thần Thương, cô không nghe điện thoại, bị xé hư quần áo, sưng môi, dấu vết trên gáy mặt mờ.....

Vừa mới xảy ra cái gì, tất cả đều không cần nói cũng biết.

Giờ phút này, cô lấy bộ dạng đáng xấu hổ đối mặt với hắn, nói ra một chữ đều giống như hương vào đáy lòng mình mà đâm vào.

Cô thà để lại quần áo ở chỗ của Phó Thần Thương cũng không dám để cho hắn thấy, sợ nhất là để hắn cho rằng cô trải qua chuyện như vậy sau này sẽ cùng với Phó Thần Thương dây dưa không rõ.

Nhưng là, quay đầu lại, lại dùng phương thức thảm thiết nhất không chịu nổi toàn bộ bị xé mở, phơi bày ở trước mắt hắn.

Phó Cảnh Hi gạt đầu, cái gì cũng không hỏi, dịu dàng trước sau như một, đặt đôi tay bên người đã sớm nắm chặt thành quyền.

Mặc dù hận không được cạo sát một lớp da, nhưng Phó Cảnh Hi còn chờ ở dưới lầu, cô chỉ phải vội vã giặt xong, đau thắt lưng đến không chịu được, đến mặc quần áo đều vô cùng khó khăn.

Ăn mặc cực kỳ chặt chẽ trở lại lầu dưới, cô mới vừa tắm xong, nhưng lại ra một thân mồ hôi.

Chương 158: Giá cao [6000]

Edit: Phong Nguyệt

Trong phòng, cách một cái bàn, hai người nhìn nhau chẳng nói gì.

An Cửu nâng cằm lên, chuyển động ly thủy tinh trong tay, cúi đầu nhìn khối băng trong nước trái cây màu hồng đang hòa tan từng chút từng chút.

Không biết qua bao lâu, cô uống một hơi hết nước trái cây lạnh như băng, phanh để ly xuống, "Vốn là chuẩn bị hôm nay nói rõ với anh..... Bây giờ nhìn lại..... Hình như cũng không cần em lại nhiều lời..... Cũng tốt....."

Năm năm qua, đối với lần trước hấn tỏ tình ở rừng mai cô không nói tới một chữ, hấn vẫn làm bằng hữu(bạn bè) hầu ở bên người cô, để cho cô một điểm phòng bị cuối cùng cũng để xuống, cho đến nửa tháng trước, hấn đột nhiên cầu hôn.

Dùng gần thời gian năm năm yên lặng bảo vệ để chứng minh, tới để cho cô tin tưởng cùng tiếp nhận hấn là nghiêm túc muốn chăm sóc cô và bảo bảo cả đời.

Đời này quý nhất là tình cảm, cái này luôn là khó khăn nhất đối với chính cô và người đàn ông hầu ở bên người cô, vĩnh viễn đối với cô giống như lời của Kiều Tang— —"Có thể đứng nhìn từ xa, không thể đùa bỡn".

Quá khứ cô không có tư cách, hiện tại càng không có.

Ngày ấy cô tốt nghiệp, một ngày trước khi rời khỏi nước Mỹ, Phó Cảnh Hi vừa lúc có một cuộc hội nghị không phân thân ra được, cô liền chuẩn bị ở trong nước cùng với hấn tự hợp sau đó mới nói, ngay sau đó liền đuổi kịp tin tức buổi họp báo của Kiều Tang, vẫn bận đến tối nay mới có rãnh, lại đụng phải cục diện khó khăn nhất.

Chỉ là, nếu không phải là như thế, cô suy tính nhiều ngày như vậy cũng không biết nên mở miệng như thế nào, ngược lại là phải cảm ơn Phó Thần Thương, tiết kiệm cho cô khỏi vất hết óc tìm từ, người này ở trước mắt, cô từ trước đến giờ nói không ra một lời khó nghe.

Phó Cảnh Hi lục lọi chiếc nhẫn trong túi, dùng sức, bị cạnh góc cái hộp làm xước ngón tay cũng không biết, một hồi lâu sau, hấn trả lời: "Anh biết rồi."

"Thật xin lỗi." Câu trả lời của hấn làm cô như trút được gánh nặng, rồi lại hóa thành trầm hơn nặng nề thấp thỏm.

"Nên nói có lỗi với em là anh, đề nghị kia, là anh quá đường đột. Anh hiểu biết rõ, thân phận của anh, để cho em tiếp nhận rất khó. Dù sao, hấn ta là cha ruột của đứa bé."

An Cửu tâm lạnh như tuyết, cô biết hấn hiểu lầm, lại không biết nên giải thích từ đâu tối nay xảy ra tất cả, cũng không chuẩn bị giải thích. Nếu như vậy có thể để cho hấn buông tha lời nói. Dù sao, cũng không có gì tốt để giải thích, mặc dù chuyện đêm nay cũng không phải là hấn nghĩ tới cái hình dạng kia, nhưng là kết quả hợp thành một, không thể phủ nhận chính là, ban đầu cô cự tuyệt hấn, quả thật cùng với Phó Thần Thương thoát không khỏi liên quan.

"Lúc anh cầu hôn, em cũng không ngờ tới lấy tính cách của anh thế nhưng lại vì đứa bé làm ra thỏa hiệp lớn như vậy. Anh lựa chọn trở

về nước, đã thật ra là cho em đáp án, em sớm còn có điều chuẩn bị, chỉ là, chưa từ bỏ ý định....." Phó Cảnh Hi nhìn cô, vuốt vuốt ấn đường hỏi, "Hắn biết thật sao?"

Vẻ mặt An Cửu cứng đờ, cô biết hắn hỏi chính là chuyện đứa nhỏ, trầm mặc lắc đầu một cái.

Hắn đoán trúng lúc đầu, lại đoán sai kết cục.

Phó Cảnh Hi lập tức cau mày, "Vậy hai người sẽ làm sao....."

Hắn rút cuộc ý thức được có cái gì không đúng, "Tối nay chú hai ép buộc em? Bởi vì anh?"

Phó Cảnh Hi nâng trán, liên tưởng tới tính tình của chú hai hắn cũng đã có thể đoán được đầu đuôi câu chuyện.

"Xin lỗi..... Là anh không thể bảo vệ em!"

An Cửu vội vàng nói: "Không có quan hệ gì với anh! Cảnh Hi, anh đã giúp em đủ nhiều, em hiểu biết rõ ý tốt của anh, em biết rõ cõi đời này sẽ không còn có người có thể giống như anh đối với em và bảo bảo tốt như vậy, nhưng là, em thật sự là không có thể lờ anh xuống nước. Năm đó anh bỏ cuộc hoàn toàn là vì em, dù ai cũng không cách nào ngờ tới tương lai chuyện lại xảy ra như vậy, nếu như là vì sự kiện kia, anh căn bản không cần thiết tự trách, càng không cần thiết vì phụ trách cuộc sống cho em mà làm lộn xộn lên tất cả! Tất cả đều là sự lựa chọn của em cùng với bất luận kẻ nào cũng không có quan hệ!"

Nói tới chỗ này, cuối cùng, cô vẫn là nói ra cũng không nhẫn tâm mở miệng nói một câu, "Em cự tuyệt cũng không phải là hoàn toàn vì anh, cũng là vì tự em còn có bảo bảo, anh phải biết, ai cũng có thể,

Ông cụ tức giận đi qua đi lại, cuối cùng tỉnh táo lại, ý vị sâu xa nói nhìn Phó Cảnh Hi một cái, vỗ vai hấn một cái, "Cảnh hi, An Cửu cũng không ngốc, nó không mở miệng nói, chỉ là bởi vì quá trọng tình nghĩa, có một số việc, ông biết cháu cũng thật khó khăn, chỉ là, cháu phải nghĩ kỹ rồi mới làm thì tốt hơn. Nếu không, ông nội cũng sẽ không bỏ qua cho cháu. Hiểu chưa?"

"Vâng" Phó Cảnh Hi thu lại ánh mắt trả lời.

Môi hở răng lạnh, ông làm sao không làm khó dễ. Nếu là cái tên tiểu tử khốn kiếp kia có thể có nửa phần đáng tin đưa con dâu trở về, ông cũng không cần nhiều tuổi như vậy mà còn cả ngày quan tâm, nghĩ tiểu bảo bối đến bóp tim cào phổi.

Ông cụ lúc này là thật không nén được tức giận, đang suy nghĩ muốn đích thân giết tới tận cửa, năm năm không vào cửa nhà Phó Thần Thương thế mà lần đầu tiên về nhà.

"Ông nội, cháu đi ra ngoài trước."

"Ừ."

Phó Thần Thương mặt không thay đổi liếc nhìn lướt qua Phó Cảnh Hi đang rời khỏi phòng.

Ông cụ trừng mắt nhìn hấn, "Nhìn cái gì vậy? Mình không có bản lĩnh thì đừng có trách ai đều vô dụng!"

"Có chuyện thương lượng với ngài."

Nửa khắc đồng hồ sau, trong thư phòng truyền đến âm thanh giận dữ lời đĩnh của lão gia tử cùng với ly trà rơi xuống đất.

Phùng Uyển nghe tiếng gọi gấp gấp chạy tới lúc này hai người tựa như có lẽ đã hòa hoãn xuống rồi, một ngồi ở trước bàn đọc sách, một ngồi trên ghế sa lon, cũng không biết sự việc mới vừa rồi đã thành ra như thế nào.

"Thần thần thật vất vả mới trở về một lần, có lời gì thì không thể nói tốt sao?" Phùng Uyển sợ ông cụ mắng Phó Thần Thương thêm một lần nữa.

Ông cụ hừ một tiếng, Phó Thần Thương đứng dậy vòng qua người Phùng Uyển cùng đi ra ngoài, "Mẹ, không có việc gì."

Phòng của Phó Thần Thương nhiều năm chưa quét dọn hiển nhiên người không thể ở, Phùng Uyển cũng không còn ôm hi vọng hắn sẽ lưu lại qua đêm, lại không nghĩ rằng hắn cùng với ông cụ nói xong thì hoàn toàn không có ý cần phải rời đi, còn vào phòng của Phó Hoa Sinh. Phùng Uyển đi theo vào, đang muốn hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, Phó Thần Thương ngênh đón đỡ bà ngồi xuống ở bên giường, chủ động nắm vai bà.

Loại hành động lấy lòng là dành riêng cho Phó Hoa Sinh, Phó Thần Thương mặc dù là lần đầu tiên làm, ngược lại học được có da có thịt, quả thật khiến Phùng Uyển có chút thụ sủng nhược kinh.

Phùng Uyển là thật bị làm giật mình, sờ sờ trán của hắn, "Thần thần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì à?"

"An Cữu trở lại." Phó Thần Thương trả lời.

Phùng Uyển lập tức đổi sắc mặt, uốn éo vai đẩy tay hắn ra, "Mẹ tưởng con là vì người nào!"

"Thần thần, con đừng giả ngớ ngẩn, cô ta ngay cả đứa bé cũng ác tâm loại bỏ, chẳng lẽ còn có thể trở về liền thay đổi tính tình hay sao? Cô ta có thể yên ổn không báo thù con, mẹ liền muốn tạ ơn rồi!"

Phùng Uyển đột nhiên nghĩ đến cái gì, " Báo chí có nói qua chính là cái người phụ nữ kia không phải Kiều Tang, là cô ta có đúng hay không? Thần thần làm sao con có thể hồ đồ như vậy! Cô ta trăm phương ngàn kế đến gần con như vậy, động cơ tuyệt đối không đơn thuần!"

Phó Thần Thương ngắt lời bà, "Mẹ, không phải cô ấy trăm phương ngàn kế đến gần con, là con trăm phương ngàn kế giữ cô ấy ở bên cạnh. Động cơ không đơn thuần cũng là con. Nếu cô ấy thật giống như như mẹ nói vậy chịu trăm phương ngàn kế đợi ở bên cạnh con, con hôm nay cũng không cần đi cầu mẹ giúp một tay."

Phùng Uyển vốn là muốn nói tuyệt đối không đồng ý, cuối cùng vẫn là sửa lại, "Không thể không có cô ta sao?"

"Đã là con lựa chọn, cũng sẽ không đi làm chuyện không nắm chắc chút nào."

"Con muốn mẹ làm cái gì?" Phùng Uyển vẫn nghiêm mặt như cũ.

"Không cần làm gì."

Hắn hiểu được An Cửu trở về Phùng Uyển sớm muộn cũng sẽ biết, cũng biết bởi vì ông cụ cùng Nguyễn Quân có cái tầng quan hệ kia, nhất là bởi vì năm đó cô ấy là sao quyết tuyệt bỏ đứa bé, Phùng Uyển đối với cô nhất định là có thành kiến, cho nên hắn mới nói trước Phùng Uyển bên này chuẩn bị tốt.

Phùng Uyển mất hứng trợn mắt nhìn con trai mình, "Con cho rằng

mẹ nguyện ý làm người ác."

"Mẹ....."

"Mẹ biết rồi! Nhưng là có một chút, nếu như cô ta làm ra chuyện thương tổn con, vậy cũng đừng trách mẹ xuất ra tay!"

"Yên tâm, cô ấy không biết." Phó Thần Thương chắc chắn nói.

"Cũng không biết lòng tin của con tới từ đâu!"

Phó Thần Thương có khổ khó nói, hấn ở đâu là có lòng tin, hoàn toàn là một chút lòng tin cũng không có, bây giờ cô cũng không muốn mắt nhìn thẳng hấn, đừng nhắc tới phí công phu kia rồi.

Lúc này, Phó Hoa Sinh về muộn đẩy cửa đi vào, vừa thấy Phùng Uyển bên cạnh còn có Phó Thần Thương lập tức khoa trương lui ra ngoài đi vào lần nữa, thiếu chút nữa hoài nghi mình vào sai phòng.

"Ồ! Khách ít đến khách ít đến!"

"Sênh sênh, con thật tốt mà khuyên anh con một chút!" Phùng Uyển không cam lòng bỏ lại một câu mới xoay người rời đi.

Phó Hoa Sinh liếc nhìn Phùng Uyển rời khỏi, sau đó gãi gãi đầu đi tới bên giường, trực tiếp lui về phía sau liền ngã nằm xuống, "Chậc chậc, anh hai, hai ta đều có năm năm không có ngủ chung rồi! Rõ là..... Lấy phúc của chị dâu hai rồi!"

Phó Hoa Sinh ở trên báo chí thấy bên cạnh Kiều Tang còn có người đại diện, hôm nay tốn suốt cả ngày hỏi thăm rõ ràng trong khoảng thời gian này chuyện gì đã xảy ra, cho nên nhìn thấy Phó Thần Thương xuất hiện ở nhà cũng coi là ngoài dự đoán, hợp tình lý, trong

khoảng thời gian lì lợ này hẳn cũng đều có đáp án.

"Em nói, anh đây là náo loạn à? Cái người này đối với chị dâu không phải rõ ràng cột cho Phó Cảnh Hi một cơ hội sáng tạo sao? Một vị lão trung niên biến thái tìm chị dâu phiền toái, một cái ôn nhu quan tâm người đẹp, hai cái mái hiên một đôi so với mà anh còn có chuyện gì?

Bị bắn thủ như thế mà Phó Thần Thương cư nhiên cũng không có cho hẳn ánh mắt hình con dao, thuận thế cùng nhau nằm xuống, "Em tin hay không, đối với cô ấy càng tốt, cô ấy sẽ trốn mất càng xa?"

Phó Hoa Sinh ngăn người, thật lâu không nói một lời phản bác, chỉ vỗ vỗ bờ vai của hẳn, "Cho nên anh không dùng ấn tượng tốt mà sẽ dùng phương pháp đề cao kéo cừu hận ở trước mặt chị dâu tạo cảm giác tồn tại? Anh hai, thân là anh ruột! Anh thật là anh ruột em sao? Cái người có trí tuệ cảm xúc quả thực là làm em xem thế là đủ rồi!

Phó Thần Thương vào lúc này rất cuộc cho hẳn mãi nguyện liếc mắt đưa đao.

Phó Hoa Sinh bày ra một tư thế thuyết giáo, "Cho nên nói ở phương diện về phụ nữ anh chính là quá non nớt! Tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ mà trị đạo lý này anh có hiểu hay không? Dưới tình huống này, biện pháp tốt nhất chính là cái gì cũng đừng làm!"

"Thích phụ nữ đang ở trước mặt lại không thể ra tay, còn phải tro mắt nhìn cô ấy dẫn thân vào trong ngực của người đàn ông khác, đây chính là nói nếu anh tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ mà trị?"

"Ừm, được rồi, quả nhiên vẫn là yêu nhau giết nhau loại khẩu vị nặng biến thái này dường như thích hợp với anh!"

Hắn phải cùng một người phụ nữ đơn giản sạch sẽ ở chung một chỗ, có con của mình, cho dù là cùng với hắn làm bạn, cũng là cô ích kỷ, hưởng chi là bầu bạn cả đời.

Thuốc lá trong tay rất nhanh liền đã cháy được một nửa, tựa như có lẽ đã thật lâu không có hút thuốc lá, nếu Phạn Phạn ở đây, nhất là cái lỗ mũi quả thật so lỗ mũi chó còn hiệu nghiệm hơn của cô ấy, chỉ cần ngửi thấy được trên người cô có một mùi thuốc lá cũng sẽ không cao hứng cho cô ôm, sẽ làm bản nghiêm chỉnh dạy dỗ tư thái cho cô quả thật cùng với người kia giống nhau như đúc.....

Thuốc lá kẹp ở ngón giữa đột nhiên bị người rút đi.

An Cửu quay người lại liền nhìn thấy gương mặt tươi cười rạng rỡ lại nhuộm chút sương lạnh của Phó Thần Thương.

Trạng thái phòng ngự cấp một mở ra.

"Nếu như anh có niềm đam mê với sự dạy dỗ, không bằng đi dẫn nữ lưu manh về nhà từ từ dạy!"

Hắn cư nhiên vô sỉ liền rút một nửa khói hít một hơi, "Đối với người khác không có hứng thú."

An Cửu lần nữa lại đốt một điếu, "Tôi còn chưa tới phiên anh tới trông nom."

Ánh mắt Phó Thần Thương nhìn phương hướng Phó Cảnh Hi rời khỏi, lại một lần nữa đoạt thuốc của cô, nhìn trong ánh mắt cô đốt lửa giận hắn tự nhiên mở miệng: "Thế nào không tới phiên? Anh không phải là chú hai của em sao? Em đối với trưởng bối chính là cái thái độ này sao?"

An Cửu thiếu chút nữa bật thốt lên "Đ~con mẹ mày chú hai, tôi theo Cảnh Hi mới không phải anh nghĩ như thế", nhưng là lời nói không xuất ra liền lập tức ý thức được nếu mình nói như vậy, thì hoàn toàn hợp tim của hắn, như ý của hắn, vì vậy cứng rắn nén trở về. Ai ngờ hắn lại còn thật con mẹ nó hăng hái, chẳng biết xấu hổ sờ sờ đầu của cô, nói: "Muốn vào Phó gia cũng không dễ dàng như cô nghĩ, từng người phụ nữ trong Phó gia đều phải lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, ít nhất thông hiểu sáu thứ tiếng, quan trọng nhất là cần tôi đồng ý....."

Ánh mắt Phó Thần Thương là có ý gì, cho dù cô nén lại chưa nói, nhìn ánh mắt của cô cũng đã biết được chuyện gì.

An Cửu nghe được trên trán nổi lên gân xanh, "Người khác muốn kết hôn có dạng nàng dâu gì tại sao anh phải đồng ý mới được?"

"Bằng anh là Nhất Gia Chi Chủ(người đứng đầu trong gia tộc)."

"Ông cụ còn chưa có chết đấy!!!"

"Vậy em có thể đi hỏi ông cụ một chút, hiện tại Phó gia rốt cuộc là nghe ai, là ai làm chủ."

"....." Cái kẻ cuồng vọng tự đại vô sỉ ngạo mạn khốn kiếp!!!

Hắn dứt khoát lấy cái bật lửa từ lòng bàn tay của cô ném ra ngoài, nhìn vẻ mặt vô cùng đau đớn của cô, "Tổng An Cửu, rốt cuộc đầu óc em là cái gì cấu tạo mới có thể cho là bây giờ anh cần lợi dụng một người phụ nữ để ổn định địa vị?"

An Cửu cười lạnh không dứt, "Phụ nữ thế nào? Năm đó anh còn không phải là muốn đi lừa gạt thiếu nữ ngu ngốc sao!"

cái gì.

Hắn cúi đầu, cô lập tức nghiêng mặt, nụ hôn của hắn liền rơi vào mặt bên của cô, nhẹ nhàng cọ lấy, dịu dàng làm cho người khác rợn cả tóc gáy.

Một giây kế tiếp liền bị hắn ôm eo, liền dùng tay trái cùng với tay phải xách bữa ăn sáng không kịp chờ đợi liền ôm cô vào phòng nghỉ ngơi.

"Em nghĩ có muốn thử một chút hay không, nếu là anh gọi ra, rốt cuộc là cái người bà chủ như em tương đối mất thể diện, hay là anh tương đối mất thể diện?"

Bị hắn đặt ở trên ghế dựa nằm, bởi vì eo ếch bị đau, An Cửu giờ phút này lực sát thương là số lẻ, không chút năng lực chống cự, đại khái cũng chỉ có phương pháp đồng quy vu tận.

Phó Thần Thương không thèm để ý chút nào uy hiếp cô, đưa bàn tay thẳng vào vạt áo cô thăm dò đi vào, lửa nóng trườn.....

Cô hít sâu một hơi, vừa muốn mở miệng, quần áo bị hắn đẩy đi lên thật cao, sau đó cô ngửi thấy vị rượu thuốc quen thuộc.....

Tiếp liền cảm giác có cái gì *** cay bị bôi đến ngang hông.....

"A ——"

"Chịu đựng." Phó Thần Thương bắt đầu sử dụng kỹ xảo ấn vuốt ve.

An Cửu gắt gao cắn môi, thật không rên một tiếng.

"....." Sau một lúc lâu, Phó Thần Thương nhìn cô một cái, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, "Đừng chịu đựng, gọi ra, không sao....."

"Đừng giả bộ làm người tốt! Anh cho rằng là người nào làm hại!"

"Anh làm hại." Giọng điệu này nghe tựa như rất hài lòng, giống như là làm chuyện gì lớn lao, Phó Thần Thương trước sau như một thức không cảm thấy hổ thẹn ngược lại còn cho rằng vinh quang.

Mới bắt đầu rất đau đớn về sau dần dần liền thư thái, nếu như không phải là tay của hắn ấn càng ngày càng lên cho đến đụng Tiểu Bạch Thỏ ở trước ngực của cô, có lẽ cô còn có thể hưởng thụ nhiều một lát.....

An Cửu nhanh chóng bò dậy, động tác trôi chảy rất nhiều.

"Không có thù lao sao?" Hắn đứng ở đó, nghiêm trang hỏi, tầm mắt di chuyển theo cô.

An Cửu bị chọc tức đến bật cười, vì cái gì phải là như thế này đâu, cho dù làm chuyện gì quá phận cũng có thể như không có việc gì tới đây trên chọc cô, bắt cô làm trò cười, để cho cô có cảm giác mình giống như kẻ ngu bị đùa bỡn, trong con mắt hắn cố tình hiện ra ánh mắt lại nghiêm túc như vậy, giống như toàn thế giới, trong mắt của hắn trong lòng chỉ có mình.

Mà năm đó mình chẳng phải bị sự dịu dàng và cứng chiều của hắn giam thành tù binh hay sao?

Chương 159: Cái gọi là thù lao

Edit: Phong Nguyệt

An Cửu đứng dậy sửa quần áo ngay ngắn trong lúc Phó Thần Thương chưa có đi, An Cửu gặm bánh bao uống sữa đậu nành trong lúc Phó Thần Thương chưa có đi, cô ngồi vào trước bàn làm việc làm xong hết lịch trình cho Kiều Tang Phó Thần Thương vẫn chưa có đi.

Vốn là chuẩn bị không nhìn đến cùng, ai ngờ cô ra khỏi phòng làm việc đến bộ phận tuyên truyền bộ làm xong việc trở lại trong thời gian ngắn như vậy, đã hoàn toàn không nhận ra rốt cuộc đây là nơi quái quỷ gì, đứng ở cửa phòng làm việc nghẹn họng nhìn trần trời.....

Lúc đầu rèm cửa sổ là màu cà phê toàn bộ bị đổi thành màu hồng phấn đậm, tấm thảm dưới chân trên giường cũng thành màu trắng, khăn trải bàn cũng thành màu hồng, đặc biệt nhìn quen mắt nhất trên ghế có gối ôm hình gấu trúc, ngay cả Laptop màu đen của cô cũng có mấy miếng dán tình yêu ngu ngốc.....

Phòng làm việc tổng cộng có mấy thứ đồ này, tất cả đều bị tàn hại lần nữa, mà cái thằng chính nhân cao mã(chỉ về con người to lớn) Phó Thần Thương kia đang uốn treo trên ghế hết nửa vòng cung giống như dây leo cùng với hình tượng của hắn hoàn toàn không tương xứng....

An Cửu choáng váng lắc đầu một cái vịn ngưỡng cửa, chỉ vào hắn nửa ngày nói không ra lời.

Sau lưng có mấy đồng nghiệp lui tới, một người trong đó dừng lại cười nói: "An, vừa mới thấy có người ra vào khuôn đờ, chắc người này coi công ty là nhà đây? Chuyển đi này của chúng ta cũng sẽ không thường xuyên đợi ở chỗ này....."

An Cửu bất động biến sắc "Pằng" một tiếng đóng cửa, lộ ra mỉm cười hòa hợp qua loa, "Ha ha, chỉ là đơn giản làm một chút."

Cũng không lâu lắm cô liền nghe được âm thanh bát quái càng lúc càng xa của đồng nghiệp.

"Thật là biết hưởng thụ, mới vừa rồi cô có người treo ngược trên ghế không? Cô ta coi mình là khách du lịch nghỉ dưỡng đó hả! Nói cô ta không có bối cảnh đánh chết tôi cũng không tin!"

"Chính là, ngay cả rèm cửa sổ muốn đổi đều đổi, cũng quá khoa trương đi!"

An Cửu {điểm nộ khí} rút cuộc tích lũy đến 100, nhanh chóng đi vào khép cửa phòng, ném tài liệu trong tay vào trên mặt bàn, một cước đạp Phó Thần Thương đang dùng động tác treo ngược trên ghế.

"Phó Thần Thương, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Động tác treo ngược ghế theo động tác của cô lắc lư mấy lần, bộ dáng của Phó Thần Thương rất hưởng thụ, chậm rãi chống mí mắt, "Thù lao."

Nếu nói thù lao chính là trưng dụng chỗ ngủ của cô sao?

Quả nhiên dụng tâm hiểm ác.....

An Cửu từ trên cao nhìn xuống hắn, "Anh thành tâm kéo thù hận cho

tôi phải hay không?"

"Nếu tất cả đều tin em có bối cảnh, không ngồi vững chẳng phải là thua thiệt hay sao?"

"Tôi thua thiệt hay không mắc mớ gì tới anh!"

"Làm chú hai của em, tự nhiên không nhìn nổi vấn bối thua thiệt."

Nhìn cô đã tới ranh giới sụp đổ, Phó Thần Thương rất tốt bụng làm ra thỏa hiệp, "Chờ tất cả bọn họ đều tan việc anh đi, sẽ không bị người khác thấy anh ngủ ở trong này."

"....." Hắn đây là tính toán ở chỗ này đợi cả ngày sao?

An Cửu nhìn hắn trực tiếp nhắm mắt lại nghỉ ngơi rồi, đã không có ngôn ngữ mà hình dung được loại người vô sĩ như hắn đến hành động làm người ta giận sôi.

Phó Thần Thương ở trong lòng thở dài một tiếng, làm sao có thể tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ mà trị? Năm năm không thấy, hận không được lúc nào cũng nhìn chăm chăm cô, khắc khắc coi chừng cô, thấy thế nào đều nhìn không đủ.....

Không có trực tiếp liều mạng tha cô vào trong ổ, mà là cứ như vậy suy nghĩ cẩn thận, vắt hết óc kiểm soát thân cận đã là nhẫn nại cực hạn của hắn.

An Cửu bực bội cất bước rời đi lúc đó điện thoại di động reo, là Kiều Tang gọi tới.

Những ngày qua Kiều Tang bị cô ra lệnh cưỡng chế ngoan ngoãn ở nhà nghiên cứu kịch bản.

"An tiểu lâu ~~~"

"Làm cái gì?"

"Ở nhà một mình thật nhàm chán, tôi muốn tới công ty xem kịch bản có được hay không?"

"Không được, không cho phép tới đây." An Cửu vội vàng trả lời, bị cô ấy nhìn thấy còn được sao.

"Tại sao?"

Nhận thấy được mình cự tuyệt có chút cứng rắn, giọng An Cửu mềm nhũn xuống, "Tôi rất bận, như thế này vừa muốn đi ra, cô đã đến rồi cũng vẫn là một người. Còn có mấy ngày mới mở máy, đến lúc đó cô nghỉ nhàm chán cũng không có cơ hội!"

"Vây cũng tốt! Buổi tối thì sao? Thôi, buổi tối nhất định cô phải cùng Phó Cảnh Hi hẹn hò!" Kiều Tang buồn bã không dứt cúp điện thoại.

An Cửu thờ dãi, cô còn chưa có cơ hội nói cho Kiều Tang chuyện của Phó Cảnh Hi.

Vốn hôm nay chuẩn bị tiếp tục nghiên cứu đối thủ lớn nhất của nghệ sĩ Sở Thiên, Kiều Tang ban đầu vừa về nước liền bắt đầu cùng Tô Hội Lê đối nghịch, xen lẫn nhau cô tới tôi đi, đều có thắng thua.

Trừ bản thân bọn họ thì có mâu thuẫn, một phần nguyên nhân rất lớn là vì mình bất bình, An Cửu biết không khuyên nổi cô, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận tình hình, biết người biết ta, ở bên cạnh nhìn cô. Cô bé kia làm việc quá xúc động, không ít ăn thiệt thòi. Lần hợp tác này, không thể nghi ngờ là Chính Diện Giao Phong, chỉ sợ

sẽ không thuận lợi, cho nên hẳn mới càng thêm chuẩn bị sẵn sàng, nhưng Phó Thần Thương cố tình chỉ dính vào nơi này, làm cho cô căn bản không có biện pháp an tâm làm việc.

Ngay vào lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

An Cửu lập tức một cước đá qua, hận không được muốn đập hẳn lộn mào, "Có người gõ cửa, anh đi vào bên trong!"

"Không đi." Phó Thần Thương không động một chút nào.

An Cửu đập cước thứ hai, "Còn nói cái gì sẽ không bị nhìn người thấy, tôi biết ngay anh không yên lòng, cố ý chỉnh tôi! Phó Thần Thương một đấng mày râu như anh mà làm khó một phụ nữ còn biết xấu hổ hay không!"

"Không cần."

Hắn muốn mặt làm gì? Lại không thể ăn! Hắn chỉ muốn vợ!

"Anh....."

Phó Thần Thương mở mắt, có chút mê nhìn dung nhan như hoa hồng nở rộ của cô, "Phát hiện thì thế nào, em sợ bị đồng nghiệp bài xích? Chỉ có bối cảnh không đủ cường đại mới có thể bị chèn ép. Nếu như là anh, bọn họ chỉ biết lấy lòng em, ai dám nhiều lời một chữ."

Chỉ riêng Phó Thần Thương cô đã muốn hao hết tất cả tâm tư ứng đối, mà trước mắt cái người này có thuộc tính không biết xấu hổ, cô thật sự là, không có biện pháp nào.

Năm năm không thấy, mặt mũi người này đã biến mất ở chiều dài

của lịch sử một đi không trở lại.....

Phó Thần Thương tuy nói vậy, cuối cùng vẫn là thuận theo đứng dậy vào bên trong phòng nghỉ ngơi. Đường theo đuổi vợ rất dày đặc.....

Sợ hấn quấy rối, An Cửu đi tới nhìn Phó Thần Thương sau đó khóa trái ở bên trong rồi mới yên tâm, hít sâu một hơi mở cửa.

Đối mặt với cô là khuôn mặt nhăn nhó đứng ngoài cửa..... Là tổ bảy người, cô đã quá nhức đầu, thật là hoạ vô đơn chí.

Bảy người mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực, chỉ coi không thấy căn phòng màu hồng phấn trước mặt.

"Ngồi đi."

Ai cũng không dám ngồi, đứng thẳng đơ.

"Có chuyện nói thẳng."

Đội trưởng nuốt nước bọt, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn chung quanh một lần, "Khụ, cái đó, chị An Cửu, lúc này..... Lúc này lão bản không có ở đây?"

"Hắn không có ở đây." An Cửu mặt không đỏ tim không đập, mặt không thay đổi trả lời.

Nên nói cái gì cho phải đây? Ở trong ngành giải trí, cũng không phải là người đủ cố gắng có bối cảnh liền nhất định sẽ thành công.

Nhân phẩm! Nhân phẩm thật rất quan trọng! -. -III

Đội trưởng lúc này mới vỗ ngực một cái yên lòng, "Chị An Cửu,

chuyện lần trước thật sự là thật xin lỗi."

"Không có gì, dù sao tôi cũng không mất mát gì." An Cửu thờ ơ trả lời.

Tập thể bảy người lau mồ hôi.

Đội trưởng tiếp tục nói: "Chúng tôi thật sự không yên lòng, cho nên muốn hỏi một chút, lão bản có tức giận hay không?"

"Tức giận cái gì?" An Cửu không hiểu. Khóe miệng của đội trưởng giật giật, cái này còn cần hỏi sao?

Một người đội viên trong đó nhỏ giọng lầu bầu: "Bắt gian ở nhà, một hơi bị đeo bảy nón xanh, là một người đàn ông đều sẽ điên khùng chứ?"

Sau hôm ấy trong lòng bọn họ vẫn run sợ gặp nạn, kết quả sự việc an tĩnh giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, cho nên bọn họ càng thêm khủng hoảng.

An Cửu đành mặt lại, làm ơn! Anh nói lời như thế bị Phó Thần Thương nghe được, coi như hấn vốn là nghĩ tha cho các người một lần đoán chừng cũng sẽ thay đổi chủ ý đi!

Vuốt vuốt ấn đường, cô cũng lười phải giải thích, dù sao dưới tình huống đó cô là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

"Các người không có ở bên ngoài nói lung tung chứ?"

Bảy người vội vàng lắc đầu, "Dĩ nhiên không có, chúng tôi không nói gì!"

"Các người yên tâm đi, hấn sẽ không ngại." An Cửu gạt đầu một cái, giọng nói tương đối chắc chắn.

Phó Thần Thương để ý Phó Cảnh Hi là bởi vì cùng với hấn có xung đột lợi ích, mà bảy người này có tình huống khác biệt, cho nên An Cửu đương nhiên cho là Phó Thần Thương bây giờ không cần thiết phải tức giận, dù sao chuyện như vậy ở Làng Giải Trí không thể bình thường hơn.

Bảy người hai mặt nhìn nhau quả thật không thể tin, nhưng nếu An Cửu đều nói như vậy, bọn họ không tin cũng phải tin.

Không hổ là lão bản, chính là cao cấp thờ mạnh, tấm lòng rộng lớn, xem ra là bọn họ lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Đuổi xong bảy người này, An Cửu đang lo tìm có gì rời phòng làm việc, sự việc chủ động đã tìm tới cửa.

" Quách Đạo tìm tôi thương lượng chuyện nghỉ thức mở máy, anh từ từ ngủ." An Cửu nhận một điện thoại sau hào hứng bỏ lại một câu liền chạy mất bóng.

*

Bận rộn cả ngày về đến nhà, An Cửu mở nước tắm, nhỏ vài giọt tinh dầu hoa nhài do Kiều Tang đưa cho.

Đang thư giãn cho cơ thể hưởng thụ, đang buồn ngủ cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, soạt từ trong nước đứng dậy.

Xong đời! Quên Phó Thần Thương còn bị cô khóa trái ở trong công ty!!!

Chương 160: Anh đỏi

Edit: Phong Nguyệt

An Cửu tỉnh táo lại, liếc nhìn thời gian trên điện thoại di động, đã là hơn chín giờ tối, không có bất kỳ cuộc điện thoại chưa nhận nào.

Phó Thần Thương đâu phải đồ ngốc, nếu như bị khóa sẽ biết gọi điện thoại cho cô mà?

Dầu gì tùy tiện tìm phụ tá qua mở cửa, tóm lại tuyệt đối không thể nào bị giam ở bên trong là được.

An Cửu nghĩ như vậy an tâm rất nhiều, lần nữa nằm lại trong bồn tắm.

Nhưng chẳng được bao lâu liền đứng dậy, suy nghĩ một chút vẫn là quyết định gọi điện thoại hỏi một chút.

Kết quả, lại là đáng chết không người nào nghe.

An Cửu lại muốn, ngộ nhớ điện thoại di động không mang ở trên người?

Cuối cùng vẫn là cam chịu số phận bò dậy, qua loa lau tóc và thân người, cầm túi vội vã xuống lầu.

Nửa giờ sau, An Cửu thở hồng hộc đứng ở bên ngoài cửa phòng làm việc.

Vuốt ngực chầm chậm, móc ra cái chìa khóa mở cửa.

Trong phòng đen như mực không có một chút động tĩnh.

An Cửu lục lợi đề xuống công tắc trên vách tường, lập tức bên trong nhà sáng choang.

"Phó Thần Thương?"

"Phó Thần Thương, anh có ở đó không?"

An Cửu đầu tiên là thử thăm dò gọi hai tiếng, không hiểu có chút không dám đến gần cửa phòng nghỉ ngơi, giống như bên trong che giấu đồ đáng sợ, có loại cảm giác kinh khủng quái dị ở đây.....

Mở cửa khóa trong nháy mắt, cánh cửa kia chợt bị kéo vào bên trong, cô không kịp phản ứng hướng vào bên trong lao đảo bước hai bước, ngay sau đó chỉ nghe phịch một tiếng đóng cửa vang lên, đầu cô va vào trong lòng ngực nghe tiếng tim đập.....

Bàn tay bên hông tăng sức, trời đất quay cuồng, cô phía trên chống đỡ lấp kín ngực cứng rắn của hắn, phía dưới rơi vào đám mây loại nệm mềm mại.....

"....." An Cửu hết ý kiến thật lâu mới trở lại bình thường, "Làm sao anh vẫn còn ở nơi này?"

Phó Thần Thương một tay ôm vào sau lưng cô, đầu chôn ở trong cổ cô, không nói một lời.

Nói cho cùng vẫn là sai lầm của mình tạo thành, An Cửu không thể làm gì khác hơn nói xin lỗi, "Thật xin lỗi, lúc ra cửa quá vội vàng quên mất anh vẫn còn ở bên trong. Anh không mang điện thoại di động

sao? Tại sao không gọi điện thoại cho tôi?"

Phó Thần Thương không để ý tới cô, cho dù không thấy được mặt của hắn, cũng có thể cảm thấy vô số oán linh từ trên người hắn phiêu đảng ra ngoài.

"Tóm lại, có thể đứng lên nói chuyện được hay không?" An Cửu đau đầu không dứt đưa tay đẩy hắn một cái.

An Cửu cơ hồ đang hoài nghi có phải hắn ngủ thiếp đi rồi chứ, hắn cuối cùng mở miệng.

"Anh đói rồi."

Coi như hắn bị nhốt cả ngày, từ sáng đến tối cũng không ăn đồ, mặc kệ là người hay là thú, là vật sống cũng phải đói.

Dù sao có lỗi trước, An Cửu có chút ngưng ngưng ho nhẹ một tiếng, "Vậy anh mau dậy a! Tôi mời anh ăn đồ để bồi tội có được hay không?"

"Thơm quá....."

Hắn không giải thích được nói câu này, An Cửu đang không biết vì sao cổ liền bị liếm..... -. -III

Phó Thần Thương chui vào trong cổ cô toàn là tinh dầu hoa nhài mà cô tắm khi nãy, đầu lưỡi nóng bỏng mập mờ phác họa, sau đó dờn nơi liếm láp sau đó ngậm mút da thịt vào trong miệng, kèm theo răng khê cắn, giống như quỷ hút máu đang đói khát.....

"Phó Thần Thương!!!" An Cửu giận, quay đầu hướng bên cạnh di chuyển, lão nương rửa sạch cũng sẽ không phải cho anh gặm! Lại

nói cái người này là đói bụng đến sinh ra ảo giác liền cần cô là như thế nào?

Mà Phó Thần Thương bên này không biết từ lúc nào đã nhanh đổi mà xuống, quần áo bị hấn từ đầu vai kéo xuống một nửa, ngực buông lỏng, áo ngực móc lưng được cởi ra, lộ ra nửa bên xuân sắc.

Đầu lưỡi ngạo nghễ ưỡn lên đảo quanh điểm đỏ phía trên, ngay sau đó lấy tay bưng lấy đưa vào trong miệng ngậm, đè xuống, nặng nề mà mút.....

"Ừ a....." An Cửu chỉ cảm thấy thân thể tê dại một trận, đỉnh đầu giống như thiên lôi bổ xuống vậy, cong người lên, ngón chân chột thẳng băng.....

Ngực hình như truyền đến tiếng cười khế của người kia, An Cửu chỉ cảm thấy trên mặt nóng hừng hực nổi lên, một cái tát đẩy ra đầu của hấn, "Phó Thần Thương, anh không cần quá phận! Mặc dù tôi quên mở cửa cho anh là tôi không đúng, coi như không mang điện thoại di động, anh thì không thể từ bên trong gọi người tới sao? Tôi nói anh đừng đừng là tổng giám đốc của công ty bình thường lãnh điểm cao quý ở trước mặt nhân viên không gánh nổi cái nhục này, dù sao anh nói là không cần mặt mà phải hay không?"

Nói xong dụng hết toàn lực đẩy hấn một cái.

Để cho cô không nghĩ tới chính là, "Phù phù" một tiếng, Phó Thần Thương cư nhiên thật bị cô đạp xuống giường rồi.

An Cửu nhanh chóng từ trên giường bò dậy, lục lọi mở đèn ngủ, không kịp tra xét tình huống của Phó Thần Thương, đầu tiên là phòng nghỉ cho đến bên ngoài cái gì cũng đổi hết rồi, thật là không nhìn không biết, bên ngoài chẳng qua là trò trẻ con, thì ra là trọng tâm

chính ở chỗ này đây!

Hừ hừ chủ yếu sửa phòng nghỉ ngơi của cô thành phòng tân hôn cũng thật khoa trương rồi đấy?! Khó trách cô mới vừa rồi đã cảm thấy nệm mềm có cái gì đó không đúng! Thì ra là đều bị đổi qua!

Phó Thần Thương lăn xuống dưới giường thống khổ rên một tiếng dòi đi chú ý của An Cửu.

An Cửu vốn cho là hần hăng hái đùa giỡn mình tất nhiên là mạnh như rồng hổ, biến thái không hổ là biến thái, cả ngày không ăn không uống cũng như không có chuyện gì. Ai ngờ vừa mới nhìn liền phát hiện sắc mặt của hần tái nhợt khác thường, giờ phút này đang che đậy, bộ dáng cực kỳ khổ sở.....

An Cửu vội vàng đỡ hần dậy, "Thế nào? Nơi nào đau?"

"Đau lòng." Phó Thần Thương bày ra vẻ mặt chững chạc.

"....." Anh nha che rõ ràng là dạ dày.

Vẻ mặt An Cửu là một bộ dạng muốn giết người, một bên đỡ hần dậy, vừa bận rộn tay dò ra sau lưng muốn cài nút lưng áo ngực lại, đành chịu thử nhiều lần cũng không được, sau đó bị một bàn tay đón lấy, tùy tùy tiện tiện hai giây đã giúp cô cài chắc.

"Tôi đưa anh đi bệnh viện." An Cửu mặt đen lại khoác cánh tay hần lên trên vai của mình dìu đứng lên, người sau không khách khí chút nào đưa trọn sức nặng thân thể đều giao cho cô.

_*

Đăng ký phòng có chút phiền phức, chờ thu xếp xong treo bình nước

biển cho hấn, An Cửu ngồi trên ghế kế mép giường mệt mỏi đến một chút hơi sức cũng không còn.

Bác sĩ nói là ăn uống không quy luật trong thời gian dài tạo thành viêm dạ dày, lúc này thiếu chút nữa sẽ xuyên thủng.

Nhớ trước kia hấn không có bệnh đau bao tử, cho dù bận rộn cũng ăn uống có quy luật, còn luôn ép cô ăn cơm đúng giờ.

Nhìn hấn yếu đuối nhắm mắt nằm ở nơi đó, An Cửu trầm mặt đứng lên, kết quả còn chưa kịp xoay người liền bị bóp thật chặt.

An Cửu liếc hấn một cái, "Tôi đi mua cho anh chút cháo."

Con người lạnh lẽo của Phó Thần Thương dần dần nhu hòa xuống, sau đó buông lỏng tay của cô ra.

Mua cháo trở lại, An Cửu trực tiếp kín đáo đưa cho hấn ăn, cô mới không tin hấn suy yếu đến ngay cả một chén cũng bưng không được.

Kết quả hấn trực tiếp lắc đầu mà nói ăn không vô, nhưng đợi cô thử thăm dò đưa một muỗng đến bên miệng hấn, hấn liền dè dặt một cái cũng không có, không nói hai lời cúi đầu ăn hết, sau đó chờ cô tiếp tục uy.

"....."

Thật muốn tắt cả đèn dán trên mặt hấn đi.....

Đút tới một nửa thời gian điện thoại An Cửu vang lên, trong lòng có loại dự cảm xấu, móc ra xem xét, quả nhiên là "Cơm nắm".

An Cửu buông bát xuống, tiếp nhận điện thoại, lập tức đứng dậy

chuẩn bị ra bên ngoài nói, sau đó bị kịch xảy ra, Phó Thần Thương không theo lẽ thường xuất bài tốt lại giữ tay cô lại không cho cô đi. Lúc này cũng quá giấu đầu hở đuôi rồi, An Cửu giãy đến mấy lần cũng không có thể bỏ rơi, tiến lùi đều khó, chỉ đành phải duy trì cái tư thế này cẩn thận từng li từng tí nói điện thoại.

"Uy."

"Ma ma Tảo An ~" điện thoại di động đầu kia là âm thanh mơ mơ màng màng vừa mới tỉnh ngủ của Phạn Phạn.

"Ừ, An." An Cửu một bên ấm áp khoan khoái vừa phải phòng bị cảnh giác, chữ chữ cẩn thận cân nhắc.

"Ma ma Tảo An~" lúc này là âm thanh đã tỉnh ngủ.

"An." An Cửu theo tiểu nha đầu nói hai chữ Tảo An.

"Ma ma cô chừng nào thì trở lại nha? Sắp đến sinh nhật anh trai tôi!" Phạn Phạn rất tốt bụng nhắc nhở.

Tiểu nha đầu này ngược lại sẽ nói, ngược ngừng nói thẳng sinh nhật mình đã tới rồi, lại gián tiếp nói là sinh nhật anh trai, một bộ dạng mình rất hiểu chuyện, lại nói sinh nhật của các người không phải cùng một ngày sao -. -III

An Cửu buồn cười, "Biết rồi! Sinh nhật nhất định sẽ đi!"

"Thật là giỏi! Ma ma thân ái ~" Phạn Phạn ở trong điện thoại MUA một tiếng.

An Cửu đang muốn trở về thân ái như ngày thường, nghiêng đầu không nói liếc nhìn kỳ đà cản mũi Phó Thần Thương siêu cấp lớn,

một bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra, dù sao lôi kéo cô không buông tay.

"Tốt lắm tốt lắm, tôi muốn cúp!"

Phạm Phạm hiển nhiên rất bất mãn lạnh nhạt đáp lại, trong nháy mắt chỉ uất ức rồi, "Ma ma làm sao cô không cùng Phạm Phạm thân ái, ma ma cô có phải ở bên ngoài có bảo bảo khác không thích Phạm Phạm và anh trai rồi hay không?"

An Cửu im lặng rơi lệ, cho dù cô Đoàn Đoàn không lên tiếng cũng có thể tưởng tượng ra mặt hấn nghiêm túc ngồi ở một bên, một bộ dạng ghét bỏ muốn cùng Phạm Phạm phỉ sạch quan hệ.

Vì vậy An Cửu nhắm mắt MUA một tiếng, đầu kia cuối cùng mới ngừng nghĩ.

Nhìn lại Phó Thần Thương, sắc mặt của người kia của thật gọi một đặc sắc.

Đáng được ăn mừng chính là, Phó Cảnh Hi cùng sinh nhật của bảo bảo chênh lịch không có mấy ngày, chắc hẳn nhất định sẽ hiểu lầm.

Chương 161: Thuốc đến bệnh trừ

Editor: Sư Tử Cưỡi Gà

"Em không tin anh, mà có thể tin anh ta? Người chồng nào khi tận mắt thấy em và trường bối của mình mập mờ như vậy lại có thể dễ dàng tha thứ chứ....." Về mặt Phó Thần Thương giấu cọt.

An Cửu thờ ơ nhún vai: "Không logic, không logic cũng không nhất định sẽ là sai. Điều này do anh dạy tôi đấy. Hơn nữa, tôi yêu ai tin ai, ai cần anh lo!"

Phó Thần Thương ôm dạ dày.

An Cửu liếc anh một cái, miễn cưỡng dừng công kích, tiếp tục đút cháo.

Kết quả người kia nghiêng đầu sang chỗ khác.

An Cửu cầm chén để bên cạnh, thích ăn hay không thì tùy, cả cô cũng đang đói bụng đây này.

Dù thế nào đi nữa nếu anh thật sự muốn bới móc, mặc kệ cô làm sao, anh cũng có lý do, không cần phải làm anh vui lòng.

Buổi tối cùng ăn cơm với người trong đoàn phim, lo nói chuyện chưa ăn được gì, bận rộn nửa ngày như vậy đã sớm đói đến mức ngực dán vào lưng, An Cửu mang cháo mình mới mua vừa rồi để ăn khuya ra đặt lên khay trà. Điều kiện của phòng bệnh đơn cũng không

tệ lắm, có khay trà ghế sa lon đầy đủ, còn có phòng vệ sinh riêng nữa.

Một hộp cơm chiên thịt xông khói cay, hai xiên thịt nướng trà xanh, một phần khoai tây chuối tiêu nướng, một chai nước hoa quả ướp lạnh.

Trông rất ngon, tâm tình An Cửu nhanh chóng tốt hơn.

Vừa mở nắp ra, vị cay hấp dẫn đã lan khắp phòng, mắt An Cửu cũng sáng lên.

Phó Thần Thương còn đang nhăn đầu lông mày, bất mãn nhìn qua cô, người phía sau đang như con chuột đồng nhanh chóng bỏ cơm vào miệng, ăn một miếng cơm cắn một miếng thịt, cay nên không ngừng hít hà không biết mệt, trong chốc lát cái môi nhỏ nhắn cũng cay đỏ, sau đó lại mở nước hoa quả ra uống..., vui vẻ ăn một mình.

Dĩ nhiên, trừ tính cách thích ăn ngon ra, có thể trước mặt một người vì viêm dạ dày chỉ có thể ăn cháo trắng thì được ngoạm miếng thịt lớn uống đồ ướp lạnh, khoái cảm đó thật sự khó có thể dùng lời để diễn tả.

Ăn cay uống nước đá là chuyện vui vẻ nhất rồi, ban đầu ở cùng với Phó Thần Thương, sở thích này đã từng vô tình bị tước đoạt.

Ăn uống no đủ, cho dù tối nay phải ngủ ghế sa lon để giường chiếu cho con cầm thú nào đó cũng cảm thấy không còn khó khăn như vậy nữa.

An Cửu tìm chăn, chuẩn bị nằm xuống ngủ, kết quả mới vừa chợp mắt không bao lâu đã nghe được tiếng gõ cửa nhè nhẹ.

An Cửu nghĩ có lẽ là y tá, cũng không chú ý, kết quả người nọ cứ gõ cửa mà không vào, An Cửu không thể làm gì khác hơn đành rời giường ra cửa mở.

"Ủa? Không có người à?"

Đang hoài nghi, bắp chân bị hai móng vuốt nhỏ mềm nằm bò lên.

"Mẹ ~ mẹ ~~~"

"Ặc....." An Cửu vừa cúi đầu đã nhìn thấy một cô bé khoảng ba bốn tuổi, đang nước mắt lưng tròng ngược đầu nhìn mình.

Cô bé vừa thấy An Cửu không phải mẹ, lập tức lại chui vào phòng bệnh tìm.

Phó Thần Thương thấy một đứa bé đột nhiên xông vào thì ngăn người, vẻ mặt cũng luống cuống.

"Mẹ?" Cô bé đập đập chân bổ nhào lên giường, vén chăn lên một chút.

An Cửu dở khóc dở cười, chẳng lẽ mẹ bé sẽ trốn trong chăn à?

Người bạn nhỏ, con thật sự sẽ tìm à.....

Phó Thần Thương thấy cô bé nhào đến trước chân, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, tay nhỏ bé mồm mĩm mò vào chăn đụng phải chân anh, không biết nên phản ứng ra sao.

Cô bé ngẩng đầu lên, tò mò nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh, sau đó, miệng bè ra, oa một tiếng khóc lên, búp bê ôm trong lòng cũng rơi xuống đất.

Rất dễ nhận thấy đã bị vẻ mặt than bằng sơn nghiêm túc đáng sợ của Phó Thần Thương dọa sợ.

Phó Thần Thương: "....."

Anh chẳng hề làm gì cả.

Mặc dù, trên thực tế giờ phút này lòng anh tràn đầy dục dằn, nhưng không biết nên biểu đạt thế nào.

An Cửu liếc Phó Thần Thương một cái, vội vàng đi đến, móc ra một viên kẹo rục rở sắc màu từ trong túi áo đưa cho cô bé: "Người bạn nhỏ, con tên là gì?"

Độ thiện cảm gia tăng thành công, cô bé lập tức bị kẹo đủ màu kia hấp dẫn sự chú ý, khịt mũi trả lời: "Khả Khả ~"

An Cửu dùng khăn tay giúp cô bé lau nước mắt: "Khả Khả biết số điện thoại của ba mẹ không?"

"Biết ạ." Cô bé nặng nề gật đầu.

An Cửu lập tức khích lệ: "Thông minh quá, nói cho dì biết, dì giúp con gọi ba mẹ đến đón con được không?"

"Được ạ. 155*****82....."

An Cửu ngồi xổm xuống, một tay ôm đứa bé một tay bấm số.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

"Này, vị nào thế?" An Cửu nghe giọng người đàn ông đầu điện thoại

bên kia khàn khàn thở hỗn hển thì ngó ra, mặt trắng xanh đỏ.

"Chào ngài, thật ngại quá, xin hỏi ngài có phải là ba của bé Khả Khả không?"

"Cô là ai?"

Nhìn vẻ lơ mơ của người ba này thì có lẽ chưa biết đã đánh mất con rồi!

An Cửu thở dài, đưa di động đến tai Khả Khả: "Khả Khả, nói chuyện với ba con đi."

Khả Khả vội vàng dán lên điện thoại di động uất ức nói: "Ba mau đến đón Khả Khả đi....."

An Cửu báo số phòng bệnh, sau đó chờ hai vị phụ huynh cầu thả này đến đón con.

An Cửu ôm bé ngồi trên ghế sa lon, toàn bộ quá trình cô bé đều dính vào ngực cô, cũng không dám nhìn về Phó Thần Thương.

Không đến ba phút ba mẹ đã chạy đến, ba mặc đồng phục bệnh nhân, mẹ mặc đồ ngủ, mặt hai người đều đỏ, ngàn ân vạn tạ ôm đứa bé đi.

"Đều tại anh hết! Đã bệnh thành ra như vậy mà chỉ biết làm làm làm, Khả Khả tỉnh cũng không biết, anh là đồ đầu heo!"

"Vâng, vâng vâng, tất cả đều là lỗi của anh!"

"Tất cả đều do ba sai!"

"Đúng đúng đúng, tất cả đều là lỗi của ba!"

.....

.....

An Cửu đứng ở cửa phòng bệnh, quay người lại thì thấy vẻ mặt uất ức đau thương của Phó Thần Thương.

"An Cửu."

"Gì hả?" Phó Thần Thương như vậy thật sự cô không quen chút nào.

"Anh trông rất đáng sợ sao?" Phó Thần Thương hỏi.

Chẳng lẽ bị đá kích vì phản ứng của đứa bé? Không ngờ trái tim Phó Thần Thương cũng giống pha lê vậy.....

"Rất đáng sợ, hù trẻ con là rất bình thường." An Cửu nói thật.

"....." Im lặng chốc lát, Phó Thần Thương lại hỏi cô: "An Cửu, nếu là con của chúng ta, có phải cũng chán ghét anh như vậy không?"

Người kia đột nhiên hỏi một câu như vậy, An Cửu bị sợ đến nhịp tim cũng chậm nửa nhịp, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Phó Thần Thương nằm xuống, cánh tay để ngang cái trán, nhắm mắt lại, một hồi lâu sau nhỏ giọng nói: "Bà xã, thật xin lỗi....."

Sống lưng An Cửu cứng đờ, hốc mắt hơi chua xót.

--- -----

Nửa đêm hôm qua trời đột nhiên đổ mưa to, nhiệt độ giảm thấp, An Cửu không hề tỉnh giấc, mặc dù ngủ trên sofa, chỉ đắp một tấm chăn mỏng, sáng ngày hôm sau khi tỉnh lại trên người đã ấm áp, eo không mỏi, lưng cũng không đau.

An Cửu duỗi lưng tỉnh lại, phát hiện Phó Thần Thương không có trong phòng bệnh, đang nghi ngờ thì thấy anh mang đồ ăn sáng vào.

Để bệnh nhân đi mua cơm hình như có chút không ổn.

"Dạ dày anh không đau à?"

"Ừ." Phó Thần Thương đưa phần kia cho cô, sau đó cúi đầu húp cháo.

Bởi vì thuốc đến bệnh trừ, ngủ một đêm đã có thể bổ sung năm phần năng lượng "o((>ω<))o".

Đối với Phó Thần Thương không dứt sẽ không ăn, bây giờ còn giúp cô mua đồ ăn sáng, trở nên hiền lành như vậy, An Cửu thật sự có chút không hiểu, chỉ có thể đổ thừa có lẽ tối hôm qua người bạn nhỏ kia đã khơi dậy sự áy náy trong anh? Đại khái vấn đề về trẻ con, vẫn có thể từ từ nói.....

Sau khi ăn sáng xong, hai người đến công ty.

Sáng sớm Tề Tấn đã quanh quẩn ở cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, sau khi thấy Phó Thần Thương thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, đi vào theo.

"Ông chủ, điện thoại của ngài."

"Ừ."

Tề Tấn len lén nhìn anh một cái, sắc mặt trông có chút tái nhợt, tâm trạng không quá tệ.

Ngày hôm qua, Phó Thần Thương gọi điện thoại cho anh ta, kết quả sau khi anh ta từ chỗ bảo vệ cầm chìa khóa mở cửa ra, chính anh cũng không ra ngoài, chỉ bảo anh ta đưa điện thoại di động rồi đi ra, sau đó còn cố ý yêu cầu tiếp tục khóa trái anh ở bên trong.

Tề Tấn lệ rơi đầy mặt làm xong tất cả yêu cầu của anh, từ đó đối với độ biến thái của Phó Thần Thương đã thăng lên một tầm cao mới.

"Ông chủ, đây lịch trình tháng sau của ngài."

Phó Thần Thương nhìn lướt qua, ngón tay chỉ vào một ngày trong đó: "Hôm đó không ra ngoài."

Tề Tấn vừa nhìn, ngày này là sinh nhật Phó Cảnh Hi, vốn đã sắp xếp sẽ đến vùng khác khảo sát.

Đối với loại sinh nhật này, từ trước đến giờ Phó Thần Thương đều bảo thư ký chọn quà tặng, quan hệ tốt thì sẽ đi ngang qua, duy chỉ đối với đứa cháu ruột này thì không nghe không hỏi, lạnh nhạt vô cùng.

Theo lý thuyết cho dù Phó Thần Thương có ghét ai thì tuyệt đối cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, nhưng hình như chỉ có người này là ngoại lệ.

Lần này đột nhiên muốn để trống một ngày cũng không biết rốt cuộc muốn làm gì.

Ý định của ông chủ càng ngày càng khó nắm bắt, nhưng mà, cũng

may anh ta đã mò được một bí quyết, chỉ cần lấy lòng người đó thì an toàn có thể tuyệt đối được bảo đảm.

Chương 162: Oan gia ngõ hẹp

Editor: Sur Tử Cưỡi Gà

1 tuần sau, khai mạc 'Nhất kiến chung tình'.

Bởi vì lúc trước Kiều Tang bị bôi đen dẫn đến hàng loạt sự kiện bất quá nóng hổi, hơn nữa còn xảy ra tiết mục chạm mặt máu chó giữa tân hoan cự ái [1] của Phó Thần Thương, tư liệu sống của phóng viên cuồn cuộn không dứt, phim truyền hình chưa truyền bá đã nổi trước, nhận được chú ý.

[1] tân hoan cự ái: người yêu mới và người yêu cũ

Không thể không thừa nhận, Phó Thần Thương kia thật rất biết làm ăn.

Đến tổ diễn kịch, mỗi diễn viên đều có vị trí và cương vị riêng bắt đầu hóa trang, đoàn phim bận rộn chuẩn bị đạo cụ ánh sáng.

Diễn viên chính đều có phòng hóa trang riêng, An Cửu ngồi bên cạnh Kiều Tang đang trang điểm, vừa dặn dò cô ấy, vừa tranh thủ lúc rảnh rỗi nghiên cứu bánh ngọt, chuẩn bị tự mình làm một cái bánh ngọt tặng sinh nhật cho bảo bảo.

Sau khi thợ trang điểm chuẩn bị xong rồi ra ngoài, An Cửu liếc nhìn cô gái trong gương: "Có một tên ngốc cứ cười khúc khích!"

Kiều Tang che miệng tiếp tục cười: "Rất cuộc đã đợi đến ngày này! Đây chính là lần đầu tiên tư diễn với Tô Hội Lê đấy!"

"Cậu yên ổn đóng phim cho tốt đi, đừng nghĩ nhiều được không hả! Bỏ đi."

"Nhưng tớ không bỏ đi như cô ta đâu, tớ muốn dùng kỹ xảo diễn xuất của mình để làm nhục cô ta!"

"....."

Cảnh đầu Kiều Tang diễn với Tô Hội Lê, hơn nữa như Kiều Tang mong muốn, cảnh đầu đã có cơ hội hung ác tát Tô Hội Lê.

Trong phim Kiều Tang diễn vai thiên kim tiểu thư Thẩm Đường, có mối tình đầu là Cố Cẩm Trình không có bối cảnh đã yêu nhau ba năm. Vào ngày sinh nhật Cố Cẩm Trình, Thẩm Đường đang cầm bánh ngọt núp trong tủ quần áo ở nhà anh ta chuẩn bị gây bất ngờ cho anh ta, cuối cùng đợi đến lúc thấy anh ta và người phụ nữ khác lăn lên giường.

Một màn này, Kiều Tang phải diễn ra sự vui sướng, khiếp sợ, tức giận, ghen tỵ, tuyệt vọng.

Cao trào là khoảnh khắc từ trong tủ lao ra, nện bánh ngọt lên người Cố Cẩm Trình, sau đó tát Phương Tiểu Như một bạt tay.

Rất kịch liệt rất có thể kéo được cảm xúc của khán giả.

Kiều Tang tràn đầy lòng tin, chà sát tay chuẩn bị rất nhiều ngày, nhưng mà, đến khi quay thật thì lại không mấy thuận lợi.

Đạo diễn Quách cau mày: "Quá phóng đại quá phóng đại rồi!"

Đừng nói chạy như bay ra ngoài đánh Tô Hội Lê, chỉ việc Kiều Tang

trốn trong ngăn kéo đợi đến hai tiếng, càng không ngừng bị NG.

"Đây là tình yêu, không phải phim kịch dị, hiểu chưa?" Cuối cùng đạo diễn Quách không thể nhịn được nữa ném kịch bản qua một bên, kêu tạm nghỉ ngơi, để Kiều Tang đi điều chỉnh tâm trạng.

Thật ra thì tình huống này An Cửu cũng không bất ngờ, lần này Kiều Tang quá để ý Tô Hội Lê, toàn bộ cả người đều chỉ muốn đánh bại cô ta, đến nỗi cô ấy không thể nhập tâm vào cảnh diễn, cực kỳ dễ dàng dẫn vào tình cảm chủ quan của bản thân.

Nam diễn viên Tần Hạo diễn vai Cố Cẩm Trình cũng là ngôi sao, sau khi kết thúc cố ý chạy đến an ủi Kiều Tang.

"Tang Tang à! Anh biết, anh biết rõ em cố ý NG để anh và mỹ nữ ở trên giường lăn nhiều một lát!" Nói xong còn vỗ vai cô ấy.

"Cút cút cút!" Kiều Tang phiền não đẩy anh ta.

Tần Hạo và Kiều Tang rất thân quen, nói giỡn với nhau không có gì kiêng kỵ, lại làm nhảm vài câu rồi chạy mất.

"Quá phóng đại? Tớ phóng đại chỗ nào hả? An Tiểu Cửu à, tớ thật sự đã quá phóng đại rồi sao?"

"Tớ đề nghị cậu nên đi xem một chút." An Cửu nói.

Kiều Tang tái xanh đứng lên chạy đến, mười phút sau phờ phạc trở về.

Nâng má không cam lòng: "Thật muốn cảm ơn Tô Hội Lê, lần đầu tiên phát hiện ra tớ có thiên phú diễn phim kịch dị....."

An Cửu cười hì hì: "Kiều Tang, cậu nên chú ý vừa bắt đầu thì đã sai rồi, tâm tư của cậu không nên đặt trên người Phương Tiểu Như - kẻ đoạt đàn ông của cậu, trong nháy mắt cậu thấy được một màn kia, đầu tiên hẳn phải tức giận vì bị Cố Cẩm Trình phản bội, nhưng vừa rồi cậu diễn cái gì? Giống như Phương Tiểu Như đào mộ tổ tiên nhà cậu, toàn bộ cảm xúc đều dồn trên người cô ta, ngược lại không hề chú ý đến Cố Cẩm Trình đang làm gì, diễn quá cuồng loạn ngược lại khán giả sẽ không mua mãi, không cần phải bộc lộ toàn bộ cảm xúc, không cần cậu phải khóc, khán giả sẽ khóc thay cậu, không cần tức giận, khán giả sẽ tức giận giúp cậu!"

"Những đạo lý này bản thân cậu hiểu rõ hơn mình, điều quan trọng nhất, thật ra hai tiếng NG này hoàn toàn không đáng giá nhắc đến, tại sao cậu để ý như vậy, hoàn toàn là vì diễn không tốt ư?"

"Thật xin lỗi, tớ không nên mang tình cảm riêng tư vào....." Kiều Tang cũng ý thức được lòng mình bất chính.

Trong tủ kia hoàn toàn phải để tâm lý lòng hoạt động, cô ấy chỉ có thể tự mình thể nghiệm thôi.

An Cửu rời khỏi phòng hóa trang để tự cô ấy chuẩn bị.

Đẩy cửa ra ngoài, oan gia ngõ hẹp, đụng vào Lâm Huyền đang đi ngang qua bên cạnh.

Lâm Huyền thấy cô thì dừng bước, vén tóc: "Một con gà mờ mà cũng dám vào giành bát cơm? Lúc tôi vào giới thì cô vẫn còn đang làm bài tập đấy cô bé! Tình lại đi!"

Những ngày qua trong hoạt động tuyên truyền đã vài lần chạm mặt Tô Hội Lê và Lâm Huyền, nhưng vẫn chưa chính diện đối đầu, đây là lần đầu tiên.

Lâm Huyền xoay quanh cô một vòng: "Chật chịt, tự cho là ra nước ngoài nạm vàng thì có thể dọa người rồi à? Dù thế nào trong xương cũng chỉ là một em gái nhỏ thôi, xách giày cho Hội Lê cũng không xứng! Năm đó bị lừa thảm như vậy còn chưa chết tâm, có thể lẫn vào bên cạnh Kiều Tang, hiện giờ Phó Thần Thương muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, cô cho rằng cô còn có giá trị lợi dụng sao? Cô là cái thá gì?"

An Cửu không biến sắc, từ lâu cô đã đoán được là Tô Hội Lê chỉ điểm cho Kỳ Bạch, lời của Lâm Huyền không thể nghi ngờ càng thêm xác nhận điều này.

Về phần làm sao Tô Hội Lê biết, không cần suy nghĩ, đương nhiên do Phó Thần Thương nói cho cô ta biết.

Chỉ tiếc, cô gái này quá thiếu kiên nhẫn.....

An Cửu không chút để ý vươn tay ngắm móng tay: "Đúng vậy, tôi không phải là cái thá gì, năm đó chủ của cô biết rõ hiệp nghị kia có nội dung gì còn nói cho tôi biết sự thật buộc tôi ly hôn, nếu năm đó cô ta thật sự có thể chỉ xem tôi là một nhân vật nhỏ không đáng nhắc đến và chẳng thèm ngó tới, hôm nay năm năm sau, sợ là cô ta đã tu thành chính quả leo lên cái ghế bà Phó rồi!"

"Cô....."

Lâm Huyền đang muốn nói, bị Tô Hội Lê không biết đến khi nào ngăn lại.

"Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm, năm đó tại sao Evan phải cưới cô, tôi cũng biết từ Kỳ Bạch sau khi cô rời đi thôi, tôi hiểu rõ tất cả mọi người đều nghĩ do tôi làm, thậm chí ông cụ còn nói tôi mãi mãi không được vào

cửa nhà họ Phó, nhưng không sao, rốt cuộc tôi đã biết Evan dụng tâm lương khổ, hiện giờ, mặc kệ con đường phía trước gian nan thế nào, tôi đều sẽ ở bên cạnh người đàn ông này! Chỉ cần có thể ở cùng với anh ấy, cả đời tôi đều có thể đợi, có phải là bà Phó hay không cũng không còn quan trọng nữa!"

Bốp bốp bốp tiếng vỗ tay vang lên, Kiều Tang từ bên trong đi ra: "Nhân chí tiện tắc vô địch [2] nha! Kỳ Bạch thật sự là chó mắt mù rồi, chỉ vì cô mà hoàn toàn trở mặt với Phó thị, xem ra cô rất tốt, nước dơ gì cũng muốn dội vào người anh ta!"

[2] Nhân chí tiện tắc vô địch: người quá hèn mọn tất sẽ vô địch

Lâm Huyền lập tức đáp lại: "Kiều Tang, cô tạm thời cứ hài lòng đi, Phó Thần Thương chỉ lăng xê cô mà thôi, thật sự quá xem trọng mình rồi! Cô nên cẩn thận một chút, người đại diện nhà cô mặt ngoài mặt trong đều giúp đỡ cô, nói không chừng còn đang lên lợi dụng cô đấy! Chẳng lẽ cô không biết thân phận của cô ta? Cô ta sẽ cam tâm đẩy cô cho chông trước của mình à?"

Kiều Tang giểu cợt lắc đầu một cái: "Xì, tôi nói hai người các cô đều có chứng vọng tưởng bị hại thì phải? Xem bản thân như vật quý, cho rằng ai cũng phải đến giành, không biết ở trong mắt người khác đó chỉ là một đồng....."

Lời còn chưa dứt, cánh tay Kiều Tang bị An Cửu mạnh mẽ nhéo một cái.

"An Tiểu Cửu, cậu làm gì thế?"

Không kịp đợi An Cửu trả lời, Kiều Tang chợt cảm giác sau lưng có cỗ khí lạnh âm trầm đáng sợ, quay người đã nhìn thấy một đám người vây quanh bên cạnh Phó Thần Thương đang đi đến bên này,

cũng không biết rốt cuộc có nghe gì không.

Lâm Huyền nhìn sau lưng Kiều Tang, vẻ mặt hả hê.

Ngã! Ai ngờ Phó Thần Thương luôn bận rộn, vào ngày đầu tiên khai mạc sẽ đến kiểm tra chứ!!!

May nhờ An Cửu kịp thời ngăn lại tránh khỏi việc nói ra cái từ kia.

Vẻ mặt Kiều Tang sùng bái: "An Tiểu Cửu à, sau lưng cậu mọc mắt sao? Tại sao cậu và tớ đều đưa lưng về phía tên kia nhưng cậu lại có thể phát hiện ra anh ta thế?"

An Cửu liếc cô ấy một cái: "Ở đây nhiều người nhiều miệng không phải trong nhà, nói chuyện phải thời khắc chú ý có người xung quanh hay không, chính vì cậu cứ kích động thì sẽ sung lên nên mới luôn chịu thiệt đấy!"

An Cửu không còn gì để nói, người kia xuất hiện trong vòng mười bước không hiểu sao cô đã có thể cảm giác được -. -III.....

Mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, đạo diễn lập tức cho mọi người chuẩn bị quay phim, hai trợ lý mang cái ghế đến cho Phó Thần Thương ngồi ở đó xem.

An Cửu đứng ở trong góc nhỏ nhìn tiêu điểm trong đám người, hừ hừ, sao người này ngồi xuống rồi, ai còn xem diễn viên diễn nữa chứ.....

Phó Thần Thương vừa xuất hiện, tình thế nghịch chuyển trong nháy mắt.

Rõ ràng Tô Hội Lê kiêng kỵ Phó Thần Thương, biểu hiện trên gương

tương đối cứng nhắc. So sánh với nỗi đau của Kiều Tang hữu danh vô thực, gổi thêu hoa này, nhân viên làm việc cũng bắt đầu cảm thấy biểu hiện của cô ấy có thể giải thích được rồi, dù sao từ trước đến giờ diễn kỹ của Tô Hội Lê luôn được xưng ‘Một cảnh là qua’ cũng không thể tránh khỏi bị tác động bên ngoài ảnh hưởng.

Thật vất vả Kiều Tang mới có trạng thái, Tô Hội Lê lại như xe bị tuột xích rồi, đạo diễn Quách gấp đến độ xoay vòng, lại không có lá gan kêu vị Phật này tránh đi một chút, thật sự đau đầu không dứt.

An Cửu đứng ở phía sau nhìn một hồi, điện thoại di động ở trong túi rung lên, là ông cụ gọi đến. Thấy trạng thái của Kiều Tang đã trở về, hơn nữa dưới mắt Phó Thần Thương, Tô Hội Lê cũng không dám múa may gì, vì vậy yên tâm đi ra ngoài nghe điện thoại.

Phó Thần Thương ra hiệu cho đạo diễn tạm thời rời đi, mặc dù đạo diễn Quách không hiểu ra sao, nhưng dĩ nhiên là cầu còn không được, chỉ muốn chạy nhanh qua đó, vừa mở đầu mà cứ không thuận lợi như vậy thật sự quá đả kích nhiệt tình của ông rồi.

Chương 163: Anh dạy em làm

Editor: Sư Tử Cưỡi Gà

Ở nhà họ Phó, cách giải quyết của Phó Cảnh Hi và Phó Thần Thương tương tự nhau, trước sau như một giữ vững tác phong khiêm tốn, cho nên sinh nhật cũng không cố động phô trương, không giống Phó Hoa Sinh, mỗi lần đều muốn mượn cơ hội party mỗi năm một lần này HIGH đến sáng.

Còn lần này, Phó Chính Huân tự mình ra mặt tổ chức sinh nhật cho Phó Cảnh Hi, hơn nữa đổi địa điểm sinh nhật thành ở nhà cũ. Cho đến bây giờ Phó Hoa Sinh chưa từng được đối xử như vậy, ông cụ nói rồi, muốn náo thì rút ra xa một chút, tránh quấy rầy thanh tịnh của lão nhân gia ông.

Ngay từ tuần trước ông cụ đã bắt đầu chuẩn bị sinh nhật cho Phó Cảnh Hi, không gì không đủ, danh sách thiệp mời cũng tự mình xem qua.

Ông cụ xem trọng Phó Cảnh Hi như vậy, đương nhiên trong lòng Phùng Uyển không thoải mái, nhưng là trưởng bối, cho dù không thoải mái cũng phải giúp sắp xếp thật cẩn thận.

"An Cửu, đã nhận được thiệp mời chưa?" Ông cụ hỏi trong điện thoại.

"Dạ, nhận được rồi ạ."

"Ta chuẩn bị quà cho con và bảo bảo rồi, ngày mai con đến đây thì

mang về luôn!"

"Thật ra thì..... "

"Lần trước không phải Đoàn Đoàn nói thích sách nổi sao? Ta đã sưu tầm không ít! Đúng rồi, còn có chocolate cho bảo bối Phạn Phạn....."

Ông cụ thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, mà trên thực tế, ông nói lần trước đã là ba tháng trước rồi, hơn nữa còn biết gián tiếp từ Phó Cảnh Hi.

Năm đó ông cụ cam kết đứa trẻ sinh ra sẽ là của cô, tuyệt đối sẽ không ép cô cho con nhận tổ quy tông, những năm này trừ quan tâm vài câu trong điện thoại ra, chưa bao giờ quấy nhiễu cuộc sống học tập của cô, thật sự nếu nhớ quá cũng chỉ tìm Cảnh Hi xem vài tấm hình, Đoàn Đoàn thích sách gì, Phạn Phạn thích ăn cái gì, tất cả đều biết từ Cảnh Hi, duy nhất một lần tận mắt thấy là vào sinh nhật hai tuổi của hai bảo bối ông ấy đã đứng nhìn từ xa, hôm nay thấy sinh nhật năm tuổi của bảo bối cũng sắp đến.

Phó Chính Huân nghiêm túc đáng sợ đột nhiên biến thành lão nhân gia hòa ái dễ gần thậm chí ngay cả nói chuyện cũng thủ thủ thì thì chỉ sợ hù dọa cô, thật sự làm người ta không chịu nổi.

An Cửu thở dài: "Dạ, biết ạ, ngày mai con sẽ đi."

Vốn không muốn đi, cô nghĩ, dù sao mở party mời nhiều người như vậy, cũng không phải tiệc trong nhà, đến lúc đó đến cùng Kiều Tang, lấy thân phận người đại diện của cô ấy mang theo lễ vật cho Cảnh Hi, tìm cơ hội gặp mặt ông cụ là được.

An Cửu nói chuyện điện thoại xong, quay người đã đụng phải bức tường thịt, người khác âm thầm đứng sau lưng cô, còn không biết

xấu hổ đứng gần như vậy.

Phó Thần Thương không biến sắc đưa tay vịn eo cô giúp cô ổn định:
"Cháu anh à?"

An Cửu liếc anh một cái, lui về phía sau một bước kéo giãn khoảng cách: "Ba anh."

Rõ ràng sắc mặt của Phó Thần Thương hòa hoãn không ít.

"Bên kia xong rồi." An Cửu thấy người bên trong lục tục bắt đầu ra ngoài, vội vàng tránh ra, bỏ lại một câu: "Anh cách xa tôi ra một chút."

Nếu bị người thấy, thì không nói rõ được.

Phó Thần Thương bất đắc dĩ nhìn cô muốn tránh không kịp.

Bị chê rồi.....

Bên kia Tô Hội Lê được Lâm Huyền đỡ đi ra, trên gương mặt đã có một dấu bàn tay đặc biệt rõ ràng, cố ra vẻ kiên cường an ủi Lâm Huyền bên cạnh nói mình không sao, đi ngang qua Phó Thần Thương thì dừng chân một chút, rồi mới rời đi.

Tiếp đó Kiều Tang cũng căn nhắc đi ra.

"Mặt của Tô Hội Lê là thế nào?" An Cửu cau mày hỏi, vừa mới nhìn thấy Phó Thần Thương không có ở trường quay, trực giác của cô đã bảo sẽ có chuyện xấu mà.

"Còn thế nào nữa! Bị tở đánh thôi!" Kiều Tang vô tình trả lời.

"Tại sao?" Mặc dù bình thường Kiều Tang luôn nói có cơ hội sẽ tát

Tô Hội Lê, nhưng lúc diễn tuyệt đối sẽ không đánh thật, đương nhiên An Cửu không tin cô ấy sẽ quan báo tư thù.

Kiều Tang phiền não cầm bật lửa nghịch chơi: "Tớ nhớ đã tính tốt khoảng cách, nhưng cô ta tự đến gần cho tớ đánh!"

Lời của Kiều Tang cô sẽ tin tưởng, nhưng không có nghĩa người khác sẽ tin, có lẽ ăn hết thiệt thòi rồi. Nhưng mà, quan trọng là rốt cuộc Phó Thần Thương tin ai?

"Không sao, dù sao cô ta cũng bị tớ tát một cái! Tớ không chịu thiệt đâu!" Nói xong trợn mắt nhìn Phó Thần Thương đang bị đám người đạo diễn vây quanh muốn mời ăn cơm cùng: "Ánh mắt thật rách nát!"

Mới vừa nói xong cũng thấy Phó Thần Thương không biết nói gì với đạo diễn, sau đó đi thẳng đến chỗ cô ấy.

Cả người Kiều Tang dựng hết cả lông, mẹ ơi, thật sự không nên nói xấu sau lưng người khác mà.

Hình như Phó Thần Thương không có chút phản ứng nào với vết thương trên mặt Tô Hội Lê, đi đến, cực kỳ dịu dàng ôm vai Kiều Tang: "Đi thôi!"

"Ặc..... Đi? Đi đâu vậy?" Kiều Tang cảm nhận bả vai bị thân mật dán lên, cả người cũng cứng lại.

"Ăn cơm với em."

"Không..... Không muốn đi!" Xong đời, cứng đến độ không nhúc nhích được luôn.

Nhìn tôi anh sẽ không ăn vô đâu mà!

Phó Thần Thương không cho từ chối mà dẫn cô ấy đi. Anh không nhận lời mời của đạo diễn, mà muốn ăn cơm riêng với Kiều Tang, mọi người đều cười đến mặt mờ không rõ.

Rất nhanh có ba phần cơm trưa được đưa đến phòng hóa trang, do Phó Thần Thương đặc biệt đặt, cả hộp đồ ăn cũng tinh xảo đến kỳ lạ.

Kiều Tang mở ra xem: "Woa! Thật phong phú!"

An Cửu lấy túi từ trong ngăn tủ ra, không quên nhắc nhở: "Đừng ăn quá nhiều, bụng sẽ lòi ra đến nỗi không dám soi gương luôn đấy!"

"An Tiểu Cửu cậu đi đâu thế?"

"Đi ăn cơm."

Kiều Tang kinh hoàng luống cuống: "Đừng đi! Không phải cậu muốn ném tở ở đây một mình chứ?"

"Không phải còn có Phó Thần Thương sao?"

"Làm ơn, có anh ta mới đáng sợ đó! Tóm lại tở không muốn, vậy tở đi chung với cậu nha!"

Cho đến nay Kiều Tang rất dốc sức thu phục Phó Thần Thương, nhưng mà, khi một khắc kia tay anh đụng phải bả vai mình, khi cô cách thời khắc thành công gần như vậy, cô lại hoàn toàn tỉnh ngộ!

Cả người có gì không đúng, rợn cả tóc gáy, quả thật đã khiêu chiến cực hạn, hừ hừ Phó Thần Thương dịu dàng thật sự quá đáng sợ!

An Cửu vô tình đẩy cô ấy ra: "Đừng quậy nữa, đừng quên các người

vẫn đang trong thời kỳ scandal đấy, cậu để anh ta ở đây một mình, người khác thấy thì thế nào?"

Hai người đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, Phó Thần Thương đã lên tiếng: "Thịnh Thế đang có ý định mời người phát ngôn, ngôi sao nữ còn chưa xác định....."

Tinh thần An Cửu lập tức chấn động: "Là dòng CHARM sao? Hình tượng của Kiều Tang rất thích hợp....."

Thấy bọn họ bắt đầu bàn công việc, nhất thời cô ấy sẽ không bị bỏ lại, Kiều Tang vỗ ngực một cái thở phào nhẹ nhõm, yên lòng bắt đầu ăn cơm.

Nói chuyện một lát, Phó Thần Thương mở một phần bữa trưa nữa đưa cho cô: "Ăn cơm trước đi, chờ một lát rồi nói."

Mùi thơm hấp dẫn xông vào mũi, An Cửu sờ bụng một cái, quả thật rất đói, vì vậy..... Vì vậy rõ ràng chuẩn bị ra ngoài cùng ăn với mọi người, không biết thế nào đã biến thành ăn ở đây.

Cũng may thức ăn rất khá!

An Cửu còn chưa ăn được vài ngụm, thịt đã ăn gần hết, ăn xong rồi còn chưa đã ngứa.

Kiều Tang thấy tướng ăn của cô thì không ngừng lắc đầu: "Cuối cùng tớ đã hiểu Phạn Phạn....."

An Cửu suýt nữa bị sặc thịt. "Ặc..... Cơm chính là kẻ thù của phụ nữ muốn giữ dáng! Ai da tớ thật là, muốn ăn gì thì cứ ăn như thế, An Tiểu Cửu cậu thật là hư, khó trách cậu phải làm người đại diện mà không phải nghệ sĩ! Như đã nói, thấy cậu ăn nhiều thế, sao không

mập mà còn gầy hơn trước vậy?" Kiều Tang vô cùng hung hiểm lái hai từ 'Phạn Phạn' đi rồi.

Vốn cô sẽ nói cuối cùng đã biết cái tính thích ăn vặt của Phạn Phạn được di truyền từ người nào rồi!

Hù chết cô rồi!

Lòng An Cửu mắc ở cổ họng đã yên lặng thả trở về, sau đó, thấy trong chén mình nhiều hơn một miếng thịt, sau đó là hai miếng, ba miếng..... Phó Thần Thương lựa hết thịt trong chén anh qua cho cô.

An Cửu cắn đũa nhìn anh.

"Anh không thể ăn những thứ này." Phó Thần Thương bày ra vẻ mặt chỉ sợ lãng phí thôi.

An Cửu nhớ đến mấy ngày trước dạ dày mới xảy ra vấn đề, không thể ăn nhiều dầu mỡ.

"Dạ dày còn đau không?"

"Không sao, tĩnh dưỡng mấy ngày là khỏe."

Vào giờ phút này nếu Kiều Tang còn không biết tại sao lão hồ ly Phó Thần Thương kia muốn tự ra tay tạo scandal với cô, thì cô chính là heo!!!

Rõ ràng muốn nhờ vào đó để quang minh chính đại đến gần An Cửu!

Kiều Tang nhìn không nổi: "Không có gì mà ân cần không phải phờng gian ác thì cũng là đạo chích, An Tiểu Cửu cậu đừng....."

Còn chưa dứt lời, chổng lại cái liếc mắt dịu dàng như nước của Phó Thần Thương, bị sợ đến mức suýt nữa cô đã vút hộp cơm trong tay đi.

Vì vậy yên yên lặng lặng vùi đầu vào hộp cơm, không dám nói tiếp nữa.

Đã từng một lần khi để Phó Hoa Sinh không có tiền đồ, bị Phó Thần Thương liếc nhìn thì lập tức mềm nhũn, tự bản thân phát hiện thể nghiệm một phen mới biết cảm giác này có bao nhiêu kích thích.

An Cửu ăn được một nửa thì đột nhiên lấy điện thoại di động ra, kêu Kiều Tang: "Cậu đến đây!"

"Làm gì?"

"Ngồi ở đây."

"Tớ không muốn ngồi gần anh ta đâu!"

"Đừng nhúc nhích!" An Cửu tìm một góc độ ấm áp chụp ảnh cô ấy và Phó Thần Thương ăn cơm trưa chung, sau đó gửi cho ký giả.

Mặc dù Phó Thần Thương không vui, nhưng tính tình vẫn dễ chịu phối hợp, đợi sau khi cô chụp xong rồi ngồi xuống, tay dài duỗi một cái, lấy ra một cuốn sách nhỏ có màu sắc rực rỡ từ trong túi cô.

"Dành cho người nhập môn – làm bánh ngọt'..... Chuẩn bị làm bánh ngọt cho Cảnh Hi sao?" Nét mặt Phó Thần Thương không nhìn ra vui giận.

An Cửu căng thẳng lấy quyển sách lại: "Đúng thì sao!"

"Anh dạy em làm."

"....."

Dạy cô làm bánh ngọt tặng Cảnh Hi? Anh bị quỷ ám rồi à?

Chương 164: Âm hồn không tan

Editor: Sư Tử Cưỡi Gà

Dạy cô làm bánh ngọt tặng Cảnh Hi? Anh bị quỷ ám rồi à?

"Không cần cảm ơn."

An Cửu dĩ nhiên không thể nào tiếp nhận ý tốt quỷ dị của anh.

May thay hình như Phó Thần Thương cũng chỉ thuận miệng nhắc đến chứ không kiên trì.

Cô bớt chút thời gian đưa tin, gần nửa năm phút đồng hồ, truyền thông Internet đã nhanh chóng có phản ứng, tấm hình kia bị xoay chuyển đầy trời. Sau đó diễn đàn có người tự xưng người biết chuyện lần lượt tuôn ra studio Tô Hội Lê bị Kiều Tang bạt tay nhưng Phó Thần Thương thờ ơ với tin tức của vợ bé.

An Cửu lặng lẽ liếc nhìn người đàn ông đối diện đang thong thả ung dung ăn cơm, hoàn toàn không đoán ra tâm tư của anh.

"Có gì muốn hỏi?" Phó Thần Thương ngẩng đầu.

An Cửu lập tức dờn ánh mắt: "Không có. Áo khoác"

"Tớ có!" Kiều Tang lập tức giơ tay: "Mặc dù có thể cậu không tin, nhưng từ đầu đến đuôi tớ đều không có ý quan báo tư thù, nhưng mà, dù trước đó tớ có nói gì xấu xa, người không phạm ta, ta không

phạm người, nếu cô ta quá đáng, vậy thì đừng trách tớ phản kích!"

An Cửu lập tức đá Kiều Tang một cước, Kiều Tang cũng không buông tha: "Đến lúc đó tớ không quản cô ta là mối tình đầu của ai!"

"Kiều Tang! Đừng nói nhảm!" An Cửu bắt đắc dĩ, Kiều Tang này, dù thời khắc nhìn chăm chăm cô ấy cũng đều không ngăn được, hướng chi lần này đối phó với Tô Hội Lê, sao cô có thể yên tâm.

Có Phó Thần Thương lập trường không rõ ở đây mà nói lời này không khỏi quá xúc động.

Ngược lại Phó Thần Thương hoàn toàn không sao cả, bình tĩnh nhìn dáng vẻ căng thẳng lại nhúc nhích đầu của An Cửu, mỉm cười an ủi cô: "Đừng quan tâm, cô ấy gây họa thì còn có anh."

Một câu nói khiến Kiều Tang và An Cửu đều ngây ngẩn cả người.....

Này này cái người này cứ như đám con chúng tôi gây họa thì còn có người cha như anh đây à?

"Buổi chiều còn có buổi họp, buổi tối sẽ qua đón các em."

Không đợi họ phản ứng, Phó Thần Thương đã đi rồi.

Kiều Tang cắn đũa: "Anh ta đây là đứng về phía tớ vô điều kiện à?"

Nói xong mình cũng cảm thấy không đơn giản như vậy.....

Kiều Tang ôm đầu phiền não vò tóc: "An Cửu, người này tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối có ý đồ bất chính với cậu đấy!"

An Cửu là người trong cuộc chẳng qua chỉ hơi sợ sệt, nên làm cái gì

thì làm cái đó hoàn toàn không bị ảnh hưởng, nhưng đến tối Kiều Tang kết thúc công việc vẫn còn rối rắm với Phó Thần Thương rất cuộc là sao thế.

Dù sao cũng bởi vì mình ép An Cửu ở dưới mắt Phó Thần Thương, chuyện giải quyết xong vốn An Cửu có thể đi, nhưng bởi vì lo lắng cho mình nên mới ở lại.

Vẫn muốn giúp An Tiểu Cửu lấy lại công đạo, kết quả lại làm liên lụy đến cô, điều này sao cô ấy có thể không ngại được.

Vì vậy, buổi tối Phó Thần Thương đến đón cô, Kiều Tang không sợ gian nguy, dứt khoát quyết định bảo An Cửu trở về, không cần theo cô ấy.

Thấy Phó Thần Thương đến đón, trí nhớ đêm hôm đó của An Cửu bị khơi lên, cho nên đặc biệt bài xích xe của anh, đang rầu rĩ thì Kiều Tang nói vậy, không ngờ cô ấy sẽ chủ động nói ra, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm.

"Vậy ngày mai gặp ~"

"Ừ, ngày mai gặp ~" Kiều Tang kiên cường phát tay.

"Phó Thần Thương, anh đừng trông cậy vào việc lợi dụng tôi để đến gần An Cửu nữa! Tôi sẽ không để anh được như ý đâu!" Kiều Tang chính nghĩa nhìn chăm chăm người đàn ông lái xe bên cạnh.

Phó Thần Thương một tay chống má một tay điều khiển tay lái, không chút để ý hỏi: "Tại sao không để tôi đến gần An Cửu? Cô yêu tôi à?"

"Mắc ói, tôi yêu Phó Hoa Sinh cũng sẽ không yêu anh!" Lúc này Kiều

Tang nổi giận.

"Vậy thì tốt."

Kiều Tang suýt nữa phát điên, người này cứ bày ra nét mặt 'cô không yêu tôi là được, nếu cô yêu tôi tôi sẽ rất đau khổ đấy' thật sự quá đáng đánh đòn rồi!

An Cửu đi ở ven đường, sau lưng, Lâm Huyền lái xe bên cạnh thả chậm tốc độ lại từ từ đi theo, Tô Hội Lê ngồi kế tay lái nhắm mắt dưỡng thần.

"A, bị chồng trước và bạn thân bỏ lại một mình, cảm giác thế nào?"
Nói chuyện chính là Lâm Huyền mang vẻ mặt hả hê: "Có vài người! Chính là muốn đánh cho vang dội! Kiều Tang cũng không phải đũa ngu, phòng cô như phòng cướp, chẳng lẽ còn có thể cho cô được tiện nghi?"

Khích bác ly gián vụng về, An Cửu chẳng hứng thú, nhưng người khác quá om sòm.

An Cửu dừng bước, đôi tay ôm ngực nhìn cô ta: "Xem ra, cô rất khinh thường vị trí này của tôi? Hôm nay người đại diện của Kiều Tang chạm tay có thể bồng này, được Phó Thần Thương chạm tay đến, kim bài người đại diện sắp tới..... Vốn tất cả là của cô, trách ai được? Muốn trách thì trách người hợp tác của cô không có bản lĩnh! Cô cho rằng cô ta còn có thể xoay mình sao?"

Nói xong cũng không thèm nhìn vẻ mặt của Lâm Huyền và Tô Hội Lê nghe xong sẽ thế nào, nhanh chóng bắt xe rời đi.

Xe taxi dừng lại trước cổng một trường học.

An Cửu trả tiền xuống xe, đeo mắt kính, ở ngoài cửa nhìn ra xa.

May thay vừa đến kịp, bọn nhỏ mới vừa tan học.

Tiểu An Bình học trong một ngôi trường khép kín, hai tuần trở về một lần.

Một đám đầu nhỏ đứng xếp hàng, bọn nhỏ một đứa tiếp một đứa được người nhà đón về, trong lúc đó cô không thấy Tống Hưng Quốc hoặc Phùng Uyển. Học sinh xếp hàng ở cửa càng ngày càng ít, rất cuộc An Cửu thấy một bé trai vô cùng quen mặt.

Vóc người cao hơn không ít, trên mặt vẫn mũm mĩm, đeo cái cặp nhỏ, trong tay ôm bóng, đang dài cổ nhìn ra ngoài cửa.

Cuối cùng cửa trường học chỉ còn lại có tiểu An Bình. Sau đó thầy đi đến, không biết hai thầy trò nói những gì.

Bỏ qua cơ hội lần này thì không biết còn phải đợi đến bao giờ.

An Cửu hít sâu một hơi đi đến, kêu một tiếng — —

"Tống An Bình."

"Xin hỏi cô là?" Thầy giáo hỏi.

Tiểu An Bình ngẩng đầu lên, hoang mang nhìn người phụ nữ đang gọi tên mình.

An Cửu tháo kính mát xuống: "An Bình, là chị."

"Chị là ai?" Tiểu An Bình hồn nhiên hỏi cô.

Vừa nghe tiểu An Bình nói, thầy giáo lập tức cảnh giác nhìn cô: "Xin hỏi cô là ai? Ở đây phải do người nhà tự mình đến đón."

An Cửu chịu đựng kích động bóp chết cậu: "Chị là chị em!"

Tiểu tử thú! Quả nhiên quên mình không còn một mảnh!

"Chị nói bậy, chị em không xinh đẹp như vậy đâu!" Tiểu An Bình nghĩa chính ngôn từ phản bác, sau đó còn phê phán trang phục của cô: "Chị em sẽ không mặc váy nữa!"

"....." Rốt cuộc cô nên vui hay nên buồn?

An Cửu đoạt quả bóng trong tay cậu, ném đi, sau đó trên ngón tay không ngừng đảo quanh.

Tiểu An Bình thấy một người phụ nữ chơi tốt như vậy thì vẻ mặt sợ hãi: "Chị em có thể làm được đấy!"

"Ngu ngốc, chính là chị!" An Cửu cảm thấy bất lực.

"Chị thật sự là chị em sao?" Con mắt tiểu An Bình lóe sáng như sao vẻ mặt mong đợi, nhưng vẫn không thể tin được.

Đối với người phụ nữ có thân phận không rõ này, thầy giáo không thể buông lỏng cảnh giác, đang muốn nói, nhìn sau lưng An Cửu, vẻ mặt bình thường trở lại.

Thấy nét mặt thầy giáo, sống lưng An Cửu cứng đờ, nghĩ là Tống Hưng Quốc hay là Phùng Uyển. Nhưng không ngờ....."Anh rể ——"

Tiểu An Bình như xe lửa nhỏ gào thét chạy qua, nhanh chóng chạy về phía sau lưng cô.

Đầu An Cửu đầy hắc tuyến, anh rể này sẽ không phải là.....?

Cô xoay người.

Trong lòng chỉ có bốn từ, âm hồn không tan.....

"Ngài Phó đã tới! Vị tiểu thư này nói là chị của An Bình, nhưng mà trước đây tôi chưa từng thấy cô ấy, An Bình cũng nói không biết, cho nên tôi....."

Thầy giáo còn chưa dứt lời, Phó Thần Thương đã đi đến tự nhiên ôm vai An Cửu: "Cô ấy thật sự là chị của An Bình, bởi vì ở nước ngoài nhiều năm, nên An Bình nhận không ra."

Lúc này thầy giáo mới yên lòng, sau đó kinh ngạc không thôi, chị của Tống An Bình, chẳng lẽ là vợ của ngài Phó?!

Sảnh ăn cho trẻ con.

Từ khi Tống An Bình xác định An Cửu thật sự là chị mình thì bắt đầu dính cô như mè xừng không buông, đâu còn dè dặt như lúc mới gặp mặt.

"Chị chị, người ta rất nhớ chị đấy nhé!"

"Lớn như vậy, hết đáng yêu rồi, chẳng bán được giá nữa!" An Cửu không khách khí xách thẳng nhóc trong lòng ngực này ra ngoài: "Đây rốt cuộc có chuyện gì?"

Tại sao lời người chị này nói tiểu An Bình không tin, ngược lại hoàn toàn tin tưởng lời của người ngoài như Phó Thần Thương không hề nghi ngờ.

Còn nữa, tại sao tiểu An Bình và Phó Thần Thương có vẻ rất quen thuộc vậy? Ngay cả thầy giáo cũng biết anh.....

Chọn món ăn xong, An Cửu lập tức hỏi anh: "Tại sao anh đến đây?"

Tiểu An Bình vội vàng trả lời giúp: "Chị, là em nhờ thầy giáo gọi điện thoại kêu anh về đến đón em, chắc chắn ba mẹ lại quên hôm nay phải đón em rồi..... Em thật đáng thương! May mà có anh về!"

An Cửu có chút xốc xếch, không ngờ thầy giáo gọi điện thoại cho Phó Thần Thương, có cần trùng hợp như thế không vậy?

An Cửu đỡ trán: "Em đừng có mở miệng gọi anh về liên tục vậy, ai cho em gọi anh ấy là anh về? Anh ấy đã không phải anh về của em từ lâu rồi!"

Chương 165: Hàng xóm mới

Editor: Sur Tử Cưỡi Gà

An Cửu đỡ trán: "Em đừng có mở miệng gọi anh rể liên tục vậy, ai cho em gọi anh ấy là anh rể? Anh ấy đã không phải anh rể của em từ lâu rồi!"

Tiểu An Bình làm như thật thờ dài: "Chị, chị vẫn giận anh rể sao? Kể từ khi chị đi rồi về, anh rể thường xuyên đến thăm em, mang em đi chơi, đi ăn ngon, giúp chị chăm sóc em. Anh rể vẫn luôn vô cùng nhớ chị, trà không nhớ cơm không nghĩ phụ nữ cũng không muốn, cầu cũng không được, lúc ngủ, cứ trần trọc không yên, một ngày không gặp như cách ba thu, tương tư gặp nhau biết ngày nào, mãi tương tư cứ nhớ nhung, đoạn tương tư này vô cùng vô cùng, từng gặp biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, khôn vờn qua núi không phải mây, cả hai thể lương sau ly biệt, không chịu nổi phải oán cùng ánh trăng, lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, mong sao được sớm sớm chiều chiều, hỏi thế gian, tình là chi, trực giáo nhân sinh tử tương hứa....."

Lúc đầu còn bình thường, mấy cái sau thì quá kỳ cục rồi.

An Cửu liếc người đàn ông đối diện một cái: "Anh dạy à?"

Những thứ này tuyệt đối không phải thứ học sinh tiểu học năm ba sẽ đọc.

Phó Thần Thương ho nhẹ một tiếng: "Em nghĩ thế nào?"

Cô nghĩ rằng..... Phó Thần Thương sẽ không dạy mấy cái thứ không

có tính logic gì đó. Cái này rõ ràng chính là chấp vá lung tung, nhưng làm khó cậu một chữ cũng không sai.

Nếu do cậu nghĩ ra, vậy thằng nhóc kia thật sự một lòng hướng về Phó Thần Thương!

An Cửu đang rất buồn rầu, lại nghe tiểu An Bình nịnh hót gọi mình.

"Chị....."

"Gì?"

"Chị đừng cãi nhau với anh rể được không?"

"Chị không cãi nhau với anh rể của em."

Bởi vì anh ấy hoàn toàn không phải anh rể của em.

Tiểu An Bình nghe xong thì vui mừng, chờ mong hỏi không dứt: "Chị trở về thì sẽ không đi nữa phải không?"

An Cửu ngớ ra: "Có lẽ....."

Thật ra thì có lúc cô cũng mờ mịt, trở về rốt cuộc là đúng hay sai.

Cả đời đi tha hương mặc dù thê lương, nhưng dầu gì bên cạnh còn có hai đứa nhỏ, trở về cố hương thì sao? Trừ một người em trai, hai bạn tốt, hoàn toàn chẳng có ký ức nào tốt đẹp cả, nơi nào chẳng giống nhau, tại sao, tại sao muốn trở về chứ.....

An Cửu trả lời vô tâm như vậy, Phó Thần Thương lại nghe được thâm ý bên trong, khắc vào trong xương, lúc này lập tức cau mày lại, nhưng ngoài mặt vẫn không biến sắc.

Phó Thần Thương đưa di động cho tiểu An Bình: "Gọi điện thoại cho ba mẹ em nói một tiếng đi."

Tiểu An Bình cầm điện thoại di động, không quên nhắ nhủ với An Cửu: "Chị yên tâm đi, em sẽ không nói cho ba mẹ biết chị đã trở về!"

Cậu còn nhớ chị không thích ba mẹ!

"A lô, ba..... Hừ! Con biết ngay ba sẽ quên mất! Ba là người đàn ông không có trách nhiệm..... Ba không cần đến nữa, hay là đến nhà bà ngoại dỗ mẹ về đi! Con đang ở chung với anh rể!"

An Cửu ở bên nghe được chỉ im lặng.

Phó Thần Thương rút tay về, thuận miệng nói: "Năm đó em vừa đi, anh tạm thời phái Lục Châu tiếp nhận Tống thị, em đã trở về, tìm thời gian đến gặp cậu ta một chút."

Phó Thần Thương đột nhiên bỏ một quả bomb, An Cửu lấy làm kinh hãi.

Cô vốn đã quên còn có chuyện này.

Không đợi cô phục hồi tinh thần, kế tiếp còn khoa trương hơn.

"Có thể em sẽ không đọc, trên thỏa thuận ly hôn nói rất rõ, năm năm trước anh đã chuyển toàn bộ Thịnh Thế qua tên em, những năm này cũng do chính anh quản lý giúp, em chuẩn bị một chút....."

"Đợi đã đợi đã!" An Cửu vội vàng kêu tạm ngừng: "Phó Thần Thương anh có ý gì hả?"

"Ý trên mặt chữ."

"....." Người này điên rồi sao? Có người đưa tiền ra ngoài như anh sao?

Những năm này cô tự cấp tự túc cơm no áo ấm, cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua rất tốt, phong phú vui vẻ vừa đủ. Anh đột nhiên đưa ra áp lực như vậy, thật làm cô điên đến hỗn loạn.....

Ngay sau đó, Phó Thần Thương không hề cho cô cơ hội thờ dốc, móc bóp rút chi phiếu ra: "Trong tấm thẻ này là tất cả tiền lãi năm năm qua của Tống thị và Thịnh Thế!"

"....." An Cửu từ đầu đến cuối đều trong trạng thái đờ đẫn, bị hành vi nào tàn liễu chết ném tiền này của anh làm cho hoàn toàn kinh sợ.

Thật lâu sau cô mới phục hồi tinh thần, đẩy thẻ về: "Những thứ đó năm năm trước em không cần, năm năm sau càng không muốn."

Phó Thần Thương gật đầu bày tỏ không thành vấn đề, An Cửu mới vừa thờ phào nhẹ nhõm đã nghe anh nói: "Ngày mai anh sẽ bảo Lục Châu rút khỏi Tống thị, về phần Thịnh Thế anh cũng sẽ từ chức."

"Phó Thần Thương anh điên rồi sao?!" An Cửu vỗ bàn.

(͡° ͜ʖ ͡°) ͜ _ ͜ — ͜ — ͜ Tên khốn này rốt cuộc muốn ồn ào đến mức nào thế!!!

"Em có thể lựa chọn không cần, nhưng mà anh cũng không có nghĩa vụ giúp em xử lý công ty nữa, năm năm nay anh đã hết lòng quan tâm giúp đỡ." Phó Thần Thương tuyệt tình nói cứng.

An Cửu quả thật im lặng chảy nước mắt, Phó Thần Thương nói cứ

như tất cả đều không có gì sai, nhưng cảm giác có chỗ nào đó không đúng.....

An Cửu đau đầu móc ra một miếng thuốc: "Đợi chút..... Anh để tôi từ từ....."

Thức ăn lên hết rồi, tiểu An Bình hoan hô một tiếng, không buồn không lo bắt đầu ăn.

Bụng An Cửu đói đến kêu vang, nhìn một bàn thức ăn nhưng mà một chút khẩu vị cũng không có.

Qua khoảng hơn 10" sau, An Cửu khuấy đều cơm trong chén, rồi cuộc nói: "Tùy anh muốn thế nào cũng được, cũng không phải là công ty của tôi, anh chấp nhận làm loạn thì không liên quan gì đến tôi!"

Phó Thần Thương gấp một miếng thịt bỏ vào chén cô, nói: "Có lẽ Tống thị phá sản em cũng không sao cả."

Một khi truyền ra tin tức đoàn đội tinh anh của Lục Châu rút lui, Tống thị tuyệt đối sẽ chống đỡ không lâu.

"Chị, chị ăn cái này đi, em nhớ chị thích ăn cay nhất ~"

An Cửu nhìn tiểu An Bình, cố nén tức giận!

Phó Thần Thương này cũng coi là kỳ hoa, đưa tiền cho người ta cũng có thể làm người ta không thoải mái như vậy, ngược lại muốn quát chết anh!

"Tóm lại, Thịnh Thế tôi tuyệt đối sẽ không muốn, về phần Tống thị..... Anh để tôi suy nghĩ một chút." An Cửu làm ra thỏa hiệp cuối cùng.

"Đừng quá lâu."

Dưới bi phẫn, An Cửu tiêu diệt toàn bộ mâm thịt bò cay này.

Ăn xong cơm tối, An Cửu và Phó Thần Thương cùng nhau đưa tiểu An Bình về nhà.

Cô không xuống xe, Phó Thần Thương dẫn An Bình vào.

--

Đi trên đường.

"Phó Thần Thương, nếu anh chỉ muốn đền bù cho tôi thì rất không cần. Một người muốn ăn táo, dù anh có cho anh ta chuối của toàn thế giới thì người đó cũng sẽ không vui vẻ."

"Hiện giờ anh muốn táo nhưng cũng chỉ có chuối. Anh chỉ muốn tự giảm bớt gánh nặng cho mình thôi." Phó Thần Thương nghiêm trang trả lời.

"....." Nói cái gì thì đến miệng anh luôn có thể bị nghịch chuyển.

"Thật ra thì, em còn có một lựa chọn nữa." Phó Thần Thương nhắc nhở.

"Cái gì?"

"Gả cho anh. Nếu là vợ anh, đương nhiên anh sẽ vô cùng vui lòng."

"....."

Không nghi ngờ gì nữa, Phó Thần Thương đang xoay 360 độ không góc chết trăm phương nghìn kế chỉ vì muốn ăn được một quả táo.

"Cho xuống đầu đường phía trước, cảm ơn." Vẻ mặt An Cửu không thay đổi đáp lại.

Chắc cô điên rồi mới có thể cùng thằng nhãi này khai thông.

"Thuận đường."

"Tôi không thuận!"

Phó Thần Thương ý vị sâu xa nói liếc nhìn cô một cái, sau đó ngừng xe ở đầu đường.

-- Cuối cùng đến nhà, An Cửu thả mình lên giường, nhìn trần nhà ngẩn ngơ.

Thịnh Thế chủ yếu kinh doanh giải trí và truyền thông, cô cũng coi như có quen biết, nhưng Tống thị thì khó giải quyết, ngành kiến trúc..... Cô một chữ cũng không biết.

An Cửu vuốt mặt, nghĩ gì thế! Thật sự muốn chuẩn bị tiếp nhận à!

Bây giờ cô cực kì thanh nhàn tự tại chọc ghẹo bảo bảo tiêu dao khoái hoạt, làm sao có thể đi chịu phần tội kia chứ!

Vấn đề là..... Bây giờ đã không phải vấn đề cô muốn hay không, cũng không thể không muốn.

Thịnh Thế tạm thời không đề cập đến, Tống thị thì.....

Sao An Bình không nhanh lớn lên.....

An Cửu lộn mấy vòng trên giường, tâm phiền ý loạn, buổi tối cũng không có tâm tình làm bánh ngọt.

Vốn cô đã mua xong quà cho Cảnh Hi rồi, bánh ngọt chỉ chuẩn bị cho Phạn Phạn ăn vặt thôi, nhưng không ngờ bị Phó Thần Thương hiểu lầm, đành đâm lao thì phải theo lao thôi.

An Cửu kéo chăn che mặt, thôi, ngủ! Sáng ngày mai dậy sớm một chút, dù sao party là vào buổi tối!

Sáng ngày hôm sau.

An Cửu năm giờ đã rời giường, lách ca lách cách lăn qua lăn lại thật lâu, phòng bếp hoàn toàn hỗn độn, mặt của cô cũng toàn bột mì và bơ, quan trọng là..... Trên bàn chỉ có thể dùng 'một đồng' để hình dung thành phẩm.

A..... Nếu Phạn Phạn thấy được đồ chơi này, có lẽ sẽ khóc mất!

An Cửu cũng muốn khóc, ủ rũ cúi đầu bê một đồng đó lên chuẩn bị xuống lầu dưới vứt, cả thùng rác được cô trang bị đầy đủ cũng không có chỗ để.

An Cửu mở cửa.

Sau khi thấy người ngoài cửa thì cả khuôn mặt sụp đổ mất rồi.

A! Tại sao.....

Tại sao tại sao tại sao.....

Tại sao mấy ngày nay mặc kệ là xoay người nghiêng người lật người

quay đầu còn cả đi làm tan việc thì đều nhìn thấy gương mặt này vậy!

Quan trọng nhất là!!!

Tại sao người này mặc áo ngủ rộng mở lộ ra mảng ngực lớn nghiêng người dựa ở cửa nhà đối diện với dáng vẻ chưa tỉnh ngủ thế hả!

Chương 166: Không có em, anh không ngủ được...

Edit:

“Thật là ồn ào.”

Phó Thần Thương quét đôi mắt vẫn còn ngái ngủ qua thân hình nhếch nhác của cô, còn có thùng rác ở tay trái và cái thứ kia bên tay phải.

An Cửu thiếu chút nữa thì không nhận được mà ném thẳng những thứ này vào mặt anh.

“Anh... Tại sao anh lại ở đây?” Đến giọng nói của cô khi nói chuyện cũng không được lưu loát nữa rồi.

Phòng đối diện rõ ràng là một cô gái yếu đuối như trong tiểu thuyết đang sống, hơn nửa đêm bên đó thường phát ra những tiếng rên rỉ đau đớn. Nhưng cô chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy người, đã ở đây mấy ngày mà hình như chưa bao giờ thấy cô ấy ra ngoài, cho nên cô gần như đã quên phòng đối diện vẫn có người ở, hôm nay đột nhiên trông thấy một người sống sờ sờ là Phó Thần Thương thì sao có thể không kinh hãi.

“Anh ở đây.”

Trán An Cửu nổi gân xanh: “Đương nhiên tôi biết anh ở đây, tại sao anh lại muốn ở đây?”

“Bởi vì em ở đây.” Phó Thần Thương trả lời như thể lẽ đương nhiên.

Thật là bức người ta đến phát điên rồi..

Cuối cùng cũng hiểu tối qua anh nói “thuận đường” mà trong mắt còn mang theo ý vị sâu xa là có ý gì.

An Cửu lướt qua anh, đờ đẫn xuống lầu vứt rác.

Dọn nhà ư?

Câu trả lời đương nhiên là không rồi, anh có thể đuổi tới nơi này thì cũng có thể theo cô đến bất cứ nơi nào cô định dọn tới.

Lúc An Cửu đổ rác xong trở lại, người kia đã ở trong phòng rồi.

Bởi vì cô quên không đóng cửa...

Thật là càng ngày càng loạn...

Phó Thần Thương cầm khăn lông trong tay đi về phía cô, lau sạch bột mì và bơ trên khuôn mặt ngu ngốc của cô, sau đó cời tạp dề trên người cô mặc lên người.

“Đi ngủ đi.” Phó Thần Thương nói.

Sau đó anh thản nhiên đi vào phòng bếp, thuần thục đánh trứng, trộn bột mì...

Nhưng An Cửu không đi: “Tôi vẫn nên xem thì hơn! Tôi muốn tự mình làm được.”

Động tác Phó Thần Thương hơi dừng lại: “Tùy em.”

Chờ tới khi An Cửu nhận ra thì phát hiện ra đã không nói tiếng nào mà để cho anh vào vừa rồi, còn bắt đầu làm bánh ngọt trong phòng bếp của cô nữa...

Chết tiệt, đúng là... quá nham hiểm!

Trong lúc cô còn đang rối rắm thì bánh đã làm xong, tròn trịa hoàn mỹ không chỗ chê.

Phó Thần Thương xắn một miếng nhỏ đưa tới bên miệng cô ý bảo nếm thử xem.

An Cửu há miệng, nhai nhai thử, ..., một lúc sau, bi phẫn mà cam chịu phun ra một chữ: “Ngon.”

Mềm xốp thanh ngọt không chút ngấy...

Nếu nói bánh ngọt cứ làm từng bước là có thể xong, nhưng lớp kem được trang trí phía trên kia đúng là phải có kỹ thuật siêu đẳng, thế mà anh có thể thuận lợi làm ra sản phẩm hoàn hảo sánh ngang với thợ làm bánh chuyên nghiệp, thế này cũng quá là không khoa học gì cả!

An Cửu dùng ánh mắt đầy hận thù cái thế giới bất công này nhìn anh vẽ hai bông hoa hồng tinh xảo đẹp mắt lên trên bánh.

Đến bông thứ ba, Phó Thần Thương dừng lại, đưa túi bắt kem cho cô.

“Làm gì đấy?”

“Thử một chút.”

“Hay là... thôi đi.”

“Không phải muốn học để tự làm à?”

Lời nói ra như bát nước đổ đi, rốt cuộc An Cửu bắt đắc dĩ cầm lấy, bàn tay nhỏ run rẩy mãi không xuống tay được.

Sản phẩm của anh hoàn mỹ như vậy mà để cho cô chà đạp thế này thật có cảm giác tội lỗi.

Rốt cuộc cũng nặn ra được một đồng vật thể không thể gọi tên.

Phó Thần Thương đứng phía sau thở dài một tiếng: “Sao lại ngốc thế chứ.”

Nói xong cũng không đợi cô nổi giận vung tay không làm nữa đã phủ bàn tay to ấm áp lên ôm trọn lấy tay cô, dẫn dắt cô, chậm rãi từ tốn, một vòng rồi lại một vòng, vẽ ra một đóa hoa nhỏ xinh xắn...

An Cửu hưng phấn nhìn đóa hoa kia, mực dù nhờ giúp đỡ mới hoàn thành nhưng vẫn có một cảm giác thành tựu rất tốt đẹp!

“Tôi biết rồi, bông tiếp theo để tôi tự làm!”

Sau khi đã thử một lần, cô nổi lên hăng hái, hoàn toàn bị niềm vui nho nhỏ này hấp dẫn, không hề cảnh giác ngẩng đầu lên nói với anh, nhưng bất ngờ thấy một gương mặt đang áp sát tới, cô giật mình chưa kịp tránh ra đã bị anh hôn lên môi.

Anh siết chặt lấy hông và tay cô, rõ ràng nụ hôn không gấp gáp mà cô lại có thể cảm nhận thấy lồng ngực phập phồng kiệt liệt và tiếng hít thở nặng nề của anh.

Cho dù cô cố tránh thế nào anh cũng có thể tìm được đúng môi cô, cuối cùng còn giữ đầu cô cố định lại, gắt gao cuốn lấy lưỡi cô, hôn sâu đến mức cô không thể thở được. Không biết qua bao lâu, rốt cuộc anh cũng rủ lòng thương mà vén tóc cô lên, chuyển dời đôi môi tới cổ cô, đợi cô hít thở xong mới mới hôn lên đôi môi cô lần nữa...

Cho tới khi cô sắp bất tỉnh đến nơi, cuối cùng anh cũng rời khỏi môi cô, áp trán lên trán cô, từ từ bình ổn nhịp thở hỗn hển...

Một lúc lâu sau, Phó Thần Thương mới chậm rãi buông cô ra, hết sức chuyên chú cau mày tiếp tục vẽ hoa, như thể muốn dùng làm thế để phân tán sự chú ý.

Cuối cùng, anh dùng mút hoa quả viết “Vợ anh An Cửu”, phía sau còn vẽ một hình trái tim.

An Cửu chỉ coi như không thấy, xoay người tự mình làm một cái khác, dĩ nhiên không thể so sánh với bánh của Phó Thần Thương, chỉ là so với chính mình lúc trước thì tốt hơn nhiều, ít nhất còn có thể nhìn ra hình cái bánh.

Sau đó cẩn thận đánh kem, vẽ hoa, trang trí thêm trái cây và chocolate, cuối cùng còn nghiêm túc viết: “Cảnh Hi em yêu sinh nhật vui vẻ”.

Từ đầu tới cuối Phó Thần Thương chỉ nghiêng người dựa vào khung cửa kính phòng bếp, nhìn cô làm xong đâu đấy, sau khi thấy cô viết dòng chữ kia thì mắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo: “An Cửu, em không yêu cậu ta.”

Bởi vì giọng điệu chắc chắn và tự cho mình là đúng của anh, An Cửu nhếch miệng cười: “Tôi không yêu cậu ta, chẳng lẽ yêu anh à?”

“Phó Thần Thương, anh biết không? Vừa rồi khi anh hôn tôi, nơi này...” Cô chỉ vào ngực mình: “Không có cảm giác gì.”

Tay Phó Thần Thương siết lại, môi mỏng mím chặt, sắc mặt trắng bệch.

“Cho nên, cho dù cuối cùng anh có mục đích gì thì cũng tỉnh lại đi.” An Cửu không nói lời nào nữa mà quay ra cắt cái bánh ngọt không đẹp lắm mình mới làm đi.

Coi như anh lúc nào cũng 24/24 nhúng tay vào chuyện của cô thì thế nào? Chỉ cần tâm không động, anh muốn làm cái gì cũng chẳng sao. Coi như một con chó bên đường đi.

Thời gian năm năm qua và sự tồn tại của hai đứa bé đủ để cô trưởng thành và buông bỏ mọi chuyện, lại làm cho cô không thể dễ dàng tin tưởng và tiếp nhận một người lần nữa, chứ đừng nói là yêu.

Cuối cùng An Cửu thất nơ lên cái hộp bánh, nhìn thoáng qua nét mặt âm của anh: “Hay là, chuyện lần trước, anh còn muốn lần nữa?”

Phó Thần Thương chỉ nhìn cô không nói gì, im lặng chừng một phút, một phút ấy trong mắt anh biến đổi không ngừng...

Tới khi bình tâm lại, anh cời tạp dề ra, bờ môi mỏng vẫn mím chặt như cũ, không nói một lời tháo cái nơ siêu siêu vẹo vẹo cô buộc ra, sau đó thắt lại một cái nơ ngay ngắn rồi mới xoay người rời đi.

Dù đã sớm chuẩn bị tâm lý đối mặt với tất cả những công kích và bài xích của cô, nhưng vào giờ phút này, trái tim anh vẫn không có cách nào bớt đi sự đau đớn như thể bị bóp nghẹt thế này.

Sự phản kháng của cô càng ngày càng yếu ớt, đến cuối cùng thậm chí còn như thể mặc kệ, như thể giấu cọt, cho dù anh có làm cái gì cũng không có tác dụng. Cái cách xem thường đó mới là sự đả kích lớn nhất đối với anh.

Như vậy... Cũng tốt, có thể trải nghiệm một lần những gì ngày đó cô phải trải qua sớm một chút, có lẽ cô sẽ tha thứ cho anh...

Từng giây từng phút hi vọng có thể chăm sóc cho cô, cô lại chẳng thèm ngó tới, lúc nào cũng mong muốn có thể chạm vào cô nhưng lại không thể đến gần, muốn dâng cả thế giới cho cô, cô lại không muốn có chút quan hệ nào với anh...

Anh tiến tới một bước, cô lui lại mười bước, cho dù phí hết tâm tư giam cô lại trong một vòng tròn quanh anh, anh đứng ở giữa thì cô vẫn thủy chung đứng sát vạch ngoài, mãi mãi không thể chạm tới lòng cô.

Trong cuộc đời này anh chưa bao giờ trải qua loại cảm giác bất lực thế này...

Trong bếp.

An Cửa lặng lẽ mở hộp ra, lặng lẽ dùng kem che đi hai chữ “em yêu” trên chiếc bánh.

Khi một người học được cách buông bỏ, mới có thể chịu đựng được tất cả thất vọng, lời nói dối và cả sự hấp dẫn.

Cái gì tôi cũng không cần, anh còn có thể làm gì được tôi?

...

...

Gần tối, sau khi chương trình kết thúc Kiều Tang được Phó Thần Thương đón đi, bởi vì có công việc nên An Cửu về công ty trước một chuyến, lúc ra đến cửa đã thấy một chiếc xe có vẻ đã chờ ở đó từ lâu đang ấn còi với cô.

“Này~” người đàn ông ngồi trong chiếc xe Ferrari màu đỏ vất tay trên cửa sổ, vừa thấy cô đi ra thì hơi ngần người một chút, sau đó lập tức tháo kính râm trên mặt xuống để lộ ra đôi mắt lấp lánh đào hoa, cười như nắng xuân rực rỡ: “Chị dâu hai, tiểu nhân phụng mệnh đến đón chị!”

Phó Hoa Sinh...

An Cửu cau mày, dựa vào một tiếng chị dâu hai này thì không thể lên xe của anh ta nên không thèm nhìn lấy một cái mà đi thẳng về phía trước.

Phó Hoa Sinh vội vàng lái xe chậm chậm theo sau: “Ôi ôi, em sai rồi, chị, chị à, em nhận sai rồi vẫn không được à? Nếu có chút chuyện này cũng không làm xong, lúc về nhất định lão gia thử sẽ cho em ăn đập mất! Cho tiểu đệ này chút thể diện đi mà? Chị, chị ơi...”

Tên Phó Hoa Sinh kia rõ ràng lớn hơn cô ba tuổi mà không hề biết xấu hổ mở miệng một tiếng chị này, hai tiếng chị kia mà không thấy ngượng chút nào.

Cửa công ty người ra người vào nườm nượp, đã vậy Phó Hoa Sinh cũng như xe của anh ta lại quá ư là nổi bật, An Cửu không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng mở cửa ngồi lên xe.

Lúc này mặt mũi Phó Hoa Sinh mới vui vẻ lên, vừa lái xe vừa len lén

nhìn cô, rồi ở đó chặc chặc lưỡi nói: “Con gái 18 quả nhiên biến! Khó trách mấy ngày gần đây anh hai cứ như ăn phải thuốc kích dục vậy!”

“...” Người này có phải sinh ra đã mang trong mình gen ăn nói không đứng đắn?

“Em nói chứ chị lại ngược anh ấy à? Buổi trưa giám đốc bộ phận tiêu thụ, cái người như thể Lý Mạc Sầu, là một nữ cường nhân máu lạnh thể mà lại khóc lóc chạy tới cầu xin em đi cùng tới nói đỡ cho cô ta vài câu, cô ta làm hỏng việc mà không dám báo lên, còn nói cái gì mà với tâm tình của anh hai bây giờ thì đi chính là chịu chết! Ách...”

An Cửu vốn nghĩ sau đó anh ta trắng trợn khoác lác mình đã làm anh hùng cứu mỹ nhân như thế nào, kết quả lại nghe thấy anh ta nói: “Sau đó em lập tức khuyên cô ta hãy dừng cảm đối mặt với cuộc sống khó khăn này đi!”

“...”

“Thế nào? Có tình yêu mới chưa?”

Từ đầu đến cuối Phó Hoa Sinh vẫn không ngừng làm nhảm, An Cửu chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ không có chút biểu hiện gì sẽ đáp lời anh ta, anh ta cũng không có vẻ gì là bị đả kích, còn tự nói tự cười đến là vui vẻ: “Xem dáng vẻ này chắc là không có hả? Chẳng trách... Chị biết không? Hôm nay, tiệc sinh nhật lão gia tốn không ít công sức đâu, em thấy ông hoàn toàn là có dụng ý khác đấy. Chị nói xem, ba thằng cháu trai trong nhà vẫn còn độc thân, ông mời các tiểu thư danh viện đến nhiều nhiều một chút còn có thể hiểu được, đằng này nhà họ Phó một đứa cháu gái còn không có, ông lại cẩn thận chọn lựa không biết bao nhiêu là thanh niên tuấn tú tài giỏi đến làm cái gì thế không biết?”

An Cửu thuận miệng đáp một câu: “ Có lẽ là vì cân nhắc đến tính hướng* của các người thôi.”

*tính hướng: xu hướng giới tính.

Vốn Phó Hoa Sinh còn đang muốn thăm dò xem cô có phản ứng gì, kết quả lại bị ghen không nói lên lời, cô đây chính là bất minh tắc dĩ, nhất minh lập tức giết anh chết ngay*.

*bất minh tắc dĩ, nhất minh lập tức giết anh chết ngay: (nói lái theo câu “bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân.” – không làm thì thôi, đã làm thì ai cũng phải ngạc nhiên): nghĩa ở đây là đã không nói thì thôi, nói ra là Phó Hoa Sinh cũng ghen chết. – TranGem di3ndan.l3quydon

...

Bên ngoài nhà cũ đúng là có thể so sánh với triển lãm xe sang, tất cả các xe đậu ngoài cổng đều là của những hãng nổi tiếng.

Phó Hoa Sinh đỗ lại rồi vòng qua mở cửa xe cho An Cửu: “Xem ra tối nay lão gia không phải đã mời tất cả những thanh niên nam nữ tới độ tuổi kết hôn ở thành phố A này tới đây đấy chứ?”

An Cửu cũng hơi kinh ngạc, nhìn tình hình có vẻ đúng là không ít người thật.

Bên này cô vừa xuống xe đã nhận được điện thoại của Kiều Tang hỏi cô tới chưa.

“Đến rồi đây.” An Cửu trả lời.

“Ồ...” Giọng điệu Kiều Tang buồn buồn, như thể mới bị dày vò một

trận vậy.

“Sao vậy?” An Cửu thấy giọng cô ấy có vẻ không đúng lắm nên tò mò hỏi.

“Cái đó, cậu có thể vào nhanh một chút không, tớ... Tớ sắp không chịu nổi ai đó rồi!”

Vốn dĩ Kiều tang cũng không muốn thúc giục, nhưng cô ấy vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy người nào đó đang uống rượu ở phía đối diện, đành phải gọi cú điện thoại này. Từ khi anh đón cô đến giờ, toàn thân người này luôn tỏa ra một loại cảm giác hung tàn nồng nặc mùi máu tươi “Tối nay bốn vương chuẩn bị tàn sát con dân trong thành”, chỉ cần cô có chút biểu hiện muốn đi thì cặp mắt kia sẽ lập tức quét qua ghim cô lại im thít trên ghế.

“Ừ, vào ngay đây.”

An Cửu cúp điện thoại xong đi về phía trước, thấy trước cửa có vài ba cô gái vây lấy một cô gái khác ở giữa, có vẻ như đang xảy ra tranh chấp gì đó.

Cô bé ở giữa không biết nói gì đó mà lập tức bị người bên cạnh đẩy cho một cái, trong đó có một người mặc bộ lễ phục màu đỏ quát lên: “Đồ không có giáo dưỡng.” Sau đó thì kích động vung tay lên, chuẩn bị tát thẳng vào mặt cô gái kia.

An Cửu cũng không định xen vào chuyện của người khác, có điều sau khi thấy rõ khuôn mặt của cô gái kia thì theo bản năng đưa tay ra chặn lại.

Cổ tay đột nhiên bị tóm chặt lại, cô gái váy đỏ bất mãn nhìn về phía người mới tới: “Buông tay ra, cô là ai? Đừng có xen vào việc của

người khác!”

An Cửu không nhanh không chậm buông tay cô ta ra: “Nói người khác không có giáo dưỡng thì cũng phải nhìn lại hành vi của chính mình đi chứ, đến làm khách mà đứng trước cửa nhà người ta ra tay đánh người hình như cũng không phải là chuyện của người có giáo dưỡng sẽ làm!”

Cô bé kia hiển nhiên là không ngờ lại có người ra tay giúp mình, không khỏi cảm động nhìn về phía An Cửu.

An Cửu có chút ngạc nhiên nhú mày, còn biết ơn cô? Nhìn dáng vẻ hình như là không nhận ra cô.

“Các người đẹp? Chơi gì mà náo nhiệt thế?”

Cô gái áo đỏ đang muốn mở miệng thì thấy Phó Hoa Sinh ở sau lưng An Cửu, lập tức đổi sang bộ dạng cô gái nhu thuận dịu dàng: “Hoa Sinh, còn không phải là đứa con gái này sao, rõ ràng không có được mời mà còn nghĩ cách muốn lén vào! Bảo vệ không cho cô ta vào mà cô ta lại muốn trực tiếp xông vào bên trong! Chúng em cũng là nhìn không được mới nói cô ta vài câu! Cô ta thì hay rồi, trực tiếp mắng người khác! Cái gì mà không có giáo dưỡng, quả là không biết xấu hổ...”

Cô bé kia kích động phản bác: “Nếu không phải các người mở miệng vũ nhục người khác trước thì tôi sẽ mắng các người sao?”

Phó Hoa Sinh vuốt vuốt mi tâm, có chút cố kỵ liếc nhìn An Cửu, sau đó mới nói với cô bé kia: “Thật ngại quá Lương tiểu thư, lão gia đã dặn dò, không có thử mời thì không được vào. Tôi cũng không giúp gì cho cô được.”

Mấy cô gái bên cạnh lập tức há hê nhìn cô ta.

“Anh... Nhà họ Phó các người không có một người nào tốt cả!” Cô gái nhìn Phó Hoa Sinh rồi nhìn mấy người đang cười chế nhạo mình rồi khóc lóc chạy ra ngoài.

“Được rồi, được rồi, các người đẹp mau đi vào thôi! Tối nay có nhiều anh chàng đẹp trai như vậy, nhìn ít cái nào là tổn thất cái đó đấy!” Phó Hoa Sinh miệng ngọt như bôi mật dỗ dành một lượt các cô gái còn lại đi vào nhập tiệc.

“Không có gì muốn hỏi à?” Phó Hoa Sinh nhìn An Cửu một cái, người vẫn còn đang nhìn theo bóng dáng cô gái vừa chạy ra ngoài.

“Có gì hay để hỏi?” An Cửu hỏi ngược lại.

Phó Hoa Sinh nhún nhún vai: “Ừm, không cho em gái cô vào, không để ý chút nào à? Có điều, không nghĩ tới là cô lại giúp đỡ cô ta...”

“Tay trơn thôi.” An Cửu làm như không để ý trả lời. Cô cũng không ngờ năm năm sau sẽ gặp lại Lương Giai Giai trong tình huống thế này.

Không hổ là con gái Chu Tĩnh Di, càng lớn càng xinh đẹp duyên dáng, trang điểm vào càng làm nổi bật vẻ kiêu diễm của cô ta, vừa rồi mấy cô gái kiếm chuyện với cô ta ở cửa chẳng có ai so được với cô ta, phụ nữ mà, nhìn thấy ai xinh đẹp hơn mình thì sẽ theo bản năng mà cảm thấy bài xích.

Chỉ là hơi không có đầu óc một chút, tính tình vẫn còn kích động tùy hứng, có vẻ mấy năm nay Chu Tĩnh Di chăm sóc cô ta rất tốt, chỉ có không trải qua chút khó khăn nào mới có thể trở nên ngây thơ ngu ngốc như vậy, mới có thể không chút sợ hãi mà làm ra những

chuyện điên rồ.

Phó Hoa Sinh lại như có điều suy nghĩ: “Cô không có gì muốn hỏi, nhưng tôi lại có chuyện, cảm thấy nhất định phải để cô biết.”

“Cái gì?”

“Qua bên kia rồi nói.”

An Cửu miễn cưỡng đi theo Phó Hoa Sinh tới vườn hoa nhỏ cách đó không xa.

Thấy cô có vẻ thiếu kiên nhẫn, Phó Hoa Sinh trấn an rồi châm cho cô một điếu thuốc.

“Có liên quan đến mẹ cô.” Phó Hoa Sinh nhả ra một vòng hơi thuốc.

“Chu Tĩnh Di?”

Nghe thấy chữ mẹ này, cô phải mất một lúc mới liên hệ được tới Chu Tĩnh Di. Điểm tốt duy nhất của việc có một người mẹ như vậy là khi người khác mắng mẹ cô thì cô sẽ không bị chọc giận chút nào cả.

“Đối với chuyện xảy ra sau khi cô rời đi, cô không muốn biết chút nào sao?”

“Anh cho là tôi muốn biết cái gì?”

Năm đó khi cô rời khỏi đây không có một người để nhớ thương, thay vì nói không dễ chịu, không bằng nói là một loại bi ai.

Cả thành phố to như vậy mà cô lại không có một người thân nào để cảm thấy không yên lòng khi rời đi.

Cũng may, người thân cận duy nhất, thật may lại là đứa bé ở trong bụng cô.

Phó Hoa Sinh biết cô có mâu thuẫn với người nhà, chỉ thờ dài: “Năm đó, cô đột nhiên mất tích, tất cả mọi người không biết cô đi đâu. Cũng không biết lời đồn từ đâu nói cô bị anh hai tôi và tiểu tam thông đồng mưu sát gì gì đó... Sau đó mãi đến khi anh hai lên cầm quyền rồi mới không có ai dám nói lung tung nữa.”

An Cửu nghe đến đó mới biết, thì ra lúc ở sân bay những gì Sở Mạch là thật chứ không phải lừa cô.

“Khí đó, Chu Tĩnh Di từng tới tìm chúng tôi.”

Phó Hoa Sinh vừa nói vừa chú ý tới phản ứng của An Cửu, chỉ thấy cô cúi đầu hút thuốc, một bộ dáng lắng nghe người khác kể chuyện.

“Lúc ấy, vợ anh hai chạy mất, còn đang đắm chìm trong nỗi đau xót mất con, lão gia cũng ngã bệnh, trong nhà rối thành một nùi, làm gì có ai có hơi sức đi để ý đến bà. Bà chặn trước cửa vài ngày cũng không gặp được ai, sau đó mới tới tìm tôi.”

An Cửu nhả ra một hơi thuốc dài, hơi cong môi nói: “Tìm anh đòi tiền bồi thường người chết à?”

Phó Hoa Sinh cau mày vì câu tự giễu của cô: “Này này, cô mới bao lớn mà nói thế, nói chuyện hằn hoi chút được không? Bà tới muốn hỏi tôi có biết tung tích của cô không, hỏi xem cô còn sống hay đã chết.”

An Cửu ném tàn thuốc đi, cùng chân di di trên mặt đất: “Anh cho là tôi nên cảm động?”

Trong tình huống bình thường, cha mẹ người ta chắc đã sớm báo cảnh sát rồi! Cứ coi như đối phương sợ không chọc được vào nhân vật lớn, khi biết con gái mình bị buộc phá thai, ly hôn còn có sống chết không rõ cũng không thể cứ làm như không có chuyện gì như vậy được, sau đó mới đi hỏi thăm mấy câu.

“Sau khi tôi nói sự thật, bà vô cùng kích động, lúc rời đi còn khóc, những năm này cũng luôn tìm kiếm cô, có thể nhìn ra được bà vẫn luôn quan tâm cô.” Phó Hoa Sinh giải thích.

“Anh nhìn trúng Lương Giai Giai rồi à?” An Cửu đột nhiên hỏi.

Phó Hoa Sinh nhất thời bị sặc, ho khan liên tục: “Tôi thèm vào, tôi nói chứ não cô hoạt động theo phương thức nào vậy?”

“Nếu không sao cứ thay nhà họ Lương nói chuyện thế.”

“Cái gì mà nhà họ Lương, đó có phải mẹ cô không? Bà ấy cứ ba ngày hai bữa lại tới đây làm phiền tôi hỏi tin tức của cô, tôi cũng chỉ là nói lại tình hình cho cô biết thôi, để xem ý cô thế nào, đợi đến khi bà trở lại tôi còn biết có nên nói chuyện cô đã trở về ra không mà thôi!” Phó Hoa Sinh nói một hơi.

“Nói thế ngay từ đầu không được à, nói nhảm nhiều như vậy làm gì!” An Cửu không hiểu sao có chút phiền não, vừa nói vừa thò tay vào túi áo anh ta sờ soạng lấy ra bao thuốc lá. “Tóm lại anh đừng có xía vào.”

Phó Hoa Sinh bên này đang uất ức thì sau lưng chợt bị gõ một cái.

“Thằng nhóc thối! Bảo con đi đón người chứ không phải để con đi tán gái!”

Phó Hoa Sinh nghiêng đầu đã thấy lão gia đang bưng bưng tức giận thì lập tức né người tránh đi: “Ai tán gái chứ, trước hoa dưới trăng thì nhất định phải là tán gái à? Con cũng chỉ đang khuyên bảo thiếu nữ làm lỡ một chút thôi có được không!”

Vừa dứt lời đã bị người bên cạnh đã cho một cước vào chân.

“Ai là thiếu nữ làm lỡ!” An Cửu trừng anh ta.

“Cô... Các người bắt nạt người khác!”

Lão gia nhìn cũng không thèm nhìn cái mặt như thể oán phụ của Phó Hoa Sinh, cười ha hả đi về phía An Cửu.

Đối mặt với lão gia, An Cửu liếc nhìn thuốc lá trong tay mình có chút xấu hổ.

Lão gia cũng nhìn thấy, ánh mắt cực kỳ khinh thường: “Thằng tam này! Nó có thể có cái thuốc gì tốt chứ, tối nay cứ chơi cho đã, lúc nào tàn tiệc thì tới chỗ ông, ta có đủ các loại thuốc lá hợp khẩu vị con gái, từ bạc hà, hương táo, dâu tây, chanh, đào mật,...”

An Cửu: “...”

Phó Hoa Sinh: “...”

Phó Hoa Sinh mười hai tuổi len lén hút thuốc lá bị lão gia phát hiện, sau đó bị đánh cho một trận ba ngày không rời được giường. Lúc này quả thật anh ta hận không thể nằm luôn lên cỏ mà lăn lộn la lối om sòm, thật là bắt nạt người khác, quá bắt nạt người khác mà, cha anh làm sao sao có thể đáng yêu như thế được! Tại sao cha anh có thể dịu dàng như thế! Từ trước đến nay cha anh đã bao giờ cứng

chiều anh như thế đâu!

Thậm chí lúc này anh ta còn cảm thấy hiểu được tâm tình của An Cửu, cảm giác cha không thương mẹ không xót, thật sự là thê lương đáng buồn khôn xiết mà...

...

...

Để tránh việc cùng đi vào với Phó Hoa Sinh quá mức gây chú ý, An Cửu cố ý đạp anh ta vào trước, sau đó cô mới vào sau.

Lão gia tự mình lên sân khấu cảm ơn mọi người đã tới dự, tuyên bố bắt đầu bữa tiệc, nam nữ bắt đầu lục tục mời bạn nhảy của mình ra khiêu vũ.

Là gia trưởng, lão gia và Phùng Uyển đều ở đây, còn có Phó Hoa Sinh, thậm chí ngay cả Phó Thần Thương cũng đến, chỉ có cha mẹ Phó Cảnh Hi là không có mặt, nói là ở ở nước ngoài có việc không thể về kịp.

Tối nay nói là tiệc sinh nhật nhưng thật ra nói là tiệc xem mắt của ba vị thiếu gia nhà họ Phó cũng không ngoa.

Tất cả các cô gái may mắn được mời đều mặt tươi như mùa xuân về, vì tối nay mà chuẩn bị trang phục lộng lẫy, trang điểm cầu kì để cố gắng tiếp cận được ba vị thiếu gia.

Điệu nhảy đầu tiên lại càng cạnh tranh kịch liệt.

Mắt thấy Phó Cảnh Hi đã mời đại tiểu thư nhà họ Thư – Thư Ý, vì vậy các cô gái đều đánh chú ý về phía Phó Thần Thương và Phó

Hoa Sênh.

Kiều Tang ngày chờ đêm mong, cuối cùng không thấy An Cửu đâu mà lại thấy Phó Hoa Sênh, tên kia đi từ cửa đến trước mặt cô ấy còn chưa tới hai mươi bước chân mà đã bắt chuyện với ít nhất là ba mươi cô gái.

“Này.” Phó Hoa Sênh xông tới đá lòng nheo với cô.

Kiều Tang nhìn anh ta, định nói lại thôi.

Phó Hoa Sênh không có mắt mà dùng đỉnh đi tới ngòi xuống cạnh Phó Thần Thương, quả nhiên nhận được ánh mắt ghét bỏ của anh.

“Nhìn cái gì! Em không thể ngòi à? Cứ coi như anh giữ chỗ thì chị dâu hai cũng sẽ không đến ngòi với anh đâu!” Phó Hoa Sênh nói bằng giọng điệu cực kỳ gợn đòn.

Mỗi lần anh hai bị An Cửu cho ăn quả đắng là tâm tình của anh ta lại vô cùng tốt, bời vì sẽ cảm thấy anh hai rất đáng thương. Anh ta có lòng tin loại cảm giác này còn có thể duy trì dài dài, vì anh ta có lòng tin đối với chị dâu hai nhà mình.

Quả nhiên Phó Thần Thương không nhìn anh ta nữa, vượt lại cổ áo đứng lên, quay về phía Kiều Tang ở phía đối diện vươn tay ra: “Tang Tang.”

Mẹ nó, Kiều Tang bị hai chữ “Tang Tang” làm nổi hết cả da gà lên, có điều người đối diện là ông chủ, cô không thể cự tuyệt được, chỉ đành nhắm mắt đưa tay cầm lấy tay anh, vào sàn nhảy chịu chết.

Sau đó là vô số trái tim phụ nữ rơi xuống vỡ nát...

Sau lưng, đôi mắt lo lắng của Phó Hoa Sinh chợt lóe lên, giây lát sau đã cười tươi như hoa nhìn về phía người đang đi tới: “An Cửu, cuối cùng cô cũng đến rồi. chúng ta cùng khiêu vũ đi ^^.”

“Nhảy cái gì mà nhảy? Tôi đi tặng quà với nói vài câu với lão gia tử đã!”

Phó Hoa Sinh đột nhiên trầm mặc nốc hết cả ly rượu, nặng nề đặt ly rượu xuống hét lên: “Tổng An Cửu! Tại sao cô không thích tôi? Tại sao cô không thể yêu thương tôi? Cô nói thật một chút đi, tôi có chỗ nào làm cô không thích chứ?”

An Cửu sợ hết hồn hết vía vượt qua cái ghế, nhào tới chặn miệng anh ta lại: “Anh phát điên cái gì thế hả?”

Lúc này, vừa đúng lúc Phó Cảnh Hi vừa nhảy xong một điệu đi tới, An Cửu véo một cái vào hông Phó Hoa Sinh rồi buông anh ta ra.

“Cảnh Hi, sinh nhật vui vẻ.” An Cửu tặng anh cái đồng hồ đeo tay đã mua lần trước và bánh ngọt mới làm sáng nay: “Ừm, bánh ngọt này là em tự làm, có thể hơi xấu một chút! Được rồi, thật ra thì rất xấu xí! Có điều mùi vị cũng không tệ!”

Phó Cảnh Hi nhìn bánh ngọt, như thể rất vui mừng: “Cảm ơn!”

Sở dĩ cười vui vẻ đến vậy, là vì cảm thấy có được đãi ngộ như trẻ con vậy!

Thấy cô đang nhìn về phía lão gia tử, Phó Cảnh Hi hiểu ra nên khuyên nhủ: “Chơi cho vui trước đi! Lúc này ông nội có thể không có thời gian rảnh đâu!”

Tối nay dù sao cũng là sinh nhật anh nên An Cửu cũng không tiện cự

tuyệt, gật đầu một cái, cố tránh việc tiếp xúc quá nhiều với hai vị nhà của nhà họ Phó: “Em qua bên kia lấy chút đồ ăn! Đói quá!”

Phó Cảnh Hi nhìn theo bóng lưng cô rời đi, sau đó mới kính Phó Hoa Sinh một ly, thuận miệng hỏi: “Tâm tình chú ba không tốt?”

Phó Hoa Sinh thấy cách đó không xa các thiếu gia của các tập đoàn đang đến bắt chuyện với An Cửu thì vất chéo chân rung rung: “Hiện tại thì tốt hơn nhiều rồi!”

Phó Cảnh Hi nhìn theo ánh mắt anh ta: “Có vẻ là loại hình cô ấy thích.”

Phó Hoa Sinh nhíu mày nói: “Cháu thật là bình tĩnh nhỉ! Lão gia tử lợi dụng sinh nhật cháu để phát huy triết để đấy!”

“Ông nội cũng là có thiện chí thôi.” Phó Cảnh Hi không chút để tâm trả lời.

Phó Chính Huân thật sự thương An Cửu như con gái ruột, tuyệt đối không nghiêng về phía đứa con nhà mình chút nào, ông đã cho anh một cơ hội, là anh không nắm chắc được, cho nên không có cửa nữa. Cũng không thể vì một đứa không có tiền đồ như thằng con nhà mình mà để ông đến chết cũng không thấy An Cửu hạnh phúc được.

Sau khi Phó Chính Huân thấy An Cửu đứng nói chuyện với một người đàn ông thì rất hài lòng gật đầu: “Thằng nhóc nhà họ Trình, không tòi không tòi, thế mà lại tinh mắt đấy!”

Phùng Uyển cả giận trách ông một câu: “Ông biết rõ Thần Thần không bỏ được con bé mà, đã không giúp con thì thôi, lại còn ngáng chân con mình nữa!”

“Theo ý bà là muốn cho thằng hai với con bé tái hôn à?” Phó Chính Huân mặt không biến sắc hỏi lại một câu.

“Tôi...” Phùng Uyển không trả lời được.

...

Điệu nhảy đầu tiên kết thúc, Kiều Tang như thể bị đẩy xuống từ Tru Tiên đài vậy, cho dù là cơ thể hay linh hồn đều bị hành hạ triệt để.

Cuối cùng cô không kịp đợi để tìm cơ hội thích hợp nữa, không nói hai lời xông thẳng về phía Phó Hoa Sinh, kéo tay anh ta chạy thẳng ra ngoài.

“Này này, vị tiểu thư này, phiền cô hãy tự trọng một chút, không cần gấp như vậy có được không?”

Phó Hoa Sinh bị Kiều Tang kéo thẳng ra sau vườn hoa nhỏ.

“Phó Hoa Sinh, chuyện tôi hỏi anh, anh hãy thành thật trả lời cho tôi!” Kiều Tang quạt quạt cho mình, một tay túm lấy cà vạt anh ta, ép anh ta dựa vào một gốc lớn.

Cô tội gì phải thế chứ! Thật là một khắc cũng không nhịn nổi nữa! Phải hỏi hết chuyện ra cho dễ chịu mới được!

“Cô muốn hỏi cái gì?” Phó Hoa Sinh cũng không giãy giụa, mặc cho cổ áo anh bị cô kéo đến nhăn nhúm, thuận thế lười biếng dựa vào gốc cây.

“Rốt cuộc Phó Thần Thương có ý gì với An Cửu?”

Phó Hoa Sinh vừa nghe thấy ba chữ Phó Thần Thương thì sắc mặt

lập tức biến đổi, vẻ lười biếng không còn nữa, thay vào đó là vẻ mỉa mai tùy ý.

“Vừa hãm hại tôi, gây scandal với tôi, đã năm năm trôi qua rồi, cưới cũng đã ly hôn rồi, rốt cuộc anh ta trăm phương ngàn kế muốn đến gần An Cửu là thật sự thích An Cửu hay có âm mưu gì?”

Thấy anh ta không nói lời nào, Kiều Tang nóng nảy: “Đang nói chuyện với anh đấy! Anh là em trai anh ta, anh nhất định biết chuyện này!”

“Sao tôi phải nói với cô?”

“Tại sao anh không nói cho tôi biết? Có chuyện gì ám muội ở đây à?”

“Nếu anh ấy thật sự thích An Cửu, vì bạn bè, cô sẽ buông tha?” Phó Hoa Sinh hỏi.

Vẻ mặt Kiều Tang mù mịt, cái gì mà buông tha? Buông tha cái gì? Anh ta đang nói lung tung cái gì thế! Cô cũng chỉ ảo não vì mình liên lụy đến An Cửu, cho nên mới muốn tìm hiểu rõ động cơ của Phó Thần Thương, nghĩ tới nghĩ lui thấy người có thể hỏi được cũng chỉ có Phó Hoa Sinh.

“Tôi không muốn nói nhảm với anh, dù sao anh chỉ cần nói cho tôi biết anh ta đối với An Cửu là thật lòng hay giả...”

Lời còn chưa dứt, Phó Hoa Sinh đãoom lấy thân thể cô rồi chọt xoay tròn một vòng, đảo lại vị trí trong nháy mắt khiến cô dựa vào trên thân cây, sau lưng bị đụng đến đau khiến cô thốt lên kháng nghị: “Phó... Ừm...”

Người đàn ông trước mặt một tay cố định đầu cô, một tay khác nắm

lấy bả vai cô, như lang như hổ gặm cắn, nuốt hết những lời cô đang muốn nói vào miệng anh ta...

Kiều Tang giận dữ đẩy anh ta ra, “Chát” một cái tát vung lên.

Sau một lúc lâu không khí như bị đóng băng lại, lúc này Phó Hoa Sinh vẫn luôn cười cợt hi hi ha ha như thể biến thành một người khác, anh ta đang tức giận, đôi mắt vằn đỏ mang theo nộ khí, gắt gao nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt, cắn răng nghiến lợi gằn từng tiếng: “Kiều tang, cô đúng là bắt nạt người quá đáng!”

“Tôi... Cái ông nội anh chứ tôi bắt nạt anh khi nào?”

Phó Hoa Sinh tức giận như vậy khiến Kiều Tang sợ hãi không thôi, nhưng vẫn như cũ mà mờ mịt, rõ ràng người bị bắt nạt là cô mà! Anh ta ở đây gào rống cái quỷ gì chứ!

...

...

Bữa tiệc kết thúc, cuộc vui giải tán. Trên lầu.

An Cửu xoa xoa ấn đường, khóe miệng giật giật nhìn một ngọn núi các món quà tặng rực rỡ sắc màu trước mặt.

“Đáng lẽ đều có thể để ở trong nhà ba, nào biết được thằng hai năm năm cũng không về nhà một chuyến, mấy ngày trước đang êm đang đẹp đột nhiên lại chạy về, làm hại cả đêm lão nhân gia ta phải lên cho người chuyển đến đây!” Phó Chính Huân thờ phì phò oán trách.

Phó Thần Thương năm năm không trở về nhà cũ? An Cửu ngăn người, nhưng rất nhanh đã lấy lại thần chí, khổ sở nói: “Cái này...”

Cái này cũng quá nhiều rồi... Con cũng không có cách nào mang về được!”

Lão gia tử chống gậy, híp mắt nhìn cô: “Không sao không sao, nhiều tới mấy thì mỗi lần cầm một chút, kiểu gì cũng hết!”

Vẻ mặt An Cửu bất đắc dĩ: “Những thứ này quá nhiều cũng quá quý, con thật sự không thể nhận được.”

“Vậy lần sau đưa bọn nhỏ tới đây, để cho hai đứa nhỏ tự mình chọn vài món chúng thích, đúng rồi, hai tiểu bảo bối khi nào thì trở về? Sắp đến sinh nhật của chúng rồi đúng không?” Đôi mắt lão gia tử sáng lấp lánh đầy vẻ mong chờ.

“Vâng, mấy ngày nữa bọn nhỏ sẽ trở về.”

Lão gia tử lập tức hài lòng gật gù: “Tốt tốt tốt...”

“Vậy con đi về trước, ba cũng nghỉ ngơi sớm đi ạ.”

Lão gia tử luôn miệng đáp lời, sau còn gọi cô lại, thờ dài nói: “An Cửu, ban đầu vẫn là ba ích kỷ, là ba có lỗi với con, sau khi chết, ba thật sự là... Thật sự không có mặt mũi nào đi xuống gặp bà con! Con lại có thể vì nhà họ Phó mà sinh hạ hai đứa bé này, ba...”

Thấy lão gia tử nhất thời xúc động, An Cửu vỗ lưng ông, nói: “Lão gia tử, ba đừng nói như vậy, con chỉ làm gì mình muốn thôi.”

Một tiếng “ba” này làm cho lòng Phó Chính Huân lạnh như băng, làm sao ông có thể xứng để cô gọi “ba” được chứ!

“Chỉ cần con vui vẻ là được rồi!” Lão gia tử ý vị sâu xa nói: “Con mới hai mươi lăm tuổi, cuộc sống sau này còn dài, không nên cứ chìm

trong quá khứ, tương lai vẫn còn ở phía trước! Bây giờ con xuất sắc như thế, hai bảo bối cũng là người gặp người yêu, nhất định con có thể gặp được người tốt, ngàn vạn lần không được có cái suy nghĩ ngu ngốc muốn độc thân cả đời! Con gái ấy à, từ nhỏ chính là nên để đàn ông chăm sóc! Ta thấy thằng nhóc lúc nãy nói chuyện với con cũng không tồi đâu, đại thiếu gia của tập đoàn xây dựng Kiến Diệp, tốt nghiệp chuyên ngành quản trị kinh doanh, bằng tuổi con, tuấn tú lịch sự, quan trọng nhất là người đứng đắn, mẹ của cậu ta...”

Nghe lão gia tử thao thao bất tuyệt kể từng chi tiết về bối cảnh gia đình của người ta, An Cửu thật không biết nên nói gì cho phải, cô chỉ là thấy trên danh thiếp của người đàn ông kia ghi công ty nhà anh ta và Tống thị cùng là công ty xây dựng, cho nên mới giữ lại để sau này có gì cần liên hệ thôi.

...

Rốt cuộc cũng nói chuyện xong với lão gia tử, An Cửu đi xuống lầu, cảm khái cuối cùng cũng có thể trở về nhà ngủ một giấc, không ngờ vừa xuống đến nơi đã thấy một màn khiến cô ghen hòng trần trối.

Hai anh em Phó Thần Thương và Phó Hoa Sinh đang đánh nhau!

Phó Cảnh Hi khuyên thế nào cũng được, ngược lại còn bị ăn một quyền lên vai, đám người làm cũng không dám đi lên, hai người này một người như sói một người như hổ, cả hai đều liều mạng đánh đấm, không cẩn thận cái là bị liên lụy ngay, nhìn Phó Cảnh Hi thì biết, đến cháu trai còn bị bọn họ lục thân không nhận* mà đánh cho thế kia.

*Lục thân không nhận: (Lục thân bất nhận): không nhận người thân, lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận. Ý nghĩa nặng nề là “mất hết tính người”. – TranGem di3ndan.l3quydon

“Hai đứa làm cái gì thế này! Mau dừng lại hết cho mẹ!”

Phùng Uyển vừa mới tiễn khách xong trở lại đã thấy một màn này, kêu lên một tiếng khuyển can, lại thiếu chút nữa thì ăn phải một đòn đánh tới, cũng may An Cửu nhanh tay lẹ mắt lôi bà về phía sau, nếu không với sức lực một đấm kia thì chỉ cần sượt qua thôi cũng đủ sưng vù mặt lên rồi.

Phùng Uyển có vẻ muốn cảm tạ, nhưng sau khi nhìn thấy Tống An Cửu, thái độ lập tức thay đổi, trở về dáng vẻ lạnh nhạt xa cách, sau đó còn ghét bỏ đẩy cô ra.

“Quản bọn họ làm cái quái gì! Tới đây, chúng ta cắn hạt dưa!” Người nói chuyện là Kiều Tang – người không biết móc từ đâu ra một gói hạt dưa đang cắn tanh tách đến là say sưa.

An Cửu đầu đầy hắc tuyến nhìn cô ấy một cái: “Hai người bọn họ xảy ra chuyện gì vậy?”

Kiều Tang nhún nhún vai: “Phó Thần Thươngguonsg nhiều quá, cậu cũng biết, Phó Thần Thương uống nhiều vào thì không nể nang ai cả, ai cũng không động được vào anh ta, hơn nữa tối nay tâm tình Phó Thần Thương đặc biệt không tốt, lúc ấy Phó Hoa Sinh lại nhất định kéo anh ta ra ngoài đánh một trận, sau đó... Sau đó Phó Thần Thương mới thành toàn cho anh ta thôi!”

“Phó Hoa Sinh đang yên đang lành sao lại nhất định quần lấy anh ta đòi đánh nhau?” An Cửu mờ mịt thắc mắc.

“Nào tàn thôi!” Kiều Tang ra vẻ đương nhiên trả lời.

Tối nay, cô ấy không moi được một chữ nào từ Phó Hoa Sinh, vẫn

còn chưa hiểu sao mà bị gặm cắn cho một trận, sau đó cô còn nhẫn nhục mà vừa đấm vừa xoa, thế mà anh ta vẫn cầm như hến hại cô tức phát điên lên, lúc này thấy anh ta bị dần thì cảm thấy vui vẻ thỏa mãn vô cùng.

Có lẽ tiếng nói chuyện của hai người truyền thẳng vào vào lỗ tai Phó Hoa Sinh, anh ta tức giận gầm lên một tiếng, nắm đấm vung tới dùng lực mạnh hơn, tốc độ cũng nhanh hơn. Phó Thần Thương uống nhiều rượu như vậy làm sao mà ứng phó cho nổi.

Thành thật mà nói, nhìn hai anh chàng siêu cấp đẹp trai đánh nhau đúng là đặc biệt mãn nhãn!

Phùng Uyển gấp đến độ quay vòng vòng mà không biết phải làm thế nào: “Hai đứa đừng có đánh nữa, có gì thì từ từ nói! Sinh Sinh, con dừng tay trước đi!”

“Tại sao con phải dừng tay trước? Tại sao? Tại sao lại là con!” Càng khuyên Phó Hoa Sinh càng náo loạn, càng hung dữ.

Phùng Uyển khuyên thế nào cũng không có tác dụng, ngược lại còn như đổ thêm dầu vào lửa, quả thật mệt mỏi không biết làm thế nào, cuối cùng đành phải lên gọi lão gia tử.

Còn Phó Hoa Sinh bên kia vừa đánh vừa gấp gáp thở hồng hộc: “Tại sao anh không làm cái gì mọi người vẫn chỉ nhìn thấy anh! Tại sao cho dù tôi có bỏ ra bao nhiêu cố gắng cũng chỉ đổi lại được những thứ anh vứt cho tôi! Tại sao anh vừa trở lại đã cướp hết tất cả những thứ vốn thuộc về tôi! Tại sao... tại sao người phụ nữ tiểu gia đây nhận định muốn toàn tâm toàn ý cũng chỉ lợi dụng tôi để tiếp cận anh, tên khốn kiếp này!”

Vừa dứt lời, Phó Hoa Sinh nện một đấm vào bụng Phó Thần

Thương, mà Phó Hoa Sinh cũng đã dốc hết sức bị trúng một quyền của Phó Thần Thương vào má, khoe miệng bật máu, hai người đồng thời lui về phía sau, không đến mấy giây sau lại tiếp tục lao vào nhau.

Mặt Phó Thần Thương lạnh như sương giá, trong con ngươi lại nhen nhóm một đốm lửa, từ đầu đến cuối anh không nói một chữ nào, chỉ vung tay đâm tới, cũng không biết là đang muốn để cho Phó Hoa Sinh phát tiết, hay kiếm cơ để cho chính mình phát tiết nữa...

Giờ phút này, Kiều Tang đang cầm một hạt dưa trong tay thoáng dừng lại bên môi, giật mình vì câu cuối cùng Phó Hoa Sinh vừa hét lên...

Cô nghĩ lại, liên hệ mọi chuyện trong quá khứ với nhau, bao gồm cả phản ứng tối nay của Phó Hoa Sinh, hình như đột nhiên phát hiện ra cái gì đó...

Toàn thân hai người đàn ông toàn là mồ hôi, như thể vừa ngoi lên từ dưới nước vậy, đã hoàn toàn đánh mất lý trí rồi, trên người Phó Hoa Sinh đã bị thương mấy chỗ, Phó Thần Thương thì có vẻ tốt hơn, nhưng nhìn sắc mặt cũng có vẻ không tốt lắm, An Cửu chú ý thấy anh mấy lần vô tình hay cố ý che bụng, có lẽ Phó Hoa Sinh càng nhìn càng thấy gương mặt Phó Thần Thương không vừa mắt nên bắt đầu tập trung công kích vào mặt anh...

Tiếp tục thế này thì không được...

“Tang Tang, cầm giúp mình.” An Cửu đưa đồ trong tay và túi xách cho Kiều Tang, lại nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt rối rắm của cô ấy nên giơ tay vẫy vẫy trước mặt Kiều Tang: “Ngần người cái gì thế, cậu sao vậy?”

“Không có... Không có gì!” Kiều Tang vội vàng lấy lại tinh thần.

An Cửu lấy lấy dây thun ra buộc tóc lên, cời giày cao gót tiện tay ném sang bên cạnh, sau đó chọt lách người vọt vào giữa hai người đang hỗn chiến trước mặt.

Trên thực tế, An Cửu hần toàn không cần làm gì, cô mới đứng vào giữa, Phó Thần Thương lập tức dừng tay lại, một quyền của Phó Hoa Sinh đang nặng nề đánh thẳng về phía Phó Hoa Sinh, bởi vì An Cửu đột nhiên xông vào mà khế chệch hướng, nhưng do quán tính nên dù cố dừng lại nhưng vẫn đánh vào gò má không chút phòng bị của Phó Thần Thương.

Phó Thần Thương đứng sau lưng An Cửu khế lão đảo vì một đấm kia.

Phó Hoa Sinh thờ dốc ngày càng nặng nề: “An Cửu, cô tránh ra!”

An Cửu vội vàng xoay người lại nhìn mặt Phó Thần Thương, lập tức xù lông lên: “Phó Hoa Sinh, anh muốn chết hả! Gần đây anh ta phải xuất hiện trước ống kính rất nhiều đấy!”

“Mẹ kiếp, tiểu gia đây còn đẹp trai hơn anh ta mà bị đánh vào mặt cũng chưa nói gì! Tôi mặc kệ! Hôm nay tôi nhất định phải phân thắng bại với anh ta! Cùng lắm thì tôi không đánh vào mặt! Còn nữa, cô đau lòng cho anh ta à?” Phó Hoa Sinh bắt đầu dùng chiêu khích tướng.

“Được được được, các người đánh đánh đánh! Đánh đi đánh đi!” An Cửu quyết định tránh sang một bên cho họ đánh cho đã.

Năm đó khi cô và Phó Thần Thương ở bên nhau, Phó Hoa Sinh đã dùng trăm phương ngàn kế muốn chia rẽ bọn họ, ý đồ khiến Phó Thần Thương không lấy được hai mươi phần trăm cổ phần, nhìn dáng

về hai anh em nhà này là đã tích tụ ân oán từ lâu rồi, thừa dịp này nhân cơ hội mà phát tiết cũng tốt.

Huống hồ, cô hiểu cảm giác khó chịu khi đang đánh nhau dở thì bị người ta cản lại! Chỉ cần mặt Phó Thần Thương không có vấn đề gì thì những thứ khác cô cũng không cần xen vào.

Vì vậy, An Cửu khoanh tay trước ngực, lùi về phía sau mấy bước.

Phó Hoa Sinh xoay xoay cổ, động động tay, máu trong người sôi trào chuẩn bị đánh tiếp. nhưng Phó Thần Thương lại không phối hợp.

Người kia vừa thấy An Cửu thì như thể mèo được vuốt lông, nhất nhất nhu thuận một bước cũng không rời mà theo sát sau lưng cô.

Phó Hoa Sinh gào lên: “Phó Thần Thương, là một thằng đàn ông thì lăn ra đây đánh tiếp cho tôi!”

Phó Thần Thương chẳng thèm để ý đến anh ta, một tay cẩn thận từng li từng tí đặt bên hông An Cửu, đầu thì dính trên vai cô cọ qua cọ lại làm nũng: “Vợ ơi, đau quá...”

Tên khốn này giờ làm gì cìn nửa phần của bóng dáng như con sói hoang dã vừa bén nhọn lạnh lẽo vừa cương quyết không chút kiềm chế ban nãy, quả thật là lập tức biến thành chú Husky ngoan hiền nhà bên rồi!

An Cửu: “...”

Phó Hoa Sinh chỉ tay thẳng mặt anh, tức đến gần như hộc máu: “Lão Phó nhị, anh là đồ không biết xấu hổ, núp sau lưng phụ nữ thì có cái bản lĩnh gì, có giỏi thì ra đây chiến tiếp 300 hiệp với tiểu gia!”

Vừa dứt lời đã “Á” một tiếng, không biết đã bị Phó Chính Huân dùng cái gì đập cho một phát vào gáy: “Làm loạn đủ chưa!”

Phùng Uyển chỉ nghe thấy Phó Thần Thương kêu đau, vội vàng chạy tới sốt sắng hỏi: “Thần Thần, bị thương ở đâu rồi? Mau nói cho mẹ biết!”

Phó Hoa Sinh nhìn Phó Chính Huân, rồi nhìn Phùng Uyển, liếc sang An Cửu và cuối cùng là Kiều Tang...

Một hai ba bốn người, tất cả đều đứng về phía tên Phó nhị này!

“Tiểu! Gia! Muốn! Bỏ! Nhà! Ra! Đi!!!”

Hét xong thì quay đầu chạy ra ngoài.

“Sênh Sênh! Trẻ thế này rồi con còn đi đâu vậy.” Phùng Uyển vội vàng đuổi theo ra ngoài.

Phó Chính Huân lại nghiêm mặt quát lớn: “Không được đuổi theo! Đi cũng đừng có trở lại! Càng lớn càng không biết hiểu chuyện! Còn ra cái thể thống gì nữa!”

May mà lúc này khách khứa đã về cả rồi, nếu không thì nhất định sẽ cos đủ thứ chuyện khó nghe bị truyền ra ngoài.

Phùng Uyển mệt mỏi chỉ biết thở dài.

Năm năm nay bà vẫn luôn để tâm đến Thần Thần hơn, quả thật là có không quan tâm đến thằng bé, xem ra phải xem xét sắp xếp cho nó một hôn sự, đoán chừng sau khi kết hôn thì tính tình cũng có thể bớt phóng túng hơn, tốt nhất là nhanh chóng có con luôn càng tốt, làm

cha rồi tự nhiên sẽ thành thực trầm ổn hơn một chút.

Vừa nghĩ tới đứa bé, ánh mắt Phùng Uyển dừng lại trên người An Cửu lại lạnh đi mấy phần, chỉ là ngại Thần Thần và lão gia tử vẫn còn ở đây nên mới không nói gì, bà đồng ý với Thần Thần sẽ không làm gì, không có nghĩa là đồng ý lấy lòng cô, để cho cô có sắc mặt tốt.

Bên cạnh An Cửu đang có một sủng vật hình người to lớn dính mãi không buông, cô nhìn quan một cái, thấy đồ đạc của mình để dưới đất, không biết Kiều Tang đã đi đâu mất rồi.

Vì vậy một mình An Cửu ở giữa ba người nhà họ có chút lúng túng.

Tên kia vẫn không biết xấu hổ mà cọ cọ trên người cô, An Cửu kín đáo len lén vỗ cho anh một cái mới được yên ổn một chút.

An Cửu cầm đồ của mình lên: “VẬY... Con cũng xin phép!”

Phó Cảnh Hi đi qua: “Anh đưa em về.”

Phó Thần Thương lập tức vòng tay chăm chăm che chở An Cửu trong lòng: “Tại sao vợ chú lại để cho cháu đưa về?”

An Cửu dùng cùi chỏ đẩy anh ra, thật muốn bóp chết con hàng này, ai là vợ anh chứ! Uống say rồi còn có thể chơi xấu à?

Tính tình Phó Cảnh Hi dễ chịu cười cười: “Cháu đưa các người.”

An Cửu có chút ngạc nhiên, thế này là Phó Cảnh Hi biết chuyện Phó Thần Thương chuyển đến đối diện nhà cô?

Phó Chính Huân lên tiếng nói: “Ai cũng không cần đưa tiễn gì hết! Đã

trẻ thế này rồi, ở đây một buổi tối đi!”

Phùng Uyển cũng không muốn Phó Thần Thương đi nên gật đầu.

An Cửu trầm mặc một hồi rồi lắc đầu: “Hay là thôi, không cần quấy rầy mọi người như vậy.”

Vẻ mặt Phó Chính Huân có chút ảm đạm, nhưng vẫn không miễn cưỡng.

An Cửu phải đi, đương nhiên Phó Thần Thương cũng sẽ không ở lại, một tác cũng không rời mà đi theo cô, trong nháy mắt vẻ mặt Phùng Uyển lại đặc biệt khó coi.

...

...

Phó Cảnh Hi đưa bọn họ về nhà trọ, không nói gì lập tức rời đi, An Cửu cũng không giải thích gì.

Cô hát cái đuôi phía sau ra rồi trực tiếp đóng cửa lại, cửa phòng bị người bên ngoài cào cào gõ gõ một lúc lâu, dần dần cũng không còn động tĩnh gì nữa.

An Cửu nằm trên giường ôm điện thoại nói chuyện với hai tiểu bảo bối một lúc, sau đó tắm rửa, ăn chút gì đó rồi lên giường đi ngủ.

Đến nửa đêm, có tiếng gõ cửa vang lên.

Cô nhắm mắt lại, thật ra là chưa hề ngủ cho nên mới tiếng gõ đầu tiên đã nghe thấy rồi.

Đến khi tiếng gõ cửa vang lên lần thứ bảy thứ tám gì đó cô mới xuống giường đi ra mở cửa.

Bên ngoài, trừ Phó Thần Thương ra thì còn có thể là ai!

“Có chuyện gì à?”

“Đèn hỏng rồi.”

“Cho nên?”

“Đổi bóng đèn cho anh.”

“...” An Cửu hít sâu một hơi, trước mắt chưa nói tới chuyện cô tuyệt đối không tin Phó Thần Thương không biết thay bóng đèn: “Hơn nửa đêm anh không ngủ còn đòi đổi bóng đèn cái gì? Nhất định phải chạy tới tìm tôi lúc này à?”

“Không có đèn, anh không ngủ được.”

“...” An Cửu lại hít sâu một hơi nữa, thật là không còn gì để nói, cô đẩy anh ra đi sang phòng đối diện.

Nếu cô hỏi anh tại sao cô phải đổi bóng đèn cho anh, nhất định anh sẽ đáp: “Anh là cấp trên của em”, hoặc là “anh là lãnh đạo của em”, tóm lại không có chuyện anh ta không tìm ra lý do.

“Đèn hỏng ở đâu, bóng đèn đâu?”

Phó Thần Thương chỉ về một phía, là bóng đèn trên trần phòng ngủ.

An Cửu kéo cái ghế đứng lên, đầu tiên là tháo chụp đèn xuống rồi tháo bóng đèn ra.

Phó Thần Thương ở dưới dưới giữ ghế cho cô, rồi đưa bóng đèn cho cô thay.

Trong lòng An Cửu thật cảm thấy thê lương, mẹ nó chứ, kiếp trước chắc chắn cô đã đào cả tổ mộ nhà anh ta lên mất, một người phụ nữ như cô, hơn nửa đêm còn bị anh ta kêu dậy tới thay bóng đèn cho anh ta là cái chuyện quý gì chứ!

Cho dù đứng trên băng ghế, chiều cao của An Cửu vẫn chưa đủ với tới nên còn phải nhún chân lên một chút, đèn này còn có bốn chốt lặn, làm hại cô mồ hôi đầy đầu mới tháo ra được.

Quần ngủ của cô hơi xắn lên làm lộ ra một đoạn bắp chân trắng nõn, mười đầu ngón chân xinh xắn hơi nhón lên, bởi vì toát mồ hôi mà hương thơm trên người cũng thoang thoảng tỏa ra, từ góc độ của Phó Thần Thương nhìn lên còn có thể nhìn thấy cảnh xuân bên trong...

“Ôi... Được rồi, Phó Thần Thương, anh đúng là biết cách kiếm tiền toái cho tôi... A...”

Lời còn chưa dứt đã kèm theo một tiếng thét kinh hãi, Phó Thần Thương trực tiếp ôm lấy bắp chân cô, một giây tiếp theo, cả người cô bị quăng lên giường.

Giọng anh có chút yếu ớt hừ hừ phả hơi nóng bên vành tai nhạy cảm của cô.

“Không có em, anh không ngủ được...”

Chương 167: Anh là cái đồ Tai họa

Lại bị rơi vào bẫy rồi.

An Cửu bị rơi thất điên bát đảo nằm ngửa ra trên giường, tóm lại mục đích anh làm mọi chuyện chỉ để đẩy cô lên giường thôi.

Anh vừa tắm xong, trên người còn vương lại hương thơm nhè nhè lành lạnh, nhưng vẫn không che giấu được hết hơi rượu còn sót lại.

Hoàn thành mưu đồ, anh ôm cô vào ngực như thể ôm búp bê vậy, cố gắng chiếm lấy môi cô, như thể một đứa bé tham lam mút kẹo, ăn bao nhiêu cũng không đủ, còn không có chút tiết chế nào.

Bị An Cửu đưa tay chặn lại thì lập tức thuận thế theo đó hôn viền theo từng ngón tay cô, tóm lại, cô dùng thân thể kháng cự lại thì anh lập tức chuyển hướng tới đó mà dịu dàng dùng nụ hôn khuất phục...

“Thiếu gia của tập đoàn xây dựng Kiến Diệp – Trình Vũ, anh ta thích đàn ông... Tiếng anh vang lên bên tai cô đầy ý nhắc nhở và cảnh cáo.

“Thật sao?”

Anh không trả lời, nhưng lời anh vừa nói lại khiến An Cửu nổi lên suy nghĩ.

Cô cũng không còn hy vọng vào thứ xa vời như tình yêu nữa rồi, chỉ hy vọng tìm được một người cha tốt cho hai tiểu bảo bối, nhưng cô là

người phụ nữ đã qua một đời chồng, bên cạnh còn có hai đứa bé, muốn tìm một người có điều kiện tốt còn đối tốt với mình và hai con là điều dễ dàng sao? Hơn nữa, xét trên kinh nghiệm bản thân, cô tuyệt đối không muốn sinh thêm đứa bé nào với người đàn ông khác nữa.

Yêu cầu như thế, có người đàn ông nào có thể chấp nhận?

Nếu Trình Vũ đúng như những gì Phó Thần Thương nói, anh ta thích đàn ông thì ít nhất cũng cần có một cuộc hôn nhân để che giấu, vậy ngược lại nhu cầu hai bên của bọn họ có thể mang lại lợi ích cho đối phương, nói không chừng còn là mua một tặng một, hai tiểu bảo bối còn có hai người ba ba yêu thương ấy chứ.

Nhìn An Cửu thể hiện vẻ hứng thú thấy rõ còn như thể nóng lòng muốn thử xem sao, Phó Thần Thương mới phát hiện hình như vừa tự bê đá đập chân mình, con nhóc này tình tình đã như đàn ông rồi, có lẽ nào cô cho rằng đối phương thích đàn ông thì cũng có thể thích cô?

An tức giận đẩy quần ngủ của cô lên lại bị An Cửu đưa tay chặn lại, dùng giọng tố cáo hành động có tình gây sự của anh: “Phó Thần Thương, anh xong chưa!”

Bàn tay anh dì vào trong quần lót cô đang vẽ phác một vòng, một tay khác thì xoa trên ngực cô: “Không phải là không có cảm giác gì sao? Làm một lần thì thế nào? Coi như là... Dịch vụ phòng miễn phí đi...”

Dịch vụ phòng miễn phí... Thật bội phục anh có thể nghĩ ra loại ví dụ như vậy.

Vốn cô còn cho rằng buổi sáng nói như thế với Phó Thần Thương thì ít nhất trong thời gian ngắn anh sẽ không chủ động tới tìm cô chứ, ai

mà biết lại khiến lúc này cô bị rơi vào tình trạng hoàn toàn không ngờ tới...

“Xin lỗi, tôi không có hứng thú chiếm tiện nghi của người khác!” An Cửu né tránh nói.

Kết quả, Phó Thần Thương lại nghiêm túc nói với cô: “VẬY coi như là thù lao năm năm qua anh thay em làm trâu làm ngựa xử lý công việc ở công ty đi...”

“...” Quả nhiên, đạo lý từ miệng người này nói ra, chưa thấy có cái gì là anh không nghĩ ra được.

Mấy ngày nay cô đúng là bị anh làm phiền đến chết đi được, thêm việc còn sắp đón hai tiểu bảo bối về, thế mà anh lại ở nhà đối diện, còn thỉnh thoảng lại không báo trước đã chạy sang, đến lúc đó phải an bài cho hai đứa nhỏ thế nào, rốt cuộc lúc nào mới có thể nói với anh, thậm chí có nên nói hay không, có thể nói hay không chứ...

Thật là rối loạn phát điên...

Trong lúc chờ đợi cô suy nghĩ câu trả lời, anh cũng không còn động đến quần lót cô nữa, chẳng qua là vén qua một bên rồi cho một ngón tay đi vào, nhẹ nhàng gạt gạt hải cánh hoa trơn mềm như hai cánh quạt nhỏ ra, tỉ mỉ thám hiểm vào vùng đầm nước chặt khít, cảm giác tốt đẹp kỳ diệu này thiếu chút nữa thì bức anh phát điên, vốn chỉ định trêu đùa cô một chút, nhưng chính anh lại bị ép cho không kiềm chế được, càng ngày càng đút vào sâu hơn, cho đến khi ngón tay anh bị nuốt hết vào trong, hoàn toàn không vào sâu hơn được nữa,...

Động tác của anh vô cùng từ từ, hết sức dịu dàng có kỹ xảo, cho tới khi anh bắt đầu động tác đưa đẩy ngón tay mới khiến cô bị kéo ra từ trong suy nghĩ phiền loạn, cô giật mình chưa kịp phản ứng lại hành

động của anh thì thân thể đã mềm nhũn run rẩy một trận, trong phòng lập tức tràn đầy hương vị tình ái thơm ngọt...

“Thật nhạy cảm...” Giọng Phó Thần Thương có chút bất ngờ, như thể hoàn toàn không ngờ cô sẽ có phản ứng đến như vậy.

Lời này nói ra như thể đang tát vào mặt cô!

An Cửu lập tức ngồi dậy: “Anh... Cái tên lưu manh này! Anh đi ra... đi ra ngay cho tôi...”

“Ngoan, đừng nóng vội... Đây chẳng phải là đang ra ngoài sao...”

Phó Thần Thương chỉ sợ cô tức giận, cẩn thận từng li từng tí an ủi cô, hơn nữa còn thuận theo lời cô mà rút ngón tay ướt át ra ngoài, đúng lúc cô đang thở phào một hơi thì lại bị anh đẩy ngã mà không kịp phản kháng, hơn nữa còn phát hiện ra thứ đồ đang lớn dần lên của anh đè trên người cô...

Dĩ nhiên An Cửu không thể để cho anh được như ý, đang ra sức giãy giụa thì khứu giác nhạy cảm người thấy mùi máu tươi, hơn nữa mùi máu còn có vẻ rất nồng nặc như thể bị chảy rất nhiều máu...

An Cửu cố nén cảm giác khó chịu, lần mò nhấn nút công tắc, bóng đèn cô vừa thay xong lập tức sáng lên.

Cô đẩy Phó Thần Thương ra một chút, sau đó thấy ngay khoe môi anh thoáng qua vết máu đỏ, quay đầu nhìn lại thì đập ngay vào mắt cô là cái gối ở đầu giường đã nhuộm đầy máu tươi làm người ta kinh hãi run rẩy...

Lúc này An Cửu mới bò ra từ dưới người anh, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt mà bướng bỉnh của anh thì mặt cô thoáng qua vẻ ảo não,

còn có một chút tức giận chưa từng có: “Anh... Anh bị điên rồi à! Phó Thần Thương, anh quả thật là không thể nói lý!”

Thân thể đã như vậy rồi mà không biết nói một tiếng nào à, sau khi bị cô phát hiện còn làm ra bộ dạng dõ dằn: “Bã xã, em đừng tức giận, thật ra thì anh có thể...”

“Anh là cái đồ tai họa!”

Vì vậy, An Cửu từ nửa đêm giúp người thay bóng đèn trực tiếp thăng cấp thành nửa đêm cưỡng chế người đến bệnh viện rồi.

...

Theo yêu cầu của anh, An Cửu đưa anh đến một bệnh viện tư nhân anh thường tới.

Ở đó anh còn có phòng bệnh VIP xa hoa riêng, rộng hơn một trăm mét vuông, còn có phòng khách, phòng làm việc, phòng ngủ, phòng điều dưỡng và nhà bếp với đầy đủ nội thất. Ngoài ra còn có tủ lạnh, lò vi sóng, TV LCD, wifi, ghế sa lon bằng da thật, máy đun nước,... cái gì cũng có.

Người này đây là sống luôn trong bệnh viện à?

Sau một loạt các loại kiểm tra, bác sĩ vô cùng nghiêm trọng mà thông báo kết quả, dạ dày bị xuất huyết nặng.

Không thể nghi ngờ đây là vì dạ dày bị viêm còn chưa hồi phục hoàn toàn đã uống rượu như nước, tạo thành kích thích mạnh lên thành dạ dày, ngay sau đó còn trải qua một trận đánh đấm kịch liệt với Phó Hoa Sinh, dĩ nhiên, anh còn có ý đồ tự sát với một loại hình thức vận động toàn kịch liệt đầy kích thích, cô đẩy anh ra cũng coi như đã

cứu lấy cái mạng nhỏ của anh rồi...

Nói tóm lại hai chữ, chiếu theo đủ các loại hành động kể trên thì chính là – Đáng đời!

Giăng co suốt cả đêm, An Cửu cầm cái khăn lông nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh trắng toát, lau mặt cho anh không chút dụi dàng, còn cố ý mỉa mai giễu cợt anh một trận: “Mới làm được một nửa mà đã suy yếu đến hộc máu luôn, chú hai, tôi thấy anh không được đâu, đã già thật rồi thì sau này cũng bớt phô trương đi thì tốt hơn...”

Phó Thần Thương: “...”

Nhìn dáng vẻ không biết hối cải của anh, An Cửu càng cảm thấy tức giận: “Phó Thần Thương, thật sự tôi chưa bao giờ thấy ai như anh đâu, lão gia tử nói Phó Hoa Sinh càng lớn càng không hiểu chuyện, nhưng anh mới là kẻ càng già càng chỉ biết cố tình gây sự đấy! Anh mà cứ thế này thì sẽ không được chết tử tế đâu!”

Phó Thần Thương: “...” “Câm rồi à, sao không nói chuyện đi? Không phải ban nãy còn rất có tinh thần à?”

Phó Thần Thương bị nói khích thế mà không có chút tức giận nào, ngược lại còn tỏ ra cực kỳ ngoan ngoãn, một mực giữ dáng vẻ mặc cho cô đánh cô mắng thế nào cũng được, cũng không biết là có phải vì bị bệnh nên hết hơi sức rồi không.

An Cửu vừa lau máu dính trên tay anh vừa tiếp tục: “Tôi cũng chỉ là muốn lau sạch dấu vân tay của tôi ở trên người anh đi thôi, tránh đến lúc anh chết lại bị người ta tới tìm bắt đền mạng thì thiệt rồi...”

Khóe miệng Phó Thần Thương vẫn duy trì nụ cười, mắt vẫn cố gắng

mở lớn nhìn cô, nhìn cô,...

Cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà ngủ thiếp đi trong tiếng nói liến thoắng không ngừng, thật khiến cho người ta an tâm của cô.

Đã nhiều năm rồi, anh cũng chưa từng được nằm ngủ một giấc an ổn như vậy...

...

Mấy ngày kể tiếp, An Cửu một bên chăm sóc Phó Thần Thương, một bên để ý tới Kiều Tang, hơn nữa trạng thái của Kiều Tang có vẻ không ổn, như thể không hồn không có ở đây, Phó Thần Thương lại là một ông chủ đặc biệt kén chọn, khó tính, chạy qua chạy lại giữa hai bên, cô thật sự là loay hoay đến sứt đầu mẻ trán.

Không có đức lắm mà nói thì điểm đáng ăn mừng duy nhất ở đây là Phó Thần Thương bị bệnh thật đúng thời điểm, vừa đúng lúc hai tiểu bảo bối trở về thì anh đang ở trong bệnh viện, cũng không thể tự do ra ngoài.

Bác sĩ đã nói, tình hình này ít thì mười ngày nửa tháng, lâu cũng phải bốn tới sáu tuần mới có thể điều trị xong.

Có lẽ đây là ý trời...

...

Sáng sớm ngày hôm đó.

Phó Thần Thương đang ngồi tựa vào đầu giường đọc sách, An Cửu dẫn theo hai hộ lý một nam một nữ đi vào.

Phó Thần Thương chỉ giơ tay lên đầu nhìn lướt qua một cái, sau đó khuôn mặt đẹp trai tuấn mỹ nhu hòa trong nháy mắt đã như thể bị nhuốm một tầng sương lạnh.

“Những ngày này tôi sẽ rất bận, vì vậy tôi tìm cho anh hai người hộ lý.” An Cửu cũng không nhìn sắc mặt anh mà nói thẳng luôn, giọng nói hoàn toàn không mang ý muốn trưng cầu ý kiến của anh.

“Không cần.” Sắc mặt Phó Thần Thương càng có vẻ không tốt, khép sách lại cự tuyệt.

An Cửu cũng không thêm để ý đến anh, tiếp tục giới thiệu: “Vị này là Tiểu Tuyết, vị này là Tiểu Trương, có chuyện gì thì cứ nói với bọn họ là được.”

“Anh nói không cần em không nghe thấy à?” Phó Thần Thương nhấn mạnh.

Hai vị hộ lý bị khí thế lạnh lẽo bức người của Phó Thần Thương dọa sợ run rẩy đến dựng cả tóc gáy, An Cửu lại chỉ coi như gió thoảng bên tai, kéo Tiểu Tuyết và Tiểu Trương qua dặn dò một vài điều cần chú ý.

Ai đó hoàn bị coi như vô hình...

Phó Thần Thương nặng nề đặt quyển sách lên tủ đầu giường bên cạnh!

“Đại khái chỉ có vài thứ này, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi, buổi tối Tiểu Tuyết cô ngủ ở gian phòng ở giữa kia, còn Tiểu Trương anh ngủ bên ngoài để tiện chăm sóc cho bệnh nhân, còn có vấn đề gì không?”

Hai người họ quay mặt nhìn nhau, sau đó cả hai cùng lắc đầu, nhưng rõ ràng từ đầu đến cuối đều không dám nhìn đến Phó Thần Thương một cái.

An Cửu liếc thời gian trên điện thoại di động, hai tiểu bánh bao nắm sắp xuống máy bay rồi.

“Vậy cứ như thế đi, tôi đi trước đây.”

An Cửu nói xong câu này thì nhiệt độ trong phòng đột nhiên giảm mạnh xuống, thậm chí không khí cũng như thể đóng băng luôn rồi, xuất phát từ bản năng sinh tồn, hai người hộ lý thiếu chút nữa thì buột miệng nói luôn bọn họ không muốn nhận công việc này nữa.

Mà đúng lúc bọn họ chuẩn bị mở miệng thì cái núi băng khiến bọn họ sợ toát mồ hôi nãy giờ đã lên tiếng trước.

Giọng nói của anh như thể một ngày hè ngọt ngào: “Mang bữa trưa theo.”

Ôi? Ôi? Không thể tưởng tượng được đây lại là lời nói ra của một cường bá tàn khốc thế kia? Cái loại lời kịch náo động thế này mà cũng có thể xuất hiện trong kịch bản này à?

An Cửu vỗ đầu một cái, lúc này mới nhớ ra mình không mang cơm.

Cũng coi như Phó Thần Thương này còn có chút lương tâm, thấy cô cực khổ như vậy, thân thể vừa khỏe lên một chút đã để cho Tề Tấn đi chợ mua đồ ăn, sau đó còn cố ý mỗi ngày đều làm bữa trưa cho cô mang đi.

Mặc dù hôm nay nhất định là sẽ ăn cơm chung với Phạn Phạn và Đoàn Đoàn, không cần đến cơm hộp, nhưng dù sao cũng là cơm do

một bệnh nhân như anh tự mình làm nên thế nào cũng nên nể mặt một chút mà cầm theo.

“Lúc nào thì em đến?” Phó Thần Thương nhìn thấy cô cầm cơm theo thì sắc mặt mới hòa hoãn một chút mà hỏi tiếp.

Sau khi nói câu này ra anh đã hoàn toàn trở lại trạng thái bình thường, một chút đáng sợ ban nãy cũng không còn.

“Xong việc sẽ tới, đi đây.” An Cửu nói xong thì vội vàng chạy mất, bỏ lại đằng sau ai đó không biết phải chờ đợi đến bao giờ với vẻ mặt mờ mịt.

Rõ ràng cô gần ngay trước mắt mà lại xa vời như vậy...

Hai người hộ lý thấy dáng vẻ Phó Thần Thương nhìn mãi theo hướng An Cửu bỏ đi mà không chịu thu hồi tầm mắt, trong khoảnh khắc đó lại suy nghĩ lại, sao đột nhiên lại cảm thấy có chút thương cảm với người đàn ông này...

...

Sắp được gặp lại hai tiểu bảo bối cô vẫn ngày nhớ đêm mong, hai tâm can của cô thì làm sao An Cửu có thể không kích động cho được, cho nên đương nhiên cũng không đoái hoài gì đến tâm tình của Phó Thần Thương.

Nhanh chóng về nhà thay một bộ quần áo ra dáng hiền thê lương mẫu, không trang điểm, mái tóc mềm mượt buông xuống bờ vai, còn đeo một chiếc kính râm lớn cho an toàn, sau khi kiểm tra đi kiểm tra lại An Cửu mới lập tức gọi xe chạy tới sân bay.

Lúc An Cửu chạy tới thì chuyến bay đã hạ cánh rồi, Monica ăn mặc

một thân thời thượng mỗi tay dắt một người, xuyên qua đám đông thì thoảng lại í ới tiếng nhận người thân, đi tới địa điểm đã hẹn trước với An Cửu.

Hai tiểu bảo bối vẫn như hai cái bánh bao béo mập mềm mại vậy, một bên cả cây hồng phấn, một bên cả cây màu lam, cả hai đều xinh xắn đáng yêu đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh Monica, bởi vì xung quanh rất lạ lẫm nên thỉnh thoảng lại tò mò ngó nghiêng tứ phía.

Điểm không giống nhau là Đoàn Đoàn có vẻ nghiêm trang, chỉ có con người chuyển chuyển, trên khuôn mặt non nớt thoảng hiện vẻ dò xét kín đáo không phù hợp với độ tuổi. Trong khi Phạn Phạn lại có vẻ đáng yêu hoạt bát hơn, không ngừng mở lớn đôi mắt to trong veo ngấp nước nhìn vào những thứ mới lạ xung quanh, vẻ mặt cũng vô cùng sinh động dễ thương.

Hiển nhiên là hai đứa bé được dạy dỗ không tệ, đều là những đứa bé sôi nổi ngoan ngoãn chăm lo học hành, bởi vì mỗi bé đều cầm trong tay một cuốn sách lớn, có điều trong tay Đoàn Đoàn là cuốn 《Bách Khoa Toàn Thư Anh Quốc》, còn của Phạn Phạn là 《Sách dạy nấu ăn Trung Hoa》 ...

Ợi chừng hơn mười phút, Phạn Phạn rõ ràng có chút nóng ruột, thỉnh thoảng lại nhón đôi chân mang giày đỏ lên nhìn quanh một vòng, sau đó cái miệng nhỏ lại chu chu ra thật đáng thương, lắc lắc tay Monica: “Dì Mặc, sao mẹ còn chưa tới...”

“Phạn Phạn ngoan, mẹ con nói sẽ tới đây ngay lập tức.” Monica dịu dàng dỗ dành.

“Nhưng đã qua bao nhiêu cái ngay lập tức rồi...” Cô bé có vẻ không hài lòng lầu bầu, trong lòng cũng không khỏi lo lắng, chỉ sợ mẹ có em bé khác thì sẽ không thương bọn chúng nữa, loại lo lắng này người

lớn làm sao mà hiểu được.

Mặc dù Đoàn Đoàn luôn chứng chạc hiểu chuyện, nhưng dẫu sao đây cũng là lần đầu tiên rời xa mẹ lâu như thế, coi như có quy quy củ củ đứng chờ không nói gì đi nữa, nhưng đôi mắt đen lay láy sáng ngời đã sớm không kìm được vẻ nóng ruột và mong chờ.

“Mẹ ơi ~~~.” Mắt Phạn Phạn chột sáng lên, đột nhiên hô lớn một tiếng rồi nhào về phía trước.

An Cửu vừa xuống xe đã ba chân bốn cẳng chạy tới ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé mềm mại của Phạn Phạn, yêu thương hôn mấy cái: “Bảo bối, mẹ nhớ con muốn chết.”

Nói xong lại giang hai cánh tay về phía Đoàn Đoàn, cậu bé có chút xấu hổ buông xuống căng thẳng trong lòng, sau đó đôi chân ngắn ngắn mới chạy từng bước thật nhanh, nhào vào lòng mẹ.

“Tâm can bảo bối của mẹ.”

An Cửu ôm chặt hai tiểu bảo bối còn thơm mùi sữa, bao nhiêu phiền nào đều bay biến sạch, sự lệ thuộc trong đôi mắt trong trẻo còn vương hơi nước của bọn trẻ làm lòng được lấp đầy ấm áp.

... Lên xe, Monica ngồi ghế trước, An Cửu và hai tiểu bảo bối ngồi đằng sau.

Dọc đường đi, Phạn Phạn ôm rịt lấy mẹ, cái miệng nhỏ không ngừng líu ríu nói chuyện mãi không ngớt, Đoàn Đoàn rất ít nói chuyện, nhưng vẫn không rời mắt khỏi An Cửu, bàn tay nhỏ bé cũng nắm chặt lấy áo cô, chỉ sợ cô sẽ biến mất không bằng.

An Cửu đau lòng vừa ôm vừa hôn hai con một hồi lâu.

“Monica, thật là vất vả cho cậu rồi! Còn hại cậu phải phiền phức tự mình đưa hai đứa tới đây!” Về mặt An Cửu đầy biết ơn.

Monica hất tóc đầy quyến rũ: “Làm trò! Vẫn còn khách sáo với tớ thế à! Bên kia tớ đã giúp cậu thanh toán tiền lương với Tiểu Hạ rồi. Nếu sau này mà cậu có quay lại thì cũng có thể mời cô ấy tiếp tục công việc.”

An Cửu cười nói: “Coi như là khách sáo thì tớ vẫn phải nói! Thật là cảm ơn cậu!”

Tiểu Hạ là bảo mẫu của một công ty bảo mẫu chuyên nghiệp, trình độ học vấn cao, hơn nữa tuổi còn trẻ, lại còn vô cùng chuyên nghiệp, cũng rất được bọn nhỏ yêu thích, An Cửu mời cô ấy về vừa dạy vừa trông bọn nhỏ, thỉnh thoảng nhà không có người cũng nhờ cô giúp đỡ chăm sóc hai đứa một tay.

Ba năm trước Monica ly hôn với đạo diễn kia, sau khi ly hôn thì gần như ở luôn tại chỗ An Cửu. Ngoài giờ làm việc cố vấn dinh dưỡng cao cấp tại câu lạc bộ tư nhân ra thì thời gian còn lại cũng sẽ giúp đỡ cô chăm sóc hai bánh bao nhỏ, cũng giúp cô bớt được nhiều gánh nặng.

Mấy năm qua, tình cảm hai người như thể chị em, quan hệ vô cùng tốt.

Kiều Tang thường nói trêu, Monica là mẹ lớn của bọn nhỏ, còn cô chỉ là mẹ nhỏ thôi.

“Cảm ơn cái gì! Phải cảm ơn cũng là tớ phải cảm ơn cậu và hai tiểu bánh bao, nếu không có mấy người, một mình tớ tha hương sẽ cô đơn biết bao!” Monica dừng lại một chút rồi đột nhiên nói: “Đúng rồi

An Cửu, còn chưa kịp nói với cậu một chuyện!”

“Hả?”

“Tớ cũng chuẩn bị về nước rồi!”

“A! Thật sao?”

Mặt Monica buồn buồn: “Đương nhiên là thật rồi! Kiều Tang đi rồi, cậu và hai bánh bao cũng đi, một mình tớ sống ở đó thì còn có ý nghĩa gì! Mấy năm nay tớ cũng coi như tuyệt vọng thật rồi, người đàn ông kia chỉ biết đến công việc rồi mới tới tình yêu, tớ không tìm được thứ mình muốn ở anh ta!”

“Cậu... Nghĩ thông suốt rồi à?” An Cửu không chắc chắn hỏi lại, cô còn nhớ rõ năm đó khi Monica quyết định ly dị đã khóc thành cái dạng gì, cho dù sau khi ly hôn cũng một lòng mong chờ người đàn ông kia quay về tìm cô ấy.

“Nghĩ thông rồi! Tớ muốn học tập cậu, bắt đầu từ hôm nay, đừng gọi tớ là Monica nữa, gọi tên tiếng Trung của mình đi, Mạc Hiểu Từ! Tớ cũng muốn bắt đầu một cuộc sống mới! Gặp gỡ một anh chàng đẹp trai mới!”

“Anh chàng đẹp trai mới ~~” Phạn Phạn cũng vung bàn tay nhỏ bé lên hứng khởi học theo, chọc cho hai người cười ha ha.

Một lát mà Phạn Phạn đã nhanh chóng không ngồi yên được, đôi mắt đảo đảo vài vòng, đang êm đẹp đột nhiên lại dính lấy người An Cửu cọ cọ.

“Làm gì đó? Như là mèo con thèm sữa vậy! Chẳng lẽ lớn thế này rồi còn muốn bú ti à?” An Cửu chế nhạo.

Khuôn mặt nhỏ của Phạn Phạn đỏ ửng lên, ánh mắt nghiêm túc: “Phạn Phạn không có! Mùi trên người mẹ thơm quá, mẹ giấu đồ ăn ngon!”

“Ách...” An Cửu suy nghĩ một chút, sao cô có thể giấu đồ ăn ngon không cho con bé ăn được chứ.

Đang lúc mờ mịt thì nhóc con Phạn Phạn đã phát hiện ra mục tiêu, ôm cổ An Cửu tiện tay vớ lấy hộp đồ ăn để bên cạnh, chính là cái Phó Thần Thương bảo cô mang đi hồi sáng.

“Mẹ ~ cái này là quà mừng sao?” Cô bé con chớp chớp hàng mi dài như cánh bướm, khuôn mặt cũng như phát sáng.

An Cửu nhìn con gái mà không biết nói gì, nhóc con này có khứu giác của chó à?

Vừa nói vừa đưa tay mở hộp đồ ăn ra giúp cô bé, hai tầng đồ ăn đựng trong hộp giữ nhiệt đến giờ vẫn còn ấm ấm.

“Oa...” Phạn Phạn nhìn thức ăn được sắp xếp trang trí hết sức đáng yêu tinh xảo thì hai mắt mở lớn.

Thật ra An Cửu vẫn không hiểu, thức ăn ấy mà, mùi vị ngon là được, làm gì phải hao tổn tâm tư đi trang trí ba cái hình thù kỳ quái kia, cũng chẳng liên quan việc ăn có ngon hay không.

Nhưng giờ phút này nhìn thấy nét mặt Phạn Phạn, cô mới đột nhiên hiểu ra ý nghĩa của những thứ mà cô vẫn cho là vô dụng.

Phạn Phạn ôm cái hộp cơm ăn ngấu nghiến ngon lành, mùi thức ăn thơm phức mê người, ngay cả Đoàn Đoàn lạnh nhạt bên cạnh cũng

tò mò ngó đầu sang, Phạn Phạn rất có tâm dùng cái muỗng xúc lên một miếng cơm thập cẩm lớn ở bụng chú gấu trong hộp đút cho anh trai ăn, còn liến thoắng cái miệng nhỏ vẫn còn đầy thức ăn: “Anh trai, thử xem ngon lắm nè ~”

“Ăn ngon!” Đoàn Đoàn nheo mắt lại, dáng vẻ một bộ đầy hưởng thụ.

Lúc này đến Monica cũng bị kinh động: “Ôi! Thế này cũng kỳ à nha, An Cửu này tìm đâu ra được vị đại sư nào, lại có thể khiến bảo bối Đoàn Đoàn nhà ta cũng phải mở miệng vàng khen ngon!”

Vị đại sư nào...

Trong lòng An Cửu có đủ loại cảm giác, không nói rõ ra là tư vị gì.

Chương 168: Mèo con ham ăn

Hai đứa bé anh một miếng em một miếng phân chia rõ ràng, lát sau đã đánh bay cả hộp cơm trưa.

Phạn Phạn ăn xong trên mặt dính đầy cơm, vẻ mặt Đoàn Đoàn hết sức bất đắc dĩ dang cánh tay nhỏ bé lấy khăn giấy giúp cô bé lau mặt, Phạn Phạn cũng rất phối hợp tiến gần sang giúp anh trai một tay.

Sau khi ăn no, bởi vì chênh lệch múi giờ, chẳng bao lâu sau hai tiểu bảo bối đã mệt mỏi rã rời, hai cái đầu nhỏ kề sát bên nhau, lát sau đã dần dần ngủ thiếp đi trên xe.

Về đến nhà trọ, An Cửu và Monica mỗi người ôm một bé đi lên lầu.

Đặt hai đứa nhỏ lên giường trong phòng ngủ, đắp chăn rồi An Cửu lại hôn hôn mỗi bé vài cái rồi mới đóng cửa đi ra ngoài với Monica.

An Cửu rót cho Monica một cốc trà: “Thế này là về luôn à?”

“Không giấu gì cậu, chuyện bên kia của tớ cũng xong hết rồi, công việc cũng đã bàn giao xong, chỉ là phòng ốc còn chưa tìm được chỗ ưng ý, có thể sẽ phải làm phiền ở chỗ cậu một thời gian.” Monica thành thật đáp.

“Đó là đương nhiên, tùy cậu muốn ở bao lâu cũng được. Chỉ là, đột nhiên như vậy, tớ còn tưởng chỉ mượn cơ đưa Phạn Phạn và Đoàn Đoàn trở về để giải sầu một trận chứ...”

Monica xoay xoay ly trà ra điều suy nghĩ: “Có những lúc ba năm cũng không thể cương quyết đưa ra một quyết định, có lúc lại chỉ là chuyện trong nháy mắt. Thật ra thì đến trước khi lên máy bay tớ vẫn có chút không cam lòng, cho đến khi thật sự rời khỏi vùng trời kia rồi mới cảm thấy buông bỏ được. Không có anh ta trong thế giới của tớ, tớ cũng không phải là không sống được.”

Nói xong lại lộ ra nụ cười thư thái, cực kỳ thoải mái tựa vào trên ghế sa lon: “Cho tới nay tớ vẫn chưa từng buông bỏ được đoạn tình cảm này, đến tận lúc rời đi mới phát hiện ra, thật ra tớ cũng chỉ là không cam lòng từ bỏ khoảng thời gian bảy năm đã bỏ ra để yêu và chờ đợi mà thôi. Còn đối với anh ta, thì ngược lại cũng chẳng có bao nhiêu kỷ niệm. Nói cho cùng cũng chỉ là tự mình trói mình.”

“Cậu có thể nghĩ được vậy là tốt rồi! Cậu còn chưa tới ba mươi tuổi, vừa đẹp vừa có tương lai, làm gì có loại đàn ông nào mà không tìm được chứ!” An Cửu theo bản năng dùng lời lúc đầu lão gia tử khuyên mình nói lại.

“Nói không sai! Cậu cũng thế! ĐÚng rồi, sau khi về nước đã xảy ra chuyện gì? Không phải chuẩn bị tới đại học M sao? Sao lại tới chỗ Kiều Tang? Ông chủ của Tụ Tinh... Không phải là Phó Thần Thương à?” Monica tò mò hỏi.

Trong điện thoại cũng không thể nói rõ, mỗi lần An Cửu chỉ nói vài ba câu, giờ phút này nghe Monica hỏi thì không thể làm gì khác hơn là giải thích câu chuyện lại đơn giản một chút.

“Cũng có thể là di tớ nghĩ nhiều rồi...”

Monica đưa một đầu ngón tay ra lắc lắc: “Tớ thấy không chắc đâu, nếu như anh ta không có ý tứ gì, lúc cậu đập cửa xong vào tìm anh ta, sao anh ta không trực tiếp phủ nhận đi, ngược lại còn có thái độ

mập mờ, coi như không phải anh ta làm, vậy thì loại hành động này của anh cũng chính là muốn giữ cậu lại bên cạnh!”

“Ừm...” An Cửu phiền não chống cằm.

Có lẽ người ngoài đều là người sáng suốt, lời Monica nói cũng rất có lý.

“Còn có một chuyện nhức đầu hơn!” Nét mặt An Cửu xem ra vô cùng khổ não.

“Sao vậy?” Monica nhíu mày.

An Cửu liếc về phía cửa, âm dương oán khí trả lời: “Mấy ngày trước, Phó Thần Thương vừa dọn đến phòng đối diện.”

Monica thiếu chút nữa thì phun sạch nước trà trong miệng ra ngoài: “Người này làm thế cũng quá lộ liễu rồi! Đầu tiên là thông qua Kiều Tang ép buộc cậu tới công ty anh ta, lại tạo scandal với Kiều Tang để quang minh chính đại đến gần cậu, bây giờ lại càng khoa trương hơn là trực tiếp dọn đến ở đối diện cậu luôn, đúng là nhất cử ly nhì tốc độ! Anh ta thế này rõ ràng là đang theo đuổi cậu còn gì!”

“Phì...” An Cửu không uống nước mà bị chính nước miếng của mình làm cho ho sặc sụa: “Khụ khụ,... theo đuổi?”

Hai chữ “theo đuổi” này làm sao mà khớp được với Phó Thần Thương chứ, cái người có cá tính như Phó Thần Thương mà lại đi theo đuổi một cô gái?

Giống như lời anh từng nói, anh không có chút kinh nghiệm lấy lòng phụ nữ nào, bởi vì từ trước đến giờ chỉ có người khác muốn lấy lòng anh.

“Làm sao vậy? Cậu không cần phải nói tớ cũng thấy không tin được, nhưng anh ta đã làm đến mức độ này, chẳng lẽ còn chưa thể hiện rõ ràng à? Còn nữa...” Monica nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá một lượt: “Cậu cũng không thể không có lòng tin vào chính bản thân mình như thế chứ!”

An Cửu nghe được lời này của Monica thì sắc mặt cũng không khá hơn được chút nào: “Không phải tớ chưa bao giờ nghĩ tới khả năng này, nhưng cho dù có là thật đi nữa, cậu có muốn ở bên một người đàn ông chỉ nhìn vào bề ngoài của phụ nữ không?”

Monica nghiêm túc đáp: “Cái này cũng không thể nói thế được, lòng yêu thích cái đẹp thì ai mà chẳng có! Năm đó Phó Thần Thương không yêu cậu cũng không phải vì cậu không có vẻ ngoài, mà là vì nội hàm của cậu cũng chẳng có mấy! Học lớp mười hai tới hai lần còn không tốt nghiệp được, so với nội hàm mà nói, tớ thấy sắc đẹp của cậu còn có phần cao hơn đấy!”

An Cửu bất mãn vì bị bạn thân trêu chọc: “Này này này!”

“Được rồi được rồi! Cái người này không phải là còn nhớ tới cháu anh ta Phó Cảnh Hi đấy chứ? Không phải tớ nói cậu đâu, mặc dù mình rất khinh bỉ cuộc hôn nhân thất bại của Phó Thần Thương năm đó, chỉ là đối với chuyện này thì cậu có vẻ quá để tâm những chuyện vụn vặt rồi, có bao nhiêu tình cảm thời học sinh có thể đi đến cuối cùng, có thể đến được với nhau? Tình cảm thời điểm đó trong sáng thuần túy, nhưng cũng khó mà chịu đựng được mưa to gió lớn, hướng chi cũng chẳng có cái gì là mãi mãi không thay đổi, còn nữa đến đến mỹ nữ còn có thể có số phận long đong ai mà biết được. Giống như cậu và Phó Cảnh Hi, nhìn lại chẳng phải cuối cùng cậu lại gả cho chú hai anh ta sao, có điều Phó Thần Thương này cũng không phải người tốt lành gì, dù sao anh ta cũng là nhị thiếu gia tập

đoàn Phó thị, cứ cho là năm đó chưa lên nắm quyền đi cũng không thể keo kiệt đến mức như vậy chứ! Sau khi ly dị thì đến nửa xu tiền phí chia tay cũng không đưa! Tên khốn kia nhà mình tốt xấu gì còn chia cho mình một nửa đấy!” Monica cực kỳ không biết xấu hổ mà lên án.

Trước mặt thì cô từ chối đưa ý kiến, về sau đó thì An Cửu há miệng nhưng lại không biết nói với cô ấy thế nào.

Monica lập tức nói thêm: “Đúng rồi, lần trước cậu nói còn chưa rõ động cơ của anh ta cũng chưa có cơ hội nói với anh ta chuyện mấy đứa nhỏ, vậy bây giờ bọn trẻ ở đây, mà anh ta lại ở đối diện...”

An Cửu thở dài: “Đây chính là điều tởm nhất đấy! Có điều mấy ngày này tạm thời chưa cần lo lắng, anh ta bị đau dạ dày phải nhập viện rồi.”

“Thật ra tởm cảm thấy Phó Thần Thương cũng không có ác ý đâu! Chẳng phải anh ta không ở bên Tô Hội Lê sao? Bây giờ còn phí hết tâm tư tiếp cận cậu, có phải vì hối hận đã ly hôn với cậu không, chờ sau khi cậu đi rồi mới phát hiện ra người mình thật sự yêu là người nào chẳng?” Thật ra Monica không hiểu được nguyên nhân sự cảnh giác của An Cửu.

An Cửu có nỗi khổ khó nói, bởi vì chuyện kia có liên quan đến bí mật của nhà họ Phó và bà ngoại cô, nên cô chưa bao giờ nhắc đến với ai, bao gồm cả Kiều Tang và Monica.

Monica thì không biết nội tình, cho nên mới hiểu lầm Phó Thần Thương là do lâu ngày sinh tình đối với cô.

An Cửu hiểu rõ sự tình nên làm sao có thể tin tưởng chuyện này không có mục đích gì, mỗi lời nói và hành động lừa gạt của Phó Thần

Thương liệu có phải là đã yêu cô!

Ít nhất, trong thời gian của cuộc hôn nhân kia xảy ra rất nhiều chuyện, mà mỗi một khía cạnh đều có thể chứng minh được, trong lòng Phó Thần Thương, người phụ nữ Tô Hội Lê này hết sức quan trọng.

Dưới tình hình này mà còn tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của Phó Thần Thương, cô còn chưa ngu ngốc đến mức độ đó. Điều duy nhất để lại cho cô chút cảm tình cũng chỉ có chuyện năm năm trước trong bệnh viện, vì đứa bé mà anh nguyện ý ly hôn, nguyện ý buông tha cho hai mươi phần trăm cổ phần, cũng để cho cô cảm nhận được mặc dù người đàn ông này là người không từ bất kỳ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, chẳng qua là vì anh và cô không phải người của cùng một thế giới, lập trường không giống nhau, nhưng anh cũng không phải người độc ác.

Monica thấy cô hoàn toàn thờ ơ thì cũng không khuyên nhủ thêm nữa, dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến hai đứa bé, cho nên cô cũng có thể hiểu được sự cẩn trọng của An Cửu.

Monica vỗ vai cô: “Có gì mà phải phiền não chứ! Chuyện này quá đơn giản mà! Tớ trở về rồi, cậu có cái gì phải lo chứ! Chờ tớ tìm được chỗ ở rồi cậu đưa Phạn Phạn và Đoàn Đoàn qua chỗ tớ ở một thời gian!”

“Như vậy sao được, cậu cũng có công việc mà!” An Cửu lập tức từ chối, cô đã làm phiền cô ấy nhiều rồi.

“Công việc thì có gì gấp chứ! Tớ vốn đã chuẩn bị xong xuôi để nghỉ ngơi một thời gian rồi, dù sao tên kia cũng để lại cho tớ nhiều tiền như vậy, công việc với tớ cũng chỉ là làm cho bớt rảnh quá hóa nhàm chán thôi, cậu có thể để bảo bối đi theo tớ, tớ vui mừng còn

không kịp ấy chứ! Được rồi được rồi, đừng nghĩ mấy thứ này nữa, cứ quyết định như vậy đi! Phòng tắm ở đâu vậy? Tớ muốn đi tắm!”

An Cửu chỉ vị trí cho cô, trên mặt toàn là vẻ cảm kích. Thật ra thì cô cũng định sắp xếp đưa hai đứa nhỏ đến một nơi khác, lại mời thêm một bảo mẫu chăm sóc, nhưng dù sao vẫn cảm thấy không yên tâm, nếu được như lời Monica nói thì cô có thể hoàn toàn yên tâm rồi.

Giải quyết xong vấn đề nan giải nhất, cuối cùng An Cửu cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

...

Ngủ thẳng đến nửa đêm, An Cửu cảm thấy mũi nhột nhột ngứa ngứa, vừa mở mắt ra đã thấy ánh đèn ngủ vàng ấm áp, con gái mặc áo ngủ màu hồng đang nằm trên người cô, ngón út vẫn còn đăm đăm chọt chọt nghịch ngợm trên mặt cô.

Sau khi làm mẹ, cô đặc biệt thích sắm sửa đồ cho hai tiểu bảo bối ăn mặc thật đáng yêu, không hiểu sao lại cảm thấy thấu hiểu cái tâm lý kỳ quái thích có con gái của Phó Thần Thương.

Chỉ là, nghĩ lại thì thấy cũng không đúng, chính cô cũng muốn có con gái, cho nên trong chuyện này Phó Thần Thương cũng coi như có mấy phần ý tứ?

“Sao lại tỉnh dậy thế này, không ngủ được à?” An Cửu yêu thương vuốt vuốt mái tóc mềm mại của con gái, nghĩ nghĩ có phải vẫn chưa quen với việc thay đổi mùi giờ không.

Nói xong lại chống tay nhìn sang bé con bên cạnh Phạn Phạn, hình như Đoàn Đoàn ngủ rất ngon.

Để rèn luyện cho hai bé năng lực sống độc lập, bình thường bọn chúng đều ngủ trên giường nhỏ của chính mình, nhưng lần này bởi vì lâu ngày không được gặp mặt, cho nên mới đặc biệt phá lệ để cho hai bé ngủ cùng với cô.

Sau khi An Cửu hỏi xong, ai ngờ nhóc con lại lắc đầu một cái, vẻ mặt rất thành thật nhìn cô: “Mẹ ơi, cơm ăn lúc này ở trên xe ngon lắm.”

An Cửu: “...”

Như thể sợ cô không tin, Phạn Phạn còn cố tình cường điệu thêm một lần nữa: “Thật sự là ăn ngon lắm luôn, cảm ơn mẹ nhiều, Phạn Phạn thích lắm.”

An Cửu: “...”

Sau đó Phạn Phạn chớp mắt nhìn mẹ, cuối cùng cũng nói ra mục đích thật sự: “Mẹ ơi, ngày mai còn có thể ăn nữa không?”

Con gái vừa nhắc tới đồ ăn ngon thì ánh sáng trong đôi mắt kia lại càng lấp lánh chói lòa đến mức mù mắt người khác.

An Cửu lâm vào tình huống khó xử, trong tiềm thức cô không hy vọng hai đứa nhỏ sẽ tiếp xúc quá nhiều với Phó Thần Thương, coi như có để cho bọn họ nhận nhau thì từ nỗi lòng của riêng mình, cô cũng hy vọng bọn nhỏ sẽ nghiêng về phía mình.

Để cho cô lo lắng chính là, đã có một lần sẽ có lần hai, ngộ nhỡ để Phạn Phạn ăn rồi về sau đến nghiện luôn thì làm thế nào?

“Mẹ ơi?” Phạn Phạn lại nhìn cô gọi thêm lần nữa.

Rốt cuộc An Cửu vẫn là không chịu đựng được sát thương của ánh

mắt kia: “Ừm, có thể!”

Dù sao ngày mai cũng là sinh nhật bọn nhỏ, thật sự cô không muốn khiến con gái phải thất vọng.

Một lần, chỉ một lần này thôi! Cô tự nhủ.

“Mẹ thật là ngày quá đi~” Tiểu bánh bao lập tức vui vẻ không thôi ôm lấy cổ cô.

“Mèo con ham ăn~” An Cửu bắt đắ dĩ véo cái mũi nhỏ của con gái.

Hai đứa nhỏ, một ham ăn, một kén ăn, thật làm người ta lo lắng!

“Mẹ ơi, con không ngủ được, mẹ đọc sách cho con nghe đi.” Phạn Phạn nói xong liền lôi dưới gối ra niềm vui mới tìm thấy gần đây
《Sách dạy nấu ăn Trung Hoa》 .

“Ừm...” An Cửu nhận lấy sách, mặc dù vậy vẫn không nói nên lời.

Lúc đi ngủ những đứa trẻ khác đều thích nghe truyện cổ tích, thế nào mà hai đứa con của cô đều không giống bình thường.

Đoàn Đoàn đã có thể đọc chữ, chưa bao giờ cần người khác đọc cho, lúc nào cũng muốn tự xem, hơn nữa mấy loại sách kia đến người làm mẹ như cô nhìn còn không hiểu.

Phạn Phạn thì đam mê tất cả các loại sách nấu ăn của các quốc gia khác nhau, mỗi ngày buổi tối đều phải nghe người ta đọc mấy món ăn mới có thể an tâm đi ngủ.

“Thịt viên, là một món ăn truyền thống vào các dịp lễ tết của Trung Quốc, cũng được xưng là thần dược Tứ Hỷ, mang ý nghĩa may mắn.

Đây là một món ăn có xuất xứ từ Hoài Dương, thịt ba chỉ có màu đỏ nhuận, kết hợp sắc xanh thấp thoáng của lá rau cải tạo nên hình ảnh đẹp mắt và mùi hương hấp dẫn xông vào mũi...”

Trong tiếng đọc dịu dàng của mẹ về món ăn hấp dẫn, Phạn Phạn nghĩ tới ngày mai còn được ăn ngon mà hài lòng chìm vào giấc mộng đẹp...

...

Rạng sáng ngày hôm sau, các bảo bối còn chưa tỉnh giấc thì An Cửu đã thức giấc, dận dò mấy câu với Monica rồi ra cửa đến bệnh viện.

Dĩ nhiên là đi kiểm đồ ăn cho chú mèo ham ăn. (¯ ͜ ¯)

Đi tới cửa viện thì đụng trúng Tề Tấn đang từ bên trong đi ra, nhìn sắc mặt có vẻ không được tốt lắm.

“Tề Tấn!” An Cửu chào hỏi với anh ta một tiếng.

Tề Tấn nghe tiếng thì ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy cô thì hai mắt lập tức sáng ngời: “Tổng tiểu thư!”

Bình thường anh ta ở trước mặt An Cửu đều gọi cô là “Tổng tiểu thư”, còn ở trước mặt Phó Thần Thương thì kiên quyết sửa miệng thành “Phu nhân”, tóm lại là đều không đắc tội với cả hai bên. Vừa đẹp.

Tề Tấn trưng ra dáng vẻ như thể nhìn thấy ân nhân cứu mạng, cảm động đến nỗi chỉ thiếu nước rớt nước mắt nữa thôi: “Tổng tiểu thư, cuối cùng cô cũng đến rồi! Tôi còn tưởng rằng... Hôm nay cô sẽ không tới chứ!”

An Cửu chỉ cười cười không nói gì, đúng là cô cũng không định đến thật, đây chẳng phải là vì có chút chuyện ngoài ý muốn xảy ra sao!

Sớm biết vậy hôm qua đã không mang cơm theo rồi, bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi.

Chương 169: Bỏ quá không tiêu được

Cửa phòng bệnh, Tiểu Tuyết và Tiểu Trương đang ngồi trên ghế dài tán gẫu, nhìn thấy An Cửu thì vội vàng đứng lên.

“Tổng tiểu thư, không phải chúng tôi làm biếng, là anh Phó đợi một người mà không muốn mọi người quấy rầy...” Tiểu Tuyết lên tiếng giải thích, chỉ sợ An Cửu hiểu nhầm.

An Cửu thì không thấy có gì kỳ quái, gật đầu tỏ ý đã biết: “Chưa có gây rắc rối gì cho hai người chứ? Tính khí người này có chút cổ quái, nếu có nói cái gì khó nghe cũng mong mọi người đừng để trong lòng!”

Tiểu Tuyết vội vàng lắc đầu: “Tổng tiểu thư khách khí rồi, mặc dù thoát nhìn Phó tiên sinh có vẻ không thân thiện lắm, nhưng cũng là người tốt, cũng không có làm khó chúng tôi! Chỉ có điều không biết chăm sóc cho chính mình, sau khi cô rời đi thì không chịu ăn uống gì...”

“Chúng tôi muốn giúp đỡ ngài ấy cũng không khiến, mới sáng sớm đã thức giấc, cũng không biết là cả đêm không ngủ hay là dậy sớm nữa.”

Tiểu Trương đứng một bên cũng bận rộn phụ họa, công việc lần này đúng là dễ kiếm tiền mà không tốn sức, bởi vì cái vị bên trong kia hoàn toàn đều là tự thân tự lực không cần bọn họ nhúng tay vào.

Thật ra thì bọn họ cũng biết bởi vì Phó Thần Thương là người cường

sạch sẽ không muốn để người khác đụng chạm vào việc của mình.

Nghe được câu “không biết chăm sóc cho chính mình”, An Cửu khẽ cau mày. Quả thật năm năm qua, Phó Thần Thương thay đổi rất nhiều, trong ấn tượng của cô anh là người rất chú trọng đến chất lượng cuộc sống, ngay cả tay nghề nấu nướng kia cũng là vì cái miệng quá kén ăn không quen ăn ngoài nên mới tự mình luyện thành.

An Cửu hỏi han xong tình hình thì khe khẽ đẩy cửa vào phòng.

Phó Thần Thương đang quay lưng về phía cô, đứng trước cửa sổ sát đất.

Cô còn đang định mở miệng nói chuyện đã nghe thấy tiếng anh: “Tới.”

Người đàn ông này có mắt ở sau lưng à?

An Cửu đang nghĩ như vậy thì thấy tư thế anh đứng trước cửa sổ có thể nhìn thấy dưới lầu mới kịp phản ứng được có phải vừa rồi nhìn qua cửa sổ đã thấy cô đến rồi không.

Trong lòng bỗng khẽ động, thậm chí sinh ra một loại ảo giác là anh đang chờ cô đến...

“Ừ, thân thể đã khỏe hơn chưa?” An Cửu khách sáo hỏi thăm một câu.

Phó Thần Thương quay người, dưới mí mắt là quầng thâm nhàn nhạt, cũng không thèm liếc cô đến một cái đã xoay người đi vào phòng bếp.

Ngày hôm qua, cô qua loa chạy tới ném cho anh hai hộ lý sau đó một giây cũng không chậm trễ lập tức kiểm soát rồi đi, dáng vẻ một bộ không muốn nhìn anh thêm một cái, khiến anh cả ngày vác theo bộ mặt âm trầm, biết rõ câu “xong việc sẽ tới” của cô cũng chỉ để qua loa lấy lệ, nhưng lại không cưỡng lại được mà luôn đứng chờ trước cửa sổ.

Cuối cùng cũng thật sự chờ được tới khi nhìn thấy bóng dáng cô, nhưng lại không dám vui mừng quá sớm, mỗi giây phút trôi qua đều ở trong tâm trạng lo âu thấp thỏm.

Sớm đã thành thói quen với việc nhìn dáng vẻ âm dương quái khí của anh, An Cửu cũng chẳng để để tâm, để túi xuống, trên kệ bếp đã sớm chuẩn bị xong thức ăn, chắc là đồ Tề Tấn vừa mới mang tới.

Gương mặt tuần tú của Phó Thần Thương lạnh tanh, môi mỏng khẽ mím, cắn thận cắt cà chua.

An Cửu nhìn anh một cái, thấy cái mặt thang trước mặt cũng không có gì khác bình thường mấy, nhưng thế nào lại có chút cảm giác như anh đang tức giận.

Người nào đã chọc vào anh rồi? Đang yên đang lành sao lại mất hứng rồi?

An Cửu có chút thăm dò đứng cạnh anh, đưa tay cầm lấy một miếng cà chua bỏ vào miệng nhai nhai, thấy anh bỏ cà chua đã cắt xong vào chén rồi bắt đầu cắt dưa chuột, lại chạy qua lấy dưa chuột ăn...

Rốt cuộc Phó Thần Thương cũng liếc cô một cái, đưa luôn nửa quả dưa chuột cho cô gặm: “Qua bên kia chờ đi, một chút nữa là cơm chín thôi.”

Vừa nghe anh muốn an ổn nấu cơm, An Cửu dĩ nhiên là rất vui vẻ, vốn còn đang suy nghĩ làm thế nào để mở miệng với anh đây, không ngờ là dưới tình huống còn chưa biết hôm nay cô có tới hay không mà anh vẫn dậy sớm cẩn thận chuẩn bị đồ ăn trưa cho cô.

Thấy ý cười rạng rỡ trên mặt cô, tay Phó Thần Thương thoáng dừng lại, đây là lần đầu tiên kể từ khi trở về nước, cô dành cho anh một nụ cười thân thiết không chút bài xích như vậy, như thể một làn gió thổi qua cánh đồng lúa mạch...

“Anh làm đi làm đi, em đứng ở đây nhìn, sẽ không quấy nhiễu anh đâu.” An Cửu vừa gặm dưa chuột vừa sáng khoái nói.

Cô đột nhiên nghĩ đến, nếu như có thể học được tay nghề của Phó Thần Thương thì chẳng phải là một lần vất vả cả đời nhàn hạ sao?

Phó Thần Thương nhíu mày, liếc mắt một cái đã đọc ra suy nghĩ trong đầu cô: “Muốn học?”

“Tùy tiện nhìn chút thôi mà.” An Cửu lấp liếm.

“Học cái này làm gì? Muốn lấy lòng ai?” Đương nhiên Phó Thần Thương không tin lời giải thích này của cô.

“Lấy lòng chồng tương lai của tôi không được à?” An Cửu chột dạ bật thốt lên.

Ngay lập tức sắc mặt Phó Thần Thương âm trầm xuống, động tác trộn thức ăn cũng khựng lại.

An Cửu lập tức ý thức được nói sai rồi, chỉ sợ anh mà giận lên thì cơm cũng không có mà lấy: “Anh làm anh làm đi, tôi không nhìn là được chứ gì?”

Nói xong thì chạy biến ra ngoài dọn dẹp lại phòng.

Chờ sau khi Phó Thần Thương nấu xong, An Cửu mới cầm hộp đồ ăn mon men đi vào: “Tôi thấy tình hình anh cũng tốt hơn rồi, bác sĩ y tá cũng rất tận tình, bên ngoài còn có hai hộ lý, tôi cũng không giúp được gì nữa, sau này cũng không cần tới nữa nhỉ, ngày mai không cần chuẩn bị bữa trưa cho tôi đâu.”

Vừa mới dò xét xem muốn học tay nghề nấu nướng của anh có vẻ là không được, có điều cũng tốt, cô cũng không mong muốn có quá nhiều tiếp xúc với anh.

Đang chuẩn bị đi, nhưng tay vừa đặt lên khóa cửa đã bị một cánh tay từ phía sau ôm lấy eo: “Cứ đi như vậy sao?”

An Cửu chau mày đẩy ra một cái, vẫn còn nghĩ tới thân thể của anh nên cũng không dùng lực. Một chút tác động nhỏ này với anh mà nói thì chẳng khác nào như không.

“Ai nói không giúp được gì?” Anh thì thầm, giọng nói hết sức mập mờ.

Khóe miệng An Cửu giật giật: “Đừng có bắt tôi phải ra tay với anh? Đã bệnh thành thế này rồi còn không muốn sống yên ổn à?”

Ngược lại Phó Thần Thương còn ôm cô chặt hơn chút nữa: “Cho nên mới phải bổ sung năng lượng.”

An Cửu kéo tay anh đang ôm eo cô ra: “Tôi lại lo là anh bổ quá không tiêu được đâu!”

Phó Thần Thường thuận thế cầm lấy tay cô, giọng điệu thập phần dịu

dàng: “Ngày mai tới đây đi, muốn cái gì anh dạy em cái đó.”

Vẻ mặt An Cửu nhìn anh như gặp phải quỷ, trên mặt là vẻ hoàn toàn không thể tin được.

Cô biết Phó Thần Thương này luôn coi nguyên tắc như thể sinh mạng, nói một là không có hai, cho dù người khác có nói gì cũng không thể thay đổi được quyết định của anh, hơn nữa anh còn có khả năng cực kỳ mạnh mẽ là chức năng tẩy não đồng hóa luôn người khác về phe mình...

Quãng thời gian ở bên anh kia, không chỉ có thói quen cuộc sống của cô, thậm chí là cả thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan, thẩm mỹ quan,... Tất cả đều bị anh đều bị anh xóa sạch, các ý kiến cá nhân của cô mà anh cảm thấy không đồng ý thì đều sẽ bị mài mòn trên con đường trấn áp.

Thế mà lúc này người đàn ông trước mắt cô đây có thật sự là Phó Thần Thương không?

Bắt đầu từ việc anh chủ động giúp cô làm bánh ngọt cho Phó Thần Hi, cô đã cảm thấy có gì đó không bình thường, mà từ trước tới nay đối với những vấn đề và người mà cô không thể giải thích được thì đều giữ thái độ biết để đấy nhưng không quá vồ vập gần gũi hay tìm hiểu.

Không hiểu sao trong đầu cô đột nhiên hiện lên hai chữ “theo đuổi” mà Monica từng nói, An Cửu rùng mình một cái, liên tục không ngừng rút bàn tay mình đang bị anh cầm lại: “Không cần.”

Mặt Phó Thần Thương vẫn lặng như nước âm trầm nhìn cô khiến cô phải rùng mình cảnh giác rồi vội vã rời đi...

Nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, lừa gạt cũng không bỏ được, ngàn y trăm thuận rồi vẫn không đổi được một chút cảm động của cô...

Thật là cuộc đời này chưa bao giờ gặp vấn đề khó khăn như vậy...

Sau khi rời khỏi bệnh viện, đầu tiên An Cửu gọi điện thoại cho Kiều Tang.

“Hôm nay tớ không qua, người kia có vấn đề gì không?”

“An tâm ở nhà chơi với hai tiểu bảo bối đi, ở đây mình có trợ lý rồi! Cậu vốn cũng không cần ngày nào cũng chạy tới chỗ mình đâu! Dưới ánh mắt của mọi người thế này, chẳng lẽ Tô Hội Lê còn có thể giở trò gì nữa à? Chờ buổi tối sau khi kết thúc chương trình chúng mình chạy qua với các bảo bối nhé~” Giọng Kiều Tang nhẹ nhàng.

“Mình lo lắng không phải cô ta, mà là cậu ấy, gần đây cậu xảy ra chuyện gì vậy? Cứ có vẻ không yên lòng sao đó!”

Kiều Tang trầm mặc chốc lát rồi trả lời: “Nào có gì đâu! Xem kịch bản đến xuất thần quá nên ngủ không được ngon thôi! Bây giờ cũng đã điều chỉnh lại rồi!”

“Thế là được rồi! Nếu có chuyện gì thì đầu tiên phải báo với mình đấy biết chưa!”

“Tuân lệnh!”

An Cửu cúp điện thoại, không hiểu sao vẫn cảm thấy có chút lo lắng.

Lúc trở lại nhà trọ thì Phạn Phạn và Đoàn Đoàn cũng đã rời giường, Đoàn Đoàn ngồi bên bàn uống sữa tươi, đáng vẻ nho nhã mà uống

nửa ngày cũng chưa được mấy hớp, Phạn Phạn thì mới đánh răng rửa mặt xong, vẫn còn chút mơ mơ màng màng đã được Monica ôm lên đặt xuống ghế, vừa cầm ly sữa tươi lên đã uống ừng ực vài hớp hết sạch ly sữa.

“Mẹ.”

Thấy An Cửu trở lại, ánh mắt Phạn Phạn sáng bừng lên, lập tức tỉnh táo lại, thân thể béo mập lăn một cái từ trên ghế xuống, chạy mấy bước lại ôm lấy bắp chân cô: “Mẹ vừa đi đâu vậy?”

An Cửu thay dép xong thì nhét hộp đồ ăn vào lòng cô bé: “Mẹ đi khát thực giúp con...”

Monica cười phì một cái, xông lên nháy mắt với cô: “Hôm qua tớ đã nghi rồi, thức ăn này của cậu sẽ không phải là... Hử?”

Cũng biết không lừa được cô ấy nên An Cửu chỉ đành bất lực gật đầu một cái.

Còn chưa thấy người đâu mà đã có thể giải quyết được cái dạ dày của hai tiểu bánh bao rồi, đây cũng không phải một dấu hiệu tốt...

Chương 170: Scandal ngoài ý muốn

Sau khi ăn sáng, hai bé con loăng quăng ở trong bếp tự mình làm bánh ngọt, Monica làm đầu bếp chính, An Cửu làm trợ thủ, Đoàn Đoàn trộn bột, An Cửu thì phá rối, không khí rất hòa thuận vui vẻ.

Đúng lúc này tiếng chuông cửa vang lên, đầu tiên An Cửu cảnh giác nhìn ra ngoài qua mắt mèo, ngoài cửa là một chàng thanh niên, bên cạnh còn để một cái hộp được gói giấy bọc quà cẩn thận.

“Xin hỏi Phạn Phạn tiểu thư là vị nào? Sô cô la của cô, mời cô ký nhận cho~” Chàng thanh niên chuyển phát nhanh An Cửu đứng cạnh cửa lại nhìn Monica ở trong nhà một cái, sau đó thì cảm thấy quần mình bị kéo kéo.

Phạn Phạn đang ngược khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bột mì lên, nghiêm túc nói: “Em chính là Phạn Phạn tiểu thư!”

Anh chàng chuyển phát nhanh: “... Hớ.”

An Cửu rút tấm thiệp ở góc ra nhìn một cái, quả nhiên là Phó Cảnh Hi.

Phạn Phạn đưa bút một đường ký tên lên giấy ký nhận: “Cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, sinh nhật vui vẻ!” Anh chàng chuyển phát nhanh thật thà sờ sờ gáy: “Đây là con gái chị sao? Thật là đáng yêu!”

“Cám ơn, vất vả rồi!” Con gái được khen, An Cửu đương nhiên cũng vui lây.

Không bao lâu sau, quà tặng của Đoàn Đoàn cũng đến, chính là các loại sách chất còn cao hơn người thẳng bé, nhóc con chôn thân trong đống sách muốn ra cũng không được.

Hơn nữa lúc trước lão gia tử cũng bảo cô mang về một chút đồ, có lẽ trong một thời gian dài nữa hai nhóc con này cũng không có thiếu đồ ăn vặt và sách.

Buổi chiều An Cửu dẫn hai bảo bối đến khu vui chơi một chuyến, buổi tối thì ăn ở nhà hàng bên ngoài đến khi trở về còn chưa đến bảy giờ. Hai bé con chơi điên cuồng ở bên ngoài cả một ngày đã sớm mệt mỏi, về đến nhà không bao lâu cũng ngoan ngoãn lên giường đi ngủ.

Một ngày cô hết sức lo lắng cũng đã kết thúc bình an, không có xảy ra bất cứ tình huống gì ngoài ý muốn.

Bảo bối không xảy ra chuyện gì không hay, có điều bên kia Kiều Tang lại xảy ra chút vấn đề.

Vừa tắm xong, An Cửu đang từ phòng tắm đi ra thì thấy Monica nhắc: “Điện thoại cậu vừa vang mấy lần đấy, là số lạ.”

Trực giác của An Cửu mách bảo giờ này mà có điện thoại gọi đến thì tuyệt đối không có chuyện gì tốt, còn là số lạ nữa chứ, vừa cầm điện thoại lên liếc mắt nhìn, đang chuẩn bị gọi lại thì số điện thoại đó lại gọi tới.

“Xin chào, xin hỏi ai đấy ạ?”

“Xin chào, tôi là phóng viên Từ Phạm của 《Báo giải trí đô thị XX》, vừa rồi có người cung cấp tin báo cô Kiều đang ở cùng với tam thiếu gia của tập đoàn Phó thị, không biết có phải là thật không?”

Tam thiếu gia? Phó Hoa Sinh?

Trong đầu An Cửu nổ “Oành” một tiếng tung toành: “Xin hỏi anh lấy được tin tức này từ đâu?”

“Mới vừa nhận được một email ẩn danh, tôi tin không chỉ có mình tôi nhận được tin tức này.” Phóng viên đầu kia trả lời.

Rất dễ nhận ra đây là có người cố ý, một chuyện như thế này nổ ra thì Kiều Tang sẽ bị buộc tội bắt cá hai tay, hơn nữa đối phương còn là hai anh em của một gia đình có danh tiếng.

Bây giờ là tám giờ tối, với tình huống bình thường thì phần lớn các tòa soạn báo đều đưa báo đến xưởng in vào khoảng mười giờ đêm để tiến hành in ấn, sau đó sẽ vận chuyển đến các nơi, trừ phi buổi tối hôm đó xảy ra sự kiện trọng đại hoặc bộc phát tin tức lớn gì.

Chuyện của Kiều Tang hiển nhiên là thuộc dạng bộc phát tin tức hot, chắc chắn thống lĩnh trang bìa của các tờ báo.

Không chỉ có An Cửu bên này, còn cả phía công ty, tối nay chắc chắn điện thoại cũng sẽ bị khủng bố kinh hoàng.

An Cửu cố gắng trấn tĩnh lại, đối với những vấn đề liên tiếp được đặt ra bởi vị phóng viên kia, một chữ cô cũng không đáp lại mà chỉ nói một câu: “Phóng viên đúng không, ở chỗ tôi có lẽ có thứ sẽ gây hứng thú cho anh hơn đấy, ba phút nữa mời anh kiểm tra hộp thư.”

Công ty truyền thông không ngừng gọi điện tới, An Cửu không kịp nghĩ nhiều, một bên ứng phó không ngừng một bên lại không chậm trễ lập tức mở máy tính lên, nhanh chóng đăng nhập vào hộp thư, kiểm tra một lượt email sớm đã chuẩn bị từ trước rồi gửi cho tất cả các bên truyền thông.

May mắn cô đã sớm có chuẩn bị!

An Cửu cũng có tin tức về một scandal, nội dung là năm năm trước Tô Hội Lê lấy danh nghĩa cá nhân thành lập một quỹ từ thiện dành cho người khuyết tật, nhưng thực chất là dùng quỹ từ thiện này để moi tiền của người hâm mộ.

Bởi vì lúc trước gần như tất cả giới truyền thông đều đặt tiêu điểm sự chú ý vào chuyện tình của Tô Hội Lê, hiếm có ai điều tra thêm về các tin tức có liên quan khác, cộng thêm việc những năm gần đây, Tô Hội Lê càng ngày càng tâm cơ, làm việc cũng cẩn thận hơn, rất khó bắt được nhược điểm của cô ta. Cô cũng là moi được tin tức quỹ từ thiện có vấn đề này từ tay Lâm Huyền.

Cho dù là Lâm Huyền tự chủ trương hay là chủ ý của Tô Hội Lê đi chăng nữa, tóm lại chuyện này Tô Hội Lê tuyệt đối không chối cãi được.

Đối với vấn đề tình cảm cá nhân kia của Kiều Tang, tính chất của chuyện này của Tô Hội Lê có liên quan đến cả vấn đề xã hội và công chúng, chắc chắn có cơ được chú ý hơn.

An Cửu xem đồng hồ, đúng tám giờ tối, còn chưa quá muộn. Ít nhất cũng có thể chiếm tới một nửa số trang trang bìa báo ngày mai, giảm bớt được mức độ gièm pha về vụ bê bối của Kiều Tang. Mặc dù như thế, những vấn đề còn lại cũng rất nan giải...

“Monica, giờ tớ phải đến công ty một chuyến, bọn trẻ...”

“Mau đi đi! Ở đây có tớ rồi!”

Từ nãy đến giờ An Cửu vẫn luôn gọi điện thoại không ngừng, Monica ở một bên nghe nửa ngày cũng hiểu được đại khái tình hình có chuyện gì xảy ra, vội vàng lên tiếng để cô an tâm.

An Cửu lên tiếng cảm ơn rồi tức tốc chạy tới công ty.

Đến khi cô chạy tới bộ phận PR thì đồng nghiệp Sandy như thể nhìn thấy cứu tinh mà nhào lên: “Ann, vừa rồi có một người bạn của tớ nhận được email của cậu, cậu đúng là lợi hại, thế nào mà trong thời gian ngắn vậy lại có thể đào ra được một tin tức lớn kinh khủng thế, không chỉ có thể hóa giải tình huống khẩn cấp này mà còn hung hăng đập cho Sở Thiên một cước nữa! Chuyện kia của Kiều Tang cùng lắm cũng chỉ là scandal đời tư, xử lý tốt một chút là đâu lại vào đấy, còn chuyện kia của Tô Hội Lê chỉ cần lộ ra ngoài một cái là danh tiếng cũng đủ rớt xuống ngàn trượng, phen này thì đừng có nghĩ lẫn lộn được gì nữa! Năm đó có tin đồn cô ta phá hoại gia đình nhà người ta ép người ta đến mức sảy thai còn ly hôn, thậm chí là tin tức không rõ, phải dựa vào cái quỹ từ thiện này mới có thể dần dần khôi phục danh tiếng, bây giờ thì ngay đến cả cái này cũng là giả...”

Sandy hưng phấn nói chuyện không ngừng, An Cửu nhìn một vòng cắt đứt lời cô nàng: “Kiều tang đâu?”

“Mới vừa rồi còn ở đây mà! Có khi nào là biết cậu đến nên sợ quá trốn mất rồi chẳng!” Sandy nhún nhún vai.

An Cửu giận điên lên cũng không biết nói gì cho phải, nói biết bao nhiêu lần là có chuyện gì thì nhất định phải nói cho cô biết, kết quả cô đây là người đại diện mà lại phải chờ đến khi tin tức bùng nổ rồi mới

biết tin từ giới truyền thông.

Trong mắt phụ nữ thì sức ảnh hưởng của cái tên Phó Thần Thương kia không thua gì bất cứ một ngôi sao nam nào, hơn nữa còn thêm vào một Phó Hoa Sinh, chuyện này rùm beng lên thì Kiều Tang không có gì nghi ngờ sẽ bị đám fan nữ kia ăn tươi nuốt sống ngay lập tức!

An Cửu nhanh chóng xem qua các loại tin tức về scandal này để xem còn có thể cứu vãn gì nữa không, là ở con đường gần nhà cũ kia, tư thế hai người trong ảnh đang ôm hôn, nhìn thời gian thì có lẽ là vào đêm sinh nhật Phó Cảnh Hi hôm đó, còn có một tấm khác là hình ảnh hai người kéo nhau vào chung cư của Kiều Tang.

Có ảnh làm bằng chứng, hơn nữa cũng tương đối sắc nét, nghĩ muốn lật lại cũng đừng nghĩ, hoàn toàn là không có một cách nào vẹn toàn.

Nhìn dáng vẻ bỏ nhà ra đi của cái tên Phó Hoa Sinh kia, thế mà lại chạy đến chỗ Kiều Tang à?

Đêm hôm đó quả thật phản ứng của Kiều Tang có chút khác thường, cũng lạ là lúc ấy cô lại không chú ý!

An Cửu đang ảo não thì vạt áo lại bị người nào đó kéo kéo, quay người lại thì đập ngay vào mắt là bộ mặt tỏ vẻ đáng thương của Kiều Tang.

“An Cửu...”

Bây giờ có mạng cô ấy cũng chẳng được cái việc gì, vì vạt An Cửu trực tiếp hỏi vào vấn đề mấu chốt: “Những gì trên này viết đều là sự thật?”

Kiều Tang cũng không dám giấu giếm nữa: “Ngày đó từ nhà họ Phó đi ra cũng tại tứ sơ sót quá, lúc ấy trong đầu rất loạn, căn bản là không ngờ tới sẽ bị chó săn túm được. Mấy ngày nay đúng là Phó Hoa Sinh cũng ở chỗ tứ, nhưng tuyệt đối không phải là ở chung đâu, bởi vì tứ không có ở đó, anh ta sống chết không chịu đi nên tứ đành về chỗ bố mẹ ở, anh bị chụp được là hôm đó tứ về lấy đồ, vừa đúng lúc cùng ra ngoài với anh ta...”

Xem ra tên chó săn này theo dõi Kiều Tang cũng hao tổn không ít công phu đâu, nếu không thì làm sao có thể đúng lúc chụp được tấm ảnh đó chứ.

An Cửu vuốt vuốt ấn đường hỏi: “Vậy các người đang qua lại?”

“Tớ thềm vào! Tớ làm sao có thể qua lại với cái tên đó! Nếu có qua lại cũng làm sao có thể không nói với cậu chứ!”

“Thế cái kia giải thích thế nào?” An Cửu chỉ vào tấm hình hai người đang ôm hôn nhau.

Vẻ mặt Kiều Tang có vẻ lúng túng đảo đảo mắt: “Vấn đề này tóm lại là lúc đó tớ bị cưỡng hôn! Ai mà biết được anh lại đột nhiên nổi điên...”

“Đêm đó người mà Phó Hoa Sinh nói là người con gái anh ta nhận định toàn tâm toàn ý là cậu?” Mặc Dù An Cửu đặt câu hỏi, nhưng giọng điệu lại mang ý khẳng định.

Khóe miệng Kiều Tang giật một cái: “Thôi đi, tớ kham không nổi đâu!”

Hiển nhiên là Kiều Tang còn có chuyện chưa nói rõ ràng, cũng có thể là chính cô ấy cũng chưa hiểu rõ được, An Cửu cũng không tốn công

vô ích giúp cô ấy khai thông vấn đề tình cảm nữa: “Bây giờ Phó Hoa Sênh đang ở nơi nào? Nói cho anh ta biết ngàn vạn lần không được lộ diện!”

“Yên tâm đi, tớ đã ném cho anh ta một thùng mỳ ăn liền nhốt luôn ở nhà rồi!”

“ ... ”

--- ---

Cả đêm bận rộn.

Ngày hôm sau, phần lớn tin tức trang bìa của các tờ báo đều là tấm màn đen về quỹ từ thiện của Tô Hội Lê, có điều số lượng trang bìa về scandal của Kiều Tang cũng chiếm không ít, mặc dù đã cố hết sức giảm bớt sự ảnh hưởng, nhưng mà tên tuổi của Phó Thần Thương và Phó Hoa Sênh còn lù lù ra đó, hai người đồng thời dính líu quan hệ tình cảm với một người phụ nữ, chuyện thế này thì không cần nghĩ cũng biết sẽ gây sự chú ý đến mức nào.

Chương 171: Nhìn rõ sự thật

Editor: Sư Tử Cưỡi Gà

Sắc mặt Tô Hội Lê dữ tợn, thân thể run rẩy, ném một xấp báo vào mặt Lâm Huyền, hình tượng nhã nhặn lịch sự dịu dàng của ngày thường không còn sót lại chút gì.

"Lâm Huyền!!! Tôi tin tưởng cô như thế! Thế mà cô dám làm ra chuyện lừa gạt như vậy sau lưng tôi! Cô biết rõ nó sẽ phá hủy tôi!"

Cô nhìn lâu như vậy, tùy ý để con nhóc không biết trời cao đất rộng đó, còn có ả tiện nhân kia nháy nhót ở trước mặt mình, ngồi chờ chó săn rớt cuộc cũng có tiến triển to lớn, chỉ bằng những hình này, cộng thêm hình khiêu dâm và video tình dục do cô ngụy tạo, đủ để cho Kiều Tang không thể tiếp tục lật trời, ai biết bọn ngựa bắt ve, cô ta còn chưa kịp an bài kế hoạch tiếp theo, cách mảnh khỏe của cô chỉ có mấy phút, lập tức đã tuôn ra chuyện quý từ thiện, nào còn tinh lực để chú ý nữa.

Cả đêm cô đã điều tra kỹ, yêu sách hoàn toàn có thật, nhiều khoản quyền không rõ tung tích, không ngừng có người và phóng viên cung cấp tin tức nói mình không nhận được tiền quyền góp.

Lâm Huyền nhặt những tờ báo kia lên, khóe mặt giật một cái, không nói một lời, đè nén lửa giận.

Tô Hội Lê giận đến nổi điên: "Cô sờ thử lương tâm của mình đi, cô theo bên cạnh tôi nhiều năm như vậy, tôi có bạc đãi cô không? Tại sao cô phải làm loại chuyện hạ lưu này? Cô có biết lần này ngay cả

tôi cũng không thể bảo vệ được cô hay không!"

Nghe đến đó, rốt cuộc Lâm Huyền không nhịn được nữa: "Đừng nói cái giọng như cô đã ban cho tôi nhiều ân huệ lắm đó nữa! Cô không bạc đãi tôi, nhưng cô cũng đừng quên, năm đó lúc tôi theo cô, là khoảng thời gian cô nghèo túng nhất, nếu không phải tôi, cô sẽ có ngày hôm nay sao? Hạ lưu? Tôi đã làm chuyện gì thế? Cô cũng không nghĩ lại đi, cô cho rằng cô còn là Tô Hội Lê của năm đó à? Có Phó Thần Thương làm chỗ dựa, lại có Sở Mạch ái mộ, còn có một người cha làm quan sao? Tôi giúp cô tiếp khách, có chuyện gì mà không cần tiền chứ? Tôi kiếm tiền chẳng lẽ tất cả đều vì bản thân tôi sao? Cô cũng đừng ra vẻ hoàn toàn do bị tôi lừa gạt nữa, tôi không tin cô không biết gì, không phải cô vẫn chấp nhận đấy sao! Hiện giờ cô đang nghĩ xong việc thì muốn phui sạch toàn bộ quan hệ đẩy tôi ra ngoài chặn tai họa chứ gì?"

"Cô....." Tô Hội Lê biết lúc này không thể trở mặt với Lâm Huyền, đành nhin xuống.

Lúc cô nghèo túng nhất? Nếu không phải mình còn có giá trị lợi dụng, nếu không phải do cô nghĩ rằng Phó Thần Thương chẳng qua đang đợi thời cơ mới cố ý xa lánh mình, thì cô ta có thể một lòng đi theo mình sao?

"Bây giờ không phải thời điểm để lục đục, lần này thiếu hụt quá lớn, cô bảo tôi trong khoảng thời gian ngắn như vậy kiếm đâu ra nhiều tiền để bổ sung vào chứ?"

"Chuyện này rất dễ giải quyết, chỉ cần Sở Mạch hoặc Phó Thần Thương nói một câu, trong bọn họ có người thừa nhận cô có quan hệ với bọn họ, lời đồn tự nhiên sẽ sụp đổ! Bởi vì cô hoàn toàn không cần tham chút tiền nhỏ kia, đến lúc đó để cho fan biết, nói là do có người lừa gạt muốn hãm hại cô!" Lâm Huyền không nhanh không

chậm nói ra phương án.

Lần này cô ta muốn thấy rõ ràng, rốt cuộc Sở Mạch và Phó Thần Thương có thể giúp cô hay không!

Tô Hội Lê quá biết diễn trò, có lẽ ngay cả cô ta cũng bị lừa, huống chi là lừa gạt người khác, vừa đúng thừa dịp cơ hội lần này thấy rõ ràng rốt cuộc cô có bao nhiêu giá trị.

Lâm Huyền đợi nhiều năm như vậy đã không còn kiên nhẫn từ lâu, cộng thêm Tống An Cửu trở về nước, làm cho cô ta càng ngày càng hoài nghi rốt cuộc Tô Hội Lê còn có thể xoay mình hay không.

Đương nhiên Tô Hội Lê biết cô ta có tâm tư gì, hai tay nắm chặt thành đấm, móng tay khảm vào da thịt, im lặng chốc lát, cuối cùng đến công ty giải trí Sở Thiên.

--

--

Trong phòng làm việc xa hoa của tổng giám đốc, Sở Mạch ngồi ở ghế sa lon bằng da thật, trong tay bưng ly rượu đỏ, Mạc Y Y đang ôm cánh tay anh ta làm nũng, lúc này, cửa đột nhiên bị người bên ngoài thô lỗ đẩy ra.

Thư ký nhỏ nơm nớp lo sợ đứng ở cửa: "Tổng giám đốc, cô Tô nói cô ấy nhất định phải vào, tôi không ngăn được....."

Sở Mạch phất tay một cái ý bảo không có việc gì, lúc này thư ký nhỏ mới như được đại xá mà lui ra ngoài.

Mạc Y Y vừa thấy cô thì bắt đầu chê cười: "A! Đây không phải là Tô

đại minh tinh của chúng ta sao? Công ty sắp xếp công việc làm cô không ưng, muốn ăn cây táo rào cây sung đi đóng phim cho Thịnh Thế mà, hiện giờ đã xảy ra chuyện, biết trở lại rồi đấy! Cô nghĩ mình là gì? Cũng không ngấm lại năm đó bản thân biến thành như vậy, là ai đã thu nhận và giúp đỡ cô, thật sự cho mặt mũi mà còn lên mặt!"

"Đi ra ngoài."

Mạc Y Y lập tức hả hê cười: "Có nghe không, tổng giám đốc Sở bảo cô đến từ đâu thì về lại nơi đó kìa!"

Sở Mạch chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía Mạc Y Y, giọng nói dịu dàng: "Tôi bảo em đi ra ngoài, Y Y."

Trong phút chốc sắc mặt Mạc Y Y trở nên vô cùng khó coi, nhưng cuối cùng trước mặt Sở Mạch cô ta giận nhưng không dám nói gì, mặt đen lại giẫm giày cao gót rời đi, trước khi đi vẫn không quên đụng Tô Hội Lê một cái.

Tô Hội Lê một đêm không ngủ, chỉ trang điểm trang nhã, sắc mặt trông vô cùng tiều tụy.

"Ngồi đi." Sở Mạch rót cho cô một ly rượu đỏ.

Tô Hội Lê ngồi xuống ở một góc ghế sa lon cách anh ta rất xa.

TV trên vách tường đang chiếu tin tức giải trí, đầy trời đều là gièm pha về quỹ từ thiện của cô, so với scandal hào môn của Kiều Tang, thì lừa gạt sự đồng tình của fan, hành động dùng từ thiện kiếm chác món lợi kịch sù hiển nhiên càng bản thiêu và làm người ta tức giận hơn.

"Anh phải giúp em thế nào?" Sở Mạch hỏi thẳng cô, trong giọng nói

hàm chứa chút gì đó không rõ, thêm một loại cảm xúc chờ mong.

Tô Hội Lê im lặng một lát, cuối cùng nói: "Cho em mượn ba mươi triệu."

Vừa dứt lời, trong phút chốc ánh mắt Sở Mạch tối xuống, cười nhạt một tiếng: "Em biết rõ chỉ cần câu nói của anh thì có thể giải quyết, nhưng hết lần này đến lần khác không chịu dùng cách đó. Đến bây giờ em vẫn chưa từ bỏ ý định với Phó Thần Thương à! Em cho rằng chỉ cần em thủ thân vì anh ta thì một ngày nào đó anh ta sẽ hồi tâm chuyển ý ư? Em cho rằng ông cụ chết rồi, em có thể vào cửa chính nhà họ Phó sao? Em cho rằng Phó Thần Thương vẫn còn là Phó Thần Thương của năm đó à? Lấy thực lực của anh ta bây giờ còn phải bị gia tộc định đoạt sao? Nếu anh ta thật sự yêu em, sau khi lấy được Phó thị chuyện thứ nhất sẽ là cưới em vào cửa mới đúng!"

Hiển nhiên Tô Hội Lê bị đâm đau đớn, kích động nói: "Anh chẳng biết gì cả, có lập trường gì chỉ trích em? Tống An Cửu là cháu gái của người bạn lâu năm của ông cụ nhà họ Phó, anh ấy cưới Tống An Cửu chẳng qua chỉ vì muốn lấy lòng ông cụ nắm được quyền thừa kế đánh bại anh thôi, vì để đón em trở về, người anh ấy yêu là em....."

Sở Mạch không hề kinh ngạc vì lời nói của cô: "Hả? Đã như vậy, khoảnh khắc anh ta ly hôn thì đã lấy được quyền thừa kế rồi, tại sao lại phớt lờ không để ý đến em? Năm năm qua Phó Thần Thương có xem trọng em lần nào chưa?"

Tô Hội Lê giải thích: "Mặc dù anh ấy lấy được quyền thừa kế, dù sao ông cụ cũng là ba của anh ấy, anh ấy có chỗ khó nói, ít nhất anh ấy chưa bao giờ làm em khó xử không phải sao?"

Sở Mạch lắc đầu, giấu cợt sự hết thuốc chữa của cô: "Em cho rằng

anh ta biết em làm những chuyện đó với vợ anh ta nhưng không làm gì em là biểu hiện anh ta yêu em à? Thật sự quá ngây thơ....."

"Phó Thần Thương là người sẽ hạ phẩm cách để đối phó với một người phụ nữ sao? Anh ta chỉ sẽ đối phó với người đàn ông của cô ấy mà thôi! Mà người đàn ông mà anh ta đang đối phó đó, chính là anh! Năm năm nay, tập đoàn Phó thị liên hiệp với công ty tư nhân Thịnh Thế của anh ta chiếm đoạt gần bảy thành thị trường trong nước của Sở thị, nếu anh rơi đài, em nghĩ còn có công ty giải trí nào sẽ cần em nữa ư? Đừng bảo là công ty giải trí, đến lúc đó e là cho dù em đi làm quét dọn cho người ta thì người ta cũng sợ sẽ đắc tội với tập đoàn Phó thị. Hội Lê, rốt cuộc em có hiểu hay không? Có biết người em có thể dựa vào là ai hay không?"

Tô Hội Lê ngồi ở đó, hoàn toàn ngốc trệ, lẩm bẩm: "Tôi không tin..... Tôi không tin....." "Hiện giờ em chỉ có một lựa chọn, bỏ lại tất cả, cùng anh trở về Hongkong."

"Hongkong....."

"Em cho rằng cho đến bây giờ anh ở lại A thị là vì ai? Phó Thần Thương âm thầm đào ba người đại diện át chủ bài, mang hết 90% ngôi sao của giải trí Sở Thiên đi! Hiện tại Sở Thiên hoặc bị phá sản, hoặc bị thu mua!"

"Thu mua....."

Sở Mạch nhìn vẻ mặt cô, giận quá hóa cười: "Chẳng lẽ em nghĩ anh ta thu mua Sở Thiên là vì để quang minh chính đại đón em vào công ty à?"

Sở Mạch đột nhiên nhìn về phía màn hình TV: "Vậy chúng ta sẽ xem thử, Phó Thần Thương đối xử với em thế nào, đối xử với người phụ

nữ không có giá trị lợi dụng kia ra sao....."

-

-

Cùng lúc đó, ở cửa công ty giải trí Tụ Tinh.

Tất cả phóng viên đột nhiên quay toàn bộ camera nhắm ngay vào một hướng.

Lại là người trong cuộc Phó Hoa Sinh xuất hiện!!!

"Đối với việc cô Kiều đang trong quá trình qua lại với ngài lại quyền rũ anh hai ngài, xin hỏi ngài có gì muốn nói không?"

"Xin hỏi có phải cô Kiều đang lợi dụng ngài để đến gần tổng giám đốc Phó rồi bội tình bạc nghĩa với ngài hay không?"

.....

Đối mặt với các câu hỏi liên tục đưa ra, Phó Hoa Sinh đột nhiên xoay người: "Tiểu gia tôi thích bị bội tình bạc nghĩa, vui lòng bị cấm sừng, vui lòng bị lợi dụng, các người quản được à, xen vào việc của người khác!"

An Cửu đứng cách đó không xa không chen vào được, trơ mắt nhìn một màn này, dưới cơn kích động suýt nữa đã nhào đến bóp chết Phó Hoa Sinh đang sống sờ sờ kia, đã nói bao nhiêu lần rằng anh ta không nên xuất hiện không nên nói chuyện lung tung rồi mà, nhưng một câu anh ta cũng không nghe, lời vừa nói ra kia chẳng phải tương đương với thừa nhận tất cả sao!

Nếu để anh ta nói lung tung nữa thì chuyện không thể cứu vãn rồi!

An Cửu nóng nảy không dứt tiếp tục chen vào trong, kết quả nhiếp ảnh gia khiêng dụng cụ chụp hình trước mặt đột nhiên thay đổi phương hướng, mắt thấy đầu cô sắp bị đụng vào, đột nhiên có một bàn tay vươn ra bảo vệ đầu cô, ngay sau đó, cả khuôn mặt cô cũng bị vùi vào một lồng ngực tràn đầy mùi hương quen thuộc.

Chương 172: Không phải em thì không lấy

Editor: Sư Tử Cưỡi Gà

Chưa kịp suy nghĩ tại sao cái tên gia hỏa vốn nên nằm trong viện dưỡng bệnh lại đột nhiên xuất hiện ở đây, phản ứng đầu tiên của An Cửu chính là vội vàng tranh thủ tránh ra thật xa.

Người này hiển nhiên còn gây chú ý hơn cả Phó Hoa Sinh!

Đang lúc An Cửu chuẩn bị tránh người trong vòng 0.01 giây, bi kịch đã xảy ra!

Hiển nhiên cô vẫn đánh giá năng lực hút người của Phó Thần Thương quá thấp!

Đâu còn chỗ nào đợi cô lách người, trong nháy mắt Phó Thần Thương cứu cô đã bị tất cả truyền thông bao vây.

Nhiếp ảnh gia gây họa mặt không chút máu nhìn người đàn ông có đôi mắt lạnh lẽo trước mặt, lại nhìn vết sưng đỏ trên mu bàn tay anh thì càng thêm mất hồn mất vía: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, tổng giám đốc Phó, tôi không cố ý! Vị tiểu thư này, cô có bị thương không? Có cần đưa cô đến bệnh viện hay không?"

Tất cả phóng viên đều sợ hãi trong lòng, không dám áp quá sát để tránh gây họa.

Chẳng qua bất ngờ được cứu, cho dù làm sáng tỏ cũng chỉ là một kẻ

nhỏ bé mà thôi, cái này không có gì, An Cửu nghĩ như vậy, muốn chuẩn bị tránh ra, rồi làm động tác nói cảm ơn anh.

Nhưng mà, bàn tay che chở trên mái tóc cô lại đột nhiên dùng sức ép cô không nhúc nhích được, mang theo sức lực không cho phép kháng cự, sau đó, chỉ cảm thấy phía trên có một cái bóng hạ xuống, đỉnh đầu bị hôn nhẹ một cái, bên tai truyền đến giọng nói chưa tỉnh hồn của Phó Thần Thương: "Không sao chứ?"

An Cửu: ".....!!!"

Con mẹ nó, vốn không có chuyện gì, bây giờ thì có chuyện rồi! Rốt cuộc người này có biết mình đang làm gì hay không?

Giữa ban ngày, dưới con mắt mọi người, theo động tác của Phó Thần Thương, tất cả truyền thông đều sợ ngây người!

Chuyện gì xảy ra vậy?

Vốn có người cảm thấy thêm khát vận may của cô gái được cứu này, trong nháy mắt Phó Thần Thương nhu tình mật ý hôn lên mái tóc cô thì hoàn toàn lật ngược tất cả nhận thức của bọn họ!

Chuyện giữa Phó Thần Thương, Phó Hoa Sinh, Kiều Tang còn chưa làm rõ mà, cô gái tự nhiên xuất hiện này là ai vậy?

Mặc dù không thấy mặt, nhưng dựa theo chiều cao để đoán thì tuyệt đối không phải là Kiều Tang!

Hiện giờ cũng không phải là tin tình cảm đơn giản nữa rồi, hành động ngăn ngừa vài giây kia của Phó Thần Thương đủ để cuốn lấy tất cả trang báo, scandal gì đó của Kiều Tang hay vụ bê bối của Tô Hội Lê toàn bộ đều đứng sang một bên hết đi!

Đây chính là sức ảnh hưởng của Phó Thần Thương!

Cô đã thấm sâu vào người rồi đấy!

Khốn kiếp thật! Thà bị máy quay phim đập trúng cho đầu rơi máu chảy thì hơn!

Vào giờ phút này, điều duy nhất cô có thể làm chỉ có tiếp tục giả thành đà điểu chôn trong lòng anh, tránh bị lộ mặt ra.

Thấy cô ngoan ngoãn nằm ở đó không dám làm ra một cử động nhỏ nào, Phó Thần Thương sờ đầu cô hiển nhiên tâm trạng không tệ, vì vậy phóng viên mới vừa rồi gây họa cũng được bỏ qua luôn.

An Cửu mài hàm răng đến mức kêu kệt kệt kệt, không biết sắc đưa tay dò vào quần áo anh mạnh mẽ nhéo một cái, kết quả quá cứng ngược lại làm chính tay cô bị thương.

Hai vị này quả thật người này còn tùy ý làm bậy hơn người kia, người kia càng gây tai họa hơn người này!

Khúc nhạc đệm nhỏ này hoàn toàn làm rối loạn suy nghĩ của đám phóng viên, bất đắc dĩ mọi người không thể làm gì khác hơn trước tiên đành phải làm sáng tỏ vấn đề trước mặt đã.

Phó Thần Thương khá khiêm tốn, không hề có một chữ bát quái, một khi cất cao giọng rồi, vậy tuyệt đối chính là nổ tung, làm cho người ta ứng phó không kịp.

"Tổng giám đốc Phó, xin hỏi ngài đã biết trước chuyện lệnh đệ và cô Kiều rồi sao?"

Mặc dù câu hỏi phỏng viên dành cho Phó Thần Thương, nhưng tầm mắt vẫn rơi vào cô gái trong lòng anh.

Vào giờ phút này cảnh tượng đó cứ quý dị thế nào ấy.

"Có biết." Phó Thần Thương trả lời.

Nếu Phó Thần Thương nói không biết, vậy anh chính là người bị hại, nhưng bây giờ anh lại trả lời có biết, đây chẳng phải đã giành phụ nữ của anh em sao?

Câu trả lời này hoàn toàn sẽ làm hại người hại mình đó có được không!

An Cửu nghe được nóng nảy không dứt, lúc này cô có kinh nghiệm, chuyên chọn thịt mềm bên hông anh mà nhéo!

Chân mày Phó Thần Thương khẽ cau đến mức không thể nhìn thấy, vẻ mặt vẫn nghiêm trang: "Hình như các vị đã hiểu lầm rồi, tôi và Kiều Tang cũng chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi."

An Cửu cắn môi, câu trả lời này..... Cũng không được xem là tốt.

Thật ra thì cô đã tính toán, chứng cứ giữa Kiều Tang và Phó Hoa Sinh vô cùng xác thật không thể đùn đẩy, cộng thêm mới vừa rồi Phó Hoa Sinh nói lung tung, chẳng khác gì ván đã đóng thuyền rồi, mà cô ấy và Phó Thần Thương thì chỉ như bắt gió bắt bóng, có thể đẩy đi được, trước mắt muốn cứu vãn hình tượng cũng chỉ có thể cam chịu có tình cảm với Phó Hoa Sinh thôi, phải sạch quan hệ với Phó Thần Thương, mặc dù độ tin cậy cũng không cao.

Trong buổi lễ giải trí long trọng, nụ hôn kia vì không chụp được mặt còn có thể từ chối nói là tin vịt, nhưng mỗi ngày anh đều đến tổ kịch

đưa đón thì không nói được.

Phó Thần Thương chưa bao giờ thừa nhận mình qua lại với Kiều Tang, những hành vi này xem ra không hề vượt quá, nếu người làm những chuyện này là hoa hoa công tử Phó Hoa Sinh, mọi người có lẽ sẽ tin tưởng, nhưng nếu rơi vào người không gần nữ sắc như Phó Thần Thương thì khó nói rồi.

"Vậy làm sao giải thích quan hệ thân thiết lúc trước của hai người?"

"Đúng vậy, mặc dù tổng giám đốc Phó ngài không công khai thừa nhận có tình cảm với cô Kiều, nhưng cũng chưa từng phủ nhận!"

"Nếu nói để lãng xê, hình như có chút không ổn, mọi người đều biết tổng giám đốc Phó ngài chưa hề giúp lãng xê bất kỳ nghệ sĩ nào, dù giúp bạn tốt của em gái, cũng không cần tự mình ra tay chứ?"

Quả nhiên, phóng viên không ngừng chất vấn.

Câu hỏi cuối cùng, cả bản thân An Cửu cũng không rõ, sao cô không cảm thấy hành động kỳ quái của Phó Thần Thương chứ.

Nghĩ đến lời của Kiều Tang và Monica, cô nheo mắt, đột nhiên có loại dự cảm xấu.....

Ngay lúc này, Phó Hoa Sinh đã hoàn toàn bị phóng viên bỏ qua, không chịu cô đơ lên tiếng, vả lại lời vừa ra khỏi miệng mỗi câu chữ đều là kinh bạo.

"Tôi nói đám phóng viên các người quản nhiều thật đấy! Bởi vì người anh hai tôi đang theo đuổi là chị em tốt của bạn gái tôi, như vậy cũng cần phải xin phép mấy người sao? Sự thật là, không phải Kiều Tang lợi dụng tôi để đến gần anh hai tôi, mà anh hai tôi lợi dụng Kiều Tang

để theo đuổi vợ! Bây giờ đã hiểu rõ chưa?"

Lời của Phó Hoa Sinh đưa đến sóng to gió lớn, ánh mắt đám phóng viên nhìn chăm chăm vào cô gái trong lòng Phó Thần Thương càng thêm nóng bỏng, toàn bộ đều ong ong bắt đầu không ngừng truy hỏi.

Cô gái này có thể là..... chị em tốt của Kiều Tang trong lời Phó Hoa Sinh không, Phó Thần Thương đang theo đuổi phụ nữ? Khó trách căng thẳng như vậy!

Tim An Cửu nhảy đến cổ rồi, cả người đều cứng lại, móng vuốt nặng nề cào vào ngực Phó Thần Thương.

Hình như Phó Hoa Sinh còn ngại An Cửu chưa đủ hốt hoảng, lại nói thêm một câu: "Tất cả giải tán đi giải tán đi! Nhiều như vậy *** còn chưa đủ cho các người viết à? Không giải tán, chị dâu của tôi sẽ bị buồn chết!"

Đây là đang thừa nhận cô gái Phó Thần Thương cứu chính là người yêu của anh rồi.

Phó Hoa Sinh! Lão nương không để yên cho anh!

An Cửu dưới cơn xúc động suýt nữa đã bất chấp tất cả lập tức nhào qua liều mạng với anh ta, may thay Phó Thần Thương ôm cô, trấn an vuốt tóc cô, nhỏ giọng nói: "Ngoan, đừng lộn xộn, Hoa Sinh không có nói là ai, bây giờ em mà đi ra ngoài....."

Lúc này An Cửu mới tỉnh táo lại, cô đã bị tức đến hồ đồ rồi!

Đang lúc Phó Thần Thương chấp nhận lời của Phó Hoa Sinh, bảo hộ ôm An Cửu đi vào công ty, có một phóng viên không sợ chết nhào lên phía trước, hùng hổ dọa người hỏi một câu: "Đầu tiên là Kiều

Tang, hiện giờ là chị em tốt của Kiều Tang, tổng giám đốc Phó thật rảnh rỗi, xem ra ngài đã hoàn toàn quên sạch vợ trước bị kẻ thứ ba ép sẩy thai không rõ sống chết thật rồi sao? Thiệt cho tôi còn tưởng rằng ngài không phải là kẻ cặn bã không có lương tâm, năm năm qua phải sạch quan hệ với Tô Hội Lê vẫn không kết hôn là vì sám hối chứ! Xem ra tôi đã nghĩ sai rồi! Phóng viên đài nào vậy? Lá gan mặt ghê ta!

Vấn đề này không phải không có người nghĩ đến, mà vì là đây là điều cấm kỵ của Phó Thần Thương, không ai dám hỏi.

An Cửu nghe cũng rất kinh ngạc, giọng người này đầy lòng căm phẫn, hình như thật lòng đang bất bình giúp mình.....

Cả Phó Hoa Sinh cũng không nhịn được giơ ngón cái: "Vị tráng sĩ này, thật can đảm quá!"

Phó Thần Thương dừng chân, trong con người thoáng qua kinh ngạc, nhưng không tàn khốc, chỉ không biến sắc liếc nhìn thẻ tên của vị phóng viên kia.

Hơn nữa phóng viên này và An Cửu thật ra thì xem như có chút sâu xa, năm đó An Cửu tát Tô Hội Lê trước mặt mọi người tuyên thệ chủ quyền thì người này cũng ở hiện trường, hơn nữa còn xông lên tuyến đầu, máy chụp hình trong tay suýt nữa bị Thôi Khiêm Nhân đập nát, nhưng An Cửu thuận miệng nói một câu 'quên đi' mới may mắn thoát nạn.

Người phóng viên kia cũng chỉ nhất thời phần nộ mới hỏi ra, giờ phút này đối mặt với ánh mắt của Phó Thần Thương, hai chân run lên, thật sự hơi sợ, nhưng làm cũng đã làm rồi, chỉ có thể cố gắng chống đỡ: "Không còn gì để nói à?"

Tất cả mọi người đều mặc niệm cho kẻ không sợ chết này, vừa ngừng thờ chờ đợi trang đầu đặc biệt lớn.

Tương tự cũng có một người đang ngừng thờ chôn trong lòng người khác, An Cửu.

"Nếu cô ấy tin tưởng lời tôi nói, tôi nguyện ý nói một ngàn một vạn lần." Phó Thần Thương quynh luyến không rời vuốt ve giữa sợi tóc: "Đời này, tôi sẽ không lấy ai ngoại trừ cô ấy."

Phó Hoa Sinh vỗ bả vai của vị phóng viên vẫn đang mê mang vì đại nạn không chết kia, ném ra một câu: "Cậu nhóc, xem như số cậu gặp may, chị em của Kiều Tang, cô gái trong lòng anh ấy là vợ trước mà anh ấy vừa tìm lại được, đã hiểu chưa!"

Đã hiểu, tất cả mọi người đều đã hiểu rồi.....

Chương 173: Một kịch cuối cùng

Editor: Sư Tử Cưỡi Gà

Vào phòng làm việc, vừa rời khỏi tầm mắt của mọi người, An Cửu lập tức nổi giận đay Phó Thần Thương ra.

Rõ ràng vừa nãy người này cố ý, cùng Phó Hoa Sinh kẻ xướng người họa.

An Cửu che ngực nhịp tim có chút hỗn loạn, dù quá trình thế nào, cuối cùng ít nhất nguy cơ của Kiều Tang đã giải quyết rồi.

Anh em hai người lần đầu hợp tác, mặc dù trước đó chưa từng thảo luận cụ thể, nhưng đến trường thi thì phát huy sự phối hợp không chê vào đâu được.

Phó Thần Thương không biến sắc thúc đẩy Phó Hoa Sinh đạt được ước muốn, Phó Hoa Sinh trợ giúp Phó Thần Thương quét được hảo cảm.

Phó Hoa Sinh đi theo An Cửu vào phòng làm việc, nhìn trang trí xung quanh một vòng, xem đủ rồi thì tặc lưỡi: "Ặc..... Không cần nói, đây chính là bút tích của anh hai....."

Nói xong cũng không khách khí chiếm đoạt ghế tựa làm từ dây mây trông có vẻ thoải mái nhất này: "Woa! Thật thoải mái! Em cũng muốn mua một cái để trong nhà....."

Phó Thần Thương vẫn ngồi bên cạnh bàn làm việc của An Cửu, mới vừa rồi vẫn chú ý phản ứng của cô, chỉ tiếc hoàn toàn không nhìn thấy được điều mà anh muốn.

An Cửu thấy hơi mệt thở dài: "Tiếp theo tôi sẽ thông báo cho Kiều Tang một chút, cụ thể cũng không có gì phải làm, chỉ là đối tượng scandal biến thành người khác mà thôi. Hiện giờ, hai người các anh có thể ra ngoài một chút không?"

Phó Hoa Sinh thoải mái híp mắt trong chiếc ghế bồng bênh: "Để em nằm một lát đi chị dâu ~"

Khóe môi An Cửu khẽ giật: "Tôi muốn thay quần áo!!!"

Để tránh bị truyền thông nhận ra, phải nhanh chóng thay quần áo thôi.

"Ồ! Mau thay đi! Em sẽ không quấy nhiễu....." Lời còn chưa dứt, đã bị Phó Thần Thương xách ra ngoài rồi.

An Cửu nhúc đầu sắp xếp lại chuyện vừa mới xảy ra, mặc dù Phó Hoa Sinh chỉ nói là chị em tốt của Kiều Tang, rốt cuộc không có chỉ mặt gọi tên là ai, tin tưởng rằng người ta nhất định sẽ đoán được là người đại diện của Kiều Tang.

Lúc cô nhậm chức, cũng là khi chuyện Kiều Tang ngược đãi người đại diện được chuyển biến tốt, quá trùng hợp, rất dễ dàng sinh ra liên tưởng.

Hôm nay chuyện cô phải lo lắng không chỉ của Kiều Tang, còn có Tô Hội Lê sẽ dùng phương pháp gì để thay đổi cục diện, thậm chí, hình như kết quả của người sau càng làm cô để ý hơn.

Mà hành động vừa rồi của Phó Thần Thương, đã hoàn toàn phủ sạch quan hệ với Tô Hội Lê.....

Rốt cuộc anh muốn làm gì?

--

Giải trí Sở Thiên, bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cuối cùng Sở Mạch thu hồi tầm mắt từ trên màn hình TV, nhếch miệng, giữa hai lông mày nhiều hơn vài phần tà khí: "À, Phó Thần Thương, quả nhiên không làm anh thất vọng, thật sự còn đặc sắc hơn trong tưởng tượng của anh!"

Hình ảnh đã sớm chuyển qua nội dung khác, Tô Hội Lê vẫn gắt gao nhìn chăm chăm màn ảnh, đôi môi gằn như cắn đến chảy máu, thân thể run rẩy kịch liệt, không biết vì tức giận hay tuyệt vọng.....

Giọng điệu Sở Mạch lạnh lẽo, dường như đã hao hết tia kiên nhẫn cuối cùng: "Có muốn đi theo anh không, một cơ hội cuối cùng."

Năm năm qua anh ta giữ Tô Hội Lê bên cạnh, không ngừng thử thăm dò suy nghĩ thật sự của Phó Thần Thương, cho đến khi anh ta nhìn thấy câu nói thâm tình này của Phó Thần Thương, mới xác định anh đã thật sự buông tay Tô Hội Lê.

Tên gia hỏa dám ôm phụ nữ thù ân ái trên sóng truyền hình, thậm chí trước mặt mọi người tỏ tình, một vẻ mặt phóng đảng có vợ mọi sự đều sung túc kia, thật sự hận không thể bò vào TV bẻ cong cái mặt hoa đó của anh!

Đặc chí cái gì! Nếu không phải do anh ta, anh hoàn toàn không thể quen được người phụ nữ kia!

Anh ta thích Tô Hội Lê này, thậm chí còn trước cả Phó Thần Thương nhưng nhiều hơn là vì, cô ta là chiến lợi phẩm quan trọng nhất do mình hao tổn tâm cơ đoạt lại từ địch thủ, mỗi một lần nhìn thấy anh ta cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt kìm nén của Phó Thần Thương, điều này làm cho anh ta còn phấn khích hơn cả ân ái nữa.

Trên TV thấy Phó Thần Thương hài lòng ôm cô gái nhỏ kia vào lòng thì rõ là..... Mất hứng!

Tô Hội Lê im lặng chốc lát, cố gắng đứng lên: "Sở Mạch, để em suy nghĩ một chút được không?"

Cô đi theo anh mười năm, đợi anh năm năm, mắt thấy anh trở thành cái đích mà tất cả phụ nữ khác đều hướng đến, mắt thấy anh đứng ở nơi cao nhất không có ai có thể cản trở bọn họ yêu nhau nữa..... Sao cô có thể, sao có thể chấp tay nhường tất cả cho người ta, sao có thể khiến một con cò được hưởng thụ tất cả những thứ nên thuộc về mình?

Không, cô chết cũng không thể buông tay.....

Nhưng mà, chỗ Sở Mạch cô cũng chưa hoàn toàn buông tay, chỉ cho anh ta một đáp án lập lờ nước đôi, cô không thể cắt đứt đường lui của mình.

Nhìn Tô Hội Lê rời đi, Sở Mạch cười lạnh một tiếng.

Người phụ nữ này rốt cuộc xem mình là cái gì, anh ta tự nhiên biết rất rõ.

Uống xong một ly cuối cùng, anh ta gọi điện thoại cho Phó Thần Thương.

"Ngày mai tìm người đến tiếp quản đi!"

"Sao thế?"

Thậm chí anh ta có thể tưởng tượng được vẻ nhướng mày khó hiểu của Phó Thần Thương: "Không có sao cả, người anh em à, tôi không có tâm trạng để chơi tiếp với anh nữa....."

Anh ta nói ra tình huống công ty cho Tô Hội Lê nghe dường như rất nghiêm trọng, thật ra thì không phải không có cách cứu vãn, khí thế Phó Thần Thương ào ạt, anh ta cũng không dễ đối phó như vậy.

Chỉ vì, đấu nhiều năm như vậy, đột nhiên cảm thấy không có ý nghĩa nữa mà thôi.....

Không chỉ vì hoàn toàn thất vọng với Tô Hội Lê.

Từ cái giây phút Phó Thần Thương bày tỏ với Tống An Cửu, cuộc đấu giữa bọn họ cũng đã biến chất.

Thử nghĩ xem, hai bên sống chết đánh cuộc với nhau vì vật trân quý nhất, quay đầu lại thì phát hiện đối phương đột nhiên không thèm liếc mắt nhìn cái vật trân quý đó nữa, cảm giác thắng thua trong nháy mắt đã biến mất tăm.....

--

Ngày hôm sau, nóng nhất trên trang giải trí không có gì bằng Phó Thần Thương thổ lộ với vợ trước trước mặt mọi người, thề không phải em thì không lấy, hôm qua phóng viên liều chết đặt câu hỏi ngày đó đã được lãnh đạo thăng chức, Phó Thần Thương, hình tượng người đàn ông cực phẩm chung tình đã cuốn sạch trái tim của các cô

gái, tiếp theo cổ phiếu của Phó thị và Thịnh Thế đều tăng cao.

Đầu đề của tạp chí tài chính kinh tế đều là Tụ Tinh thu mua Sở Thiên, công ty giải trí đã đổi đầu nhiều năm qua, cải tổ tất cả ngành nghề. Nhắc đến cũng châm chọc, nhớ năm đó Phó Thần Thương tiếp nhận Tụ Tinh trước, lúc đó giải trí Tụ Tinh gần như đã phá sản, suýt nữa thì bị giải trí Sở Thiên nuốt trọn, ngăn ngùn trong mấy năm đã đại nghịch tập long trời lở đất, Tụ Tinh nhảy một cái trở thành ông trùm trong giới, Sở Thiên xuống dốc trong một đêm, trở thành lịch sử.

Trong khoảng thời gian ngắn, trừ nghệ sĩ và người đại diện đã được Tụ Tinh khai thác ra, những người còn lại toàn bộ đều đang bận rộn chuẩn bị, hi vọng có thể phát triển tốt hơn dưới tay ông chủ mới.

--

Giải trí Tụ Tinh, phòng làm việc của An Cửu.

An Cửu nhanh chóng kể xong, Kiều Tang kéo cánh tay cô làm nũng, không ngừng quăng ánh mắt giết người cho Phó Hoa Sinh đang bung ly rượu đỏ trong tay, thích ý vui trong ghế tựa, còn gương mặt Phó Thần Thương thì lạnh lẽo, từ đầu đến đuôi ánh mắt chỉ rơi vào An Cửu đang nghiêm túc làm việc.

Từ hôm qua sau khi tỏ tình đến giờ, bọn họ còn chưa có cơ hội ở một chỗ, mà thái độ của cô với mình xem ra hoàn toàn không có chút biến hóa nào, chẳng lẽ cô nghĩ rằng mình làm như vậy chẳng qua chỉ đơn thuần vì giúp Kiều Tang thôi sao? Phó Thần Thương thật sự tích tụ khó chịu, theo bản năng tự rót cho mình một ly rượu.....

Ly rượu mới vừa đưa đến bên môi, An Cửu lập tức ngừng đầu lên từ laptop, một ánh mắt cảnh cáo như đao bay qua: "Phó Thần Thương, có phải anh cảm thấy mình sống đủ rồi đúng không!" Không ngoan

ngoãn đến bệnh viện thì thôi, còn dám uống rượu, anh muốn chết phải không?

Phó Thần Thương bị mắng, nhưng lại lộ ra vẻ mỉm cười xuân về hoa nở, muôn loài hồi phục như muốn làm mù đôi mắt chó của Phó Hoa Sinh, có thể gọi là ngọt ngào thỏa mãn.....

An Cửu cũng bị nụ cười của Phó Thần Thương hãm lại, thật vất vả mới ổn định tinh thần, tiếp tục giải thích những điều cần chú ý cho Kiều Tang và Phó Hoa Sinh.

Kiều Tang chặc chặc lắc đầu, nam sắc của Phó Thần Thương này có lực sát thương quá lớn, định lực của An Tiểu Cửu thật tốt!

Cho đến khi điện thoại của Phó Thần Thương vang lên, anh mới thu nét mỉm cười hút người này lại, đổi thành vẻ mặt hơi lạnh, nói:
"Không cần, cho cô ta vào."

Sau một phút, Tề Tấn gõ cửa đi vào, người đi theo phía sau lại là..... Tô Hội Lê.

Kiều Tang vừa thấy cô ta thì như mèo bị đập đuôi: "Anh làm gì thế? Dù cho Sở Thiên bị Tụ Tinh thu mua, cũng không thể tùy tiện tiếp thu mấy thứ loạn thất bát tao này!"

Tô Hội Lê vốn đang mang vẻ mặt nhẹ nhàng, thì bị những lời này của Kiều Tang chọt trúng chỗ đau.

Hôm nay cô ta đến tìm Phó Thần Thương đúng là vì chuyện này.

Dù thế nào cô ta cũng không thể ngờ động tác của Sở Mạch lại nhanh như vậy, ngăn ngụt một ngày Sở Thiên đã đổi chủ, Lâm Huyền liên lạc với người phụ trách bên này của Tụ Tinh, tìm rất nhiều

quan hệ, hi vọng có thể chuyển đến Tụ Tinh, kết quả vẫn không thể thành công, hoặc nói chuyện này không ai có thể làm chủ.

Cho nên, cô ta chỉ đành đến tìm Phó Thần Thương.

Quả nhiên như cô ta đoán, Phó Thần Thương đồng ý gặp cô ta, nhưng mà khiến cô ta không ngờ là..... Còn có những người khác ở đây, hơn nữa người này còn bao gồm cả Tống An Cửu!

Anh có ý gì?

Về mặt Tô Hội Lê cứng đờ đi vào: "Evan, em có thể nói chuyện riêng với anh một chút được không?"

Kiều Tang đang định nói, bị An Cửu ngăn lại.

Đương nhiên Phó Thần Thương biết dụng ý của cô ta, trả lời thẳng vào vấn đề: "Tất cả nhân viên của Sở Thiên đã được sắp xếp, tôi cũng không làm chủ được."

Kiều Tang vẫn còn không nhịn được: "Phó Thần Thương anh có ý gì? Chẳng lẽ anh còn muốn thoái thác, bo bo giữ mình, không muốn đắc tội với hai bên?"

Rõ ràng chỉ cần có thể nói một câu thì người phụ nữ này sẽ rút đi, còn nói gì mà anh cũng không làm chủ được? Anh là ông chủ, anh không thể làm chủ, thì ai có thể làm chủ? Quả thật cô quá thất vọng với người đàn ông này rồi!

Chương 174: Ngàn y trăm thuận

Editor: Sư Tử Cưỡi Gà

Lòng Kiều Tang đầy căm phẫn, đồng thời, Phó Hoa Sinh sờ cằm, nhìn tên cáo già Phó Thần Thương, lại nhìn An Cửu mang vẻ không liên quan đến tôi, hình như đột nhiên nghĩ đến cái gì.....

Đưa cho Kiều Tang một ánh mắt bình tĩnh dửng dưng, Phó Hoa Sinh trầm ngâm nói: "Nếu em nhớ không lầm, năm năm trước anh hai đã sang tên Thịnh Thế cho chị dâu rồi nhỉ?"

Miệng Kiều Tang há thành hình chữ 'O', bỗng nhào qua An Cửu: "Đây là thật sao An Tiểu Cửu? Không ngờ đài phía sau tở lại cứng như thế! Cầu bao nuôi cầu ôm bắt đùi!"

Nét mặt An Cửu không kinh ngạc, chỉ hơi nhú mày, xem dáng vẻ đã biết, chẳng qua thờ ơ, nếu không sẽ không tiếp tục làm người đại diện cho Kiều Tang.

Vì vậy Phó Hoa Sinh vừa nghe Kiều Tang nói, sau đó bổ nhào đến bên kia của An Cửu: "Chị dâu! Anh hai thực sự quá đáng, tại sao có thể để chị chịu áp lực lớn như vậy, làm ơn để em giúp chị chịu đựng đi! Hu"

Kiều Tang đá một cước qua: "Phó ba anh vô sỉ! Tránh qua một bên đi!"

Phó Hoa Sinh ôm cánh tay An Cửu không thả: "Em sẽ không!"

Kiều Tang xắn tay áo lên: "Tôi bóp chết anh! Hur"

Vì vậy hai người hoàn toàn cũng không nhìn hoàn cảnh, ấu trĩ đuổi nhau xoay quanh An Cửu.....

An Cửu bị xoay đến choáng váng đầu nhanh chóng nổi bão, Phó Hoa Sinh không chỉ không chạy còn đột nhiên thẳng lại xoay người, trong dự liệu được Kiều Tang ‘ôm ấp yêu thương’, động tác nhanh nhẹn ôm chặt Kiều Tang đang giương nanh múa vuốt, náo đủ rồi, bọn họ cũng nên nhường lại cho chính chủ thôi.

Sắc mặt Tô Hội Lê đã không thể dùng hai từ khó xem để hình dung nữa rồi, từ đầu đến đuôi cô ta đều gắt gao nhìn chăm chăm Phó Thần Thương, vẻ mặt tràn đầy không thể tin, mà ánh mắt Phó Thần Thương chưa bao giờ rời khỏi người An Cửu.

"Evan, tại sao?"

Kiều Tang giẫm Phó Hoa Sinh một cái rồi được tự do: "Thật buồn cười, lại còn hỏi tại sao, vợ chồng nhà người chia tài sản cần phải nói cho cô biết à!"

"Phó Thần Thương! Em muốn chính miệng anh nói với em!" Tô Hội Lê nhất quyết không tha, kích động la ãm lên.

Cuối cùng Phó Thần Thương đã chịu dời ánh mắt nhìn cô ta một cái, trong con ngươi tràn đầy vẻ không kiên nhẫn do bị người khác quấy rầy mình ngắm cảnh: "Tôi đã nói rồi, không bao giờ nói lần thứ hai, năm năm trước tôi đã nói rất rõ."

Tô Hội Lê lão đảo lùi về phía sau một bước.

Năm năm trước..... Năm năm trước anh đã nói gì?

Năm năm trước anh nói vì không muốn làm vợ mình phiền lòng, nên không cho phép cô ta vào Tụ Tinh.

Năm năm trước anh đã biết cô ta làm tất cả mọi chuyện, năm năm trước anh đã nói với cô ta tất cả đều do cô ta tự chuốc lấy, anh không hề thua thiệt cô ta.....

Lời nói của Sở Mạch từng chữ từng câu vẫn còn vang vọng bên tai.....

Mọi người, mọi chuyện đều nói với cô ta rằng, người đàn ông này đã sớm vứt bỏ mình yêu người khác.....

Tô Hội Lê đột nhiên thê lương thét lên một tiếng rồi ngồi xồm xuống, năm năm qua rốt cuộc cô ta đang làm gì? Đang kiên trì vì điều gì? Ba chết rồi, Sở Mạch đã đi, ngay cả anh ta cũng không cần cô ta, cô ta không hiểu, tại sao mình bỏ ra nhiều như vậy đổi lấy lại là hai bàn tay trắng.....

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Tô Hội Lê, Phó Hoa Sinh thổn thức lắc đầu một cái, từ đầu đến đuôi, tất cả mọi chuyện giữa cô ta và Phó Thần Thương anh ta đều rất rõ ràng, nếu năm đó sau khi cô ta lựa chọn Sở Mạch có thể cầm được thì cũng buông được, cũng sẽ không rơi vào tình trạng ngày hôm nay.

Anh ta không khỏi phỏng đoán, nếu khi đó Phó Thần Thương không cưới An Cửu, cũng không được ba liếc mắt, không có nghịch tập, ngược lại hẳn vẫn chưa gượng dậy nổi, cô ta có thể có một thái độ khác hay không, sẽ không nhớ mãi không quên với Phó Thần Thương, mà cảm thấy may mắn vì mình lựa chọn chính xác?

Rất nhiều người phụ nữ đều không thể chịu được người khác sống tốt hơn mình, dù chia tay, cũng hi vọng trong lòng anh ta mình là người quan trọng nhất, điều này có thể giải thích, nhưng nếu không có nguyên tắc đi phá hư gia đình của người khác, người ta đã nói rất rõ còn đơn phương tình nguyện kiên trì, đừng bảo cô ta chờ năm năm, dù chờ cả đời cũng là gieo gió gặt bão.

Phó Thần Thương có chút căng thẳng nhìn nét mặt An Cửu, cô đang chìm trong thế giới của bản thân, không biết đang nghĩ cái gì.

Một lát sau, An Cửu từ từ đi đến trước mặt Tô Hội Lê: "Cô đi đi, Tự Tinh sẽ không thu nhận một nghệ sĩ có phẩm đức không hợp, bộ phim của đạo diễn Quách, ngày mai cô cũng không cần đến nữa."

Thật ra thì bi kịch của người phụ nữ này được tạo thành vì cô ta chưa từ bỏ ý định.

Tô Hội Lê bỗng ngẩng đầu lên, nước mắt đầy mặt, vẻ mặt hốt hoảng nhìn cô.

An Cửu nói lời này không thể nghi ngờ đã hủy diệt hy vọng cuối cùng của cô ta.

Kiều Tang không khỏi muốn kích động vỗ tay, vốn cô còn lo lắng An Cửu có điều cố kỵ sẽ thả hổ về núi, không ngờ cô sạch sẽ lưu loát rút củi dưới đáy nồi như vậy.

Trong miệng Tô Hội Lê làm bầm gì đó rồi thất hồn lạc phách rời đi.....

Hiện giờ Tô Hội Lê đã rõ và tin tưởng người Phó Thần Thương thật sự yêu là ai, chính chủ kia là ai?

Trong lúc nhất thời ánh mắt ba người đều rơi vào trên người An

Cửu.

Phó Hoa Sinh rất thức thời lôi Kiều Tang rời đi, để hai người đơn độc nói chuyện một chút.

-

"Lần trước chuyện anh nói, tôi đã suy nghĩ kỹ, tôi đồng ý nhận lấy."

Nghe cô nói như vậy, nét mặt Phó Thần Thương không hề vui sướng, mà không biến sắc nhìn cô: "Nhận lấy rồi sau này lại giao cho Phó Hoa Sinh?"

An Cửu kinh ngạc ngẩng đầu lên, nét mặt của cô đã khẳng định lời anh.

Phó Thần Thương tiếp tục nói: "Tô Hội Lê không thể trở mình, sau khi Phó Hoa Sinh tiếp nhận nhất định sẽ che chở Kiều Tang, như vậy em sẽ không còn lo trước lo sau nữa phải không?"

An Cửu cắn môi: "Đúng thì sao?"

Nếu Phó Thần Thương cố ý muốn dùng Thịnh Thế để chốt cô, cô sẽ tiếp nhận rồi chuyển cho người nhà họ Phó, tình huống bây giờ xem ra, Phó Hoa Sinh không thể nghi ngờ là người thích hợp được chọn nhất.

Phó Thần Thương cười lạnh một tiếng: "Em dám đưa, cũng phải xem Phó Hoa Sinh có dám nhận hay không!"

Hô hấp An Cửu hơi chậm lại, tức giận nhìn người đàn ông luôn nắm tất cả trong tay này: "Phó Hoa Sinh không dám, Phó Cảnh Hi sẽ dám nhỉ?"

"Em dám!"

"Anh xem tôi có dám hay không!" An Cửu nói xong cũng lấy một thùng giấy nhỏ ra, thu dọn từng món đồ đạc.

Cô còn rất ít đồ ở đây, thậm chí còn không có nhiều ở chỗ Phó Thần Thương, trong chốc lát đã thu dọn gần xong rồi.

Phó Thần Thương vẫn nắm tay thành quyền nhìn cô dọn dẹp, rốt cuộc khi cô bỏ món đồ cuối cùng vào thì bước nhanh lên ôm cô từ phía sau: "Đừng đi....."

Nhịp tim An Cửu đập cực nhanh, tất cả tế bào đều kêu gào cảnh cáo cô nhanh rời đi một chút.....

Hồi lâu sau, Phó Thần Thương dùng giọng điệu đẽ nén tốt cùng nói: "Em đừng đi, để anh đi."

"....." Phó Thần Thương lại nói như vậy, cái này so với bất cứ chuyện gì còn khiến cô khó thể tin hơn.

"Sau này cái gì anh cũng nghe theo em, em nói sao thì sẽ như vậy, có được không?"

Cuối cùng Phó Thần Thương vẫn thỏa hiệp, do anh quá nóng lòng, thận trọng, từng bước từng bước mà ép sát, lại quên dù cô có tin thì thế nào, không thể thay đổi sự thật rằng mình đã làm tổn thương cô, thật ra cô đã dao động, nếu bây giờ ép buộc cô tiếp nhận, sợ là sẽ phải hoàn toàn ngược lại, lời Phó Hoa Sinh nói, cũng không phải không có đạo lý.

Nếu nói chiêu ngàn y trăm thuận này ngay từ đầu không thể dùng,

nhưng bây giờ đây là thời cơ tốt nhất. Quả nhiên, người trong lòng không cảnh giác và bài xích, chỉ mê mang và không thể tưởng tượng nổi.

"Nếu nhớ anh, thì gọi điện thoại cho anh, dù bất cứ lúc nào thì anh cũng sẽ xuất hiện." Nói xong lại thả một cái gì đó mát lạnh vào lòng bàn tay cô: "Đây là chìa khóa biệt thự của anh....."

Nói xong không đợi cô từ chối đã lui về phía sau một bước xoay người rời đi.

An Cửu cúi đầu ngẩn người nhìn chìa khóa trong lòng bàn tay.....

-

Sau hôm ấy, quả nhiên Phó Thần Thương không xuất hiện nữa, dù công ty hay tổ kịch, nhà trọ đối diện cũng không có, hoàn toàn mai danh ẩn tích.

Bên Tụ Tinh cô đã từ chức, chỉ có Kiều Tang vẫn thường đến đó thám thính, công việc chưa được lên kế hoạch, Phạn Phạn và Đoàn Đoàn cũng đến chỗ Monica, cuộc sống lập tức trở nên trống trải.

Sửa sang lại phòng ốc xong, rảnh rỗi đến khùng, đang chuẩn bị đến chỗ Monica, đột nhiên bên ngoài có người gõ cửa rầm rầm lớn tiếng.

An Cửu kéo cửa ra, Phó Hoa Sinh sợ muốn tè ra quần đã ngã vào trong.

"Chị dâu! Chị dâu cứu mạng!" Phó Hoa Sinh ôm bắp chân cô, thờ gáp không ra hơi.

An Cửu một tay xách anh ta lên: "Sao thế?"

"Anh ta muốn đưa em đến Ethiopia đó!"

"....." An Cửu giật khóe môi: "Tại sao?"

"Đều do chị dâu hại em, cho nên chị nhất định phải chịu trách nhiệm với em!" Lòng Phó Hoa Sinh đầy căm phẫn.

"Tôi hại? Tôi làm gì anh?"

Phó Hoa Sinh sờ trong túi áo lấy ra một cái chìa khóa như củ khoai lang phồng tay trả lại cho cô: "Cái này chị lấy lại đi!"

Anh ta thề sau này sẽ không bao giờ nữa cầm đồ gì của chị dâu nữa!

"Anh chắc chắn là vì cái chìa khóa này?"

Đây là chiếc chìa khóa mà ngày đó Phó Thần Thương để lại cho cô, sau đó cô lại cảm thấy không thích hợp nên đã giao cho Kiều Tang, để cô ấy đưa cho Phó Hoa Sinh trả lại cho Phó Thần Thương, đâu biết sẽ xảy ra chuyện này.

"Đương nhiên xác định! Lúc em giúp chị trả chìa khóa lại cho anh ấy, anh ấy lập tức dùng giọng đặc biệt dịu dàng nói với em 'Sênh Sênh em thật không ngoan', thật sự làm em sợ muốn chết lắm luôn đó!"

"....."

Chương 175: Ôm ấp yêu thương

Editor: Sư Tử Cưỡi Gà

"Chị biết anh hai của em đấy, anh ấy càng dịu dàng thì cũng có nghĩa là người khác sẽ càng xui xẻo, anh ấy lại gọi em là 'Sên Sên', lần này em tuyệt đối sẽ chết không có chỗ chôn đâu! Lần trước lúc anh ấy gọi em là Sên Sên, rông rã ba tháng, sáng trưa tối ngày nào mẹ em cũng sắp xếp đối tượng hẹn hò cho em, sau đó suốt cả một năm em gặp phụ nữ thì chỉ muốn ói....." Phó Hoa Sên lau nước mắt, nói vô cùng thê thảm.

An Cửu nâng trán: "Nhưng mà, anh tìm tôi có ích lợi gì?"

Phó Hoa Sên chấp tay trước ngực, vô cùng thành kính: "Chị dâu ngài nói giúp em đi, ngài nói anh hai nhất định sẽ nghe! Chỉ cần ngài giúp em nói một câu, cầu tình, là có thể giải quyết em trong nước lửa thế này rồi!"

"Tôi không biết."

"Em dạy ngài! Nào"

"Tôi không muốn học."

Phó Hoa Sên lệ rơi đầy mặt, vỗ ngực liên tục: "Chị dâu, chị là người hiền lương thực đức, thấu tình đạt lý, sao lại biến thành như vậy..... Em thật sự quá đau lòng....."

Vẻ mặt An Cửu khinh bỉ: "Anh chắc chắn người anh nói là tôi, chứ không phải người khác? Hờ"

Phó Hoa Sinh thề son sắt: "Anh hai của em chỉ có một người vợ, em còn có thể có bao nhiêu chị dâu chứ? Chị dâu, chị thật không muốn ra mặt sao?"

"Không muốn." An Cửu không chút do dự trả lời.

Thật vất vả Phó Thần Thương thay đổi chủ ý đồng ý không bao giờ đến quấy rầy cô nữa, làm sao cô có thể chủ động đưa đến cửa.

Phó Hoa Sinh đau buồn đứng lên, đi đến bộ cửa sổ, gọi điện thoại: "A lô, Kiều Tang....."

Mấy phút sau, Phó Hoa Sinh vừa cúp, điện thoại An Cửu đã vang lên.

Kiều Tang nói với cô: "An Tiểu Cửu, cậu đừng quan tâm đến anh ta, nếu cậu giúp anh ta, tớ sẽ không để ý đến cậu nữa!"

Giọng nói Kiều Tang rất lớn, Phó Hoa Sinh ở bên cạnh nghe rất rõ ràng, mới vừa rồi cô ấy đã đồng ý trong điện thoại rồi, vừa nãy anh ta còn cảm thấy cô gái này còn có chút lương tâm, ai biết cô ấy quay đầu sẽ hại anh ta chứ.

Khẳng định cô gái này không biết mình đang ở bên cạnh An Cửu, cho nên nghe rất rõ ràng.

"Kiều Tang..... Em khá lắm..... Nghĩ vậy thì anh đi, không muốn gặp lại anh thì thôi....." Trong con ngươi Phó Hoa Sinh thoáng qua sắc lạnh, giây lát lại bốc lửa, đến cuối cùng biến thành gió - lạnh lẽo tiêu điều.

An Cửu nhìn thấy anh ta thật sự rất đáng thương, lại thấy anh ta thật lòng với Kiều Tang, cuối cùng vẫn nói: "Tôi phải giúp anh thế nào?"

Phó Hoa Sinh lập tức lộ ra vẻ mặt phật quang phổ chiếu, nước mắt rưng rưng nhìn cô: "Chị dâu, quả nhiên chị là chị dâu thân thiết của em! Em biết ngay chị sẽ không bỏ mặc em mà! Chị dâu chị chỉ cần nói một câu với anh hai là được, chị nói 'đừng nên đưa Sinh Sinh để thương đến nơi xa vậy có được không, nếu không em sẽ áy náy không chịu nổi trà không nhớ cơm không nghĩ', đương nhiên rồi, nếu chị nói xong còn có thể kêu thêm một tiếng 'ông xã' nữa vậy thì không có gì bất lợi rồi!"

An Cửu nghe được thì khóe môi không ngừng co quắp, thẳng chân đạp anh ta một cước: "Anh tự sinh tự diệt đi!"

"Đừng mà chị dâu....." Phó Hoa Sinh mới vừa gào thét một tiếng, điện thoại di động đã reo, vừa nhìn hiển thị cuộc gọi đến thì da đã căng lên.

"Anh..... Anh..... Anh hai....."

"Đến sân bay rồi chưa?" Đầu điện thoại di động bên kia, Phó Thần Thương lạnh lạnh hỏi.

"Chưa..... Còn chưa đi....."

"Thế nào? Muốn anh cho người tiễn em đi à?"

Phó Hoa Sinh nghe đến đó rớt cuộc bộc phát: "Phó hai anh quả thật vô tình vô sỉ cố tình gây sự! Rõ ràng con sói đuôi to anh muốn giả vờ ăn chay, nín hòng đáng đời anh, tại sao giận chó đánh mèo vào người em! Tại sao anh không gặp được vợ anh thì cũng để em

không gặp được cô gái của em! Tại sao phải để em giống anh! Tại sao chứ!"

"Sênh Sênh....."

Vừa nghe hai chữ này lửa hừng hực của Phó Hoa Sênh hoàn toàn bị tưới tắt, tim run lên, tay run một cái rồi ném điện thoại ra ngoài.

An Cửu kịp thời đưa tay tiếp được, chỉ nghe được lời nói của Phó Thần Thương trong điện thoại: "Sênh Sênh, có phải cảm thấy lần này đi chưa đủ xa không?"

An Cửu ho nhẹ một tiếng: "Phó Thần Thương....."

Đầu điện thoại di động bên kia trong nháy mắt im lặng.

"Cái đó, nếu vì chuyện chìa khóa, có thể bỏ qua không, chuyện không liên quan đến Phó Hoa Sênh."

Im lặng, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Một hồi lâu sau, Phó Thần Thương nói: "Được."

"Vây..... Bye....." An Cửu ngắt điện thoại di động trả lại cho Phó Hoa Sênh.

"Chị dâu chị dâu em yêu chị quá!" Phó Hoa Sênh đắc chí không dứt.

Con hàng này mở miệng một tiếng chị dâu sao cũng không sửa được, An Cửu liếc anh ta một cái: "Anh còn chưa hỏi tôi kết quả, sao biết nhất định sẽ thành công?"

Phó Hoa Sênh đương nhiên nói: "Hiện giờ anh hai của em như cái

máy, tim anh ta đã lạc trên người chị rồi, chị đồng ý, anh ấy còn có thể chống đối sao?"

An Cửu nghe được trong lòng hồi hộp một tiếng, cắn môi, phiền não nói: "Mau cút đi! Chỉ một lần này thôi, đừng đến làm phiền tôi nữa!"

Phó Hoa Sinh hài lòng, đang muốn cút đi, rồi lại nghĩ đến một chuyện, xoay người lại gãi đầu: "Ừmh..... Còn một chuyện! Ngài có thể lại nói với anh hai em một tiếng nữa không, bảo anh ấy cuối tuần này trở về ăn cơm? Mẹ em vẫn thúc giục em nói chuyện với anh hai, nhưng em nói sao anh ấy có thể nghe chứ!"

An Cửu hiển nhiên thẳng thắn từ chối: "Không bàn nữa, lúc này không còn liên quan đến tôi nữa rồi. Chuyện nhà của các anh thì tự anh giải quyết!"

"Thật không thể trách em muốn rời nhà trốn đi, em ở giữa bị trên dưới làm khó thật sự do mệnh quá khổ, chị dâu, không có chị những năm này chị đều không biết làm sao em có thể vượt qua được đâu. Trong nhà này không một người nào yêu thương em, mẹ em không xem em như con ruột, ba em coi em như kẻ thù, anh hai em xem em như đồ chơi, sau đó chỉ có chị dâu thương em cũng đi mất rồi á....."

Phó Hoa Sinh còn tiếp tục giáng giải lịch sử đầy máu và nước mắt của anh ta, An Cửu thật sự hết cách với anh ta rồi, lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn cho Phó Thần Thương --[Chủ nhật trở về ăn cơm.]

Một giây sau, Phó Thần Thương lập tức hồi âm --[Ừ.]

Phó Hoa Sinh đến gần xem thử, lập tức vui vẻ ra mặt: "Chắc chắc chắc, vâng lời chưa này!"

Anh ta đột nhiên phát hiện cái điện thoại di động này dùng thật tốt, nếu anh ta có điện thoại của An Cửu, chẳng phải có thể lấy danh nghĩa của chị dâu bảo Phó hai làm trâu làm ngựa cho mình sao, bảo anh đi hướng đông anh không dám đi hướng tây, bảo anh đi hướng tây anh không dám đi hướng đông?

Ngẫm lại đã thấy kích động đến run rẩy, nhưng mà, khi anh ta đưa ma trao ra với cái điện thoại, An Cửu đã cất vào trong túi rồi.

Rốt cuộc tiễn Phó Hoa Sinh đi, An Cửu ngồi trên ghế sa lon, trong đầu một lúc là Phó Thần Thương cái gì là tình sâu như biển, một lúc là Phó Hoa Sinh nói xằng nói bậy, loạn cào cào.

Nửa tiếng sau, An Cửu đến chỗ Monica đón hai đứa con cùng ra ngoài ăn cơm.

Gần đây tay Monica bị thương, chỉ có thể làm ít món ăn đơn giản, tài nấu nướng của An Cửu thì càng khỏi phải nói, nhưng khổ thân Phạn Phạn, Đoàn Đoàn kén ăn càng thêm ăn không ngon, những ngày qua hai đứa này vẫn luôn phờ phạc ỉu xìu.

Vừa nghe mẹ nói muốn dẫn bọn chúng ra ngoài ăn ngon, thì hai bảo bối nhỏ vô cùng hưng phấn. An Cửu và Monica đều cảm thấy vẫn nên cố gắng ăn ít đồ bên ngoài thì tốt hơn, cho nên cơ hội dẫn bọn chúng ra ngoài ăn không nhiều lắm.

"Ma ma ~ chúng ta đi đến nhà lần trước sao?" Hai mắt Phạn Phạn tỏa ánh sáng hỏi.

"Nhà nào?" Cô cũng không nhớ đã dẫn bọn chúng đi ra ngoài ăn khi về nước, hôm nay là lần đầu tiên mà.

"Chính là sinh nhật lần đó ma ma mang đồ ăn về cho Phạn Phạn và

anh đó ạ!" Phạn Phạn nói.

An Cửu đen mặt, con hàng ăn vặt này, đã bao nhiêu ngày rồi mà còn nhớ mãi không quên.

"Đừng nghĩ nữa, đã đóng cửa rồi."

"Đầu bếp đó đã đi đâu rồi ạ?" Phạn Phạn lại hỏi.

"Đổi nghề rồi!"

"Sau này không nấu cơm nữa sao?" Phạn Phạn vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Không nấu cơm nữa rồi."

"À." Phạn Phạn lập tức ủ rũ cúi đầu xuống, Đoàn Đoàn cũng lơ đãng lộ ra vẻ mặt tịch mịch.

Monica vui vẻ xem kịch, chế, cậu chế tiếp đi.

Ba người vào khách sạn, đặt phòng xong, quẹo mấy cua quẹo, xuyên qua một hành lang, lên cầu thang, sắp đi đến điểm cuối, gương mặt lạnh lùng của người nọ bất ngờ đập vào mắt, trong đầu An Cửu nổ vang một tiếng.....

Lúc đó Phó Thần Thương đang nói chuyện với ba người đàn ông mặc tây trang thẳng thớm, còn không chú ý đến bên này, lúc cô lập tức quyết định mang theo đứa bé xoay người chạy trốn, thì Phó Thần Thương đã nhìn về phía cô.....

Toàn bộ máu của An Cửu lập tức xông lên não, trong nháy mắt như xe lửa nhỏ sru sru sru xông đến, đám đàn ông ở đó nghẹn họng

nhìn trần trối trong ánh mắt đều nhìn Phó Thần Thương, mạnh mẽ mà đụng anh vào cầu thang rẽ ngoặt trên vách tường, để Monica và Đoàn Đoàn Phạn Phạn rời khỏi phạm vi tầm mắt của anh.....

Cùng lúc đó, Monica cũng đã phản ứng lại, kéo hai đứa bé, xoay người rời đi.

"Dì Mạc, chúng ta phải đi đâu?"

"Dì Mạc, chúng ta bỏ ma ma lại....."

"Suyt, đừng nói chuyện!!!"

Một lát sau, ba người nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

Mới vừa rời ba người đàn ông đang nói chuyện với Phó Thần Thương, chỗ cô không thấy còn có thêm một nhóm người, giờ phút này tất cả đều duy trì nét mặt hóa đá nhìn cô gái đột nhiên đâm đầu vào này.

Đã thấy ôm ấp yêu thương, nhưng chưa từng thấy ai phóng như cái tên lửa như vậy, cũng không muốn sống nữa rồi à!

Chương 176: Mọi tim móc phổi

Editor: Đường Thất Công Tử

Tất cả những người của tiệc mời tối nay là nhóm làm ăn của Phó Thần Thương, không chỗ nào không bị một màn này làm cho hoảng sợ bối rối(1).

(1) Bối rối: Lúng túng, mất bình tĩnh, cuống lên, không biết làm thế nào.

Chẳng lẽ là quà tặng của ngài tổng giám đốc kia? Cái này cũng quá độc đáo, quá không hợp lẽ thường chứ? Vừa rồi thấy người phụ nữ lấy một tư thế rất hung tàn, mãnh liệt đâm mạnh vào, đâu phải ôm ấp yêu thương, đơn giản là cái đầu như một quả tạ đập tới.

Đợi tất cả mọi người phản ứng kịp sau kinh ngạc, lập tức có một người phụ nữ hét to: "Cô kia là ai vậy? Mau gọi bảo vệ!"

Phần lớn người trong cuộc sáng suốt đều nhìn thấy, cho nên tất cả không nhúc nhích, ngay cả bản thân Phó Thần Thương cũng không nói chuyện rồi, làm sao đến lượt bọn họ lên tiếng.

Quả nhiên thấy Phó Thần Thương bình tĩnh mà thoải mái vẫy vẫy tay, "Không có việc gì. Nữ quan(2)"

(2) Nữ quan: Họ có phẩm trật và lương bổng như mệnh nam quan, có nhiệm vụ quản lý hậu cung cung nữ, lại có thể chiếu cố giúp đỡ các Hoàng tử, Hoàng nữ hoặc Vương tử, Vương nữ hay thậm chí các phi tần trong việc giáo dục. =)) Ý chỉ chị giống đàn ông thoy.

Đoàn người liên tục trao đổi ánh mắt đáng ngờ, sau đó tan tác như chim muông.

An Cửu gan lì nắm chặt Tây phục của Phó Thần Thương, nơi huyết đầu(3) chia vào giữa lồng ngực của anh, không nhúc nhích, không dám thờ mạnh ra ngoài.

(3) Huyết đầu: 2 bên góc trán – đầu tạo thành mép tóc, gọi là Đầu Duy (Trung Y Cương Mục).

Bây giờ trong đầu cô chỉ có hai chuyện, một là, đoàn khách bọn họ rời đi chưa? Hai là, làm sao có thể khắc phục hậu quả của cục diện(4) rối rắm này!

(4) Cục diện: tình hình chung của hai hay nhiều bên đối kháng nhau được biểu hiện ra trong một thời gian nhất định.

Lúc đầu cô đang nghĩ đến đau, Phó Thần Thương cũng không nhúc nhích giữ nguyên tư thế mới vừa rồi bị cô đâm vào đê trên tường, ánh mắt rơi ở đầu lông lá của cô, mặc dù ngực bị cô đâm phải rất đau, nhưng đồng thời cũng đâm đầy tim của anh, hơn nữa phản ứng đầu tiên chỉ có đầu của cô đâm có đau hay không?

Từ đầu đến cuối Phó Thần Thương đều không nói một lời, cuối cùng ngay cả cô đâm phải người anh cũng không biết! Chỉ là trực giác(5) nói cho cô biết, anh biết.

(5) Trực giác là một quá trình cho chúng ta khả năng hiểu biết được sự việc một cách trực tiếp mà không cần lý luận phân tích, bắc cầu giữa khoảng cách phần ý thức và tiềm thức của tâm trí cũng như giữa bản năng và lý trí, ngôn ngữ đời thường hay gọi là trực giác mách bảo dùng để chỉ việc hành động bất thường theo nội tâm và dự

cảm mà không cần lý do. Trực giác còn được gọi là linh tính hay giác quan thứ sáu cho phép ta thấy được những gì mà năm giác quan khác không thể thấy được cụ thể như linh cảm, cảm nhận, tưởng tượng...hay tất cả những gì thuộc về thế giới vô hình mà năm giác quan còn lại chỉ thấy được ở thế giới hữu hình, tức là những gì đang tồn tại. Người ta thường hay nói rằng nhiều lần nhờ trực giác mà con người nhiều lần thoát được hiểm nguy.

Thật là đáng chết! Làm gì không nói lời nào? Nói điều gì đó đi!

Gian thương(6) không hổ là gian thương, quả là vô chiêu tanhg hữu chiêu(7).

(6) Gian thương kẻ buôn bán gian lận, trốn tránh pháp luật

(7) Vô chiêu thắng hữu chiêu: Kiếm pháp của Độc Cô Cầu Bại đấy, đánh đâu thắng đấy =.=

Bây giờ cô hoàn toàn không biết nên làm cái gì mới tốt nữa!

Nhiệt độ xung quanh càng ngày càng cao, hơi thở của Phó Thần Thương tràn ngập vây quanh cô, đến nỗi đầu óc của cô càng thêm ngu ngốc, cái trán đổ từng tầng một mồ hôi, cuối cùng lúc trước khi mất đi suy nghĩ chậm rãi buông lỏng tay siết quần áo của anh, nhưng mà vẫn cúi đầu, không dám đối mặt với mặt với anh, bởi vì sợ tu hành của mình không đủ bị anh biết tởng, "Cái đó, xin lỗi, đột nhiên vừa rồi đâm phải một người không muốn gặp..... Cho nên..... Dưới tình thế cấp bách(8)..... Mới có thể làm như vậy.....Gây rắc rối cho anh rồi....."

(8) Cấp bách: rất gấp, cần phải được giải quyết ngay.

"Người đặc biệt?" Trong nháy mắt giọng nói của Phó Thần Thương

nén xuống, không khí mới vừa rồi cũng coi như ấm áp giờ phút này chợt lạnh xuống.

An Cửu không hiểu trong câu nói kia chọc phải chỗ nào của anh, "Không phải, là người đặc biệt không muốn gặp lại!"

"Người đặc biệt không muốn gặp lại..... Thì ra ngoại trừ anh, còn có người khác để em càng không muốn nhìn thấy....." Dường như nghe giọng nói của Phó Thần Thương lại găng gượng, cô đơn.

An Cửu đã hoàn toàn mất lời, loại chuyện như vậy cũng phải so đo nặng nhẹ sao? Ngay cả người đặc biệt không muốn gặp lại cũng muốn làm "Nhất" sao?

An Cửu từ từ ngẩng đầu lên, lui về phía sau một bước, xấu hổ gãi gãi đầu, "Bây giờ người kia cũng bình thường rồi, khụ khụ, cảm ơn, bye bye..."

Nói xong thì chạy.

Ánh mắt sau lưng của Phó Thần Thương như hình với bóng, giữ rất kín đáo.

Mãi cho đến khi chạy ra khỏi tiệm cơm ba trăm mét thì Tống An Cửu mới dừng lại, sau đó là không cách nào tin mình lại dễ dàng lừa người như vậy, cũng để cho cô kinh ngạc là Phó Thần Thương lại dùng thủ đoạn trêu chọc nào, ép hỏi, hoặc là ép ở, hoặc là đá xà tùy côn thượng(9), nếu cô xem anh đang nhường nhịn thì phải tìm thật bồi thường(editor: e hèm)... Không có gì xảy ra cả, thành thành thật thật.

(9) Đá xà tùy côn thượng: Đánh rần bằng côn (gậy cứng), rất khó trúng mà hay bị rần thuận thế quán vào gậy bò lên cắn người. Ý là lợi

dụng thời cơ.

Đột nhiên Phó Thần Thương trở nên trong suốt vô hại không có lực sát thương làm cô không quen, đồng thời cũng may mắn không thôi.

Hi vọng anh thật sự có thể nói chuyện giữ lời tôn trọng ý định của cô một lần, mà không phải luôn là áp đặt ý nghĩ của mình hoặc tình cảm lên người cô.

Người đàn ông này vốn là như vậy, anh không yêu, thì nhất định phải đưa cô rời đi, cô không được chống cự và nói chuyện đường sống; giống vậy, anh yêu, thì trăm phương ngàn kế ép buộc cô đồng ý, cô cũng không có quyền từ chối.

-

Cuối cùng, bữa cơm này vẫn chưa ăn xong.

"Mẹ mẹ ~ mẹ trở về ~ "

"Mẹ mẹ ~ sao đột nhiên không thấy mẹ?"

Hai đứa trẻ vừa nhìn thấy cô đẩy cửa đi vào lập tức tiến lên đón.

Quả thực An Cửu một lời khó nói hết, "Ừa, thật xin lỗi bé bi, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, chúng ta không thể ăn tối bên ngoài! Đói bụng không? Mẹ nấu cơm ở nhà cho các con có được không?"

Mặt hai đứa bé nhìn nhau, cuối cùng vẫn hiểu chuyện mà gật đầu một cái, không nể mặt mẹ.

"Chớ xem thường mẹ đó! Mấy ngày nay mẹ đặt xuống quyết tâm nghiên cứu bếp núc!"

An Cửu mặc tạp dề vào, lấy tất cả nguyên liệu từ tủ lạnh ra bắt đầu nấu cơm, bữa cơm ngoài mong đợi, mặt Phạn Phạn men theo bàn mong đợi nhìn cô, còn Đoàn Đoàn lại bình tĩnh mà ngồi đọc sách trên salon, hiển nhiên là không có hi vọng gì.

Monica xông lên, nhỏ giọng hỏi: "Không nghĩ tới cậu lại sẵn sàng ra, Sau đó thế nào?"

"Đừng nói nữa, mình cũng bị dọa cho sợ đến mồ hôi lạnh đầy đầu, sau đó còn nói dối."

"Đừng giày vò, chỉ thiên phú này của cậu, có thể nấu chín đồ cũng không tệ rồi!" Monica nhận lấy dao làm thức ăn trong tay cô, dồn hết sức mà gõ, sau đó dùng cánh tay thọt hông của cô, "Nói cho cậu chuyện chính! Xem chuyện lần trước, ôi mình cảm thấy Phó Thần Thương đúng là thật, anh ta cũng giao người đàn bà kia cho cậu trực tiếp xử lí, lại còn là thời đại hưng thịnh, nói là tâm huyết trọn đời cũng không đủ, lại dễ dàng sắp xếp cho cậu như thế, anh ta cũng không sợ bên ngoài bị cậu đánh tanhg?"

"Có lẽ là tiền nhiều sợ cháy sạch hơn!"

"Cậu nằm mơ đi, mình nói chứ cuối cùng cậu nghĩ như thế nào? Vốn là không muốn hỏi, nhưng cậu như vậy cũng quá làm cho người ta sốt ruột, xa không nói, đã nói trước mắt Phạn Phạn, Đoàn Đoàn, chẳng lẽ cậu chuẩn bị lừa dối cả đời?"

An Cửu nhìn hai đứa bé một chút, tay dùng tạp dề lau, ngồi lên ghế sa lon, "Phạn Phạn, Đoàn Đoàn, tới đây!"

Hai đứa trẻ ngoan ngoãn vây quanh.

An Cửu nghiêm túc tự suy tính mọi lúc lâu mới rất chính thức mở miệng: "Mẹ rất nghiêm túc hỏi nữa các con một lần, các con có muốn gặp ba hay không?"

Phạn Phạn và Đoàn Đoàn liếc nhìn nhau, sau đó cùng lắc đầu một cái.

Lại có thể khẳng định như vậy, An Cửu có chút kinh ngạc, "Tại sao?"

Lúc trước bọn anh hỏi, bọn anh có do dự đấu tranh một chút.

Đoàn Đoàn rất nghiêm túc nhìn mẹ: "Mẹ, mẹ không cần phải vì con và em gái oan ức theo ba ruột sống chung, mặc dù trẻ con sống chung với ba mẹ ruột thì tốt hơn, nhưng mà, nếu như quan hệ ba mẹ không hòa thuận, ngược lại sẽ tạo cho đứa bé tổn thương lớn hơn. Con và em gái đều hi vọng mẹ hạnh phúc, mẹ hạnh phúc, con và em gái mới hạnh phúc."

Monica liếc Đoàn Đoàn gần đây đang đọc sách một cái, tất cả là hộ khẩu, gia đình, luân lý.... gì gì đó.

An Cửu sững sốt thật lâu cũng chưa hoàn hồn lại, dù thế nào cô cũng không thể ngờ Đoàn Đoàn sẽ nói ra lời rõ ràng, mạch lạc hiểu chuyện như vậy.

Hai đứa bé đối với cô mà nói quá quan trọng, ba tuổi trước đây, An Cửu chưa bao giờ trả lời thẳng chuyện ba ruột có liên quan đến bọn trẻ, thậm chí lúc sợ nhất cô còn nghĩ tìm một người đàn ông để dấu giếm, nhưng mà, hai đứa bé từng ngày lớn lên, cũng càng ngày càng hiểu chuyện, cuối cùng cô đành lòng, nói cho bọn trẻ biết chân tướng của sự thật, từ từ giải thích cho bọn trẻ, ly hôn là gì, tại sao ba và mẹ không thể ở bên nhau, tại sao ba không thể đi với bọn cô.

Các con cũng biết ba mình ở Trung Quốc, sau khi tốt nghiệp, cô quyết định trở về nước làm, hai đứa bé cũng nhảy nhót, mặc dù cũng không biểu hiện rất rõ ràng, nhưng cô làm mẹ tự nhiên có thể cảm thấy bọn nhỏ bầm sinh mong đợi với ba. Bởi vì sau khi cô về nước đủ loại không thuận lợi, rơi vào tay Monica, Monica rất nghiêm túc nói rõ tình cảm ba và mẹ với hai đứa trẻ, sau đó An Cửu có thể cảm thấy hai đứa bé nói từ ba càng ngày càng ít, sau khi đón bọn trẻ về nước cũng cực ít chủ động hỏi mẹ lúc nào thì dẫn bọn nó đi gặp ba, thỉnh thoảng thấy cô im lặng ngẩn người không vui còn có thể đi quan tâm cô.

Dần dần, hai đứa bé từ một người bắt đầu mong đợi từ từ biến thành có cũng được mà không có cũng không sao, cuối cùng lại còn có chút tẩy bay, ở trong ý thức của bọn nó, do ba bắt nạt mẹ, mẹ mới có thể ly hôn với ba.

An Cửu chưa bao giờ truyền bá cho ba ruột bọn nó không tốt điều gì, cô không hy vọng ân oán đời trước đến gần trên người hai đứa trẻ, thấy thái độ của hai con, cô không thể nói không lo lắng.

Tối nay Đoàn Đoàn nói, làm cô rung động rất lớn. Nói cho cùng, chính cô làm một người mẹ có phải quá ích kỉ quá nhất gan hay không? Lại còn không bằng hai đứa bé hiểu chuyện, không bằng hai đứa bé dũng cảm đối mặt.....

An Cửu hít sâu một hơi, "Chỉ là..... Cuối cùng anh ấy vẫn là ba của các con, cuối tuần này đi, mẹ sẽ dẫn các con đi gặp anh ấy."

Rốt cuộc ra quyết định này, cô lập tức cảm giác tim buông lỏng, nhưng rất nhanh sẽ thắt chặt, bản lĩnh dụ dỗ người của Phó Thần Thương cô đã nhận thức đầu tiên, hướng chi người khác còn chưa xuất hiện, chỉ là hai hộp cơm là có thể mua dạ dày của hai bé bi, nếu là.....

Lúc này, cơ thể bé bi Phạn Phạn mềm nhũn bò lên đầu gối mẹ, ôm cổ của cô, hôn lên gò má ngon miệng của cô một cái, "Mẹ mẹ yên tâm, con và anh trai chỉ thích mẹ, sẽ không bị ba cướp đi!"

Đoàn Đoàn cũng rất trịnh trọng gật đầu một cái.

Hốc mắt An Cửu đau xót, vùi mặt vào trong bả vai nhỏ nhắn mềm mại của bé bi.

Cô không nói gì, nhưng hai bé bi lại suy đoán được rõ ràng lo lắng và do dự của cô.

Đời này may mắn lớn nhất của cô là có bọn trẻ, nếu như không có bọn nó, cô không biết sống còn có ý nghĩa gì..... Trời mới biết cô sợ hãi rất nhiều khi mất đi bọn trẻ..... Cái quyết định này không khác nào đào vào lòng cô móc vào phổi cô.....

----- End Chương 176-----

Chương 177: Chắc chắn đồng ý

Editor: Đường Thất Công Tử

Buổi tối, An Cửu trực tiếp qua đêm bên Monica, hai bé bi hiển nhiên cũng bởi vì lần đầu tiên sắp nhìn thấy ba, ngủ muộn hơn một giờ bình thường.

Trong đêm nay, An Cửu cũng trần trọc trở mình, trong đầu suy nghĩ lung tung, nhanh đến lúc rạng sáng mới mơ mơ màng màng buồn ngủ, khi tỉnh lại Monica đã thân thiết mà đưa hai đứa bé đi nhà trẻ, không quấy rầy cô.

"Cuối tuần mình sẽ đón Đoàn Đoàn và Phạn Phạn về, sau này không phải làm phiền cậu như vậy!"

Binh đến tướng chặn(1), ít nhất về sau không cần giống như nửa hôm nay như vậy lo lắng đề phòng, trốn trốn tránh tránh.

(1) Cả câu Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Monica tức giận nói: "Vội vàng như vậy làm gì? Ở lại thêm vài ngày đi! Vẫn đừng ngại sống ở đây! Ở góa."

An Cửu xoa tay liên tiếp, "Đừng! Nếu dọa chạy hoa đào của cậu mình có lỗi lớn!"

Monica liếc mắt mắng cô, "Chỉ nói bậy, các bé bi đáng yêu như thế, khỏi bàn người yêu thương! Lần trước mình lái xe quệt xe BMW của

một người đàn ông, lúc ấy giữ lại số điện thoại của nhau, sau đó anh ta lại thường xuyên gọi điện cho mình, còn hẹn mình đi ra ngoài, ngược lại người cũng được, đáng tiếc không phải loại hình mình thích."

"Sau đó thì sao?" An Cửu nhíu mày, rất thích thú hỏi lộc phát triển tươi đẹp.

"Vừa mới bắt đầu mình nói rõ ràng với anh ta, mình đã ly hôn, nhưng anh ta nói anh ta không quan tâm. Sau lại có một ngày mình dắt Phạn Phạn và Đoàn Đoàn đi siêu thị mua đồ, không ngờ đúng lúc gặp phải anh, lúc anh ta sủng sốt tại chỗ! Cậu đoán sau đó thế nào?" Monica ra vẻ thần bí.

An Cửu tập trung tinh thần nghe, "Anh ta sẽ không phải hiểu lầm Phạn Phạn và Đoàn Đoàn là con của cậu và chồng trước chứ?"

Thật ra thì tối ngày hôm qua lúc gặp phải Phó Thần Thương, phản ứng đầu tiên của cô cũng là dùng Monica chặn một chút, làm bộ như như không có việc gì đi ngang qua, nhưng dù sao máu mủ tình thâm, cô vẫn không dám mạo hiểm như vậy đâu, cho dù năm đó ông nội đoạn tuyệt như vậy, cố ý để cho anh gặp Đoàn Đoàn máu thịt mờ nhạt, để anh cho là cô làm mất đứa bé.

Cho dù đã tự mình kiên quyết vào giờ phút này, trong lòng cô cũng không có chắc chắn, bởi vì quá quan trọng, cho nên trong lòng chưa bao giờ hoang mang lo được lo mất.

"Đáp án đúng!" Monica tiếp tục nói, "Lúc ấy anh ta hỏi mình nói “Đây là lí do em từ chối anh.”, mình định không lên tiếng thì thỏa thuận thuận ngầm! Ai biết anh ta cần thuốc lắc mua một đồng hồ cho hai đứa trẻ, ra sức lấy lòng bọn nó, còn thề thốt son sắt nói gì mà làm một người ba tốt! Lúc đó mình cũng bị sợ hai bố rối, vội vàng giải

thích với anh ta!"

An Cửu nghe được thẳng thắn tặc lưỡi, "Mấu chốt chuyện này có phải Phạn Phạn và Đoàn Đoàn có đáng yêu hay không. Người đàn ông này không tồi, thậm chí cậu đã ly hôn có con cũng không quan tâm! Làm sao cậu không suy nghĩ một chút?"

"Đã nói không phải loại hình mình thích! Mấu chốt nhất là, người đàn ông kia còn nhỏ hơn mình ba tuổi! Suy nghĩ một chút cũng không thể được! Cho nên, trọng điểm mình muốn nói là, ly hôn không sao, có bé bi cũng không phải là vấn đề, trên đường cái tùy tiện quệt phải một người cũng có thể gặp được người đàn ông tốt! Cậu cũng đừng cố chấp hai bé bi sẽ bị tên kia mua chuộc lắm, cố gắng thay Đoàn Đoàn Phạn Phạn tìm một người ba tốt thì cái gì cũng giải quyết.

Biết dụng tâm lời nói này của Monica tốt hết sức, An Cửu cảm kích nhìn cô một cái.

Hai người đang trò chuyện, điện thoại An Cửu vang lên, Kiều Tang gọi đến.

Vừa mới đồng ý thì Kiều Tang bắt đầu khí thế mưì phần mà gào to: "Tổng An Cửu! Tôi không để yên cho cô!"

An Cửu cầm điện thoại xa chút: "Thì thế nào?"

"Cô còn hỏi tôi sao, đừng nói với tôi không phải cô ra tay cứu Phó Hoa Sinh! Tôi cũng không tin anh ta có bản lĩnh tự mình thoát thân!"

"Chuyện này vốn là tôi liên lụy anh ta, hơn nữa, tôi thấy anh ta rất nghiêm túc với cô, cô không muốn gặp thì cũng không nên đẩy anh ta đến nơi xa như vậy chứ!"

Kiều Tang phiền não không dứt, "Chính là nghiêm túc mới rắc rối đó!.....Đến đây! Đừng giục!"

Nghe được đạo diễn bên phía cô đang thúc giục làm việc, An Cửu động viên nói: "Trước tiên không nói, cô chuyên tâm quay phim, tối nay tôi qua gặp cô."

"Vậ cô nhanh đến đây~" Lúc này Kiều Tang mới ổn định.

--

An Cửu đến tổ diễn kịch, ở đó đợi cả ngày cũng không thể nói chuyện với Kiều Tang mấy câu, vẫn bận đến hơn mười giờ tối, cuối cùng Kiều Tang mới kết thúc công việc.

Bởi vì tạm thời thay đổi Tô Hội Lê, liên lụy cả bộ phận trình diễn, hiện tại cả tổ diễn kịch đều ở lại tăng giờ làm việc đuổi kịp tiến độ, trong khoảng thời gian này quả thật Kiều Tang rất vất vả, chỉ là bên người cô ta có người đại diện mới, công ty cử hai người trợ giúp bên cô ta, ngoài ra còn có Phó Hoa Sinh bảo vệ cô ta, An Cửu cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ, cho nên hiếm khi trình độ mới tốt.

Kể từ sau lần Phó Thần Thương lên giọng "Tỏ tình" kia, công ty bên kia phản ứng không biết, bởi vì sau đó từ chức, bên tổ diễn này, mỗi lần tới đây thái độ mọi người rất tế nhị(1). Chỉ bằng vào một câu "Chị em tốt với Kiều Tang" của Phó Hoa Sinh mặc dù không thể hoàn toàn xác định Phó Thần Thương đang theo đuổi người phụ nữ nào, nhưng An Cửu làm một trong các chị em tốt của Kiều Tang, thấy trong mắt mọi người tự nhiên khác nhau một chút. Cũng may từ lần đó về sau Phó Thần Thương lập tức cấm truyền thông đưa tin nội dung liên quan đến lấy vợ kế, nếu không vào lúc này cô ra cửa đoán chừng cũng khó khăn hơn Kiều Tang.

(2) Tế nhị: tỏ ra khéo léo, nhã nhặn trong cách ứng xử, biết chú ý đến cả những điểm rất nhỏ thường dễ bị bỏ qua.

Kiều Tang thay quần áo và hóa trang, lái xe, kinh nghiệm lão luyện mà quăng mặc kệ Paparazzi(3), "An Cửu, tâm tình tôi không được! Đi ăn khuya với tôi!"

(3) Paparazzi là thợ săn ảnh.

An Cửu cau mày, "Người đại diện của cô có biết hay không? Không phải đã sớm cấm chỉ cô đi ăn khuya rồi sao?"

"Không phải cô ta không ở đây! Bây giờ không phải cô là người đại diện của tôi rồi, làm chị em tốt của tôi, cô nên ủng hộ tôi mới đúng. Một ngày ba bữa chỉ có thể để cho tôi sống tạm, chỉ có đồ ăn vặt và ăn khuya mới là chân lí cuộc sống!"

Mặt An Cửu bất đắc dĩ, thôi, ăn thì ăn! Theo cô trước mắt lượng công việc này tiêu hao cũng sẽ không béo lên.

"Tôi lái xe thế nào, Phó Hoa Sinh không đến đón cô sao?"

Nhắc tới cái này Kiều Tang tức lên ngay, "Cãi nhau một trận, trong thời gian ngắn phải không đến làm phiền tôi. Không phải cô không biết tên kia rất đáng ghét, lại đe dọa đạo diễn cắt cảnh hôn, giường chiếu của tôi, một người ngoài mỗi ngày khua chân múa tay chỗ tôi, vốn tiến độ đang rất vội, anh ta đứng chỗ nào, diễn viên nam cũng không dám nói chuyện với tôi, thế còn diễn thế nào! Mắt thấy Phó Thần Thương làm chuyện tốt thay trời hành đạo, ai biết cô biết lại giúp anh ta....."

"Đàn ông mà, ít nhiều cũng sẽ có chút để ý, cô liên lạc nhiều với anh ta, anh ta sẽ phải hiểu. Cô vẫn ghét anh ta như vậy sao?"

Nếu như ghét, cũng sẽ không chấp nhận và giúp đỡ anh, đêm hôm đó cũng sẽ không đuổi theo ra ngoài!

Quả nhiên Kiều Tang im lặng, một lúc lâu sau buồn rầu nói: "Chính là gia đình anh ta có thể cho phép tôi và anh ta tiếp tục diễn trò sao? An Cửu, cô không biết nhà giàu quyền thế rất đáng sợ....."

Kiều Tang nói xong phát hiện những lời này có cái gì đó không đúng, "Tôi thiếu chút nữa đã quên cô nên cảm động lây đấy! Cô nói một chút, gia đình như vậy cô đồng ý gả hay sao?"

Lần này im lặng là An Cửu, nếu như cô không phải con gái của Nguyễn Quân, nếu như cô không có quan hệ này, hai mươi phần trăm cổ phần, sợ là ngày cũng sẽ không trôi qua tốt như vậy thôi.

"Tóm lại, tôi vừa nghĩ tới chuyện sau khi gả cho Phó Hoa Sinh sẽ phải từ bỏ chuyện tôi thích làm nhất, cả ngày quy quy củ củ đợi ở trong nhà làm bà chủ đủ trách nhiệm(full – job), mỗi ngày trôi qua chính là một cuộc sống nhàm chán đến làm tôi điên mất! Cô nhìn tôi bây giờ với Tô Hội Lê ban đầu khác nhau ở chỗ nào? Phó Thần Thương cũng không thể để cho Phùng Uyển và ông chấp nhận Tô Hội Lê, cậu hai Phó Hoa Sinh này có thể thuyết phục ba mẹ anh ta cho tôi vào cửa sao? Nghe nói Tô Hội Lê đuổi theo Sở Mạch đến Hồng Kông(4) rồi, tôi thấy Sở Mạch có chút đầu óc cũng sẽ không muốn cô....."

Kiều Tang đang làm nhảm không ngừng, nói xong, An Cửu ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhìn về phía trước, đột nhiên đổi sắc mặt, "Kiều Tang! Cảnh thận!!! Quẹo phải!"

An Cửu gần như gào quát to lên, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Trong màn đêm phía trước chiếc kia màu đen xe dùng tốc độ cực nhanh đối diện phía bọn họ lái đến, trong giây lát cũng đã qua đến trước mắt, thậm chí Kiều Tang còn phản ứng không kịp nữa là An Cửu nói.....

Chỉ nghe được "Kítít" một tiếng động thật lớn.....

Hai người theo bản năng(5) ôm lấy đầu, chờ rớt cuộc tình hồn lại sau lại phát hiện mình không bị thương chút nào.

Vậy tiếng động vừa rồi là gì? Mặt hai người đồng thời nhìn về phía trước.....

Ở ngoài hơn hai, ba mét, một chiếc Porsche màu sắc xanh xám quen thuộc và chiếc xe màu đen xe kia đâm mạnh vào nhau, đầu xe biến hình nghiêm trọng, sườn xe bốc tia lửa.....

An Cửu trong đầu có một trong nháy mắt trống không, Kiều Tang còn đang ngơ ngác cầm tay lái, đã hoàn toàn sợ choáng váng.....

Sau một giây, An Cửu nhanh chóng xuống xe chạy về phía trước.

"An Cửu! Nguy hiểm!"

Kiều Tang cũng vội vàng đuổi theo, đồng thời báo cảnh sát và gọi xe cứu thương, nếu như cô không nhận lầm mà nói..., đột nhiên chiếc này vượt đi lên từ phía sau ngăn xe ở trước mặt bọn cô là Phó Thần Thương.

Lúc này cuối cùng An Cửu tìm được đồ cố sức đập cửa sổ xe ra, từ bên trong mở cửa xe ra, môi mím thật, không nói một lời dò, vào kéo người bên trong ra ngoài.

Trên đầu Phó Thần Thương đều là máu, mặt mũi đã mờ nhạt, thấy sắc mặt cô khủng khiếp, để lộ ra nụ cười có xin lỗi, "Thật xin lỗi, lại lừa em..... Đã chắc canh đồng ý..... Không được sự đồng ý của em.....Sẽ không được chủ động xuất hiện trước mặt em....."

(4) Hồng Kông: Hồng Kông (tiếng Trung: 香港; Hán-Việt: Hương Cảng), là một Đặc khu hành chính thuộc Trung Quốc, nằm trên bờ biển Đông Nam của Trung Quốc. Hồng Kông là một trong hai đặc khu hành chính của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa (đặc khu hành chính còn lại là Ma Cao). Lãnh thổ này, gồm hơn 260 hòn đảo, nằm về phía Đông của Đồng bằng châu thổ Châu Giang, giáp với tỉnh Quảng Đông về phía Bắc và nhìn ra biển Đông ở phía Đông, Tây và Nam.

Hồng Kông từng là một lãnh thổ phụ thuộc của Vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ireland từ năm 1842 đến khi chuyển giao chủ quyền cho Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa năm 1997. Tuyên bố chung Trung-Anh và Luật Cơ bản của Hồng Kông quy định rằng Hồng Kông được hưởng một quy chế tự trị cao cho đến ít nhất là năm 2047 - 50 năm sau khi chuyển giao chủ quyền. Dưới chính sách một quốc gia, hai chế độ, Chính quyền Trung ương chịu trách nhiệm về mặt quốc phòng và ngoại giao của lãnh thổ này, còn Hồng Kông thì duy trì phần lớn chế độ chính trị, hệ thống pháp luật, lực lượng cảnh sát, chế độ tiền tệ, chính sách hải quan, chính sách nhập cư, hệ thống xuất bản, báo chí, hệ thống giáo dục của Anh, và các đại biểu trong các tổ chức, đảng phái, và sự kiện quốc tế.

(5) Bản năng: Bản năng là khuynh hướng vốn có của một sinh vật đáp lại một tác động hay điều kiện cụ thể. Bản năng thường là những mẫu thừa hưởng của những phản ứng đáp lại một sự kích thích. Đối với loài người, bản năng dễ thấy nhất khi quan sát những hành vi về thân thể, xúc cảm hoặc giới tính, bởi chúng đã được xác định rõ ràng về mặt sinh học. Bản năng tạo ra phản ứng tới một kích thích ngoài,

làm khuynh hướng đó chuyển thành hành động, trừ khi chịu tác động của trí tuệ - sáng tạo và linh hoạt hơn. Bởi phải trải qua nhiều thế hệ mới có thể dần thay đổi bản năng, một vị trí (nền tảng) trung gian của hành động được lưu lại trong trí nhớ. Nền tảng này cung cấp những phản ứng đơn lẻ đã thành công dựa trên kinh nghiệm. Những hành động cụ thể đó có thể chịu ảnh hưởng của học tập, môi trường và những nguyên tắc tự nhiên. Nói chung, khái niệm bản năng không dùng để mô tả một trạng thái đã được thiết lập sẵn.

Chương 178: Ai đúng ai sai?

Editor: Công Tử Tuyết

Cuối hành lang bệnh viện là phòng cứu cấp, Phó Thần Thương đã được đưa đi cấp cứu.

An Cửu im lặng ngồi ở trên ghế dài, Kiều Tang đau lòng đứng ở bên cạnh cô dùng khăn giấy giúp cô lau vết máu trên người và trên tay. Lúc mới vừa rồi xảy ra chuyện cô ấy bình tĩnh đập cửa sổ mở cửa cứu người làm sao, nhưng bây giờ giống như một người mất hồn.

Mặc dù vẫn mắng Phó Hoa Sinh ngu, nhưng loại chuyện này cô vẫn báo cho anh ta đầu tiên, Phó Hoa Sinh vừa mới sắp xếp hiện trường sự cố và phẫu thuật này xong, thở hồng hộc mà chạy tới, hơi khó xử mà nhìn hai người.

"Cái đó.....Chị dâu.....Em đã báo cho ba mẹ! Bọn họ cũng cần phải đến! Chị xem, chị và Tang Tang có muốn tránh mặt một lát hay không? Em sợ mẹ em quá kích động có thể sẽ....."

Kiều Tang lập tức nóng nảy, "Biết cái gì? Chẳng lẽ sẽ còn trách lên trên đầu chúng ta sao? Cũng không phải là chúng ta đâm! Nữ quan!"

"Anh không phải ý này....." Phó Hoa Sinh không biết nên giải thích làm sao.

Lúc đang đau đầu, Phùng Uyển, ông chạy tới.

Mắt Phùng Uyển cũng vội đỏ, vừa thấy Phó Hoa Sinh thì giọng nói

run rẩy, hoang mang bối rối hỏi: "Thần Thần! Thần Thần nó như thế nào rồi? Xoảng."

"Mẹ, mẹ đừng nóng vội, đang cấp cứu bên trong!"

"Cấp cứu....." Phùng Uyển đỡ trán thiếu chút nữa ngất đi, giờ phút này bà hoàn toàn sụp đổ, quay người lại mà đánh Phó Chính Huân, "Phó Chính Huân! Đều tại ông! Tất cả đều tại ông! Vì người phụ nữ kia mà làm hại con trai mình tự giết lẫn nhau, ông làm hại tôi không có con cháu xong, bây giờ còn hại Thần Thần thành ra như vậy, nó đã như ông mong muốn, trong lòng yêu thích cháu gái bên ngoài, vì cô ta ngay cả mạng cũng dày vò, bây giờ ông hài lòng chưa? Cuối cùng ông muốn thế nào mới hài lòng? Nếu Thần Thần xảy ra chuyện không hay, tôi cũng không muốn sống!"

Phùng Uyển yếu đuối ở trong ngực Phó Hoa Sinh, mới vừa phát tiết xong thì thấy An Cửu, vì vậy càng thêm kích động, Phó Hoa Sinh cũng không làm sao ngăn được, không thể làm gì khác hơn là không ngừng nhắm mắt cho An Cửu để cho cô tránh một chút, nhưng An Cửu đâu có để ý đến anh ta.

Phùng Uyển trút hết lửa giận đầy ngập lên trên người An Cửu, "Năm đó Thần Thần đồng ý vứt đi cổ phần vì đứa bé, còn chưa đủ để chứng minh tâm ý của nó sao? Tại sao cô lại kiên trì phá hủy đứa bé như vậy? Tại sao lòng cô lại độc ác như vậy! Cô có biết những ngày qua Thần Thần trôi qua như thế nào? Có biết nó rất đau khổ hay không! Đúng là chúng tôi lừa cô, nhưng kể từ cô gả vào nhà chúng tôi, cho dù tôi hay Thần Thần, có từng ngược đãi cô chút nào chưa? Cho dù có lỗi, đó cũng là lỗi của Phó Chính Huân, ông ta là đầu sỏ gây nên, tại sao muốn đổ toàn bộ chuyện này lên trên người Thần Thần..... Thần Thần nó có lỗi gì? Nếu như nhất định phải nói nó có lỗi, lỗi duy nhất là nó yêu cô! Thần Thần quá ngốc rồi, ngay cả đứa bé cô cũng không cần, làm sao còn muốn nó, nhưng cho dù là như

vậy, nó vẫn không dờn bỏ cô, Thần Thần của tôi, chưa bao giờ cầu xin bất luận kẻ nào, nhưng anh chỉ vì cô, cố ý để lấy lòng tôi, cầu xin tôi không được đi tìm cô, nó sợ tôi không thích cô, sẽ đi gây rắc rối cho cô!" Dien<3danLe<3QuyDon

Nói tới chỗ này, Phùng Uyển khóc không thành tiếng: "Tôi chỉ hận tại sao tôi lại mềm lòng, tại sao phải nghe lời của nó! Sớm biết lại như vậy, cho dù Thần Thần hận chết tôi...tôi tuyệt đối cũng không để nó đi tìm cô! Tống An Cửu, hôm nay tôi nói cho cô rất rõ ràng, chỉ cần tôi - Phùng Uyển ở nhà họ Phó một ngày, cả đời này cô đừng nghĩ bước vào cửa nhà họ Phó!"

Mắt Phó Hoa Sinh thấy lời Phùng Uyển nói ra không thể xoay chuyển, đau đầu không dứt.

"Phùng Uyển!!" Ông cụ nghiêm nghị ngắt lời cô.

Phùng Uyển lại cười, "Phùng Uyển..... Ông gọi tôi Phùng Uyển....."

Ông ta chưa bao giờ gọi cả tên cả họ ngay cả tên mang họ mà gọi cả tên mình, chứ nói gì là dùng cái giọng nói đáng sợ này, trong nháy mắt Phùng Uyển cảm giác đời này mình đi theo bên người ông ta này nhất định là một chuyện cười, ngay cả cháu gái bên ngoài chết nhiều năm như vậy cũng có thể làm cho ông ta đối xử với mình như vậy.

Giờ phút này, hận ý đên nén ở đáy lòng tất cả vì chuyện Phó Thần Thương mà bộc phát ra ngoài, theo ý bà, nguồn gốc tất cả bi kịch là người phụ nữ tên Nguyễn Quân.

Người đàn ông trước mắt này, đã từng là bầu trời của mình, nhưng bây giờ chỉ là một nhà tù. Phùng Uyển không sợ hãi chút nào nhìn ông ta: "Thế nào? Tôi nói không đúng sao? Hôm nay tôi sẽ nói ở chỗ

này, cô cháu gái bên ngoài kia, tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận cô ta là vợ ông! Ông nhất định phải đồng ý..... A, vậy thì ly hôn đi! Sau đó tôi không còn là người của nhà họ Phó! Cũng không tự nhiên sẽ không xen vào chuyện của nhà họ Phó nữa!"

Đây là quyết định uy hiếp giữa bà, ông ta và Nguyễn Quân. Biết rõ người sống mãi mãi kém hơn người đã chết, bà luôn cho rằng, năm năm cũng nhịn được, nhưng vẫn không thể bình tĩnh được.

"Cô....." Ông cụ ôm ngực, tay chống gậy không ngừng run rẩy, vừa mới nghe được tin tức Phó Thần Thương đâm xe ông còn chưa có trở lại bình thường, ngay sau đó Phùng Uyển lại vừa ầm ĩ ra đây, kích động bị đâm thiếu chút nữa một hơi không nói lên được.

Phó Hoa Sinh đi một bên đỡ ông cụ, còn vừa phải đi khuyên Phùng Uyển, bần rộ sút đầu mẻ trán(1), "Mẹ! Mẹ đang làm cái gì vậy hả? Nói chuyện ly hôn có gì hay!"

(1) Bể đầu sút trán: (Khẩu ngữ) bị thương tích, thương tổn nặng (do đánh nhau) =)) ý chỉ bần rộ quá đây < Dien<3danLe<3QuyDon

Kiều Tang đang nghe như rơi vào trong sương mù, cuối cùng vẫn nhịn không được chen miệng vào, "Quý bà, mặc dù bà nói có mấy lời tôi nghe không hiểu, thế nhưng có vài chỗ tôi nhất định phải nói rõ ràng, dù sao chuyện ngày hôm nay tôi cũng ở đây! Chuyện bà tốt hình như sai, người đâm Phó Thần Thương là Tô Hội Lê, cô ta mới là hung thủ hại con trai của bà, giờ phút này con cô ta cũng ở bệnh viện này, muốn liều mạng(2), muốn mắng chửi người, bà tìm cô ta đi! Tại sao bà luôn mồm khiển trách lên người An Cửu? Lúc đó không chỉ có An Cửu, tôi cũng ở trên xe! Phó Thần Thương đã cứu chúng tôi, chúng tôi rất biết ơn, nhưng tôi và An Cửu thì đáng đời bị đâm chết sao? Nếu như lúc ấy Phó Thần Thương không xuất hiện, vậy bây giờ nằm ở bên trong chính là tôi và An Cửu, vậy chúng tôi không

phải cũng có thể giống như bà ban nãy như vậy mắng Phó Thần Thương làm rắc rối chúng tôi sao? Nói gì tôi và An Cửu cũng là người bị hại!"

(2) Liều mạng: liều, dù biết là nguy hiểm đến tính mạng, vì cho là không còn cách nào khác <3ĐườngThấtCôngTử<3

Lúc này làm sao Phùng Uyển có thể nghe lọt lý lẽ, "Cô cho rằng cô là ai, có tư cách gì lấy loại giọng điệu này nói chuyện với tôi? Cô cho rằng Sanh Sanh thích cô, có chỗ dựa nên không sợ sao?"

Phó Hoa Sinh thật sự là một người rất ngốc, Phó Thần Thương vừa xảy ra chuyện, Phùng Uyển hết như điên rồi, lần này tốt rồi, không chỉ có chị hai, bà xã của anh bị tức giận bỏ đi rồi, hết lần này tới lần khác anh kẹt ở giữa không có quyền phát ngôn, một người cũng không khuyên được, giờ phút này anh rõ là nhớ lúc có Phó Thần Thương.

Quả nhiên Kiều Tang tặc mao(3), "Tôi không phải là người nào! Với Phó Hoa Sinh lại không có bất cứ quan hệ nào! Ta chỉ là lấy tư cách An Cửu bạn tốt thân phận bằng hữu nói những lời này! Cuối cùng ta chỉ nói một chút, bà thật không cần thiết như thế, ngay cả dùng lý hôn đến uy hiếp không cho An Cửu vào Phó gia cửa, bà cho là ai yêu thích vào các người Phó gia a? Từ đầu tới đuôi là An Cửu khóc xin phải gả đi vào sao? Chính bà mới vừa nói kia lời nói tốt nhất nhớ rõ, An Cửu tuyệt đối sẽ không vào các bà Phó gia, lại với các người Nhà họ Phó không có bất cứ quan hệ nào, đến lúc đó cũng đừng hối hận..."

(3) Tặc mao: là chỉ người thường nổi khùng, giãy nãy lên nếu như bị chọc vào.

"Kiều Tang."

An Cửu gọi một tiếng, Kiều Tang lập tức câm miệng, ngoan ngoãn từ từ đi qua, "Xin lỗi An Cửu, cô đừng nóng giận, bây giờ tôi nhìn không nổi nữa mới nói phải những lời... đó, vốn là không liên quan đến cô..."

Cô ta rất muốn hỏi An Cửu cuối cùng những lời nói mới vừa rồi của Phùng Uyển là có ý gì, cổ phần gì, lừa cô cái gì... Chẳng qua bây giờ dễ nhận thấy không phải lúc hỏi điều này, vì vậy cô ta suy nghĩ tìm một cơ hội đi ép hỏi Phó Hoa Sinh.

--

Sau khi chờ đợi khá lâu, cuối cùng cuộc phẫu thuật kết thúc, Phó Thần Thương được đưa vào phòng giám sát quan trọng.

Cơ thể của anh có nhiều chỗ bị thương, chân trái gãy xương, có điều những thứ này cũng không có trở ngại, khó giải quyết chính là đầu gặp phải vết thương nặng, trước mắt rơi vào sâu hôn mê, còn cần quan sát thêm một bước.

"Tạm thời còn không thoát khỏi nguy hiểm. Nếu như trong vòng ba ngày có thể tỉnh lại, thì không sao. Người nhà có thể nhiều ở bên cạnh giúp đỡ anh ta, thử đánh thức anh ta." Bác sĩ hơi sợ hãi dặn dò, dù sao cái bệnh của người có thân phận không đơn giản.

"Không thoát khỏi nguy hiểm." Nghe được mấy chữ trong lòng Phùng Uyển bất ổn, "Có ý gì? Vậy nếu sau ba ngày không tỉnh lại thì sao?"

"Này..." Bác sĩ hơi khó xử, "Trong khoảng thời gian này chúng tôi cũng sẽ thông qua quan sát tình huống của anh ta thêm một bước nghiên cứu ra phương án trị liệu."

Phản ứng đầu tiên của Phùng Uyển chính là ngộ nhỡ anh mãi mãi không tỉnh lại thì làm sao bây giờ, cuối cùng vẫn không nhận được, trước mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh, một màn tay chân mọi người luống cuống, đưa người vào phòng bệnh nghỉ ngơi.

Sắc mặt Phó Chính Huân cứng lại, bước đi từ từ thong thả đến trước mắt An Cửu, "Con gái, về nghỉ ngơi trước đi! Có tin tức ông sẽ thông báo cho con...Những lời Phùng Uyern vừa mới nói xong, con đừng để trong lòng, chẳng qua bà ấy lo lắng cho cậu hai quá."

An Cửu khẽ lắc đầu, không nói gì, dường như đang đợi cái gì.

Phó Chính Huân nhìn cô, muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài một tiếng, vẫn không nói ra miệng.

Chẳng qua ông chẳng thể nghĩ tới, chỉ trong một thờ gian nháy mắt. Ông muốn nói thông báo người vẫn sống sờ sờ mà xuất hiện ở trước mắt lại thôi.

Cuối hành lang, một tay Monica dắt một đứa bé mềm mại dễ thương vội vã chạy về phía bên này.

Hiển nhiên hai bé bi ngủ vừa bị đánh thức, tất cả ngáp còn buồn ngủ, vẫn còn mặc áo ngủ trong phim hoạt hình, bên ngoài khoác vội vaflngc hiếc áo nhỏ. Gần như cả người Phạn Phạn treo ngược trên đùi Monica bị bắt đi về phía trước, cho đến nhìn thấy An Cửu mới hơi tỉnh táo, bởi vì ngủ không ngon mà hơi có vẻ tủi thân giọng sữa gọi "Mẹ", chân nhỏ bước ngẩn nhào qua phía cô...

~~~End Chương 178~~~

Chương 179: Sợ hãi gần tình thân

Editor: Đường Thất Công Tử

"Cậu sao rồi?" Monica khom người, thở hồng hộc hỏi.

Phó Thần Thương bị thương sợ rằng không nhẹ, nếu không An Cửu sẽ không vội vã như vậy để cho cô đưa hai đứa bé đến đây, tính hình lúc đó, đơn giản chính là ý cuối cùng muốn để cho bọn nhỏ và Phó Thần Thương gặp mặt. Dọc theo đường đi trong lòng cô bất ổn, Phạn Phạn và Đoàn Đoàn hỏi cô đi nơi nào, cô cũng không biết nên giải thích thế nào, chỉ nói dẫn bọn trẻ đi gặp ba ba.

"Vừa mới làm phẫu thuật xong, người còn chưa tỉnh." Kiều Tang trả lời, nhìn Phạn Phạn và Đoàn Đoàn thờ dài, không nghĩ tới hai đứa bé và người nhà họ Phó gặp nhau trong tình huống này.

"Mẹ... Ba ba đâu? Phạn Phạn buồn ngủ quá..." Phạn Phạn ở trong chỗ cổ mẹ cọ hai cái, giống như đầu con gà mổ gạo, sau đó không tới ba giây đồng hồ thì ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt đứa nhỏ nhỏ nhắn sau khi ngủ đở bưng, hai tay vẫn ôm chặt mama chân nhỏ mềm mại mà pi-pô pi-pô... Ở một bên ông già thấy thế cả trái tim cũng mềm, trong mắt bốc lên nước mắt đục ngầu.

Phó Hoa Sinh vừa dàn xếp tốt cho Phùng Uyển, lúc đi tới vừa vặn bắt gặp một màn Phạn Phạn ôm An Cửu gọi mama, như bị sét đánh ngay tại chỗ, không cách nào tin mà nhìn An Cửu, "A -- này... Đây là cái gì... Đây là chị sinh sao?!"

Ông già lập tức tức giận dùng gậy gõ anh một cái, "Nói thế nào đây! Quý gào gì! Đừng dọa đến cô bé!"

Bên này Phó Hoa Sinh còn không chưa từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, trước mắt đột nhiên lại xuất hiện một đũa nhỏ như phấn điêu ngọc mài(1), con người kinh ngạc sắp rơi, nhìn Phạn Phạn, lại nhìn Đoàn Đoàn, nhìn lại An Cửu, đơn giản có nhiều kẻ hở quá xem không hết.

(1) Phấn điêu ngọc mài: gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giũa.

Đoàn Đoàn nhìn tất cả mọi người một vòng, ánh mắt vững vàng rơi vào trên người Phó Hoa Sinh gần nhất, ngược đầu nhỏ, mặt chuyên chú và tìm tòi nghiên cứu mà nhìn anh ta, trong khoảng thời gian ngắn, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

An Cửu nhìn ra trong lòng Đoàn Đoàn đang suy nghĩ cái gì, trực tiếp hủy suy đoán của nó, "Không cần nhìn, anh ta không phải là ba ba của con."

"A, thật may." Mặt Đoàn Đoàn bình tĩnh mà nói.

Sau đó Phó Hoa Sinh cũng không bình tĩnh được, đâu chỉ không bình tĩnh, đơn giản phát điên, "Tôi dám dùng nhân cách của tôi và tiết tháo(khí tiết vững vàng, không chịu khuất phục) đánh cược, đũa nhỏ xấu xa này tuyệt đối giống anh hai! Quá đặc biệt thiếu đánh này!" Die n#\$^ Đản%^LÊ Quý ĐỒn<Dươngfd Thất Công Tử

Vừa dứt lời đã bị gậy của ông già công kích bất ngờ, "Mày mới thiếu đánh!"

"Dạ dạ dạ, con thiếu đánh con thiếu đánh... Ba ruột, này... Cuối cùng xảy ra chuyện gì đây?" Phó Hoa Sinh ngồi chồm hổm xuống, mới lạ không dứt mà nhìn chăm chăm bản sao nhỏ Phó Thần Thương trước mắt, "Hi bé bi, anh là chú ba của con~~~"

An Cửu không nhìn thẳng Phó Hoa Sinh, một tay ôm Phạn Phạn, một tay sờ sờ đầu nhỏ Đoàn Đoàn giới thiệu, "Đoàn Đoàn, đây là ông nội."

"Ông nội?"

"Ừ, đã mua quà tặng cho cháu, sách cháu ngày ngày đặt ở phía dưới gối đầu chính là ông nội mua cho cháu."

Đoàn Đoàn vừa nghe lập tức giòn giả gọi một tiếng, "Ông nội!"

"A! Tốt tốt... Đoàn Đoàn thật ngoan!" Ông cụ nghe được An Cửu nói Đoàn Đoàn đặt sách ông đưa cho nó ở phía dưới gối đầu thì xúc động không thôi, lại nghe được cháu gọi "Ông nội", cảm thấy đời này cũng đáng giá, tay vươn ra run rẩy, muốn sờ cái đầu nhỏ của cháu, vẫn vì sợ quá đường đột mà thu trở lại, đè nén xúc động và phấn khởi, "Đã trể thế này, hãy để cho hai đứa bé nghỉ ngơi trước đi! Tất cả chờ sáng sớm ngày mai hãy nói, cậu hai cháu tạm thời không có việc gì."

Sáng sớm ngày mai Monica có trường thi, An Cửu khuyên cô đi về, Kiều Tang cũng vậy, sáng mai còn phải diễn, An Cửu nhờ cậu Phó Hoa Sinh đưa cô, bởi vì vừa đúng có chuyện muốn hỏi Phó Hoa Sinh, lần này Kiều Tang phối hợp trả thù.

Sáng ngày hôm sau, quan sát xuống các hạng mục kiểm tra triệu

chứng bệnh của Phó Thần Thương xu hướng(2) cũng bình thường, bệnh tình cũng đã ổn định, vì vậy bị chuyển đến phòng bệnh VIP.

(2) Xu hướng: sự thiên về một hướng nào đó trong quá trình hoạt động.

Lúc này Phạn Phạn và Đoàn Đoàn cũng đã tỉnh ngủ, hai đầu nhỏ cùng nhau chen ở trước giường, các loại tò mò quan sát Phó Thần Thương nằm ở trên giường bệnh, tư thế vây quanh xem kia giống như xem động vật trong vườn thú.

"Mẹ, đây chính là ba ba?" Phạn Phạn đưa ra một ngón tay đâm đâm mặt Phó Thần Thương, nghiêng đầu hỏi An Cửu, trong đôi mắt to tràn đầy thất vọng không cách nào che giấu.

Cô cảm nhận giữa ba ba phải là người quyền thế, cao lớn, anh tuấn, tiêu sái(3), tốt nhất là trên đầu đeo mũ trắng thật cao, là một người đầu bếp rất lớn. Nhưng mà ba ba trước mắt này hiển nhiên với trong tưởng tượng của cô bé chênh lệch quá xa.

(3) Anh tuấn: (Từ cũ, Văn chương) (người đàn ông trẻ) có tướng mạo đẹp và tài giỏi hơn người. Tiêu sái: Phóng khoáng, thanh cao.

"Ừ." An Cửu gật đầu, bởi vì một đêm không ngủ, giữa hai lông mày tràn đầy vẻ mệt mỏi.

"Thật sự ba ba vì cứu mẹ và dì nhỏ mới bị thương sao?" Nghĩ tới đây, Phạn Phạn miễn cưỡng tặng cho người ba ba này mấy phần.

"Đúng, ba ba vì bị thương rất nặng ngủ thiếp đi, cho nên chúng ta cùng nhau ở đây chăm sóc ba ba, đánh thức ba ba có được hay không?" Giờ phút này trạng thái cơ thể An Cửu vô cùng không tốt, ngay cả nói thêm một câu cũng rất nhọc nhằn, trong đầu một đoàn

tương hồ, trong lỗ tai vo ve tiếng kêu trong tai, suýt nữa một giây kế tiếp sẽ ngắt đi, nhưng khi nhìn nằm ở trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt suy yếu dần ông, còn có hai khéo léo đáng yêu đưa nhỏ, vẫn cứ chống đỡ xuống.

"Được!" Phạn Phạn dùng sức gật đầu. Die n#\$^ Đản%^LÊ Quý ĐỒn<Dươngfd Thất Công Tử

"Mẹ, mẹ đừng lo lắng, ba ba không có việc gì!" Đoàn Đoàn rất hiểu chuyện mà an ủi cô.

Cụ ông cười mà gõ cửa đi vào, người khiêm nhường đi ở phía sau, đẩy một xe nhỏ nhiều loại điểm tâm sáng(4).

"Đến đây, các bé bi tới đây ăn điểm tâm đi! Ông nội không biết các cháu thích ăn cái gì, cho nên mỗi loại mua một ít!" Cụ ông tinh thần phơi phới, giống như trong một đêm trẻ ra 10 tuổi, hài lòng mà nhìn hai cháu nhỏ ngoan, thấy nhìn thế nào cũng không đủ.

"Oa ô ~ ăn điểm tâm ~" Phạn Phạn là người đầu tiên nhào như bay qua.

"An Cừu, mau tới đây ăn cái gì đi!" Cụ ông lập tức chào hỏi, "Cô bé này, một đêm cũng không ngủ sao? Sắc mặt kém như vậy, vành mắt cũng xuất hiện quầng thâm! Bác sĩ đã nói không có sao, nó chỉ suy yếu như vậy thôi! Cậu hai bảo vệ các con là việc nó phải làm, cho dù đã xảy ra chuyện gì cũng không đổ lên trên người các con được, không cần áp lực lớn như vậy!"

Phạn Phạn một hơi cắn rơi nửa cái bánh bao thịt trắng, "Mẹ, mau tới ăn! Nói không chừng ba ba nhìn chúng ta ăn ăn ngon ở đây, cũng thèm mà tỉnh dậy ăn!"

Đoàn Đoàn thông thả ung dung mà cắn một miếng bánh, mặt không thay đổi liếc nhìn em gái, một vẻ mặt như bị ghen.

Đoàn Đoàn để xuống bánh bao, cẩn thận bưng bát cháo đưa qua cho An Cửu, "Mẹ uống cháo!"

"Ngoan ~" Con trai bé bi tự mình đưa tới cháo, An Cửu coi như không có khẩu vị đi nữa cũng uống hơn nửa bát.

Thấy An Cửu giáo dục con phải lễ hiếu chuyện thân thiết như vậy, cụ ông ở một bên thấy thế gật đầu liên tục. Vừa bắt đầu ông còn có chút bận tâm tính tình An Cửu gì gì đó, đưa con đi theo cô có thể sẽ tương đối ngang tàng(tỏ ra bất chấp, không sợ gì, không chịu khuất phục ai, hiện tại chứng minh anh lo lắng hoàn toàn là dư thừa, hai tiểu bé bi đơn giản rất nhận người thương yêu.

--- ----- ----- Phòng bệnh bên cạnh

Phó Hoa Sinh trông chừng ở trước giường bệnh, mắt tìm kiếm Phùng Uyển vẫn còn ở ngủ mê man trên giường bệnh, chờ bà mở mắt lập tức thích thú mở miệng nói: "Cuối cùng mẹ cũng tỉnh, nói cho mẹ biết một tin tức tốt!"

Phùng Uyển vội vàng chống thân thể ngồi dậy, "Thần Thần tỉnh sao?"

"Không phải."

Phùng Uyển vừa nghe lập tức hào hứng rã rời, nén giận mà nhìn Phó Hoa Sinh một cái, "Vậy còn có thể có tin tức gì tốt, tin tức gì tốt cũng không liên quan đến tôi, hiện tại tôi chỉ muốn Thần Thần bình an(Không xảy ra hoạn nạn, không có gì nguy hiểm), những cái gì khác tôi không muốn..."

"Anh hai đã chuyển tới VIP phòng bệnh, sẽ không có vấn đề quá lớn, chẳng qua tình lại là chuyện sớm muộn!"

"Thật sao?" Lúc này Phùng Uyển mới thoáng yên lòng, "Cuối cùng là tin tức tốt gì?"

"Mẹ, mẹ có muốn ôm cháu hay không?" Phó Hoa Sinh cười hai tiếng hì hì, sau đó thần bí hề hề hỏi.

Phùng Uyển nhếch mi nhìn anh, không nói hai lời lập tức quất về phía cánh tay anh một cái, "Con còn chê bà lão này chưa đủ bận hay sao? Lại ở bên ngoài làm chuyện gì cho mẹ?"

"Xì! Đau! Mẹ, mẹ đánh đũa con tốt nhất làm gì! Cũng không phải là con sinh cho mẹ! Là anh hai..."(editor: e hèm đàn ông sinh con cả nhà ợ-.-)

"Con nói gì?"

"Con nói anh hai ở bên ngoài sinh cho mẹ một đôi trẻ mập mạp, một trai một gái người gập người thích! Năm nay hai anh em đã năm tuổi! Bắt đầu vi không? Có phải trong nháy mắt tâm tình thoải mái hay không?"

Thần Thần sinh, một trai một gái, năm tuổi... Trong khoảng thời gian ngắn Phó Hoa Sinh cho bà quá nhiều tin tức, mỗi cái đều là thuốc nổ mạnh, Phùng Uyển kinh ngạc không biết nên phản ứng thế nào.

"Sanh Sanh, con nói rõ cho mẹ! Cuối cùng xảy ra chuyện gì? Một trai một gái cái gì? Cậu hai sinh ở bên ngoài? Nó sinh với ai? Chẳng lẽ là Tô... Không, không thể nào! Năm tuổi... Là con bé An Cửu kia sao? Năm đó rõ ràng mẹ tận mắt thấy nó hủy đũa bé trong bụng đi mà! Vậy càng không thể nào..."

"Trên thực tế chính là chuyện không thể nào biến thành sự thật." Phó Hoa Sinh nhún nhún vai, "Về phần tại sao, mẹ sẽ phải hỏi chồng mẹ! Tối hôm qua con cũng vừa mới biết!"

"Tối hôm qua? Tối hôm qua con đã biết, sao đến bây giờ mới nói cho mẹ biết! Con – đứa nhỏ chết tiệt này! Người đâu? Người ở đâu? Mau dẫn mẹ qua!" Phùng Uyển vừa oán trách, vừa luống cuống tay chân mà rời giường, "Mẹ như vậy coa được hay không? Có muốn đổi quần áo hay không?"

"Đi đi đi, người đẹp! Mẹ là bà nội đẹp nhất trên đời!"

Vẻ mặt Phó Hoa Sinh như nịnh bợ dưng của quý, kéo Phùng Uyển cùng nhau đi đến cửa ngoài phòng bệnh của Phó Thần Thương.

Có lẽ là sợ hãi gần tình thân, lúc Phùng Uyển đứng ở cửa đột nhiên gặp trở ngại(5)

(4) Bữa ăn sáng hay còn gọi là bữa sáng, bữa lót dạ hay bữa điểm tâm là bữa ăn đầu tiên trong ngày, thường là vào buổi sáng sau khi thức dậy với thực đơn thường gồm những món thức ăn nhanh, nhẹ kèm theo các món tráng miệng và giải khát như trà, sữa, cà phê, nước giải khát.... Mỗi một quốc gia, dân tộc, vùng miền, mỗi nền văn hóa trên thế giới đều có những bữa điểm tâm đa dạng theo cách khác nhau.

Một bữa điểm tâm hiện đại nhanh gọn với hai lát bánh mì và một quả trứng ốp la

Các chuyên gia dinh dưỡng cho rằng bữa ăn sáng là bữa ăn quan trọng nhất trong ngày và là nền tảng để cung cấp dinh dưỡng có lợi nhất cho sức khỏe. Nhiều nhà dinh dưỡng đã xác định được giá trị

của bữa ăn nhanh vào buổi sáng, bữa ăn sáng chiếm từ 1/4 - 1/3 (25 - 30%) tổng năng lượng cả ngày, nên cần phải là bữa ăn đầy đủ dưỡng chất nhất. Thiếu ăn sáng có thể sẽ gây hậu quả bất lợi đến các hoạt động cơ thể và tinh thần trong suốt một buổi sáng.

(5) Trở ngại: cái gây khó khăn, làm cản trở, cản trở, làm cho không tiến hành được dễ dàng, suôn sẻ.

Chương 180: Kích thích cơ thể

Editor: Đường Thất Công Tử

"Thế nào?" Phó Hoa Sinh hỏi.

Phùng Uyển cắn cắn môi, mặt ảo não, "Mẹ..."

Phó Hoa Sinh hiểu rõ mà vỗ vỗ bả vai của bà, "Nhận ra đang hối hận sao! Ngày hôm qua con cũng kéo mẹ như vậy, chết sống khuyên không được, không nên nói những điều tổn thương chị dâu đấy!"

"Làm sao mẹ biết đơn giản năm đó cô hủy đứa nhỏ đi! Ba con thật sự là một lão khốn nạn! Lại có thể dấu chúng ta 5 năm!" Phùng Uyển càng nói càng tức.

"Dạ dạ dạ, ông ấy chính là một lão khốn nạn! Tất cả đều là lỗi của ông ấy, ngày hôm qua trong lòng mẹ bị loạn, chị hai sẽ không để ở trong lòng! Hằng nga."

"Không biết lớn nhỏ, có con cái nói ba như vậy sao!" Phùng Uyển giận anh một câu, còn chưa dám vào đi, nội tâm đang đấu tranh mạnh mẽ, vội vã muốn gặp được hai đứa bé, lại không biết ngày hôm qua sau khi nói ra những lời đó nên đối mặt với An Cửu như thế nào.

Đang lúc hai người khó xử ở cửa tiến thoái lưỡng nan(ở vào tình thế bế tắc, khó xử, tiến cũng khó mà lui cũng khó), cửa phòng bệnh bị người bên trong kéo ra két một tiếng.

Phùng Uyển và Phó Hoa Sinh cúi đầu thì thấy hai đứa nhỏ đáng yêu tay cầm tay như gổm sứ tinh xảo đứng ở cửa, đang ngược đầu nhỏ nhìn bọn họ.

Tối hôm qua Đoàn Đoàn đã từng gặp Phó Hoa Sinh, cho nên biết, mặc dù chú ba này và mình thần khí(*) không hoà thuận, hoàn toàn không phải loại hình cậu thích, thậm chí “ba ba” nằm không nhúc nhích rất khó khăn ở trên giường bệnh cũng còn không thuận mắt, nhưng Đoàn Đoàn từ giữa sự lễ phép vẫn quy củ mà gọi anh ta một tiếng "Chú ba", rồi sau đó quay về phía Phạn Phạn bên cạnh, "Em gọi đây là chú ba."

(*)Thần khí: nguyên gốc là khí tràng (气场) là một khái niệm trong đạo giáo và triết học, là một loại năng lực thần bí, hay có thể dùng chỉ sức mạnh hoặc khí chất.

"A, Chú ba." Phạn Phạn chớp mắt to trong veo như nước gọi một tiếng.

Phó Hoa Sinh nghe được trong lòng đắc ý(tự thấy hết sức thoả mãn và thích thú vì đã được như ý), hận không được tới ôm chầm hôn vài miếng, "Rất ngoan rất ngoan! Vậy các bé bi đang đi đâu?"

"Giúp cho tiêu hoá." Đoàn Đoàn đơn giản rõ ràng mà đáp hai chữ thì kéo Phạn Phạn đi, đơn giản không có chú ý tới Phùng Uyển đứng sau lưng Phó Hoa Sinh đang xúc động không ngừng.

Die#%nDa\$nLe%^^^ QUý ĐỒn

Phó Hoa Sinh bận rộn không ngừng lôi Phùng Uyển vì quá mức xúc động nhéo lên cánh tay mình, "Xì! Mẹ, người phấn khởi về phấn khởi(cảm thấy vui sướng trong lòng vì được cổ vũ, khích lệ), đừng nhéo con! Thịt con vẫn lớn!"

"Con... con nói hai đứa bé này sao?" Phùng Uyển nhìn bóng lưng hai đứa bé bóng, ánh mắt cũng không dờn nháy một cái.

"Đúng! Đáng yêu chứ!" Mặt Phó Hoa Sinh đắc ý hát theo như có vinh dự này.

"Ô ô, thật khó chịu..." Phạn Phạn vừa chằm chập theo sát Đoàn Đoàn đi về phía trước, vừa xoa bụng nhỏ của mình.

"Đầu tiên đã nhắc nhở em hạt nhỏ đó không nên ăn." Đoàn Đoàn nhíu chân mày lại, giống như người lớn dạy dỗ em, sau đó tận chức tận trách mà dắt em gái đi tới đi lui giúp cho tiêu hoá, "Không liên quan, đi một lát được rồi, lần sau không nên ăn nhiều như vậy."

Vẻ mặt Phùng Uyển sợ sệt mà nhìn, hốc mắt cũng đỏ, "Giống như... Thật sự... Một khuôn mẫu giống Phó Thần Thương khắc từ trong ra ngoài! Khi đó dù sao con vẫn làm âm ỉ, Thần Thần chính là đặc biệt như vậy không nhìn được lại đặc biệt kiên nhẫn dạy dỗ con! Cô bé đáng yêu, giống như An Cửu..."

Mấy năm này Phùng Uyển muốn có cháu đến điên rồi, ngay lúc này lại có hai người, còn là một trai một gái, mức độ xúc động có thể nghĩ, cùng lúc đó, cuối cùng bà cũng hiểu được, tại sao ông già kia đối với chuyện Phó Thần Thương lấy vợ sống chết luôn biểu hiện bình tĩnh như vậy, đáng vẻ không nóng nảy chút nào.

"Đến đây, cơ thể có thấy khá hơn chút nào không?" Người nói chuyện Phó Chính Huân từ phòng bệnh đi ra.

Phùng Uyển nhìn anh một cái, mặt lạnh không lên tiếng.

Phó Hoa Sinh đẩy bà một cái hoà giải, "Mẹ, đừng lãng phí cái mặt, cẩn thận sau này các bé bi nhỏ sợ mẹ, không với người gần gũi."

Phùng Uyển vừa nghe, rất là lo lắng do dự liếc nhìn về phía Phan Phan và Đoàn Đoàn, quả nhiên sắc mặt dịu đi rất nhiều.

"Tiểu Uyển, chúng ta nói chuyện một chút đi." Phó Chính Huân nói.

Vườn hoa dưới tầng bệnh viện

Trong đình nghỉ mát, Phùng Uyển và phó Chính Huân vừa đứng ngồi xuống.

"Muốn nói chuyện gì với tôi? Nói năm đó ông lừa thế nào, tự tay cắt hạnh phúc của con trai thế nào, để vợ con nó rời xa nhau thế nào?"

Phó Chính Huân thở dài nặng nề, "Tiểu Uyển, anh biết em giận anh."

Phùng Uyển xoay người lại, cả người run rẩy mà nhìn ông, "Tôi thật sự không hiểu, tại sao lòng người có thể lệch thành như vậy? Coi như ông không có tình cảm với tôi, nhưng ông là máu mủ ruột thịt của Thần Thần, ông biết rõ sự tồn tại của hai đứa trẻ kia, thậm chí, từ đầu tới cuối đều là một tay ông bày ra, năm năm qua, ông trơ mắt nhìn Thần Thần đau khổ như vậy cũng không nói một chữ! Phó Chính Huân, cuối cùng lòng dạ của ông làm bằng cái gì? Ở trong mắt ông, có phải trừ việc có liên quan đến người phụ nữ kia, những cái khác đều không quan trọng sao?"

"Em nói không sai, tất cả bi kịch đều một tay anh tạo thành, cho dù là Nguyễn Quân, thằng hai, An Cửu, hay là em. Nhưng chuyện trên, coi như xảy ra một lần nữa, anh vẫn sẽ làm như vậy, cũng chỉ có thể làm như vậy. Uyển, anh cho là em sẽ hiểu được ý định của anh!"

Phùng Uyển nghĩ tới cái đó vẫn cho là không, lại xuất hiện cháu ngoan hoạt bát đáng yêu ở trước mắt, hơn nữa còn là hai người, căn cứ môi, "Coi như tình huống lúc đó ông bị bắt buộc, sau đó ông không thể lên nói cho Thần Thần biết sao?"

Phó Chính Huân bất đắc dĩ (ở trong cái thế không muốn chút nào mà vẫn phải làm) lắc đầu một cái, hỏi ngược lại bà: "Em định để anh lừa cô bé kia một lần nữa sao?"

Hai người cũng im lặng một lúc, Phó Chính Huân mở miệng nói: "Anh biết chuyện Nguyễn Quân làm cho trong lòng em vẫn chịu khổ sở, nhưng An Cửu là vô tội, hai đứa bé cũng lớn như vậy, chuyện của cô bé và Thần Thần, anh hi vọng em không nên tham gia. Đứa trẻ nhà họ Vương kia, sớm nói với cô ta hiểu rõ đi, đừng làm chậm trễ người ta."

Thì ra, nói đến đâu, cũng vẫn là vì người phụ nữ kia. Die#%nDa\$Le%^^ QUÝ ĐÔN

Phùng Uyển cười lạnh, "Ở trong mắt ông tôi chính là cái loại đàn bà cố tình gây sự không hiểu chuyện đó phải không?"

Con gái nhà họ Vương kia bà đã để ý rất nhiều năm, Vương Mộng Dao là con gái một trong nhà, ba mẹ cô và nhà họ Phó vẫn làm ăn rất tốt, trên đợt buôn bán trận cũng lui tới nhiều, gia thế có thể trợ giúp rất lớn cho Phó Thần Thương, người cũng rất xuất sắc, cho dù là mức độ diện mạo, cách cư xử hay là tính tình bà cũng rất vừa lòng.

Mặc dù con trai đã sớm thân thiết nói rõ ý với mình, thế nhưng, cho dù từ nguyên tố khách quan đến chủ quan, cô không thể nghi ngờ cũng rất không coi trọng An Cửu, phòng trước vô hại, nói lý ra cô và con gái nhà họ Vương này lui tới rất gần gũi.

Sau này biết An Cửu sinh một đôi một trai một gái cho Phó Thần Thương, cô chỉ lo xúc động trong chốc lát, còn không lo lắng suy nghĩ vấn đề Vương Mộng Dao. Nhưng mà, cho dù là vì gia đình hạnh phúc, cháu ngoan bé bi, bà tự nhiên sẽ tự mình đi cùng nói chuyện với Vương Mộng Dao, nhưng bây giờ từ trong miệng Phó Chính Huân nói ra, loại giọng na ná cảnh cáo này, thật sự là để cho bà rất không thoải mái.

Về mặt Phó Chính Huân có chút bất đắc dĩ, đổi lại là sự bao dung, "Ở trong mắt anh, em là vợ của anh, là mẹ của con anh, là người phụ nữ quan trọng nhất trong đời của anh."

Phùng Uyển nhìn ông, đột nhiên ngốc tại chỗ, dường như không cách nào tin, một lúc lâu sau, sắc mặt ửng hồng vội vàng mà vác cơ thể đi qua.

Cửa sổ hàng lang tòa nhà bệnh viện, Phó Hoa Sinh nghiêng người dựa ở bệ cửa sổ, nhìn mẹ mình kia chịu không nổi e thẹn quay người lại, không khỏi cảm thán: "Cuối cùng anh đây cũng hiểu thiên phú dụ dỗ phụ nữ của mình từ đâu đến!"(editor: ẹc mắc bệnh rồi...)

Phòng bệnh.

An Cửu múc chậu nước nóng đang cẩn thận lau tránh vết thương của Phó Thần Thương ra.

Phó Hoa Sinh không cẩn thận mà đẩy cửa đi vào, "Chị dâu, những chuyện này để cho ý tá làm là được rồi!"

Không đợi An Cửu đáp lại, lại vỗ xuống ót mình: "A, thiếu chút nữa đã quên rồi anh hai không thích người khác đụng chạm vào cơ thể cao quý của anh!"

An Cửu ném hộp sữa tươi và bánh bao cho anh.

"Bên Kiều Tang thế nào rồi?"

Phó Hoa Sinh vừa đâm sữa tươi hút xuống một hớp, nghe một câu như thế có chút nuốt không trôi, cười khan, "Còn có thể thế nào, ngày hôm qua cố ý đắc tội mẹ em đến cùng, em nói cô ấy một câu, cô ấy có thể nói em 10 câu..."

Vẻ mặt Phó Hoa Sinh giả vờ không muốn nhiều lời, có chút cứng rắn mà nói sang chuyện khác: "Chị dâu, dù sao chị vẫn dịu dàng như thế có thể không làm được, anh hai không chịu chút kích thích sao có thể tỉnh, có muốn em chỉ một chiêu cho chị hay không?"

An Cửu vừa mới lau xong mặt cho Phó Thần Thương, đang cời từng cúc áo của anh, nghe vậy ngẩng đầu, không chút do dự nói: "Không cần."

Không cần đoán cũng biết anh ta tuyệt đối không nói ra lời nói gì tốt.

"Chị dâu, chị thử tin xấu xem sao!"

Quả nhiên, Phó Hoa Sinh không thèm để ý An Cửu từ chối chút nào, giọng của anh cái bắt đầu ở bên tai Phó Thần Thương gọi quý: "Anh hai, bà xã của anh và người đàn ông khác chạy trốn rồi! Anh hai, bà xã của anh mang theo con anh với một người đàn ông cao lớn bỏ trốn rồi!"

Nói xong tay còn cố ý lấy máy ghi lại, đặt ở đầu giường Phó Thần Thương theo tuần hoàn lần lượt phát ra.

An Cửu nghe ở một bên trán nổi gân xanh, "Phó Hoa Sinh, đủ rồi em!"

"Không có đủ hay không! Phải nhiều mấy lần mới được! Để anh ấy nghe hai mươi bốn giờ không nên gián đoạn! Nhất định có ích!"

Nói xong lại sờ sờ cảm, ánh mắt trên cơ thể Phó Thần Thương đi chuyển một vòng, "Đây chỉ là kích thích tinh thần gai, còn thiếu kích thích cơ thể! Hai bút cùng vẽ, nếu không phải anh ấy không tỉnh, anh tiếp anh ấy ngủ cùng!"

Cuối cùng Phó Hoa Sinh bị một cú điện thoại gọi đi, cuối cùng An Cửu mới được yên tĩnh, chẳng qua, khi lau xong nửa người trên, lúc chuẩn bị kéo quần của anh xuống lau phía dưới bỗng nhiên liên tưởng đến "Kích thích cơ thể" của Phó Hoa Sinh, không khỏi mặt đỏ tới mang tai, thẹn quá thành giận mà ném khăn lông nặng nề trong tay, vừa đúng đập vào nơi nhạy cảm mà yếu ớt nào đó của Phó Thần Thương....

Chương 181: Đoàn Đoàn sinh bệnh

Edit : Sóc Là Ta - diễn đàn Lê Quý Đôn

Sau khi phản ứng lại kịp, An Cửu nhìn lại Phó Thần Thương thì có chút lo lắng nói: "Sẽ không sao chứ? Có đau không?"

An Cửu nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, những năm qua bản thân đã từng là món đồ chơi bị chơi đùa đến thảm thương nên nhất thời cảm giác mình lo xa rồi.

Ba ngày sau, Phó Thần Thương cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tuy nhà họ Phó đã cố gắng ngăn chặn tin tức bên ngoài nhưng vì Phó Thần Thương đang bị thương nặng đến nguy kịch nên tin tức vẫn càng lúc càng mạnh mẽ. Nghe đồn Phó Thần Thương rất có thể biến thành người sống đời sống thực vật, nếu có tỉnh lại thì toàn thân cũng bại liệt. Kết quả là chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, giá cổ phiếu của tập đoàn nhà họ Phó và Thịnh Thế đã hoàn toàn hạ xuống và đến rạng sáng ngày hôm nay đã hoàn toàn thất bại.

Mấy ngày nay Phó Hoa Sinh bận bịu đến nỗi chân không chạm đất, Phó Cảnh Hi cũng từ nước ngoài trở về, thậm chí Phó Chính Huân phải tự mình đến công ty giải quyết vấn đề. Thế nhưng tất cả những thứ này đều không thể cứu vãn nổi cục diện đang hỗn loạn.

Năm năm qua, Phó Thần Thương cũng sớm đã trở thành trụ cột

của toàn bộ tập đoàn. Bây giờ, một khi anh ngã xuống, không chỉ có nhà họ Phó mà ngay cả toàn bộ giới kinh doanh trong thành phố A này đều sẽ phải chịu mức ảnh hưởng vô cùng lớn.

Die\$%&nDan* LêQuys<3Don SocLaTa

Bên ngoài bệnh viện đều có phóng viên canh giữ 24/24h, mỗi ngày đều có hơn một trăm tám mươi người yêu cầu thăm bệnh nhưng tất cả đều bị Phó Chính Huân ngăn cản. Anh không cho phép bất cứ người nào quấy rối đến sự nghỉ ngơi của Phó Thần Thương.

Mà hai ngày nay, Phùng Uyển cùng hai bảo bối của mình phải bận rộn chạy đi chạy lại bên ngoài bệnh viện cùng chùa miếu, một mặt vội vàng mời bác sĩ chuyên khoa não, mặt khác lại đi khắp nơi cầu thần bái phật. Mà lúc này, bóng dáng vui vẻ hạnh phúc của hai tiểu bảo bối lúc trước cũng đã mất mà thay vào đó là dáng vẻ mù mịt, u mê cùng buồn bã. Nhìn lại cảnh ấy, bà chột chạnh lòng thương xót.

Bà cũng đã từng nghĩ đến khả năng xấu nhất rồi, nhớ đâu Phó Thần Thương thật sự không tỉnh lại thì những người bên kia tuyệt đối sẽ không từ bỏ cơ hội ngàn năm một thuở này. Hiện tại bọn họ còn bị vướng bởi ông cụ đã có lệnh không cho phép bọn họ tự ý về nước nhưng sau này cũng không dám chắc. Đến thời điểm An Cửu và hai bảo bối của cô trở lại, mà bọn họ cũng chỉ là cô nhi và quả phụ, bà quả thực không dám tưởng tượng sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa.

Mấy ngày nay, An Cửu hầu như không chớp mắt, mọi chuyện đều đích thân cô làm. Dù cực nhọc ngày đêm, cũng không thể yên ổn nghỉ ngơi mà cứ vậy chăm sóc Phó Thần Thương, đôi mắt đều đỏ rực khiến Phùng Uyển đứng ở một bên nhìn, tâm tình cũng cực kỳ phức tạp.

Bà không biết An Cửu làm vậy có phải vì lý do Phó Thần Thương đã từng cứu cô ấy hay không, hay là bởi vì không muốn nợ anh nên mới tận tâm tận lực chăm sóc anh như vậy. Lúc trước trong lúc nhất thời kích động, bà đã từng nói ra những lời làm thương tổn đến cô ấy, tâm tư đã rất hối hận muốn nói lời xin lỗi nhưng vẫn không có cơ hội nào để cố gắng giải thích với cô ấy một chút. Vì lẽ đó, mấy ngày nay bà cũng không cơ hội nói chuyện với cô ấy, cũng không thể xác định hiện giờ tâm trạng của cô ấy đang cảm thấy như thế nào. Có điều những thứ này đều để nói sau, bởi vì lúc này Phó Thần Thương đang bất tỉnh, dù nói gì cũng đều không có ý nghĩa.

Dù tâm tư của mấy đứa nhỏ không nhanh nhẹn nhưng cảm giác của bọn chúng cũng khá nhạy cảm. Mọi người ai cũng nói với bọn chúng rằng ba sẽ không có chuyện gì nhưng nhìn vẻ mặt của mọi người hình như là không phải vậy. Vì vậy, bọn chúng càng phải tỏ vẻ ngoan ngoãn.

Phó Chính Huân cũng cố ý sai người chuyển hai bộ bàn học lại đây, sau khi hai đứa trẻ dùng cơm như bình thường thì cũng liền ngoan ngoãn nằm nhoài người trên bàn học đọc sách và làm bài tập, chưa bao giờ gây ra ồn ào. Bữa cơm hoạt bát hiếu động cũng không diễn ra như bình thường mà thay vào đó là một không khí im lặng đến lạ thường. Cũng bởi vì quá tẻ nhạt mà bọn chúng ăn được nhiều hơn, An Cửu lại đang đau lòng nên cũng không ngăn lại, chỉ căn dặn rằng ăn xong phải đánh răng.

Phùng Uyển đứng ngoài cửa phòng bệnh nhìn thấy dáng vẻ hơi rối bời của An Cửu, tóc ngắn ngang tùy ý buộc sau gáy, ngồi ở cuối giường, cầm kiềm cắt móng đang tinh tế cắt móng chân cho Phó Thần Thương.

Phùng Uyển chỉ lẳng lặng nhìn một lúc, viền mắt đau xót, nhất thời mọi cảm giác xấu xa cùng đen tối đối với cô bé này cuối cùng

cũng đều tiêu tan.

Nói cho cùng, cô bé này cũng rất đáng thương, cha mẹ ruột không nhận, cô bé cũng luôn ao ước có người quan tâm đến mình, đồng thời mở rộng nội tâm. Cuối cùng, lại phát hiện tất cả đều là giả.

Mấy năm qua, trong lòng bà luôn nơm nớp lo sợ, một thân một mình độc thân mang theo hai đứa trẻ ra ngoài, cũng không biết đã từng chịu bao nhiêu cực khổ...

"Hôm nay Thần Thần thế nào?" Phùng Uyển đi vào phòng bệnh cầm hoa quả trên tay để trên đầu giường, giọng nói tràn đầy nhu hòa.

Bất đắc dĩ An Cửu phải ngẩng đầu lên, nhất thời chưa kịp phản ứng rằng Phùng Uyển đang nói chuyện với mình. Bởi vì mỗi lần đến đây bà chỉ nhìn Phó Thần Thương, sau đó chỉ cùng những người khác nói vài ba câu, rất ít khi trực tiếp nói chuyện với cô như thế này.

"Vẫn như cũ." An Cửu trả lời, cúi đầu nhìn Phó Thần Thương, cuối cùng cũng cắt xong móng tay cho anh ấy.

"Bọn nhỏ đâu?"

"Đang ngủ trưa ở bên trong."

Phùng Uyển gật gù, đẩy cửa ra một lúc, lại thấy hai đứa ngủ trên cùng một chiếc giường, đầu sát bên đầu, đôi chân nhỏ mạnh mẽ gác trên bụng nhau, dáng vẻ lúc ngủ cũng hoạt bát như thế.

Nhẹ nhàng khép cửa cẩn thận, Phùng Uyển lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp nhung màu hồng nói: "An Cửu, đây là bùa hộ mệnh mà dì cố ý đi chùa cầu mới có. Dì nghe nói nó rất linh nghiệm, một

lần linh một lần, con cũng nên mang theo bên người."

An Cửu nhìn chăm chăm bàn tay Phùng Uyển đang nhét bốn lá bùa hộ mệnh vào lòng bàn tay mình. Cô cũng có sao?

"Cảm ơn phu nhân."

Phùng Uyển nghe đến hai chữ "phu nhân" thì thở dài, trong lòng chua xót. Đang lúc muốn nói chuyện tiếp thì điện thoại di động từ trong túi xách reo lên.

"Alo?"

"Phu nhân, đại thiếu gia trở về." người nói chuyện trong điện thoại chính là quản gia.

Phùng Uyển vừa nghe lập tức đổi sắc mặt, lạnh rên một tiếng "Biết rồi, tôi sẽ lập tức trở về."

Phùng Uyển cúp điện thoại, thần sắc phức tạp nhìn An Cửu đang đeo bùa hộ mệnh cho Phó Thần Thương "An Cửu, Thần Thần... phải nhờ đến con..."

"Phu nhân cứ đi, nếu có tin tức thì con sẽ thông báo cho mẹ." An Cửu gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh như thường.

Vẻ mặt của Phùng Uyển bất đắc dĩ phải đi. Thực ra câu nói kia chỉ là bà đang thăm dò, chỉ tiếc là không thăm dò ra cái gì. Mấy năm qua, con bé này quả thực thận trọng hơn rất nhiều, thận trọng đến nỗi bà cũng không biết cô đang suy nghĩ gì.

Sau khi đeo bùa hộ mệnh cho Phó Thần Thương xong, An Cửu lại vào trong nhà xem Phạn Phạn và Đoàn Đoàn thế nào.

Cô yêu thương sờ đầu bọn chúng, sau đó cúi đầu hôn lên trán của bọn chúng nhưng khi sắp chạm vào vùng da dẻ hồng hào kia thì trong lòng đột nhiên hốt hoảng nên vội vàng đưa tay sờ vào gáy tiểu tử kia, quả nhiên rất nóng.

"Đoàn Đoàn! Đoàn Đoàn! Tỉnh lại đi..." An Cửu vội vàng đánh thức đứa trẻ dậy.

"Mẹ?"

"Đoàn Đoàn, hãy nói cho mẹ nghe, con có chỗ nào không thoải mái?" An Cửu căng thẳng hỏi.

Đoàn Đoàn nhất quyết lắc đầu khẳng định mình không sao.

Mà Phạn Phạn cũng mơ màng tỉnh lại nói: "Anh đang nói dối. Mẹ à, anh bị choáng váng đến nỗi không mở mắt nổi nhưng không cho con nói với mẹ."

Có điều vào lúc này cô bé mới ngủ dậy nên tinh thần mơ hồ, đã sớm quên đi mọi thứ đang diễn ra chung quanh nên một mạch nói ra.

"Đoàn Đoàn, có phải là thật hay không?" An Cửu gấp giọng hỏi, cũng mau mặc quần áo cho cậu "Mau đứng lên, mẹ dẫn con đi bác sĩ."

Đoàn Đoàn không chịu phối hợp "Mẹ, con thật sự không sao chỉ nhức đầu một chút thôi, uống thuốc xong, ngủ một giấc là xong thôi."

"Nóng như thế này mà không có chuyện gì sao? Đều là do mẹ sai,

mẹ không phát hiện thân thể con không thoải mái." An Cửu không ngớt lời tự trách mình cũng đồng thời mặc quần áo cho cậu, ôm cậu lên chuẩn bị bước đi.

"Mẹ đã rất mệt rồi, con không muốn mẹ thêm phiền phức..." Cậu bé ỷ lại ôm cổ cô, giọng nói thì thầm tự trách còn nhỏ hơn so với lời tự trách của cô, cậu tự trách mình sinh bệnh để mẹ lo lắng.

An Cửu đau lòng không biết làm như thế nào cho phải, vội vàng sờ sờ cái trán mình "Phạn Phạn, con có không thoải mái trong người hay không?" Phạn Phạn cũng vội vã lắc đầu "Phạn Phạn ăn nhiều, sức khỏe rất cường tráng."

An Cửu nhìn cô bé một hồi xác định không có chuyện gì thì mới yên tâm "Mẹ dẫn anh trai con đi bác sĩ, một mình con ở đây được không? Có việc gì thì cứ gọi chị y tá biết không?"

"Dạ, mẹ đi đi! Phạn Phạn sẽ giúp mẹ chăm sóc ba."

"Ngoan ~ "

An Cửu dẫn Đoàn Đoàn đi rất lâu cũng chưa thấy trở về, Phạn Phạn chuyển sang ngồi trên băng ghế nhỏ ngoan ngoãn làm hết phận sự của mình, túc trực bên cạnh giường của Phó Thần Thương, nheo mắt nhìn chăm chăm anh. Thỉnh thoảng cô bé lại duỗi ngón tay béo múp míp dăm vài cái vào người anh hoặc là chơi đùa với đôi lông mi dày rậm của anh, một lúc sau lại gãi gãi khiến anh ngứa ngáy, lại véo mũi của anh... bận bịu đến nỗi trên người đổ khá nhiều mồ hôi.

Cảm giác thân thể tiêu hao sức lực quá lớn, cô bé lấy tất cả đồ ăn

vặt mình mang theo để hết trên giường, vừa bổ sung thể lực, vừa tiếp tục nảy sinh ra đủ loại phương pháp khiến ba mình thức giấc.

Cách đóng gói của món thức ăn vặt đặc biệt khó xé, Phạn Phạn phải mạnh mẽ dùng hết sức lực mới xé được một mảnh nhưng không may một viên kẹo đường lại ranh mãnh lăn ra trên giường. Tay cô bé vốn ngắn không đủ dài để với tới, thế là cô liền dẫm lên ghế bô lên, lại trượt chân không ổn định, đặt mông trực tiếp ngồi lên bụng Phó Thần Thương nghe tiếng “phịch”.

Lúc này Phạn Phạn bị dọa sợ, tay chân luống cuống bò xuống vì cô bé biết mình cũng rất nặng, chỉ lo ba khó chịu. Lần nữa khi cô bé bắt đầu nhấc chân chuẩn bị bước xuống lại nghe tiếng gọi của người đàn ông đang nằm trên giường, đôi lông mày nhíu chặt, ngón tay giật giật...

"Nước..."

Phạn Phạn há to miệng, sửng sờ ba giây đồng hồ, sau đó trở mình một cái leo xuống đi lấy nước cho Phó Thần Thương. Cuối cùng, cô bé lại mất công sức bò lại trên giường cho Phó Thần Thương uống nước.

Vì thể lực quá cách xa nên dĩ nhiên cô bé không thể nâng Phó Thần Thương dậy. Cuối cùng, cô bé chỉ đành đưa nước đến bên môi Phó Thần Thương, nghiêng một cái trực tiếp đổ toàn bộ nước vào trong cổ họng anh.

Phạn Phạn ý thức được chính mình đang gây họa, khóe miệng không tự chủ nhếch lên sau đó mếu khóc trông rất thảm thương.

Phó Thần Thương chậm rãi mở mắt ra, chờ mắt mình thích ứng với tia sáng bên ngoài, theo bản năng anh cực kỳ cảnh giác nhìn

chung quanh một vòng hoàn cảnh chung quanh. Sau đó ánh mắt sắc bén đột nhiên gặp phải trở ngại, dường như ánh mắt anh bị ánh mặt trời xuyên thấu, mọi thứ trở thành hồ nước ...

Chương 182: Ngang ngược cùng đổ kị

Edit : Sóc Là Ta - diễn đàn Lê Quý Đôn

Anh nhìn cô bé đang ngồi kiêu quỳ một chân trước mặt mình, đối lập với vóc dáng nhỏ nhắn hiện giờ của cô là ly nước quá to trong lòng bàn tay cô, khóe mắt ngập nước long lanh mang theo vài phần oan ức còn có kinh hãi nhìn anh...

Trong nháy mắt, Phó Thần Thương lại từ hiện thực ngã vào trong giấc mộng. Trong giấc mộng đêm nào như hiện về, anh đã từng vô số lần tưởng tượng qua nếu đứa nhỏ kia có duyên đi đến bên anh thì khuôn mặt của nó sẽ như thế nào, nếu là nữ thì sẽ ra sao mà nam thì như thế nào?

Mà đứa trẻ trước mắt anh đây tựa như từ giấc mộng ấy đi ra. Qua nhiều năm như vậy, trong đầu anh cứ mơ mơ hồ hồ không cách nào thoát ra được thì nay bóng dáng ấy lập tức trở nên rõ ràng trong sáng lên.

Anh nghĩ, nếu như anh cùng An Cửu một đứa con gái thì đứa bé ấy nhất định cao như vậy, đẹp như vậy thậm chí là hoàn hảo như vậy.

Phó Thần Thương cứ như vậy duy trì tư thế nghiêng đầu ngưỡng mộ nhìn chăm chăm cô bé kia, ánh mắt đến cả nửa ngày cũng không chớp. Nếu như đây đúng là giấc mộng thì tại sao anh thậm chí có thể nghe thấy được mùi hương của kẹo? Nơi này rõ ràng là bệnh viện, vậy nên thứ anh nên ngửi thấy chỉ là mùi hương khử trùng thôi sao?

"Cháu là con ai..." Phó Thần Thương lại dùng hết sức bình sinh hít thở cho mình tỉnh táo lại, lại phát hiện hiệu quả không lớn bởi vì ngay lúc anh mở miệng giọng nói anh rõ ràng có phần run rẩy.

Phạn Phạn nhìn chiếc ly trống trơn cùng với việc nhìn thấy chiếc gối kê đầu của Phó Thần Thương bị ướt đẫm thì cô bé cũng tự nhận thấy mình đã gây ra đại họa. Đang trong thời điểm không biết phải làm sao thì lại nghe được giọng nói của Phó Thần Thương, cô bé liền tỉnh tỉnh mê mê trả lời: "Con là con của ba đây mà."

Vẻ mặt của Phó Thần Thương quả thực còn ngây ngốc hơn so với Phạn Phạn "Con của chú sao?"

Một ý nghĩ đột nhiên từ đầu óc nơi sâu xa nổi lên khiến cho cả người anh đều căng thẳng. Anh lại dùng giọng lạnh băng ngọt ngào hỏi: "Tổng An Cửu là ai?"

Vẻ mặt của Phó Thần Thương lúc này lại khiến cho Phạn Phạn cảm thấy có chút sợ sệt, cô bé hơi rụt cổ lại trả lời: "Là mẹ con..."

Phó Thần Thương đột nhiên xiết chặt song quyền, bởi vì quá kích động mà vắn vẹo. Anh lập tức gắng gượng đứng dậy, không thể chờ đợi được nữa lại muốn đi tìm người phụ nữ khó ưa kia hỏi cho rõ ràng, dù bất kể là ai cũng xin hãy nói cho anh biết đây rốt cuộc là có chuyện gì nhưng bởi vì thân thể quá mức suy yếu nên anh vừa mới ngồi dậy liền cảm thấy một trận choáng váng.

Phạn Phạn lại cuống lên: "Ba à, ba đừng nên lộn xộn, con đi tìm chị y tá."

Phó Thần Thương bỗng thừ người như người bị điểm huyết, cảm thấy cuộc sống như thế thật chẳng yên ổn "Cháu gọi chú là

gì?" Sóc Là Ta - dien%Dan^%LeQuy<3Don

Phạn Phạn nghiêng đầu không rõ nói: "Ba?"

Lại nhớ tới hình như đây là lần đầu tiên ba gặp mình, cô bé cảm thấy mình cũng nên tự giới thiệu một chút. Nghĩ vậy, cô bé liền bắt đầu lấp ba lấp bắp đọc thuộc lòng lời kịch đã sớm chuẩn bị kỹ càng: "Con chào ba, con tên là Phó Tri Chi, mọi người thường gọi con là Phạn Phạn, năm nay con năm tuổi, là con gái của mẹ con, rất hân hạnh được gặp ba..."

Không còn nghi ngờ, Phạn Phạn đã thay anh trả lời tất cả các nghi vấn trong đầu, cứ như sự thực này nghe ra không thể tin được, thậm chí anh cũng còn chưa từng nghĩ đến tình huống này.

Phó Thần Thương lại run rẩy giơ tay lên, đặc biệt cẩn thận mà xoa đầu cô bé ngồi ngay đầu giường. Anh lại do dự nhiều lần mới chậm rãi tiến lại gần cô bé tựa như muốn xác định cô đang tồn tại chân thực...

Cho tới nay, việc anh thống khổ và tự trách mình nhất chính là năm đó không thể cứu được đứa bé trong bụng An Cửu. Mỗi khi nhớ tới, hai tay anh cũng có cảm giác tay mình dính đầy máu tanh, mà loại cảm giác chỉ có thể trơ mắt nhìn cốt nhục của chính mình lại chỉ cách nhau một bức tường bị giải phẫu tách rời, cái chết đến gần nhưng không thể ra sức cứu vãn, đời này anh không thể thoát ra khỏi cảm giác u ám như thế...

Mà điều anh chưa từng nghĩ tới là có một ngày chính mình lại nhận được một sự cứu rỗi.

Phạn Phạn nháy mắt một cái, tựa hồ có cảm giác ba mình đang có loại tâm tình kích động cùng căng thẳng. Bàn tay Phó Thần

Thương hết nói lỏng lại khẩn trương, trước sau không dám đụng vào người cô bé thế nhưng cuối cùng anh cũng rất chủ động xoa đầu nhỏ của cô bé, đồng thời chậm rãi cọ cọ vào đó...

Phạn Phạn vẫn luôn thích được người khác xoa đầu mình, bởi vì như vậy thể hiện sự yêu thương của họ đối với cô. Mỗi lần được xoa đầu, cô bé sẽ đặc biệt cảm thấy rất hài lòng, híp mắt hưởng thụ như một con mèo nhỏ như thế.

Phó Thần Thương quả thực kích động đến nỗi không biết làm như thế nào cho phải, phía dưới lòng bàn tay là chiếc đầu nhỏ xinh, xúc cảm mềm mại như vậy, nhiệt độ cũng chân thực như thế khiến lòng anh chấn động...

Đây là... con gái của anh và An Cửu... Sóc Là Ta -
dien%Dan^%LeQuy<3Don

Một tiếng cọt kẹt vang lên, cửa phòng bệnh bị người khác đẩy từ bên ngoài vào.

Đoàn Đoàn vẫn còn bị treo bình nước biển ở lại đó, mà lúc này An Cửu lại thực sự không yên lòng nên trước tiên cô liếc mắt nhìn Phạn Phạn và Phó Thần Thương.

Sắc mặt của cô bé trông thật kỳ quặc, trong lúc việc sống chết của Phó Thần Thương chưa rõ, chậm chạp bất tỉnh, mà lúc này Đoàn Đoàn lại sinh bệnh. Tất cả mọi áp lực như dồn về một chỗ khiến cô cảm thấy mình như đang đứng bên bờ tuyệt vọng.

Người đàn ông kia luôn như vậy, xưa nay đều bá đạo như vậy, chỉ cần anh muốn thì dù cô có không muốn anh cũng không quan tâm. Mà hiện tại ngay cả tính mệnh anh đều giao cho trên tay của cô thì anh có nghĩ tới hay không, cô làm sao có thể chịu đựng được?

Cô chỉ muốn các con mình có cuộc sống an ổn nhưng một lần lại một lần cô bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Từ khi trở về, trái tim liền nhảy nhót tung bưng, cũng chưa từng ổn định trở lại...

Mấy ngày nay, mọi thứ xảy ra quá nhanh như muốn dày vò đốt cháy tất cả tinh lực trong người cô. Thế nhưng ở trước mặt bọn nhỏ, cô lại cố gắng làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

An Cửu đẩy cửa ra, liếc mắt liền thấy Phó Thần Thương đang ngồi ngạo nghễ trên giường biểu hiện chăm chú nhìn cô. Cặp mắt anh lúc trước vốn đóng chặt không hề có sinh khí mà giờ đây trong con ngươi lại tỏa ra ánh sáng lung linh...

Phạm Phạm lại ngẩng đầu nhỏ lên thương lượng với anh: "Ba à, con không phải cố ý ngồi lên bụng ba, cũng không phải cố ý làm đổ nước lên người ba. Ba à, ba có thể nói vài lời giúp với mẹ con hay không? "

"A..." Lúc này Phó Thần Thương mới có biểu hiện đã nhìn thấy An Cửu đứng ngay cửa, có chút xin lỗi nói: "Nhưng hình như mẹ con đã biết rồi."

An Cửu đứng ngay cửa nhìn vào một màn diễn bên phòng bệnh, thân thể cứng đờ giống như hòn đá, tâm trí chậm chạp hòa hoãn đến nửa ngày mới tiêu hóa xong tin tức "Phó Thần Thương tỉnh rồi". Sau đó thân thể chậm rãi mềm mại, thả lỏng, bất lực, hoàn toàn thư giãn hạ xuống, sau đó hầu như không thể đứng thẳng được nữa.

Tất cả nội tâm lẫn tâm tình đều bị ép xuống, An Cửu nghiêm mặt, khuôn mặt không hề cảm xúc đi tới ôm Phạm Phạm từ trên giường

xuống, lại lấy ra chiếc gối đang ướt đầm, lại dùng áo gối tiện tay xoa xoa cổ áo và vạt áo trước trên người của Phó Thần Thương.

"Tình rồi à? Để em đi gọi bác sĩ."

Giọng nói không chút tình cảm, từ đầu tới cuối thậm chí cô cũng không thèm nhìn thẳng vào anh.

Phó Thần Thương lại nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, vào thời điểm trước khi cô rời đi, anh lại đưa tay chặn lại cổ tay cô, kéo cô vào lồng ngực mình nói "Đừng đi..."

An Cửu nhíu mày "Buông tay, em chỉ đi gọi bác sĩ thôi."

Đột nhiên Phó Thần Thương tức giận phun một câu vào tai cô: "Anh không muốn bác sĩ, anh chỉ cần em."

An Cửu trầm mặc một lát, rốt cục thân thể dần dần bắt đầu run rẩy, cũng không nhớ rằng có con gái ở đây, dùng giọng điệu cực thấp từng câu từng chữ nói: "Phó Thần Thương, anh có biết hay không, anh là tên khốn kiếp?"

Phó Thần Thương đau lòng đến nỗi không màng đến bất cứ chuyện gì, anh càng dùng sức ép cô vào lòng mình chặt hơn "Đúng, đúng, đúng, anh biết, anh là đồ vô lại! Anh đã dọa em sợ đúng không? Xin lỗi, xin lỗi An Cửu, để em lo lắng! Anh đã gieo vạ ngàn năm thì làm sao lại dễ dàng chết đi như vậy?"

"..."

Anh đúng là rất tự mình biết mình.

"May là anh không chết, nếu không thì làm sao biết em lại sinh

cho anh một đứa con gái đáng yêu đến thế."

Phạm Phạm vừa nghe có liên quan đến mình thì cũng lập tức phụ họa nói: "Mẹ thật lợi hại nên mới có thể sinh ra Phạm Phạm đáng yêu như thế."

An Cửu không nói gì mà chỉ liếc nhìn con gái. Sau khi tâm tình ổn định, cô vội vàng chuẩn bị đi gọi bác sĩ, sau đó lấy điện thoại di động ra định gọi về nhà họ Phó.

Nhưng cái người vô lại Phó Thần Thương kia lại đột ngột đoạt lấy điện thoại di động trong tay cô cố tình không cho cô gọi điện thoại, còn kéo tay không cho cô đi.

"Phó Thần Thương, anh đừng làm càn, trả lại di động cho em."

"An Cửu, đừng kêu bác sĩ, cũng đừng gọi bất cứ ai đến đây làm gì. Anh chỉ muốn có thời gian riêng tư với em và hai bảo bối một lúc được không?"

"Không được, em còn có việc." An Cửu cũng tàn nhẫn phun ra lời nói ác độc.

Nhất thời Phó Thần Thương thay đổi sắc mặt, trong con ngươi tràn đầy tự giễu cùng thất vọng. Thì ra còn có chuyện quan trọng hơn chuyện của anh sao?

Thì ra đối với cô, anh sớm đã không còn là người quá quan trọng rồi.

Hiện tại anh cũng đã tỉnh rồi mà cô không còn áy náy hay áp lực, cũng tự nhiên không cần tự bảo vệ anh nữa có thể tùy tiện ném anh ra xa cho những người khác.

Anh cũng quá hiểu cá tính của An Cửu, thế nên anh chưa từng hy vọng xa vời. Chỉ là qua chuyện lần này, anh nhất định tự đổi mới mình khiến cô cũng thay đổi thái độ với anh nhưng thái độ lạnh lùng của cô lúc này vẫn khiến anh quá thất vọng.

Nếu như ngay cả sinh mệnh không thể cứu vãn, vậy anh còn có gì có thể cho cô đây, làm cách gì có thể khiến cô hồi tâm chuyển ý?

Mọi yêu cầu của anh đều bị cô lần lượt từ chối, thế nhưng điều đó cũng không khiến anh lùi bước hay từ bỏ. Vào giờ phút này, anh thật sự cảm thấy vô lực.

Phó Thần Thương buông tay cô ra, lạnh lạnh nói: "Em đi đi."

An Cửu nhìn ánh mắt tỏ vẻ cực kỳ oan ức lại như ai oán thì cũng cất điện thoại trở về nói: "Phó Thần Thương, anh đừng tùy hứng, Đoàn Đoàn bị sốt vẫn còn đang vào nước biển, em muốn đi chăm sóc cho nó."

Lông mày Phó Thần Thương nhíu chặt "Đoàn Đoàn là ai?"

"Con trai của anh."

"..."

Chương 183: Sinh đôi

Edit : Sóc Là Ta - diễn đàn Lê Quý Đôn

Ba chữ An Cửu mới vừa thốt ra khiến anh đang từ vẻ mặt lạnh lùng bất mãn trong nháy mắt lại thể hiện một sự ngạc nhiên khó mà tin nổi, anh không cách nào tin tưởng, vẻ mặt nghi ngờ được thay thế trên toàn gương mặt đẹp trai lẫn cương nghị của anh.

Thực ra khi An Cửu mới vừa nói ra ba chữ kia thì có chút hối hận, đặc biệt là lúc này cô nhìn thấy phản ứng của Phó Thần Thương, thì ra một khuôn mặt luôn như núi băng phủ tuyết mà lại có thể làm ra những biểu cảm sinh động như vậy, nhìn vẻ mặt như thế cũng có thể thấy được anh đang phải chịu đựng một lực xung kích lớn như thế nào.

Vào giờ phút này, Phó Thần Thương có cảm giác máu toàn thân mình như bị người ta thả một cây đuốc, đun sôi bình thường điên cuồng lăn lộn, thiêu đến cổ họng anh cũng bắt đầu phát khô. Đến nửa ngày mới tìm về được giọng nói của chính mình: "Con trai? Ai là con trai?"

An Cửu ấp úng một lúc, lại xoa xoa mi tâm, cuối cùng tùy ý nói qua loa một câu: "Chờ bác sĩ đến kiểm tra cho anh xong thì em sẽ nói cho anh biết."

Bị thương nặng như vậy, hiện tại anh lại vừa tỉnh lại, không biết thân thể có vấn đề gì hay không. Chuyện của Phạn Phạn đoán chừng đã khiến anh khiếp sợ rồi, thế nên cô cũng không dám thêm một lần kích động anh.

Vào lúc này, tất cả tâm tư trong lòng của Phó Thần Thương lại đang tập trung vào lời nói từ miệng cô, cô đang nhắc tới "con trai". Anh để gì chịu thả cô đi, lại ôm siết eo cô, sống chết cũng không chịu buông tay "Em mau nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh phải biết tất cả mọi chuyện. Con trai sao? ... Làm sao anh lại có con trai?"

Sóc Là Ta - Die#%nDan^5Le Quý Đô^*N

Đứa trẻ thứ hai này từ nơi nào đến đây? Thời gian cũng không khớp nhau là mấy.

"Mẹ à, con trai của mẹ không phải là anh trai con sao?" Phạn Phạn đứng bên cạnh nháy mắt chen vào một câu.

"Con ... Anh trai sao?" Hay là cô ấy đã sinh ra đứa trẻ đó trước khi gặp anh, nghĩ vậy Phó Thần Thương càng thêm hỗn loạn.

"Đúng đấy!" Phạn Phạn trả lời.

"Năm nay con năm tuổi, làm sao có thể có anh trai?" Lòng mà Phó Thần Thương nhúu chặt giống như anh gặp phải vấn đề vướng mắc đặc biệt gì rất khó xử lý.

Phạn Phạn chính là đứa trẻ do An Cửu năm đó lúc rời đi mang thai sinh ra. Thế nhưng, đột nhiên lại xuất hiện một đứa con trai có số tuổi lớn hơn Phạn Phạn. Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Mọi thứ quả thực hỗn loạn tưng bừng...

An Cửu thật sợ anh vì quá lúng túng nên sinh ra sai lầm, rốt cục cô cũng không thể nhịn được nữa, ánh mắt liếc nhìn anh: "Phó Thần Thương, đầu anh có bị hỏng ở đâu rồi không? Lẽ nào em không thể

sinh đôi sao?"

"Mẹ thật tài giỏi nha. Con và anh trai chính là Long Phượng thai." Phạn Phạn cũng nhin không được nói lớn.

"Long Phượng thai..." Phó Thần Thương há hốc mồm, bao nhiêu suy tính trong đầu trong nháy mắt toàn bộ bị biến mất. Khóe miệng anh chậm rãi nhếch lên làm nổi bật một bộ mặt có chút ngốc nghếch, ngẩng đầu lên, con mắt dị thường sáng sủa nhìn chăm chăm cô "Chuyện này... Như vậy... Lại là Long Phượng thai... Sao anh lại không nghĩ tới đây?..."

An Cửu ngang ngạnh kiêu ngạo lạnh lùng nhìn Phó Thần Thương, trên mặt anh lại lộ ra vẻ mặt gần như si ngốc. Mà vẻ mặt như thế lại hiện ra trên một người vốn chuẩn thông minh khiến cô cảm thấy buồn cười. Trái tim kịch liệt nhảy lên, ánh mắt cũng không khống chế được dụi dàng nhìn anh...

Cô hít sâu một hơi, vội vã dời tầm mắt đi nơi khác, vội vàng đi mời bác sĩ đến.

Thật có chút bận tâm, đầu của anh sẽ không thật sự bị va hỏng rồi chứ?

Mấy phút sau, tất cả chuyên gia đều chạy tới. Sốc Là Ta - Die#%nDan^5Le Quý Đô^*N

Các chuyên gia thay phiên hội chẩn, đầu tiên là kiểm tra mắt mũi miệng tai các loại, lại hỏi Phó Thần Thương các vấn đề có liên quan đến thân thể anh.

Tuy rằng Phó Thần Thương có hỏi có đáp, trật tự rõ ràng nhưng An Cửu phát hiện ra trong suốt toàn bộ quá trình anh đều dùng ngón

tay gõ một hồi. Đây chính là biểu hiện quen thuộc của anh, một biểu hiện vô cùng thiếu kiên nhẫn.

Khi bác sĩ hỏi một vấn đề, lâu thật lâu cũng không thấy Phó Thần Thương đáp trả. Vì thế, trong không khí lúng túng đó, An Cửu đành phải ho nhẹ một tiếng nhắc nhở: "Phó Thần Thương, anh nghiêm túc trả lời vấn đề của bác sĩ đi. Anh nghĩ gì thế?"

Lúc này Phó Thần Thương mới bắt đầu dãn rời sự chú ý thả trên người của bác sĩ: "Ông vừa hỏi cái gì?"

Bác sĩ cũng tự nhiên có cảm giác tâm tình Phó Thần Thương không tốt, không hiểu khi nào mình lại trêu đến anh. Trong lòng cũng có chút nơm nớp lo sợ, cẩn thận lặp lại: "Vừa nãy tôi chỉ muốn hỏi tiên sinh Phó tình lại thế nào? Là do tự mình tình hay là bị bên ngoài kích thích?"

Phó Thần Thương ngó ngẩn, vấn đề này thật sự là đang hỏi ngược lại, hẳn là do con gái mình ngồi lên bụng khiến mình tình lại hay sao?

Lúc này, Phạn Phạn giơ tay nhỏ, chủ động tự thú "Bác sĩ, xin lỗi, là lỗi của cháu đã không cẩn thận ngồi trên bụng ba... có khả năng là do cháu khiến ba..."

Vẻ mặt phần nhiều là tự trách kia khiến mọi người trong phòng đều cười ra thành tiếng.

Bác sĩ sờ sờ đầu của cô bé nói: "Không cần phải tự trách mình, ba cháu có thể tình lại cũng nhờ vào cháu cả. Đây là công lao to lớn của cháu."

"Có thật không?" Phạn Phạn vui vẻ không thôi.

"Vậy tình trạng của anh ấy bây giờ thế nào?" An Cửu hỏi ra vấn đề cô quan tâm nhất.

"Vừa nãy chúng tôi đã kiểm tra bước đầu và cũng tìm hiểu một chút, thân thể cũng không còn đáng lo ngại, có điều huyết áp hơi cao..."

Nghe được câu này, khóe miệng An Cửu giật giật, đột nhiên biết nhiều chuyện như vậy có thể sẽ kích động đến huyết áp cao không?

"Hiện tại cần lập tức đi kiểm tra toàn thân."

"Dĩ nhiên phải làm." An Cửu gật đầu liên tục phụ họa, nói xong cũng đi tới bên cạnh y tá cẩn thận đỡ Phó Thần Thương ngồi vào xe lăn, sau đó lại nói với anh "Vậy anh trước tiên đi theo bác sĩ làm kiểm tra, em..."

"Anh không đi." Phó Thần Thương tàn nhẫn không chờ cô nói xong cũng trực tiếp từ chối.

"Anh lại làm sao?" An Cửu lại thể hiện một mặt bất đắc dĩ.

"Không cần kiểm tra vội, trước tiên em dẫn anh đi gặp con trai." Phó Thần Thương nói ra yêu cầu của mình, vừa nãy anh nhẫn nhịn đợi lâu như vậy đã là cực hạn lắm rồi.

An Cửu cũng không biết nói gì "Cũng không vội gặp con trai đâu, chẳng lẽ con trai anh còn có thể bay hay sao? Chậm một chút cũng sẽ không biến mất."

"Ai biết có thể bay hay không..." Phó Thần Thương nhỏ giọng lầm bầm một câu, sau đó lui một bước "Vậy em đi theo anh."

"Có nhiều bác sĩ giúp anh như vậy thì em đi theo có ích lợi gì? Em còn có rất nhiều việc cần làm." An Cửu nhấn nạt giải thích.

"Vậy thì chờ em hết bận thì anh đi."

Sự kiên trì của An Cửu rốt cục bị tan biến, cô tức giận lớn tiếng với anh: "Phó Thần Thương! Anh tưởng mình lớn lắm sao, đừng cứ không hiểu chuyện như thế. Đoàn Đoàn còn đang nằm đó vào nước biển mà anh lại còn muốn em đi cùng anh làm kiểm tra."

Phó Thần Thương nhìn cô, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng mím môi không nói một câu. Khuôn mặt nổi giận lại trầm mặc, sắc mặt trầm đến độ có thể khiến người khác sợ hãi.

Sau khi tỉnh lại phát sinh quá nhiều chuyện, đầu tiên là biết được năm đó An Cửu cũng không bỏ đi đứa bé trong bụng, hiện tại lại biết cô lại mang song thai, hạnh phúc đến mãnh liệt như vậy khiến anh mừng như điên. Thế nhưng anh lại có nhiều thấp thỏm, chăm chú ôm lấy cô cũng không thể khiến anh an lòng, hướng chi vào lúc này cô lại muốn rời khỏi anh.

Anh cũng không biết mình nên làm gì để thể hiện tâm trạng của mình lúc này xoắn xuýt, thấp thỏm, thậm chí tâm tình mềm yếu ...

Bầu không khí nhất thời căng thẳng, bác sĩ và y tá cũng hai mặt nhìn nhau, tất cả đều phải dựa vào nhánh cỏ cứu mạng chính là An Cửu .

An Cửu quay một vòng tại chỗ, cuối cùng ngồi xổm xuống "A, như vậy đi, em để Phạn Phạn đi cùng anh?" Lúc này Phó Thần Thương mới nhìn cô một cái, vẻ mặt vẫn còn có chút không tình nguyện.

An Cửu vội vàng kéo Phạn Phạn đến bên cạnh anh, bàn tay nhỏ của cô bé nắm bàn tay lớn của anh "Phạn Phạn, giao ba cho con chăm sóc. Phải bắt ba nghe lời bác sĩ, ngoan ngoãn làm kiểm tra."

"Mẹ yên tâm, mọi việc cứ giao cho con." Nói xong cô bé ngẩng đầu nhỏ lên an ủi "Ba ngoan, nghe lời bác sĩ nha, nghe lời thì bệnh mới có thể mau hết..."

Phó Thần Thương nắm bàn tay nhỏ của Phạn Phạn, một hồi lâu sau, cười khổ nhăn nhăn sống mũi "Xin lỗi, vừa nãy là do tâm tình ba bất ổn. Đi thôi."

Phó Thần Thương bị đẩy ra, An Cửu đứng ở phía sau, trù trù một lúc vẫn quyết định đuổi theo, có chút khó chịu chủ động ôm anh: "Chờ một lúc em sẽ dẫn Đoàn Đoàn tới gặp anh. Anh phải ngoan ngoãn."

Lúc này đầu của Phó Thần Thương dán vào bụng dưới của cô, tiện thể anh cũng đưa tay khoát qua eo cô vuốt ve, lại không chút biến sắc nhếch khóe môi mỉm cười. Trong lòng đã sớm vui vẻ vì sự nhẹ dạ của An Cửu đối với mình, trên mặt còn rụt rè nói: "Ừm."

--- -----

Lúc An Cửu chạy tới chỗ Đoàn Đoàn truyền dịch thì thấy bên cạnh có rất nhiều y tá nhỏ, còn có những người bạn nhỏ quanh đó líu ra líu ríu, thỉnh thoảng còn giở trò với cậu. Thời điểm cậu bé nhìn thấy cô cũng đều sắp muốn khóc.

"Mẹ à ~ "

Đây chính là một phiền phức đáng yêu đây...

Nếu như là Phạn Phạn thì nhất định sẽ như cá gặp nước nhưng Đoàn Đoàn thì khác. Đứa nhỏ này không thích người xa lạ gần gũi mình, chỉ điểm ấy cũng đủ cho thấy cậu giống Phó Thần Thương như thế nào. Theo lẽ phép lại không tiện cự tuyệt người khác, thế là không thể làm gì khác hơn là phải cố gắng nhẫn nại nhiệt tình của mọi người.

"Ôi, Đoàn Đoàn, mẹ con đã tới, một đứa bé nhỏ như thế thì làm sao lại để cậu ở lại một mình đây?"

"Đúng rồi, cậu bé cũng sắp khóc rồi."

"Con nhà cô thật hiểu chuyện, vừa nãy tôi cho cậu bé ăn kẹo, dù làm thế nào cậu bé cũng không chịu cầm nói là phải nhất định là mẹ thì mới bằng lòng ăn."

"Cảm ơn mọi người chăm sóc, vừa nãy tôi có chút việc gấp." Cả nửa ngày An Cửu mới có thể ứng phó xong sự nhiệt tình của mọi người. Sau đó cô ôm Đoàn Đoàn ngồi trên đùi mình, liếc nhìn thấy nước biển truyền cũng sắp hết "Sắp xong rồi."

Lúc này cậu bé vốn đang khóc trong lòng An Cửu mới dần thả lỏng, tay nhỏ bám trên áo quần của cô "Mẹ à, sao bây giờ mẹ mới đến?"

"A, xin lỗi bảo bối, bởi vì ba con tỉnh rồi nên mẹ đến hơi trễ một chút."

Chương 184: Đấu tranh trong gia đình

Edit : Sóc Là Ta - diễn đàn Lê Quý Đôn

"Rốt cục cũng tỉnh lại..."

Cậu bé lại lộ ra một vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm. Nói xong đầu nhỏ chui trong lồng ngực của An Cửu, càng dính chặt hơn chút nữa.

An Cửu tự trách liếc nhìn con trai, hôn một cái lên trán cậu.

Vốn là là dự định cẩn thận sắp xếp cho bọn họ gặp mặt, lại không nghĩ tới cuối cùng phát sinh những chuyện bất ngờ như vậy. Tình huống kia, cô cũng không thể không dẫn chúng theo, cuối cùng làm hại hai đứa bé cũng phải lo lắng sợ hãi như cô.

Chung quanh những người bạn nhỏ đều đang khóc nháo, Đoàn Đoàn lại ngoan hơn, lúc y tá rút một đầu kim, cậu chỉ nhíu mày vài cái.

An Cửu dùng miếng bông đè xuống một lát, đang chuẩn bị ôm cậu thì cậu lắc đầu từ chối "Mẹ à, để tự con làm."

Từ khi biết Phó Thần Thương tỉnh lại rồi, toàn thân cậu dưng như đều căng thẳng. Rõ ràng đang nằm ở trạng thái căng thẳng mà phải cố gắng biểu hiện tuyệt đối không thể để mẹ mất mặt.

Trong phòng bệnh, vào lúc này Phó Thần Thương đã làm xong kiểm tra, đang ngồi dựa vào ở đầu giường cầm trong tay một quả táo đỏ đã được gọt sạch sẽ.

Phạn Phạn ngạc nhiên cầm vỏ quả táo chơi đùa, lại kéo chúng ra thành đoạn thật dài "Oa!"

Chỉ có việc chơi đùa với vỏ quả táo mà thôi nhưng nhìn vẻ mặt than thở của con gái mình lại làm cho anh thoả mãn tự hào hơn là đàm luận với hợp đồng lớn trị giá hơn mấy trăm triệu.

Phó Thần Thương cắt quả táo ra làm sáu, lại tĩa mỗi miếng thành hình chú thỏ nhỏ đặt vào chén thuỷ tinh kia.

Đoàn Đoàn cầm quả táo yêu thích không buông "Con thỏ nhỏ! Ba thật là lợi hại!"

Mà vào lúc này Phó Thần Thương cũng đều hận không thể đem tất cả năng khiếu của mình ra để làm vui lòng con gái "Sau này mỗi ngày đều gọt cho con thế này được không?"

Sóc Là Ta - d#iễn đà*&n L*ê Qu&y Đôn)(

Phạn Phạn cắn quả táo giòn giòn, liên tục gật đầu.

Cửa phòng bệnh một tiếng cọt kẹt bị đẩy ra, Phó Thần Thương lập tức đem tầm mắt chuyển qua bên kia. Quả nhiên anh thấy An Cửu đang dắt con trai bước vào.

Nhìn đứa bé trai bên cạnh An Cửu có nét cực kỳ giống mình. Tâm tư Phó Thần Thương cũng căng thẳng thắm thiết cảm nhận được huyết thống thần kỳ.

Cõi đời này lại có thể có người giống mình đến như vậy.

Cùng lúc đó, Đoàn Đoàn cũng nghiêm túc đánh giá người đàn ông đã tỉnh lại trước mắt mình, đại khái là người đàn ông này là ba ruột của mình. Hiện tại ba đang mặc y phục dành cho bệnh nhân, trên đầu đeo băng, chân trái bó thạch cao, râu ria xồm xoàm chùng mẩy ngày không cạo nhưng xem ra vẫn rất hợp mắt, chỉ là hợp mắt mà thôi.

"Kiểm tra xong chưa? Bác sĩ nói thế nào?"

"Bác sĩ nói đã không có gì đáng ngại."

Theo câu nói này, tâm tình An Cửu cuối cùng cũng thả lỏng, cô thở phào một hơi thật dài "Vậy thì tốt."

Phạm Phạm nháy nhót chạy tới dắt tay Đoàn Đoàn "Anh à, anh có đau hay không? Em giúp anh thôi... vù vù ~ "

Nói xong cũng cong lên miệng nhỏ ra sức thổi.

"Không có chuyện gì, không đau." Sóc Là Ta - d#iễn đầ*&n L*ê Qu&y Đôn)(

"Anh xem này, quả táo hình con thỏ nhỏ là do ba gọt đó. Thật đáng yêu!"

Đoàn Đoàn liếc nhìn túi đồ ăn vặt trong túi nylon "Lại thừa dịp anh và mẹ ra ngoài mà ăn vặt, thấy đáng yêu cũng đừng ăn nhiều, ăn một nửa là được rồi."

Phạm Phạm lấy lòng kéo tay cậu "Anh, em biết rồi!"

Chính đang lúc An Cửu suy nghĩ làm sao để giới thiệu hai cha

con thì Đoàn Đoàn lại chủ động đi tới trước giường của Phó Thần Thương vẫn đang nhìn mình, nghiêm túc cẩn thận đưa tay ra hướng về anh "Chào ba, con là Tống Hành."

Nghe được họ của Đoàn Đoàn, ánh mắt Phó Thần Thương sâu thẳm lại loé lên một cái, lập tức không chút biến sắc đáp trả bàn tay mềm nhũn nhỏ nhắn của Đoàn Đoàn, cũng đang hoàng trịnh trọng tự giới thiệu mình "Xin chào, Phó Thần Thương."

"Cảm ơn ba đã cứu mẹ con."

"Bảo vệ vợ là trách nhiệm của đàn ông."

"Theo pháp luật, ba không cần phải có bất cứ nghĩa vụ hay trách nhiệm gì đối với mẹ cháu. Mẹ con là vợ trước của ba, vì lẽ đó, con cũng muốn cảm ơn ba."

An Cửu xạm mặt lại khi nghe hai cha con một lớn một nhỏ đối thoại, bầu không khí giăng co lo lắng lại nhìn thấy Phó Thần Thương cười đến đặc biệt thoải mái.

"Đừng khách khí."

Muốn biểu hiện một chút lại bị xếp đặt sang một bên, tâm tình Phó Thần Thương bây giờ bất đắc dĩ lại tự hào, không hổ là con trai của Phó Thần Thương anh, quả nhiên rất khó đối phó...

--- -----

Trong ngôi nhà cũ.

Vào lúc này Phó Hoằng Văn và Tô Nhu đang chạy vào hiển nhiên là không có ý tốt.

Phùng Uyển cũng đang phiền lòng lắm, khuôn mặt lạnh băng: "Hai con thực sự là khách quý."

Tô Nhu cười cợt "Đều là người một nhà cả, làm sao có thể nói là khách đây? Huống chi lần này Thần Thương xảy ra chuyện lớn như vậy, toàn bộ nhà họ Phó đều chịu ảnh hưởng, chúng cháu làm anh trai và chị dâu cũng nên bỏ hết chuyện bên ngoài để về đây giúp đỡ một tay, không phải sao?"

Phùng Uyển khinh nhờn nói: "Lời nói quả rất êm tai, trong lòng các cháu có ý định gì thì trong lòng mình là rõ ràng nhất. Mẹ chỉ muốn nhắc nhở các con một câu, đừng quên lúc trước ông cụ đã nói như thế nào, các con trở về đây có sự đồng ý của ông ấy chưa?"

Lời này hiển nhiên đâm trúng vào chỗ đau của Phó Hoảng Văn. Anh liền vỗ bàn một cái "Phùng Uyển! Tôi tôn trọng bà mới gọi một tiếng mẹ, đừng quá đề cao bản thân! Bà thật sự cho rằng cái nhà này là do bà định đoạt?"

Vốn dĩ tất cả những thứ này đều là của chính mình, cũng bởi vì Phùng Uyển lại đột nhiên xuất hiện lại tranh cướp sự quan tâm của ba anh. Không màng đến người nhà sống thế nào, có nhắc đầu lên nổi không, ông đem tất cả gia sản để lại cho bà. Vất vả lắm mới mong đợi được đến ngày Phó Thần Thương tự đào hố chôn mình và rời khỏi nhà họ Phó. Bên cạnh đó, Cảnh Hi lại càng ngày càng thành công, Phó Hoa Sanh lại là công tử con nhà giàu vô dụng, mắt thấy thắng lợi đang trong tầm mắt thì lại bị một đứa con gái không rõ lai lịch đến quấy rầy làm tiêu tan toàn bộ kế hoạch. Cuối cùng còn làm hại anh hoàn toàn bị mất hết đến quyền lợi rỗng rã suốt năm năm. Mà giờ muốn quay về cũng cần phải có sự đồng ý của ông cụ sao?

Cũng may ông cụ cũng không bạc đãi Cảnh Hi, chỉ là những ân

huệ nhỏ ấy làm sao sánh được với quyền thừa kế?

Năm năm qua, mọi chuyện đã ổn định, làm sao anh cam tâm. Mỗi giờ mỗi khắc đều suy nghĩ cách vươn mình ra thế giới thế nhưng vẫn không tìm được bất kỳ kẽ hở này. Ngay trong lúc anh hầu như muốn từ bỏ, Phó Thần Thương lại bị tai nạn, còn có khả năng hôn mê. Làm sao anh có khả năng buông tha một cơ hội ngàn năm có một này?

Phó Thần Thương vừa xảy ra chuyện, giờ phút này anh nên thừa cơ hội đổi mới cục diện. Tất cả mọi chuyện vẫn còn đang rối rắm, mà nhà họ Phó chính là đang cần một người có đầy đủ năng lực để chủ trì đại cục. Dù sau này Phó Thần Thương có hồi tỉnh lại thì cũng sợ rằng sẽ bị tàn tật suốt đời, ông cụ Phó dù yêu thương anh ta cũng phải suy nghĩ lại vì nhà họ Phó.

Vốn là anh muốn chờ ông cụ chủ động mời mình trở lại nhưng chờ đợi mãi chẳng thấy tăm hơi, cuối cùng anh phải tự mình trở về, cũng có kết luận trong lòng rằng ông cụ sẽ không bao giờ chịu hạ mình như vậy.

Còn hai đứa bé kia...

Phó Hoảng Văn nhìn vẻ mặt Phùng Uyển bình tĩnh cố ý lắc đầu nói: "Phùng Uyển, bà sẽ cho rằng Phó Thần Thương sẽ sống lại sau cái chết nên vì lẽ đó bà lại có niềm tin? Tôi cũng nhắc nhở bà một câu, vợ chồng bọn họ cũng đã sớm ly hôn, huống chi An Cửu lại hận bà thấu xương, cuối cùng ai có lòng cũng còn chưa chắc chắn đấy."

Phó Hoảng Văn cũng đã sớm hỏi thăm được tin tức rằng con trai cũng có quen biết với người nhà họ Phó, có điều anh ta cũng không có chút nào lo lắng.

Trước tiên chưa nói đến việc mấy đứa nhỏ căn bản không làm được gì. Năm đó đoạn ghi âm kia là do anh cố ý gài An Cửu vì anh biết Cảnh Hi cũng từ chối 20% cổ phần của mình chủ động lui về không tham dự âm mưu nào của ông. Thêm vào đó, trong những năm này, ba lại chăm sóc mẹ con bọn họ rất tốt. Vì lẽ đó, thời điểm An Cửu dẫn con bọn họ trở lại thì lại vô tình trở thành lá bài tẩy của người nào đó. Đây là sự thật, không phải là nói cho qua chuyện.

Nghe đến đó, Phùng Uyển tức giận đến mức run rẩy, bà biết Phó Hoảng Văn vẫn luôn có thành kiến đối với mình nhưng bình thường anh ta vẫn luôn kiêng dè không dám bắt kính.

Nhưng hiện tại, Thần Thần vẫn còn chưa chết mà cậu ta lại dám nói như vậy. Mà việc khiến bà tức giận hơn nữa chính là chuyện của hai đứa trẻ kia. Năm đó khi còn ở bệnh viện, ông cụ và Phó Cảnh Hi cũng đồng thời đi vào, Phó Cảnh Hi khẳng định rằng mình cũng biết sự tồn tại của hai đứa bé kia. Không cần nghĩ nhiều cũng có thể đoán được chắc chắn trong năm năm này An Cửu cũng không dễ dàng cùng với hai đứa bé kia, bằng không Phó Hoảng Văn cũng không nói ra những lời cay nghiệt đến như vậy.

Nghĩ tới đây, Phùng Uyển càng thêm hối hận vì ngày đó chính bà đã nói ra những lời tàn độc kích động đến An Cửu.

Mà từ lâu Phùng Uyển cũng đã tức giận sôi sục, tâm loạn hoang mang nhưng trên mặt vẫn luôn cố gắng trấn định. Bà không nhanh không chậm bưng lên chén trà được chạm khắc bằng sứ Thanh Hoan, lại nhấp một ngụm nói: "Cậu không nhắc thì tôi cũng đã quên, năm đó không ngờ An Cửu lại không phá bỏ cái thai đó khiến tôi cũng kinh ngạc. Nghĩ đến khi đó, Thần Thần đã vì đứa con trong bụng cô ấy mà chấp nhận từ bỏ quyền thừa kế. Thế nhưng cô ấy đã sớm nhẹ dạ, cũng đã ngã khụy xuống lại dững cảm mang theo cái thai trong bụng mà rời đi. Hiện tại Thần Thần đang lấy tính mạng ra cược với

cô ấy, mà lúc này Tô Hội Lê coi như va không chết thì cũng phải ngồi tù, cũng như cho bọn họ mở mang đầu óc, hoạn nạn mới thấy chân tình. Mấy ngày nay, An Cửu đã dẫn theo hai đứa bé cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà cứ vậy bên cạnh chăm sóc Thần Thần, quả thực so với cái người làm mẹ như tôi đây còn tận tâm hơn. Các con cũng biết, An Cửu là người trọng tình nghĩa!"

Tô Nhu cũng không phải kẻ tầm thường, cười khế hai tiếng "Ha ha, nếu như người đụng anh ta không phải là tình nhân cũ của Phó Thần Thương thì mẹ nói cũng thực là có lý. Chỉ là sao cứ phải nhất thiết là Tô Hội Lê đây? Chẳng lẽ việc này chỉ do một mình cậu ấy gánh chịu mới là điều tốt nhất? Cũng không thể để tuổi trẻ của cô gái kia trôi qua, bắt cô ấy bảo vệ xác chết di động cả đời..."

Phùng Uyển rốt cục bị từ "xác chết di động" kích thích làm mất khống chế. Bà tức giận ném ly trà trong tay mình, lớn tiếng nói: "Tô Nhu!"

Chương 185: Thăm bệnh

Edit : Sóc Là Ta - diễn đàn Lê Quý Đôn

Phó Hoằng Văn nhàn nhã tựa người trên ghế salông, một mặt đắc ý nói: "Sao vậy? Bị người khác nói đúng nên thẹn quá thành giận?"

Tiếng ồn ào trong phòng khách đã làm kinh động đến những người hầu bên ngoài, mọi người đều hai mặt nhìn nhau không ai dám nói chuyện, quản gia lo lắng sợ xảy ra chuyện gì nên vội vàng chạy vào, trong lòng run sợ nhìn hai người đang giương cung bạt kiếm "Phu nhân..."

Bởi vì Phó Thần Thương xảy ra chuyện nên mấy ngày nay bầu không khí trong nhà đặc biệt nặng nề. Lần trước có người làm vườn lảm miệng nói một câu "Thiếu gia sợ là không tỉnh lại", trêu đến người luôn luôn có tính khí tốt như Phùng Uyển, bà nổi trận lôi đình cho sa thải tại chỗ. Từ lúc đó, cũng không ai dám lảm miệng, đều cẩn thận vùi đầu làm việc, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Hiện tại đại thiếu gia cùng phu nhân sắp trở về, cuộc sống của bọn họ có lẽ càng khó khăn hơn.

Hiếm khi thấy từ trên xuống dưới người nhà họ Phó lại cực kỳ chờ mong một kẻ lãnh khốc lại đáng sợ như đại thiếu gia mau chóng tỉnh lại như vậy. Tuy rằng chỉ cần anh vừa xuất hiện thì sẽ làm tất cả mọi người cảm thấy căng thẳng nhưng dù sao so với tình huống bây giờ cũng cảm thấy không đáng sợ như vậy.

"Không có chuyện gì, sai người đến dọn dẹp một chút." Giọng nói của Phùng Uyển đã khôi phục bình thường nhưng vừa nãy khi ném

chén trà, tay bà còn khê run rẩy chưa thể phục hồi lại được.

Quản gia vừa muốn xoay người liền bị Phó Hoằng Văn gọi lại "Quản gia, chuẩn bị xe, chờ một lúc nữa tôi sẽ cùng phu nhân đây đi đến bệnh viện thăm thiếu gia."

Quản gia vừa nghe xong, thân thể lập tức căng thẳng. Ông nhìn Phùng Uyển, lại nhìn Phó Hoằng Văn không biết nên ứng đối ra sao.

Ngay khi không khí đọng lại, mùi thuốc súng đang phân tán, điện thoại di động của Phùng Uyển reo lên.

Phùng Uyển nhìn chăm chăm vào Phó Hoằng Văn đang ngồi đối diện trên ghế salông không một chút sợ hãi, khuôn mặt âm trầm tiện tay ấn xuống nút nhận cuộc gọi "Alo?"

Sau nửa giây, bởi vì bà cũng nhận ra là do ai điện đến nên giọng nói cũng có chút nhu hòa: "Là An Cửu sao? Có chuyện gì thế con?"

Sóc Là Ta - Di#en Đà*n Lê Qu%ý ĐỒn

Tô Nhu cùng Phó Hoằng Văn nhìn nhau, gương mặt không chút biến sắc nghe Phùng Uyển nói chuyện.

Trên mặt Phùng Uyển đột nhiên kích động vạm phần "Con nói cái gì? Thần Thần tỉnh rồi?"

"Bác sĩ nói thế nào?"

"Ông trời phù hộ! An Cửu, mẹ thực sự là không biết nên làm sao cảm tạ con mới được."

"Được được được, mẹ sẽ đến ngay."

Phùng Uyển cúp điện thoại xong, cả người đều cảm thấy thoải mái, mà trái lại khuôn mặt của Phó Hoằng Văn và Tô Nhu lại đồng loạt thay đổi sắc mặt.

Phó Hoằng Văn hừ một tiếng "Ngụy trang thật giống nhỉ? Làm sao anh ta có thể tỉnh lại được chứ??"

Tô Nhu cũng để lộ ra vẻ mặt xem thường.

Phùng Uyển tiện tay sửa sang lại mái tóc, ôm túi xách nói với quản gia: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không nghe tôi vừa nói sẽ đến bệnh viện thăm đại thiếu gia sao? Còn không mau đi!"

Phùng Uyển nói xong cũng liên tục gọi cho những nhân vật quan trọng để thông báo tin tức này, lại chậm chạp bước ra cửa lớn.

"Vâng, vậy thì đi." Quản gia phản ứng lại, vội vàng đi chuẩn bị xe.

Xem ra thiếu gia thật sự tỉnh rồi, bằng không Phùng Uyển cũng không thể chủ động gọi quản gia đi chuẩn bị xe.

Thấy vậy, Phó Hoằng Văn và Tô Nhu mới bắt đầu cuống lên.

Phó Hoằng Văn thấp giọng nói một tiếng "Đáng chết! Thật sự tỉnh rồi sao?"

"Đừng nóng vội, trước tiên đi xem xem, nếu tỉnh rồi thì thế nào? Ai biết có di chứng về sau không chứ!"

"Đúng, đúng... Nói không sai!"

--- Sóc Là Ta - Di#en Đà*n Lê Qu%ý Đôn

Sau nửa giờ, trong phòng bệnh đã chật ních người vào thăm.

Phùng Uyển, Phó Hoa Sanh, ông cụ cũng ngay lập tức chạy tới, sau đó còn có các thương giới kinh doanh, tập đoàn lãnh đạo cấp cao, ...

Trăm nghe không bằng một thấy, chỉ cần bọn họ nhìn thấy Phó Thần Thương không có chuyện gì thì bọn họ cũng thế cục cũng sẽ dần ổn định lại thôi.

Mà tinh thần của Phó Thần Thương quả thực minh mẫn, mặc kệ là thăm dò hay trò chuyện thì anh vẫn ứng đối như thường. Lúc này lời đồn bên ngoài nói Phó Thần Thương bị tổn thương não cũng nhanh chóng sụp đổ, thêm vào đó bác sĩ cũng ở đây, chỉ rõ anh chỉ bị thương ngoài da, chân trái gãy xương, chỉ cần dưỡng thương cho tốt thì sau này sẽ không có bất kỳ di chứng về sau.

Phó Hoảng Văn và Tô Nhu đứng tít ngoài rìa, tận mắt thấy cảnh này thì sắc mặt trắng bệch, nhìn ánh mắt sắc bén của ông cụ cũng không dám ngẩng đầu lên lần nữa.

Mà bất luận bọn họ làm sao cũng không ngờ tới, Phó Thần Thương lại có vận may lại tốt như vậy.

Một vị trung niên kích động kéo tay Phùng Uyển "Thần Thần nhà bà thực sự là có phúc lớn mạng lớn, tôi nói cậu ấy nhất định sẽ không sao, thế mà bên ngoài cứ đồn ầm ĩ chuyện không có."

Phùng Uyển thờ ơ trả lời một câu "Đa tạ bà Vương quan tâm."

"Đến đây." Nói xong, bà lại kéo một cô gái dáng ngọc yêu kiều đến trước mặt "Đây là Mộng Dao của chúng ta, từ khi Thần Thần gặp

chuyện, mấy ngày nay không màng cơm nước đều gầy mất vài cân. Bà xem, ánh mắt cũng sắp lợt thỏm vào trong rồi. Đứa nhỏ này cũng vì quá yêu Thần Thần thôi..."

Bà Vương vừa thấy Thần Thần sang bắt quàng làm họ, Phùng Uyển liên tục cười lạnh trong lòng.

"Bà Vương cũng đừng tiếp tục nói lung tung, ai không biết lại cho rằng Thần Thần nhà chúng tôi có mối quan hệ gì đó với Mộng Dao nữa. Dù sao Mộng Dao sắp đính hôn, hay là bà cũng nên chú ý một chút?"

Phùng Uyển đã sớm nghe nói về việc bà Vương đang lo lắng Phó Thần Thương sẽ gặp chuyện không may nên liền sắp xếp đối tượng cho con gái mình. Giờ đây dáng vẻ quẩn lầy không tha thật khiến Phùng Uyển tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Thế cũng được, bà cũng đỡ phải phí công giải thích nhưng lại không nghĩ tới, bà ta mặt dày chủ động đưa con gái tìm đến cửa.

Phùng Uyển cũng chưa báo với bà về tin tức này bởi vì bà Trương đã vô tình nói ra mà mọi người trong lúc đang đánh bài vô tình nghe được, thế nên bọn họ cũng kéo lại đây.

Bà Vương nhìn thấy vẻ mặt khinh miệt của Phùng Uyển thì trên mặt lộ ra vẻ lúng túng. Thế nhưng rất nhanh bà lại làm ra dáng vẻ một bộ kinh ngạc không ngớt, mạnh miệng giải thích: "Đây tuyệt đối là hiểu lầm, hoàn toàn không thể nào, Mộng Dao đối với Thần Thần chính là toàn tâm toàn ý. Đứa nhỏ ngốc này đã chấp nhận xếp một nghìn con hạc giấy để cầu nguyện cho Thần Thần đến nỗi tay cũng bị thương rồi đây này."

Nói xong cũng giục con gái đến tặng đồ vật cho người ta.

An Cửu lại không để ý đến mọi người chỉ đứng trong góc vội vàng thu dọn đồ đạc, cô tùy tiện mặc quần áo ở nhà, tóc xoã rối tung hoàn toàn không ai chú ý đến cô, đều xem cô là cô nữ giúp việc ở đây.

Từ đầu đến cuối An Cửu cứ một mực có thái độ bàng quan như vậy tựa như mọi chuyện không liên quan đến mình. Cô nhìn Phó Thần Thương bị những nhân vật có máu mặt vây quanh, lại nhìn cô gái xinh đẹp có khí chất thoát tục như tiên sa trên trời hạ xuống, ngón tay cô ấy trắng nõn xấu hổ ôm chiếc bình thủy tinh tinh xảo có chứa hạc giấy bên trong e thẹn tự tay đưa đến trước mặt Phó Thần Thương.

Đúng là rất hao tổn tâm tư đây, chắc hẳn cô ta biết dù mình có mua những món đồ vật đắt giá đi chăng nữa thì với thân phận cao quý như Phó Thần Thương thì anh cũng chẳng thèm khát. Đối với một đại gia từng trải như anh ta, tuy một phương thức đơn giản nhưng ấu trĩ lại có thể đánh động lòng người.

Phó Thần Thương cũng chỉ muốn người trong nhà mình biết thôi là đủ rồi nhưng anh tuyệt đối không ngờ hiện tại lại xảy ra tình huống như vậy. Lúc này, anh chỉ có thể lên tinh thần ứng phó, suy nghĩ rằng sau khi việc này kết thúc mình sẽ tức giận với bà xã yêu dấu của mình.

Dưới góc nhìn của anh, một người phụ nữ như thoát tục từ Cốc U Lan lại dường như không hề dính khói bụi trần gian như thế này thì làm sao lại có thể so sánh được với người mẹ của hai bảo bối của anh, làm sao so được với cô – người mà ngày đêm chăm sóc anh và hai đứa con của anh không quản cực khổ ngày đêm?

Mà vị tiểu thư Vương kia lại tươi cười rạng rỡ, dung mạo xinh đẹp, dáng dấp mềm mại thướt tha, vạt áo dần mở rộng, khác hẳn với bóng dáng tiều tụy của An Cửu – vợ anh. Thế nhưng vào lúc này

trong mắt anh cô chính là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế giới này. Nghĩ vậy, Phó Thần Thương nói tiếng cảm ơn nhưng không tự mình đưa tay ra tiếp nhận "Xin lỗi, tay tôi bị thương."

Phó Hoa Sanh vốn muốn xem kịch vui nhưng khi nhận thấy ánh mắt thăm thẳm của Phó Thần Thương thì cũng vội vàng chủ động thay anh nhận lấy chai thủy tinh đựng đầy những hạc giấy kia: "Tôi đến đây, cứ giao cho tôi là được."

An Cửu đã thu dọn đồ đạc xong xuôi, thừa dịp bên cạnh Phùng Uyển không còn ai thì cũng tiện miệng nói: "Phu nhân, nếu như không còn chuyện gì, con về trước, hôm nào sẽ trở lại thăm anh ấy."

Phùng Uyển thương yêu nhìn sắc mặt tái nhợt tiều tụy của cô nói: "Nhanh chóng về nghỉ ngơi thật tốt. Mẹ trông bộ dáng này của con giống như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Làm sao sắc mặt lại dọa người đến thế?"

"Không có chuyện gì, ngủ một giấc là ổn thôi."

"Hai đứa trẻ đâu? Hay là mẹ giúp con chăm sóc chúng mấy ngày? Dáng vẻ của con như vậy khiến mẹ không an lòng..." Phùng Uyển lo lắng nói.

An Cửu cũng muốn nói chuyện nhưng ống quần bị người khác kéo, Đoàn Đoàn lim dim đôi mắt buồn ngủ ngẩng đầu nhìn cô "Mẹ, con muốn về nhà ... "

"Được được được, lập tức về ngay đây. Bảo bố vào trước chờ mẹ." An Cửu dịu dàng an ủi cậu, sau đó cũng nói chuyện một cách uyển chuyển với Phùng Uyển: "Vẫn không nên gây phiền phức cho mẹ thì hơn."

"Việc đó... Nếu như có gì cần giúp đỡ thì nhất định phải gọi điện thoại cho mẹ." Phùng Uyển lưu luyến không rời muốn bước vào trong nhìn hai đứa bé lần nữa.

Phó Thần Thương đang bị người vây quanh, đừng nói là tiểu bảo bối mà anh cũng không thể gặp An Cửu. Anh chỉ thấy được gò má cô qua khe hở, tựa hồ cô đang nói lời tạm biệt với Phùng Uyển, gấp đến độ tâm tư nóng nảy, sắc mặt cũng lập tức chìm xuống...

Sau khi nói xong, An Cửu liền ôm hai đứa bé đi ra ngoài, Phùng Uyển đang chuẩn bị gọi Phó Hoa Sanh đưa bọn họ đi nhưng vừa đúng lúc này có một người mà bà không muốn gặp nhất cũng đâm đầu đi tới.

"Cậu Cảnh Hi ... " Hai đứa bé hiển nhiên rất quen thuộc với anh ta, nhìn thấy anh, bọn chúng rất vui vẻ.

Phạn Phạn như hổ mãnh trực tiếp vồ tới muốn ôm một cái "Cậu Cảnh Hi, ôm ... "

"Ngoan....A...." Phó Cảnh Hi ngồi chồm hổm xuống tùy ý để cô bé ôm cổ mình, sau đó anh ôm cô bé đứng lên nhìn về phía An Cửu "Phải đi rồi sao? Tôi đưa cô về."

An Cửu "A" một tiếng, có chút do dự "Không phải đến thăm Phó Thần Thương sao? Tôi tự mình về cũng được..."

"Nhiều người như vậy đến thăm anh ấy, thiếu một mình tôi chắc cũng không sao."

Chương 186: Ở Nhà Một Mình

Phạn Phạn lấy mấy khối chocolate trong túi Phó Cảnh Hi ra, chạm phải ánh mắt của An Cửu liền ra dấu :” Mama, con không ăn, con chỉ xem một chút.”

Năm năm qua, Phó Cảnh Hi đã tạo thành thói quen nhét mấy khối kẹo hoặc là chocolate trong túi, hơn nữa mỗi lần đều không giống nhau.

"Bây giờ nhìn xong rồi, để về chỗ cũ đi." Thái độ An Cửu hoàn toàn không lay chuyển, đứa nhỏ này, nếu có đồ ăn ngon ở trên tay mà không lén lút ăn vụng thì cô đã chẳng phải chú ý đến nó thế này.

Động tác chậm chạp, Phạn Phạn lưu luyến không rời trả về, sau đó đá đá bắp chân, đầu chôn vào hõm vai Phó Cảnh Hi , im lặng không lên tiếng, đồ ăn đã ở trước mặt, nhưng chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, thật quá bi thương a~~~/(T o T)/~~

Phó Cảnh Hi lặng lẽ nói nhỏ mấy câu bên tai Phạn Phạn, khuôn mặt như đứa đám của đứa nhỏ lập tức trở thành hư không, con bé vui vẻ hôn lên mặt anh một cái :” Thích nhất anh Cảnh Hi~~~”

An Cửu đã quá quen thuộc với cảnh tượng này, ngược lại không nói thêm gì, nhưng phùng uyển đứng một bên thấy vậy, nháy mắt xệ mặt xuống, sắc mặt thật khó coi, bà hít sâu một hơi mới có thể miễn cưỡng khôi phục lại thái độ, không nói hai lời đi vào phòng, chốc lát sau kéo Phó Hoa Sinh ra.

"An Cửu a, để Sanh Sanh tiễn các con đi!"

Phó Hoa Sinh lão đảo bị bắt ra ngoài, thật vất vả mới đứng vững thân thể, ngay sau đó liền bị Phùng Uyển nắm một cái, vì vậy không ngừng mở miệng nói: "Ha ha, không cần làm phiền cháu trai! Tôi đi cho, tôi đi cho!"

Nhìn vẻ mặt khẩn trương không dứt của Phùng Uyển và Phó Hoa Sinh, Phó Cảnh Hi ôm Phạn Phạn, khoé miệng hơi giật giật, sau đó vẻ mặt lạnh nhạt nhìn về phía An Cửu.

An Cửu hạ mí mắt, vuốt ve cái trán, tình hình này làm cô cực kỳ mệt mỏi, phiền muộn, mọi thứ như nghẹn ở cổ họng.

Hiểu càng nhiều, trong lòng càng rõ ràng, loại cảm giác lại càng mãnh liệt.

Rốt cuộc, ở trong mắt người nhà họ Phó, mình và đứa bé là cái gì?

"Phạn Phạn." An Cửu vươn tay về phía con gái.

Nhiều ngày không thấy, đứa nhỏ có vẻ không bỏ được, do dự một lúc lâu, mới nghiêng người hướng về phía vòng ôm của mẹ.

Trong nháy mắt, sắc mặt Phùng Uyển như trời sáng sau cơn mưa, Phó Hoa Sinh thở phào nhẹ nhõm một cái, đang chuẩn bị tiếp người thì đột nhiên An Cửu nói một câu: " Mọi người bận rộn như vậy, không cần tiễn, cũng chẳng xa là bao, Phạn Phạn, Đoàn Đoàn, chào mọi người đi!"

Vẻ mặt tự nhiên, nhu hoà, giọng nói khách khí, không có tính công kích mà lại tràn ngập sự kiên định, cảm nhận được sự xa cách và bài xích của cô, trong thời gian ngắn, ba người cũng không giằng co nữa, yên lặng nhìn An Cửu bước đi, một tay ôm Phạn Phạn, một tay

dắt Đoàn Đoàn, dần dần di xa. DI\$enDan Lê Qu*yDo*n

Phó Hoa Sinh ngược ngùng sờ lỗ mũi một cái, tiến tới bên tai Phùng Uyển , nhỏ giọng nói: "Đã bảo mẹ đừng như vậy, trước mặt An Cửu mà mẹ phòng Cảnh Hi như phòng sói, thì coi cô ấy là cái gì chứ?"

"Mẹ. . . . ." Phùng Uyển mất ngôn ngữ, nhìn Phó Cảnh Hi đang phất tay cùng bọn trẻ, giọng căm giận :” Không phải mẹ chỉ đang bị buộc phải làm thế thôi sao! Chẳng lẽ cái gì cũng không làm?”

Mặc dù sớm có chuẩn bị , nhưng khi tận mắt chứng kiến Phó Cảnh Hi và bọn nhỏ thân thiết như vậy, bà vẫn vô cùng kinh hãi!

"Mẹ quên anh Hai đã nói gì sao?" Phó Hoa Sinh thờ dãi

--- -----

Rốt cuộc cũng trở lại nhà trọ, An Cửu thiếu chút nữa mệt lả.

Không yên tâm cầm nhiệt kế ra đo nhiệt độ cho Đoàn Đoàn, xác định con đã hạ sốt mới quay ra dặn Phạn Phạn không được ăn đồ ăn vặt lung tung, làm xong tất cả, chẳng thềm cởi quần áo giầy dép, cô nhào lên trên giường .

Đoàn Đoàn nằm ở mép giường, giống mô giống dạng dịch chẵn cho mẹ :” Mama, mẹ cứ yên tâm nghỉ ngơi đi! Con sẽ dẫn Phạn Phạn đi chuẩn bị bài tập.”

Phạn Phạn cũng học theo, cởi giầy giúp An Cửu :” Mama~~~Phạn Phạn cũng sẽ nghe lời ~"

"Ngoan. . . . ." sự săn sóc của các bảo bối làm An Cửu an tâm vô

cùng, mí mắt ngày càng nặng, xung quanh như thủy triều rút nước, An Cửu nhanh chóng đi vào giấc ngủ sâu.

Màn đêm buông xuống.

Phạn Phạn nằm trên thảm lẳng hai vòng :” Anh ơi, em đói rồi, sao mẹ còn chưa tỉnh ?”

Đoàn Đoàn nghĩ một chút, "Nhất định là mama mệt lắm rồi, đừng đánh thức mẹ! em ăn đồ ăn vặt đi!"

"Vạn tuế!" Khó khăn lắm mới nhận được sự khai ân của Đoàn Đoàn, Phạn Phạn lập tức rời khỏi bóng ma đau khổ vì đói bụng.

Hai giờ sau, Phạn Phạn cắn khoai tây chiên, sờ bụng một cái, lại lẳng hai vòng :” Anh ơi, em lại đói rồi. . . . . “

Đồ ăn vặt dù sao cũng không thể làm no bụng, không ăn một bữa cơm, Phạn Phạn vẫn luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

DI\$enDan Lê Qu*yDo*n

Đoàn Đoàn ăn một phần bánh mì nhỏ đều cảm thấy tốt rồi, cậu thật không thể hiểu cơn đói của Phạn Phạn là từ đâu mà có, im lặng không biết làm thế nào :” Vậy anh nấu cơm cho em nhé! Nhưng mà anh chỉ biết nấu cơm trắng, em có ăn không?”

Phạn Phạn lập tức giơ tay: "Có!"

Vì vậy, Đoàn Đoàn học theo phương pháp nấu đã đọc được từ một quyển sách, xách băng ghế, bắt đầu từng bước, lấy gạo nấu cơm.

"Anh ơi, sao anh chỉ cho có một chút gạo như thế? Không đủ chưa

đủ!" Phạn Phạn bất mãn.

Đoàn Đoàn không thể làm gì khác hơn là lại tăng thêm một chút, Phạn Phạn vẫn kêu không đủ, Đoàn Đoàn không thể làm gì khác hơn là lại tăng thêm nhiều lần.

Vài chục phút sau, nồi cơm điện tự động nhảy lên, cả một nồi cơm to, đến cái nắp cũng bị đẩy ra.

Nhìn nồi cơm đầy ặc, miệng Phạn Phạn há thành hình chữ “O”

Đoàn Đoàn mặt không chút thay đổi nói: "Anh đã nói rồi , gạo nấu thành cơm, thể tích sẽ tăng lên gấp mấy lần."

Không có thức ăn, cuối cùng, Phạn Phạn phải dùng đường trắng trộn cơm, ăn hết một bát.

Đoàn Đoàn đứng một bên xem, tình nguyện đói bụng cũng không chịu ăn thức ăn không lành mạnh, làm thế này mà nó cũng có thể ăn được, thật là đủ rồi.

Hai đứa bé không đánh thức mẹ, tự mình tìm đồ ăn rồi ngoan ngoãn đi ngủ .

Sáng ngày hôm sau, An Cửu vẫn không tỉnh.

Phạn Phạn là bị đói tỉnh, âu đầu tiên chính là :” Anh ơi, em đói. . . .
“

Đoàn Đoàn dụi mắt, bởi vì bị bệnh, thân thể như nhũn ra, đầu còn có chút choáng váng, "Mama còn chưa tỉnh sao? Ăn chút bánh mì rồi uống chút sữa tươi là được rồi."

Phạn Phạn uất ức vô cùng, "Muốn ăn thịt."

"Sáng sớm ăn thịt cái gì, ăn ít một chút coi như giảm cân."

"Em còn là đứa bé, không thể giảm cân."

"VẬY coi như dọn dẹp dạ dày."

"....."

.....

.....

Đến trưa, cuối cùng Đoàn Đoàn cũng không nén được lo lắng, cũng không phải là cậu bị đói, chỉ là An Cửu trở về từ chiều hôm qua đến giờ liền ngủ, liên tục gần hai mươi tiếng, điều này hiển nhiên không hợp với lẽ thường.

Hai đứa nhỏ vào phòng An Cửu thử đánh thức cô, nhưng mặc kệ gọi ra sao cũng không thấy mẹ có chút động tĩnh nào.

"Mama, mama, tỉnh lại ddi~~~" Phạn Phạn sắp khóc : "Anh ơi, mama làm sao vậy?"

"Có lẽ là ngủ quá lâu." Đoàn Đoàn mím môi thật chặt, tay nhỏ siết lại : "Có khi nào mama cũng sẽ giống baba, ngã bệnh không?" Phạn Phạn đỏ mắt hỏi.

Lúc này Đoàn Đoàn cũng không biết trả lời thế nào , "Đừng nóng vội, để anh nghĩ xem nên làm sao."

Phạn Phạn khụt khịt cái mũi, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lấy một tờ giấy

trong ngực ra, như một làn khói chạy đến phòng khách.

Trên tờ giấy là một dãy số điện thoại, Phạn Phạn bởi vì quá gấp mà ấn sai liên tục, đến lần thứ ba mới đúng, hỏi :” Ba ba. . . . . Là baba sao?”

Đầu bên kia, Tề Tần trơ mắt nhìn ông chủ mình nằm trên giường bệnh biến thân từ gió dữ cuồng nộ thành Hawaii mát mẻ.

"Ừm, ba đây, Phạn Phạn sao?"

"Con là Phạn Phạn!"

"Xảy ra chuyện gì?" Phó Thần Thương trực giác không đúng, lập tức cau mày.

Phạn Phạn vừa nghe đến giọng nói của Phó Thần Thương , lập tức không nhịn được khóc lên, vừa thút tha thút thít vừa đứt quãng kể lể.

"Bảo bố đừng vội, ba tới ngay đây! Nếu như sợ thì không cần cúp điện thoại. . . . ."

Phó Thần Thương duy trì trạng thái trò chuyện , quay về phía Tề Tấn :” Chuẩn bị xe đến nhà trọ HƯơng Giang.”

"Nhưng ông chủ. . . . ." Tiếp xúc ánh mắt đáng sợ của anh, lời còn chưa dứt, Tề Tấn liền nuốt nó trở lại, ngaon ngoãn làm theo.

"Đợi chút, tìm bác sĩ đi cùng.”

"Vâng"

Phó Thần Thương nghe được giọng Đoàn Đoàn và Phạn Phạn trong

cuộc gọi.

"Phạn Phạn, em đang gọi cho ai?" Đoàn Đoàn hỏi.

"Là Baba!"

Tư thái cau mày của Đoàn Đoàn giống Phó Thần Thương như đúc :"
Sao lại gọi cho ông ấy? em quên là baba đang bị thương sao?"

"Nhưng. . . . ."

Nhưng Phó Thần Thương tầy nã quá thành công, cho nên khi Phạn Phạn gặp phải tình huống như thế, phản xạ có điều kiện là nghĩ ngay đến lời dặn của anh, nếu có chuyện phiền toái thì gọi cho baba, baba sẽ đến ngay lập tức.

"Vậy, vậy em gọi cho anh Cảnh Hi vậy!" Phạn Phạn nói.

Nghe được lời Phạn Phạn nói, trong nháy mắt, sắc mặt Phó Thần Thương cứng lại.

Đoàn Đoàn suy tư, chỉ chốc lát sau quả quyết lắc đầu một cái,
"Không được."

Chương 187: Trận chiến mở màn

"Tại sao vậy?" Phạn Phạn khiêm tốn xin chỉ giáo.

"Nói em cũng không hiểu." Đoàn Đoàn tỏ vẻ, bởi em gái quyết định mà không thương lượng trước với mình nên bản thân có chút tức giận.

Phạn Phạn đi vòng quanh cậu, truy vấn :” Tại sao vậy?”

"Bởi vì em ngốc."

"Anh là đồ quỷ sứ đáng ghét! Hừ."

Nghe cuộc đối thoại của hai đứa nhỏ, khoé miệng phó thần phung không kìm được mà nâng lên, chỉ là, nghe tiếp, sắc mặt dần trở lên. . .

Thấy em gái tức giận, Đoàn Đoàn mới nhanh chóng giải thích :” Anh Cảnh Hi thích mama, em biết phải không?”

"Em biết mà, anh Cảnh Hi còn thích cả Phạn Phạn và anh nữa!"

"Không phải loại tình cảm đó."

"Vậy thì là loại nào?"

"Là kiểu muốn làm baba của em ý." Đoàn Đoàn vắt hết óc mới nghĩ ra từ có thể biểu đạt ý tứ mình muốn nói cho cô nhóc.

"Có thật không?" Phạn Phạn vui vẻ vỗ tay, "Em thích anh Cảnh Hi làm baba của em!"

Bên đầu điện thoại kia, Phó Thần Thương chỉ muốn học máu. . . . .

Vì vậy Đoàn Đoàn lại hỏi tiếp: "Vậy em biết quan hệ giữa anh Cảnh Hi và baba chúng ta là quan hệ gì không?"

Phạn Phạn lắc đầu: "Không biết. . . . ." Die&N Đa%N Lê Quý% Đôn

Đoàn Đoàn hít sâu một hơi, bắt đầu giải thích: "Em quên mama đã nói với chúng ta ngày hôm trước rồi sao? Anh ấy là con trai anh cả của baba, cũng là cháu trai của baba, theo đạo đức luân lý thì như vậy là loạn luân. Hơn nữa, anh Cảnh Hi có vẻ không hợp với bà nội và chú Ba, họ đều đứng về phía baba chúng ta, nên rất có thể anh ấy và baba đối ngược nhau. Từ góc độ khác, nếu baba muốn theo đuổi mama một lần nữa thì đó sẽ là vật cản. cho nên, để mama không phải phiền lòng, chúng ta không nên để hai người họ cùng xuất hiện trước mặt mama cùng một lúc. Bây giờ em đã hiểu chưa?"

Phạn Phạn hé mở miệng, chậm rãi gật đầu một cái, lộ ra biểu cảm "Mặc dù không biết anh đang nói gì nhưng có vẻ rất đúng , rất cao siêu."

Biểu hiện của Đoàn Đoàn khiến Phó Thần Thương lại phải thay đổi cách nhìn đối với người con trai này, bây giờ anh đã không thể tiếp tục gán danh đứa bé dễ dụ dễ lừa cho thằng bé được nữa rồi, thái độ phải càng thêm thận trọng.

Phó Thần Thương chạy đến cũng là lúc Phạn Phạn đang thương

lượng với anh có nên làm theo phương pháp giúp baba tỉnh hay không, may mắn thay, chuông cửa vang cắt đứt suy nghĩ không đáng tin cậy này của cô bé.

Phó Thần Thương ngồi trên xe lăn, Tề Tấn đi theo phía sau, cùng đi cùng còn có một nữ bác sĩ và một y tá.

"Baba~~~" Phạn Phạn nhiệt tình nghênh đón, sau đó làm theo lời Đoàn Đoàn dạy, nói xin lỗi, "Thật xin lỗi baba, con quên ba bị thương chưa lành!"

"Không cần phải nói xin lỗi, cảm ơn bảo bối tin tưởng ba như vậy, mẹ sao rồi?"

"Mẹ còn đang ngủ!" Phạn Phạn dẫn người vào phòng.

Đoàn Đoàn đang nằm ở mép giường, mặt lo âu nhìn người nằm trên giường. Die&N Đa%N Lê Quý% Đôn

Nữ bác sĩ lấy ống nghe ra kiểm tra cho An Cửu, những người còn lại ddefu khẩn trương đứng chờ một bên, cho đến khi bác sĩ mở miệng.

"Không sao, mệt nhọc quá độ nên tạm thời hôn mê thôi, chỉ cần truyền một chai đường glu- co là sẽ nhanh chóng tỉnh lại."

Biết mẹ không sao, hai đứa nhỏ vui vẻ đến mức nước mắt chảy ròng.

Phó Thần Thương như trút được gánh nặng, đồng thời đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt và bờ môi khô khốc của người nằm trên giường.

Tề Tấn cũng xoa xoa mồ hôi trên trán, may không có việc gì, nếu có chắc boss sẽ điên lên mất.

Bởi vì trước khi đến, Phó Thần Thương đã nói tình huống của An Cửu cho bác sĩ nên họ đã chuẩn bị tất cả dụng cụ để có thể truyền nước biển ngay tại nhà cho An Cửu.

Sau đó, Phó Thần Thương lại để bác sĩ kiểm tra Đoàn Đoàn một chút nữa.

Đoàn Đoàn mở trừng hai mắt nói: "Hai giờ trước con đã dùng nhiệt kế đo lại rồi, nhiệt độ bình thường."

Phó Thần Thương sờ sờ trán của cậu, "Vậy thì tốt."

Nói xong chuyển sang bác sĩ và cô y tá :” Hai người về trước, kim tiêm tôi sẽ rút ra cho cô ấy.”

"Vậy chúng tôi đi trước, có vấn đề gì cứ liên lạc lại." cả hai rời đi.

Tiến họ đi, Phạn Phạn lập tức kéo lại vạt áo Phó Thần Thương,

"Sao vậy Phạn Phạn?" động tác nhỏ bé của con gái cũng có thể khiến trái tim anh nháy loạn lên vì sung sướng.

Phạn Phạn dùng cặp mắt long lanh trong suốt nhìn anh , thể hiện sự khát vọng và uỷ khuất :” Baba. . . . con đói”

Phó Thần Thương nhíu chặt chân mày hỏi, "Mẹ ngủ từ lúc nào?"

"Ngày hôm qua lúc trở lại nhà liền ngủ." Phạn Phạn trả lời.

Vậy không phải là hai mươi giờ hai đứa đều không ai cho ăn?

"Vậy các con ăn cái gì?"

"Đồ ăn vặt, với cả cơm anh ấy nấu, nhưng không có thức ăn, con ăn một bát cơm trộn đường." Phạn Phạn làm bộ tội nghiệp kể.

Phó Thần Thương nghe xong mà lòng chua xót không dứt, càng thêm tự trách.

"baba, ba có biết nấu đồ ăn hay không?" Phạn Phạn mang vẻ mặt mong đợi hỏi.

Phó Thần Thương chần chờ trả lời: "Hẳn là được. . . ."

Đoàn Đoàn chen miệng nói: "Phạn Phạn, đừng bướng bỉnh, chân baba bị thương, sao có thể nấu đồ cho em."

Phó Thần Thương nghĩ một chút, "Tề Tấn."

"tôi ở đây, boss?"

"Biết làm món ăn sao?" Phó Thần Thương hỏi.

Tề Tấn mặt vô tội lắc đầu, "Ách. . . . . Không biết."

Mặc dù anh làm phụ tá rất có năng lực nhưng cái này thì không biết.

"Vậy thì hãy làm theo lời tôi nói."

Phó Thần Thương nói xong liền bảo các con:" Hai đứa muốn ăn cái gì, viết ra, ba sẽ mua cho."

Phạn Phạn vừa nhắc tới ăn liền có sức, lập tức chạy đi cầm bút viết, chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, xen cả tiếng Trung và tiếng Anh, có đồ Trung cũng có đồ Tây, tóm lại là những món cô bé nhớ từ thực đơn , những thứ khác không nhớ được, chỉ riêng ăn là không bỏ sót một

chữ, xong còn cố ý đem thực đơn của mình ra khoe với baba.

Phó Thần Thương gật đầu, "của Đoàn Đoàn đâu?"

Đoàn Đoàn lắc đầu một cái, "Cái gì cũng được."

Có vẻ không có khẩu vị cho lắm.

Vì vậy Phó Thần Thương thêm mấy món nữa vào tờ giấy rồi giao cho Tề Tấn đi mua.

Trong lúc này, điện thoại Tề Tấn vẫn liên tục vang, nhưng tất cả đều bị anh cắt đứt, cho đến khi cầm tờ giấy ra cửa mới trả lời từng cái.

"Không phải đã nói rồi sao, ông chủ đang bận, vấn đề của cậu cứ chờ thêm một chút! Chuyện của cậu quan trọng? chuyện của cậu có to đến mấy cũng không to bằng việc để hai bảo bối của boss đói được. thôi, tôi còn phải đi ra siêu thị mua đồ! cậu nói cho họ, trong vòng hai giờ đừng gọi điện cho tôi, ông chủ không rảnh! Thứ gì nên ký, nên phê duyệt, cứ để sau đi. . . ."

Vì vậy, sau nửa giờ, Tề Tấn mua xong thực phẩm, bắt đầu khiêu chiến lớn nhất trong đời mình: vào bếp, dưới sự chỉ đạo của boss.

Phó Thần Thương ngồi trên xe lăn, một câu một chỉ lệnh dạy Tề Tấn làm thế nào, trình độ nghiêm khắc khiến Tề Tấn không nhịn được mượn danh thái hành mà rơi lệ.

Đoàn Đoàn cầm quyển sách nằm ở mép giường nhìn An Cửu, Phạn Phạn thì không yên chân, chạy liên tục giữa bếp và phòng ngủ, cứ thế lặp đi lặp lại. "10 phút sau bỏ nồi ra.", Phó Thần Thương để lại câu này rồi vào trong phòng xem tình hình An Cửu.

Cuối cùng cũng làm xong tất cả, Tề Tấn lau mồ hôi, gần như mệt lả, bây giờ anh cảm thấy, mình mới là người cần bổ sung glu-co nhất.

Phó Thần Thương lấy một chậu nước nóng, vén chăn An Cửu lên rồi tự nhiên cởi áo cô ra, hai bạn nhỏ bên cạnh, một thì tò mò, một thì cảnh giác nhìn anh.

Phó Thần Thương giải thích: "Khụ, ba lau người cho mẹ các con, sau đó thay quần áo ngủ để mẹ thoải mái hơn một chút."

Phạm Phạm "Nha" một tiếng.

Đoàn Đoàn cau mày, buông sách xuống, nhiều lần mở miệng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn ra tiếng: "Con gái lớn lên chỉ có thể để cho chồng mình nhìn thấy thân thể, không được để người đàn ông khác thấy."

Đối mặt với lời nói đầy chính nghĩa của con trai, Phó Thần Thương thật không cách phản bác, hai đứa dđefu đang nhìn mình, sao anh có thể nguy hiểm lung tung để tạo thành tấm gương tồi cho chúng nó được chứ?

"Đúng là sơ sót của ba."

Vừa chiến đã bại. . . .

Ngón tay An Cửu giật giật, từ từ mở mí mắt nặng trĩu, mới vừa quay sang đã thấy hai đứa nhỏ ngồi bên mép giường, và người vốn dĩ phải ở bệnh viện – Phó Thần Thương xuất hiện trong phòng, tay cầm khăn lông, thái độ có vẻ thật thất bại.

"Sao anh ở đây?" An Cửu mơ mơ màng màng nhìn anh, sau đó lại chú ý đến chai nước trên đầu: "Tôi, đây là.....làm sao vậy?"

Chương 188: Danh chính ngôn thuận

"Mama, cuối cùng mẹ cũng tỉnh rồi." hai tiểu bảo bối hưng phấn trợn to mắt nhìn cô.

"Em ngủ mê một ngày một đêm, bọn nhỏ không gọi tỉnh được em nên gọi điện cho anh tới."

"Cái gì?" An Cửu vừa nghe liền vội vàng chống người ngồi dậy, "Bảo bối, có đói bụng không? Mẹ đi nấu cơm!"

"Đừng vội, cơm đã làm xong rồi, tí nữa là có thể ăn."

Phó Thần Thương liếc nhìn bình truyền nước, vừa lúc thấy đáy, vì vậy liền rút kim tiêm ra cho cô.

An Cửu đau đớn cong cong môi, bộ dạng mười phần trẻ con, áo vừa bị cởi hai nút, đường cong trắng nõn như ẩn như hiện. . . . .

Phó Thần Thương đã lâu chưa được nếm mùi thịt, tầm mắt vừa mới chạm tới liền thu lại, hô hấp cso chút hỗn loạn.. . . . .

Trước khi ly hôn, anh không hề cảm thấy ý nghĩa của hai chữ hôn nhân nó là như thế nào, nhưng vào giờ phút này, anh mới sâu sắc thấu hiểu được tầm quan trọng của cụm từ "danh chính ngôn thuận."

An Cửu thấy chậu nước và khăn lông bên cạnh Phó Thần Thương, lại nhìn cậu con trai thông minh của mình liền hiểu đại khái những chuyện trước đó.

Mặc dù Phó Thần Thương cũng có ý tốt, nhưng có thể nhận ra, người này, trước sau như một đều coi cô là vật sở hữu của riêng mình, muốn bế cứ bế, muốn sờ cứ sờ, hành động tùy ý, một chút cũng không ý thức được bản thân làm vậy là vượt giới hạn. Nếu là bình thường, nhất định là các kiểu vô lại không nói đạo lý, bây giờ nhìn xem, hẳn đã biết mình đã là người cha, trước mặt con trẻ phải cố kỵ, nếu có thể bỏ chút tật xấu ấy thì cô đã đỡ phải nhọc lòng.

Diên Đà Lê Quỳ Đô <3

--- ----

Sau khi rời giường, An Cửu lập tức đi tắm thay quần áo, lúc đi ra vừa đúng giờ cơm.

Hiển nhiên, đây là lần đầu tiên Tề Tấn xuống bếp nên đến tạp dề cũng không mặc, một bộ âu phục đen tràn đầy vết bẩn, vẻ mặt như học sinh chờ điểm đứng trước bàn ăn chờ Phó Thần Thương cho nhận xét.

Mặc dù là làm theo yêu cầu vô cùng nghiêm khắc của ông chủ nhưng mà dù sao cũng là lần đầu tiên làm cái này, thao tác khó tránh khỏi có chút sai sót, độ dày miếng thịt, thủ pháp xào nấu, lực đảo, thời gian chờ,..... bày ra bàn thì lộn xộn, bề ngoài không hoa mỹ, được cái mùi vị còn có thể chấp nhận, nhưng lấy trình độ bắt bẻ của Phó Thần Thương thì chắc chắn bị loại.

An Cửu ném thừ một miếng, "Oa! Tề Tấn, đây thật sự là lần đầu anh xuống bếp sao? Ăn thật ngon a!"

"Là ông chủ chỉ dạy tốt." nghe bà chủ nói xong, Tề Tấn thở ra được một nửa.

"Đó cũng là bởi anh thông minh nha, dạy một lần là được, tôi học mà còn chưa xong!"

An Cửu nói với giọng có chút buồn, bây giờ Monica ra ở riêng rồi, chuyện ăn cơm này là một vấn đề thật lớn. cũng không thể ngày nào cũng ra ngoài ăn cơm được.

Phó Thần Thương cố ý bảo Tề Tấn nấu cháo trắng cho An Cửu và Đoàn Đoàn, vốn dĩ, Đoàn Đoàn ăn cũng không có khẩu vị gì, thấy có cháo, chân mày giãn ra rất nhiều, ăn thật vui vẻ.

Phạn Phạn thêm chén cơm, trong miệng cũng nhét đầy, bé đã đói bụng lắm rồi, ăn cái gì cũng thấy ngon, vừa ăn vừa nói :” Mama, mùi vị miếng thịt này chẳng khác nào của chú đầu bếp hôm trước!”

"Ha ha, vậy sao. . . . ." An Cửu cười gượng. Người ta được ai đó dạy, tất nhiên sẽ khác.

Con người Phó Thần Thương lóe lóe, trầm ngâm hỏi "Ừm, món thịt kho này làm theo công thức độc quyền của ba, Phạn Phạn ăn được ở đâu vậy?"

An Cửu hoàn toàn không kịp chen miệng, Phạn Phạn đã ngây thơ nói ra hết :” Hôm sinh nhật con và anh trai, mama cho bọn con một hộp cơm, bên trong có món này!”

Sinh nhật, hộp cơm, cùng với ý tưởng học nấu ăn của An Cửu. . . . .

Phó Thần Thương đem tất cả mọi chuyện xâu chuỗi đến một nơi, đột nhiên nhận ra, dường như từ trước đến nay, bản thân đã hiểu nhầm cái gì?

An Cửu ho nhẹ một tiếng nói sang chuyện khác, "Tề Tấn, đừng đứng

đó nữa, ngồi xuống cùng nhau ăn cơm thôi."

"À? Không cần không cần, tôi lập tức phải. . . . ." Anh soa dám quấy rầy bữa cơm bốn người của boss chứ, quan trọng nhất là, nhìn khuôn mặt đáng sợ của ông chủ, sao anh có thể ăn được.

"Như vậy sao được, nh đã phải khổ cực lắm mới làm một bàn này xong, vậy mà không ăn hớp nào sao!"

"Thôi, em mà còn cố giữ thì cậu ta sẽ chỉ càng khổ cực thêm thôi!"

An Cửu: ". . . . ." Diên Đà Lê Quỳ Đô <3

Tề Tấn cảm động đến rơi nước mắt, vẫn là ông chủ hiểu anh nhất :” Boss, tôi đi trước, 2h tôi đến đón anh.”

"Ừ." Phó Thần Thương gật đầu một cái, lại bổ sung một câu, "Tháng này hết bận thi tháng sau cho cậu nghỉ một tuần.”

"Cám ơn boss."

Quả nhiên, mặc kệ thế nào, tốn thời gian lên người bà chủ vẫn dễ hưởng hơn là làm vui lòng ông chủ.

Trong bữa ăn, An Cửu thấy động tác cầm đũa của Phó Thần Thương hơi cứng nhắc, biết trên tay anh có vết thương , không thể hoạt động quá nhiều, cô cau mày nói :” Anh có thể tự gấp sao?”

Phó Thần Thương cười khổ, "Bây giờ chẳng khác nào phế nhân, cái gì cũng không làm được, chris có thể gọt táo cho Phạn Phạn mà thôi.”

"Anh còn có thể lành lặn ngồi ở đây ăn cơm thì nên tự cầu nhiều phúc đi, muốn làm gì đã có y tá giúp đỡ, rất nhanh sẽ khoẻ lại, không

cần gấp.”

Phó Thần Thương nhìn cô :” Vậy còn em. . . . . Em sẽ giúp anh sao?”

An Cửu suy nghĩ một chút, trả lời có vẻ hơi qua loa lấy lệ : "Dù sao tôi cũng phải bận chăm sóc con, có rảnh sẽ qua thăm anh.”

Đi bệnh viện, khó tránh khỏi sẽ gặp phải người nhà họ Phó, thậm chí còn có thể xuất hiện tình huống lúng túng như lần trước, thật ra, cô không muốn đi chút nào. . . . .

Phó Thần Thương trầm mặc một hồi, cũng không biết đang suy nghĩ gì, vẻ mặt có chút đè nén, chỉ chốc lát sau mở miệng nói: "Anh cứ về viện vậy, có gì thì cứ gọi cho anh.”

"Ừ, hôm nay làm phiền anh."

"Trước khi đi, có thể xin em giúp một chuyện được không?”

"À? giúp cái gì?"

Phó Thần Thương bắt đắ dĩ sờ sờ cảm, "Râu anh đã rất nhiều ngày chưa cạo.”

Cả đầu đầy hắc tuyến, An Cửu vừa mới bảo anh đừng kì cục như vậy, ngoan ngoãn để y tá trợ giúp, chẳng lẽ anh ấy cứ định mặc kệ râu ria như thế ?

Thôi, coi như cô chưa nói. . . . .

An Cửu thở dài, "Nhưng chỗ tôi không có dao cạo, cũng không có kem. . . . . “

"Anh có."

Thiếu chút nữa đã quên anh ta từng ở nhà đối diện.

--- -----

Cơm nước xong, An Cửu dọn dò hai con rồi đẩy Phó Thần Thương sang nhà đối diện, cạo râu cho anh.

"Cái đó, phải làm sao?" An Cửu luống cuống nhìn dao cạo trong tay.

Phó Thần Thương nghiêm túc dạy cô: "Ngâm nước nóng rồi thoa lên da, xoa xoa tạo bọt rồi mới lấy dao cạo cạo."

"Nha. . . . ." An Cửu gật đầu một cái, sau đó nhắc nhở, "Nhưng tôi nói trước là đây là lần đầu tiên tôi giúp người khác cạo râu, khéo khi kĩ thuật còn không bằng cái tay bị thương kia của anh, nếu khiến mặt anh hốc hác, bị thương, tôi không phụ trách."

"Không sao."

An Cửu thở dài, trực tiếp lấy khăn lông nóng bưng kín miệng anh.

"Như vậy. . . . . Đúng không?"

"Đúng." Bởi vì miệng bị che, Phó Thần Thương trả lời mơ hồ không rõ. Thật ? sao cô cứ có cảm giác bản thân đang mưu sát ai. . . . .

Đắp một lúc, An Cửu bôi kem tạo bọt lên tất cả những chỗ có râu của anh, sau đó chà xát.

Phó Thần Thương liếc nhìn cổ tay cô :” run run cái gì? Đã bảo mặt

mày có ra sao cũng không bắt em phụ trách rồi mà.”

An Cửu liếc anh một cái oán trách, "Tại sao anh phải dùng tay cạo, dùng dao chạy bằng điện không phải thuận tiện hơn sao?"

"Làm thủ công sẽ sạch hơn."

". . . . ."

Bởi vì Phó Thần Thương ngồi trên xe lăn, An Cửu phải khom lưng , nên rất mệt mỏi.

Đang muốn nghỉ một lát rồi tiếp tục, Phó Thần Thương đột nhiên kéo cô đứng giữa hai chân mình, cùi chỏ chống lên đầu gối anh.

"Như vậy em sẽ thoải mái một chút."

". . . . ." Thế nhưng tư thế rất không hài hòa có được hay không. . . .
..

Hết cách rồi, để cạo cho nhanh, không thể làm gì khác ngoài tiếp tục. chẳng hề để ý xem với tư thế này thì Phó Thần Thương nhìn thấy phong cảnh thế nào. . . . .

Lưỡi dao vạch trên mặt, cảm giác. . . . thật hơi chút thoải mái, không ngờ có một ngày được một bàn tay khác động dao trên mặt mình.

Một tay An Cửu nâng cằm anh, một tay cẩn thận từng li từng tí thổi mạnh, lúc bắt đầu còn có chút không lưu loát, dần dần lại càng thêm thuần thục. . . . .

"Chờ một chút a, sắp cạo xong rồi."

"Không chờ được. . . . ." đôi tay Phó Thần Thương nắm eo cô, thắt chặt, khàn giọng nói.

Vừa dứt lời, bóp chặt cổ tay cầm dao cạo của cô, cứ thế, đột nhiên tiến đến, khuôn mặt đầy bọt, tinh chuẩn ngậm chặt đôi môi đã khát vọng bao lâu nay, trước khi cô thoát ra, nâng tay giữ đầu cô, câu lấy môi lưỡi người đối diện, hôn sâu, đưa sang bên mình. . .

"Ừm. . . . ." An Cửu hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cả kinh trợn to cặp mắt đầy ngực anh, nhưng nghĩ đến việc trên người anh còn có vết thương liền không dám dùng sức, chri có thể mặc cho tên khốn miệng đầy bọt này đánh thẳng bất ngờ. . . . .

Kết quả cuối cùng chính là, An Cửu mới vừa tắm xong, lại bị anh cạo bọt hết lên cổ, ngực. . . . .

"Phó, Thần, Thương! ! !"

Cô giận đến không thể kiềm được, thế nhưng, anh lại dịu dàng như nước, tiếp tục lấy cằm toàn bọt cạo cô :” Vợ yêu, cảm ơn em. . . . . cảm ơn em đã sinh ra Phạn Phạn và Đoàn Đoàn, đời anh trừ em ra, chỉ còn hai bảo bối là điều trân quý nhất...”

Chương 189: Cổ tình gây sự

Nói xong lại vẫn chưa thỏa mãn, lần nữa cắn môi cô, đút chiếc lưỡi linh hoạt vào sâu bên trong, quấn lấy chiếc lưỡi tránh trái tránh phải kia, ngậm vào mút lấy, đôi tay nắm lấy phần thịt mềm mại cũng ngày càng dùng sức, gần như bóp đến ra dấu, thậm chí một tay khác đã dò tìm rìa ngoài quần lót của cô. . . . .

Mặt An Cửu đỏ bừng, vốn còn cố kỵ vết thương trên người anh ta, bây giờ nhìn xem, có vẻ như cô lo lắng hơi thừa thãi, coi coi, khí lực như thế, trình độ nhạy bén này.

Vì vậy quả quyết ra tay , lui về sau mấy bước liền quay đầu đi, sửa sang lại quần lót và áo ngực bị đẩy lệch.

Sau lưng, ánh mắt Phó Thần Thương xanh biếc như sói, nguy hiểm. . . .

Đáng tiếc là một con sói gãy chân gãy tay , có tâm nhưng vô lực. . . .

An Cửu nghĩ thầm, nếu chuyện này diễn ra giữa một ngày gió xuân thổi nhẹ, ánh mặt trời tinh khôi, dưới tán hoa anh đào , chim oanh bay lượn, nghe mấy lời tâm tình kia của anh, có lẽ tâm trạng của cô sẽ có chút yếu đuối, kiêu diễm chút, nhưng mà. . . .

Trong miệng hàm vị bọt kì quái, cô chỉ lo lắng bản thân có bị trúng độc hay không, hoàn toàn không có tâm trạng đi xem tình cảm anh ta thể hiện, cô chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng đi súc miệng mà thôi.

Sau khi tỉnh lại, Phó Thần Thương vẫn quy quy củ củ gọi cô là An Cửu, cũng nghiêm chỉnh không giở trò lưu manh, cô còn tưởng rằng anh ấy thật sự hối cải để làm người mới rồi, thật là quá ngu, quá ngây thơ!

Đây cũng không phải là lần đầu tiên bị tên này lừa về nhà gặm, tại sao mình ăn đau mà không nhớ lâu được vậy?

An Cửu súc miệng. Diên Đà Lê Quỳ Đô <3

Cô tổng kết kinh nghiệm, lần trước là bởi anh ấy uống say, lần này là bị thương, tóm lại, người này luôn ra tay lúc cô nghĩ anh ta không có chút lực sát thương nào hết, để cô trở tay không kịp.

An Cửu súc xong cũng đưa một cốc nước cho anh :” Súc miệng!”

"Không cần." Anh quay đầu sang chỗ khác, không muốn, nhìn cô súc miệng còn tỏ vẻ mất hứng,

Đây là cái tật xấu biến thái gì?

"Không cần thì thôi!" An Cửu liền quay đầu đổ nước, chẳng thèm phục vụ anh ta nữa.

Phó Thần Thương lại gần, bắt đầu dính lấy :” Vợ à. . . .”

Thấy nh ta còn định duỗi tay lại đây, An Cửu cảnh cáo trừng mắt, sau đó cuốn tay áo sơ mi của anh lên kiểm tra, quả nhiên, băng gạc đã rỉn ra màu đỏ, cũng không biết những vết thương khác có làm sao hay không.

Mới vừa rồi người này còn bận rộn vô cùng, tay trái không đủ , đến cái tay phải đang bị thương cũng không tha, hai bút cùng vẽ, giở trò

với cô, tình cảnh ấy, quả thật hận bản thân không có ba đầu sáu tay không bằng.

An Cửu chỉ cảm thấy đầu đau như nứt, vô lực nâng trán nói: "Phó Thần Thương, anh sống yên ổn chút sẽ chết sao? Bị thương thành như vậy còn không ngừng nghỉ! Tôi vừa mới nói bị thương tay thì không nên lộn xộn! có phải anh cố ý hay không?"

Phó Thần Thương nhìn cô, vẻ mặt rất vô tội, "Nhưng. . . . . Anh không động thì em sẽ lộn xộn. . . . "

An Cửu thiếu chút nữa không bị anh làm cho tức chết, "Anh còn lý luận!"

Phó Thần Thương đẩy xe lăn đến trước mặt cô, cẩn thận từng li từng tí ôm hông người đối diện, thấy cô không đành lòng đẩy mình ra liền được voi đòi tiên cọ phần bột trắng cuối cùng lên quần áo cô :” Sau khi tỉnh lại, anh vẫn chưa có cách nào để ngồi riêng với em, em biết anh muốn ôm em như vậy đến nhường nào sao?”

Khoé miệng An Cửu giật giật, "Cho nên anh thừa nhận là cố ý lừa tôi tối đây có phải không?"

"Là thật muốn cạo râu." Phó Thần Thương nghiêm trang trả lời.

"Cạo cái đầu anh, còn dư lại chính anh tự mình giải quyết đi! Hoặc là anh cứ như vậy đi ra ngoài!" An Cửu nhìn mấy chỗ chưa được cạo sạch trên mặt anh, hiển nhiên không định mở lòng tốt.

"Không ra. . . . ." Phó Thần Thương thờ dài một tiếng, "Anh không muốn trở về bệnh viện."

An Cửu một phát liền khai trần sự thật :” Anh không muốn về đó thì đi

đâu? Vết thương trên người anh mỗi ngày đều phải đổi thuốc, vết thương trên đầu còn phải quan sát thêm hai tuần nữa, nơi này không có ai chăm sóc anh!"

"Em trông nom anh." Phó Thần Thương trực tiếp thuận cột bò lên trên.

"Tôi mặc kệ!" An Cửu nói xong liền lấy điện thoại ra :” Tôi gọi Tề Tấn đón anh. . . . vết thương của anh cần được xử lý ngay lập tức. chưa bao giờ gặp người thế này, Phạn Phạn, Đoàn Đoàn còn hiể chuyện hơn anh.”

Không hiểu chuyện, không yên ổn, tùy hứng, hồ đồ. . . . Những thứ này, tất cả đều từng gán ghép cho cô, mà người khổ sở đau đầu là Phó Thần Thương, mà bây giờ, hai người lại hoàn toàn trái ngược. thật đúng là quý dị, không nói lên lời. . . .

"Vậy anh nghe lời, em sẽ chăm sóc anh, có được hay không?"

Trước mặt vợ, hiển nhiên, mặt Phó Thần Thương đã vút xó, hoàn toàn không có điểm dừng. Diên Đà Lê Quỳ Đô <3

"Không được!" An Cửu nói xong, điện thoại liền thông, vì vậy bắt đầu nói chuyện với Tề Tấn :” Này, Tề Tấn. . . . Không có việc gì, chỉ là ah qua đây đón anh ấy. . . . Không, không cần đến hai giờ, bây giờ anh cứ đến đây. . . . ừm, cứ vậy đi!"

An Cửu thờ ơ liếc nét mặt sa sút thất vọng của anh, không nói chuyện, yên lặng cầm khăn lông lau chùi thân mình và bọt trên quần áo.

Trầm mặc một hồi lâu, lau sạch xong, An Cửu đưa lưng về phía anh, treo khăn, khế cau mày, chần chừ mở miệng :” Phó Thần Thương,

anh đừng như vậy. . . . dù sao chúng ta cũng ly hôn rồi, anh làm vậy là có ý gì? Tuổi cũng không còn nhỏ nữa, tập trung đi tìm một cô gái thích hợp rồi kết hôn đi. . . .”

Phó Thần Thương mới vừa rồi còn tốt lành, nghe vậy lập tức lạnh sắc mặt, ngôn ngữ cũng chanh chua , "Em cũng nói, chúng ta đã ly hôn, sao còn quan tâm đến chuyện của anh? Anh có cưới hay không, với ai, cũng không liên quan đến em!"

Cơn tức vừa mới đè xuống lập tức chui lên, An Cửu cũng học theo anh, lạnh giọng gằn từng chữ :” Tốt nhất đừng liên quan đến tôi!”

Nói xong cũng không quay đầu lại rời đi, nửa phút sau trở lại ném trả áo khoác cho anh, vào phòng đối diện, phịch một tiếng khép cửa lại.

Phó Thần Thương chán nản ngồi ở chỗ đó, sờ sờ cằm vừa mới được cạo của mình, lộ ra một vẻ mặt bất đắc dĩ mà mệt mỏi, thở dài một tiếng, dựa về phía sau , tự lẩm bẩm: "Anh kết hôn. . . . . Làm sao có thể không liên quan gì tới em. . . . ."

--- -----

Tề Tấn nhận được điện thoại của An Cửu liền chạy tới, nhưng chưa đến thời gian Phó Thần Thương ước định nên chưa dám đi lên, theo kinh nghiệm c và phán đoán của anh, cứ ngồi dưới lầu đợi đúng thời điểm mới được lên đón, kết quat, khi gõ cửa mới biết Phó Thần Thương ở phòng đối diện.

"Thế nào bây giờ mới đến? vết thương trên tay nh ấy bị rách ra, mau chóng đưa đi bệnh viện xử lý đi." An Cửu nói xong liền đóng cửa.

Hắn vừa nghe liền biết không được, muốn có chuyện xấu, gõ cửa nhà đối diện đi vào, quả nhiên thấy sắc mặt Phó Thần Thương không

tốt, bởi vì nhìn thấy râu ria anh có được cạo qua nên có thể suy đoán vết thương rách là do tự mình cạo râu hay không?

Rất có logic, nhưng nếu chuyện này nằm trên người boss của anh thì cứ có cảm giác chuyện không đơn giản như vậy. . . . . Trở lại bệnh viện không bao lâu, Phó Hoa Sinh tới đây thăm bệnh, một phát liền chú ý tới bộ râu đã được xử lí của Phó Thần Thương, chân mày cau lại, vui vẻ, "Nhé! Nhị ca, Cô y tá nhỏ bé nào ạo cho anh đây> sao lại dúm nọ dúm kia thế? Không được ahhhh...!"

Phó Thần Thương nghe vậy ngẩng đầu lên khỏi văn kiện, nhìn anh ta một cái.

Sau đó sống lưng Phó Hoa Sinh chột lạnh,

Anh lại nói sai cái gì? Lại trêu chọc gì đến anh ấy?

Phó Hoa Sinh ho nhẹ một tiếng dờn đi đề tài, "Cái kia, Tô Nhu bị bệnh anh biết không? Đang ở phòng bệnh dưới lầu. Em thấy chính là giả bộ bệnh không muốn đi, muốn thừa dịp anh nằm viện , bất tiện mà định chơi thủ đoạn. chắc, không tin được là bây giờ chưa chết tâm đi. . . . . hi là, Phó Hoằng Văn dù sao cũng là con ruột ông già, dù tức ra sao cũng đã tách ra năm năm rồi. mặc dù bây giờ ông cụ chưa nhà ra, nhưng em thấy cũng không căng được bao lâu nữa, lúc này, nói không chừng sẽ mềm lòng. . . . ."

"Lão Tam." Phó Thần Thương đột nhiên ngẩng đầu kêu anh một tiếng.

"Làm gì?" Phó Hoa Sinh bị ánh mắt của anh nhìn chăm chú, sợ hãi trong lòng.

"Anh lấy cổ quyền trên tay chuyển giao cho cậu. . . .cậu có muốn hay

không?" Giọng nói như thể hôm nay thời tiết thật tốt.

Phó Hoa Sinh bối rối, sau đó mặt cảnh giác nhìn anh, liên tiếp hỏi: "Anh. . . .anh điên rồi? anh có âm mưu gì? Anh giao Phó thị cho tôi thì anh đi đâu?"

"Đi đến chỗ vợ anh." Mặt không biểu cảm trả lời.

Phó Hoa Sinh trợn trắng mắt, im lặng triệt để rồi, "Tôi xem anh là đang bị chị Hai đả kích đúng không, nhìn bộ râu này. . . . chắc, tám phần là từ tay chị dâu!"

"Có muốn hay không?" Phó Thần Thương không nhin được lại hỏi một lần.

"Anh vẫn hăng hái chuyện này à!" Phó Hoa Sinh chỉ vào anh, cả giận nói, "Tôi không muốn! Đem một bọc lớn như vậy vứt cho tôi, sau đó bản thân tiêu dao khoái hoạt, vợ con đầu giường, nghĩ thật đẹp! tôi nói cho anh biết, còn lâu mới được!"

"Không phải cậu vẫn luôn muốn sao?"

Phó Hoa Sinh xuy một tiếng, "Tôi muốn, cũng chỉ là muốn giành được, giành được mới tuyệt diệu, không giành được tôi chấp nhận! Cái này thì tính là gì? Bố thí hay là xử lý đồ bỏ đi? Anh lại định kéo thù hận của tôi đúng không? Muốn ăn đòn?"

Chương 190: Thân kinh bách chiến

Nhìn bộ dạng Phó Thần Thương khốn khổ vì tình, Phó Hoa Sinh vỗ vỗ bờ vai anh, ý vị sâu xa nói: "Anh hai, em nói anh tội gì chứ, ban đầu không từ thủ đoạn mới vất vả đoạt được, bây giờ lại trăm phương ngàn kế đưa ra ngoài."

". . . . ." Phó Thần Thương lại trầm mặc không nói, một bộ "Sanh sanh", em không hiểu tình yêu là gì"

Phó Hoa Sinh lườm anh, "Đừng cho là em không biết anh đang nghĩ cái gì, anh chỉ đang cảm thấy Phó thị chính là chứng cứ không thể huỷ diệt cho thấy ăm đó anh đã có lỗi thế nào với chị dâu. Phó thị càng huy hoàng, anh đứng càng cao, liền cách cô ấy càng xa. Nhưng mà, anh tưởng bỏ giáp về quê dễ dàng như vậy sao, hoàng đế, muốn là làm không muốn thì bỏ sao? Chính anh xem xem, anh mới ngủ một giấc thôi mà thiên hạ đã đại loạn như thế này, nếu lúc này còn làm trò ngu ngốc gì nữa thì người khác em không nói, ông cụ chính là người thứ nhất bị tức chết."

Một hồi lâu sau, Phó Thần Thương lạnh lạnh trầm ngâm một câu: "Cô ấy để anh cưới người phụ nữ khác."

Phó Hoa Sinh liếc anh một cái, "Em còn tưởng rằng chuyện gì! cô ấy muốn anh cưới người khác chứ đâu phải cô ấy muốn cưới người đàn ông khác, dù sao, quyền chủ động nằm trong tay anh, chuyện này cũng khiến anh biến thành cái dạng này? anh hai, phòng ngự của anh, từ lúc nào nó đã trở nên yếu ớt như vậy rồi hả? bây giờ anh không có tình địch, còn có hai đứa nhỏ làm ràng buộc cả đời với cô

ấy, có thể nói là tiền đồ sáng lạng, phụ nữ, chẳng phải chính là kiểu miệng cứng lòng mềm hay sao? Ngoài miệng kêu không muốn nhưng thật ra trong lòng, nhớ anh muốn chết, anh nghe còn chưa tính, lại còn tưởng thật à? bây giờ anh chri cần án binh bất động, từ từ mà tính, chuyện ôm được mỹ nhân về nhà chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi! năm năm còn chờ được, chẳng lẽ còn không đợi được mấy ngày này?"

Phó Thần Thương hơi ngoài ý muốn nhìn thẳng anh một cái.

Phó Hoa Sinh lập tức đắc ý nói: "Như thế nào? như thế nào? Có phải nghe em nói, chẳng khác nào mười năm đọc sách hay không?"

Phó Thần Thương nhàn nhạt đưa cho em trai mấy chữ :” Lý luận suông.”

Phó Hoa Sinh tặc mao, "Phó Nhị, tôi thấy đầu óc anh bị xe đụng hỏng rồi! cái từ này sao có thể hợp với tôi? Tôi chính là người thân kinh bách chiến!"

"Hà?" Phó Thần Thương cau chân mày, "Kiều Tang đâu?"

". . . . ." nét mặt Phó Hoa Sinh nháy mắt giống như ăn phải c** :” Phó Nhị, tôi tốt bụng an ủi anh, anh không báo đáp mà còn vạch trần vết sẹo của tôi!"

Phó Thần Thương ngoắc ngoắc khóe môi, nghĩ thầm vậy thì chỉ điểm nó một câu làm hồi đáp đi. Di%en D&ân Lê Qu*ý Đô)(N

"Bảy năm trước anh đã từng nói, cô ấy không thích hợp với cậu."

Phó Hoa Sinh nguấy nguấy lỗ tai, những lời này, vô số người từng nói với anh, anh nghe đến mọc kén trong tai rồi, nhưng từ miệng Phó

Thần Thương phun ra, quả thật lực sát thương tăng gấp bội, nặng nề đập vào lòng anh.

Hóa hoa sanh không chút để cầm quả táo trong tay ném :” Cô ấy không hợp với tôi, chẳng lẽ hợp với anh.”

Phó Thần Thương lần nữa vùi đầu vào đồng tài liệu :” Lời thật khso nghe.”

Tâm tình Phó Hoa Sinh dồn nén thiếu chút nữa đập quả táo lên mặt người đối diện.

Phó Thần Thương ngừng đề tài, "Những ngày tới, người anh có chút không tiện, bên An Cửu có rảnh sẽ qua chăm anh."

Nét mặt Phó Hoa Sinh vẫn buồn buồn, "Còn cần anh nói sao, mẹ đều nói với tôi tám trăm lần. anh xem anh đuổi theo vợ, cả nhà giúp anh, tại sao mấy người không thể từ bụng ta suy ra bụng người, giúp tôi một chút."

"Bảy năm rồi, chữ Bát (/\) còn chưa chống đít lên đâu, thế thì giúp sao được?"

". . . . ."

--- ----

Sau đó Phó Hoa Sinh liền bắt đầu quang minh chánh đại chạy về phía An Cửu, bắt gặp Kiều Tang hai lần, chỉ là, lần nào gặp, nếu không phải không nói một lời thì chính là vừa động khẩu đã gây gổ.

Mỗi lần nhìn An Cửu và hai đứa nhỏ khả ái, anh cũng đều bi thương nghĩ về cái câu chữ Bát (/\) còn không có chống đít lên của Phó

Thần Thương, mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng quả thật anh ấy nói không sai.

Hiệu suất và tốc độ của Phó Thần Thương biến thái đến mức độ nào?

Lần đầu gặp mặt An Cửu đã cầu hôn thành công, còn gặp mặt toàn bộ người nhà nhà người ta, ngay ngày đó đến cục dân chsinh lấy giấy đăng kí kết hôn, sau đó, không quan tâm cô ấy là học sinh cấp 3, cuốn lên giường, trong vòng một năm, An Cửu có bầu, đến giờ, hai đứa bé cũng có thể chạy khắp nơi đi mua nước tương được rồi.

Nhưng anh thì sao? Đến bây giờ, một đầu ngón tay của Kiều Tang còn chưa được chạm vào. . . . thật đúng là, trẻ già măng mọc.

"Chú Ba, tâm trạng không tốt sao?" Phạn Phạn quan tâm hỏi, thái độ rất tốt với người tng mua đồ ăn ngon cho mình.

"Đúng vậy a. . . . ." Di%en D&ân Lê Qu*ý Đô)(N

"Tại sao vậy?"

"Bởi vì dì Tang của cháu không thích chú nha!"

"Tại sao vậy?"

"Chú cũng muốn biết tại sao." Phó Hoa Sinh thờ dãi, "Chị dâu, không có việc gì em đi trước."

"Đợi chút, cùng nhau đi xuống đi. Tôi đi đổ rác."

"Oh."

"Em cần giúp chị." Phó Hoa Sinh nhận túi.

"Cám ơn." An Cửu vừa đi vừa nói chuyện với anh, "Kiều Tang , cậu biết cô ấy cfon lâu hơn tôi, hẳn cũng hiểu, cô ấy chính là người như vậy, coi công việc như sinh mệnh, sẽ không thoả hiệp với bất kì điều gì. Bây giờ cô ấy đang ở đỉnh cao sự nghiệp, căn bản không có tính toán kết hôn. Mặc dù cậu tính nghiêm túc với chuyện này, nhưng lại không tiếp thu tính chất công việc của cô ấy, nếu một trong hai người không ai lui bước. . . ."

"Chị dâu, chị đúng là phu xướng phụ tùy, chị cũng định nói em và cô ấy không hợp sao?"

"À?"

"Anh Hai cũng nói với em như vậy."

". . . . ."

"Một tuần rồi chị chưa đến thăm, ngày mai chị đến thăm anh ấy một chút đi, cả một cảm toàn râu, em đều không thể nhìn nổi nữa."

". . . . ."

Hai người đang tán gẫu, lúc đi xuống lầu dưới , đột nhiên có người nhào đến trước mặt An Cửu, tê tâm liệt phế ôm cô kêu gào :” An Cửu. . . .An Cửu của tôi. . . . thật là An Cửu.....Con không chết.”

"Ách. . . . ." Phó Hoa Sinh ngốc tại chỗ gãi gãi đầu, tiếp thu ánh mắt hỏi thăm của An Cửu liền vội vàng phủi sạch quan hệ :” chuyện này không liên quan đến em, không phải em nói cho bà ấy biết chị ở chỗ này.”

Nói xong nhúc đầu vuốt ve thái dương, "Tám phần là theo dõi em để đi tới. . . . ."

An Cửu so với cậu càng đau đầu hơn.

"Bà bình tĩnh trước đã."

Cả mặt đầy nước mắt, Chu Tĩnh Di vuốt mặt . vuốt tóc cô :” An Cửu, con trưởng thành rồi. . . .Mẹ đều không nhận ra.”

"Tìm một chỗ nói chuyện thôi." So sánh với Chu Tĩnh Di kích động, An Cửu có vẻ vô cùng tỉnh táo, hoặc cũng có thể nói là không có chút cảm giác nào.

An Cửu không đưa bà ấy lên nhà mà tìm quán trà gần đó ngồi uống.

Mặc dù An Cửu bảo anh đi trước, nhưng Phó Hoa Sinh vẫn không quá yên tâm, ngồi bàn cách họ không xa, yên lặng theo dõi.

Chu Tĩnh Di vẫn lôi kéo tay cô thật chặt, điều này khiến An Cửu có chút không thói quen, cô không biến sắc rút tay rót trà cho người đối diện, lạnh nhạt nói: "Đã lâu không gặp."

Giọng nói khách khí khiến Chu Tĩnh Di phải nhíu mày một cái :” An Cửu, con vẫn oán trách mẹ sao? Lúc đầu, nếu mẹ ra mặt ngăn cản thì con đã không phải chịu nhiều khổ sở như vậy.”

"Không có gì để oán trách, đây là quyết định của tôi." “ Là mẹ không làm tròn trách nhiệm của người làm mẹ, An Cửu, bao nhiêu năm như vậy, con đã đi đâu? Có khoẻ hay không? Có phải đã chịu rất nhiều khổ sở?”

"Ra ngoại quốc đi học mà thôi, học xong trở về." An Cửu hời hợt trả

lời.

Chu Tĩnh Di thử hỏi dò: "Nghe nói Phó Thần Thương bị tai nạn xe cộ, biến thành người thực vật, cho đến bây giờ chưa tỉnh? Phó Hoa Sinh tìm con. . . . . Có phải để con thử đi gọi nó hay không? Lúc trước mẹ còn thấy trên tin tức giải trí nói nó muốn phục hôn với con? An Cửu, con nhất định không được mềm lòng! Bây giờ nó đã biến thành như thế, coi như là phế nhân rồi, con phục hôn, chẳng kiếm được lợi ích gì mà còn phải chịu khổ cả đời."

Chuyện Phó Thần Thương đã tỉnh lại, trước mắt mới chỉ vài người trong cuộc biết, bởi chân bị thương nên chưa thể triệu hồi hợp báo ký giả, nếu không việc "ngồi xe lăn" sẽ bị vạ veo, biến tấu thành các thể loại gì cũng không biết nữa.

Mặc dù lời này không dễ nghe nhưng mấy lời này, ngược lại có vài phần thật lòng.

An Cửu cũng không giải thích nhiều, "Trong lòng tôi có tính toán."

"Con hiểu là tốt rồi!" Chu Tĩnh Di vui mừng gật đầu một cái, "Về sau mẹ nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt, mặc dù con đã từng ly hôn, muốn tìm người có điều kiện tốt cũng không dễ dàng, nhưng dù sao cũng từng đi du học, con gái 18 thay đổi, bây giờ xinh đẹp như vậy, vẫn có thể tìm đối tượng tốt, mẹ sẽ lưu ý giúp con."

An Cửu nghe xong liền có chút bất đắc dĩ, "Không cần."

Chu Tĩnh Di vội la lên: "Sao lại không cần, đến em gái con cũng sắp đính hôn, con vẫn không tha thứ cho mẹ sao?"

Nghe vậy, An Cửu có chút kinh ngạc, đã sắp đính hôn, sao hôm đó còn cố gắng xâm nhập bữa dạ tiệc sinh nhật của Phó gia?

Chỉ là, dù thế nào đi chăng nữa, những thứ này đều không còn liên quan đến cô, An Cửu nhún vai một cái, "Hình như bà cũng không làm chuyện gì để tôi nhất định phải tha thứ cho bà."

". . . . ." Chu Tĩnh Di lập tức nói không ra lời, trừ hối tiếc, quả thật bà cũng không có cách gì giúp con gái.

"Phó gia quyền thế ngập trời, mẹ có thể làm gì chứ? Mấy năm nay, vì chuyện của con, quan hệ giữa mẹ và Lương Đông càng ngày càng căng thẳng. . . ."

"Tôi cũng không van bà làm gì cho tôi, quá khứ là thế, hiện tại là thế, tương lai cũng vậy, tôi nghĩ, bà không cần quan tâm tôi nữa. như bây giờ là tốt rồi."

Chu Tĩnh Di run run môi, "Mẹ biết trước kia mẹ đã khiến con chịu quá nhiều uất ức, nhưng dù sao con cũng là máu mủ ruột thịt của mẹ, chẳng lẽ con định cả đời không qua lại với mẹ nữa hay sao?"

"Mẹ! Sao mẹ lại ở đây?" Lương Giai Giai kéo một người đàn ông đi tới, có chút hiếu kỳ liếc nhìn người phụ nữ ngồi đối diện Chu Tĩnh Di, sau đó, sắc mặt càng ngày càng khó coi. . . . .

Mà người đàn ông cô ta đang kéo khuỷu tay, sắc mặt hẳn là còn khó tin, khiếp sợ hơn . . . . .

Chương 191: Cuộc gặp ngẫu nhiên

Lúc Lương Giai Giai xuất hiện, An Cửu đang cảm thấy châm chọc bởi câu nói “Nhưng dù sao con cũng là máu mủ ruột thịt của mẹ, chẳng lẽ con thật sự muốn cả đời không qua lại với mẹ” của Chu Tĩnh Di. Dù sao cho tới cho tới bây giờ bà ấy vẫn đều ước gì không có đứa con ruột thịt máu mủ là cô, hận không thể cả đời không qua lại gì với cô.

Cô đã từng dùng hết tất cả biện pháp để vãn hồi tình cảm của người thân, nhưng tất cả đều thất bại.

Có phải nhất định phải mất đi, không có ở bên người rồi thì mới cảm thấy quan trọng hay không?

Tình yêu cùng sự hối lỗi đến muộn của Chu Tĩnh Di đối với cô, cũng không khiến cô cảm thấy cao hứng, bởi vì thứ vốn dĩ nên thuộc về mình, lại phải dùng sinh ly tử biệt mới có thể đổi về được, thì có gì đáng giá cao hứng đây?

"Giai Giai. . . . ." Chu Tĩnh Di vừa nhìn thấy Lương Giai Giai liền bối rối đứng lên.

An Cửu nhẹ nhàng giật giật khóe miệng, trong nháy mắt đó, phản ứng của Chu Tĩnh Di khiến cho chút hy vọng cuối cùng trong lòng cô đối với người này cũng bị tiêu diệt.

Máu mủ ruột thịt?

Máu mù ruột thịt mà bà ấy lại có vẻ mặt có tật giật mình như vậy sao?

Người con hợp pháp như cô lại không quang minh chính đại như người con gái riêng mờ ám. . . . .

Lương Giai Giai nhìn chăm chăm cô gái đang ngồi đối diện Chu Tĩnh Di bình tĩnh mà uống trà giống như không nhìn thấy cô vậy, "Cô là. . . . . Tống An Cửu! ?"

Lần trước gặp nhau ở nhà cũ của nhà họ Phó là buổi tối, ánh sáng mờ mờ cộng thêm cô đang trong hỗn loạn, cho nên cũng không nhận ra An Cửu, lúc này thấy cô ấy ở quán trà, hơn nữa còn ngồi cùng với Chu Tĩnh Di, cô nhanh chóng đoán được cô ấy là ai.

Trong nháy mắt khi Lương Giai Giai kêu lên cái tên này, hai mắt của người đàn ông bên cạnh cô lập tức sáng hơn mấy phần, gần như sẽ phải há miệng nói chuyện, cuối cùng vẫn là nhịn lại được, hơi thấp thỏm nhìn cô, thậm chí không biến sắc rút khuỷu tay mình ra khỏi tay của Lương Giai Giai, chẳng qua ánh mắt của An Cửu từ đầu đến cuối đều không dừng lại trên người anh.

Cả ba người phụ nữ bao gồm cả An Cửu đều không chú ý tới, nhưng cùng là đàn ông như nhau Phó Hoa Sinh lại cực kỳ nhạy bén phát hiện thấy phản ứng khác thường của người đàn ông này sau khi thấy An Cửu ngay từ đầu. Vì vậy, gác chân lên, uống trà, vẻ mặt hứng thú tiếp tục xem tình hình phát triển.

Ai nha nha, quả nhiên hóng chuyện là thuốc chữa thương tuyệt vời, bỗng nhiên anh cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều. . . . .

An Cửu đặt ly trà xuống gật đầu với Lương Giai Giai một cái coi như chấp nhận, sau đó nói với Chu Tĩnh Di ở đối diện: "Nếu chuyện đã

nói xong, vậy thì tôi đi trước đây."

"Phải đi nhanh như vậy?" Chu Tĩnh Di vội vàng giữ cô lại, "Ngồi thêm một lúc nữa đi! Đúng lúc Giai Giai cũng ở đây, có lẽ hai con đã nhiều năm không gặp nhau rồi, mọi người cùng nhau nói chuyện tâm sự!"

Die&N Đa%N Lê& &QuýDon

"Giai Giai, , ngồi đi!" Chu Tĩnh Di kéo Lương Giai Giai về mặt khó chịu ngồi xuống, hơi cầu khẩn nắm tay cô ta, sau đó cười gọi người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh cô ta, "Tiết Hạo, cháu cũng ngồi đi, tất cả mọi người đều không phải người ngoài."

Sau khi Chu Tĩnh Di gọi tên của mình, Tiết Hạo hơi khẩn trương nhìn phản ứng của An Cửu, giống như đứng ngồi không yên, cuối cùng lại phát hiện là anh đã quá lo lắng, cô ấy hoàn toàn không có phản ứng gì, nhất thời lại thấy chán nản.

Thấy dáng vẻ Chu Tĩnh Di chỉ sợ An Cửu không vui đó, Lương Giai Giai liền giận dữ, "Không ngờ cô thật sự không chết, thật đúng là. . . ."

Bởi vì hiểu rất rõ người con gái này, biết rõ chắc chắn phía sau cô sẽ không nói ra lời nói tốt đẹp gì, nên Chu Tĩnh Di lập tức cắt đứt lời nói của cô, "Giai Giai! Nói chết nói sống gì chứ, quá không may!"

Lương Giai Giai cười lạnh, "Đúng là không may mắn, lúc ở nhà khiến bà ngoại đang sống sờ sờ phải tức chết, gả cho người lại làm chết đứa nhỏ trong bụng, bây giờ đã ly hôn rồi, còn có thể có bản lĩnh khắc Phó Thần Thương đến nửa chết nửa sống. Cô ta chính là yêu tinh hại người, đến chỗ nào đều không có chuyện tốt! Mẹ có phải mẹ điên rồi hay không? Sao cứ phải phí hết tâm tư đi tìm cô ta như vậy!"

Nghe thấy cô ta nhắc tới bà ngoại, An Cửu tức giận đến mức tay đều run rẩy, cô cho là mình có thể đối xử với những người này giống như nhìn một vai hề, thật không nghĩ đến vẫn bị ảnh hưởng đến cảm xúc.

"Cô không có tư cách nhắc đến bà ngoại tôi." An Cửu đè nén tức giận.

Chu Tĩnh Di vốn dĩ hi vọng hai chị em cô có thể chung sống hòa bình, biết đâu rằng vẫn thành ra như vậy, thấy An Cửu tức giận, vội vàng quát Lương Giai Giai, "Giai Giai, con câm miệng lại cho mẹ!"

"Câm miệng? Vì cái gì con phải câm miệng? Con nói đều là sự thật! Mẹ! Rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra với mẹ vậy! Cô ta có cái gì đáng được thông cảm chứ? Mẹ quên năm đó cô ta đối xử với con như thế nào rồi sao? Là cô ta không biết xấu hổ cướp lấy người đàn ông của con trước, cô ta có ngày hôm nay, tất cả đều là trừng phạt đúng tội! Tất cả đều là báo ứng! Tống An Cửu, tại sao cô lại xuất hiện, sao cô không chết luôn đi!"

"Pằng — —" Dưới con tức giận Chu Tĩnh Di mất khống chế tát cô một cái, "Con câm mồm ngay cho mẹ!"

Sau khi đánh xong Chu Tĩnh Di cũng hơi hối hận, nhưng bà biết, nếu như bà không làm gì, thì An Cửu thật sự cả đời đều sẽ không tha thứ cho bà.

Vốn dĩ bà cho rằng, có Tiết Hạo ở đây, Lương Giai Giai cũng có thể thu liễm một chút, ai ngờ con bé hoàn toàn không biết nhìn tình hình, cái gì cũng dám nói lung tung.

Không nói đến những chuyện khác, riêng chuyện tranh giành đàn ông mà con bé cũng có thể nói lung tung trước mặt chồng chưa cưới của mình như thế chứ?

Đưa con gái này thật sự đã bị bà chiều chuộng vô pháp rồi. . . . .

Ngược lại đưa con mà bà hoàn toàn không quan tâm lấy một ngày, chưa bao giờ ôm hy vọng này hôm nay lại càng tỏ ra hào phóng, trầm ổn, thậm chí bị Lương Giai Giai nói những lời như vậy mà vẫn có thể giữ tỉnh táo. Xem ra ở nhà họ Phó thật không có uổng phí. . . .

..

Lương Giai Giai che mặt của mình, không thể tin nhìn người mẹ từ bé đến giờ chưa từng đánh mắng cô lấy một lần của mình, suy sụp ngay tại chỗ, đồng thời lại càng hận Tống An Cửu, "Mẹ. . . . . mẹ đánh con, mẹ lại vì đưa con gái vô liêm sỉ này đánh con?"

Chu Tĩnh Di mệt mỏi nhắm mắt lại, "Cô gái vô liêm sỉ gì chứ? Con bé là chị của con!"

"Con không có người chị không biết xấu hổ như vậy! Giành đàn ông của em gái, làm kẻ thứ ba chen vào tình cảm của người khác! Vợ cả gì chứ, rõ ràng cô ta là người thứ ba xen vào!"

Tiết Hạo càng nghe càng nhíu chặt mày lại, nhưng thân phận của anh bây giờ lại không thể nói, không thể làm gì được. . . . .

Nếu không phải bởi vì năm đó anh quá vô dụng, giờ phút này cô phải là vợ của anh. . . . .

An Cửu liếc nhìn người đàn ông đối diện, không nhanh không chậm mở miệng: "Đều có chồng chưa cưới rồi còn muốn trà trộn vào tiệc sinh nhật của Phó Cảnh Hi, rốt cuộc thì ai mới là kẻ không biết xấu hổ?"

Tiết Hạo hoàn toàn không có chú ý đến trọng điểm trong lời nói của

An Cửu, hoàn toàn chỉ đắm chìm trong nỗi vui sướng "Cô ấy nhìn mình cô ấy nhìn mình vừa rồi cô ấy nhìn thẳng vào mình". Die&N Đa%N Lê& &QuýDon

Lương Giai Giai nghe vậy lập tức đổi sắc mặt, "Cô ngậm máu phun người!"

"Thật sao? Vậy cô có còn nhớ chuyện đêm hôm đó cô không có giấy mời nhưng muốn lừa dối vượt qua kiểm tra lại bị đám con gái đó ngăn lại nhục nhã suýt chút nữa bị một cái tát là ai đã giúp cô hay không?" An Cửu nói một hơi, không hề dừng lại chút nào, một câu nói đã nói rõ ràng tất cả thời gian, địa điểm, nhân vật, sự kiện.

Lương Giai Giai hoàn toàn không ngờ cô ta sẽ nói ra chuyện này, khó có thể tin nhìn cô, "Cô. . . . . Là cô. . . . . Làm sao có thể. . . . ."

Lương Giai Giai vừa dứt lời mới nhận ra lời nói trong lúc vô tình cô thốt ra chẳng khác gì là thừa nhận lời chỉ trích của An Cửu, cuối cùng bây giờ cũng biết sứt ruột, vội vàng nhìn sang người đàn ông bên cạnh, "A Hạo, em không. . . . . Anh đừng nghe cô ta nói bậy."

Nói xong nhìn chằm chằm An Cửu, "Chẳng qua chỉ là một bữa tiệc sinh nhật mà thôi, tôi muốn đến góp vui cũng không được sao? Không phải là cô cũng đi sao!"

"Chẳng qua chỉ là một bữa tiệc sinh nhật? Cả thành phố này có ai không biết bữa tiệc sinh nhật của Phó Cảnh Hi là đại hội kén dâu của nhà họ Phó chứ? Trước tiên không nói tôi làm người đại diện của Kiều Tang được mời, cho dù tôi có ôm mục đích gì đó mà đến thì như thế nào? Tôi không có một người chồng chưa cưới nào!"

"Cô. . . . ." Lương Giai Giai bị nói đến mức á khẩu không trả lời

được, dưới tình thế cấp bách lại muốn động thủ.

Nhưng, cô vừa giơ tay lên, đã bị người đàn ông vẫn không nói lời nào bên cạnh ngăn lại giữa không trung.

Lương Giai Giai tức giận: "Tiết Hạo, anh làm gì đấy?"

"Giai Giai, chúng ta chia tay đi." Tiết Hạo không hề báo trước mà nói ra những lời này.

Không chỉ có Lương Giai Giai và Phùng Uyển, ngay cả An Cửu đứng đối diện cũng đều ngẩn ra.

Cô thừa nhận vừa rồi cô nói những lời nói đó là có cừu báo cừu, cố ý muốn nói cho Tiết Hạo nghe, nhưng nhiều nhất thì cô cũng chỉ muốn bọn họ cãi nhau thôi, chứ đâu biết phản ứng của anh chàng Tiết Hạo này lại có thể vang dội như vậy?

Lại nói, cái tên Tiết Hạo này hình như có chút quen tai, chẳng qua cũng có nhiều người có tên giống nhau, nên cô cũng không có nghĩ sâu xa.

"Tiết Hạo, anh biết mình đang nói gì sao? Anh không tin tưởng bạn gái của anh là em, lại đi tin tưởng lời nói của một kẻ không quen biết?"

Chu Tĩnh Di cũng sốt ruột, "Đúng vậy, Tiết Hạo, chuyện này nhất định là hiểu lầm, cháu cũng đừng kích động. Tháng sau hai đứa phải kết hôn rồi, có chuyện gì không thể nói rõ với nhau chứ, đột nhiên nói chia tay cũng quá mức thái quá rồi."

An Cửu nhún nhún vai, thuận miệng chen vào một câu: "Tôi nói này, anh nói chia tay hình như thực sự có chút quá. . . . . Tùy tiện đấy?"

Lương Giai Giai nhìn dáng vẻ vui sướng khi người gặp họa của cô ta, hận không thể phun nước miếng lên mặt cô ta, cô ta cho rằng là vì ai chứ!

An Cửu cũng chỉ nói lời nói châm chọc, lại không nghĩ rằng người trong cuộc lại hoàn toàn tưởng thật, vẻ mặt lúng túng nói: "À? Phải . . . . Phải không? Vậy cứ coi như tôi chưa nói. . . . . Vừa rồi chẳng qua là tôi nhất thời lỡ lời. . . . ."

Lương Giai Giai: ". . . . ."

Chu Tĩnh Di: ". . . . ."

An Cửu: ". . . . ."

Như vậy còn có vẻ tùy tiện hơn. . . . .

Chương 192: Đứa trẻ có cha

Phó Hoa Sanh đang xem trò vui đến vui vẻ bị một màn này chọc cho thiếu chút nữa không nhịn được phải bật cười, đồng thời trông mắt lại càng thêm thâm thúy, chặc chặc, người đàn ông này đối với An Cửu, quả nhiên không đơn giản. . . . .

Ơ, miệng của anh thế nào vậy chứ? Vừa mới nói với Phó nhị là anh ấy không có tình địch không được bao lâu, lúc này đã xuất hiện ngay một cái. . . . .

An Cửu chỉ cảm thấy người đàn ông này thật sự rất khó hiểu.

Chu Tĩnh Di nghe thấy vậy thì lại nặng nề thở phào nhẹ nhõm, nếu như vì An Cửu mà làm hại Giai Giai cùng Tiết Hạo chia tay, thì muốn hai chị em con vé hòa thuận thật sự hoàn toàn không có hi vọng nữa rồi.

Vừa rồi Tiết Hạo nói chia tay thật ra cũng có thể hiểu được, đàn ông mà, dù sao cũng có chút tâm huyết, trong chốc lát không chịu nổi loại chuyện như vậy mà nói lời chia tay cũng là bình thường, chẳng qua là sau khi An Cửu thuận miệng nói một câu lại thay đổi lời nói ngay được thì thật sự là có chút khác thường.

Bà bỗng nhớ đến Lương Đông đã từng nói, năm đó Tống Hưng Quốc đã từng có ý định kết thân với nhà họ Tiết, còn vì vậy mà đắc tội Phó Thần Thương.

Trừ lần đó ra, An Cửu và Tiết Hạo cũng không hề có cái gì cùng xuất hiện nữa.

Đều là chuyện từ nhiều năm trước như vậy, nếu như không phải vì hôm nay gặp được An Cửu, bà cũng sẽ không nhớ tới chuyện này.

Chu Tĩnh Di như có điều suy nghĩ liếc nhìn hai người, bây giờ nhớ đến tầng quan hệ xấu hổ này, ngược lại thật sự là có chút kinh hồn bạt vía. . . . .

Năm đó sau khi An Cửu bị xử cho Tống Hưng Quốc thì Chu Tĩnh Di hoàn toàn mặc kệ chuyện của An Cửu, nên đương nhiên sẽ không hiểu rõ nguyên nhân cho lắm, Lương Giai Giai lại hoàn toàn ngược lại với Chu Tĩnh Di, mặc dù cô không biết đến chuyện kết thân này, nhưng mà cũng rõ ràng chuyện của hai người ở trường học.

Năm đó sự kiện kia xảy ra huyên náo rất lớn ở Thịnh Cảnh, cô nhớ rất rõ ràng, chuyện này vốn dĩ có thể khiến cho Tống An Cửu bị đuổi khỏi Thịnh Cảnh, nhưng bởi vì cô ta cầu được Phó đại ca của cô ta nên mới được ở lại, cuối cùng lại đổi trắng thay đen, Tiết Hạo bị buộc nói xin lỗi với cô ta trước mặt giáo viên và học sinh toàn trường, có thể nói là mất hết mặt mũi.

Cho nên, theo lý thuyết, cho dù bọn họ có biết nhau cũng nên là có thù mới đúng?

Hơn nữa nhìn biểu hiện hình như là hoàn toàn không nhận ra đối phương, dù sao cũng đã nhiều năm như vậy rồi.

Lương Giai Giai nghi ngờ nhìn chòng chọc An Cửu một cái, sau đó khoác chặt lấy cánh tay của Tiết Hạo, "A Hạo, em biết ngay là anh sẽ tin tưởng em mà!"

Thật ra thì cô không hài lòng với người đàn ông này chút nào, nhưng mà điều kiện của anh ta thực sự cũng không tệ lắm, cũng là Phùng

Uyển ngàn chọn vạn chọn giúp cô, tuổi còn trẻ vừa tốt nghiệp không bao lâu đã kinh doanh cực diện hồ loạn mà cha anh lưu lại được thuận buồm xuôi gió, khiến tập Đoàn Tiết thị cải tử hồi sinh, thậm chí còn có xu thế vượt trên Hoa Kiến Quốc tế đang rất mạnh của Tống Hưng Quốc một đầu, gần đây còn vừa đánh bại Hoa Kiến, lấy được một mảnh đất ở khu vực phía Tây. Sau khi lấy được mảnh đất này, chỉ riêng lợi nhuận của hạng mục này thôi cũng tương đối khả quan, khiến bao nhiêu người đỏ mắt, nghe nói Tống Hưng Quốc còn vì thế mà bị tức giận đến mức ốm không dậy nổi.

Quan trọng nhất là, con người Tiết Hạo rất biết vươn lên, tính cách lại tốt, đàn ông có điều kiện giống anh có ai không phải có rất nhiều hồng nhan tri kỷ ở bên ngoài chứ, nhưng anh lại giữ mình trong sạch, chưa bao giờ lộ ra tin tức tình cảm gì, Chu Tĩnh Di cũng coi trọng nhất điểm này của anh.

Chẳng qua, cho dù ưu tú thế nào, so với Phó Thần Thương, hay bất cứ người đàn ông nào của nhà họ Phó đều khác nhau một trời một vực. Chỉ cần có một chút cơ hội cô cũng sẽ không chấp nhận ở bên cạnh người đàn ông này.

Dù sao, đã từng có một con cá lớn như vật bày trước mặt mình, đương nhiên bây giờ ánh mắt cũng cao đến mức đàn ông nào cũng không lọt vào mắt.

Vốn chỉ coi anh là bánh xe dự bị, nhưng hiện tại biết được Phó Thần Thương lại bị tai nạn thành cái dạng kia, cộng thêm kết quả của Tống An Cửu, bỗng nhiên trong lòng cô liền thẳng băng, nhìn Tiết Hạo cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Lương Giai Giai giễu cợt liếc nhìn An Cửu, nhếch môi nói: "Tiết Hạo, anh cũng biết Tống An Cửu, cô ta thích nhất chính là cố tình gây chuyện, đổi trắng thay đen. Năm đó không phải cô ta vu oan anh đối

với cô ta. . . . ."

"Giai Giai!" Tiết Hạo đột nhiên lạnh lùng cắt lời cô, "Chuyện đã qua không cần nhắc lại nữa."

An Cửu ở ở bên cạnh nghe cũng hơi tò mò rồi, sao lại giống như cô và cái anh chàng Tiết Hạo này đã từng quen biết nhau vậy?

Hôm nay âm ỉ cũng âm ỉ đủ rồi, An Cửu phải mông đứng lên, "Bà Lương, cảm ơn ý tốt của bà, nhưng thật sự là không cần thiết, có vài thứ lúc tôi cần nhất bà không cho tôi một chút nào, hiện tại tôi đã có năng lực sống thật tốt, thật không nhọc bà phải phí tâm, nếu trong lòng bà thật sự áy náy, vậy thì hãy chăm đến mộ của bà ngoại tôi thấp cho bà mấy nén hương. Nếu không đến lúc huyền não khiến gia đình của các người bất hòa, thì tôi tội lớn quá."

Thái độ của cô đối với Chu Tĩnh Di có thể nói là khách khí từ trước đến nay chưa từng có, phải biết trước kia cô vẫn luôn gọi thẳng tên còn nói từng câu từng chữ đều với mục đích khiến bà tức chết.

Chu Tĩnh Di biết trong chốc lát khẳng định cô không thể tha thứ cho bà nhanh như vậy được, đối với kết quả này cũng không thể làm gì, thở dài nói: "Vậy sau này nếu như con cần mẹ giúp gì, nhất định phải tìm mẹ."

An Cửu vừa rời đi trong chốc lát, Tiết Hạo cũng đứng lên, "Chuyện nhà của mọi người anh không tiện nhúng tay, anh thấy chắc hẳn mẹ con em có rất nhiều lời muốn nói, vậy anh đi trước đây."

Lương Giai Giai vội vàng kéo anh lại, "A Hạo, anh thật sự không giận em sao? Ngày đó em đến đó thật chỉ là tham gia náo nhiệt, là một người bạn của em gọi em tới chơi, lúc em đang ở bên ngoài chờ cô ấy, lại không nghĩ rằng bị một đám con gái điên dây dưa. . . . ."

Thấy An Cửu đã rẽ ra rời khỏi quán trà, Tiết Hạo qua loa nói,
"Không giận, em hãy nói chuyện với bác gái đi, đừng chọc giận bà."

Lúc này Lương Giai Giai mới yên tâm lại, "Ừ, em nghe lời anh. Nhớ tối mai tới đón em đấy."

Tiết Hạo nhẫn nại tính tình trả lời sau đó đứng dậy rời đi.

Kịch hay tan cuộc, Phó Hoa Sanh đang ngồi trong góc cũng không chút để ý sửa sang lại vạt áo lách người đi.

An Cửu vừa đi ra không được bao xa thì Tiết Hạo đã thở hồng hộc đuổi theo.

"Tổng An Cửu! Đợi đã...!"

An Cửu nhìn thấy anh ta bất ngờ trừng mắt nhìn, "Tại sao là anh? Có chuyện gì?"

Tiết Hạo nhìn dáng vẻ cô gái trước mắt tóc dài phất phới, quần trắng thanh lịch, trống ngực đập thình thình, cô gái này thực sự là nữ thần hoàn mỹ đang từng bước từng bước trưởng thành như trong cảm nhận của anh.

Dáng dấp của Lương Giai Giai và cô thực sự có vài phần tương tự, chẳng qua cái vẻ đẹp đó quá mức rêu rao, cái đẹp lóa mắt, nhưng nhiều mỹ nữ như vậy, thấy nhiều tự nhiên cũng thành không có cảm giác gì nữa, còn cô gái trước mắt, thờ ơ, thậm chí có mấy phần vô lại không hợp với hình tượng của cô, lại có một lực lượng lay động lòng người.

Tiết Hạo đè nén khí huyết đang quay cuồng, "Tổng An Cửu, bạn học An Cửu, cô thật. . . . . Không biết tôi?"

Vẻ mặt An Cửu u mê, "Tôi phải biết anh sao?"

"Trước kia tôi cũng học ở Thịnh Cảnh, là bạn học của cô, lớp học ở ngay phía trên lớp học của các cô! Cô thật sự không nhớ ra tôi sao? Không có một chút ấn tượng nào?" Tiết Hạo hơi vội vàng hỏi, vẻ mặt có vài phần buồn bã.

"Ừm." An Cửu vô tình gật đầu một cái, "Sao vậy? Chúng ta đã từng cùng đánh nhau, đi cùng xe, cùng trốn học, hay là tôi. . . . . đã từng tán tỉnh anh? Có lý do gì đặc biệt khiến tôi phải nhớ rõ anh sao?"

Nếu là quen biết ở Thịnh Cảnh, tự nhiên ở cùng một chỗ sẽ không làm việc đứng đắn gì. Đã từng có nhiều người cùng ăn chơi trác táng với cô như vậy, những người từng có xích mích với cô lại càng là đếm không xuể, chỉ riêng cái tên Tiết Hạo ở Thịnh Cảnh có lẽ cũng có nhiều người có, sao cô có thể nhớ rõ được.

Sắc mặt Tiết Hạo hơi ửng hồng, sau đó là vẻ mặt mát không thể nói rõ.

Vốn dĩ đang vô cùng hi vọng cô có thể nhớ rõ mình, hiện tại lại đặc biệt sợ cô nhớ ra những chuyện lộn xộn năm đó.

Lúc này anh thật sự là hối hận đến mức ruột cũng thanh rồi, khi đó sao lại nhàm chán mà đánh cuộc cùng đám bạn kia, mà chạy tới trêu chọc cô, làm ra loại chuyện đó với cô chứ.

Càng làm cho anh khổ sở cùng tan nát cõi lòng chính là, anh thật sự không có tồn tại cảm như vậy sao? Dù sao năm đó cũng chọc cô xù

lông lên như vậy, không chỉ có như thế, bọn họ còn từng hôn nhau, còn ở trong cùng một căn phòng trong một thời gian dài như vậy.

Cô. . . . . vậy mà cô không có một chút ấn tượng nào với anh! Một chút cũng không có!

Còn có cái gì thể hiện sự thất bại của một người đàn ông hơn điều này nữa.

An Cửu niu nhiều năm như vậy, tự nhận là kỷ niệm quan trọng như vậy, ở trong mắt trong lòng đối phương lại chưa bao giờ lưu lại quá một giây.

Mắt thấy vẻ mặt Tiết Hạo càng ngày càng buồn bã, An Cửu gãi gãi đầu, sau đó thử thăm dò nói: "Chẳng lẽ tôi đã từng bội tình bạc nghĩa với anh sao?"

Tiết Hạo: ". . . . ."

An Cửu ho nhẹ một tiếng an ủi: "Cho dù có, đó cũng là chuyện từ tám trăm năm trước rồi, sẽ không hận tôi cho đến tận bây giờ chứ? Nếu như bởi vì tôi không nhận ra mà trong lòng anh thấy không thoải mái, vậy thì thật sự xin lỗi, lúc ấy những người bị tôi bội tình bạc nghĩa có rất nhiều, sao tôi có thể nhớ rõ ràng tất cả chứ."

Tiết Hạo càng nghe càng là đầu đầy hắc tuyến, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, "Đối với cái tên Tiết Hạo này, cô thật sự không có một chút ấn tượng nào sao? Cô thử nhớ lại xem. . . . ."

An Cửu xoa xoa hai bên huyệt Thái Dương, "Tôi thấy hơi quen tai. . . . . Nhưng trong khoảng thời gian ngắn thật sự không nhớ nổi."

Đương nhiên Tiết Hạo không dám nhắc đến chuyện đã từng ức hiếp

cô, chỉ đành phải nhắc nhở: "Năm năm trước, chúng ta đã từng hôn nhau, sau đó cô bị. . . . bị chú của cô dẫn đi."

Năm đó cha anh nói cô là người phụ nữ của Phó Thần Thương, thế nào anh cũng không thể tin được, năm đó cô mới học cấp ba, ít nhất cũng kém Phó Thần Thương 8 tuổi, làm sao có thể là loại quan hệ đó được?

Nhưng, năm đó, sau sự kiện xem mắt đó tất cả công ty của nhà họ Tiết và nhà họ Tống đều gặp phải phiền toái cũng là sự thật, nhà họ Tống còn thảm hơn nhà họ Tiết nhiều, suýt chút nữa thì phá sản, chẳng qua sau đó không biết tại sao lại bỗng nhiên tốt lên, bây giờ còn có tập đoàn Phó thị làm chỗ dựa, lần này nếu không phải bởi vì Phó Thần Thương bỗng nhiên bị tai nạn xe phải vào bệnh viện, thì mảnh đất kia rơi vào tay ai thật sự cũng không biết được.

Sau đó, An Cửu lại đột nhiên nghỉ học rồi mất tích không có tin tức, anh từng thăm dò tin tức của cô nhiều lần, nhưng đều không có kết quả gì, mãi cho đến năm năm sau bắt đầu qua lại với Lương Giai Giai, mới kinh ngạc biết được năm đó Tống An Cửu gả cho Phó Thần Thương, cùng với một loạt bi kịch xảy ra sau đó. Cũng giống như mọi người, anh cũng cho rằng cô dữ nhiều lành ít, không nghĩ rằng hôm nay lại có thể tận mắt chứng kiến cô còn sống mạnh khỏe ở trước mặt mình. Tâm tình vui mừng như điên vì mất đi mà được lại gần như cuốn lấy anh.

"Chú của tôi?" An Cửu chợt nghĩ ra, lập tức liên tưởng cái tên này cùng một tên cầm thú nào đó, vì vậy chốt mở trí nhớ được mở ra, đột nhiên nhớ ra mọi thứ.

Cô không thể tin nhìn chằm chằm người đàn ông gương mặt tuấn tú đáng người thon dài trước mắt, theo ý cô hoàn toàn có thể cho tám điểm, nếu như không phải bởi vì anh ta là chồng chưa cưới của

Lương Giai Giai còn có thể cho chín điểm, thế nào cũng không thể gắn liền anh ta cùng cùng tên thiếu niên bị ổi bắt nạt cô năm đó được.

An Cửu chỉ tay vào anh ta, khoe miệng giật giật, "Tiết Hạo. . . . . Anh lại là Tiết Hạo? Người đã làm hại tôi suýt chút nữa thì phải nghỉ học?"

Nói xong còn theo bản năng liếc xuống đứng qua anh ta nơi đã từng bị cô đã mạnh một cái. . . . .

Tiết Hạo mím mím môi, vẻ mặt khuất nhục, quả nhiên cô vẫn nhớ ra. . . . .

"Không biết anh tìm tôi có gì chỉ giáo?" An Cửu có chút cảnh giác hỏi.

Thật đúng là việc đời khó liệu, không ngờ tương lai người đàn ông này lại có thể trở thành em rể của cô, ở bên cạnh Lương Giai Giai, cũng coi như vật hợp theo loài người chia theo nhóm rồi.

Lại nói hình như người đàn ông này còn từng tỏ tình với cô, nghe nói là tuyệt thực ba ngày ba đêm, còn bị mẹ anh ta quật cho một cái mới để cho gia đình sắp xếp cho anh ta buổi xem mắt đó, lúc cô học lại thậm chí còn giả làm học sinh học lại theo dõi cô. . . . .

"Tôi không có ý gì khác, năm đó là do không hiểu chuyện thích quấy rối, làm rất nhiều chuyện hoang đường, đặc tội cô Tống, thật sự vô cùng xin lỗi, không biết cô Tống có thể nể mặt cho phép tôi mời cô ăn bữa cơm hay không, xem như là nhận lỗi." Tiết Hạo lễ phép trả lời.

"Cái này ngược lại không cần, nhận lỗi hay nói xin lỗi gì đó, năm đó anh cũng đã đã làm rồi, chúng ta đã thanh toán xong từ lâu. Nếu như anh sợ tôi vì chuyện năm đó mà vẫn còn oán hận ảnh hưởng đến

quan hệ của anh và nhà họ Lương, vậy thì anh đã quá lo lắng rồi, tôi thật sự không có lực ảnh hưởng lớn như vậy đối với nhà họ Lương."

Tiết Hạo không kịp giải thích tiếp, chỉ trơ mắt nhìn cô xoay người rời đi không hề quay đầu lại.

Phó Thần Thương tựa vào đầu giường, nghe Phó Hoa Sanh khoa tay múa chân miêu tả lại sinh động như thật, thậm chí ngay cả từng cái ánh mắt người đàn ông kia nhìn vợ của anh.

"Tiết Hạo?"

Phó Thần Thương trí nhớ hơn người lập tức điều tra tất cả tài liệu có liên quan đến cái tên này có trong đầu.

Chuyện năm đó Phó Hoa Sanh cũng biết một chút, vì vậy há hê thờ dài nói: "Nhổ cỏ không nhổ tận gốc, lửa thiêu không tắt, gió xuân thổi vạn vật hồi sinh!"

Thấy dáng vẻ của Phó Thần Thương không chút động dung, nghiêm trọng đã kích tính tò mò của Phó Hoa Sanh, "Anh cũng đừng cảm thấy An Cửu không có cảm giác gì với anh ta nên cũng không sao, ngoại trừ Phó Cảnh Hi ra thì mọi tình đình khác đều không để ở trong mắt, phải biết, con đê ngàn dặm còn bị hủy bởi tổ kiến!"

Phó Thần Thương nghiêng sang liếc anh ta một cái "Em nghĩ rằng anh cũng thuộc dạng tự coi nhẹ bản thân giống em sao, chỉ cần là đàn ông thì đều coi là tình địch hết."

". . . . ." Tức chết anh rồi. Xem ra nếu như không thu phục được Kiều Tang, thì nhất định cả đời này anh đều bị Phó Thần Thương đè

ép.

Sáng ngày hôm sau, sau khi đưa hai con đi nhà trẻ xong, An Cửu thuận đường đến bệnh viện một chuyến.

Lần trước sau khi cãi vã rồi mất hứng ra về đã có một tuần lễ không gặp rồi, khó tránh khỏi có chút lo lắng, lòng không yên, lúc đến gần cửa phòng bệnh, hình như nghe được tiếng con gái nhỏ nhẹ từ bên trong truyền ra.

"Anh Phó, đây là canh cá em tự tay hầm cách thủy. . . . ."

Cho dù chỉ nhìn nghiêng một bên mặt thì An Cửu cũng nhận ra cô ấy là con gái lớn nhà họ Vương đưa hạc giấy mà lần trước cô đã gặp đó.

Hôm nay cô ấy mặc một bộ váy công chúa màu hồng, kèm theo đai nơ con bướm màu hồng, hoàn toàn là theo phong cách ăn mặc mà Phó Thần Thương biến thái yêu thích, vào lúc này đang thẹn thùng đứng trước giường bệnh của Phó Thần Thương, hồi hộp vắn ngón tay, nhỏ giọng nói với anh cái gì đó, gương mặt của Phó Thần Thương bị bóng dáng của cô ấy ngăn cản, cho nên An Cửu không cách nào nhìn đến nét mặt của anh.

"Anh Phó, anh an tâm dưỡng bệnh, ba em nói sẽ giúp đỡ trông nom công ty. . . . . Anh biết đấy, nhà em chỉ có một cô con gái là em, em lại chỉ thích đàn vi-ô-lông-xen, đối với chuyện kinh doanh hoàn toàn không cảm thấy hứng thú. . . . . Sau này công ty nhất định sẽ giao cho em. . . . ."

An Cửu không có hứng thú tiếp tục nghe lén chuyện riêng tư của

người khác, bước chân khẽ dờn liền xoay người rời đi.

Nhưng, cô mới vừa bước ra ngoài chưa được vài bước, thì nghe được âm thanh giống như âm thanh chấn động của giường bệnh truyền đến từ sau lưng, sau đó là tiếng bước chân lộn xộn, tiếp theo lưng cô cũng lọt vào một lồng ngực nóng bỏng, hơi thở nóng bỏng phun lên cổ cô gần như khiến cô bị thương.

"Bà xã, em đi đâu vậy?"

Thân thể An Cửu cứng đờ, vội vàng quay đầu lại, quả nhiên thấy vẻ mặt Phó Thần Thương đầy khổ sở, hơi thở dồn dập, trên trán rỉ ra một tầng mồ hôi.

Sắc mặt An Cửu bỗng thay đổi, "Phó Thần Thương! Có phải anh điên rồi không?"

Phó Thần Thương ôm chặt cơ thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực, bàn tay vuốt ve gáy cô, giống như hoàn toàn không thấy vẻ mặt nổi giận của cô, người cao ngửa lớn làm nũng với cô, "Bà xã cuối cùng thì em cũng chịu đến thăm anh, vẫn còn đang giận anh sao? Chuyện lần trước là anh không đúng, anh không nên không được sự đồng ý của em đã hôn em. . . . ."

An Cửu vô cùng xấu hổ liếc nhìn cô gái nhà họ Vương đang sững sờ đứng im tại chỗ, tên khốn này rốt cuộc đang nói hươu nói vượn cái gì vậy chứ!

"Thế nào cũng có một ngày em bị anh làm tức chết!" An Cửu cũng không kịp suy nghĩ nhiều, luống cuống tay chân kéo cánh tay của anh vòng lên bả vai của mình, để cả người anh đều dựa vào người mình, sau đó đỡ anh về phòng bệnh, "Đừng để chân trái xuống đất."

"Bà xã, không đưa cục cưng tới sao?"

"Các con không phải đi học sao! Mang đến thế nào!"

Vương Mộng Dao nghe đến đó, cơ thể hơi lắc lư một cái gần như đứng không vững.

Chẳng lẽ cô gái này chính là vợ trước của anh ấy?

Nếu như anh chỉ có vợ trước thì cũng thôi, nhưng hiện tại xem ra, bọn họ thậm chí còn có con rồi. . . . .

An Cửu thật sự đã sắp không có sức lực mà phải nhờ anh rồi, "Phó Thần Thương, khổ nhục kế là để anh dùng như vậy sao? Anh tự đếm xem đây đã là lần thứ mấy rồi? Em nói cho anh biết, nếu anh thật sự bị tàn tật, thì em cũng không thèm nhìn anh thêm một giây nào nữa!"

"Vậy nếu anh không tàn tật, có phải em sẽ ở bên anh phải không?"

"Đừng trộm thay đổi ý nghĩa."

"Bà xã, cái này là cho anh ư? Là em làm hả?" Phó Thần Thương tự phát tự giác nhận lấy bình thủy trong tay cô.

"Em tùy tiện mua tại ve đường đấy." An Cửu cố ý chọc giận anh.

Sau đó Phó Thần Thương mở ra uống một ngụm canh chim bồ câu, cau mày nói: "Cửa hàng bán đồ khó uống như vậy mà cũng có thể kinh doanh tiếp. . . . ."

Trong nháy mắt sắc mặt An Cửu đen lại, "Vậy thì anh đừng uống nữa !"

Vương Mộng Dao không thể tin nhìn Phó Thần Thương từ trước cho tới bây giờ vẫn luôn lạnh lùng vô tình, người lạ chớ gần hoàn toàn biến thành một người khác.

Cô còn tưởng rằng tính cách của anh là như thế, đàn ông có bản lĩnh, khó tránh khỏi đều có chút tính khí cứng cổ quái, cô cảm thấy không có gì, hiện tại mới hiểu được, thì ra anh cũng sẽ có lúc dịu dàng, hài hước, bình dị gần gũi như vậy, chẳng qua chưa bao giờ là vì cô.

Cô gái trước mắt này ăn mặc bình thường, hoàn toàn không có gì đáng nói, trong ánh mắt một cô gái như cô thậm chí còn có chút lỗi thời lếch thếch, cô thật sự không thể giải thích vì sao Phó Thần Thương lại sẽ coi trọng cô ấy.

Nhưng không cam lòng thì làm thế nào, tiếp tục ở chỗ này để bị làm nhục sao? Phó Thần Thương biết rất rõ ràng cô đang ở đây, rõ ràng là anh cố ý.

Lúc cô thức dậy còn lo lắng bởi vì chuyện cãi nhau lần trước mà không khí sẽ có chút lúng túng, kết quả Vương Mộng Dao vừa mới rời khỏi phòng bệnh, thì anh liền bắt đầu xấu tính mà xuất hông của cô muốn đưa cô đến trên giường, hoàn toàn quên chuyện cãi nhau lúc trước, càng quên chuyện vài phút trước anh mới nhận lỗi xong.

Phó Thần Thương ngửi nhẹ trên người cô, trong con ngươi lóe lên ánh sáng nguy hiểm, ung dung hỏi: "Tối hôm qua gặp người đàn ông bên ngoài nào?"

"Đàn ông bên ngoài? Phó Hoa Sanh?"

"Ngoại trừ cậu ấy."

"Lỗ mũi của anh là lỗ mũi chó sao?" An Cửu lúi lọ đến một khoảng cách an toàn, "Em chưa từng can thiệp đến việc anh gặp ai, tại sao anh lại can thiệp đến em?"

"Em cũng có thể quản anh."

"Anh . . . . . Em không thể nói thông với anh được!"

Nói đi nói lại vòng trở về rồi, bây giờ cô thực sự bị anh làm âm ỉ khiến trong óc là một mớ bòng bong.

Phó Thần Thương làm vẻ mặt người chồng đứng đắn trong sạch, "An Cửu, anh cùng cô gái kia không có gì, lúc đầu quả thật mẹ anh có ý nghĩ muốn tác hợp cho hai người ở bên nhau, nhưng mà anh lại chưa từng làm chuyện gì có lỗi với em, mẹ cũng đã nói rõ ràng với bọn họ từ lâu rồi, hôm nay cô ấy lại đột nhiên tới đây anh thực sự không biết."

Ở trước mặt An Cửu, tính cách tiếc chữ như vàng của anh hoàn toàn hóa thành hư vô, chỉ sợ mình nói được không đủ nhiều, không đủ rõ ràng.

Nói xong dường như dự đoán được cô sẽ trả lời như thế nào lại bổ sung một câu, "Không cho nói không quan hệ gì với em."

"Không liên quan gì tới em cả." An Cửu nói.

". . . . ." Phó Thần Thương bất đắc dĩ đỡ trán, "An Cửu, anh biết rõ không phải là em không có cảm giác đối với anh. . . . ."

"Đừng tự cho mình là đúng!"

"Lúc anh chạm vào em, rõ ràng em cũng sẽ động tình."

An Cửu then quá thành giận, "Tôi động tình cái khí gió nhà anh! Phó Thần Thương! Anh lại giở trò lưu manh!"

Trong nháy mắt Phó Thần Thương thu lại vẻ mặt chế nhạo, nghiêm túc chuyên chú nhìn cô, "Rõ ràng em đã tin tưởng anh không phải sao? Anh biết rõ em đang ngại cái gì, cho anh một chút thời gian, anh sẽ xử lý tốt tất cả mọi chuyện, sẽ không để em vì anh mà khó xử, còn có hai đứa bé. . . . . Tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện mà em lo lắng."

". . . . ." An Cửu đứng ở mép giường mím môi không nói.

Phó Thần Thương đưa tay vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, "Anh biết, cô nhóc ngày nào bây giờ đã trưởng thành, rốt cuộc không cần anh quan tâm nữa, đã có năng lực chăm sóc bản thân thật tốt, cục cưng cũng bị em dạy dỗ rất ngoan ngoãn, năm năm em đều tự mình tiến tới được, có lẽ em hoàn toàn không cần anh. Nhưng, An Cửu, anh không bỏ được, không bỏ được em lớn lên, không bỏ được em khổ cực, không bỏ được một mình em chăm sóc hai đứa bé, anh biết rõ lấy điều kiện của em hoàn toàn có thể tìm một người đàn ông khác, nhưng, em nhất định phải thừa nhận một chút, không có bất kỳ người nào có thể yêu em hơn anh, còn có con của chúng ta nữa."

An Cửu siết chặt đôi tay, quay đầu đi.

Phó Thần Thương bọc lại đôi tay nhỏ bé nắm chặt thành nắm đấm của cô, "Em có thể tha thứ lỗi lầm ban đầu của anh còn sinh hai cục cưng vì anh lại nói cho anh biết sự tồn tại của các con, đã là may mắn lớn nhất đời này của anh, anh biết anh không nên quá tham lam, nhưng mà, anh thật sự hi vọng, em có thể cho anh thêm một cơ hội làm lại từ đầu. . . . ."

"Hoa Sanh nói không sai, là anh quá nóng vội, em yên tâm, anh sẽ không buộc em làm bất kỳ quyết định gì. . . . ."

Ngoài cửa phòng bệnh, hai người đàn ông nghe lén im lặng lui ra ngoài.

Phó Hoa Sanh sờ cảm một cái, vẻ mặt coi thường, "Cái gì chứ, đồ gian thương chết tiệt, còn nói tôi, chính anh ấy còn không phải là bị kích thích rồi, chắc, lời tâm tình của anh chàng này cũng có một bộ, ngay cả tôi nghe cũng nổi da gà khắp người. . . . ."

Nói xong dùng cùi chỏ đẩy người đàn ông bên cạnh một cái, "Nhu thế nào? Nếu như không phải là tận mắt thấy tuyệt đối không tin tưởng một khối băng không hiểu phong tình như anh hai lại tình thánh như vậy đúng không! Hãy xem anh hai của tôi bị buộc đến mức nào, một ông chủ lớn đẹp trai lạnh lùng cao quý, bây giờ biến thành nô lệ của vợ. Chắc, ai bảo anh ấy không biết nhìn người chứ. . . . ."

"Phó Hoa Sanh, tôi đều biết sai rồi, anh đừng luôn chèn ép tôi nữa được không?"

Phó Hoa Sanh đi vòng quanh anh ta một vòng, "Ơ ơ ơ! Còn phát tính tình nữa, nếu như không phải bởi vì hai người cháu của tôi, cháu gái vẫn còn sống khỏe mạnh, thì bây giờ anh ngay cả cơ hội bị tôi chèn ép cũng không có đâu!"

Kỳ Bạch thở dài hỏi: "Ô Hội Lê. . . . . Mọi người chuẩn bị xử lý như thế nào?"

"Theo Quy trình và quy định của luật pháp, còn có thể xử lý như thế nào? Nhà họ Phó không tìm quan hệ đưa cô ta vào chỗ chết đã là hết tình hết nghĩa rồi. Sẽ không đến giờ phút này rồi còn đồng tình với

cô ta chứ, nếu như không phải là anh hai phát hiện sau khi Tô Hội Lê đến Hongkong lại đột nhiên quay lại, mà kịp thời chạy tới, thì chiếc xe sặc sỡ rách nát kia của Kiều Tang, nếu như bị đụng phải, thì tuyệt đối là xe hỏng người chết, cô ấy và An Cửu không có chút khả năng sống sót nào. Cũng là anh hai mạng lớn mới không chết, bị thương nặng như vậy, thật vất vả mới tỉnh lại, đến bây giờ vẫn phải nằm ở trên giường !"

"Anh yên tâm đi, tôi sẽ không nhúng tay, ai cũng nên trả giá vì chuyện mình đã làm."

Ngày đó sau khi thẳng thắn nói chuyện, quả nhiên Phó Thần Thương cũng thu liễm lại rất nhiều, tối đa cũng chỉ có thỉnh thoảng ánh mắt nhìn cô quá rõ ràng, thời điểm khó khăn nhất cũng không có làm chuyện vượt khuôn phép, trừ lần đó ra, mấy tháng tới nay anh lại càng là nơi nào cũng không đi, an tĩnh dưỡng thương tại bệnh viện, không cho cô thêm bất cứ phiền phức gì.

Những ngày qua thành phố A chịu ảnh hưởng của bão, mưa to liên tục mấy ngày trời, thời điểm nước ngập sâu nhất cũng cao cỡ nửa người, xe cộ và người đi đường đều đi lại trong nước.

Đến giờ tan học, An Cửu đến trường học đón hai con như thường ngày, lại phát hiện cửa trường học cũng bị ngập hết.

An Cửu liếc mắt một cái, mực nước kia ít nhất cũng đến eo cô, chẳng qua điều này cũng không phải tệ nhất, tệ nhất là, hôm nay là chu kỳ sinh lý của cô. . . . .

An Cửu nhìn qua một mảnh "Mênh mông biển lớn" đến các bạn nhỏ đang đeo túi sách líu ríu mong đợi phụ thân tới đón ở phía đối diện,

bất đắc dĩ cảm nhận được cảm giác "Lực Bất Tòng Tâm" là cái gì.

Lần đầu tiên Phạn Phạn thấy được hiện tượng lạ như vậy, hết sức hưng phấn, "Oa! Anh ơi anh xem nước thật là sâu, còn có con vịt nhỏ đang bơi. . . . ."

Quả thật có con vịt nhỏ, cũng không biết là nhà nào nuôi, lúc này phóng ra, đang vui vẻ bơi qua bơi lại, dân thành phố rất biết tìm niềm vui trong đau khổ, cũng có không thiếu người kéo ống quần lội trong nước bắt cá.

Phụ huynh học sinh cũng đầy rẫy chiêu lạ, thậm chí có người đẩy chậu qua đón con, nhưng đại đa số đều là cha lội qua, sau đó cho con cưỡi trên cổ thật cao, đi sang bờ bên này trong tiếng hoan hô của đứa bé. . . . .

Đám con nít không buồn không lo, không chỉ không bị lũ lụt dọa sợ, ngược lại đều cảm thấy chơi thật vui.

Chỉ có Đoàn Đoàn nhìn mẹ vẻ mặt lo lắng ở phía đối diện, chân mày nho nhỏ nhíu chặt.

"Tri Chi, Hành Chi, ba tứ tới đón tứ rồi! Hẹn mai gặp ~"

"Tạm biệt ~" Phạn Phạn mở mắt thật to, vẻ mặt hâm mộ nhìn bạn học ở bên cạnh bị ba bạn ấy dễ dàng nâng tại đỉnh đầu.

Bên cạnh không ngừng có những bạn nhỏ hoan hô "Ba! Ba! Mau tới nha ~", những người bạn nhỏ đứng ở cửa lần lượt lần lượt bị đón đi.

"Chơi thật vui! Mẹ tứ nói chờ một chút ba tứ sẽ đem thuyền da đến đón tứ! Phó Tri Chi, khi nào ba cậu tới?" Một cô gái nhỏ đầu tóc lồi

thôi ở bên cạnh hỏi Phạn Phạn.

Phạn Phạn vắn tay nhỏ bé, đuôi mắt thấy được bóng dáng của mẹ trong đám người, "Mẹ tớ đến rồi!"

"Mẹ cậu lùn quá, lại không thể đưa cậu lên trên đầu, quần áo của cậu sẽ bị ướt hết ~"

"Mẹ tớ không lùn!"

"Tại sao ba cậu không đến vậy? Chuyển đạo chơi ngoại thành cha con lần trước ba cậu cũng không đến, có phải cậu không có ba hay không?"

"Cậu mới không có ba! Tớ có ba!" Phạn Phạn giận đến đỏ ngầu cả mắt.

Mắt thấy hai người sẽ phải cãi vả, Đoàn Đoàn kêu một tiếng, "Phạn Phạn."

"Anh ~ anh nói cho cậu ấy biết đi, chúng ta có ba! Anh, em muốn gọi điện thoại cho ba tới đón chúng ta!"

"Không thể." Đoàn Đoàn sờ sờ đầu em gái, "Phạn Phạn nghe lời, em quên ba vẫn còn ở bệnh viện sao?"

Phạn Phạn cúi đầu không nói.

Cô bé đầu tóc lồi thoi bên cạnh hừ một tiếng, "Hai người các cậu là đứa trẻ hư nói dối! Các cậu chính là không có ba!"

Phạn Phạn và Đoàn Đoàn là ở xếp lớp mới vào, trước khi hai người đến, cô bé đầu tóc lồi thoi là cô bé được hoan nghênh nhất trong lớp,

nhưng Phạn Phạn cùng Đoàn Đoàn đến đây khiến tất cả mọi người tò mò đối với long phượng thai đều chạy đi chơi với hai người, nhất là Phạn Phạn, nhân duyên đặc biệt tốt, tất cả mọi người đều rất thích cô bé, có gì ăn ngon cũng nghĩ đến bé trước.

Ở phía đối diện, An Cửu do dự trong chốc lát, sau đó liền nhờ một người phụ nữ bên cạnh cầm giúp túi xách, chuẩn bị đi thẳng về phía trước, lại bị người phụ nữ kia kéo lại.

Người phụ nữ kia vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô, "Ai nha, không phải là cô chuẩn bị tự mình qua đó chứ! Chồng của cô đâu? Gọi điện thoại để anh ta tới! Loại thời điểm này nếu như cần chính cô giải quyết, vậy cần đàn ông có ích lợi gì?"

Nhóm phụ nữ bên cạnh rối rít phụ họa, thảo luận ồn ào, còn có người đang nhỏ giọng buôn chuyện. . . . .

"Cô ấy chính là mẹ của cặp sinh đôi long phượng thai đó hả?"

"Đúng vậy! Đáng dấp của hai đứa bé kia, thật đúng là đáng yêu, giống như bước ra từ trong bức tranh vậy, vừa nhìn đã biết là con nhà có tiền."

"Có tiền nữa thì thế nào? Loại thời điểm này còn không phải là. . . . .
Ha ha, nói không chừng là ở đâu có bồ nhí ở nơi đó!"

"Cũng đúng cũng đúng, vẫn là như chúng ta thì tốt hơn, đàn ông có tiền Không có cái gì tốt cả. . . . ."

"Tôi nghe nói hình như cô ấy đã ly hôn với chồng!" Bên cạnh có người chen vào một câu.

"Thiệt hay giả vậy? Đứa bé đáng yêu như vậy mà người đàn ông kia

cũng bỏ được hay sao? Thật là làm bậy !"

.....

.....

Gió lạnh thổi , thân thể càng ngày càng lạnh, An Cửu không tiếp tục nghe nữa, cự tuyệt ý tốt của người phụ nữ bên cạnh, vội vã bước chân vào trong nước đục ngầu như muốn thoát đi vậy. . . . .

Nhưng, cái chân kia mới vừa bước vào trong nước, đột nhiên cả người đều bay lên không, bị người xách lên quay 90 độ thả lại trên bậc thang.

"Hồ đồ!"

Từ lúc trở về nước tới nay, lần đầu tiên Phó Thần Thương dùng vẻ mặt nghiêm khắc như vậy trách cứ cô, mày nhíu lại có thể gặp chết một con ruồi.

Ngày hôm qua lúc cô đến bệnh viện thăm anh đã đau bụng gay gắt, sở dĩ anh sẽ tức giận như vậy, cũng là vì biết tình trạng cơ thể của cô.

Mấy người phụ nữ buôn chuyện vừa rời giờ phút này đều ngốc lảng, thiếu chút nữa thét chói tai ra tiếng bởi sắc đẹp cùng khí thế của Phó Thần Thương.

Phó Thần Thương lưu loát tháo cà vạt đặt vào trong tay cô, lại lấy điện thoại di động, chìa khóa xe các loại ra giao cho cô, cuối cùng cởi âu phục màu đen khoác ở trên vai cô, gương mặt lạnh lùng, sát khí bắn ra bốn phía, "Trở về lại tính sổ với em."

Nói xong cũng mặc kệ đôi giày da đặt làm thủ công cùng một thân quần áo hơn vạn nguyên không chút do dự nhảy vào dòng nước đục không chịu nổi, từng bước từng bước đi về phái hai cực cứng nhỏ bé.

"Hoan hô --" Phạn Phạn thấy Phó Thần Thương, từ xa đã nhảy lên, hoan hô quơ tay nhỏ bé.

Vẻ mặt rối rắm của Đoàn đoàn cũng giãn ra, ngược lại hơi lo lắng nhìn chân của Phó Thần Thương.

"Ai là ba cậu?" Cô bé đầu lồi thoi nghiêm mặt hỏi.

Phạn Phạn chỉ vào một người dễ thấy nhất trong đám người, "Người mặc áo sơ mi màu trắng đó!"

Cô bé đầu lồi thoi kinh ngạc há hốc mồm, nửa ngày nói không ra lời, "Không thể nào. . . . . Người đó sao lại là ba cậu . . . . ."

An Cửu kéo đi kéo lại cà vạt trong tay cô, trong lòng ngũ vị tạp trần. . . . .

Người phụ nữ bên cạnh kích động đẩy cô một cái hỏi: "Ai nha! Mẹ Phạn Đoàn, đây là chồng cô?"

Có người giúp trả lời: "Còn phải hỏi sao? Không nghe thấy đứa bé cũng đều gọi anh ta là ba!"

Không biết là người nào nói một câu chua xót, "Sao mà dữ dằn thế, có vẻ rất đáng sợ. . . . ."

Vừa dứt lời, Phó Thần Thương đã chạy tới đối diện, ngồi chồm hổm trước mặt hai bảo bối, Phạn Phạn hôn bẹp trên mặt anh một cái, Phó

Thần Thương móc từ trong túi áo ra mấy viên kẹo chia ra cho bé và Đoàn Đoàn, lộ ra một nụ cười dịu dàng có thể khiến người khác chết chìm.

"Bạt Bạt, ba mang em qua trước đi." Đoàn đoàn nói, lúc này giọng của cậu vé rõ ràng mềm nhũn rất nhiều.

Phó Thần Thương sờ sờ cái đầu nhỏ của cậu, "Không cần, cùng đi."

Nói xong dễ dàng đưa cánh tay ra mỗi bên ôm lấy một người, nhàn nhã giống như tản bộ đi về phía An Cửu.

Phó Thần Thương cao gần 1m9, nước chẳng qua mới chưa qua đầu gối của anh, hai bảo bảo lần đầu tiên lấy hình thức như này mặt đối mặt nhìn đối phương, cao như vậy, vững như vậy. . . . .

Thì ra có ba, cảm giác là như vậy. . . . .

Phó Thần Thương ôm hai đứa bé đi tới trước mặt cô, Phạn Phạn hưng phấn đến đỏ bừng khuôn mặt bé nhỏ, khom người lấy một viên kẹo đưa vào trong miệng cô, "Tê tê ăn kẹo, Bạt Bạt cho cona, ăn ngon hơn so với anh Ảnh Hi mua!"

Chết cũng không tiếc cũng không thể biểu đạt tâm tình của Phó Thần Thương giờ khắc này, có những lời này của con gái yêu quý cũng không uổng anh một đấng mày râu đi thăm dò tư liệu của các loại kẹo, khắp nơi hỏi người khác loại kẹo nào ăn ngon nhất.

Mấy tháng này anh đơn giản trở thành quày kẹo di động, đến đâu trên người cũng mang theo đủ kẹo. . . . .

Chương 193: Một nhà bốn người

Bầu trời bắt đầu hạ mưa nhỏ, nhưng vị ngọt của kẹo nơi đầu lưỡi từ từ lan tràn ra, một chút khổ sở cuối cùng nơi trái tim cũng bị che mất. . . . .

Trong ngực điện thoại di động của Phó Thần Thương mới vừa đưa cho cô vang lên, An Cửu nhìn anh một cái, người kia không có nửa điểm ý tứ muốn buông hai con xuống, vì vậy cô không thể làm gì khác hơn là tiếp điện thoại dưới ý bảo từ ánh mắt anh, đặt bên lỗ tai của anh.

"Vâng, hôm nay vừa mới xuất viện. Trước tiên không vội họp báo, con sẽ sắp xếp. Chủ nhật. . . . . Xem tình huống thôi. . . . ."

Nghe giọng nói chuyện của anh, hình như là ông cụ gọi tới.

Sau khi hai cha con nói chuyện mấy câu u, Phạn Phạn ở bên hào hứng hỏi: "ông nội ~ là ông nội sao? Alo"

Đầu bên kia điện thoại, đầu tiên ông cụ sững sờ, ngay sau đó vui mừng đến mức miệng cũng sai lệch, giọng điệu đầu ra đấy lúc nói chuyện với Phó Thần Thương vừa rồi lập tức trở nên vô cùng thân thiết, "Là bảo bố Phạn Phạn sao! Đang ở cùng ba sao?"

"Vâng, Bạt Bạt tới đón cháu và anh trai tan học."

"Lần trước mang cho cháu bánh pút-đing đã ăn hết chưa? Ăn hết thì ông nội lại mua cho cháu! Ách"

"Ăn xong rồi~"

"Anh trai cháu đâu?"

"Anh trai đang ở bên cạnh cháu."

"Ông nội, cháu đây."

"Hào hào hảo, ngoan! Có muốn xem sách gì nữa không, nói cho ông nội."

"Lần trước cháu còn chưa xem xong, ông nội, eo cái ông còn đau không?"

.....

.....

Hai bé nói chuyện với ông cụ một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Phó Thần Thương thấy An Cửu giơ mỗi tay mới cắt đứt cuộc nói chuyện của ba ông cháu.

"Được rồi, lần sau lại nói chuyện tiếp. Nói tạm biệt ông nội đi nào."

"Tạm biệt ông nội ~"

"Tạm biệt ông nội ~"

Vừa rồi ông cụ đã nghe Phan Phan miêu tả sống động sự tích ba dũng cảm "Vẫy nước" qua đón hai anh em, ở trong điện thoại "Hừ" một tiếng, "Cuối cùng anh cũng làm được một chuyện đáng tin."

Tiếp điện thoại xong, An Cửu đang chuẩn bị cùng đi theo Phó Thần Thương, lại bị anh xoay người ngăn lại, "Đừng đi, em ở đây chờ anh."

Nét mặt kia, giọng nói kia, trong nháy mắt khiến cho An Cửu nhớ lại thời gian tối tăm không ánh mặt trời lúc mới vừa gả cho anh, không khỏi có chút bực mình.

Phó Thần Thương vừa ôm hai con vào trong xe, đám phụ nữ bên cạnh An Cửu lại bắt đầu vây quanh buôn chuyện.

"Mẹ Phan Đoàn ơi, chồng cô đối với con thật tốt!"

"Nhưng sao lại dữ dằn với cô như vậy chứ! Thật dọa người, vừa rồi tôi còn tưởng rằng anh ta muốn đánh cô !" Một người phụ nữ khác nói tiếp.

"Ha ha, mọi người biết cái gì, đánh là hôn mắng là yêu đấy!" Có người hoà giải.

"Mẹ Phan Đoàn, chồng của cô hình như rất có tiền! Người có tiền tính khí xấu chút cũng là khó tránh khỏi, cô cũng thật cực khổ . . . . ."

An Cửu lặng lẽ cúi đầu nhìn hai chân ướt đẫm, không nói lời nào, trong lòng cũng đang thầm mắng anh nhiều lần, hung cái gì hung chứ. . . . .

An Cửu không nói lời nào chẳng khác gì là chấp nhận, nhìn có vẻ đáng thương, khiến trong lòng đám phụ nữ xung quanh lập tức thẳng băng rất nhiều.

Phó Thần Thương cẩn thận từng li từng tí đưa hai bảo bối vào trong xe, sau đó từ xa nhìn thấy An Cửu cúi thấp đầu, vẻ mặt buồn bực.

Bất đắc dĩ thở dài, sau đó tay cầm tấm khăn lông khô bước nhanh về phía cô.

An Cửu ngẩng đầu liếc anh một cái, sau đó không lên tiếng.

Phó Thần Thương ngồi xổm xuống trước mặt cô, tay nâng bàn chân nhỏ của cô lên, cởi tất cả giày tất ướt đầm dề bẩn thỉu ra, dùng khăn lông lau sạch sẽ, sau đó, bế cô cùng với cà vạt trong ngực, chìa khóa xe, túi xách các loại trong tay lên.

Thân thể nhỏ nhắn của cô giống như một chiếc thuyền con lọt vào trong lòng ngực rộng lớn của anh. . . . .

Sau đó, đám phụ nữ vừa buôn chuyện kia đều không nói ra lời. Nếu như vậy còn không nhìn ra người đàn ông này cưng chiều cô đến mức nào, thì bọn họ thực sự là mắt mù rồi.

Phó Thần Thương nghĩ đến mới vừa rồi cô định trực tiếp đi vào trong nước sâu như vậy, thì vừa đi vừa cắn răng nghiêng lợi mắng cô, "Tổng An Cửu, em cho là anh đã chết rồi sao? Ai cho em dẫm đạp thân thể của mình như vậy chứ?"

An Cửu buồn bực một lúc lâu, vào lúc này cuối cùng cũng không nhịn được phản bác: "Anh! Còn không phải là học theo anh sao, anh còn dám nói em!"

". . . . ." Phó Thần Thương ghen lại, sau đó nói, "Anh là đàn ông, em là phụ nữ, có thể giống nhau sao?"

"Sao lại không giống nhau, chỗ nào không giống nhau?"

"Muốn biết như vậy? Tối về anh từ từ dạy em. . . . . Rốt cuộc không

giống với nhau ở đâu !" Phó Thần Thương cắn răng, gằn từng chữ trả lời.

Sau đó cuối cùng cô nhóc cũng im re rồi.

An Cửu bị nhét vào chỗ ngồi phía sau ngồi cũng với hai bảo bối, trong xe mở máy sưởi, thân thể liền ấm lên.

Tựa vào đệm ghế mềm mại thoải mái, dưới chân dẫm lên thảm nhung mềm mại màu trắng, Phó Thần Thương ở phía trước tập trung lái xe, hai cục cứng ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, mưa rơi ướt nhẹp cửa sổ xe, trong radio đang phát một bản tình ca. . . . .

"Em biết / cho dù mưa to khiến thành phố này đảo ngược / anh cũng sẽ ôm em trong ngực / không chịu nổi nhìn bóng lưng em đi tới. . . . ."
."

Đến nhà, hai đứa bé sạch bóng, trên người không bắn không ướt một chút nào, Phó Thần Thương thì lại là một thân nhếch nhác.

Cô vẫn cho là mình có thể cho Phạn Phạn, Đoàn Đoàn gấp đôi thậm chí nhiều hơn yêu thương, nhưng nhiều khi lại không thể không thừa nhận, địa vị của ba ở trong lòng bọn nhỏ vĩnh viễn không cách nào thay thế.

"Phó Thần Thương, vết thương của anh không sao chứ?"

Hôm nay vừa lội nước, vừa bế hai đứa bé, cuối cùng còn ôm cô.

"Không có việc gì, bác sỹ đều nói đã bình phục."

An Cửu đứng trước mặt anh giống như học sinh tiểu học, do dự một lát ngập ngừng nói: "Hôm nay, cảm ơn anh. . . . ."

"Sau đó?" Phó Thần Thương nhíu mày.

"À?" An Cửu không hiểu nhìn anh, không hiểu ý tứ của anh.

"Nói cảm ơn là xong sao? Em phải lấy cái gì cảm ơn anh?" Phó Thần Thương nghiêng người dựa vào cửa, khoanh tay trước ngực.

An Cửu đầu đầy hắc tuyến, chút tình cảm thiếu nữ mới chớm nở lập tức héo rũ.

Giang sơn dễ đổi, chồng tốt, cha hiền cái gì đều là mây bay.

Phó Thần Thương khẽ cười một tiếng, xoa xoa tóc cô giống như đối đãi với Phạn Phạn, Đoàn Đoàn, "Anh về thay quần áo, đợi lát nữa đi siêu thị mua thức ăn, buổi tối em và hai con qua bên anh ăn cơm."

Phạn Phạn tròn vo đã chạy tới, nháy mắt nhìn anh, "Bạt Bạt, Bạt Bạt, ba phải đi siêu thị sao?"

"Đúng vậy ."

"Mang Phạn Phạn cùng đi có được hay không?"

"Đương nhiên được."

Vì vậy, đến cuối cùng là một nhà bốn người cùng đi.

Phó Thần Thương dịu dàng nói với hai cục cưng, "Muốn ăn cái gì tha hồ chọn."

Phạm Phạm thực sự hạnh phúc đến sắp khóc rồi, từ nhỏ đến lớn bé hy vọng nhất có người có thể nói với bé câu này. Nhưng bởi vì bé quá ham ăn, nên mẹ và dì Mạc luôn nghiêm khắc khống chế việc ăn uống của cô.

Phó Thần Thương thật sự có chút cưng chiều hơi quá đối với hai con, nhưng nhìn con vui vẻ như vậy, An Cửu cũng không nhiều lời.

Đẩy xe, cầm một chai tương ớt mà cô thích nhất, vô cùng đủ vị.

Kết quả mới vừa cầm ở trong tay liền bị Phó Thần Thương thả trở về, An Cửu lại lấy, anh lại để lại. An Cửu cầm ngay một chai ôm chặt không thả, "Không phải muốn ăn cái gì tùy tiện lấy sao?"

Phó Thần Thương không nhanh không chậm rút ra trả về chỗ cũ, "Trừ em ra."

"Anh. . . . ." Thiếu chút nữa cô bật thốt lên hai chữ thiên vị, may mà dừng lại kịp, nếu không chẳng phải cô đang tranh sủng với con trai và con gái ngây thơ của mình sao?

Phó Thần Thương không cho cự tuyệt đẩy xe về phía khu vực rau quả, "Em là bởi vì không ai trông nom, rất thích ăn những thứ đồ này, cho nên mỗi lần bụng mới có thể đau đến lợi hại như vậy."

"Em. . . . ." An Cửu uất ức đến không được, cô còn chưa đủ tự kiềm chế sao? Bây giờ cô đã cố gắng không hút thuốc lá, không uống rượu, không đi bar, chẳng qua là ăn chút đồ ăn mà mình thích cũng không được sao?

Phó Thần Thương ôm eo cô trấn an nói, "Được rồi, đừng dở tính trẻ con, các con còn đang nhìn kìa, buổi tối làm đồ ăn ngon cho em, bảo đảm còn ăn ngon hơn mấy thứ đồ đó."

Là ai dụ dỗ cô nói không bỏ được cô lớn lên, hiện tại lại tới ghét bỏ cô tính tình trẻ con. . . . . An Cửu bất mãn một đường nói lảm nhảm.

Mua xong món ăn lại ra khu vực khác xem một chút, mua chút đồ dùng hàng ngày.

"Bạt Bạt, cái nào màu sắc đẹp mắt?"

Phó Thần Thương cúi đầu nhìn, cô nhóc Phạn Phạn đang chọn kẹp tóc.

"Màu hồng."

An Cửu yên lặng nghiêng đầu, quả nhiên.

Phạn Phạn vui vẻ gật đầu phụ họa, "Con cũng thích màu hồng."

Ngoại trừ kẹp tóc mà Phạn Phạn chọn, thì Phó Thần Thương còn lặng lẽ cầm một món đồ giống vậy nhưng to hơn.

"Đoàn đoàn, siêu thị không có sách gì, lần sau dẫn con đến hiệu sách lớn của thành phố A."

"Vâng." Hai mắt Đoàn đoàn lập tức sáng lên.

Hiệu sách của thành phố A có lịch sử lâu đời, là hiệu sách có nhiều sách nhất toàn bộ thành phố A.

Hai cục cưng đều hài lòng, An Cửu không hài lòng, tất cả lực chú ý của Phó Thần Thương đều đặt ở trên người hai con, hoàn toàn quên mất mẹ của bọn trẻ là cô.

Đi dạo siêu thị xong về đến nhà Phó Thần Thương bắt đầu nấu cơm.

Hai đứa bé đem cặp sách sang bên Phó Thần Thương làm bài tập, An Cửu ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa không yên lòng nhìn tư liệu của Hoa Kiến Quốc tế, gần đây Phó Thị thiếu người, toàn bộ người đặt ở Tống thị đều bị triệu hồi, Tống Hưng Quốc tới tìm cô một lần, thiếu chút nữa lại mang theo một nhà ba người quỳ xuống cầu xin cô giống lần trước, tóm lại chính là mời cô đến Tống thị làm việc.

Thật ra thì cô có đi cũng không thể làm cái gì, cũng chỉ là lướt qua, như cách nói của Tống Hưng Quốc là "Giữ trận" .

Bắt đầu từ lúc tan học đến giờ, Phạn Phạn vây quanh Phó Thần Thương giống như một cái đuôi nhỏ vậy, "Bạt Bạt, Bạt Bạt, cái kẹp tóc này con không biết kẹp, Bạt Bạt kẹp tóc giúp con. . . . ."

"Đợi chút, ba xong ngay đây."

Phó Thần Thương đổ khoai tây đã xắt nhỏ cùng thịt băm vào nồi xào sau đó đập nắp nồi lại đun cho ngấm, sau đó ngồi xổm trước mặt Phạn Phạn, nhận lấy cái lược nhỏ trong tay bé.

"Bạt Bạt, con muốn buộc 2 đuôi sam." Phạn Phạn yêu cầu.

Tóc Phạn Phạn dài ngang vai, vừa mềm vừa mượt, bình thường đều xoa thẳng ra , nguyên nhân chủ yếu còn vì An Cửu sợ phiền toái không biết làm, cho nên rất ít tết đuôi sam cho bé.

"Xong rồi." Phó Thần Thương nhanh chóng chải cho bé hai bím tóc thật chỉnh tề, sau đó cài chiếc kẹp tóc vừa mua ở siêu thị lúc tối lên cho bé.

Phạn Phạn nhảy nháy nhót nhót chạy đến trước mặt Đoàn Đoàn đắc chí, "Anh, anh, đẹp không?"

Đoàn Đoàn gật đầu, "Đẹp t."

Phạn Phạn lấy được câu trả lời khẳng định sau lại nhảy ngay đến trước mặt An Cửu, "Tê tê, tê tê, đẹp không?"

An Cửu cười khẽ, "Ừ, rất đẹp ~"

Thật là không phục cũng không được, người này nghịch thiên đến mức ngay cả tết đuôi sam cũng sẽ biết như vậy, cô còn có thể nói gì?

"Tê tê, mẹ chụp giúp con cùng Bạt Bạt một tấm hình có được hay không?"

An Cửu tự nhiên không thể cự tuyệt, lấy điện thoại di động ra chụp mấy tấm hình thân mật cho hai cha con.

Phó Thần Thương thấy vẻ mặt cô buồn buồn, đi tới trước mặt cô hỏi: "Tại sao dường như không vui?"

"Không có ." An Cửu giống như vô tình trả lời.

Phó Thần Thương nghiêm trang hỏi: "Là bởi vì anh tết đuôi sam cho Phạn Phạn, mà không tết cho em sao?"

Biết là anh đang trêu mình, An Cửu giận đến liếc anh một cái, "Phó Thần Thương anh thật ngây thơ!"

Phó Thần Thương vui thích cười một tiếng, từ trong túi móc ra chiếc kẹp tóc màu hồng giống của Phạn Phạn, cẩn thận kẹp ở ngôi tóc

giúp cô, "Bà xã tóc của em rơi xuống khá là dễ nhìn."

Nói xong gọi Phạm Phạm cùng Đoàn Đoàn đi lại, một nhà bốn người chụp ảnh gia đình.

An Cửu nhìn trong hình chiếc kẹp tóc không biết anh mua lúc nào trên đầu mình, một chút tức giận lúc ở siêu thị vừa rồi trong lúc vô tình liền tiêu tán.

Phó Thần Thương bấm điện thoại di động mấy cái, cài đặt một tấm ảnh gia đình thành hình nền điện thoại di động của mình.

Một người đàn ông, đặt ảnh chụp chung với vợ con thành màn hình điện thoại di động, không thể nghi ngờ là biểu lộ dáng vẻ cực tuyệt bất kỳ người phụ nữ nào đến gần.

--- -----

Bữa ăn tối hôm nay tất cả từ chọn nguyên liệu đến chế biến đều là Phó Thần Thương tự thân tự lực, một tay hoàn thành, trình độ hoàn mỹ có thể nói là một trận thành danh, từ đó hoàn toàn thu phục dạ dày của hai cục cưng.

Mặc dù cô thật rất muốn ăn món canh cá cay, bánh đúc đậu cay, cánh gà cay. . . . . Càng là thời điểm chu kỳ sinh lý không thể ăn thì lại càng muốn ăn, nhưng Phó Thần Thương cũng coi như không nói khoác, thức ăn tối nay ăn thật ngon. Thậm chí anh còn cố ý làm một lon nắm hương thịt kho tương cho cô để bồi thường việc không cho cô mua tương ớt ở siêu thị.

"Thì ra quà sinh nhật của con và anh trai là Bạt Bạt làm." Phạm Phạm ăn xong xoa xoa miệng đầy dầu mỡ, cho ra cái kết luận này.

An Cửu không lên tiếng, coi như là chấp nhận.

"Bạt Bạt không phải chú đầu bếp, nhưng nấu ăn còn ngon hơn cả chú đầu bếp!" Tâm nguyện lớn nhất của Phạn Phạn sẽ trở thành hiện thực rồi,

Phó Thần Thương tỉ mỉ nhặt xương cá cho vợ con, thì ra sinh nhật mà cô nói trong điện thoại không phải sinh nhật của Phó Cảnh Hi, mà là sinh nhật của hai bé, thì ra anh còn may mắn có thể khiến hai con ăn được cơm do mình nấu vào ngày sinh nhật. . . . .

Đời này, anh chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc cùng viên mãn như giờ phút này.

-

Cơm nước xong, ăn canh, sau khi ăn xong còn có món điểm tâm ngọt cùng trái cây, tóm lại sau khi ăn đủ một vòng thì hai nhóc tỳ kia bị đút thật no về nhà.

Đoàn đoàn vẫn không quên dặn dò, "Phạn Phạn, nhớ đi nhiều mấy vòng rồi hãy ngủ, nếu không sẽ tiêu hóa không tốt, hơn nữa còn bị mập."

Phó Thần Thương tỏ vẻ đồng ý, nhờ Đoàn Đoàn giám sát thi hành.

An Cửu không có về ngay, mà rất tự giác lưu lại giúp rửa chén, dù sao bữa ăn này cô cũng không cố gắng gì cũng không làm gì cả.

"Ngoan. Anh rửa là được rồi." Phó Thần Thương nhận lấy chén trong tay cô, "Người phụ nữ của anh là dùng để bị sủng ái ."

"Ai là người phụ nữ của anh chứ." An Cửu bĩu môi, "Trước kia

không phải anh nói từng người phụ nữ của nhà họ Phó đều phải lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, mọi thứ cầm kỳ thư họa đều phải tinh thông, ít nhất phải thông hiểu sáu thứ tiếng sao? Mà em không phù hợp một loại yêu cầu nào của anh hết!"

"Em lại nhớ rõ những lời của anh như vậy." Phó Thần Thương có thâm ý khác nhìn cô một cái, "Chẳng qua, chỉ cần em có một thứ sở trường, những thứ này đều không quan trọng." Về mặt An Cửu u mê không biết hỏi: "Sở trường gì?"

Trong con người của Phó Thần Thương nảy lên ngọn lửa đang gia tốc chớp động, lời nói vốn dĩ muốn nói ra, cuối cùng vẫn còn muốn nói lại thôi, thở dài, âm thanh nghe đẽ nén khác thường: "Được rồi, hôm này em đến chu kỳ sinh lý, trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi. Dem bình thủy đựng canh gà đen đang sâm tảo đỏ trên bàn về, trước khi ngủ uống một chút sẽ thoải mái chút."

"Làm gì nói chuyện nói được một nửa. . . . ." An Cửu lẩm bẩm đi lấy bình thủy.

Phó Thần Thương đặt một nụ hôn ẩn nhẫn lên trán cô, "Ngủ ngon."

Thật vất vả chịu đựng đến lúc thân thể khỏe mạnh, lại gặp phải đèn đỏ. . . . .

Nếu không phải kịp thời thu tay lại, không nắm tốt độ lửa sẽ đùa giỡn qua đầu, vậy coi như là nhóm lửa tự thiêu rồi. . . . .

Chương 194: Là một kẻ biến thái

Sáng sớm hôm sau, Phó Thần Thương gõ cửa đem bữa sáng tình yêu đã chuẩn bị cho vợ con tới.

Cô bé Phạn Phạn trịnh trọng bê hộp cơm bảo bối của mình qua như nhận thánh chỉ vậy, sau đó dán lấy Phó Thần Thương muốn anh chải tóc cho bé.

Trong phòng rửa tay, An Cửu vừa giúp Đoàn Đoàn rửa mặt bôi kem dưỡng xong, Phó Thần Thương chải tóc cho Phạn Phạn xong cũng cọ theo tới, "Anh cũng muốn."

An Cửu im lặng lờm anh một cái, "Nhiều tuổi như vậy rồi, da dày thịt béo còn phải bôi cái này làm gì?"

"Vì để lúc em sờ anh xúc cảm tốt hơn một chút." Phó Thần Thương vẻ mặt thành thật trả lời.

Sờ cái đầu anh. . . . .

Sắc mặt An Cửu đen lại, "Vậy thật là cảm ơn anh."

Nhìn anh thật sự cúi người lại gần, không thể làm gì khác hơn là nặn một chút kem dưỡng vào lòng bàn tay xoa đều, sau đó giơ tay lên xoa lên mặt anh.

Lúc này Phó Thần Thương mới hài lòng ngồi dậy, hỏi "Hôm nay muốn đến Hoa Kiến sao?"

"Ừ."

"Không phải nói có thời gian rảnh thì qua xem một chút là được sao? Sao lại phải chuyên cần như vậy?"

"Chăm chỉ có thể bổ sung cho sự kém cỏi." An Cửu liếc anh một cái, anh cho là ai cũng giống anh chắc

"Vậy anh đưa hai con đi học trước, rồi đưa em đến công ty."

An Cửu gãi gãi đầu, "Anh vừa mới xuất viện nhất định có rất nhiều chuyện phải xử lý, hay là thôi. . . . ."

Phó Thần Thương cắt đứt lời cô nói, "Là có rất nhiều chuyện phải xử lý, chẳng qua, chuyện có nặng có nhẹ."

Ý ở ngoài lời, chuyện của cô và các con là quan trọng nhất.

"Bữa sáng đã làm xong, cùng qua ăn thôi."

An Cửu chưa kịp nói thêm cái gì, hai đứa bé đã vui sướng đi theo Phó Thần Thương đến đối diện ăn bữa sáng, đành chịu thỏa hiệp.

--- -----

Trời đã sáng, ngoài cửa xe ánh nắng tươi sáng.

Hai cục cưng bé nhỏ chia ra hôn tạm biệt với ba mẹ, tay cầm tay đeo cặp sách nhỏ đi vào nhà trẻ.

Giống như tất cả những gia đình tràn đầy hạnh phúc vậy.

Dọc theo đường đi Phó Thần Thương đơn giản nói cho cô vài câu về tình hình của Tống thị, "Việc em phải làm chỉ có quen thuộc quá trình vận hành của công ty, hiểu rõ tình hình lợi nhuận, như vậy sau này Tống Hưng Quốc sẽ không cậy em không hiểu mà lừa gạt em được. Sau khi tình hình bên anh ổn định lại, những người đã điều đi vẫn sẽ phân phối trở về, em không cần phải có quá nhiều áp lực."

"Oh."

An Cửu đáp một tiếng qua loa lấy lệ.

Phó Thần Thương mới xuất viện một ngày ngắn ngủi, đã sắp xếp mọi chuyện của cô một cách ổn thỏa, trong công việc, phương diện sinh hoạt, nỗi ưu phiền, lo lắng của cô, toàn bộ từng cái từng cái đều bị giải quyết.

Nhưng dù sao cô đã không còn là Tống An Cửu chỉ biết qua loa cho xong chuyện của năm năm trước rồi, trải qua nhiều chuyện như vậy, cô càng thêm khắc sâu hiểu rõ quá mức lệ thuộc vào một người là một chuyện nguy hiểm đến mức nào.

Cho nên, mặc dù Phó Thần Thương nói như vậy, cô vẫn không thể thư giãn được chút nào, mấy ngày nay, cô vẫn đang dụng tâm học tập việc nấu nướng, bên phía Tống thị cũng đang nhanh chóng bắt đầu quen thuộc.

Cô không dám hoàn toàn tin tưởng Phó Thần Thương, thật ra có một phần lớn nguyên nhân vẫn là vì không có lòng tin với bản thân. Chỉ có không dựa vào người khác cũng có thể có khả năng sống thật tốt, chỉ có nhanh chóng trưởng thành, càng trở nên ưu tú, mới có thể đứng cảm hơn, tự tin hơn để đi yêu một người.

"Đến rồi, vào đi."

"Cám ơn."

"Hết giờ anh qua đón em."

"Không cần, anh đón Phạn Phạn và Đoàn Đoàn giúp em là được, buổi tối có bữa tiệc xã giao."

Phó Thần Thương vừa nghe liền nhú mày, "Loại tiệc xã giao gì mà cần chính em phải đi chứ? Tống Hưng Quốc đâu?"

"Rốt cuộc là em đi làm hay là anh đi làm đây!"

"VẬY không cho phép hút thuốc lá, không cho uống rượu, không cho tìm phụ nữ theo tiếp khách, đàn ông lại càng không được. . . . ."

An Cửu vào tai trái ra tai phải nghe huấn rất lâu cuối cùng mới xong, "Biết biết, em đi đây, bái bai ~"

Đẩy cửa để xuống xe, không mở được, lại dùng sức đẩy, vẫn không mở được, vì vậy nhìn Phó Thần Thương một cái, cuối cùng bất đắc dĩ tiến tới hôn lên mặt anh một cái.

Phó Thần Thương tỏ vẻ mặt "Trẻ con là dễ dạy", chống một tay qua, ngậm chặt môi của cô, ấn xuống một cái hôn thật dài mới bằng lòng mở cửa xe thả cô đi, ánh mắt lại theo cô một vòng lại một vòng, cho đến khi bóng dáng cô biến mất vào tòa nhà. . . . .

--- -----

Cũng chỉ là một cái hôn mà thôi, lại làm cô mặt đỏ tim đập, chột dạ cúi thấp đầu, chỉ sợ nhân viên thấy.

Vội vã đi tới phòng làm việc, vừa đẩy cửa ra liền nhìn thấy một bó hoa hồng lớn đỏ rực trên bàn làm việc, bên trong thiệp không có ký tên.

Kết hôn một năm, ly hôn năm năm, đây là lần đầu tiên Phó Thần Thương tặng hoa cho cô.

Mặc dù bây giờ cô cũng đã là bà mẹ hai mươi năm tuổi, nhưng mà cho tới nay cũng chưa từng hưởng thụ qua cảm giác yêu đương bình thường.

Cho nên cường điệu "Bình thường" , là bởi vì lúc đi học mặc dù từng có rất nhiều bạn trai, nhưng không phải đánh nhau cùng nhau chính là đua xe cùng nhau, sẽ không có một ai là yêu đương nghiêm túc cả.

Về phần Phó Thần Thương thì lại càng không cần phải nói, quan hệ giữa bọn họ càng giống như cha và con gái, giáo viên và học sinh vậy, nào có chút bộ dáng của người yêu, vợ chồng chứ.

Không ngờ người kia cũng có một ngày mở mang đầu óc đấy. . . . .

"Đông đông đông" tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô.

"Mời vào."

Tống Hưng Quốc đi vào, gương mặt sắp cười thành một đóa hoa loa kèn rồi.

"An Cửu, vừa rồi là Phó Thần Thương lái xe đưa con đến sao?"

"Thế nào?"

Tống Hưng Quốc xoa xoa đôi bàn tay, "Không có gì không có gì. . . . .
. Ha ha, có thể tự mình lái xe được, xem ra thân thể thật sự hoàn
toàn không thành vấn đề, vậy thì ba hoàn toàn yên tâm. An Cửu, con
không biết mấy tháng này bên ngoài đồn đại khó nghe đến mức nào,
đều nói Phó Thần Thương tình lại cũng thành tàn phế, đời này cũng
không thể đứng lên được nữa, những người đó ước gì cậu ấy tàn
phế mới tốt đâu. . . . ."

"Trước đó tôi đã nói với ông chân của anh ấy không có việc gì, không
phải là ông cũng không tin."

Tống Hưng Quốc cười ngượng nói sang chuyện khác, "Tối hôm nay
có cần ba cùng đi với con không? Một mình con có thể chứ?"

"Không cần, lần này tôi muốn bản thân thử sức một chút. Đúng lúc. .
. . . . . tôi cũng quen biết Tiết Hạo." Lúc An Cửu nói lời này còn cố ý
nhìn nhiều Tống Hưng Quốc một cái.

Tống Hưng Quốc ý thức được mình chuyển sang một chủ đề lúng
túng hơn, lập tức đầu đầy mồ hôi lạnh, vì vậy không thể làm gì khác
hơn là giả ngu không đề cập tới những chuyện kia nữa, "Tập đoàn
Tiết thị gần đây vẫn không hợp với chúng ta, mảnh đất ở khu vực
phía Tây kia cũng là bị bọn họ cướp đi, bây giờ lại đột nhiên chủ
động đưa ra đề nghị hợp tác với chúng ta cùng nhau làm hạng mục,
thật sự có gì đó không đúng, An Cửu con nhất định phải cẩn thận
một chút, không cần vội vã ký, tốt nhất. . . . . Tốt nhất có thể để cho
Phó Thần Thương giữ giữ cửa cho con. . . . ."

An Cửu khẽ cau mày, "Được rồi, trong lòng tôi có tính toán."

"Được được được, con bận đi, ba đi trước, có thời gian rảnh thì về
nhà ăn bữa cơm, An Bình vẫn nhắc đến con."

Sau khi Tống Hưng Quốc rời đi, An Cửu nhìn hoa hồng trên bàn gần người một lúc, cô nghiêm túc suy nghĩ phản ứng bình thường mà một cô gái nên có, vì vậy quyết định gọi điện thoại cho Phó Thần Thương.

"Alo, An Cửu?" Phó Thần Thương hơi bất ngờ vì lúc này cô lại gọi điện thoại cho anh.

Lời thoại mà An Cửu chuẩn bị phải đi vài vòng trong đầu cuối cùng mới có thể nói ra: "Cái đó. . . . . Cảm ơn hoa của anh, em rất thích."

Kết quả, phản ứng của Phó Thần Thương cũng nằm ngoài dự đoán của cô.

"Hoa?" Giọng nói của Phó Thần Thương lập tức lạnh ba phần, "Không phải là của anh tặng."

Sau đó An Cửu liền hoàn toàn ngây người rồi.

"Không phải anh? Vậy sẽ là ai chứ. . . . ."

Phó Thần Thương cười lạnh một tiếng, "Anh cũng muốn biết là tên đàn ông thối nào đây."

Đang yên đi làm làm cái gì! Lúc này Phó Thần Thương hận không thể vác cô về nhà nhốt lại ngay lập tức. . . . .

Lúc này An Cửu lại chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào, vội vã nói: "Không phải anh, vậy thì thôi, em cúp máy đây, tạm biệt!"

"Tống An Cửu, em dám tắt điện thoại thử xem."

". . . . ."

"Em không có gì muốn giải thích với anh sao?"

An Cửu tức giận nói thầm, "Giải thích cái gì chứ! Trên thiệp không ký tên, em làm sao biết tên đàn ông thối nào chứ!"

Vốn dĩ tưởng là Phó Thần Thương mở mang đầu óc rồi, kết quả lại là một sự nhầm lẫn, cô còn tức giận hơn đây này.

"Ném." Phó Thần Thương lạnh lùng nói.

"Không muốn, đây là lần đầu tiên có người tặng hoa cho em!" An Cửu giận dữ trực tiếp cúp điện thoại "Pằng" một tiếng.

". . . . ."

10 phút sau, phòng làm việc của An Cửu tràn đầy một phòng hoa hồng, ngay cả chỗ để người đứng chân cũng không có, vẫn còn đang không ngừng có người đưa đến. . . . .

Gần như tất cả nhân viên trong công ty đã chạy ra ngoài xem náo nhiệt buôn chuyện, còn có người đang lén lút dùng di động chụp hình nữa. . . . .

"Thế này thì quá mức rồi!"

"Đúng vậy!"

"Năm đó vị giám đốc Tống này của chúng ta ở thành phố A là không ai không biết, không ai không hiểu là học sinh cá biệt, cả ngày chơi bời lêu lổng, còn cosplay thành hình thù kỳ quái, làm mất hết mặt mũi của người nhà họ Tống, chủ tịch không có cách nào với cô ấy. Nhưng bây giờ, chắc chắn, tốt nghiệp đại học danh tiếng của nước

ngoài, muốn khí chất có khí chất, cần gương mặt có gương mặt, muốn vóc người có vóc người, quan trọng nhất là, muốn đàn ông có đàn ông. . . . . Thật sự là quá ghen tị rồi !"

"Cái gì chứ! Nói hay như vậy, rốt cuộc thì đàn ông của cô ấy là ai vậy? Sẽ khiến phụ nữ vui vẻ như vậy, nói không chừng chính là công tử đào hoa. . . . ."

An Cửu lặng lẽ khóa cửa phòng làm việc lại: "Là một kẻ biến thái. . . .
.."

Chương 195: Lớn tuổi

An Cửu nói đây là lần đầu tiên có người tặng hoa cho cô, thực ra không phải vậy, năm đó Phó Hoa Sanh mỗi ngày một bó hoa hồng, chẳng qua là bị Phó Thần Thương chặn lại, cả một gốc gai cũng không cho cô thấy.

Không ngờ, phòng được cá lớn, lại để lọt tiểu tôm, "Lần đầu tiên" này vẫn bị người khác đoạt trước.

Phòng thủ tốt nhất cũng chỉ có tiến công, xem ra, không muốn để cho người khác có cơ hội thừa dịp mà vào, chỉ có gia tăng hỏa lực.

Tề Tấn vừa ngựa không ngừng vó gọi điện thoại sắp xếp xong chuyện quan trọng mà Phó Thần Thương giao cho, vội vàng đi vào, "Khụ, ông chủ, còn muốn tiếp tục nữa không? Tất cả hoa hồng đỏ hiện có tại các tiệm bán hoa hiện đều đưa qua rồi, nếu như không đủ cần chuyên chở bằng máy bay, sợ rằng ít nhất phải ngày mai mới có thể tới."

Bên này Tề Tấn vừa dứt lời, liền có điện thoại của An Cửu gọi tới, "Phó Thần Thương kẻ biến thái, anh biết chừng biết mực cho em đi! Hừ"

Âm lượng kia đủ để Tề Tấn ở bên cạnh cũng nghe rõ, liền đứng tại chỗ quay đầu đi lau mồ hôi. . . . .

Phó Thần Thương giơ tay lên ý bảo anh có thể đi ra ngoài, sau đó xoay ghế đối mặt cửa sổ sát đất sau lưng, sâu kín nói: "Sao vậy? Không phải em rất thích sao? Người khác đưa tới thì thích, mà anh

tặng lại chính là biến thái?"

An Cửu mắt trợn trắng, "Anh đừng cố tình gây sự, em không để ý đến anh, tóm lại không cho tặng thêm nữa, tốt nhất cho người mang hết đi cho em, chỗ em có nhân viên bị dị ứng phấn hoa, bị Huân không thể chịu nổi. Phải chạy rồi"

Phó Thần Thương hừ lạnh một tiếng, giọng nói buồn bã tự thấy xót xa, "Bây giờ anh làm cái gì cũng đều không đúng phải không? Anh biết rõ, là em ghét bỏ anh lớn tuổi, không được trẻ tuổi như những chàng trai trẻ kia. . . . ."

An Cửu thật lâu không thể nói ra lời, dương giọng, "Em ghét bỏ anh lớn tuổi lúc nào vậy?"

Phó Thần Thương: "Lúc sáng."

Cũng bởi vì buổi sáng thuận miệng nói anh một câu "Nhiều tuổi như vậy" ? Vẫn còn nhớ đến bây giờ sao?

An Cửu vuốt vuốt thái dương, "Phó Thần Thương, anh đừng mượn đề tài để nói chuyện của mình có được hay không?"

"Chẳng lẽ anh nói sai? Không phải em chỉ thích tuổi trẻ sao?"

Nhưng anh lại chưa từng quên lúc mới quen cô, vài cái có quan hệ tốt bên cạnh cô như Thẩm hoán, Hứa Tư thông, bao gồm cả Tiết Hạo đều là ít tuổi hơn cô, ngay cả Phó Cảnh Hi cũng kém cô mấy tháng.

An Cửu có loại kích động muốn bò qua đường truyền điện thoại đến bóp chết anh, "Học lại hai năm liên tục, tất cả bạn học nam đều nhỏ hơn em, cả trường học cũng không có học sinh lớn tuổi hơn em cũng

là lỗi của em sao? Anh có thể nói chút đạo lý được hay không?"

Phó Thần Thương nghe vậy không nhanh không chậm cho ra kết luận: "Nói như vậy. . . . . Không phải là em thích người nhỏ tuổi hơn em , em thích người tuổi lớn hơn em, em yêu thích anh?"

An Cửu đầu đầy hắc tuyến, "Làm ơn, suy luận không phải dùng như vậy. . . . ."

"Buổi tối có phải em đi gặp cái anh chàng Tiết Hạo đó hay không?"

Vòng một vòng như vậy, đây mới là vấn đề Phó Thần Thương thực sự quan tâm.

"Sao anh biết?"

An Cửu vừa hỏi xong liền đoán được nhất định là Tống Hưng Quốc nói cho anh biết. Này gọi là gì, cô đi làm trong công ty nhà mình, lại bị anh nắm chặt.

"Để Tống Hưng Quốc tùy tiện phái ai đó đi, tóm lại không cho phép em đi."

"Tại sao ? Em đều sắp xếp xong xuôi rồi, hướng chi vì dự án hợp tác này, mà em đã chuẩn bị lâu như vậy!"

"Em biết rõ Tiết Hạo có ý đồ xấu với em, còn cho anh ta cơ hội đến gần em, Tống An Cửu, em có ý gì?"

An Cửu nghe cong nhú chặt chân mày, "Ý đồ xấu cái gì chứ, em còn muốn hỏi anh là có ý gì đấy?"

"Nếu như anh không có đoán sai, bó hoa kia là của anh ta tặng."

An Cửu ngẩn người, "Hả? Làm sao có thể chứ! Bọn em đều đã nhiều năm không có liên lạc rồi, chỉ có mấy tháng trước bất ngờ đụng phải một lần. . . . ."

Phó Thần Thương cười lạnh một tiếng, "Không phải anh ta? Vậy tức là ngoài anh ta ra còn có những người khác?"

Được, càng tô lại càng đen rồi.

"Những điều này đều là phỏng đoán chủ quan của anh, không có chút căn cứ nào, cho dù có căn cứ cũng không thể tạo thành lý do để em không đi. Buổi tối em nhất định sẽ đi, đây là công việc của em. Phó Thần Thương, hiện tại thân phận của anh là cha của con em, nhưng chỉ như vậy mà thôi." Nói xong cũng cúp điện thoại.

Là cha của con cô, cũng không phải chồng của cô, có quyền quản bọn trẻ, nhưng không có quyền lợi quản chuyện của cô. Lời nói của cô đúng là ý này, mà anh không có lý do gì để phản bác.

Địa điểm nói chuyện hợp tác tối nay do phía Tiết Hạo đặt, ở một nhà hàng Pháp tên là STAY.

Vốn dĩ cô còn cảm thấy không có gì, sau cuộc điện thoại vừa rồi với Phó Thần Thương mới phát giác chỗ này có phải có chút không thích hợp hay không? Dường như phần lớn người tới đây đều là người yêu. . . . .

Nhưng lời đều đã nói ra, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi tới, mặc kệ rốt cuộc Tiết Hạo có ý gì, hôm nay cô tới đây hoàn toàn là vì công việc, hoàn toàn không có gì phải tránh né.

Lúc An Cửu đến thì Tiết Hạo đã đến rồi.

"Xin lỗi đến muộn, chờ lâu lắm rồi sao?"

Dù sao cũng là lần đầu tiên nói chuyện làm ăn cùng người khác, cho nên cô cố ý ăn mặc đẹp một chút, trang điểm trang nhã, tóc dài vén lên lộ ra chiếc cổ xinh đẹp, đeo hoa tai làm bằng ngọc trai ưu nhã, mặc váy công sở màu xanh, cố gắng khiến mình trông chững chạc một chút.

Hai mắt Tiết Hạo tỏa sáng, đứng dậy kéo ghế giúp cô, "Không có, tôi cũng vừa tới. Còn cách giờ hẹn 5 phút, cô cũng không đến trễ."

An Cửu khách sáo mấy câu sau đó đi vào vấn đề chính, "Đây là bản kế hoạch chúng tôi chuẩn bị, Tổng giám đốc Tiết cũng có thể xem qua một chút."

"Không vội, chúng ta chọn đồ ăn trước đã, có thể vừa chờ vừa thương lượng."

Vì vậy hai người chọn tốt đồ ăn sau đó Tiết Hạo bắt đầu nhìn bản kế hoạch, không lật mấy tờ liền gật đầu một cái nói với cô, "Tài liệu của bên tôi trước kia cũng đã cho cô xem qua rồi, nếu như không có vấn đề thì bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể ký hợp đồng."

An Cửu giựt giựt khóe miệng, thói quen làm việc của người này từ trước đến nay đều là tùy tiện như vậy sao? Hình như anh ta còn chưa nghiêm túc xem qua nữa, ngay cả Tống Hưng Quốc rõ ràng là đang chiếm lợi cũng liên tục dặn dò cô phải thận trọng, người này lại chưa nói với cô được vài câu thì đã quyết định ngay rồi?

"Khụ, không cần phải vội, chúng ta có phải nên thương lượng thêm

một chút hay không?"

Tay Tiết Hạo cầm bản kế hoạch nắm thật chặt, cúi đầu, vẻ mặt nhìn qua như có chút khẩn trương, sau đó giống như đã quyết định ngẩng đầu lên nói với cô: "Hôm nay, ngoại trừ chuyện hợp tác ra, thật ra thì tôi còn có một chuyện riêng muốn nói với cô Tống."

An Cửu nghe đến đó, trong lòng hồi hộp, có loại dự cảm chằng lảnh.

"Thật ra thì bắt đầu từ lúc gặp được cô tôi đã muốn nói với cô rồi, nhưng mà tôi biết rõ lúc đó tôi không có tư cách, nhưng bây giờ thì khác rồi, hôm qua tôi đã chia tay với Lương Giai Giai! Cho nên tôi mới dám mượn chuyện hợp tác lần này hẹn cô ra ngoài. . . . ."

Giống như sợ mình lù lù bước, Tiết Hạo không ngừng một giây tiếp tục nói: "Năm năm trước lần gia đình sắp xếp chúng ta thân cận đó thì tôi đã nói rõ tâm ý của tôi đối với em, hiện tại lòng của tôi vẫn như cũ không thay đổi. Những năm gần đây trong lòng tôi vẫn chỉ có một mình em, về phần Lương Giai Giai, hoàn toàn là bởi vì cô ấy là của em gái của em mới nghe lời cha anh đồng ý thử qua lại với cô ấy, hiện tại em đã trở lại. . . . ."

An Cửu càng nghe càng nhúc đầu, đang muốn cắt đứt lời nói của Tiết Hạo, lại có người thay thế rồi.

"Tống An Cửu, cô cái đồ tiện nhân này!"

Nhìn Lương Giai Giai đi giày cao gót tạch tạch tạch đột nhiên cấp tốc lao ra cùng Chu Tĩnh Di đi theo phía sau cô ta, An Cửu càng cảm thấy đau đầu.

"Mẹ! Đều chính mắt thấy được, hiện tại mẹ còn cứ không tin sao? Con đã nói Tiết Hạo bởi vì chị ra quyến rũ nên mới chia tay với con!"

Chu Tĩnh Di nhìn ba người trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Lương Giai Giai nói xong cũng bắt đầu xô đẩy An Cửu, "Tổng An Cửu, rốt cuộc tại sao chị phải đối với tôi như vậy, tại sao cứ lặp đi lặp lại cướp người đàn ông của tôi nhiều lần như vậy! Phó Thần Thương tàn phế, lại tới cướp A Hạo của tôi! Sao chị có thể hạ tiện như vậy!"

Tiết Hạo không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy, vội vàng kéo Lương Giai Giai lại giải thích: "Giai Giai, chuyện này không liên quan đến cô Tổng, chia tay là do anh nói ra, cô ấy cũng vừa mới biết, em không cần hiểu làm."

"Rốt cuộc thì Tổng An Cửu cho anh uống thuốc mê hờn gì, mà đến lúc này anh còn muốn nói giúp cô ta!"

"Giai Giai, chuyện này có thể là có hiểu lầm, nơi này dù sao cũng là nơi công cộng, có chuyện gì chúng ta về nhà từ từ nói được không?"

Chung quanh càng ngày càng nhiều người xem náo nhiệt, Chu Tĩnh Di cố kỵ ảnh hưởng, nhanh chóng ngăn cản con gái bà làm ầm ĩ quá khó coi.

Nhưng Lương Giai Giai đang nổi nóng đâu có chịu nghe, "Cô ta dám làm còn sợ người biết sao? Con muốn cho tất cả mọi người đều biết cô cả nhà họ Tổng, Giám đốc của Hoa Kiến Quốc tế lại nhiều lần không biết xấu hổ quyến rũ người đàn ông của em gái, lần đầu tiên bị người đàn ông kia vứt bỏ, lại tới quyến rũ chồng chưa cưới của con! Chị không phải vì mẹ chỉ quan tâm đến tôi cho nên phải trả thù tôi sao? Tại sao chị không nghĩ xem bản thân chị là cái đức hạnh gì, trừ ngày ngày đánh nhau uống rượu gây họa cho gia đình ra thì còn có

thể làm cái gì? Tại sao muốn người khác thích chị? Đáng đời chị có chết cũng không có người quan tâm, đáng đời chị bị đàn ông vứt bỏ! Tôi cho chị biết, không phải của chị đến cùng vẫn không thuộc về chị, có đoạt nữa cũng vô ích!"

"Mẹ, con biết rõ trong lòng mẹ áy náy với chị ta, nhưng mẹ cũng thấy đấy, chị ta có cảm kích chút nào sao? Chị ta vừa trở về liền cướp chồng chưa cưới của con! Đến bây giờ mẹ vẫn còn che chở cho chị ta?"

Chương 196: Bị cản ngược một cái

Edit: quynhle2207

Mọi người đứng xem, nghe được lời nói của Lương Giai Giai ở một bên đều chán ghét nhìn chằm chằm An Cửu, bàn tán xôn xao.

Nữ: “Tôi nói là ai chứ, thì ra là vị đại tiểu thư của Tống gia kia, như vậy thì không có gì lạ. . . . . Nhưng mà không phải đã nhiều năm rồi không có tin tức của cô ta sao?”

Nam: “Quả thật đã lâu rồi không có tin tức, gần đây mới nghe nói là từ nước ngoài trở về để tiếp quản Hoa Kiến.”

Nữ: “Bây giờ ngay bản thân Phó Thần Thương cũng khó bảo toàn, chắc là Tống Hưng Quốc đã tuyệt vọng đến nỗi thử đánh liều rồi! Hiển nhiên lại có thể đưa cả công ty cho một kẻ phá của như vậy, không biết ông ta nghĩ gì nữa.....”

Nam: “Ai biết được, chuyện của bọn họ lộn xộn lắm! Lúc đầu Phó Thần Thương rất tốt, tại sao lại nhúng tay vào Hoa Kiến cũng không phải là không ai biết hay sao? Là như vậy đó.”

Nữ: “Nhưng mà, như vậy thì thật sự là đại tiểu thư Tống gia hả? Mấy năm trước đã nhìn thấy một lần ở tiệc sinh nhật của Tống Hưng Quốc, hoàn toàn không phải bộ dạng như vậy đâu, tôi còn nhớ lúc đó cô ta và một cô bé gái quần áo lộn xộn chạy lung tung, thiếu chút nữa là làm cho Tống Hưng Quốc tức chết. Nếu như đây thật là cô ta, sự thay đổi này cũng lớn quá rồi.....”

Nam: “Ha ha, con gái 18 có đại biến nha, đâu có gì kỳ quái đâu, nhưng mà bản chất trong xương thì không thể thay đổi được, nếu không thì làm sao có thể câu được thiếu gia nhà họ Tiết vào tay chứ!”

Nữ: “Nghe ý tứ của Lương Giai Giai thì hình như cô ta đã ly dị rồi hả? Tôi rất tò mò không biết người đàn ông kết hôn với cô ta là ai, ánh mắt cũng thật kỳ lạ. . . . .Thì thầm.”

. . . . .

. . . . .

Chu Tĩnh Di nhìn khóe mắt của Lương Giai Giai đầy ắp nước mắt, quả thật vẫn rất yêu thương cô ta: “An Cửu, mặc kệ cho đến cùng là con và Tiết Hạo có phải thật sự thích nhau hay không, nhưng dù sao thì cậu ta cũng đã trở thành em rể của con rồi, không biết có lý do gì, bây giờ con cũng không thể sáp lại gần cậu ta đâu!”

Nghe đến đó, rốt cuộc thì An Cửu cũng đập xuống bàn một cái, làm gãy cái ly nhỏ cổ cao: “Đã nói đủ chưa? Tôi dụ dỗ anh ta? Bà nhìn thấy tôi cưỡng hôn anh ta hay là ôm chặt anh ta hả? Có bản lãnh thì bắt gian tại giường rồi hãy chất vấn tôi!”

“An Cửu, con đừng như vậy có được không? Mẹ biết mẹ thực sự có lỗi với con, nhưng mà Giai Giai vô tội, mẹ đã nói sẽ giới thiệu giúp con một người đàn ông tốt. . . . .”

Lương Giai Giai và Chu Tĩnh Di, một người thì náo loạn, một người thì để cho An Cửu giữ vững tội danh này, hoàn toàn không để cho người ta cơ hội nói chuyện. Tiết Hạo không ngờ tới mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, gấp gáp đến nỗi xoay vòng vòng, đang muốn cố

gắng giải thích rõ ràng, thì nghe được một giọng nói đàn ông trầm thấp từ phía trước truyền đến— —.

“Không phiền lo lắng.”

Trong một nhà hàng cao cấp như vậy, toàn thân Phó Thần Thương lại mặc một bộ quần áo thoải mái ở nhà, nhưng vẫn cao quý ưu nhã giống như một vị vua đang đi tra xét lãnh địa của mình, thông thả ung dung bước tới, từ phía sau khoác tay lên vai An Cửu, cúi người sát tới gần: “Thật là náo nhiệt, đang nói chuyện gì mà vui vậy?”

“Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi vui vẻ vậy?” An Cửu trợn trắng mắt: “Sao anh lại tới đây?”

“Không phải đã nói là tan việc đến đón em sao? Chuyện buổi sáng là do anh không đúng, anh không nên cố tình gây sự, đừng có tức giận nữa có được không? Anh nấu món ăn mà em thích. . . . .”

Một nam một nữ ở bàn bên cạnh đều nghẹn họng, chỉ có thể nhìn trân trối Phó Thần Thương đột nhiên xuất hiện, còn lấy một bộ dáng hết sức thân mật khoác tay lên vai của An Cửu.

Người đàn ông trợn to đôi mắt đầy kinh ngạc: “Đây không phải là Phó Thần Thương sao?”

“Hình như là. . . . . Gặp quý rồi, nhưng không phải anh ta đang ở trong bệnh viện sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Còn có quan hệ với Tống An Cửu nữa hả?”

Hai người thì đang hoảng hốt lo lắng, còn Lương Giai Giai ở một bên sau khi nhìn thấy Phó Thần Thương thì cả người cũng bị hấp dẫn, ánh mắt hoàn toàn đặt trên người của anh, trừng mắt nhìn An Cửu đầy căm ghét, sau đó vội vàng ân cần bước về phía trước: “Phó đại

ca, Phó đại ca, chân của anh không sao chứ? Làm em lo lắng muốn chết!”

Tiếng ‘Phó đại ca’ này không thể nghi ngờ đã có thể xác định cho những người vẫn còn đang mơ hồ suy đoán về thân phận của Phó Thần Thương.

Mặt Phó Thần Thương không đổi sắc tránh được bàn tay của Lương Giai Giai kích động đưa qua khoác tay mình: “Cô Lương, xin tự trọng, năm năm trước tôi đã từng nói rồi, tôi chỉ yêu một mình vợ tôi thôi, chỉ một mình chị của cô mà thôi, mặc dù bây giờ chúng tôi đã ly hôn, nhưng câu nói kia vẫn có giá trị như cũ. Sau này, hy vọng cô cũng đừng gửi cho tôi những tin nhắn giống như vậy nữa, cho dù là đưa đồ tới cũng làm phiền đến chỗ trợ lý của tôi để xác nhận. Tôi không muốn dẫn tới những hiểu lầm không cần thiết.”

Những người đang xem náo nhiệt xung quanh đều lộ ra một ánh mắt bình tĩnh, hiểu được rõ ràng, ngược lại chỉ chỗ nhìn về phía Lương Giai Giai.

Cho dù thế nào thì Lương Giai Giai cũng không thể ngờ sẽ bị Phó Thần Thương cắn ngược lại một cái, nhưng cố tình tất cả những chuyện anh ta vừa mới nói đều là sự thật, khuôn mặt phải kìm nén dữ dội đến nỗi xám như gan heo chỉ trong thời gian ngắn.

Sau khi Phó Thần Thương xuất hiện Chu Tĩnh Di vừa sợ lại vừa mừng, khi nghe đến đó chân mày nhíu chặt, dù sao quan hệ này dính tới danh dự của Lương Giai Giai, ý tứ trong mấy lời vừa rồi của Phó Thần Thương là đang muốn nói cô ta dụ dỗ anh rể của mình hay sao?

Chu Tĩnh Di còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Phó Thần Thương mở miệng nói trước: “Bà Lương, tôi và An Cửu đã ly hôn, không có

tư cách gì để ngăn cản cô ấy qua lại cùng với người đàn ông khác, nhưng mặc dù bà là mẹ ruột của cô ấy, nhưng năm đó bà đã bỏ cô ấy lại để đi lấy người khác, cũng không có nuôi dưỡng cô ấy một ngày nào, hình như cũng không có tư cách để nhúng tay vào chuyện hôn nhân của cô ấy đâu.”

Cuối cùng, anh nhìn sang Tiết Hạo vẫn luôn đề phòng và khấn trương nhìn chằm chằm từng cử động của mình, nhếch môi cười, nói rất thoải mái: “Về phần Tiết tổng, chúng ta vẫn cạnh tranh công bằng.”

Mọi người nghe được câu nói này thì hắc tuyến đầy đầu, không ngờ Phó Thần Thương lại có thể nói với người ta là muốn cạnh tranh công bằng, cho dù anh không hề làm gì, chỉ đứng im ở đó thì cũng đã là một sự chứng minh hùng hồn nhất cho sự bất công của tạo hóa rồi có được không.

Phó Thần Thương muốn có được một người phụ nữ còn cần phải cạnh tranh à?

Không còn ai truy cứu một màn mà Lương Giai Giai mới vừa gây ra rồi cuộc là chuyện gì xảy ra nữa cả, chân tướng mọi chuyện đã rất rõ ràng rồi.

Chồng trước của Tống An Cử chính là Phó Thần Thương một tay che trời ở thành phố A này, mà cách đây không lâu lắm, anh mới vừa thổ lộ công khai rằng, không phải cô không cưới, hôm nay Phó Thần Thương xuất hiện ôn hòa như vậy cũng làm cho những bằng chứng lúc trước đều vứt đi, cái gì mà người sống thực vật? Tất cả chỉ là tin đồn, còn có lý do gì mà cô không cần đến một người đàn ông như vậy, lại chạy đi dụ dỗ đàn ông của Lương Giai Giai?

Người phụ nữ mới vừa rồi còn bàn tán bây giờ chỉ biết ngơ ngác

nhìn Phó Thần Thương kéo An Cửu rời khỏi đó, chỉ sợ là đánh chết cô ta cũng không ngờ được cái người có ánh mắt kỳ lạ mà cô ta mới vừa nói đến vừa rời lại chính là người đàn ông trong mộng của tất cả phụ nữ. Nhưng mà, nếu như vậy thì có thể giải thích được tại sao từ đầu Phó Thần Thương đã cho Hoa Kiến chỗ dựa. . . . .

Quả thật bữa cơm hôm nay cũng không phải ăn không, tự nhiên đánh bậy đánh bạ lại biết được thân phận người vợ trước thần bí của Phó Thần Thương.

Tiết Hạo thu hồi ánh mắt đầy khổ sở, nói lẩm bẩm: “Tôi đã nói rồi mà, chẳng qua chỉ là tự mình đơn phương. . . . .”

Lương Giai Giai không thể tiếp tục chịu đựng nổi những người chung quanh bàn tán, đã chạy nhanh khỏi đó.

“Giai Giai –.” Chu Tĩnh Di vội vàng đuổi theo.

Lương Giai Giai đã chạy thật xa mới dừng bước, khuôn mặt đầy vẻ ghen ghét: “Tổng An Cửu, cô cho rằng có được Phó Thần Thương thì mọi chuyện đều thuận lợi sao? Hiện giờ tuy rằng Phó Thần Thương là người nắm quyền cả Phó thị, nhưng Phùng Uyển sẽ không dễ dàng để cho loại người như cô vào cửa được đâu. Tiện nhân đáng chết, có thể làm hại tôi mất thể diện trước mặt bao nhiêu người như vậy, tôi không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy đâu!”

Chu Tĩnh Di nhúc đầu lờm cô ta một cái: “Ai kêu con cứ phải đi trêu chọc nó làm gì, mẹ đã cảnh cáo con bao nhiêu lần rồi, không được chống đối lại với nó. Dầu gì thì nó cũng là tổng giám đốc của Hoa Kiến, huống chi bây giờ còn có chỗ dựa Phó Thần Thương. Con lại không chịu nghe lời của mẹ! Bây giờ thì thế nào hả?” Lương Giai Giai tức giận nói: “Mẹ! Không phải là con nói mẹ chứ, mẹ đây là hết cách cho nên cái gì cũng phải thừa hả? Mẹ chọn ai không chọn, lại đi

trông cậy vào cô ta? Nếu cô ta được thế, thì chuyện xấu mà chúng ta làm coi như xong, còn có thể cho mẹ chỗ dựa sao?”

Vẻ mặt của Chu Tĩnh Di mệt mỏi, cười lạnh, trào phúng một tiếng: “Vậy con kêu mẹ phải làm thế nào? Con nghĩ mẹ nên trông cậy vào ai bây giờ? Trông cậy vào con hả? Nếu không phải đúng lúc mẹ bắt gặp ông ta đang ở cùng với con nhỏ đề tiện kia, có phải con định giúp ba con lừa gạt mẹ cả đời hả?”

.....

Cả một đường Phó Thần Thương đều thân mật ôm bả vai của An Cửu, khoe môi hơi nhếch lên, nở ra một nụ cười cứng chiu và dịu dàng, người khác nhìn thấy thì yêu mến và ngưỡng mộ không thôi, nhưng An Cửu chỉ cảm thấy rợn cả tóc gáy, theo bản năng muốn cách anh xa một chút.

Rốt cuộc cũng về đến nhà trong nơm nớp lo sợ, An Cửu đẩy cửa đi vào, lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Phạn Phạn, Đoàn Đoàn, mẹ đã về rồi!” An Cửu vừa đổi giày vừa lên tiếng.

An Cửu vừa dứt lời, dép trên chân mới vừa đổi xong. Phó Thần Thương cũng đi theo vào, không nhanh không chậm, sau đó một tiếng ‘phịch’, đã ấn cô ở phía sau cửa: “Không cần kêu, các con đều ở chỗ anh rồi.....”

Trong lòng của An Cửu hồi hộp, lo lắng, xong đời rồi. . . . .

“Dám cúp điện thoại của anh hả?” Phó Thần Thương vuốt ve khuôn

mặt cố tình trang điểm của cô.

"....."

Từ đầu tới cuối, người này ở trước mặt người khác đều mang bộ dáng dịu dàng, ga lăng, hòa nhã, một người đàn ông có tính tình thật tốt, vừa chủ động xin lỗi, vừa nói muốn làm cơm cho cô, nhưng quay người lại là một bộ dáng ma quỷ hung ác như vậy.

“Không phải nói đã nhiều năm không liên lạc tuyệt đối không có khả năng sao? Không phải nói chỉ bàn chuyện công việc thôi sao?” Sau khi vuốt ve cả khuôn mặt xong, lại bắt đầu dùng đầu ngón tay phác họa đôi môi của cô hết sức mập mờ.

“.....” An Cửu cảm thấy trong những lúc như vậy vẫn không nên cãi lại lời nói của anh thì tốt hơn, cho nên, tiếp tục giữ yên lặng.

Cơ hồ Phó Thần Thương đã dán lên môi của cô mà nói chuyện rồi: “Lại còn để cho Chu Tĩnh Di giúp em giới thiệu đàn ông hả? An Cửu, anh nói rồi, anh không trói buộc em, cho em thời gian, nhưng em lại khinh người quá đáng!”

“Tôi khi dễ anh lúc nào?” Cuối cùng thì An Cửu vẫn không thể nhịn được, đẩy anh, nhưng đẩy không ra, không thể làm gì khác hơn là duy trì cái tư thế đáng chết này nói chuyện với anh.

Chương 197: Lấy lui làm tiến

Edit: quynhle2207

Một tay của Phó Thần Thương đặt ở sau lưng cô trên cạnh cửa, ánh mắt như lửa, mặt lại như sương lạnh: “Anh biết rõ, hiện giờ danh bất chính, anh không có tư cách gì để quản em cả, nhưng ít nhất anh cũng được coi là lựa chọn thứ nhất đi, lúc trước anh đã nói với em những lời đó, em cũng chấp nhận cho anh cơ hội, anh tự hỏi bản thân trong khoảng thời gian này cho dù không làm được 100, cũng đã làm đến 99, nhưng bây giờ thì sao? Em chuẩn bị ăn trong chén còn nhìn trong nồi sao?”

Đột nhiên bị Phó Thần Thương chụp xuống một chiếc mũ như vậy trên đỉnh đầu, thiếu chút nữa làm cho cổ của cô cũng bị cong luôn.

An Cửu bị anh lên án đến mức phải nổi trận lôi đình: “Phó Thần Thương, anh có nói lý lẽ hay không vậy hả? Tôi ăn trong chén nhìn trong nồi khi nào? Anh cũng biết rõ ngày hôm nay là một chuyện ngoài ý muốn mà!”

“Vậy em có dám thề chưa bao giờ nghĩ tới nếu có người thích hợp hơn cũng sẽ không chọn anh hay không? Anh cho rằng anh không đúng, nhưng ít nhất cũng không phải là người khác, nhưng mà trong lòng của em, nếu không phải anh là ba của đứa bé thì chỉ sợ ngay cả làm vỏ xe phòng hồ anh cũng không xứng. À, không phải em đã từng nói rồi sao, thân phận của anh chỉ là ba của đứa bé, không hơn không kém.”

Phó Thần Thương nhìn cô chăm chăm, nói gần từng tiếng, mỗi tiếng

nói mang theo giọng điệu lạnh lẽo tỏa ra xung quanh, giống như một tảng băng đập vào mặt cô, vào lòng cô.

Nghe anh nói những lời tự giễu cùng với biểu tình tuyệt vọng chán nản trên mặt, An Cửu chỉ cảm thấy trong lòng mình giống như bị ai nắm chặt, càng lúc càng siết chặt, lục phủ ngũ tạng giống như bị lửa thiêu, làm cho cô không thể hít thở bình thường được . . . . .

“Nếu như không phải là nể tình đứa bé, thì căn bản em vẫn giống như trước đây thôi, ngay cả nhìn anh cũng không chịu nhìn một lần. Cho nên em đồng ý vào Hoa Kiến, cố gắng làm việc như vậy, thật ra cũng là muốn bản thân mình có năng lực chăm sóc con mà không hề cần tới anh nữa mà thôi. Cho tới bây giờ, đều là do anh quá ngây thơ rồi, em đã trưởng thành, bản thân có năng lực tự mình sống thật tốt, làm sao còn muốn trở về sống với anh nữa chứ? Không nói tới nhà họ Phó lần này là một vũng nước đục. . . . .”

Rốt cuộc thì Phó Thần Thương cười nhẹ một tiếng đầy khổ sở, hoàn toàn buông cánh tay đang bị bóp chặt của cô ra.

Mà trong khoảnh khắc khi anh rút tay ra, lại bị An Cửu nắm lấy một lần nữa, còn chưa kịp chuẩn bị, hai người đã nhanh chóng thay đổi vị trí, Phó Thần Thương bị cô đè mạnh ở phía sau cửa, cặp mắt ửng hồng của An Cửu giống như có lửa, giọng nói nghiêng rỗng nghiêng lợi run rẩy: “Phó Thần Thương! Anh mới khinh người quá đáng!”

Nói xong, trong ánh mắt kinh ngạc của anh, thô lỗ kéo cổ anh xuống, không theo bất cứ quy tắc nào, hôn lên, hôn thật mạnh lên môi của anh.

Đôi môi Phó Thần Thương bị đụng trúng cho nên rách ra, trong cổ họng tràn ngập một mùi máu tươi, đau đến nỗi chân mày nhíu chặt, nhưng trong lòng lại không khác gì đang có một bình mật bị đổ ra,

mặc kệ cô cứ hung hăng ngấu nghiến hôn mình. . . . .

Chẳng được bao lâu, kích động nhiệt tình của An Cửu trong lúc nổi giận vừa rồi cũng tiêu tan, sau khi phát tiết xong, dán lên môi của anh, lúng túng không biết làm sao, tiếp tục không được, mà không tiếp tục cũng không xong, vừa mới có ý định lùi lại thì đã bị anh đoán được, bị anh giữ chặt sau ót, tiếp tục một nụ hôn sâu. . . . .

“Ừm. . . . .” Không khí trong lồng ngực càng ngày càng ít, rốt cuộc trước lúc cô không thể thở nổi nữa, thì anh cũng rời khỏi môi cô, cho cô có thời gian để thở dốc, nhưng chưa được mấy giây, lại tiếp tục hung hăng gặm mút, không cần biết cô trốn tránh thế nào cũng không rời ra.

Dù sao thì Phó Thần Thương nhịn lâu như vậy rồi, đột nhiên bộc phát ra, cơ hồ An Cửu có một loại cảm giác đáng sợ giống như bị ăn tươi nuốt sống nuốt vậy. . . . .

Một tay của Phó Thần Thương đưa xuống vuốt ve trên làn váy xanh đen trên hông cô, đẩy váy càng lúc càng lên cao, đến khi chạm vào bắp đùi, đầu ngón tay bắt đầu chạm tới đường viền ren của quần lót, nhẹ nhàng nhấc lên, đã kéo xuống gần phân nửa.

Ngay lập tức An Cửu trừng mắt liếc anh một cái, cắn một cái trên môi anh như muốn cảnh cáo, đè tay anh lại.

“An Cửu, thân thích của em đã đi chưa?” Phó Thần Thương cúi người chui trong ngực cô, môi lưỡi đều lưu lại những dấu vết ẩm ướt mập mờ, cuối cùng là nuốt hết những điểm mềm mại mẫn cảm kia của cô, giọng nói khàn khàn mơ hồ làm cho người tra run sợ, hơi thở nóng bỏng làm cho cô không ngừng co rút thân thể mình, trong lòng bàn tay cô đều là mồ hôi, cơ thể bắt đầu run rẩy.

“Không có. . . . . Chưa đi. . . . .” Ánh mắt An Cửu khẽ né tránh, trả lời theo bản năng.

Phó Thần Thương hơi nhíu mày: “Thật sao?”

“Dĩ nhiên là thật!” An Cửu ngừng thờ trả lời.

Phó Thần Thương đè nén hô hấp, tất cả động tác cũng dừng lại, không biết qua bao lâu, lúc An Cửu cho rằng nguy cơ đã qua đi, thì bàn tay của người nào đó đang còn ở mép quần lót không hề báo trước mà nhanh chóng đi vào: “VẬY. . . . . Để cho anh kiểm tra một chút. . . . .”

“Phó, Thần, Thương!” Cô vội vàng trốn về phía sau, nhưng cũng đã muộn, dưới sự trêu chọc khe hở bị buộc mở ra, đột nhiên một ngón tay đi vào.

Sau giây phút đè nén ngăn ngủi, cả người Phó Thần Thương lại bắt đầu cháy rùng rục lần nữa, thậm chí so với lúc này còn nóng bỏng hơn, cùng với động tác của ngón tay, đầu lưỡi cũng quét qua tai cô, cuối cùng là ngậm lấy vành tai hết sức nhạy cảm của cô, cả người thoải mái, khẽ cười ra tiếng: “Cô bé lừa gạt. . . . .”

Thật ra thì ngày hôm qua đi cả của An Cửu cũng đã hết rồi, nếu không hôm qua cô cũng không có liều lĩnh xuống nước như vậy.

Toàn thân cao thấp của An Cửu giống như bị đốt cháy, ngũ tạng lục phủ đều bị thiêu đốt, chạy lên trên, lại không trốn thoát ở phía dưới, cố gắng giãy dụa thân mình: “Anh mới là kẻ lừa gạt, anh đã nói là không ép buộc tôi đó!”

Đầu ngón tay truyền tới loại cảm xúc mềm mại, thoải mái, kỳ diệu làm cho sống lưng của Phó Thần Thương trở nên tê dại, hơi thở gấp

gáp, đảo một vòng đè cô trở về lại trên cửa, sau đó đưa tay kéo quần lót của cô xuống toàn bộ: “An Cửu, anh cho em thời gian, nhưng anh cũng cần em phải cho anh lòng tin. . . . . Nếu không, thật sự anh không thể nào chống đỡ nổi nữa . . . . . Anh cũng không tự tin như em tưởng tượng đâu. . . . . Em hiểu không. . . . .”

Trong lúc Phó Thần Thương nói từng câu đứt quãng với cô thì anh cũng thần không biết quỷ không hay cởi xuống thắt lưng của mình, vật cứng nóng bỏng đến dọa người được phóng thích ra ngoài, đặt ở lối vào nơi trơn bóng mềm mại của cô, từ từ tạo ra từng điểm từng điểm nhấn ở nơi đó, trong tiếng thở dốc dồn dập An Cửu bắt đầu chen vào. . . . .

Bị kích thích và sức lực đáng sợ kia hù dọa, thân thể An Cửu kinh hoảng co rút, bắt đầu trốn tránh, nhưng dần dần cửa thành vẫn bị thất thủ. . . . .

Chân cô nhũn ra, căn bản là đứng còn không vững, chỉ có thể há miệng, run rẩy vịn vào vai anh, cảm giác đáng sợ, căng đầy khi bị tiến vào càng ngày càng mãnh liệt, người kia không bỏ qua vẫn còn tiếp tục thâm nhập sâu hơn, An Cửu cắn môi: “Khốn kiếp, em không chịu nổi nữa, anh đi ra ngoài cho em. . . . .”

Hai mắt Phó Thần Thương sáng lên, đám lửa này càng cháy càng lớn: “Ừm, vợ à, bây giờ em cũng học được cách nói thô tục rồi . . . . .”

“Ai nói lời nói thô tục, biến thái!” An Cửu nâng giày cao gót lên, muốn đạp cho anh một đạp, chỉ có điều toàn thân cô mềm nhũn, căn bản không còn hơi sức gì.

Hơi thở của Phó Thần Thương ở bên tai cô càng ngứa ngáy, ở phía dưới cũng đã bắt đầu đi vào phần sâu sắc nhất, khàn giọng nói:

“Nhưng anh rất thích nghe, nói thêm một chút nữa đi. . . . .”

“Anh im miệng cho em!” Nhiệt độ trên mặt An Cửu càng ngày càng cao, thẹn quá thành giận đưa tay chặn miệng của anh lại.

Phó Thần Thương gặm cắn những ngón tay trắng nõn của cô: “Tuân lệnh.”

Quả thật anh nghe lời ngậm miệng lại, nhưng đó là vì không rảnh để nói chuyện, thất lưng và mông của cô càng lúc chuyển động càng nhanh, ở cửa phòng thỉnh thoảng vang lên vài tiếng ‘bịch, bịch’ đầy mập mờ. . . . .

Đột nhiên trong lúc An Cửu bị đẩy đến ngây ngô mơ hồ thì hình như nghe được tiếng động ngoài cửa, néo thịt mềm bên hông Phó Thần Thương, lên tiếng: “Có người đó!”

Phó Thần Thương tạm ngừng động tác, nhưng vẫn ở bên trong cô, so với cô, anh đã nghe thấy tiếng động sớm hơn, chỉ là không muốn ngừng lại thôi.

Quả nhiên, có giọng nói mơ hồ không rõ ràng bên ngoài cửa truyền đến, tiếp theo là tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, cuối cùng chỉ còn cách một cánh cửa, mà dĩ nhiên cánh cửa ở sau lưng bọn họ đã bị người gõ vào.

“Anh hai, chị dâu, hai người đã về chưa?”

Là Phó Hoa Sinh. . . . .

Trái tim của An Cửu đã nhảy lên tới cổ họng rồi, thở cũng không dám thở mạnh, nhìn Phó Thần Thương, người kia lại lười biếng chôn đầu trên cổ của cô, nơi nào đó vẫn còn ở trong thân thể của cô như cũ.

An Cửu gấp đến nỗi không nhịn được, đẩy anh ra, nhỏ giọng nói:
“Anh đi ra ngoài đi!”

Phó Thần Thương nhíu mày, thế mà lại vô sỉ lôi tay của cô chạm vào chỗ nối liền giữa hai người: “Em dám để cho anh đi ra ngoài với dáng vẻ này à? Cho dù đi ra ngoài thì cũng vào trở lại thôi. Đợi nó đi khỏi là được rồi.”

An Cửu rút tay về, hung hăng liếc anh một cái, không dám có động tĩnh quá lớn, không thể làm gì khác hơn là chờ Phó Hoa Sinh đi khỏi.

“Lạ thật, không lẽ mình nghe nhầm rồi. . . . . Rõ ràng mới vừa rồi có tiếng động mà . . . . .” Phó Hoa Sinh đứng ở ngoài cửa, lầm bầm lâu bầu, nói xong cũng không có chút ý tứ nào là muốn đi, tiếp tục la to: “Anh hai? Phó Nhị? Tên gian thương chết rồi hả!”

Trong lòng của An Cửu đang tức giận, không ngờ đột nhiên Phó Thần Thương lại bắt đầu chuyển động một lần nữa, vì bị kích thích dưới tình huống khẩn trương như vậy, so với bình thường còn nhạy cảm hơn gấp mấy lần, anh còn chưa động được mấy cái, thì trong nháy mắt thân thể cô bắt đầu run rẩy. . . . .

Gắt gao cắn chặt môi mới không để phát ra tiếng động, thân thể mềm nhũn đến nỗi dựa vào cửa cũng bị tuột xuống. . . . .

Cô nhìn Phó Thần Thương chăm chăm, quả thật ánh mắt cô chỉ hận không thể cắn chết anh, nhưng khi nhìn trong mắt của Phó Thần Thương phảng phất như có như không giận dữ, mị hoặc đến mức có thể chảy ra nước. . . . .

Ngoài cửa, tiếng gõ cửa của Phó Hoa Sinh càng ngày càng lớn, cuối

cùng cả người đều cà lơ phất phơ dựa vào trên cửa: “Ai vậy? Thật không có ở nhà? Này, này, ở trong đó có ai không vậy? Làm gì vậy chứ. . . . . Nếu không mở cửa, tiểu gia tôi đây sẽ đập. . . . .”

Ánh mắt Phó Thần Thương lóe lên nguy hiểm: “Phó Hoa Sinh, quả thật lá gan của em càng ngày càng lớn. . . . .”

Nói xong ôm eo An Cửu đang mềm nhũn, sau đó đá cửa phòng vang lên một tiếng ‘phanh’.

Nhận được cảnh cáo, rốt cuộc thì Phó Hoa Sinh cũng lặng lẽ rút quân, hoàn toàn không có thêm bất cứ tiếng động nào.

Chương 198: Lấy lui làm tiến (2)

Edit: quynle2207

Phó Thần Thương ôm cô vào phòng ngủ, An Cửu thấy anh thuận tay khóa cửa phòng lại, biết tình huống không ổn, mới vừa được thả lên giường liền nhanh chóng bò dậy, cầm quần áo chuẩn bị mặc vào.

Cô thì ở đó đang luống cuống tay chân mặc quần áo, mở tủ áo để lấy áo lót. Phó Thần Thương cũng không cản trở cô, chỉ đứng ở trước giường, không nhanh không chậm tháo cà vạt, cởi áo khoác.

Thật nhanh, An Cửu tìm ra quần lót để mặc vào, sau đó tay đưa ra sau lưng đụng vào chỗ khóa cài áo ngực, hoảng hốt cài xong được ba cái nút áo trên người, nhưng mà hiện giờ cô cũng không để ý được nhiều như vậy, nhấc chân chạy ra ngoài.

Vừa chạy ra ngoài, trong lòng lại ôm một tia may mắn, lúc chạy ngang qua người Phó Thần Thương, đã bị anh dùng một tay ngăn lại dễ dàng, kéo trở về, sau đó thuận thế ép trở về giường.

Một tay Phó Thần Thương đè ép hông cô, một tay chậm rãi đem cà vạt trên cổ kéo xuống, quăng qua một bên: “Vẫn chưa xong đâu, chạy đâu chứ? Hà?”

An Cửu gấp đến nỗi duỗi thẳng chân: “Phó Thần Thương, anh đừng náo loạn, Phó Hoa Sinh ở bên ngoài đó!”

Tay của Phó Thần Thương dò ra sau lưng cô, rốt cuộc trực tiếp kéo

xuống khóa kéo của cái váy mà cô vất vả lắm mới kéo lên được, không để ý chút nào nói: “Vậy thì sao?”

Vào lúc này, trong đầu của An Cửu tràn đầy quẫn bách và lo lắng sợ bị người khác phát hiện, trên mặt đầy oán giận nói: “Mới vừa rồi ai cho anh đá lung tung vào cửa vậy hả? Chắc chắn cậu ấy đã biết bên trong có người, nếu không mở cửa thì cậu ấy sẽ nghĩ như thế nào? Hà?”

Với tính tình của Phó Thần Thương, vậy mà không có trực tiếp đưa tay xé váy, chỉ cười từng thứ từng thứ trên người cô xuống: “Em cho rằng anh không đá cửa thì nó không biết chúng ta ở bên trong sao? Không biết chúng ta đang làm gì à?”

Con hàng Phó Hoa Sinh này là ai chứ? Là cao thủ lão luyện trong chuyện trăng gió, hơn nữa đối với loại chuyện như vậy phản ứng vô cùng nhạy cảm, ngọn gió nào thổi, cành cỏ nào động có thể tránh được ánh mắt của anh ta sao?

Mới vừa rồi, con hàng này ở ngoài cửa kêu như quỷ đòi mạng chính là cố ý, cho nên Phó Thần Thương mới có thể đá một đá kia không chút cố kỵ nào.

Trong lòng của An Cửu cũng bắt đầu hồi hộp hơn, mặt mũi trắng bệch, thấp thỏm không dứt hỏi: “Gì . . . . . Có ý gì. . . . . ?”

Cuối cùng thì Phó Thần Thương cũng đem cái váy, bó sát, bao quanh hông cô cởi xuống, An Cửu vừa mới mặc xong áo lót đã gặp phải độc thủ, cặp mắt anh híp lại, ánh mắt từng chút xâm lược trên cơ thể của cô. . . . .

Người đàn ông ở trước mắt thì quần áo chỉnh tề, trong khi trên người cô không có một mảnh vải, An Cửu bị anh nhìn chằm chằm trong

lòng đâm ra sợ hãi, trong khoảng thời gian ngắn khuôn mặt đã như lửa đốt, vội vàng kéo chăn bao người mình lại, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là dùng kế hoãn binh: “Còn anh không thể nhịn một chút được sao?”

Phó Thần Thương ôm lấy cả người cô cùng với cái chăn, đầu chôn ở cổ của cô: “An Cửu, anh đã nhịn ròn rã năm năm, sau khi em bỏ đi, anh cũng không có tìm bất cứ người phụ nữ nào. Khi em quay về, lại coi anh như người xa lạ, không nhìn thấy anh, anh cũng chỉ có thể trợn mắt nhìn em và Cảnh Hi ở chung một chỗ, còn phải tiếp tục nhẫn nại. Lần duy nhất mất không chế chính là khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng và chán ghét của em, anh nhớ lúc đó em đã nói với anh: ‘Phó Thần Thương, anh sẽ phải hối hận’, lúc ấy anh không hiểu, trong lòng vẫn luôn nghĩ, nếu quả thật để cho em lấy cháu anh ngay trước mắt anh, sau đó hoàn toàn quên đi anh....anh mới thấy hối hận. Sau đó thì anh mới bắt đầu sợ hãi cho tới tận bây giờ, nếu như không phải anh bị đụng xe bất tỉnh phải vào bệnh viện, không có lần kích động đó, chỉ thiếu chút nữa thì đời này của anh cũng không thấy được Phan Phan và Đoàn Đoàn rồi. . . . .”

An Cửu trầm mặc không nói, yên lặng lắng nghe, lần đó ở trong xe, anh ép buộc cô làm cô đối với Phó Thần Thương bài xích đến cực hạn, dưới tình huống đó, quả thật cô có nghĩ qua giấu giếm sự tồn tại của hai đứa bé . . . . .

Dường như Phó Thần Thương chỉ sợ cô sẽ biến mất, đôi mắt chăm chú nhìn cô: “Từ giây phút em biết rõ sự thật, thì anh đã biết, sợ rằng cả đời em sẽ không bao giờ tin tưởng anh nữa, anh càng đối xử tốt với em, thì em cư nghĩ rằng anh có ý đồ gì khác, càng cách xa anh hơn. . . . .”

An Cửu ngắt lời, hơi nhíu mày: “Cho nên anh lợi dụng Kiều Tang. . . .
..”

Phó Thần Thương vội vàng cắt lời cô: “Anh xác nhận có lợi dụng Kiều Tang, nhưng chuyện cũng không phải như em nghĩ đâu, chỉ là anh tương kế tựu kế mà thôi. Nhất định Sở Mạch nói với em tất cả mọi chuyện đã được sắp xếp trước rồi?”

“ . . . . . ”

“Em tin anh ta đúng không?” Phó Thần Thương thở dài một tiếng, mặc dù là câu hỏi, cũng là lời khẳng định.

“ . . . . . ”

“Em nhìn đi, em tình nguyện tin tưởng Sở Mạch, cũng không tin tưởng anh.” Phó Thần Thương cười khổ một tiếng: “Anh tốn hết tâm tư giữ em ở bên cạnh, cuối cùng cũng là người xấu, làm cho em càng ngày càng chán ghét anh. . . . . ”

Bây giờ nghĩ lại, quả thật lúc đó Phó Thần Thương làm rất nhiều chuyện mà cô không thích, nhưng từ kết quả của mọi chuyện mà nhìn lại thì mục đích thật sự cũng không phải làm tổn thương cô và Kiều Tang.

Có rất nhiều chuyện lúc đó không hiểu được, giờ phút này tất cả đều có thể thông suốt rồi.. . . . .

“Có trời mới biết anh muốn chạm vào em như thế nào, mỗi lần gặp em đều phải dùng tất cả lý trí cảnh cáo bản thân mình tỉnh táo. . . . . ” Phó Thần Thương ôm cô càng chặt hơn nữa, hôn trán của cô một cái, giọng nói như có như không sự đè nén trong đó: “Nhưng mà, nếu em không muốn, anh sẽ không ép buộc em, dù sao, cũng đã nhịn lâu như vậy. . . . . Không muốn em lại chán ghét anh nữa . . . . . . Không bao giờ muốn nhớ tới ánh mắt của em đã nhìn anh như vậy.

.....”

Trên mặt An Cửu tràn đầy giã giụa, vắn ngón tay, cắn cắn môi, do dự nhìn anh.

Phó Thần Thương cười khẽ, sờ đầu cô trấn an: “Anh không sao. . . . .
. . Để anh ôm một chút thôi cũng được. . . . .”

Thấy anh thật sự là đáng thương, cuối cùng An Cửu vẫn mềm lòng, ảo não đưa tay che mắt lại: “Anh...Anh nhanh một chút. . . . .”

Bỗng nhiên nghe vậy, Phó Thần Thương bị sợ một lúc mới phản ứng kịp, hai mắt sáng đến kinh người: “Được.”

Cẩn thận từng li từng tí ôm cô từ trong chăn ra ngoài, cầm lấy tay cô đưa đến cổ áo sơ mi của mình: “Giúp anh cởi ra. . . . .”

Đã sớm bất mãn đối với chuyện mình thì không mảnh vải che thân nhưng anh lại vẫn ăn mặc thật chỉnh tề, An Cửu giúp anh cởi áo khoác, sau đó cởi từng nút áo sơ mi, toàn bộ cởi ra, trống ngực đập thình thình nhìn quần áo của anh bị ném trên giường, anh cởi trần, tiếp theo sau đó là nhìn chằm chằm cô đầy mong đợi. . . . .

An Cửu nhìn khuy quần của anh, không lẽ còn muốn cô tiếp tục?

An Cửu cắn răng một cái, đồng ý cũng đã đồng ý rồi còn dè dặt gì nữa. Vì vậy đánh nhanh thắng nhanh, nhắm mắt lại, ba chân bốn cẳng giúp anh đem mảnh quần áo cuối cùng cởi xuống.

Cô hoàn toàn không dám mở mắt ra nhìn, ở trong bóng tối, cảm giác được lòng ngực rộng lớn nóng bỏng của anh đang đè ép sát sao, còn cả vật cứng càng đáng sợ hơn lúc này đang đụng vào bắp đùi cô, dịu dàng ma sát ở bên ngoài cánh hoa trơn trượt một lúc, sau đó,

trong nháy mắt ngay tại lúc cô buông lỏng phòng bị đã không chút lưu tình đẩy ra khe hẹp nhạy cảm mới vừa bị kích thích khác thường, ngay sau đó cả người áp xuống, hoàn toàn dung nhập. . . . .

“A. . . . .” Vẫn không cách nào tiếp nhận toàn bộ ngay lập tức, An Cửu vội vàng níu lấy tấm chắn ở dưới thân mình, cong người rút lại.

Phó Thần Thương đè vai cô lại, không cho cô có cơ hội thở dốc, bắt đầu chuyển động như vũ bão, rút ra, toàn bộ rút ra, rồi lại hoàn toàn tiến vào.

Chỉ thiếu chút nữa An Cửu đã bị anh đụng nát, không thể khống chế phát ra tiếng ‘ừm’, hơi thở hỗn hển, dồn dập: “Không cần. . . . . Phó Thần Thương. . . . . Nhẹ một chút đi. . . . . Thương. . . . .”

Nhưng vào thời điểm như vậy thì làm sao mà Phó Thần Thương có thể nghe lọt, bất mãn với tư thế trói buộc như vậy, đột nhiên bàn tay nắm chặt hai cổ chân của cô, làm cho hai chân cô tách ra rộng nhất, cuối cùng giơ hai chân cô lên, co người lại, trực tiếp đi vào cô từ ở trên, cả người mở ra giống như một chữ M, từ trên cao nặng nề đi xuống. Hai mắt của An Cửu mơ hồ, cảm giác eo mình cũng sắp đứt lìa: “Chậm. . . . . Chậm một chút. . . . .”

Đầu Phó Thần Thương cọ ở ngực của cô, ngậm một khối mềm mại liếm láp, động tác phía dưới cũng không chậm lại chút nào: “Không phải muốn anh nhanh một chút sao?”

“Em nói thời gian không phải tốc độ!”

“Vậy em phải nói rõ ràng chứ bảo bối. . . . .”

Rõ ràng người này đang cố ý mà. . . . .

Kèm theo động tác càng ngày càng mạnh, An Cửu khó chịu không được khóc lên, lúc này làm sao còn nhớ được gì khác, chỉ muốn anh kết thúc nhanh một chút, từng lời mềm mại cầu xin anh, lời gì tốt đều nói hết ra miệng: “Phó Thần Thương, van anh. . . . .Cầu xin anh. . . . .”

“Ngoan, nhịn thêm chút nữa. . . . . Lập tức sẽ tốt. . . . .”

Nhìn đôi môi mấp máy mấy chữ ‘lập tức sẽ tốt’, và cái người đang hoạt động hăng say không có chút ý tứ nào muốn dừng trên người mình, tiếng thút thít của An Cửu đứt quãng, trừng mắt liếc anh một cái, sau đó cắn một cái ở trên cổ anh.

Kết quả, người bị cắn kia mang một vẻ mặt hết sức thoải mái, ước gì cô có thể cắn thêm vài cái nữa . . . . .

An Cửu khóc không ra nước mắt. . . . .

Rốt cuộc chờ một dòng nhiệt nóng nóng run rẩy của anh chảy ra ở phía dưới bụng cô, mây tan mưa tạnh, An Cửu đã khóc đến tắt cả tiếng, bị anh ôm vào trong ngực, dùng quần áo để lau sạch thân thể giúp cô, thay cô xoa bóp eo, giống như đang dụ dỗ tâm can bảo bối: “Ngoan, đừng khóc, là anh không tốt, là do anh sai lầm, nhất định lần sau dịu dàng một chút. . . . .”

An Cửu chụp cái gối đầu, đập vào khuôn mặt đang muốn bị đánh kia: “Còn có lần sau! Để cho anh như vậy hả? Cho dù là cả năm cũng đã bị anh làm xong hết rồi đó!”

“Vậy còn phần của bốn năm nữa mà.” Phó Thần Thương nghiêm trang trả lời.

An Cửu buồn bực, tiện tay nhéo trên mặt anh một cái: “Anh nằm mơ

đi!”

Bộ dáng của Phó Thần Thương tỏ vẻ ủy khuất: “Cũng không thể hoàn toàn trách anh được đâu, một người đói bụng quá lâu, nếu nhìn thấy đồ ăn ngon sẽ không thể khống chế được mà muốn ăn. Cho nên mai mốt chúng ta phải sắp xếp thật hợp lý, thật khoa học, như vậy sẽ không xuất hiện tình trạng như hôm nay nữa rồi. Em thấy một ngày ba lần có được không?”

Trên trán An Cửu nổi gân xanh, một đạp đá anh xuống giường. . . . .

Chương 199: Dạ tập

Edit: quynhle2207

Lúc An Cửu và Phó Thần Thương thu dọn xong, đi vào nhà đối diện thì Đoàn Đoàn đang ngồi trên sàn nhà chơi ghép hình, Phó Hoa Sinh nằm vui trên ghế sa lon, trong ngực thối lại có một ổ anh đào tươi ngon, cô bé nhỏ mập mập Phạn Phạn thì ngồi trên đùi, hai người cùng nhau ăn rất vui vẻ.

Vừa thấy An Cửu và Phó Thần Thương trở về, ngay lập tức Phạn Phạn nhảy từ trên đùi Phó Hoa Sinh xuống, lấy luôn ổ anh đào trong ngực anh ta, giẫm giẫm đạp đạp chạy đến trước mặt ba mẹ, như đang hiến bảo vật: “Bạt bạt, tê tê, hai người đã về rồi ~ anh đào ăn ngon lắm nha ~ Chú ba mua ~ Bạt Bạt, tê tê, hai người ăn ~”

Phó Hoa Sinh kêu lên hai tiếng ‘chặc, chặt’ nhìn khuôn mặt mộc của An Cửu lại thêm sóng mắt mê mông, mặt đỏ hồng như mận, còn xinh đẹp diễm lệ hơn bất kỳ đồ trang điểm tinh xảo nào, một tay chống cằm, khoe miệng cười lên đầy tà khí, thông thả nói: “Bảo bối Phạn Phạn à, bạt bạt tê tê của con đã ăn no rồi, làm sao còn muốn ăn thứ này nữa chứ!”

Quả nhiên con hàng này cái gì cũng biết, vậy mà còn nói lung tung ở trước mặt đứa nhỏ, An Cửu quẫn, chỉ hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Phó Thần Thương nhẹ nhàng quét mắt qua Phó Hoa Sinh, ‘sưu, sưu, sưu’, ném mấy trái anh đào qua, Phó Hoa Sinh đều chụp được chính xác, sau đó ném vào trong miệng, ăn vào trong bụng, hoàn

toàn không thấy sự cảnh cáo của Phó Thần Thương, nghiêm chỉnh liếc nhìn đồng hồ đeo tay nói tiếp: “Lúc em gõ cửa mới có bảy giờ rưỡi, mà lúc này cũng hơn mười giờ rồi, chắc chắn, anh hai, thật lo lắng anh bị trật eo nha. . . . . Ai!”

Phó Thần Thương đi về phía Phó Hoa Sinh từng bước một không nhanh không chậm, Phó Hoa Sinh cũng không sợ hãi chút nào với thái độ khác thường này, nét mặt ra dáng một bộ chính nghĩa ngồi ngồi chờ đón anh.

Sau đó, khi Phó Thần Thương ngồi xuống bên cạnh anh ta, khi anh trai đưa cánh tay khoác lên vai của anh ta.

Vẻ mặt Phó Hoa Sinh ngây ngốc nhìn cánh tay đang khoác lên trên vai mình, thiếu chút nữa sợ đến nổi tiểu ra quần, vậy mà Phó Thần Thương có thể chủ động đụng anh ta. . . Gợn sóng. . .

Chỉ nghe Phó Thần Thương hỏi một câu không chút để ý: “Bị cái gì kích thích vậy?”

Con hàng này không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì chứ? Biết rõ là vết thương mà còn đâm vào liên tục như vậy, đây là anh ta tự tìm được chết có được không!

Hiển nhiên là bị kích thích, mà kích thích này tuyệt đối không nhỏ.

Vẻ mặt của Phó Hoa Sinh cứng đờ, ‘hừ’ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác, chính là anh ta không ưa được bộ dáng hả hê hiện giờ của con hàng này có được không?

Tại sao mình thì giống như trong nước sôi lửa bỏng, còn tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện kia lại rất tiêu diêu tự tại hả?

"Có phải xảy ra vấn đề gì với Tang Tang không?" An Cửu hỏi có chút bận tâm.

Phó Hoa Sinh liếc mắt nhìn vết đỏ mập mờ trên cổ Phó Thần Thương, chỉ hận không đem móng vuốt của anh chặt xuống, xoay vai một cái, đẩy bàn tay đang công khai thân mật ra, trả lời buồn rười rượi: "Chính là cái mà mọi người hay gọi là 'chia tay', hai người hài lòng chưa?"

Nói xong lại mang bộ mặt tự giễu, làm bầm bổ sung thêm một câu: "Chia tay cái rắm. . . . . Vốn chính là giả mà. . . . ."

Với cá tính của Kiều Tang, kết quả này hoàn toàn trong dự tính, An Cửu cũng không biết phải an ủi anh ta như thế nào.

Phó Thần Thương lạnh nhạt nói: "Đã nói hai người không hợp từ lâu rồi, có thích hay không, có thích hợp hay không, hay có thể ở chung một chỗ không, đây là ba chuyện khác nhau."

Phó Hoa Sinh tức giận trừng anh: "Ít nói mát đi, lúc đầu, nếu không phải do anh, em và Tang Tang chia tay sao?"

An Cửu mở trừng hai mắt, nhìn Phó Hoa Sinh một chút lại nhìn qua Phó Thần Thương một chút, lời nói này có ý gì? Phó Hoa Sinh đã từng qua lại với Kiều Tang, mà nguyên nhân chia tay là do Phó Thần Thương?

Phó Thần Thương nhíu mày nói: "Tại làm sao mà anh lại nhớ nguyên nhân khiến hai người chia tay chính là do Kiều Tang bắt gặp em ở cùng với người phụ nữ khác vậy?"

An Cửu vừa nghe, đột nhiên nhớ đến cảnh tượng lúc Kiều Tang đóng bộ phim đầu tiên, nữ chính núp ở trong tủ, muốn cho mối tình

đầu một sự ngạc nhiên trong ngày sinh nhật, lại bắt gặp ngay lúc anh ta và người phụ nữ khác ở chung một chỗ, lúc đó Kiều Tang cứ NG, cô còn nghĩ rằng bởi vì người đóng chung chính là Tô Hội Lê, bây giờ nghĩ lại, có phải còn nguyên nhân khác ở bên trong nữa hay không?

Phó Hoa Sinh vừa nghe liền nổi giận: “Đó là người ta muốn dụ dỗ anh, bị em phát hiện trước!”

Phó Thần Thương lạnh mặt: “Lão Tam, tốt nhất nói chuyện nên chú ý đúng mực một chút.”

Nói xong liếc nhìn An Cửu có chút cố kỵ, ngược lại bản thân An Cửu không có phản ứng gì, chuyện Kiều Tang từng thầm mến Phó Thần Thương, đây không phải là ngày đầu tiên cô biết được, cũng không vì chuyện này mà có sự ngăn cách gì.

Phó Hoa Sinh vẫn nhỏ giọng thì thầm mấy câu, sau đó tùy tiện dựa vào trên ghế sofa, nói to lên: “Vậy mà Kiều Tang không cho em ở lại, mẹ cũng một mực đuổi giết em, em không có chỗ để đi, sau này em phải ở lại chỗ này của anh rồi.”

Giọng điệu của Phó Thần Thương không có nửa điểm có thể thương lượng, trả lời: “Không được.”

Phó Hoa Sinh bực tức không thôi: “Em có ngày hôm nay không phải là do anh làm hại sao? Anh phải phụ trách với em chứ, dù sao thì em cũng không đi đâu hết.”

Phó Thần Thương cũng không nói chuyện, trực tiếp lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi cho Phùng Uyển.

Phó Hoa Sinh tức giận nhào tới giật lấy: “Phó Nhị! Anh có nhân tính

không vậy?”

Hai người qua lại mấy chiêu, Phạn Phạn ở một bên nhìn thấy hào hứng bưng bưng còn vỗ tay khen hay, gương mặt nhỏ của Đoàn Đoàn thì ngây ngốc, tràn đầy im lặng.

Hiển nhiên An Cửu càng không có lời gì để nói, vội vàng chạy tới tách hai người ra: “Hai người bao nhiêu tuổi rồi hả? Vẫn còn có thể hồ đồ như vậy trước mặt hai đứa nhỏ à!”

Nói xong tịch thu điện thoại của Phó Thần Thương: “Thôi đi, trước hết anh cứ để anh ta ở lại đây đi, nói thế nào thì anh ta cũng là em trai anh.”

Phó Thần Thương còn chưa chịu bỏ qua, nghiêm mặt: “Không được.”

Phó Hoa Sinh vừa thấy có người làm chỗ dựa, vui vẻ đến nỗi muốn nhảy lên, chạy đến ấn núp sau lưng An Cửu: “Chị dâu, chị phải làm chủ cho em nha!”

An Cửu tức giận liếc anh ta một cái: “Anh cũng để cho tôi sống yên ổn một chút đi, không có việc thì đi chọc giận anh ấy làm gì?”

Phó Thần Thương vượt ải đường, quăng một xâu chìa khóa cho anh ta: “Em tới ở tại biệt thự thành nam đi.”

Phó Hoa Sinh không thèm ngó tới, quăng trả lại cho anh: “Nhà ở thì ai lại không có chứ! Em không muốn ở một mình, vừa trống trải, vừa lạnh lẽo, lại tịch mịch, anh không sợ em cứ chết ở trong nhà như vậy mà không ai biết à?”

An Cửu gõ một cái thật mạnh sau ót anh ta: “Phi phi phi, nói nhảm gì

vậy!”

Da mặt Phó Hoa Sinh thật dày, ôm cánh tay cô lắc lư qua lại: “Chị dâu, em biết ngay là chị hiểu em nhất, chị nhìn anh trai em đi, không có chút xíu nào gọi là yêu trẻ, đàn ông như vậy làm sao tin được nha!”

Phó Thần Thương giận quá hóa cười: “Phó Hoa Sinh, anh thấy em chán sống rồi.”

Sống lưng Phó Hoa Sinh run lên, lập tức rụt đầu trở về sau lưng An Cửu.

An Cửu đưa tay kéo anh ta ra: “Được rồi, hai người hãy sống chung cho vui vẻ đi.”

Nói xong kêu Phạn Phạn và Đoàn Đoàn tới: “Phạn Phạn, Đoàn Đoàn, tới đây, nói tạm biệt ba và chú Ba đi.”

“Tạm biệt Bạt Bạt, tạm biệt chú Ba ~”

“Tạm biệt ba, tạm biệt chú Ba ~ chú Ba, con có thể mang anh đào về ăn không?”

“Mang hết đi đi! Chú đã mua cả một thùng lận, ăn hết rồi tới lấy nữa!”

--- -----

“Em ngủ trên sa lông.” Sau khi An Cửu và hai đứa nhỏ rời khỏi, sắc mặt của Phó Thần không tốt bỏ lại cho anh ta một câu, sau đó đi vào phòng tắm.

Phó Hoa Sinh bĩu môi ôm gối nằm trên ghế sa lông, nói lảm nhảm:

“Ngủ trên sa lông thì ngủ trên sa lông . . . . . Đừng nói giường của anh có đủ chỗ cho hai người nằm, cho dù có thể nằm được hai mươi người thì tiểu gia cũng không thềm ngủ với anh đâu! Vong ân phụ nghĩa, lúc đầu, sau khi vợ anh đi mất, vườn không nhà trống, tịch mịch khó chịu, là ai tốt bụng đã chứa chấp anh vậy? Bây giờ đến lượt em lại vô tình như vậy. . . . . Nói cho cùng còn không phải ghét bỏ em cản trở chuyện tốt của anh, không có người nào có nhân tính cả. . . . . Tại sao ngay cả cha ruột, mẹ ruột, cả anh trai ruột, còn có người yêu, không có một ai thương mình vậy? Có nhiều bạn gái như vậy, cũng không có ai thật lòng đối với mình. . . . . Tại sao số mệnh của tiểu gia lại khổ như vậy? Chắc chắc chắc.”

Phó Thần Thương cũng đã tắm xong đi ra, mà Phó Hoa Sinh vẫn còn nằm đờng kia thương tiếc cho cuộc sống bi thảm của mình, thấy Phó Thần Thương đi vào phòng ngủ, sau đó lại đi ra, trong tay cầm cái gì đó, bộ dáng giống như phải ra khỏi cửa, ngay lập tức từ trên ghế sa lông đưa chân ra, chặn đường anh lại: “Đã trễ vậy rồi anh còn đi đâu nữa? Dạ Tập hả?” Phó Thần Thương giơ chân hất văng chân anh ta: “Đi tìm vợ anh, em có ý kiến gì?”

Phó Hoa Sinh gào khóc ôm chân, khế nguyên rủa một tiếng: “Tại sao anh không bị no chết vậy?!”

Sau khi gào thét xong, nhìn cửa phòng đóng chặt, một thân một mình nằm ở phòng khách trống rỗng, một tay gối sau ót, nổi lên sự thê lương, nhìn ánh trăng trắng bệch ngoài cửa sổ, ai oán hát: "Em khóc nói với anh, trong truyện đồng thoại đều gạt người, a, trải qua nỗi đau cỡ nào, giữ không được tình yêu của em, luôn trơ mắt nhìn nó rời xa, trên thế giới khắp nơi đều có người hạnh phúc, vì sao không có anh trong đó . . . . .”

. . . . .

An Cửu vừa mới nằm trên giường thì nghe có người gõ cửa bên ngoài, vừa mở cửa đã thấy Phó Thần Thương mặc đồ ngủ đứng ở ngoài cửa, còn có thể mơ hồ nghe được giọng hát quý khóc sõi tru của Phó Hoa Sinh ở đối diện . . . . .

“Chuyện gì vậy?”

“Bôi thuốc cho em.”

“Em không sao, mấy ngày nữa thì hết thôi.”

“Hừ, đừng làm ồn đến con.”

An Cửu bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cho anh vào, hai người vào phòng ngủ của An Cửu, phòng ngủ của bảo bối ở kế bên.

Phó Thần Thương nhẹ nhàng nâng cổ chân có chút sưng đỏ của cô lên, cúi đầu nghiêm túc thoa thuốc cho cô: “Thật xin lỗi. . . . . Có đau không?”

An Cửu phờn mang trợn má: “Sau mỗi lần đều mới để ý tới, tại thời điểm đang làm, cho dù em có kêu tới rách cổ họng thì cũng không chịu giảm bớt chút nào. . . . .”

“Cho nên mới nói, đều là lỗi của em, làm hại anh mỗi lần đều trở thành cầm thú.”

“ . . . . . ”

Chương 200: Say rượu

Edit: quynhle2207

Phó Thần Thương đều thoa thuốc hết ở mỗi vết thương trên người cô, sau đó lấy ra một cái hộp nhỏ màu trắng, lúc mở ra mới biết bên trong là thuốc thoa màu xanh nhạt có mùi bạc hà.

“Nằm xuống.”

An Cửu không nhịn được, ngã ngửa xuống: “Anh lại muốn làm gì? Không phải đều lau sạch rồi sao! Vậy. . . . .”

Mặt Phó Thần Thương nghiêm túc vén quần ngủ của cô lên: “Còn có một chỗ chưa thoa thuốc. Không phải em vẫn kêu là bị đau à?”

Trên mặt An Cửu nóng lên, chột ngời thảng người: “Thì ra là anh không có điếc, vẫn nghe được em kêu đau à? Khốn kiếp! Tốt bụng quá hả.”

“Anh coi có bị nặng không.”

An Cửu không bị cái bộ dạng nghiêm túc chính trực kia của anh lừa gạt một chút nào: “Chồn chúc tết gà, làm bộ làm tịch!”

Anh không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc tới thì phía dưới đau rát lại bị càng có cảm giác mãnh liệt khi bị vật lạ xâm nhập.

Phó Thần Thương còn mang vẻ mặt là một người hiền lành: “Anh đảm bảo chỉ thoa thuốc, không làm gì hết.”

Một chữ An Cửu cũng không tin: “Em không muốn! Anh mau trở về, mai mốt không được chạy tới đây lúc nửa đêm nữa.”

“Đừng tùy hứng, nếu nghiêm trọng thì phải đi bệnh viện đó.” Phó Thần Thương nói.

An Cửu bị dọa đến nỗi sắc mặt cứng đờ: “Không! Có chết em cũng không đi bệnh viện đâu!”

Đi bệnh viện hả? Đáng chết, còn thấy cô mất thể diện chưa đủ sao?

“Cho nên anh cần kiểm tra một chút, nếu không có nghiêm trọng như em nói, thì thoa chút thuốc cũng không sao, nếu như . . . . .”

“Nếu như nghiêm trọng em cũng không đi! Phó Thần Thương, anh khốn kiếp!”

“Được rồi, được rồi, đều là lỗi của anh . . . . .” Phó Thần Thương vừa trấn an vừa kiểm tra.

An Cửu ngoan ngoãn nằm im phối hợp không dám lộn xộn, khẩn trương không dứt hỏi, “Sao rồi?”

Phó Thần Thương cau mày, mặc dù trong lòng cũng biết mình mất khống chế, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ làm cô bị thương như vậy, chỉ là dù sao anh cũng không thể nào kìm nén nổi, vì thế bị súng đỏ cũng có lý do chính đáng, đầu ngón tay vừa thoáng chạm vào đã run rẩy.

“Cũng may, chỉ súng một chút thôi.” Phó Thần Thương trả lời.

An Cửu chỉ cảm thấy cảm giác lạnh lạnh từ từ được thay thế bởi

cảm giác nóng rực hơi xốt, ngón tay của anh gạt đi cạnh bên ngoài, hướng về bên trong bắt đầu khuấy động, mặc dù biết anh đang thoa thuốc, nhưng vẫn nhạy cảm khẩn trương khép chân lại: “Xong chưa?”

Phó Thần Thương đưa tay khác để tách hai đùi cô ra: “Sắp xong rồi, thả lỏng một chút, đừng kẹp tay anh lại.”

Tình cảnh lúc này thật sự quá lúng túng, hơn nữa ngay lúc này đèn vẫn còn sáng, An Cửu không có chuyện gì đâm ra nói nhảm: “Này, chuyện này. . . . . Phó Hoa Sinh cũng rất thảm, anh đã làm gì để đả thương người kia nhằm vào anh ta vậy?”

Phó Thần Thương ngẩng đầu nhìn cô một cái: “Em nói thử xem?”

An Cửu lặng yên, hình như tìm đề tài này không tốt lắm nha.

Phó Thần Thương có chút không vui liếc cô một cái: “Thì ra là em cũng biết, vậy em còn để anh chứa chấp nó là sao? Vốn là có Phạn Phạn và Đoàn Đoàn làm chúng ta có rất ít thời gian ở riêng với nhau.”

Nhắc tào tháo, là tào tháo đến, đang nói thì ở bên cạnh đã truyền đến tiếng nỉ non của Đoàn Đoàn: “Tê tê. . . . .”

An Cửu giật mình một cái, bò dậy, động tác dồn dập dẫn tới ở phía dưới Phó Thần Thương còn chưa kịp rút lui ngón tay ra, đã đột nhiên đi sâu vào tận cùng bên trong, thân thể cô khẽ run, ‘ừm’ một tiếng, chân đạp lên bả vai của Phó Thần Thương, sau đó tay vội chân loạn bò xuống giường, tìm chỗ giấu người, chỉ thiếu chút nữa là đem anh nhét luôn xuống gầm giường rồi, cũng may thành giường rất thấp, cho nên không thể nhét người vào được.

Phó Thần Thương thấy cô hoảng sợ đến như vậy, lửa giận trong lòng đè nén từ bấy lâu nay lập tức bạo phát ra ngoài, chân mày nhíu chặt, giữ hai vai của cô, trong đôi mắt tràn đầy vẻ bi thương: “Anh thật sự không thể gặp người đến vậy hả?”

An Cửu chỉ một lòng nghĩ là không thể để cho đứa nhỏ nhìn thấy có đàn ông chạy vào phòng mình lúc nửa đêm mà thôi, cũng không kịp nghĩ đến chuyện gì khác, nhón chân lên, hôn lung tung trên môi Phó Thần Thương mấy cái: “Ngoan, đừng làm rộn nha.” Sau đó thừa cơ đẩy anh vào phòng tắm.

Vừa lúc nguy hiểm nhìn thấy bảo bối Đoàn Đoàn đang dụi mắt đi vào.

“Tê tê ~~~”

An Cửu cố gắng che giấu, sửa sang mái tóc lại một chút, ngồi xuống ấm Đoàn Đoàn lên: “Sao vậy bảo bối?”

Giọng nói của cậu bé còn mang theo vài phần uất ức, hoàn toàn không thấy được bộ dáng tiểu đại nhân bình tĩnh của ngày thường: “Tê tê, con mơ thấy ác mộng. . . . .”

Ngay lập tức, tình thương của người mẹ trong An Cửu lan tràn, trái tim cũng tan chảy, kéo người qua, vừa hôn vừa ôm: “Bảo bối ngoan nha, đừng sợ, đừng sợ, có mẹ ở đây!”

Vẻ mặt của cậu nhóc thấp thỏm, hỏi có chút xấu hổ: “Tê tê, tối nay con có thể ngủ với mẹ được không?”

“Dĩ nhiên là được rồi!” An Cửu ôm Đoàn Đoàn nằm dài trên giường, để con trai nằm ở bên cạnh mình.

Cậu nhóc ôm cô thật chặt, bàn tay nhỏ nắm chặt vạt áo của cô, đôi

mắt sợ hãi không dám nhắm lại, chớp mắt nhìn cô.

An Cửu từ từ vuốt ve ở sau lưng cậu, phát hiện sau lưng cậu bé mồ hôi ướt sũng, đau lòng không thôi: “Năm mơ thấy gì mà sợ như vậy?”

Đoàn đoàn dính vào cô càng chặt hơn, ngược đầu nhỏ khẩn trương nhìn cô: “Tê tê, có phải mẹ giận Bạt Bạt hay không? Mẹ sẽ kết hôn với Bạt Bạt chứ?”

“À, chuyện này. . . . .” An Cửu theo bản năng đưa mắt nhìn về cánh cửa phía sau.

“Tê tê, con năm mơ thấy mẹ và Bạt Bạt có em bé khác nữa, mẹ chỉ thích Bạt Bạt và em bé kia thôi, sau đó không cần con và Phạn Phạn nữa. . . . .” Cậu nhóc nói xong cũng muốn khóc, có lẽ là nhớ lại cơn ác mộng kia.

An Cửu tháo mồ hôi, vội vàng dịu dàng dụ dỗ: “Giấc mơ là giả nha! Làm sao mẹ có thể không thương con và Phạn Phạn được, các con là bảo bối quan trọng nhất của mẹ mà!”

“So với Bạt Bạt còn quan trọng hơn sao?” Cậu nhóc cố lấy dũng khí để hỏi, đôi mắt đặc biệt nghiêm túc, hình như rất để ý đến vấn đề này.

“Đương nhiên rồi! Không có gì quan trọng hơn các con được.” An Cửu trả lời không chút do dự.

Bảo bối Đoàn Đoàn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng yên tâm không ít, chỉ có điều trái tim sắt thép của người nào đó đang trốn ở phía sau cánh cửa đã sắp bể nát thành đống đá vụn rồi. . . . .

Đoàn Đoàn mím mím môi, lại hỏi: “VẬY BẢO BỐI KHÁC THÌ SAO?”

“Sẽ không có bảo bối nào khác, mẹ chỉ cần hai con là đủ rồi.” An Cửu hôn lên trán của Đoàn Đoàn một cái: “Không được suy nghĩ lung tung, còn vẫn còn nhỏ, ăn được ngủ được cho mau lớn là tốt rồi..., tại sao lại suy nghĩ nhiều chuyện như vậy, về điểm này con phải nên học theo em gái của con đi!”

“Dạ.” Đoàn Đoàn cũng thuận theo, không một chút phản bác nào, rất ngoan ngoãn.

“Yên tâm mà ngủ đi.” An Cửu ôm Đoàn Đoàn nhẹ nhàng hát lên một khúc hát ru: “Ngủ đi, ngủ đi, con yêu của mẹ. . . . .”

Phó Thần Thương qua khوة mắt nhìn thấy cảnh tượng vô cùng ấm áp trước mặt, người phụ nữ mà anh yêu thương đang ôm con trai dễ thương của anh trong lòng, dịu dàng hát khúc hát ru, người thiếu nữ ngang bướng kia hôm nay đã trở nên xinh đẹp làm người ta động lòng không thôi, nhưng tại sao, anh lại cảm thấy bản thân mình thê lương đến vậy. . . . .

Phó Thần Thương rón rén đi ra từ phía sau cửa, An Cửu nhìn thấy anh đã vội vàng hối thúc anh trở về, vì vậy trong tiếng hát ru dịu dàng của cô, Phó Thần Thương đã rời đi mà trong lòng vô cùng ai oán. . . . .

..

Anh cũng rất muốn được vợ mình dỗ cho ngủ mà, càng muốn trở thành người đàn ông quan trọng nhất của cô, nhưng bây giờ thì thế nào, tuyệt đối không phải là người đứng đầu nữa rồi. . . . .

Về phần kế hoạch ‘Tất Sát Kỳ’ đã dự tính trong lòng lúc trước cũng vì câu nói cuối cùng kia của An Cửu: ‘sẽ không có bảo bối khác nữa’ mà không thể nào sử dụng được nữa, chỉ đành phải tự nói với mình

là đừng suy nghĩ. . . . . Thấy Phó Thần Thương trở về, Phó Hoa Sênh kinh ngạc nhíu mày: “A! Sao nhanh vậy?”

Phó Thần Thương không để ý anh ta, vào phòng, từ trong ngăn tủ lấy ra mấy chai rượu.

Một lát sau, Phó Hoa Sênh khịt khịt mũi, ngửi được mùi rượu, vèo một tiếng, xông vào phòng ngủ Phó Thần Thương: “Ồ tốt đó! Đừng nói là anh muốn uống một mình nha!”

Phó Thần Thương ném một ly rượu cho anh ta.

Phó Hoa Sênh tự rót cho mình ly rượu đỏ, lắc ly rượu mấy vòng, sau đó ngồi tựa vào mép giường sóng vai với Phó Thần Thương, liếc mắt nhìn anh: “Chà, hơn nửa đêm mà mượn rượu giải sầu. . . . . Sao vậy? Vui quá hóa buồn rồi hả?”

Phó Thần Thương đứng lên, đi tới trước cửa sổ, sau đó đưa tay kéo màn cửa sổ ra, khuôn mặt lạnh lẽo nhìn không chớp mắt xuống dưới lầu.

Phó Hoa Sênh tò mò bước tới nhìn, ánh mắt cũng kịp nhìn thấy bóng lưng của một cô gái nhỏ chạy vào cửa hàng thuốc như một làn khói, nhíu mày tỏ vẻ ngoài ý muốn, nói: “A, không phải là chị dâu sao? Hơn nửa đêm tới tiệm thuốc mua cái gì vậy? Theo kinh nghiệm của em nhận thấy, không lẽ là tránh. . . . .”

Lời còn chưa dứt, Phó Thần Thương đập mạnh ly rượu trong tay.

Phó Hoa Sênh cười khan, lùi lại mấy bước cách xa anh một chút, sau đó nhỏ giọng lầm bầm: “Không phải chỉ là mua thuốc tránh thai sao? Có gì mà tức giận, ngay cả cơ hội để mua thuốc tránh thai, tiểu gia đây cũng không có. . . . . Còn không biết đủ, quả thật đàn ông no

nê không biết đến nỗi khổ của đàn ông chết đói. . . . .”

Sáng hôm sau, lúc Phạn Phạn chạy đi gõ cửa ăn chực thì hai anh em uống nhiều đến nỗi vẫn chưa tỉnh dậy.

Cuối cùng Phạn Phạn tìm được An Cửu, An Cửu không yên lòng nên lấy chìa khóa dự phòng mà Phó Thần Thương cho cô, đưa cho Phạn Phạn mở cửa.

Còn chưa kịp bước vào cửa đã bị mùi rượu nồng nặc làm ngộp đến nỗi lùì về sao một chút.

Vào trong nhà, vốn nghĩ rằng là Phó Hoa Sinh mượn rượu giải sầu nên uống say, ai ngờ đâu cả hai người đều nằm thẳng cẳng trong phòng, cả Phó Thần Thương cũng uống say đến mơ hồ, thấy cô đến liền vô lại xáp tới gần, ôm hông của cô: “Vợ à. . . . .”

An Cửu tức giận ngút trời, đưa tay đánh một cái, đẩy anh ra: “Tại sao anh không uống cho chết luôn đi! Biết rõ mình vừa khỏi bệnh còn uống nhiều rượu như vậy, anh. . . . .”

Đang nói, hình như là điện thoại của người nào đó vang lên, Phó Hoa Sinh gãi đầu, thần trí còn chưa rõ ràng: “Là ai vậy? Có chuyện gì? Tôi là ai hả? Tiểu gia là Phó Tam! Hà? Ai xảy ra chuyện? Tô Hội Lê. . . . . TỰ, TỰ SÁT HẢ?”

Chương 201: Nhà tù

Editor: Melodysoyani

Nghe được cái tên này, phản ứng đầu tiên của An Cửu chính là đến xem Phó Thần Thương đang say bất tỉnh nhân sự, mặc dù dáng vẻ người kia vẫn còn mê man, nhưng rất rõ ràng hai mắt đã khôi phục một chút tỉnh táo.

Sau khi Phó Hoa Sinh tắt điện thoại di động thì giải thích: "Vốn là Tô Hội Lê đã lành bệnh đến hạn bảo lãnh chờ thẩm vấn, hôm nay phải dẫn đi thẩm tra, nào biết sáng sớm người ta phát hiện đã bị cắt mạch rồi. Chỉ là, chưa thực hiện được, không có chết."

"Phạn Phạn, về nhà với mẹ trước đi, chú tư của con muốn nói chuyện với ba."

An Cửu ôm lấy Phạn Phạn đang muốn nhảy lên tránh qua một bên, đừng nói nhúng vào, mà ngay cả nghe cũng không muốn nghe nhiều.

Phó Hoa Sinh gãi gãi đầu nhìn bóng lưng rời đi của An Cửu, ngay sau đó có chút nghi ngờ sờ sờ cằm: "Kỳ lạ, không phải có người tìm luật sư cho cô ta rồi sao? Người luật sư kia đã lấy một phần xét nghiệm y khoa bệnh thần kinh về, chứng minh lúc ấy Tô Hội Lê không có được nhận thức tỉnh táo, mất đi năng lực hành động. . . . . Khó giải thích nhất chính là, em cho người điều tra, phần giám định này là thật, hình như người phụ nữ kia thật có tật xấu, nếu như quan tòa đã kích muốn hoạch tội cô ấy có lẽ còn có khá khó khăn đấy. Rõ ràng có thể xoay chuyển, không lý nào lúc này cô ta lại muốn tự sát được?"

"Anh ba, anh biết chuyện gì xảy ra sao?"

Phó Thần Thương vuốt vuốt hai bên huyệt Thái Dương đang đau, thâm trầm cúi đầu trầm tư một lát, thật lâu sau mới đứng dậy: "Anh đi làm điểm tâm."

Đầu Phó Hoa Sinh đầy vạch đen: "Làm ơn đừng coi nhẹ em được không! Còn nữa, rốt cuộc chuyện của Tô Hội Lê là sao vậy? Anh muốn qua đó xem một chút không? Bây giờ thương thế của anh đã dưỡng tốt rồi mà mọi chuyện đều giao cho em như vậy thật không công bằng, coi như. . . . . Coi như anh muốn để em xử lý đi, vậy cũng phải chỉ đường sáng cho em chứ, anh muốn cô ta sống hay chết, hay vẫn là sống không bằng chết hả? Phải nói rõ câu để xử lý theo lệ. . . . . Hiện tại tình huống này chiếu theo pháp luật thì cô ta thật sự có khả năng là vô tội! Có muốn moi móc những việc liên quan ra hay không ? Nhà tù ấy!"

"Em cứ nói đi?" Phó Thần Thương xoay người cầm nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh ra, sau đó lạnh giọng hỏi ngược lại một câu.

Sau khi say rượu Phó Hoa Sinh vốn có chút nhức đầu, vào lúc này bị phiền càng nóng nảy: "Chuyện như vậy mà bọn họ cũng dám làm, anh còn nể mặt mũi của nhà họ Phó làm gì nữa!"

Tuy Phó Hoa Sinh nói vậy, nhưng trong lòng cũng biết chuyện năm đó An Cửu bị bắt cóc, mặc dù sau đó đã tra rõ chân tướng, nhưng chỉ có thể xử lý theo vụ án bình thường, nếu như khai ra Tô Hội Lê, nhất định sẽ liên lụy đến ông già bên kia, mặc dù những năm này anh chưa dính dáng tới nòng cốt của tập đoàn, nhưng dù sao cũng là con cả nhà họ Phó, một khi loại gièm pha này bùng nổ ra, đến lúc đó sẽ là một đả kích rất lớn đối với Phó thị.

Chưa nói tới việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nếu ông già biết có lẽ sẽ tức tới hộc máu.

"Bệnh của cô ta có tính gián đoạn, nghĩ biện pháp chứng minh lúc đó không phải thời gian phát bệnh của cô ta. Có tin tức cho anh biết."

Phó Hoa Sinh than thở: "Cũng chỉ có thể như vậy."

Mùi thơm trong phòng bếp càng ngày càng mê người, Phó Thần Thương dùng tạp dề lau tay đến đối diện gọi người lại ăn cơm.

An Cửu đang chuẩn bị xuống dưới đút con trai ăn ở nhà trong, thấy gõ cửa là Phó Thần Thương thì lộ vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ lúc này anh còn chưa đi.

"Anh. . . . ."

"Làm cơm xong rồi, tới đây ăn đi." Phó Thần Thương hô.

Phạn Phạn hoan hô một tiếng, thật nhanh kéo Đoàn Đoàn cùng nhau xông vào đối diện trong nhà rồi.

An Cửu còn là ngơ ngác đứng yên tại chỗ. Dù sao, đã từng chỉ cần vừa nghe đến chuyện có liên quan Tô Hội Lê, mặc kệ dưới tình huống nào anh cũng sẽ lập tức chạy tới, cô cũng sớm quen, huống chi lần này là Tô Hội Lê tự sát.

"Sao vậy?" Phó Thần Thương hỏi.

An Cửu tùy tiện tìm một cái có che giấu luống cuống: "Không có. . . . . Không có gì, em không có khẩu vị gì, dạ dày không thoải mái, bọn anh đi ăn đi."

Chỉ là Phó Thần Thương lại hiểu thành chuyện khác, vẻ mặt có chút cô đơn: "Đừng uống thuốc tránh thai nữa, không tốt cho thân thể, mặc dù tối qua anh không có đeo bao, nhưng cũng không có ở trong người. . . . ."

An Cửu không ngờ anh lại biết, có chút xấu hổ cắt đứt anh: "Để ngựa lở như mà thôi, lại nói, anh quên Phạn Phạn và Đoàn Đoàn ra đời thế nào rồi sao?"

Lúc này Phó Thần Thương ngược lại không phản đối.

Cả hai người đều trầm mặc một lát, An Cửu do dự thuận miệng hỏi một câu: "Không phải anh phải tới bệnh viện à?"

Không ngờ cuối cùng vẫn hỏi, cô ảo não nhú nhú mày.

"Có cảnh sát ở đó, anh đến làm cái gì?"

An Cửu cúi đầu nhìn mũi chân của mình, quay đầu nói, hít sâu một hơi nói: "Dù sao người bị đụng cũng là anh...anh muốn xử lý như thế nào không cần phải để ý đến em."

Cô không muốn để mình giống như đang ép anh tự tay đưa người yêu cũ vào nhà tù, cô cũng chưa quên, anh đã từng nói qua ba Tô Hội Lê là Tô Viễn có ơn với anh, là một vị trưởng bối anh rất kính trọng, hiện tại anh lại muốn ra tay đưa con gái của ông ấy vào nhà tù.
. . . . .

Phó Thần Thương đoán được cô đang suy nghĩ gì, thở dài một tiếng, bàn tay đặt lên đỉnh đầu của cô xoa xoa: "Tối hôm qua còn khuyên Đoàn Đoàn không nên suy nghĩ bậy bạ, thế nào đến phiên mình để tâm đến chuyện vụn vặt rồi?"

"....."

"Anh không phải là vì em, cũng không có xen lẫn bất kỳ tình cảm riêng tư nào, nếu như có, chắc cũng là hi vọng cô ấy nhận được trừng phạt đúng với lỗi của cô ấy thôi. Về phần Tô Viễn, đó là hai chuyện khác nhau, nên làm anh đều đã làm, những gì anh nợ ông ấy cũng sớm đã trả sạch. Chỉ cần em tin tưởng anh, mặc kệ kết quả cuối cùng của Tô Hội Lê ra sao, cũng không thể trở thành ngăn cách giữa chúng ta." Phó Thần Thương nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực: "Anh thừa nhận trong chuyện xử lý vụ án này, anh thật sự có rất nhiều băn khoăn, nhưng cũng không phải như em nghĩ, không phải là chưa dứt tình với cô ấy, chỉ là lo lắng em sẽ nghĩ về anh thế nào. . . . . Xuống tay nhẹ, anh sợ em sẽ để ý và hiểu lầm, xuống tay nặng, lại sợ em nghĩ anh máu lạnh. Cho nên chuyện này anh mới có thể không có trực tiếp nhúng tay, nhưng mà anh lại bảo đảm, cô ấy phải nhận được trừng phạt nên có."

Nói xong vẻ mặt khổ sở ngoéo khóe môi: "Về phần anh. . . . . Bằng lòng cả đời sống đứng chịu hình phạt trong nhà tù của em, cho đến ngày em bằng lòng gả cho anh một lần nữa. . . . ."

Phó Thần Thương đưa đưa bé đi học xong, sau đó lại đưa cô đến công ty, kết quả sau khi đến công ty anh lại cùng xuống xe.

"Anh xuống làm gì?"

Phó Thần Thương một tay cầm râu ria trong túi, ngửa đầu liếc nhìn Cao ốc: "Muốn nhìn dáng vẻ em đi làm."

Mặt An Cửu tối đen: "Em đi làm thì có gì đẹp mắt."

"Đi thôi." Phó Thần Thương khoác vai của cô, trực tiếp muốn đi vào bên trong.

An Cửu nhìn chung quanh, vội vàng lôi kéo anh đi tới phía sau cây cột không có người nào đi qua: "Đừng, anh đừng làm loạn, như vậy sẽ gây chú ý. . . . ."

Vẻ mặt Phó Thần Thương bi thương: "Thì ra em vẫn là ghét bỏ anh. . . . ."

"Em. . . . ."

Thật ra An Cửu biết lý do tại sao hôm nay đang ôm đệp anh lại muốn đến công ty, nhất định là sợ mình sinh lòng nghi ngờ anh thừa dịp lúc cô làm việc đến bệnh viện thăm Tô Hội Lê, cho nên mới dùng loại phương pháp này chứng minh.

"Phó Thần Thương, anh. . . . .Anh không cần phải làm như vậy. . . . ."
An Cửu không biết nên làm sao sao nói với anh. Phó Thần Thương lại lập tức từ đôi câu vài lời mà hiểu ý cô: "Vậy em tin tưởng anh sao?"

Chống lại ánh mắt thâm thúy chuyên chú của anh, An Cửu ổn định tâm thần trả lời: "Em tin."

Trong nháy mắt đó trong mắt Phó Thần Thương chùng như có nghìn cây vạn hoa lê nở: "Không phải có rất nhiều chuyện không hiểu sao? Để khen thưởng, anh tự dạy em một ngày."

". . . . ." An Cửu hết ý kiến thật lâu: "Hay là thôi đi, thật. . . . . Rất rêu rao đó. . . . ."

Không nghi ngờ gì nữa Phó Thần Thương thật ôm cô đi vào bên

trong.

Rất nhanh An Cửu lập tức biết Phó Thần Thương cố ý chở cô tới công ty, sợ rằng còn có một nguyên nhân khác.

Bởi vì xa xa cô nghe được có người ở khe khẽ bàn luận, theo lời lại là chuyện cô và Tiết Hạo, Lương Giai Giai, còn có Phó Thần Thương.

"Đùa gì chứ! Tôi còn tin tưởng vào phiên bản cô ta thông đồng với chồng Lương Giai Giai nữa chứ!"

"Đúng vậy, thật không thể tưởng tượng nổi, Phó Thần Thương lại chạy đến làm anh hùng cứu người đẹp? Hay là chồng trước của cô? Có phải đầu óc của cô bị con lừa giẫm rồi không! Chuyện nhảm nhí này cũng đáng tin à?"

"Tôi cũng vậy, cảm thấy không thể nào, đây cũng quá láo toét rồi. . . .
. . Có phải là chuyện của cô ta và Tiết Hạo bị người ta giở trò cố ý tung tin giả hay không, còn nói cái gì Phó thị nâng đỡ Hoa Kiến là vì Phó Thần Thương nể mặt mũi cô, đáp án này cũng quá lừa bịp đi. .
. . . ."

An Cửu vô lực nâng trán, không ngờ lời đồn truyền tới công ty nhanh như vậy. . . . .

Rất nhanh, cô và Phó Thần Thương đến, mọi người đều sôi trào, mỗi một người đều không dám tin nhìn người từ trước đến nay không gần nữ sắc, Phó Thần Thương vô cùng thân thiết ôm eo An Cửu đi vào Hoa Kiến. . . . .

"Ôi! Trời ơi! Tôi thua nhanh vậy sao! Không thể nào! Không phải tôi hoa mắt chứ, ta nhất định là mắt bị hư, nếu không phải là người này

là ai mà cố chĩnh mặt giống Phó Thần Thương ! Anh ta tuyệt đối không phải là Phó Thần Thương!" Nói chuyện trước đài, bên tay để một quyển tạp chí kinh tế tài chính, mở ra một ít tờ chính là hình Phó Thần Thương.

"Ha ha, đưa tiền đây đưa tiền đây! Tôi sớm đã nói quản lý Tổng của chúng tôi cường thế chói lợi tuyệt không đơn giản mà! Cô còn không tin! Đêm hôm đó Khuê Mật tôi tận mắt thấy cô ấy và Phó Thần Thương ở cạnh nhau ha ha ha. . . . ."

"Thượng Đế ơi, cái bình hoa kia. . . . . Lại là nam thần của bà thật là điên rồ mà!"

Nếu như hôm nay không phải Phó Thần Thương cố ý theo cô tới đây đi chuyến này khiến lời đồn tự sụp đổ, sợ rằng cô lại phải nhúc đầu, nhưng mà bây giờ này. . . . .

Nhìn những ánh mắt hâm mộ ghen tỵ của đám phụ nữ chung quanh. . . . . Dường như tình huống cũng không tốt hơn mấy. . . . .

Chương 202: Lừa gạt cười

Editor: Melodysoyani

Sau khi An Cửu và Phó Thần Thương vào phòng làm việc, cuộc bàn luận bên ngoài vẫn còn kéo dài không ngừng nghỉ.

Cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc có đủ loại người lấy cớ khác nhau lui tới trên đường giao thông ngày mười mấy lần, lãnh đạo các ngành, nhân viên vất hết óc chui vào bên trong, không phải muốn báo cáo công việc với Tổng giám đốc, mà là muốn xin chỉ thị của Tổng giám đốc, các cô trợ lý bên ngoài ít nhất cũng bước vào đưa ba ly cà phê.

Từ lúc An Cửu mới vào cửa phòng làm việc, nước miếng cũng không kịp uống..., luôn phải đối phó với đủ loại câu hỏi của đám nhân viên liên tục đến gõ cửa kia, trên thực tế những người kia ngoài mặt đang nghe cô nói chuyện, thật ra thì mắt đã sớm không biết dừng ở nơi nào rồi, thậm chí cô còn phát hiện quản lý Diệp của bộ phận PR vừa nghiêm túc đứng đắn nói với cô, vừa lợi dụng dùng bàn làm việc che chắn cầm điện thoại di động muốn len lén chụp hình.

Mà đầu sỏ gây ra tất cả chuyện này chính là người rảnh rang dựa vào ghế ngồi xem tạp chí ở một bên.

Phó Thần Thương buông tạp chí xuống đứng dậy vào phòng nghỉ ngơi, hờn phách của vị nữ quản lý kia cũng hoàn toàn bị bắt cóc đi theo.

An Cửu dứt khoát cũng không nói chuyện, đôi tay ôm ngực khẽ dựa vào thành ghế, thật lâu quản lý Diệp mới phản ứng được, mặt lộ vẻ lúng túng nhìn cô, ho nhẹ một tiếng, ngồi thẳng nghiêm mặt nói: "Còn có chuyện khác chính là, có liên quan tới chuyện của cô và Phó tiên sinh, có thể thuận tiện nói lời cảm ơn thay tôi được không? Từ tối hôm qua đã bắt đầu có truyền thông gọi điện thoại đến hỏi thăm tình huống bên này, cô xem. . . . . Tôi cần làm gì để khắc phục đây?"

An Cửu suy tư trầm ngâm một lát, vì vậy quản lý Diệp thử thăm dò đề nghị: "Cá nhân tôi cho là có thể chuyện này công khai, chủ tịch cũng có ý này, cô cũng biết. . . . ."

Phát hiện vẻ mặt An Cửu không vui, quản lý Diệp lập tức bổ sung thêm một câu: "Dĩ nhiên, trong chuyện này còn phụ thuộc vào quyết định của tổng giám đốc, tôi chỉ đứng trên lập trường của công ty mà ra đề nghị thôi. Thưa cô."

Bên này hai người đang thương lượng, Phó Thần Thương bưng một ly nước ép chanh đi ra từ trong phòng nghỉ, đặt nước chanh ở trong tầm tay cô, sau đó lấy ly cà phê bên cạnh đi.

Sau khi làm xong những việc này mới nhìn quản lý một cái: "Cô là Diệp Vi – quản lý Diệp của Bộ phận PR à?"

Diệp Vi không ngờ tới Phó Thần Thương “một ngày kiếm tỷ bạc” lại còn biết tên của mình, vừa mừng vừa lo thật lâu mới hồi phục lại tinh thần: "Vâng."

"Vấn đề mà cô nói tôi đã hiểu sơ sơ rồi, ba giờ xế chiều hôm nay Phó thị sẽ mở cuộc họp báo, đến lúc đó tôi sẽ công khai trả lời rất nhiều vấn đề. Sau đó tôi sẽ viết một bản thảo cho bộ phận PR của cô, nói cho cô biết trả lời câu hỏi truyền thông thế nào, nếu như còn có câu hỏi khác khó giải quyết, thì bảo bọn họ tới tìm Phó thị, tôi sẽ

phái người xử lý ở bên này."

Diệp Vi vội gật đầu không ngừng sau đó đi ra ngoài, hoàn toàn không có bất kỳ dị nghị gì.

Lời nói hoàn toàn duy trì phong độ này của Phó Thần Thương, cơ bản xem như Hoa Kiến là công ty trực thuộc, xem ra những tin đồn anh mê đắm vợ trước kia thật sự không khoa trương chút nào.

Hoa Kiến có vị Phật lớn này che chở. . . . . Tiền đồ vô lượng . . . . .

Con gái mà Tống Hưng Quốc sinh ra thật đúng là có tiền đồ, ai có thể ngờ tới chim sẻ năm đó ai cũng không coi trọng hôm nay lại có thể bay lên cây làm Phượng Hoàng?

Chỉ là nhà quyền thế cũng không đơn giản như mặt ngoài, năm đó Phó Thần Thương còn không thẹn mười năm mê đắm Tô Hội Lê sao, hiện tại Tống An Cửu này cũng không biết sẽ có kết cục như thế nào. . . . .

Về mặt ý vị sâu sa của Diệp Vi trước khi rời khỏi khiến An Cửu có chút không thoải mái cau mày, trầm mặc chuyển động nước chanh trong tay.

"Xin lỗi, vượt quá chức phận rồi rồi." Phó Thần Thương áy náy nói.

"Không có việc gì." An Cửu thuận miệng trả lời một câu, sau đó ổn định tinh thần bắt đầu xử lý tài liệu.

Phó Thần Thương thờ dài một tiếng rút tài liệu trong tay của cô, sau đó giữa cái ngẩng đầu và ánh mắt khó hiểu của cô chậm rãi cúi người dán lên môi của cô, vừa tiếp xúc lập tức tách ra, nhưng lại làm cho cô giống như bị điện giật lập tức che miệng, đẩy cái ghế lui

về phía sau trượt ra thật là xa.

"Anh làm gì thế?"

Nơi này chính là phòng làm việc của công ty, nếu anh làm loạn bị người bắt gặp thì cô thật có thể cả đời không ra khỏi cửa rồi.

"An Cửu, không cần để ý ánh mắt của người khác như vậy được không?"

"Người nào quan tâm, bọn họ nghĩ như thế nào, chuyện đó liên quan gì tới em. . . . ." Không nghĩ tới người này sức quan sát nhạy bén như vậy, chẳng qua là mới vừa rồi cô có một chút không thoải mái mà thôi.

Tổng Hưng Quốc nịnh hót, còn có công nhân viên kính sợ, hưng vong của cả Hoa Kiến, tất cả đều là phụ thuộc người đàn ông trước mắt này, tất cả mọi người cho rằng là cô với cao, bao nhiêu người không dám đắc tội ngoài sáng lại chờ cô nặng nề té xuống hả hê nhìn cô, loại cảm giác này quả thật thật không tốt, chẳng qua cũng là ý nghĩ không thoải mái trong nhất thời của cô mà thôi, năm đó lời nói khó nghe gấp trăm ngàn lần thế này cô đều đã nghe qua, sao có thể thật để những này lời nói ở trong lòng. . . . .

Nhưng, Phó Thần Thương tỉ mỉ, lại xúc động đến cô. . . . .

"Mặc kệ người khác nghĩ sao, nhưng anh hiểu biết rõ, lúc em gả cho anh hoàn toàn không biết thân phận của anh, hoàn toàn là bị anh lừa gạt cưới."

Phốc. . . . . Lừa gạt cưới. . . . . An Cửu thiếu chút nữa phun nước chanh trong miệng ra. Sau đó, chút buồn bực còn lại trong lòng đã hoàn toàn tiêu tan. . . . .

Thời gian 5 năm rèn luyện, cho đến ngày nay, lại nhắc đến cuộc lừa gạt năm đó, đã không còn như trước vừa nhắc là nóng, hận không thể xé nát anh, dần dần, không biết bắt đầu từ khi nào, lại có thể lạnh nhạt mà chống đỡ. . . . .

Đang lúc An Cửu mất hồn nhất, một bóng ma phủ xuống, ý thức được anh nghĩ làm cái gì, tay An Cửu run một cái, hốt hoảng hất ly nước chanh chỉ mới uống một ngụm vào quần áo trước ngực của Phó Thần Thương.

An Cửu nhìn áo sơ mi trắng của anh dính tí tách chất lỏng màu vàng, mở trừng hai mắt, hoàn toàn không có chút áy náy: "Tay trơn."

Phó Thần Thương cúi đầu liếc nhìn quần áo của mình, sau đó thờ dãi đưa tay phủi một ít lông tơ màu trắng li tí trên đầu cô xuống: "Trên tóc có vật bẩn, trong đầu em nghĩ những gì vậy?"

An Cửu cắn răng nghiến lợi trợn trừng mắt mà nhìn bóng lưng anh đi vào phòng vệ sinh, rốt cuộc là ai làm hại cô sợ bóng sợ gió đó !

Phó Thần Thương vào toilet độc lập trong phòng nghỉ, An Cửu vừa mới chuẩn bị tiếp tục công việc đã nghe được một trận ồn ào truyền tới từ ngoài cửa.

"Thật xin lỗi, vị tiên sinh này, không có hẹn trước thì không thể tùy tiện vào, nếu như anh là bạn của quản lý chúng tôi thì có thể gọi cho cô ấy. . . . . Trước đó, tiên sinh, tiên sinh, ngài thật không thể đi vào, hiện tại bên trong có khách. . . . ."

Sau đó cửa phòng làm việc lập tức bị người chọt đẩy ra, mặt thư ký Mary lo lắng đứng ở cửa giải thích: "Quản lý, anh ta. . . . ."

"Tôi biết rồi, cô đi ra trước đi."

"Vâng."

"Kỷ thiếu gia đại giá quang lâm (hạ cố đến chơi), có chuyện gì sao?"

Thoạt nhìn Kỷ Bạch vô cùng nhếch nhác, hiển nhiên là một đường nhanh chóng chạy tới, trên mặt cực kỳ nóng nảy, cũng không rảnh chào hỏi, chạy thẳng tới trước bàn làm việc của cô, lôi kéo tay của cô kéo ra ngoài: "Đi theo em!"

"Đi đâu?"

"Không có thời gian giải thích. . . . ." Kỷ Bạch vừa dứt lời thân thể lập tức cứng đờ tại chỗ, bởi vì người mới vừa rồi hỏi anh không phải Tống An Cửu, mà là. . . . .

Kỷ Bạch buông tay An Cửu ra giống như phỏng tay vì khoai lang, sau đó đứng thẳng đờ ở nơi đó như học sinh tiểu học làm sai việc gì, tay chân luống cuống nói: "Ba. . . . Anh ba. . . . Anh. . . . ." Sao anh ở đây hả! Đáng chết!

Thì ra là vừa mới thư kí quèn kia nói bên trong có khách là thật, làm sao không nói cho anh biết vị khách kia chính là "Sát thiên đao" anh ba của anh chứ!

Mắt thấy Phó Thần Thương cầm cái khăn lông trong tay, áo sơ mi màu trắng mở rộng ra, từng bước từng bước đi về phía mình, Kỷ Bạch lau mồ hôi trên trán, hai chân đều run lên tại chỗ. . . . .

Lần này bị bắt được tại chỗ, có phải anh ba sẽ trực tiếp đánh gãy chân anh hay không?

An Cửu vuốt vuốt cổ tay, từ khi cô biết được tin Tô Hội Lê tự sát tâm thân bắt đầu không thể tập trung, quả nhiên nên đến vẫn đến. . . . .

Ánh mắt Phó Thần Thương như tuyết: "Tôi đã cảnh cáo cậu, không được xuất hiện trước mặt cô ấy."

Kỷ Bạch nhắm mắt nói: "Anh ba thật xin lỗi chị ba thật xin lỗi em biết em là tên khốn kiếp em là gã cặn bã, nhưng là lần này. . . . . Cô ấy. . . . Tô Hội Lê cô cũng sắp chết rồi, cô ta nói tâm nguyện duy nhất trước khi chết là nhìn mặt chị ba một lần, có chuyện rất quan trọng phải nói với chị ấy, hơn nữa cô ta hứa em có thể đứng nghe ở bên cạnh, anh ba, em bảo đảm, thật sự sẽ không gây ra bất cứ tổn thương nào cho chị ba!"

"Cậu lấy cái gì bảo đảm?"

"Em. . . . ."

Kỷ Bạch nắm chặt hai quả đấm: "Anh ba, người đi gặp cô ta một lần đi, cô ta đã làm sai rất nhiều việc, thế nhưng cũng là bị người lợi dụng, hơn nữa bây giờ cô ta cũng bỏ ra giá cao, người đến lúc sắp chết lời nói cũng hiền đi. . . . ."

Điện thoại Phó Thần Thương vang lên, là Phó Hoa Sinh gọi tới.

"A lô ?"

"Kỷ Bạch chạy đi tìm An Cửu rồi."

"Anh biết rồi, anh ở cạnh An Cửu."

"Vậy thì tốt." Phó Hoa Sinh lắc đầu một cái thờ dài nói: "Vết thương

lành đã quên đau, hai cái đầu dài thoát nhìn chỉ thấy cái cao nhất thôi sao?"

". . . . ."

"Nhưng mà bây giờ anh cũng không cần lo lắng nữa, Tô Hội Lê không chống đỡ được đến khi làm xong chuyện xấu đã chết rồi."

Phó Thần Thương nghe vậy vẻ mặt chưa thay đổi, dạo bước đi tới trước cửa sổ sát đất tiếp tục nghe điện thoại.

"Anh biết trước khi chết cô làm cái gì không?" Phó Hoa Sinh cố ý thừa nước đục thả câu: "Thật may là anh cho em theo dõi Lâm Huyền kia, nếu không anh đã gặp phiền phức lớn rồi. . . . ."

Chương 203: Điên cuồng

Editor: Melodysoyani.

"Em phải người liên tục đi theo Lâm Huyền, phát hiện cách đây không lâu trước khi Tô Hội Lê tự sát, sau khi cô đi ra khỏi bệnh viện lập tức gửi hai phần chuyển phát, vừa xem thấy trong đó có một phần gửi tới nhà trọ Hương Giang mà chị ba ở, cho nên lúc đó đã nghĩ cách ngăn lại, đưa đến trong tay em, anh đoán xem là cái gì?"

Rốt cuộc sắc mặt Phó Thần Thương hoàn toàn thay đổi, giọng lạnh đến tận xương: "Xóa sạch đi."

"Thông minh như vậy. . . . ." Phó Hoa Sinh xúc động chắc lưỡi chặc chặc, sau đó trấn an nói: "Yên tâm, em không có sở thích biến thái nhìn anh và phụ nữ lăn lộn trên giường, lại nói cũng không có gì đẹp mắt, khí thế anh ở trên giường cũng quá cứng nhắc. . . ."

Lời còn chưa dứt, cách điện thoại di động cũng có thể cảm thấy được khí lạnh mà Phó Thần Thương phát ra từ đầu kia, vội vàng cười khan dừng lại: "Yên tâm yên tâm, toàn bộ đã được xóa sạch, ngay cả USB cũng bị em thiêu hủy, tuyệt đối sẽ không có vấn đề. Chắc, thật là tối độc phụ nhân tâm, xem ra sau này tìm phụ nữ cũng đừng tìm người có quá nhiều tâm cơ, quả thật quá đáng sợ."

Mặc dù những chuyện này đều là chuyện lúc trước, nhưng mặc kệ người phụ nữ nào chính mắt nhìn thấy hình ảnh người đàn ông của mình lăn lộn trên giường cùng bạn gái cũ mà không cảm thấy ám ảnh chứ?

Phó Hoa Sinh tiếp tục nói: "Trừ đó ra còn có một vài hình ảnh và đồ vật bình thường, chứng minh tình yêu của các người. . . . ." Nói xong lẩm bẩm một câu: "Tô Hội Lê cũng thật thảm, đi theo anh mười năm chỉ có thể lấy ra những vật như vậy thôi sao? Không có cái USB kia làm bàn đỡ mà nói, hoàn toàn không đủ lực sát thương. . . . ."

"Một phần khác đâu?" Phó Thần Thương cau mày cắt đứt lời của anh.

"À, thiếu chút nữa đã quên nói rồi, một phần chuyển phát khác trực tiếp gửi đến cục cảnh sát. Không cần em nói anh cũng biết, là chứng cứ cô ta và Phó Hoằng Văn bên kia thông đồng bắt cóc An Cửu, xem ra là muốn kéo Phó Hoằng Văn xuống đài. Về phần tại sao cô ta cố ý muốn gặp An Cửu thì không rõ lắm. . . . ."

"Ừ." Phó Thần Thương trả lời một câu, sau đó nói với Phó Hoa Sinh: "Tiền nhiệm của anh chỉ có một, tự giải quyết cho tốt."

Lời nói này có chút làm cho người ta nghe không rõ, nhưng Phó Hoa Sinh lại hoàn toàn nghe hiểu. . . . .

Coi như Phó Thần Thương này cũng tốt, chỉ có một người bạn gái trước, nếu có 180 người, mỗi người cũng tới một lần như vậy, người phụ nữ nào chịu được?

Khi gặp phải người mình thật sự thích, đấm hoa hoa công tử (play boy) sẽ biết được đóa hoa mà mình quyến luyến, cái giá phải trả cho cuộc dạo chơi nhân gian nặng nề tới mức nào, đơn giản đó là chỉ hận không thể chải quét ba tầng da để mình được sạch sẽ. . . . .

Nếu được gặp lại mấy người khó như vậy dây dưa như Tô Hội Lê, đã chết còn muốn hại người, ha ha. . . . .

Phó Hoa Sinh nghe thấy lệ rơi đầy mặt, trả thù, rõ ràng ràng là trả thù, sớm biết anh cũng không xem biểu diễn trực tiếp mà giao cho anh ấy giải quyết. . . . .

Phó Thần Thương tiếp điện thoại xong, xoay người lại, An Cửu có chút lo lắng nhìn anh.

Kỳ Bạch một mực đi qua đi lại, đã sớm không kiên nhẫn đợi được nữa, rốt cuộc thấy anh nói chuyện điện thoại xong, vội vàng nghênh đón: "Anh ba. . . . ."

"Kỳ Bạch, cô ấy đã đi rồi." Phó Thần Thương nhìn anh nói.

Kỳ Bạch kinh ngạc phải trợn tròn mắt, thật lâu nói không ra lời, cuối cùng hai vai lay động suy sụp gục xuống.

Mặc dù mới vừa rồi Kỳ Bạch cũng đã nói qua Tô Hội Lê không ổn, nhưng chợt nghe được tin tức này An Cửu cũng rất kinh ngạc.

Cô ta vì thắng một lần, không tiếc dùng tánh mạng làm trả giá lớn. . . . .

Không phải có một câu nói, người sống, vĩnh viễn không thắng được người chết.

Bất kể như thế nào, cô cũng không cách nào hủy bỏ quá khứ của Phó Thần Thương, không thể nào xóa bỏ sự thật Tô Hội Lê là bạn gái mười năm của anh, mặc dù sau đó đã chia tay, nếu như không phải bởi vì mình, dựa vào ý định ban đầu của Phó Thần Thương, Tô Hội Lê mới là người ở bên cạnh anh, mà mình, vào hôm nay của năm năm sau, mới phải là người nên rời đi.

Nói cho cùng, cô ta là bởi vì mình mà chết. . . . .

An Cửu có chút sợ sệt nhìn vẻ mặt không biểu cảm của người đàn ông trước mắt, cô không thể nào tiếp nhận được, người trọng tình trọng nghĩa như Phó Thần Thương, đối mặt tin người phụ nữ vì mình mà bị dòng họ ràng buộc đến mệt mỏi tìm cái chết, làm sao có thể thật thật sự hoàn toàn thờ ơ như thế. . . . .

Trong khoảng thời gian ngắn, ba người trong không gian, không khí ngột ngạt làm cho người khác hít thở không thông.

An Cửu hít sâu một hơi bình phục cảm xúc: "Phó Thần Thương, anh đi đi."

Không ngờ cô sẽ chủ động khuyên Phó Thần Thương đi qua, Kỷ Bạch kinh ngạc mà không an nhìn cô.

Chân mày Phó Thần Thương nhíu chặt, bởi vì trong nháy mắt này đột nhiên trở nhớ lại năm đó mình bỏ lại cô đi tham gia tang lễ của Tô Viễn. . . . . Sau đó, chính là năm năm xa nhau.

An Cửu đi tới, cài nút áo sơ mi lại giúp anh: "Đây không phải là năm năm trước, em cũng không còn là em của năm năm trước."

"Không sao, phía bệnh viện đã có Hoa Sinh xử lí." Phó Thần Thương trấn an đặt lên tay của cô.

Mặc dù An Cửu nói như vậy, nhưng, anh không dám mạo hiểm nữa.
. . . . .

An Cửu thở dài một tiếng: "Em đi với anh."

"An Cửu. . . . ."

"Chị ba. . . . ."

"Người đã chết rồi, còn có gì mà tranh nữa."

--- -----

Cuối cùng, vẫn đến bệnh viện.

An Cửu dừng bước ở đại sảnh bệnh viện: "Em đến vườn hoa ở phía sau chờ anh."

Phó Thần Thương ôm vai của cô, không yên tâm nhìn cô một cái, sau đó mới vào thang máy với Kỳ Bạch.

An Cửu băng quơ thoáng đến vườn hoa của bệnh viện, tìm một đình nghỉ mát ngồi xuống, trên băng đá bị người đem lên tờ báo, An Cửu tùy ý nhìn lướt qua, sau đó ánh mắt định trụ không động. . . . .

Tít trang đầu lại là tin tức Sở Mạch sắp đám cưới, phía dưới còn có bản phối đồ khổng lồ, cô dâu là con gái của một phú thương ở HongKong, trai tài gái sắc, tương đối xứng đôi. . . . .

Mà ngày bọn họ cử hành hôn lễ n, chính là hôm nay. . . . .

An Cửu đang mất hồn, đột nhiên hình như nghe được một giọng nói quen thuộc truyền tới từ sau bụi hoa .

"Mẹ, mẹ đừng có như vậy được không? Thân thể của mẹ vừa lúc. . . . ."

"Con còn biết mẹ là mẹ con? Mẹ sinh con nuôi con nhiều năm như vậy, hiện tại con lại muốn trơ mắt nhìn mẹ chết, có phải con muốn mẹ tự sát như Tô Hội Lê thì mới can tâm hay không. . . . ."

Là Cảnh Hi và Tô Nhu. . . . .

An Cửu vô ý thức ngừng thở, thả nhẹ bước chân đến gần chút. . . . .

"Chuyện hoàn toàn cũng không có nghiêm trọng như thế, những chứng cứ kia rơi vào trong tay anh ta thì thế nào? Nếu như anh ta muốn ra tay, cơ bản sẽ không đợi cho tới hôm nay. . . . ."

"Con thì biết cái gì?"

"Mẹ, tại sao nhất định phải như vậy. . . . . Coi như cái gì cũng không còn, mẹ còn có con, con sẽ chăm sóc mẹ. . . . ."

. . . . .

An Cửu nghe nữa chỉ nghe thấy tiếng khóc khẽ Tô Nhu, không thể nghe ra được tin tức gì từ vài câu mơ hồ kia.

Bên trong phòng bệnh, Tô Hội Lê đã được kéo vải trắng.

Kỳ Bạch giận không kèm được : "Chuyện gì xảy ra? Lúc tôi rời khỏi rõ ràng không có nghiêm trọng như thế. . . . . Tại sao người đột nhiên lại không còn nữa?"

Mặc dù lúc anh đi tìm An Cửu và Phó Thần Thương có nói khá nghiêm trọng, đó cũng là vì để bọn họ chạy tới nên khó trách khỏi có chút khoa trương. Nhưng mà, cô không thể nào ngay cả hơn 10' cũng không kiên trì được.

Ý tá trẻ bị rống nơm nớp lo sợ ở một bên, cả người run lên không dám nói lời nào. Kỳ Bạch càng xem càng thấy có gì đó không đúng: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói mau!"

"Kỳ Bạch."

Cho đến khi Phó Thần Thương nhắc nhở, Kỳ Bạch mới thoáng tỉnh táo lại, cùng lúc đó bác sĩ trưởng cũng đã chạy tới.

"Kỳ tiên sinh, thật xin lỗi, là bệnh nhân tự rút ống dưỡng khí. . . . .
Chờ tới lúc y tá của chúng tôi phát hiện, bệnh nhân đã. . . . ."

Kỳ Bạch ngốc sững sờ tại chỗ: "Tự rút ống dưỡng khí? Chuyện này không thể nào! Ngay mới vừa rồi cô còn nhờ vả tôi đi gọi một người bạn tới đây, làm sao có thể không đợi cô ấy tới đã tự rút ống dưỡng khí? Nhất định là sai sót của bệnh viện các người, hậu quả là nói cô tự rút ống dưỡng khí!"

Phó Thần Thương vỗ vỗ bả vai Kỳ Bạch, sau đó hỏi: "Khoảng thời gian này cô có cái gì khác thường không, hoặc là đã làm gì?"

Ý tá trẻ vừa mới run run rẩy rẩy kia đứng dậy: "Bệnh nhân cũng không có hành động khác thường, chỉ là, bạn tốt của cô Lâm tiểu thư sang thăm cô. . . . . Có phải cô ấy đã nói gì với bệnh nhân hay không? tHoạt nhìn lúc rời đi vẻ mặt của Lâm tiểu thư rất hoảng loạn. . . . ."

"Lâm Huyền. . . . ." Kỳ Bạch lẩm bẩm, lúc này mới gọi điện cho Lâm Huyền.

"Lâm Huyền, rốt cuộc cô đã nói gì với cô ấy? Tại sao cô ấy lại tự mình rút ống dưỡng khí. . . . ."

Lâm Huyền nghe được tin tức này cũng lấy làm kinh hãi, sau đó lắp bắp nói: "Tôi. . . . . Tôi không nói gì cả!"

Kỳ Bạch hừ lạnh một tiếng : "Nếu như cô không nói thật, vậy tôi không thể làm gì khác hơn là khởi tố cô mưu sát, để cảnh sát thẩm vấn giúp một tay."

Lâm Huyền nóng nảy: "Cả chuyện tự lái xe chạy đi đụng người để cùng đến chỗ chết mà cậu ta cũng làm được, vốn đã không muốn sống rồi, tôi còn phải mưu sát cậu ta sao? Cậu ta đụng Tống An Cửu là bởi vì đến Hongkong tìm Sở Mịch nhờ vả nhưng không gặp được, thẳng thẳng mà nói là vì không còn chỗ dựa nên bị kích thích, cậu ta tự sát là thấy được tin Sở Mịch phải kết hôn, rút dưỡng khí. . . . . Có lẽ là bởi vì mới vừa rồi tôi đã chuyển đạt lời của Sở Mịch. . . . ."

"Lời của Sở Mịch. . . . . ?"

"Sở Mịch nói, cô sống hay chết, không liên quan gì tới anh."

". . . . ."

Giọng Lâm Huyền phát run : "Chuyện thật sự không liên quan đến tôi, Tô Hội Lê hoàn toàn là đã điên rồi, cậu ta không muốn thấy mọi người hạnh phúc, mặc kệ là Phó Thần Thương hay là Sở Mịch, cậu ta cảm thấy toàn bộ đều phải là của cậu ta. . . . . Anh có biết hay không, cậu ta, mới vừa rồi cậu ta lại có thể nhờ tôi chờ sau khi cậu ta mất lấy ngón tay của cậu ta, thân thể cũng cắt đi. . . . . Chia ra gửi cho Tống An Cửu và vợ Sở Mịch, tôi bởi vì quá sợ mới có thể đột nhiên chạy mất. . . . . Chuyện thật sự không liên quan đến tôi. . . . ."

Chương 204: Nhất niệm

Editor: Melodysoyani

Kỳ Bạch mắt thoáng nhìn người trên giường đơn màu trắng, chỉ cảm thấy rợn cả tóc gáy, tình yêu vốn nên là những thứ tốt đẹp, tại sao cuối cùng lại có thể khiến một người thay đổi như thế. . . . .

Lúc Kỳ Bạch ngốc trệ mất hồn nhất, Phó Thần Thương nhận lấy điện thoại, "Trừ gửi đồ cho An Cửu và cục cảnh sát, có còn những chuyện khác hay không."

Nghe được giọng của Phó Thần Thương trái tim Lâm Huyền chột giật mình, mà lời anh nói ra càng thêm làm cô hoang mang lo sợ, không ngờ tất cả việc mình làm đều bị anh nắm trong bàn tay. . . . .

"Không có, không có. . . . . Đúng rồi, còn có một việc, cậu ta bảo tôi mua chuộc phóng viên nói ra chân tướng chuyện anh đụng xe ở trước mặt mọi người trong buổi họp báo, sau đó vu oan cái chết của cậu ta lên đầu Tống An Cửu, chỉ là dù làm thế nào vị phóng viên kia cũng không dám đắc tội với Phó thị, nên thôi. . . . ." Sau khi nói xong vội vàng mở miệng nói: "Phó tiên sinh, anh cũng biết tôi dựa vào cậu ta để kiếm cơm, lời cậu ta nói tôi có thể không nghe sao? Tôi bảo đảm tuyệt đối sẽ không có lần sau đâu, dĩ nhiên. . . . . Cũng không thể có lần sau nữa, tất cả tiền cậu ta cho tôi tôi đều quyên góp cho bên ngoài, chuyện đã xong xuôi về sau tôi lập tức về với ông bà, sẽ không bao giờ xuất hiện tại trước mặt các người nữa, van ngài bỏ qua cho tôi một lần. . . . ."

Chuyện Tô Hội Lê khiến cô chấn động quá lớn, hướng chi cô đắc tội

Phó Thần Thương, tuyệt đối sẽ không thể sống được ở nơi này, hiện tại tâm nguyện duy nhất của cô chính là giữ được mạng nhỏ, về phần những đồng tiền kia, vừa nghĩ tới những lời đáng sợ trước khi chết của Tô Hội Lê, cô đã không dính tới chút nào nữa, chỉ muốn hoàn toàn phủ sạch quan hệ với cô ta, kết thúc cơn ác mộng này.

Nếu người quá mức chấp nhất, tóm lại sẽ không có kết quả tốt, lúc nên buông tay thì phải buông tay, cái gì cũng muốn đòi, cái gì cũng không chịu buông, cuối cùng khổ sở chỉ có mình. . . . .

Phó Thần Thương tự nhiên sẽ không lo lắng Lâm Huyền lại lừa mình: "Nhớ lời nói của cô."

"Dạ dạ, nhất định, cảm ơn Phó tiên sinh ạ."

Đường Tô Hội Lê đi xuôi gió xuôi nước, mặc dù mẹ chết sớm, nhưng là cha rất thương yêu cô ta, vì trước đây mẹ nổi tiếng ở làng giải trí nên con đường bằng phẳng, sau lại ở cạnh Phó Thần Thương làm người ta càng thêm ghen ghét, Phó Thần Thương bất kể là gia thế, nhân phẩm, tài mạo cũng không chút khuyết điểm, là người đàn ông mà tất cả phụ nữ đều tha thiết mơ ước.

Chỉ là lòng người chính là như thế, đã có càng thêm muốn có nhiều hơn, Phó Thần Thương để cô ta hưởng đủ ánh mắt hâm mộ người ngoài, nhưng không cho cô tình yêu trọn vẹn, cô ta cao cao tại thượng có ngàn vạn người ái mộ điên cuồng yêu thích, nhưng không cách nào khiến người đàn ông của mình điên cuồng vì mình, cô ta nghĩ muốn, muốn toàn bộ chú ý của anh, thế nhưng anh lại như gần như xa. . . . .

Mà cô rõ ràng muốn nhiều hơn, lại muốn duy trì hình tượng biết quan tâm chăm sóc ở trước mặt Phó Thần Thương, cũng không tiết lộ chút nào, cho đến có một ngày, cha bị bỏ tù khiến cô ta vào lúc bất

lực nhất chọn người tự cho là người yêu mà mình mong muốn nhất. .

. . . . .

Mặc dù thủ đoạn Sở Mạch ám muội, nhưng tuyệt đối ngàn trăm ý thuận đối với cô ta, mà sau khi rốt cuộc cô ta cũng toàn tâm toàn ý yêu, nhưng lại cảm thấy không gì hơn cái này. . . . .

Vốn tưởng rằng cùng Sở Mạch ở chung một chỗ là đả kích Phó Thần Thương, muốn thấy vẻ mặt anh vì mình rời đi mà khổ sở không thôi một chút, ai biết, chờ tới lại là tin anh kết hôn. . . . .

Một tuần lễ sau, chuyện Tô Hội Lê tự sát chấm dứt, nhưng trái tim mọi người thủy chung dừng lại bóng ma. . . . .

Phòng chứa rượu, Phó Thần Thương, Phó Hoa Sinh, Kỳ Bạch, lần đầu tiên sau năm năm ba người ở cùng một chỗ.

Phó Hoa Sinh rót một ly rượu cho Kỳ Bạch, một tay vòng quanh bờ vai của anh : "Thế giới không phải đơn giản như cậu nghĩ đâu thiếu niên à!"

Kỳ Bạch trầm mặt một ngụm uống sạch, ngửa mặt tựa vào trên ghế sa lon, trên mặt có loại mơ ước tiêu tan sau đó là mất mát thật sâu: "Em ấy là người hoàn mỹ như thế, tại sao cuối cùng lại biến thành như vậy. . . . ."

Phó Hoa Sinh bày ra vẻ mặt "Quả nhiên cậu chưa từng trải qua việc đời", "Người phụ nữ Tô Hội Lê kia cái gì cũng tốt, nhưng cái xấu cũng là bắt đầu từ ở cái gì cũng tốt, cậu suy nghĩ một chút, cõi đời này làm gì có một người hoàn mỹ không khuyết điểm chứ? Nếu như thực có mới đáng sợ ! Quá mức đè nén bản tính của mình, đến cuối

cùng chỉ biết ép mình điên khùng . . . . ."

Bày một bàn rượu, nhưng chỉ có Phó Hoa Sinh và Kỳ Bạch uống, Phó Thần Thương đang kẹp diều thuốc trong tay, một giọt rượu cũng không dính, từ lần trước sau khi bị An Cửu mắng dù một lần cũng chưa uống qua.

Phó Hoa Sinh ý vị sâu xa liếc Phó Thần Thương một cái, chế nhạo nói: "À, lại nói. . . . . Lúc ấy không phải anh ba cũng giống như bị điên sao, lúc thì sợ mình bị ảnh hưởng làm rối loạn kế hoạch ban đầu, cố ý lạnh nhạt chị ba, lúc lại không nhịn được một mực chạy đi đụng cô, sau khi đụng xong lại ảo não trực tiếp đưa người ra nước, cuối cùng còn không phải là không tiền đồ vừa nghe Cảnh Hi muốn đi nước Mỹ đã vô cùng lo lắng chạy tới. . . . .Tất cả đều như bệnh thần kinh vậy !"

Phó Thần Thương thở khế vòng khói, phong khinh vân đạm *(thần nhiên)liếc Phó Hoa Sinh một cái.

Phó Hoa Sinh cười gượng mấy tiếng, vội vàng sửa lời nói: "Chỉ là rất dễ nhận thấy trình độ của anh ba chúng ta vẫn cao hơn, biết lùi một bước trời cao biển rộng, mặc dù hiểu ra có chút trễ, dẫn đên về sau chịu không ít khổ cực, chỉ là tóm lại cũng là tình ngộ, nhưng có vài người. . . . ."

Kỳ Bạch thở dài một tiếng : "Em chỉ cảm thấy đáng tiếc cho em ấy thôi, nếu như ban đầu. . . . ."

Lúc này Phó Thần Thương vẫn trầm mặt lại bóp tắt khói, chậm rãi lên tiếng, "Trong chuyện này, anh không thể đẩy trách nhiệm, cô ấy đi theo anh mười năm, anh rõ ràng đã nhận ra quan hệ giữa bọn anh không bình thường, nhưng lại không cho là có gì không đúng, đối với việc của Tô Viễn, anh không còn cách nào, đó là sai lầm lớn nhất của

anh, khiến kích động chi phối bản thân, lợi dụng người vô tội, cuối cùng đương đoạn bất đoạn (lúc có chuyện lại do dự), cho cô ấy kỳ vọng, cái chết của cô ấy, là một tay anh gậy nên. Nếu như ban đầu cô ấy không có biết anh. . . . ."

Từ trước đến nay đây là lần đầu tiên Phó Thần Thương mở miệng phân tích bản thân.

Kỳ Bạch vừa nghe nóng nảy : "Anh ba, em hoàn toàn không có ý trách anh, anh đi khắp nơi cầu xin người ta giúp đỡ cho bác Tô thế nào em đều tận mắt thấy, nói cho cùng anh đi đến bước kia cũng là bởi vì em ấy lựa chọn Sở Mạch. Còn nữa, Phó Hoa Sinh đã nói với em rồi, em đều đã biết, em ấy hợp tác với Phó Hoàng Văn, thiếu chút nữa làm hại chị ba. . . . . Nếu lần đó không phải là mạng chị ba lớn, chỉ sợ sớm đã chết trong lúc nổ tung rồi, ngay cả như vậy anh vẫn ém tất cả chuyện cũ lại, cuối cùng còn ra mặt một tay xử lý tang lễ của bác Tô giúp em ấy, lên tòa án thay em ấy, sắp xếp đường lui giúp em ấy, sau lại, bọn em làm hại chị ba sẩy thai, làm hại các người ly hôn, anh cũng chưa từng đã làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến bọn em, nếu như không phải vì em ấy nghĩ không thông suốt, bây giờ em ấy vẫn là ngôi sao lớn quang vinh chói lọi. . . . ."

"Phụ nữ ấy, lúc chọn đàn ông luôn nhìn vào thân phận địa vị của anh ta, chỉ để ý anh là người thế nào, mà không nghĩ tới, sau khi ở cạnh mình anh ta sẽ là người thế nào. Nếu như sau khi ở chung một chỗ lại không thể chăm sóc mình, còn không bằng không nên có bắt đầu. . . . ." Phó Hoa Sinh lắc đầu than thở, sau khi nói xong hơi mất hồn.

Kỳ Bạch có chút lo âu hỏi một câu : "Đúng rồi, anh ba, anh và chị ba sao rồi?" Tay đốt thuốc của Phó Thần Thương dừng một chút.

Mấy ngày nay hai người ở chung nhìn như giống với thường ngày, nhưng khó tránh đa số vẫn là trầm mặt.

Hiện tại An Cửu cũng không biết Tô Hội Lê làm được những chuyện kia, cũng không có thấy những thứ đó, cảm xúc cũng đã chịu ảnh hưởng rồi, anh không dám tưởng tượng nếu như tất cả chuyện Tô Hội Lê sắp xếp đều xảy ra, càng sâu tới, nếu như cô đuổi kịp, chính mắt thấy Tô Hội Lê chết đi, cô sẽ như thế nào. . . . .

Tất cả tội nghiệt đều là anh phạm vào, anh không muốn cô gánh chịu bất kỳ áp lực gì.

Tô Hội Lê chết đi nhắc nhở anh đã làm đầu sỏ gây nên làm chuyện sai lầm lần nữa , năm năm hành hạ sao đủ rửa sạch anh sai lầm phạm vào, thậm chí anh bắt đầu sợ, sợ đụng chạm và đến gần cô, bởi vì không xứng với. . . . .

Nhà trọ Hương Giang.

Sau khi dụ dỗ hai đứa bé ngủ, An Cửu và Monica cùng ngồi uống chút bia ở phòng khách.

An Cửu cũng một ly với cô: "Chúc mừng cậu đã giải quyết công việc."

Hôm nay Monica được làm điều dưỡng trong một nhà hàng tên là Thẩm mỹ dưỡng sinh ở thành phố A, hôm nay chuyển chính thức.

"Cám ơn! Đúng rồi, Tang Tang sao rồi? Gần đây rất bận ư, đã rất lâu không có thấy em ấy."

"Đúng vậy, bởi vì sắp đóng mày rồi, mình cũng lâu rồi không thấy em ấy. Bình thường con nhóc kia tùy tiện tiện, làm việc liều mạng

hơn bất cứ ai. Hợp đồng của em ấy sắp hết hạn rồi, nghe nói có công ty bên Mỹ muốn kí với em ấy. . . . ."

"Em ấy chuẩn bị nhảy hả?"

"Có thể, cậu cũng biết, em ấy rất để ý chuyện bị người ta nói dựa hơi."

Mặc dù An Cửu một mực nói chuyện phiếm với cô, nhưng rất rõ ràng xem ra không có tinh thần gì.

Monica sáng tỏ vổ vổ bả vai của cô : "Cậu biết không, trước kia ở nước Mỹ, lúc mình thật sự thống khổ cũng chưa từng đi gặp bác sĩ tâm lí, khi đó mình thích niệm kinh Phật, như vậy có thể để cho mình tỉnh táo lại. Trong lục tổ đàn kinh có một câu nói, vừa đọc ngu tức Bát Nhã tuyệt, nhất niệm ngu tức bát nhã tuyệt*(. . . . . Rất nhiều phạm vào tội làm chuyện xấu người luôn là dùng mình gặp đau khổ cùng đãi ngộ không công bình làm lấy có, tranh thủ đồng tình, nhưng trên thực tế đâu rồi, rất nhiều người coi như so với bọn anh gặp tàn khốc hơn chuyện tuyệt đối cũng không sẽ chọn không nhìn đạo đức, đi tội phạm, đi tổn thương người khác. Những thứ kia cũng không thể trở thành phạm tội lấy có. . . . ."

*[Nguyên câu] nhất niệm ngu tức bàn nhược tuyệt, nhất niệm trí tức bàn nhược sinh : Yêu hận chỉ tại một ý niệm, bình tĩnh yêu là trí tuệ, yêu và trí tuệ là một ý niệm, hận và ngu si là một ý niệm.

Chương 205: Thoải mái

Editor : Melodysoyani.

Monica một hơi uống hết bia còn thừa lại, giống như là muốn nuốt xuống chuyện không vui ngày xưa: "Cho nên mới nói, đừng đều do mình đi, huống chi dù chuyện này trách ai cũng không trách đến trên đầu cậu, cậu mới là người vô tội nhất. Mình nghĩ, mặc dù ngoài mặt tên Phó Thần Thương hoàn toàn không lộ vẻ bất hiển sơn bất lộ thủy* (không lộ vẻ gì), trong lòng khẳng định cũng không chịu nổi, hơn nữa chuyện Tô Hội Lê chết đi với mình mà nói, chuyện ảnh hưởng lớn nhất là thái độ của anh ta đối với chuyện này. Mình thấy anh ta đúng là thật lòng hối cải rồi, Phật viết, . Cuộc sống ngắn ngủn mấy chục năm, sinh mạng có lúc lại yếu ớt như vậy, quý trọng tức thời mới là quan trọng nhất. . . . ."

An Cửu tựa đầu vào trên vai của cô: "Monica, cảm ơn cậu, thật rất cảm ơn. . . . ."

Monica vô tình phát tay một cái : "Còn khách khí với mình à ~"

"Chỉ là, Monica, đột nhiên mình phát hiện cậu càng ngày càng biết khuyên người, quả thật còn chuyên nghiệp hơn mấy bác sĩ tâm lý kia nữa!" An Cửu thuận miệng nói một câu.

Ánh mắt Moni chớp chớp, giống như che giấu rót ly rượu: "Thật sao?"

An Cửu gật đầu nói: "Đương nhiên rồi, mình có bạn thân là bác sĩ tâm lý, nhưng nói chuyện, lại đặc biệt thích phỉ nhổ mình, mỗi lần

mình đều bị anh ôm đi, lần sau giới thiệu cho cậu biết."

Hai người đang trò chuyện, tiếng gõ cửa vang lên.

An Cửu bò dậy đi mở cửa, sau đó thấy Phó Thần Thương hơi có vẻ tiều tụy đứng ở ngoài cửa.

Ánh mắt Phó Thần Thương dờn xuống, thấy trước cửa có thêm một đôi giày : "Có khách?"

An Cửu lại mang: "Ừ, Monica tới, bọn em đã nói chuyện được một lát."

Phó Thần Thương đưa túi ny lon trong tay tới trước mặt cô: "Ăn khuya."

Monica không biết đã bu lại từ lúc nào, mặt vui mừng, không khách khí nhận đồ ăn vào trong tay: "Đến rất đúng lúc, chúng tôi đang cần đồ nhắm !"

"Rượu à?" Phó Thần Thương cau mày.

"Nhấn mày cái gì, một chút bia thôi mà! Đi vào cùng đi!" Monica nói xong lập tức kéo Phó Thần Thương vào.

Vì vậy, hai người biến thành ba người.

Thấy cả An Cửu và Phó Thần Thương đều trầm mặc không nói lời nào, Monica đã mở miệng nói một câu: "Này, tôi nói, hai người các anh chuẩn bị kết hôn lại vào lúc nào đây?"

An Cửu bị sặc một hớp bia, ho khan không ngừng, Phó Thần Thương đưa khăn giấy cho cô, sau đó vỗ sau lưng của cô.

Monica kéo cô một cái : "Kích động như thế làm gì? Mình hỏi sai rồi sao?"

Sau đó, chỉ nghe được Phó Thần Thương trả lời nói: "Không vội."

Câu trả lời này khiến Monica và An Cửu đều ngẩn ra.

Một chân Monica chéo lên một cái chân khác, nâng mày, nâng cằm lên: "Hả? Không vội? Không phải cho là đã có hai đứa con rồi nên không cần lo lắng gì hết chứ? An Cửu bọn tôi rất best-seller!"

An Cửu đẩy cô kéo cô xuống:"Monica, chớ nói lung tung. . . . ."

"Ý tôi không phải như vậy ."

Chỉ là đột nhiên anh phát hiện có phải mình quá mức ích kỷ là hay không, yêu một người cũng không nhất định phải có được cô ấy, mà phải để cho cô ấy có được hạnh phúc. Huống chi, anh thật còn có tư cách đi cùng với cô sao?

Tô Hội Lê chết đi làm những điều anh đè nén sâu trong lòng từ từ hiện ra , thậm chí làm anh cứ thế không chịu nổi, vết xấu loang lổ khiến mình sinh ra hoài nghi. . . . .

Trầm mặc chốc lát, hai người mắt thấy An Cửu đột nhiên đứng lên, không nói một lời xoay người vào phòng ngủ. . . . .

Phó Thần Thương cho là cô là tức giận, căng thẳng muốn đuổi kịp theo, thì An Cửu đã trở lại, lúc đi ra cầm một trang giấy màu sắc rực rỡ trong tay, đưa tay đưa cho anh.

Phó Thần Thương vô ý thức nhận lấy, sau đó u mê không hiểu nhìn

cô hỏi: "Cái gì vậy?"

"Tự xem đi." An Cửu ngồi xuống tiếp tục ăn.

Phó Thần Thương nhìn tờ giấy trong tay, sắc mặt mưa dầm kéo dài rồi đột nhiên trời xanh mây trắng, Monica nhìn dáng vẻ mở cờ trong bụng của anh, hơi nhíu mày, tò mò tiến tới nhìn.

Ah? Bài tập về nhà mà giáo viên ở nhà trẻ đưa thôi mà, có cần vui vẻ như vậy không?

Xuống chút nữa vừa nhìn, hai đứa bé vui vẻ dạo chơi. . . . .

Ngày nay phần lớn ba mẹ đều có công việc bận rộn nên xem nhẹ việc giáo dục với trẻ, thậm chí còn có một số lựa chọn nhà trẻ nội trú, hoàn toàn giao đứa bé cho giáo viên, vì có thể khiến ba mẹ quan tâm tới đứa bé nhiều hơn, ở cạnh trao đổi với đứa bé, thường cứ cách một đoạn thời gian nhà trẻ đều các tổ chức hoạt động như vậy, để các bạn nhỏ ở chung một chỗ với người nhà.

Mấy hoạt động lần trước, mới đầu đều do một mình An Cửu dẫn bọn trẻ tham gia, sau lại cân nhắc đến tâm trạng của bọn trẻ nên nhờ Phó Cảnh Hi giúp một tay, nhưng dù sao nơi này cũng là trong nước, cô còn phải bận tâm rất nhiều chuyện, cho nên số lần nhờ anh giúp đỡ cũng không nhiều.

Lần này giáo viên sắp xếp bài tập để các bạn nhỏ lợi dụng việc vừa có thể nghỉ ngơi cùng ba mẹ vừa có thể cùng nhau tiến hành hoạt động, hơn nữa còn được chụp hình, sau khi trở về viết một bài ghi chép những điều tai nghe mắt thấy trong khi đi du lịch, đến lúc đó còn phải bình chọn một gia đình thú vị nhất để phát thưởng, hình sẽ được dán trên bảng thông báo ở sau phòng học.

Monica nhếch môi cười yếu ớt, cho nên, ý An Cửu là muốn mời Phó Thần Thương cùng tham gia? Khó trách người này vui như vậy chứ.

. . . . .

Cơ hội duy nhất mà Phó Thần Thương được công khai lộ mặt ở trường học của đứa bé chỉ có lần này, dưới tình huống ông trời làm việc tốt này, mặc dù cô không từ chối việc anh chăm sóc đứa bé, nhưng , đây là lần đầu tiên cô chủ động muốn mời.

"An Cửu?" Dường như Phó Thần Thương không thể tin được lại nhìn cô một cái .

An Cửu nhìn lại đi qua: "Đây là giáo viên sắp xếp, nếu như ngày đó anh bận thì. . . . ."

Mất đi lòng tin tưởng tràn ngập, tất cả không kiên định trong lòng tan thành mây khói. . . . .

Thì ra là, chỉ cần một ánh mắt khẳng định của cô, anh sẽ lập tức không sợ hãi.

"Không bận." Phó Thần Thương một giây đều không làm trễ nãi trả lời, sau đó về mặt còn thật sự nghiêm túc nói : 'Lúc về anh sẽ nghiên cứu một chút, lập ra một kế hoạch, ngày mai sẽ bàn bạc với em.'

An Cửu: ". . . . ."

Nghiên cứu. . . . .

Lập kế hoạch. . . . .

Cũng chỉ là bài tập của nhà trẻ mà thôi, cần phải như bày thế trận chờ quân địch như thế không. . .

Monica cười nhạo ở một bên: "Không ngờ Phó Thần Thương dễ dãi dành như vậy."

Sáng ngày hôm sau, An Cửu nấu chút cháo, muốn hỏi Phó Thần Thương có muốn tới ăn một chút hay không, bởi vì gõ cửa nhiều lần bên trong cũng không phản ứng, vì vậy dùng cái chìa khóa mở cửa đi vào.

Lúc tìm được Phó Thần Thương trong phòng sách, anh đang ngồi ở trước bàn đọc sách, một cách hết sức chăm chú mà nhìn màn ảnh máy vi tính, thỉnh thoảng chui đầu vào trên giấy soàn soạt soàn soạt viết cái gì đó.

Trong tầm tay anh để một ly trà, đèn bàn vẫn chưa tắt như cũ, tràn đầy cục giấy bị vứt vào trong sọt rác bên cạnh, nhìn dáng dấp hẳn là cả đêm không ngủ. . . . .

Đầu An Cửu đầy vạch đen nhìn một màn trước mặt, không biết còn tưởng rằng anh thức đêm để lấy đơn đặt hàng lớn gì đó đấy. . . . .

"Chắc không phải cả đêm anh đều không có ngủ chứ?"

Phó Thần Thương thấy cô, ánh mắt sáng lên, vội vàng dắt tay của cô : "An Cửu, em đã đến rồi, sang đây xem."

"Đây là. . . . .cắm trại à?"

"Ừ, không xa lắm, là công viên Nghi Sơn ở thành phố Nam Thanh, anh đã xem qua dựa báo thời tiết, trời sáng, đây là danh sách đề xuất của anh, có thời gian và cả đồ trang bị trong buổi cắm trại . . . . .

."

An Cửu nhìn phương án PPT trên màn hình vi tính, bên trong bảng EXCEL còn có danh sách mua sắm, tên của mỗi đồ vật, giá tiền, thậm chí nhãn hiệu đều có ghi chú rõ ràng. . . . .

"Vì buổi cắm trại này mà cả đêm anh không ngủ hả?"

"Anh chỉ sợ mình làm chưa đủ tốt. . . . ."

Anh chỉ là muốn dùng hết toàn lực để đền bù, mặc kệ là bất kỳ vật gì, đều muốn cho cô và đứa bé có được thứ tốt nhất. . . . .

Vào lúc này Phạn Phạn và Đoàn Đoàn cũng chạy tới, vừa nghe tới cắm trại tất cả đều rất phấn khởi.

"Ba mẹ, chúng ta sẽ đi cắm trại ạ?"

"Đúng vậy."

"Ba cũng đi cùng ạ?"

"Ừ."

"Muôn năm ~~~" Phạn Phạn hoan hô lên.

Đoàn Đoàn không nói một lời chạy về lục một quyển 《toàn bộ hành trình cắm trại》 tới đây, nghiên cứu một chút, giống như ba của bé. . . . .

Một nhà bốn người vừa ăn điểm tâm vừa bàn bạc, quyết định buổi tối cùng đi mua đồ, làm chuẩn bị cho buổi cắm trại sau này.

Phó Thần Thương có chút tương đối chuyên nghiệp nhờ người đi mua đồ, những vật khác thì cùng tụ tập đến siêu thị mua, quá trình chọn mua cũng là một thể nghiệm thật tốt.

Sau khi một nhà bốn người dừng xe trong bãi đậu xe của siêu thị, đúng lúc gặp được Phùng Uyển đi ra từ cửa hàng làm đẹp ở đối diện, bên cạnh Phùng Uyển còn có vài vị phu nhân đi cùng.

Phùng Uyển thấy một nhà bốn người bọn họ tay nắm tay, sắc mặt xinh đẹp kia con tươi trẻ hơn hiệu quả làm đẹp

"Bà nội ~"

"Bà nội khỏe ~"

Hai cậu nhóc kia chủ động kêu bà, trên mặt Phùng Uyển tràn đầy yêu quý : "Thật biết nghe lời ~"

Một bên mấy vị phu nhân hâm mộ không dứt tiến tới đùa với hai cậu nhóc kia: "Ồ! Đây là hai bảo bối nhỏ của long phượng thai nhà bà à!"

Từ lâu Phạn Phạn và Đoàn Đoàn đã quen với sự vây xem nhiệt tình của quần chúng, bình tĩnh kêu: "Dì mạnh khỏe" .

Tiếng "dì" này càng làm các vị phu nhân mở cờ trong bụng.

Chương 206: Sống chung [1 vạn chữ]

Editor: Mèo ™

Bên cạnh có hai vị phu nhân nho nhỏ nói thầm: "Không phải nói là đã sảy thai rồi sao?"

Một vị khác thở dài nói: "Cho nên, lời đồn đãi không thể tin! Con người ta lớn như vậy rồi, bà nhìn mặt mũi đứa bé này xem, giống y hệt như ba mẹ nó, quả thật là từ một khuôn đúc ra mà!"

"Cũng đúng, còn nữa nha, con dâu thứ hai của nhà họ Phó xem ra cũng không tệ, làm gì mà kinh khủng như lời phu nhân nhà họ Vương nói chứ!"

"Cái này còn cần phải hỏi sao? Nhất định là ghen tỵ rồi! Rõ ràng cho rằng con nhà người ta bị liệt rồi nên mới vội vàng gả con gái cho người khác, bây giờ nhìn người ta khoẻ mạnh phong độ như vậy, không hối hận chết mới lạ đó. Nhưng mà, không phải hai người bọn họ đã ly hôn lâu rồi sao, có thể cô gái này không phải là con dâu của nhà họ Phó đâu . . . . ."

"Xem một nhà bốn người họ kia, phục hôn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!"

"Cũng phải. . . . ."

Cách đó không xa.

Lương Giai Giai và Chu Tĩnh Di ngồi trong xe, ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào trong khách sạn đối diện.

Vẻ mặt Lương Giai Giai không kiên nhẫn: "Mẹ, đừng nhìn nữa, chúng ta về thôi!"

Ánh mắt Chu Tĩnh Di kiên định: "Nhất định hôm nay mẹ phải nói cho nó biết."

Lương Giai Giai đang muốn tiếp tục khuyên, ánh mắt trong lúc vô tình quét qua phía trước, trong nháy mắt liền ngây ngẩn cả người, vội vàng kéo Chu Tĩnh Di bên cạnh: "Mẹ, đó . . . . . Đó không phải là Tống An Cửu sao? Hai đứa bé bên cạnh nó là sao?"

Chu Tĩnh Di cũng sửng sốt, ánh mắt nhìn dõi theo hai đứa bé, còn nhìn thấy Phó Thần Thương, càng nhìn càng kinh ngạc.

Bởi vì khoảng cách hơi xa nên không nghe rõ bọn họ đang nói gì, nhưng vừa nhìn cử chỉ thân mật đã biết là người một nhà.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. . . . . Còn nữa, tại sao thái độ của Phùng Uyển với Tống An Cửu lại tốt như vậy? Lẽ. . . . . Lẽ nào hai đứa bé kia là . . . . . Không thể nào!"

Mãi cho đến khi một nhà bốn người An Cửu và Phùng Uyển trò chuyện với các vị phu nhân xong, sau đó tạm biệt đi vào siêu thị, Lương Giai Giai vẫn còn đắm chìm trong ngõ ngàng như cũ.

Bà vẫn chờ xem trò hay của Tống An Cửu, ai ngờ lại thành kết quả như vậy, nếu như hai đứa bé kia là do An Cửu sinh, vậy nó muốn đặt chân vào nhà họ Phó lần nữa cũng dễ như trở bàn tay rồi, khó trách thái độ của Phùng Uyển đối với nó lại tốt thế, khó trách nó có thể vào công ty nhà họ Tống thuận lợi như vậy, khó trách thái độ của nó lại

lớn lối không thèm sợ ai như thế. . . . .

--- -----

Phó Thần Thương dựa theo danh sách mua ba lô, lều cắm trại, đèn pin, giày leo núi, những thuốc men cần thiết, hộp quẹt các thứ, thỉnh thoảng còn cúi đầu thương lượng với Đoàn Đoàn nên lựa chọn loại nào, kiểu dáng, màu gì....

Phạn Phạn ở quầy hàng ăn vặt, chỉ hận không gom được hết tất cả các món ăn vặt này về nhà.

An Cửu bắt đắc dĩ trả về từng thứ: "Chỉ đi có hai ngày thôi, mang theo nhiều đồ ăn vặt như vậy cũng ăn không hết, lúc leo núi còn mang nặng nữa."

Cô nhóc con ôm đồ ăn vặt vào trong ngực thật lâu mới lưu luyến trả về, vẻ mặt đau như bị cắt miếng thịt của mình vậy.

Phó Thần Thương cưng chiều xoa xoa đầu con gái: "Đồ ăn vặt bình thường lúc nào cũng có thể ăn, đi dã ngoại cắm trại ba dẫn con đi câu cá, hái nấm, hái rau dại, không chừng còn có thể bắt được gà rừng nữa. . . . ."

Tự mình chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, Phạn Phạn cảm thấy rất mới lạ, hai mắt sáng lên, trong nháy mắt liền quăng sự đau lòng vì không được mua đồ ăn vặt ra sau đầu, vui vẻ ôm chân Phó Thần Thương: "Ba ba thật là giỏi!"

Phó Thần Thương khẽ cười bế con gái lên, cô nhóc lập tức hôn một cái thật kêu lên mặt anh: "Ba ba I LOVE YOU!"

Phó Thần Thương nghe thấy, vẻ mặt tràn đầy vui mừng: "ME TOO."

An Cửu không nói gì, nhìn hai người dờ hơi kia, có lẽ là bởi vì Phó Thần Thương rất biết cách dỗ bé con, nên hiện tại Phạn Phạn càng ngày càng dính lấy anh, không khác gì cái đuôi nhỏ, anh đi đâu thì bé con đi theo đó.

Cách mà Phó Thần Thương và Đoàn Đoàn ở chung không giống với cha con bình thường chút nào, dù là nói chuyện hay làm việc, Phó Thần Thương hoàn toàn xem Đoàn Đoàn như bạn bè cùng lứa tuổi với mình, dù là chuyện gì cũng sẽ trịnh trọng thương lượng với cậu nhóc, trung cầu ý kiến của nó, mà hình như Đoàn Đoàn cực kỳ hài lòng với phương thức sống chung như vậy.

Bắt đầu từ buổi tối hôm đó, sau khi cô nói những lời quan trọng đó với Đoàn Đoàn và Phạn Phạn, cuối cùng Đoàn Đoàn cũng không còn đề phòng Phó Thần Thương nữa, không chỉ như thế, còn thường thường tiết lộ một ít tin tức hữu dụng cho Phó Thần Thương, để anh dễ dàng thu phục mẹ của mình.

Lúc một nhà bốn người đẩy xe đầy ắp các thứ đến quầy thanh toán, Phó Thần Thương tùy ý hỏi An Cửu một câu: "Còn cần mua thứ gì nữa không?"

Nếu như đây không phải là lần thứ ba Phó Thần Thương hỏi, có lẽ An Cửu còn tưởng rằng anh chỉ thuận miệng hỏi thôi, nhưng nếu đã hỏi nhiều lần như vậy, An Cửu có cảm giác hẳn đang có ẩn ý gì đó, nhưng anh lại cố tình không nói rõ rốt cuộc là còn thiếu cái gì, vì vậy cô không thể làm gì khác hơn là gật đầu trả lời: "Không có."

Vì vậy. . . . .

Vì vậy ánh mắt Phó Thần Thương lưu luyến lướt nhìn qua mấy hộp vuông nhỏ nhỏ như hộp kẹo cao su ở gần quầy thu ngân. . . . .

Sau ra khỏi cửa siêu thị, rất không đúng lúc, bọn họ lại gặp phải kịch hay.

Một người phụ nữ trung niên đang lôi lôi kéo kéo một cô gái trẻ tuổi, thỉnh thoảng còn mắng gì đó trong miệng, còn có một người đàn ông đang cố tách bọn họ ra. Dây đưa một lúc lâu, bên cạnh đã có không ít người đi ngang qua, dừng lại nhỏ giọng nghị luận.

Mà người phụ nữ trung niên đó là Chu Tĩnh Di, đứng bên cạnh là Lương Giai Giai đang có vẻ mặt xấu hổ chỉ muốn tìm cái lỗ nào đó để chui xuống.

Lương Đông không thể nhịn được nữa, duỗi tay đẩy Chu Tĩnh Di ra, bà ta lao đảo lui về phía sau mấy bước, suýt nữa là ngã sắp xuống.

Lương Đông khẩn trương không dứt chỉ lo dụ dỗ cô gái trẻ tuổi đang uất ức nũng nịu kia, sau đó chỉ thẳng vào mũi Chu Tĩnh Di, mắng: "Bà tự nhìn lại mình xem giống thứ gì, không khác gì một người đàn bà chanh chua đánh đá! Biến về nhà cho tôi!"

Bởi vì Chu Tĩnh Di khẳng khẳng muốn bỏ chồng bỏ con để đi theo Lương Đông, tự nguyện từ bỏ tất cả quyền thừa kế tài sản, một phần tiền cũng không có, hơn nữa chuyện cưới xin với nhà họ Tiết vất vả lắm mới bám víu được cũng đi tong rồi, thái độ Lương Đông với bà ta càng ngày càng kém, cho tới bây giờ cũng không cần che giấu gì nữa.

Chu Tĩnh Di nhìn ông ta vẻ mặt không thể tin được, cặp mắt ửng hồng: "Lương Đông. . . . Ông nói cái gì? Người đàn bà chanh chua? Là ai bức tôi thành như bây giờ? Ông cho rằng tôi muốn mất mặt trước mặt mọi người sao? Là do ông bức tôi! Con gái đã lớn như vậy rồi mà ông còn lẩn nhẩn bên ngoài, tôi xấu hổ với bà con

hàng xóm từ lâu rồi, còn sợ cái gì nữa chứ! Giờ ông muốn cho con ả tiện nhân này vào cửa sao, không dễ vậy đâu!"

Ngay vào lúc này, cô gái trẻ tuổi đó ngạo mạn hất cằm lên: "Tôi đã mang thai con của Lương Đông rồi, bà ngoan ngoãn ly hôn với ông ấy đi!"

Trong nháy mắt Chu Tĩnh Di đứng ngây ra như bị sét đánh: "Cô. . . Cô nói gì. . . . ."

Lương Giai Giai cũng ngây ngẩn cả người, cô ta cho rằng ba mình chỉ vui đùa qua đường với cô sinh viên này chút thôi, đàn ông mà, nhất là người có tiền như Lương Đông, ở bên ngoài có người khác cũng là bình thường. Khi cô ta phát giác ra chuyện của ba mình và cô gái kia, Lương Đông đã mua cho cô ta rất nhiều quần áo và túi xách hàng hiệu, nên cô ta không chút do dự đồng ý không nói cho Chu Tĩnh Di biết.

Ai mà ngờ được, bây giờ cô gái này lại mang thai, còn buộc Lương Đông ly hôn với Chu Tĩnh Di. Huống hồ, nhà họ Lương chỉ có một mình cô ta là con gái, hiện tại trong bụng cô gái kia còn có thêm một người nữa, không phải là muốn tranh gia sản sao, nếu cô gái kia bước chân vào nhà, thì sau này cô ta sẽ không được sống yên ổn rồi. . . . .

Vì vậy Lương Giai Giai lập tức thì trở nên lo lắng không yên, vội vàng đứng về phía mẹ mình: "Ba, sao ba có thể làm vậy?"

Nhìn đến đây, Phó Thần Thương quay sang nhìn An Cửu ý dò hỏi.

An Cửu dừng một chút, sau đó lạnh nhạt nói: "Đi thôi. Việc nhà của người khác, chúng ta không cần nhúng tay vào."

Tuy nói vậy, nhưng cô vẫn đứng đó nhìn một lúc thật lâu.

Sau đó cô thu hồi ánh mắt, đang muốn tiếp tục đi về phía trước, lại thấy Chu Tĩnh Di đột nhiên điên cuồng lao thẳng tới hướng Lương Đông và cô gái kia.

"Tại sao! Tại sao lại đối xử với tôi như vậy! Lương Đông, sao ông có thể lòng lang dạ sói đến thế, năm đó lúc ông chỉ có hai bàn tay trắng, là ai từ bỏ mẹ già, chồng, thậm chí là đưa con ruột thịt máu mủ, từ bỏ gia sản, bất chấp tất cả để đi theo ông, hôm nay ông được giàu sang sung sướng, rồi bạc tình bạc nghĩa đối xử với tôi như thế, ông quên mất lời thề của mình rồi sao? Tôi vì ông, mà đánh mất tất cả, không còn gì nữa. . . . ."

"Cả ngày chỉ biết nói mấy chuyện này, bà có thấy phiền không?" Về mặt Lương Đông mất kiên nhẫn, đưa tay ngăn cản bà ta, xuống tay rất nặng, Chu Tĩnh Di mất đi lý trí, bất chấp tất cả lao vào cấu xé ông ta.

Thấy bà ta suýt chút nữa là làm bị thương cô gái trong ngực mình, Lương Đông lập tức giận tím mặt, lúc này liền giơ lên tay.

Tay An Cửu nắm lại thật chặt, không ngờ lại chứng kiến được cảnh này.

Cánh tay kia của Lương Đông không thể đánh xuống như nguyện, đột nhiên không nhúc nhích được nữa, đang muốn há miệng mắng to, xoay người nhìn lại, thì thấy chủ tịch tập đoàn Phó thị. . . . . Phó Thần Thương. . . . .

An Cửu cũng khá kinh ngạc, cô cũng chỉ mới chớp mắt một cái, người kia đã chạy đến đó rồi.

Phó Thần Thương lấy ra một chiếc khăn, lau lau tay mình, giọng lạnh lùng: "Vợ là để thương yêu, sao có thể đánh vậy được?"

Lương Đông không ngờ sẽ gặp phải Phó Thần Thương, cũng không biết lúc này anh nhúng tay vào là có ý gì, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cúi đầu phụ họa: "Chủ tịch Phó nói phải."

"Anh rể!" Lương Giai Giai vội vàng chạy tới, thân thiết kêu một tiếng, sau đó hả hê nhìn sắc mặt trắng bệch của cô gái bên cạnh Lương Đông kia.

Dù sao Tống An Cửu mẫu bằng tử quý, làm con dâu nhà họ Phó là chuyện ván đã đóng thuyền, đối nghịch với cô cũng không có gì tốt, còn không bằng kết thân nịnh nọt đối phương. Đó là Phó thị đó, có cho tiền Lương Đông cũng không dám làm loạn. Bây giờ cô ta mới hiểu rõ dụng tâm của Chu Tĩnh Di, đáng tiếc là hiểu ra quá muộn, không khỏi có chút hối hận, nhưng mà không sao, bây giờ bắt đầu kết thân cũng không muộn.

Đối với thái độ của Lương Giai Giai, Phó Thần Thương chỉ bước tránh đi không để cô ta khoác tay mình, sau đó không nhanh không chậm sửa sang lại ống tay áo, trên mặt mang theo chút hồ nghi, hơi nhíu mày nói: "Anh rể? Lương tiểu thư có chị gái khi nào vậy? Chắc nhớ lộn rồi."

Nói xong, không thèm để ý đến Lương Giai Giai nữa, xoay người trở lại bên cạnh An Cửu và con.

Phạn Phạn tò mò với mọi thứ, đang quấn An Cửu hỏi: "Mama mama, bọn họ đang đánh nhau sao? Mới vừa nãy có phải là baba thấy chuyện bất bình, rút đao tương trợ không?"

An Cửu: ". . . . ."

Hay cho con bé học được câu thành ngữ gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ này. Đây là một câu thành ngữ rất khó đấy.

Vừa thấy Phó Thần Thương trở lại, Phạn Phạn nhiệt tình cho anh một cái hôn như đang nghênh đón anh hùng.

An Cửu nhìn anh, muốn nói lại thôi: "Anh . . . . ."

Người đàn ông này càng ngày càng hiểu cô, cô không nói gì, thế nhưng anh lại biết cô muốn làm gì, hơn nữa còn thực hiện phương án giải quyết thích hợp nhất.

"Coi như là tiện tay giúp bà ta vậy. Giống như Phạn Phạn nói, gặp chuyện bất bình."

Cho dù tất cả mọi người cho rằng cô máu lạnh vô tình, thế nhưng anh biết, cô là một cô gái có nội tâm mềm mại nhạy cảm, lại đặc biệt yêu chính nghĩa.

Phạn Phạn luôn gọi baba mama, coi như đã khẳng định được suy đoán của Lương Giai Giai và Chu Tĩnh Di.

Sắc mặt Lương Đông phức tạp nhìn họ, hình như cô gái đứng bên cạnh Phó Thần Thương là. . . . . Tống An Cửu? Còn hai đứa bé kia nữa. . . . .

Chờ sau khi một nhà bốn người họ rời đi, Lương Đông phẫn hận bất mãn, trợn mắt nhìn Chu Tĩnh Di: "Đồ vô dụng, nếu bà có quan hệ với Tống An Cửu tốt một chút, thì tôi đâu phải chịu khổ cực thế này? Bà nhìn Tống Hưng Quốc người ta kìa!"

Thật ra thì, chuyện này có thể trách ai được? Ai bảo bà sinh ra một

đứa con gái đáng ghét như vậy, mà Tống Hưng Quốc lại nuôi được một cô con gái khéo léo đáng yêu như thế.

Chu Tĩnh Di nghe nói thế, ánh sáng trong đáy mắt tối dần từng chút, cuối cùng chỉ còn lại chán nản và tuyệt vọng.

Người đàn ông này, đã không còn Lương Đông mà ban đầu bà ta yêu nữa, bây giờ còn trở mặt ra tay đánh mình, bà hao tâm khổ tứ, thậm chí không tiếc từ bỏ con gái của mình, rốt cuộc là vì cái gì. . . . .

Còn đứa con gái mình yêu thương hơn cả sinh mạng, lúc mấu chốt lúc này nó đang làm gì? Chỉ khi biết con ả tiện nhân kia có thai sẽ uy hiếp đến tài sản địa vị của nó, nó mới biết đứng về phía mình. Ngược lại, đứa con gái mình đã vứt bỏ, chưa có một ngày nào làm tròn trách nhiệm của một người mẹ với nó, lại lên tiếng nói giúp mình. . . . .

Lương Đông mặt xúi quẩy: "Lo lắng cái gì? Còn không mau cút về nhà đi, còn ngại hôm nay chưa đủ xấu hổ sao?"

Chu Tĩnh Di mới vừa nãy còn kích động như sắp điên lên, trong nháy mắt liền bình tĩnh lại, xoa xoa hai bên thái dương, nhìn ông ta không chớp mắt, cùng với ả tiện nhân đang hả hê thị uy với mình, lạnh nhạt nói: "Lương Đông, ông muốn ly hôn phải không? Tôi đồng ý."

"Khi nào rảnh thì chúng ta đi làm thủ tục." Nói xong, bà ta liền xoay người rời đi trước vẻ mặt không thể tin cùng với chút khẩn trương của Lương Đông.

Bà đã không còn lưu luyến gì với người đàn ông thối tha này nữa, nhưng, tài sản phân chia sau khi ly hôn thì. . . . . Lương Đông là người ngoại tình, có lỗi trước, nên những thứ thuộc về mình, bà sẽ không nhường một bước.

Hai tiểu bảo bối hưng phấn cả buổi tối, rốt cuộc cũng đến thứ bảy.

Phó Thần Thương cùng Phạn Phạn, Đoàn Đoàn ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt mình, thì An Cửu vẫn còn đang mặc đồ ngủ.

Quần áo của cả bốn người đều cùng một kiểu, Phó Thần Thương và Đoàn Đoàn là màu xanh dương nhạt, còn cô và Phạn Phạn là màu hồng nhạt.

An Cửu vỗ tay nhưc đầu: "Mặc thế này có huênh hoang quá không?"

Cô cực kì nghi ngờ đến lúc đó không phải bọn họ ngắm cảnh, mà bị người khác ngắm thì có. Nhưng mỗi lần Phó Thần Thương ra ngoài cũng đủ gây chú ý rồi, huống chi hôm nay còn dẫn theo Phạn Phạn, Đoàn Đoàn nữa, không biết sẽ như thế nào đây.

Phạn Phạn nhét bộ quần áo giống y như của mình nhưng phiên bản lớn hơn vào lòng An Cửu, vẻ mặt đầy mong đợi: "Mama mặc vào nhanh lên! Con muốn mặc giống mama!"

"Được được được, mẹ thay quần áo ngay đây."

Cuối cùng vẫn bất đắc dĩ thay bộ đồ giống y chang, Phó Thần Thương hài lòng nhìn cô, giúp cô sửa lại cổ áo: "Đi thôi."

Trước khi đi dã ngoại, Phó Thần Thương đã lên kế hoạch hết rồi, chọn một đường núi dễ đi, địa điểm cắm trại ở sườn núi, cả nhà cùng leo dọc theo sườn núi đầy hoa cỏ cây cối mát mẻ trong tiếng chim hót vang.

Phạn Phạn nhiệt huyết sôi trào, chưa bao lâu đã mệt đến thở ra hơi.

Bây giờ bé chỉ muốn về nhà thôi, không muốn leo núi nữa đâu.

"Baba mama, con không đi nổi nữa. . . . ."

Phó Thần Thương cũng không lập tức bế con gái như thường ngày, mà lên tiếng khích lệ cô nhóc: "Kiên trì một chút, ba tin tưởng con có thể làm được. Thấy góc cây phía trước không? Đến đó chúng ta sẽ nghỉ mệt, trong balô có sinh tố dâu tây tự ba làm cho con này."

Đôi mắt Phạn Phạn sáng lên nhìn chăm chăm vào chiếc balô màu đen sau lưng Phó Thần Thương, đôi tay múp míp vỗ vỗ ngực: "Oaa ~ Phạn Phạn sẽ cố gắng ~ Sinh tố dâu tây ngoan ngoãn chờ ta ~"

Có lẽ là làm lương dân quá lâu, không thường xuyên đánh nhau, nên thể lực An Cửu rõ ràng không được như xưa, chỉ là, bởi vì phải làm gương tốt cho con, nên phải cố gắng, không được biểu hiện ra.

Phó Thần Thương ôm eo của cô: "Sao rồi? Vẫn ổn chứ?"

"Em không sao." An Cửu vọt chết còn cứng mỏ.

Phó Thần Thương nhéo nhéo eo cô: "Phạn Phạn cần rèn luyện, em cũng không ngoại lệ, thể lực em bây giờ không bằng với hồi trước rồi."

An Cửu: ". . . . ."

Lời này rõ ràng không có ý gì, nhưng sao An Cửu lại nghe ra một chút mờ ám đen tối vậy nhỉ. . . . .

Một đường vừa đi vừa nghỉ, trước khi mặt trời lặn đã leo lên đến đỉnh núi, Phó Thần Thương cố ý mang theo chân giá chụp hình, một nhà bốn người quay lưng lại phía mặt trời rục rịch chụp ảnh gia đình.

Phạm Phạm bảo bố giang hai cánh tay, bày ra nhiều tư thế, còn cố ý nhờ An Cửu dùng di động chụp riêng một tấm cho mình nữa.

"Mama mama, mau giúp con gọi cho anh Cảnh Hi~ Gửi cho ông nội bà nội nữa~"

"Được được được, mẹ gửi ngay đây."

"Hoa ở đây thật đẹp, anh Cảnh Hi nhất định sẽ thích ~" Nói xong, cô nhóc lon ton chạy đi hái hoa, còn vừa hái vừa hỏi: "Anh hai anh hai, anh nói xem anh Cảnh Hi có thích không?"

Đoàn Đoàn im lặng: "Cây này là nấm độc. Em không biết thì đừng hái bậy, hay chúng ta đi nhặt đá cuội đi, anh Cảnh Hi thích thu thập những thứ này."

Phạm Phạm là một người ân oán phân minh, người khác tốt với cô bé, nhất định cô bé sẽ báo đáp, mặc kệ có thứ gì chơi vui ăn ngon, đều sẽ có ý thức chia sẻ với phương, thời thời khắc khắc đều không quên. Tính cách này của Phạm Phạm hoàn toàn được di truyền từ An Cửu, ân oán rõ ràng, nhưng báo đáp như thế nào hoàn toàn theo cách của riêng mình. Đoàn Đoàn thì nội tâm hơn nhiều, bình thường không nói ra, nhưng khi đến thời khắc mấu chốt sẽ đứng ra giúp đỡ.

Phó Thần Thương nhìn hai đứa bé, vẻ mặt hơi phức tạp, cuối cùng vẫn không nói gì.

Chỉ là cảnh tượng tặng hoa này khó tránh khiến Phó Thần Thương liên tưởng đến chuyện người khác làm năm đó, ầm ức nói một câu:

"Không hổ con bé là do em sinh. . . . ."

Cách làm này thật sự không khác cô năm đó là bao.

An Cửu quay sang nhìn anh: "Em sinh thì thế nào?"

"Thì giống em, vừa thông minh vừa đáng yêu." Phó Thần Thương lập tức sửa thành lời nịnh nọt son sắt.

An Cửu: ". . . . ."

--- -----

Phó Thần Thương tìm một nơi thích hợp để cắm trại, chung quanh đã dựng vài cái lều, mọi người vừa dựng lều vừa chào hỏi lẫn nhau.

Căn lều sát vách là một đôi tình nhân, vừa nhìn thấy bọn họ liền nhiệt tình tự giới thiệu, hai người đều là sinh viên trường đại học A.

Sau khi cô gái kia thấy Phạn Phạn và Đoàn Đoàn, kích động đến mức nhéo nhéo bạn trai của mình: "Ông xã ông xã, đáng yêu thật đó! Em cũng muốn! Muốn muốn muốn. . . . ."

Phạn Phạn cảnh giác nép sau lưng Phó Thần Thương: "Em là của baba và mama. . . . ."

Bạn trai của cô gái thiếu chút nữa là bị nhéo tơi bời hoa lá: "Được được, muốn muốn muốn, tối nay cho em!"

"Á! Lưu manh!"

"Không phải em thích anh lưu manh sao?"

"Ở đây còn có trẻ em chưa thành niên đó, anh lịch sự một chút cho em!"

An Cửu đầu đầy vạch đen, không khỏi cảm thán một câu, tuổi trẻ thật tốt mà. . . . .

Cô gái hoạt bát đáng yêu đến gần An Cửu nói chuyện: "Thấy chị cũng không lớn hơn em bao nhiêu, thật không ngờ, con chị đã lớn như vậy rồi."

Cô chỉ là bị nuôi cho mập lên mà thôi, trên mặt vừa có chút thịt liền trông trẻ ra nhiều. . .

"Kết hôn hơi sớm." An Cửu thuận miệng trả lời.

"Chồng chị đẹp trai thật đó!" Cô gái len lén liếc nhìn người đàn ông đang đứng lều, còn có hai đứa bé đáng yêu vây quanh bên cạnh, gò má anh tuấn chuyên chú lại nghiêm túc, mặc dù thoạt nhìn có hơi lạnh lùng, nhưng ánh mắt khi nhìn hai đứa bé lại dịu dàng muốn tan chảy luôn.

An Cửu chỉ cười, không phản bác gì, càng giải thích thì càng thêm phiền toái, huống chi chỉ là người xa lạ mới quen, không cần thiết giải thích quá nhiều, vì vậy liền chấp nhận.

Bạn trai của cô gái nghiêng răng, một tay kéo cô gái vào ngực mình: "Anh nghe rồi đó! Lại còn khen người khác đẹp trai! Người đẹp trai nhất là ông xã em đây này!"

"Ấu trĩ!"

Hai người đó lại quay sang liếc mắt đưa tình với nhau.

An Cửu cười cười muốn chạy đến giúp Phó Thần Thương một tay, lại phát hiện thật sự không có gì cần giúp cả, như đã làm qua vô số lần, Phó Thần Thương cực kỳ thuần thục lắp ráp lều xong một cách nhanh chóng. Cô phát hiện lều có dấu vết bị mở ra từ trước, đừng nói người này ở nhà không ngủ được nên luyện tập lắp ráp lều cả đêm đấy nhé?

Lều vừa dựng lên, hai nhóc kia hưng phấn chui vào lăn lăn mấy vòng. Sau đó hỏi đến vấn đề mấu chốt. . . . .

"Baba mama, tối nay chúng ta phải ngủ ở đây sao?" Phạn Phạn ló đầu ra khỏi lều hỏi.

"Đúng vậy đó." An Cửu trả lời.

"Baba mama, còn có anh hai nữa, chúng ta ngủ chung sao?" Phạn Phạn lại hỏi.

Sau đó An Cửu ngây ngẩn cả người, quay sang nhìn Phó Thần Thương.

Sau đó Phó Thần Thương cũng nhìn cô, nói: "Anh chỉ chuẩn bị có một cái lều."

An Cửu: ". . . . ."

Cô đang băn khoăn, tâm trạng Phó Thần Thương lại đặc biệt tốt, nói: "Anh ở ngoài gác đêm cho em và con."

An Cửu giựt giựt khóe miệng, gác đêm? Đêm khuya, lại còn ở trong núi, đừng để bị sói xám tha đi mất đấy. . . . .

Vẻ mặt Đoàn Đoàn thanh chánh liêm minh, xử lý công bằng: "Mama,

trong sách nói, những người yêu nhau ngủ chung cũng rất là bình thường."

Nam và nữ không có quan hệ gì dĩ nhiên không được, nhưng theo như nhóc phán đoán, bây giờ baba mama đã tiến đến quan hệ yêu đương, cho nên những hành động nhỏ này, nhóc vẫn có thể chấp nhận được.

". . . . ." An Cửu im lặng nhìn trời, sách nào mà nói đến những chuyện này thế. . . . .

"Tuyệt quá ~ ngủ chung ~" Phạn Phạn vui vẻ múa may quay cuồng.

Vì vậy chuyện này đã quyết định như thế.

Hai cha con ăn ý nháy nháy mắt với nhau.

Cám ơn nhé.

Không có chi.

Sau khi sắp xếp xong, cả nhà bốn người cùng đi dạo xung quanh núi hóng gió.

An Cửu chưa từng thấy Đoàn Đoàn hoạt bát như thế, bởi vì cậu nhóc biết gia đình mình có nhiều khác lạ, cộng thêm tính cách của bản thân, từ nhỏ đã rất chững chạc, cả ngày cứ như ông cụ non, không phải đang cầm sách thì cầm máy tính bảng. Nhưng bây giờ cậu nhóc đang vui vẻ đuổi theo thỏ con với Phạn Phạn, xắn quần bắt cá, leo lên vai Phó Thần Thương để trèo cây. . . . . Không khác gì một đứa bé trai thích vận động và nghịch ngợm khác.

An Cửu cầm máy chụp hình, đi theo phía sau chụp từng khoảnh khắc, ghi lại từng nụ cười vui sướng này, nhìn những bức hình trong máy ảnh, cô không kìm được mỉm cười. Chợt thấy tay nhẹ đi, máy chụp hình rơi vào tay Phó Thần Thương.

Bả vai bị một cánh tay kéo qua, kèm theo tiếng "Click click", khóe miệng vừa được phủ xuống một nụ hôn, bức ảnh chụp cô gái còn sót lại nụ cười mỉm chưa kịp thu hồi nơi khóe miệng, về mặt kính ngạc lại vô tội, trong ánh mắt người đàn ông vừa hôn có ba phần giao hoạt bảy phần cứng chiều.

"Này!" An Cửu đỏ bừng hai tai, thấy Phạn Phạn và Đoàn Đoàn đang chuyên tâm ngồi chồm hổm trên mặt đất nghiên cứu cái gì đó, không chú ý đến bên này mới thở phào nhẹ nhõm.

Gần đó có cung cấp nguyên liệu nấu ăn và lò nướng, Phó Thần Thương thuê một bộ vỉ nướng, nguyên liệu đã chuẩn bị sẵn từ trước, đương nhiên phần lớn là từ cá tôm câu được và rau dại mới hái lúc chiều~

Xâu thịt nướng cháy nghe xèo xèo, cực kì kích thích vị giác, gia vị phết lên toả mùi thơm nức mũi. Xâu thịt Phó Thần Thương mới vừa nướng chín đã bị giải quyết ngay lập tức, sau đó một lớn hai nhỏ mở to mắt mong chờ được ăn thêm.

Phó Thần Thương chỉ lo cho vợ con mình, thỉnh thoảng đôi tình nhân sát vách bị mùi thơm hấp dẫn dẫn dụ đến đây ăn kè, bận cho tới bây giờ, Phó Thần Thương vẫn chưa ăn được miếng nào.

An Cửu nhìn anh, lại nhìn, Phó Thần Thương phát hiện ánh mắt của cô, khóe miệng cong lên: "Đừng nóng vội, lập tức có ngay đây."

Phết gia vị vào xâu thịt nướng, lật qua mặt bên kia, cuối cùng phết thêm một ít nước sốt, lấy khăn giấy bao quanh một đầu cây xiên trúc, đưa cho cô: "Coi chừng nóng."

An Cửu nhận lấy, thổi thổi cho nguội bớt, sau đó đưa đến trước miệng anh.

Hai tay Phó Thần Thương đang bận bịu không nghỉ, thấy xâu thịt trước mắt, sững sờ một chút, sau đó nhìn cô bằng ánh mắt hình trái tim, há miệng cắn một cái.

Đôi tình nhân sát vách vẫn đang liếc mắt đưa tình.

"Em xem, vợ người ta dịu dàng, hiền huệ biết bao nhiêu!"

"Đến đây, em đút anh ăn, a --"

"Mẹ nó! Em muốn mưu sát chồng à! Nghẹn chết anh rồi. . . . ."

Chạy nhảy cả ngày, hai nhóc con đều rất mệt mỏi, đã chui vào lều ngủ từ sớm, đắp chăn kín mít không khác gì cái kén bướm, chỉ lộ ra hai cái đầu nhỏ, cực kỳ đáng yêu.

An Cửu hôn lên trán hai nhóc, sau đó ra khỏi lều, ngẩng mặt nằm trên cỏ.

Phó Thần Thương đưa chai nước trái cây cho cô, ngồi bên cạnh cô: "Hôm nay vui không?"

An Cửu gật gật đầu: "Vui, nếu mỗi ngày đều có thể như vậy thì tốt rồi."

Quả nhiên, hoà mình với thiên nhiên xả stress rất hiệu quả, thả lỏng

cả người, đã rất lâu rồi không thấy thoải mái đến vậy. . . . .

"Chỉ cần em muốn."

An Cửu nhìn bầu trời đầy sao, vẻ mặt hơi hoảng sợ. Đừng nên hi vọng quá nhiều, đến cuối cùng lại mất hết tất cả. . . . .

Phó Thần Thương nói không sai, cõi đời này, còn có rất nhiều đàn ông tốt, nhưng sẽ không có ai đối tốt với cô và con được như anh. . . . .

"Phó Thần Thương. . . . ."

"Hửm?"

Một hồi chuông điện thoại di động phá vỡ bóng đêm yên tĩnh, An Cửu liếc nhìn màn hình, vội vàng ngồi dậy, theo bản năng muốn đến nơi xa xa nghe điện thoại, nhưng cô quay sang nhìn Phó Thần Thương, vẫn quyết định không đi đâu cả.

"Alô, Cảnh Hi."

"Hôm nay chơi vui không?" Hỏi một câu giống hệt Phó Thần Thương.

"Vui." An Cửu thành thật trả lời.

"Anh đã thấy ảnh, nhưng đang bận, nên đến bây giờ mới trả lời em được."

"Không sao, chỉ là Phạn Phạn, Đoàn Đoàn vừa mới ngủ. . . . ."

"Không sao, đừng đánh thức bọn trẻ."

Phó Cảnh Hi dừng một chút: "Công viên Hải Dương ở thành phố C vừa hoàn thành, ngày mai sẽ chính thức khai trương, vốn đã đồng ý chờ khi nào khai trương sẽ dẫn bọn em đi chơi. . . . ."

". . . . ."

"Nhưng mà bây giờ hình như. . . . . Không còn cơ hội nữa rồi."

Trái tim An Cửu chua xót, cắn cắn môi, nói: "Sao lại không có cơ hội, chờ khi nào anh rảnh, chúng ta cũng có thể cùng đi chơi mà."

Phó Cảnh Hi không trả lời, trầm mặc một hồi, sau đó trả lời qua loa: "Được. Chơi vui vẻ nhé, không quấy rầy em nữa, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Phó Thần Thương ngồi bên cạnh cô không nói một lời, vốn vẫn luôn kèm chế, cuối cùng vẫn đau lòng khi nhìn thấy vẻ mặt buồn buồn của cô.

"Tốt nhất gần đây không nên tiếp xúc quá nhiều với cậu ta."

Sau khi An Cửu nghe điện thoại xong, tâm tình vốn không được tốt lắm, nghe nói như thế trong lòng còn cảm thấy bài xích.

Phó Thần Thương giải thích: "Anh cũng là vì an toàn của em và bọn trẻ."

"Cảnh Hi không cố ý làm tổn thương chúng ta." An Cửu có chút kích động phản bác.

Phó Thần Thương nhíu chặt mày, giọng nghiêm nghị hơn: "Rất nhiều chuyện em vẫn chưa biết rõ, tóm lại những ngày này các em không

được gặp nhau, hơn nữa càng không được để bọn trẻ gặp cậu ta một mình.”

Lời này đã nói rất rõ ràng rồi. . . . .

"Tại sao nhất định anh phải nghĩ anh ấy xấu xa như thế? Những năm này anh ấy vẫn luôn chăm sóc em và bọn trẻ rất chu đáo, nếu anh ấy muốn tổn thương chúng em thật thì đã làm từ lâu rồi."

"An Cửu, em cần gì lừa mình dối người như thế."

"Cho dù tất cả mọi người đều có thể tổn thương em, nhưng Cảnh Hi tuyệt đối không thể nào!" An Cửu thốt lên, cũng không biết là muốn thuyết phục Phó Thần Thương, hay thuyết phục chính bản thân mình.

Ừm, tất cả mọi người có thể tổn thương cô, nhưng chỉ có Cảnh Hi là không thể. . . . .

Phó Thần Thương siết chặt tay đến phát run, sắc mặt cực kì khó coi, nhiệt độ xung quanh càng ngày càng thấp, như muốn lập tức bạo phát, một giây kế tiếp, hai nắm tay từ từ thả lỏng, thái độ cũng dần dần ôn hoà hơn. . . . .

Anh cần thận từng li từng tí xoa hai vai cô: "Xin lỗi, là anh không đúng, đừng giận nữa mà, được không?"

An Cửu bởi vì phản ứng đột ngột của anh mà quá mức ngạc nhiên.

Phó Thần Thương cười khổ một tiếng, khẽ vuốt gương mặt cô: "An Cửu, mặc kệ là vì ai, anh không muốn gây gổ với em. . . . ."

Cuối cùng, vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

Bởi vì trong quá khứ, tình huống tương tự đã xảy ra quá nhiều, anh không muốn lại tái phạm sai lầm nữa, mỗi lần đều vì Phó Cảnh Hi mà trở mặt với cô.

Hôm nay là một ngày tốt đẹp thế này, cho nên cho dù trong lòng rất muốn nhắc nhở cô phải đề phòng Phó Cảnh Hi, nhưng vẫn luôn kèm chế không nói ra, không ngờ, đến phút cuối cùng, suýt chút nữa đã mất khống chế. . . . .

"Đừng giận nữa mà, được không?"

An Cửu biết mới vừa rồi anh đã tức giận thực sự, nhưng đã cố kìm nén lại, chỉ vì không muốn gây gổ với mình, mà cô cũng không muốn phá hoại bầu không khí vui vẻ thật khó mới có được này.

"Em cũng có lỗi, là em quá kích động, xin lỗi." An Cửu cũng chủ động xin lỗi.

Sự thật chứng minh, nếu ông trời khăng khăng muốn phải phá hoại bầu không khí này, vậy thì dù có muốn ngăn cũng ngăn không nổi.

Hai người vai kề vai dựa vào nhau, trong lều kế bên liền truyền đến âm thanh cãi vã. . . . .

Lúc này Phó Thần Thương nói với cô: "Đi ngủ thôi."

Sau khi vào lều, bọn nhỏ ngủ ở giữa, An Cửu và Phó Thần Thương chia ra nằm ở hai bên, đây là lần đầu tiên Phó Thần Thương ngủ chung với bọn nhỏ, đặt tay lên trán nhìn chằm chằm hai cái đầu nhỏ, nhìn như thế nào cũng thấy không đủ.

An Cửu đoán chừng anh sẽ nhìn bọn nhỏ suốt đêm, khẳng định sẽ

không rảnh để nghĩ đến chuyện khác, vì vậy an tâm nhắm mắt lại ngủ.

Ngày hôm sau lúc trở về, Phạn Phạn mang theo một đống lớn những viên đá cuội có nhiều màu sắc khác nhau, những chiếc lá cây có hình thù kỳ quái, hoa dại, cỏ dại, quả dại, thậm chí còn nhặt được mấy quả trứng chim, nâng niu như bảo bối, bảo là muốn làm quà tặng cho mọi người.

Niệm tình con bé có lòng, cuối cùng An Cửu cũng không vứt đi sự nhiệt tình của cô nhóc.

Đến nhà, Phạn Phạn đứng ở cửa lưu luyến nắm vạt áo Phó Thần Thương, sau đó nghiêng đầu nhìn An Cửu: "Về sau baba còn có thể ngủ chung với chúng ta không?"

Cho đến bây giờ Phạn Phạn vẫn luôn ảo não không vui, bởi vì đêm hôm đó cô nhóc không chịu nổi mà đi ngủ trước, buổi sáng khi tỉnh lại ba ba cũng đã rời lều, kết quả là lãng phí một cơ hội được ngủ chung với baba một cách thật lãng nhách.

An Cửu và Phó Thần Thương cũng không lên tiếng, Đoàn Đoàn suy nghĩ một hồi: "Thật ra thì, hình như ở chung cũng có thể. . . . ."

Phạn Phạn nhao nhao theo: "Có thể có thể. . . . ."

An Cửu: ". . . . ."

"Nhưng mà nếu muốn mama đồng ý thì phải có điều kiện." Đoàn Đoàn bổ sung thêm một câu, sau đó vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói: "Quá trình yêu đương phải theo tiến trình bình thường, tốc độ này

cũng không coi là quá nhanh. Cá nhân con cũng thấy rất hài lòng với baba, con đồng ý để baba làm baba của con~”

Phạn Phạn tiếp tục ồn ào theo: "Mama, con cũng đồng ý để baba làm baba của con~”

Phó Thần Thương mém chút nữa lệ rơi đầy mặt, thời khắc máu chốt con trai anh thật sự là rất có ích, đúng không nào. . . . .

Hết chương 206

Chương 207: Hoà hợp [Hồi cuối]

Editor: Mèo ™

"Này, em nói này. . . . . Trước khi chư vị thương lượng việc có đồng ý cho ai đó làm baba hay không, có thể thưởng cho em miếng cơm ăn trước được không?"

Đột nhiên trong nhà ló ra cái đầu bù xù, thê thảm không khác gì "Zombie", nghiêng người dựa vào cửa như không có xương, hồ như một giây kế tiếp sẽ ngã phịch xuống.

An Cửu sợ hết hồn: "Phó Hoa Sinh. . . . . Cậu. . . . . Cậu còn chưa đi à. . . . ."

Rất dễ nhận thấy, ai đó đã bị hoàn toàn quên lãng ở trong góc rồi.

Phó Hoa Sinh nhìn một nhà bốn người đang hạnh phúc, thiếu chút nữa chảy xuống vài giọt lệ chua cay đau xót.

Phạn Phạn đi tới bên cạnh cậu ta, xoè bàn tay mồm mĩm của mình ra, nằm trong lòng bàn tay là một quả. . . . . Trứng.

"Tặng chú ba nè, chú ba ăn đi."

"Ặc. Cái quái gì vậy? "

Phạn Phạn ngây thơ đáp: "Trứng đó! Con và anh hai nhặt ở trong rừng á!"

"Ha ha ha. . . . ." Phó Hoa Sinh cố cười gượng: "Có bấy nhiêu đây sao đủ nhét kẻ răng, con định bảo chú ấp trứng nở rồi nuôi lớn, sau đó mới ăn hả?"

"Chú ba, chú không thích sao?" Cô nhóc mếu máo chực khóc, nét mặt này quả thật còn uất ức hơn người đã đói bụng hai ngày là cậu đây.

Sau đó Phó Thần Thương liền ôm lấy con gái cưng lên: "Đừng để ý tới cậu ta."

An Cửu biết Phó Hoa Sinh luôn chú trọng hình tượng nhất, nhưng giờ nhìn kiểu tóc lộn xộn, râu ria xồm xàm, vẻ mặt uể oải của cậu ta, phỏng đoán chắc là cậu ta biết quyết định ra nước ngoài phát triển của Kiều Tang rồi, trong lòng khó tránh có chút đồng tình.

"Rốt cuộc cậu đã nhịn đói bao lâu rồi? Để tôi nấu cho tô mì ăn lót bụng trước đã nhé."

"Chị dâu, em biết ngay chị sẽ không mặc kệ em mà, nhà chúng ta cũng chỉ có một mình chị là người tốt thôi~" Nói xong còn cố ý liếc nhìn Phó Thần Thương.

Phó Thần Thương dĩ nhiên là không thèm để ý Phó Hoa Sinh, hướng chi mới vừa rồi anh còn bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy nữa, chỉ là, anh không thể nào để bà xã mình nấu ăn cho cậu ta được, cho nên đành cuốn tay áo đích thân vào bếp.

Phạn Phạn và Đoàn Đoàn bận sắp xếp lại đồ đạc mang về, chọn hình, còn viết du ký nữa.

Phó Hoa Sinh nhìn những bức ảnh vui vẻ ấm áp trong máy ảnh,

nằm ngửa trên ghế sofa bắt đầu hát: "Tôi muốn có một gia đình, không cần hoa lệ, khi tôi mệt mỏi, sẽ nghĩ ngay đến nó. . . . . Ai mà không muốn có gia đình, nhưng vẫn có người không có, nước mắt rơi chỉ có thể tự lau khô. . . . . Tôi thật hâm mộ bạn, khi bị tổn thương có thể trở về, mà tôi, chỉ có thể cô đơn tìm kiếm gia đình của mình. . . . ."

Thật là, người hát đau lòng, người nghe rơi lệ mà. ToT. . . . .

An Cửu không nhìn được nữa, chen ngang: "Được rồi, đừng có gào thét nữa! Bao nhiêu tuổi đầu rồi, cậu không biết tự chăm sóc mình à? Không biết nấu cơm, thì cũng phải biết gọi đồ ăn ngoài chứ?"

Ánh mắt Phó Hoa Sinh đờ đẫn nhìn trần nhà, chậm rãi nói: "Không muốn động đây."

An Cửu hết nói nổi: "Sao không lười chết luôn đi!"

"Lười chết người à~" Phạn Phạn bắt chước lặp lại.

"Cạch." Một bát mì nóng hổi được bung đến trước mặt Phó Hoa Sinh.

Mới vừa rồi còn lười chày thây, Phó Hoa Sinh liền bò dậy bắt đầu ăn mì, còn vừa ăn vừa khen: "Ngon, ngon. . . . ."

An Cửu im lặng nhìn Phó Hoa Sinh ăn như hổ đói, nếu các cô gái bên ngoài mà thấy bộ dạng này của cậu ta, không chừng sẽ chạy mất dép luôn.

"Ăn xong rồi thì về đi."

Chỉ vắng nhà hai ngày mà thôi, vốn căn phòng sạch sẽ chinh tề đã

ngón ngang, mặc dù đối với người bình thường thì trình độ này vẫn còn có thể chấp nhận được, nhưng Phó Thần Thương cuồng sạch sẽ hiển nhiên hoàn toàn không thể dễ dàng tha thứ nổi, để cậu ta ở nhờ chỗ mình đã là cực kỳ bao dung rồi, bây giờ cậu ta còn phá hoại thành ra như thế này.

Phó Hoa Sinh chỉ lo ăn ăn và ăn: "Em không về."

Phó Thần Thương đứng trước khay trà, chỉ hận không ấn đầu cậu ta vào ấm trà luôn cho rồi.

"Không phải các anh muốn ở chung sao? Vậy em sẽ ở chỗ này, lúc ăn cơm nhớ gọi em."

Những lời này khiến Phó Thần Thương. . . . . Như muốn nở hoa.

Khóe miệng An Cửu giật giật: "Hay là thôi đi, ai nói chúng ta muốn ở chung."

Dù sao thì mặt đối mặt, ở chung cũng không nhất thiết phải sống cùng nhau mọi lúc mọi nơi mà, như thế khác nào cô tự rước sói vào nhà đâu? Sau lần đó, đến bây giờ dấu vết trên người cô vẫn chưa hoàn toàn biến mất đây này.

Kết quả cuối cùng là, Phó Thần Thương vẫn không được như ý, thứ sắp đến tay lại bị vuột mất, tâm tình còn lâu mới tốt được, tâm tình không tốt thì đương nhiên sẽ không chút nương tình với Phó Hoa Sinh rồi.

"Là một người đàn ông thì phải mạnh mẽ lên. Hoặc là cút ra ngoài đuổi theo, hoặc là đoạn tuyệt sạch sẽ, cả ngày cứ sống mơ mơ màng màng như vậy cho ai nhìn?"

Phó Hoa Sinh bĩu môi, nhỏ giọng thì thầm: "Đừng có chó chê mèo lắm lông, được không? Anh cũng chả hơn em là bao. . . . ."

Chỉ là, Phó Thần Thương chưa bao giờ lộ ra cho người ngoài thấy mà thôi, cho dù là người thân nhất.

"Không thèm, không cho em ở thì thôi, em đi tìm Tiểu Bạch. . . . ."
Phó Hoa Sinh bày ra dáng vẻ rất có cốt khí, sau đó vẫn chưa thỏa mãn húp hết nước mì, bổ sung thêm một câu: "Nhưng mà em lại muốn tới ăn chực."

. . . . .

. . . . .

Phạm Phạm Đoàn Đoàn tự giác vui vẻ làm bài tập về nhà, lần đầu tiên được đứng nhất. Bức ảnh chụp gia đình được dán vào vị trí dễ thấy nhất phía sau lớp học, cả tuần lễ hai đứa nhóc đều đắm chìm trong tâm tình vui sướng.

Còn mấy ngày nữa là ngày quốc tế thiếu nhi rồi, những bạn học trong lớp đều ríu ra ríu rít thảo luận xem trường học sẽ tổ chức trò chơi vui hay món ăn ngon gì. Phạm Phạm Đoàn Đoàn vẫn bình tĩnh, Đoàn Đoàn bình tĩnh là bởi vì cậu nhóc luôn luôn bình tĩnh, Phạm Phạm bình tĩnh là bởi vì baba nói ngày quốc tế thiếu nhi sẽ tự mình chuẩn bị món quà cực kì lớn cho cô bé~

Cùng lúc đó, An Cửu đang đi dạo trung tâm thương mại với Phó Thần Thương, để chọn quà tặng cho hai cục cưng của mình.

An Cửu nhìn hồi lâu, phát hiện cái gì Phó Thần Thương cũng là mua

ba món, vì vậy hỏi: "Tại sao mỗi thứ đều mua ba món? Còn mua cho con nhà ai nữa sao?"

Phó Thần Thương nhếch môi cười, tay xoa xoa đầu cô: "Đều mua cho các bé cưng nhà anh."

An Cửu: ". . . . ."

Bé cưng thứ ba mà anh nói, là chỉ mình sao? = ='

Chuông điện thoại di động vang lên, Phó Thần Thương nhận điện thoại, sau đó trong nháy mắt sắc mặt nhu hòa liền trở nên lạnh lùng.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Bởi vì chúng ta luôn cho người theo dõi Phó Cảnh Hi, bọn họ nói cậu ta luôn ở công ty không ra ngoài, cho nên bên phía trường học. . . . . Tôi không quá để ý, kết quả đã để cậu ta đón hai đứa bé đi rồi, người của chúng ta muốn đuổi theo, nhưng phát hiện bánh xe đã bị nổ lốp. . . . ."

"Một đám vô dụng, Lục Châu, cậu làm việc thế này à?"

Lục Châu tự biết tội của mình, bị giọng nói từ đầu bên kia điện thoại làm cho tê dại cả da đầu, cố trả lời: "Thời gian ngắn như vậy, khẳng định bọn họ còn chưa ra khỏi thành phố, tôi đã điều động tất cả người đi tìm."

"Không tìm được người, cậu cũng không cần trở lại nữa." Phó Thần Thương cúp điện thoại.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Sắc mặt Phó Thần Thương thật sự quá dọa người, An Cửu lo âu hỏi.

Phó Thần Thương xoa hai vai cô: "An Cửu, đã xảy ra chút chuyện, nhưng không sao, em đừng lo lắng."

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Anh nói mau đi!"

"Phó Cảnh Hi đón hai đứa bé đi rồi."

An Cửu chỉ sửng sờ, ngay sau đó thở phào nhẹ nhõm nói: "Em còn tưởng xảy ra chuyện gì lớn. . . . ."

Phó Thần Thương thấy thái độ của cô, giận quá thành cười: "Chẳng lẽ trong mắt em, hai đứa bé mất tích chỉ là chuyện nhỏ thôi sao?"

"Phó Thần Thương, anh tỉnh táo một chút đi được không? Anh biết rõ em không có ý này mà!" An Cửu giải thích với anh: "Em đã nói với anh rồi, em tin rằng Cảnh Hi sẽ không làm tổn thương hai đứa nhỏ, hơn nữa lúc trước anh ấy rãnh rỗi, cũng thường đón hai đứa bé giúp em, vốn không cần phải ngạc nhiên. Sao anh vẫn luôn một mực cảnh giác anh ấy thế, em hiểu lập trường của anh, nhưng em cũng có lập trường của em, anh ấy là bạn của em, cũng là bạn của Phạn Phạn và Đoàn Đoàn."

"Cậu ta là bạn của em không sai, nhưng em đừng quên, cậu ta cũng là con trai của Phó Hoằng Văn."

Tức giận mà An Cửu thật vất vả kềm chế lại bùng lên: "Anh cũng đừng quên, không có anh ấy, cũng sẽ không có Phạn Phạn và Đoàn Đoàn! Nếu như năm đó không phải anh ấy khuyên em. . . . ."

"Đúng, chỉ có cậu ta là người tốt, từ đầu tới cuối người độc ác nhất chính là anh!"

"Phó Thần Thương. . . . ." Nghĩ tới thỏa hiệp của anh đêm dã ngoại, An Cửu ấn ấn mi tâm mình, cố gắng kềm chế kích động: "Chúng ta hãy tĩnh táo một chút, được không?"

Phó Thần Thương cũng đã mất đi lý trí, cười lạnh nói: "Sự thật đã phơi bày trước mắt, cậu ta che giấu hành tung, khiến cho đám người bảo vệ phía trường học buông lỏng cảnh giác, sau đó nhân cơ hội đón hai đứa bé đi. Lúc trước cố ý tiếp cận các em tất cả đều là vì hoạch lần này. Dựa vào sự tin tưởng của em và hai đứa nhỏ, thuận lợi dẫn hai đứa bé đi để uy hiếp anh. Em cho rằng năm đó cậu ta thật lòng khuyên em sao? Cũng chỉ vì lúc đó có mặt ông cụ, nên không thể làm gì khác hơn mà thôi. Năm năm qua, em chỉ thấy cậu ta ở bên cạnh em, mà không nhìn thấy anh đau đớn khổ sở đến nhường nào. Tại sao cho tới bây giờ em vẫn luôn tin tưởng cậu ta? Tống An Cửu, rốt cuộc em còn muốn bị lừa bao nhiêu lần mới cam tâm đây!"

Phó Thần Thương mở miệng một tiếng âm mưu hai tiếng âm mưu, bác bỏ tất cả mọi thứ của Phó Cảnh Hi, càng phủ định tín ngưỡng của cô, lại còn phân phó người theo dõi đứa bé mọi lúc mọi nơi. . . . .

Lòng ngực An Cửu đập phồng kịch liệt, một hồi lâu sau mới thoáng bình tĩnh lại, giọng nói không chút nhiệt độ, khẽ cười, nói: "Anh nói không sai, từ trước đến giờ em không có mắt nhìn người, cho nên mới bị lừa hết lần này đến lần khác."

Câu này, đã không thể nào vặn hỏi được nữa rồi.

Quan hệ của hai người, trong nháy mắt tụt xuống còn 0 độ.

Thảm mặc.

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại của An Cửu vang lên.

Màn hình hiển thị -- Cảnh Hi.

An Cửu hít sâu một hơi: "Alô, Cảnh Hi."

Phó Thần Thương nhanh tay nhấn phím loa ngoài.

"An Cửu, không ở nhà sao?" Giọng nói của Phó Cảnh Hi nghe không hề khác thường.

"Ừ, em đang ở trung tâm thương mại." An Cửu bình ổn cảm xúc trả lời.

"Phạn Phạn nói có quà tặng cho anh, hôm nay công việc kết thúc sớm, vừa đúng rãnh rồi nên đã đến trường học."

Nghe được Phó Cảnh Hi nói, An Cửu cắn cắn môi, cảm thấy áy náy vì đã hoài nghi anh ấy. Phó Thần Thương không nhúc nhích, tiếp tục nghe.

Phó Cảnh Hi nói tiếp: "Trường học phải chuẩn bị lễ hội, cho phép các bạn nhỏ không có tiết mục được về nhà sớm, nên anh đã đón hai đứa trẻ về nhà rồi, bây giờ đang ở trước cửa."

"Thật sự làm phiền anh rồi, chờ một chút, em lập tức về ngay." An Cửu nói tiếng cảm ơn, sau đó cúp điện thoại, không nhìn Phó Thần Thương lấy một cái, không nói một lời liền xoay người rời đi.

.....

.....

Vội vã chạy về nhà, hai đứa nhóc kia đang tung tăng vui vẻ trong

nhà, trong tay mỗi đứa đang cầm một đồng lớn quà tặng.

"Mama xem này, quà của anh Cảnh Hi đó ~" Phạn Phạn vừa nhìn thấy An Cửu trở lại liền chạy đến như hiến vật quý.

An Cửu bất đắc dĩ nói: "Đừng quá nuông chiều chúng nó, mỗi lần đều mua nhiều như vậy, nhiều đến nỗi không biết khi nào mới có thể chơi hết."

"Bởi vì là ngày quốc tế thiếu nhi, cho nên mới mua nhiều hơn một chút, đến lúc đó có thể anh không ở trong nước, nên tặng trước vậy. Hơn nữa hai cục cứng cũng có quà đáp lễ cho anh mà!" Phó Cảnh Hi lấy mấy hòn đá cuội hình trái tim nhiều màu sắc khác nhau từ trong túi ra, khoe miệng cười dịu dàng.

Hốc mắt An Cửu đau xót, suýt chút nữa đã thốt lên câu xin lỗi.

"Vào trong ngồi đi."

Phó Cảnh Hi nhìn thấy Phó Thần Thương yên lặng đi theo An Cửu cùng trở về, vẻ mặt lạnh lùng đang đứng đằng xa: "Thôi, anh còn còn có việc bận."

Nói xong liền chào tạm biệt với hai đứa nhóc: "Phạn Phạn, Đoàn Đoàn, anh đi nhé, anh rất thích quà của các em, nhất định sẽ giữ gìn thật tốt."

Phạn Phạn chép miệng ôm lấy chân của cậu ta: "Anh Cảnh Hi đừng đi nhanh vậy được không? Đã rất lâu anh không đến chơi với chúng em rồi, chúng ta chưa bàn xong chuyện đến công viên Hải Dương chơi mà. . . . ."

Đoàn Đoàn nhìn Phó Cảnh Hi, lại quay sang nhìn Phó Thần Thương,

khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy do dự. . . . .

"Ngoan, khi nào anh rảnh nhất định sẽ tới thăm các em." Phó Cảnh Hi tràn đầy cứng chiều, ngời xồm xuống hôn lên má cô nhóc, Phạn Phạn thút tha thút thít hôn lại anh.

"Chú hai." Phó Cảnh Hi đứng lên, lên tiếng chào Phó Thần Thương, sau đó cất bước rời đi.

--- -----

Sau chuyện này, hai người chiến tranh lạnh hơn một tháng, tuy sẽ như bình thường trước mặt hai đứa bé, nhưng những lúc khác đều im lặng, thời gian Phó Thần Thương ở lại cũng ngày càng ít đi.

Vì để đưa đón hai đứa bé dễ dàng, An Cửu mua xe. Hôm nay, cô mới vừa tới bãi đậu xe, đột nhiên phía sau cây cột nhảy ra một người, không nói hai lời liền quỳ một gối xuống đất, nhào tới chân cô, cũng không biết sau lưng đang đeo thứ kỳ quái gì.

"Cậu. . . . . Lục Châu. . . . . Cậu đang làm gì vậy?"

Lục Châu nước mắt đầm đìa: "Tiểu đệ tới chịu đòn nhận tội, chuyện lần trước hoàn toàn là vì em không làm rõ tình huống đã phán đoán bậy bạ, gây nên hiểu lầm, làm hại chị và lão đại gây gỗ với nhau, thật sự là tội đáng chết muôn chết, van cầu chị dâu đại nhân đại lượng tha thứ cho em một lần, đừng giận đối lão đại nữa!"

An Cửu vội vàng khom lưng dìu cậu ta đứng lên: "Cậu mau dậy đi, chuyện không liên quan đến cậu."

Lục Châu biết chuyện lần này rất nghiêm trọng: "Không không không, tất cả đều liên quan đến em, là lỗi của một mình em, van xin chị,

đừng trách lão đại được không? Chị cũng biết, bảo bối của lão đại là hai đứa bé, húng như húng hoa, nâng như nâng trứng, bởi vì quá quan tâm cho nên mới bị loạn, có thể trong lúc tình thế cấp bách đã nói ra lời gì đó chọc giận chị, nhưng lão đại tuyệt đối một lòng một dạ quan tâm chị và hai đứa bé, trời đất có thể chứng giám. . . . ."

Lục Châu miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt nói văng cả nước miếng, hoàn toàn không có ý dừng lại, nếu như cô không tha thứ, rất có thể cậu ta sẽ đứng đó nói tới sáng mai. . . . .

Huyệt thái dương của An Cửu đau nhức không thôi, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, nắm lấy cổ áo, lôi cậu ta đứng lên: "Nói tiếng người!"

Lục Châu vẫn nước mắt chan nước mũi: "Lão đại không quan tâm bọn em nữa, để bọn em ra ngoài tự sinh tự diệt. . . . ." Cậu ta và Tề Tấn là cánh tay đắc lực của Phó Thần Thương, chỉ là Tề Tấn ở ngoài sáng, cậu ta ở trong tối, một quản lý bạch đạo, một quản lý hắc đạo.

Mấy ngày nay, quả thật tinh thần của Phó Thần Thương còn đáng sợ hơn cả lúc cô vừa mất tích, không một ai dám đến gần anh, ngay cả Tề Tấn cũng không ngoại lệ, cho nên cậu ta đành phải nghe theo chủ ý cùi bắp mà Tề Tấn đề xuất ra, tự mình làm anh hùng cảm tử đi cầu xin An Cửu.

"Chị dâu, bây giờ chỉ có mình chị mới có thể giúp chúng em thôi. . . . ."
." Lục Châu làm bộ tội nghiệp nhìn cô, giống như nhìn cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

Đầu An Cửu càng đau, bây giờ là lúc tan sở, bất cứ lúc nào cũng sẽ có người đi ngang nhìn thấy, nhìn thấy cảnh cậu ta lôi lôi kéo kéo cô như thế này thật sự không ra thể thống gì. An Cửu không thể làm gì khác hơn là ra quyết định dứt điểm: "Dù gì cậu cũng là cấp dưới của

anh ấy, rất nhiều chuyện tôi không tiện nhúng tay vào, nhưng nếu nguyên nhân là do tôi gây lên, tôi sẽ suy nghĩ lại, cậu để tôi suy nghĩ một chút đã, tóm lại cậu cứ về trước đi."

"Chị dâu, chỉ cần những lời này của chị là đủ rồi! Toàn bộ huynh đệ đều trông cậy cả vào chị. . . . ." Lúc này Lục Châu mới ôm đầy một bụng cảm kích rời đi.

An Cửu dờ khóc dờ cười nhìn mấy cây gậy dài sau lưng Lục Châu, đi rồi thì tốt. Bởi vì cây gậy quá dài mà bị vướng ở giữa hai cây cây cột, thật lâu mới vùng vẫy thoát ra được. . . . .

Thật ra thì cô cũng không tức giận Phó Thần Thương lắm, nhưng ngày hôm đó hai người đã quá xúc động, đã làm tổn thương nhau, trong khoảng thời gian ngắn khó mà trở lại như bình thường được.

--- -----

An Cửu bên này vừa mới đuổi Lục Châu đi, lái xe đến dưới lầu khu nhà, liền thấy xuất hiện một đối tượng khó giải quyết hơn.

Tiết Hạo đã lâu không gặp, gương mặt tiều tụy, không khác gì Phó Hoa Sinh lúc trước.

An Cửu vốn tưởng rằng sau lần ở nhà hàng, chuyện Tiết Hạo coi như xong rồi, nào biết gã ta lại xuất hiện nữa.

Gần đây cô tâm phiền ý loạn, thật sự là không rảnh ứng phó với gã ta, trực tiếp mở cửa xe dắt Phạn Phàn, Đoàn Đoàn xuống.

Quả nhiên, Tiết Hạo nhìn hai đứa bé, vẻ mặt kinh ngạc.

Thật ra thì gã đã nghe nói chuyện này, chỉ là chưa tận mắt thấy thôi.

Không ngờ, như vậy mà Tiết Hạo vẫn không chết tâm, vội vàng tiến lên một bước: "An Cửu, anh có thể nói chuyện với em không?"

Hai đứa nhóc kia, mỗi người dặt một tay của mẹ, tò mò nhìn chú trước mắt.

Ở trước mặt đứa bé, rất nhiều chuyện không tiện nói, nhưng chuyện này càng kéo càng phiền toái, xem ra nhất định phải nói rõ với gã mới được, An Cửu không thể làm gì khác hơn trả lời: "Chờ tôi đưa hai đứa bé lên lầu đã."

Tiết Hạo ngoan ngoãn gật đầu, im lặng đứng đó chờ .

-

An Cửu vừa mới lên lầu, liền nhìn thấy cửa phòng đối diện mở rộng, Phó Thần Thương đang dựa vào cửa sổ sát đất trong phòng khách hút thuốc, vẻ mặt đăm chiêu, thấy An Cửu cùng đứa bé trở về, yên lặng nhả khói.

Phạm Phạm Đoàn Đoàn biết hình như gần đây ba mẹ cãi nhau, cho nên vừa để cặp xuống liền chủ động chui vào phòng Phó Thần Thương làm bài tập, hi vọng nhờ vào đó khiến ba mẹ có cơ hội nói chuyện nhiều hơn.

"Mẹ muốn đi ra ngoài, các con ngoan ngoãn ở nhà làm bài tập nhé?"
An Cửu dặn dò.

"Vâng~" Phạm Phạm không tim không phổi gật đầu đồng ý.

Đoàn Đoàn lắc đầu thờ dài một cái: "Mama đi đi, nhớ về sớm nhé."

"Biết rồi, ngoan."

An Cửu đang muốn xoay người rời đi, ánh mắt lạnh lùng của Phó Thần Thương bắn về phía cô, giọng nói bèn nhọn: "Mình thì chạy đi hẹn hò với đàn ông, còn để tôi trông chừng hai đứa bé giúp, cô làm mẹ như thế à?"

An Cửu cứng ngắc sống lưng, dừng chân: "Xin lỗi, đúng là tôi suy nghĩ không chu đáo."

Nói xong vào nhà dắt Phạn Phạn Đoàn Đoàn, giúp bọn trẻ thu xếp vở bài tập, sách giáo khoa vào trong túi xách: "Mẹ dẫn các con đến nhà dì Mạc chơi."

Phó Thần Thương đột nhiên biến sắc, đáy mắt như có ngọn lửa sôi trào: "Tổng – An – Cửu!"

An Cửu khẽ cười tự giễu: "Phó Thần Thương, anh một mực bảo tôi tin anh, vậy còn anh? Anh có tin tưởng tôi không?"

An Cửu nói xong dẫn hai đứa bé rời đi, anh đã không muốn chăm sóc, thì cô cũng không muốn làm phiền tới, đổ thêm dầu vào lửa, bị nói như vậy, ai mà chịu nổi chứ.

"Baba. . . . . Mama. . . . ." Phạn Phạn bị kéo ra ngoài, đôi mắt rung rung muốn khóc, nhút nhát quay sang nhìn mẹ, lại nghiêng đầu nhìn ba, cuối cùng chu miệng ra, oa một tiếng khóc rống lên: "Baba mama không được cãi lộn. . . . ."

"Em đừng khóc ~" Thấy Phạn Phạn khóc, mắt Đoàn Đoàn cũng đỏ ngầu muốn khóc theo.

Cuối cùng hai đứa bé liên tiếp cùng nhau khóc, trái tim An Cửu đau

xót, cộng thêm phiền muộn tích tụ mấy ngày nay, cô cũng ngồi xổm xuống ôm hai đứa bé nghẹn ngào rơi lệ: "Cục cưng đừng khóc. . . . .
. Là mẹ không tốt. . . . ."

"Đáng chết. . . . ." Nhìn vợ con khóc, trên mặt Phó Thần Thương tràn đầy hối hoảng, vòng tới vòng lui không biết làm thế nào cho phải.

Một hồi lâu sau, cẩn thận từng li từng tí đi tới trước bọn họ, vươn tay muốn an ủi, rồi lại lo lắng thu hồi lại, như thế lặp đi lặp lại mấy lần mới chạm đến gương mặt An Cửu, lau đi nước mắt của cô: "Bà xã, anh xin lỗi, đừng khóc. . . . ."

"Anh không nên nói những lời khốn nạn đó, là anh tức đến chập mạch rồi. . . . ."

"Đừng khóc. . . . ."

"Thật xin lỗi. . . . ."

Cư nhiên khóc trước mặt hai đứa bé, An Cửu cảm thấy hơi xấu hổ, vội vàng lau nước mắt: "Em không sao."

Phạn Phạn một tay kéo mẹ, một tay nắm tay của ba, chỉ sợ bọn họ lại rời đi: "Baba . . . Mama. . ."

Đoàn Đoàn khịt khịt mũi: "Người lớn gây gỗ sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của trẻ nhỏ."

"Xin lỗi cục cưng, là ba không tốt." Phó Thần Thương khiêm tốn nhận sai.

An Cửu cúi thấp đầu: "Mẹ cũng có lỗi."

Hai người trấn an hai đứa bé thật lâu, cuối cùng còn hôn nhau để chứng minh đã hoà hợp, hai nhóc con kia lúc này mới thật sự tin tưởng, lại vui mừng đi làm bài tập.

Phó Thần Thương nhìn cô: "Những ngày này, anh xin lỗi. . . . . Em đi đi, anh trông hai đứa cho." Nói xong khẩn trương bổ sung thêm một câu: "Anh vì tức giận nên mới nói em như thế, chứ không phải không tin tưởng em. . . . ."

"Em chỉ đi nói cho gã ta biết, yên tâm, anh có thể đi với em." An Cửu giải thích.

"Không, anh yên tâm." Phó Thần Thương vội vàng nói.

"Em đi đây."

"Ừ."

--- -----

Bởi vì mới vừa rời trì hoãn thật lâu, lúc đi xuống Tiết Hạo đã chờ ở đó gần một tiếng đồng hồ, nhưng nhìn thấy cô xuống thì không chút trách móc nào, ngược lại còn bày ra vẻ mặt vui sướng.

"Có chút việc trễ nãi, xin lỗi đã để anh đợi lâu như vậy."

"Không. . . . . Không sao, cũng không lâu lắm."

"Đến quán ăn nào đó nói chuyện nhé?"

Tiết Hạo có chút quần bách gật đầu: "Em quyết định là được."

Thật ra thì An Cửu không suy nghĩ nhiều, chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.

Đến quán ăn, để tránh xuất hiện tình huống lần trước, bọn họ vào một phòng bao yên tĩnh.

Sau khi vào, An Cửu cũng không muốn nói nhảm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Anh cũng thấy đấy, tôi đã là mẹ của hai đứa bé năm tuổi, năm đó tôi không hiểu tại sao anh từ yêu thành hận, bây giờ tôi càng không hiểu tại sao đã năm năm trôi qua rồi mà anh vẫn nhớ mãi không quên, nhưng mặc kệ nguyên nhân gì, tôi chỉ có thể nói xin lỗi, chúng ta là không thể nào."

Tiết Hạo siết chặt hai nắm tay: "Nếu em vì chuyện đã kết hôn, còn có hai đứa bé mới cự tuyệt anh... Anh không để ý những chuyện này, người anh thích là em, mặc kệ quá khứ của em như thế nào, anh sẽ thương yêu con của em như ruột thịt máu mủ của mình, nếu em lo lắng về sau chúng ta có đứa bé khác, anh sẽ lạnh nhạt bọn chúng, thì chúng ta không cần sinh nữa là được. . . . ." An Cửu vốn hoàn toàn không suy nghĩ nhiều, Tiết Hạo lại còn nói đến mức này, ngược lại cô lại thấy tò mò: "Tại sao nhất định phải là em?"

"Chỉ có thể là em. . . . ." Tiết Hạo nói một câu ngắn gọn, khiến cô càng thêm mơ hồ.

An Cửu khoanh tay lại, tựa người vào ghế: "Anh nói yêu tôi, không phải tôi thì không được, dù sao cũng nên cho tôi một lý do hợp lý để tin tưởng anh chứ?"

Mặt Tiết Hạo đỏ bừng, hình như rất khó nói thành lời.

"Tại sao lại yêu tôi, vấn đề này rất khó trả lời ư?" An Cửu không hiểu, đồng thời càng ngày càng hiếu kỳ.

Tiết Hạo do dự thật lâu mới nói: "Anh chỉ có cảm giác với em."

An Cửu đầu đầy vạch đen: "Anh cho rằng anh đang diễn phim thần tượng thanh xuân sao?"

Tiết Hạo lấy hết dũng khí nói: "Anh nói thật, ta hoàn toàn không có cảm giác với những người phụ nữ khác, anh. . . . Anh bất lực."

An Cửu bị sặc nước miếng của mình, ho đến kinh thiên động địa, thật lâu sau mới trở lại bình thường: "Khụ khụ. . . . . Bạn học Tiết à, tôi thấy hình như anh bị nhầm lẫn gì đó rồi, anh là bị bệnh, phải trị."

"Ta chỉ có cảm giác với một mình em, vậy cũng là bệnh sao?"

"Không đúng, không đúng. . . . ." An Cửu vội vàng ngắt lời gã ta: "Làm sao anh biết anh có cảm giác với tôi, chẳng lẽ khi anh nhìn thấy tôi, phía dưới. . . . ."

An Cửu nói xong, tầm mắt di chuyển xuống nửa người dưới của gã.

Tiết Hạo quẫn bách đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui vào, theo bản năng khép hai chân lại: "Không có! Khi anh vừa nhìn thấy em, tim liền đập rộn lên, máu sôi trào, đầu óc trống rỗng, không biết nên cái gì. . . . . Nhưng khi ở cùng với những phụ nữ khác, anh hoàn toàn không như vậy. Những năm này anh đã thử qua rất nhiều lần, cuối cùng còn cố ý lựa chọn em gái em Lương Giai Giai, nhưng cuối cùng cũng. . . . . Không được. . . . ."

A. . . . . Thì ra là không được ah.... . . . . An Cửu chợt tỉnh hiểu ra.

Dù sao cũng có liên quan đến tôn nghiêm của một người đàn ông, An Cửu không tiếp tục nói giỡn nữa, ho nhẹ một tiếng nghiêm mặt nói:

"Tôi rất thật lòng nói với anh một câu, tình huống của anh rất có thể là một loại bệnh tâm lý, tôi có một người bạn là bác sĩ tâm lý, mưa dầm thấm đất, tôi cũng có chút hiểu biết về phương diện này."

Nói xong rút danh thiếp đưa cho gã ta: "Đây là danh thiếp cả cậu ấy, tôi khuyên anh nên đi khám thử xem, tin rằng nhất định anh sẽ sớm ngày khỏi hẳn."

Tiết Hạo cau mày, nhìn cũng chẳng thèm nhìn, nhưng vẻ mặt đã hơi dao động, rất dễ nhận thấy, vấn đề này đã theo gã ta nhiều năm, gã cũng rất muốn nhanh chóng giải quyết nó, nhưng vẫn khá bài xích bác sĩ.

An Cửu tận tình khuyên: "Tôi đã nói với anh rồi, tôi với anh là tuyệt đối không thể. Cho nên, nếu anh không đến gặp bác sĩ, vậy anh sẽ phải cả đời không được. Chữa trị sớm ngày nào thì tốt ngày nấy, nếu như cứ mãi kéo dài. . . . ."

"Anh không cần khám bác sĩ, anh không có bệnh. . . . . Anh chỉ thích em mà thôi. . . . ." Tiết Hạo vẫn cố chấp làm bằm như cũ.

An Cửu bắt đắc dĩ: "Rốt cuộc có bệnh hay không, đi khám bác sĩ mới biết được."

Nói xong thở dài: "Thôi, tôi làm người tốt đến cùng vậy, đi với anh một chuyến. Dù sao cũng đã lâu không gặp rồi, vừa đúng đi thăm anh ấy luôn."

--- -----

Vì vậy Tiết Hạo đau khổ đành để An Cửu kéo đến văn phòng bác sĩ cố vấn tâm lý Thẩm Hoán.

An Cửu trực tiếp ném người vào trong: "Thẩm Tiểu Hoán, tiếp khách ~"

"Ây! Khách quý! Hôm nay sao lại tới tìm em thế? Em còn tưởng chị có niềm vui mới nên quăng em ra khỏi chín tầng mây rồi chứ!" Thẩm Hoán đi ra ngoài, nhưóng mày, âm dương quái khí nói.

An Cửu lườm cậu ta một cái: "Thôi đi, cũng không biết ai mới thần thần bí bí, gần đây càng thêm xuất quỷ nhập thần, gọi điện thoại mấy lần đều bảo không rảnh, tôi thấy cậu mới đúng là người có niềm vui mới ấy, chậc, lại còn trách tôi!"

Thẩm Hoán tự biết đuối lý, sờ sờ mũi: "Ha ha" Tới gần phía trước: "Em mời chị ăn cơm bồi tội, được chưa nào?"

An Cửu phát tay: "Ăn cơm để sau đi, lần sau tính tiếp, cậu xem giúp người bạn này của tôi trước đã."

"Vị này là. . . . . Tiết Hạo!" Thẩm Hoán kinh ngạc nhận ra gã ta, quay sang nhìn An Cửu, lại quay qua nhìn Tiết Hạo, không thể tưởng tượng nổi, sao hai người lại cùng nhau chạy đến đây thế này?

Tiết Hạo vừa thấy Thẩm Hoán, trong nháy mắt định xoay người trốn đi, sao gã biết được An Cửu sẽ dẫn gã đến khám bệnh lại là người quen chứ.

An Cửu nhìn thấu ý đồ của gã ta, một tay kéo gã lại, nói với Thẩm Hoán: "Vào trong xem bệnh trước đi, tôi chờ bên ngoài, đợi có kết quả mới thôi."

Lo rằng Tiết Hạo quá mức bài xích nên sẽ không phối hợp, An Cửu cố ý bổ sung thêm một câu: "Ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ, phối hợp thật tốt, nếu chứng minh anh không có bệnh, vậy tôi sẽ suy nghĩ lại."

Nghe An Cửu nói như vậy, quả nhiên con người Tiết Hạo sáng lên, gật gật đầu, ngoan ngoãn đồng ý.

Thẩm Hoán thấy thế, kéo cô đến một bên, nhỏ giọng thì thầm: "Này, rốt cuộc chị đang làm gì thế? Sao lại dây dưa với Tiết Hạo rồi?"

An Cửu thở dài: "Một lời khó nói hết, tóm lại cậu cứ giải quyết vấn đề này giúp tôi trước đã, có thời gian tôi từ từ giải thích sau."

Thẩm Hoán gãi gãi đầu: "Vậy ngay bây giờ luôn à?"

"Ừ, tôi chờ kết quả ngay, cậu cũng biết, tánh tình tôi nóng nảy, việc hôm nay không để ngày mai, chớ để đêm dài lắm mộng, cho nên cực khổ cho cậu rồi." An Cửu vỗ vỗ vai cậu ta.

"Vậy cũng được, nhưng mà không biết phải đợi bao lâu, chị cứ tùy tiện đến phòng thôi miên nghỉ ngơi một lát đi, khi nào xong em gọi chị. Chị cũng biết canh thời gian thật đấy, vừa đúng lúc em rảnh rỗi. . . . ." Thẩm Hoán vừa nói vừa dẫn Tiết Hạo vào một căn phòng.

An Cửu nhìn trái nhìn phải, sau đó đẩy cửa phòng thôi miên ra. . . . .

--- -----

Hết chương 207

*****

Chương 208: Ngủ say

Editor: Mèo ™

Trừ vài dụng cụ phức tạp ra, cả phòng cũng không khác phòng ngủ bình thường mấy.

An Cửu ngồi xuống mép giường, cảm giác như ngồi trên bông. Ah? Quả nhiên vẫn không giống. . . . .

Mặc dù thoạt nhìn giống nhau, nhưng mỗi thứ đều được cố ý thiết kế tỉ mỉ.

Hình như trong không khí còn sót lại mùi thuốc lá nhàn nhạt, mùi này. . . . . Rất quen thuộc. . . . .

An Cửu tùy ý nhìn xung quanh, trên kệ có treo một chiếc áo khoác màu đen, chiếc áo khoác này. . . . . Thật quen thuộc. . .

An Cửu đứng dậy đi tới, lấy chiếc áo khoác xuống, nhìn vào cổ áo, quả nhiên không có gì cả, quần áo của Phó Thần Thương đều được đặt may bằng thủ công cao cấp, không có nhãn hiệu, hơn nữa còn là thiết kế độc quyền, mấy ngày trước còn thấy anh mặc, sẽ không nhận lầm đâu.

An Cửu càng nghĩ càng thấy kì lạ, mặc dù biết mình tự ý xem xét đồ của người khác là không tốt, nhưng vẫn không nhịn được mà đưa tay sờ vào túi áo khoác, ngay sau đó liền sửng sờ. . . . .

Rút tay ra, trong lòng bàn tay có mấy viên kẹo mừng nhiều màu sắc

khác nhau.

An Cửu cầm áo khoác kinh ngạc ngồi ở mép giường, tại sao áo khoác của Phó Thần Thương lại xuất hiện ở đây? Mặc dù anh có quen Thẩm Hoán, nhưng bây giờ không có lý do để xuất hiện ở chỗ Thẩm Hoán mới đúng.

Trong lúc vô tình thấy dưới gối có vật gì đó, An Cửu rút ra nhìn, là ảnh cưới năm năm trước của cô, trong bức ảnh này, cô mặc áo ngủ, đang ngủ say. Tấm hình này đã rất cũ rồi, trên bức ảnh có dấu vết như được ai đó thường cầm trong tay vuốt ve. . . . .

Trong đầu An Cửu không thể nào suy nghĩ được, nghĩ tới một khả năng, nhưng lại cảm thấy thật sự không thể nào, chỉ có thể chờ Thẩm Hoán ra ngoài, hỏi cậu ta thì mới biết rõ được.

An Cửu khó mà ngồi yên, chạy đến phòng khám của Thẩm Hoán và Tiết Hạo, đi qua đi lại ngoài cửa chờ bọn họ ra ngoài.

Lúc cô đang bồn chồn không yên, chốt cuộc cửa cũng mở ra.

Thẩm Hoán vỗ vai Tiết Hạo: "Ha ha, bệnh nhân của tôi nhiều vô số kể, vấn đề gì cũng có, trường hợp của anh không đáng ngại, không cần quá lo lắng. Chỉ là, bởi vì là di chứng ảnh hưởng từ lúc dậy thì, nên khó mà ý thức được, muốn trị liệu tốt thì phải tốn thêm một ít thời gian, cứ làm theo lời tôi hướng dẫn trước đã."

"Liên quan đến cá nhân riêng tư, tôi sẽ không hỏi nhiều. Bác sĩ Thẩm rất chuyên nghiệp, tin rằng nhất định anh có thể sớm ngày khỏi hẳn!"
An Cửu an ủi.

"Thật ra thì lúc mới đầu, anh không rõ thái độ em đối với anh là gì, nhưng chỉ vì sự ích kỷ của mình mà không buông tha em, trong

khoảng thời gian này, thật sự đã làm phiền em nhiều rồi. . . . ." Tiết Hạo nói tiếng cảm ơn, vẻ mặt khổ sở: "Em yên tâm, cho dù không trị khỏi, anh cũng sẽ không quấy rầy cuộc sống của em nữa."

An Cửu liếc nhìn Thẩm Hoán, quả nhiên tên này thật sự có tài.

"Không không, bạn học cùng lớp với nhau, giúp đỡ nhau là điều nên làm, về sau mọi người vẫn là bạn bè. Nếu bác sĩ Thẩm cần tôi giúp đỡ gì, nhất định sẽ hết sức phối hợp."

Thêm một kẻ địch không bằng thêm một người bạn, An Cửu khách khí trả lời.

Tiết Hạo lại nói tiếng cảm ơn: "VẬY anh đi trước, còn cô Tống thì sao?"

"À, em ở lại tán gẫu với bác sĩ Thẩm một lát."

"VẬY được, hẹn gặp lại." Tiết Hạo nhìn cô thật chăm chú, thờ dài, xoay người rời đi.

"Bye bye~"

Sau khi tiễn Tiết Hạo rời đi, An Cửu không trì hoãn thêm giây nào, liền lôi Thẩm Hoán vào phòng thôi miên, đè xuống giường.

Thẩm Hoán bắt chéo tay che trước ngực mình, giả vờ như dân nữ sắp bị cưỡng hiếp: "Chị. . . . . Chị muốn làm gì? Trong lòng em đã có đối tượng rồi. . . . ."

Khóe miệng An Cửu giật giật, nhìn dáng vẻ giả vờ của cậu ta, sau đó ném áo khoác lên đầu cậu ta: "Cậu giải thích xem, đây là chuyện gì?"

Thẩm Hoán gạt chiếc áo xuống khỏi đầu, cười khan nói: "Ha ha ha. . . . . Chỉ là một chiếc áo khoác mà thôi, không thể chứng minh được là của anh ấy, đúng không nào. . . . . Ha ha ha. . . . ."

An Cửu khoanh tay, nhìn từ trên xuống: "Cậu tưởng tôi ngốc sao?"

Sau đó Thẩm Hoán lệ rơi đầy mặt, ý thức được mình nói sai, câu nói vừa rồi chẳng khác nào không đánh đã tự khai.

Chuyện này cậu ta đã nén trong lòng quá lâu, mỗi khi thấy cô lần nào đều bứt rứt không yên lần đó, không chỉ bởi vì bản thân là bác sĩ, có trách nhiệm phải giữ bí mật của bệnh nhân, mà Phó Thần Thương đã cảnh báo không được nói chuyện này cho An Cửu biết, cậu ta có thể làm gì đây?

Thật ra thì, mới vừa rồi bảo An Cửu đến phòng thôi miên nghỉ ngơi, không phải là thuận miệng, mà là cố ý nói.

Vốn Phó Thần Thương đã lâu không tới, cậu mới yên tâm không tiếp tục lẩn tránh vì chuyện này nữa, nhưng đau đầu là Phó Thần Thương lại bắt đầu tái phát bệnh, thậm chí còn có khuynh hướng nghiêm trọng hơn trước kia.

Cậu vẫn luôn lo lắng, cộng thêm hôm nay thấy An Cửu dẫn Tiết Hạo đến đây, hiểu làm cô có gì đó với Tiết Hạo, đồng thời cũng hiểu ra những ngày qua bệnh tình của Phó Thần Thương tái phát là có liên quan đến chuyện này, nên cậu mới cố ý nhắc nhở An Cửu, nhưng chưa chắc rốt cuộc An Cửu có phát hiện ra không.

Bây giờ nhìn lại, có còn phát hiện nhiều hơn dự liệu của cậu. . . . .

"Cậu có lời gì muốn nói không?" An Cửu hỏi.

Thẩm Hoán gãi gãi đầu, ý bảo cô ngồi xuống: "Nói, em nói, nói hết tất tần tật, được chưa?"

Cởi chuông phải tìm người buộc chuông, mặc dù tiết lộ bệnh tình của bệnh nhân, nhưng cậu cũng là vì tốt cho bệnh nhân mà.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hoán vững tâm hơn, sắp xếp lại suy nghĩ, giải thích đơn giản nhất có thể: "Nói về chuyên môn thì chắc chị sẽ thấy khó hiểu, nhưng bệnh được chuẩn đoán là PTSD."

"Là gì?"

"Hậu chấn tâm lý, còn có tên khác là rối loạn stress sau chấn thương (tiếng Anh: Posttraumatic Stress Disorder - PTSD) là một loại rối loạn tâm lý, là di chứng sau khi bị tổn thương về mặt tinh thần, biểu hiện của bệnh có rất nhiều, phần lớn là lựa chọn mất trí nhớ, nhưng Phó Thần Thương lại cưỡng chế muốn nhớ lại, triệu chứng rõ ràng nhất là chứng mất ngủ nghiêm trọng. . . . ."

An Cửu sững sờ, tổn thương về mặt tinh thần? Là chuyện cô. . . . .
Sảy thai sao?

Hồi tưởng lại lúc ấy anh đã khẩn trương sợ hãi, thậm chí còn quỳ xuống cầu khẩn, mà cô, không tin lấy một chữ. . . . .

"Tình huống như thế bao lâu rồi?" An Cửu trầm giọng hỏi, mặc dù sự thật này khiến cô quá mức bất ngờ, nhưng Thẩm Hoán không thể nào lừa cô.

"Sau khi chị bỏ đi." Thẩm Hoán vốn định trả lời "Từ năm năm trước", nhưng cậu lại dùng cách biểu đạt này, càng thêm trực quan, cũng là đang nói cho cô biết, bệnh của anh chính là do cô gây ra.

"Nhưng tôi không phát hiện anh ấy trị liệu. . . . ."

Nhất là từ khi anh dọn đến ở phía đối diện, hành tung của anh, cô đều rất rõ ràng, cực ít đêm không về ngủ, ngược lại gần đây. . . . .

Thẩm Hoán gật đầu: "Không sai, đó là bởi vì sau khi chị trở về, bệnh của anh ấy cũng khá hơn nhiều, số lần trị liệu ít vô cùng, đến đây là chỉ kiểm tra theo lệ mà thôi."

An Cửu do dự hỏi: "Gần đây. . . . . Lại bị tái phát sao? Có phải từ một tháng trước không?"

Thẩm Hoán rất khẳng định gật đầu một cái: "Đúng, xem ra em không đoán sai, đúng là có liên quan đến chị."

An Cửu mím môi, có chút luống cuống, cô hoàn toàn không ngờ khoảng thời gian này lại tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy. Thẩm Hoán bày ra vẻ mặt nhúc đầu: "Cửu ca, coi như em van chị, hai người đừng gây lộn nữa được không, năm năm qua chị không biết em khổ sở thế nào đâu. . . . ."

"Khổ thế nào?"

"Phó Thần Thương tuyệt đối là bệnh nhân không chịu phối hợp nhất đấy. Mỗi lần anh ấy tới đây, em chỉ muốn ném ra ngoài ngay thôi, dĩ nhiên em không lá gan đó. . . . . Tin em đi, chị chỉ cần dụ dỗ anh ấy một chữ ‘ngoan’ thôi, là đã có hiệu quả gấp trăm lần khi em miệng đắng lưỡi khô nói suốt năm năm rồi!"

"Cậu nói quá. . . . ."

"Tuyệt đối không nói quá, nếu chị nói thêm vài chữ, ví dụ như ‘ngủ ngoan’ hay ‘ngủ ngon’, tuyệt đối chính là liều thuốc tốt nhất thế gian

đó! Nhưng tên kia sống chết không thèm nghe em, còn uy hiếp em tuyệt đối không được nói cho chị biết, tặc xấu gì vậy chứ? Em chưa từng thấy ai tự thích làm khổ mình như vậy đâu, đại đa số người khác đều lựa chọn mất trí nhớ, còn anh ấy cứ cố tình muốn nhớ lại. . . . ." Thảm Hoán hiển nhiên đã nín nhịn rất lâu rồi, giờ mới thao thao bất tuyệt bùng nổ với cô.

An Cửu nghe, trong lòng chua xót không thôi, Phó Thần Thương toàn dùng khổ nhục kể với cô, động một chút là dùng thủ đoạn khiến cô mềm lòng, nhưng, chuyện lớn như vậy. . . . . Lại không hề nói một chữ cho cô biết.

Còn nhớ rõ lần đó, anh uống say đến không còn biết gì, lúc nửa đêm gõ cửa phòng cô, bảo cô đi đổi bóng đèn. . . . .

Đêm hôm đó, trong lúc mơ mơ màng màng, anh có nói một câu nói: "Không có em, anh không ngủ được. . . . ."

Lúc ấy cô không hề để ý, thì ra. . . . .

Thảm Hoán quơ quơ trước mắt cô: "Cửu ca, Cửu ca? Chị có nghe em nói không đấy?"

"Thảm Hoán, cảm ơn cậu nói cho tôi biết những chuyện này."

-

Bởi vì lúc tới là đi xe của Tiết Hạo, An Cửu gọi taxi trở về, dọc theo đường đi, trong đầu lộn xộn lung tung, nhớ lại những chuyện đã xảy ra gần đây.

Xuống xe trước chung cư, An Cửu hoảng hốt khi nghe có người gọi mình từ sau lưng.

Quay lại liền thấy Phó Thần Thương đứng dưới đèn đường đối diện, trong tay xách mấy túi ny lon, dưới bóng đêm dịu dàng, cười với cô.

Trong nháy mắt, liền an tâm hẳn.

Đèn đỏ chậm rì đếm ngược từng giây, cách một con đường, cả hai cùng đứng nhìn nhau.

Đúng lúc này, một tiếng thắng xe "Ken két" chói tai vang lên cùng tiếng va chạm mạnh, khoảnh khắc kinh khủng đó tràn ngập trong đầu óc, An Cửu trơ mắt đứng nhìn chiếc kia mất khống chế tông thẳng về phía Phó Thần Thương, nhưng không thể làm gì được. . . . .

"Phó Thần Thương --" An Cửu hét lên, trước mặt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Trong mơ mơ màng màng, hình như cô có cảm giác mình không té trên đất lạnh, mà là trong lòng ngực ấm áp, phía trên có người đang không ngừng gọi tên mình, hơi thở nóng hổi phả lên mặt cô . . . . .

Tiếp đó, huyết nhân trung đau nhói, cô từ từ tỉnh táo lại, thấy rõ người đàn ông của mình hoàn hảo không chút tổn hại, nước mắt rơi xuống như mưa, che mất tầm nhìn, hai tay níu lấy chặt lấy quần áo của anh. . . . .

Phó Thần Thương nhìn cô như vậy, không biết phải làm gì cho phải, cực kì dịu dàng ôm cô vào ngực mình: "Sao vậy? Bị thương ở đâu? Đau lắm sao? Để anh xem xem. . . . ."

An Cửu chỉ biết khóc, không lên tiếng, nước mắt càng chảy càng nhiều, hoàn toàn không có cách nào dừng lại. . . . .

Phó Thần Thương gấp đến quỳnh lên, bế cô lên, một đường chạy thẳng về nhà, kiểm tra xem vết cuộc cô bị thương ở đâu.

Lo lắng sẽ đánh thức bọn trẻ, Phó Thần Thương bế cô vào phòng ngủ của mình, đang muốn đặt cô lên giường, cô lại ôm cổ anh không buông tay, vì vậy anh chỉ biết tức giận thở hổn hển duy trì tư thế này, một tay lục lọi ngăn kéo bên cạnh tìm hòm thuốc. . . . .

An Cửu nghẹn ngào dứt quãng nói: "Không có. . . . . Không có bị thương. . . . ."

"Thật không?"

An Cửu vùi đầu trước ngực anh: "Không có. . . . ."

Phó Thần Thương lúc này mới thoáng bình tĩnh lại.

An Cửu đột nhiên hỏi: "Vậy còn anh, anh có bị thương không? Em rõ ràng thấy. . . . ."

Phó Thần Thương vội vàng trấn an cô: "Đừng nóng vội, anh không sao, không phải bây giờ anh rất ổn sao? Chiếc xe kia. . . . ."

Ánh mắt Phó Thần Thương tối sầm lại, ngay sau đó vô tình nói: "Anh né được, chiếc xe kia cũng không đụng vào anh."

"Thật sao?" An Cửu vẫn không yên lòng như cũ.

Thấy trong mắt cô tràn đầy lo lắng, Phó Thần Thương vui vẻ trả lời: "Thật, anh không sao."

Lúc này An Cửu mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chỉ tiếc đồ ăn khuya đã rót hết rồi, vốn chờ em trở về là có thể ăn được . . . . . Đợi lát nữa, anh lại đi mua cho em. . . . ." Lời còn chưa dứt liền bị An Cửu ôm chặt eo không thể động đậy.

"Đừng đi. . . . ."

Phó Thần Thương lại ngồi trở xuống, ôm cô vào ngực, giọng nói êm ái khác thường: "Bị dọa sợ rồi sao? Không sao mà, đừng sợ."

An Cửu nằm trên giường, Phó Thần Thương ngồi ở mép giường, hai người cứ như vậy dựa vào nhau, cho đến khi An Cửu khóc mệt, hai mí mắt cũng muốn sụp xuống.

Phó Thần Thương nhìn đồng hồ, vén tóc cô ra sau tai: "Đưa em về phòng ngủ, nhé?"

Phó Thần Thương nói xong, chuẩn bị bế cô lên, lại bất ngờ thấy cô lắc đầu: "Em muốn ngủ ở đây."

Hết chương 208

*****

Chương 209: Chọc giận

Editor: Mèo ^{TM}

Phó Thần Thương liền giật mình, nghĩ rằng cô mệt không muốn dời chỗ, nhưng cô nguyện ý ngủ lại đây, đã làm anh cực kì vui vẻ rồi.

Phó Thần Thương đưa tay đắp chăn giúp cô: "Được, anh ra phòng khách, có chuyện gì thì kêu anh một tiếng là được."

An Cửu một tay nắm mép chăn, một tay khác níu áo anh không buông, còn dùng sức kéo anh về phía mình.

Phó Thần Thương hiểu ám hiệu này, nhất thời vừa ngạc nhiên mừng rỡ vừa lo được lo mất, hỏi: "Muốn anh ở đây à?"

An Cửu ở trong lòng anh khế gặt.

Phó Thần Thương trong chớp mắt có cảm giác như vừa từ địa ngục vọt thẳng lên thiên đường.

Sau khi Phó Thần Thương nằm lên giường, cô xác định anh đang ở bên cạnh, mới yên lòng ngủ thiếp đi.

Phó Thần Thương vuốt ve tóc cô, cô có thể tin tưởng và lệ thuộc vào anh thêm một lần nữa, dường như đây chính là điều mà anh chờ đợi cả một đời. . .

Đang dụi dụi nhìn gương mặt của cô, màn hình điện thoại di động ở đầu giường sáng lên, Phó Thần Thương vội vàng nhận điện thoại

trước khi chuông vang lên, mặt trầm tư: "Có chuyện gì ngày mai hãy nói."

Giọng anh rất khẽ, nhưng không cho phép trái lời, cho dù người ở đầu bên kia điện thoại có chuyện gì gấp đi nữa, cũng không dám quấy rầy anh thêm.

Phó Thần Thương xoa xoa hai huyệt thái dương ần ần đau, lúc này trong ngực đang ôm một con gấu bông 37 độ, xua tan tất cả lạnh lẽo và những cơn ác mộng xuất hiện hàng đêm, cả trái tim tràn đầy hạnh phúc.

Cơn buồn ngủ ập tới, anh cũng dần dần chìm vào giấc ngủ say. . . . .

.

Nửa đêm, Phó Thần Thương bị nóng nên tỉnh lại, phát giác có gì đó không đúng, cơ thể An Cửu không ngừng toả ra nhiệt lượng không khác gì một quả cầu lửa, Phó Thần Thương chau mày, đưa tay chạm vào trán của cô, quả nhiên nóng bỏng bất thường.

Vội vàng ngồi dậy bật công tắc đèn đầu giường, dưới ánh đèn, hai gò má cô đỏ ửng, hơi thở thở ra cũng nóng hôi hổi.

Có lẽ lúc tối bị kinh sợ, nên bây giờ đột nhiên phát sốt lên.

Vừa hay Phó Thần Thương đã có kinh nghiệm, biết cô đa số những lần cô phát sốt đều là tới cũng nhanh đi cũng nhanh, chỉ cần sử dụng cách hạ sốt thông thường là được rồi, đang chuẩn bị xuống giường lấy thau nước lau người giúp cô, lại phát hiện một góc áo của mình còn bị cô nắm chặt trong tay, nhìn bàn tay nhỏ bé đó, ánh mắt dịu dàng đến độ có thể chảy ra nước.

Chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày có thể giống như lúc trước, dù có chết, cũng cam lòng. . . . .

Đầu tiên Phó Thần Thương lấy thau nước lau người giúp cô, sau đó lau lại một lần nữa bằng rượu cồn, thần trí An Cửu mơ hồ, thỉnh thoảng thì thăm gì đó, nhưng rất thuận theo, tùy anh định đoạt. . . . .

Phó Thần Thương bận rộn hồi lâu, trên người rịn một lớp mồ hôi, chăm lo cho cô xong thì tự mình vào phòng tắm, sau khi tắm xong, vừa mới mở cửa ra thì có một thứ gì đó ngã vào đùi anh.

Phó Thần Thương dờ khóc dờ cười nhìn An Cửu bị mình quán chần kín mít không khác gì kén bướm đang ngã trước cửa phòng tắm, đưa tay đỡ cô lên: "Không phải anh đã nói sẽ về ngay à? Sao không chịu nằm trên giường chờ?"

Ánh mắt của An Cửu như ra đũa quét qua cơ thể chỉ quán một chiếc khăn tắm của anh, quét lên quét xuống, từ trước ra sau, thậm chí còn muốn nhìn xuyên qua chiếc khăn vướn víu đó, cứ quan sát như thế lâu thật lâu mới miễn cưỡng thu hồi ánh mắt, toàn thân không có chút sức nào, lại mềm nhũn dựa vào đùi anh.

Phó Thần Thương giờ mới hiểu được, là cô không yên lòng, sợ anh bị thương, nhất định phải tận mắt kiểm tra mới an tâm.

Phó Thần Thương vừa cảm động vừa không biết làm sao, đành ôm cả người và chặn trở về giường.

An Cửu ngủ không được ngon lắm, cơ thể lúc lạnh lúc nóng, nhưng đến nửa đêm, sau khi tiết mồ hôi, nhiệt độ cũng giảm dần, người cũng tỉnh táo không ít.

"Khó chịu. . . . ." An Cửu nỉ non.

"Khó chịu ở đâu?" Phó Thần Thương khẩn trương hỏi.

"Người đổ nhiều mồ hôi, em muốn tắm. . . . ." An Cửu chống tay ngồi dậy, vì cơ thể suy yếu, nên cảm thấy hơi hoa mắt.

"Chờ sáng mai khá hơn một chút rồi hãy tắm, lỡ bây giờ em ngất xỉu trong phòng tắm thì sao?" Phó Thần Thương khuyên.

An Cửu vẫn cố chấp muốn xuống giường: "Không thoải mái. . . . .
Không ngủ được. . ."

Phó Thần Thương không khuyên được cô, không thể làm gì khác hơn là vặn nước giúp cô, dặn dò cô tắm xong thì lập tức ra ngoài, ngay sau đó đến phòng lấy áo ngủ giúp cô, vẫn không thấy yên tâm nên canh chừng bên ngoài cửa phòng tắm, như vậy khi vừa có động tĩnh là có thể phát hiện ngay.

Hoàn hảo không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, trong chốc lát An Cửu thoải mái đi ra ngoài.

Khăn tắm màu trắng quấn quanh cơ thể, lộ ra xương quai xanh và đôi chân thon dài trắng nõn, mái tóc đen mềm mượt hơi ướt tùy ý xõa trên vai, ánh mắt như có sương mù, cô cứ không phòng bị như vậy mà đẩy cửa ra, đứng trước mặt anh. . . . .

Hô hấp Phó Thần Thương hơi chậm lại, quay đầu đi ho nhẹ một tiếng, sau đó đưa áo ngủ cho cô: "Mặc quần áo vào nhanh, cẩn thận. . . . ."

Lời còn chưa dứt, đã bị bờ môi mềm mượt ướt át của cô phủ lên, hai cánh tay ấm áp của cô khoác lên bờ vai anh, vòng ra sau cổ. . . . .

Phó Thần Thương hoàn toàn không biết đây là tình huống gì, đột ngột như vậy làm anh sững sờ ngay tại chỗ.

An Cửu nhón chân, môi chạm môi, đầu lưỡi liếm láp hưởng thụ vị ngọt của anh, thỉnh thoảng còn khe khẽ cắn mút, làm anh kích động đến cả linh hồn cũng run rẩy theo.

Cho đến khi nhón gót quá mỏi, An Cửu mới dừng lại nghỉ ngơi, sau khi nghỉ ngơi một lát, lại muốn tiếp tục, Phó Thần Thương đè vai cô lại, hít sâu một hơi: "An Cửu. . . . . Em . . . . . Em biết em đang làm gì không?"

An Cửu lại chạm môi mình vào môi anh, vừa cắn mút vừa đáp: "Muốn anh. . . . ."

Phó Thần Thương cả kinh, quần áo ngủ cầm trong tay rơi lúc nào chẳng hay, yết hầu di chuyển lên xuống: "Chuyện này không đùa giỡn được đâu."

Cô kéo khăn tắm trên eo anh xuống, chứng minh mình cũng không phải đang nói giỡn.

Lại nói, bình thường Phó Thần Thương dùng 36 kế thay nhau ra trận, 24 giờ luôn luôn nghĩ cách lừa gạt cô lên giường, vào lúc này cô lại chủ động mời gọi, không có gì cản trở, mà anh lại biểu hiện như mình là chính nhân quân tử. . . . .

Phó Thần Thương níu chặt khăn tắm lại, An Cửu kéo hồi lâu cũng không lơi ra, cô ủ rũ cúi đầu hỏi: "Tại sao?"

Phó Thần Thương cắn răng cố nhịn: "Anh không muốn khi em tỉnh táo sẽ hối hận."

Anh đợi biết bao lâu mới đợi được lúc cô tin tưởng mình lần nữa, sao có thể vì một phút nông nổi mà huỷ diệt tất cả chứ.

"Nhưng em rất tinh táo, không tin anh có thể thử, nếu không anh sờ thử xem, em đã hạ sốt rồi." Nói xong cầm tay anh ịn vào trán mình, nói chuyện mạch lạc rõ ràng.

Thấy anh vẫn thờ ơ như cũ, An Cửu hơi nổi giận, dũng khí vất vả lắm mới nổi lên giờ biến mất không còn một móng. Dáng vẻ thất vọng của cô khiến anh nóng nảy không thôi, Phó Thần Thương vẫn không dám chạm vào cô, cả người căng thẳng, giọng khàn khàn: "Em chắc chắn?"

"Không chắc." An Cửu giận dỗi phun ra một câu, ngáp một cái, xoay người rời đi.

Đi chưa được mấy bước, cả người liền bị nhấc lên, An Cửu kêu lên, theo bản năng ôm lấy cổ anh, sau khi phản ứng lại thì đã nằm trên sofa phòng khách.

Phó Thần Thương lúc này đang ở ranh giới bùng nổ, bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào như núi lửa, An Cửu bị anh đè ở dưới, tóc đen tán loạn trên gối trắng, đôi tay dán vào ngực anh, cảm thấy hô hấp của anh cực nhanh, cơ thịt to lớn căng thẳng khác thường. . . .

An Cửu nhìn cơ thể hoàn mỹ của Phó Thần Thương, nuốt nước bọt.
.....

Đột nhiên có chút hối hận vì chủ động trêu chọc anh.

Chỉ là, cô vừa muốn mở miệng nói chuyện, đầu lưỡi liền bị anh cực kỳ chuẩn xác chiếm lấy.

Phó Thần Thương ngậm cái lưỡi trơn trượt của cô trong miệng, nặng nề hô hấp, cùng lúc đó, một bàn tay nóng hổi dò xét từ phía dưới khăn tắm, đầu tiên là nhẹ nhàng vuốt ve bắp đùi, tiếp đó, chút nhẹ chút nặng vuốt ve chiếc eo thon, cuối cùng, một đường hướng lên trên, đến đôi tuyết lê mềm mại, lòng bàn tay dừng lại một chút, sau đó không khống chế được mà xoa nắn như bị nghiện. . . . .

An Cửu nhạy cảm, căng thẳng đến từng ngón chân, tay anh quá dùng sức, cô bị xoa hơi đau, cảm thấy mình bị nắn bóp theo những hình dáng khác nhau trong lòng bàn tay anh, mắc cỡ đến mặt hồng tai đỏ, lưỡi cũng bị anh liếm mút đến tê dại, không nói được gì, chỉ có thể kháng nghị bằng những tiếng "Ừm ừm" đứt quãng. . . . .

Chỉ mới hôn, mà hai người đã thờ hồng hộc, khăn tắm vốn quấn không chặt, sau loạt động tác vừa rồi đã lơ lửng ra, bàn tay Phó Thần Thương nắm tay cô đặt lên ngực trái của mình: "Nơi này, chỉ đập vì em. . . . ."

Hết chương 209

Chương 210: Dịu dàng

Editor: Mèo ^{TM}

Cảm giác vật cứng rắn nóng bỏng của anh đang cọ cọ vào giữa đùi không một mảnh vải che của mình, An Cửu đau đầu nghĩ mới vừa rồi có phải phát sốt đến nổi ấm đầu luôn rồi không.

Giờ có muốn trốn cũng không kịp, có cách nào có thể chui từ trong miệng sói ra không đây?

Dù vết thương đã lành, những cảm giác đau vẫn còn đó, hình ảnh ấy lại tái hiện như mới đây. Cô không muốn nhớ lại nó. . . .

Phát hiện vẻ sợ hãi và ý muốn lùi bước trên mặt cô, đáy mắt Phó Thần Thương hiện ra vài phần áy náy.

"Xin lỗi, trước kia anh đã quá thô lỗ. Lần này anh sẽ dịu dàng hơn. Nhé. . . "

Phó Thần Thương lúc ở trên giường sẽ dịu dàng được sao?

An Cửu không để ý, chơi đùa với lọn tóc của mình, một chữ cũng không tin.

Giờ phút này, Phó Thần Thương đột nhiên tỉnh ngộ, tất nhiên cảm nhận của cô là quan trọng nhất.

An Cửu không thấy thích thú với chuyện kia, thậm chí còn có thái độ tránh né làm anh phát hiện phương pháp của mình không đúng. Bởi

mỗi khi đưa cô đến đỉnh điểm khoái cảm, rõ ràng cô cũng cảm thấy hưng phấn, cho nên anh xem sự vui sướng của cô như chuyện đương nhiên, nhưng bây giờ xem ra, anh sai lầm rồi.

An Cửu nhìn ánh mắt trầm tư của Phó Thần Thương, trong lòng lo sợ, cũng không biết anh đang nghĩ gì, dưới tình huống này, khẳng định không phải chuyện tốt.

Phó Thần Thương dần dần cúi người đến gần môi cô, An Cửu nhắm mắt lại theo bản năng, cảm giác chiếc lưỡi mềm ướt của anh chui vào trong miệng mình, xâm nhập không theo dự đoán, cực kỳ dịu dàng liếm nhẹ khắp nơi, cuối cùng mới chậm rãi mút chiếc lưỡi đang ngây ngốc bị động của cô. . . . .

"Ừ. . . . . Ừmh. . . . ."

Môi lưỡi quấn quít tê dại khiến cô không nhịn được rên thành tiếng, nước miếng không nuốt kịp chảy xuống khóe môi. . . . .

Lần đầu tiên cô phát hiện, thì ra hôn môi cũng có thể có cảm giác như vậy, thậm chí còn trầm mê, dần dần bắt đầu đáp lại anh, thỉnh thoảng chủ động ngậm đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng mút, như một chú mèo con đòi ăn. . . . .

Phó Thần Thương bị hành động đáng yêu của cô chọc cho vui thích cười khế, lồng ngực phập phồng lên xuống, lật người để cô nằm úp sấp trên ngực mình, nhường quyền chủ động cho cô, một cánh tay đưa ra sau cổ làm gối, cánh tay còn lại tùy ý khoác lên eo cô, tùy ý tuân theo tiết tấu của cô. . . . .

Anh cảm thấy mình quá cường liệt, ngày trước anh luôn không kèm chế được mình, đó không phải là ân ái, mà gọi là phát tiết cảm xúc thì đúng hơn.

Giờ phút này, nhìn dáng vẻ thoải mái lười biếng của cô, anh mới hiểu rõ, thì ra nhìn thấy biểu tình hưởng thụ của người yêu sẽ khiến mình có cảm giác thành tựu vui vẻ lớn như vậy.

Thình thoảng Phó Thần Thương cũng sẽ đột nhiên hôn sâu một lần, càng kích thích cô hơn.

Xoay người lại, đè cô dưới thân mình, nhìn vào ánh mắt mông lung của cô, cúi người khế hôn lên cái trán sáng bóng như lông vũ lướt qua, tiếp theo là hai mắt, chóp mũi rịn một lớp mồ hôi mỏng, đôi môi mềm mại, chiếc cằm xinh xắn. . . . .

Trượt xuống cổ, để lại những dấu vết mập mờ ướt át, sau đó dừng lại trước nụ hoa anh đào đỏ thắm đang run rẩy, chờ đến khi nó vì mình mà nở rộ. . . . .

Anh áp trên cơ thể cô, thành kính mà kiên nhẫn hôn lên từng tất da tất thịt trên người cô, từ trán tới từng ngón chân, hơn nữa còn luôn quan sát phản ứng của cô. . . . .

An Cửu cảm giác như mình đã lọt vào một thế giới khác, miên man bất tận, cả người lơ lửng trong không trung, không còn chút sức lực nào, mỗi một nơi anh hôn liền nóng hổi như được châm lửa, cuối cùng cả cơ thể nóng bừng hoàn toàn được hòa tan.

Phó Thần Thương dây dưa trên vành tai cô, đầu lưỡi quyến luyến mút liếm, chọc cho toàn thân cô khế run, rên lên như tiếng mèo kêu.

"Thoải mái không ?" Anh tỉ mỉ cắn vành tai cô, hỏi.

An Cửu gật đầu loạn xạ, từng tiếng hít khí, ngơ ngẩn đê mê đã không thể nào suy nghĩ được nữa.

Cố tình lúc này anh lại nhất quyết không tha, tiếp tục hỏi: "Ở đâu thoải mái nhất? Ở đây, hay là ở đây?"

Vừa nói, bàn tay vừa xoa nắn đôi tuyết lê cùng nụ hoa đỏ hồng vì được anh yêu mà căng căng dựng thẳng.

"Phó Thần Thương. . . . ."

Lông mi An Cửu khẽ run, nhìn anh khẩn cầu.

"Hửm?"

Phó Thần Thương chống đầu nhìn cô, bàn tay như có như không khẽ vuốt ve eo thon và hai đùi, làm cô không nhịn được mà khẽ run.

"Em . . . . ."

An Cửu cắn môi, ánh mắt mọng nước.

"Sao?"

Anh vẫn chưa chạm đến hoa huyết bí ẩn của cô, giờ phút này nơi đó chính là nơi cô mong chờ anh chạm đến nhất.

"Em khó chịu. . . . ."

An Cửu sắp khóc luôn rồi.

Vẻ mặt cô đáng thương như thế, suýt chút nữa đã làm Phó Thần Thương uổng công, anh cố bình ổn tâm tình, tiếp tục hỏi cô: "Khó chịu ở đâu?"

"Không biết. . . . ." An Cửu lắc đầu "Em sắp chết. . . . ."

"Anh chưa hề làm gì cả, sao mà chết nhanh thế được." Phó Thần Thương khẽ cười, ngón tay ve vãn quanh miệng huyết hoa, nhưng không đi sâu vào trong, sau đó lập tức bị hai cánh hoa ẩm ướt mềm mại mút chặt, giống như cái miệng nhỏ nhắn của trẻ con, khiến sống lưng anh tê dại, hạ thân căng trướng đau đớn khó chịu.

Như nắng hạn đã lâu gặp mưa rào, An Cửu theo bản năng nhích eo thon, muốn nhiều hơn nữa. . . . .

Phó Thần Thương khẽ chửi thề một tiếng, một giọt mồ hôi từ trán trượt xuống, không phải chứ? Nếu tiếp tục kèm chế nữa, có khi anh sẽ tự đốt lửa thiêu mình thành tro bụi mất.

Cảm giác anh rút ngón tay ra, trong nháy mắt An Cửu cảm thấy cả người đều trống rỗng, cực kỳ khó chịu, lấy mu bàn tay che mắt, thút tha thút thít khóc lên. . . . .

Người này, lúc thô bạo cũng ăn hiếp, mà lúc dịu dàng còn ăn hiếp người ta hơn. . . . .

Sau một hồi sột sột soạt soạt, một chân Phó Thần Thương đứng dưới đất, một chân khác cong đầu gối tách hai đùi cô ra, vật căng trướng nóng bỏng đã không thể nào kèm chế được nữa bỗng nhiên tiến vào trong, lấp đầy cơ thể cô.

"A~ Ừm~ . . . . ."

Kích thích đến quá bất ngờ, tựa như dòng suối nhỏ vốn chậm rãi trôi về phía trước, đột nhiên gặp phải sườn đồi, tạo thành thác nước dữ dội. An Cửu rên ra tiếng, cả cơ thể đều run rẩy, nhỏ giọng khóc thút thít.

Cùng lúc đó, anh hôn lên mắt cô, chìm đắm trong khoái cảm làm anh có cảm giác như có một luồng điện chạy dọc sống lưng, giọng nói khàn khàn khác thường thì thào bên tai cô: "Đừng khóc, đây không phải là yêu em sao?"

Bởi vì màn dạo đầu đầy đủ, cho nên tiến vào rất thuận lợi, ngoài cảm giác căng trướng lúc đầu, cũng không để cô cảm thấy quá nhiều khó chịu, chỉ có từng tiếng than nhẹ kìm lòng không được thoát ra.

Từng tiếng rên khe khẽ không kềm nén của cô khiến anh càng thêm kích động, bắt đầu hành trình tìm khoái hoạt: "Kêu lên anh nghe nào. . . . ."

Ánh mắt An Cửu rung rung, tức giận trừng mắt nhìn anh.

Ánh nhìn giận như không giận của cô lại làm anh thêm tê dại, Phó Thần Thương le lưỡi liếm nước mắt của cô: "Không thích anh như vậy sao? Hay là. . . . . Thích anh thô bạo hơn nữa?"

Nói xong chính mình thúc vào một cái thật sâu, liền nghe được tiếng rên rỉ mê người của cô như ý nguyện.

An Cửu không thể thốt thành lời, dần dần bị cuốn vào dòng nước xoáy anh trao. . . . . Phó Thần Thương nắm cổ chân cô xoạt rộng ra hai bên, nơi nào đó vì động tác của anh mà tận lực nghênh đón tiếp nhận anh sâu hơn, quả nhiên nét mặt cô càng thêm động lòng người. . . . .

Cho đến khoảnh khắc quyết định cuối cùng, Phó Thần Thương chợt dừng động tác, định chuẩn bị đứng dậy vào phòng lấy áo mưa, cô chợt co rút lại, ngay sau đó, vật cứng rắn nóng bỏng bị cô thít chặt lấy, suýt chút nữa đã không nhận được mà bắn ra ngoài. . . . .

"Bảo bối, em khiến anh sắp điên rồi. . . . ."

Phó Thần Thương dùng hết tự chủ của bản thân mới có thể nhịn lại được, đứng dậy bế cô lên, sai bước trở về giường trong phòng ngủ, luống cuống tay chân thật lâu mới miễn cưỡng mặc xong áo mưa.

Lần nữa chìm vào nơi tiêu hồn, không nhịn được nữa mà nhanh chóng động thân mình bắn ra như núi lửa phun trào, sống lưng lại như có ngàn luồng điện chạy qua, nặng nề thở ra một hơi, gục xuống người cô, đưa tay vén vài sợi tóc ướt mồ hôi dính vào hai má ra sau tai cô, hỏi: "Em ổn không? Có khó chịu ở đâu không?"

Mặc dù đã cực kỳ gắng sức kiềm chế rồi, nhưng vẫn lo lắng thân thể cô yếu ớt không chịu nổi như cũ.

An Cửu lắc đầu, không còn hơi sức trả lời, vừa nghe giọng khàn khàn kêu gọi của anh, vừa mơ màng ngủ thiếp đi.

Phó Thần Thương cong môi, hôn lên trán cô.

Xuống giường vắn nước nóng, lau mình sạch sẽ giúp cô, như vậy sẽ thoải mái ngủ ngon một chút, làm xong những việc này anh mới nằm lại bên cạnh cô một lần nữa, ôm cô vào trong lồng ngực mình.

Cả đêm ngon giấc.

--- -----

Sáng hôm sau, An Cửu dậy mắt tỉnh lại, cảm giác nặng nề khi phát sốt tối hôm qua đã bay biến mất, ngoại trừ nơi eo có hơi bủn rủn ra, thì cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái.

Đầu dựa vào cánh tay cơ bắp có lực, trước mặt là lồng ngực màu lúa mì rắn chắc, vừa ngẩng đầu là có thể thấy gương mặt nhu hòa vô hạn, hơi thở của anh phả lên mặt cô như đang trêu chọc. . . . .

Trong một buổi sáng sớm an hoà như vậy, An Cửu giơ ngón tay từng chút từng chút rê theo gương mặt anh. . . . .

Trong lòng thoải mái vui vẻ, chỉ cần bước ra lần ranh trong lòng kia. Thật ra thì buông bỏ, cũng không quá khó khăn như cô tưởng.

Có lẽ quả thật cô cũng không cảm thấy cố kỵ nhà họ Phó lắm, nhưng cho tới giờ, hôn nhân không phải chuyện của một cá nhân, mà là của cả một gia đình. Nếu thật lòng yêu nhau, thì những vấn đề kia, sao không thể cùng đối mặt với anh chứ?

Hết chương 210

*****

Chương 211: Món điểm tâm ngọt

Editor: Mẹ Bầu

Nếu như không gặp được người này, hôm nay cô cũng không biết mình ở nơi nào? Trải qua cuộc sống như thế nào?

Trước hai mươi tuổi, trong cuộc sống của cô chỉ có lo lắng. Sự xuất hiện của anh đã mở ra cho cô một khoảng trời xanh trong, nhưng cũng đã mang lại cho cô cơn bão táp mà cô chưa từng bao giờ trải qua. Nhưng sau sự hủy diệt của cơn cuồng phong đó, lại chính là cuộc sống chỉ có một màu hồng.

Nếu như nói từ trước cô luôn ngây ngô dại dột không biết mình sống vì cái gì, vậy mà hôm nay, điều có thể khiến cho cô phải không ngừng cố gắng nỗ lực, vì nó mà cuộc sống trở nên tốt đẹp, chính là sự tồn tại của hai bảo bối mà cô thích nhất... Có lẽ, còn có cả anh.

Con đường cô đi cho tới bây giờ, mọi chuyện hi vọng ái ố, ngọt bùi cay đắng, đều là bởi vì anh.

An Cửu nhìn người đàn ông trước mắt đã sớm ăn sâu vào trong sinh mệnh của mình, làm cô vừa yêu lại vừa hận kia. Cô cầm lấy bàn tay của anh, giữ ở trong lòng bàn tay nhỏ của mình, nội tâm giống như bị kích động mãnh liệt, như muốn trút hết tình cảm về phía anh, liền cắn mạnh một cái vào nơi đốt ngón tay trở, cà răng từng phát từng phát vào đầu ngón tay mềm mại.

"Đói bụng sao?" Từ trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến giọng nói trầm

thấp của người đàn ông, nghe đầy sự quyến rũ, giống như tiếng đàn vi-ô-lông-xen.

An Cửu giật mình kinh hãi, vội vàng buông tay của anh ra, rụt móng vuốt của mình trở lại trong chăn.

Phó Thần Thương dùng ngón tay bị cắn nhẹ nhàng khẽ chạm vào môi của cô, "Tối hôm qua anh cho em ăn chưa được no phải không? Hả"

"..." An Cửu giựt giựt khoe miệng, tránh vấn đề mập mờ kia của anh, "Anh đã tỉnh từ khi nào vậy?"

Phó Thần Thương tựa như không bằng lòng với câu hỏi kia của cô, nói tiếp: "Cũng đúng, dù sao tối hôm qua cũng chỉ làm một lần. Em có muốn ăn hay món điểm tâm ngọt nữa hay không?"

An Cửu trợn trắng mắt, "Là anh tự mình nghĩ ăn món điểm tâm ngọt đi!"

Vào buổi sáng sớm, thứ người đàn ông khó chịu nhất là bị khiêu khích. An Cửu vừa định đứng dậy thì ngoài ý muốn, đụng chạm phải một khối nóng nóng, tinh thần đang phấn chấn chống đỡ ở bên chân của mình.

Dưới sự cọ sát, Phó Thần Thương tựa như vừa đau đớn lại vừa tựa như hưng phấn, liền rên lên một tiếng. Vật nào đó lại càng bị kích động thêm, khẽ gật gật đầu với cô.

An Cửu ho nhẹ một tiếng, kéo chăn ra, che lên thân thể không mặc gì của mình rồi ngồi dậy, "Một chút nữa em còn phải đến công ty."

Cô cũng không muốn cả ngày không có chút tinh thần nào.

Phó Thần Thương sờ sờ cái trán của cô, "Thân thể của em vừa mới khỏe lại một chút, hôm nay không nên đi làm."

An Cửu vừa mới tỉnh, vẫn còn có chút ngái ngủ, ngáp một cái, cào cào lại mái tóc bị rối tung lên, "Không được, hôm nay em có cuộc hẹn thương thảo hợp đồng với đối tác rồi."

"Thích công việc làm ở bên kia lắm sao?" Phó Thần Thương nhồm dậy ngồi tựa vào đầu giường hỏi.

An Cửu bĩu môi miệng, thuận miệng đáp lại: "Chưa thể nói là có thích hay không."

Vào Hoa Kiến làm việc, tất cả hoàn toàn đều là sự bất đắc dĩ. Cô cố gắng như thế chính là bởi vì trách nhiệm, nhưng nếu nói là thích, ngược lại, thật sự chưa dám nói tới.

Phó Thần Thương trầm ngâm nói: "Hiện tại sự hiểu biết của em đối với Hoa Kiến cũng đã tương đối rồi, qua một thời gian ngắn nữa, Lục Chu hết hạn, em sẽ không cần đi làm ở đó nữa, đến lúc đó mỗi tháng bảo cậu ta có thể đến đây báo cáo tình hình của công ty một chút là được."

Câu nói này của Phó Thần Thương coi như là thử dò xét, nếu như cô phản đối, cố ý muốn tự tay mình nắm lấy Hoa Kiến, không muốn anh nhúng tay vào giúp một tay, như vậy hiển nhiên là cô không muốn có sự dính dáng gì về mặt tiền nong với anh. Như vậy có thể nói, nó đã chứng minh từ trong nội tâm cô vẫn không cách nào tiếp nhận anh.

Mặt khác, dĩ nhiên là từ lòng riêng của mình, anh cũng không chấp nhận việc sẽ lại xuất hiện một Tiết Hạo thứ hai nữa.

Phó Thần Thương thấy An Cửu tựa như đang suy tư, nhưng anh cũng không hề bài xích hay biểu lộ vẻ không vui, chỉ thuận thế hỏi "Nghe nói ngày trước em định đi đến trường học để dạy học phải không?"

An Cửu gật đầu một cái, gượng cười nói: "Đúng như vậy, có phải nghe rất vớ vẩn hay không? Nhưng không biết vì sao, theo bản năng, em thật sự rất là thích trường học."

Trước kia không muốn rời đi là bởi vì không muốn lớn lên, không muốn đối mặt với những trốn tránh trong lòng. Hiện tại, ngoại trừ nỗi hoài niệm, đa phần là bởi vì cô thích không khí thuần túy của trường học hơn.

"Anh hiểu, chỉ là... Đại học M có thể không phải là một địa phương đơn giản như vậy." Phó Thần Thương nói.

Đại học M là một trường đại học cực kỳ nổi danh, đương nhiên hoàn cảnh bên trong sẽ phức tạp hơn so với các trường đại học bình thường khác rất nhiều. Từ việc mỗi buổi tối hàng ngày, ở cửa trường học có đủ các loại xe nổi tiếng đổ thành một dãy dài để chờ đợi, đón rước những nữ sinh ăn mặc trang điểm sành điệu lên xe là có thể nhìn ra được một hai phần.

An Cửu nâng cằm lên nhìn về phía anh, "Vậy anh có chủ ý gì tốt?"

Đối với việc cô chủ động hỏi ý kiến của mình như vậy, Phó Thần Thương biểu thị rất vui mừng.

"Vậy Thịnh Căn thì thế nào? Trước đây vài ngày, anh đã gặp Hiệu trưởng Vương một lần. Vừa vặn ông ấy nhắc tới gần đây trường học đang tuyển mộ người, đến lúc đó để anh đưa em đến chào hỏi một câu. Nếu như em cảm thấy anh lộ mặt ra không được tốt lắm, thì

chính em có thể đi thử đến đó một chút. Anh tin tưởng với điều kiện của em thì cũng không có vấn đề gì đâu."

"Thịnh Cẩn ư?" An Cửu ngoài ý muốn mở to hai mắt, "Ngược lại, em thật sự đã quên mất, anh chính là hiệu trưởng danh dự của Thịnh Cẩn!"

Chỉ có điều, vào năm đen tối đó, khắp trong Thịnh Cẩn cùng với các đại trường cao đẳng trong phạm vi vài trăm dặm, tất cả giáo viên nổi tiếng đều biến sắc khi nghe thấy cái tên Tống An Cửu đi đến Thịnh Cẩn để dạy học? Không biết những người giáo viên năm đó đã từng bị cô hành hạ sẽ có cảm tưởng thế nào...

Mặc dù thật sự mà nói điều này là một chuyện quá lừa gạt, nhưng nghe qua... thì hình như cũng không tệ.

Hôm nay nhìn thấy Tống An Cửu an phận như vậy, nhưng tận trong xương vẫn có mấy phần nháy nhót.

An Cửu tưởng tượng thấy cảnh tượng đó... "Ừm, em sẽ suy tính. Cả ngày ở trong phòng ốc bê tông giao thiệp cái gì đó, thực sự em cảm thấy cũng không thích thú gì. Nếu như Lục Chu có thể trở lại, đương nhiên là tốt nhất rồi... vốn là lúc trước em cũng đã dự định đi tìm một công việc ổn định mà cũng sẽ không bị quá mệt mỏi. Nếu không mấy đứa nhỏ sẽ không có ai chăm sóc. Em cũng biết rõ công việc của anh cực kỳ bận bịu, muốn có được một khoảng thời gian rảnh rỗi thì lại phải tranh thủ tăng gấp bội để đuổi theo tiến độ, mới miễn cưỡng sắp xếp được. Nếu như cả hai chúng ta đều bận rộn như vậy, thì có thể nói, đứa nhỏ kia thực sự sẽ phải làm thế nào..."

An Cửu nói xong thì cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn lại gương mặt của Phó Thần Thương đang bày ra nụ cười mãn nguyện, "Anh... Anh cười khúc khích cái gì?"

Phó Thần Thương cầm lấy tay của cô đặt môi lên trên đó hôn, tựa như hồ ly ăn vụng vậy, "Không có gì."

Từng chữ từng câu nói của cô với anh, đều là suy tính lo lắng cho tương lai sau này, nhưng chính bản thân mình vẫn còn không có ý thức được.

An Cửu đỏ mặt rút tay của mình về, "Em phải đi rồi, bảo bối vẫn còn một mình ở trong nhà đó!"

"Không cần lo lắng, anh mới vừa đi thăm con rồi, lúc này chúng đều đang ngủ rất ngoan ngoãn."

Mặt của An Cửu đen sì, xem ra người nào đó đã dậy sớm, thế mà lại còn cố ý giả bộ ngủ...

Phó Thần Thương liếc nhìn điện thoại di động ở đầu giường, mười mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Phó Hoa Sinh gọi tới, "Bây giờ anh cũng phải đến công ty rồi, nếu không sợ rằng lão Tam sẽ tạo phản."

Những ngày qua tâm tình của anh không tốt, tất cả mọi chuyện trong công ty đều giao hết cho Phó Hoa Sinh. Nói ra cho oai, dùng công việc để làm phương thuốc chữa vết thương lòng cho cậu ta. Giao cho cậu ta nhiều việc hơn một chút, mục đích cũng giúp cho cậu ta sẽ không bị đắm chìm ở trong sự khổ sở của việc bị thất tình.

"Hả?" An Cửu kêu lên một tiếng, đột nhiên sau đó mới nhớ ra hôm nay là thứ bảy, "Vậy Phạn Phạn và Đoàn Đoàn..."

"Anh sẽ đưa con đi đến công ty là được. Hôm nay không có xã giao." Phó Thần Thương đề xuất ý kiến.

An Cửu gãi gãi đầu, "Ừm? Anh đưa con đến công ty... Như vậy có được hay không?"

"Không có gì là không thuận tiện."

An Cửu suy nghĩ một chút, mặc dù vẫn cảm thấy không tốt lắm, nhưng mà cũng chỉ có thể làm như vậy.

Phó Thần Thương nhân cơ hội mở miệng nói: "Thật ra thì... Nếu như em không ngại, lần sau nếu lại xảy ra loại tình huống như thế này, có thể đưa lũ trẻ đi đến nhà cũ bên kia."

An Cửu cũng không lập tức trả lời ngay, chỉ nói với anh, "Ngày mai là Chủ nhật, chúng ta đưa con đi tới nhà cũ một chút đi. Ông cụ chắc cũng rất nhớ anh và lũ trẻ con, ông cụ cũng đã nói với em nhiều lần."

Đây coi như là một lời đồng ý khéo léo, mặt mày Phó Thần Thương liền giãn ra: "Tốt quá."

An Cửu xuống giường mặc quần áo, Phó Thần Thương nhìn bóng lưng trần trụi của cô, nằm ở trên giường, bày ra một tư thế mị hoặc, "Thật sự không suy tính muốn dùng món điểm tâm ngọt sao?" "..."
An Cửu mồ hôi nhỏ giọt, "Không cần cảm ơn, hệ tiêu hóa của em không tốt."

Mới vừa mặc quần áo tử tế xong liền nghe thấy tiếng gõ cửa rầm rầm rầm, hai đứa nhỏ vừa gõ cửa vừa gọi lớn...

"Bạt Bạt Bạt Bạt (*) không xong rồi, không thấy mẹ đâu cả!"

(*) Ba, ba... tiếng gọi ba nói chưa sõi của lũ trẻ.

"Cũng có thể là suốt cả đêm qua mẹ vẫn chưa trở lại." Đây là giọng

nói của Đoàn Đoàn.

An Cửu vừa mở cửa ra, hai nhóc con kia đều ngẩn ra, sau đó cùng nhau nhào tới.

"Mẹ, con còn tưởng rằng sẽ không được gặp mẹ!" Phạn Phạn lo lắng nhìn cô, sau đó chớp chớp mắt hỏi, "Mẹ à, tại sao mẹ lại trong phòng của Bạt Bạt vậy?"

An Cửu đang nhúc đầu không biết phải trả lời thế nào cho phải, Đoàn Đoàn lại nói: "Đây không phải vấn đề mà một nhóc con như em nên hỏi."

Lần này An Cửu thật sự lúng túng hơn rồi, ánh mắt ngây thơ của bọn nhỏ làm cho trên mặt đỏ bừng hồi như phát sốt.

May mắn lúc này Phó Thần Thương đã mặc quần áo tử tế đi ra, giải vây cho cô, "Hai bảo bối, hôm nay thứ bảy, nhưng mà ba mẹ đều bận công việc không có cách nào để chăm sóc các con. Cho nên, hôm nay các con chịu thiệt thòi một chút, đi cùng với ba đến công ty có được hay không?"

"Đi cùng với Bạt Bạt đến công ty sao?" Vẻ mặt của Phạn Phạn đầy sự hiếu kỳ, "Công ty có vui không?"

"Ừm, chơi thì không tốt chút nào, nhưng mà thức ăn trong phòng ăn của công ty chúng ta cũng không tệ lắm."

"Con muốn đi, con muốn đi!" Cô bé lập tức hoan hô.

Về phần Đoàn Đoàn, sẽ luôn tự mình sắp xếp mọi chuyện, cho nên ở nơi nào cũng không đáng kể, "Con không có ý kiến."

*****

Phó thị thực hiện chế độ nghỉ ngơi hai ngày, chỉ là gần đây hạng mục mới sắp sửa triển khai, cho nên tất cả nhân viên đều ở đây tăng giờ làm việc, vào lúc này ty phần lớn mọi người trong công đều ở đây.

Nếu như nói người nhàn rỗi nhất công ty, chỉ sợ sẽ là ông chủ Phó Thần Thương này. Suốt một tháng qua không hề lộ mặt ở công ty quá mấy lần. Thậm chí, có người tỏ ra hiểu chuyện còn đồn đãi sức khỏe của Phó Thần Thương nhìn qua không thành vấn đề. Nhưng trên thực tế sợ rằng vẫn sẽ có di chứng về sau này, nếu không tại sao lại giao tất cả mọi công việc lại cho Phó Hoa Sinh làm. Thậm chí ngay cả lão đại Phó Hoàng Văn, suốt năm năm qua đều ở nước Mỹ cũng phải trở về, hơn nữa hoàn toàn không có ý định rời đi, liên tiếp nhúng tay vào mọi chuyện của Tổng Công ty.

Cho nên, mới sáng sớm như vậy liền nhìn thấy Phó Thần Thương lái xe đến cửa công ty, đám nhân viên đang lui tới đi làm trên mặt đều mang một bộ dáng đầy vẻ kinh ngạc.

Khi Phó Thần Thương mặc tây trang bước xuống xe, dắt ra một tiểu chính thái (*), lại dắt ra một viên gạo nếp tròn vo (**)... Tất cả mọi người nhìn thấy đều muốn rớt mắt.

(*) tiểu chính thái; một thuật ngữ thường được dùng để chỉ về những chàng trai hoặc bé trai xinh xắn, ngây thơ.

(**) Chỉ cô bé Đoàn Đoàn em gái của cậu bé Phạm Phạm

Chương 212: Kế hoạch cầu hôn

Editor: Mẹ Bầu

Trước mắt là tòa cao ốc của Phó thị cao trăm mét tưởng như chọc vào mây trời. Những tấm thủy tinh màu đen được lắp ghép với nhau thật chỉnh tề phản chiếu sắc xanh thẫm của bầu trời, dưới sự chiếu rọi của mặt trời, ánh nắng khúc xạ hắt ra thứ ánh sáng rực rỡ giống như kim cương, tương đối khí thế

Phạn Phạn ngược cái đầu nhỏ, bàn tay nhỏ bé siết chặt viên kẹo đưa lên trước trán, kêu "Oa" một tiếng, "Bạt Bạt, thật là cao!"

Vẻ mặt lạnh lùng của Phó Thần Thương bỗng nhiên trở nên nhu hòa, ánh mắt nhìn xuống con gái đầy vẻ cưng chiều.

Hai đứa trẻ cùng mặc bộ quần áo trẻ em có cùng kiểu dáng, chỉ khác nhau về màu sắc, một màu phấn hồng, một màu lam nhạt, lưng đeo chiếc ba lô nhỏ, bàn tay nhỏ nắm gọn trong bàn tay vừa rộng vừa dày của ba ba, hai bên trái phải, cùng đi vào theo.

Phó Thần Thương dắt hai bé con, dịu dàng cố ý thả chậm bước chân, đi cùng các con. Trên đường đi, không ngừng có nhân viên cung kính khom lưng chào: "Xin chào Tổng giám đốc!". Nhưng ánh mắt của tất cả mọi người đều mang vẻ kinh ngạc sửng sốt, cứ dừng lại ở trên người hai tiểu bảo bối rất dễ thương, lưu luyến mãi không thôi.

Nếu như không phải Phó Thần Thương đang ở chỗ, sợ rằng những

thành phần dân chúng luôn thích những sinh vật đáng yêu, đã trực tiếp nhào tới bắt chuyện với những đứa trẻ kia rồi.

"Trời ơi! Đây chính là cặp song thai Long Phượng trong truyền thuyết của nhà họ Phó phải không? Không thể ngờ rằng thật sự là như vậy! Thật sự là rất đáng yêu!"

"Khó trách phu nhân trước kia lại được tổng giám đốc của chúng ta cưng chiều như vậy. Thậm chí làm cho một người khiêm tốn như tổng giám đốc của chúng ta không tiếc thổ lộ trước mặt mọi người như vậy. Nghe nói ngay cả lão phu nhân khó trị như vậy cũng không thể không đối xử tốt với cô ấy được! Hiện tại vấn đề có vào trong nhà họ Phó hay không, thực sự chỉ cần cô ấy đơn giản gật đầu nhẹ một cái!"

"Chẳng phải như vậy hay sao! Mẫu bằng tử quý (*), thật là có phúc lớn..." Vẫn chính là người kia nhỏ giọng nói vẻ đầy cảm thấy khải, tiếp tục bất quái nói: "Tôi xem vị lão đại của nhà họ Phó kia căn bản là không đùa đâu, tổng giám đốc người của chúng ta là người tốt số, ngay cả người thừa kế cũng linh hoạt vui vẻ có thể giao tiếp trơn tru như vậy. Lời đồn đãi lúc trước căn bản không đáng tin cậy chút nào, chung quy trong khoảng thời gian qua không thấy bóng dáng tổng giám đốc đâu, sợ là ngài đang ở nhà dưỡng con trai con gái của mình mà thôi..."

(*) Mẫu bằng tử quý: Mẹ được phú quý vinh hiển nhờ con.

Đối với tình huống bị vây quanh nhìn ngó như vậy, Đoàn Đoàn đã sớm bình thản, còn Phạn Phạn vào lúc này lại không rảnh để quan tâm đến sự chú ý của người khác. Một tay cô bé đang được ba dắt, trong tay kia lại đang nắm chặt viên kẹo. Phạn Phạn thật sự rất muốn ăn viên kẹo này, nhưng mà cô bé lại không thể rút bàn tay của mình ra khỏi bàn tay của ba được. Chỉ có một cái tay thì không có cách

nào để bóc cái giấy gói kẹo ra. Chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, Phạn Phạn lộ rõ vẻ cực kỳ rối rắm...

Phó Thần Thương liếc thấy vẻ mặt đầy rối rắm của con gái, thiếu chút nữa anh đã bật cười thành tiếng. Mặc dù trên thực tế anh cũng không cười ra thành tiếng, nhưng mà nụ cười lại hiện rõ ràng trên mặt như vậy, cũng đã đủ khiến những nhân viên từ khi vào công ty tới nay chưa từng nhìn thấy ông chủ của mình cười, đều cảm thấy ngạc nhiên.

Thì ra là ông chủ cũng biết cười, hơn nữa khi cười lên quả thực nhìn thực rất mê người...

Ở giữa một đám các cô gái trẻ liên tiếp kêu lên những tiếng kêu nhỏ nhỏ ðề nén, đầy sự hưng phấn, Phó Thần Thương liền dừng bước. Anh tạm thời buông tay của hai đứa trẻ ra. Tiếp đó anh cầm lấy chiếc kẹo vẫn đang nằm trong bàn tay nhỏ của con gái, ưu nhã lột chiếc giấy bọc ra. Ánh mắt của cô nhóc chớp chớp, chợt lóe lên thứ ánh sáng trong veo, khi anh tự tay đút viên kẹo vào trong miệng của cô bé.

"Yêu Bạt Bạt nhất..." Phạn Phạn không hề keo kiệt khi biểu đạt sự sùng bái và yêu thích ba ba của mình chút nào.

Trước mắt thân hình cao lớn, chỉ cần một ánh mắt nhìn qua đã lập tức hiểu ngay được tâm ý của bé, sau đó dịu dàng giúp bé bóc giấy gói kẹo ra, nhất định ba ba chính là thiên thần của Phạn Phạn!

Phó Thần Thương bày tỏ sự cực kỳ hưởng thụ.

Đoàn Đoàn ở một bên nhìn em gái của mình đầy vẻ bất đắc dĩ. Cậu bé đỡ lấy trán, nét mặt hiện rõ vẻ "Thật hết cách với em".

Phó Thần Thương dẫn hai đứa trẻ đi vào trong thang máy dành riêng, đi lên trên lầu mười tám. Vừa tới cửa phòng làm việc liền nhìn thấy Phó Hoa Sinh nghênh đón, nhào tới về phía anh đầy vẻ hung thần ác sát, "Khốn kiếp, anh vẫn còn biết trở lại hay sao, làm sao anh có thể đối xử với em như vậy..."

Hiển nhiên là giọng nói mang đầy sự trách cứ đối với người bạc tình, người trợ lý trẻ ở phía ngoài cửa nghe được, đầu đầy vạch đen.

Phó Hoa Sinh còn đang định tiếp tục tố cáo, lại hậu tri hậu giác phát hiện ra có hai đứa trẻ đứng ở bên cạnh Phó Thần Thương, liền kinh ngạc ngẩn ngơ, "A Liệt... Tại sao anh lại đưa hai nhóc tì đến nơi này vậy?"

"Hôm nay An Cửu bận công việc, ở nhà không có ai chăm sóc bọn trẻ." Phó Thần Thương đáp lại vẻ tùy ý.

Bốn người cùng nhau đi vào phòng làm việc của Phó Thần Thương. Người trợ lý trẻ đẩy cửa đi vào hỏi Phó Thần Thương có cần thứ gì hay không.

Phó Thần Thương hỏi ý kiến hai đứa trẻ, "Muốn uống cái gì."

Đoàn Đoàn: "Nước xoài."

Phạn Phạn: "Nước Dâu tây."

Phạn Phạn nói xong lại lấy ngón tay chọc chọc vào Phó Thần Thương, "Bạt Bạt, con còn muốn có thêm một ly kem, có được hay không ạ?"

Phó Thần Thương gật đầu, "Dĩ nhiên."

"Đoàn Đoàn có muốn không?"

Đoàn Đoàn suy nghĩ một chút, "Không nên quá ngọt."

Phạn Phạn đối với cách thưởng thức của anh mình, bày tỏ thái độ rất khinh thường, lâu bầu, "Kem mà không ngọt, ăn làm sao mà ngon được, anh à, anh thật là kỳ quái..."

"Một ngày không ăn đồ ngọt thì không thể sống nổi, thật không khoa học chút nào!" Đoàn Đoàn mặt không thay đổi phản bác lại.

Lúc trước trong phòng làm việc chỉ cảm thấy bầu không khí lạnh lẽo nặng nề, giờ đây có thêm hai đứa trẻ tới liền trở nên ấm áp vui vẻ. Phó Thần Thương tâm tình rất tốt nhìn hai đứa trẻ trước mắt, ngay cả với người trợ lý trẻ thái độ cũng trở nên tương đối hòa nhã, "Một ly nước xoài, một ly nước dâu tây, một ly kem chocolate, một ly kem matcha, cảm ơn."

"Vâng, ngài chờ một chút!" Người trợ lý trẻ cảm nhận được sự hòa nhã kia vù mừng vừa lo, lập tức lui ra ngoài.

"Này, này, này! Vì để cho kịp tiến độ em cũng còn vẫn chưa ăn uống gì đó, sao anh cũng không hỏi em một chút!" Phó Hoa Sinh bất mãn nói oán trách, sau đó gọi người trợ lý trẻ trở lại, bảo với cô cho mang đến cho mình một phần đồ ăn.

Phạn Phạn chớp chớp hàng mi, đưa mắt nhìn người trợ lý đang đi ra ngoài, cô bé cũng muốn ăn cơm...

Đoàn Đoàn không biến sắc nhéo một cái lên trên cánh tay mềm mại đầy thịt của em gái, lên giọng nhắc nhở "Em thật sự không được phép ăn nữa đâu." . Bình thường coi như Phó Thần Thương luôn thu xếp việc ăn uống và vận động đều rất hợp lý, nhưng chỉ cần nhìn

thấy bóng dáng của cô bé, cũng không thể nào chống cự nổi, liền cắn luôn cô bé một miếng...

Thu xếp cho hai nhóc tì kia vào chơi ở bên trong phòng nghỉ ngơi, lúc này Phó Thần Thương và Phó Hoa Sinh mới bắt đầu vào công việc kết luận khâu kết thúc của công việc. Phần lớn những công việc này đều cần Phó Thần Thương tự mình xem qua, không có bao nhiêu công việc cần Phó Hoa Sinh giải quyết. Cho nên rốt cuộc Phó Hoa Sinh cũng thờ phào nhẹ nhõm, vừa ăn cơm, vừa nghe người phụ trách bộ phận phát triển báo cáo lại công việc.

Công việc bận rộn đến buổi chiều, cuối cùng sự việc của cả một giai đoạn kết thúc bằng một câu tuyên bố.

Phó Hoa Sinh đối với hiệu suất làm việc đáng sợ của Phó Thần Thương ma quỷ, liền chắc lưỡi không ngừng. Anh cho là ít nhất còn phải cần đến một tuần lễ nữa mới có thể kết thúc được công việc cơ đấy!

Sau khi đầu óc phải làm việc với cường độ cao, Phó Thần Thương dựa người, nằm ngửa ở trên ghế xoay nhắm mắt dưỡng thần .

Phó Hoa Sinh không nhịn được nói phỉ nhổ một câu: "Anh vội chạy đi đầu thai hay sao vậy?"

Phó Thần Thương mở mắt nhìn anh, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: "Anh có chuyện quan trọng muốn thương lượng với người."

"Có liên quan đến lão đại sao?" Vẻ mặt của Phó Hoa Sinh cũng nghiêm túc trở lại, thừ hỏi dò.

"Không phải." Phó Thần Thương lắc đầu, khóe môi hơi cong lên, trong hai tròng mắt không còn ánh sáng rực rỡ chói mắt cùng với sự

nhật tình sôi nổi giống như ngày xưa nữa.

Phó Hoa Sinh sờ sờ lên cái cằm, "Chậc, xem vẻ mặt của anh cũng không đugs lắm, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Còn có chuyện gì quan trọng hơn so với việc xử lý Phó Hoàng Văn nữa đây? Tên kia gần đây càng ngày càng lớn lối, hiện giờ còn giả bộ làm một người con cả có hiếu nữa chứ! Đến ngay cả ông cụ cũng bị anh ta dễ dàng được rồi! Nếu còn tiếp tục như vậy thật sự là không được, mẹ cũng đang lo lắng, thúc giục chúng ta phải mau chóng nghĩ ra biện pháp gì đó. Anh cũng đừng có quên chuyện này, mặc dù ông cụ đã giao công ty cho anh, nhưng trong tay của ông cụ vẫn còn nắm giữ đến hai mươi phần trăm cổ phần kia đấy. Mấy ngày trước luật sư còn đi đến trong nhà một chuyến, cũng không biết là có phải chuẩn bị làm di chúc..."

Phó Hoa Sinh và Phó Thần Thương đối với Phó Hoàng Văn mà nói, chính là kẻ thường ngày đã xâm lăng chiếm đoạt người cha đẻ của anh, lại còn muốn tranh giành gia sản của người con trai là anh. Phó Hoàng Văn đối với Phó Hoa Sinh cùng Phó Thần Thương mà nói, chính là con trai của người vợ trước và Phó Chính Huân sinh ra, vẫn luôn đối nghịch khắp nơi với hai anh em bọn họ. Cả hai bên ở vào hoàn cảnh lẫn trong lập trường như vậy, có thể nói trước sau vẫn không hề có tình anh em. Chẳng qua là bình thường vẫn luôn giả vờ giả vịt ở trong mắt ông cụ mà thôi.

Nhưng mà, đối với ông cụ mà nói, cho dù có yêu thương nghiêng về bên nào đi nữa, nhưng cả ba người đều là con trai của ông, không thể nào thật sự xuống tay độc ác được. Hướng chi ông cụ đến hôm nay tuổi cũng đã lớn, cũng luôn hi vọng một nhà được hòa thuận. Lúc này lão đại bên kia đang dùng khổ nhục kế, lại giở chiêu bài thân tình của người con lớn trong nhà, thề thề thốt thốt, bảo đảm tuyệt đối sẽ không đối nghịch với Phó Thần Thương, hơn nữa còn có cố gắng trợ giúp cho anh. Mặt khác cũng không làm những chuyện gây tổn

thương đến An Cửu, thậm chí còn gọi Doãn Đình Lan, người vợ trước của Phó Chính Huân, trong những năm qua vẫn luôn ở nước ngoài xa xôi để tu thân dưỡng tính không tham gia chuyện thế sự, trở về nước nói chuyện giúp một tay. Ông cụ cũng liền thuận thế nói lỏng miệng lưỡi, không tiếp tục ép buộc hai mẹ con bọn họ phải rời đi, thậm chí còn đồng ý để cho bọn họ được ở hầu bên cạnh tại nhà cũ.

Những năm này, trước khi An Cửu trở về nước, Phó Thần Thương cũng chưa một lần trở lại tới nhà cũ. Phó Hoa Sinh cũng phải đến mười ngày nửa tháng không hề nhìn thấy bóng dáng đâu. Năm năm trước, sau khi Phùng Uyển biết được sự kiện kia, cũng vẫn có sự xa cách ngại ngùng đối với anh. Ông cụ buông tay quyền lực, cả ngày không có chuyện để làm, không có người thân kề cận ở bên cạnh, khó tránh khỏi cảm thấy cô độc vắng vẻ. Cũng chỉ có Phó Cảnh Hi biết thương người còn thường xuyên đến thăm ông, còn mang đến cho ông tin tức mà ông vẫn mong đợi nhất

Ông cụ đã lớn tuổi như vậy rồi, trong đời còn có chuyện gì chưa trải qua! Khi tuổi đã già, làm sao ông lại không hy vọng chuyện người một nhà sống vui vẻ ở bên nhau? Bọn họ có thể biết hối cải như vậy, đương nhiên là chuyện tốt nhất.

Đầu ngón tay Phó Thần Thương đang kẹp điếu thuốc nhưng anh không châm thuốc, "Dĩ nhiên anh có biện pháp để cho anh ta không giả bộ được."

Phó Hoa Sinh nhìn dáng vẻ Phó Thần Thương trong lòng đã có dự tính, liền nhíu mày nói: "Vậy sao! Em lại còn tưởng rằng anh ở nhà chán chường không biết tới đâu rồi, thế nào mà còn nghĩ xong được chuyện này nữa? Không chỉ có như thế, trên mặt vẫn còn mang vẻ xuân sắc, thật không bình thường..."

Vì vậy Phó Thần Thương liền nói sơ qua một chút chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua, Phó Hoa Sinh lập tức liền nhìn ra ngay được điểm mấu chốt, trong con ngươi thoáng qua một tia sáng sắc lạnh, "Người gây chuyện đang ở trong tay anh sao?"

Phó Thần Thương ngẫm thừa nhận.

"Quả nhiên là chó cùng rứt giậu... Chỉ có điều, nếu như Phó Hoằng Văn đã yên tâm sai người nọ làm chuyện quan trọng như vậy, sợ rằng không thể nào cạy cái miệng của người nọ ra được ấy chứ?" Nói xong lại cảm thấy chính mình đã quá lo lắng rồi, "Em biết rõ anh chính là một người cầm thú như vậy, nhất định sẽ có biện pháp!"

"Thì ra là vì chuyện này mà gương mặt anh đầy vẻ xuân sắc đúng không? Nếu như không phải là Lục Chu chỉ một phát súng đã làm bể bánh xe, chắc chắn anh mạng của anh đã không còn rồi!" Phó Hoa Sinh nói vẻ không thể tin nổi, theo bản năng cảm thấy còn có ẩn tình.

"Anh dự định tháng sau sẽ cầu hôn."

Phó Thần Thương bày ra vẻ mặt hạnh phúc kia, thiếu chút nữa đã làm cho cặp mắt chó của Phó Hoa Sinh chớp chớp đến mù rồi. Những lời nói vừa xong lại càng chấn động thêm, giống như bom nổ dưới nước vậy, khiến Phó Hoa Sinh trợn mắt hốc mồm.

"Cái gì? Cầu hôn? Này thế nào mà triển khai thần tốc như vậy chứ... Không phải hai người mới vừa rồi vẫn còn ở gậy gỗ hay sao?"

"Lại nói cũng phải cảm tạ Phó Hoằng Văn..."

Thấy vẻ mặt đầy thần bí lẫn dâm đãng của Phó Thần Thương, Phó Hoa Sinh hết ý kiến, hồi lâu sau liền ê ẩm chấp tay, "Vậy thì chúc

mừng!"

"Phương diện này anh không có kinh nghiệm lắm, cho nên mới nghĩ cần phải làm phiền em tư vấn giúp cho anh một chút." Phó Thần Thương khiêm tốn cầu xin chỉ giáo.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên cầu hôn trong đời, nhưng mà lần cầu hôn trước kia thật sự không thể tính là cầu hôn. Phó Thần Thương nghĩ muốn cho An Cửu được trải qua một buổi cầu hôn tuyệt vời nhất khó quên nhất...

Phó Hoa Sinh há hê nhượng nhượng mày, "Thế này coi như là anh đã tìm đúng người rồi đấy."

Đỗ dành phụ nữ và trẻ em, chính là bản lĩnh xuất chúng của Phó Hoa Sinh anh...

Phó Thần Thương nhớ tới chuyện ngày mai phải về nhà, vì vậy anh liền gọi điện thoại cho Phùng Uyển thông báo trước với bà.

"Mẹ, ngày mai con trở về nhà ăn cơm."

"Tốt quá, gọi luôn cả Sanh Sanh nhé!" Giọng nói của Phùng Uyển nghe như không hề có việc gì. Cũng khó trách, Phó Hoàng Văn và Tô Nhu vào ở, bà có thể sống dễ chịu được sao.

"An Cửu và hai đứa trẻ cũng cùng đi." Phó Thần Thương bổ sung thêm một câu.

Ở đầu kia Phùng Uyển sừng sốt thật lâu, sau đó liền kích động đến mức giọng nói có chút không được mạch lạc lắm, "An Cửu và hai đứa trẻ cũng cùng đến sao? Tốt quá! Tốt quá! Tốt quá! Mẹ biết rồi, mấy đứa đều thích ăn cái gì? khẩu vị của An Cửu mẹ vẫn còn nhớ

được, còn bọn nhỏ thì thế nào? Con hãy cho ta liệt kê cho mẹ một danh sách, mẹ lập tức bảo phòng bếp đi chuẩn bị! Đúng rồi, còn chuyện phòng ở nữa, phòng cũng cần phải được quét dọn..."

Phó Thần Thương có chút dở khóc dở cười, "Mẹ, không cần phải phiền toái như vậy đâu, chẳng qua là trở về nhà ăn một bữa cơm thôi mà, món ăn gia đình là tốt rồi, có phải là người ngoài đâu mẹ!"

Mọi phiền muộn trong mấy ngày liên tiếp của Phùng Uyển tất cả lúc này đều bay mất sạch sẽ. Hai mắt bà lại hơi ướt át, liên tiếp nói phụ họa: "Đúng lắm, con nói rất đúng, đây không phải là người ngoài..."

Nói chuyện điện thoại xong, lúc này Phó Hoa Sinh mới khẽ cười một tiếng: "Như thế nào? Mẹ vui mừng đến phát điên lên rồi sao?"

Thật đúng là vui mừng đến phát điên lên rồi...

An Cửu lo lắng hai đứa trẻ sẽ gây thêm phiền toái cho Phó Thần Thương, cho nên bỏ qua hết tất cả xã giao liền tiến đến công ty của Phó Thần Thương.

Phó Thần Thương đã sớm dặn dò, nên An Cửu mới vừa thông báo tên tuổi liền có người cung kính đưa cô lên lầu.

Lúc An Cửu gõ cửa đi vào, phát hiện Phó Thần Thương, Phó Hoa Sinh, Phạn Phạn, Đoàn Đoàn, một, hai, ba, bốn, tất cả bốn cái đầu đều ghé vào trước màn hình của máy vi tính đang sôi nổi thảo luận cái gì đó, nhưng vừa nhìn thấy cô đi vào, tất cả liền lập tức dừng lại hết.

An Cửu còn đang hồ nghi, Đoàn Đoàn đã tiến ra đón, "Mẹ, công việc

của mẹ xong rồi à?"

"Đúng vậy! Bảo bối hôm nay có ngoan hay không?"

"Con và em gái đều rất ngoan." Đoàn Đoàn nhiệt tình khéo léo nói với An Cửu, "Mẹ, mẹ ngồi xuống đi, con sẽ bóp vai cho mẹ!"

Chỉ cần vài ba lời cậu nhóc đã dời được sự chú ý lúc mới đến của An Cửu, cô liền quên luôn tình cảnh vừa nãy.

Phó Thần Thương cũng thờ phào nhẹ nhõm, tắt những trang có liên quan trên màn hình máy vi tính, "Đi thôi, ở bên này anh cũng kết thúc công việc rồi."

Phó Hoa Sinh than thở đầy ước ao ghen tị, "Em đi tìm Kỳ Bạch uống rượu, sẽ không quấy rầy người một nhà anh chị may mắn vui vẻ tràn đầy hạnh phúc nữa!"

Đoàn người cùng nhau đi xuống lầu, chính là lúc tan tầm. Người qua lại đều là nhân viên, An Cửu cũng không ngờ tới bị vấp phải đúng thời gian này, cô bị buộc phải đón nhận từng đợt từng đợt ánh mắt mọi người nhìn chăm chú vào mình. Nhưng cũng không có thiếu người tinh mắt chủ động lên tiếng chào hỏi cô gọi "Tổng Giám đốc phu nhân"...

Chỉ là, suy nghĩ một chút hình như cũng không có gì cần phải giấu diếm, cứ để tâm trạng thoải mái thì sẽ không bị cảm thấy như có gai ở sau lưng.

Trong lòng cô đã có đáp án rất kiên định, chỉ là cô vẫn chưa có cơ hội để nói ra với anh. Nhưng mà, chỉ cần nhìn vào hành động của cô... thì anh cũng có thể cảm giác được chứ?

Sau bữa cơm tối, An Cửu nghĩ đến Phó Hoa Sinh, cô gọi một cuộc điện thoại cho Kiều Tang để tán gẫu tình hình hiện trạng, sau khi trò chuyện xong, mới vừa cúp máy thì chuông điện thoại lại vang lên, là Thẩm Hoán gọi tới.

"Này, Cửu ca, phương pháp mà tôi đã nói, cậu có thử hay không vậy? Hiệu quả như thế nào?"

Thẩm Hoán gọi điện thoại tới là muốn quan tâm đến tình hình của bệnh nhân, dĩ nhiên, cũng là để bát quái với nhau.

An Cửu "Ừm" một tiếng, tối hôm qua đã xảy ra rất nhiều việc, tình huống thật sự rất hỗn loạn, suốt đêm vừa phát sốt, vừa chuyện kia, sau khi thức dậy liền đi đến công ty, cô thực sự vẫn còn chưa có cơ hội để hỏi, bao gồm cả chuyện đụng xe chuyện cũng thế! Suy nghĩ kỹ một chút thật sự cảm thấy rất kỳ quái...

An Cửu thở dài, "Vẫn còn chưa kịp nói với anh ấy được, anh vẫn không biết là tôi đã biết chuyện như vậy... Tôi sẽ tìm cơ hội thử hỏi một chút..."

"OK! Cố gắng lên! Tôi xem trọng cậu nhé! Còn nữa, nhớ báo cáo lại tình hình với tôi đấy!" Thẩm Hoán quang minh chính đại bát quái.

"Biết rồi..." An Cửu không nói cúp luôn điện thoại di động, sau đó đi qua đi lại ở trong phòng khách.

Làm như thế nào để hỏi Phó Thần Thương chuyện này đây? Nếu như anh ấy không muốn để cho mình biết, nếu như bị anh biết được mình đã biết, liệu anh ấy có thể mất hứng hoặc là khó chịu hay không...

Dù sao bệnh tâm lý gì đó thực sự đúng là chuyện riêng tư của người ta...

Rối rắm mãi, đến cuối cùng, cô vẫn đi tới trước cửa phòng của anh.

Do dự một lát cô gõ cửa phòng anh. Phó Thần Thương vừa mới tắm xong, vừa lau tóc vừa mở cửa, thấy An Cửu đã muộn như thế còn đến gõ cửa phòng mình liền có chút kinh ngạc, "An Cửu?"

An Cửu tránh nhìn vào một mảng lớn cảnh xuân ở trước mắt, "Em có thể vào không?"

Phó Thần Thương nghiêng người tránh ra, "Dĩ nhiên."

Phó Thần Thương bảo cô ngồi xuống ở trên ghế sofa, sau đó vội vàng đi lấy cho cô một chút bánh ngọt và sữa tươi.

Cái sofa này, tối hôm qua có phải là bọn họ đã ở tại trên ghế sa lon... Hơn nữa còn là do cô chủ động!

An Cửu cảm thấy có chút lúng túng, khẽ ho nhẹ một tiếng để che giấu sự bối rối của mình, "Không cần bận rộn làm gì, em tới đây là... là có chút chuyện muốn hỏi anh một chút."

Chương 213: Về nhà

Editor: Mẹ Bầu

Phó Thần Thương ngồi xuống ở bên cạnh cô, "Em cứ hỏi đi."

An Cửu sắp xếp lời muốn hỏi một chút, sau đó mới nói với Phó Thần Thương: "Tối hôm qua anh ngủ có ngon không? Ý của em là, tối hôm qua anh ngủ thế nào?"

"Tối hôm qua?" Vẻ mặt Phó Thần Thương nhận nhạo, sờ sờ cằm một cái.

Vẻ mặt của An Cửu tối đen, "Điều then chốt là buổi tối hôm qua, có phải là anh đã ngủ thiếp đi không."

Phó Thần Thương cảm thấy cái vấn đề này có chút gì đó không giống như bình thường, "Tại sao em lại hỏi như thế? "

"Anh hãy trả lời vấn đề em hỏi trước đã." An Cửu nghiêm nghị.

Phó Thần Thương gật đầu một cái, "Rất tốt."

Tối hôm qua, tuy rằng bởi vì cô lên cơn sốt cao, nên anh bị giày vò một trận, nhưng quả thực trong mấy ngày liên tục vừa qua, đây là một lần anh được ngủ một giấc an ổn nhất.

Nghe vậy thái độ của An Cửu lập tức thả lỏng hẳn ra, cô nặng nề thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

Nói cách khác, mình cũng vẫn còn có sức ảnh hưởng... cô chỉ sợ là... sợ là Thẩm Hoán nói quá khoa trương, sợ mình không có biện pháp để giúp anh...

Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn cảm thấy có một số việc nên nói rõ ra thì vẫn tốt hơn, sở dĩ cô nghĩ quanh quẩn mãi, không phải là bởi vì có trong lòng có vướng mắc hay sao?

Vì vậy An Cửu mở miệng nói: "Ngày hôm qua em đã gặp Thẩm Hoán."

"Hả?" Phó Thần Thương nghe thấy tên người kia chỉ nói với cô một từ như vậy, vẻ mặt không chút thay đổi.

An Cửu mím mím môi, "Chuyện gì đã qua thì cũng đã đi qua, em cũng không muốn nhắc lại làm gì, bởi vì trong cuộc sống còn có nhiều thứ, nhiều chuyện quan trọng hơn. Em cũng hi vọng anh... Không nên tự hành hạ mình nữa."

Mặc dù vừa mới rồi anh hoàn toàn không có ý định thừa nhận, nhưng vào lúc này thật sự cũng không giả bộ ngu, chỉ nhẹ nhàng nói như gió thổi mây bay, "Đây là tự anh chấp nhận, nếu là ở trong phòng giam, đương nhiên sẽ không tránh được việc sử dụng hình phạt."

Anh thừa nhận đã từng cố ý giả bộ yếu thế để thử dò xét thái độ của cô. Hi vọng cô sẽ mềm lòng đối với bản thân mình, bởi vì điều này đại biểu trong lòng cô vẫn còn có anh. Chỉ là, ở trong quan niệm của Phó Thần Thương, anh tình nguyện bị người ta ước ao ghen tị, làm địch thủ hay là làm cái đinh trong mắt, chứ nhất định không nguyện ý tiếp nhận ánh mắt thông cảm lẫn thương hại của người khác. Cái mà anh không muốn nhất, chính là sự thông cảm, nhất là người phụ nữ mà mình yêu thích...

Đối với cách nói tự làm khổ này của Phó Thần Thương, An Cửu đành chỉ biết im lặng, "Hình phạt cái gì mà hình phạt, bây giờ là pháp luật quốc gia, coi như ngồi tù vẫn còn được phóng thích! Có bệnh thì phải điều trị cho tốt, đừng có cả ngày cứ nghĩ ngổn ngang trăm mối như thế! Như việc anh ngủ không ngon một thời gian dài như vậy, sẽ gây nhiều tổn thương cho thân thể, công việc lại bận rộn, còn có bệnh bao tử..."

An Cửu ở đó nói thao thao bất tuyệt, càng nói vẻ mặt càng khó nhìn, càng nói mày càng nhíu lại thêm chặt hơn. Vẻ mặt Phó Thần Thương lại giống như được gió xuân thổi hiu hiu, được mưa xuân ẩm ướt làm cho dịu mát vậy, chỉ cười yếu ớt, thờ dãi một hơi ngưng mắt nhìn cô...

An Cửu bị anh nhìn đến mức cảm thấy sợ hãi, "Nhìn... anh nhìn cái gì vậy? Em nói như vậy anh còn không cảm thấy vui mừng, em nói điều gì không phải hay sao?"

Phó Thần Thương sáp lại gần thêm một chút, cầm lấy bàn tay của cô, giữ lại ở trong lòng bàn tay của mình, xoa xoa vuốt vuốt một lúc, sau đó áp vào bên khóe môi hơi lạnh của mình, "Em đau lòng vì anh sao?"

Vành tai An Cửu lập tức đỏ ửng lên, dần dần từng chút nóng rực lên. Cô quay đầu ra chỗ khác, tức giận nói: "Tối nay em bắt đầu sẽ ngủ ở nơi này rồi, đến chừng nào thì anh ngủ, đến lúc nào thì anh tỉnh lại, mỗi ngày anh ngủ được mấy tiếng, nằm mộng thấy gì, trước khi đi ngủ suy nghĩ chuyện gì... anh đều phải nhớ kỹ, kê khai lại đầy đủ giao cho em, cho đến khi nào sức khỏe của anh đã hồi phục lại mới thôi."

Phó Thần Thương cong môi lên, "Nếu như cả đời anh cũng không

hồi phục lại được thì phải làm sao đây? Em sẽ ngủ với anh cả đời sao?"

An Cửu hứ mấy tiếng, "Quạ đen, nào có ai như anh chứ, thế nào mà lại tự nguyện rửa mình như vậy!"

"An Cửu..."

"Sao vậy?"

"Em không phải là ăn tủy mới biết vị, cố ý dùng cơ hội này để lấy cơ hoàn hảo có thể quang minh chính đại ngủ chung với anh đấy chứ?"

Cũng biết con người này chỉ giữ được sự đơn thuần không được bao lâu, sau đó từ đơn thuần lập tức sẽ chuyển sang hình thức cầm thú ngay được. An Cửu giận đến mức đỉnh đầu bốc khói, cô nhặt một chiếc gối để ở bên cạnh lên, sau đó liền nện luôn cái gối vào khuôn mặt đang bày ra cái vẻ chỉ muốn bị đánh vào mặt kia, "Thúi lắm! Bà cô đây muốn ngủ với nhà anh mà còn phải kiếm cớ hay sao, hả?!"

Phó Thần Thương cười đến mức trong lòng đặc biệt thoải mái, anh ôm lấy cô siết vào trong ngực, "Nói cũng phải, bà xã đại nhân à, tối nay... em có cần anh thị tẩm (*) hay không?"

(*) Thị tẩm là từ Hán Việt, chữ Hán viết 侍寢, nghĩa là người nữ ngủ cùng, xưa kia cum từ "thị tẩm" thường dùng chỉ phi tần được ngủ cùng vua. Nghĩa gốc chữ "Thị" nghĩa là hầu, "Tẩm" nghĩa là ngủ.

Bàn tay nhỏ bé của An Cửu vung lên, đồng ý. Sợ gì anh chứ! Đối phó người này tuyệt đối không thể xấu hổ, lại càng không thể dè dặt, nếu không người này chỉ biết được voi đòi tiên, lại càng lưu manh hơn!

Mà cuối cùng sự thật chứng minh, mặc kệ cô làm thế nào thì làm, hình như cuối cùng mọi sự thua thiệt vẫn đều thuộc về cô...

Tỉ dụ như hiện tại, rõ ràng tối hôm qua người này đã từng nói rằng, về sau này sẽ dịu dàng, vậy mà mới chỉ qua có một buổi tối, liền vút ra sau gáy rồi quên sạch luôn.

Vừa mới bắt đầu còn biết thu lại, đến cuối cùng càng ngày càng không thu lại được.

"Bà xã, anh có thể nhanh hơn một chút được không?"

"Không...Không cần..."

"Ừmh, như vậy cũng tốt."

"Ừ a... Em buồn ngủ quá, làm sao anh vẫn còn chưa xong vậy?"

"Bởi vì em không cho phép anh nhanh mà!"

"Lại tới chiêu này! Có phiền hay không chứ..."

Cho đến khi đùa giỡn đủ rồi, sắp làm cho cô phát bực, Phó Thần Thương mới chịu bỏ qua, để cho cô nằm úp sấp lại, quỳ ở trên giường, bàn tay chống nạnh, ngực bụng ướm mồ hôi áp sát vào sau lưng của cô. Mỗi lần hòa nhập cũng đều lút cán, mỗi một lúc một nặng hơn, đến lần va chạm cuối cùng khiến cô nằm phục xuống ở trên cái gối đầu, chỉ còn lại cái mông bị nâng lên thật cao, sau một hồi va chạm kịch liệt, rốt cuộc đến lúc trước khi cô run rẩy ngắt đi, anh mới chịu bỏ qua cho cô...

Hai người ôm nhau ngủ. Không quá một canh giờ sau, đang mơ mơ

màng màng, theo bản năng An Cửu liền tỉnh dậy, chống thân thể lên ngồi dậy, sờ soạng bốn phía tìm quần áo để mặc.

Phó Thần Thương cầm lấy tay cô sờ vào bộ ngực mình "Sao vậy?"

"Anh không ngủ à?" An Cửu hỏi.

"Có ngủ, nhưng bị em đánh thức." Phó Thần Thương ngồi dậy.

Giấc ngủ của anh thường không được sâu, dễ dàng thức tỉnh, mặc dù anh đã quen khi có cô ở bên cạnh sẽ ngủ được hơn một chút. Tối nay, một hồi kia của cô lại càng làm cho anh giống như ngực đang bị tụ máu bầm được ép mạnh ra khiến kinh mạch trở nên thông suốt! Nhưng mà... anh cũng không chịu nổi cô cứ sờ tới sờ lui như vậy.

"Thật xin lỗi!" An Cửu gãi gãi đầu, "Có thể ngủ được là tốt rồi! Em đi về đây. Bảo bảo ở một mình như vậy em không được yên lòng."

Thân làm người mẹ, đương nhiên thời thời khắc khắc, cho dù ở tình huống nào, cô cũng luôn nhớ đến những đứa con.

Mặc dù đối với lần này Phó Thần Thương bày tỏ sự hiểu biết, nhưng mà, vừa làm xong đã vội đi luôn như vậy, anh cảm thấy mình thật sự có chút thê lương.

An Cửu nhìn anh một cái, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, "Thôi được, bây giờ anh và em cùng đi vậy."

Lúc này Phó Thần Thương mới cảm thấy tứ chi bách hài (*) cũng được nhẹ nhàng hơn...

(*) Tứ chi bách hài: Dịch nghĩa: "Tứ chi bách hài" (四肢百骸) hay là "tứ chi bách thể" (四肢百体): Tứ chi và trăm xương; chỉ các bộ phận

của thân thể, hoặc toàn bộ thân thể

Khoảng cách đến cách mạng thành công đã gần thêm được một bước...

Liếc nhìn thấy hai bảo bảo đang ngủ say ở trong căn phòng cách vách, hai người rón rén đi trở lại vào phòng ngủ.

Vào lúc này đột nhiên An Cửu có chút ngủ không được, "Ngày mai đi qua nhà, em nên chuẩn bị cái gì cho tốt đây? Em chỉ mua chút thuốc bổ... dù sao Phó Hoằng Văn bên kia cũng là trưởng bối của anh, có cần phải hay không..."

Phó Thần Thương ngắt lời cô, "An Cửu, em có thể nói như vậy, thật sự anh thấy rất vui vẻ. Thật đấy, nhưng mà, không cần đâu, anh sẽ không để cho em phải chịu uất ức, sẽ không để cho em cảm thấy khó chịu vì bị kẹp ở giữa. Anh cả ở bên kia... không bao lâu nữa cũng sẽ trở lại nước ngoài thôi."

Giọng nói của Phó Thần Thương có chút lạnh lẽo.

An Cửu đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội vàng hỏi, "Chuyện tối ngày hôm qua cũng không phải ngoài ý muốn có đúng hay không?"

"Đừng lo lắng, chuyện này anh sẽ xử lý tốt." Sợ An Cửu lo lắng, Phó Thần Thương hôn một cái lên trán của cô, "Bây giờ anh không phải chỉ có một mình, sẽ không để có chuyện xảy ra với mình đâu."

An Cửu thoáng yên tâm một chút. Phó Thần Thương có thể nắm trong tay một tập đoàn to như vậy, đương nhiên anh phải có thủ đoạn. Cô biết phải cận kề lắm thì anh mới chịu động thủ, nghĩ tới anh chỉ có một mình, An Cửu không khỏi có chút bận tâm, "Vậy..."

Câu nói vừa muốn hỏi đã ra đến miệng, nhưng cô lại sợ nói ra sẽ dẫn tới sự cãi vã, vì vậy đành nuốt trở vào.

Phó Thần Thương dĩ nhiên rất hiểu tâm tư của cô, nhưng anh cũng không hề lộ ra vẻ không vui, "Về phần Cảnh Hi, chuyện này phải do chính anh tự lựa chọn."

--- -----

Ngày hôm sau, ở nhà cũ.

Mặc dù một nhà bốn người cũng không hề mặc quần áo cho ba mẹ và con, chỉ là lần đầu tiên dùng loại hình thức như vậy để bước vào nhà cũ, cũng đã đủ đưa tới sự chấn động rồi.

Xa xa đã nhìn thấy người làm chạy vào để thông báo, vừa mới xuống xe đã có người tới tiếp đỡ mấy món đồ ở trong tay cô, nghênh đón bọn họ vào cửa.

"Tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư đáng dập thật là anh tuấn, tựa như là ở trong tranh tết bước ra ngoài vậy!"

"Đúng đó! Có thể trở lại là tốt rồi, lão gia cùng phu nhân cũng đã thầm mong biết bao nhiêu ngày rồi! Ngày ngày lão gia đều cầm trong tay tấm hình của tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư mà ngắm nghía, tưởng chừng như đã sắp hư cả hình mất rồi... Mau vào đi, vào bên trong cho mát!"

An Cửu nghe thấy những người làm ở đây đều thật tâm vui mừng và hoan nghênh bọn họ. Nhìn dáng dấp cũng biết Phó Hoằng Văn sống không thể nào được lòng người. Nếu không đúng như vậy thì từng người một sẽ không có kiêu khi thấy Phó Thần Thương đều như thấy cứu tinh vậy.

Ở trong mắt bọn họ, cho dù Phó Thần Thương có đến mấy năm đều không trở lại, nhưng trong lòng bọn họ cũng chỉ có anh mới chính là gia chủ, là trụ cột của Phó thị.

Phùng Uyển không hổ là một người biết cư xử, thấy bốn người bọn họ, việc đầu tiên không phải là nhìn Phó Thần Thương, cũng không phải là nhìn hai đứa trẻ, mà là nhiệt tình kéo tay An Cửu, "Tới đây, có mệt hay không? Bên ngoài nóng lắm! Nhanh ngồi xuống ăn chút dưa hấu, dưa vừa mới hái xuống, vừa mới bỏ ra đấy..."

Phó Hoằng Văn và Tô Nhu tất cả đều ở đây, bất kể là nói chuyện hay là vẻ mặt thể hiện cũng tương đối khéo léo, nhiệt tình hàn huyên, người một nhà vui vẻ hòa thuận, không nhìn ra bộ dạng có xa cách chút nào.

Ông cụ bởi vì đứa con trai vô dụng Phó Thần Thương đã để cho ông phải chờ đợi lâu như vậy, đến hôm nay mới thấy anh mang theo vợ con về nhà vẻ mặt khá là bất mãn, vẫn chống gậy, giữ bộ mặt bất mãn không nói lời nào. Nhưng khi vừa nhìn thấy hai đứa trẻ chạy ùa tới giòn giã kêu "ông nội" thì tất cả mọi hỏa khí trong người cũng biến mất, cười vui vẻ đến mức khó phải bàn. Khiến Phó Hoằng Văn cùng Tô Nhu đứng ở bên cạnh nhìn thấy cũng vụng trộm nhíu nhíu mày.

Tô Nhu lặng lẽ đi tới một bên gọi điện thoại.

"Những hành vi này Phó Thần Thương nhìn thấy đều liếc mắt nhìn vẻ khinh thường, chuyện hư hỏng có cái gì tốt mà phải vội vàng? Không có tiền đồ! Hôm nay cho dù chuyện có lớn bằng trời bà cũng phải trở lại cho tôi..."

Chương 214: Qua đêm

Editor: Mẹ Bầu

Khoảng một giờ sau thì Phó Cảnh Hi trở về.

Ngày mùa hè nắng chói chang, thế nhưng nhìn anh lại giống như bị một nửa thế giới ngăn cách, không bị dính một chút nóng bỏng nào vào người, giống như trận gió mát hiu hiu thổi đến.

Đang gặm dưa hấu, trên mặt dính đầy hạt dưa hấu Phạn Phạn nhìn thấy Phó Cảnh Hi thì ánh mắt sáng lên, lập tức liền ném dưa hấu đi, bổ nhào tới miệng gọi liên tiếp giòn giã: "Anh Cảnh Hi, anh Cảnh Hi, anh Cảnh Hi..."

Phó Cảnh Hi mặc chiếc áo choàng màu đậm, ống tay áo quây kín quanh cổ áo sơ mi dựng thẳng. Ở trong kiểu thời tiết thế này, kiểu ăn mặc như vậy có vẻ không chút phù hợp lắm, nhưng bộ quần áo này được mặc ở trên người anh, thì lại không thấy thể hiện sự đột ngột chút nào.

Thấy Phạn Phạn đang chạy tới về phía mình, cặp mắt của Phó Cảnh Hi vốn có chút lạnh nhạt và tối tăm liền được thay thế bởi ánh nhìn đầy thương yêu và cưng chiều. Anh ngồi xổm người xuống, khẽ ôm lấy cô bé, sau đó lại đẩy cô bé hơi cách xa ra một chút, không cho phép cô bé quá kề cận ở bên mình.

"Anh Cảnh Hi?" Phạn Phạn không hiểu nhìn lại anh, có chút uất ức .

Phó Cảnh Hi gọt gọt hạt dưa hấu dính ở trên khóe miệng của cô bé

xuống, "Anh đang bị cảm, sẽ lây sang cho em mất."

"Em không sợ! Sức khỏe của Phạn Phạn rất tuyệt đấy!" Cô gái nhỏ mập mập vỗ vỗ tay lên thân thể của mình, sau đó liền cứ thế bỏ vào trong ngực của anh.

Nét mặt của Phó Cảnh Hi vẫn là giữ vẻ dịu dàng như cũ, nhưng trong lúc vô tình An Cửu lại chú ý thấy rõ ràng thời điểm Phạn Phạn nhào tới, thì bàn tay của Phó Cảnh Hi khẽ nắm chặt lại.

An Cửu lên tiếng đúng lúc, "Phạn Phạn tới đây, không được hồ đồ."

Cô nhóc vắn vẹo uốn éo một lúc, sau đó mới bắt đầu chạy về, lại được ông cụ đỡ dành, tiếp tục ăn dưa hấu.

Phùng Uyển và Tô Nhu bận việc ở phòng bếp. Phó Hoằng Văn từ đầu tới đuôi đều đứng hầu ở bên cạnh ông cụ. Có việc gì cần ông cụ chỉ cần gật đầu nhẹ, hoặc phẩy cái tay một cái, mọi việc anh ta đều tự thân tự lực để giúp ông làm xong. Việc bưng trà rót nước gì gì đó, hoàn toàn không cần đến mấy người giúp việc nhúng tay làm, hoàn toàn là hình mẫu của một người con trai cả có hiếu.

Phó Cảnh Hi đi tới cất tiếng chào ông cụ và Phó Hoằng Văn, sau đó nhìn về phía An Cửu và Phó Thần Thương chào, "Chú Hai, thím Hai."

Nói xong vẻ mặt tự nhiên đi đến ghế sofa ở đối diện ngồi xuống.

An Cửu và Phó Thần Thương ngồi song song với nhau. Phó Thần Thương thả lỏng người, ngồi giữa người dựa lên trên ghế sofa, một cánh tay khoác lên trên lưng sofa, phía sau lưng An Cửu. Tuy anh không có bất kỳ sự tiếp xúc thân thể nào với cô, nhưng như vậy cũng đã tuyên bố rõ quyền sở hữu.

An Cửu rót chén nước cho Phó Cảnh Hi, "Bị cảm sao? Đã đến gặp bác sĩ hay chưa? Công việc tuy quan trọng, nhưng mà cũng cần phải chú ý đến sức khỏe."

"Không sao, chút tật xấu, đã uống thuốc rồi." Phó Cảnh Hi nhận chén nước, "Cám ơn thím Hai."

Phó Cảnh Hi nói hai từ "thím Hai" kia vô cùng trơn tru lưu loát. Nói xong vẫn vô cùng tự nhiên, ngược lại An Cửu lại bị cách gọi này làm cho có chút đứng ngồi không yên. Mặc dù trước khi đến đây, cô sớm đã có sự chuẩn bị tâm lý, nhưng vào giờ phút này cô vẫn cảm thấy khó tránh khỏi có chút lúng túng.

An Cửu liếc nhìn Phó Thần Thương như nhờ giúp đỡ, sau đó rất cuộc người nào đó cũng mở miệng nói chuyện, nhưng cũng chỉ nói: "Khách khí cái gì, chứ, đều là người một nhà cả."

Phó Cảnh Hi chỉ đáp lại bằng ý cười nhàn nhạt.

An Cửu bỗng cảm thấy cả người càng trở nên không được bình thường. Ở trước mặt mọi người cô không tiện phát tác, nên không thể làm gì khác hơn là tiếp tục trong cái cảnh thái bình giả tạo.

Cô cảm thấy trạng thái của Phó Cảnh Hi lúc này hình như có chút gì đó không đúng. Nhưng là cụ thể là cái gì thì cô vẫn không thể nào nói ra được cụ thể tận cùng là không đúng ở chỗ nào. Bình thường tính tình của anh thoạt nhìn thì thanh thanh đạm đạm, hiện tại thì chỉ càng có hơn chứ không kém. Loại trạng thái này bản thân anh cũng thấy không có cái gì là không ổn, bởi vì tính tình của anh vốn như thế. Nhưng mà, với Phó Hoằng Văn và Phó Thần Thương bề ngoài thì có vẻ gió êm sóng lặng, nhưng trên thực tế thì đang trong tình huống sóng ngầm mãnh liệt. Giữ được thái độ bình tĩnh như vậy, đến mức

gần như làm cho người ta khó tránh khỏi cảm thấy kỳ quái.

"Ơ! Hôm nay mọi người ở đây thật là đầy đủ nhỉ..." Phó Hoa Sinh mặc trên người áo sơ mi màu hồng nhạt, khóe môi trước sau vẫn cứ cong lên nở một nụ cười như bất cần đời, thong thả khoan thai cất bước tiến vào.

Phó Hoa Sinh đến phá vỡ bầu không khí ngưng trệ, đến mức gần như làm cho người ta sắp hít thở không thông. Chưa từng bao giờ An Cửu mong đợi Phó Hoa Sinh đến giống như giờ phút này.

Phùng Uyển tự mình bung món ăn đi ra ngoài. Vừa nhìn thấy Phó Hoa Sinh liền tức giận nói: "Nói hay lắm hôm nay người một nhà cùng nhau ăn cơm, vậy mà đến bây giờ con mới thêm đến, tất cả mọi người chờ một mình con đấy, con thật không biết xấu hổ!"

Phó Hoa Sinh bước đến tới gần hít hà mùi thịt kho thơm mê người, vừa định duỗi móng vuốt ra liền bị Phùng Uyển đánh cho một cái rớt xuống.

Phó Hoa Sinh xoa xoa chỗ đỏ vì bị móng tay đập vào, bĩu môi, "Chậc, cái gì mà tất cả mọi người chờ một mình con chứ. Rõ ràng là thời gian con đi đến nơi này thật vừa đúng mà, đến bây giờ mẹ cũng mới bung món ăn ra, còn nói cái gì mà chờ con chứ! Ở nhà chúng ta, con biết rất rõ ràng có một điều không nhân quyền nhất chính là, có thể còn lại một chút đồ cơm thừa canh cặn để ăn cũng là không tệ rồi!"

Phùng Uyển liếc nhìn anh một cái đầy vẻ ghét bỏ, "Chờ đến ngày nào đó anh an an ổn ổn, ấn định được một cô gái tốt nguyện ý muốn lấy mình rồi, thì đến lúc đó anh mới có nhân quyền!"

"Ấy ấy! Cái gì gọi là nguyện ý muốn lấy con chứ! Phùng Uyển nữ sĩ

à, chả lẽ ở trong mắt của mẹ, con lại chính là một người có giá thấp kém đến như vậy hay sao? Mẹ cứ thử nhìn con trai mẹ xem nào, nhìn xem con trai của mẹ có gương mặt phong hoa tuyết vờn như thế nào! Hết thấy đều do mẹ chân truyền, mẹ vũ nhục con chính là đang vũ nhục mẹ... Ái chà..." Phó Hoa Sinh vừa làm nhảm kêu la không ngừng, vừa cùng đi vào phòng bếp.

An Cửu nhìn Phó Hoa Sinh đầy vẻ phô trương, không nhịn được khẽ cười lắc đầu một cái, lúc thu hồi ánh mắt chợt xẹt qua Phó Cảnh Hi, ở trên gương mặt của Phó Cảnh Hi, cô nhận thấy có biểu cảm gần giống với sự... hâm mộ...

Một bữa cơm gia đình ăn uống thật hoà thuận vui vẻ. Cô nhóc Phạn Phạn đoán chừng ăn bụng cũng sắp bị vỡ đến nơi rồi.

Bởi vì đây là lần đầu tiên An Cửu được đưa tới nhà cũ ăn cơm, cho nên cô cũng không tiện nhiều lời sợ phá hủy bầu không khí. Huống chi ông cụ vẫn cứng chiều Phạn Phạn như thế, tưởng chừng như ngàn theo trăm thuận, cứ gấp thức ăn vào hộp khẩu vị vào trong chén của cô nhóc, nhìn thấy cháu gái ăn ngon miệng ông đã vui mừng lại càng thêm vui mừng. Vì vậy An Cửu lại càng không tiện mở miệng để nói gì.

Cuối cùng An Cửu thật sự quá lo lắng cho cái bụng nhỏ của con gái. Cô liền đưa chân đá đá vào chân Phó Thần Thương ở bên cạnh, phía dưới bàn ăn cơm

Phó Thần Thương chậm rãi liếc nhìn cô một cái, sau đó ở dưới ánh mắt cảnh cáo của bà xã, anh liền mở miệng nói điều đình, "Cha, ngài muốn để cho con bé ăn no đến chết hay sao?"

An Cửu thiếu chút nữa chỉ muốn đập đầu xuống đất. Khốn kiếp anh thật sự không thể nói được những câu dễ nghe hơn hay sao?

Quả nhiên gương mặt của ông cụ đều đen ròi, "Trẻ con phải ăn được nhiều thì thân thể mới khỏe mạnh, anh thì biết cái gì! Không phải là ai cũng cần ăn kiêng giống như anh đâu?"

Tiểu bảo bối Đoàn Đoàn nháy cảm, lập tức ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt liền mấy cái.

Ông cụ lập tức gấp một miếng thịt cho cu cậu, mềm giọng nói như trấn an, "Đoàn Đoàn bảo bối, không phải là ông nội nói cháu đâu, không phải là ông nội nói cháu đâu! Nói ba của cháu đấy... Nào cháu ăn thịt đi..."

Phạn Phạn chỉ lo vùi đầu ra sức ăn, không chút chú ý tới những biến hóa trên bàn ăn. Cô nhóc này mỗi khi ăn cơm thì lập tức quên hết tất cả mọi chuyện, khỏi phải nói tới chuyện ăn chuyên tâm như thế nào.

Cho đến...

Cho đến lúc Phó Cảnh Hi mở miệng nhắc nhở một câu, "Phạn Phạn à, bánh quế."

Phạn Phạn ngẩng đầu lên nhìn Phó Cảnh Hi, lập tức liền ngoan ngoãn ngưng luôn việc ăn hải sản, không tiếp tục nhìn chăm chăm vào mấy món ăn hợp khẩu vị cả đời của mình nữa.

Phó Cảnh Hi hài lòng gật đầu một cái, nhìn cô bé hai mắt đang chớp chớp.

An Cửu thở phào nhẹ nhõm, vẫn là Cảnh Hi có biện pháp... đến ngay cả cô cũng không ngờ đến...

Nói đến bánh quế, cũng cần phải nhắc chuyện ngày ấy khi đang còn

ở nước Mỹ. Lúc ấy Phan Phan không quên nhắc Cảnh Hi mang tới thứ đặc sản mà cô bé rất yêu thích này. Thế nào mà ăn mãi vẫn thấy không đủ, ngăn cản cô bé ăn trước mặt, thì cô bé lại len lén ăn vụng sau lưng. Kết quả ăn hăng quá hoá dở, ăn quá nhiều bánh quế rồi, cho tới một thời gian thật dài sau này, mỗi khi nhìn thấy bánh quế Phan Phan đều bị ói ra. Vì thế thật lâu sau Phan Phan vẫn còn cảm thấy đau lòng, rõ ràng là bánh quế ăn ngon như vậy, không hiểu tại sao mà mình lại không thể nào ăn vào được nữa cơ chứ!

Sau đó Cảnh Hi liền giải thích cho cô bé biết chân lý của việc ăn ngon miệng là như thế nào, tức là phải có chừng có mực.

Kể từ lúc đó thói quen ăn uống của cô nhóc bắt đầu tốt lên rất nhiều, không còn thích cái gì thì ăn cái ấy nữa, chỉ là sức tự chủ của cô nhóc thì hơi bị kém, có lúc vẫn không thể khống chế được, như mới vừa rồi, Cảnh Hi đã phải nhắc nhở mới nhớ tới. Phó Thần Thương không nhanh không chậm gấp cho An Cửu một món ăn, ánh mắt hiện rõ sự lạnh lùng sâu kín.

Không thể không nói, cái kiểu trơ mắt nhìn cảnh trong thời gian mình vắng mặt năm năm qua, giữa Phó Cảnh Hi và vợ con mình đã nuôi dưỡng thành sự ăn ý với nhau như vậy. Nghe Phó Cảnh Hi nói, bản thân mình không biết chuyện nghe lại càng không hiểu lời nói ấy là như thế nào... Cái cảm giác này thật sự là... Có đủ chuyện gay go.

Bởi vì một màn mới xảy ra vừa rồi, ánh mắt của Tô Nhu nhìn Phó Cảnh Hi nhu hòa không ít, chỉ là từ đầu tới cuối, Phó Cảnh Hi cũng không hề có ánh mắt trao đổi với cô.

Phó Cảnh Hi cũng không ở lại lâu, sau buổi cơm trưa anh lại vội vã rời đi.

Cơm nước xong, Phùng Uyển và ông cụ nhất định giữ mấy người

bọn họ ở lại bằng được. Sau bữa cơm tối sau lại thuận thế lưu giữ cả nhà bọn họ ở một đêm. Thịnh tình khó chối, An Cửu không thể làm gì khác hơn đành phải đồng ý.

Sau năm năm, bây giờ cô mới lại đi cùng Phó Thần Thương vào ở tại gian phòng trước kia đã từng ở. An Cửu có cảm giác nhớ lại thời gian thác loạn.

Nơi này vậy mà vẫn sắp xếp giống nhau như đúc với thời gian năm đó. Ngay cả con vịt nhỏ cắt bằng giấy màu đỏ, cô dính vào trên gương cũng vẫn còn giữ y nguyên. Chỉ có điều, bởi vì thời gian quá lâu cho nên màu sắc đã nhạt đi, trên tường vẫn còn treo tấm ảnh cưới, tất cả giống như... Cô chưa bao giờ rời đi.

An Cửu còn đang mất hồn ngửa đầu nhìn tấm hình treo trên tường, bên hông cô tự nhiên có thêm một bàn tay, rồi sau đó một bộ ngực nóng hổi ẩm ướt áp sát vào sau lưng của cô, mùi sữa tắm thơm thoang thoảng sau khi tắm xen lẫn hơi thở mãnh liệt của phái nam xâm nhập vào trong giác quan của cô...

"Đừng làm rộn." An Cửu giận dữ, nói một câu.

Hai đứa trẻ lúc này đang ở lại chơi với ông cụ, tùy thời đều có thể tới đây.

Phó Thần Thương vùi cái đầu to lớn giống như đầu chó vào chỗ hõm vai của cô, mái tóc còn ướt khiêu khích lớp da thịt bên cổ cô, giọng nói nghe buồn buồn, "Bánh quế là cái gì..."

An Cửu đẩy cái đầu của anh ra, nói thoái thác, "Bánh quế chính là bánh quế, có thể ăn."

"..." Mặt của Phó Thần Thương bỗng tối đen lại, "Tại sao vừa nói tới

bánh quế, Phạn Phạn lại lập tức nghe lời ngay như vậy?"

Vì thế An Cửu đành phải giải thích lại đầu đuôi câu chuyện cho anh nghe.

Phó Thần Thương kề cận bên An Cửu trầm mặc một hồi lâu, giọng nói tựa như dục vọng chưa được thỏa mãn: "Chưa đủ...Nhiều hơn... Anh còn phải được biết nhiều hơn nữa..."

Chương 215: Đặt tên

Editor: Mẹ Bầu

An Cửu bắt đắc dĩ đỡ tay vào trán! Con người này có phải là vẫn còn ngây thơ giống như đứa trẻ cứ quẩn lầy mẹ, đòi kể chuyện cổ tích trước khi ngủ không.

Vừa vắn thỉnh thoảng anh vẫn hay néo nhẹ cô một cái, cơ bản đã thành thói quen, huống chi ngày hôm nay Cảnh Hi tại chỗ đó đã tạo cho anh một tình huống nguy hiểm cao độ như vậy.

An Cửu tự cảm thấy năm năm qua, thật sự mọi chuyện xưa nay xảy ra đều không có gì trầm bổng phập phồng, chỉ có thể kể lại cho anh nghe chút chuyện vặt vãnh. Lúc nói dĩ nhiên cô đều tránh nặng tìm nhẹ, tận lực không nhắc đến cái tên Phó Cảnh Hi. Mặc dù đều là chuyện nhỏ rất bình thường, nhưng mà khi vào đến tai Phó Thần Thương, thì lại nghe ra cực kỳ có ý, cho tới An Cửu kể lại xong câu chuyện, cũng bắt đầu vui vẻ chia sẻ với anh những chuyện này.

Chỉ là...

Mỗi nghe thấy cô nhắc tới một người người kia thì cứ hỏi người kia là nam hay nữ, quan hệ thế nào, đã làm cái gì. An Cửu vẫn phải cố nén nhịn sự kích động, chỉ muốn cho anh một cái tát dính vào trên tường.

"... Thật ra thì lựa chọn cái tên này hoàn toàn chỉ là vì Phạn Phạn rất ham ăn rồi, nét ăn uống của cô bé tựa như một cái thùng cơm nhỏ, cho nên mới gọi cô bé là Phạn Phạn (Phạn trong tiếng Trung nghĩa

là cơm). Còn Đoàn Đoàn thì khác, em nhất thời không nghĩ ra được cái tên gì, nghĩ tới sẽ đặt cho nó một cái tên gần với tên của Phạn Phạn, để hai cái tên gần nhau thành một bộ, cũng giống như thai long phượng thai vậy. Nhưng mà, cũng không thể gọi thẳng bé là “Thùng thùng” được, cho nên mới chọn cụm từ cơm nắm (*) như vậy... Có phải hay không còn rất khả ái?"

(*) Cơm nắm: cụm từ được ghép bởi hai từ Phạn Đoàn. Ý của An Cửu muốn nói, hai đứa con của bọn họ là trẻ sinh đôi – theo cách gọi của người Trung Quốc là thai Long Phượng. Đặt tên của hai đứa trẻ là Phạn Phạn- Đoàn Đoàn Đoàn vì khi xếp tên hai đứa trẻ cạnh nhau có ý nghĩa giống như trẻ sinh đôi – thai Long Phượng vậy.

Thùng thùng...

Nếu Đoàn Đoàn biết, thiếu chút nữa thì tên gọi của mình là “Thùng Thùng” thì chắc cậu bé sẽ khóc đến hồng người.

Phó Thần Thương nghe đến đó đã không còn từ ngữ nào để có thể hình dung ra tâm tình của mình được nữa rồi. Ngoại trừ im lặng thì anh chỉ còn biết im lặng. Đứa trẻ không có cha chính là chua cay biết bao, đến ngay cả chuyện đặt tên cũng tùy tiện như vậy.

Chỉ là, như đã từng nói, đại danh (tên chính thức) của hai đứa trẻ là: Tri Chi và Hành Chi, ngược lại nghe tên rất có tiêu chuẩn, cho tới lúc này, anh có đầy đủ lý do để hoài nghi, cái tên này tuyệt đối không phải là xuất phát từ bút tích của An Cửu.

Thấy sắc mặt của Phó Thần Thương có vẻ âm tình bất định, An Cửu có chút không hiểu rõ anh đang nghĩ cái gì. Cô còn đang suy nghĩ mới vừa rồi mình nói có chỗ nào không đúng hay không, thì nghe thấy Phó Thần Thương hỏi một câu giống như tùy ý: "Tên chính thức của Phạn Phạn và Đoàn Đoàn chắc không phải do em nghĩ ra chứ?"

Bị nói trúng, vẻ mặt của An Cửu đầy kinh ngạc, "Hả? Làm sao anh biết?"

Sau đó sắc mặt của Phó Thần Thương lại càng thật khó coi...

Bây giờ An Cửu mới hiểu được dụng ý của Phó Thần Thương khi anh hỏi câu này. Cô có chút chột dạ, liền cười khan một tiếng, "Anh cũng biết đấy, về phương diện này em thật sự không chút thành thạo, dù sao cái tên của bảo bảo là rất quan trọng, anh nói có phải hay khôn..."

Trên mặt Phó Thần Thương như đọng một tầng băng sương thật mỏng, "Phó Cảnh Hi đặt tên phải không?"

Tên gọi của bảo bảo dĩ nhiên là rất quan trọng, việc này, người làm cha như anh hoàn toàn không được tham dự còn chưa tính, lại vẫn phải nhờ người đàn ông khác đặt cho.

An Cửu không lên tiếng, coi như là chấp nhận, một hồi lâu sau cô nhìn vẻ mặt âm trầm của anh, lầu bầu nói: "Người nào đặt tên cho con thì có gì khác nhau đâu, chỉ cần dễ nghe là được. Em cũng đã cố gắng nghĩ ra cái tên để đặt tên cho hai đứa con đấy chứ. Lúc trước em đã dự định đặt tên cho con là Khai Khai, Tâm Tâm, khi gọi chúng nghe thật vui vẻ, lại vừa thuận miệng ngụ ý lại tốt đẹp. Nhưng nếu cộng thêm họ của anh vào nữa, thì lại không thể nào nghe được, cái gì mà phó tâm, nghe giống như phụ lòng vậy... nghe không lọt tai được..."

"Nói như vậy có nghĩa là anh vẫn nói sai lầm đúng không? Vậy sao em không dứt khoát để cho tất cả hai đứa trẻ đều mang họ Tống có phải là tốt hơn không!" Phó Thần Thương mặt đen lại, bật thốt lên một câu.

Nếu như là Đoàn Đoàn mang họ Tống anh có thể lý giải được ý tưởng của cô. Cô chịu để cho con gái mang theo họ của anh, anh đã rất cảm kích rồi, nhưng lúc này trong lòng Phó Thần Thương đang đầy lửa giận, tất cả đều bị anh phát tác ra ngoài.

Phải rồi, càng xóa lại càng đen! An Cửu quyết định sẽ không nói chuyện nữa, chờ đến khi anh không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Cũng may lần này tính cách của Phó Thần Thương tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Anh đưa lưng về phía cô đang ngồi ở mép giường lập tức cạ cạ vào một chút, ghé cằm lên trên vai cô nói xin lỗi: "Bà xã, thật xin lỗi, anh không nên nổi giận đối với em, chỉ là... anh bị sự ghen tỵ, đổ kị làm cho sắp phát điên lên mất rồi..."

Vào giờ phút này anh mới hiểu rõ rõ ràng chính mình có bao nhiêu nhục cười. Anh tự cho là, chỉ cần ở trước mặt cô phủi sạch mọi quan hệ của mình với Tô Hội Lê, thì cô cũng không cần phải để ý nữa. Mặc kệ là mười năm hay là hai mươi năm, dù sao cũng đều là chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Nhưng đến lúc chính mình ở trong cảnh đó thì sao chứ, ngay cả việc Phó Cảnh Hi làm bạn bè ở bên cạnh cô suốt năm năm anh cũng không có cách nào nhẫn nhịn được. Chỉ cần nhớ tới thì sự đổ kị lại khiến anh nổi điên. Tận mắt nhìn thấy bọn họ ăn ý với nhau từng ly từng tý như vậy, đã khiến anh, cho dù đã tự mình nhắc nhở như thế nào, rốt cuộc anh vẫn không thể nào khống chế được! Chính bản thân mình đã không làm được, vậy thì làm sao anh có thể yêu cầu người khác được đây!

An Cửu nhìn bộ dáng này của anh cũng thấy mềm lòng, "Không phải chỉ là một cái tên thôi sao, làm sao phải đến mức ấy, về sau sẽ để cho anh đặt tên cũng không được sao?"

Phó Thần Thương sững sờ, ngay sau đó trên mặt liền hiện lên sự

mừng rỡ như điên, "Về sau... Về sau này em cũng sẽ để cho anh đặt tên con sao?"

Ý ở ngoài lời, chẳng phải là cô đã nguyện ý tiếp tục sẽ sinh con đó sao?

Bỏ lỡ cơ hội nhìn Phan Phan và Đoàn Đoàn ra đời, trong tương lai, anh có thể bồi thường gấp trăm lần cho bọn chúng. Nhưng mà, đời này không thể được chờ đợi cùng với cô, cùng với cô nghênh đón bảo bảo ra đời, tóm lại đó vẫn là điều tiếc nuối của anh.

An Cửu nghe thấy anh vừa nói một câu như thế, cũng ý thức được, mới vừa rồi mình đã nói một câu thiếu suy nghĩ. Câu cô nói ra có nghĩa khác kia, vốn dĩ cô định giải thích, nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng của anh cực kỳ vui mừng như vậy, lời nói đã sắp ra đến môi đành phải mau chóng nuốt trở lại.

Phó Thần Thương đột nhiên có chút kích động nói, "Vậy thì hiện tại chúng ta liền bắt đầu chuẩn bị!"

"Hả? Chuẩn bị cái gì..." An Cửu không hiểu ra làm sao.

"Chuẩn bị việc mang thai ấy! Từ giờ anh sẽ bắt đầu thực hiện cai thuốc kiêng rượu, không thức đêm, còn có thuốc nữa, sợ là anh cũng không thể uống lung tung được nữa! Không uống thuốc cũng không sao hết! Bây giờ đã có em ở bên cạnh anh rồi, nhất định anh sẽ không còn bị mất ngủ nữa. Ngày mai anh sẽ đi tìm bác sĩ chuyên khoa để nhờ tư vấn một chút..."

Phó Thần Thương vẫn còn đang mãi thao thao bất tuyệt, đầu An Cửu đã tràn đầy vạch đen rồi. Không hiểu người này nói thế nào nữa, nói gió tức là mưa hay sao!

May mắn lúc này Phạn Phạn và Đoàn Đoàn chạy vào đã giải vây cho cô.

Hai tiểu tử kia đã tắm rửa xong, mặc trên người chiếc áo ngủ bằng vải bông. Quần áo của hai đứa trẻ đều là do ông cụ và Phùng Uyển chuẩn bị. Bộ quần áo An Cửu đang mặc trên người bây giờ, chính là đồ cô đã từng mặc từ năm năm trước. Tất cả quần áo của cô ở trong tủ vẫn còn y nguyên như cũ.

"Mẹ, khi ông nội bà nội giữ chúng con ở lại ngủ cùng với ông bà, con vẫn luôn suy nghĩ muốn ngủ cùng với mẹ." Đoàn Đoàn trước tiên tỏ rõ sự chân thành và lập trường của mình.

An Cửu vui mừng xoa xoa cái đầu nhỏ của con trai.

"Vạn tuế! Có thể được ngủ chung cùng với Bạt Bạt và mẹ rồi..." Phạn Phạn vừa hoan hô vừa bò lên giường, nhưng đôi chân ngắn ngủn làm cho cô bé không thể nào leo lên giường nổi. Phó Thần Thương liền giúp một tay, cô bé mới leo lên được.

Cô nhóc nháy nhót ở trên giường mấy cái, "Bạt Bạt, mẹ, anh à mọi người mau tới đây!"

An Cửu vốn đang nhúc nhúc đầu chuyện sẽ phải sắp xếp chuyện phòng ốc ngủ qua đêm như thế nào, nhưng nhà họ Phó này, từ trên xuống dưới cũng đều đã nhận định, cô nhất định phải ngủ chung một phòng cùng với Phó Thần Thương, cho nên chỉ sắp xếp cho gian phòng này. Năm năm trước cô đã làm vợ của Phó Thần Thương ở nơi này, năm năm sau lại chính là vợ trước. Thân phận này khó tránh khỏi khiến An Cửu có chút xấu hổ. Hiện tại có Phạn Phạn và Đoàn Đoàn cùng ở đây, ngược lại đã hóa giải không ít.

Một nhà bốn người nằm trên giường, Phạn Phạn đột nhiên lại ngồi

dậy, "Anh à, anh!"

"Cái gì vậy?" Đoàn Đoàn hỏi.

"Đứng lên được không! Anh trước hãy ngồi vào nơi này đã." Phạn Phạn chỉ vào cuối giường.

Đoàn Đoàn cũng không biết em gái mình nghĩ thế nào, bất đắc dĩ phải theo sự chỉ đạo của cô bé, ngồi vào khoảng trống cuối giường.

An Cửu và Phó Thần Thương, hai người cũng đối mặt nhìn nhau, sau đó chỉ thấy cô nhóc nằm ở giữa hai người bọn họ, bắt đầu lăn lộn từ bên trái sang bên phải. Một lát lăn sang đến bên An Cửu, một lát sau lại lăn đến bên cạnh Phó Thần Thương, trong miệng còn la hét: "Thật vui vẻ thật vui vẻ..."

An Cửu nâng trán, phương thức biểu đạt tâm tình của đứa trẻ này thật sự rất rất khác biệt.

Phạn Phạn lăn lộn xong rồi vẫn không quên gọi Đoàn Đoàn cũng tới thử một chút. Đoàn Đoàn không nói năng gì, chỉ nhìn em gái thật lâu, sau đó cậu bé đi qua nằm cạnh An Cửu để ngủ, hiển nhiên không muốn làm những hành động gây tuột mắt chỉ số thông minh của mình.

Phạn Phạn tâm tình tốt nên cũng không để ý, lại chạy đi quấn lấy Phó Thần Thương hỏi lung tung cái này cái kia.

Đoàn Đoàn ngủ rất nhanh, nhưng Phạn Phạn thì vẫn còn hưng phấn, phải thật lâu sau mới ngủ.

Phó Thần Thương dịu dàng nhìn hai đứa trẻ, nhẹ giọng hỏi: "Bà xã à, em nói xem, chúng ta lại tiếp tục sinh con trai hay là con gái thì tốt

hơn?"

An Cửu: "..."

Anh còn chưa có quên chuyện này sao...

"Chỉ cần là con do em sinh ra, là con trai hay là con gái anh đều thích." Phó Thần Thương lại nói.

An Cửu ho nhẹ một tiếng, "Chuyện này... vẫn nên bàn bạc lại thật kỹ đã."

Nghe được câu trả lời của cô, Phó Thần Thương thật sự không chút tức giận, "Anh hiểu rõ là em đang lo lắng cái gì, cũng chỉ vì Phạn Phạn và Đoàn Đoàn có cảm giác không an toàn nên mới có thể bài xích " sự xâm lấn" của những người khác, lo lắng người khác sẽ san sẻ bớt sự quan tâm và cưng chiều của mình. Nhưng bây giờ không giống ngày xưa nữa rồi, cho các con một gia đình hoàn chỉnh với cảm giác an toàn đầy đủ, tin tưởng nhất định hai đứa trẻ cũng sẽ cực kỳ yêu thích em trai nhỏ và em gái nhỏ của mình thôi."

Phó Thần Thương nói ra những lời này cũng xem như là một kiểu ám hiệu, thử dò xét ý của An Cửu...

Chỉ là, chuyện này cũng không phải quan trọng, kết hôn, sinh nở, cần phải làm từng bước, từng bước...

An Cửu nghe vậy nhìn hai đứa trẻ nằm ở giữa hai người bọn họ, quả thật trong lòng cô có chút thả lỏng. Thật ra thì ngược lại, bản thân cô đối với chuyện tiếp tục sinh thêm con nữa không phải là chuyện gì quá mức câu nệ. Dù sao có Đoàn Đoàn và Phạn Phạn là cô đã hài lòng rồi, nhưng mà, Phó Thần Thương thích trẻ con như vậy, mơ tưởng muốn...

Không biết bắt đầu từ khi nào, dần dần cô bắt đầu suy nghĩ đến ý tưởng của anh.

Ánh trăng dịu dàng, ban đêm yên tĩnh, ngoài cửa sổ có không biết bao nhiêu loại côn trùng đang kêu trầm bổng.

Tối nay An Cửu cố ý chống đỡ không lập tức đi ngủ ngay, chính là vì muốn quan sát tình hình giấc ngủ của Phó Thần Thương. Kết quả quả nhiên cô phát hiện ra giấc ngủ của anh có chút không giống như bình thường. Người kia căn bản là không hề ngủ, cô chờ trong chốc lát liền nghe thấy âm thanh sột sột soạt soạt, từ đỉnh đầu hình như truyền đến hơi thở nhồn nhột, sau đó là một cảm giác ấm áp mềm mại áp vào trên trán của cô, tiếp đó chuyển tới trên môi của cô...

Khi anh kéo bàn tay nhỏ bé của Đoàn Đoàn đang khoác lên bộ ngực cô xuống, thời điểm anh bắt đầu lấn tới, khoe miệng An Cửu giật giật, liền mở mắt, "Quá nửa đêm rồi, sao anh không chịu ngủ cho tốt, còn làm gì vậy? Hay là anh vẫn không ngủ được sao? Không phải anh đã nói nếu như ngủ chung thì sẽ không có vấn đề gì à..."

An Cửu hiểu lầm là anh không ngủ được cho nên mới định đánh lén cô. Nhưng thật ra là, bởi vì trước khi đi ngủ, bọn họ đã thảo luận quá nhiều về vấn đề sinh bảo bảo, cho tới lửa trong người bốc quá mạnh, dưới ánh trăng lại nhìn thấy móng vuốt nhỏ của Đoàn Đoàn đang kéo loạn áo ngủ của cô, cho nên anh mới không ngủ được.

Phó Thần Thương xị mặt, nhìn sự "đường biên giới Sở - Hán" đang đặt ở giữa hai người... Thế này mà gọi là ngủ "cùng nhau" sao...

Cái gì mà con cái, đột nhiên có một người không muốn, vậy làm thế nào bây giờ ...

Chương 216: Mất khống chế

Editor: susublue

"Không muốn đưa bé. . . . ." Phó Thần Thương thở dài thấp giọng nỉ non một câu.

An Cửu không nghe rõ, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sáng như sao trong đêm tối của anh, "Cái gì?"

"Không có gì." Phó Thần Thương quay đầu.

An Cửu thấy anh cẩn thận từng li từng tí trèo qua hai đứa bé đang nằm trong lòng cô, vươn tay đẩy anh một cái, "Đi ngủ đi. Có phải anh mệt không? Nhìn anh không tốt chút nào, cũng đừng ngừng uống thuốc. . . . ."

An Cửu nhớ ra trước khi ngủ anh có nhắc tới muốn dừng uống thuốc để có con nên vội vàng nhắc nhở anh.

"Đừng lo lắng, anh không sao." Phó Thần Thương nói xong, không cam lòng cúi người vùi đầu vào cổ cô một lúc để ngửi mùi thơm trên người cô rồi mới chậm rãi nằm xuống lại.

Sao An Cửu có thể yên tâm được, cô trợn tròn mắt một lúc lâu không ngủ được, cô đã bị lây bệnh mất ngủ của anh rồi.

Mấy phút sau cô ngồi dậy, vén chăn mỏng lên đứng xuống đất.

"Đi đâu?" Phó Thần Thương nghe thấy tiếng động thì hỏi.

"Em đi rót một ly sữa tươi cho anh." An Cửu xỏ dép đi ra ngoài phòng.

Phó Thần Thương nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, trong lòng tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào, giống như một con thú nhỏ lần đầu tiên được yêu thương.

An Cửu lần mò xuống từng bậc thang, bật nút công tắc đèn trong phòng khách lên, đang muốn xoay người đi đến tủ lạnh lấy sữa tươi thì đột nhiên thấy trên sofa phòng khách có người đang nằm. . . . .

Đã trễ thế này rồi ai lại không về phòng ngủ mà nằm ở đây? Chẳng lẽ là Phó Hoa Sinh?

An Cửu từ từ đến gần, vóc người người đó cao lớn nhưng lại hơi gầy yếu, ống tay áo sơ mi dài màu sẫm, mở hai nút áo trên cổ, hơi cong một gối lên, một cánh tay để ngang trên trán. . . . .

"Cảnh Hi. . . . ." An Cửu lẩm bẩm.

Cho dù anh lấy tay che mặt thì chỉ riêng thân hình thôi đã đủ để cô nhận ra anh rồi.

Phó Cảnh Hi nằm trên ghế sa lon, nghe thấy cô kêu tên của mình thì cơ thể run lên, chậm rãi bỏ tay xuống rồi nhìn về chỗ cô đang đứng, vẻ mặt có chút hoảng hốt, như vẫn còn ở trong mơ chưa tỉnh lại . . . .
..

"Sao lại ngủ ở đây? Uống rượu hả?"

An Cửu đi tới bên cạnh anh, quả nhiên ngửi thấy mùi rượu.

Nhìn sắc mặt anh có gì đó là lạ, An Cửu lại vươn tay sờ trán của anh, quá nóng.

"Anh sốt rồi!" An Cửu nhíu chặt chân mày: " Có biết mình sốt không? Đã uống thuốc chưa? Biết mình ngã bệnh mà trên người còn có. . . . .
. . Tại sao lại uống rượu. . . . ."

Vì An Cửu phản ứng kịp thời nên cố ý ngó lơ điều định nói, hơi lo lắng liếc nhìn hai nút áo mở rộng ở cổ. . . . .

"Anh không sao." Phó Cảnh Hi có chút yếu đuối nhắm mắt lại lần nữa.

"Đã như vậy rồi còn nói không sao, mau dậy đi, em đưa anh đến bệnh viện!"

Phó Cảnh Hi vươn tay né tránh cánh tay của cô, giọng nói có chút lạnh lùng, "Đừng động vào anh."

An Cửu tức giận: "Phó Cảnh Hi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với anh? Tự làm khổ mình rất vui sao?"

Cô đã biết sơ sơ về vết thương của anh, những phiền muộn của hắn, cô cũng không thoát khỏi liên quan đến tất cả những chuyện này, nhưng nhìn thấy bộ dạng của anh như vậy, thân phận của cô lại rất gượng gạo nên cũng không thể giúp được gì, không chỉ không thể nhúng tay vào mà còn phải sạch quan hệ với anh, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh khổ sở, cảm giác vô lực này khiến tim cô đau như bị dao cắt.

Nhìn thái độ kiên quyết của anh cô cũng không thể ép anh được, An Cửu biết dưới lầu có phòng y tế chuyên dụng nên vội vàng đi vô đó lấy hộp thuốc tới.

"Không đến bệnh viện thì ít nhất cũng phải uống thuốc, nóng như lửa đốt suốt một đêm như vậy, anh không muốn sống nữa phải không?"

Vừa dứt lời, bình thuốc trong tay đã bị hất rơi xuống sàn nhà, những viên thuốc màu trắng rơi đầy đất, ngay giây tiếp theo hai vai cô bị một lực mạnh kéo ngược ra sau, lúc hồi thần lại thì cả người đã nằm trên ghế sofa mà vừa rồi Phó Cảnh Hi đã nằm ngủ, tóc dài xốc xếch xõa xuống ghế sa lon, mà Phó Cảnh Hi thì lại đè trên người cô, một đầu gối đặt giữa hai chân cô, tròng mắt đỏ ửng nhìn cô, đôi mắt lúc nào cũng trong veo nay lại có ánh lửa lập lòe, chậm rãi nói từng câu từng chữ: "Anh nói đừng động vào anh, nghe không hiểu sao?"

Tư thế mờ ám mà nguy hiểm như vậy, Phó Cảnh Hi cũng chưa từng nói những lời châm chọc, tức giận, cảnh cáo, xa lánh cô như vậy. . . .

Đúng là không chỉ do uống say, rốt cuộc những ngày qua đã xảy ra chuyện gì?

Có phải do Phó Thần Thương đã làm cái gì không?

Cô muốn hỏi anh, nhưng lại không có lý do để quan tâm, miệng thì vẫn nói là bạn bè nhưng trên thực tế cũng chỉ tự lừa mình dối người thôi, từ khi cô gả cho Phó Thần Thương thì bọn họ đã không thể quay về như trước được nữa rồi.

Phó Cảnh Hi đè ở trên người cô, vạt áo hơi mở ra, để lộ vết thương màu đỏ ửng khiến cô nhìn thấy mà đau lòng, sốt cao cộng với say rượu làm mặt anh không có chút máu, trắng bệch như tờ giấy, hơi thở hỗn loạn, nặng nề, ánh mắt căm tức của anh quá hỗn loạn, tâm trạng anh cũng trở nên rất phức tạp. . . . .

An Cửu không hề nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn anh với ánh mắt bi thương.

Có lẽ là động đến vết thương nên Phó Cảnh Hi đau đớn nhúu mày, trên trán đổ đầy mồ hôi, vẻ mặt anh nhìn cô từ từ trở nên sợ sệt, giống như đang tìm kiếm sự giải thoát và an ủi, cúi người dựa vào cô. . . . .

Hai tay An Cửu bỗng nhiên nắm chặt.

Có nên đẩy anh ra không? Đối mặt với anh yếu ớt vô dụng như vậy, ánh mắt nhìn mình như nhìn tia hy vọng cuối cùng, nếu đẩy anh ra thì thật quá tàn nhẫn. . . . .

Nhưng cô không thể không làm như vậy. Nếu cô mềm lòng thì sẽ tạo ra tổn thương cho cả hai. . . . .

An Cửu khẽ quay đầu, hít sâu một hơi rồi vươn hai tay lên, nhưng không biết nên để đâu, không biết trên người anh có còn vết thương nào nữa không, hay là khắp người đều là. . . . .

Phó Cảnh Hi cách cô càng lúc càng gần, mà lúc cô còn đang do dự thì một cái tay vô cùng quen thuộc chen vào giữa cô và Phó Cảnh Hi nhanh như một trận gió.

Vì vậy, môi Phó Cảnh Hi liền chạm vào mu bàn tay đó, mà môi của cô thì dính vào lòng bàn tay của anh.

Ngay sau đó, cả người cô bị một đôi tay có vẻ hơi thô lỗ nhấc từ ghế sofa lên, rời khỏi cơ thể của Phó Cảnh Hi. . . . .

An Cửu ngẩng đầu lên nhìn nét mặt của Phó Thần Thương còn đáng sợ hơn so với dự liệu, hai tay siết chặt nổi đầy gân xanh, giống như

anh sẽ lập tức đâm một đâm tới vậy. . . . .

Chân của vừa động, An Cửu liền thấy kinh hãi, cơ thể bổ nhào tới ôm eo của anh, "Đừng. . . . ."

Cô cảm thấy rất rõ ràng là cơ thể Phó Thần Thương càng cứng ngắt hơn, lửa giận càng lớn, cô biết làm như vậy sẽ chọc giận anh, nhưng cô không có lựa chọn nào khác, cũng không thể trơ mắt nhìn Phó Cảnh Hi đang bị thương lại tiếp tục bị thương nữa, huống chi nguyên nhân là do cô . . . . .

Phó Cảnh Hi chán nản ngồi trên ghế sa lon, nhếch môi cười đầy ẩn ý, ngẩng đầu giễu cợt nhìn Phó Thần Thương, từ đầu đến đuôi đều là ý khiêu khích.

"Thật đáng tiếc. . . . ." Phó Cảnh Hi tiếc nuối thì thầm một tiếng, sau đó quý quyết nhìn anh, "Nhưng mà điều nên làm, hay không nên làm. . . . . Cháu đều đã làm từ sớm rồi. . . . ."

Trong mắt Phó Thần Thương đầy lửa giận, đột nhiên đi đến phía trước, níu lấy cổ áo của Phó Cảnh Hi, An Cửu dùng hết sức lực mới kéo anh lại được, "Phó Thần Thương, anh bình tĩnh một chút. . . . ."

Cô tin tưởng Phó Thần Thương sẽ không thật sự tin tưởng lời nói của Phó Cảnh Hi, nhưng nhất định anh sẽ bị chọc giận.

Đáng chết! Rốt cuộc Phó Cảnh Hi muốn làm cái gì, anh đúng là muốn đi tìm chết!

Những ngày nay Phó Cảnh Hi đều tỏ vẻ đáng thương, nhưng những điều anh làm lại ngược lại, cố ý chọc giận Phó Thần Thương, đúng say đến mất lý trí rồi. . . . .

Giờ phút này Phó Thần Thương có thể nổi điên giết người bất cứ lúc nào, nhìn chăm chăm Phó Cảnh Hi như muốn giết anh, cô nói gì anh cũng nghe không lọt.

An Cửu thật sự không có biện pháp, lặng lẽ đứng ở phía sau mò tay vào trong áo ngủ của anh, ấn xuống chỗ nhạy cảm ở xương sống anh một cái, cơ thể Phó Thần Thương run lên, cuối cùng chú ý đến cô gái đang ôm mình ở sau lưng. . . . .

"Đi thôi. . . . ." An Cửu dõ dành cực kỳ dịu dàng, sau đó nắm tay anh muốn dẫn anh đi lên lầu.

Phó Thần Thương không nhúc nhích, đứng cứng rể như một cây cột, giống như sống chết cũng không chịu đi.

An Cửu bị kẹp ở giữa hai người, đi cũng không được mà lui cũng không xong, quả thật đầu đau như muốn nứt ra, cuối cùng thật sự nổi giận, bỏ tay Phó Thần Thương ra, quay đầu lại.

"Đánh đi đánh đi! Mây người thích làm gì thì làm đi!"

Nhìn bóng lưng cô bỏ đi, hai mắt Phó Thần Thương lóe sáng, do dự một chút, cuối cùng vẫn vội vã đuổi theo.

An Cửu nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo cô ở sau lưng thì thở phào nhẹ nhõm, vừa đấm vừa xoa vẫn còn có chút tác dụng. . . . .

Cô hơi hối hận vì hôm nay về nhà cũ ăn cơm, cẩn thận từng bước mà cuối cùng vẫn thành ra như vậy.

Đúng là chuyện này vẫn chưa xong, cô mới vừa lên lầu hai thì cả người đã bị Phó Thần Thương bế lên, không trở về phòng mà là tiếp tục đi lên lầu.

Đang muốn đá văng cửa phòng ra thì An Cửu la hét một tiếng, ngăn anh lại, "Anh muốn đánh thức mọi người sao?"

Phó Thần Thương mím chặt môi mỏng, không nói một lời ôm cô tiếp tục đi về phía trước, sau đó đặt cô ngồi lên bệ cửa sổ chỗ khúc quẹo, hai cánh tay đặt hai bên cơ thể cô.

Cửa sổ sau lưng mở ra, trên bầu trời là một vầng trăng khuyết, gió đêm mùa hè thổi lạnh sống lưng, nhưng trước người lại là lồng ngực nóng bỏng khác biệt. . . . .

Chương 217: Đại kết cục (1)

Editor: susublue

Hành động vừa rồi của Phó Cảnh Hi giống như là khích bác ly gián, nhưng trực giác của cô cho thấy anh cũng không phải cố tình mà chỉ như đang xả giận. . . . .

Phó Thần Thương lạnh lùng chăm chú nhìn môi cô, vươn tay nắm lấy cằm cô, sau đó không ngừng chà lau, cho đến khi môi vừa đỏ vừa sưng lên thậm chí sắp rách da cũng không dừng lại.

Có lẽ anh nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi trong phòng khách, ánh mắt càng lúc càng thô bạo, lực tay cũng từ từ mạnh hơn. . . . .

An Cửu đã nhẫn nại đến cực hạn, đẩy tay anh ra, "Phó Thần Thương, anh đủ chưa, người bị hôn là anh không phải em, sao anh không chặt bỏ tay mình đi!"

Phó Thần Thương che mu bàn tay bị cô đánh đỏ, ánh mắt rét lạnh, ngoài ra còn có chút uất ức khó nhận thấy.

An Cửu vuốt cánh môi sưng đau nóng rục vì bị chà sát, "Em không hề làm bất cứ chuyện gì quá phạm, có tin hay không thì tùy anh."

Đứng ở lập trường của cả hai bên thì hành động vừa rồi của Phó Cảnh Hi có thể hiểu là khích bác ly gián, nhưng trực giác của cô cho thấy anh cũng không cố tình làm như vậy. . . . .

Mặc dù Phó Thần Thương không lên tiếng, nhưng nét mặt lại như

đang nói"Chưa từng làm qua vậy thì vừa rồi là cái gì".

"Vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn." An Cửu mệt mỏi giải thích.

"Nếu như anh không tới. . . . ."

"Nếu anh không tới thì em cũng sẽ đẩy anh ấy ra."

Phó Thần Thương nhìn cô một cái, rồi chế giễu cô đang lừa mình dối người, con mắt đen nhánh nhìn bầu trời đêm sau lưng cô, im lặng một lúc lâu mới mở miệng.

"Nếu như anh và Phó Cảnh Hi không phải người Phó gia, cũng không có bất cứ quan hệ gì, nếu như giữa em và cậu ta không có chướng ngại, nếu như ban đầu em không gả cho anh, nếu như khi đó người cưới em là Cảnh Hi. . . . .Có phải em sẽ . . . . ."

Câu nói tiếp theo Phó Thần Thương không nói được, tay nắm chặt đến nỗi nghe thấy tiếng răng rắc.

Có phải sẽ cam tâm tình nguyện hay không, có phải biết rõ mình bị lừa nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng hay không, giúp nó một cách toàn tâm toàn ý, có phải sẽ hạnh phúc hơn lúc này rất nhiều không. . . . .

Nghĩ đến việc mình không phải người mà cô thật lòng muốn lấy, chỉ cần nghĩ tới khả năng này là anh lại đau lòng.

Trong đầu toàn là vẻ mặt đau lòng của cô khi vừa rồi nhìn Phó Cảnh Hi. Cô quả thật muốn đẩy ra, nhưng cô thật sự bỏ được nó sao?

Mặc kệ anh chém giết quyết đoán trên thương trường, mạnh mẽ vang dội ra sao, nhưng ở trước mặt cô anh lại không có bất cứ lợi thế nào, chỉ có hai bàn tay trắng, như vậy thì sao tự tin được.

Từ sau khi cô gặp Phó Cảnh Hi trong trường thi, 3 năm học cấp 3, học lại hai năm, tổng cộng là có hơn năm năm cùng vượt qua quãng thời gian tươi đẹp, cùng có những ký ức của tuổi thanh xuân, cộng thêm việc cô bị mình lừa cho tan nát cõi lòng, cậu ta đến nước Mỹ xa xôi ở bên cạnh cô dốc lòng chăm sóc năm năm. . . . .

Mười năm! Tổng cộng là mười năm!

Anh lấy cái gì để so với cậu ta đây?

Có lẽ là báo ứng, tất cả những tổn thương lúc trước anh gây ra cho cô bây giờ đều báo ứng lên người anh.

Sau đó không biết sẽ lại là cái gì nữa đây?

An Cửu thật sự không thể giải thích, rõ ràng cô và anh đã trải qua nhiều chuyện như vậy, có yêu có hận, có sinh ly tử biệt, nhưng đến cuối cùng bọn họ vẫn ở bên nhau mà.

Tại sao anh còn phải tức giận vì một chút chuyện nhỏ như vậy, chẳng lẽ giữa bọn họ ngay cả một điều cơ bản như lòng tin mà cũng không có sao?

Cô tự nhận mình đã nhượng bộ rồi, nhưng cứ nhất định phải bắt cô và Phó Cảnh Hi coi nhau như người lạ, như nước lửa, thấy anh ấy ngã bệnh, bị thương cũng coi như không thấy thì anh mới hài lòng sao?

Giờ phút này nghe anh nói những câu giả thuyết như vậy, trong lòng An Cửu lại càng phiền não, thái độ cũng không khá hơn chút nào, lúc nói chuyện cũng có chút nóng vội.

"Phó Thần Thương, những điều anh nói vốn không có bất cứ ý nghĩa gì, chuyện này không thể nào xảy ra, lấy những chuyện không thể xảy ra để chất vấn em là có ý gì?"

Đây không phải lần đầu tiên anh biết chuyện giữa em và Cảnh Hi, nhưng mỗi một lần đều đến tranh chấp với em. Em có lén lút lên giường cùng anh ấy sau lưng anh không mà anh phải tức giận như vậy?

Anh và người phụ nữ khác yêu nhau mười năm, sau khi cưới anh vẫn vương vấn không dứt em cũng có thể chấp nhận, cũng tha thứ, nhưng còn anh, suốt ngày để bụng những chuyện vốn không thể xảy ra này, Phó Thần Thương, anh. . . . ."

An Cửu vốn còn muốn tiếp tục nói, nhưng thấy trên mặt Phó Thần Thương cứng đờ không có sức sống thì trái tim lại run lên, quay đầu lại, cắn môi im lặng.

Nếu như hôm nay không phải bị anh ép đến mức nóng nảy, cô cũng sẽ không lỡ miệng nhắc tới Tô Hội Lê, cũng sẽ không nói chuyện phải trái với anh, bởi vì như vậy quá đau đớn cho cả anh và cô.

Hai mắt Phó Thần Thương sâu thẳm, lạnh lẽo không thấy đáy, anh không hề nói gì, nhưng bàn tay đặt trên eo cô siết càng lúc càng chặt, giống như muốn hòa tan cô vào trong xương cốt.

Ngón tay luồn vào giữa những sợi tóc mềm mại, hôn xoáy tóc của cô, kiềm chế thì thầm bên tai cô một cách cực đoan: "An Cửu, anh yêu em. . . . ."

Lời tâm tình lưu luyến, giống như vừa rồi không có gì xảy ra cả.

An Cửu cũng không muốn cãi nhau với anh, vươn tay ôm anh coi

như là lấy lòng, dùng cách này để chấm dứt cãi vã.

Mặc dù vẫn lo lắng cho Phó Cảnh Hi ở dưới lầu, nhưng lúc này vất vả lắm mới khiến Phó Thần Thương bình tĩnh lại nên tất nhiên là không thể nói gì được, chỉ có thể tìm cơ hội rồi nói sau.

Phó Thần Thương cúi đầu hôn môi của cô, dịu dàng liếm mút, giống như muốn trấn an hành vi bạo ngược xúc động vừa rồi của mình. . . .

..

Anh xuất thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngẩng lên của cô dưới ánh trăng, đôi mắt mông lung. . . . .

An Cửu, anh yêu em, cho nên không khống chế nổi, mặc kệ trong lòng em có ai, mặc kệ em có yêu anh hay không, anh đều không thể nào, không thể nào buông tay.

Mò tay vào dưới váy ngủ cởi quần lót của cô, dùng ngón tay tách cánh hoa mềm mại vẫn còn khô khốc của cô ra, ngón tay xoa hoa hạch nhạy cảm, chỉ dạo đầu qua loa một chút rồi liền chen vào giữa hai chân cô, động người một cái liền xâm nhập vào chỗ sâu nhất của cô. . . . .

Lần này có chút đáng sợ hơn bất kỳ lần nào, trên da đầy những vết hôn xanh tím, thậm chí có thể cảm thấy mạch máu dưới da nhảy lên.

Giây kế tiếp là cảm giác tê liệt rất đáng sợ, An Cửu lui mông ra sau muốn trốn, nhưng đằng sau là cửa sổ, mặc dù bên ngoài là cái ban công nhỏ, nhưng nếu trở mình cũng sẽ té không nhẹ, trong tức thì không thể lui được nữa.

Cô nhìn anh cầu xin, giọng nói nghẹn ở cổ họng, "Đừng, đừng ở chỗ này, chúng ta trở về phòng có được không?"

Anh không nói lời nào, dùng hành động để đáp lại yêu cầu của cô, chậm chạp nặng nề bắt đầu ra vào, giống như một Tướng quân đã lên chiến trường rồi thì sẽ không lui về phía sau mà quyết roi giữ vững lãnh địa của mình.

Lúc cô cho là anh đã vào sâu nhất rồi thì anh lại mạnh mẽ tiến sâu hơn thế nữa, cảm giác lạ lẫm khiến cho cô hoảng sợ, hai tay đặt trên vai của anh co lại, vất vả lắm mới có thể thở nhẹ một hơi, lúc anh sắp rút ra hết thì anh lại ấn mạnh vào không chút lưu tình.

An Cửu che miệng sắp kêu lên thành tiếng, bị buộc ôm cổ anh để ổn định lại cơ thể bị anh đụng đến sắp ngã. . . . .

Anh vươn tay kéo hai chân trắng nõn của cô vòng lên hông của mình, cơ thể nghiêng về phía trước, bắp thịt, bả vai và sống lưng dưới ánh trăng căng phồng, tiếp tục động tác vừa rồi, eo cử động một chút, tốc độ đụng chạm càng lúc càng nhanh, cơ thể như Hoa Sơn Chi xinh đẹp mê hoặc người trong bóng đêm.

Vẻ mặt cô đáng yêu nhện không nổi nên cầu xin tha thứ, miệng cô há ra, nương theo động tác của anh mà không ngừng chảy nước bọt, miệng vốn dĩ là ngậm chặt, sau đó anh lại áp người xuống mút, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Cùng lúc đó động tác phía dưới không ngừng chút nào, dù có đổi tư thế thì từ đầu tới đuôi cũng không có một khe hở nào, cứ liên tục khiến cô chịu không nổi.

Nhìn cô ở dưới người mình kêu tên của mình, nở rộ vì mình, khóc thút thít vì mình, run rẩy vì mình, vui thích vì mình. . . . .

Ngày hôm sau, lúc ăn sáng cũng không thấy Phó Cảnh Hi, chỉ nghe Tô Nhu nói là nửa đêm phát sốt nên đã đi bệnh viện, lúc này An Cửu mới an tâm.

Dù thế nào thì nhà cũ cũng không thể đợi được nữa, đúng lúc hôm nay đứa bé phải đi học, An Cửu cũng có lý do nhã nhặn để từ chối, sau khi ăn sáng xong liền để đứa bé nói tạm biệt rồi rời đi.

Tuy nói đây là chuyện của nhà họ Phó, nhưng An Cửu cũng không thể không lo lắng, vì tối hôm qua đã đả kích Phó Thần Thương ngoài ý muốn, vì mình đã đối xử độc ác với Phó Cảnh Hi, vì vậy dù vô tình hay cố ý thì vẫn nghe ngóng vài tin tức thông qua Phó Hoa Sinh, nhưng lại không có kết quả gì, trong chuyện này, Phó Thần Thương sẽ làm như thế nào đây, không có bất kỳ ai biết cả.

Sau đó cô cũng dần dần mở lòng, không phải nói phải tin tưởng đối phương sao?

Sau khi trở về Phó Thần Thương không hề đề cập đến chuyện đã xảy ra ở nhà cũ, tất cả đều giống như thường ngày, ngoại trừ việc anh rất bận ra, giống như là rờn thàn thấy đầu mà không thấy đuôi vậy, số lần dẫn Phạn Phạn và Đoàn Đoàn cùng đến công ty hoặc là đi chơi cũng nhiều hơn, có lẽ là muốn thân với mấy đứa nhỏ nhiều hơn, An Cửu cũng không nghĩ nhiều.

Còn về Phó Hoàng Văn thì tạm thời không có động tĩnh gì, Phó Thần Thương vẫn không ra tay, cũng không biết đang tính toán cái gì.

-

Tập đoàn Hoa Kiến, phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Mặc dù cô nán lại đây không lâu, nhưng Phó Thần Thương còn dặn dò Tống Hưng Quốc đến phòng làm việc trang trí lại theo yêu cầu của anh, nhìn qua rất ấm áp và thoải mái.

An Cửu ngồi ở trước bàn làm việc đang hoàn tất công việc, Lục Châu đã về công ty để giao dịch, lúc này điện thoại di động trên bàn reo lên, là Phó Thần Thương gọi tới.

"Bảo bối ~" Đầu dây bên kia vang lên giọng nói chán ngấy của Phó Thần Thương.

Thấy người nào đó hôm nay có tâm trạng rất tốt.

An Cửu cười khế, "Hả?"

"Tối nay có thể để dành thời gian cho anh không?" Phó Thần Thương hỏi.

"Có chuyện gì sao?" An Cửu nhú mày, cố ý hỏi anh.

Phó Thần Thương có chút bất mãn vì cô không hiểu phong tình, "Hẹn hò."

Sau khi nói xong vẫn không quên cố ý bổ sung thêm một câu: "Là hẹn hò riêng, Phạn Phạn, Đoàn Đoàn đã giao cho Phó Hoa Sinh chăm sóc."

Nhịp tim của An Cửu không khống chế được đập nhanh hơn, nhưng giọng nói lại làm bộ như rất bình tĩnh, "Được, vừa đúng lúc đã giải quyết xong mọi chuyện rồi."

Phó Thần Thương nói địa điểm, sau đó dặn cô sau khi tan việc thì đến thẳng nơi hẹn, rồi nói thêm mấy câu tâm tình nữa.

An Cửu cúp điện thoại, lỗ tai nóng lên, trái tim còn đang đập loạn nhịp.

Tâm trạng khẩn trương cộng thêm sự mong đợi, một lát sau lại cảm thấy quần áo mình mặc trong phòng làm việc không thích hợp để đi hẹn hò, một lát sau lại suy nghĩ có nên trang điểm hay đi làm tóc lại không?

Mặc dù ngày nào cũng gặp mặt anh nhưng phần lớn thời gian đều là ở cùng bọn nhỏ, thời gian ở riêng cũng không nhiều lắm, chớ đừng nói đến việc chính thức đi hẹn hò như vậy.

Nghĩ đến việc mình đã làm mẹ người khác rồi mà còn cư xử như nữ sinh thì lại thấy hơi ngượng ngùng.

Rốt cuộc cũng chịu đựng được đến lúc tan việc, An Cửu đã sớm sắp xếp tất cả mọi chuyện ổn thỏa, lập tức nhanh chân rời khỏi phòng làm việc.

Xuống dưới lầu, đang muốn cầm chìa khóa đi lấy xe, điện thoại di động lại reo lên, An Cửu lập tức nghe, .

"Đã xuống lầu rồi, lập tức đến ngay, chẳng qua em phải trở về thay quần áo. . . . ."

An Cửu đang nói, đột nhiên phát giác có cái gì không đúng, cầm điện thoại lên liếc mắt nhìn số điện thoại hiển thị.

Phó Cảnh Hi. . . . .

Xong đời rồi, vừa rồi nghĩ là Phó Thần Thương gọi tới nên không thèm nhìn đã nhấn nghe, An Cửu lúng túng không chịu được, quyết

định lờ chuyện lúc nãy đi, ho nhẹ một tiếng hỏi: "Cảnh Hi, tìm em có việc sao?"

Đầu dây điện thoại bên kia không có bất cứ âm thanh nào.

Rõ ràng vẫn còn kết nối nhưng tại sao lại không có ai nói chuyện? An Cửu thấy kỳ quái, liên tục hỏi mấy tiếng, nhưng đầu dây bên kia vẫn không có ai đáp lại.

Trái tim An Cửu chột lạnh đi, trong đầu thoáng có một dự cảm xấu, "Này, Cảnh Hi, có nghe thấy em nói không? Anh đã xảy ra chuyện gì? Cảnh Hi?"

Dần dần, đầu dây bên kia vang lên tiếng thở gấp, An Cửu lập tức nín thở lắng nghe, âm thanh đó càng lúc càng rõ, sau đó rốt cuộc cô nghe thấy Phó Cảnh Hi đáp lại, "Không có việc gì, chỉ muốn nghe giọng của em một chút."

Không có việc gì ư? Sao có thể không có việc gì được! !

Anh nói mỗi một chữ đều cực kỳ khó khăn, phải thở hổn hển, giọng cũng run rẩy không ra hơi, nghe suy yếu lạ thường.

An Cửu nghe thấy thì sợ hết hồn hết vía, cũng không kịp nhiều lời, trực tiếp hỏi anh: "Anh ở đâu? Nói cho em biết anh đang ở đâu!"

Vừa hỏi vừa mở ghi âm điện thoại.

Đầu dây bên kia đã hoàn toàn im lặng không có bất kỳ lời hồi đáp nào.

An Cửu chuẩn bị hỏi lại lần nữa thì điện thoại đã bị cúp.

"Này, Cảnh Hi! Cảnh Hi. . . . ." An Cửu khẽ nguyên rủa một tiếng, cô gấp đến độ thiếu chút nữa ném cả điện thoại đi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh đang ở đâu?

Suy nghĩ đầu tiên của An Cửu là anh lại bị đánh, cho nên hoài nghi anh đang ở nhà cũ, nhưng nhà cũ có ông cụ và Phùng Uyển, Phó Hoàng Văn và Tô Nhu không thể nào càn rỡ như vậy được.

Đúng! Cô vẫn luôn biết. . . . .Người có thể khiến cho anh cam tâm tình nguyện bị thương thành như vậy, trừ cha mẹ của anh ra thì còn ai vào đây?

An Cửu suy nghĩ một hồi lâu cũng không có kết quả, cuối cùng mở ghi âm của di động ra xem thử có đầu mối gì hay không.

Ghi âm chỉ có mười mấy giây, An Cửu trầm ngâm lắng nghe, mới vừa rồi cô toàn tâm nghe giọng của Phó Cảnh Hi cho nên không chú ý tới cái khác, bây giờ nghe lại thì không ngờ lại thật sự phát hiện ra đầu mối. . . . .

Trong đoạn ghi âm có thể mơ hồ nghe ra chút âm thanh quen thuộc, rất giống như loa truyền thanh trong trường học. . . . .

Trong đầu An Cửu lóe lên một ý, đại học A.

Không thể là ở trong ký túc xá của sinh viên được, nhưng còn nhà trọ riêng sau ký túc xá của trường học mà Cảnh Hi thuê thì sao?

Nhưng anh đã tốt nghiệp lâu như vậy rồi mà phòng bên đó còn có thể ở được sao?

Không kịp nghĩ nhiều, An Cửu lập tức lái xe tới đó.

-
Dọc theo đường đi, lòng cô loạn như ma.

Giọng Phó Cảnh Hi nghe như đang bị thương nặng, mà vừa đúng tối nay Phó Thần Thương lại hẹn mình đi ra ngoài, hơn nữa trước đó Phó Thần Thương có bị xe đụng. . . . . Chẳng lẽ trong chuyện này có quan hệ gì sao?

Phó Thần Thương chuẩn bị ăn miếng trả miếng nhưng lại lo lắng mình sẽ phát hiện rồi ngăn cản cho nên mới dùng kế điệu hổ ly sơn kêu cô đi hẹn hò sao?

An Cửu cắn chặt môi, cô tuyệt đối không tin cũng không muốn tin vào sự suy đoán của mình, nhưng càng suy đoán. . . . . Lại càng thấy có thể.

Dù là suy nghĩ Logic hay là từ tác phong làm việc của Phó Thần Thương.

Nhưng trước khi làm rõ chuyện này thì cô không muốn định tội anh bằng bất cứ cách nào, cho dù là suy nghĩ một chút cũng không thể.

Ngay vào lúc này, chuông điện thoại lại vang lên lần nữa.

An Cửu bị tiếng chuông dọa sợ đến hết hồn hết vía, cầm lên nhìn, lần này là Phó Thần Thương.

An Cửu nhắm mắt lại ổn định tinh thần, "A lô ?"

"Đã tới chưa?" Phó Thần Thương hỏi.

Giờ phút này trong đầu An Cửu đã hỗn loạn không chịu nổi, cô không biết nên trả lời như nào, rốt cuộc có nên nói chuyện của Phó Cảnh Hi cho anh biết không.

Nếu quả thật là anh làm thì nói cho anh biết chỗ của Phó Cảnh Hi chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp sao, trước khi biết rõ sự thật thì nàng không thể mạo hiểm như vậy.

Hiện tại chỉ có thể tạm thời kéo dài thời gian. . . . .

"Vẫn chưa, em muốn về thay đồ trước."

Phó Thần Thương cũng không nghi ngờ, "Được, anh chờ em."

An Cửu lái xe chạy tới nhà trọ của Phó Cảnh Hi với tốc độ nhanh nhất, nhưng khi đến nơi thì lại đột nhiên sợ hãi.

Nhớ lại lần cuối cùng tới nơi này, là anh phí hết tâm tư muốn cô rời khỏi Phó Thần Thương, thậm chí cô còn nhớ rõ lúc ấy trên mặt anh đỏ ửng.

Khi đó Phó Thần Thương đột nhiên chạy tới, sau đó anh và Phó Thần Thương, một người che lỗ tai cô lại không biết là đang thương lượng bí mật gì. . . . .

Chỉ trì hoãn mấy giây, An Cửu nhanh chóng tỉnh táo lại, vừa vội vàng nhấn chuông cửa vừa gõ cửa rầm rầm.

Bên trong cửa không ai đáp lại, An Cửu gấp đến độ không biết làm gì cho đúng, trong lúc vô tình cúi đầu xuống thì thấy trên mặt đất trước cửa có vết máu màu đỏ sẫm, cô nhìn theo bậc thang, vết máu kia

chạy dọc theo con đường lúc cô đến đây, bởi vì vừa rồi chạy quá gấp cho nên không có phát hiện.

Phó Cảnh Hi nhất định ở bên trong, hơn nữa tuyệt đối bị thương không nhẹ, nghe giọng nói vừa rồi của anh thì có thể phán đoán là không phải chỉ bị thương ngoài da bình thường.

An Cửu cắn răng, dùng sức đập cửa, khi cửa phòng hơi mở ra thì nghiêng bả vai đụng tới, cảm giác xương cũng sắp nứt ra, đau đớn tan lòng nát dạ, cũng may cửa đã bị cô đụng gãy.

Vốn không cần tìm kiếm căn phòng này trừ một cái giường lớn ra thì không có gì cả, phòng trống rỗng, cô liếc mắt một cái liền thấy Phó Cảnh Hi vô lực nghiêng đầu tựa vào bệ cửa sổ, cửa sổ mở rộng, rèm cửa sổ bay phấp phới bên cạnh anh, đây là động tĩnh duy nhất trong căn phòng im ắng này.

Rèm cửa sổ màu vàng ấm áp, ga giường bằng nhung màu hồng. . . .
. . . Tất cả mọi thứ ở đây không khác gì so với lần trước cô tới đây.

Phó Cảnh Hi thấy trên sàn nhà bên cạnh anh có một vết máu lớn, bởi vì anh mặc áo sơmi màu đen cho nên vốn không nhìn thấy máu trên người, nhưng áo của anh được cởi nhiều nút nên có thể nhìn thấy những vết thương dễ sợ trong quần áo.

Mà tay anh vẫn đặt ở bụng, đã hoàn toàn bị máu tươi nhiễm ướt. . . .
. . .

Anh lẳng lặng dựa vào chỗ đó, không hề có sức sống. . . . .

Cảnh tượng đáng sợ này cứ đập vào mắt cô, tay chân An Cửu lạnh lẽo, đứng sững sờ tại chỗ, cả người giống như đứng trong hầm băng, thật lâu sau mới run rẩy chậm rãi đi tới gần anh.

"Cảnh Hi. . . . . Cảnh Hi. . . . ." Môi cô run lên ngời chồm hồm xuống đất, vươn tay muốn thăm dò hơi thở của anh.

Phó Cảnh Hi đột nhiên cảm nhận được nhú mảy, sau đó lúc cô còn chưa hoàn hồn từ từ mở mắt ra, hoảng hốt nhìn bóng người mơ hồ không rõ trước mắt, giọng nói khàn khàn mà khô khốc, "An Cửu. . . . ."

"Ừ! Là em! Em lập tức đưa anh đến bệnh viện!"

Không có chết! Anh không có chết!

An Cửu vui đến khóc, đang chuẩn bị đỡ anh đi, bàn tay suy yếu của anh đột nhiên bóp chặt cổ tay của cô, ánh mắt kiên quyết khác thường, "Không cần, không cần đi bệnh viện, cũng không cần gọi xe cứu thương. . . . ."

Nói xong dứt lấy điện thoại di động trong tay cô ném ra ngoài cửa sổ.

An Cửu bị hành động bất thường của anh dọa sợ ngây người, "Anh nói bậy bạ gì đó?"

Ném xong Phó Cảnh Hi đã giận đến thở hổn hển, nhưng sắc mặt cũng buông lỏng hơn, lẳng lặng nhìn cô.

Trong mắt của anh không có chút ý sống sót nào.

Phó Cảnh Hi khó khăn mím cười, "Trước khi chết có thể gặp em một lần cuối thì anh đã rất thỏa mãn rồi."

Anh gọi cuộc điện thoại kia cũng là hi vọng gặp cô một lần cuối, nhưng sau khi nghe giọng nói của cô thì lại thay đổi chủ ý.

Bây giờ cô quả thật rất hạnh phúc.

Ít nhất, còn có người hạnh phúc, như vậy là đủ rồi.

Cần gì. . . . . Cần gì phải khiến cô nhìn thấy mình thê thảm như vậy.

Trong phòng đầy mùi máu tươi đáng sợ, An Cửu cảm giác mình đang gặp một cơn ác mộng hoang đường, hoàn toàn không có cách nào để hiểu chuyện gì đang xảy ra, "Chuyện này. . . . .Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Dù có thế nào thì anh. . . . ."

Phó Cảnh Hi ngắt lời cô, "Đừng nói chuyện, hãy nghe anh nói, có mấy lời, nếu không nói thì sẽ không có cơ hội nữa. . . . ."

Lúc này An Cửu đều một lòng tập trung vào vết thương trên người anh, mặc kệ là đã xảy ra chuyện gì, hiện tại điều quan trọng nhất là đưa anh đi bệnh viện, trong lúc nóng nảy, lại bị những lời nói của anh làm cho phân tâm --

"An Cửu, năm đó anh là người đưa ra ý bắt cóc em."

"Anh. . . . . Anh nói cái gì?"

Giống như có một tảng đá nện vào tim vậy, cả người An Cửu lờ đờ.

Dù cô có hoài nghi đó không phải là một vụ bắt cóc đơn thuần mà là có người đứng sau nhưng cô cũng chưa bao giờ nghi ngờ người đó là Phó Cảnh Hi, bởi vì người bắt cóc đó rõ ràng muốn đẩy cô vào chỗ chết.

"Ngoại trừ anh ra, còn ai biết em ăn tết cùng Vương Uy nữa chứ, hơn nữa còn che dấu không kể hở. . . . ."

Tản đá lớn nhất đè nén ở trong lòng cũng đã vỡ vụn, mặc dù cú nổ này khiến anh thương tích đầy mình, nhưng Phó Cảnh Hi lại có biểu cảm giải thoát, tiếp tục nói từng câu một.

"Chuyện Tô Hội Lê trúng đạn cũng là kế hoạch của anh, kế hoạch ban đầu là ám sát Phó Thần Thương, nhưng kế hoạch này quá mạo hiểm, dù Phó Thần Thương chết rồi thì vẫn còn có Phó Hoa Sinh.

Khụ khụ, bao gồm. . . . . Kỳ Bạch sẽ kể hết mọi chân tướng ngày đó cho em biết. . . . . Anh đều biết rõ tình tiết hơn nữa còn tham dự trong đó. . . . .

Anh chính là tay sai của bọn họ, tính kế em, nói cái gì mà thích em, tỏ tình với em đều là giả bộ, toàn bộ đều là vì hai mươi phần trăm cổ phần.

Thậm chí, anh ân cần chăm sóc em và đứa bé, cầu hôn em, cũng là vì muốn lôi kéo em đồng thời chuẩn bị dùng hai đứa bé để uy hiếp Phó Thần Thương. . . . .

Ngày ấy, anh đi đón Phạn Phạn và Đoàn Đoàn không phải là tình cờ, mà là có kế hoạch muốn bắt cóc bọn nhóc để uy hiếp Phó Thần Thương giao quyền ra. . . . ."

Từng câu từng chữ đều hao phí hơi sức cuối cùng của anh, anh vội vàng nói ra câu nói cuối cùng cho cô nghe vì sợ sẽ không còn kịp nữa, Phó Cảnh Hi nặng nề thở một hơi, tự giễu nhìn cô, "Hiện tại em còn muốn cứu anh không?"

Trong một lúc mà phải nghe quá nhiều tin tức, biết quá nhiều chuyện, An Cửu hoàn toàn sửng sờ ngay tại chỗ, một hồi lâu sau mới kích động lắc đầu, "Không. . . . . Không phải như thế. . . . ."

Cô khở sở ôm đầu, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy kiên định, "Em có phán đoán của mình! Anh thật sự nghĩ em dễ gạt vậy sao?"

Nếu như chân tướng giống như anh nói vậy thì tại sao lúc vừa mới bắt đầu lại muốn chủ động thối lui, từ chối lời đề nghị cầu ông cụ; anh nói chuyện của Vương Uy hoàn toàn là ý của anh, nhưng mà em lại tận mắt thấy anh mạo hiểm tính mạng vọt vào đám cháy; còn về việc Tô Hội Lê trúng đạn, nếu như anh không khuyên cha mẹ anh thay đổi chủ ý thì người chết ắt hẳn sẽ là Phó Thần Thương; anh nói anh đưa bọn nhỏ đi là vì bắt cóc bọn nó, vậy tại sao cuối cùng lại đưa trở về bên cạnh em?

Dù anh làm cái gì thì cũng để lại đường sống, thay vì nói anh tính toán em thì không bằng nói anh đứng giữa em và cha mẹ anh để giảng hòa, anh tính toán em vậy chẳng lẽ anh chưa từng tính toán bọn họ sao? Giống như đi qua đi lại trên giây thép vậy, luôn cố gắng tìm kiếm sự cân bằng, nhưng. . . . ."

Nhưng cuối cùng lại mãi mãi không quay đầu lại được.

An Cửu cắn môi nhìn anh bị thương toàn thân, "Dù sao anh cũng là con trai của Phó Hoằng Văn và Tô Nhu, anh cho là em sẽ ngu đến mức không thấy rõ lập trường của chúng ta sao? Nhưng em thật lòng muốn trở thành bạn với anh bởi vì em tin rằng anh sẽ không thật lòng muốn tổn thương em và mấy đứa bé. Em đã đánh cuộc đúng không phải sao?"

Hai người bọn họ, một người gánh trên lưng quá nhiều trách nhiệm của gia tộc và kỳ vọng của cha mẹ, một người thì bị cha mẹ vứt bỏ, hoàn toàn không được người khác mong đợi sống trên đời.

Bọn họ là hai người không cùng một thế giới, cũng hiểu rất rõ lập

trường của nhau, cũng biết rõ sự chênh lệch giữa cả hai.

Từ gặp nhau, hiểu nhau đến giúp đỡ, ngầm hiểu lẫn nhau, bảo trì khoảng cách an toàn, mãi cho đến khi số mệnh vô tình trêu cợt.

Anh luôn phải lựa chọn những điều khó khăn, sau khi suy nghĩ, ở giữa cha mẹ và cô, lần đầu tiên Phó Cảnh Hi làm trái với ý cha mẹ, tâm nghiêng về phía cô, nhưng tạo hóa trêu ngươi, quyết định này lại khiến cô trở thành Thím hai của anh.

Bọn họ bị ép cùng xuất hiện, mà cũng chính điều này ép bọn họ đi về hai phía đối lập.

Anh cố gắng trốn tránh, từ chối đến gần cô, nhưng thực tế không cho phép, lúc mẹ ruột anh băng huyết, tử cung bị tổn thương nghiêm trọng, cả đời này bà chỉ có thể một đứa con trai là anh, anh là hy vọng duy nhất của bà, không biết là lần thứ mấy mẹ quát roi mây vào sống lưng anh, anh không thể không thỏa hiệp. . . . .

Tô Hội Lê trúng đạn, gia tăng mâu thuẫn giữa An Cửu và Phó Thần Thương, không tránh khỏi việc anh em tương tàn, mà vụ bắt cóc đó, từ đầu tới đuôi anh chỉ tiết lộ tin tức của Vương Uy, cũng không hề trực tiếp nhúng tay vào. Nếu không đến cuối cùng khi Phó Hoằng Văn và Tô Nhu nghe lời Tô Hội Lê thay đổi kế hoạch sao lại không biết chút nào cả, Phó Thần Thương cũng cho là kế hoạch của bọn họ chỉ là bắt cóc đơn thuần, nếu không cũng sẽ không yên lặng như vậy.

Khi thấy cô thương tích đầy người thiếu chút nữa chết ở trong vụ nổ, anh lại cảm thấy sợ hãi và thất bại trước nay chưa từng có, anh cho là ít nhất có thể che chở cô không bị thương, nhưng thực tế anh vốn không có cách nào khống chế được sự phát triển của mọi chuyện.

Cho nên anh đặt ra một điều kiện với cha mẹ, để cho anh có thể đoạt lại cô, hẳn chỉ lấy một người, dù năm năm sau cũng sẽ không ly hôn với cô, cho nên cô là con dâu tương lai duy nhất của bọn họ.

Anh nghĩ muốn mượn điều này để khiến cha mẹ e ngại, từ bỏ ý định làm cô bị thương.

Sau đó, kế hoạch "Lấy thân báo đáp" đã thất bại, còn có Phó Thần Thương nói một câu "Cháu không đồng ý" để từ chối việc ông cụ kêu anh li dị với An Cử. . . . .

Mọi chuyện sâu xa bên trong đã thoát khỏi sự khống chế của tất cả mọi người, thậm chí ngay cả Phó Thần Thương cũng rối rắm.

Về sau Tô Hội Lê thử dò xét từng người đã chứng thật ý đồ của Phó Thần Thương, cũng muốn khiến cô đồng ý với kế hoạch của Phó Hoàng Văn và Phùng Uyển dù đã biết rõ chân tướng, bởi vì nếu không phải như thế, thì cô ta sẽ không chiếm được bất cứ thứ gì cả.

Lần cuối cùng Phó Cảnh Hi trải nghiệm điều này là lúc tỏ tình ở Mai viên, lúc ấy bọn họ đã không có đường lui, sắp xếp cho cô biết rõ chân tướng, anh không có cách nào đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra sau khi cô biết rõ chân tướng, cô có chấp nhận được tất cả hay không, điều khiến anh bận tâm nhất chính là cô đã yêu Phó Thần Thương. . . . .

Ngày ấy, anh bất đắc dĩ nói với cô, "Mặc kệ xảy ra chuyện gì thì nhớ kỹ đã có em."

Nhưng dù thế nào thì anh cũng không thể ngờ tới, cô lại mang thai, lúc biết được tin tức nhìn vẻ mặt cảm kích của cha mẹ, anh mới hoàn toàn sững sờ đứng im tại chỗ, bọn họ đã sớm nhận ra rồi?

Khó trách. . . . . Khó trách lại gấp gáp như vậy, không tiếc nói ra tất cả. . . . .

Anh cho là mình có thể hòa giải giữa cô và cha mẹ, nếu có thể anh hi vọng hai bên không ai bị tổn thương, nhưng cuối cùng vẫn là cả hai đều bị tổn hại.

Kết quả cuối cùng của cuộc tranh đấu này là một câu nói nhượng quyền lợi, cho Phó Thần Thương tự do của Phó Chính Huân.

Mà chuyện này vẫn còn chưa kết thúc, sao Phó Hoàng Văn và Tô Nhu có thể dễ dàng buông tha như thế.

Chỉ riêng chuyện cô và đứa bé thì anh đã khó có cùng quan điểm với cha mẹ rồi, bởi vì anh hiểu rõ chính mình đã làm cô bị thương quá nặng, hẳn hi vọng có thể cố gắng hết sức chăm sóc cô và đứa bé để bù đắp tội lỗi của mình, mà anh cũng chỉ có làm như vậy mới có thể biết rõ được kế hoạch của cha mẹ.

Nhưng cũng may, anh cẩn thận nhiều năm như vậy rốt cuộc bây giờ đã kết thúc.

Anh cam tâm nói cho cô biết tất cả, lại không ngờ cô lại nói ra mấy câu này.

Nội tâm đã sớm lạnh thấu lại có chút dịu dàng, thì ra mình sống trên đời này không phải chỉ có hai bàn tay trắng. . . . .

Trong con mắt ảm đạm của Phó Cảnh Hi sáng như sao, "An Cửu, có những lời này của em, anh có chết cũng không tiếc."

An Cửu cau mày, "Có phải cha mẹ anh gây ra những vết thương này không?"

Mặc dù vết thương đáng sợ nhưng cô thật sự không dám tin là cha mẹ ruột lại có thể làm ra chuyện này, nhưng nếu như không phải bọn họ làm thì tại sao anh nhất định không chịu đến bệnh viện, có phải vì lo lắng nếu làm lớn chuyện này sẽ liên lụy đến bọn họ không?

Trong lúc cô đang nghĩ như vậy thì Phó Cảnh Hi nhìn cô, vẻ mặt bình thản nói, "Những vết thương này là anh tự tay đâm từng dao . . . . ."

An Cửu không dám tin nhìn anh, "Anh điên rồi sao?"

Phó Cảnh Hi lại cười, nụ cười luôn dịu dàng như trước nhưng vào lúc này lại khiến người ta tan nát cõi lòng.

"Anh sống 25 năm, không có một ngày được sống vì mình, chưa từng làm chuyện mình muốn làm, muốn làm nhưng không thể làm, muốn yêu nhưng không thể yêu, anh hy sinh tất cả, dù không có tự do thì ít nhất cũng phải có tình thân, nhưng quay đầu lại lại phát hiện. . . . ."

Thì ra anh chỉ có hai bàn tay trắng. Cho tới nay, nhưng thứ anh tin tưởng trả giá cho nó đều là một trò cười và âm mưu.

Con rối. . . . . Phó Thần Thương nói không sai, anh chỉ là một con rối, thậm chí. . . . . Ngay cả con rối cũng không bằng. . . . ."

An Cửu nghe thấy anh nói vậy thì như rơi vào trong sương mù, mờ mờ ảo ảo cảm thấy mình đã sờ được cái gì nhưng lại không thể bắt được trọng điểm.

Mới vừa rồi lúc Phó Cảnh Hi nói chuyện vẫn gọi Phó Hoàng Văn và Tô Nhu là "Bọn họ" , lại còn nói mình là "Tay sai" của bọn họ, điều

này đều không hợp lẽ thường.

An Cửu nín thở tiếp tục nghe tiếp.

"Anh luôn nghĩ, dù là vì quyền thế, thì người làm mẹ sao có thể ép con ruột của mình như vậy. Bà ta nghiêm khắc với anh, anh có thể cho đó là bởi vì bà ta kỳ vọng anh, nhưng tại sao anh không cảm thấy tình yêu thương của bà ta. . . . .

Phùng Uyển cũng là người nhà họ Phó, nhưng dù Phó Hoa Sinh có hồ đồ thế nào thì bà ta cũng không nên đối xử với anh ta như vậy, dù đánh chửi anh ta nhưng anh cũng có thể nhìn được vả đau lòng và trách cứ trong mắt bà ta. . . . .

Thật ra thì khi biết được kết quả này anh rất vui vẻ, bởi vì anh không cần đau lòng nữa, thì ra là bọn họ vốn không phải người thân của anh, không phải cha mẹ ruột của anh."

Rốt cuộc Phó Cảnh Hi cũng nói xong, sắc mặt đã mơ màng.

An Cửu đang mơ hồ xác thực lại mọi chuyện, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm sao, hôm nay cô bị kinh sợ quá nhiều rồi.

"Cho nên. . . . . Cho nên anh mới cắt xương trả cha, cắt thịt trả mẹ sao? Anh cho mình là Na Tra sao? Na Tra là con ruột Lý Tĩnh! Anh dùng cách này để trả công ơn nuôi dưỡng của bọn họ, dùng lỗi lầm của người khác để trừng phạt mình, sao anh lại hiền quá vậy!"

An Cửu còn chưa mắng xong, Phó Cảnh Hi đã hôn mê vì mất máu quá nhiều lần.

Hiển nhiên anh đã tính toán không đến bệnh viện mà để cơ thể chảy máu đến khô rồi chết.

Sau khi cô gả cho Phó Thần Thương thì quả thật anh từng có mục đích đến gần cô, cũng làm rất nhiều chuyện hại cô, nhưng cô lại hoàn toàn không thể hận anh nổi, trong lòng chỉ có bi ai.

Cô không hiểu rõ cụ thể là anh đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong trận đấu này anh là người bị hại không thể nghi ngờ, là vật hy sinh từ đầu đến cuối.

Chính cô cũng gặp phải những chuyện này nhưng cô vẫn có quan hệ với bà ngoại mình và Phó Chính Huân.

Nhưng Phó Cảnh Hi thì sao, ngay cả mình là ai anh cũng không biết, cứ bị cuốn vào như vậy, bị người lấy danh nghĩa tình thân coi anh như công cụ tranh quyền đoạt lợi. . . . .

An Cửu đỏ mắt, cố hết sức nâng anh lên, đồ công sở vàng nhạt của cô tiếp xúc với cơ thể của anh thì lập tức bị nhiễm đỏ.

Mặc dù nhìn Phó Cảnh Hi rất gầy, nhưng dù sao cũng cao 1m80, cô phải cố hết sức mới nâng dậy được, cộng thêm bả vai vừa rời tông cửa bị thương vào lúc này lại càng đau đến toát mồ hôi.

An Cửu kéo anh đi từng bước về phía trước, cẩn thận từng li từng tí xuống cầu thang, đột nhiên, trên vai đau đớn hơn, hoảng hốt bước hụt chân.

"A — —"

An Cửu kêu lên một tiếng, lúc cô cho là cô và Phó Cảnh Hi sẽ lăn xuống cầu thang cùng nhau thì trên vai lại nhẹ bớt đi, sau đó có một cánh tay để ngang hông của cô vững vàng ngăn cản cô nghiêng về phía trước.

Hơi thở mát lạnh quen thuộc phà vào mặt, trái tim An Cửu run lên, ngẩng đầu lên theo bản năng, nhìn thẳng vào hai đôi mắt đen nhánh như màn đêm của Phó Thần Thương.

Chương 218: Đại Kết Cục (2)

Edit: Ngocyen

Phó Thần Thương lái xe phía trước, An Cửu ngồi sau lo lắng ôm chặt Phó Cảnh Hi, chốc chốc lại khẽ liếc Phó Thần Thương.

Sao đột nhiên anh ấy lại đến đây, anh ấy biết Cảnh Hi bị thương ư?

Phen này Cảnh Hi gây náo động hẳn không nhỏ, nói không chừng người của Phó gia bây giờ đều hay tin cả rồi, nhưng sao anh ấy lại biết Cảnh Hi ở đây?

Dư Kỳ nói anh theo Cảnh Hi đến, không bằng nói anh ấy theo mình đến đây, dẫu sao lúc này nhìn thấy mình anh ấy chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên cả.

An Cửu có quá nhiều nghi vấn trong đầu, nhưng không tài nào lên tiếng hỏi được.

Đã hẹn gặp anh, nhưng không đến chỗ hẹn mà đi với người đàn ông khác, dù có lý do chính đáng nhưng anh hẳn là rất tức giận.

Huống chi vừa rồi lúc nói chuyện điện thoại mình vẫn lừa anh ấy, với trí thông minh của Phó Thần Thương, sao có thể không đoán ra cô đang dè chừng anh vì nghi ngờ anh có liên quan đến việc Cảnh Hi bị thương.

Song, nếu để cô chọn lại lần nữa, dưới tình huống đó cô vẫn sẽ làm thế.

Trên xe, Phó Thần Thương không nói một câu, không hỏi một lời, dọc đường đi hai người đều giữ im lặng.

Phó Thần Thương không đến bệnh viện mà dừng ở một phòng khám tư nhân.

Nhân viên y tế nhanh chóng đưa Cảnh Hi vào phòng cấp cứu, An Cửu và Phó Thần Thương chờ bên ngoài.

Phó Thần Thương đứng cách cô vài bước, tựa người vào cửa sổ, vẻ mặt sâu kín khó dò.

An Cửu ngồi như đóng đinh trên ghế, cô do dự nhìn anh rồi phá tan trầm mặc, "Xin lỗi anh."

Phó Thần Thương nói lỏng cà vạt, ngữ điệu vẫn bình thản như đang thăm dò hỏi, "Xin lỗi chuyện gì?"

So với cuộc hẹn của anh, đương nhiên an nguy của Cảnh Hi quan trọng hơn, vì sợ anh có liên quan đến chuyện Cảnh Hi bị thương mà dè chừng anh, nên cố tình giấu diếm trong điện thoại cũng là hợp tình hợp lý.

Tình cảm giữa cô và Cảnh Hi bao nhiêu năm qua đã hun đúc nên sự ăn ý và tín nhiệm giữa hai người mà không một người ngoài cuộc nào có thể can dự vào, còn anh, anh dựa vào đâu mà muốn cô lấy mạng sống của Phó Cảnh Hi ra để tin tưởng anh sẽ bỏ qua cho nó, tin tưởng anh dù muốn Phó Cảnh Hi biến mất trên thế gian này đến thế nào cũng sẽ bỏ đi nguyên tắc nhỏ cở tận gốc chỉ bởi vì không nở để cô đau lòng...

Phán đoán và lựa chọn của cô lúc ấy rất chính xác không còn nghi ngờ gì nữa.

Lý trí bảo anh như vậy, ngoài mặt anh tỏ vẻ không để tâm, nhưng bàn tay để trong túi quần đang siết chặt hộp nhẫn, đầu đón đang ăn mòn trái tim anh...

Anh thuyết phục được lý trí, nhưng không thắng nổi con tim.

Mấy hôm nay, anh, Phàn Phàn, Đoàn Đoàn và cả Phó Hoa Sinh cùng cố gắng tạo nên một buổi lễ cầu hôn thật đáng nhớ, về phần tại sao tạm thời không đa động đến Lão Đại, đương nhiên vì muốn dẹp loạn bên ngoài trước tiên phải ổn định nội bộ.

Hướng chi, cô luôn luôn được ưu tiên nhất, cô quan trọng hơn bất cứ chuyện gì, anh luôn biết phân nặng nhẹ.

Nhưng trong lòng cô, anh thì sao?

Thì ra cảm giác bị người ta vứt bỏ là thế này...

Cảm giác mình chỉ là "Kẻ" dự bị đang bức điên anh từng giây từng phút.

Anh nhớ lại lần cô nhìn anh chăm chăm, lần đầu tiên thổ lộ với anh bằng ánh mắt tuyệt vọng được ăn cả ngã về không, cô nói: "Vì vậy em không chịu được anh đối xử tốt với người con gái khác, đặt biệt cô ấy lại còn can dự rất nhiều trong quá khứ của anh! Dù anh chỉ nhìn cô ấy một cái em cũng không thích..."

Lúc ấy anh không thể giải thích được đó là cảm giác gì, nhiều lúc anh cảm thấy mình đã làm rất tốt, chẳng qua cô chỉ cố tình gây sự,

nhưng hiện giờ anh... Chỉ có hơn chứ không kém.

Khi đó, anh nghĩ dù có dùng hết tài sản của anh cũng không đổi lại được thứ quý giá ấy.

Không lâu trước đây anh còn nghĩ, có báo ứng gì mà chưa xảy ra với anh, kế tiếp sẽ là gì đây, bây giờ quả nhiên anh được toại nguyện, đã biết thế nào là đau thấu tâm can.

An Cửu thấy đôi mắt Phó Thần Thương âm trầm không rõ tâm trạng gì, đôi con ngươi đáng sợ như giăng một tầng kết giới ngăn cách nội tâm với thế giới bên ngoài.

Anh khẽ nói một câu "Xin lỗi chuyện gì" mà mặt không đổi sắc, nhàn nhã như không để ý, thật ra là một loại cự tuyệt.

Quả nhiên anh đang giận?

Mệt mỏi quá...

Trước kia sỡ dĩ không dám vượt qua giới hạn mà chấp nhận Phó Thần Thương, còn không phải vì sợ sẽ có cục diện ngày hôm nay ư.

Giây phút chọn ở bên Phó Thần Thương cô cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng đến khi nó xảy ra cô vẫn thấy mệt mỏi, còn khó chịu hơn trong tưởng tượng của cô.

Có phải vì cô quá ích kỉ? Quyết định ở cạnh Phó Thần Thương nhưng đồng thời cũng hi vọng có thể hòa hợp với Cảnh Hi, trước sau vẫn không muốn từ bỏ người bạn này.

Giờ phút này cô mới cảm nhận được cảm giác của Cảnh Hi, khi anh bị mắc kẹt ở giữa khó xử thế nào.

Dù mình có giải thích thế nào, thanh minh thế nào cũng chỉ càng xóa càng đen, An Cửu chẳng muốn giải thích nữa, cô mệt mỏi nhắm mắt lại.

"Em không hỏi tại sao anh biết em ở đâu ư?" Phó Thần Thương hỏi.

"Nếu anh muốn sẽ tự nói cho em biết thôi." An Cửu trả lời.

Một tia tự giễu khó thấy xẹt qua đôi mắt Phó Thần Thương, anh không nói gì nữa.

Ý thức càng lúc càng nhạt dần, cơn mệt mỏi như thủy triều ập tới, bất giác An Cửu tựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Cô ngủ không yên, trong mơ tối đen như mực, im ắng như tờ, cô mãi miết chạy nhưng chạy mãi vẫn không thấy điểm dừng, đến khi rốt cuộc thấy được ánh sáng lại thấy Phó Cảnh Hi đang bị thương nằm trong vũng máu, dù cô có gọi thế nào cũng không thành tiếng...

Chính vào lúc này, cô mừng như điên khi thấy bóng Phó Thần Thương trước mặt, một giây sau lại thấy anh đau đớn, thất vọng nhìn mình, rồi không hề do dự mà xoay đi...

Đừng đi... Cô gọi không thành tiếng...

Cô đang ôm Phó Cảnh Hi hấp hối trong lòng, cô không thể đuổi theo anh, tiến thoái lưỡng nan...

Đừng đi, đừng đi... Cô hét thềm từng tiếng, lo lắng như lửa thiêu đốt cả người, nhưng bóng người nọ càng ngày càng xa...

"Cảnh Hi... Cảnh Hi..." An Cửu bị ác mộng quấy nhiễu, nói những lời

vô nghĩa đứt quãng, sắc mặt ngày càng khó coi, như đang bị sợ hãi dày vò, trán đầy mồ hôi, không kèm được nước mắt chảy thành dòng, "Đừng đi... Đừng đi... Đừng bỏ em..."

Phó Thần Thương nhìn cô chăm chăm, thấy cô đau khổ, vì Phó Cảnh Hi mà đau khổ.

Anh im lặng cứng nhắc đi đến bên cô, ngồi xuống ôm cả người cô vào lòng.

Hơi thở ấm áp quen thuộc vây lấy cô, An Cửu như vớ được bè gỗ cứu mạng nắm chặt một góc áo anh không buông, run run cuộn cả người trong lòng anh, một lúc sau mới bình tĩnh lại, hô hấp cũng ổn định hơn.

Cô đang nằm ngoan ngoãn trong lòng anh, nhưng trong mơ cô đang ôm ai?

Phó Thần Thương vô thức siết chặt bàn tay đang để trên vai cô, khiến cô kêu đau, khẽ mở nửa mắt mù sương nhìn anh.

Bấy giờ Phó Thần Thương mới phát hiện thấy cảm giác dưới tay không đúng, anh kéo áo cô xuống thấy cả vai và cánh tay bầm tím đáng sợ.

"Phá cửa..." An Cửu thì thào theo bản năng, để mặc anh cởi áo mình, ánh mắt cô mơ màng một lúc, xác định anh vẫn đang ở bên cạnh mới ngủ thiếp đi lần nữa, yên tâm giao mình cho anh.

Phá cửa! Cô tưởng cô mình đồng da sắt sao? Bị thương thế này vẫn ngoan cố dìu Phó Cảnh Hi...

Phó Thần Thương thật muốn bóp chết cô, lạnh mặt bế cô tìm bác sĩ

xử lí vết thương.

--- -----

An Cửu tỉnh dậy thấy mình đang nằm trên giường bệnh, cảm giác bả vai và tay đã được bôi thuốc.

Phòng bệnh nhỏ im lặng không một bóng người.

Phó Thần Thương đâu?

Còn Cảnh Hi! Cảnh Hi thế nào rồi!

Sao cô có thể ngủ trong lúc này chứ!

An Cửu vội xuống giường, cả giày cũng không kịp mang đã xông ra ngoài, vừa kéo cửa phòng thì đâm sầm vào người đang đi tới.

Cúc áo sơ mi của anh in lên trán cô một dấu tròn, An Cửu che cái trán đau kêu trời...

"Bị đau ở đâu? Lớn như vậy rồi đi đứng còn không biết nhìn trước ngó sau! Bỏ tay ra anh xem nào..." Phó Thần Thương cầm mấy cái túi ni lông trong tay, vừa nóng vừa giận.

An Cửu chậm chạp ngẩng đầu, nhìn anh nhăn mày nhăn mặt, mắt nén giận, môi mỏng trách cứ mình...

Rõ ràng vừa gặp nhau đây, mà cứ ngỡ đã xa cách đã lâu...

An Cửu vòng tay ôm eo, bỏ nhào về phía anh, Phó Thần Thương lùi về sau mấy bước, bị cô đẩy cả người tựa vào tường mới dừng lại.

Phó Thần Thương ngạc nhiên, anh cúi nhìn người đang chôn trước ngực mình, lấy tay không cầm đồ vén tóc cô nhìn thử xem trán cô có bị thương không.

An Cửu khó chịu vì anh làm phiền mình, mắt kiên nhẫn tránh đi, sau đó vùi đầu vào lòng anh không buông tay.

"Đừng giận, đừng cãi nhau, cũng đừng nhìn em bằng ánh mắt đó, đừng nói chuyện với em bằng giọng điệu đó, dù mắng em như vừa nãy cũng không được..." Tiếng rầu rĩ của cô vang lên truyền vào tai anh.

Phó Thần Thương ngần ngợ nhìn dấu tròn nhỏ hằn trên trán cô.

Nếu được, anh rất muốn lưu lại dấu ấn của riêng anh lên người em, chỉ muốn buộc chặt em vào người anh, để cả đời này em chỉ thuộc về một mình anh.

Bởi vì anh rất sợ sẽ mất em.

Nhưng anh càng sợ, sợ em ở bên anh mà không được hạnh phúc.

Phó Thần Thương thở dài, nhét cà mên vào tay cô, sau đó bế cô về giường, rút khăn giấy lau chân cho cô.

"Không lo cho sống chết của Phó Cảnh Hi nữa à?"

Lúc này An Cửu mới nhớ ra, vội hỏi: "Anh ấy thế nào rồi?"

"Mất máu quá nhiều và một ít ngoại thương, vỡ lá lách, phải phẫu thuật cắt bỏ một phần. Bây giờ không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa." Phó Thần Thương thật thà trả lời.

An Cửu nhíu mày, "Cắt bỏ? Cắt bỏ thì thế nào?"

"Sức đề kháng sẽ giảm ở một mức độ nào đó, trao đổi chất suy giảm, có điều cũng sẽ không ảnh hưởng lớn đến sinh hoạt hằng ngày, hơn nữa chỉ cắt bỏ một phần của nó."

"Vậy ư..."

Nhặt được cái mạng, thì kết quả thế này là đã tốt lắm rồi.

Cuối cùng An Cửu cũng trút được gánh nặng trong lòng, và lại hình như Phó Thần Thương cũng chịu nói chuyện với cô rồi.

Phó Thần Thương giúp cô lấy thức ăn ra, "Công ty còn có việc, anh đi trước nhé."

An Cửu níu chặt tay anh, hình như có hơi lo lắng.

Phó Thần Thương vỗ vỗ tay cô trấn an, "Em ở đây với nó đi, em cũng đang bị thương không được lộn xộn, bác sĩ Vương ở đây là bạn anh, có việc gì cứ tìm anh ta."

Cảnh Hi một lòng muốn chết, tình lại thấy mình được cứu không biết sẽ phản ứng thế nào, trông Phó Thần Thương có vẻ không giận thật nên An Cửu đành để anh đi trước.

Trước mắt, còn vấn đề khó giải quyết hơn...

--- -----

Cô ăn chưa được mấy miếng cơm thì nghe bên cạnh có tiếng nói, hình như Phó Cảnh Hi đã tỉnh.

Lúc An Cửu chạy tới đã thấy bệnh nhân, bác sĩ, y tá đang rối thành một nùi, vài người đang trấn áp Phó Cảnh Hi trên giường.

An cứ vùng vẫy, cô y tá muốn tiêm thuốc an thần cho anh không thể nào tìm được ven, tiêm nhầm mấy lần, bụng anh vừa được phẫu thuật nên miệng vết thương bắt đầu rỉ máu, nhuộm đỏ cả quần áo, không chỉ thế, những vết thương khác trên người cũng bắt đầu rỉ máu...

Khó khăn lắm mới cứu được anh về, không tiếc chút nữa trở mặt với Phó Thần Thương, thế mà anh lại dám hủy hoại cơ thể mình, An Cửu siết chặt nắm đấm, tức đến phát run, tiện tay cầm một cây kéo y tế bước qua.

"Từ giờ trở đi, anh cứ động đậy một cái, em sẽ tự đâm mình một nhát, chúng ta thử xem ai chảy máu nhiều hơn!"

An Cửu nói xong, cả căn phòng lặng ngắt như tờ, bác sĩ Vương đẩy mắt kính, ánh mắt tỏ vẻ khâm phục, nhưng hơn hết vẫn là thờ phào nhẹ nhõm, nếu bệnh nhân này xảy ra chuyện anh biết ăn nói thế nào với Phó Thần Thương.

An vốn không hiểu một cô gái trông có vẻ rất tầm thường tại sao có thể khiến Phó Thần Thương chung thủy một lòng, dù cô xinh đẹp, nhưng có mỹ nhân quốc sắc thiên hương nào mà Phó Thần Thương chưa từng thấy?

Bây giờ xem ra, có phần nhanh trí và can đảm hơn người bình thường.

Phó Cảnh Hi nghe xong câu đó thì như bị điểm huyết, anh nằm im nhìn cô kẻ kéo sát cổ, không dám mở miệng nói tiếng nào, anh biết cô nói được làm được.

Cảm giác đau xót lan khắp cơ thể...

Tại sao, tại sao vì một người như anh mà em làm thế...

Anh đã sống đủ rồi, cái chết với anh không phải là bi kịch mà là giải thoát. Anh chết rồi, Phó Hoàng Văn và Tô Nhu cũng tiêu đời, còn em sẽ không phải khó xử nữa...

Anh trở mặt với họ ở nhà cũ vì muốn làm lớn chuyện, cho mọi người biết rõ chân tướng...

Cô y tá nhìn Phó Cảnh Hi một giây trước vẫn đang quá khích thế mà một giây sau đã ngoan như mèo con, giờ kim tiêm dè dặt nhìn bác sĩ, dùng mắt hỏi có cần tiêm thuốc an thần nữa không.

Bác sĩ Vương khoát tay ý bảo không cần, không phải đã có một liều thuốc an thần đặc trị ở đây rồi à.

Thuốc an thần chỉ có hiệu quả nhất thời, đợt anh ta tỉnh dậy vẫn sẽ nổi điên mà thôi.

Bác sĩ xử lý vết thương của Phó Cảnh Hi xong xoay người nói với An Cửu: "Khuyên anh ta cho tốt đi."

"Vâng, bác sĩ Vương, làm phiền anh rồi."

"Việc nên làm thôi."

Mọi người đi rồi, An Cửu xụ mặt kéo ghế ngồi cạnh giường Phó Cảnh Hi.

Phó Cảnh Hi vẫn nằm thẳng đờ trên giường, không nhúc nhích,

không dám thờ mặt, ánh mắt dõi theo cử động của cô.

An Cửu thấy anh nhìn chăm chăm như có thù với cây kéo trên tay mình, nói: "Em bảo anh đừng cử động là hi vọng anh đừng làm mình bị thương, không phải bảo anh đóng vai cương thi, anh không tự hại mình nữa, đương nhiên em cũng sẽ không."

Phó Cảnh Hi thờ phào nhẹ nhõm, thoáng thả lỏng, sau đó quay lại, tức giận mím chặt môi.

An Cửu xoay mặt anh lại đối diện với cô, "Em mặc kệ anh có bao nhiêu lý do để chết, mạng của anh là do em cứu, không được em cho phép anh không được chết."

Phó Cảnh Hi chớp mắt không đáp, nhưng có thể thấy cảm xúc của anh đã ổn định lại.

Mất hết nửa ngày cuối cùng cũng làm anh ổn định tâm lý trở lại.

An Cửu xác định anh sẽ không hành động nông nổi nữa, mới bắt đầu nghĩ nên khuyên anh thế nào.

Muốn thuyết phục anh, đương nhiên phải làm rõ ràng mọi việc từ đầu đến cuối, hóa giải khúc mắc của anh.

Chương 219: Đại kết cục (3)

Edit: ngocyen

"Anh biết chuyện từ lúc nào?" Nói hết ra là phương pháp chữa thương hữu hiệu nhất, An Cửu thử dò hỏi.

Theo lý thì chuyện này đáng ra phải bị giấu kín mới đúng, rốt cuộc tạo sao Phó Cảnh Hi biết được?

Khó trách tại sao hôm đó ở nhà cũ anh lại khác thường như thế, có khả năng anh đã biết chân tướng từ lúc đó rồi.

"Khi..." Phó Cảnh Hi nhớ lại, "Không nhớ rõ, có lẽ là từ lúc còn rất nhỏ..."

Đã biết khi còn nhỏ? An Cửu khó hiểu nghe tiếp.

"Trẻ con thường rất nhạy bén và nhạy cảm, hướng chi sớm chiều ở chung, dù có che giấu kỹ đến mấy cũng sẽ có sơ hở."

Năm bảy tuổi, anh bị sốt rất cao, bà vẫn ép anh tập piano, bởi vì hôm sau là tiệc mừng thọ của ông nội, bà hi vọng anh sẽ thể hiện hoàn hảo trong buổi tiệc ấy, mặc kệ anh có khó chịu đến mấy bà cũng không ngừng ép anh luyện. Anh buột miệng chất vấn bà hỏi bà rốt cuộc anh có phải con ruột của bà không.

Từ trước tới nay, anh đều cố gắng hết sức mình, chỉ hi vọng được bà ấy công nhận, nhưng bà vốn chưa từng hài lòng với anh. Khi đó anh không hiểu vì sao, chỉ nghĩ do anh làm chưa tốt, bây giờ mới

biết ánh mắt bà ấy lúc đó đang nói rằng, nếu anh là con ruột của bà, chắc chắn sẽ có thể làm tốt hơn.

Sau lần đó, bà ấy như sợ anh phát hiện chuyện gì nên đối xử với anh tốt hơn nhiều, nhưng cùng lắm là chỉ đổi biện pháp ép buộc anh, lấy nước mắt để khiến anh mềm lòng.

Anh làm tốt chuyện gì, họ đều cho đó là đương nhiên, bởi vì tất cả mọi thứ của anh đều do Phó gia ban cho, không có Phó gia anh chẳng là gì cả, nếu anh làm không tốt, đó là bởi vì anh không phải con ruột của bà ta..."

An Cửu càng nghe càng thấy đau lòng, nhớ lại lúc vô tình nghe anh và Tô Nhu nói chuyện trong công viên bệnh viện, anh nói dù có chuyện gì xảy ra, bà không còn gì cả nhưng vẫn còn đứa con trai là anh, anh sẽ nuôi bà.

Dù Tô Nhu đối xử với anh thế nào, anh vẫn dốc lòng đối đãi bà như mẹ ruột, nếu không phải thật lòng thật dạ, thì lúc biết được chân tướng anh sẽ không tuyệt vọng đến thế.

Vết thương trên người Phó Cảnh Hi vẫn đang rất đau, anh tự giễu nhìn băng vải quấn trên người mình, "Bà ấy bắt đầu đánh anh, vừa vào trung học đã bắt đầu đánh anh..."

An Cửu kinh ngạc, thì thầm: "Trung học..."

Không phải lúc họ vừa quen biết nhau ư?

"Lúc đó vừa đến thời kì phản nghịch, càng bị ép buộc càng phản ứng mạnh mẽ hơn, anh bắt đầu điên cuồng chống đối bà ấy, sau đó bao nhiêu gai góc của anh đều bị mài mòn dưới những trận đòn roi và nước mắt của bà. Bởi vì sinh anh mà bà không thể sinh con được

nữa, sau này cơ thể yếu ớt, vì vậy nếu anh làm chuyện ngỗ nghịch cũng xem như trái với luân thường đạo lý."

Năm đó cô chỉ nhìn vẻ ngoài hào nhoáng của anh, xem anh như ánh trăng dịu dàng trong lòng, nhưng nào biết được chân tướng đáng thương ẩn sâu bên trong.

"Năm tháng dần trôi, anh cứ ngỡ suy nghĩ mình không phải con ruột của bà chỉ là suy đoán non dại của một đứa trẻ, rồi anh quên bẵng đi.

Mãi đến không lâu trước đây, đến cả cha... Thái độ của Phó Hoằng Văn đối với anh cũng dần trở nên kì lạ, dù bình thường ông nói chuyện với anh vẫn rất nghiêm nghị, nhưng chưa bao giờ ông nhìn anh bằng ánh mắt thù hận đến thế, đương nhiên, tâm tư của đàn ông làm sao sâu bằng Tô Nhu, nên ông ấy rất dễ lộ ra sơ hở trước mặt anh.

Phó Hoằng Văn kì lạ, Tô Nhu càng ngày càng ép buộc anh, mọi thứ đều khiến anh phải suy đoán theo chiều hướng kia. Nên anh bắt đầu âm thầm điều tra, kết quả..."

"Được rồi, đừng nói nữa..." An Cửu không nỡ nhìn anh nhớ lại chuyện đau khổ như thế.

Phó Cảnh Hi không hề tỏ ra bi thương, "Giây phút biết được chân tướng, anh lại không thấy buồn, mà lại cảm thấy cuối cùng cũng có lý do thoát khỏi sự sắp đặt của họ, cuối cùng cũng có thể giải thoát..."

Nghe Phó Cảnh Hi kể, An Cửu đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Có nghĩa là, Tô Nhu không thể sinh con, vì để bảo vệ địa vị con trưởng trong nhà nên đã bí mật nuôi anh làm con nuôi, không bao lâu sau Phó Hoằng Văn biết chuyện, nhưng đang lúc cuộc đấu với Phó

Thần Thương đã đến hồi gay gắt nên ông tuyệt đối không thể tiết lộ chuyện này, vậy nên ông ta nén giận, Tô Nhu cũng vì vậy mà càng ép anh, chỉ khi anh đoạt được quyền lực thì bà ấy mới có chỗ dựa..." An Cửu nghĩ, "Nhưng làm như vậy chẳng phải rất mạo hiểm ư?"

Nói vậy nghĩa là trong chuyện này có điều cô vẫn còn chưa biết.

Phó Cảnh Hi giải thích: "Năm đó lúc Tô Nhu mang thai, Phó Hoằng Văn không chịu nổi ra ngoài ăn vụng, Tô Nhu tính tình kiêu ngạo chưa từng chịu ảm ức gì, lại đang mang trong mình giọt máu của Phó gia, nuốt không trôi cơn giận này liền bỏ nhà ra đi.

Thai nhi vốn không ổn định, bà lại bôn ba trên đường, cuối cùng sinh non, tử cung xuất huyết nghiêm trọng bị tổn thương, bác sĩ nói sau này rất khó có thai, Phó Hoằng Văn vốn đã ngoại tình, nếu để ông ta biết chuyện này, chắc chắn bà sẽ bị vứt bỏ. Cho nên bà quyết định phải mạo hiểm...

Sau khi sắp xếp hết mọi thứ, bà canh đúng thời cơ tiết lộ tung tích của mình, Phó Hoằng Văn mừng như điên đón bà và đưa con trai về, không hề nghi ngờ anh có phải là cốt nhục của ông không...

Nếu không muốn người ta biết, trừ phi mình đừng làm, do giấu diếm mọi người, chính bà ấy tự lo lắng cực độ mà cảm xúc ngày càng bất ổn, Phó Hoằng Văn chắc hẳn biết được cũng do bà để lộ..."

Cô nghe kể từ đầu đến cuối đã hiểu hết, cô là người ngoài nghe kể chuyện của người khác đã thấy tâm trạng lên xuống cực độ, hướng chi là người trong cuộc.

"Vậy sau này anh định thế nào?" An Cửu dò hỏi, cô lo anh vẫn chưa nghĩ thông suốt.

Phó Cảnh Hi đã bình tĩnh lại, "Xin lỗi em, đã làm phiền em rồi. Sau này anh sẽ không thế nữa, anh sẽ không tự làm tổn thương mình."

Anh hi vọng có thể làm cho cô vài chuyện cuối cùng, nhưng ngay cả chết cũng khiến cô thêm phiền phức, vậy thì cứ sống còn tốt hơn...

"Anh phải sống thật tốt, không phải vì ai cả mà là vì chính bản thân anh. Cũng như anh nói, cuối cùng anh cũng được giải thoát, không đúng ư? Họ nuôi dưỡng nhưng lại lợi dụng anh, mấy năm nay anh cũng đã làm tròn bổn phận của một người con, từ nay về sau, anh và họ không ai nợ ai. Không phải anh vẫn nuối tiếc vì không được làm chính mình đó ư? Bây giờ anh có thể làm bất cứ chuyện gì anh muốn, anh được tự do rồi, không nên chọn một kết thúc mà phải bắt đầu một cuộc sống mới mới phải!"

"Tự do..."

Biết bao người muốn phấn đấu vì tự do, nhưng anh có thể không?

An Cửu rên sắt khi còn nóng, "Đừng lo, Phó Hoàng Văn và Tô Nhu sẽ không tìm được anh, sau này anh muốn sống thế nào là tùy ở anh. Em nghĩ Phó Thần Thương sắp xếp cho anh đến phòng khám tư nhân cũng là vì lý do này."

"Hiện tại mọi người ở Phó gia đều đã biết thân thế của anh, anh đã không còn giá trị lợi dụng, bọn họ hẳn sẽ không tìm anh nữa."

An Cửu muốn nói dù sao ở chung lâu như vậy, dù không phải ruột thịt thì cũng còn tình nghĩa, nhưng sợ anh không nghe nổi, vì thế tránh đề tài này, hỏi: "Anh có nghĩ tới chuyện đi tìm cha mẹ ruột của mình không?" "Thứ cha mẹ như thế anh không cần."

Quả nhiên vẫn có bóng ma trong lòng, chỉ còn biết hi vọng thời gian

sẽ từ từ chữa khỏi vết thương lòng cho anh.

Chỉ cần anh ấy nghĩ thông suốt, còn muốn sống là tốt rồi.

"Vậy bây giờ chắc anh không định kết liễu đời mình nữa chứ? Chắc chắn?"

Phó Cảnh Hi gật đầu để cô yên tâm, "Chuyện anh đã hứa với em thì nhất định anh sẽ làm được. Ở đây có bác sĩ, em không cần ở lại với anh, đi tìm chú đi. Chú ấy trông rất mạnh mẽ nhưng chỉ có một điểm yếu không có chút năng lực đề phòng, thậm chí sẽ tự làm loạn cả lên."

"Hà?"

"Chính là em đó."

"..." Lần đầu tiên nghe người khác nói anh ấy để ý mình như vậy, cảm giác này hết như bị người ta nhét viên kẹo ngọt vào miệng vậy.

Từ lúc tỉnh lại anh đã muốn hỏi, tại sao cô còn muốn tha thứ cho anh, thậm chí còn muốn giúp anh.

Nhưng khi nhắc tới người đó, nhìn biểu hiện của cô đều chứa đựng thứ tình cảm ngọt ngào dịu dàng của một phụ nữ đang yêu thì anh biết mình không cần phải hỏi nữa.

Nếu không yêu thì làm sao có hận, nhớ phản ứng tuyệt vọng như tận thế của cô năm đó khi biết nguyên nhân Phó Thần Thương cưới cô, so với phản ứng của cô giờ phút này đối với anh, thì ngoài thái độ hòa nhã ra chẳng còn gì cả...

Sau khi giải quyết xong chuyện Phó Cảnh Hi, An Cửu lập tức gọi điện cho Phó Thần Thương nhưng người bắt máy là Tề Tấn, nói họ đang đi công tác nước ngoài, hiện tại Phó Thần Thương đang họp với đối tác, không tiện nghe điện thoại.

Lý do rất hợp tình hợp lý, không cho cô cơ hội suy nghĩ lung tung, nhưng trước sau cô vẫn thấy không yên tâm.

Cô phiền muộn gọi cho Monica cầu cứu.

"... Nếu tớ là đàn ông thì tốt rồi, thế thì anh ấy sẽ không hiểu làm..."

Monica trợn mắt, "Nếu cậu là đàn ông thì Phó Thần Thương phải làm sao đây hả? Cậu tưởng cậu cây ngay không sợ chết đứng, thanh giả tự thanh, cậu tưởng anh ấy sẽ hiểu, nhưng đều là tự cậu tưởng vậy thôi, trên thực tế không giống như những gì anh ấy nghĩ. Cậu cũng quá đánh giá cao lòng dạ đàn ông rồi, đôi khi đàn ông cũng để ý như phụ nữ vậy. Chuyện này có thể lớn mà cũng có thể hóa nhỏ, quan trọng là phải xem cậu định xử lý thế nào thôi."

"Tớ cũng không biết nên làm sao." An Cửu ủ rũ.

Monica phân tích: "Hiển nhiên là cậu đã bỏ lỡ cơ hội và thời cơ tốt nhất để giải quyết mâu thuẫn, nếu lúc đó cậu nói với anh ta trăm ngàn câu em yêu anh để dỗ anh ta thì đã xong rồi, đằng này cậu lại cho anh ta quá nhiều thời gian để suy nghĩ lung tung.

Dù trong lòng cậu có anh ta, nhưng cậu không nói làm thế nào anh ta biết được? Hoàn cảnh của hai người hiện giờ là anh ta đang thấy có lỗi với cậu, đang cố gắng bù đắp, thì ở trước mặt cậu anh ta thấy không tự tin cũng là điều dễ hiểu.

Tớ đoán từ khi về nước tới giờ cậu chưa chính thức nói với anh ta cậu đã tha thứ, hơn nữa còn rất yêu anh ta đúng chứ? Gặp được thì thừa nhận với người ta đi, cậu cũng nên chủ động chút đi, người ta có mạnh mẽ đến mấy cũng sẽ có lúc mệt mỏi cơ mà..."

An Cửu im lặng, cô cứ nghĩ hành động của mình đã biểu đạt rõ ràng rồi.

"Bây giờ muốn cứu vãn tình thế, nếu chỉ nói miệng e rằng đã không kịp nữa."

"Cậu có thể nói rõ hơn chút không?" An Cửu khiêm tốn thỉnh giáo.

"Cậu nên làm những chuyện mà ngày thường anh ta muốn cậu làm nhất, nhưng trước giờ cậu chưa hề làm chuyện gì lấy lòng khiến anh ta vui cả. Cố gắng một phát trúng đích nhé!" Monica thâm ý nhắc nhở.

An Cửu đen mặt, chuyện này, hình như đúng là thế...

Ví dụ như, anh ấy thấy mình trên giường không đủ nhiệt tình...

"Ừm, nghĩ ra chưa?" Monica cười khế, giọng như đang dạy trẻ nhỏ, "Cố lên! Chúc cậu may mắn!"

Cách này có hiệu quả thật không? Mặc kệ, cứ thử một lần xem sao...

Được Monica chỉ dẫn, An Cửu về nhà mở máy tính lên mạng mua đồ. Thứ đồ này sao có thể không biết xấu hổ mà đến cửa hàng mua chứ...

Một loạt hàng hóa lần lượt hiện ra, An Cửu nhìn thấy mặt đỏ tim đập, mấy sợi dây thừng này cũng gọi là quần áo hả? Còn bít tất này nữa,

biến thái quá, ở chỗ đó còn có cái lỗ, quần áo trong suốt, lưới đánh cá, rõ ràng không mặc còn tốt hơn, thật lãng phí tiền bạc...

Nhưng không ngờ lượng tiêu thụ lại lớn thế này, nếu không phải cô tìm hiểu thì chắc không biết có nhiều người lên mạng mua mấy thứ này như vậy, chẳng lẽ quan niệm của cô quá bảo thủ không đủ nhiệt tình thật ư?

Nếu là trước đây, cô hẳn sẽ không nghi ngờ bản thân, nhưng vì càng ngày càng để ý ai đó nên bắt đầu suy nghĩ nhiều...

Cuối cùng cô mua ba bộ ở mức độ có thể tạm chấp nhận được, sau đó tim đập thành thịch, cô gửi tin nhắn cho Phó Thần Thương :) 5B Ông xã, chờ anh về sẽ cho anh một món quà bất ngờ.)5D

Kết quả, mọi chuyện cũng không suôn sẻ như cô nghĩ.

Lần này đi công tác, Phó Thần Thương đi dự chương trình tìm hiểu "Hải Thiên Trung Văn" mới nhất một tuần, điện thoại vẫn để ở chỗ Tề Tấn, gọi đến đều gặp Tề Tấn, xem ra rất bận rộn, tin nhắn đó không biết anh có thấy không.

Cứ đợi chờ cũng không phải cách, một tuần rồi vẫn chưa liên lạc được, dù lần nào Tề Tấn cũng có đầy đủ lý do, nhưng cô nhận thấy đang có vấn đề, nếu không sao lại đi công tác vào lúc này, mà còn đi lâu thế kia...

Hỏi Tề Tấn cũng không có manh mối, An Cửu đang định đi cạy miệng Phó Hoa Sinh, nhưng cô còn chưa gọi thì Phó Hoa Sinh đã tự tìm đến cửa.

"Em nhịn không được mới tới tìm chị. Thật ra hôm đó anh hai định cầu hôn chị."

Câu đầu tiên Phó Hoa Sinh đã khiến tay An Cửu đang bung chén trà run lên, đứng chết trân, "Cầu hôn?"

"Phải, chuẩn bị rất lâu, không tin chị có thể đi hỏi Phàn Phàn và Đoàn Đoàn. Kế hoạch hôm đó là, bọn em tập hợp 999 bạn bè và cả nhân viên Phó Thị, chờ chị xuất hiện thì mỗi người sẽ tặng chị một đóa hồng đại diện cho lời chúc phúc của từng người, sau đó trên trời sẽ có pháo hoa, tạo thành câu 'An Cửu, lấy anh nhé', kế đó Phàn Phàn và Đoàn Đoàn lên sân khấu, một đóa cầm hoa, một đóa cầm nhẫn, anh hai sẽ quỳ xuống cầu hôn chị trước mặt mọi người. Bởi vì năm năm trước làm quá đơn giản anh ấy thấy ảm ức cho chị, nên lần này quyết tâm sẽ cho mọi người biết, Đài truyền hình, tòa soạn, nhà báo... Mời rất nhiều người đến..."

Phó Hoa Sinh ngẩng cằm lên, kể cho cô nghe từng chi tiết của kế hoạch cầu hôn bị bỏ dở giữa chừng hôm đó, cậu thổn thức không thôi, dù sao cậu cũng đã bỏ bao công sức, nhưng không thể chứng kiến nó diễn ra thì quá tiếc nuối, cậu còn thấy thế thì Phó Thần Thương còn cảm giác thế nào nữa.

Đầu óc An Cửu rối tung, "Chị không biết..." "Trước khi kế hoạch diễn ra anh ấy vẫn giấu chị, sau khi kế hoạch thất bại anh ấy phong tỏa tin tức, không ai dám nói ra, cả em bây giờ cũng đang mạo hiểm tính mạng để cho chị biết đấy, đương nhiên chị không thể biết được. Hôm đó sờ dĩ anh ấy tìm được chị và Phó Cảnh Hi là bởi vì lúc đó Tề Tấn vẫn đi theo chị, Tề Tấn sẽ báo cáo chị đang ở đâu để anh hai chuẩn bị kế hoạch kịp thời..."

Thì ra là thế.

Thảo nào khi đó anh hỏi cô - "Không hỏi tại sao anh biết em ở đâu à?"

Nếu lúc ấy cô hỏi, có thể anh sẽ nói, mâu thuẫn cũng sẽ không kéo dài đến bây giờ.

Phó Hoa Sinh nhìn cô hồn bay phách lạc, hoang mang, mất bình tĩnh, nên không đành lòng nói tiếp.

Nhưng hết cách rồi, nhận ủy thác của người khác thì phải làm đến nơi đến chốn.

"Anh hai bảo em đưa cho chị." Phó Hoa Sinh đẩy tập tài liệu sang cho cô.

"Gì thế?"

An Cửu nhìn xấp tài liệu một lúc lâu, sau đó cô ngạc nhiên, tốc độ lật giấy ngày càng nhanh, đến cuối cùng mặt tái không còn chút máu...

Tất cả giấy tờ, hộ chiếu, thậm chí chỗ ở và cả nơi làm việc ở nước ngoài của cô, Phàn Phàn và cả Đoàn Đoàn đều đã sắp xếp đâu vào đấy...

Ngoài ra còn có hợp đồng chuyển nhượng 20% cổ phần Phó Thị.

Tình cảnh này giống y hệt năm năm trước, anh tự cho rằng anh cho cô cổ phần công ty, rồi thả cô sống hạnh phúc với người đàn ông khác thì đã trả hết nợ...

"Anh ấy có ý gì?" An Cửu hỏi bằng chút sức lực cuối cùng của cô.

Phó Hoa Sinh nhúc nhếch đầu, tỏ vẻ vô tội, "Đừng hỏi em, em không biết gì cả, em mạo hiểm bất chấp việc có thể bị mẹ đánh chết giúp anh ấy chuyển những thứ này cho chị, mặc dù không giúp cũng sẽ bị anh

hai xử lý thảm hơn, bây giờ chỉ có chị có thể cứu được em, chị nói chuyện rõ ràng với anh hai đi, hai người cãi nhau, ruồi muỗi như em chết là sao chứ..."

An Cửu không kiên nhẫn nghe Phó Hoa Sinh cãi nữa, dùng dùng ấn số Phó Thần Thương, vẫn là Tề Tấn nghe máy.

"Bảo Phó Thần Thương nghe điện thoại."

"Sếp đang..."

"Bây giờ anh hỏi anh ấy có nghe không, cứ nói tôi có ý kiến với sắp xếp của anh ấy."

"Khụ, cô chờ chút."

Một phút sau, trong điện thoại truyền đến tiếng anh, "Alo."

An Cửu nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào và tiếng ca hát càng ngày càng xa, hẳn là anh đang di chuyển ra phía ngoài.

An Cửu hít một hơi, "Phó Thần Thương, em thấy đồ anh đưa rồi, anh có ý gì?"

"Bụp" tiếng bật lửa vang lên, không lâu trước kia anh còn nói chuẩn bị trước khi cô có thai nên không hút thuốc lá, không uống rượu...

"Không phải nói em chất vấn anh vì những chuyện không thể xảy ra sao? Bây giờ Phó Cảnh Hi đã không còn liên can gì đến Phó gia, nó không còn can dự gì đến cuộc chiến tranh quyền đoạt lợi của Phó gia nữa. Trên đời này không có chuyện gì là không thể." Phó Thần Thương bình tĩnh nói, như đang nói một chuyện không hề liên quan đến anh.

Một giây trước An Cửu còn đang tức đến sôi máu, một giây sau đã lạnh như băng, cô cúi đầu cười lạnh, "Vì vậy nên?"

Phó Thần Thương tựa vào cửa sổ cuối trên hành lang, phủ bụi trên đầu ngón tay, nhìn bầu trời tối đen trên đầu, "Anh đã sắp xếp xong mọi chuyện, nếu em còn gì chưa hài lòng, cứ nói với anh."

"Vậy nên, anh cho rằng vì em không thể ở cùng Phó Cảnh Hi nên không thể không chọn anh đúng không? Vậy nên anh cho rằng mấy ngày qua tình cảm em đối với anh chỉ là hư tình giả ý, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục? Vậy nên, bây giờ anh muốn nhường em cho anh ấy?"

Phó Hoa Sinh nhấp một ngụm nước trái cây, trông mắt đảo tới đảo lui, không đúng không đúng, cậu cố tình nói chuyện cầu hôn trước là để An Cửu biết mà làm hòa, ít nhất có thể nể tình màn cầu hôn đó mà tỉnh táo một chút, có thể chủ động giảng hòa với Phó Thần Thương, nhưng bây giờ xem ra, hình như mọi chuyện đều đi sai kịch bản của cậu rồi...

Nếu lúc này cô không cầm điện thoại, nhất định sẽ vỗ tay bốp bốp, "Phó Thần Thương, anh vĩ đại thật, em còn đang nhức đầu suy nghĩ làm sao mở lời với anh, không ngờ anh đã tự mình nói ra, thật không biết nên cảm tạ sự tác thành của anh thế nào, đến cả của hồi môn anh cũng đã chuẩn bị sẵn cho em..."

Phó Thần Thương nghe cô gằn từng tiếng, sát khí đằng đằng, siết chặt nắm đấm...

Một cô gái xinh đẹp đi ra khỏi phòng bao, đang định đến quyến rũ Phó Thần Thương, nhưng nhìn biểu cảm đáng sợ của anh sợ đến mức quay về.

Đối mặt với sự trầm mặc của Phó Thần thương, An Cửu rút giấy chuyển nhượng ra, đập mạnh lên bàn, "Em không cần cổ phần công ty, bởi vì hạnh phúc của em không liên quan đến anh! Càng không cần anh tác hợp! Anh cứ giữ lại để khi cưới vợ mà dùng đi!!!"

Nói xong cô cúp điện thoại.

Hai mắt Phó Thần Thương đỏ lên, anh nện tay vào cửa sổ, máu chảy đầm đìa...

Phó Hoa Sinh đập đầu xuống đất, có sao cậu cũng không đoán được chuyện sẽ thành ra không thể cứu vãn thế này.

"Mẹ kiếp! Sao mọi chuyện lại thành ra thế này, chị dâu ơi chị cũng thật là, đã biết anh ấy chỉ nói lấy, chửi hai câu thì được rồi, cần gì phải đối chọi với anh ấy, nếu anh ấy tưởng thật thì làm sao, em tới để khuyên hai người làm lành, chứ không phải muốn hai người chia tay..."

Chỉ nói lấy? Nói lấy mà chuẩn bị đầy đủ thế hả?

Mấy hôm nay rõ ràng anh ấy đang gấp rút chuẩn bị những thứ này...

Không cho cô cơ hội giải thích, cứ độc đoán quyết định tương lai của cô.

An Cửu cứ vùi đầu im lặng, Phó Hoa Sinh cũng không dám quấy rầy cô, chỉ ngồi yên trên ghế đối diện.

Thật muốn khóc, cầu xin hai người bình tĩnh chút đi, cậu bị mẫu thân đại nhân và lão già ở nhà giao cho trọng trách, bị kẹt ở giữa rất khó xử mà...

Cuối cùng Phó Hoa Sinh nhịn không được ho nhẹ, "Này, chị dâu... Chị không sao chứ? Chị định thế nào? Chắc không phải định bỏ trốn theo Phó Cảnh Hi nhỉ..."

Nếu bỏ trốn sao phải đợi tới hôm nay?

Lòng nghĩ vậy, nhưng miệng lại nói, "Nếu anh ấy đã mong như vậy, thì chị sẽ làm như anh ấy mong muốn, nếu không thì thật uổng công anh ấy đã chuẩn bị chu đáo cho chị như vậy."

Ngoài miệng nói thế, nhưng thực tế lại bấm số điện thoại của Tề Tấn.

"Cho tôi biết địa chỉ chính xác của Phó Thần Thương, không muốn nói cũng được. Anh vẫn đi theo Phó Thần Thương hẳn là phải biết tôi chỉ ký một cái thì nửa giang sơn Phó thị sẽ thuộc về tôi, đến lúc đó tôi muốn sa thải anh chỉ là chuyện nhỏ!"

Cuối cùng, Tề Tấn sau khi cân nhắc thời thế, liền cung kính dâng tọa độ sếp tổng nhà anh, chính xác đến từng số phòng.

Thời bây giờ kiếm miếng cơm cũng không dễ dàng gì, đứng giữa bà chủ và sếp rất khó xử. Tề Tấn theo Phó Thần Thương nhiều năm như vậy, đương nhiên sẽ không tạo phản chỉ vì một câu nói của An Cửu, anh chỉ đang đánh cược, nếu họ làm lành thì đều là người của mình, đương nhiên không đến mức tạo phản, không chỉ như vậy anh còn lập công lớn, thất bại cũng có bà chủ làm chỗ dựa.

Sau khi cúp máy, An Cửu lập tức xuất phát.

Sự việc chuyển biến quá đột ngột, Phó Hoa Sinh ghen hờn trân trối nhìn mà không tin vào mắt mình.

"Chị dâu chị định?"

"Một tiếng nữa Phàn Phàn và Đoàn Đoàn mới tan học, em giúp chị đón chúng một hôm nhé?"

"Đương nhiên là được, chị... Bây giờ chị đi tìm anh hai hả?"

An Cửu cười khổ thờ dài.

Cô không biết rốt cuộc Phó Thần Thương có phải nói lấy không...

Nhưng cô biết, những gì cô nói vừa nãy đều là nói lấy...

Trước khi xông ra cửa, An Cửu chợt nhớ tới chuyện gì, cô vội quay lại, chạy vào phòng kéo ngăn kéo dưới cùng lấy một cái túi được bao bọc cẩn thận bỏ vào túi xách, chỉ vài mảnh vải chiếm không bao nhiêu diện tích, nhét gọn vào túi.

"Chị đi nhé, Đoàn Đoàn hỏi thì nói chị và ba ba nó mai mới về."

Phó Hoa Sinh hí hóp đôi mắt đào hoa nhìn bóng An Cửu đang vội rời đi, cậu huýt sáo: "Nghe rõ!"

Hình như chị dâu rất nóng lòng, vừa nãy còn mang theo vũ khí bí mật nữa?

Cậu nói rồi, làm sao chị dâu có thể thích Phó Cảnh Hi. cậu tung hoành tình trường lâu như vậy có khi nào nhìn nhầm chứ, người trong cuộc quả nhiên hồ đồ, anh hai nhà cậu đúng là tự chuốc lấy phiền phức mà.

Có điều tên gian thương đó dù chỉ số EQ có thấp nhưng chỉ số IQ tuyệt đối cao, sao anh ấy chịu làm ăn lỗ vốn?

Nếu lần này anh ấy rộng lượng buông tay nhưng An Cửu không đi thì anh không cần lo được lo mất nữa.

Nếu chị ấy có ý muốn đi, thì có giữ lại cũng chỉ được cái xác không hồn.

Cuối cùng có bao nhiêu phần thắng, chỉ có một mình anh ấy biết.

Phó Hoa Sinh thành công rút lui, cuối cùng cũng có thể thở phào.

Có điều... Anh hai hại cậu bị hành hạ tinh thần nghiêm trọng, vậy nên anh ấy cũng nên chịu báo ứng một chút.

Vì thế, cậu hèn hạ gửi một tin nhắn cho Phó Thần Thương:)5B Báo động! Báo động cấp độ một! Anh hai yêu dấu, tin mới nhất từ mặt trận truyền về, tối nay chị dâu chiều ý anh sẽ lên máy bay lúc mười một giờ rời khỏi thành phố A)5D

Lời này của cậu có một nửa là thật, chị dâu đúng là rời thành phố A cơ mà...

--- -----

Dù lúc này nói chuyện với Phó Hoa Sinh rất tự tin, nhưng trong lòng cô cực kỳ bất an, nhìn túi xách kể bên như cọng rơm cứu mạng.

Lúc chọn máy bộ này thấy lộ liễu quá, giờ lại lo không đủ lực sát thương.

Lái xe mất bốn tiếng cuối cùng tới được thành phố B.

Màn đêm buông xuống, thành phố lên đèn.

Khi cô đến khách sạn Phó Thần Thương đang ở đã gần tám giờ tối.

Tề Tấn lên mở cửa cho cô, anh nói Phó Thần Thương còn đang xã giao, có lẽ phải một lát nữa mới về tới.

Cảnh vật lạ lẫm, nhưng có hơi thở của anh nên khiến người ta yên tâm.

Trong phòng rất ít đồ, chỉ có một vali hành lý, trên bàn có một quyển ghi chú, trong gạt tàn đầy mẫu thuốc lá.

An Cửu ngồi trên giường một lúc rồi lên lấy bao đựng đồ lót sexy ra nhìn.

Mấy mảnh vải và lụa mỏng đến mức không chịu nổi, nên cô chọn đồng phục.

Bộ đồ y tá ôm sát mông, quần áo học sinh hơi trong suốt màu hồng nhạt, bộ đồ nữ hầu gái sọc xanh trắng...

Cô tắm rửa, rồi chọn tới chọn lui sau cùng chọn bộ đồ học sinh mà cô nghĩ Phó Thần Thương sẽ thích.

Tiếp theo ngồi yên trên giường, ngồi một lúc lại đi tới lui trong phòng, một tiếng, hai tiếng trôi qua... Phó Thần Thương còn chưa về...

An Cửu ngồi trên giường sắp ngủ gật chợt nghe có tiếng "Tách" vang lên, vừa định đứng dậy thì thấy có gì đó không đúng...

Bởi vì cô nghe thấy hai tiếng bước chân.

An Cửu cẩn thận mở hé cửa nhìn về phòng khách, sau đó đứng

hình.

Một cô gái cao gầy đang dìu Phó Thần Thương say khướt đi đến, hơn nữa còn không ngừng cọ vào người anh.

Nếu Phó Thần Thương không muốn thì không một phụ nữ nào tiếp cận anh được...

Lòng cô đau như bị rán trong chảo dầu...

Rán xong một mặt, đang chuẩn bị lật mặt còn lại rán tiếp, đột nhiên Phó Thần Thương đẩy cô gái nọ ra, gọi điện thoại bằng giọng lạnh băng, tiếp đó rất nhanh liền thấy Tề Tấn lau mồ hôi hột dẫn cô gái đang run sợ trước khí thế của Phó Thần Thương ra ngoài, "Xin lỗi sếp, là lỗi của tôi!"

Tề Tấn khổ không nói hết, vừa rồi lúc mỹ nhân người ta đỡ anh anh không từ chối, cấp dưới như tôi cũng không thể túm anh lôi ra khỏi vòng tay mỹ nhân được có đúng không?

Nhớ ra trong nhà còn có bà chủ, anh sợ tới mức hồn vía lên mây, căng thẳng xoay vòng vòng ngoài cửa, nên vừa nãy khi Phó Thần Thương gọi anh mới xuất hiện nhanh như vậy.

Cũng may sếp chủ động dọn dẹp, nếu không thì anh chỉ càng giúp càng rối, chết chắc đó!

Phó Thần Thương cởi áo khoác, sau đó rút mấy miếng khăn ướt khử trùng lau tay, rồi mệt mỏi tựa vào ghế sofa.

Di động trong tay anh không ngừng run lên, anh tiện tay ấn vài cái thì thấy tin nhắn Phó Hoa Sinh gửi anh lúc sáu bảy giờ trước, Phó Thần Thương nhìn đồng hồ, mặt biến sắc, đứng bật dậy.

"Chết tiệt!"

Máy bay mười một giờ...

Bây giờ đã hơn mười giờ...

Dù anh có bay cũng không kịp...

Anh không ngờ nha đầu đó lại tuyệt tình như vậy, không cho anh chút thời gian suy nghĩ.

Thì ra cô gấp gáp muốn rời khỏi anh đến vậy ư?

Lúc cô gọi chất vấn, anh còn tưởng mình đã sai, không yên lòng định mai trở về, bây giờ xem ra anh đã suy nghĩ nhiều...

Một khi đã như vậy thì còn đuổi theo làm gì, đuổi theo làm gì?

Anh không biết tại sao, nhưng vừa nhìn thấy tin nhắn đó thì không thể điều khiển mình được nữa, dù anh biết đã muộn.

Phó Thần Thương cảm giác ngực mình đang bị lửa thiêu đốt, nghiêng ngã xông ra ngoài.

Lúc này đột nhiên có một bóng người đi ra từ phòng ngủ, Phó Thần Thương tưởng là phụ nữ do đối tác đưa đến, không thèm nhìn liền gầm lên, "Cút."

An Cửu bị anh mắng thì sừng sốt, đỏ mắt, gạt tay anh, "Cút thì cút..."

Phó Thần Thương nhìn bóng dáng nhỏ bé, yếu ớt vừa đẩy tay anh vừa chạy ra cửa, vánh cả đầu, anh cứ ngỡ mình đang nằm mơ...

Bóng người này...

Chẳng lẽ họ cố tình tìm người giống cô để thỏa mãn khẩu vị của anh? Hay là anh say rồi...

Không, không thể nào!

Người phụ nữ của anh, sao anh có thể nhận nhầm?

Phó Thần Thương cấp tốc đuổi theo, một tay nắm lấy tay cô, tay kia xoay cô lại đối diện với anh.

"An Cửu?" Anh nhìn cô bằng vẻ mặt như đang nằm mơ, "Em chưa đi? Em trai anh nói mười một giờ đêm nay em bay..."

Còn chưa nói xong, Phó Thần Thương đã nhận ra mình bị tên khốn Phó Hoa Sinh lừa giỡn.

Anh không ngờ một giây trước còn nghĩ cô đã đi, không bao giờ trở lại, cứ như vậy vĩnh viễn mất đi cô gái mình yêu thương, loại cảm giác mất đi có lại được khiến anh không suy nghĩ được gì nữa.

An Cửu nhìn bộ quần áo đang mặc, lúng túng cực độ, run run nói, "Bây giờ em đi ngay."

"Em ăn mặc thế này còn muốn đi đâu!" Nghe cô nói vậy, Phó Thần Thương nhăn mày đến mức có thể ép chết một con ruồi.

"Lúc này anh không có nói em, anh không phải bảo em đi, anh tưởng là người phụ nữ khác..." Phó Thần Thương cầm tay cô luống cuống giải thích, vừa nghĩ đến trò đùa của Phó Hoa Sinh thì chịu không được nữa, "Chết tiệt..."

An Cửu nghe vậy cũng bình tĩnh lại, rũ mắt không nói.

Ánh mắt Phó Thần Thương lưu luyến ngắm cô một vòng như muốn nhìn thấu vào trong, sau đó nhanh chóng dời mắt, "Sao em lại đến đây?"

An Cửu vừa nghe thấy anh hỏi thì phát cáu, kích động đẩy anh ra.

"Tự ý suy đoán tâm tư của em, tự ý đẩy em cho người khác, Phó Thần Thương, rốt cuộc anh coi em là gì?"

Còn nói gì mà cả đời nguyện bị giam cầm trong nhà lao của em, kết quả mới nửa đường đã vượt ngục!

Em yêu anh, đơn giản vì anh là anh, em yêu chính con người anh, không liên quan đến ai khác, càng không liên quan đến chuyện em và những người khác có thể hay không!

Anh nghĩ em sẽ chịu sống chung, hôn, làm chuyện đó, còn sinh con cho một người mà em không yêu ư? Thậm chí, bây giờ còn tự buộc nợ dang mình cho anh?"

Rốt cuộc An Cửu không nói tiếp được nữa, cô xoay người vào phòng ngủ lấy túi xách, anh cứ như vậy tránh né cô, không cho cô một cơ hội giải thích, hại cô mấy ngày nay phải sống trong hoảng loạn.

Phó Thần Thương nghe cô nói xong ngậy ngẩn cả người, cứng nhắc đi theo cô.

An Cửu không thể thay quần áo trước mặt anh, nên khoác thêm một lớp bên ngoài.

Nhưng khi định đi, nhìn vào ánh mắt dịu dàng của anh thì không nhắc

chân được, cô thấy mắt ngày càng nóng...

Phó Thần Thương thờ dài dụi cô vào ngực, "Em không thể mắng anh nhiều một chút ư? Em có biết anh đã chờ đợi những lời này bao lâu không?"

An Cửu hít hít mũi, "Anh không nói làm sao em biết anh muốn nghe, nếu anh nói muốn nghe em có thể nói anh nghe mà!"

Phó Thần Thương cười khổ, nếu không trải qua chuyện này, sao cô có thể thẳng thắn như vậy, còn không biết đến bao giờ anh mới nghe được cô nói muốn bù đắp...

"Trước kia anh nghĩ chuyện đáng sợ nhất là em rời xa anh, nhưng anh phát hiện, đáng sợ hơn là em ở cạnh anh mà không vui vẻ. Lúc ở phòng khám, em vừa ngủ vừa gọi Cảnh Hi đừng đi, đừng bỏ em, em có biết tâm trạng anh lúc đó ra sao không? Anh làm gì còn dũng khí hỏi em..."

An Cửu quỳnh lên, "Em mơ thấy Cảnh Hi đã chết, còn anh vì hiểu lầm bọn em mà rời xa em không chút do dự, em gọi thế nào anh cũng không quay đầu lại, có lẽ là lúc em nói mơ bảo anh đừng đi, đừng bỏ em... Anh chưa hỏi rõ đã tự hiểu theo ý anh, lời nói khi mơ là lời thật lòng nhất, nhưng anh lại muốn giải thích theo ý ngược lại!"

Phó Thần Thương gật đầu, gục vào cổ cô, ngửi mùi tóc cô, "Ừm, anh biết rồi."

Từ giây phút cô xuất hiện ở đây, anh cũng đã triệt để được cứu sống.

Không dễ gì mới mở lòng khiến An Cửu vừa vui vừa hồi hộp, giống như đang cầm một món đồ quý giá mong manh trong tay, có thể

dùng thành thật để dựng lên một bức tường không gì phá nổi.

An Cửu: "Còn chuyện gì anh nói ra một lần đi."

Phó Thần Thương: "Em lặp lại câu nói vừa nãy một lần nữa."

An Cửu: "Em yêu anh?"

Phó Thần Thương: "Câu khẳng định."

An Cửu: "Em yêu anh."

Phó Thần Thương: "Anh cũng yêu em."

Phó Thần Thương sờ váy cô, "Đây là món quà bất ngờ mà em nói?"

An Cửu đã thấy tin nhắn kia, nhưng vì đang rối rắm nên không lưu ý.

An Cửu lẩm bẩm: "Anh không đến lấy, em đành giao đến cho anh."

Phó Thần Thương cười khẽ, mắt sa sầm, "VẬY... Giờ anh mở quà được chưa?"

"... Được."

Hết.